

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

סימנים רשומים של הקרן של אורנטיה ®
הקרן של אורנטיה
שיקגו, אילינוי

[החומר הקדמי](#) | [חלקי הספר](#) | [כתורות המסמכים](#)

התרגום לשפה זו עדיין לא הושלם. הוא פורסם באתר של הקרן של אורנטיה כדי לעורר עניין בספר ולהזמין את תגובות הקוראים בו. חלקי התרגום שיושלמו יועלו לאתר מיד עם השלמתם. לקבלת מידע נוסף, או למשלוח מסר או תגובה, צור קשר עם הקרן של אורנטיה בכתובת tamara@urantia.org.

מספר הזיהוי של הטקסט: UF-HEB-001-2018-1

זכויות יוצרים © 2018 הקרן של אורנטיה כל הזכויות שמורות, לרבות תרגום, שעתוק והתאמה לכל המדינות.

הקרן של אורנטיה פרסמה לראשונה את הספר של אורנטיה בשנת 1955.

עיצוב הספר והעטיפה © 2015 הקרן של אורנטיה כל הזכויות שמורות

תרגומים של הספר של אורנטיה זמינים בשפות הבאות:

בולגרית—*Khuzama Upranmua*

הולנדית—*Het Urantia Boek*

אסטונית—*Urantia raamat*

פינית—*Urantia-kirja*

צרפתית—*Le Livre d'Urantia*

גרמנית—*Das Urantia Buch*

הונגרית—*Az Urantia könyv*

איטלקית—*Il Libro di Urantia*

קוראנית—*유란시아 서*

ליטאית—*Urantijos Knyga*

פולנית—*Księga Urantii*

פורטוגזית—*O Livro de Urântia*

רומנית—*Cartea Urantian aensk*

רוסית—*Khuzha Upranmuu*

ספרדית—*El libro de Urantia*

שוודית—*Urantiaboken*

לקורסים מקוונים בחינם, גלוש לכאן: ubis.urantia.org למציאת קבוצות לימוד של הספר של אורנטיה, גלוש לכאן: urantiastudygroup.org

"אורנטיה" וכן הינם סימנים רשומים, סימני שירות וסימני חברות של הקרן של אורנטיה.

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

[החומר הקדמי](#) | [חלקי הספר](#) | [כותרות המסמכים](#)

חלקי הספר

[חלק I](#)

[היקום המרכזי ויקומי העל](#)

בחסות סגל אישיות של יקום העל מאורסה הפועל בסמכות עתיקי היומין של אורונטון

[חלק II](#)

[היקום המקומי](#)

בחסות סגל אישיות של היקום המקומי מנבאדון הפועל בסמכות גבריאלי מסאלווינגטון

[חלק III](#)

[ההיסטוריה של אורנטיה](#)

מסמכים אלה הוכנו בחסות סגל אישיות של היקום המקומי הפועל בסמכות גבריאלי מסאלווינגטון

[חלק IV](#)

[חיינו של ישוע ותורתו](#)

קבוצת מסמכים זו הוכנה בחסות וועדה בת שניים אשר אמצעיונים מאורנטיה הפועלת תחת פיקוחו של מנהל התגלות מלכי-צדק.

התיאור מבוסס על עדותו של אמצעיוני שניוני שבעבר השגיח באופן על-אנושי על השליח אנדראס.

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

[החומר הקדמי](#) | [חלקי הספר](#) | [כותרות המסמכים](#)

כותרות המסמכים

- [הקדמה](#)

חלק I

היקום המרכזי ויקומי העל

- [מסמך 1 האב האוניברסלי](#)
- [מסמך 2 טבעו של האל](#)
- [מסמך 3 תכונותיו של האל](#)
- [מסמך 4 יחסו של האל ליקום](#)
- [מסמך 5 יחסו של האל ליחיד](#)
- [מסמך 6 הבן הנצחי](#)
- [מסמך 7 היחס של הבן הנצחי ליקום](#)
- [מסמך 8 הרוח האינסופית](#)
- [מסמך 9 היחס של הרוח האינסופית ליקום](#)
- [מסמך 10 שילוש פרדיס](#)
- [מסמך 11 אי פרדיס הנצחי](#)
- [מסמך 12 יקום היקומים](#)
- [מסמך 13 העולמות הקדושים של פרדיס](#)
- [מסמך 14 היקום המרכזי והאלוהי](#)
- [מסמך 15 שבעת יקומי-העל](#)
- [מסמך 16 שבע רוחות האב](#)
- [מסמך 17 שבע קבוצות הרוח העליונות](#)
- [מסמך 18 אישיות השילוש העליונות](#)
- [מסמך 19 הקניות המתאמות שֶמְקוֹרֶן-בְּשִׁלוּשׁ](#)
- [מסמך 20 בני האל שֶל פרדיס](#)
- [מסמך 21 הבנים הבוראים של פרדיס](#)
- [מסמך 22 בני האל ששולשו](#)
- [מסמך 23 השליחים הבודדים](#)
- [מסמך 24 האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית](#)
- [מסמך 25 קבוצות שליחי החלל](#)
- [מסמך 26 הרוחות הסועדות של היקום המרכזי](#)
- [מסמך 27 הסעד של הסופרנאפים הראשיים](#)
- [מסמך 28 רוחות סועדות של יקומי העל](#)
- [מסמך 29 מנהלי הכוח האוניברסאליים](#)
- [מסמך 30 אישיות היקום המקיף](#)
- [מסמך 31 סגל הספיונות](#)

חלק II

היקום המקומי

- [מסמך 32 ההתפתחות של היקומים המקומיים](#)

- מסמך 33 הניהול של היקום המקומי
- מסמך 34 רוח האם של היקום המקומי
- מסמך 35 בני האל של היקום המקומי
- מסמך 36 נשאי החיים
- מסמך 37 אישיות של היקום המקומי
- מסמך 38 רוחות סועדות של היקום המקומי
- מסמך 39 הגייסות השרפיים
- מסמך 40 בני האל המרקיעים
- מסמך 41 היבטים פיזיים של היקום המקומי
- מסמך 42 אנרגיה – דעת וחומר
- מסמך 43 הקונסטלציות
- מסמך 44 האומנים השמימיים
- מסמך 45 ממשל המערכת המקומית
- מסמך 46 מטה המערכת המקומית
- מסמך 47 שבעת העולמות העליונים
- מסמך 48 החיים המורונטיים
- מסמך 49 העולמות המיושבים
- מסמך 50 הנסיכים הפלנטאריים
- מסמך 51 האדמים הפלנטאריים
- מסמך 52 העידנים של בני התמותה הפלנטאריים
- מסמך 53 המרידה של לוציפר
- מסמך 54 בעיות של מרידת לוציפר
- מסמך 55 הספירות של אור וחיים
- מסמך 56 אחדות אוניברסאלית

חלק III

ההיסטוריה של אורנטיה

- מסמך 57 המקור של אורנטיה
- מסמך 58 כינון החיים באורנטיה
- מסמך 59 עידן החיים הימיים באורנטיה
- מסמך 60 אורנטיה בתקופת עידן החיים היבשתיים המוקדמים
- מסמך 61 עידן היונקים באורנטיה
- מסמך 62 גזעי השחר של האדם המוקדם
- מסמך 63 המשפחה האנושית הראשונה
- מסמך 64 הגזעים הצבעוניים האבולוציוניים
- מסמך 65 שליטת-העל באבולוציה
- מסמך 66 הנסיך הפלנטארי של אורנטיה
- מסמך 67 המרידה הפלנטארית
- מסמך 68 שחר הציוויליזציה
- מסמך 69 המוסדות האנושיים הפרימיטיביים
- מסמך 70 האבולוציה של הממשל האנושי
- מסמך 71 התפתחות המדינה
- מסמך 72 הממשל בפלנטה שכנה
- מסמך 73 גן העדן
- מסמך 74 אדם וחווה
- מסמך 75 כישלונם של אדם וחווה
- מסמך 76 הגן השני
- מסמך 77 הבריות האמצעיות
- מסמך 78 הגזע הסגול לאחר ימי אדם
- מסמך 79 ההתרחבות האנדיטית במזרח
- מסמך 80 ההתרחבות האנדיטית במערב
- מסמך 81 התפתחותה של ציוויליזציה מודרנית

- [מסמך 82 האבולוציה של הנישואין](#)
- [מסמך 83 מוסד הנישואין](#)
- [מסמך 84 הנישואין וחיי המשפחה](#)
- [מסמך 85 מקורות הפולחן](#)
- [מסמך 86 האבולוציה המוקדמת של הדת](#)
- [מסמך 87 הכתות של עבודת רוחות הרפאים](#)
- [מסמך 88 פטישים, קמיעות וקסם](#)
- [מסמך 89 חטא, קורבן וכפרה](#)
- [מסמך 90 שמאניזם – מרפאים וכוהנים](#)
- [מסמך 91 האבולוציה של התפילה](#)
- [מסמך 92 האבולוציה המאוחרת יותר של הדת](#)
- [מסמך 93 מאקיוונטה מלכי-צדק](#)
- [מסמך 94 הלימוד של מלכי-צדק במזרח](#)
- [מסמך 95 הלימוד של מלכי-צדק בלבנט](#)
- [מסמך 96 יהוה – אלוהי העברים](#)
- [מסמך 97 האבולוציה במושג האל בקרב העברים](#)
- [מסמך 98 תורתו של מלכי-צדק במערב](#)
- [מסמך 99 הבעיות החברתיות של הדת](#)
- [מסמך 100 הדת בחוויה האנושית](#)
- [מסמך 101 טבעה האמיתי של הדת](#)
- [מסמך 102 יסודות האמונה הדתית](#)
- [מסמך 103 מציאותה של ההתנסות הדתית](#)
- [מסמך 104 הצמיחה במושג השילוש](#)
- [מסמך 105 אלוהות ומציאות](#)
- [מסמך 106 רמות המציאות ביקום](#)
- [מסמך 107 מקורם וטיבם של מכוונני המחשבה](#)
- [מסמך 108 משימתם וסעדם של מכוונני המחשבה](#)
- [מסמך 109 יחסם של מכוונני המחשבה ליצורים ביקום](#)
- [מסמך 110 יחסם של המכווננים לבני-תמותה יחידים](#)
- [מסמך 111 המכוונן והנשמה](#)
- [מסמך 112 הישרדות האישיות](#)
- [מסמך 113 השומרות השרפיות של גורל](#)
- [מסמך 114 הממשל הפלנטארי השרפי](#)
- [מסמך 115 ההווה העליונה](#)
- [מסמך 116 העליון הכל-יכול](#)
- [מסמך 117 האל העליון](#)
- [מסמך 118 העליון והמרבי – זמן ומרחב](#)
- [מסמך 119 משימות המתת של מיכאל המשיח](#)

חלק IV

חיינו של ישוע ותורתו

- [מסמך 120 משימת המתת של מיכאל באורנטיה](#)
- [מסמך 121 ימי משימת המתת של מיכאל](#)
- [מסמך 122 הולדתו וינקותו של ישוע](#)
- [מסמך 123 ילדותו המוקדמת של ישוע](#)
- [מסמך 124 ילדותו המאוחרת של ישוע](#)
- [מסמך 125 ישוע בירושלים](#)
- [מסמך 126 השנתיים הקריטיות](#)
- [מסמך 127 שנות גיל ההתבגרות](#)
- [מסמך 128 הבגרות המוקדמת של ישוע](#)
- [מסמך 129 חיינו הבוגרים המאוחרים יותר של ישוע](#)
- [מסמך 130 - בדרך לרומא](#)

- [מסמך 131 דתות העולם](#)
- [מסמך 132 השהות ברומא](#)
- [מסמך 133 החזרה מרומא](#)
- [מסמך 134 שנות המעבר](#)
- [מסמך 135 יוחנן המטביל](#)
- [מסמך 136 הטבלה וארבעים הימים](#)
- [מסמך 137 זמן ההמתנה בגליל](#)
- [מסמך 138 הכשרתם של מבשרי המלכות](#)
- [מסמך 139 שניים עשר השליחים](#)
- [מסמך 140 הסמכתם של השניים עשר](#)
- [מסמך 141 מתחילים במפעל הציבורי](#)
- [מסמך 142 הפסח בירושלים](#)
- [מסמך 143 תנועה דרך השומרון](#)
- [מסמך 144 בגלבע ובדקפוליס](#)
- [מסמך 145 ארבעה ימים מלאי אירועי בכפר נחום](#)
- [מסמך 146 מסע ההטפה הראשון בגליל](#)
- [מסמך 147 ביקור הביניים בירושלים](#)
- [מסמך 148 הכשרת האוונגליסטים בבית צידה](#)
- [מסמך 149 מסע ההטפה השני](#)
- [מסמך 150 מסע ההטפה השלישי](#)
- [מסמך 151 השהות והלימוד על החוף](#)
- [מסמך 152 המאורעות שהובילו למשבר בכפר נחום](#)
- [מסמך 153 המשבר בכפר נחום](#)
- [מסמך 154 ימים אחרונים בכפר נחום](#)
- [מסמך 155 מנוסה דרך צפון הגליל](#)
- [מסמך 156 השהות בצור ובצידון](#)
- [מסמך 157 בקיסריה-פיליפי](#)
- [מסמך 158 הר ההשתנות](#)
- [מסמך 159 המסע בערי הדקפוליס](#)
- [מסמך 160 רודן מאלכסנדריה](#)
- [מסמך 161 המשך הדיונים עם רודן](#)
- [מסמך 162 בחג הסוכות](#)
- [מסמך 163 הסמכתם של השבעים במגדן](#)
- [מסמך 164 בחג החנוכה](#)
- [מסמך 165 תחילת המשימה בפראה](#)
- [מסמך 166 הביקור האחרון בצפון פראה](#)
- [מסמך 167 הביקור בפילדלפיה](#)
- [מסמך 168 תחייתו של אלעזר מן המתים](#)
- [מסמך 169 השיעורים האחרונים בפלה](#)
- [מסמך 170 מלכות השמים](#)
- [מסמך 171 בדרך לירושלים](#)
- [מסמך 172 עולים לירושלים](#)
- [מסמך 173 יום שני בירושלים](#)
- [מסמך 174 בוקר יום שלישי במקדש](#)
- [מסמך 175 הדרשה האחרונה במקדש](#)
- [מסמך 176 יום שלישי בערב בהר הזיתים](#)
- [מסמך 177 יום רביעי, יום המנוחה](#)
- [מסמך 178 היום האחרון במחנה](#)
- [מסמך 179 הסעודה האחרונה](#)
- [מסמך 180 דרשת הפרידה](#)
- [מסמך 181 הזהרות ואתראות אחרונות](#)
- [מסמך 182 בגת שמנים](#)
- [מסמך 183 הבגידה בישוע ומעצרו](#)
- [מסמך 184 לפני בית הדין של הסנהדרין](#)

- [מסמך 185 המשפט בפני פילטוס](#)
- [מסמך 186 ממש לפני הצליבה](#)
- [מסמך 187 הצליבה](#)
- [מסמך 188 הזמן בקבר](#)
- [מסמך 189 תחיית המתים](#)
- [מסמך 190 הופעותיו המורונטיות של ישוע](#)
- [מסמך 191 ההופעות לעיני השליחים ואחרים](#)
- [מסמך 192 ההופעות בגליל](#)
- [מסמך 193 ההופעות האחרונות וההרקעה](#)
- [מסמך 194 מתת 'רוח האמת'](#)
- [מסמך 195 לאחר פנטקוסט](#)
- [מסמך 196 האמונה של ישוע](#)

הספר של אורנטיה

עמוד

הקדמה

בדעתם של בני התמותה של אורנטיה - וזהו שמו של עולמכם - קיים בלבול רב באשר למשמעותם של מונחים כדוגמת הָאֵל, אֱלֹהִים וְאֱלֹהִיּוֹת. בני האנוש שרויים עדיין בבלבול ובחוסר וודאות בנוגע לטיב מערכות היחסים בין האישיות האֱלֹהִיּוֹת המתוארות באמצעות מונחים אלה. על כן, בשל הדלות ההמשגתית, המלווה בבלבול רעיוני כה גדול, הונחתי להכין גילוי דעת מקדים זה, כהסבר למשמעויות שאותן יש לייחס לסמלים מילוליים מסוימים, כפי שהם עשויים להופיע בהמשך מסמכים אלה, שאותם הוסמך סגל מגלי האמת של אורנטיה לתרגם לשפה האנגלית של אורנטיה.

הצגתם של מושגים מורחבים ושל אמת מתקדמת, במסגרת מאמצינו להרחיב את התודעה הקוסמית ואת התפיסה הרוחנית, נתקלת בקושי רב בשל האילוץ החל עלינו להשתמש בשפת עולם מוגבלת. אולם ההרשאה שאותה קיבלנו דוחקת בנו שלא לחסוך במאמצים בעת שאנו מעבירים את המשמעויות שעלינו למסור באמצעות הסמלים המילוליים של השפה האנגלית. הונחתי, אם כן, להציג מונחים חדשים אך ורק כאשר אין בנמצא מונח מתאים בשפה האנגלית לתיאור המושג המוצג, ויהיה זה אף מונח חלקי או לוקה במידה כזו או אחרת של חסר או של עיוות משמעות.

בתקווה לאפשר הבנה ולמנוע בלבול בקרב כל בן תמותה העשוי לקרוא במסמכים הללו, אנו רואים לנכון להציג, במסגרת גילוי דעת מקדמי זה, מתאר כללי של המשמעויות שאותן יש לצרף למילים מסוימות המשמשות בשפה האנגלית לכינויי האלהות, וכן למושגים נלווים הנוגעים לדברים, למשמעויות ולערכים של מציאות אוניברסאלית.

אולם, בבואנו לנסח הקדמה זו, העוסקת בהגדרות ובמוגבלותם של מונחים, שומה עלינו להטריח בהסבר על אופן השימוש במונחים כפי שייעשה במצגות שתבואנה בהמשך. לפיכך, הקדמה זו אינה מהווה גילוי דעת שלם בזכות עצמו, אלא רק מדריך מקיף המיועד לסייע לאלה שיקראו את המסמכים המצורפים על אודות האלהות ועל אודות יקום היקומים, מסמכים אשר נוסחו על ידי ועדה מאורגנת ששלחה לאורנטיה לשם מטרה זו.

עולמכם, אורנטיה, הינו אחד מני עולמות מיושבים דומים רבים שמהם מורכב היקום המקומי של נְכָאדוֹן. יקום זה, יחד עם יצירות דומות לו, מרכיב את יקום-הָעֵל של אֱלֹהִיּוֹת, אשר מבירתו, אֵינְקְסָה, מגיעה ועדתנו. אורונטון הינו אחד משבעת יקומי העל האֱבֹלֹנְצִיִּיִּים של זמן ומרחב, אשר מקיפים את היצירה האלוהית המושלמת, היא הָאוֹנְהָ - היקום המרכזי אשר מעולם לא החל ולעולם לא יסתיים. בליבו של יקום נצחי ומרכזי זה, מצוי האי הַנִּיחַ של פְּרָדִיס, מרכזו הגיאוגרפי של האינסוף ומקום משכנו של האל הנצחי.

לרוב, אנו מכנים בשם הַיְקוֹם הַמְּקִיף את שבעת יקומי העל האבולוציוניים בנוסף ליקום האלוהי המרכזי; יקומים שהינם בעת הזו יצירות מאורגנות ומיושבות. כל אלה הם חלק מִיְקוֹם הָאֵל, הכולל אף את היקומים הבלתי מיושבים, אך הַמְּנִידִים בחלל החיצון.

I . אלהות ואלוהיות

יקום היקומים מציג מופעי פעילות אלוהית במגוון רמות של מציאויות קוסמיות, משמעויות דעת וערכים רוחניים, אולם, כל הַסְעָדִים הללו - אישיים ושאינם כאלה - מתאֲמִים באופן אלוהי.

אֱלֹהִים היא ברת אישיות פְּאֵל; היא קדם-אישיותית ועל-אישיותית בדרכים שאינן ניתנות להבנה מלאה על ידי האדם. אֱלֹהִים מתאפיינת בתכונה של אחדות - ממשית או פּוֹטֵנְצִיָּאלִית - בכל הרמות העל-חומריות של המציאות; תכונה מאחדת זו מובנת באופן המיטבי על ידי יצורים כְּאֱלֹהִיּוֹת.

אלוהות פועלת ברמות האישיותית, הקדם-אישיותית והעל-אישיותית. אלוהות כוללת מסוגלת לפעול בשבע הרמות הבאות:

1. סטאטית - אלוהות מוכלת בעצמה וקיימת-לעצמה.

2. פוטנציאלית - אלוהות בעלת רצון-עצמי ותכלית-עצמית.

3. אסוציאטיבית - אלוהות בעלת אישיות-עצמית ואחוזה אלוהיותית.

4. יוצרת - אלוהות החולקת את עצמה והמגלה את עצמה באופן אלוהיותי.

5. אבולוציונית - אלוהות מתרחבת בעצמה אשר הברואים מזדהים עימה.

6. עילאית - אלוהות אשר חווה את עצמה ואשר מאחדת את הבוראים והברואים. אלוהות אשר פועלת ברמת ההזדהות הראשונה של הברואים בדמות שולטי-העל בזמן-מרחב של היקום המקיף, והמכונה לעיתים האלוהות העילאית.

7. מְרַבֵּית - אלוהות אשר משליכה את דמות עצמה ומתעלה מעל הזמן-מרחב. אלוהות כל-יכולה, כל-יודעת ונוכחת בכל. אלוהות אשר פועלת ברמה השנייה של ביטוי אלוהיותי מְאָחֵד, בדמות שולטי-העל הִמְחֵלְטוּפִיִּים היעילים התומכים ביקום האב. בהשוואה לסעד של האלוהיות ליקום המקיף, הפעילות הִמְחֵלְטוּפִית ביקום האב שקולה לשליטת-על אוניברסאלית ולתמיכת-על, אשר מכונה לעיתים האלוהות הִמְרַבֵּית.

הרמה הסופית של המציאות מתאפיינת בחיי ברואים ובמגבלות זמן-מרחב. אפשר שמציאויות סופיות תהיינה חסרות סוף, אך הן תמיד בנות התחלה – שהרי הן נבראות. רמת האלוהות העילאית עשויה להיתפס כפעולה ביחס לקיומים סופיים.

הרמה הִמְחֵלְטוּפִית של המציאות מתאפיינת בבריות ובדברים שאין להם התחלה או סוף, וכן בהתעלות מעל זמן ומרחב. מְחֵלְטוּפִיִּים אינם נבראים; הם הִתְמַמְּשׁוּ לְבִסּוֹף - הם פשוט הינם. רמת האלוהות המירבית מצביעה על פעולה ביחס למציאויות מְחֵלְטוּפִיות. כאשר מתרחשת התעלות מעל זמן ומרחב בכל חלק שהוא של יקום האב, תופעה מְחֵלְטוּפִית מסוג זה הינה פעולתה של האלוהות המירבית.

הרמה הִמְחֵלְטוּת הינה חסרת התחלה, סוף, זמן או מרחב. לשם דוגמא: בפרדיס, זמן ומרחב אינם קיימים; סטאטוס הזמן-מרחב של פרדיס הינו מוחלט. רמה זו מושגת, באופן קיומי, על ידי השילוש, על ידי אלוהויות פרדיס, אך רמה שלישית זו של ביטוי אלוהי מְאָחֵד אינה מְאָחֵדת במלואה באופן התנסותי. כל אימת ובכל מקום ואופן שבו פועלת הרמה המוחלטת של האלוהות, באים לידי ביטוי ערכים ומשמעויות פרדיס-מְחֵלְטִים.

אלוהות עשויה להיות קיומית; כדוגמת הבן הנצחי; התנסותית, כדוגמת הַהֲנִיָּה הַעֲלִיּוֹנָה; אֲסוֹצִיאָטִיבִית, כדוגמת הָאֵל בְּעַל שְׁבַע הַפְּנִים; בלתי מתפצלת, כדוגמת שילוש פרדיס.

אלוהות הינה המקור לכל מה שהוא אלוהי. אלוהות מאופיינת תמיד באלוהיות, אולם לא כל מה שהוא אלוהי הינו בהכרח אלוהות; וזאת אף-על-פי שהוא יהיה מתואם עם אלוהות, וישאף לעבר איחוד עם אלוהות ברמה כזו או אחרת - רוחנית, דַּעֲתִית או אישית.

אלוהויות הינה האיכות האופיינית, הִמְאָחֵדֶת והִמְתָּאֶמֶת של אלוהות.

יצורים מסוגלים לתפוס אלוהויות כאמת, כיופי וכטוב; אלוהויות תּוֹאֲמָת ברמה האישיותית את האהבה, החמלה והסעד; והיא מתגלה ברמה הלא-אישית כצדק, עֲצָמָה וריבונות.

אלוהויות עשויה להיות מושלמת - שְׁלֵמָה - כפי שהיא ברמה הקיומית וברמת הבורא של מושלמות פרדיס; היא עשויה להיות לקויה, כפי שהיא ברמה ההתנסותית וברמת הברואים של אבולוציית הזמן-מרחב; והיא אף עשויה להיות יחסית, כלומר שאינה מושלמת ואינה לקויה, כפי שהיא ברמות מסוימות של מערכות יחסים קיומיות-התנסותיות בהאונָה.

כאשר ננסה להגות במושלמות בכל המופעים והצורות היחסיות שלה, נפגוש שבעה טיפוסים מתקבלים על הדעת:

1. מושלמות מוחלטת בכל ההיבטים.

2. מושלמות מוחלטת במופעים אחדים ויחסית בכל ההיבטים האחרים.

3. היבטים של מושלמות מוחלטת, יחסית ולקויה במגוון התאגדויות.

4. מושלמות מוחלטת בהיבטים מסוימים ולקויה בכל שאר ההיבטים.

5. מושלמות מוחלטת בלא כיוון, ומושלמות יחסית בכל ההתגשמויות.

6. מושלמות מוחלטת בלא מופע, מושלמות יחסית במופעים מסוימים ולקויה באחרים.

7. מושלמות מוחלטת בלא תכונה, ומושלמות לקויה בכולן.

II . האל

יצורים מתפתחים בני תמותה חווים דחף בלתי ניתן לעצירה לייצג בסמלים את מושגיהם הסופיים על אודות האל. מודעותו של אדם על אודות חובתו המוסרית, וכן האידיאליזם הרוחני שלו, מייצגים רמה ערכית - מציאות התנסותית - אשר קשה לתארה בסמלים.

תודעה קוסמית גוררת הכרה בַּמְנִיעַ ראשוני, במציאות הבלתי נגרמת האחת והיחידה. האל, האב האוניברסאלי, פועל בשלוש רמות אלוהות-אישיות של ערך תת-אינסופי וביטוי אלוהותי יחסי:

1. קדם-אישיותית - כדוגמת הסעד של רסיסי האב, ובהם מְכַנְנִי מִחְשָׁבָה.

2. אישיותית - ככדוגמת הניסיון האבולוציוני של יצורים ברואים ומְתַרְבִּים.

3. עַל-אישיותית - ככדוגמת קיימיות שהתממשו לְבִסּוֹף של הַנִּיּוֹת מוחלטות ונלוות מסוימות.

האל הוא סמל מילולי המציין את כלל ביטויי האישיות של האלוהות. המונח דורש הגדרה שונה עבור כל רמת פעולה אישית של האלוהות, ומחויב בהגדרה מחדש בתוך כל אחת מרמות אלה, הואיל ומונח זה עשוי לציין את ביטויי האישיות המְתַאֲמִים והכפופים המגוונים של האלוהות, כדוגמת הבנים הבוראים של פרדיס - אבות היקומים המקומיים.

המונח 'האל', כפי שאנו עושים בו שימוש, עשוי להיות מובן על פי:

ציון - ככדוגמת האל האב.

הקושר - כפי שנעשה בו שימוש בדיון על רמת אלוהות מסוימת או התאגדות שלה. באם מתעורר ספק באשר לפירוש המדויק של המילה 'האל', מומלץ לייחס אותה לאישיות של האב האוניברסאלי.

המונח 'האל' תמיד מציין אישיות. אלוהות עשויה להתייחס, או לא להתייחס, לאישיות אלוהית.

במסמכים אלה, נעשה השימוש במילה 'האל' במשמעויות הבאות:

1. האל האב - בורא, מְפַקֵּם ומְקִיֵּם. האב האוניברסאלי, אישיות הַאֱלֹהִים הַרְאִשׁוֹנָה.

2. האל הבן - בורא מְתַאֵם, רוֹם מְפַקֵּם ומְנַהֵל רוֹחֵי. הבן הנצחי, אישיות הַאֱלֹהִים הַשְּׁנִיָּה.

3. הַאֵל הַקְרוֹן - פועל אַחֲדָה, סוֹכֵם אוניברסאלי ונוֹתֵן הַדְעָתָה. הרוֹם הַאֲיִנְסוֹפִית, אישיות הַאֱלֹהִים הַשְּׁלִישִׁית.

4. הַאֵל הַעֲלִיּוֹן - האל הַמְתַּמַּשׁ או המתפתח של זמן ומרחב. אלוהות אישית אשר מגשימה אֲסֻפְּתָאִיבִית את ההישג הזמן-מרחבי ההתנסותי של זהות בורא-בורא. הַהֲנִיָּה הַעֲלִיּוֹנָה חווה באופן אישי את ההישג של אלוהות אחודה בדמותו של האל המתפתח וההתנסותי של בוראי הזמן והמרחב האבולוציוניים.

5. הַאֵל בְּעַל שְׁבַע הַקְנִים - אישיות האלוהות בכל מקום שהיא פועלת למעשה בזמן ובמרחב. אֲלֵהִיּוֹת פְּרָדִיס האישיות ועמיתיהן הבוראים הפועלים בתוך גבולות היקום המרכזי ומְעַבְרֵ לוֹ, וההופכים לַעֲצָמָה-אִישִׁית, כְּהִנָּה הַעֲלִיּוֹנָה ברמה הראשונה של בריות ההתגלות של האלוהות המְאֻחָדָת בזמן ובמרחב. רמה זו של היקום המקיף הינה התחום של אישיות פרדיס היורדות בסמוך הדדי לַהֲרָקָה הַזְמַן-מְרַחֲבִית של היצורים האבולוציוניים.

6. הַאֵל הַמְרַבִּי - האל הַמְתַּמַּשׁ לְבִסּוֹף של זמן-על ושל התעלות מעל המרחב. הרמה ההתנסותית השנייה של הַתְּגַלְמוֹת אלוהות מְאֻחָדָת. הַאֵל הַמְרַבִּי מרמז על הישג התגשמותם של הערכים הַמְסַתְּזִים המחלטים-על-אישיותיים, שהתעלו מעל הזמן-מרחב, שהתממשו לבסוף-חוויתית, ושהינם מתואמים ברמות בריאה סופיות של מציאות האלוהות.

7. הַאֵל הַמְחַלֵּט - האל המתנסה של ההתעלות מעל ערכים על-אישיים ושל משמעויות אלוהיות; האל הקיומי כעת כמחלט אֲלֵהִי. זוהי הרמה השלישית של התרחבות וביטוי אלוהותיים ומְאֻחָדִים. ברמה על-יצירתית זו, האלוהות חווה את מיצוי הפוטנציאל אשר ניתן להפכו לאישיות, פוגשת מושלמות באלוהות, ועוברת התרוקנות של קיבולת ההתגלות-עצמית לרמות עוקבות ומתקדמות של הפיכה לאישיות. בשלב זה האלוהות פוגשת את המחלט הבלתי מְגַבֵּל, מסיגה את גבולו וחווה עימו זהות.

III . המקור והמקור הראשון

המציאות הכוללת והאינסופית הינה קיומית בשבע דרגות וכשבעה מַחְלָטִים מְתַאֲמִים:

1. הַמְקוֹר וְהַמְרָפָּז הָרָאשׁוֹן.

2. הַמְקוֹר וְהַמְרָפָּז הַשֵּׁנִי.

3. הַמְקוֹר וְהַמְרָפָּז הַשְּׁלִישִׁי.

4. הַאִי שֶׁל פְּרָדִיס.

5. הַמְחֻלָּט הָאֱלֹהִי.

6. הַמְחֻלָּט הָאוֹנִיבֶרְסָאֲלִי.

7. הַמְחֻלָּט הַבְּלָתִי מְגֻדָּר.

האל, כְּמֻקְדָּר וְכְּמֻרָפָּז הָרָאשׁוֹן, הינו קדמון ביחס למציאות בכללותה - ללא סייג. הַמְקוֹר וְהַמְרָפָּז הָרָאשׁוֹן הינו אינסופי ונצחי, ולפיכך מוגבל או מותנה רק באופן רצוני.

האל - האב האוניברסאלי - הינו האישיות של המקור והמרכז הראשון, וככזה הוא מקיים יחסים אישיים של שליטה אינסופית בכל המקורות והמרכזים הכפופים והמְתַאֲמִים האחרים. שליטה זו הינה אישית ואינסופית בפוטנציה, אף-על-פי שלמעשה אפשר שלא תופעל לעולם, הודות למושגים הפעולה של האישיות, המקורות והמרכזים הכפופים והמְתַאֲמִים.

המקור והמרכז הראשון הינו, אפוא, קדמון בכל תחום ותחום: האלוהי ושאינו אלוהי, האישי ושאינו אישי, הממשי או הפוטנציאלי, הסופי או האינסופי. לא קיים דבר או הוויה, והיה אלה יחסיים או סופיים, שאינם מתייחסים, ישירות או בעקיפין, לעליונותו של המקור והמרכז הראשון ושאינם תלויים בו.

המקור והמרכז הראשון מתייחס ליקום באופנים הבאים:

1. כוחות הכבידה של היקומים החומריים מתכנסים למרכז הכבידה של פרדיס התחתון. ובדיוק משום כך, קבוע לנצח המיקום הגיאוגרפי של אישיותו ביחס מְחֻלָּט למרכז הכוח-אנרגיה של מישור פרדיס התחתון, או החומרי. אולם האישיות המוחלטת של האלוהות מתקיימת במישור העליון, הרוחני, של פרדיס.

2. כוחות הדעת מתכנסים לעבר הרוח האינסופית; הדעת הקוסמית המפצלת וההפְרָשִׁית לְשִׁבְעַ רוּחוֹת הָאֵב; הדעת של העליון מְתַמַּשֶׁת עֲבָדָתִית כחוויית זמן-מרחב בְּמֶאֱגָ'סוֹן.

3. כוחות הרוח של היקום מתכנסים אל הבן הנצחי.

4. הקיבולת הבלתי מוגבלת לפעולת האלוהות שוכנת בְּמֻחְלָט הָאֱלֹהִי.

5. הקיבולת הבלתי מוגבלת לתגובה אינסופית מתקיימת בְּמֻחְלָט הַבְּלָתִי מְגֻדָּר.

6. שני המוחלטים - הַמְגֻדָּר וְהַבְּלָתִי מְגֻדָּר - מתואמים ומאוחדים על ידי הַמְחֻלָּט הָאוֹנִיבֶרְסָאֲלִי ובו.

7. פוטנציאל האישיות של בן תמותה אבולוציוני מוסרי, או של כל הוויה מוסרית אחרת, מְמַרָפָּז באישיותו של האב האוניברסאלי.

המציאות, כפי שהיא נתפסת על ידי בריות סופיות, הינה חלקית, יחסית ומעורפלת. מציאות האלוהות המרבית, שאותה בריות אבולוציוניות סופיות מסוגלות לתפוס באופן מלא, נתפסת במסגרת ההוויה העליונה. אף-על-פי-כן, קיימות מציאויות נצחיות קודמות; מציאויות על-סופיות הקודמות לאלוהות עליונה זו של בריות הזמן-מרחב האבולוציוניות. בניסיון לתאר את טיבה ואת מקורה של מציאות אוניברסאלית, ועל מנת להעביר את הדברים הללו ברמתה של הדעת הסופית, אנו נאלצים להשתמש בטכניקת ההסקה של זמן-מרחב. בהתאם לכך, עלינו להציג מאורעות סימולטניים של הנצח כמאורעות עוקבים.

מנקודת מבטו של יצור זמן-מרחב, המקור והבְּדוּל של המציאות עשוי להיראות כך: ה'אֵנִי הוּא' הנצחי והאינסופי שחרר את האלוהות מכבלי האינסוף הַבְּלָתִי מְגֻדָּר, תוך שימוש ברצון החופשי הטבוע בו. הפרדה זו מהאינסוף הבלתי מְגֻדָּר היא שיצרה את המתח הַמְחֻלָּט האלוהי הראשון. מתח זה של בידול אינסופי נפתר על ידי הַמְחֻלָּט הָאוֹנִיבֶרְסָאֲלִי, הפועל על מנת לאחד ולתאם את האינסופיות הדינאמית של האלוהות הכוללת, וכן את האינסופיות הסטטית של הַמְחֻלָּט הַבְּלָתִי מְגֻדָּר.

בפעולה מקורית זו השיג ה'אָנִי הוּא' התיאורטי מימוש של אישיות על ידי הפיכתו לאב הנצחי של הבן המקורי, בה בעת שהפך למקור הנצחי של אי פרדיס. בקיום בו זמני עם הבידול של הבן מהאב, ובנוכחות פרדיס, הופיעו האישיות של הרוח האינוסופית והאישיות של היקום המרכזי של האוֹנִיָה. עם הופעתם של הבן הנצחי ושל הרוח האינוסופית, קרי קיום בו זמני של אלוהות אישיותית, חמק האב, כאישיות, מהתפזרותו הבלתי נמנעת ברחבי פוטנציאל האלוהות הכוללת. ומאז, בעוד גוברת והולכת התממשותה של האלוהות ההתנסותית ברמות האלוהיות של העליונות, המְרָבִיּוֹת והמוחלטות, ממלא האב את כל פוטנציאל האלוהות רק בסמוך של שילוש עם שתי האלוהויות השוות לו.

המושג של 'אָנִי הוּא' מהווה ויתור פילוסופי שאותו אנו מעניקים לדעת הסופית של האדם, המוגבלת בזמן והכבולה למרחב, מהטעם של נמנעות ההבנה של ברייה את הקיומים הנצחיים - מציאויות ומערכות יחסים ללא התחלה וללא סוף. עבור בריית הזמן-מרחב, כל דבר מוכרח שתהיה לו התחלה, למעט הַאָקֵד לֹא סָפָה - סיבתן הקדמונית של הסיבות כולן. לפיכך, אנו ממשגים ערך פילוסופי זה כ'אָנִי הוּא', ובה בעת מנחים את כל הבריות להבין כי הבן הנצחי והרוח האינוסופית הינם נצחיים במשותף עם ה'אָנִי הוּא'; במילים אחרות, מעולם לא התקיים זמן שבו ה'אָנִי הוּא' לא היה האב של הבן, ועימו, של הרוח.

מושג האינוסוף משמש לציון המלאות - הסופיות - המשתמעת מקדמוניות המקור והמרכז הראשון. ה'אָנִי הוּא' התיאורטי הינו הרחבה של פילוסופיית "אינוסופיות הרצון" עבור הברייה, אולם למעשה האינוסוף הינו רמת-ערך ממשית המייצגת את משמעות-הנצח המועצמת של האינוסופיות האמיתית של רצונו החופשי האבסולוטי הבלתי כבול של האב האוניברסאלי. מושג זה מכונה לעיתים בכינוי האב-האינוסוף.

מרבית הבלבול שאותו חווים כל סדרי הבריות, מן הנמוכים ביותר ועד לגבוהים שבהם, במאמצייהם לגלות את האב-האינוסוף, מקורו במגבלות יכולת הבנתם. עליונותו המוחלטת של האב האוניברסאלי אינה גלויה ברמות תת-אינוסופיות; לפיכך, אך סביר כי רק הבן הנצחי והרוח האינוסופית מכירים אל נכון את האב כאינוסוף; עבור כל יתר האישויות רעיון זה מהווה תרגיל באמונה.

IV . מציאות אוניברסאלית

המציאות מתממשת באופנים משתנים ברמות שונות של היקום; המציאות מקורה ברצונו האינוסופי של האב האוניברסאלי ובאמצעותו; המציאות ניתנת להבנה באמצעות שלושה שלבים עיקריים ובמספר רב של רמות מימוש שונות ביקום:

1. מציאות אי-אֶלֶהִית משתרעת מתחומי האנרגיה של הלא-אִישִׁי ועד למרחבי המציאות של הערכים שאינם ניתנים להפיכה לאישיות של הקיום האוניברסאלי, ואף עד לנוכחותו של הַמְחֻלָּט הַבְּלָתִי מְגֹדֵר.

2. המציאות הַאֶלֶהִית כוללת את כל פוטנציאל האלוהות האינוסופי, המשתרע על פני כל תחום האישיות, מן הנמוך ביותר והסופי ועד למרומם ביותר והאינוסופי, וכך מקיפה את כל התחום של הניתן להיפך לְאִישִׁיּוֹת, ואף מעבר לכך - עד לנוכחות של הַמְחֻלָּט הַאֶלֶהִי עצמו.

3. מציאות סִימוּכִית-הֶקְדָּדִית. המציאות האוניברסאלית הינה לכאורה אלוהית או אי-אלוהית, אולם בעבור בריות תת-אלוהיות מתקיים תחום רחב של מציאות סִימוּכִית-הֶקְדָּדִית בפוטנציה וּבְהִתְמַמְּשׁוּת; מציאות זו אינה קלה לזיהוי. חלק גדול ממציאות מְתַאֲמֶת זו נכלל בתחומי של הַמְחֻלָּט הַאֶלֶהִי הַבְּלָתִי.

זה הינו הרעיון הקדמון של המציאות המקורית: האב מאתחל את המציאות ומתחזק אותה. הדיפרנציאלים הקדמונים של המציאות הינם האלוהי והאי-אלוהי - המוחלט האלוהי והמוחלט הבלתי מוגבל. מערכת הדיסִיסִים הקדמונית הינה המתח המתקיים ביניהם. מתח אלוהותי זה, שאותחל על ידי האב, נפתר באופן מושלם על ידי המוחלט האוניברסאלי ומונצח בדמותו.

מנקודת המבט של זמן ומרחב, המציאות ניתנת להמשך חלוקה כמפורט מטה:

1. ממשית ופוטנציאלית. מציאויות המתקיימות במלאות של ביטוי, לעומת מציאויות המכילות יכולת סמויה לצמיחה. הבן הנצחי הינו מציאות רוחנית מוחלטת; בן תמותה הינו, במידה מרובה, פוטנציאל רוחני בלתי ממומש.

2. מוחלטת ותת-מוחלטת. מציאויות מוחלטות הינן קיימויות נצחיות. מציאויות תת-מוחלטות מושלכות בשתי רמות: מְחֻלָּטוּפִּיּוֹת - מציאויות יחסיות הן ביחס לזמן והן ביחס לנצח; וסופיות - מציאויות אשר מושלכות במרחב ומתממשות בזמן.

3. קוִינִית והתנסותית. אלוהות פרדיס הנה קיומית, אולם העליון והמרבי המגיחים הינם התנסותיים.

4. אישית ולא-אישית. התרחבותה של האלוהות, ביטויה של האישיות, וכן האבולוציה של היקום, מותנות כולן לעולמים בפעולת הרצון החופשי של האב, אשר לנצח הפריד בין המשמעויות של הדעת, הרוח והאישיות, הממשיות והפוטנציאליות, המְרָבִיּוֹת בבן הנצחי, לבין אותם הדברים המְרָבִיּוֹת והטבועים באי פרדיס.

פרדיס הינו מונח הכולל את המוקדים המוחלטים, האישיים ושאינם אישיים, של כל רמות המציאות האוניברסאלית. המונח פרדיס, המסויג כהלכה, עשוי לרמז על צורת מציאות אחת, או לחלופין על כל צורות המציאות, האלוהות, האישיות והאנרגיה - הרוחנית, הדעתית או החומרית. בכל הנוגע לערכים, משמעויות וקיום בפועל, כל הצורות והאופנים הללו חולקים את פרדיס כמקום המוצא, הפעולה והיעד.

האי של פרדיס - המונח פרדיס, שאינו סויג באופן כלשהו, הינו המחלט של שליטת המקור והמרכז הראשון בכבידה החומרית. פרדיס, בהיותו הדבר הנייה היחיד בכל יקום היקומים, ניצב ללא ניע. קיים אתר אוניברסאלי לאי של פרדיס, אך לא קיים עבורו מיקום בחלל. אי נצחי זה הינו מקורם בפועל של היקומים הפיזיים - עבר, הווה ועתיד. אי האור הגרעיני מקורו באלוהות, אך הוא עצמו איננו אלוהות; אף היצירות החומריות אינן מהוות חלק מהאלוהות; הן הינן תוצאתה.

פרדיס אינו בורא; הוא הינו מפקח ייחודי המבקר פעולות אוניברסאליות רבות; מפקח במידה רבה יותר מאשר מגיב. ברחבי יקומי החומר, משפיע פרדיס על ההתנהגות ועל התגובות של כל הבריות אשר להן נגיעה בכוח, אנרגיה ועוצמה, אולם פרדיס עצמו הינו ייחודי, בלעדי ומבודד מכלל היקומים. פרדיס אינו מייצג דבר ודבר אינו מייצג את פרדיס. הוא איננו כוח ואיננו נוכחות; הוא פשוט פרדיס.

V . מציאויות אישיותיות

אישיות הינה רמה של מציאות אלוהית הנעה בטווח שמהרמה האנושית בת התמותה והאמצעדרכית, בהפעלה גבוהה יותר של הדעת בפלגן ובבינה, דרך הרמה המורונטית והרמה הרוחנית, ועד להשגת הסטאטוס הסופי של האישיות. זוהי ההרקעה האבולוציונית של בני תמותה ושל יצורים דומים להם, ואולם ביקום קיימים סדרי אישיות רבים אחרים.

המציאות כפופה להתרחבות אוניברסאלית; האישיות נתונה בגיוון אינסופי; ולשתיהן קיימת האפשרות להיות מתואמות עם האלוהות ומיוצבות באופן נצחי בלתי מוגבל כמעט. בעוד שטווח המטמורפוזה של המציאות הלא-אישית הוא בהחלט מוגבל, אין אנו מכירים מגבלות כלשהן להתפתחותן המדורגת של מציאויות אישיותיות.

ברמות התנסותיות מושגות, כל סדרי האישיות וערכיה הינם סימוכיים ואף יצירתיים במשותף. אפילו האל ובן תמותה עשויים להתקדם בצפון באישיות מאוחדת, כפי שמדגים באופן כה מעודן הסטאטוס הנוכחי של המשיח מיקאל - בן האדם ובן האל.

כלל סדרי האישיות ושלביה התת-אינסופיים הינם יצירתיים במשותף באופן פוטנציאלי, וניתנים להשגה באופן סימוכי. הקדם-אישיותי, האישיותי והעל-אישיותי, מקושרים יחדיו על ידי הפוטנציאל המשותף לכדי הישג מתאם, מימוש מדורג ויכולת ליצירתיות במשותף. אולם, לעולם לא יותמר במישור הלא-אישי לאישי. אישיות לעולם אינה ספונטאנית; זוהי מתנתו של אב פרדיס. האישיות נוספת על גבי אנרגיה והינה סימוכית אך ורק למערכות אנרגיה חיות; זהות עשויה להיות סימוכית אף עבור תבניות אנרגיה שאינן חיות.

האב האוניברסאלי הינו סוד מציאותיות האישיות, מתת האישיות ונעודה. הבן הנצחי הינו האישיות המוחלטת, סודן של האנרגיה הרוחנית, הרוחות המורונטיות והרוחות המושלמות. הפועל האחד הינו אישיות הרוח-דעת, מקור התבונה, ההיגיון והדעת האוניברסאלית. אולם אי פרדיס הוא לא-אישיותי וחץ-רוחני, בהיותו מהות הגוף האוניברסאלי, המקור והמרכז של החומר הפיזי, ותבנית האב המוחלטת למציאות החומרית האוניברסאלית.

האיכויות הללו של המציאות האוניברסאלית מתגשמות בחוויה האנושית של שוכני אורגניזם ברמות הבאות:

1. גוף. האורגניזם החומרי או הפיזי של האדם. המנגנון האלקטרו-כימי החי ממוצא ומטבע חייתי.
2. דעת. המנגנון החושב, הקולט והמרגיש של האורגניזם האנושי. החוויה המודעת והלא-מודעת הכוללת. החוכמה המתחברת לחיי הרגש המתעלים באמצעותם של הפלגן ושל הבינה לרמת הרוח.
3. רוח. הרוח האלוהית השוכנת בדעתו של האדם - מְכַנֵּן מְחַשְׁבָּה. רוח אֶלְמוּתִית זו הינה קדם-אישיותית - היא איננה אישיות, אף כי היא מיועדת להפוך לחלק מאישיותו של בן התמותה השורד.
4. נשמה. נשמתו של האדם הינה רכישה התנסותית. כאשר בוחרת ברייה בת תמותה "לעשות את רצון אבינו שבשמיים", הופכת הרוח השוכנת בה לאביה של מציאות חדשה בחוויה האנושית. הדעת החומרית בת התמותה הינה האם של המציאות שמופיעה. מהותה של מציאות חדשה זו אינה חומרית ואינה רוחנית - היא מורונטית. זוהי הנשמה האלמותית בהופעתה, אשר עתידה לשרוד את המוות ולהתחיל בתהליך ההרקעה לעבר פרדיס.

אישיות. האישיות של האדם בן התמותה אינה הגוף, הדעת או הרוח; אף אינה הנשמה. האישיות הינה המציאות הבלתי משתנה היחידה בחווייתה המשתנה תמידית של הברייה, והיא המאחדת את כל ההיבטים הסימוכיים של האינדיבידואליות. האישיות מהווה את המתת הייחודי שאותו מעניק האב האוניברסאלי לאנרגיות החיות והסימוכיות של חומר, דעת ורוח, והיא שורדת עם הישרדותה של הנשמה המורונטית.

'מורונטיקה' הינו מונח המציין את רמת התנוף הנרחבת שבין החומרי לבין הרוחני. הוא עשוי לציין מציאויות אישיות ומציאויות לא-אישיות, אנרגיות חיות ושאינן חיות. השתי של מורונטיקה הוא רוחני; הקרב של מורונטיקה הוא פיזי.

VI . אנרגיה ותבנית

אנו מכנים 'איש' כל דבר ודבר אשר מגיב למעגל האישיות של האב. אנו מכנים 'רוח' כל דבר ודבר אשר מגיב למעגל הרוח של הבן. כל דבר אשר מגיב למעגל הדעת של הפועל האחד, אנו מכנים 'דעת'. דעת כתכונה של הרוח האנסופית - דעת על כל שלביה. כל דבר אשר מגיב למעגל החומר-כבידה המתמרכז בתחתית פרדיס, אנו מכנים 'חומר' - אנרגיה-חומר על כל מצביה המטמורפוזיים.

ב'אנרגיה' אנחנו משתמשים כמונח כוללני שאותו אנו מחילים על תחומי הרוח, הדעת והחומר. כוח משמש אף הוא באופן נרחב. עוצמה, על פי רוב, מוגבלת בהתייחסותה לציפון הרמה האלקטרונית של חומר, כלומר, לחומר המגיב לכבידה הליניארית ביקום המקיף. עוצמה אף משמשת לציפון ריבונות. אין ביכולתנו לשמור כאן על ההגדרות המקובלות שלכם לכוח, אנרגיה ועוצמה. זאת משום ששפתכם כה חסרה, עד שאנו נאלצים לייחס למונחים הללו משמעויות מרובות.

אנרגיה פיזית היא מונח המציין את כלל הצורות והשלבים של תנועה, פעולה ופוטנציאל שהינם בעלי מופע.

בדיון על מופעי האנרגיה הפיזית, אנו עושים בדרך כלל שימוש במונחים כוח קוסמי, אֶנְרְגְיָה מְגִיחָה ועוצמת היקום. על-פי-רוב, מונחים אלה משמשים באופנים הבאים:

1. כוח קוסמי כולל את כל צורות האנרגיה הנגזרות מהמחלק הבלתי מוגדר, אך עדיין אינן מגיבות לכבידה של פרדיס.

2. אֶנְרְגְיָה מְגִיחָה כוללת את כל צורות האנרגיות אשר מגיבות לכבידה של פרדיס, אך עדיין אינן מגיבות לכבידה מקומית או לכבידה ליניארית. זוהי הרמה הפך-אלקטרונית של אנרגיה-חומר.

3. עוצמת היקום כוללת את כל צורות האנרגיה המגיבות במישורין לכבידה ליניארית, ובנוסף מגיבות גם לכבידה של פרדיס. זוהי הרמה האלקטרונית של אנרגיה-חומר ושל כל ההתפתחויות העוקבות שלה.

דעת היא תופעה המרמזת על נוכחות ופעולה של סעד חי בנוסף למגוון מערכות אנרגטיות; והדבר נכון עבור כל רמות התבונה. באישיות, הדעת מתווכת לעולם בין החומר לבין הרוח; לפיכך, מואר היקום בשלושה סוגים של אור: אור חומרי, אור התוכנה ואוריות הרוח.

אור - אוריות הרוח - היא סמל מילולי, אופן דיבור, המעיד על ההתגלמות האופיינית של האישיות בקרב בריות רוחניות מסדרים מגוונים. נביעת אוריות זו אינה קשורה כהוא זה לתבונה אינטלקטואלית או להתגשמויות אור חומריות.

תבנית עשויה להיות מושלכת כאנרגיה רוחנית, דעתית, חומרית, או כשילוב כלשהו של סוגי אנרגיה אלו. היא עשויה להסדר אישיות, זהויות, הוויות, או חומר שאינו חי. אולם תבנית הינה תבנית באשר היא; עותקים משוכפלים בלבד.

תבנית עשויה לעצב אנרגיה, אך היא אינה שולטת בה. הכבידה היא היחידה השולטת באנרגיה-חומר. לא החלל ולא התבנית מגיבים לכבידה, אך אין מתקיימים כל יחסים בין חלל לתבנית; החלל איננו תבנית ואף אינו תבנית פוטנציאלית. תבנית הינה תצורת מציאות אשר שילמה את מלוא חובתה לכבידה; המציאות של כל תבנית מורכבת מהאנרגיות, מהדעת, מהרוח ומרכיבי החומר שלה.

לעומת ההיבט הכוללני של אנרגיה ושל אישיות, התבנית מציגה את ההיבט האינדיבידואלי שלה. צורות אישיות או זהות הינן תבניות המהוות פועל יוצא של אנרגיה (פיזית, רוחנית, או דעתית), אך הן אינן טבועות בתוכה. ניתן לייחס את האיכות של אנרגיה, או של אישיות, הגורמת לתבנית להופיע, לאל - לאלוהות - לכשרון העוצמה של פרדיס או לקיומן בצוותא של אישיות ושל עוצמה.

התבנית הינה תוכנית-על שממנה נעשים עותקים. פרדיס הנצחי מהווה את התבנית המוחלטת; הבן הנצחי הינו תבניתה של האישיות; האב האוניברסאלי הינו אביהם-מולידם של השניים. אולם פרדיס אינו מעניק תבנית, ואילו הבן אינו יכול להעניק אישיות.

VII . הקונה העליונה

בכל הנוגע למערכות יחסים נצחיות, מנגנון האלוהות של יקום האב הוא כפול פנים. האל האב, האל הבן והאל הרוח הינם נצחיים - הם הוויות קיומיות - בעוד שהאל העליון, האל המרבי והאל המוחלט, הינם אישיות אלוהות של העידנים שלאחר-האוונה, אשר מתממשות בספרות הזמן-מרחב ובספרות המצויות בהתעללות מעל זמן-מרחב ומתקיימות בהתרחבות אבולוציונית ביקום האב. אישיות אלוהות מתממשות אלה הינן נצחיות לעתיד החל מהרגע שבו הן רוכשות עצמה-אישיותית ביקומים הצומחים, זאת באמצעות טכניקת ההתממשות החווייתית של הפוטנציאלים

הסימוכיים-יצירתיים של אלוהויות פרדים הנצחיות.

לפיכך, האלוהות הינה בעלת נוכחות כפולה:

1. קיומית - הוויות בעלות קיום נצחי, עבר, הווה ועתיד.

2. התנסותית - הוויות אשר מתממשות בהווה שלאחר-האווה, אך לקיומן אין סוף בעתיד הנצחי.

האב, הבן והרוח הינם קיומיים - קיומיים למעשה (אף כי כל פוטנציאל הוא ככל הנראה חווייתי). העליון והמרכיב הינם התנסותיים לחלוטין. המוחלט האלוהי הינו חווייתי בהתממשות, אך קיומי באופן פוטנציאלי. מהותה של האלוהות הינה נצחית, אך רק שלוש האישויות המקוריות של האלוהות הינן נצחיות ללא כל סייג. עבור כל האישויות האלוהות האחרות קיים מקור, אך ייעודן הינו נצחי.

כעת, משהצליח האב לבטא את עצמו באופן קיומי בבן וברוח, הוא משיג ביטוי עצמי חווייתי ברמות אלוהות שעד כה היו לא-אישיות וסמויות, כאל העליון, האל המרכיב והאל המוחלט. אלוהויות חווייתיות אלה אינן קיימות במלואן כעת אלא נמצאות בתהליך של התממשות.

האל העליון בהאווה הינו ההשתקפות הרוחנית האישית של אלוהות פרדים המשולשת. מערכת יחסים סימוכית זו מתרחבת כעת כלפי חוץ באופן יצירתי באל בעל שבע הפנים, וכן מסונתזת ביקום המקיף בעוצמה החווייתית של העליון הפל יכול. כך, אלוהות פרדים, הקיומית כשלוש אישויות, מתפתחת חווייתית בשני שלבים של עליונות, כאשר שני שלבים אלה מתאחדים ברכישת עֶצְמָה-אִישִׁית לכדי אדון אחד, ההווה העליונה.

האב האוניברסאלי משיג שחרור מרצון מחבלי האינסוף ומאזיקי הנצח באמצעות טכניקת השילוש, ההפיכה המשולשת לאישיות של אלוהות. אפילו כעת מתפתחת ההווה העליונה כאיחוד אישיותי תת-נצחי של מופע האלוהות בעל שבע ההיבטים במגזרי הזמן-מרחב של היקום המקיף.

ההווה העליונה אינה יוצר ישיר – למעט היותה אבי מֶאֱג'סְטוֹן – אלא המתאם המסנתז את כל פעילויות הברואים והבוראים ביקום. ההווה העליונה, המתממשת כעת ביקומים האבולוציוניים, הינה האלוהות המתאמת והמסנתזת את האלוהות הזמן-מרחבית, כלומר, את אלוהות פרדים המשולשת בסימוך חווייתי עם הבוראים העליונים של זמן ומרחב. לכשתתממש לבסוף, תהא אלוהות אבולוציונית זו מיזוגו הנצחי של הסופי עם האינסופי - האיחוד הנצחי והבלתי ניתן להפרדה של עוצמה חווייתית ושל אישיות רוחנית.

המציאות הסופית הכוללת של זמן-מרחב, תחת הדחף המנחה של ההווה העליונה המתפתחת, מעורבת בניוד, בהרקעה תמידית ובאיחוד החותר למושלמות (סינתזת עֶצְמָה-אִישִׁית) של כל דרגות וערכי המציאות הסופית; זאת בסימוך לדרגות שונות של מציאות פרדים, ועל מנת לצאת בהמשך לניסיון העפלה אל הרמות המוחלטות של השגת המצב העל-ברואי.

VIII . הָאֵל בַּעַל שִׁבְעַת הַפָּנִים

על מנת לכפר על המצב הסופי של היצורים ולפצות על מגבלות תפיסם, הניח האב האוניברסאלי עבור הבריות האבולוציוניות את היסוד לגישה בעלת שבעת ההיבטים לאלוהות:

1. הַפָּנִים הַבּוֹרְאִים שֶׁל פָּרְדִּים.

2. עֵתִיקִי הַיּוֹמִין.

3. שִׁבְעַת רוּחוֹת הָאֵב.

4. הַהִנָּה הַעֲלִיּוֹנָה.

5. הָאֵל הָרוֹם.

6. הָאֵל הַבֶּן.

7. הָאֵל הָאֵב.

הַפִּיכָה מְשַׁבֵּעַת זו של אלוהות לִאִישִׁוּת בזמן ובמרחב, ואף בשבעת יקומי-העל, מאפשרת לבן התמותה להשיג את נוכחותו של האל, שהינו רוח. עבור בריות הזמן-מרחב, העשויות לרפש לעיתים עֶצְמָה-אִישִׁית בהווה העליונה, אלוהות מְשַׁבֵּעַת זו הינה האלוהות הפונקציונאלית של הבריות האבולוציונאליות ביחס לנְתִיבַת הַהִרְקָעָה לְפָרְדִּים. נתיבת-גילוי חווייתית כזו של ידיעת האל, מתחילה בהכרה באלוהויות של הבנים הבוראים של היקום המקומי, ומרקיעה דרך עתיקי היום של יקומי-העל, ודרך האישיות של אחת משבע רוחות האֵב, עד להשגת הגילוי וההכרה של האישיות האלוהית של האב האוניברסאלי בפרדים.

היקום המקיף הינו תחום האלוהות של המשולש הכולל את שלוש העליונות, קֶאֶל הַמְשִׁבֵּעַ וההוויה העליונה. האל העליון מצוי בשילוש פרדיס באופן פוטנציאלי, וממנו נובעות אישיותו ותכונותיו הרוחניות; אולם כעת הוא מתממש בבנים הבוראים, בעתיקי היומין וברוחות האב, שמהם נובעת עוצמתו ככל יכול ביחס ליקומי העל של הזמן והמרחב. מופע עוצמה זה של האל המיידי עבור היצורים האבולוציוניים מתפתח בפועל בזמן-מרחב בעת ובעונה אחת עמם. הַעֲלִיּוֹן הַכֹּל יָכוֹל, המתפתח ברמת הערך של הפעילויות הלא-אישיות, והאישיות הרוחנית של קֶאֶל הַעֲלִיּוֹן, הינם מציאות אחת - ההוויה העליונה.

בסימוכיות האלוהות של קֶאֶל הַמְשִׁבֵּעַ, הבנים הבוראים מספקים מנגנון שבאמצעותו הופך בן התמותה לאלמותי, והסופי זוכה להיעטף על ידי האינסוף. ההוויה העליונה מספקת את הטכניקה לניוד עוצמה-אישיותית – הסינתזה האלוהית של כל המאורעות הללו - ובכך מתאפשר לסופי להגיע למוחלטופי, וכמו כן, באמצעות התממשויות אפשריות עתידיות אחרות, אף לנסות ולהגיע לַמְרָבִי. הבנים הבוראים והסופֵּדוֹת הַאֱלֹהִיּוֹת הסימוכיות להם, משתתפים בניוד עליון זה, אולם, ככל הנראה, עתיקי היומין ושבע רוחות האב לנצח ישמשו קִמְנֵהֲלָנִים קבועים של היקום המקיף.

פעילותו של קֶאֶל בעל שבע הפנים החלה עם ארגונם של שבעת יקומי העל, וקרוב לוודאי שתמשיך ותתרחב עם תחילת התפתחות הבריאות של החלל החיצון. עם ארגון יקומים עתידיים אלה ברמות החלל הראשונה, השנייה, השלישית והרביעית, של ההתפתחות ההדרגתית, ודאי נזכה לחזות בחנוכתה של הגישה ההתעלותית והמוחלטופית לאלוהות.

IX . קֶאֶל הַמְרָבִי

כשם שההוויה העליונה מתפתחת במדורג, מתוך מתת האלוהיות הקודמת של פוטנציאל האנרגיה והאישיות הנכלל ביקום המקיף, כך קֶאֶל הַמְרָבִי מְתַמַּשׁ לְבִסּוֹף מתוך פוטנציאל האלוהות השוכן בתחומי יקום האב אשר התעלו מעל הזמן-מרחב. התממשותה של האלוהות המרבית מרמזת על איחוד מוחלטופי של השילוש ההתנסותי הראשון, ומצביעה על התרחבות מאחדת של האלוהות ברמה השנייה של מימוש-עצמי יצירתי. הדבר מהווה מקבילה, במונחי אישיות-עוצמה, להתממשות האוניברסאלית של האלוהות ההתנסותית כמציאויות פרדיס מוחלטופיות ברמות ההתממשות-לבסוף של ערכי זמן-מרחב הַתְּעִלּוּתִיִּים. השלמתה של התפתחות התנסותית שכזו נועדה לאפשר שירות-ייעוד מְרָבִי לכל אותן בריות זמן-מרחביות, אשר הגיעו לרמות מוחלטופיות, דרך ההכרה המושלמת את ההוויה העליונה והודות לסעד של קֶאֶל בעל שבע הפנים .

קֶאֶל הַמְרָבִי מציין את האלוהות האישית, הפועלת ברמות האלוהיות של המוחלטופי ובמרחבי היקום העל-זמניים, וכן ברמות ההתעלות מעל המרחב. המרבי הינו התממשות על-עליונה של האלוהות. העליון הינו איחוד השילוש הנתפס על ידי בריות סופיות, ואילו המרבי הינו איחוד שילוש פרדיס הנתפס על ידי בריות מוחלטופיות.

באמצעות מנגנון האלוהות המתפתחת, עוסק האב האוניברסאלי בַּמַּעֲשֶׂה המופלא והמדהים של מיקוד האישיות וניוד עוצמת ערכי המציאות האלוהית של הסופי, המוחלטופי ואף המוחלט, ברמות-המשמעות האוניברסאליות התואמות.

שלוש אלוהויות פרדיס הראשונות - האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית - הינן נְצִיחִיּוֹת-עֶבֶר ותושלמנה בנצח העתידי על ידי ההתממשות ההתנסותית של האלוהויות האבולוציוניות הסימוכיות - קֶאֶל הַעֲלִיּוֹן, קֶאֶל הַמְרָבִי ואפשר שאף קֶאֶל הַמְּחֻלָּט.

קֶאֶל הַעֲלִיּוֹן וקֶאֶל הַמְרָבִי, המתפתחים כעת ביקומים ההתנסותיים, אינם קיומיים - אין הם נצחיים-עבר אלא רק נצחיים-עתיד; נְצִיחִים מותני זמן-מרחב ומותני-התעלות. הם הינם אלוהויות בעלות איכויות עליונות, מרביות, ואף עליונות-מרביות, אשר חוו מקור אוניברסאלי היסטורי. אף כי לעולם לא יהיה להם סוף, יש התחלה לאישיותם. הם אכן פרי ההתממשות של פוטנציאלי אלוהות נצחיים ואינסופיים, אולם הם עצמם אינם נצחיים או אינסופיים באופן בלתי מוגבל.

X . קֶאֶל הַמְחֻלָּט

רבות מתכונות המציאות הנצחית של הַמְחֻלָּט של הַאֱלֹהִים אינן ניתנות להסבר מלא לדעת הסופית הזמן-מרחבית, אף כי ההתממשות של קֶאֶל הַמְחֻלָּט תהיה תוצאת איחודו של השילוש ההתנסותי השני, הַשִּׁלּוּשׁ הַמְחֻלָּט. תהא זו ההגשמה ההתנסותית של אלוהויות מוחלטות, האיחוד של משמעויות מוחלטות ברמות מוחלטות. אולם, אין בידינו ודאות לכך שכל הערכים המוחלטים יכללו, שכן מעולם לא נמסר לנו שהַמְחֻלָּט הַמְּגֻדֵּר שקול לאינסופי. ייעודים על-מרביים מעורבים במשמעויות המוחלטות והרוחניות האינסופיות, ומבלעדי שתי מציאויות בלתי מושגות אלה לא נוכל לבסס ערכים מוחלטים.

קֶאֶל הַמְחֻלָּט הינו יעד ההשגה של כל הבריות העל-מוחלטופיות, אולם הפוטנציאל של העוצמה ושל האישיות הטמון בַּמְחֻלָּט של הַאֱלֹהִים חורג מתפיסתנו, כך שאנו מהססים לדון במציאויות אשר עד כה הורחקו מהתממשות התנסותית.

XI . שלושת המוחלטים

כאשר כוננה המחשבה המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי - בפעולתה באמצעות אֵל הַפְּעֻלָּה - את היקום האלוהי המרכזי, המשיך

האב את ביטוי מחשבתו במילתו של הבן ובפעולת הפועל האחד שלהם, על ידי כך שבידל את נוכחותו בהאווה מהפוטנציאלים של האינסוף. וכך, נותרים פוטנציאלים אינסופיים אלה חבויים בחלל המְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּל, ואפופים באופן אלוהי בְּמַחְלֵט של הָאֱלֹהוּת, בעוד האב האוניברסאלי והבן הנצחי הופכים אחד בפעולתו של הַמְחַלֵּט האוניברסאלי, האיחוד-אינסוף הסמוי של אב פרדיס.

הן הפוטנציה של הכוח הקוסמי והן זו של הכוח הרוחני, מצויות בתהליך מדורג של מימוש ושל התגלות, כאשר ההעשרה של כל מציאות מתבצעת על ידי צמיחה התנסותית, וכן דרך המתאם של ההתנסות עם הקיומי באמצעות הַמְחַלֵּט האוניברסאלי. בזכות הנוכחות המאזנת של הַמְחַלֵּט האוניברסאלי, מגשים המקור והמרכז הראשון הרחבה של עוצמה התנסותית, נהנה מהזדהות עם בראוי האבולוציוניים, ומשיג התרחבות של אלוהות התנסותית ברמות של העליונות, המרביות והמוחלטות.

כאשר הַמְחַלֵּט של הָאֱלֹהוּת והַמְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּר אינם ניתנים להפרדה מלאה, הנחת פעולתם המשולבת, או נוכחותם המתאמת, הינה האופן שבו מציונת פעולת הַמְחַלֵּט האוניברסאלי.

1. נראה כי הַמְחַלֵּט של הָאֱלֹהוּת הוא המפעיל הפל יכול, בעוד שהַמְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּר נראה כמְמַכֵּן הכל-יעיל – המאוחד באופן עליון ומתואם באופן מרבי – של יקום היקומים, ואף של יקומים על גבי יקומים אשר נבראו, שעודם נבראים ושעתידים להיברא.

הַמְחַלֵּט של הָאֱלֹהוּת אינו יכול להגיב באופן תת-מוחלט למצב כלשהוא ביקום, או לכל הפחות הוא אינו עושה כן. נראה כי כל תגובה של מוחלט זה, לכל מצב נתון, ניתנת במונחים של רווחת הבריאה כולה ורווחת כל הדברים וההוויות, וזאת, לא רק במצב קיומה הנוכחי, אלא בהתחשב בכל אינסוף האפשרויות הכלולות בנצח העתיד.

הַמְחַלֵּט של הָאֱלֹהוּת הינ אותו פוטנציאל אשר הַבְדֵּל מהמציאות האינסופית הכוללת, על פי רצונו החופשי של האב האוניברסאלי, ובתוכו מתקיימות כל הפעילויות האלוהיות - קיומיות והתנסותיות כאחת. זהו הַמְחַלֵּט הַמְגַבֵּר, בניגוד לַמְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּר; ואילו הַמְחַלֵּט האוניברסאלי מהווה תוסף-על לשניהם, בהכילו את כל הפוטנציאל המוחלט.

2. הַמְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּר הוא לא-אישי, חוץ-אלוהי ובלתי-אלוהותי. לפיכך, הַמְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּר הוא משולל אישיות, אלוהיות וזכויות בורא כלשהן. לא עובדה ולא אמת, לא ניסיון ולא התגלות, לא פילוסופיה ולא מוחלטופיות, מסוגלות לחדור את טיבו ואת דמותו של מוחלט נטול הגדרה אוניברסאלית זה.

יובהר כי הַמְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּר הינו מציאות חיובית המְחַדֶּרֶת את היקום המקיף, והוא משתרע, ככל הנראה, באותה נוכחות-חלל אל תחומי החלל העצומים – המצויים מעבר לתחומי החלל של שבעת יקומי העל – שבהם מתרחשות פעילויות כוח ואבולוציה טרום-חומרית. הַמְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּר אינו בגדר שלילת תפיסה פילוסופית בלבד, המתבססת על התפלפלויות מטאפיזיות בנוגע לאוניברסאליות, עֲלִיוֹנוֹת ואדנות של הבלתי מותנה ושל הבלתי מגדר, אלא הינו שליטת-על יקום חיוביות באינסוף; שליטת-על זו אינה מוגבלת בזמן-מרחב, אך היא בהחלט מותנית בנוכחותם של חיים, דעת, רוח ואישיות, וכן בתגובות-רצונו והנחיותיו התכליתיות של שילוש פרדיס.

היננו משוכנעים כי הַמְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּר אינו בגדר השפעה בלתי-מובחנת ומְחַדֶּרֶת-כל, אשר ניתן להשוותה לתפיסות הפנתיאיסטיות של המטאפיזיקה או להיפותזה המדעית הקדומה של הָאֵתֶר. הַמְחַלֵּט הבלתי מְגַבֵּר אינו מוגבל בכוחו, והוא מותנה באלוהות, אך אינו מבחינים הבחנה מלאה בטיב היחס של מוחלט זה למציאויות הרוחניות ביקומים.

3. מבחינה לוגית, אנו מסיקים כי הַמְחַלֵּט האוניברסאלי היה בלתי נמנע כאשר הבדיל האב האוניברסאלי, מרצונו החופשי, את המציאויות לשהינן אלוהיות בערכיהן ולשאיןן אלוהיות - לכאלה הניתנות להפיכה לאישיות ולאחרות שלא. הַמְחַלֵּט האוניברסאלי הינו מופע האלוהות המרמז על פתרון המתח שנוצר בפעולת הרצון החופשי, אשר הבדילה את המציאות האוניברסאלית, והוא מְתַפְקֵד כמתאם הסימוכי של הסכימות הכוללות של הפוטנציאלים הקיומיים.

מתח הנוכחות של הַמְחַלֵּט האוניברסאלי מעיד על ההתאמה המפצה על הפער שבין המציאות האלוהותית למציאות שאיננה כזו. פער זה טבוע בהפרדה שבין הדינמיות של אלוהות בעלת רצון חופשי והסטאטיות של האינסוף הבלתי מוגדר.

זכרו תמיד: האינסוף הפוטנציאלי הינו מוחלט ובלתי-נפרד מהנצח. אינסוף ממשי בזמן אינו יכול להיות אלא חלקי, ולפיכך לא-מוחלט; וכן, אף אישיות אינסופית ממשיית לא תוכל להיות מוחלטת, למעט באלוהות הבלתי מוגדרת. הפער שבין פוטנציאל האינסוף בְּמַחְלֵט הבלתי מְגַבֵּר לבין פוטנציאל האינסוף בְּמַחְלֵט הָאֱלֹהִי, הוא הגורם לנצחיות הַמְחַלֵּט האוניברסאלי. על ידי כך מתאפשר באופן קוסמי קיומם של יקומי החומר, ובאופן רוחני - גם קיומן של אישיותות סופיות בזמן.

יכולים הסופי והאינסופי להתקיים בצוותא ביקום, רק בשל נוכחותו הסימוכית של הַמְחַלֵּט האוניברסאלי, אשר מאזנת בשלמות את המתח שבין הזמן לבין נצח, בין הסופיות לבין האינסופיות, בין פוטנציאל המציאות לבין המציאות הממשית, בין פרדיס לחלל ובין האדם לאל. הַמְחַלֵּט האוניברסאלי מהווה, באופן סימוכי, את זיהוי האזור שבו מתקיימת מציאות אבולוציונית מתקדמת בתוך יקומי הזמן-מרחב, וכן באלה שבהתעלות מעל הזמן-מרחב, יקומים שבהם מתגשמת האלוהות התת-אינסופית.

המקלט האוניברסאלי הוא הפוטנציאל הסטאטי-דינאמי של האלוהות, הניתן להגשמה על ידי פעולה ברמות של הזמן ושל הנצח כערכים סופיים ומוחלטים, ואשר מכיל אפשרות לגישה קיומית-התנסותית. היבט בלתי ניתן להבנה זה של האלוהות עשוי להיות סטאטי, פוטנציאלי, או סימוכי, אך אינו התנסותי באופן יצירתי או אבולוציונאלי, זאת ככל שהדברים נוגעים לאישיות התבוניות הפועלות כעת ביקום האב.

המוחלט. שני המוחלטים - המוגדר והבלתי מוגדר - אף כי הם עשויים להיקרא לבריות הדעת כה נבדלים בפעולתם, מאוחדים בשלמות ובאלוהיות באמצעות המקלט האוניברסאלי וכו'. לאמיתו של דבר ובהתאם להבנה הסופית, שלושת המוחלטים חד הם. אף כי הם נפרדים בשל פעולתם ברמות תת-אינסופיות, באינסוף הם הינם אחד.

לעולם איננו עושים שימוש במונח מוחלט לציון שלילה או לשם הכחשה של דבר מה. אף איננו מחשיבים את המקלט האוניברסאלי כמוגדר-עצמית, כדוגמת אלוהות לא-אישית פנתיאיסטית כזו או אחרת. ככל הנוגע לאישיות ביקום, המוחלט מוגבל ב־ שילוש וגשלת בבירור על ידי האלוהות.

XII . השילושים

השילוש הנצחי המקורי של פרדיס הינו קיומי וקיומו היה בלתי נמנע. שילוש זה, נטול ההתחלה, היה טמון בעובדת ההבדלה שבין האישי לבין הלא-אישי שערך האב ברצונו הבלתי מוגבל, והפך לעובדה כאשר רצונו האישי תאם את מציאויות דואליות אלה באמצעות הדעת. השילושים שלאחר-האוונה הינם התנסותיים; והם טמונים בעובדת היצירה של שתי הרמות התת-מוחלטות והאבולוציוניות שבהן מתגשמת עוצמה-אישיותית ביקום האב.

שילוש פרדיס - איחוד האלוהות הנצחי של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. שילוש זה הוא קיומי למעשה, אך כל הפוטנציאלים שלו הינם התנסותיים. לפיכך, מהווה שילוש זה את מציאות האלוהות היחידה החובקת את האינסוף, ובעטיו נוצרים ביקום המופעים של האל העליון, האל המרבי והאל המוחלט.

השילושים ההתנסותיים הראשון והשני - השילושים שלאחר-האוונה - אינם יכולים להיות אינסופיים, שכן הם חובקים אלוהויות נגזרות, אלוהויות שהתפתחו באמצעות התממשות התנסותית של מציאויות, ואשר נוצרו או התממשו לבסוף על ידי שילוש פרדיס הקיומי. אינסופיות האלוהית מתעשרת תמיד, אם אינה מתרחבת, זאת הודות לסופיות ולמוחלטות הניסיון של הבורא ושל הברוא.

השילושים הינם אמיתות של יחסי האלוהות ועובדות של התגשמות אלוהות מתאמת. פעולות שילוש חובקות מציאויות אלוהותיות, ומציאויות אלוהותיות תמיד מחפשות את התגשמותן ואת מופען בהפיכה לאישיות. האל העליון, האל המרבי ואפילו האל המוחלט הינם, איפוא, בלתי נמנעים אלוהיים. שלוש אלוהויות התנסותיות אלה היוו פוטנציאל בשילוש הקיומי, שילוש פרדיס, אולם הופעתם ביקום כאישיות עוצמה, מותנית בחלקה בעצם פעולתם ההתנסותית ביקומי האישיות והעוצמה, וכן, בחלקה, בהישגים ההתנסותיים של הבוראים ושל השילושים שלאחר-האוונה.

שני השילושים שלאחר-האוונה, השילוש ההתנסותי המרבי והשילוש המוחלט ההתנסותי, אינם מוגשמים כעת במלואם; הם מצויים בתהליך של התגשמות ביקום. ניתן לתאר סימוכי אלוהות אלה כך:

1. השילוש המרבי, המתפתח כעת, יכול, בסופו של דבר, את ההווה העליונה, את אישיות הבורא העליונה ואת אדריכלי יקום הקאב המקלטופיים, אותם מתכנני יקום ייחודיים שאינם נכללים בגדר בוראים או נבראים. בלתי נמנע הוא כי האל המרבי ירכוש, בסופו של דבר, אישיות ועוצמה כאלוהות המהווה תוצאה של איחוד שילוש התנסותי זה בזירה המתרחבת והבלתי מגבלת כמעט של יקום האב.

2. השילוש המוחלט - השילוש ההתנסותי השני, המתממש כעת, יכול את האל העליון, האל המרבי ואת משלים הגוף הקאונברסאלי הסמוי. שילוש זה פועל הן ברמה האישית והן ברמה העל-אישית, ומגיע אף עד לגבולותיו של הלא-אישי. איחודו האוניברסאלי של שילוש זה יהפוך את האלוהות המוחלטת [גם] להתנסותית.

בעוד שהשילוש המרבי ישלים את איחודו ההתנסותי במלואו, מסופקים אנו, לאמיתו של דבר, אם כלל קיימת אפשרות לאיחוד מלא שכזה גם עבור השילוש המוחלט. תפיסתנו את שילוש פרדיס, בכל אופן, הינה תזכורת תמידית לכך ששילוש אלוהות עשוי להשיג את מה שהוא בלתי ניתן להשגה בכל דרך אחרת; לפיכך, אנו משערים את הופעתו, במועד כלשהו, של העליון-המרבי, ואת האפשרות כי האל המוחלט ישלש-ממשית.

בעוד שהפילוסופים של היקומים דנים בסברת שילוש השילושים, קרי שילוש התנסותי-קיומי אינסופי, הם אינם מסוגלים לחזות את הפיכתו לאישיות; ייתכן והוא יהיה שקול לאישיות האב האוניברסאלי ברמה המושגית של ה'אני הוא'. ללא קשר לכל האמור בזאת, שילוש פרדיס המקורי הוא אינסופי מבחינה פוטנציאלית, מכיוון שהאב האוניברסאלי הינו אינסופי בפועל.

תודות

המסמכים הבאים דנים בהצגת אופיו של האב האוניברסאלי ובטיבם של עמיתיו בפרדיס. כמו כן, המסמכים מנסים לתאר את היקום המרכזי

המושלם ואת שבעת יקומי העל הסובבים אותו. בתהליך הכנת המסמכים הללו, אנו מְנַחִים בצו ההרשאה מטעמם של שליטי יקומי העל, הקובעים כי במאמצינו להעביר את האמת ולתאם ידע הכרחי, עלינו להעדיף את התפיסות האנושיות הגבוהות ביותר הנוגעות לנושאים המוצגים. אנו מורשים לבחור בהתגלות טהורה, אך ורק כאשר המושג המוצג טרם קיבל ביטוי הולם בדעת האנושית.

הגילויים הפלנטאריים הרציפים של האמת האלוהית עושים שימוש מתמיד במושגים הגבוהים ביותר של ערכים רוחניים קיימים, זאת כחלק מהתיאום החדש והמשופר של הידע הפלנטארי. לפיכך, בעת הכנת המסמכים המובאים להלן, על אודות האל ועמיתיו ביקום, בחרנו, כבסיס למסמכים הללו, יותר מאלף מושגים אנושיים המייצגים את הידע הפלנטארי הגבוה והמתקדם ביותר על אודות ערכים רוחניים ומשמעויות אוניברסאליות. בשעה שקצרה יריעתם של מושגים אנושיים אלה – שנאספו מבני תמותה יודעי-אל בעבר ובהווה – מלהציג את האמת כפי שאנו מונחים לגלותה, לא נהסס להחליפם תוך הישענות על הידע הגבוה יותר שעומד לרשותנו על אודות המציאות והאלוהיות של אלוהויות פרדיס ושל היקום המתעלה שבו הן שוכנות.

הננו מודעים לחלוטין לקשיים הכרוכים במשימתנו; אנו מכירים בעובדה שיהיה זה בלתי אפשרי לתרגם ולהעביר במלואה שפת מושגים על אודות אלוהויות ונצח, לסמליה של שפת המושגים הסופיים של הדעת האנושית. אולם, יודעים אנו גם כי בדעת האנושית שוכן רסיס של האל, וכן שרוח האמת שוכנת בנשמה האנושית; כמו כן, הננו יודעים כי כוחות רוחניים אלה חותרים לאפשר לאדם הגשמי לתפוס את מציאות הערכים הרוחניים ואת המשמעויות האוניברסאליות. אולם יותר מכל, הננו בטוחים בידיעה שרוחות אלה של נוכחות האלוהות מסוגלות לסייע לאדם לרכוש לעצמו באופן רוחני כל אמת שתורמת להעצמתה של אותה מציאות המתקדמת בהתמדה של חוויה דתית אישית - ידיעת האל.

[הוכתב על ידי יועץ אֱלֹהִי מאוּרוּוֹטוֹן, ראש סֶגֶל אִישִׁיוֹת יְקוּם-הָעֵל, אשר הונחה להציג באוֹרְנֵטִיקָה את האמת על אודות אלוהויות פרדיס ועל יקום היקומים.]

הספר של אורנטיה

מסמך 1

האב האוניברסלי

האב האוניברסאלי הוא אל כל הבריאה, הוא המקור הראשון ומרכז כל הדברים והבריות. חישבו על האל בראש ובראשונה כעל יוצר, לאחר מכן כעל שליט ולבסוף כמקיים אינסופי. האמת על אודות האב האוניברסאלי הפציעה בשמי האנושות בשעה שפתח הנביא ואמר: "אתה אלהים לבדך; ואין אלהים זולתך; אתה עשית את השמים ואת שמי השמים וכל-צבאם; ואתה מקיים ומושל בכלם; וצבא השמים לך משתתפים. בדבר זה, השמים, שמים נבראו; וברוח פיו, כל-צבאם. עטה-אור כשלמה; נוטה שמים פניעה." הרעיון של אב אוניברסאלי לבדו - אל יחיד במקומם של אלים רבים - הוא שאפשר לאדם בן התמותה להבין את האב כבורא אלוהי וכשליט אינסופי.

מערכות הכוכבים נוצרו במספרן העצום כדי שישמשו בסופו של דבר כמקום מושבם של סוגים שונים ורבים של בריות תבוניות; בריות אשר ביכולתן לדעת את האל, לקבל את חיבתו האלוהית ולהשיב לו אהבה. יקום היקומים הוא פרי מלאכתו של האל ומקום מושבם של מגוון בראיו. "הנה בורא השמים הוא האלהים, יצר הארץ הוא כוננה; לא- לשוא בראה, לשבת יצרה."

העולמות המוארים כולם מכירים באב האוניברסלי, ביוצר הנצחי ובתומך האינסופי של כלל הבריאה, וכולם סוגדים לו. מקומים על גבי יקומים, יצאו יצורים רצוניים למסעם הארוך, המסע הממושך אל עבר פרדס; זו ההרפתקה המתגרת והנצחית, החתירה אל עבר האל האב. ייעודם הנעלה של ילדי הזמן הוא למצוא את האל הנצחי, לתפוש את המהות האלוהית ולהכיר את האב האוניברסלי. יצורים יודעי-אל מונעים בשאיפה עליונה אחת, ביצר מאכל אחד, והוא להיות מושלמים הם במקומם, כפי שהוא שוכן במושלמות השמימית של אישיותו בספירה האוניברסלית של הצדיקות העליונה. ומן האב האוניברסלי השוכן בנצח הגיעה המצווה העליונה, "היו שלמים אתם, פאשר אביכם ששמים שלם הוא". מזה עידן ועידנים נושאים שליחי פרדיס באהבה ובחסד את המסר השמימי לכל היקומים, ואפילו ליצורים נחותים שמקורם בחיה כמין האנושי של אורנטיה.

המצווה המופלאה והנעלה לשאוף לשלמות האלוהית הינה חובתם הראשונה של כל הברואים הנאבקים אשר ברא אל המושלמות, ומן הראוי שאף תהא כמיהתם העזה ביותר. אפשרותו של האדם להשיג שלמות אלוהית הינה היעוד הסופי והוודאי של כלל התקדמותו הרוחנית הנצחית.

בני התמותה של אורנטיה אינם יכולים לקוות לשלמות במובן האינסופי, אולם הם בהחלט יכולים לצאת לדרכם, כפי שהם אכן עושים על הפלנטה הזו, בכדי להשיג את הייעוד הנשגב שקבע האל הנצחי עבור האדם בן התמותה; וכאשר בני האנוש יעשו כן, הם יהיו, בכל הנוגע להגשמתם העצמית וליכולות הדעת שלהם, שלמים ואלוהיים במשכנם השמימי, בדיוק כפי שהוא, הנצחי והאינסופי, הינו שלם במשכנו. אפשר ששלמות כזו אינה אוניברסאלית במובן הגשמי, אפשר שאינה בלתי מוגבלת במובן השכלתני, או סופית כחוויה רוחנית, אולם היא שלמה וסופית מכל ההיבטים הסופיים של אלוהיות הרצון, מושלמות הנעת האישיות וידיעת האל.

זוהי המשמעות האמיתית של אותה מצווה אלוהית, "היו שלמים אתם, פאשר אביכם ששמים שלם הוא"; המצווה המניעה ברציפות את האדם בן התמותה קדימה ומפנה אותו פנימה, במאבקו הארוך והמתקן להשיג רמות גבוהות יותר ויותר של ערכים רוחניים ומשמעויות אוניברסליות אמיתיות. החיפוש הנשגב אחר אלוהי היקומים הינו ההרפתקה העליונה של שוכני כל עולמות הזמן והמרחב.

1. שם האב

מכל השמות שבהם נודע האל האב ברחבי היקומים, הנפוצים ביותר הם אלו המציינים אותו כמקור הראשון וכמרכז האוניברסלי. האב הראשון ידוע בשמות משתנים ביקומים השונים, ואף במגזרים שונים של אותו יקום. השמות אשר מעניק הברוא לבורא תלויים, במידה רבה, במושג של הברוא המסוים על אודות הבורא. המקור הראשון והמרכז האוניברסלי מעולם לא גילה עצמו באמצעות שם, אלא דרך טבעו בלבד. אם אנו אכן מאמינים שהננו ילדיו של בורא זה, אך טבעי הוא שנקרא לו, בסופו של דבר - אבא. אולם שם זה נתון לבחירתנו אנו, והוא נובע מן ההכרה במערכת היחסים האישית שלנו עם המקור והמרכז הראשון.

האב האוניברסאלי לעולם אינו כופה על הברואים התבוניים והרצוניים של היקומים כל צורה שהיא של הכרה שרירותית, פולחן רשמי או שירות משעבד. אולם שומה על התושבים המתפתחים המאכלסים את עולמות הזמן והמרחב - בלבבותיהם שלהם - להכיר באל, לאהוב אותו ולסגוד לו מרצונם החופשי. הבורא מסרב לאלץ או לכפות על הרצון החופשי הרוחני של בראיו הגשמיים את התמסרותם. ההקדשה האוהבת של הרצון

האנושי לעשיית מצוות האל הינה המתנה העילאית הנבחרת של האדם לאל; לאמיתו של דבר, הקדשה כזו של רצון הברוא לבוראו הינה המתנה היחידה בעלת ערך של אמת, שאותה יכול בן אנוש להעניק לאב פרדיס. האדם חי באל, ובאל הוא מתנועע ומתקיים; לא קיים דבר שיכול האדם להעניק לאל, זולת בחירתו זו לעשות את רצונו. בחירה שכזו, המתבצעת על-ידי ברואים תבוניים בעלי רצון ברחבי היקומים, מכוננת את המציאות של פולחן אמת זה, אשר כה משיב את רצונו של האב הבורא וכה תואם את טבעו הנמשל על-ידי האהבה.

ובשעה שהפכת ליודע-האל באמת ובתמים, ולאחר שגילית באמת את הבורא המלכותי, ולאחר שהתנסית זה מכבר בידיעת הנוכחות של המַפְקֵם האלוהי השוכן בתוכך, או אז, ובהתאם למידת הארתך ולאופן שבו מגלים הבנים האלוהיים את האל, תמצא שם לאב האוניברסלי; שם התואם למושג שלך על אודות המקור הראשון והמרכז והכביר. וכך, מופר הבורא בעולמות וביקומים השונים בכינויים ובתארים שונים, אשר זהים במהות היחס שלהם אליו, אך נבדלים במילים ובסמלים, וכל שם ושם מייצג את המידה ואת העומק שבהם מולך האל בלבבות ברואיו באותו עולם.

לרוב, בקרבת מרכז יקום היקומים, ידוע האב האוניברסלי בשמות אשר עשויים להביע את המשמעות של המקור הראשון. בהתרחק החוצה אל עבר יקומי החלל, המונחים הנפוצים המשמשים לכינוי האב האוניברסלי משמעותם המרכז האוניברסלי. רחוק אף יותר אל עבר הבריאה זרועת הכוכבים, וכפי שהוא ידוע בעולם המָטָה של היקום המקומי שלכם, מכונה האב המקור היצירתי הראשון והמרכז האלוהי. באחד המערכים השכנים, ידוע האל בשם אבי היקומים. במערך אחר הוא ידוע כתומך האינסופי, ובמזרח, הַבָּקֵר האלוהי. הוא אף ידוע בכינויים אבי האורות, מתת החיים והאחד רַב-הפֶחַ.

ובעולמות שבהם חי בן פרדיס חיי שליחות ומתת, ידוע האל, בדרך כלל, בשמות המרמזים על יחס אישי, חיבה רכה ודבקות אבהית. בְּמָטָה המערך שלכם מכונה האל בשם האב האוניברסלי, בעוד שבפלנטות שונות במערכת העולמות המיושבים המקומית שלכם הוא ידוע בשמות כאבי האבות, האב פרדיס, אב האוֹנָה ואבי הרוח. אלה אשר יודעים את האל באמצעות התגלות המתת והשליחות של בני פרדיס, נוטים, בסופו של דבר, להתמסר לקשר הרגשי שביחסים הקרובים בין הברוא והבורא ולכנות את האל בשם "אבינו".

בפלנטות שבהן חיים יצורים מיניים, בעולמות שבהם הדחף ההורי שוכן בלבבות הבריות התבוניות, המושג אבא מבטא נאמנה והולם את המשמעות של האל הנצחי. ברחבי הפלנטה שלכם, אורנטיה, הוא ידוע ומוכר ביותר לרוב רובכם בשם האל. לשם המסוים הניתן לו קיימת חשיבות מועטה; הדבר המשמעותי באמת הוא ש תדעו אותו ושתשאפו להיות כמותו. אכן אמת דיברו נביאיכם הקדומים כאשר כינוהו "אל עולם" ו"השֶׁכֶן עד".

2. מציאותו של האל

האל הוא המציאות הקדומה בעולם הרוח; הוא הינו מקור האמת במשכנות הדעת; האל מטיל צלו על העולמות הגשמיים כולם. עבור כל הברואים התבוניים, האל מהווה אישיות, וברחבי יקום היקומים הוא המקור הראשון ומרכז המציאות הנצחית. האל אינו דמוי אדם ואף אינו דמוי מכונה. האב הראשון הינו רוח אוניברסלית, אמת נצחית, מציאות אינסופית ואישיות אב.

האל הנצחי הוא אינסוף יותר מאשר הינו אידאליזציה של מציאות או יקום שניתן להתייחס אליו כאל בעל אישיות. האל אינו התשוקה הנשגבת של האדם כפשוטה, קרי, מושא החיפוש של בני התמותה שעבר החפצה. האל אף אינו מושג בלבד, כ עוצמת הפוטנציאל של הַיִשְׁרוּת. האב האוניברסלי איננו שם נרדף לטבע, ואף אינו האנשה של חוק הטבע. האל הינו מציאות נשגבת שמעבר למושג המסורתי שאותו נושא האדם על אודות ערכים נשגבים. האל אינו מיקוד פסיכולוגי של משמעויות רוחניות, ואינו "היצירה האצילית ביותר של האדם". האל עשוי להיות מושג במחשבת האדם בעזרת אחד מהאופנים הללו או בעזרת כולם גם יחד, אולם הוא יותר מכך. האל הוא אישיות שומרת ואב אוהב לכל אלה אשר חיים בשלווה רוחנית על פני כדור הארץ וכמהים לחוות את הישרדות האישיות במותם.

בהתנסות האנושית מודגמת ממשות קיום האל באמצעות השכינה האלהית הבאה לדור באדם, הווה אומר, המשגיח הרוחני אשר נשלח מפרדיס לשכון בדעתם של בני התמותה, ושם לסייע בהתפתחות הנשמה האלמותית והנצחית. נוכחותו של מְכַנֵּן אלוהי זה בדעת האנושית מתגלה דרך שלוש התופעות ההתנסותיות הבאות:

1. היכולת האינטלקטואלית לדעת את האל - תודעת-האל.

2. הדחף הרוחני למצוא את האל - דרישת-האל.

3. כמיהת האישיות להידמות לאל - התשוקה הבוקעת מלב שלם לעשות את רצונו של האב.

קיומו של האל לעולם אינו ניתן להוכחה באמצעות ניסוי מדעי או על ידי היסק לוגי. ניתן להיווכח באל אך ורק במישור ההתנסות האנושית; אף-על-פי-כן, המושג האמיתי בדבר מציאות האל סביר עבור ההיגיון, מתקבל על הדעת מבחינה פילוסופית, הכרחי עבור הדת וחיוני עבור כל לתקווה להישרדות האישיות.

אלה אשר יודעים את האל חוו זה מכבר את עובדת נוכחותו; ובני תמותה יודעי-אל אלה נושאים בחווייתם האישית את ההוכחה המעשית היחידה לקיומו ולחיותו של האל, הוכחה אשר יכול אדם אחד להציע למשנהו. קיומו של האל מצוי לחלוטין מעבר לכל יכולת הדגמה, למעט הקשר שבין תודעת-האל בדעת האנושית לבין נוכחות-האל בדמות מְכַנֵּן הַמְחִשֶׁבֶה השוכן באינטלקט בן התמותה, שהינו המתנה החופשית של האב האוניברסלי

מן הבחינה התיאורטית, תוכלו לחשוב על האל כבורא, והוא אכן ברא אישית את פרדיס ואת היקום המרכזי של המושלמות . אולם, יקומי המרחב והזמן כולם נבראים ומנוהלים בידי ג'יס הבנים הבוראים של פרדיס. האב האוניברסלי לא ברא בעצמו את היקום המקומי של נִפְאָדוֹן; היקום בו אתם שוכנים נברא בידי בנו מיכאל. אף-על-פי שהאב אינו בורא בעצמו את היקומים האבולוציוניים , הוא שולט בהם באמצעות רבות ממערכות היחסים האוניברסליות שלהם וכן באמצעות חלק מהתגלמויותיהם באנרגיה גשמית, באנרגיה הדעת ובאנרגיה רוחנית. האל האב ברא באופן אישי את יקום פרדיס, ויחד עם הבן הנצחי, הוא הינו הבורא של כל בוראי היקומים האחרים עצמם.

10-1: המקור והמרכז הראשון משמש כִּבְקֶר הפיזי של יקום היקומים הגשמי על פי התבניות של אי פרדיס הנצחי, ובאמצעות מרכז כבידה מְחֻלָּט זה, שולט האל הנצחי שליטה קוסמית עילאית ברובד הפיזי, באופן זהה ביקום המרכזי וברחבי יקום היקומים. כדעת, פועל האל באלוהות הרוח האינוסופית; כרוח, האל מתגשם באישיות הבן הנצחי ובאישיותם של ילדיו האלוהיים של בן זה. יחסי גומלין אלו בין המקור והמרכז הראשון לבין האישיותות הִמְתַּאֲמוֹת והמְחֻלָּטוֹת של פרדיס אינה פוגמת כהוא זה בפעולה הִישִׁירָה והאישית של האב האוניברסלי בכלל מרחבי הבריאה על כל רבדיה. באמצעות הנוכחות של רסיסי רוחו שומר האב הבורא על קשר ישיר עם בראויו ילדיו ועם יקומיו הבוראים.

3. האל הוא רוח אוניברסלית

"הָאֱלֹהִים רוּחַ הוּא". הוא נוכחות רוחנית אוניברסלית. האב האוניברסלי הינו מציאות רוחנית אינוסופית; הוא הינו "הריבון, הנצחי, מְחֻלָּךְ העוֹלָמִים הַקִּיָּם לְעַד, הַנִּצְעָלִים מֵעֵינַי וְאֵל האמת היחיד לְבָדוּ". אף-על-פי שהנכם "בניו", אל לכם לחשוב כי האב דומה לכם בצורה או בגוף, וזאת על-אף שנאמר כי "נבראתם בצלמו". בקרבכם שוכן משגיה המסתורין אשר נשלח מן המשכן המרכזי של נוכחותו הנצחית. בריות רוחניות אמיתיות הן, אף שיעין אדם לא תִּפְאֶינָה אותן ואף שאין להן בשר ודם.

אמר הנביא: "הֵן יַעֲבֹר עָלַי, וְלֹא אֶרְאֶהוּ; הֵן יִחַלֵּף עַל פְּנֵי, וְלֹא-אֶבִּין לוֹ". אף כי נחזה ברציפות במעשי האל, ואף כי נתוודע במאוד להוכחות הגשמיות להתנהלותו המלכותית, רק לעיתים רחוקות נזכה להביט בהתגלמותו האלוהית, או אפילו לראות את נוכחותו הרוחנית המואצלת על האדם ושוכנת בו.

האב האוניברסלי אינו בלתי נראה רק משום שהוא נחבא מן הבוראים הנמוכים אלה המתמודדים עם מגבלות חומריות וניחנים ביכולות רוחניות מוגבלות. לאמיתו של דבר, אלה הם פני הדברים: "לֹא תוּכַל לִרְאֹת אֶת-פָּנַי: כִּי לֹא-יֵרָאֵנִי הָאָדָם, וְנָחִי". אין בנמצא אדם גשמי אשר יביט ברוח האל ויוכל לשמור על קיומו הגשמי. הבוהק הרוחני והתפארת של נוכחות האישיות האלוהית הינם בלתי נגשים בעליל עבור בריות רוחניות מן הסדרים הנמוכים ועבור כל סדרי הבריות הגשמיות. אוֹרֵי רוּחַ הנוכחות האישית של האל היא "אֹר נִשְׁגָּב וְאִישׁ לֹא יוּכַל לִקְרֹב אֵלָיו; אִישׁ לֹא רָאָהוּ וְלֹא יוּכַל לִרְאֹתוֹ". אולם, אין הכרח לצפות באל בעין הבשר בכדי להיווכח בו באמצעות חזיון האמונה של הדעת הרוחנית.

הבן הנצחי של פרדיס, הַמְתַּקְנִים בְּצִנְתָּא עם האב האוניברסלי, חולק עמו את מלוא טבעו הרוחני. האב והבן חולקים באותו אופן את הרוח הנצחית והאוניברסלית במלואה, יחד עם האישיות האחדה והמְתַאֲמֶת שלהם, היא הרוח האינוסופית. רוח האל, בו וכשלעצמו היא מחלטת ; בבן היא בְּלִתִּי מְגֻדָּרֶת; ברוח היא אוניברסלית; ובכולם ודרך כולם היא הינה אינוסופית.

האל הוא רוח אוניברסלית; האל הוא האישיות האוניברסלית. המציאות העילאית האישית של הבריאה הסופית היא רוח; המציאות המרבית של הקוסמוס האישית היא רוח מחלטופית . רק רמות האינוסוף הן מחלטות, ורק ברמות הללו מושגת סופיות לאחדות בין החומר, הדעת והרוח.

ברחבי היקומים, האל האב הינו השליט העילאי בכוח של החומר, הדעת והרוח. האל עוסק במישרין באישיותות המשתייכות לבריאה העצומה של בריות רצוניות, רק באמצעות מעגל האישיות הנרחב, אולם הוא נגיש לְקִשָּׁר (מחוץ לפרדיס) אך ורק באמצעות הנוכחות של ישויותיו הרסיסיות, הן רצון האל ברחבי היקומים. רוח פרדיס, השוכנת בדעת האנושית ומטפחת את התפתחות הנשמה האלמותית של בן התמותה השורד, היא מטבעו ומאלוהותו של האב האוניברסלי. ברם, הדעת של הבריות האבולוציוניות מקורה ביקום המקומי, ולפיכך שומה עליה להשיג שלמות אלוהית על ידי השגת אותן התמורות ניסיוניות של ההישגים הרוחניים, שהם תולדה בלתי נמנעת של בחירת הברייה לעשות את רצון אבינו שבשמיים.

בחוותיו הפנימית של האדם, חומר ודעת מחוברים יחדיו. אין ביכולתה של דעת מקושרת- חומר זו לשרוד את המוות. טכניקת ההישרדות החובקת את הסתגלות הרצון האנושי, ואת ההתמורות של דעת בן התמותה החלות בשעה שהרוח מטפחת אט-אט אינטלקט יודע-אל, ובסופו של אף דבר מנהיגה אותו. התפתחות זו של הדעת מחיבור חומרי לכדי איחוד עם הרוח, מולידה את ההתמרה של רבדיה הפוטנציאליים הרוחניים של דעת בן התמותה לְמִצִּיאוּיּוֹת המורֻנְטוֹת של הנשמה האלמותית. דעת בן תמותה הכפופה לחומר נידונה להפוך חומרית יותר ויותר, ולפיכך להיכחד בסופו של דבר כאישיות; הדעת המתמסרת לרוח תהפוך רוחנית יותר ויותר ולבסוף תשיג אחדות עם הרוח האלוהית המדריכה אותה, וכך תשיג גם את הישרדותה והתקיימותה הנצחית של האישיות.

הנני מגיע מהנצחי, ופעמים רבות שבתי אל הנוכחות של האב האוניברסלי. אני יודע נכוחה את אישיותו של המקור והמרכז הראשון, האב האוניברסלי הנצחי. אני יודע שבה בעת שהאל הגדול הוא מחלט, נצחי ואינוסופי, כך הוא טוב, אלוהי ומלא חסד. אני יודע את אמיתות ההצהרות הנשגבות: "הָאֱלֹהִים רוּחַ הוּא" ו"הָאֱלֹהִים הוּא אֶהְיֶה", ושתי תכונות אלה מתגלות ליקום בשלמותן בדמותו של הבן הנצחי.

4. המסתורין של האל

שלמותו האינסופית של האל הינה היסוד למסתוריותו הנצחית. והמסתורין הבלתי-נתפס הגדול ביותר הוא עובדת השתכנות האלוהי בדעתם של בני התמותה. האופן שבו האב האוניברסלי נוכח בקרבן של בריות הזמן הינו המסתורין המופלא ביקום; נוכחות אלהית זו בתוככי הדעת האנושית הינה מסתורי המסתורין.

גופם הפיזי של בני התמותה הינו "היכל האל". אף כי הבנים הבוראים השליטים קרבים אל ברואיהם בעולמות המיושבים ו"מושכים את כולם אליהם"; אף כי הם "עומדים בשער" התודעה, "מתדפקים על הפתח" ובעונג באים בקרבם של כל אלה "הפותחים את דלתות לבבם"; אף כי קרבה אינטימית זו אכן מתקיימת בין הבנים הבוראים לברואיהם, על אף כל זאת, בני התמותה קיבלו דבר-מה מהאל עצמו, דבר השוכן בקרבם; וגופם לו מקדש.

לכשתיימו, כאן למטה על פני כדור הארץ, את המסע הזמני בגופכם, לכשיסתיים מבחן מסעכם בדמות בשר ודם והעפר ממנו עשוי משכנכם כבני תמותה "ישוב לאדמה ממנה בא"; או אז, כך נגלה, "הרוח השוכנת בקרבכם תשוב אל-הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה". בקרבה של כל ברייה מוסרית על פני הפלנטה הזו שוכן רסיס מן האל, רכיב אלוהות. חלק זה אינו שייך לכם עדיין, אולם הוא מכוון ומיועד להיות אחד עימכם, באם תשרדו את קיומכם כבני תמותה.

אנו ניצבים באופן תדיר אל מול מסתורין זה של האל; הננו נבוכים אל מול היריעה הנפרשת וגְדֵלָה של אמת טובו האינסופי, של חסדו חסר הגבולות, של בינתו שאין כמותה ושל אופיו הנהדר.

מרכיבי המסתורין האלוהי טמונים בהבדלים המובנים הקיימים בין הסופי לאינסופי, בין הזמני לנצחי, בין ברואי הזמן-מרחב לבורא האוניברסלי, בין החומרי לרוחני ובין הפגום באדם למושלם באלוהות פרדיס. אלוה האהבה האוניברסלית מתגלה לכל אחד ואחד מברואיו, עד מלוא יכולתו הרוחנית של ברוא זה לתפוש את איכויות האמת, היופי והטוב האלוהי.

אל מול כל בריה רוחנית וברוא בן תמותה השוכנים בכל אחד מהעולמות ובמשכנות יקום היקומים, מגלה האב האוניברסלי את מלוא החסד ואת מלוא העצמיות האלוהית שבריות אלה, רוחניות או בנות תמותה, מסוגלות לתפוס. האל אינו נושא פני הבריות הרוחניות או הגשמיות. הנוכחות האלוהית, שממנה נהנה כל ילד ביקום בכל רגע נתון, מוגבלת אך ורק על-ידי מידת יכולתו של הברוא לקבל ולהבחין במציאויות הרוחניות של העולם העל-חומרי.

במציאותו הרוחנית ההתנסותית של האדם, האל איננו מסתורין. אולם, המסתורין מופיע כל אימת שנעשה ניסיון לפרוש בפשטות את מציאויות העולם הרוחני בפני הדעת הגשמית של בני הסדר החומרי: ומסתורין זה הינו כה עדין ועמוק, עד שרק תפישת האמונה של בן התמותה יודע-האל מצליחה לחולל את הנס הפילוסופי שבו הסופי מכיר את האינסופי, ובני התמותה השוכנים ומתפתחים בעולמות הגשמיים של הזמן והמרחב, מבחינים באל הנצחי.

5. אישיות האב האוניברסאלי

אל נא תתירו לשיעור קומתו של האל, ולאינסופיותו, להסתיר או להאפיל על אישיותו. "הַנֶּטֶע אֵזֶן, הָאֵם לֹא יִשְׁמָע?; הַיֹּצֵר עֵינַי, הָאֵם הֲלֹא יִבִּיט?" האב האוניברסלי הינו פסגת האישיות האלוהית; הוא המקור והיעד של כל אישיות בכלל רחבי הבריאה. האל הוא בה בעת אינסופי ואישי; הוא הינו אישיות אינסופית. האב הוא אכן אישיות, אף-על-פי שאישיותו האינסופית משימה אותו לנצח מעבר ליכולתן של בריות גשמיות וסופיות להבין הבנה מלאה.

האל הוא הרבה יותר מאישיות, כפי שאישיות מובנת על ידי הדעת האנושית; והוא אף הרבה מעבר לכל מושג אפשרי של על-אישיות. אולם, יהיה זה חסר תועלת לחלוטין לדון במושגי האישיות האלוהית, הבלתי נתפשים, עם הדעת של בריות גשמיות, המסוגלת, לכל היותר, לתפוש את מציאות ההווה כמורכבת מרעיון ומאידיאל של אישיות. התפישת הגבוהה ביותר האפשרית של הברייה הגשמית את הבורא האוניברסלי מקופלת בתוככי האידיאלים הרוחניים של הרעיון המרומם של האישיות האלוהית. לפיכך, בה במידה שביכולתכם לדעת שהאל הוא בהכרח הרבה מעבר להמשגה האנושית של האישיות, הנכם יכולים לדעת שהאב האוניברסלי אינו יכול להיות דבר כלשהו פחות מאשר אישיות נצחית, אינסופית, אמיתית, טובה ויפה.

האל אינו מתחבא מברואיו באשר הם. עבור רבים מסדרי ברואיו הוא בלתי נגיש פשוט משום שהינו "שֶׁכֶן אֹרֶךְ נִשְׁגָּב וְאִישׁ לֹא רָאָהוּ, וְאִישׁ לֹא יוֹכֵל לְרֹאוֹתוֹ". השיעור וההדר של האישיות האלוהית מצויים מעבר ליכולת התפיסה של דעתם החסרה של בני תמותה מתפתחים. האל "מִדָּד בְּשֹׁעֲלוֹ מִים, וְשָׁמַיִם בְּזֶרֶת תִּכְנֶן. הַיֹּשֵׁב עַל-חוּג הָאָרֶץ; הַנּוֹטֶה כְּדֹק שָׁמַיִם, וְנִמְתָּחַם כְּאֶהָל לְשִׁבְתָּ בּוֹ." "שָׁאוּ עֵינֵיכֶם לְמָרוֹם וְרָאוּ מִי-כִרְאָא אֶת כָּל אֶלֶה, הַמּוֹצִיא בְּמִסְפָּר צָבָאָם; מוֹנֶה מִסְפָּר לְפִכָּבִים; וְלִכְלָם שְׁמוֹת יְקָרָא."; ואכן, נכון הדבר כי "מעשיו הנעלמים של האל, רק במעט יודעו לברואיו." היום, כפי שהנכם כעת, עליכם להבחין בבורא הבלתי נראה דרך שלל הופעות בריאתו הענפה, וכן דרך ההתגלות והסעד של בניו וכפיפיהם הרבים.

אף-על-פי שבני תמותה מנועים מלחזות באל באופן אישי, שומה עליהם לעלוז בהבטחה כי הוא אכן אישיות; עליהם לקבל באמונה פי-אֶהְבָּה רַבָּה

אֶהָב הָאֱלֹהִים אֶת-הָעוֹלָם, עד כי התיר ואִפְשֵׁר התפתחות רוחנית נצחית ל נמוכים שבשוכניו; וכן, עליהם לדעת שהוא "עולז בילדיו". האל אינו חסר מאומה בתכונותיו האלוהיות העל-אנושיות המתגשמות כאישיות בוראת מושלמת, נצחית, אוהבת ואינסופית.

למעט בעלי התפקידים של יקומי-העל, האל עצמו אינו שוכן בבריאה המקומית, פרט לנוכחותו בה באמצעות הבנים הבוראים של פרדיס, אבותיהם של העולמות המיושבים וריבוני היקומים המקומיים. כאשר נִיחַנַת ברייה באמונה מושלמת, היא יודעת אל נכון כי בראותה בן בורא היא אף רואה את האב האוניברסלי; בחפשה אחר האב, היא לא תבקש, אף לא תצפה, לראות אחר מלבד הבן. בן תמותה פשוט אינו יכול לראות את האל, לא עד שיעבור התמרה רוחנית מלאה ויבוא למעשה בשערי פרדיס.

האב האוניברסלי נוכח, לכל דבר ועניין, באופן אלוהי בבנים הבוראים, אף-על-פי שטיבם אינו מקיף את מלוא הפוטנציאל הבלתי מִגְדָּר של המחלטות האוניברסליות של טיבו האינסופי של המקור והמרכז הראשון. האב ובניו אחד הם. בני פרדיס אלה, המשתייכים למסדר מיכאל, הינם אישיות מושלמות. הם אף תבנית האישיות עבור כל אישיות היקום המקומי, החל מכוכב הבוקר הזוהר וכלה בירוד שבבני האנוש העושה את התקדמותו בשלבי ההתפתחות החייתית.

1:5-7 בלעדי האל ואישיותו המרכזית והכבירה, לא היתה כל אישיות ברחבי יקום היקומים העצום. האל הוא אישיות.

אף כי האל הינו עוצמה נצחית, נוכחות מלכותית, אידיאל נשגב ורוח מהוללת, והוא הינו כל אלה ואף עד אינסוף מעבר לכך; על אף כל זאת, הוא לנצח יהא האישיות הבוראת המושלמת, אישיות אשר "יודעת וְנוֹדַעַת", "הוא אֲשֶׁר אֶהָב אֹתִי וְאֶהָבִי אֹהֶב" ואשר עשויה לשמש לנו כידיד אמת; ואילו אתם יכולים להיות ידועים, כבני אדם אחרים בעבר, כידידי האל. האל הינו רוח אמיתית ומציאות רוחנית.

בעוד הננו חוזים בהתגלות האב האוניברסלי ברחבי יקומו; בעוד הננו מבחינים בשכינתו בתוככי בראיו הרבים לאין סְפּוֹר; בעוד הננו חוזים בו באישיותם של בניו הריבוניים; בעוד הננו ממשיכים לחוש בנוכחותו האלוהית כאן ושם, קרוב ורחוק, אל לנו להטיל ספק או לפקפק בעליונות אישיותו. ועל אף פרישה נרחבת זו, הוא נותר אישיות אמיתית, אשר לנצח מקיימת חיבור אישי אל כל אחד ואחד מאינספור בראיו הפזורים ברחבי יקום היקומים.

רעיון האישיות של האב האוניברסלי הינו מושג מורחב ונכון יותר של האל, אשר הגיע לאנושות בעיקר באמצעות התגלות. השכל הישר, התבונה, והחוויה הדתית מרמזים כולם על אישיות האל, אולם אין ביכולתם של אלה להעניק לעובדה זו תוקף. אף מִכְנֶנָּה המְחַשֶּׁבֶה השוכן בדעת האדם הינו קדם-אישיותי. מידת האמיתות והבשלות של כל דת באשר היא עומדת ביחס ישר להמשגתה את האישיות האינסופית של האל, ולתפישתה את האיחוד המחלט של האלוהות. לאחר שהדת גיבשה את מושג אחדות האל, הופך רעיון האלוהות האישית מדד לבשלותה.

הדת הפרימיטיבית נִיחַנָה באלים אישיים רבים אשר עוצבו בדמותו של האדם. רעיון האישיות של האל, אשר מוצג בתיאוריה המדעית בדבר המחלול הראשוני כאפשרות בלבד, ומוצע באופן ארצי ברעיון הפילוסופי בדבר אחדות אוניברסלית, מקבל את תוקפו באמצעות ההתגלות. רק על-ידי גישה אישיותית יכול אדם להתחיל להבין את אחדות האל. כל שדחיית הרעיון של אישיות המקור והמרכז הראשון מותירה, הוא בחירה בין שתי דילמות פילוסופיות: מטריאליזם או פנתיאיזם.

בעת התבוננות באלוהות לשם בחינתה, עלינו להפשיט את מושג האישיות מרעיון הגשמיות. אישיות אינה מחייבת גוף גשמי, לא עבור האדם ולא עבור האל. השגיאה הנוגעת לגשמיות מופיעה בשני הקצוות של הפילוסופיה האנושית. לפי הגישה המטריאליסטית, עם המוות האדם חדל להתקיים כאישיות מכיוון שהוא מאבד את גופו; ולפי הגישה הפנתיאיסטית, כיוון שהאל הינו חסר גוף, הוא גם אינו אישיות. האישיות המתפתחת העל-אנושית פועלת כְּאִיחוד של דעת ורוח.

האישיות אינה עוד תכונה של האל; לעומת זאת, היא ניצבת כְּעדות לפְּלִגְנוֹת של הטבע האינסופי המתואם ושל הרצון האלוהי הָאֶחָד המוצג בביטוי מושלם, נצחי ואוניברסלי. במובן העליון, האישיות הינה התגלותו של האל ליקום היקומים.

האל הנצחי, האוניברסלי, המחלט והאינסופי, אינו מרחיב את הידע שלו ואף אינו מְחַפֵּים. האל אינו צובר ניסיון, בדומה לאופן שבו האדם הסופי עשוי להבין או להסיק, אך הוא אכן נהנה, בתחום אישיותו הנצחית, מהתרחבויות רציפות של ידיעה-עצמית, אשר במובנים מסוימים מקבילות וניתנות להשוואה לרכישת ניסיון חדש הנחווית על-ידי הבריות הסופיות של העולמות האבולוציוניים.

שלמותו המחלטת של האל האינסופי היתה עשויה לגרום לו לסבול מהמגבלות הנוראיות של הסופיות הבלתי מוגדרת של השלמות. אך היא אינה גורמת לכך בשל עובדת השתתפות האב האוניברסאלי, במישרין, כְּמַאבֵּק האישיות של כל הנשמות הלקויות במרחבי היקום, נשמות המבקשות, בעזרת הסיוע האלוהי, להעפיל אל השלמות הרוחנית של העולמות העליונים. חוויה הדרגתית זו של כל בריה רוחנית ושל כל בן תמותה ברחבי יקום היקומים מהווה חלק מהתודעה האלוהית ההולכת ומתרחבת של האב על אודות המעגל האלוהי הבלתי-פוסק של ידיעה עצמית מתמשכת.

אמת ויציב כי: "בכל צרכתכם, אף צר גם לו." ו"בישועותינו הוא עֲמָנוּ והוא בָּנוּ." רוחו האלהית הקדם-אנושית מהווה חלק אמיתי מכם. אי פרדיס מגיב לכל התמורות הפיזיות ביקום היקומים; הבן הנצחי מכיל את כל הדחפים הרוחניים של הבריאה בכללותה; הַפּוֹעֵל הָאֶחָד מכיל בקרבו את כלל ביטויי הדעת הקיימים בקוסמוס המתרחב. האב האוניברסלי מכיר, במלוא תודעתו האלוהית, את כלל החוויות הפרטניות הנכללות במאבק המתמשך של הדעת המתרחבת ושל הרוח המתעלה בקרב כל ישות, בריה, או אישיות, ברחבי הבריאה האבולוציונית של הזמן והמרחב. וכל זאת אמת ויציב,

6. האישיות ביקום

האישיות האנושית היא תמונת הצל שמטילה אישיותו האלוהית של הבורא כמרחב-זמן. ממשות כלשהי לעולם לא תהיה מובנת באופן מספק על-ידי בחינת צלליתה בלבד. שומה עלינו, אם כן, לפרש צלליות בהתייחס למהות האמיתית.

עבור המדע, האל הוא גורם, עבור הפילוסופיה - רעיון, ועבור הדת - אישיות, אף אבינו האוהב שבשמים. למדען, האל הוא כוח קדמון, לפילוסוף, הוא היפותזה של אחדות, ולאישי הדת - חוויה רוחנית חיה. המושג הלכתי של האדם על אודות אישיות האב האוניברסאלי ניתן לשיפור רק באמצעות התקדמות רוחנית ביקום, והוא יהיה הולם באמת אך ורק בשעה שעולי הרגל של הזמן והמרחב יזכו בסופו של דבר בחיבוק האלוהי של האל החי בפרדס.

לעולם זכרו את נקודות ההשקפה הקוטביות של האל ושל האדם בתפישותיהם את האישיות. האדם רואה ומבין את האישיות בעודו מביט מן הסופי אל עבר האינסופי; האל מתבונן מן האינסופי אל עבר הסופי. לאדם אישיות מהסוג הנמוך ביותר; לאל האישיות הגבוהה ביותר, ואף אישיות עליונה, מרבית ומוחלטת. לפיכך, היה על המושגים הטובים יותר על אודות האישיות האלוהית, להמתין בסבלנות להופעתם של מושגים משופרים על אודות האישיות האנושית, ובפרט להתגלות המשופרת על אודות האישיות האנושית והאלוהית במהלך חיי המתת באורנטיה של מיכאל, הבן הבורא.

הרוח האלוהית הקדם-אישית השוכנת בדעת בני התמותה נושאת, בעצם נוכחותה, את העדות החיה לקיומה, אולם ניתן לתפוש את האישיות האלוהית אך ורק באמצעות ההבחנה הרוחנית של חוויה דתית, אישית ואמיתית. כל אישיות, בין אם אנושית ובין אם אלוהית, ניתנת להכרה ולהבנה באופן די בלתי תלוי בתגובותיה החיצוניות או בנוכחותה הגשמית.

לקיומה של חברות בין שתי אישיות נחוצה מידה מסוימת של דמיון והרמוניה רוחנית; אישיות אוהבת תתקשה לגלות את עצמה לאישיות נטולת אהבה. אפילו על מנת להתקרב לידיעת אישיות אלוהית, על האדם להקדיש את מלוא מתנת אישיותו; התמסרות חלקית וחסרת התלהבות לא תצליח לשם מאמץ זה.

ככל שהבנת האדם את עצמו נשלמת, וככל שהוא מכיר בערכי האישיות של זולתו, כך גוברת כמיהתו לדעת את האישיות המקורית, וכך גוברת שאיפתו הפנה של אדם יודע-אל זה להדמות לאישיות המקורית. תוכלו להתווכח על דעותיכם בנוגע לאל, אולם החוויה עימו ובו מתקיימת מעל ומעבר לכל מחלוקת אנושית ולכל הגיון שכלתני גרידא. האדם יודע-האל אינו מתאר את חוויותיו הרוחניות לשם שכנועם של הלא-מאמינים, אלא לשם חיזוק רוחם ולשביעות רצונם ההדדית של המאמינים.

להניח שניתן לדעת את היקום, ושהוא בר-תפישה, זה להניח שהיקום הינו תוצר של דעת ושהוא מנוהל על-ידי אישיות. דעת אנושית יכולה לתפוש רק את תופעות הדעת של דעת אחרת, בין אם היא אנושית או על-אנושית. הואיל והאישיות האנושית מסוגלת לחוות את היקום, אזי קיימות דעת אלוהית ואישיות ממשית החבויות אי שם ביקום זה.

הַאֱלֹהִים רוּחַ הוּא - אישיות רוחנית; אף האדם הוא רוח - אישיות רוחנית פוטנציאלית. ישו מנצרת הגשים את מלוא הפוטנציאל של אישיות רוחנית בחוויה האנושית; משום כך, חייו, שהוקדשו לעשיית רצון האב, הופכים להתגלות האמיתית והאידיאלית של אישיות האל לאדם. אף-על-פי שאישיות האב האוניברסאלי ניתנת לתפישה רק באמצעות חוויה דתית ממשית, בחייו הארציים של ישו טמונה השראה בדמות התגשמותה המושלמת של תפישה זו ושל התגלות אישיות האל בחוויה אנושית ממשית.

7. הערך הרוחני של מושג האישיות

כאשר הזכיר ישו את "הַאֱלֹהִים הַחַיִּים", הוא התכוון לאלוהות אישית - לאבינו שבשמים. מושג האלוהות האישית מעודד אחווה; הוא מסייע לפולחן מושכל; והוא מעודד אֶמּוּן מרענן. יחסי גומלין ייתכנו בין דברים בלתי-אישיים, אך לא אחווה. ההנאה שביחסי האחוה שבין אב לבנו, כמו זו שבין האל לאדם, אפשרית רק כאשר שני הצדדים הינם אישיות. רק אישיות יכולות להתייחד זו עם זו, אף שהתייחדות אישית זו נעזרת באופן משמעותי בנוכחות ישות אל-אישית בְּדִמּוּתוֹ של מְכֻנֶּנֶת הַמִּקְשָׁבָה.

האדם אינו מתאחד עם האל באופן שבו טיפת מים עשויה להתאחד עם הים. האדם מוצא את האיחוד האלוהי על-ידי התייחדות רוחנית הדדית מְדֻרְגֶּת, התייחדות האישיות עם האל האיש, ועל-ידי השגה מְדֻרְגֶּת של טבע אלוהי באמצעות דבקות ברצון האל באופן מושכל ובלב שלם. מערכת יחסים מרוממת כזו אפשרית אך ורק בין אישיותות.

1:7-3 ניתן לטפל במושג האמת בנפרד מאישיות; מושג היופי יכול להתקיים ללא אישיות; אולם, מושג הטוב הנשגב ניתן להבנה רק בהתייחס לאישיות. רק אישיות יכולה לאהוב ולהיות נאהבת. אף התכונות יופי ואמת היו מתנתקות מתקוות ההישרדות לולא היו מתכונותיו של אל אישי ואב אוהב.

איננו מסוגלים להבין לחלוטין כיצד יכול האל להיות קדמון, יציב ובלתי-משתנה, עוצמתי לאין שיעור ומושלם בו-זמנית, בעוד שהוא מוקף ביקום הנתון לשינוי תמידי, יקום מתפתח, מוגבל על-ידי חוק ובו לקויות יחסיות. אולם, אנו מסוגלים לדעת אמת זו מחווייתנו האישית, כיוון שכולנו שומרים על זהות האישיות ועל אחדות הרצון, וזאת למרות השינוי המתמיד שלו אנו וסביבתנו נתונים.

המציאות האוניברסלית המרבית אינה ניתנת לתפישה באמצעות המתמטיקה, הלוגיקה, או הפילוסופיה, אלא רק באמצעות החוויה האישית של דבקות מְדַרְגֶת בְּרצונו של אל אישי. אין למדע, לפילוסופיה או לתיאולוגיה כל אפשרות לתקף את אישיות האל. רק החוויה האישית של בניו המאמינים של אבינו שבשמים היא הדרך להגיע ל תפישה רוחנית ממשית של אישיות האל.

1:7-6 המושגים הגבוהים על אודות אישיות ביקום מרמזים על: זהות, תודעה-עצמית ורצון-עצמי; כמו גם על האפשרות לגילוי עצמי. מעבר לכך, תכונות אלה מרמזות על אחווה בין אישיות אחת לאישיות אחרות המשתוות לה, כדוגמת האחווה המתקיימת באגוד האישיות של אלוהויות פרדיס. השלמות המחלטת של אגודים אלה היא כה מושלמת, כך שהאלוהות נודעת באחדותה, בכך שאינה ברת חלוקה. "אֱלֹהִים אֶחָד הוא." אי-חלוקתה של האישיות אינה מפריעה לאל להעניק במתנה מרוחו, כדי שתשכון בלבבות בני התמותה. עובדת היות אישיות האב האנושי בלתי ניתנת לחלוקה אינה מונעת הולדת בנים ובנות בני תמותה.

צירוף מושג האחדות למושג אי-החלוקה מציין את התעלות האלוהות המרבית מעל לזמן ולמרחב; לפיכך, זמן או מרחב אינם יכולים להיות מוחלטים או אינסופיים. המקור והמרכז הראשון הוא אותה אינסופיות, אשר מתעלה ללא סייג מעל כל דעת, כל חומר וכל רוח.

עובדת שילוש פרדיס אינה סותרת במאום את אמיתות האחדות האלוהית. בכל תגובות המציאות האוניברסלית ובכל היחסים עם הבריות, שלוש האישיות של אלוהות פרדיס הן כאחת. אף אין בקיומן של שלוש האישיות הנצחיות הללו בכדי לסתור את עובדת אי-חלוקת האלוהות. ברי לפני כי אין בידי שפה מספקת על מנת להבהיר לדעת בן התמותה את האופן שבו אנחנו רואים בעיות אוניברסליות אלה. אך אל לדבר לרפות את ידיכם; לא כל התובנות הללו נהירות במלואן אף לאישיות הגבוהות המשתייכות לסדר בריות פרדיס שאליו משתייך אני. זכרו כי אמיתות עמוקות אלה בדבר האלוהות, תתבררנה בהדרגה כאשר דעתכם תהפוך יותר ויותר רוחנית, במהלך העידנים העוקבים של הטיפוס הארוך של בני התמותה לפרדיס.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי, חבר בקבוצת אישיות שמימית, שעליה הטילו עתיקי היומין באונְרְסָה, מטה יקום העל השביעי, את משימת הפיקוח על החלקים בהתגלות קרבה זו, הנוגעים לנושאים שמעבר לגבולות היקום המקומי של נְבֶאֱדוֹן. הוטלה עלי המשימה לרכז את המאמרים המתארים את טיבו ואת תכונותיו של האל, משום שאני מייצג את מקור המידע הגבוה ביותר הזמין למטרה זו בכל העולמות המיושבים. שימשתי כיועץ אלוהי בכל שבעת יקומי העל ושכנתי זמן ממושך בפרדיס, מרכז כל הדברים. פעמים רבות נהניתי מהעונג העילאי שבשהייה בנוכחותו המיידית של האב האוניברסלי. אני מציג את המציאות ואת האמת על טיבו ועל תכונותיו של האב בסמכות ללא עוררין; אני יודע את שעל אודותיו אני מדבר.]

הספר של אורנטיה

מסמך 2

טבעו של האל

בעוד שהמושג הגבוה ביותר האפשרי של האדם על אודות האל, טמון בחובם של הרעיון ושל האידיאל של אישיות ראשונית ואינסופית, מותר לנו, והדבר אף עשוי להועיל, ללמוד על תכונות מסוימות של הטבע האלוהי, אשר מרכיבות את אופי האלוהות. נוכל להבין את טיבו של האל באופן מיטבי מהתגלות האב שאותה גולל מיכאל מנבאדון בתורתו הנרחבת ובחייו הנצעלים כבן-תמותה בשר ודם. כמו כן, האדם יכול להבין טוב יותר את הטבע האלוהי, אם רק יחשיב עצמו כבנו של האל ויישא את עיניו אל בורא פרדיס כאל אב רוחני אמיתי.

אף כי ניתן ללמוד על אודות טיבו של האל מהתגלותם של רעיונות נעלים, ואף כי ניתן לעמוד על האופי האלוהי מתיאור אידיאליים שמימיים, ההתגלות המאלפת והמעשירה ביותר מכל ההתגלויות על טיבו של האלוהי היא זו הנמצאת בהבנת חייו הדתיים של ישוע מנצרת, הן לפני שהשיג את מלוא המודעות בדבר האלוהיות והן לאחר מכן. תוך שימוש בתולדות חייו של מיכאל כבשר ודם כרקע להתגלות האל לאדם, ננסה לנסח בסמלים מילוליים אנושיים, רעיונות ואידיאליים מסוימים הנוגעים לטבע האלוהי, אשר בתורם עשויים לתרום להארה ולהאחדה מוגברת של המושג האנושי על אודות אופיו ואישיותו של האב האוניברסאלי.

בכל מאמצינו להגדיל את המושג האנושי על אודות האל ולהפכו לרוחני, אנו מוגבלים ביותר על-ידי הקיבולת המוגבלת של הדעת בת התמותה. בנוסף, אנו מוגבלים באופן ניכר במאמצינו למלא את המשימה שקיבלנו על עצמנו, בשל מגבלות השפה ודלות החומרים העומדים לרשותנו לשם הדגמה או השוואה, בבואנו לתאר ערכים אלוהיים ולהציג משמעויות רוחניות לדעת הסופית ובת התמותה של האדם. כל מאמצינו להעצים את המושג האנושי על אודות האל היו עשויים להיות חסרי-תוחלת כמעט, אלמלא שכן בדעת בת התמותה מִכְנֹן המתת של האב האוניברסאלי, ואלמלא התמסדרה דעת זו ברוח האמת של הבן הבורא. וכך, בהסתמך על נוכחותן של רוחות שמימיות אלה בלבבות בני האדם לשם סיוע בהרחבת המושג על אודות האל, אני שמח ליטול על עצמי את מילוי חובתי, ולנסות ולהעשיר את תיאור טבעו של האל בדעת האדם.

1. אינסופיותו של האל

"הן ניגע באינסוף ולא-נמצאהו. הן לא נדע צעדי אל." "לתבונתו אין מספר, ולגדלתו אין סקר." אורה המסנוור של נוכחות האב היא כזו שלברואיו הנמוכים הוא נדמה כ"שוכן בחשכת ערפילים". ולא זו בלבד שפשר מחשבותיו ותוכניותיו אינו ניתן להשגה, אלא שהוא "עֹשֶׂה גְדֻלּוֹת וְנִפְלְאוֹת, עד-אין מספר." "הן האל שגיא, ולא נדע; אף מספר שגיו בלא-סקר." "האָמֵנָם יִשְׁכֵּן אֵל-עַל-הָאָרֶץ? וְרָאָה, הִנֵּה הַשָּׁמַיִם (היקום) וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם (יקום היקומים), וְאֵף הֵמָּה לֹא יִכְלָלוּהוּ." "מֶה-עֲמָקוֹ עֶשֶׂר חֲכָמַת אֱלֹהִים וְעֶשֶׂר דַּעַתוֹ, מִשְׁפָּטָיו מִי יִחְקֹר וּדְרָכָיו מִי יִמָּצֵא!"

"אין אלא אל אֶחָד וְאֵב אֶחָד לָלֵךְ, האב האינסופי; הוא הָאֱלֹהִים הַבָּרָא הַנָּאֵמָן." "הבורא האלוהי הינו אף המוציא והמביא, הָאֵלֶּף וְהֵתָּה, ראש וְאַחֲרִית לְכָל הַנִּשְׁמוֹת. הוא הינו הנשמה העליונה, הדעת הראשית שדבר אינו תיכון, ורוחה הבלתי-מוגבלת של כלל הבריאה." "אֶמְרַת הַשּׁוֹלֵט עֲצוּמָה וְצָרוּפָה. לוֹ הַגְדֻלָּה וְהַגְבוּרָה וְהַתְפָּאָרֶת." "האל הבורא משולל מורא וטינה הוא; אלמותי וקיים לעד, לעצמו קיים, אלוהי ונדיב הוא בשמיו." "כמה טהור ויפה, כמה עמוק ובלתי-מושג הוא אל השמים שאין ראשית לראשיתו." "האינסופי מצוין מכל הוא, נותן עצמו מתוך חסדו לכל אדם. הוא הָאֵלֶּף וְהֵתָּה, הבראשית והאחרית, אבי כל מתת טובה וכל תכלית מושלמת." "פי לא-יָפְלֵא מֵאֱלֹהִים דָּבָר; הבורא הנצחי הוא-הוא מחולל הסיבות והגורמים כולם."

על-אף אינסוף ההתגשמויות הכבירות של אישיות האב הנצחית והאוניברסאלית, הוא מודע ללא תנאי הן לאינסופיותו והן לנצחיותו; כמו כן, הוא מכיר באופן מלא את מושלמותו ואת עוצמתו. למעט מִתְאַמֵּיו האלוהיים, הוא הינו הבריה היחידה ברחבי היקום אשר חווה את עצמה בצורה מושלמת, הולמת ומלאה.

האב מספק בעקביות וללא כל כשל את הצרכים של הביקוש הדיפרנציאלי לעצמו, כפי שאלו משתנים מעת לעת במגזרים השונים של מרחבי יקום האב שלו. האל הכביר יודע ומבין את עצמו; הוא בעל מודעות-עצמית אינסופית לכל תכונותיו הראשוניות המושלמות. האל אינו מהווה תאונה קוסמית, ואף אינו עורך ניסויים ביקומים. שליטי היקומים עשויים להיות מעורבים בהרפתקאות; אבות הקונסטלציה עשויים לערוך ניסויים; ראשי המערכות עשויים לתרגל; אך האב האוניברסאלי מגיד אֶחָרִית מְרָאשִׁיתָה, ותוכניתו האלוהית ותכליתו הנצחית חובקים למעשה ומקיפים את כלל הניסויים וההרפתקאות של כל כפיפיו בכל עולם, מערכת, וקונסטלציה, בכל אחד מהיקומים אשר בממלכתו העצומה.

אין דבר שהוא חדש עבור האל, ואין מאורע קוסמי אשר מגיע כהפתעה; הוא שכן עד בחוג הנצח. אין לימיו התחלה או סוף. עבור האל, אין קיימים העבר, ההווה או העתיד; כל זמן הוא הווה בכל רגע נתון. הוא הינו ה'אני הוא' הגדול והיחיד.

האב האוניברסאלי מוחלט ואינסופי ללא הגדר בכל תכונותיו; ועובדה זו, כשלעצמה, מבחינה אותו באופן אוטומאטי מכל תקשורת אישית ישירה עם בריות גשמיות סופיות, וכן עם יצירות תבוניות אחרות מסדרים נמוכים.

ובשל הדברים הללו, נדרשות שיטות לקשר ולתקשורת עם מגוון יצוריו, כפי שהועדו, ראשית, באישיות בני פרדיס של האל, אשר על-אף מושלמות אלוהיותם, הם חולקים לעיתים גם את טבעם של גזעים פלנטאריים בשר ודם, והופכים לאחד מכם ולאחד עימכם; וכך, למעשה, הופך האל לאדם; בדיוק כפי שאירע במתת של מיכאל, אשר כונה חליפות בן האדם ובן האל. ושנית, בדמות אישיות הרוח האינסופית, אותם סדרים מגוונים של צבאות שָׁרָפִים ובריות תבוניות שמימיות אחרות, הקרבים אל עבר הוויות גשמיות ממוצא נמוך, וסועדים ומשרתים אותן בדרכים מגוונות ביותר. ושלישית, אלה הם מְשֻׁגָּסֵי הַמַּסְתוּרִין הלא-אישיים, מְכֻנְנֵי מַחְשָׁבָה, המתת בפועל של האל הגדול, הנשלחים לשכון בקרב בני האדם של אורנטיה ודומיהם, ללא כל הודעה או הסבר. בשפע אינסופי הם יורדים מרום תפארתם, על-מנת להשפיע חסד ולשכון בדעתם הצנועה של אותם בני התמותה בעלי היכולת, או הפוטנציאל, לדעת את האל.

בדרכים אלה וברבות אחרות – דרכים שאותן אינכם מכירים ואשר מצויות לחלוטין מעבר לתפישה הסופית – יורד אב פרדיס באהבה ומתוך התכוונות, ומתאים, מדלל ומפחית את אינסופיותו, על-מנת להתקרב אל דעתם הסופית של יציריו ילדיו. וכך, באמצעות סדרה של תפרושות אישיות, אשר הולכות ומתרחקות מן המוחלט, יכול האב האינסופי ליהנות ממגע קרוב עם הבריות התבוניות השונות בתחומים הרבים שבהם משתרע יקומו הנרחב.

וכל זאת הוא עשה, עושה כעת וימשיך לעשות לעולמי עד, מבלי לגרוע במאום מעובדת מממשות אינסופיותו, נצחיותו וראשונותו. ודברים אלה הינם אמת מוחלטת – על-אף הקושי להבינם ועל-אף היותם שרויים במסתורין, ולמרות חוסר האפשרות של יצורים כשוכני אורנטיה להבינם במלואם.

בהיות האב הראשון אינסופי בתוכניותיו ונצחי בכוונותיו, מטבע הדברים הוא שלעולם לא תוכל הוויה סופית לתפוש, או להבין, תוכניות וכוונות אלוהיות אלה במלואן. אדם בן-תמותה אינו יכול לקבל אלא הצצה חטופה בלבד לכוונות האב מדי פעם בפעם, כפי שהן מתגלות ביחס להתממשות תוכנית ההרקעה של הבריה, ברמות העוקבות של התקדמותה ביקום. אף-על-פי שהאדם אינו יכול לחבוק את משמעות האינסוף, האב האינסופי אכן מבין במלואו ועוטף באהבה את כלל הסופיות של כל ילדיו בכל היקומים כולם.

האל חולק אלוהיות ונצחיות עם מספר גדול של הוויות פרדיס גבוהות, אולם אנו מטיילים ספק בכך שהוא חולק במלאות את אינסופיותו ואת העליונות האוניברסאלית שלו, שהיא תוצאתה, עם מי מהן, פרט לעמיתיו המְתַאָּמִים בשילוש פרדיס. אינסופיות של אישיות, חייבת בהכרח לחבוק את כל סופיות האישיות; ומכאן מגיעה האמת – האמת פשוטה כמשמעה – של התורה המכריזה "כי-בו אֶנְחֶנוּ חַיִּים וּמִתְנוֹעְעִים וְקִנְיָמִים." אותו רסיס אלוהות טהורה של האב האוניברסאלי, השוכן באדם בן התמותה, הוא חלק מהאינסוף של המקור והמרכז הראשון, אבי האבות.

2. מושלמותו הנצחית של האב

אף נביאיכם הקדומים הבינו את טיבו המעגלי, הנצחי, של האב האוניברסאלי, שמעולם לא התחיל ולעולם לא יסתיים. האל לנצח קיים, פשוטו כמשמעו, ביקום יקומיו. הוא דר ברגע הנוכחי בכל שפעת הדרו המוחלטת, ובכל גדולתו הנצחית. "לְאֵב יֵשׁ חַיִּים בְּגִדְרֵי עֲצָמוֹ, וְאֵלֹהִים חַיִּים נִצָּח." במהלך עידני הנצח היה זה האב "הַנֶּחֱמָן חַיִּים לְכָל." מושלמות אינסופית מצויה בכלילות האלוהית. "כִּי אֲנוּכִי הַנִּי הָאֱלֹהִים, וְלֹא שְׁנִיתִי דְבַר." ידיעתנו את יקום היקומים מגלה כי לא זאת בלבד שהוא הינו אבי האורות, אלא שאף במנהגו בנוגע לסוגיות בין-פלנטאריות "אֵין-עֲמוֹ חֲלוּף וְכָל-עֶלְ שְׁנוֹי." הוא "מְגִיד אֶתְרִית מְרֹאשִׁיתָה." ואלו הם דבריו: "תְּקוּם עֲצָתִי, וְכָל-חֶפְצִי אֶעֱשֶׂה" "על-פי עֲצַת עוֹלָמִים אֲשֶׁר כּוֹנְנִתִי בְּנִי." וכך, עומדות תוכניותיו וכוונותיו של המקור והמרכז הראשון בצלם דמותו: נצחיות, מושלמות וקבועות לעד.

מלאות סופית ומושלמות מלאה קיימות מתוקף הוראות האב. "כִּי כָל-אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים, יַעֲמֹד לְעוֹלָם; עָלָיו אֵין לְהוֹסִיף, וּמִמֶּנּוּ אֵין לְגָרֵעַ." האב האוניברסאלי לא יִנָּחֵם מכוונותיו המקוריות בדבר בינה ומושלמות. תוכניותיו איתנות, עצתו לעולם תעמוד, ופועלו אלוהי וקיים לבטח. "כִּי אֶלֶף שָׁנִים, בְּעֵינֶיךָ כַּיּוֹם אֶתְמוֹל; וְחֲלוּף פְּאֻשְׁמוֹרֶת לְיָלֶה." לנצח תעמודנה מושלמות האלוהות ושיעורו של הנצח מעבר לתפישתה המלאה של דעתו המוגבלת של האדם בן התמותה.

תגובותיו של האל הבלתי-משתנה, בעת שהוא מוציא אל הפועל את כוונתו הנצחית, עשויות להקראות כמשתנות בהתאם להשתנות הגישות של הבריות התבוניות שיצר, ולתמורות החלות בדעתן; כלומר, תגובותיו עשויות להשתנות למראית-עין ועל פני השטח, בעוד שבעומקם של דברים ומעבר לכל המופעים החיצוניים, עדיין מתקיימת אותה כוונה בלתי-משתנית, היא תוכניתו הנצחית של האל הנצחי.

בחוץ, ברחבי היקומים, מושלמות תהא בהכרח מושג יחסי, אך ביקום המרכזי, ובמיוחד בפרדיס, המושלמות אינה מופחתת; ובדרגות מסוימות היא אף מוחלטת. מופעי השילוש מגוונים את תצוגת המושלמות האלוהית, אך אינם מפחיתים אותה.

מושלמותו הראשונית של האל אינה נשענת של צדיקות מעושה, אלא על המושלמות הטבעה בטובו של הטבע האלוהי. הוא סופי, שלם ומושלם. אין כל חסר ביפי צדיקותו ובמושלמותה. ומרכזה של כל תוכנית הקיום של ההוויות החיות בעולמות החלל, היא בכוונה האלוהית לרומם את כל יצורי הרצון אל הייעוד הגבוה של חוויית השותפות במושלמות אב פרדיס. אין האל מרוכז בעצמו ואינו מכיל את עצמו; הוא אינו חדל מלהעניק מעצמו לכלל היצורים המודעים-לעצמם ביקום היקומים העצום.

האל הינו מושלם באופן נצחי ואינסופי, ואינו יכול לדעת אי-מושלמות בעצמו באופן התנסותי; אולם, הוא שותף למודעות של חוויית אי-מושלמות של כל הבריות הנאבקות ביקומים האבולוציוניים של כל הבנים הבוראים של פרדיס. נגיעתו האישית והמשחררת של אל המושלמות מטילה את צלילתה בלבבות הבריות בנות התמותה, שהתעלו לרמה אוניברסאלית של הבנה מוסרית, ומצרפת את טיבן אל מעגלותיה. ובאופן הזה, כמו גם באמצעות הקשרים של הנוכחות האלוהית, משתתף האב האוניברסאלי בפועל בחווייה חוסר הבשלות והיעדר המושלמות בנתיבת ההתפתחות של כל בריה מוסרית ברחבי היקום.

מגבלות אנושיות ורוע פוטנציאלי אינם מהווים חלק מהטבע האלוהי, אולם החוויה של בן התמותה הרוע, וכל יחסיו של האדם כלפי הרוע בהחלט נכללים בידיעתו העצמית של האל, המתרחבת בהתמדה באמצעות ילדי הזמן - אותן בריות של אחריות מוסרית אשר נוצרו או התפתחו על-ידי כל בן בורא מחוץ לפרדיס.

3. צדק וצדיקות

האל צדיק; ולפיכך הינו הוגן. "צדיק אלוהים בְּכָל-דָּרְכָיו." "כִּי לֹא לַחֲנָם עֲשִׂיתִי אֶת כָּל-אֲשֶׁר-עֲשִׂיתִי בָּהּ; נָא אֶלְנִי." "פְּקוּדֵי הָאֵל יִשְׁרִים הֵמָּה." הצדק של האב האוניברסאלי אינו יכול להיות מושפע ממעשי בראיו ומפעולותיהם, "כִּי-אֵין עִם אֱלֹהֵינוּ עֲוֹלָה וּמִשָּׁא פָנִים, וּמִקֵּחַ-שֹׁחַד."

כה חסרות תוחלת הן התחינות הקטנוניות המופנות אל אל זה, על-מנת שישנה מדרכיו שאינן משתנות, כך שנוכל להתחמק מתוצאות פעולות חוקי הטבעיים הנבונים ומהוראותיו הרוחניות הישרות! "אל-תִּתֶּנּוּ; אֵין לְהִתֵּל בְּאֵל, כִּי אֶת-אֲשֶׁר יִזְרַע הָאָדָם אֹתוֹ יִקְצֹר." אמת היא, אף כי בצדק יקצור אדם את פירות מעשיו הרעים, צדק אלוהי זה תמיד מרוכך ברחמים. בינה אינסופית הינה הבוררת הנצחית הקובעת את היחס בין מידות הצדק לבין מידת הרחמים הנהוג בכל נסיבות נתונות. העונש המרבי (שהוא בעצם תוצאה בלתי-נמנעת) הניתן עבור רוע ומרד מכונן כלפי ממשל האל, הינו אובדן הקיום כנתיב אינדיבידואלי של ממשל זה. התוצאה הסופית של חטא המבוצע בלב שלם, היא שמד. בסיכומו של דבר, יחידים אלה, המזוהים עם חטא, השמידו עצמם בכך שהפכו לבלתי-מציאותיים בעליל כאשר אימצו עָוֹל. למרות זאת, היעלמותם בפועל של יצורים כגון אלו, נדחית עד למלוא מיצוי כל הוראות הדין התקפות באותו יקום.

פסק-דין של הפסקת קיום ניתן, על-פי-רוב, בזמן חריצת הדין של סוף עידן עבור אותו תחום או תחומים. באורנטיה, ובעולמות הדומים לה, הוא ניתן עם סיומו של עידן פלנטארי. פסק-דין של הפסקת קיום עשוי להינתן בתקופות הללו, על-ידי פעולה מתואמת של כל בתי הדין בעלי הסמכות השיפוטית, החל מהמועצה הפלנטארית, דרך בתי הדין של הבן הבורא ועד לבתי הדין של עתיקי היום. כאשר כתב האישום, המוגש בעולם שבו שוכן עובר העבירה, מאושר בכל הרמות, או אז תצא הוראת ההשמדה מבתי הדין הגבוהים של יקום-העל; וכאשר גזר הדין מאושר מלמעלה, הוצאתו לפועל מתבצעת במישרין בידי השופטים השוכנים במִשָּׁה יקום העל ופועלים ממנו.

ובשעה שגזר-דין זה מאושר סופית, אותה הוויה מזוהה-עם-חטא הופכת בו-ברגע כמו לא הייתה מעולם. מגורל שכזה לא תהא כל תקומה; גורל זה הוא נצחי ועומד לעד. גורמי החיים האנרגטיים של הזהות מתפוגגים על-ידי ההתמרות של הזמן והמטמורפוזות של החלל, ונספגים חזרה אל תוך הפוטנציאלים הקוסמיים שמהם הגיחו. אשר לאישיותו של עושה העוול, מזו ניטל כלי החיים ההמשכי, וזאת בשל כישלונה של הבריה לקבל את הבחירות ואת ההחלטות הסופיות שהיו מבטיחות לה חיי נצח. וכאשר החיבוק המתמשך של החטא - על-ידי הדעת הנלווית - מסתיים בזיהוי עצמי עם עוול, ובהמשך לכך בהפסקת החיים ובהתפוגגות קוסמית, אישיות מבודדת זו נספגת אל תוך נשמת העל של הבריה והופכת לחלק מהניסיון ההתפתחותי של ההוויה העליונה. אישיות זו לעולם לא תופיע שוב ככזו; זהותה הייתה כלא הייתה. במקרה של אישיות שבה מְכַנֵּן שוֹכֵן, הערכים הרוחניים ההתנסותיים שורדים במציאות של המשכיות המְכַנֵּן עצמו.

בכל עימות בין רמות המציאות האוניברסאליות השונות, תצא בסופו של דבר האישיות שברמה הגבוהה יותר וידה על העליונה ביחס לאישיות שברמה הנמוכה. תוצאה בלתי-נמנעת זו של מחלוקת אוניברסאלית נובעת, מטבע הדברים, מהעובדה שאיכותה האלוהית של כל בריה רצונית זהה לדרגת המציאותיות שלה. רוע מזוכך, טעות שלמה, חטא שקול וְעָנָל בלתי-ממותן, הם באופן טבעי ואוטומאטי - התאבדותיים. גישות כאלה של אי-מציאות קוסמית שורדות ביקום אך ורק בשל סובלנות-הרחמים הארעית, אשר קודמת לפעולתם של מנגנוני קביעת-הצדק ומציאת-ההוגנות של בתי המשפט האוניברסאליים, שבהם נעשה משפט צדק.

החוק של הבנים הבוראים ביקומים המקומיים הינו חוק של בריאה ושל תהליך ההפיכה לרוחני. בנים אלה מקדישים עצמם להוצאתה אל הפועל של תוכנית ההרקעה לפרדיס של בני התמותה, ולשיקומם של מורדים וחושבי-רע; ואולם, כאשר כל המאמצים האוהבים הללו נדחים על הסף לנצח ובאופן סופי, מבוצעת ההוראה הסופית לסיום הקיום, בידי כוחות הפועלים תחת סמכות השיפוט של עתיקי היום.

4. הרחמים האלוהיים

הרחמים הם פשוט צדק מרוכך באותה בינה הנובעת מַדַע מושלם ומהכרה שלמה של החולשות הטבעיות והמגבלות הסביבתיות של בריות סופיות. "וְאַתָּה אֱדֹנִי, אֱלֹ-רַחוּם וְחַנוּן; אֲרָךְ אַפִּים וְרַב-חֶסֶד וְאֶמֶת." ולכן נאמר, "וְהָיָה כָל אֲשֶׁר-יִקְרָא בְּשֵׁם-יְהוָה יִמְלֹט נַפְשׁוֹ", "כִּי הוּא חַנוּן וּמְרַבֶּה לְסֻלּוֹם" "וְחֶסֶד יְהוָה, מֵעוֹלָם וָעַד-עוֹלָם"; ואכן, "כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ." "כִּי אֲנִי יְהוָה, עֹשֶׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וְצִדְקָה בְּאֶרֶץ: כִּי-בְּאֵלֶּה חֲפָצָתִי." "כִּי לֹא עֲנָה מִלְּבֹב, וַיִּגָּה בְּנִי-אִישׁ," כי אני "אֵב הָרַחֲמִים וְאֵלֶּהי כָל-נַחֲמָה."

האל נדיב מיסודו, חומל מטבעו ולעד הינו רחמן. לעולם אין נדרשת השפעה כלשהיא על האב על-מנת לעורר את חסד-אהבתו. עצם הצורך של הברייה מספיק בהחלט בכדי להבטיח את מלוא הזרימה של חמלתו הרכה של האב ואת חסדו השומר. הסליחה הינה קלה עבור האל, שכן הוא יודע הכול על אודות ילדיו. ככל שייטיב אדם להבין את שכנו, כן יקל עליו לסלוח לו, ואף לאהוב אותו.

רק ההבחנה, באמצעות בינה אינסופית, מאפשרת לאל הצדיק לשפוט ולרחם בו-זמנית ובכל אירוע נתון ביקום. האב השמימי לעולם אינו נקרע בין גישות סותרות כלפי ילדי היקום; האל לעולם אינו נופל קורבן לגישות יריבות. ידיעת-הכול שבה ניחן האל היא שמנחה את רצונו החופשי לכוון לבחירתה של הפעולה האוניברסאלית המשרתת בשלמות, בה בעת ובאופן שווה, את כל הדרישות הנובעות מתכונותיו האלוהיות ומהאיכויות האינסופיות של טבעו הנצחי.

רחמים הם תוצאתם הטבעית והבלתי-נמנעת של טוב ושל אהבה. טבעו הטוב של אב אוהב לעולם לא יוכל למנוע את סעד הרחמים הנבון מכל אחד ואחד מילדיו בכל אחת מקבוצות היקום. צדק נצחי ורחמים אלוהיים שלובים יחדיו כדי לכונן את אשר מכונה בחוויה האנושית *הוגנות*.

רחמים אלוהיים מייצגים טכניקת הוגנות של תיאום בין רמות היקום של מושלמות ושל חוסר-מושלמות. רחמים הינם הצדק של העליונות, אשר הותאם למצביו של הסופי המתפתח; צדיקות הנצח, אשר הותאמה על-מנת שתענה לאינטרסים הגבוהים ביותר של ילדי הזמן ולרווחתם האוניברסאלית. רחמים אינם מהווים הפרה של צדק, אלא פירוש מתחשב של דרישות הצדק העליון, בשעה שזה מופעל בהוגנות כלפי הבריות הרוחניות הנחותות וכלפי היצורים הגשמיים של היקומים המתפתחים. רחמים הינם הצדק של שילוש פרדיס, כפי שהוא מופעל בתבונה ובאהבה כלפי הבריות התבוניות המגוונות בבריאת הזמן והמרחב, וכפי שגובש על-ידי הבינה האלוהית ונקבע על-ידי הדעת הכל-יודעת ועל-ידי הרצון החופשי הריבוני של האב האוניברסאלי ושל עמיתיו הבוראים.

5. אהבתו של האל

"הָאֱלֹהִים הוּא אֱהָבָה"; ולפיכך התייחסותו האישית היחידה כלפי ענייני היקום הינה תמיד תגובה של חיבה אלוהית. האב אוהב אותנו במידה מספקת כדי שיתן בנו את חייו. "הוא מְזַרֵם שְׁמֵשׁוֹ לְרָעִים וְלְטוֹבִים; מְמַטֵּיר על-צַדִּיקִים וְאֵף על-רָשָׁעִים."

תהא זו שגיאה לחשוב כי הקורבנות של בניו, או ההתערבות של כפיפיו, הן אלה המשדלות את האל לאהוב את ילדיו, "כִּי-אֲבִי הוּא-עֲצָמוֹ אֱהָב אֶתְכֶם." בדיוק כתגובה לחיבה אבהית זו, שולח האל את המְכַנְנִים המופלאים לשכון בדעתו של האדם. אהבתו של האל הינה אוניברסאלית; "כל אשר יחפוץ יבוא," ו"חֲפָצוֹ כִּי יִשְׁעוּ כָל-בְּנֵי הָאָדָם בְּקִבְלָם עֲלֵיהֶם אֶת דְּעַת הָאֱמֶת." וכן, הוא "לֹא יִחַץ בְּאֶבֶד הָאֲבָדִים."

הבוראים הינם הראשונים לנסות ולהציל את האדם מהתוצאות ההרסניות של הפרותיו המטופשות את החוקים האלוהיים. מעצם טבעה, אהבת האל הינה חיבה אבהית; ומשום כך, לעיתים הוא "מייסר אותנו לטובתנו-אנו, וזאת לְהַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ חֵלֶק מִקְדָּשָׁתוֹ." ואתם, אף בעיצומו של מבחנכם היוקד ביותר, זכרו כי "בכל צרותינו, אף צר גם לו."

האל מיטיב באופן שמימי אף עם החוטאים. כאשר שבים מורדים אל דרך הישר, הם מתקבלים ברחמים, "כי ירבה אל-אלוהינו לסלוח." "אֲנֹכִי מִחָה פֶשְׁעֶיךָ, לְמַעַנִּי: וְחַטְאֶתְךָ לֹא אֶזְכֹּר." "רְאוּ מִה-גָּדֹלָה אֱהָבַת הָאֵל, אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ לְהִקְרָא בְּנֵי הָאֱלֹהִים."

אחרי ככלות הכול, ההוכחה המוצקה באשר לטובו של האל, ולסיבה העליונה לאהבו, הינה מתת המשכן של האב - המכונן אשר ממתין בסבלנות כה רבה ליום שבו אתם והוא תהיו אחד לנצח. אף כי לא תוכלו למצוא את האל באמצעות חיפוש, אם אך תיאורו להיכנע להנהגת הרוח השוכנת בקרבכם, תונחו בבטחה, צעד אחר צעד, חיים אחר חיים, דרך יקום על גבי יקום ועידן אחר עידן, עד לרגע שבו תעמדו לבסוף בנוכחות אישיות פרדיס של האב האוניברסאלי.

כמה לא-הגיוני הוא שלא תסגדו לאל רק משום שהמגבלות של הטבע האנושי ושל יצירתכם הגשמית מונעות מכם לראותו. ביניכם לבין האל קיים מרחק עצום לחצותו (חלל פיזי). כמו כן, קיימת תהום של דיפרנציאל רוחני אשר נדרש לגשר מעליה; אולם על-אף כל החוצץ ביניכם לבין נוכחות אישיות פרדיס של האל, מבחינה גשמית ורוחנית, עצרו לרגע ושקלו את העובדה כבדת המשקל שהאל חי בתוכם כבר כעת; בדרכיו שלו הוא כבר גישר מעל התהום; והוא שלח אליכם מעצמו, מרוחו, לחיות בתוכם ולעמול עימכם בשעה שאתם חותרים להגשמת הנתיבה האוניברסאלית הנצחית שלכם.

אני מוצא את הדבר קל ונעים לסגוד לזה שהוא כה עצום, ובה בעת כה מסור בחיבתו על-מנת לסעוד ולרומם את ברואיו הנמוכים. אוהב אני בטבעיות את זה אשר עוצמתו כה גדולה ביצירה ובשליטתו בה, ואף-על-פי-כן הינו כה מושלם בטובו וכה נאמן בחסדו האוהב, שעוטר אותנו בכל עת. סבורני שהייתי אוהב את האל באותה מידה, אף אם לא היה כה רב-עוצמה וכביר, כל עוד הינו כה טוב ורחום. כולנו אוהבים את האב יותר

כאשר אני מתבונן בבנים הבוראים ובמנהלנים הכפופים להם, הנאבקים באומץ במגוון קשיי הזמן הטבעיים באבולוציה של יקומי החלל, אני מגלה כי אני רוחש חיבה גדולה ועמוקה כלפי שליטים פחותים אלה של היקומים. אחרי ככלות הכול, סבורני כי כולנו, לרבות בני התמותה של העולמות, אוהבים את האב האוניברסאלי ואת כל הבריות האנושיות או האלוהיות האחרות, וזאת משום שאנו מבחינים שאישיות אלה אוהבות אותנו באמת ובתמים. חוויית האהבה היא במידה רבה תגובה לחוויה של היות נאהב. בידעה שהאל אוהב אותי, אמשך לאהוב אותו באופן נעלה, אף לו ניטלו ממנו כל תכונות העליונות, המרובות והמוחלטות.

אהבת האב מלווה אותנו כעת ותמשיך ללוות בכל משך המעגל הבלתי-נגמר של עידני הנצח. כאשר הנכם הוגים בטבעו האוהב של האל, קיימת אך תגובת אישיות טבעית וסבירה אחת: אתם תאהבו את בוראכם יותר ויותר; אתם תעניקו לאל חיבה הדומה לזו שמעניק ילד להוריו הארצי; זאת כשם שאב, אב ממש, אב אמיתי, אוהב את ילדיו, כך אוהב האב האוניברסאלי את בניו ובנותיו יצירי כפיו ולנצח חפץ ברווחתם.

ואולם, אהבתו של האל הינה חיבה הורית נבונה הצופה למרחוק. האהבה האלוהית פועלת בסימוך מאוחד עם הבינה האלוהית, ועם כל יתר התכונות האינסופיות של טבעו המושלם של האב האוניברסאלי. האל הוא אהבה, אך אהבה אינה האל. המופע הגדול ביותר של האהבה האלוהית כלפי בריות בנות תמותה נחזה בדמות המתת של מְכַנְנִי המְקַשֶּׁבָּה, בעוד שההתגלות הגדולה ביותר של אהבת האל נחזית בדמות חיי המתת של בנו מיכאל, אשר חי על פני הארץ חיים רוחניים אידיאליים. המְכַנְנִי השוכן הוא זה המגלם באופן ייחודי את אהבת האל לכל נשמה אנושית.

לעיתים אני כמעט נתקף כאב בשל האילוף להשתמש בסמל המילולי האנושי אהבה, על-מנת לתאר את החיבה האלוהית של אבינו שבשמים כלפי ילדי יקומו. מונח זה, אף כי הוא מרמז על המושג הגבוה ביותר על אודות כבוד ומסירות ביחסים אנושיים, לעיתים תכופות משמש אף לתיאור חלק כה נרחב ומביש של מערכות היחסים האנושיות, עד כי בלתי-ראוי בעליל לתאר באמצעות אותה מילה את חיבתו של האל החי, שאין דומה לה, ליצוריו ביקום! כמה מצער הדבר שאינני יכול להשתמש בביטוי שמימי בלעדי, אשר ימחיש לדעת האדם את טיבה האמיתי ואת משמעותה היפה והמעודנת של חיבתו האלוהית של אב פרדיס.

כאשר אדם מאבד את יכולתו לראות את אהבתו של אל אישי, ממלכת האל הופכת אך לממלכת הטוב. אף-על-פי שהטבע האלוהי הינו מאוחד באופן אינסופי, האהבה הינה התכונה הדומיננטית בכל מערכות היחסים האישיות של האל עם בראיו.

6. טובו של האל

אנו עשויים לחזות ביופי אלוהי ביקום הגשמי, למצוא אמת נצחית בעולם השכלי, אולם את טובו של האל נמצא רק בעולם הרוחני של החוויה הדתית האישית. במהותה האמיתית, הדת הינה ביטחון-האמונה בטובו של האל. עבור הפילוסופיה, האל יכול להיות עצום ומוחלט, ובאופן מסוים אף חכם ואישי, ואילו עבור הדת חייב האל להיות מוסרי; הוא חייב להיות טוב. האדם עלול לפחד מהאל הנורא, אולם הוא בוטח ואוהב רק אל טוב. חלק זה באישיות האל, טובו, מתגלה במלואו רק בחוויה הדתית האישית של בניו המאמינים.

הדת מרמזת על כך שעולם-העל של הטבע הרוחני מודע לצרכים הבסיסיים של העולם האנושי ומגיב אליהם. הדת האבולוציונית עשויה להפוך לאֶתִית, אולם רק דת של התגלות הופכת באופן רוחני ואמיתי למוסרית. המושג העתיק על אודות האל כאלוהות בעלת מוסר מלכותי, רומם על-ידי ישוע לרמה נוגעת ללב בחיבתה של מוסריות המשפחה האינטימית ביחסי הורה-ילד, אשר אין רכים ויפים מהם בחוויה של בני התמותה.

"עושר טובו של האל מביא את החוטא לידי תשובה." "כל-מתת טוֹבָה, וְכָל-מִתְנָה שְׁלֵמָה, תֵּרֵד מִמֶּעַל מֵאֵת אֲבִי הָאֲוֵרוֹת." "טוב יְהוָה לְקַנּוֹ; מְקַלֵּט נֶצַח לְנֶפֶשׁ דּוֹרְשׁוֹ." "יְהוָה, אֵל רַחוּם וְחַנּוּן; אֲרָף אֶפְיִם וְרַב-חֶסֶד וְאֶמֶת." "טעמו טעם האל, כי אמת, טוב הוא! כְּרוֹן הַגָּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה." "חַנּוּן וְרַחוּם יְהוָה. הוא אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל." "הֲרָפָא לְשִׁבּוּרֵי לֵב; וּמִסְבֵּשׁ לְעֵצְבוֹתָם. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּקִרְבָּךְ, גִּבּוֹר יוֹשִׁיעַ."

המושג של אל-שופט, אף שיצר בסיס מוסרי גבוה והפך קבוצה לְעָם שוחר-צדק, הותיר את המאמין היחיד בחוסר ביטחונו הנוֹגֵה באשר למעמדו בזמן ובנצח. נביאי ישראל המאוחרים הצהירו כי האל הינו אבי אומת ישראל; ישוע גילה את האל כאביו של כל יציר אנושי. המושג האנושי השלם על אודות האל, מואר באופן נעלה באמצעות חייו של ישוע. אי-אנוכיות טבועה באהבה הורית. האל אינו אוהב *בדומה* לאב, אלא *כמו* אב ממש. הוא הינו אב פרדיס לכל אישיות ביקום.

הצדיקות מרמזות על כך שהאל הינו המקור לחוק המוסר ביקום. האמת מציגה את האל כמגִלָּה, כְּמוֹרָה; אך האהבה, המעניקה חיבה וצמאה אליה, מחפשת אחווה והבנה בדומה לזו הקיימת בין הורה לילדו. צדיקות עשויה להיות המחשבה האלוהית, אולם האהבה הינה הגישה האבהית. ההנחה השגויה, לפיה צדיקות האל אינה מתיישבת עם האהבה חסרת האנוכיות של האב שבשמים, התבססה על קדם-הנחה של היעדר אחדות בטיבה של האלוהות, והובילה במישרין ליצירתה של דוקטרינת כפרת העוונות, אשר מהווה מתקפה פילוסופית הן על אחדותו של האל והן על חופשיות רצונו.

האב האוהב שבשמים, ואשר רוחו שוכנת בקרב ילדיו הארציים, אינו אישיות חצויה - צידה האחד צדק וצידה האחר רחמים - ואף אין נדרש מתווך על-מנת לקבל את חסד האל או את מחילתו. צדיקות אלוהית אינה נשלטת על-ידי משפט עונשין מחמיר; האל קָאֵב מתעלה מעל האל השופט.

האל לעולם אינו נוקם, נוטר או זועף. אמת הדבר שלעיתים בינה מרסנת את אהבתו, בעוד שלעיתים צדק מתִנֶּה את רחמיו שנדחו. אהבתו לצדיקות

אינה יכולה אלא להתבטא באופן שווה לשנאתו את החטא. האב אינו אישיות בלתי-עקבית; האחדות האלוהית הינה מושלמת. בשילוש פרדיס קיימת אחדות מוחלטת, למרות זהויותיהם הנצחיות של מְתַאֲמִי האל.

האל אוהב את החוטא ושונא את החטא: הצהרה שכזו הינה אמיתית מבחינה פילוסופית, אך האל הינו אישיות טְרַנְסְצַנְדֵּנְטִילִית, ואישיות יכולת לאהוב או לשנוא רק אישיות אחרות. החטא אינו אישיות. האל אוהב את החוטא בהיותו מציאות אישיות (בעלת פוטנציאל נצח), בעוד שכלפי החטא אין לו כל זיקה אישית, שהרי החטא אינו מהווה מציאות רוחנית; הוא אינו אישיות; ולפיכך, רק הצדק של האל מכיר בקיומו. אהבת האל מושיעה את החוטא; חוק האל משמיד את החטא. גישה אלוהית זו תשתנה, כפי הנראה, אם יזהה עצמו החוטא באופן סופי עם החטא, בדיוק כפי שהדעת בת התמותה עשויה לזהות עצמה במלואה עם מכוונן הרוחני הפנימי. בן-תמותה מזוהה-חטא שכזה יהפוך, איפוא, לבלתי-רוחני בעליל בטבעו (ולפיכך גם לבלתי-מציאותי כאישיות) ויחווה, בסופו של דבר, את סיום קיומו כהוויה. חוסר מציאות, ואף חוסר מושלמות של טבע הברואים, אינו יכול להתקיים לנצח ביקום שהופך בהדרגה למציאותי ולרוחני יותר ויותר.

אל מול עולם של אישיות, האל מתגלה כאישיות אוהבת; אל מול עולם רוחני, הוא אהבה אישית; בחוויה הדתית – הוא שניהם. האהבה מציינת את רצונו של האל. טובו של האל שוכן במעמקי הרצון החופשי האלוהי – הנטייה האוניברסאלית לאהוב, להפגין רחמים, להיאזר בסבלנות ולסעוד בסליחה.

7. אמת ויופי אלוהיים

כל ידע סופי וכל הבנה של הברואים הינם יחסיים. מידע ודעת, אף שמתקבלים ממקורות גבוהים, הינם מושלמים רק באופן יחסי, מדויקים באופן מקומי ואמיתיים באופן אישי בלבד.

עובדות גשמיות הן די אחידות, אולם אמת הינה גורם חי וגמיש בפילוסופיה של היקום. בריות מתפתחות הינן נבונות רק באופן חלקי – ואמיתיות באופן יחסי – בתקשורת שלהן. הן עשויות להיות בטוחות רק בטווח ניסיון האישי. דבר מה אשר עשוי להיראות כאמת לאמיתה במקום אחד, עשוי להוות אמת יחסית בלבד במקטע אחר של הבריאה.

האמת האלוהית, הסופית, הינה אחידה ואוניברסאלית, ואולם פרטי הסיפור על אודות ענייני רוח, כפי שמסופר על-ידי בריות שונות המגיעות מעולמות מגוונים, עשויים להשתנות מעת לעת בעטייה של היחסיות במושגים הידע, וכן בהתאם לשלמות החוויה האישית, משכה והיקפה. בעוד שהחוקים וההנחות, וכן המחשבות והגישות של המקור והמרכז הראשון הינם נצחיים, אינסופיים ונכונים באופן אוניברסאלי; בה בעת, יישומם והתאמתם לכל יקום, מערכת, עולם וברייה תבונית, מתבצעים בהתאם לתוכניותיהם של הבנים הבוראים, ובהתאם לפעולתו של כל בן ביקומו; הוא; כמו כן, הם מתבצעים בהרמוניה עם תוכניותיה ועם נהליה המקומיים של הרוח האינוסופית ושל כל יתר האישיות השמיות הסימוכיות.

המדע הכוזב של המטריאליזם עתיד לדון את בן התמותה לנידוי ביקום. ידע חלקי שכזה הוא רע בפוטנציה; זהו ידע המורכב הן מטוב והן מרע. האמת היא יפה משום שהינה גם שלמה וגם סימטרית. בשעה שאדם מחפש אמת, הוא נוהה אחר המציאות האלוהית.

טעותם החמורה ביותר של הפילוסופים נעוצה בנהייתם אחר הרעיון המופרך מעיקרו של ההפשטה; ובתרגול ההתמקדות בהיבט אחד של המציאות, ובעקבותיה ההצהרה כי היבט מבודד זה הינו האמת השלמה. הפילוסוף הנבון יחפש תמיד את התוכנית היצירתית המצויה מאחורי כל המופעים האוניברסאליים וקודמת להם. מחשבת הבורא תמיד קודמת לפעולת הבריאה.

המודעות העצמית האינטלקטואלית יכולה לגלות את יפי האמת ואת איכותה הרוחנית, לא רק דרך העקביות הפילוסופית של מושגיה, אלא, וביתר ביטחון, דרך תגובתה המתמדת והנכונה של רוח האמת. האושר נובע מההכרה באמת, משום שאז היא עשויה לבוא לידי ביטוי חיצוני; קרי, משום שאז ניתן לחיות אותה. חרטה וצער נוכחים בעקבות הטעות, משום שבאין היותה מציאות, לא ניתן להגשימה כניסיון. סימן ההיכר המובהק של אמת אלוהית הינו טעמה הרוחני.

החיפוש הנצחי מתחקה אחר הַקְּאָחָה, אחר הקוהרנטיות האלוהית. היקום הפיזי העצום מוצא את הקוהרנטיות שלו באי פרדיס; היקום השכלתני מוצא את הקוהרנטיות שלו באל הדעת, הַפּוֹעֵל הַקָּחוּד; היקום הרוחני מוצא את הקוהרנטיות שלו באישיות הבן הנצחי. אולם בן התמותה המבודד של הזמן והמרחב, מוצא את הקוהרנטיות שלו באל האב באמצעות היחסים הישירים בין מְכַנֵּן הַמְּחַשְׁבָה השוכן ובין האב האוניברסאלי. המכוון של האדם הינו רסיס של האל, ולנצח הוא משחרר לאיחוד אלוהי; הוא מוצא קוהרנטיות עם אלוהות פרדיס של המקור והמרכז הראשון ובתוכה.

ההבחנה ביופי עליון הינה גילוי ותכלול המציאות; ההבחנה בטוב האלוהי בתוך האמת הנצחית היא-היא היופי המרבי. אף קסמה של האמנות האנושית טמון בהרמוניה של אחדותה.

הטעות הגדולה של הדת העברית הייתה כישלונה לקשר את טובו של האל עם אמיתות העובדות המדעיות ועם יפי האמנות. עם התקדמותה של הציוויליזציה – ומכיוון שהדת המשיכה לדבוק בנתיב השגוי של הדגשת יתר את טובו של האל, תוך הדרה יחסית של האמת והזנחתו של היופי – התפתחה בהדרגה הנטייה ההולכת וגוברת, בקרב טיפוסים מסוימים של אנשים, להתרחק מן המושג המופשט והתלוש של טוב מבודד. המוסריות המודגשת יתר-על-המידה והמבודדת של הדת המודרנית, אשר נכשלת בשימור דבקותם ונאמנותם של רבים במאה העשרים, תוכל לשקם עצמה, אם

וכאשר, בנוסף להנחיות המוסריות, תעניק משקל זהה לאמיתות של המדע, הפילוסופיה והחוויה הרוחנית, כמו גם ליפי הבריאה הגשמית, לקסם האומנות המושכלת ולהדר הישגי האופי האמיתיים.

האתגר הדתי של ימינו רובץ לפתחם של אותם גברים ונשים המרחיקים ומקדימים לראות בעיני רוחם, אשר יעזו לבנות פילוסופיה חדשה ומושכת של חיים שמחוץ למושגים המודרניים המורחבים, המתוכללים באנינות, של אמת קוסמית, יופי אוניברסאלי וטוב אלוהי. חזון מוסריות חדש וישר זה ימשוך את כל הטוב שבדעת האדם, ויאתגר את המיטב שבנשמה האנושית. האמת, היופי והטוב, הינם מציאויות אלוהיות, וככל שאדם מעפיל בסולם החיים הרוחניים, כך הופכות איכויות עליונות אלה של הנצחי ליותר מתואמות וליותר מאוחדות באל, אשר הינו אהבה.

כל אמת – בין אם היא גשמית, פילוסופית או רוחנית – היא גם יפה וגם טובה. כל יופי אמיתי – בין אם זו אמנות גשמית או סימטריה רוחנית – הוא גם אמיתי וגם טוב. כל טוב אותנטי – בין אם הוא מוסריות אישית, צדק חברתי, או סעד אלוהי – הוא אמיתי ויפה באותה מידה. בריאות, שפיות ואושר הינם תוצאה של שילוב אמת, יופי וטוב, כפי שאלה מתמזגים בחוויה האנושית. רמות חיים יעילות אלה מהוות תוצאה של איחוד מערכות אנרגיה, מערכות של רעיונות ומערכות רוחניות.

האמת הינה קוהרנטית, היופי הינו מושך ואילו הטוב הינו מייצב. וכאשר ערכים אלה של האמיתי מתואמים גם בחוויית האישיות, התוצאה הינה אהבה גבוהה, המותנית בבינה ומסויגת בנאמנות. המטרה האמיתית של החינוך ביקום הינה לגרום למתאם מיטבי בין הילד המבודד של העולם לבין המציאויות הרחבות יותר של ניסיונו המתרחב. המציאות הינה סופית ברמה האנושית, ואילו ברמות הגבוהות יותר והאלוהיות, היא הינה אינסופית ונצחית.

[מוצג על-ידי יועץ אלוהי הפועל מתוקף סמכות עתיקי היומין של אוֹרְרָסָה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 3

תכונותיו של האל

האל נוכח בכל אתר ואתר. האב האוניברסאלי שולט במעגל הנצח; אולם שליטתו ביקומים המקומיים מתרחשת באמצעות האישיות של בניו הבוראים של פרדיס; זאת בעודו נותן חיים דרך בנים אלה. "סני עולם נתן לנו האלהים, וסני אלה בָּכְנוּ הָמָּה". בניו הבוראים של האל הינם ביטויי האישי במגזרי הזמן, וכן ביטוי בעבור ילדי הפלנטות הסובבות ביקומי החלל.

בני הסדרים הנמוכים של הבריות התבוניות מבחינים בבירור בבני האל בעלי האישיות הגבוהה. בכך מפצים בני האל על אי הנראות של האב, אשר משום אינסופיותו ההבחנה בו הופכת קשה יותר. בני פרדיס הבוראים של האב האוניברסאלי הינם התגלות של הוויה, שאלמלא הם הינה בלתי-נראית; זאת משום המוחלטות והאינסופיות הטבועה במעגל הנצח ובאישיות אלוהיות פרדיס.

היכולת לברוא אינה בדיוק תכונה של האל, אלא הסיכום של טבעו הפועל. ופעילות אוניברסאלית זו של בריאה מתממשת לנצח, בעודה מותנית ונשלטת על-ידי כל התכונות המתואמות של המציאות האלוהית והאינסופית של המקור והמרכז הראשון. בכנות, הננו מטילים ספק אם בכלל ניתן להתייחס לתכונה זו או אחרת של הטבע האלוהי כמקדימה את רעותה, אולם, אילו היה כן, כי אז התכונה של יכולת האלוהות לברוא הייתה מקבלת קדימות על-פני כל טבע, תכונה או פעילות אחרת. ויכולת זו של האלוהות לברוא מגיעה לשיאה באמת האוניברסאלית של אבהות האל.

1. הימצאותו של האל בכל מקום

יכולתו של האב האוניברסאלי להימצא בכל מקום, ובה-בעת, מכוננת את תכונת נוכחותו-בכול. רק האל לבדו יכול להיות בשני מקומות, או באינספור מקומות, בעת ובעונה אחת. האל נוכח בו-זמנית, "בשמים ממעל, וְעַל-הָאָרֶץ מִתַּחַת"; ככתוב בספר תהילים: "אֵנָּה אֵלֶּךָ מְרוֹקָךְ; וְאֵנָּה מִפְּנֵיךָ אֶבְרָחָם?"

"אֵלֹהֵי מִקְרָב אֲנִי, נָא-וְיִהְיֶה. הָאֵין מְלֵא אֲנִי אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ?" האב האוניברסאלי נוכח תמיד בכל מקום ובכל הלבבות ברחבי בריאתו העצומה. הוא הינו "אֶשֶׁר מְלֵאָה מְלֵא אֶת-הַפֶּלַע בָּלָל, וְכֵן" הוא הַפֶּעֶל אֶת-הַפֶּלַע בָּלָל. "ויתר על כן, מושג אישיותו הינו כזה שאף "השמים (היקום) ושמי השמים (יקום היקומים) לא יכללוהו". נכון הדבר, פשוטו כמשמעו, שהאל הוא הַפֶּלַע וּבָלָל. אולם, אף כל זאת איננו כל האל. האינסוף מתגלה בסופו של דבר רק באינסופיות; הגורם אינו ניתן להבנה מלאה על-ידי ניתוח התוצאות; האל החי עצום לאין שיעור מעבר לסך כל הבריאה שהתגשמה כתוצאה מהמעשה היוצר של רצונו החופשי והמשוחרר. האל מתגלה ברחבי הקוסמוס, אך הקוסמוס לעולם לא יוכל להכיל או להקיף את מלוא אינסופיותו של האל.

נוכחותו של האב מסיירת ללא הרף ברחבי יקום האב. "מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאָה, וְתִקְוַתָּהּ עַל-קִצּוֹתָם; וְאֵין נִסְתָּר מֵאֵינִי פָּנָיו".

לא זו בלבד שהברייה מתקיימת באל, אלא אף האל עצמו מתקיים בברייה. "בְּזֹאת נִדַּע אֶשֶׁר-בּוֹ נִשְׁפָּן, כִּי הוּא בָנוּ, וּכְפִי-נִתֵּן לָנוּ מְרוֹחוֹ; מִתַּת אֵב פֶּרְדִּיס הִינֵה בַת-לוֹוִיָּה בַלְתִּי-נִפְרֶדֶת לָאָדָם." "הוא, השוכן בכל, איתנו עד קץ עולם." "רוחו של האב הנצחי חבויה בדעתו של כל ילד בן-תמותה." "האדם מוסיף לחפש אחר חבר, בעוד זה החבר הטוב חי בתוככי ליבו שלו." "הָאֵלֹהֵי מִקְרָב אֲנִי; הוּא הַשּׁוֹכֵן בְּנוֹ; וְרוּחוֹ הַמְדַבֵּרֶת מִקְרָבָנוּ." "אף בילד שוכן האב. האל מצוי איתנו כל הימים. הוא הינו הרוח המנחה של גורל הנצח."

אמת ויציב הוא שנאמר על המין האנושי, כי "מֵאֲלֹהִים אַתֶּם"; זאת משום ש"הָעֹלָם בָּאֵהָבָה עֲמֵד בְּאֵלֹהִים; וְהָאֵלֹהִים עֲמֵד בּוֹ." ואף בעשותכם את הרע, תתענה אף מתת הרוח של האל השוכנת בכם; כי על מִכְנֵן הַמִּשְׁשָׁה לַהֲתַנְסוֹת בַּהֲשִׁלְכוֹת מַחֲשַׁבַת הָרוּעַ שֶׁל הַדַּעַת שֶׁבַתוּכָה הוּא כְּלוּא.

נוכחותו-בכול של האל הינה, למעשה, חלק מטבעו האינסופי; החלל אינו מהווה כל מחסום בעבור האלוהות. ניתן להיווכח, באופן מושלם וללא מגבלות, בנוכחות האל אך ורק בפרדיס וביקום המרכזי. הוא איננו נוכח, כאמור, בחלקי הבריאה המקיפים את האוונה, משום שהאל הגביל את נוכחותו הישירה בפועל, מתוך הכרה בריבונותם ובזכויותיהם האלוהיות של הבוראים המתאמים ושל שליטי יקומי הזמן והמרחב. לפיכך, חייב מושג הנוכחות האלוהית לאפשר טווח רחב של ערוצי מופעים ואופניהם, הכולל את מעגלי הנוכחות של הבן הנצחי, הרוח האינסופית ואי פרדיס. וכן, לא תמיד ניתן להפריד בין נוכחות האב האוניברסאלי לבין פעולותיהם של מתאמיו ושל סוכניו הנצחיים; כה מושלמת היא הדרך שבה הם

מקיימים את הדרישות האינסופיות של ייעודו הבלתי-משתנה. אך לא כך הדבר באשר למעגל האישיות והמכווננים; כאן פועל האל ביחידות, במישרין ובאופן בלעדי.

הבקר האוניברסאלי מצוי באופן פוטנציאלי, בכל עת ובאותה מידה, במעגלי הכבידה של אי פרדיס בכל רחבי היקום; וזאת בהתאם למסה, בתגובה לדרישות הפיזיות לנוכחותו, ובשל טבע הבריאה כולה, אשר גורם לכל הדברים לדבוק בו ולהיכלל בתוכו. באותו אופן, נוכח המקור והמרכז הראשון, באופן פוטנציאלי במחלק הבלתי-מגדיר, במאגר העתיד הנצחי של היקומים שטרם נבראו. וכך, מחקר האל בכוח את היקומים הפיזיים של העבר, ההווה והעתיד. והוא הינו היסוד הראשוני לקוהרנטיות של מה שקרוי הבריאה החומרית. פוטנציאל אלוהות בלתי-רוחני זה מתגשם פה ושם, ברחבי רמת ההווה הפיזית, על-ידי חדירתם הבלתי-מוסברת של סוכניו הבלעדיים אל במת הפעולה האוניברסאלית.

נוכחות הדעת של האל מתואמת עם הדעת המוחלטת של הפועל הקאחוד, היא הרוח האינסופית; ואולם, ניתן להבחין בה ביתר קלות בקרב הבריות הסופיות בפעולתה הנוכחת-בכל של דעתן הקוסמית של רוחות אב פרדיס. בדיוק כשם שהמקור והמרכז הראשון נוכח בכוח במעגלי הדעת של הפועל הקאחוד, כך הוא נוכח בכוח גם במתחיו של המחלק האוניברסאלי. ואולם, דעת מהסדר האנושי הינה המתת של בנותיו של הפועל הקאחוד, אותן סופדות אלהיות של היקומים המתפתחים.

נוכחותה בכל-מקום של רוח האב האוניברסאלי, מתואמת עם פעילות נוכחותם הרוחנית האוניברסאלית של הבן הנצחי ושל הפוטנציאל האלוהי התמידי של המחלק האלוהי. ואולם, נראה כי לא פעילותם של הבן הנצחי ושל בניו של פרדיס, ולא פעילות מתת הדעת של הרוח האינסופית, מדירים את פעולתם הישירה של מכונני המחשבה, אותם רסיסים של האל השוכנים בלב ילדיו יציריו.

באשר לנוכחות האל בפלנטה, במערכת, בקונסטלציה או ביקום, מידתה של נוכחות כזו בכל יחידה של הבריאה הינה עדות לרמת התפתחות נוכחות ההווה העליונה; מידה זו נקבעת על-ידי ההכרה המאסיבית באל, ועל-ידי הנאמנות כלפיו מטעם הארגון האוניברסאלי העצום, הקל מלמעלה ועד למטה, למערכות ולפלנטות עצמן. לפיכך, לעיתים – בתקווה לשמור ולשמר את אותם חלקים יקרים של נוכחות האל – מושמות פלנטות (ואף מערכות שלמות) שנפלו לעומק תהום חשכה רוחנית, במעין הסגר, או שהן מבודדות חלקית בתקשורתן עם חלקי הבריאה הרחבים יותר. וכל זה, כשם שהדברים פועלים באורנטיה, מהווה מנגנון הגנה תגובתי רוחני שנוקט הרוב של שוכני העולמות, על-מנת להציל את עצמו, ככל שהדבר ניתן, מנשיאה בתוצאות המבודדות של הפעולות המרחיקות של מיעוט קשה-עורף, מרושע ומרדני.

בעוד האב חובק באהבה ההורית את כל בניו – את כל האישיות – השפעתו בקרבם מוגבלת בשל הריחוק של מקורם מאישיות האלוהות השנייה ומאישיות האלוהות השלישית; והיא הולכת וגדלה ככל שהישג ייעודם מתקרב לרמות הללו. עובדת נוכחות האל בדעת הברואים נקבעת בהתאם לנוכחותו או להיעדרו של רסיס אב שוכן, כדוגמת משגותי המסתורין; אולם, נוכחותו האפקטיבית נקבעת על-ידי מידת שיתוף הפעולה שמקבלים אותם מכוננים מן הדעת שבה הם שוכנים.

התנודות בנוכחות האב אינן נובעות מהשתנותו של האל. האב אינו פורש אל התבודדותו מכיוון שעלבו בו; חיבתו אינה מורחקת בשל מעשיו הרעים של הברוא. אולם, כאשר כבר קיבלו ילדיו את הכוח לבחור (בנוגע אליו), הם אלה אשר קובעים במישרין – בהפעלים את יכולת הבחירה – את מידת השפעתו האלוהית של האב בלבבותיהם ובנשמותיהם, וכן את מגבלותיה. האב נתן מעצמו בחופשיות, ללא מגבלה וללא משוא פנים. הוא אינו נושא פני איש, פלנטה, מערכת או יקום. במגזרי הזמן, הוא מעתיר כבוד במדורג אך ורק על אישיות פרדיס של הקאל בעל שבעת ההיבטים, הברואים המתאמים של היקומים הסופיים.

2. עוצמתו האינסופית של האל

ברחבי היקומים ידוע כי "מלך אלהינו יהיה צבאות." ענייני העולם הזה ועולמות אחרים מצויים תחת פיקוח אלוהי. "כמצביא הוא בחיל השמים ובקרב דרי הארצות." לנצח יכון הדבר כי "אין רשות, פי אם-מאת האלהים."

אמת ויציב, פשוטו כמשמעו, כי בכל התחום המספין עם הטבע האלוהי, "מהאלהים לא יפלא כל-דבר." התהליכים האבולוציוניים של אנשים, פלנטות ויקומים – הנמתחים אל אופקי-זמן מרוחקים – מצויים תחת שליטתם המושלמת של בוראי ומנהלני היקומים, נפרשים בהתאמה לייעוד הנצחי של האב האוניברסאלי, וצועדים בהרמוניה, בסדר ובהתאמה לתוכנית האל הכול-חכמה. אָתָד הוא המחשק. הוא התומך בעולמות החלל ומניף את היקומים סביב מעגל המסלול הנצחי הבלתי-מסתיים.

מכל התכונות האלוהיות, יכולת-הכול שלו, בעיקר כפי שהיא שוררת ברחבי היקום החומרי, היא זו המובנת ביותר. אף שהדבר נראה כתופעה בלתי-רוחנית, האל הינו אנרגיה. הצהרה זו של עובדה פיזית, מתבססת על האמת הבלתי-מוסברת בדבר היות המקור והמרכז הראשון, הגורם הראשוני למופעים הפיזיים האוניברסאליים בחלל כולו. כל האנרגיה הפיזית וכל המופעים החומריים האחרים נובעים מפעילות אלוהית זו. אור, כלומר, אור ללא חום, גם הוא מופע בלתי-רוחני של האלוהיות. וקיימת צורה נוספת של אנרגיה בלתי-רוחנית, אשר למעשה אינה מוכרת באורנטיה; שכן היא טרם זוהתה.

האל שולט בכל העוצמה כולה; "הוא העושה דרך לחייו קלות"; הוא אשר הסמיך את מעגלי כל האנרגיה. הוא אשר ציווה על הזמן ועל האופן שבו יתגשמו כל מופעי החומר-אנרגיה. וכל הדברים הללו נתונים לנצח בשליטת אחיזתו – בשליטת הכבידה המתמרכזת בתת-פרדיס. האנרגיה והאור

של האל הנצחי סובבים לנצח במעגלו המלכותי; סובבים במצעד זרוע הכוכבים, נעדר-הסוף אך הסדור, של יקום היקומים. כל הבריאה כולה לנצח חגה סביב מרכז אישיות-פרדים של כל הדברים וכל ההוויות.

יכולת-הכול של האב מתייחסת לעליונות בכל אתר ואתר של הרמה המוחלטת, כאשר שלוש האנרגיות – החומרית, הדעתית והרוחנית – אינן ניתנות להבדלה בסמיכות אליו; אל מקורם של הדברים כולם. אין דעתו של הברוא – שאינה מונוטקה של פרדים ואף אינה רוח פרדים – מגיבה במישרין לאב האוניברסאלי. האל מתאים עצמו לדעת הלקויה – לבני התמותה של אורנטיה – באמצעות מְכַנְנֵי הַמְקַשְׁקָה.

האב האוניברסאלי אינו כוח ארעי, עוצמה נודדת, או אנרגיה מתנדנדת. עוצמתו ותבונתו של האב הולמות לחלוטין את הדרוש לשם התמודדות עם כל דרישות היקום. כאשר מופיעים מצבי חירום בחוויה האנושית, ברי כי הוא צפה את כולם מראש; ומשום כך הוא אינו מגיב לענייני היקום באופן מנותק, אלא באופן התואם את תכתיבי התבונה הנצחית ואת דרישות שיקול הדעת האינסופי. ללא קשר לאופן שבו הדברים עשויים להיראות, עוצמתו של האל אינה פועלת ביקום ככוח עיוור.

אכן מתרחשים מצבים שבהם נדמה שמתקבלות החלטות חירום, שחוקי הטבע מושהים, שניתן לזהות חוסר-הסתגלות ואף שנעשה מאמץ לתקן את המצב; אך לא כך הוא. מקורם של מושגים אלה על אודות האל הוא בטווח הראייה המוגבל שלכם, בסופיות ההבנה ובסקירה המצומצמת שלכם; הבנה שגויה שכזו את האל נובעת מהבערות העמוקה שלכם ביחס לקיום חוקי העולם הגבוהים יותר, לשיעור אופיו של האב, לאינסופיות תכונותיו ולעובדת רצונו החופשי.

היצורים הפלנטאריים אשר בקרבם שוכנת רוח האל, והמפוזרים פה ושם ברחבי יקומי החלל, מונים מספר אינסופי כמעט של מינים וסדרים, ומגוונים עד מאוד בשכלם; לעיתים דעתם כה מוגבלת ואף גסה, וראייתם צרה ומקומית, עד כי בלתי-אפשרי כמעט לנסח חוקים מוכללים המתארים באופן הולם את תכונותיו האינסופיות של האב, אשר יהיו בה בעת מובנים, במידה כזו או אחרת, לבריות תבוניות אלה. לכן, בעיניכם, הברואים, רבים ממעשיו של האל נדמים לעיתים כשרירותיים, מנותקים, ואף כחסרי-לב ואכזריים. ואולם, אנוכי מבטיחכם בזאת מחדש כי אין אלה פני הדברים. מעשיו של האל כולם מכוונים, נבונים, חכמים, עדינים, ולנצח מתחשבים בטובה הגבוהה ביותר; גם אם אין זו טובת הוויה, גזע, פלנטה או אף יקום כלשהו, עדיין פועלים הדברים למען טובתם ורווחתם של כל הנוגעים בדבר, מהנמוכים שבהם ועד לגבוהים ביותר. בעיני זמן מסוימים, רווחתו של חלק אחד עלולה להיראות כנבדלת מרווחתו של הכלל; ואולם, במעגלות הנצח הבדלים-לכאורה אלה אינם קיימים.

כולנו מהווים חלק ממשפחת האל, ולכן לעיתים שומה עלינו לחלוק את המשמעת המשפחתית. רבות מפעולות האל, אשר טורדות את מנוחתנו ומבלבלות אותנו, הינן התוצאה של החלטות סופיות של תבונת-כל, המסמיכות את הפועל הקָאָחֹד להוציא אל הפועל את בחירת הרצון המהימן של הדעת האינסופית, ולאכופ את החלטות אישיות המושלמות, אשר ראייתה, סקירתה ודאגתה חובקת את רווחתה הנצחית והגבוהה ביותר של כלל הבריאה העצומה והנרחבת.

וכך קורה שנקודת המבט המנותקת, המגזרית, הסופית, הגסה והחומרנית-ברובה – יחד עם המגבלות הטבעיות והווייתכם – יוצרת מחסום המונע מכם לראות, להבין ולהכיר את תבונתו ואת עדינותו של רבות מהפעולות האלוהיות, אשר נראות בעיניכם כמלאות באכזריות דורסנית, ואדישות-בעליל לנוחותם, לרווחתם לאושרם הפלנטארי ולשגשוגם האישי של עמיתכם הברואים. אינכם מבינים כהלכה את מניעי האל ואף מעוותים את מטרותיו בשל מגבלות הראייה האנושית, בשל הבנתכם הצרה ובשל תפיסתכם הסופית. ואולם, מאורעות רבים שאינם מעשיו האישיים של האב האוניברסאלי מתרחשים ביקומים האבולוציוניים.

יכולת-הכול האלוהית מתואמת באופן מושלם עם כל יתר תכונות אישיותו של האל. על-פי-רוב, מוגבלת עוצמת האל במופעיה הרוחניים האוניברסאליים על-ידי שלושה תנאים או מצבים בלבד:

1. על-ידי טבעו של האל, ובמיוחד על-ידי אהבתו האינסופית, האמת, היופי והטוב.

2. על-ידי רצונו של האל, סעד הרחמים שלו ויחסו האבהי לאישיות היקום.

3. על-ידי חוק האל, היושרה והצדק של שילוש פרדים הנצחי.

האל הינו בלתי-מוגבל בעוצמתו, אלוהי בטבעו, סופי ברצונו, אינסופי בתכונותיו, נצחי בתבונתו ומוחלט במציאותו. ואולם, כל המאפיינים הללו של האב האוניברסאלי מאוחדים באלוהות, ומתבטאים באופן אוניברסאלי בשילוש פרדים ובבני השילוש האלוהיים. בשונה מכך, מחוץ לפרדים וליקום המרכזי של האוונה, כל הנוגע לאל מוגבל לנוכחותו האבולוציונית של העליון, מותנה בהתממשותו-לבסוף של המרבי, ומתואם על-ידי שלושת המוחלטים הקיומיים – הָאֵלֵהִי, האוניברסאלי והבְּלָתִי-מְגֻבֵּל. ונוכחותו של האל מוגבלת, כאמור, משום שזהו רצונו שלו.

3. הידיעה האוניברסאלית של האל

"הָאֵלֵהִים יִדְע־פֶּל הוּא." הדעת האלוהית מודעת למחשבת כלל הבריאה ובקיאיה בה. ידיעתו של האל את המאורעות הינה מושלמת ואוניברסאלית. הישויות האלוהיות היוצאות ממנו הינן בשר מבשרו; הוא "הַמְּפֹלֵס עֲבִים" הינו גם "תְּמִים דְּעִים וְשֶׁלֶם בִּידִיעָה." "בְּכָל-מְקוֹם, שֶׁשׁ עֵינֵי יְהוָה." אמר מורכם הדגול על הדרור חסר-החשיבות כי, "אֶחָת מִהֶנָּה לֹא תִפּוֹל אֶרְצָה מִבְּלַעַדִּי יִדְעַ אֲבִיכֶם", וכן, "וְאַתֶּם, גַּם-שְׁעָרוֹת רִאשֵׁיכֶם נִמְנוֹת בְּלִי." "מוֹנֶה

האב האוניברסאלי הינו האישיות היחידה בכל רחבי היקום אשר יודעת לבטח את מספרם ואת שמותיהם של כל כוכבי החלל. כל העולמות שבכל היקומים מצויים תמידית במודעותו של האל. הוא שאמר: "רְאִיתִי אֶת-עֲנִי עֲמִי וְאֶת-צִעְקָתָם שְׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נִגְשִׁיו, כִּי יָדַעְתִּי אֶת-מִקְאָכִיו." שפן, "מִשְׁמִים הִבִּיט יְהוָה; רָאָה אֶת-כָּל-בְּנֵי הָאָדָם; מִמֶּכּוֹן-שִׁבְתּוֹ הַשָּׁגִים--אֶל כָּל-יִשְׁבֵּי הָאָרֶץ." כל ילד יציר-כפיו יכול לומר באמת: "כִּי-יָדַע דָּרָךְ עֲמָדִי; בְּחֻנִּי, וּפְזָהָב אֶצְאִי." "אֵתָהּ יָדַעְתָּ שִׁבְתִּי וְקוּמִי; בַּגֶּתָה לְרַעִי, מִרְחֹק וְכָל-דָּרָכֵי הַסִּפְנָה." "כִּי-הִפֵּל חֲשׁוֹף וְגִלּוֹי לְעֵינַי-בְּעַל דְּבָרִים שְׁלָנוּ." וכל בן-אדם ינוחם בידיעה "כִּי-הוּא יָדַע יִצְרָנוּ; וְזָכֹר-וְזָכֹר כִּי-עָפָר אֲנֶחְנוּ." אמר ישוע בדברו על האל החי: "כִּי יוֹדַע אֲבִיכֶם כָּל-צָרְכְּכֶם, אֲףִי בְּטָרֶם תִּשְׁאַלּוּן מִמֶּנּוּ."

האל ניחן בעוצמה בלתי-מוגבלת לידיעתם של כלל הדברים; תודעתו הינה אוניברסאלית. מעגל אישיותו חובק את כל האישיות, וידיעתו, המגעת עד לנמוכות שבבריות, נשלמת בעקיפין באמצעות סדרות הבנים האלוהיים היורדים, ובמישרין באמצעות מכוני המחשבה השוכנים. ונוסף-על-זאת, הרוח האינסופית נוכחת בכל-עת בכל מקום.

איננו בטוחים לגמרי האם בוחר האל לדעת על אודות אירועי החטא מראש. אולם, אף אם יידע מראש את מעשי הרצון החופשי של ילדיו, ידיעת אל זו לא תפגע במאום בחופש שלהם. דבר אחד עומד לבטח: האל לעולם אינו מופתע.

יכולת-הכול אין משמעה הכוח לעשות את זה שלא ניתן לעשותו, פעולה בלתי-אלוהית וכדומה. ואף ידיעת-הכול אינה מרמזת על ידיעת הבלתי-ניתן לידיעה. ואולם, הצהרות מעין אלה אינן קלות להבנה עבור הדעת הסופית. היצור מסוגל אך-בקושי להבין את טווח רצונו של הבורא ואת מגבלותיו.

4. אי-מוגבלותו של האל

המתת הרציף של האל את עצמו ליקומים במהלך היווצרותם, אינו מפחית כהוא זה מפוטנציאל העוצמה, או ממאגר הבינה, הממשיכים לשכון ולנוח באישיות האלוהות המרכזית. האב לא נפחת ולו במעט בפוטנציאל עוצמתו, בבינתו ובאהבתו, ואף לא מאבד דבר מתכונות אישיותו המרהיבה, בשל העובדה שנתן עצמו בנדיבות לבני פרדיס, ליצירותיו הנחותות ולכל היצורים שבהן.

היצירה של כל יקום חדש קוראת לתיאום מחדש של הכבידה; ואף אם תימשך הבריאה עד אין-קץ, לנצח ואף לאינסוף, כך שבסופו-של-דבר תתקיים היצירה החומרית ללא מגבלות, עדיין יימצא כוח השליטה והתיאום השוכן באי פרדיס, שקול ואף הולם את המומחיות, השליטה והתיאום שדורש יקום אינסופי שכזה. ולאחר מתת כוח ועוצמה בלתי-מוגבלים שכאלו ליקום חסר-גבולות, יוותר האינסופי טעון באותה דרגה של עוצמה ואנרגיה; הַמְּקַלֵּט הַבְּלִי-מִגְדָּר עדיין לא יפחת; ובאל יוותר אותו פוטנציאל אינסופי, כאילו הכוח, האנרגיה והעוצמה, מעולם לא ניתנו בשפיעה ליקום על-גבי יקום.

וכך הדבר אף בבינה: העובדה כי הדעת מחולקת בחופשיות ליצורים החושבים של העולמות, אין בה כדי להפחית במאום מהמקור המרכזי של בינה אלוהית. ובעוד מתרבים היקומים ומספר הבריות בהם עולה עד קצה יכולת ההבנה; אף אם מתת הדעת ימשיך ללא-קץ עבור בריות נמוכות כגבוהות אלה, עדיין תחבוק אישיות האל המרכזית את אותה דעת נצחית, אינסופית ובה תבונת-כול.

העובדה ששולח הוא שליחי רוח מעצמו לשכון בגברים ובנשים בעולמם ובעולמות אחרים, אינה מפחיתה כהוא זה מיכולתו לתפקד כאישיות רוחנית אלוהית כל-יכולה; כמו כן, אין כלל גבול לשיעורם ולמספרם של משגוחי הרוח שהוא עשוי לשלוח או מסוגל לשלוח. מתת זו מעצמו ליציריו יוצרת אפשרות עתידית חסרת-גבולות, וכמעט בלתי-נתפסת, עבור ההוויות המתקדמות והעוקבות לבני התמותה, בעלות המתת האלוהי. ופיזור נדיב זה של עצמו, בדמות ישויות סעד רוחניות אלה, אינה מפחיתה במאום את הבינה, המושלמות, האמת או הידע, אשר נחים באישיותו של האב המבין-כול, היודע-כול והכל-יכול.

לבני התמותה של הזמן יש עתיד, אך האל הינו שוכן עד. ואף כי מגיע אנוכי ממקום קרוב למשכן האלוהות, אינני מתיימר להציג הבנה מושלמת על אודות אינסופיות של רבות מהתכונות האלוהיות. רק דעת אינסופית תוכל להבין במלואן אינסופיות של קיום ונצחיות של פעולה.

בן התמותה אינו מסוגל להכיר את אינסופיותו של האב. דעת סופית איננה יכולה לחשוב מבעד לאמת או לעובדה מוחלטות שכאלה. אך אותו אדם סופי יכול למעשה להרגיש – לחוות ממש – את ההשפעה המלאה והבלתי-מופחתת של אהבת אב אינסופית כזו. ניתן לחוות באמת אהבה שכזו, ואף כי איכות החוויה תהא בלתי-מוגבלת, שיעורה הכמותי של החוויה יהא מוגבל בהחלט ותלוי בקיבולת האנושית לקלוט רוחנית, ובקיבולת הנלווית להחזיר אהבה לאב.

הבנה סופית של איכויות אינסופיות מתעלה מעל למגבלות המתקבלות על הדעת של הברייה; זאת בשל העובדה שבן התמותה נברא בצלם אלוהים – כלומר, שבקרבו שוכן רסיס של אינסופיות. ולכן, הדרך האינטימית ויקרת הערך ביותר של האדם להתקרב אל האל היא באמצעות ודרך האהבה, שכן האל הינו אהבה. וכל מערכת יחסים שכזו הינה חוויה ממשית בסוציולוגיה קוסמית, במערכת היחסים בורא-ברוא – בחיבה שבין אב לבנו.

5. השלטון העליון של האב

במגעו עם היצירות שלאחר-עידן-האוונה, האב האוניברסאלי איננו מפעיל את עוצמתו האינוסופית ואת סמכותו הסופית בתשדורת ישירה, אלא דרך בניו והאישיות הכפופות להם. ואת כל זאת עושה האל מרצונו החופשי. במידה ומתעורר הצורך, ותהא זו בחירתה של הדעת האלוהית, כל סמכות שהוצאה תוכל להיות מופעלת במישרין; אולם ככלל, פעולה שכזו מתרחשת כתוצאה מכישלון האישיות שלה הוצאו הסמכויות לממש את הנאמנות האלוהית. בעת כגון זו, אל מול כישלון שכזה, ובתחום המגבלות וההסתייגות של העוצמה ושל הפוטנציאל האלוהיים, האב אכן פועל באופן עצמאי ובהתאם לנדרש כבחירתו שלו; ובחירה זו הינה תמיד בחירה של מושלמות שאינה כושלת ושל תבונה אינוסופית.

האב שולט באמצעות בניו. בארגון היקום קיימת שרשרת רציפה של שליטים, המגיעה מטה עד לנסיכי הפלנטות, אשר מנחים את ייעודיהם של העולמות האבולוציוניים בממלכתו העצומה של האב. אין האמירה הטוענת כי "ליהנה קֶאָרְץ וּמְלוּאָה", מהווה מליצה בלבד. "הוא אשר ממליך והוא המסיר מלכים." "האלוהים שולט בממלכות האדם."

אין האב האוניברסאלי יוצא תמיד וידו על העליונה בעניינים הנוגעים ללב האדם; אך באשר להובלתה ולייעודה של הפלנטה, שוררת התוכנית האלוהית; הייעוד הנצחי של התבונה ושל האהבה הוא הגובר.

אמר ישוע: "הָאֵב אֲשֶׁר נִתָּן לִי, גָּדוֹל הוּא עַל-הַפֶּל, וְאִישׁ לֹא-יִחַטֵּף אֶתְהֶן מִיַּד הָאֵב." בעודכם מבחינים במגוון עבודותיו ורואים את גודלה המסחרר של הבריאה האינוסופית-כמעט של האב, אפשר שלא תתפשו את עליונותו, אך שומה עליכם שלא תכשלו ושתקבלו אותו כמי שמולך לעד ובבטחה עלי כס מרכז פרדיס, וכאב המיטיב של כל ההוויות התבוניות. אין אלא "אֵל נָאָב אֶחָד לָפֶל, שֶׁהוּא עַל-הַפֶּל וְאֶת-הַפֶּל וְכֹתוֹף הַפֶּל," "וְהוּא קוֹדֵם לָפֶל וְהַפֶּל קֵנָם בּוֹ."

אי הוודאות בחיים ותהפוכות הקיום אינן עומדות בסתירה כלשהי למושג הריבונות האוניברסאלית של האל. על חייה של כל בריה אבולוציונית צרים מאורעות מסוימים בלתי-נמנעים. שקלו את העובדות הבאות:

1. האם האומץ – חוזק האופי – הינו תכונה רצויה? אם כן, שומה על האדם לגדול בסביבה שבה הוא נאלץ להתמודד עם קשיים ולעמוד באכזבות.
2. האם זולָתנות – מתן שירות לזולת – הינה תכונה רצויה? אם כן, שומה על חווית החיים לספק מצבים של אי-שוויון סוציאלי.
3. האם תקווה – הגְדֻלָּה של האמון – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב הקיום האנושי להתעמת תמידית עם חוסר-ביטחון ואי-וודאות חוזרת ונשנית.
4. האם אמונה – ההצהרה הנעלה של המחשבה האנושית – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייבת דעתו של האדם למצוא עצמה במצב המעיק והמטריד שבו היא תמיד יודעת פחות ממה שבו היא יכולה להאמין.
5. האם אהבת האמת והנכונות ללכת אחריה לאן שרק תוביל, הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם לגדול בעולם שבו נוכחת הטעות והשקר תמיד אפשרי.
6. האם אידיאליזם – המושג המתקרב לאלוהי – הינו תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם להיאבק בסביבה שבה הטוב והיופי הינם יחסיים; סביבה המעודדת את החתירה שאין-לרסנה להגיע לטוב יותר.
7. האם נאמנות – הדבקות בחובה הגבוהה ביותר – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם להמשיך קדימה גם אל מול אפשרות של בגידה ושל נטישה. האומץ לדבוק בחובה כרוך בסכנה המקופלת בכישלון.
8. האם אי-אנוכיות – אותה רוח של שכחה-עצמית – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם בן-תמותה לחיות פנים אל פנים אל מול העצמי, המתדפק ללא הרף על דלתות ההכרה והכבוד. האדם לא יכול היה לבחור מעצמו בחיים אלוהיים, לולא היו חיי-עצמי שעליהם הוא נדרש לוותר. לעולם לא יכול היה האדם לאחוז בגלגל ההצלה של הצדיקות, לולא היה קיים רוע פוטנציאלי, אשר הטוב יכול להתבדל ממנו ולהתעלות מעליו.
9. האם העונג – שביעות הרצון של האושר – הינו תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם לחיות בעולם שבו החלופה של כאב והסבירות לסבל הינן אפשרויות התנסותיות נוכחות-תמיד.

ברחבי היקום נחשבת כל יחידה לחלק מהשלם. הישרדות החלק תלויה בשיתוף הפעולה שלו עם השלם, ובשאיפתו לעשות, בלב שלם וברצון מושלם, את רצונו האלוהי של האב. העולם האבולוציוני היחידי שבו לא תימצא כל טעות (האפשרות לשיקול דעת בלתי-נבון) היא עולם נעדר תבונה חופשית. ביקום האווה מיליארד עולמות מושלמים על שוכניהם המושלמים בתוכם; אולם, האדם המתפתח, אם עליו להיות חופשי, חייב להיות גם בר-טעות. תבונה חופשית וחסרת ניסיון לא תוכל להיות מלכתחילה נבונה באופן אחיד. האפשרות לשיקול דעת מוטעה (רוע) הופכת לחטא, רק כאשר הרצון האנושי תומך במודע, ומאמץ בידעה, שיקול-דעת בלתי-מוסרי מכוון.

ההערכה השלמה לאמת, ליופי ולטוב טבועה במושלמות היקום האלוהי. לשוכני העולמות של האוונה לא נדרש, כגירוי לבחירה, הפוטנציאל של רמות ערכים יחסיות; בריות מושלמות שכאלה מסוגלות לזהות את הטוב ולבחור בו גם בהיעדרם של מצבים מוסריים הכופים אילוצים על המחשבה ומציגים ניגודיות. אולם כל הבריות המושלמות הללו הינן מה שהינן, בטיבן המוסרי ובמעמדן הרוחני, מעצם עובדת קיומן. התקדמותן ההתנסותית הושגה רק בתוך מעמדן הטבעי. לעומתן, אדם בן-תמותה משיג אפילו את מעמדו כמועמד להרקעה, באמצעות אמונתו ותקוותו. כל דבר אלוהי שהדעת האנושית תופשת ושהנשמה האנושית משיגה, הינו בבחינת הישג התנסותי; זוהי מציאות של ניסיון אישי, ולפיכך הינה נכס ייחודי, לעומת הטוב והצדיקות הטבועים באישיות שאינן-טובות של האוונה.

הבריות של האוונה הינן אמיצות באופן טבעי, אולם אין זהו אומץ במובן האנושי. מטבען הן עדינות ומתחשבות, אך הן בקושי זולתניות בדרך האנושית. הן מצפות לעתיד מענג, אך אינן מלאות תקווה באופן המעודן שבו בן התמותה נותן אמן בעולמות האבולוציוניים של אי הוודאות. הן ניחנות באמונה ביציבות היקום, אולם זרה להן האמונה המצילה, זו שבאמצעותה מטפס האדם בן התמותה ממעמד של חיה, ועד שהוא מתדפק על דלתות פרדיס. הן אוהבות את האמת, אך אינן יודעות דבר על איכויותיה מצילות-הנשמה. הן אידיאליסטיות, אך כך הן נולדו; והן בורות שלמות באשר להתלהבות של ההפיכה לכזה מתוך בחירה מלהיבה. הן נאמנות, אך מעולם לא חוו את הרטט של הדבקות המושכלת, הנעשית בלב שלם, פחובה, אל מול פיתוי הכישלון. הן אינן אנוכיות, אך מעולם לא השיגו רמות התנסותיות שכאלה מתוך הכיבוש הנהדר של עצמי-לוחמני. הן נהנות מהעונג, אך אינן מבינות את מתיקותו של עונג ההתחמקות מפוטנציאל הכאב.

6. עליונותו של האב

האב האוניברסאלי מאציל סמכויות ומוותר על עוצמה באי-אנוכיות אלוהית ובנדיבות מושלמת, ועודנו נותר ראשוני וקודם לכל; ידו נחה על ידיה הנסיבות רבת-העוצמה של ממלכות היקום; לעצמו הוא שומר את זכות ההחלטה האחרונה, ואוחז ללא דופי בשרביט הווטו מוחלט-העוצמה של ייעודו הנצחי, אשר בסמכות ללא-עוררין חולש מעל רווחתה וגורלה של הבריאה הנרחבת כולה, החגה במעגליה לעולמים.

ריבונותו של האל הינה בלתי-מוגבלת; זוהי העובדה הבסיסית של הבריאה בכללותה. היקום לא היה בלתי-נמנע. וכן, אין היקום תאונה ואינו קיים-בזכות-עצמו. היקום הינו מלאכת יצירה, ולפיכך הוא סר לְמרותו המלאה של רצון הבורא. רצון האל הינו אמת אלוהית, אהבה חיה; ולפיכך, מתאפיינות הבריות – ההולכות והופכות מושלמות – של היקומים האבולוציוניים, מחד גיסא, בטוב – כלומר, בקרבה לאלוהיות; ומאידך גיסא, ברוע פוטנציאלי – כלומר, בריחוק מאלוהיות.

כל פילוסופיה דתית מגיעה, במוקדם או במאוחר, למושג של שלטון אוניברסאלי מאוחד, של אל אחד. הגורמים האוניברסאליים אינם יכולים להיות נחותים מהתוצאות האוניברסאליות. המקור של זרמי החיים האוניברסאליים ושל הדעת הקוסמית, חייב להיות גבוה מהרמות של מופעיהם. הדעת האנושית אינה ניתנת להסבר עקבי במונחים של סדרי הקיום הנמוכים. ניתן להבין באמת את דעת האדם רק על-ידי הכרה במציאותם של סדרי מחשבה ושל רצון תכליתי גבוהים ממנה. האדם כהוויה מוסרית בלתי-ניתן להסברה, אלא-אם-כן מכירים במציאותו של האב האוניברסאלי.

הפילוסוף המכניסטי מתיימר לדחות את הרעיון של רצון ריבוני אוניברסאלי; אותו רצון ריבוני אשר לו הוא רוחש יראת כבוד כה עמוקה במהלך פעולתו בפיתוח חוקי היקום. איזו מחוות כבוד בלתי-רצונית רוחש המכניסט לבורא-החוקים, כאשר הוא הוגה את הרעיון כי חוקים אלה פועלים-בעצמם ומסבירים-את-עצמם!

זוהי שגיאה גסה להאניש את האל, למעט באמצעות המושג של מכונני המחשבה השוכנים; אך אף שגיאה זו אינה כה טיפשית כמו הרעיון להפוך למכני לחלוטין את המקור והמקורן הגדול הראשון.

האם אב פרדיס סובל? אינני יודע. הבנים הבוראים ודאי יכולים לסבול ולעיתים אף סובלים, בדומה לבני התמותה. הבן הנצחי והרוח האינסופית סובלים במובן מותאם. אני סבור שאף האב האוניברסאלי סובל, אך איני יכול להבין כיצד; ייתכן שדרך חוג האישיות או באמצעות הייחודיות של מכונני המחשבה וצורות מתת אחרות של טבעו הנצחי. הן הוא אשר אמר על הגזעים של בני התמותה, כי "פְּכָל-צָרָתָם, אף לו צָר." אין שום עוררין על כך שהוא חווה הבנה אבהית ואוהדת; ייתכן והוא אכן סובל באמת, אך אינני מבין את טבעו של סבל זה.

השליט הנצחי והאינסופי של יקום היקומים הינו עוצמה, צורה, אנרגיה, תהליך, תבנית, עקרון, נוכחות ומציאות אידיאלית. אולם הוא יותר מכך: הוא אישי, הוא מפעיל רצון ריבוני, חווה מודעות-עצמית של אלוהיות, מוציא לפועל את הנחיותיה של דעת יצירתית, שואף לשביעות הרצון של הגשמת ייעוד נצחי, ומביע אהבה וחיבה אבהיים לילדי יקומו. ואת כל התכונות האישיות-יותר הללו של האב, ניתן להבין טוב יותר מתוך התבוננות באופן שבו הן התגלו בחיי המתת של מיכאל, הבן הבורא שלכם, כאשר הוא התגשם בגוף באורנטיה.

האל האב אוהב את בני האדם; האל הבן משרת את בני האדם; האל הרוח מעורר השראה בילדי היקום לצאת להרפתקת ההתעלות-התמידית של מציאת האל האב בדרכים שהוכתבו על-ידי האלוהים הבנים, ובעזרת סעד החסד של האל הרוח.

[בהיותי היועץ האלוהי אשר הוסמך להציג את ההתגלות של האב האוניברסאלי, המשכתי בהצהרתי זו על אודות תכונות האלוהות.]

הספר של אורנטיה

מסמך 4

יחסו של האל ליקום

לאב האוניברסאלי ייעוד נצחי בנוגע למופעים החומריים, האינטלקטואליים והרוחניים של יקום היקומים, והוא מוציא ייעוד זה אל הפועל באופן תמידי. האל ברא את היקומים מרצונו החופשי והריבוני, והוא ברא אותם בהתאם לייעודו הנצחי והכול-יודע. ספק אם מישו – זולת אלוהויות פרדיס ועמיתיהן הגבוהים ביותר – יודע יותר ממעט על אודות הייעוד הנצחי של האל. אף אזרחי פרדיס המרוממים מחזיקים בדעות מגוונות בנוגע לטבען ולייעודן הנצחי של האלוהויות.

קל להסיק כי היקום המרכזי המושלם של האוונה נוצר אך ורק על-מנת להשביע את רצון הטבע האלוהי. האוונה עשויה לשמש כתבנית הבריאה בעבור כל שאר היקומים, וכבית-ספר מסכם עבור עולי הרגל של הזמן בדרכם לפרדיס. אולם, בריאה שמימית שכזו חייבת להתקיים, בראש ובראשונה, לשם סיפוקם ועינוגם של הבוראים האינסופיים המושלמים.

התוכנית המדהימה להפוך למושלמים את בני התמותה האבולוציוניים, לאחר הגיעם לפרדיס ולאחר שהשיגו את מקומם בסגל הסופיוניות, והמשך אימונם לקראת משימות עתידיות שטרם נחשפו, נראית כרגע כאחד העיסוקים העיקריים של שבעת יקומי-העל ושל חלוקות המשנה המרובות שלהם; אולם תוכנית הרקעה זו, לאימונם ולהפיכתם לרוחניים של בני התמותה של הזמן והמרחב, אינה בשום אופן עיסוקן היחיד של בריות היקום התבוניות. לצבאות השמיים יש, למעשה, עיסוקים מרתקים רבים אחרים אשר צורכים את זמנם ואת מרצם.

1. הגישה של האב ליקום

מזה עידנים ששוכני אורנטיה אינם מבינים כהלכה את ההשגחה האלוהית. אכן קיימת השגחה עליונה של הפעולה האלוהית בעולמכם, אך אין היא כסעד הילדותי, השרירותי והחומרי, שהגו רבים מבני התמותה. ההשגחה האלוהית מורכבת מהפעילויות של ההוויות השמימיות, השזורות באלה של הרוחות האלוהיות, אשר, עמלות ללא לאות, בהתאם לחוקים הקוסמיים, לכבודו של האל ולקידומם הרוחני של ילדי יקומו.

האם לא תוכלו להתקדם בתפישתכם את עיסוקו של האל באדם, עד לרמה שבה תכירו במילת המפתח ביקום – קֶזְמָה? במשך עידנים נאבק המין האנושי על-מנת להגיע למקומו הנוכחי. במהלך אלפי השנים הללו, פעלה ההשגחה העליונה להוצאתה אל הפועל של תוכנית האבולוציה המדורגת. בפועל, שני הרעיונות הללו אינם מנוגדים – אלא בתפישת האנושית השגויה. ההשגחה האלוהית לעולם אינה נערכת לעומתה של הקדמה האנושית האמיתית, בין אם היא זמנית או רוחנית. ההשגחה העליונה תואמת תמיד לטבעו המושלם והבלתי-משתנה של המחוקק העליון.

"נֶאֱמַן הָאֱלֹהִים" ו"כֹּל-מַצֹּתָיו צֶדֶק הֵמָּה". "נאמנותו ניצבת בשמיים". "לְעוֹלָם יִהְיֶה דְבָרְךָ נָצַח בְּשָׁמַיִם. לְדֹר וָדֹר אֲמוֹנָתְךָ; כּוֹנֵנֶת אֶרֶץ וְתַעֲמֹד". "הוא-הוא הבורא הנאמן."

אין קיימת הגבלה לכוחות ולאישויות אשר עומדות לרשותו של האב על-מנת לתמוך בייעודו ולקיים את ברואיו. "מִעֲנֶה אֱלֹהֵי קֶדֶם, וּמַתַּחַת זֶרְעַת עוֹלָם." "יֵשֶׁב בְּסֵתֶר עֲלִיוֹן; בָּצַל שְׁדֵי יְתֻלּוֹן." "הִנֵּה לֹא-יָנוּם וְלֹא יִישָׁן." "וְהִנֵּה יִדְעֻנוּ כִּי אֱהְיֶה אֱלֹהִים קְרוֹאִים, בְּעֲצָתוֹ הַכֹּל יַעֲזֹר לְטוֹב לָהֶם," "כי עיני יהוה לצדיקים ואוזנו כרויה לתפילתם."

האל מקיים את הכול "בְּדָבָר גְּבוּרָתוֹ". וכאשר נולדים עולמות חדשים, הוא "שולח את רוחו ואת בניו, והם יִבְרָאוּ". האל אינו רק היוצר, אלא גם "מְקַנֵּם וּמְסַחֵם אֶת-כָּל־הָעוֹלָם". האל נושא תמידית את כל הדברים החומריים ואת כל ההוויות הרוחניות. היקומים לנצח יציבים הם. אף קיימת יציבות בתוך חוסר היציבות הנראית. ואף קיים יסוד של סדר ושל ביטחון בתוך מהומות האנרגיה ובקרבל התהפוכות הפיזיות של ממלכות הכוכבים.

האב האוניברסאלי אינו נסוג מניהולם של היקומים; אין הוא אלוהות בלתי-פעילה. אם ייסוג האל כנושא הנוכחי של הבריאה כולה, כי אז תתחולל התמוטטות אוניברסאלית מיידית. למעט האל, לא יתקיים כל דבר אחר אשר ייחשב כמציאות. האל ממשיך לתמוך ולקיים, גם ברגע זה, כשם שתמך וקיים בעידני העבר, ואף יוסיף לעשות זאת בנצח העתיד. היד האלוהית מגעת עד קצות הנצח. היקום אינו משול לשעון אשר קפיצו דרוך והוא מכונן לתקתק עד לרגע מסוים, ואז לדמום; כל הדברים מתחדשים כל העת. האב מפיץ ללא הרף אנרגיה, אור וחיים. עבודתו של האל הינה ממשית, כשם שהינה רוחנית. "נִשָּׂה צֶפּוֹן עַל-תְּהוֹ; תִּלָּה אֶרֶץ עַל-בְּלִי-מָה."

הווייה מהסדר שלי, מסוגלת לגלות הרמוניה מרפית ולחוש בתיאום עמוק ומרחיק-לכת בעניינים השוטפים של ניהול היקום. רבות ממה שנדמה לדעת האנושית כבלתי-קשור וכאקראי מופיע לפני הבנתי שלי כסדור וכמועיל. אולם דברים רבים מתרחשים ביקום שאיני מבינם עד סופם. מזה זמן רב שאני לומד את-, ובקיא במידה כזו או אחרת בידע על-, הכוחות המזוהים, האנרגיות, הדעות, המורונטיות, הרוחות והאישיות המופרות של היקומים המקומיים ושל יקומי העל. אני מחזיק בהבנה כללית על אודות האופן שבו פועלות סוכנויות ואישיות אלה, ובקיאותי הינה מעמיקה באשר לעבודתן של הרוחות התבוניות המוסמכות של היקום המקיף. ואף-על-פי ידיעתי זו את מופעי היקומים, הנני ניצב תמידית אל מול תגובות קוסמיות שאיני מבינן במלואן. שוב ושוב פוגש אני בקנוניות ממוזלות-לכאורה, של התאגדויות כוחות, אנרגיות, בריות תבוניות ורוחות, אשר אין ביכולתי להסבירן כיאות.

הנני כשיר לחלוטין לעקוב אחרי-, ולנתח את-, עבודתן של כל התופעות הנובעות במישרין מפעולתם של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי, הרוח האינסופית, ובמידה רבה, גם של אי פרדים. מבוכתי נוצרת כאשר אני נתקל במה שנראה כפועלם של מתאמיהם המסתוריים, שלושת המוחלטים של הפוטנציאל. דומה כי מוחלטים אלה מסוגלים לתפוס את מקומו של החומר, להתעלות מעל הדעת ולהתווסף לרוח. אני מבולבל תמידית, ולעיתים אף נבוך, אל מול אי-יכולתי להבין פעולות סבוכות אלה, אשר אני מייחס לנוכחותם ולפעולתם של המְחַלֵּט הבלתי-מְגֻדָּר, המְחַלֵּט האֵלִהי והמְחַלֵּט האוניברסאלי.

מן הסתם, שלושת המוחלטים הללו מוכרחים להיות הנוכחות שלא-התגלתה-במלואה ביקומים, ואשר במופעי פוטנציאל החלל ובפעולתם של על-מרכיבים אחרים, מונעות מפזיקאים, מפילוסופים ומאנשי דת את האפשרות לחזות בביטחון כיצד יגיבו קְדְמוֹנֵי הכוח, המושג, או הרוח, לדרישות של מצב מציאות סבוך, המערב תיאומים עליונים וערכים מרביים.

וכן קיימת אחדות אורגנית ביקומי הזמן והמרחב, אשר עומדת ביסודו של מארג האירועים הקוסמיים. נוכחות חיה זו של ההווייה העליונה, פנימיות זו של ההשלכה-של-זה-שאינו-שלם, מתגשמת פה ושם במה שנראה כתיאום ממוזל בין אירועים בלתי-קשורים-לכאורה המתרחשים ביקום. חייבת זו להיות פעולתה של ההשגחה – הממלכה של ההווייה העליונה ושל הפועל הקָאָדָד.

נוטה אני להאמין כי זוהי השליטה רחבת-היריעה – אשר לרוב אינה מוכרת – של התיאום והאיגוד של כל שלבי וצורות הפעולה האוניברסאלית, אשר גורמת לתערובת מגוונת, ולכאורה מבולבלת ללא-תקווה, של מופעים פיזיים, מנטאליים, מוסריים ורוחניים, לפעול בבטחה ומבלי לטעות, לכבודו של האל ולטובתם של אנשים ושל מלאכים.

ואולם, במובן הרחב, ה"תאונות"-לכאורה המתרחשות בקוסמוס, הינן ללא ספק חלק מן הדרמה הסופית של הרפתקת הזמן-מרחב של האינוסוף בתמורנו הנצחי את המוחלטים.

2. האל והטבע

במובן מוגבל, הטבע הינו ההרגל הפיזי של האל. מנהגו, או פעולתו של האל, מסויגת ומשתנה, ארעית, על-פי התוכניות הניסיוניות והתבניות האבולוציוניות של יקום מקומי, קונסטלציה, מערכת או פלנטה. האל פועל ברחבי האדירים של יקום האב בהתאם לחוק מוגדר היטב ובלתי-משתנה; אולם, הוא משנה את תבניות פעולתו כך שתתרומנה למנהגם המתואם והמאוזן של כל יקום, קונסטלציה, מערכת, פלנטה ואישיות, בהתאם ליעדים, למטרות ולתוכניות המקומיות של הפרויקטים הסופיים של ההתפתחות האבולוציונית.

לפיכך מציג הטבע, להבנתו של האדם, את היסוד ואת הרקע הבסיסי של אלוהות שאינה-משתנה ושל חוקיה החקוקים בסלע, אשר מותאמים על-ידי-, מתנדודים בשל-, ומתהפכים דרך-, פעולתם של התוכניות, הייעודים, התבניות והתנאים, אשר נחנכו ומוצאים אל הפועל על-ידי היקום המקומי, הקונסטלציה, המערכת והאישיות והכוחות הפלנטאריים. כך למשל: חוקי האל, כפי שנגזרו בנבאדון, מותאמים לתוכניות אשר נוצרו בידו הבן הבורא והרוח הַצִּיִּרְתִּית של היקום המקומי הזה; בנוסף לאמור, פעולתם של חוקים אלה מושפעת מהטעויות, מהכישלונות ומהמרידות של הוויות מסוימות, השוכנות בפלנטה שלכם ומשתייכות למערכת הפלנטארית המיידית של שְׁטֶנְגָה.

הטבע הוא תוצאה בזמן-מרחב של שני גורמים קוסמיים: האחד, חוסר-ההשתנות, המושלמות והיושרה של אלוהות פרדים; והשני, התוכניות הניסיוניות, שגיאות הביצוע, טעויות ההתקוממות, אי-שלמות ההתפתחות ולקויות התבונה של בריות חוץ-פרדיסיות, מהגבוהות שבהן ועד לנמוכות ביותר. ולפיכך, נושא הטבע חוט שני של מושלמות אחידה של מעגל הנצח, שהיא אינה-משתנה, מלכותית ונהדרת; ואולם, בכל יקום מקומי, פלנטה וחיים של אינדיבידואל, טבע זה מותאם, מסויג ואף ייתכן ויוכתם ממעשיהם, מטעויותיהם ומחוסר נאמנותם של הבריות במערכות וביקומים האבולוציוניים; ולפיכך, על הטבע להיות לעולם כמצב רוח חולף, אף כגחמה, ואולם הוא יציב בבסיסו ומתגוון בהתאם לנוהלי הפעולה של היקום המקומי.

הטבע הוא מושלמות פרדים, הנחלקת בעטייה של לקות, רוע או חטא של היקומים שטרם-נשלמו. לפיכך, מייצגת מנה זו הן את המושלם והן את החלקי, הן את הנצחי והן את הזמני. האבולוציה המתמשכת מְשַׁנָּה את הטבע ומגדילה את שיעור מושלמות פרדים שבו, תוך הקטנתו של שיעור הרוע, השגיאה וחוסר ההרמוניה של המציאות היחסית.

האל אינו נוכח אישית בטבע או בכוח כלשהו של הטבע; זאת בהיות תופעות הטבע הַטֶּבֶעָה של לקויות האבולוציה המדורגת, ואף לעיתים, התוצאות

של התקוממות ומרד כלפי הבסיס הפרדיסי של חוקי האל האוניברסאליים. לעולם לא יוכל הטבע להיות – כפי שהוא מופיע בעולם כמו אורנטיה – ביטוי הולם, ייצוג אמיתי, או תיאור נאמן של אל אינסופי ויודע-כול.

הטבע, בעולמכם, הינו סייג על חוקי המושלמות, אשר מחילה התוכנית האבולוציונית של היקום המקומי. כה נלעג הוא פולחן הטבע, המתבצע באמתלה שהאל מְסַדֵּר אותו באופן מוגדר; ושבהיותו שלב של האוניברסאלי הינו עוצמה אלוהית! הטבע הינו מופע של תהליכי ההתפתחות, הגידול וההתקדמות, של ניסוי אוניברסאלי באבולוציה קוסמית, שטרם-הושלמו, ושעודם חסרי שלמות ולקויים.

אין בלקויות הנראות של העולם הטבעי בכדי לרמוז על ליקויים דומים שכאלה באופיו של האל. ליתר דיוק, הלקויות הנראות הן פשוט רגעי-עצירה בלתי-נמנעים בתצוגה הנעה-תמידית של סליל הדימוי האינסופי. הפסקות-הפסול הללו ברצף-המושלמות, הן אלה אשר מאפשרות לדעת האנושית של האדם הגשמי להשיג הצצה חטופה אל המציאות האלוהית בזמן ובמרחב. מופעה החומריים של האלוהיות מצטיירים כפגומים בדעתו של בן התמותה, אך ורק בשל התעקשותו לחזות במופעים אלה דרך עיני הבשר אשר בראשו; כלומר במבט אנושי, אשר אינו מסתייע במוטה המורונטית, או בהתגלות; תחליפה המפצה בעולמות הזמן.

והטבע מוכתם; פניו היפים מצולקים וגופו נחרך על-ידי המרד, על-ידי ההתנהגות הבלתי-הולמת והמחשבות הפסולות של אין-ספור היצורים אשר הינם חלק ממנו, אך בו-בזמן מטילים בו מום. לא, הטבע אינו האל. ואף אינו אובייקט לסגידה.

3. אופיו הבלתי-משתנה של האל

במשך זמן ממושך מדי חשב האדם על האל כדומה לו עצמו. האל מעולם לא קינא, הוא אינו מקנא ולעולם לא יקנא באדם או בהוויה כלשהיא ביקום היקומים. בידוענו כי הבן הבורא ייעד את האדם להיות יצירת המופת של היצירה הפלנטארית, אדון ושלטן על כל הארץ, מראה הווייתו הנשלטת על-ידי תשוקותיו הבזויות, מופע סגידתו לפני אלילי העץ, האבן, הזהב והשאפה האנוכית – מחזות נקלים אלה מניעים את האל ובניו לקנא לאדם, אך לעולם לא בו.

האל הנצחי אינו מסוגל לכעס ולחרון-אף, במובן שבו מבין האדם רגשות ותגובות אנושיות אלו. רגשות אלו הינם מרושעים ונבזיים; והם אך בקושי ראויים שיכוננו רגשות אנושיים, לא כל שכן אלוהיים; וגישות מעין אלה זרות לחלוטין לטיבו המושלם ולאופיו רב החסד של האב האוניברסאלי.

הרבה, הרבה מאוד, מהקושי שעיימו מתמודדים בני התמותה של אורנטיה בהבנתם את האל, נובע מהתוצאות מרחיקות הלכת של מרידת לוֹצִיפֶר ובגידתו של קְאֵלִיגֶסְטִיָה. בעולמות אשר אינם מבודדים בשל החטא, הגזעים האבולוציוניים מסוגלים לנסח רעיונות טובים בהרבה על אודות האב האוניברסאלי; והם סובלים הרבה פחות מבלבול, עיוות, סטייה וסילוף של מושגיהם.

לעולם לא ינחם האל ממעשיו בעבר, בהווה ובעתיד. הוא יודע-כול והינו פלִי כֹל. תבונתו של האדם גדלה עם הניסוי והטעייה בחוויה האנושית; ואילו תבונת האל היא המושלמות הבלתי-מסויגת של ראייתו האוניברסאלית האינסופית; וידעיה-מוקדמת אלוהית זו מכווניה ביעילות את רצונו החופשי היצירתי.

האב האוניברסאלי לעולם אינו עושה דבר-מה שיגרם, לאחר מכן, לצער או לחרטה; אולם הבריות הרצוניות, פרי תכנונם ומעשה ידיהם של אישיותותיו הבוראות ברחבי היקומים, לעיתים גורמות – בשל בחירותיהן האומללות – לתחושות של צער אלוהי בקרב אישיותותיהם של הוריהן הבוראים. ובעוד האב אינו שוגה, מתחרט או מצטער, הוא עודנו הוויה בעלת חיבה אבהית, וליבו נחמץ ללא ספק, כאשר ילדיו כושלים בהשגת הרמות הרוחניות שלהן הם מסוגלים, לאחר שקיבלו סיוע שסופק בחופשיות כה רבה בדמותן של תוכניות ההישג-הרוחני והמדיניות האוניברסאלית להרקעת בני התמותה.

טובו האינסופי של האב הינו מעבר להבנתה של דעת הזמן הסופית; ולפיכך נדרשת תמיד ניגודיות אל מול רוע יחסי (לא אל מול החטא), לשם תצוגה יעילה של כל רמות הטוב היחסי. בוננות לקויה של בן-תמותה עשויה להבחין במושלמות הטוב האלוהי, רק בהיותו בסמיכות ניגודית לחוסר המושלמות היחסית ביחסי הזמן והחומר שבתנועות החלל.

אופיו של האל הוא על-אנושי באופן אינסופי; על-כן, חייב טבע אלוהי שכזה להפוך לאישי, כדוגמת הבנים האלוהיים, לפני שיוכל אפילו להיתפש-באמונה על-ידי הדעת הסופית של האדם.

4. הכרת האל

האל הינו ההוויה הנייחת, המוכללת-בעצמה, והבלתי-משתנה היחידה במלוא יקום היקומים; ובעבורו אין חוץ, אין מְעַבֵּר, אין עָבֵר ואין עתיד. האל הינו אנרגיה ייעודית (רוח יצירתית) ורצון מוחלט, אשר הינם קיימים-לעצמם ואוניברסאליים.

בהיות האל קיים-לעצמו, הוא הינו בלתי-תלוי באופן מוחלט. מעיקרה, זהותו של האל מנוגדת לשינוי. "כִּי אֲנִי יְהוָה, לֹא שֵׁנִיתִי." האל הוא בלתי-משתנה; אולם, עד שלא תשיגו מעמד בפרדים, לא תוכלו להתחיל להבין כיצד עובר האל מפשטות למסובכות, מזהות למגוון, מנייחות לתנועה,

מאנסופיות לסופיות, מהאלוהי לאנושי, ומאחדות לדואליות ולשלוש מִסְדֵּר שְׁנִי. וכך יכול האל לשנות את מופעי המוחלטות שלו, שכן אי-השתנות אין משמעה נייחות; לאל יש רצון – האל הִינְרָצוֹן.

האל הינו ההווה של נחישות-עצמית מוחלטת; אין כל מגבלות לתגובותיו האוניברסאליות, זולת אלה שהוא מחיל על עצמו; ופעולות רצונו החופשי מותנות אך ורק באותן איכויות אלוהיות ובתכונות מושלמות המאפיינות את טיבו הנצחי. לפיכך, יחסו של האל ליקום הוא כשל הווה בעלת טוב סופי, שאליו מתווסף רצון חופשי של אינסופיות יצירתית.

המוחלט-האב הינו יוצר היקום המרכזי המושלם, ואביהם של כל שאר הבוראים. בעוד שהאל חולק אישיות, טוב ותכונות רבות נוספות, עם האדם ועם הוויות אחרות, אינסופיות הרצון היא שלו בלבד. האל מוגבל בפועלו היצירתי אך ורק על-ידי תחושות טבעו הנצחי ועל-ידי תכתיבי תבונתו האינסופית. האל בוחר באופן אישי רק את זה אשר הוא מושלם אינסופית, ומכאן מושלמותו השמימית של היקום המרכזי; ובעוד שהבנים הבוראים חולקים עימו את אלוהיותם ואף שלבים של מוחלטותו, הם אינם מוגבלים לגמרי בסופיות התבונה המכוונה את אינסופיות רצונו של האב. ולפיכך, הרצון החופשי היצירתי פעיל אף יותר, בשלמות אלוהית וכמעט באופן מרבי, אם לא מוחלט, בסדר הבנים המיכאליים. האב הינו אינסופי ונצחי, אך ההכחשה של האפשרות להגבלה-העצמית הרצונית שלו עצמו, שקולה להכחשת עצם המושג של מוחלטותו הרצונית.

מוחלטותו של האל מחדרת את כל שבע רמות המציאות האוניברסאלית. וכל טבעה של מוחלטות זו כפופה ליחסיו של הבורא למשפחת הברואים האוניברסאלית. הדיוק עשוי לאפיין את צדק השילוש ביקום היקומים, אך בכל מערכת היחסים המשפחתית העצומה שלו עם בריות הזמן, אל היקומים נשלט על-ידי רגשנות אלוהית. בראשית ובאחרית – לנצח – האל האינסופי הוא. מכל אותם תארים אפשריים אשר עשויים להיות הולמים את הצגתו, הונחית להציג את אל כל הבריאה כאב האוניברסאלי.

פעולות הרצון החופשי של האל האב אינן נשלטות על-ידי עוצמה, ואף אינן מוכוונות בלעדית בידי בינה; האישיות האלוהית מוגדרת ומתקיימת ברוח ומציגה את עצמה בפני היקומים כמופע של אהבה. לפיכך, בכל יחסיו האישיים עם בריות האישיות של היקומים, המקור והמרכז הראשון תמיד, ובאופן עקבי, יהא אב אוהב. האל הינו אב במובן הגבוה ביותר של הביטוי. הוא מונע לנצח באידיאליזם המושלם של אהבה אלוהית; וגישה רכה זו מוצאת את הביטוי החזק ביותר ואת שביעות הרצון הגדולה ביותר בהיותו אוהב ובהיותו אהוב.

במדע, האל הוא הגורם הראשון; בדת, האב האוניברסאלי האוהב; בפילוסופיה, ההווה היחידה הקיימת-לעצמה, שאיננה תלויה בהווה אחרת ואף מעניקה בטובה את מציאות הקיום לכל הדברים ולכל ההוויות. ואולם, נדרשת התגלות על-מנת להראות כי הגורם הראשון של המדע והאחדות הקיימת-לעצמה של הפילוסופיה, הינם האל של הדת; מלא הרחמים והטוב, המחויב להישרדותם הנצחית של ילדיו על-פני כדור-הארץ.

אנו חושקים במושג האינסוף, אך אנו סוגדים לרעיון-ההתנסות של האל; יכולת התפישה שלנו, בכל מקום ובכל זמן, את גורמי האישיות והאלוהיות של המושג הגבוה ביותר שלנו על אודות האלוהות.

התודעה של חיי ניצחון אנושיים על-פני כדור-הארץ נולדת מתוך אותה אמונת-ברוא, המעזה לקרוא תיגר על כל מעמד חוזר ונשנה של הקיום, כאשר היא ניצבת אל מול מחזה האימה של מגבלות האנוש, וקוראת: אף אם אני אינני יכולה לעשות זאת, חי בתוכי אחד אשר יוכל ואף יעשה. הוא חלק מן המוחלט-האב של יקום היקומים. וזו היא "אֶמְנָנְנוּ, הַיָּה הַנִּצָּחֹן הַנִּנְצָח אֶת-הָעוֹלָם."

5. רעיונות שגויים על אודות האל

המסורת הדתית הינה השתמרות לקויה של רישומי ניסיונם של אנשים יודעי-אל בדורות עברו; רישומים אלה אינם יכולים לשמש עוד כמדריך בר-סמך לחיים דתיים, או כמקור מידע אמת על אודות האב האוניברסאלי. זאת משום שאמונות עתיקות אלה שונות, בקביעות, בשל היות האדם הפרימיטיבי יוצר מיתוסים.

אחד ממקורות הבלבול הגדולים ביותר באורנטיה על אודות טיבו של האל, נעוץ בכישלונם של ספריכם הקדושים להפריד בבהירות בין אישיות שילוש פרדיס לבין אלוהות פרדיס, ובינם לבין הבוראים והמְנַהֲלִים של היקום המקומי. במשך העידנים הקודמים, שבהם שררה הבנה חלקית, כוהניכם ונביאיכם כשלו בהבחנה בין נְסִיכִים פְּלִנְטָאָרִיִים, רב־נִי מְעַרְכָּת, אֲבוֹת הַקּוֹנְסְטַלְצִיָּה, בנים בוראים, שליטי יָקוֹם-הָעֵל, ההווה העליונה והאב האוניברסאלי. רבים מהמסרים של אישיות כפיפות – כדוגמת נוֹשָׁאִי חַיִּים וכסדרים רבים של מלאכים, הוצגו ברישומיכם – כאילו הגיעו מהאל עצמו. המחשבה הדתית באורנטיה עדיין מבלבלת את האישיות הסימוכיות של האלוהות לבין האב האוניברסאלי עצמו, כך שכולם נכללים תחת אותו כינוי.

אנשי אורנטיה עדיין סובלים מהשפעתם של מושגים פרימיטיביים בנוגע לאל. האלים אשר משתוללים בסערה; אשר מרעידים את ההרים בזעמם ומכים את האדם בחרון אפם; אשר גוזרים את פסק הדין על-פי מורת רוחם בעת רעב או מבול – אלה הם האלים של הדת הפרימיטיבית; הם אינם האלים אשר חיים ביקום ואשר שולטים בו. מושגים אלה הינם שריד בלבד לעידן שבו סבר האדם כי היקום נשלט ומכוון על-ידי גחמות ליבם של אלים דמיוניים שכאלה. ואולם, האדם בן התמותה מתחיל להבין כי הוא חי בממלכה שבה שולטים חוק וסדר יחסיים, בכל הנוגע למדיניות המנהלית ולנוהג של הַבּוֹרָאִים הָעֵלְיוֹנִים והַבְּקָרִים העליונים.

הרעיון הברברי של פיוס אל זועם, של הרגעת אדון נעלב, או של קבלת חסדה של האלוהות באמצעות קורבנות וכפרות, ואף תוך שפיכת דם, מייצג דת בזויה ופרימיטיבית לחלוטין, ופילוסופיה שאינה ראויה לעידן נאור של מדע ואמת. בעיני ההוויות השמימיות והשליטים האלוהיים אשר משרתים ומולכים ביקומים, אמונות אלה הן דוחות בהחלט. זהו עלבון לאל, להאמין, לתפוש, או ללמד שנדרשת שפיכתו של דם חסר-ישע על-מנת למצוא חן בעיניו, או בכדי להסיט את זעמו הבדוי.

העברים האמינו כי "אין כַּפָּרָה בְּלֹא-שְׁפִיכַת דָּם." הם לא מצאו מפלט מהרעיון הפגאני העתיק שהאלים לא ינחמו, אלא למראה הדם; זאת למרות שמשוה הניח יסוד מתקדם יותר, בעת שאסר הקרבת קורבנות אדם, והחליפם, בהתאם לדעת הפרימיטיבית של חסידיו הנוודים והילדוטיים, בטקס הקרבת זבחי בעלי-חיים.

המתת של בן פרדיס בעולמכם הייתה חלק מסיומו של עידן פלנטארי; ככזו, הייתה בלתי נמנעת, ולא נערכה לשם זכייה בחסדו של האל. כך אירע שאותה מתת הייתה הפעולה האישית הסופית של בן בורא בהרפתקאתו הארוכה לרכישת ריבונות התנסותית ביקומו. איזו פרודיה נלעגת על אודות אופיו האינסופי של האל היא התורה המורה כי ליבו האבהי הקר, הקשה והקפדן, לא נמלך למראה רוע מזלם וצערם של ילדיו, וכי חמלתו ורכותו לא שפעו, אלא כאשר דימם בנו החף-מפשע על הצלב בגולגולתא!

ואולם, שוכני אורנטיה עתידים להימלט מהשגיאות העתיקות הללו, ומהדעות הקדומות הפגאניות על אודות טיבו של האב האוניברסאלי. התגלות האמת על אודות האל החלה להופיע זה מכבר, והמין האנושי עתיד לדעת את האב האוניברסאלי בכל יפעת אופיו ובכל נעימות תכונותיו, אשר הודגמו באופן כה נהדר על-ידי הבן הבורא ששהה באורנטיה בדמות בן האדם ובן האל.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי של אוֹנְרֶסָה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 5

יחסו של האל ליחיד

אם הדעת הסופית של האדם מתקשה להבין כיצד אל כה גדול והדור, פאב האוניברסאלי, יכול לרדת ממרום משכנו הנצחי של המושלמות האינסופית ולהתרועע עם ברייה אנושית אחת ויחידה, שומה על שכל אנושי סופי זה להיות סמוך ובטוח בקיומה של רעות אלוהית; וזאת בשל העובדה כי רסיס ממשי של האל החי שוכן בתוך השכל של כל בן-תמותה נורמאלי, ושל כל בר-דעת בעל מודעות מוסרית באורנטיה. מְכַנְנִי המְחַשֶּׁבֶה השוכנים הינם חלק מהאלוהות הנצחית של אב פרדיס. האדם אינו נדרש להרחיק מעבר לניסיון הפנימי של הגות נשמתו במציאות-רוחנית של נוכחות זו, על-מנת למצוא את האל ולנסות להתייחד עימו.

האל הפיץ את אינסופיות טיבו הנצחי באמצעות המציאויות הקיומיות של ששת מְתַאֲמִי המוחלטים, אולם הוא שומר לעצמו את הזכות ליצור, בכל עת, קשר אישי ישיר עם כל חלק, שלב, או סוג, של הבריאה באמצעות הסוכנות של רסיסו הקדם-אישיותיים. וכן, שמר לעצמו האל הנצחי את הזכות להעניק אישיות לבוראים האלוהיים וליצורים החיים של יקום היקומים; ועוד שמר לעצמו האל את הזכות הנוספת לקיים, באמצעות מעגל האישיות, קשר הורי ישיר עם כל ההוויות האישיות הללו.

1. דרך הגישה אל האל

חוסר יכולתו של היצור הסופי להתקרב אל האב האינסופי נובעת, מעיקרה, מהסופיות ומהמגבלות החומריות של ההוויות הברואות, ולא מריחוקו של האב. שיעור ההבדל הרוחני שבין האישיות הגבוהה ביותר הקיימת ביקום לבין הסדרים הנמוכים של הברואים התבוניים הינו בלתי-נתפש. לו ניתן היה לשנע בן-רגע את סדרי התבונה הנמוכים אל תוך נוכחותו של האב עצמו, הם כלל לא היו יודעים שהם שם. דעתם הייתה מחמיצה את עובדת נוכחותו של האב האוניברסאלי, ממש כשם שקורה כעת, במקום שבו הם נמצאים. דרך ארוכה, ארוכה מאוד, משתרעת לפני האדם בן התמותה לפני שיוכל – באופן עקבי ובמסגרת האפשרי – להיות מובל בבטחה אל נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי. לפני שיוכל להגיע למישור אשר יקנה לו ראייה רוחנית מספקת, אפילו על-מנת לחזות באחת משבע רוחות האב, חייב האדם להיות מותמר רוחנית פעמים רבות.

אבינו איננו מסתתר; הוא איננו שרוי בבידוד שרירותי. הוא שָׁנַע את משאבי התבונה האלוהית במאמץ בלתי-פוסק לגלות את עצמו לילדי ממלכות יקומיו. אהבתו המלכותית קשורה בהדר אינסופי ובנדיבות בל-תתואר, וכל אלה גורמות לו לכסוף לחברתה של כל הוויה ברואה אשר ביכולתה להבין, לאהוב או לגשת אליו; ולפיכך, אלה הן המגבלות הטבעיות בכס, הבלתי-נפרדות מאישיותכם הסופית ומקיומכם הגשמי, אשר תקבענה את הזמן, את המקום ואת הנסיבות שבהם תוכלו להשיג את יעד ההרקעה של בני התמותה, ולעמוד בנוכחותו של האב המצוי במרכזם של כל הדברים.

ואף כי גישתכם אל נוכחות האב בפרדיס תיאלץ להמתין עד להשגתן של רמות ההתקדמות הרוחנית הגבוהות ביותר, שומה עליכם לשמוח בהכרה באפשרות הקיימת-תמיד להתייחדות מיידית עם רוח המת של האב, החֹכֶרֶת בְּקֶרֶבָה לנשמתכם הפנימית ולעצמי שלכם, ההולך והופך לרוחני.

בני התמותה של ממלכות הזמן והמרחב עשויים להיבדל זה מזה במידה רבה ביכולותיהם המולדות ובכישורונותיהם האינטלקטואליים, והם עשויים ליהנות מסביבות מתאימות במיוחד להתקדמות חברתית ולקדמה מוסרית, או לחלופין לסבול מחוסר בכמעט כל מה שמסייע להתפתחות תרבותית ולהתקדמות משוערת באומנויות הציוויליזציה; ואולם, האפשרויות עבור התקדמות רוחנית בנתיבת ההרקעה הינן זהות עבור כולם; רמות הולכות וגוברות של בוננות רוחנית ומשמעויות קוסמיות, מושגות באופן בלתי-תלוי למדי בכל אותם הבדלים סוציו-מוסריים של הסביבות החומריות המגוונות בעולמות האבולוציוניים.

על-אף ההבדלים שבין בני התמותה באורנטיה בתחומים השכליים, החברתיים והכלכליים, ואפילו בהזדמנויות ובכישורונות המוסריים, אל לכם לשכוח כי הכישורונות הרוחניים שלהם הינם אחידים ויחידים במינם. כולם נהנים מאותה נוכחות אלוהית של מתת האב, ולכולם מוקנית אותה הזכות לבקש התייחדות אישית וקרובה עם רוח שוכנת זו אשר מקורה אלוהי; וכן, לכולם ניתנת הבחירה השווה אם לקבל את ההנחיה הרוחנית האחידה של מְשֻׁגָּחִי הַמְסַתְרִין הללו.

אם האדם בן התמותה מונע רוחנית בלב שלם, ומקדיש עצמו ללא סייג לעשיית רצונו של האב, כי אז, בהיותו ניחן רוחנית בשכינה הפנימית של הַמְכַנְנֶה האלוהי באופן כה בטוח וכה יעיל, מובטח כי בחוויה של אותו יחיד תתממש אותה תודעה עילאית של ידיעת האל, ואותה הבטחה שמימית

להישרדות, שמטרתה היא מציאת האל באמצעות הניסיון המדורג להפוך להיות כדמותו הוא יותר ויותר.

באדם שוכן רוחנית מְכַנֵּן מְשַׁבֵּחַ שורד. אם דעת אנושית שכזו מונעת רוחנית במלוא הכנות, ואם נשמה אנושית שכזו כמהה לדעת את האל ולהדמות לו, ורוצה בהן-צדק לעשות את רצון האב, כי אז לא קיימת השפעה שלילית של מחסור אנושי, ולא של עוצמה חיובית של התערבות אפסרית, אשר תמנענה מנשמה בעלת מניע אלוהי שכזה מלעלות בבטחה אל שערי פרדיס.

האב חושק בהתייחדות אישית שלו עם כל ברואיו. לכל אלה בעלי מעמד ההישרדות והטבע הרוחני המאפשר הישג שכזה, שמור עימו מקום בפרדיס שבו יוכלו להתקבל. לפיכך, נוחו בדעתכם מכאן ואילך ולנצח: עבור כל אחד מכם ועבור כולנו, האל נגיש, ניתן להגיע אל האב, הדרך פתוחה; כוחות האהבה האלוהית, וכל האמצעים העומדים לרשות הניהול האלוהי, שזורים כולם כאחד במאמץ לסייע להתקדמותה של כל ברייה תבונית ראויה מכל יקום להגיע אל נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי.

העובדה כי נדרש זמן עצום על-מנת להגיע אל האל, אינה הופכת את נוכחותו או את אישיותו של האינסופי לפחות מציאותית. הרקעתכם הינה חלק ממעגל שבעת יקומי העל, ובעוד אתם חגים סביבם פעמים רבות מני ספור, תוכלו לצפות לכך שבמעמד וברוח תמיד תחוגו פנימה. תוכלו לסמוך על כך שתועתקו מספירה לספירה, ושמהמעגלים החיצוניים תמשיכו להתקרב לכיוון המרכז הפנימי, ושיום אחד, ללא ספק, תעמדו בנוכחות המרכזית האלוהית ותחזו בו, בלשון ציורית – פנים אל פנים. זוהי שאלה של השגה בפועל של רמות רוחניות, פשוטו כמשמעו; וכל הוויה אשר שכן בה מְשַׁגֵּחַ מְסַתֵּרִין, ושלאחר מכן הותכה לנצח עם מְכַנֵּן מְשַׁבֵּחַ הזה, יכולה להשיג את הרמות הרוחניות האלה.

האב אינו מצוי במחבוא רוחני; ואולם כה רבים מברואיו החביאו עצמם בערפילי החלטות רצונם עצמם, ולעת עתה הפרידו את עצמם מהתייחדות עם רוחו ועם רוח בנו, על-ידי כך שבחרו בדרכיהם הנלוזות, וכן, שהתענגו על רצונם-העצמי של דעתם הלא-סבלנית ושל טבעם הלא-רוחני.

עשוי האדם בן התמותה להתקרב אל האל, ואף לנטוש שוב ושוב את הרצון האלוהי, כל עוד נותרת בידו יכולת הבחירה. כל עוד לא איבד האדם את היכולת לבחור ברצון האב, הוא אינו נידון סופית לאבדון. ליבו של האב לעולם אינו נחסם בפני צורכי ילדיו ובפני בקשותיהם. רק צאצאיו חוסמים לעולמים את לבם מפני עוצמת המשיכה של האב, וזאת כאשר הם מאבדים לנצח את התשוקה לעשות את הרצון האלוהי – לדעת אותו ולהדמות לו. ובאופן דומה, מובטח גורלו הנצחי של האדם כאשר ההיתוך עם המְכַנֵּן מְשַׁבֵּחַ ליקום, כי מרקיע שכזה בחר לחיות את רצון האב באופן סופי שאין לשנותו עוד.

האל הגדול יוצר קשר ישיר עם האדם בן התמותה ומעניק לו מהאינסופיות, מהנצחיות ומהבלתי-מובנות שלו עצמו, חלק אשר חי ושוכן באדם. האל יצא להרפתקה הנצחית יחד עם האדם. אם רק תציתו להנחיתים של הכוחות הרוחניים שבתוכםם ושםסביבכם, לא תוכלו להיכשל בהשגת הגורל הגבוה שקבע האל האוהב כיעד האוניברסאלי של ברואיו המרקיעים מעולמות החלל האבולוציוניים.

2. נוכחותו של האל

נוכחותו הפיזית של האינסוף הינה המציאות של היקום הגשמי. את נוכחות הדעת של האלוהות יש לקבוע על-פי עומק החוויה האינטלקטואלית של היחיד ועל-פי רמתה האבולוציונית של האישיות. הנוכחות הרוחנית הזו של האלוהות חייבת, בהכרח, להשתנות ברחבי היקום. היא נקבעת על-ידי קיבולת הקליטה הרוחנית ועל-ידי הדרגה של הקדשת רצון הבריה למלא את הרצון האלוהי.

האל חי בכל אחד מבניו ילידי-הרוח. לבני פרדיס גישה תמידית לנוכחות האל, "לימין הָאֱלֹהִים מְשַׁכְּנָם"; ולכל אישיות ברואיו קיימת גישה אל "חֵיק הָאֵב". דברים אלה מתייחסים למעגל האישיות של האב, בכל מקום, בכל זמן ובכל אופן שבו נוצר איתו קשר, או לחלופין, כשנוצרים קשר והתייחדות אישיים מודעים-לעצמם עם האב האוניברסאלי, בין אם במרכז שכניתו או בכל מקום מיועד אחר, כדוגמת אחד משבעת העולמות הקדושים של פרדיס.

לא תתגלה הנוכחות האלוהית באופן כה מלא ובטוח בטבע, או אף בחייהם של בני תמותה יודעי אל, כמו בעת ניסיון התייחדותכם עם מְשַׁגֵּחַ מְסַתֵּרִין, הוא מְכַנֵּן מְשַׁבֵּחַ של פרדיס. שגיאה גדולה היא לחלום על האל כמצוי הרחק בשחקים, כאשר רוח הקודש של האב האוניברסאלי שוכנת בדעתכם אתם!

בשל רסיס זה של האל השוכן בכם, הנכם רשאים לקוות – בעודכם מתקדמים בתהליך ההרמוניזציה עם הנחיותיו הרוחניות של המְכַנֵּן – להבחין ביתר מלאות בנוכחותו ובעוצמת התמרתן של כל אותן השפעות רוחניות הסובבות אתכם ופועלות עליכם, אך אינן מתפקדות כחלק בלתי-נפרד מכם. אין בעובדה שאינכם מודעים שכלית למגע עם המְכַנֵּן השוכן, בכדי להפריך במאום חוויה מרוממת שכזו. ההוכחה לאחווה עם המְכַנֵּן האלוהי טמונה במלואה בְּטַבֵּעַ ובשיעור תנובת הפירות הרוחניים שבחווית חייו של המאמין היחיד. "הַפֶּר תִּפְרֹו אֹתָם בְּפִרְיָם."

קשה ביותר לדעת הגשמית של אדם בן-תמותה, אשר בקושי הפכה לרוחנית, לחוות מתוך מודעות מיוחדת את הפעילויות הרוחניות של ישויות אלוהיות כדוגמת מְכַנֵּן פרדיס. עם התגברות הקיום של הנשמה, הנוצרת במשותף על-ידי הדעת והמְכַנֵּן, מתפתח אף שלב חדש של מודעות-נשמה, אשר ביכולתה לחוות את הנוכחות, ולהכיר בהנחיותיהם הרוחניות ובפעילויותיהם העל-חומריות האחרות של מְשַׁגֵּחַ מְסַתֵּרִין.

כל חווית ההתייחדות עם המְכַנֵּן קשורה למעמד מוסרי, להנעה מנטאלית ולניסיון רוחני. הידיעה העצמית של הישג כזה מוגבלת בעיקרה, אף כי

לא באופן בלעדי, לתחומי התודעה של הנשמה; ואילו ההוכחות מגיעות במהרה ובשפע בדמותם של מופעי הפירות הרוחניים בחייהם של כל אלה אשר יוצרים קשר עם רוח פנימית זו.

3. פולחן אמיתי

בעוד שמנקודת המבט האוניברסאלית אלוהיות פרדיס הינן כאחת, ביחסיהן עם הוויות כדוגמת אלה השוכנות באורנטיה, הן גם שלוש אישיות מובחנות ונפרדות. קיימים הבדלים בין האלוהויות בעניינים הנוגעים לבקשות אישיות, להתייחסות ולקשרים אינטימיים אחרים. במובן הגבוה ביותר, אנו סוגדים לאב האוניברסאלי, ולו בלבד. אמת היא כי אנו יכולים ואף נוהגים לסגוד לאב כפי שהוא מתגשם בבניו הבוראים, אך זהו האב עצמו שלו אנו סוגדים ושאותו אנו מעריצים, במישרין או בעקיפין.

ההפצרות על כל סוגיהן שייכות לתחום של הבן הנצחי ולארגונו הרוחני. התפילות והתקשורת הפורמאלית – ובעצם הכול למעט ההערצה והסגידה לאב האוניברסאלי – נוגעות לעניינים של היקום המקומי; לרוב הן אינן ממשיכות אל מעבר לתחום השיפוט של בן בורא. ואולם, הסגידה ללא-ספק נכרכת ונשלחת לאישיות הבורא באמצעות מעגל האישיות של האב. עוד הננו מאמינים, כי רישום כזה של הוקרה הניתנת על-ידי יצור בו-שוכן-מְכַנֵּן, מתאפשר הודות לנוכחותה של רוח האב. קיימת כמות עצומה של הוכחות התומכות באמונה הזו, ויודע אנוכי כי כל הסדרים של רסיסי האב מוסמכים לייצג באופן מתקבל על הדעת את ההערצה האותנטית של נתיניהם בנוכחות האב האוניברסאלי. ללא ספק, המְכַנֵּנים עושים שימוש בערוצי תקשורת קדם-אישיותיים עם האל, ובמקביל הם עשויים להשתמש במעגלי הכבידה-הרוחנית של הבן הנצחי.

הפולחן עומד בפני עצמו; התפילה כוללת מרכיב של אינטרס-עצמי או אינטרס-איש; וזהו ההבדל הגדול שבין הפולחן לבין התפילה. בפולחן אמת אין כל אינטרס עצמי או מרכיב אחר של אינטרס אישי; אנו פשוט סוגדים לאל בשל הבנתנו אותו. הפולחן אינו מבקש דבר ואינו מצפה לדבר בעבור מי שמבצע אותו. איננו סוגדים לאב בשל התמורה שאנו עשויים לקבל בעקבות המעשה הזה; אנו מתמסרים בדבקות וסוגדים כתגובה טבעית וספונטאנית להכרה באישיותו של האב שאין-דומה-לה, ובשל טיבו האוהב ותכונותיו שובות הלב.

ברגע שבו נכנס לפולחן מרכיב של עניין אישי, בו-ברגע הופכת הסגידה לתפילה אשר ראוי לה שתופנה לאישיות הבן הנצחי או לזו של הבן הבורא. ואולם, בחוויה הדתית המעשית אין כל סיבה שהתפילה לא תופנה לאל האב כחלק מסגידה אמיתית.

בעת שבה אתם עוסקים בעניינים הפרקטיים של חיי היומיום, אתם מצויים בידיהן של האישיות הרוחניות אשר מקורן הוא המקור והמרכז השלישי; אתם משתפים פעולה עם סוכנויות הפועל קֶאֱחֹד. וכאלה הם פני הדברים: אתם סוגדים לאל; אתם מתפללים ומתייחדים עם הבן; ואתם עוסקים בפרטי מסעכם הארצי תוך חיבור עם הבריות התבוניות של הרוח האינוסופית, הפועלות בעולמכם וברחבי יקומכם.

הבנים הבוראים או הבנים השליטים, אשר מושלים בגורלות היקומים המקומיים עומדים הן במקומו של האב האוניברסאלי והן במקומו של הבן הנצחי של פרדיס. בני יקום אלה מקבלים את ההערצה בשמו האב, ומטים אוזן לתחינות נתיניהם העותרים אליהם מֶרְחָבִי יְקוּמִי בריאתם. עבור ילדיו של יקום מקומי, בן מיכאל הוא האל לכל דבר ועניין. הוא הינו ביטוי האישיות של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי ביקום המקומי. הרוח האינוסופית שומרת על קשר אישי עם ילדי הממלכות הללו באמצעות רוחות היקום, עמיתותיהן של בני פרדיס הבוראים לניהול וליצירה.

פולחן כן מרמז על גיוסן של כל עוצמות האישיות האנושית תחת שלטון הנשמה וההדרכה האלוהית של מְכַנֵּן המְחַשֶּׁבֶה הנלווה. לעולם לא תוכל הדעת, על מגבלותיה החומריות, להיות מודעת במידה מרובה למשמעות האמיתית של הפולחן. ההכרה של האדם את מציאותיות הפולחן נקבעת, בראש ובראשונה, על-ידי מידת התפתחות נשמתו האלמותית המתפתחת. ההתפתחות הרוחנית של הנשמה מתרחשת באופן עצמאי לחלוטין מהמודעות העצמית השכלית.

חווית הפולחן כוללת את הניסיון הנשגב של המְכַנֵּן המְאָרֵס לחלוק עם האב האלוהי את כמיהותיה שאין-לתארן, ואת שאיפותיה שאין-לבטאן, של הנשמה האנושית – אותה יצירה אחודה של הדעת בת התמותה ומבקשת-האל ושל המְכַנֵּן האלמותי מגלה-האל. הפולחן הוא, איפוא, מעשה ההסכמה של הדעת החומרית לכך שהעצמי אשר-הופך-רוחני – תחת הנחיית הרוח הנלווית – יִתְקַשֵּׁר עם האל כבן-אמונה של האב האוניברסאלי. הדעת בת-התמותה מסכימה לפולחן; הנשמה האלמותית כמהה ויוזמת אותו; נוכחות המְכַנֵּן האלוהי מובילה את הפולחן הזה בְּשִׁמְן של הדעת בת התמותה ושל הנשמה האלמותית. לסיכומו של דבר, פולחן אמיתי הופך לחוויה המתממשת בארבע רמות קוסמיות: השכלית, המורונית, הרוחנית והאישית – תודעותיהן של הדעת, הנשמה והרוח, ואיחודן באישיות.

4. האל בדת

המוסר של הדתות האבולוציוניות דוֹחֵף את האדם קדימה לעבר חיפוש האל באמצעות הכוח המניע של הפחד. הדתות של ההתגלות מושכות את האדם לחפש את אל האהבה בשל השתוקקותן להדמות לו. ברם, הדת אינה מהווה תחושה פסיבית גרידא של "תלות מוחלטת" או של "ביטחון הישרדותי"; הדת הינה חוויה חיה ודינאמית שבה מושגת האלוהיות בהתבסס על מתן שירות לאנושות.

השירות המיידי והעצום של דת אמת הינו כינונה של אחדות נמשכת בחוויה האנושית, של שלום מתמשך ושל ביטחון מעמיק. עבור האדם הפרימיטיבי, אפילו הפוליטיאיזם מהווה האחדה יחסית של המושג המתפתח על אודות האלוהות; פוליטיאיזם הוא למעשה מונותאיזם בהתהוות.

במוקדם או במאוחר, עתיד האל להיות מובן כמציאות של ערכים, כמהותן של המשמעויות וכחיי האמת.

האל אינו רק קובע-הגורל; הוא עצמו *מהווה* את היעד הנצחי של האדם. כל הפעילויות האנושיות החילוניות שואפות לכופף את היקום לשירות המעוות של העצמי; היחיד הדתי האמיתי שואף לזהות את העצמי עם היקום, ולאחר מכן להקדיש את פועלו של עצמי מאוחד זה לשירות משפחת הזולת האוניברסאלית, הכוללת את רעיו האנושיים והעל-אנושיים.

תחומי הפילוסופיה והאמנות מגשרים בין פעילויותיו החילוניות לבין פעילויותיו הדתיות של העצמי האנושי. האמנות והפילוסופיה משדלות את האדם החומרי להגות במציאויות הרוחניות ובערכים אוניברסאליים בעלי משמעות נצחית.

כל הדתות מלמדות על אודות הסגידה לאלוהות, בנוסף לתורה כזו או אחרת של שחרור אנושי. הדת הבודהיסטית מבטיחה שחרור מסבל, שלוה שאינה נגמרת; הדת היהודית מבטיחה שחרור מהקושי, שגשוג הנובע מצדיקות; הדת היוונית הבטיחה שחרור מחוסר הרמוניה ומכיעור באמצעות ידיעת היופי; הנצרות מבטיחה שחרור מחטא, קדושה; האסלאם משחרר מאמות המוסר הקפדניות של היהדות ושל הנצרות. הדת של ישוע היא שחרור מהעצמי, גאולה מרוע בידודו של היצור בזמן ובנצח.

העברים ביססו את דתם על טוב; היוונים על יופי; ושתי הדתות כאחת שאפו לאמת. ישוע גילה אל של אהבה; והאהבה חובקת את האמת, היופי והטוב במלואם.

לזוראסטרים הייתה דת של מוסר; להינדים דת של מטפיזיקה; לקונפוציאנים דת של אתיקה. ישוע חי דת של שירות. כל הדתות הללו הינן בעלות ערך, באשר הן מהוות גישות תקפות לדתו של ישוע. הדת עתידה להפוך למציאות ההאחדה הרוחנית של כל מה שטוב, יפה ואמיתי בחוויה האנושית.

בדת היוונית נכללה האמרה "דע את עצמך"; העברים ביססו את תורתם על "דע את אלוהיך"; הנוצרים מטיפים ל"ידיעת אדוננו ישוע המשיח"; ישוע הצהיר על החדשות הטובות של: "דעו את האל ואת עצמכם, כבניו של האל." המושגים הנבדלים הללו על אודות מטרת הדת, קובעים את גישתו של היחיד במצבי חיים שונים, ומהווים אות לעומק סגידתו ולטבע הרגלי תפילתו. המעמד הרוחני של כל דת עשוי להיקבע על-פי טבען של תפילותיה.

המושג של אֵל קנא אנושי-בחלקו מהווה שלב מעבר בלתי-נמנע בין הפוליתאיזם למונותאיזם הנשגב. הרמה הגבוהה ביותר שמושגת על-ידי דת, שהיא על טהרת האבולוציה, הינה האנשה מרוממת. הנצרות רוממה את מושג ההאנשה מהאידיאל של האדם למושג ההתעלות האלוהי של אישיות המשיח המהוללת. זוהי הינה ההאנשה הגבוהה ביותר שיוכל האדם להגות.

המושג הנוצרי על אודות האל הוא ניסיון לשלב שלוש תורות נפרדות:

1. *המושג העברי* - האל כְּמַגֵּן של ערכי המוסר, אל צדיק.

2. *המושג היווני* - האל כמאחד, אל התבונה.

3. *המושג של ישוע* - האל כחבר חי, אב אוהב, הנוכחות האלוהית.

ולפיכך, ברי כי התיאולוגיה הנוצרית המשולבת מתקשה מאוד להשיג עקביות. קושי זה מוחמר בעטייה של העובדה כי הדוקטרינות המוקדמות של הנצרות התבססו, בעיקרן, על החוויות הדתיות האישיות של שלושה אישים שונים: פילון האֵלֶקְסַנְדְרִינִי, ישוע מנצרת ופאולוס התַרְסִי.

בעודכם לומדים את חייו הדתיים של ישוע, התבוננו בו מצד החיוב. הרהרו יותר ביושרו ובשירות האוהב שלו, מאשר בהיותו נעדר-חטא. ישוע רומם את האהבה הסבילה, הנכללת במושג העברי של האב שבשמים, לכדי חיבת-הברוא הפעילה והגבוהה יותר כלפי אֵל אשר הינו אביו של כל יחיד, גם של זה השוגה במעשיו.

5. התודעה של האל

שורש הקיום של המוסר הוא בתודעה-העצמית; המוסר הינו על-חייתי, אך אבולוציוני לחלוטין. האבולוציה האנושית חובקת בפרישתה את כל המתנות הקודמות למתת המכווננים ולהגרת רוח האמת. אולם השגת רמות מוסריות אינה גואלת את האדם מהקשיים האמיתיים של חיי בן התמותה. הסביבה הפיזית של האדם גוררת מלחמת קיום; הסביבה החברתית מחייבת התאמות אתיות; המצבים המוסריים דורשים קבלת החלטות בתחומי ההיגיון הגבוהים ביותר; החוויה הרוחנית (בהינתן השגת המודעות לאל) דורשת כי האדם ימצא את האל ויתאמץ בכנות להדמות לו.

הדת אינה מבוססת על עובדות המדע, על מחויבויות חברתיות, על הנחות הפילוסופיה או על החובות המשתמעות של המוסר. הדת הינה ממלכה בלתי-תלויה של התגובה האנושית למצבי החיים ומתבטאת, ללא יוצא מן הכלל, בכל שלבי ההתפתחות האנושית הפוסט-מוסריים. הדת עשויה לחַדֵּר את כל ארבע רמות ההבנה של הערכים ושל ההנאה מהרעות האוניברסאליות: הרמה החומרית, או הפיזית, של שימור-עצמי; הרמה החברתית,

או הרגשית, של הרעות; הרמה המוסרית, או רמת החובה, של ההיגיון; הרמה הרוחנית של תודעת הרעות האוניברסאלית באמצעות הסגידה האלוהית.

המדען צמא-העובדות הוגה את האל כמקור והמרכז הראשון, אל של כוח. האמן הרגשן רואה את האל כאידיאלי היופי, אל של אסתטיקה. הפילוסוף בעל שיקול הדעת נוטה, לעיתים, להניח אל של אחדות אוניברסאלית, ואפילו אלוהות פנתיאיסטית. איש האמונה הדתי מאמין באל שמטפח את ההישרדות, באב שבשמים, באל האהבה.

התנהגות מוסרית תמיד קודמת לדת של התפתחות, ואפילו לחלק מדת של התגלות, אך לעולם היא איננה מלוא החוויה הדתית. שירות לחברה הוא התוצאה של מחשבה מוסרית ושל חיים דתיים. מוסריות איננה מובילה, מבחינה ביולוגית, לרמות הרוחניות הגבוהות יותר של החוויה הדתית. הערצת היופי המופשט אינה מהווה סגידה לאל; וכך, גם רוממות הטבע או יראת הכבוד מפני האחדות אינן מהוות סגידה לאל.

הדת של ההתפתחות הינה אָמֶם של המדע, האמנות והפילוסופיה, אשר הניפו את האדם אל הרמה שבה הוא יוכל להכיל את הדת של ההתגלות, לרבות מתת המכווננים והגעתה של רוח האמת. תמונת ההתפתחות של הקיום האנושי מתחילה ומסתיימת בדת, אף כי באיכויות מאוד שונות של דת, שכן האחת היא התפתחותית וביולוגית, ואילו האחרת היא התגלותית ותקופתית. וכך, אף שהדת הינה טבעית ונורמאלית עבור האדם, היא גם בגדר בחירה. האדם אינו מחויב להיות דתי בניגוד לרצונו.

החוויה הדתית, בהיותה רוחנית במהותה, לעולם לא תהא מובנת לחלוטין לדעת החומרית; ומכאן תפקידה של התיאולוגיה – היא הפסיכולוגיה של הדת. המִשְׁנָה המהותית של הבנת האדם את האל יוצרת פרדוקס בהבנה הסופית. בעבור ההיגיון האנושי וההיסק הסופי בלתי-אפשרי כמעט להביא להרמוניה את המושג של התוכיות – האל השוכן בתוך כל יחיד כחלק ממנו – ואת הרעיון של התעלות האל – השליטה האלוהית ביקום היקומים. על שני המושגים המהותיים הללו להיות מאוחדים בתפיסת-האמונה של המושג על אודות התעלותו של אל אישי, ובהכרה בנוכחות השוכנת של רסיס מאותו אל, ובכך יוצדק פולחן מושכל, ותתוקף תקוות הישרדותה של האישיות. הקשיים והפרדוקסים של הדת נעוצים בעובדה שמציאויות הדת מצויות לחלוטין מעבר ליכולת ההבנה השכלית של בן התמותה.

בן התמותה נהנה משלושה סיפוקים בחווייתו הדתית, אפילו בימי שהייתו הזמנית על-פני כדור-הארץ:

1. שכלית, הוא נהנה מהסיפוק של תודעה אנושית מאוחדת יותר.

2. פילוסופית, הוא נהנה מביסוסם של האידיאלים שלו על אודות ערכים מוסריים.

3. רוחנית, הוא משגשג בחוויה של רעות אלוהית, הסיפוק הרוחני של פולחן אמיתי.

שומה על תודעת האל, כפי שהיא נחוות על-ידי בני התמותה של העולמות, להיות מורכבת משלושה גורמים משתנים, שלוש רמות דיפרנציאליות של הבנת המציאות. ברמה הראשונה מצויה תודעת הדעת – הבנת הרעיון על אודות האל. לאחריה מגיעה תודעת הנשמה – הבנת האידיאל של האל. ולבסוף, מפציעה תודעת הרוח – ההבנה על אודות המציאותיות הרוחנית של האל. על-ידי האחדה של גורמי הבנת האלוהות, חלקית ככל שזו תהא, האישיות של בן התמותה ממלאה ופורשת תמידית, ובכל רמות התודעה, את ההבנה על אודות אישיות האל. ובבוא העת, כל זאת יוביל את בני התמותה אשר יגיעו לסגל הסופיונות להבנת עליונותה האל, ואף עשוי להתממש בסופו של דבר בהבנת מרביונותה האל, שהיא שלב מסוים של תודעת-העל המוחלטות של אב פרדיס.

אף כי החוויה של ידיעת-האל נשארת זהה בכל דור ודור, המושג הפילוסופי וההגדרות התיאולוגיות על אודות האל חייבים להשתנות עם התקדמות עידני הידע האנושי. ידיעת-האל, תודעה דתית, הינה מציאות אוניברסאלית, אולם בלא תלות במידת תקפותה (מציאותיותה) של החוויה הדתית, שומה עליה להסכים להעמיד עצמה לביקורת מושכלת ולפירוש פילוסופי סביר; ושומה עליה שלא לשאוף להיות נפרדת מהחוויה אנושית הכוללת.

הישרדותה הנצחית של האישיות תלויה לחלוטין בבחירת הדעת בת התמותה, אשר החלטותיה הן שקובעות את פוטנציאל הישרדותה של הנשמה האלמותית. ההישרדות מובטחת כאשר הדעת מאמינה באל, הנשמה יודעת את האל, וכאשר, בעידודו של המכוון, כולם חושקים באל. לא יוכלו מגבלות שכליות, מיעוט בחינוך, חסך תרבותי, מעמד חברתי נמוך, ואף סטנדרטים אנושיים מוסריים נמוכים הנובעים מהיעדר אומלל של יתרונות חינוכיים, תרבותיים או חברתיים, לבטל את נוכחותה של הרוח האלוהית בקרב אותם בני-אנוש אומללים ומוגבלים, באשר הינם מאמינים. משגוח המסתורין השוכן מהווה את הפתיה, ומבטיח את האפשרות הפוטנציאלית לגדילתה ולהישרדותה של הנשמה האלמותית.

יכולת ההתקרבות של הורים בני-תמותה אינה מותנית בהשכלתם, או במעמדם התרבותי, החברתי או הכלכלי. בתנאים רגילים, איחוד גורמי ההורות בהחלט מספיק לשם העמדת צאצאים. אם יחיד בו-שוכנת-רוח שואף לאל, חושק בכנות להדמות לו ובוחר בכנות לעשות את רצון האב שבשמים, אזי כל אשר נדרש מאותו בן-תמותה על-מנת ליזום ולטפח את יצירתה של נשמתו האלמותית בעלת איכויות ההישרדות, הוא דעת אנושית המבדילה בין נכון ללא-נכון; דעת שנקצת ביכולת לסגוד לאל ומצויה באיחוד עם המכוון האלוהי.

6. האל של האישיות

האב האוניברסאלי הוא האל של האישיות. ממלכת האישיות האוניברסאלית – החל מהיצור הגשמי בן התמותה ממעמד האישיות הנמוך ביותר וכלה באישיות הבוראות המכובדות בעלות המעמד האלוהי – מתמרכזת ומוקפת על-ידי האב האוניברסאלי. האל האב הוא מעניק המתת של כל אישיות והוא זה שמשמר. כמו כן, אב פרדיס הוא היעד של כל אותן אישיות סופיות, אשר בחרות בלב שלם לעשות את הרצון האלוהי; אלה הן האישיות האוהבות את האב והכמהות להדמות לו.

אישיות הינה אחת מהתעלומות הבלתי-פתורות של היקומים. בעוד יכולים אנו ליצור מושגים ראויים של הגורמים הנכללים ביצירי אישיות מסדרים שונים ומרמות שונות, איננו מבינים במלואה את טיבה האמיתי של האישיות עצמה. בעוד שאנו מבחינים בבהירות בגורמים השונים, אשר צירופם יחדיו מהווה את הכלי לאישיות האנושית, איננו מבינים במלואן את טיבה ואת משמעותה של אישיות סופית שכזו.

אישיות מצויה כפוטנציאל בכל היצורים הניחנים במתת הדעת, בטווח הנע מהמינימום של ידיעה-עצמית למקסימום של ידיעה-האל. אולם, הדעת עצמה אינה אישיות, כך גם לא רוח ולא אנרגיה פיזית. אישיות הינה אותה איכות ואותו ערך במציאות הקוסמית, אשר מוענקים באופן בלעדי על-ידי האל האב, לאותן מערכות אנרגיה חיות, המתאמות ומסמיכות אנרגיות של חומר, דעת ורוח. אישיות אף איננה הישג מדורג. אישיות עשויה להיות חומרית או רוחנית, ואולם, או שהיא קיימת או שאינה קיימת. כל אשר הוא אחר-מאישיות, לעולם איננו מגיע לרמה של האישיות, אלא באמצעות פעולה ישירה של אב פרדיס.

הענקת מתת האישיות הינה תפקידו הבלעדי של האב האוניברסאלי; זהו תהליך ההפיכה לאישיות של אותן מערכות אנרגיה חיות, אשר להן הוא מעניק תכונות של תודעה יוצרת יחסית, ואת הרצון החופשי לשלוט בה. אין אישיות בלתי האל האב, ואף אישיות אינה קיימת אלא הודות לאל האב. תכונות הבסיס של העצמי האנושי, כמו גם המכוון המוחלט, אשר מהווה את גרעין האישיות האנושית, הינם המתת של האב האוניברסאלי, בפעולתו בתחמו האישית והבלעדי של הסעד הקוסמי.

המכוונים, אשר מעמדם קדם-אישיותי, שוכנים בקרב סוגים רבים של יצורים בני-תמותה, ובכך מבטיחים כי אותם יצורים יוכלו לשרוד את המוות ולהפוך לאישיות כיצורים מורונטיים בעלי פוטנציאל להישגים רוחניים מרביים. זאת מכיוון שכאשר שוכן ביצור שניחן במתת של דעת ואישיות, רסיס רוח של האל הנצחי – המתת הקדם-אישיותית של האב האישית – כי אז מוקנה לאישיות סופית זו הפוטנציאל לאלוהי ולנצחי, וביכולתה לשאוף לגורל הדומה למרבי, ואף להושיט את ידה לעבר המוחלט.

הקיבולת לאישיות אלוהית טמונה במכוון הקדם-אישיותי; הקיבולת לאישיות אנושית הינה פוטנציאלית במתת הדעת הקוסמית שניתנה לאדם. ואולם האישיות ההתנסותית של האדם אינה נצפית כמציאות פעילה ומתפקדת, אלא לאחר שידו האלוהית המשחררת של האב האוניברסאלי נגעה בכלי נשא-החיים החומרי של היצור בן התמותה, וכך שילחה אותו לשוט באוקיינוס הניסיון כאישיות מודעת-לעצמה, מכריעה-לעצמה (באופן יחסי) ויוצרת-לעצמה. העצמי הגשמי הוא אכן אישי ללא סייג.

לעצמי הגשמי יש אישיות וזהות, אומנם זהות זמנית; אף למכוון הרוח הקדם-אישיותי יש זהות, זהות נצחית. לאישיות גשמית זו ולרוח קדם-אישיותית זו, היכולת לצרף את תכונותיהן היצירתיות אלה לאלה, ולברוא את זהותה השורדת של הנשמה האלמותית.

וכאשר אפשר כך את צמיחתה של הנשמה האלמותית, ושחרר את האדם מכבלי תלותו בגורמים קודמים, זו האב הצידה. וכעת, נותר לאדם החופשי מהכבלים של תגובתו לגורמים – לפחות בכל הנוגע לגורל הנצח – והמצויד בתנאים לצמיחת העצמי האלמותי – היא הנשמה – לרצות את יצירתו של העצמי השורד הנצחי, הנמצא בהישג ידו והנתון לבחירתו, או לחלופין – למנוע ממנו מלהיווצר. שום הוויה, כוח, בורא, או סוכנות כלשהי בכל רחבי יקום היקומים, לא תוכל להתערב ברמה כלשהי בריבונותו המוחלטת של הרצון החופשי של בן התמותה – כשזה פועל במסגרת הבחירה – בנוגע לגורלה הנצחי של אישיותו של בן התמותה הבוחר. זאת הואיל ובכל הנוגע להישרדות הנצחית, הצהיר האל על ריבונותו של הרצון החופשי הגשמי ובן התמותה, והצהרה זו הינה מוחלטת.

המתת של אישיות לברוא כוללת בחובה שחרור יחסי מתגובות כנועות לגורמים קודמים; כמו כן, האישיות של כל ההוויות המוסריות מסוג זה, בין אם הן אבולוציוניות ובין אם לאו, מתמרכזות באישיותו של האב האוניברסאלי. לנצח הן נמשכות לעבר נוכחותו בפרדיס על-ידי אותה אחווה שבין הוויות, היוצרת את מעגל המשפחה האוניברסאלית הרחבה, ואת חוג האחוה של האל הנצחי. בקרבה של כל אישיות שוררת קרבה של ספונטאניות אלוהית.

מעגל האישיות של יקום היקומים מתמרכז באישיות האב האוניברסאלי; אב פרדיס מודע אישית ל-, ומצוי בקשר אישי עם-, כל האישיות, בכל הרמות של הקיום המודע-לעצמו. ומודעות זו לאישיות בכלל הבריאה, מתקיימת באופן בלתי-תלוי במשימתם של מְכַנְנֵי המְשָׁכָה.

כפי שמצויה כל הכבידה במעגל של אי פרדיס, כפי שמצויה כל הדעת במעגל של הפועל האחד, וכפי שמצויה כל הרוח בבן הנצחי, כך מצויה כל האישיות במעגל הנוכחות האישית של האב האוניברסאלי; ומעגל זה משדר, ללא כשל, את סגידתן של כל האישיות אל ה אישיות המקורית והנצחית.

בנוגע לאותן אישיות שבהן לא שוכן מכוון: התכונה של חופש-בחירה מוענקת אף היא על-ידי האב האוניברסאלי, ואף אישיות אלה מחובקות במעגל הגדול של האהבה הנשגבת, מעגל האישיות של האב האוניברסאלי. האל מעניק את ריבונות הבחירה לכל האישיות האמיתיות. לא יוכרח אף יציר-אישיות לצאת להרפתקה הנצחית; שער הנצח נפתח אך ורק בתגובה לבחירה החופשית של בניו בעלי חופש-הרצון של אל הרצון החופשי.

וכל זה מייצג את מאמצי להציג את יחסו של האל החי אל ילדי הזמן. ואחרי ככלות הכול, לא אוכל לעשות דבר מועיל יותר מאשר לחזור ולומר כי האל הוא אביכם האוניברסאלי, וכי אתם כולכם הנכם ילדיו הפלנטאריים.

[זהו החלק החמישי והאחרון בסדרה המציגה את סיפורו של האב האוניברסאלי, אשר נמסר על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 6

הבן הנצחי

הבן הנצחי הוא הביטוי המושלם והסופי של המושג האישי והמוחלט "הראשון" של האב האוניברסאלי. בהתאם לכך, כל אימת שהאב מבטא עצמו באופן אישי ומוחלט, ובכל אופן שבו הוא עושה כן, הוא עושה זאת דרך בנו הנצחי, אשר היה מעולם, הווה כעת ולעולם יהיה המילה החיה האלוהית. ובן נצחי זה שוכן במרכז כל הדברים, בסימוכיות לנוכחותו האישית של האב הנצחי והאוניברסאלי, ואופפו בקרבה מיידית.

על-מנת לזכות בגישה לערוצי המחשבה של השכל האנושי, אנו מדברים על המחשבה "הראשונה" של האל, ומרמזים בכך על מקור בלתי-אפשרי בזמן של הבן הנצחי. עיוותי שפה שכאלה מייצגים את מיטב מאמציו לקשר-של-פשרה עם הדעת ככולת-הזמן של היצורים בני התמותה. במובן הסדרתי, לאב האוניברסאלי מעולם לא הייתה יכולה להיות מחשבה ראשונה, ולבן הנצחי מעולם לא הייתה יכולה להיות התחלה. ואולם, הונחית להציג את מציאויות הנצח לדעת מוגבלת-הזמן של בני התמותה, תוך שימוש בסמלי מחשבה שכאלה, ולתאר את מערכות היחסים של הנצח באמצעות מושגי זמן כאלה של סדרתיות.

הבן הנצחי הינו הייצוג האישיותי הרוחני של המושג האוניברסאלי האינסופי של אב פרדיס על אודות המציאות האלוהית, הרוח הבלתי-מוגדרת והאישיות המוחלטת. ובכך, מהווה הבן את ההתגלות האלוהית של זהות הבורא של האב האוניברסאלי. האישיות המושלמת של הבן חושפת את העובדה כי למעשה האב הוא המקור הנצחי האוניברסאלי של כל המשמעויות והערכים של הרוחני, הרצוני, התכליתי והאישי.

במאמץ לאפשר לדעת הסופית של הזמן ליצור לעצמה מושג סדרתי כלשהו על אודות מערכות היחסים הנצחיות והאינסופיות של הוויות שילוש פרדיס, אנו מתירים לעצמנו חופש המשגה כמו בהתייחסות ל"מושג האישי", האוניברסאלי והאינסופי הראשון של האב". יהיה זה בלתי-אפשרי עבורי להעביר לדעת האנושית רעיון הולם כלשהו על אודות היחסים הנצחיים של האלוהויות; לפיכך, הנני עושה שימוש במונחים אשר יספקו לדעת הסופית רעיון מסוים על אודות מערכת היחסים של הוויות נצחיות אלה בעיני הזמן העוקבים. הננו מאמינים כי הבן פרץ מן האב; לימדונו כי שניהם נצחיים ללא סייג. ברי, איפוא, כי בריה של זמן לעולם לא תוכל להבין במלואו את המסתורין הזה של בן שנגזר מהאב, ושבה בעת הוא מתואם לנצח עם האב עצמו.

1. זהות הבן הנצחי

הבן הנצחי הוא הבן המקורי והיחיד של האל. הוא האל הבן, אישיות האלוהות השנייה והבורא הסימוכי של כל הדברים. כשם שהאב הוא המקור והמרכז הגדול הראשון, כך הבן הוא המקור והמרכז הגדול השני.

הבן הנצחי הינו המרכז הרוחני והמנהלן האלוהי של ממשלת הרוח של יקום היקומים. האב האוניברסאלי הוא בראש ובראשונה בורא ולאחר מכן מפקח; הבן הנצחי הוא בראש ובראשונה בורא-בצוותא ולאחר מכן מנהלן רוחני. "האלוהים הוא רוח", והבן הינו התגלות אישית של רוח זו. המקור והמרכז הראשון הינו מוחלט הרצון; המקור והמרכז השני הינו מוחלט האישיות.

האב האוניברסאלי לעולם אינו פועל באופן אישי כבורא, אלא בצוותא עם הבן, או בפעולה מתואמת איתו. לוי כותב הברית החדשה היה מתייחס לבן הנצחי, כי אז היה מביע את האמת בכותבו: "בראשית היה הדבר, והדבר היה את האלוהים, ואלהים היה הדבר. הכול היה על ידו ומבלעדי לא נהיה כל אשר נהיה."

כאשר הופיע באורנטיה בן של הבן הנצחי, אלה אשר התרועעו עם הוויה אלוהית זו בעודה בגוף אדם, התייחסו אליו כאל זה "אשר היה מבראשית, אשר שמענו ובעינינו ראינו, אשר הבטנו אליו ואשר מיששו ידינו על-דבר החיים." ובן מתת זה הגיע מעם האב, בדיוק באותה אמיתות שבה הגיע הבן המקורי, ככתוב באחת מתפילותיו הארציות: "ועתה, אבי, פארני עִמָךְ; פארני בכבוד אשר היה-לי עִמָךְ, עוד בטרם היות העולם."

הבן הנצחי ידוע ביקומים השונים במגוון שמות. ביקום המרכזי הוא נודע כמקור המתאם, פבורא-בצוותא ופמוחלט הסימוכי. בבירת יקום-העל, אוורסה, אנו מתייחסים אל הבן כמרכז הרוח המתאם וכמנהלן הרוח הנצחי. בבירת היקום המקומי שלכם, סלוינגטון, בן זה רשום כמקור והמרכז הנצחי השני. המלכיצדקים מכנים אותו בשם בן הבנים. בעולמכם, שלא כבשאר המערכת שלכם של העולמות המיושבים, בן מקורי זה זוהה בטעות

עם בן בורא מתאם, מיכאל מנבאדון, אשר העניק עצמו למען הגזעים בני התמותה של אורנטיה.

בעוד שכל אחד מבני פרדיס עשוי להיקרא, ובצדק, בן האל, אנו נוהגים לשמור את התואר "הבן הנצחי" עבור בן מקורי זה, המקור והמרכז השני, הבורא-בצוותא עם האב האוניברסאלי של היקום המרכזי של העוצמה ושל המושלמות, והבורא-בצוותא של כל יתר הבנים האלוהיים אשר נבעו מעם האלוהיות האינוסופיות.

2. טיבו של הבן הנצחי

בדיוק כמו האב האוניברסאלי, הבן הנצחי הוא בלתי-משתנה וניתן לסמוך עליו באופן אינסופי. הוא אף רוחני ממש כמו האב, וממש כמוהו הינו באמת רוח שאין לה גבול. לכן, באשר אתם ממוצא נמוך, יראה הבן כאישי יותר, מכיוון שהוא נמצא צעד אחד קרוב אליכם יותר בנגישותו מאשר האב האוניברסאלי.

הבן הנצחי הוא הדבר הנצחי של האל. הוא הינו שלם כמו אב; למעשה, הבן הנצחי הינו האל האב כפי שהוא מתבטא באופן אישי ביקום היקומים. ולפיכך, האמירה על אודות הבן הנצחי, ועל כל הבנים הבוראים המתאמים, כי "כל הרואה את הבן ראה את האב", תמיד הייתה אמת, היא נכונה כעת, ולנצח תהיה אמת לאמיתה.

בטיבו, שלם הבן ממש כאב הרוח. כאשר סוגדים אנו לאב האוניברסאלי, למעשה אנו סוגדים בעת ובעונה אחת גם לאל הבן ולאל הרוח. ממש כמו האל האב, האל הבן הינו מציאות אלוהית והינו נצחי בטבעו.

הבן ניחן לא רק בכל צדיקותו האינוסופית והמתעלה של האב, אלא שהוא גם משקף את כל קדושת אופיו של האב. הבן חולק את מושלמותו של האב, ואף חולק עימו את האחריות לסייע לכל הבריות הבלתי-מושלמות במאמציהן הרוחניים להשיג מושלמות אלוהית.

הבן הנצחי ניחן בכל אופיו האלוהי ובתכונותיו הרוחניות של האב. הבן הינו מלוא מוחלטות האל מבחינת האישיות ומבחינת הרוח; ואת התכונות הללו חושף הבן בעודו מנהל אישית את ממשל הרוח של יקום היקומים.

האל אכן הינו רוח אוניברסאלי; האלוהים הוא רוח; וטבע רוחני זה של האב מתרכז ומתבטא באופן ישיר גם באלוהות הבן הנצחי. נראה כי כל התכונות הרוחניות מודגשות בעוצמה בבן בשל הבידול מהאוניברסאליות של המקור והמרכז הראשון. וכשם שהאב חולק את טיבו הרוחני עם הבן, כך שניהם בצוותא חולקים במלואה וללא סייג את הרוח האלוהית עם הפועל האחד, הרוח האינוסופית.

האב והבן הינם שווים באהבתם את האמת ואת יצירת היופי, אלא שנראה כי הבן מקדיש עצמו יותר להגשמת היופי הרוחני הבלעדי של ערכים אוניברסאליים.

אינני מבחין בהבדל כלשהו בין האב לבין הבן בכל הנוגע לטיב אלוהי. האב אוהב את ילדי יקומיו כאב; ואילו הבן הוגה בכל היצורים הן כאב והן כאח.

3. הסעד של אהבת האב

הבן חולק את הצדק ואת היושרה של השילוש, אולם את התכונות האלוהיות הללו מכסה הביטוי האישי האינוסופי של אהבת האב וחמלתו; הבן הינו התגלמות האהבה האלוהית כלפי היקומים. כפי שהאל הינו אהבה, כך הבן הינו חמלה. לא יוכל הבן לאהוב יותר מן האב, ואולם יוכל לחמול על הברואים באופן אחד נוסף, שכן הוא אינו רק בורא ראשוני כמו האב, אלא גם בנו הנצחי של אותו אב, וככזה חולק הוא עם כל בניו האחרים של האב האוניברסאלי את החוויה של היות בן.

הבן הנצחי הינו שר החמלה הגדול של כלל הבריאה. החמלה הינה מהות אופיו הרוחני של הבן. הוראותיו של הבן הנצחי, כפי שהן נמסרות במעגלי הרוח של המקור והמרכז השני, מקודדות בטונים של חמלה.

על-מנת להבין את אהבתו של הבן הנצחי, שומה עליכם לתפוש תחילה את מקורה האלוהי, האב, אשר הינו אהבה; ולאחר מכן, לחזות בפרישתה של חיבה אינוסופית זו בסעד רחב היריעה של הרוח האינוסופית ושל צבאה חסר הגבולות כמעט של אישיותות סועדות.

הסעד של הבן הנצחי מוקדש להתגלותו של אל האהבה ליקום היקומים. בן אלוהי זה אינו עסוק במשימה הנלווה של שכנוע אביו החסוד לאהוב את ברואיו הנמוכים ולגלות אהבה לאלה השוגים בזמן. איזו שגיאה היא לדמות כי הבן הנצחי מבקש את רחמיו של האב האוניברסאלי עבור ברואיו הנמוכים בעולמות החומר של החלל! מושגים כאלה על אודות האל גסים ומעוותים הם. שומה עליכם, לעומת זאת, להבין כי כל סעד החמלה של בני האל הינו התגלות ישירה של ליבו האוניברסאלי האוהב של האב, החומל באופן אינסופי. אהבת האב היא-היא המקור האמיתי והנצחי של חמלת הבן.

האל הינו אהבה, ואילו הבן הינו חמלה. אהבה הינה חמלה בפעולה; אהבת האב בפעולתו האישית של הבן הנצחי. אהבתו של בן אוניברסאלי זה אף היא אוניברסאלית. כפי שאהבה מובנת על פלנטה ובה יצורים מיניים, אהבת האל דומה יותר לאהבת אב, בעוד שאהבת הבן דומה יותר לחיבה אימהית. אכן, תיאורים שכאלה הינם גסים, אולם הנני עושה בהם שימוש מתוך תקווה להעביר לדעת האנושית את המחשבה על קיומו של הבדל בין אהבת האב לזו של הבן באיכות ובטכניקת הביטוי, אך לא בתוכן.

4. תכונות הבן הנצחי

הבן הנצחי מניע את הרמה הרוחנית של המציאות הקוסמית; העוצמה הרוחנית של הבן הינה מוחלטת ביחס לכל אשר הינו מציאותי ביקום. באמצעות אחיזתו המוחלטת בכבידה הרוחנית, הוא מפעיל שליטה מושלמת בכל האיגודים ההדדיים של אנרגיה רוחנית בלתי-מובחנת ובכלל המציאות הרוחנית הממשית. הרוח הטהורה והבלתי-מקוטעת כולה, וכן כל ההוויות והערכים הרוחניים, מגיבים לכוח משיכתו האינסופי של בן פרדיס הקדמון. ואם בעתיד הנצח נחזה בהופעתו של יקום בלתי-מוגבל, תמצאנה הכבידה הרוחנית ועוצמתו הרוחנית של הבן המקורי, ראויות בהחלט לשלוט רוחנית ולנהל ביעילות בריאה חסרת גבולות שכזו.

הבן הינו פל-יכול רק במרחב הרוחני. בכלכלה הנצחית של ניהול היקום לא תמצא חזרה בזבזנית שלא צורך על פעולות; האלוהויות אינן נוטות לשכפל את הסעד האוניברסאלי שלא לצורך.

תכונתו של הבן המקורי להימצא פֶּכּוּל הינה הבסיס לאחדות הרוחנית של יקום היקומים. הלכידות הרוחנית של הבריאה בכללותה נשענת על נוכחותה הפעילה בכל-מקום של רוחו האלוהית של הבן הנצחי. בשעה שאנו הוגים בנוכחותו הרוחנית של האב, אנו מתקשים להבחין במחשבותינו בינה לבין נוכחותו הרוחנית של הבן הנצחי. רוחו של האב לעד שוכנת בזו של הבן.

האב חייב להימצא רוחנית בכול, ואולם נראה כי נוכחות בכול זו הינה בלתי-נפרדת מפעילויותיו הרוחניות בכל-מקום של הבן הנצחי. בכל אופן, הננו מאמינים כי בכל המצבים שבהם נוכחים האב-בן בנוכחות רוחנית דואלית, רוחו של הבן מתאֶמֶת עם זו של האב.

במגעו עם האישיות, פועל האב במעגל האישיות. במגע האיש, הניתן לגילוי, של האב עם הבריאה הרוחנית, הוא מופיע בדמות רסיסי מכלול אלוהות; ולרסיסי-אב אלה תפקיד יחיד, ייחודי ובלעדי בכל מקום ובכל זמן שבו הם מופיעים ביקומים. בכל אותם מצבים, מתאֶמֶת רוחו של הבן עם התפקיד הרוחני של נוכחותו הרסיסית של האב האוניברסאלי.

מבחינה רוחנית, הבן הנצחי נוכח בכול. באופן וודאי, רוחו של הבן הנצחי נמצאת איתכם וסובבת אתכם, אולם היא אינה מצויה בתוכם או כחלק מכם, כדוגמת משגוח המסתורין. רסיסי האב השוכנים מכוונים את הדעת האנושית בהדרגה לעבר גישות אלוהיות יותר ויותר, כך שדעת מרקיעה זו נענית באופן הולך וגובר לעוצמת המשיכה הרוחנית של מעגל-הכבידה הרוחני רב-העוצמה של המקור והמרכז השני.

הבן המקורי מודע-לעצמו באופן רוחני ואוניברסאלי. בינתו של הבן שקולה במלואה לזו של האב. בתחומים של ידע ושל יָדִיעֶת-הפֶּוֹל, איננו יכולים להבדיל בין המקור הראשון למקור השני; כמו האב, כך אף הבן, יודע-כל הוא; לעולם הוא איננו מופתע ממאורע כלשהו ביקום; יודע הוא אחרית דבר מראשיתו.

האב והבן אכן יודעים את מספרן ואת מיקומן של כל הרוחות וההוויות הרוחניות ביקום היקומים. לא זאת בלבד שהבן הינו יודע-כל בזכות רוחו המצויה בכל, אלא הוא אף מודע, באופן שווה לאב ולפועל האחד, למלוא הבינה המתזוורתית העצומה של ההווה העליונה; זה אשר בינתו מודעת, בכל עת, לכל המתרחש בכל העולמות של שבעת יקומי-העל. ואף קיימות דרכים נוספות שבהן בן פרדיס הינו יודע-כל.

הבן הנצחי, כאישיות רוחנית סועדת, אוהבת ורחומה, שקול באופן מלא ואינסופי לאב האוניברסאלי; זאת בעוד שבכל מגעיו האישיים של חיבה וחמלה עם ההוויות המרקיעות מהעולמות הנמוכים, הבן הנצחי הוא אדיב ומתחשב, ואף סבלן וארך-אפיים ממש כבניו בני פרדיס ביקומים המקומיים, אשר נותנים תדירות את עצמם במתת לעולמות האבולוציוניים של הזמן.

אין טעם להרחיב עוד את הדיבור על אודות תכונותיו של הבן הנצחי. למעט החריגים שצוינו, די ללמוד את תכונותיו הרוחניות של האל האב על-מנת להבין ולהעריך נכונה את תכונותיו של האל הבן.

5. מגבלותיו של הבן הנצחי

הבן הנצחי איננו פועל אישית בממלכות הגשמיות, ואף אינו פועל ברמות של סעד הדעת להוויות הברואות, אלא למעט באמצעות הפועל האחד. ואולם, אין במגבלות אלה בכדי להגביל באופן כלשהו את הבן הנצחי בהפגנה המלאה והחופשית של כל התכונות הרוחניות האלוהיות של ידיעת-כל, המצאות-בכול ויָכֻלֶת פֶּל.

אף כי הבן הנצחי אינו מְסָדֵר באופן אישי את פוטנציאל הרוח הטבוע באינסופיותו של המוחלט הָאֱלֹהִי, באשר הופכים פוטנציאלים אלה לממשיים, הם נִכְפָּפִים לאחיזתו הפל-יכולה של מעגל הכבידה-הרוחנית של הבן.

אישיות הינה המתנה הבלעדית של האב האוניברסאלי. הבן הנצחי גוזר אישיות מהאב, אך הוא לא יעניקה ללא האב. הבן הוא המקור של צבא רוחני עצום, אך נגזרות אלה אינן אישיותות. כאשר בורא הבן אישיותות, הוא עושה כן יחד עם האב, או יחד עם הפועל האחד, כאשר זה עשוי לפעול ביחסים מעין אלה בשמו של האב. ולפיכך, הבן הנצחי הוא בורא-בצוותא של אישיותות, אך הוא אינו מעניק אישיות להוויה כלשהי, ולעולם אינו בורא לבדו הוויות בעלות אישיות. בכל אופן, אין במגבלה זו כדי לשלול מהבן את יכולתו לברוא מציאות כלשהי מטיפוס אחר-מאשר-אישיות.

הבן הנצחי מוגבל ביכולתו להקנות זכויות כבורא. כאשר הפך האב את הבן המקורי לנצחי, הוא הקנה לו את העוצמה ואת הזכות להצטרף אליו לפעולת היצירה האלוהית של בנים נוספים שלהם תכונות יצירה; ואת זאת הם עשו ועדיין עושים. אולם, כאשר נוצרו בנים מתאמים אלה, נראה כי זכויות הבורא אינן ניתנות להעברה הלאה. הבן הנצחי מעביר זכויות כבורא רק לאישיות שנבראה ראשונה או במישרין. לפיכך, כאשר חוברים האב והבן כדי לאחד בן בורא לכדי אישיות, הם משיגים את מבוקשם; אך הבן הבורא שכך נוצר, לעולם לא יוכל להאציל את סמכויותיו כבורא לשלל סדרי הבנים שאותם עתיד הוא לברוא, וזאת, אף-על-פי שנראה שבקרוב בני היקום הגבוהים ביותר מופיעה השתקפות מוגבלת ביותר של תכונותיו היצירתיות של הבן הבורא.

הבן הנצחי, כהוויה אינסופית ואישית באופן בלעדי, איננו יכול לחלק את טבע עצמו לרסיסים, ואינו יכול להעניק מנות אינדיבידואליות של עצמו באופן שבו נוהגים האב האוניברסאלי והרוח האינסופית. ואולם, הבן יכול לתת עצמו, והוא אכן עושה זאת, כרוח חסרת גבולות הנסוכה על-פני הבריאה כולה, ומושכת ללא לאות את כל אישיותות הרוח והמציאות הרוחניות אל עבר הבן הנצחי.

זכרו תמיד כי הבן הנצחי הינו הביטוי האישיותי של אב הרוח בעבור כלל הבריאה. במובן האלוהי, הבן הוא אישיותי ולא כל דבר אחר; אישיות אלוהית ומוחלטת שכזו אינה ניתנת לפירוק או לחלוקה לרסיסים. האל האב והאל הרוח אכן הינם אישיים, ואולם בנוסף להיותם אישיותות אלוהות, הם גם כל השאר.

על אף שנבצר מהבן הנצחי לקחת חלק אישי במתת של מְכַנְנִי הַמִּחְשָׁבָה, הוא יושב בנצח העבר בהתייעצות עם האב האוניברסאלי, אישר את התוכנית והבטיח לאב שיתוף פעולה בלתי-מוגבל, כאשר הציע האב לבן, בעת תכנון המתת של מְכַנְנִי הַמִּחְשָׁבָה, "הבה נַעֲשֶׂה את האָדָם בן התמותה בְּצַלְמֵנוּ כְּדָמוֹתֵנוּ." וכפי ששוכן בקרבכם רסיס רוחו של האב, כך עוטפת אתכם נוכחות רוחו של הבן, ושני אלה יחדיו לנצח עמלים כאחד על-מנת לקדם אתכם מבחינה רוחנית.

6. דעת הרוח

הבן הנצחי הינו רוח והוא ניהן בדעת; אולם אלה אינן דעת או רוח אשר דעת בת-תמותה תוכל להבינן. בן התמותה תופש את הדעת ברמות הסופית, הקוסמית, הגשמית והאישית. האדם אף מתבונן במופעי דעת ביצורים חיים ברמה תת-אישית (של עולם החי), אך הוא מתקשה לתפוש את טיבה של הדעת, כאשר זו משתייכת להוויות על-חומריות ומהווה חלק מאישיותות שהן אך ורק רוחניות. שומה על הגדרת הדעת להשתנות כאשר היא מתייחסת לרמה הרוחנית של הקיום, וכאשר היא משמשת לציון פעולות תבונות רוחניות. דעת מסוג זה, אשר קשורה במישרין לרוח, אינה ברת השוואה, לא לדעת אשר מתאמת בין רוח וחומר, ואף לא לזאת אשר קשורה בלעדית לחומר.

הרוח תמיד מודעת, וניחנת בדעת ובסוגים שונים של זהות. בהיעדר דעת, מסוג כזה או אחר, לא תהא כל מודעות רוחנית באחוה של הוויות רוחניות. היכולת לדעת ולהיוודע, השקולה לדעת, הינה טבעית לאלוהות. האלוהות עשויה להיות אישית, קדם-אישית, על-אישית, או לא-אישית, אך אלוהות לעולם אינה חסרת דעת, כלומר, לעולם היא לא תחסר, לכל הפחות, את היכולת לתקשר עם ישויות, הוויות או אישיותות דומות.

דעת הבן דומה לזו של האב, אך אינה דומה לאף דעת אחרת ביקום; ויחד עם דעתו של האב היא מהווה מקור קדמון לדעת המגוונת ורחבת היריעה של הפועל האחד. ייתכן שהדעת של האב ושל הבן, אותה תבונה אשר קודמת לדעת המוחלטת של המקור והמרכז השלישי, מודגמת באופן המיטיב באותה קדם-דעת של מְכַנְנִי הַמִּחְשָׁבָה, שכן, אף כי רסיסים אלה של האב מצויים לחלוטין מחוץ למעגלי הדעת של הפועל האחד, הם ניחנים בסוג מסוים של קדם-דעת; הם הינם יודעים וידועים; והם נהנים מיכולת השקולה לזו של המחשבה האנושית.

הבן הנצחי הינו רוחני לחלוטין; האדם רובו ככולו הינו גשמי; ולפיכך, על-מנת להיוודע לחלק גדול מן האישיות הרוחנית של הבן הנצחי, לשבעת העולמות הרוחניים הסובבים את פרדיס ולטיבן של היצירות הלא-אישיות של בן פרדיס, יהיה עליכם להמתין עד להשגת מעמד רוחני, לאחר סיום ההרקעה המורונית ביקום המקומי של נבאדון. ואז, בעוברכם דרך יקום העל והלאה להאוונה, לכשתקבלו את "מחשבת הרוח" – היא הבוננות הרוחנית – יתבהר לכם הרבה מן המסתורין הרוחני הזה.

7. אישיות הבן הנצחי

הבן הנצחי הינו אותה אישיות אינסופית, אשר האב האוניברסאלי חמק מכבלי חוסר הגדרתה באמצעות טכניקת השילוש, ובזכות זאת ממשיך הוא מאז לתת מעצמו בשטף אינסופי ליקומו המתרחב-תמידית של בוראים וברואים. הבן הינו אישיות מוחלטת; האל הינו אישיות אבהית – המקור של האישיות, מעניק האישיות והמחולל של האישיות. כל הוויה אישית גוזרת את אישיותה מהאב האוניברסאלי, ממש כשם שהבן המקורי לנצח גוזר את אישיותו מאב פרדיס.

אישיותו של בן פרדיס הינה מוחלטת ורוחנית לחלוטין. אישיות מוחלטת זו הינה בה בעת גם התבנית האלוהית הנצחית; בראש ובראשונה, למתת האישיות של האב לפועל האחד; ולאחר מכן, למתת האישיות ליצוריו הרבים מני ספור ברחבי היקום רחב היריעה.

לאמיתו של דבר, הבן הנצחי הוא סועד רחום, רוח אלוהית, עוצמה רוחנית ואישיות אמיתית. הבן הינו טיבו הרוחני והאישי של האל באופן המופיע ביקומים – קרי, סך כל המהות של המקור והמרכז הראשון, למעט כל מה שהינו בגדר לא-אישי, חוץ-אלוהי, לא-רוחני ופוטנציאל טהור. ואולם לא ניתן לצייר, בעבור הדעת האנושית, תמונה מילולית של היופי ושל ההדר של אישיותו השמיימית של הבן הנצחי. כל אשר נוטה להסתיר את האב האוניברסאלי משפיע באופן כמעט זהה, ומונע אף את ההכרה המושגית של הבן הנצחי. שומה עליכם, אם כן, להמתין עד להגעתכם לפרדיס; או אז תבינו מדוע נבצר ממני מלתאר בעבור הדעת הסופית את אופייה של אישיות מוחלטת זו.

8. ההבנה את הבן הנצחי

בנוגע לזהות, לטבע ולתכונות אישיות אחרות, הבן הנצחי הינו השקול המלא, המשלים המושלם והעמית הנצחי של האב האוניברסאלי. באותו מובן שבו האל הינו האב האוניברסאלי, הבן הינו האם האוניברסאלית. וכולנו, גבוהים כנמוכים, מהווים את משפחתם האוניברסאלית.

על-מנת להעריך כהלכה את אופיו של הבן, שומה עליכם ללמוד על התגלות אופיו האלוהי של האב; שניהם, לנצח חד הם ובלתי-נפרדים. כאישיות אלוהית, סדרי התבונה הנמוכים כמעט ואינם מסוגלים להבחין ביניהם. אלה אשר מקורם הוא בפעולות היצירה של האלוהיות עצמן, אינם מתקשים כך להכירם בנפרד. הבריות ילידות היקום המרכזי ופרדיס, מבחינות באב ובבן לא רק כאיחוד אישיותי של שליטה אוניברסאלית, אלא גם כשתי אישיות נפרדות הפועלות בתחומים מוגדרים של ניהול היקום.

בעוד שאתם עשויים להבחין באב האוניברסאלי ובבן הנצחי כיחידים נפרדים – שהרי כך הדבר – הם מנהלים את היקום בדרכים כה שזורות וכה תלויות זו בזו, עד שלא תמיד ניתן להבחין ביניהם. בכל הנוגע לענייני ניהול היקום, כאשר מתגלים האב והבן בהתאגדויות מבלבלות, לא תמיד כדאי לנסות להפריד בין פעולותיהם; פשוט זכרו כי האל הינו המחשבה המאתחלת, ואילו הבן הינו המילה מלאת ההבעה. בכל יקום מקומי, בלתי-נפרדות זו מקבלת ביטוי אישיותי באלוהותו של הבן הבורא, המשמש כנציגם של האב והבן גם יחד בעבור היצורים בעשרה מיליון העולמות המיושבים.

בעוד שהבן הנצחי הינו אינסופי, הוא נגיש דרך האישיות של בניו בני פרדיס, ובאמצעות הסעד הסבלן של הרוח האינסופית. הוויות ממוצא גשמי לא היו יכולות לקוות להגיע אל הבן הנצחי, אלמלא שירות המתת של בני פרדיס והסעד האוהב של יצוריה של הרוח האינסופית. ואף אמת היא זו: הודות לעזרה ולהדרכה של סוכנויות שמיימיות אלה, בן-תמותה יודע-אל יגיע לבטח לפרדיס, ואף יעמוד ביום מן הימים בנוכחותו האישית ומלאת ההוד של בן הבנים הזה.

אף-על-פי שהבן הוא התבנית של הישג האישיות עבור בן התמותה, קל לכם יותר לתפוש את מציאותם של האב והרוח; זאת משום שהאב הוא זה שהעניק לכם בפועל את מתת האישיות האנושית; ואילו הרוח היא המקור המוחלט של דעתכם בת התמותה. אך ככל שתקדמו ותתקדמו במעלה הדרך הרוחנית לפרדיס, כך תהפוך עבורכם אישיותו של הבן הנצחי ליותר מציאותית, ומציאות דעתו הרוחנית האינסופית תהפוך לניתנת יותר להבחנה עבור דעתכם ההולכת והופכת בעצמה לרוחנית יותר ויותר.

המושג על אודות הבן הנצחי לא יזרח לעולם בבהירות בדעתכם הגשמית, או המורונטית בהמשך, אלא כאשר תהפכו לרוח ותתחילו את הרקעתכם הרוחנית; רק אז תוכל הבנתכם את אישיותו של הבן הנצחי להשתוות לבהירות שבה אתם תופשים את אישיותו של הבן הבורא אשר הגיע מפרדיס, ואשר באופן אישי וכאישיות, התגשם פעם בגוף וחי באורנטיה כאדם בקרב בני האדם.

במהלך חווייתכם ביקום המקומי, שומה על הבן הבורא, אשר את אישיותו מסוגל האדם לתפוש, לפצות על חוסר יכולתכם לתפוש את מלוא המשמעות של אישיות הבן הנצחי של פרדיס, אשר הינה רוחנית באופן בלעדי יותר, אך אישיותית לא פחות. בעודכם מתקדמים דרך אורוונטון והאוונה, ובעודכם מותירים מאחור את התמונה החיה ואת הזיכרונות העמוקים על הבן הבורא של יקומכם המקומי, אובדן החוויות הגשמיות והמורונטיות יזכה לפיצוי בצורה של מושגים הולכים-ומתרחבים, ושל הבנה בעלת עוצמה הולכת וגדלה, על אודות הבן הנצחי של פרדיס, אשר מציאותו וקרבתו תתגבר בהתמדה ככל שתתקדמו לעבר פרדיס.

הבן הנצחי הינו אישיות עצומה ומלאת הוד. ואף-על-פי שתפישת ממשות אישיותה של הוויה אינסופית שכזו מצויה מעבר ליכולת הדעת הגשמית בת התמותה, אל לכם להטיל ספק – הוא אכן אישיות. הנני יודע את אשר אני דובר. פעמים רבות מני ספור עמדתי בנוכחותו האישית של בן נצחי זה, ומשם יצאתי אל קצוות היקום לשם מילוי הנחיותיו מלאות הטוב.

[נכתב על-ידי יועץ אלוהי אשר מונה לחבר הצהרה זו המתארת את הבן הנצחי של פרדיס.]

הספר של אורנטיה

מסמך 7

היחס של הבן הנצחי ליקום

הבן הנצחי לעולם עסוק בהוצאתם אל הפועל של היבטיו הרוחניים של ייעודו הנצחי של האב, כפי שייעוד זה נפרש במדורג במופעי היקומים המתפתחים, על המגוון הרב של סדרי היצורים החיים בהם. איננו מבינים תוכנית נצחית זו במלואה, ואולם בן פרדיס ללא ספק מְבִינָהּ.

בדומה לאב, מבקש הבן לתת מעצמו ככל אשר ניתן לבניו המתאמים ולבניהם הכפופים; וכן, הוא חולק עם האב את טבע הנתינה העצמית במתת הבלתי-מוגבלת של עצמו לרוח האינסופית, שהינה המְכַצֵּע האחוד של שניהם.

המקור והמרכז השני, פְּתוּמֶךְ של המציאויות הרוחניות, הינו המאָן הנצחי של אי פרדיס, אשר תוֹמֵךְ ברוב הדר בכל אשר הינו חומר. וכך, לנצח מתגלה המקור והמרכז הראשון בִּיפִי החומר של התבניות המעודנות של האי המרכזי, ובערכים הרוחניים של האישיות השמיימית של הבן הנצחי.

הבן הנצחי הינו המקיים בפועל של הבריאה העצומה של מציאויות-רוח ושל הוויות רוחניות. עולם הרוח הינו ההרגל של הבן, נחלתו האישית; וכל המציאויות הלא-אישיות בעלות הטבע הרוחני מגיבות תמיד לרצונה ולתכליתה של האישיות המושלמת של הבן המוחלט.

בכל אופן, אין הבן אחראי אישית לכל מעשיהן של האישויות הרוחניות. רצונה של בריה בעלת אישיות הוא חופשי באופן יחסי, ולכן רצון זה הוא שקובע את פעולותיהן של ההוויות הרצוניות האלה. לפיכך, אין עולם הרוח של הרצון החופשי מתאר תמיד נאמנה את אופיו של הבן הנצחי, בדיוק כשם שהטבע באורנטיה אינו מגלה לאשורם את המושלמות ואת חוסר-ההשתנות של פרדיס ושל האלוהות. אך ללא כל תלות במה שמאפיין את פעולות הרצון החופשי של אדם או של מלאך, ממשיכה ומתקיימת באופן מוחלט אחיזתו הנצחית של הבן בשליטה בכבידה האוניברסאלית של כל המציאויות הרוחניות.

1. מעגל הכבידה הרוחנית

כל אשר נִלְמַד על אודות פנימיות האל, נוכחותו-בכל, וְכֻלָּת-הכול שלו, הינו נכון ואמיתי באותה מידה בממלכות הרוח אף בנוגע לבן. אותו מעגל רוחני בלעדי, הכבידה הרוחנית האוניברסאלית הטהורה של כלל הבריאה, מוליך ישירות חזרה אל אישיותו של המקור והמרכז השני בפרדיס. הוא אשר חולש על השליטה ועל ההפעלה של אותה אחיזה רוחנית – הנוכחת-תמיד ולעולם אינה שוגה – של כל הערכים הרוחניים האמיתיים. כך מחזיק הבן הנצחי בריבונות רוחנית מוחלטת. פשוטו כמשמעו, מחזיק הוא במו כפות ידיו את כל המציאויות הרוחניות, ואת כל הערכים אשר הפכו לרוחניים. השליטה בכבידה הרוחנית האוניברסאלית/נֶהֱרִיבֻנוֹת רוחנית אוניברסאלית.

שליטת כבידה זו על הדברים הרוחניים פועלת באופן בלתי-תלוי בזמן ובמרחב; ולפיכך, אנרגיה רוחנית אינה מתמעטת בעת תשדורת. כבידה רוחנית לעולם אינה סובלת משיהוי בזמן או מהתמעטות בחלל. היא אינה פוחתת ביחס לריבוע מרחק השידור; מסת הכבידה החומרית אינה מעכבת את מעגלי הרוח הטהורה. התעלות זו של אנרגיות הרוח הטהורות מעל הזמן והמרחב, נובעת מטיבו המוחלט של הבן; והיא איננה נובעת מחציצתם של הכוחות האנטי-כבידתיים של המקור והמרכז השלישי.

מציאויות רוחניות מגיבות לכוח המשיכה של מרכז הכבידה הרוחנית בהתאם לערכן האיכותי; קרי, למידתו בפועל של טבען הרוחני. מהות רוחנית (איכות) מגיבה לכבידה רוחנית, ממש כשם שהאנרגיה המאורגנת בחומר הפיזי (כמות) מגיבה לכבידה פיזית. ערכים רוחניים וכוחות רוח הינם אמיתיים. מנקודת המבט של האישיות, הרוח הינה נשמת הבריאה; החומר הינו הגוף הפיזי המעורפל.

תגובותיה ותנועותיה של הכבידה הרוחנית תואמות תמידית את תוכנם של ערכים רוחניים, ואת המעמד הרוחני האיכותי של יחיד או של עולם. כוח משיכה זה מגיב מיידית לערכים התוך-רוחניים, או הבין-רוחניים, של כל מצב אוניברסאלי או תנאי פלנטארי. כל אימת שמתממשת מציאות רוחנית ביקומים, שינוי זה דורש התאמה-מחדש, מיידית ומהירה, בכבידה הרוחנית. רוח חדשה שכזו הינה למעשה חלק מהמקור והמרכז השני; ובאותו ביטחון שבו הופך בן תמותה להוויה רוחנית, כך אף מובטח כי יגיע אל הבן הרוחני, המקור והמרכז של הכבידה הרוחנית.

כוח המשיכה הרוחנית של הבן מתקיים, אם כי במידה מופחתת, בסדרים רבים של בני פרדיס. שכן, בתוך מעגל הכבידה-הרוחנית המוחלט, קיימות

מערכות מקומיות של משיכה רוחנית, אשר פועלות בחלקי הבריאה המצומצמים יותר. מוקדים תת-מוחלטים אלו של כבידה רוחנית, מהווים חלק מאלוהותן של האישיות הבוראות של הזמן והמרחב, וכן מתואמים עם על-שליטת ההתנסות המגירה של ההווה העליונה.

המשיכה והתגובה של הכבידה הרוחנית פועלות לא רק ביקום בכללותו, אלא אפילו בין יחידים ובין קבוצות של יחידים. לכידות רוחנית מתקיימת בקרב האישיות הרוחניות, ובקרב האישיות שהפכו לרוחניות, של כל עולם, גזע, אומה, או קבוצת אמונה המורכבת מיחידים. קיימת משיכה ישירה, בעלת טבע רוחני, בין אישיות בעלות מודעות רוחנית אשר להן טעמים וכמיהות דומות. המונח *נשמות תואמות*, אם כן, איננו בבחינת מטבע-לשון בלבד.

בדומה לכבידה החומרית של פרדיס, אף הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי הינה מוחלטת. חטא ומרד עלולים אומנם להתערב בפעולתם של מעגלים ביקום המקומי, אולם דבר לא ימנע את פעולתו של מעגל הכבידה של הבן הנצחי. המרד של לוציפר גרם לשינויים רבים במערכת העולמות המיושבים שלכם, ואף באורנטיה עצמה; אולם איננו רואים כי ההסגר הרוחני על הפלנטה שלכם, כתוצאה ממרד זה, השפיע כהוא זה על נוכחותה ועל פעולתה של רוח הבן הנצחי הנוכחת-בכל, או על מעגל הכבידה הרוחנית הנלווה לה.

כל התגובות של מעגל הכבידה הרוחנית ביקום המקיף ניתנות לחיזוי. היננו מכירים את כל הפעולות ואת כל התגובות של רוח הנוכחת-בכל של הבן הנצחי, ומוצאים אותן מהימנות. בהתאם לחוקים ידועים היטב, ביכולתנו למדוד כבידה רוחנית, בדיוק כשם שהאדם מנסה לחשב את פעולתה של הכבידה הפיזית הסופית; ואנו אכן עושים זאת. קיימת תגובה בלתי-משנתה של רוח הבן לכל אותם הוויות, אישיות ודברים רוחניים; ותגובה זו לעולם תואמת את מידת הממשות (הדרגה האיכותית של המציאות) של אותם ערכים רוחניים.

ואולם, לצד פעולות מהימנות ובנות-חיזוי אלה של נוכחותו הרוחנית של הבן הנצחי, ניתן למצוא גם תופעות אשר אינן כה צפויות בתגובותיהן. קרוב לוודאי שתופעות כאלה מציינות את הפעולה המתאמת של המוחלט האלוהי בממלכות הפוטנציאליים הרוחניים המגחים. היננו יודעים כי נוכחות רוח הבן הנצחי מהווה השפעה של אישיות אינסופית ורב-הוד, אך איננו מחשיבים כלל כאישיות את התגובות הנלוות לפעולותיו המשוערות של המוחלט האלוהי.

מנקודת המבט של האישיות ובעיני אישיות, נראה כי היחס בין הבן הנצחי לבין המוחלט האלוהי הינו כדלהלן: הבן הנצחי שולט בממלכת ערכי הרוח הממשיים, ואילו המוחלט האלוהי נדמה כמְקַדֵּר את הממלכה העצומה של ערכי הרוח הפוטנציאליים. כל ערך ממשי בעל טבע רוחני מוצא משכן באחיזת הכבידה של הבן הנצחי; אך אם הינו פוטנציאלי, נראה כי הוא מוצא את משכנו בנוכחות המוחלט האלוהי.

נראה כי הרוח מגיחה מן הפוטנציאליים של המוחלט האלוהי; רוח מתפתחת מוצאת התאמה באחיזה ההתנסותית הבלתי-מושלמת של העליון ושל המרבי; לבסוף, מוצאת הרוח את יעדה הסופי באחיזה המוחלטת של הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי. דומה שהדבר מהווה מחזור של הרוח ההתנסותית, ואולם הרוח הקיומית טבועה באינסופיותו של המקור והמרכז השני.

2. המְהָל של הבן הנצחי

בפרדיס, נוכחותו ופעולתו האישית של הבן המקורי הינן מעמיקות, ובמובן הרוחני – מוחלטות. בעוברנו מפרדיס החוצה, דרך האוונה ואל תוך הממלכות של שבעת יקומי-העל, אנו מגלים פחות ופחות מהפעולה האישית של הבן הנצחי. ביקומים שלאחר-האוונה, נוכחותו של הבן הנצחי מקבלת ביטוי אישי בדמותם של בני פרדיס; נוכחות זו מותנית במציאויות ההתנסותיות של העליון ושל המרבי, וכן מתואמת עם פוטנציאל הרוח הבלתי-מוגבל של המוחלט האלוהי.

מתוך התבוננות בהרמוניה הרוחנית המעודנת של היצירה הנצחית, ניתן להבחין בפעולתו האישית של הבן המקורי ביקום המרכזי. האוונה הינה כה נפלאה במושלמותה, עד כי המעמד הרוחני והמצבים האנרגטיים של יקום-תבנית זה מצויים באיזון מושלם ותמידי.

הבן אינו שוכן או נוכח באופן אישי ביקומי העל; ביצירות אלה הוא שומר אך על ייצוג על-אישי. מופעי הרוח הללו של הבן אינם אישיים; הם אינם משתייכים למעגל האישיות של האב. איננו מכירים מונח הולם יותר עבורם מאשר על-*אישיות*; והם הינם הוויות סופיות; הם אינם מוחלטות.

מְהָל הבן הנצחי ביקומי העל אינו ניתן להבחנה על-ידי בריות אישיות, באשר הוא הינו רוחני ועל-אישי באופן בלעדי. ואף-על-פי-כן, הדחף הרוחני מחדר-הכול של השפעתו האישית של הבן, ניכר בכל השלבים של פעילויות כלל המקטעים בממלכות של עתיקי היום. ביקומים המקומיים, לעומת זאת, אנו חוזים בנוכחות אישית של הבן הנצחי באישיות של בני פרדיס. כאן, הבן האינסופי פועל יצירתית ורוחנית דרך אישיות סגל הבנים הבוראים המתאמים המלכותיים.

3. היחס של הבן הנצחי ליחיד

במהלך הרקעתם ביקום המקומי, נושאים בני התמותה של הזמן את עיניהם אל עבר הבן הבורא כאל נציגו האישי של הבן הנצחי. אך עם תחילת משטר האימונים של ההרקעה ביקום העל, עולי הרגל של הזמן מבחינים באופן הולך וגובר בנוכחות השמיימית של רוחו מעוררת ההשראה של הבן

הנצחי; והם אף יכולים ליהנות מאפשרות הסעד של הטענה אנרגטית רוחנית. בהאווה, הופכים המרקיעים מודעים אף יותר לחיבוקה האוהב של רוח הבן המקורי השוכנת-בכל. רוחו של הבן הנצחי איננה שוכנת בדעתו או בנשמתו של עולה הרגל של הזמן בשום שלב של הרקעת בן התמותה, ואולם, חסדו תמיד קרוב, ולעולם טרוד ברווחתם ובביטחונם הרוחני של ילדי הזמן ההולכים ומתקדמים.

משיכת הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי הינה הסוד הטבוע בהרקעתן של נשמות אנושיות שורדות לפרדים. כל הערכים הרוחניים האמיתיים, וכל היחידים הרוחניים האוטנטיים, מוחזקים באחיזה הבטוחה של הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי. כך למשל, דעת בן התמותה מתחילה את נתיבתה כמכניזם גשמי ולבסוף מתקבלת לסגל הסופיונים כקיום רוחני הקרוב לכליל השלמות; ובמשך כל החוויה הזו הופכת דעתו של בן התמותה לפחות ופחות תגובתית לכבידה החומרית, ובהתאם, לתגובתית יותר לדחף הפנימי המושך של כבידת הרוח. מעגל כבידת הרוח מושך, פשוטו כמשמעו, את נשמת האדם אל עבר פרדים.

מעגל כבידת הרוח הינו הערוץ הבסיסי שדרכו משודרות התפילות האמתיות של לב האדם המאמין, החל מרמת המודעות האנושית ועד למודעות האלוהית בפועל. כל דבר בעתירותיכם אשר מייצג ערך רוחני אמיתי, ייתפש על-ידי מעגל כבידת הרוח האוניברסאלי ויועבר באופן מיידי ובו-זמני אל כל האישיות האלוהית הנוגעות לעניין. כל אחת מאישיות אלה תעסיק עצמה במה ששייך לתחומי אחריותה האישית. ולפיכך, אין חשיבות כלל לשאלה האם בחוויה הדתית המעשית שלכם, אתם שוטחים את תחינותיכם בפני דמותו של הבן הבורא של יקומכם המקומי, או בפני דמות הבן הנצחי השוכן במרכזם של כל הדברים.

ניתן להשוות את פעולתו המבחינה של מעגל כבידת הרוח, לפעולתם של מעגלי הנוירונים בגוף הגשמי של האדם: תחושות נעות פנימה בנתיבי הנוירונים; חלק מהן מעוכבות ונענות על-ידי המרכזים העצביים השדרתיים הנמוכים; אחרות ממשיכות למרכזים הפחות אוטומטיים אך מותני-ההרגלים של המוח הנמוך; זאת בעוד שהמסרים הנכנסים החיוניים והחשובים ביותר מבזיקים באמצעות מרכזים כפיפים אלה ונרשמים מיידית ברמות הגבוהות ביותר של התודעה האנושית.

אך כמה מושלמת יותר הינה הטכניקה המופלאה של עולם הרוח! אם רק יפציע בתודעתכם דבר-מה המלווה בערך רוחני עליון, בשעה שאתם נותנים לדבר ביטוי, שום כוח ביקום לא יוכל עוד למנוע בעדו מלהבזיק ישירות לאישיות הרוח המוחלטת של כלל הבריאה.

לחילופין, באם תחינותיכם הינן חומריות-בעליל ונובעות מהתרכזות בעצמכם, לא תימצא כל דרך שבה תפילות בלתי-ראויות שכאלה תוכלנה למצוא משכן במעגל הרוח של הבן הנצחי. תוכן בקשה שאינו "מן הרוח" לא יוכל למצוא כל מקום בתוככי מעגל הרוח האוניברסאלי; בקשות אנוכיות וחומריות שכאלה פשוט נגדעות באיבן; הן אינן מעפילות במעגלי ערכי הרוח האמיתיים. מילים שכאלה, "פְּנִחֻשֶׁת הָמָה, או פְּצִלְצֵל תְּרוּעָה."

המחשבה המניעה, קרי התוכן הרוחני, היא זו אשר מְתַקֶּקֶת את הבקשה האנושית. המילים הינן חסרות ערך.

4. התוכניות האלוהיות של הפיכה למושלם

הבן הנצחי מצוי לעד בקשר עם האב בתהליך הוצאתה המוצלחת אל הפועל של *התוכנית האלוהית להתקדמות*: התוכנית האוניברסאלית ליצירתם, התפתחותם, הרקעתם והפיכתם למושלמים של יצורים רצוניים. וכן, בנאמנות האלוהית, הבן הינו שקול נצחי לאב.

האב והבן הינם כאחד בִּשְׂקִידָה על תוכנית ענק זו ובגיבושה, לשם קידום ההוויות החומריות של הזמן אל עבר מושלמות הנצח. פרויקט זה, המכוון לרוממות הרוחנית של הנשמות המרקיעות של החלל, הינו יצירה משותפת לאב ולבן, ושניהם, בשיתוף פעולה עם הרוח האינסופית, עוסקים בסימוכיות בהוצאת תכליתם האלוהית אל הפועל.

תוכנית אלוהית זו של השגת המושלמות, כוללת שלושה מפעלים ייחודיים, אם כי מתואמים להפליא, של הרפתקה אוניברסאלית:

1. *תוכנית ההישג המדורגת*. זוהי תוכניתו של האב האוניברסאלי להרקעה אבולוציונית, אשר התקבלה ללא תנאי על-ידי הבן כאשר הסכים להצעת האב כי "נַעֲשֶׂה אִדָּם בְּצִלְמֵנוּ כְּדֹמוֹתֵנוּ." אמצעי זה לרוממות יצורי הזמן כרוך במתת מכוונת המחשבה של האב ובמתת זכויות אישיות ליצורים החומריים.

2. *תוכנית המתת*. התוכנית האוניברסאלית הבאה הינה מפעל גילוי-האב הגדול של הבן הנצחי ושל בניו המתאמים. זוהי הצעתו של הבן הנצחי, והיא כוללת את מתת בני האל ליצירות האבולוציוניות, שֶׁכֵּן הם מופיעים אישית, מתממשים עובדתית, מתגשמים בגוף, והופכים למציאותית את אהבת האב ואת חמלת הבן על יצורי כל היקומים. ומטבע תוכנית המתת, וכמאפיין ארעי של סעד אהבה זה, פועלים בני פרדים כמשקמים של מה שיצורים רצוניים טועים העמידו בסכנה רוחנית. בכל מקום וכל אימת שמתעכבת פעולתה של תוכנית ההישג, ואם קורה שמרידה מכתמה במקרה מפעל זה, או מסבכת אותו, או אז נכנסים לפעולה, וללא דיחוי, אמצעי החירום של תוכנית המתת. בני פרדים עומדים מחויבים ונכונים להיכנס כמתקנים לאותן ממלכות של מרידה, ולהשיב על כנו את המעמד הרוחני של אותו עולם. ושירות גבורה שכזה ביצע בן בורא מתאם באורנטיה, כחלק מנתיבת המתת ההתנסותית שלו להשגת ריבונות.

3. *תוכנית סעד החמלה*. כאשר גובשו והוכרוזו תוכניות ההישג והמתת, יזמה הרוח האינסופית, מעצמה ולבדה, את מפעל סעד החמלה האוניברסאלי העצום והחלה בהפעלתו. שירות זה הינו כה חיוני לפעולתם המעשית והיעילה של מפעלי ההישג והמתת; וכל האישיות הרוחניות של המקור

והמרכז השלישי לוקחות חלק ברוח סעד החמלה, אשר כה מאפיינת את טיבה של אישיות האלהות השלישית. במנהל כמו בבריאה, הרוח האינוסופית פועלת, לאמיתו של דבר ופשוטו כמשמעו, כמבצע האחד של האב ושל הבן.

הבן הנצחי הינו הנאמן האישי והאפטרופוס האלוהי של תוכניתו האוניברסאלית של האב להרקעת היצורים. משכריו האב את מצוות האוניברסאלית, "היו אתם שלמים כשם ששלם אנוכי," הוא הפקיד בידי הבן הנצחי את הוצאתו אל הפועל של מפעל עצום זה; והבן הנצחי חולק את האחריות לטיפוחו של מפעל שמיימי זה עם מתאמתו האלוהית, היא הרוח האינוסופית. וכך משתפות האלוהויות פעולה בעבודת היצירה, השליטה, ההתפתחות, ההתגלות והסעד – ואם נדרש, אף בשיקום ובשחזור.

5. רוח המתת

הבן הנצחי הצטרף ללא סייג לקריאתו של האב האוניברסאלי בשדרו צו זה לכלל הבריאה: "היו אתם שלמים, כאשר אביכם בהאווה שלם הוא." ומאז ועד עתה, מניעה פקודה-הזמנה זו את כלל תוכניות ההישרדות, ואת כל מפעלי המתת של הבן הנצחי ושל משפחתו הענפה, הכוללת בנים מתאמים ובנים סימוכיים. ובעצם הענקות המתת האלה הפכו בני האל בעבור היצורים האבולוציוניים "לדרך, לאמת ולחיים."

אף כי הבן הנצחי אינו יכול ליצור מגע ישיר עם בני האדם בדרך שבה יכול האב לעשות זאת, באמצעות מתת מכוונת המחשבה הקדם-אישיותיים, מתקרב הבן הנצחי לאישיות בראיו באמצעות סדרה יורדת של בנים בדרגות אלוהות משתנות, עד אשר מסוגל הוא לעמוד בנוכחות אדם, ולעיתים אף להתגשם בעצמו כאדם.

טיבו האישיותי הטהור של הבן אינו ניתן לחלוקה לרסיסים. הבן הנצחי סועד כאישיות, או בדרך של השפעה רוחנית, ולעולם לא בדרך אחרת. הבן אינו יכול להשתתף בחוויה של היצור באופן שמשתתף בה האב-מכוונן, אולם הבן הנצחי מפצה על מגבלה זו באמצעות טכניקת המתת. משמעות החוויה של ישויות רסיסיות עבור האב האוניברסאלי, זהה למשמעות של חוויות ההתגשמות של בני פרדיס עבור הבן הנצחי.

הבן הנצחי אינו מגיע אל בן התמותה בדמות הרצון האלוהי, מכוונן המחשבה השוכן בדעת האנושית, אולם הוא אכן הגיע אל בני התמותה של אורנטיה בדמות האישיות האלוהית של בנו, מיכאל מנבאדון, אשר התגשם בגוף בעל טבע אנושי כישוע מנצרת. על-מנת לחלוק בחוויותיהם של בוראיהם האישיותיים, שומה על בני האל מפרדיס לקבל על עצמם את טבעם של בוראים שכאלה, ולהתגלם באישיותם האלוהית בדמותם למעשה של הבוראים עצמם. ההתגשמות בגוף, סודו של סוֹנְאָרִינְגְטוֹן, הינה הטכניקה שבה חומק הבן מכבליה חובקי-הכול של האישיות המוחלטת.

לפני זמן רב, רב מאוד, העניק עצמו הבן הנצחי לכל אחד מהמעגלים של הבריאה המרכזית, לשם הארתם והתקדמותם של כל שוכני האווה ושל כל עולי הרגל אליה; לרבות עולי הרגל של הזמן. באף אחת משבע הענקות המתת האלה הוא לא פעל כמרקיע או כתושב האווה, אלא היה קיים בדמותו עצמו. חווייתו הייתה ייחודית; הוא לא חווה אותה כאדם אלא עם אדם, או כעולה רגל, אלא בדרך סימוכית כלשהי במובן העל-אישיותי.

ואף לא עבר הוא דרך המנוחה המפרידה בין מעגל האווה הפנימי לבין חופי פרדיס. אין הדבר אפשרי בעבורו, בגדר אישיות מוחלטת, להשהות את מודעות אישיותו, שכן בו מתמרכזים כל קווי הכבידה הרוחנית. ובמשך כל תקופות המתת האלה, משכן האוריות הרוחניות המרכזי של פרדיס לא עומעם, ואחזתו של הבן בכבידת הרוח האוניברסאלית לא פחתה כהוא זה.

משימות המתת של הבן הנצחי בהאווה אינן מצויות בתחום הדמיון האנושי; זאת בהיותן טֶרְנִסְצֶנְדֶנְטְלִיּוֹת. הבן הנצחי תרם לניסיונה של האווה בכללותה, באותה התקופה ובעידנים שחלפו מאז; ואולם אין אנו יודעים אם הוסיף הוא דבר-מה לקיבולת ההתנסותית המשוערת של טיבו הקיומי. דבר זה מהווה חלק מהמסתורין של מתת בני פרדיס. לעומת זאת, היננו מאמינים כי כל אשר רכש הבן הנצחי במשימות המתת הללו, נשמר עימו מאז ועד עתה; אולם איננו יודעים מה הדבר.

יהיה הקושי שהיננו חווים בהבנת המתת של אישיות האלהות השנייה אשר יהיה, היננו מבינים גם מבינים את מתת האווה של בנו של הבן הנצחי, אשר עבר בפועל דרך מעגלי היקום המרכזי, ואשר חָלַק בפועל את החוויות המהוות את הכנת המרקיע להשגת האלוהות. היה זה המיכאל המקורי, בכור הבנים הבוראים; והוא עבר דרך חוויות החיים של עולי הרגל המרקיעים ממעגל למעגל בעודו חולק אישית שלב אחד במסעם בכל מעגל בתקופתו של גֶרְנֶנְדֶנְגְנֶה, הראשון מכל בני התמותה אשר הגיע להאווה.

בנוסף לכל אשר גילה מיכאל מקורי זה, הוא הפך את המתת הטרנסצנדנטלית של הבן-האם המקורי לאמיתית בעבור היצורים של האווה. והיא הינה כה אמיתית, עד כי מכאן ואילך, בכל פעם שבו עָמַל עולה רגל של הזמן בהרפתקת השגת מעגלי האווה, שמח הוא להיווכח-, ומתחזק הוא בידיעה הבטוחה, כי שבע פעמים ויתר הבן הנצחי של האל על התהילה ועל עוצמת פרדיס על-מנת להשתתף בחוויות עולי הרגל של הזמן-מרחב בשבעת מעגלי ההישגיות המדורגת של האווה.

הבן הנצחי הינו הדוגמה וההשראה בעבור כל בני האל העוסקים בסעד המתת ברחבי יקומי הזמן והמרחב. הבנים הבוראים המתאמים והקֶנִים הסִמְכֻתִים הסימוכיים, יחד עם סדרים אחרים של בנים שלא-התגלו, חולקים כולם את החזווה הנהדרת של הנכונות להעניק עצמם בעבור סדרי החיים המגוונים של הבוראים, ואף להתגלם בדמות הבוראים עצמם. ולפיכך, בשל רוח הדברים, בשל הדמיון בטיבם ובשל עובדת מוצאם, אמת היא כי כִּכֵּל מתת של בן האל לעולמות החלל – בזמן התרחשותו, בעצם קיומן ובאמצעותן – העניק הבן הנצחי עצמו לבריות התבוניות בעלות הרצון

ברוחו ובטיבו, אם לא בכל תכונותיו, מהווה כל בן פרדיס דיוקן אלוהי מושלם של הבן המקורי. אמת ויציב הוא, פשוטו כמשמעו, כי מי שראה בן פרדיס, ראה את הבן הנצחי של האל.

6. בני פרדיס של האל

חוסר הידע על אודות בני האל הרבים מהווה גורם רב-משקל לבלבול השורר באורנטיה. ובורות זו נמשכת נוכח הצהרות כדוגמת זו על אודות כנס האישיות האלוהית הללו: "וַיִּרְעוּ כָל-בְּנֵי אֱלֹהִים, בְּרֶן-יָסֵד, כֹּכְבֵי בָקָר." הסדרים השונים של הבנים האלוהיים מתכנסים לכנסיהם התקופתיים בכל מילניום של זמן מגזר סטנדרטי.

הבן הנצחי הינו המקור האישי של התכונות שובות הלב של חמלה ושל שירות, המאפיינות בנדיבות כה רבה את כלל הסדרים של בני האל היורדים בעת פועלם ברחבי הבריאה. הבן הנצחי מעניק בבטחה את כל טיבו האלוהי – אם לא את כלל אינסופיות תכונותיו – לבני פרדיס היוצאים מעם האי הנצחי כדי לגלות את אופיו האלוהי ליקום היקומים.

הבן המקורי והנצחי הינו צאצא-אישיות של המחשבה המלאה והאינסופית "הראשונה" של האב האוניברסאלי. כל אימת שהאב האוניברסאלי והבן הנצחי מעצבים יחדיו מחשבה אישית חדשה, מקורית, זהה, ייחודית ומוחלטת, בו-ברגע הופך רעיון יצירתי זה – באופן מושלם וסופי – להוויה ולאישיות של בן כורא חדש ומקורי. בטיבם הרוחני, בבינתם האלוהית ובעוצמתם היצירתית המתאמת, שקולים בנים בוראים אלה בפוטנציאל לאל האב ולאל הבן.

הבנים הבוראים יוצאים מעם פרדיס ליקומי הזמן ומשלימים את ארגונם של היקומים המקומיים של האבולוציה המדורגת; ואת זאת עושים הם בשיתוף עם הסוכנויות המפקחות והיצרניות של המקור והמרכז השלישי. בנים אלה אינם קשורים לשליטה המרכזית האוניברסאלית בחומר, בדעת וברוח; ושליטה זו אף אינה נוגעת להם. לפיכך, מוגבלים הם בפועלם היצירתי בעובדת קדם-הקיום, הקדימות והעליונות של המקור והמרכז הראשון ושל המוחלטים המתאמים שלו. יכולים בנים אלה לנהל אך ורק את אשר הם בראו בעצמם. ניהול מוחלט טבוע בקדימות הקיום, והוא בלתי-נפרד מנצח הנוכחות. האב נותר קדמון ביקומים.

בדומה מאוד לאופן שבו הבנים הבוראים הופכים לאישיים על-ידי האב והבן, כך הופכים *הבנים הסמכותיים* לאישיים על-ידי הבן והרוח. אלה הבנים אשר, הודות לחוויות התגשמותם כברואים, מרוויחים את הזכות לשבת כשופטי ההישרדות של בריאות הזמן והמרחב.

האב, הבן והרוח, מתאחדים על-מנת להפוך לאישיים את *מגוון הבנים המזוהים של השלוש*, אשר משוטטים ברחבי היקום המקיף ומשמישים כמורים השמימיים של כל האישיות, האנושיות והאלוהיות כאחד. וכמו כן, קיימים סדרי בני פרדיס רבים אחרים אשר לא הובאו לידיעתם של בני התמותה של אורנטיה.

קיים ערוץ ישיר ובלעדי של תקשורת – ערוץ אשר תפקודו טבוע באיכות קרבת הדם הרוחנית – אשר קושר את הבן האב המקורי לצבאות בני פרדיס הפזורים ברחבי הבריאה, בקשרים של התאגדות רוחנית סימוכית כמעט-מוחלטת. מעגל בין-בנים זה הינו נפרד לחלוטין ממעגל כבידת הרוח האוניברסאלי, אשר אף הוא מתמרכז באישיות המקור והמרכז השני. כלל בני האל אשר מוצאם מאישיות אלוהיות פרדיס מצויים בקשר ישיר ורציף עם הבן האב הנצחי. ותקשורת שכזו הינה מיידית; היא איננה תלויה בזמן, אף כי לעיתים מותנית היא במרחב.

לא זאת בלבד שהבן הנצחי נושא כל העת ידע מושלם בכל הנוגע למצב, למחשבות ולמגוון הפעילויות של כל סדרי בני פרדיס, אלא שהוא אף מחזיק כל העת בידע מושלם על אודות כל אשר הינו בעל ערך רוחני ומצוי בלבבות כלל הברואים הנכללים בבריאה הראשונית המרכזית של הנצח, וכן בבריאות הזמן המשניות של הבנים הבוראים המתאמים.

7. ההתגלות העליונה של האב

הבן הנצחי הינו ההתגלות השלמה, הבלעדית, האוניברסאלית והסופית של רוחו ושל אישיותו של האב האוניברסאלי. כל הידע וכל המידע על אודות האב חייב להגיע מהבן הנצחי ומבניו של פרדיס. הבן הנצחי היה אחד עם האב מאז ומעולם, ועודנו אחד עימו; וזאת באופן שלם וללא כל סייג רוחני. באישיותם האלוהית הם הינם מתאמים; בטיבם הרוחני הם הינם שווים; ובאלוהיותם הם הינם זהים.

לא יוכל אופיו של האל להשתפר באופן מהותי באישיותו של הבן, שכן האב האלוהי הינו מושלם אינסופית; ואולם, אופי ואישיות אלה מועצמים בעת שמופרדים הם מכל אשר אינו רוחני ומכל אשר אינו אישי, וכך הם מתגלים ליצורים הברואים. המקור והמרכז הראשון הינו הרבה יותר מאישיות, ואולם כל איכויות הרוח של אישיות האב של המקור והמרכז הראשון, מצויות רוחנית אף באישיות המוחלטת של הבן הנצחי.

הבן הקדמון ובניו עוסקים ביצירת התגלות אוניברסאלית של טיבו הרוחני והאישי של האב בעבור הבריאה בכללותה. ביקום המרכזי, ביקומי העל, ביקומים המקומיים, או בפלטות המיושבות, זהו בן פרדיס אשר מגלה את האב לאנשים ולמלאכים. הבן הנצחי ובניו מגלים את השדרה של גישת

היצורים אל האב האוניברסאלי. ואף אנו, שמוצאנו מגבוה, היננו מבינים את האב באופן מלא יותר בעת שאנו לומדים את התגלות אופיו ואישיותו בבן הנצחי ובבניו של הבן הנצחי.

האב מגיע אליכם כאישיות אך ורק באמצעות בניו האלוהיים של הבן הנצחי. ואף אתם מגיעים אל האב באותה דרך חיה; אתם מרקיעים אל האב בהנחייתה של קבוצת הבנים האלוהית הזו. ואמת זו עומדת על תילה, אף-על-פי שאישיותכם הינה מתת ישירה של האב האוניברסאלי.

בכל הפעילויות הנרחבות ורחבות היריעה הללו של מנהל הרוח של הבן הנצחי, אל לכם לשכוח כי הבן הינו אישיות ממש ובפועל, בדיוק כשם שהאב הינו אישיות. ולאמיתו של דבר, להוויות מסדר אנושי בעברן, הבן הנצחי נגיש הרבה יותר מאשר האב האוניברסאלי. בהתקדמות עולי הרגל של הזמן במעגלי האוונה, תהיו כשירים להשיג את הבן הרבה לפני שתהיו מוכנים להבחין באב.

שומה עליכם להבין יותר את טיבו הרחום של הבן הנצחי של החמלה; זאת תעשו בשעה שתמדטו על ההתגלות של תכונות אלוהיות אלה; התגלות אשר הוענקה מתוך שירות אוהב של בנכם הבורא, אשר לפנים היה בן-אדם על-פני כדור-הארץ, ועתה הינו הריבון המרומם של יקומכם המקומי – בן האדם ובן האל.

[חובר על-ידי יועץ אלוהי אשר מונה לנסח הצהרה זו, המתארת את הבן הנצחי של פרדיס].

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 8

הרוח האינוסופית

בעבר הנצח, בשעה שהמחשבה האינוסופית והמוחלטת ה"ראשונה" של האב האוניברסאלי מוצאת דבר-ביטוי אלוהי כה ראוי וכה מושלם בבן הנצחי, או אז מופיעה התשוקה העליונה, הן באל-המחשבה והן באל-הדבר, להופעתו של סוכן אוניברסאלי ואינוסופי של ביטוי הדדי ושל פעולה משולבת.

בהפציע שחר הנצח, מכירים הן האב והן הבן באופן אינוסופי בתלות ההדדית ביניהם, באחדותם הנצחית והמוחלטת; וכך, נכנסים הם בברית אינוסופית ונצחית של שותפות אלוהית. ברית זו, שאין לה אחרית וקץ, נוצרה לשם הוצאתם אל הפועל של מושגיהם המאוחדים במשך כל מעגל הנצח; ומאז אירוע נצח זה, ממשיכים האב והבן באותו איחוד אלוהי.

וכך, היננו ניצבים כעת פנים-אל-פנים מול מקור הנצח של הרוח האינוסופית, אישיות הָאֱלֹהִים הַשְּׁלִישִׁית. באותו רגע שבו הוגים בצוותא האל האב והאל הבן פעולה אינוסופית ונצחית – הוצאתה אל הפועל של תוכנית-מחשבה מוחלטת – או אז, בו ברגע ממש מגיחה לה הרוח האינוסופית במלואה לכדי קיום.

בגוללי באופן זה את סדר מקור האלוהויות, הינני עושה כן אך ורק על-מנת לאפשר לכם לחשוב על מערכות היחסים ביניהן. לאמיתו של דבר, כל שלוש האלוהויות קיימות מזה נצח; הן הינן קיומיות. אין להן התחלה במניין הימים ואין להן סוף; הן מתאמות, עליונות, מרביות, מוחלטות ואינוסופיות. הן היו, הן הוות ותמיד תהיינה. והן הינן שלוש אישיות ייחודיות נפרדות, אך סימוכיות לנצח: האל האב, האל הבן והאל הרוח.

1. האל של הפעולה

בעבר הנצח, עם הפיכתה של הרוח האינוסופית לאישית, הופך מעגל האישיות האלוהי למושלם ושלם. האל של הפעולה קיים, ומרחב החלל העצום עומד נכון לדרמה הכבירה של הבריאה – ההרפתקה האוניברסאלית – הנוף האלוהי של עידני הנצח.

פעולתה הראשונה של הרוח האינוסופית הינה בחינתם והכרתם של הוריה האלוהיים, האב-האב והאם-הבן. היא, הרוח, מזהה את שניהם ללא סייג. היא מודעת לחלוטין לאישיותיהם הנבדלות ולאינוסופיות תכונותיהם, כמו גם לטיבם המשולב ולפעולתם המאוחדת. ואז, מרצונה שלה, בנכונות של התעלות וספונטניות מעוררת השראה, ועל אף השוויון בינה לבין האישיות הראשונה והאישיות השנייה, מבטיחה אישיות הָאֱלֹהִים הַשְּׁלִישִׁית את נאמנותה הנצחית לאל האב ומכירה בתלותה לעד באל הבן.

מטבעו של מהלך זה, מתוך ההכרה ההדדית באי התלות של כל אישיות באישיות האחרות, ומטיבו של איחוד הביצועי של כל השלוש, מיוסד מעגל הנצח. שילוש פרדים מתקיים. במת החלל האוניברסאלי מוכנה להתגוללות היצירתית של הנוף המגוון, אשר אין לו סוף, של תכליתו של האב האוניברסאלי, באמצעות אישיות הבן הנצחי ועל-ידי ההוצאה אל הפועל בידי אל הפעולה, קרי סוכנות הביצוע של מפעלי המציאות של שותפות הבורא האב-הבן.

אל הפעולה פועל ונבכי החלל זעים. מיליארד עולמות מושלמים מגיחים כהרף עין לכדי קיום. בטרם מאורע היפותטי נצחי זה, אנרגיות-החלל הטבועות בפרדים הינן קיימות ופעילות בפוטנציה, אך אין להן עדיין קיום למעשה; אף הכבידה הפיזית אינה יכולה להימדד, אלא על-ידי תגובת המציאויות החומריות למשיכתה הרציפה. ברגע (משוער) זה, המרוחק באופן נצחי, אין מתקיים יקום חומרי, אולם בו רגע שמתגשמים מיליארד עולמות, מתקיימת בפועל כבידה מספיקה והולמת על-מנת להחזיקם באחיותו התמידית של פרדים.

וכעת מבזיקה צורת האנרגיה השנייה דרך בריאתם של האלים, ושטף רוח זה נתפס מיידית בכבידה הרוחנית של הבן הנצחי. וכך, ננגע היקום אשר נחבק-פעמיים באנרגיית האינוסוף, והולך ונטבל ברוח האלוהית. ובדרך זו מצע החיים הופך מוכן לקראת תודעת הדעת המופיעה במעגלי התבונה הסימוכיים של הרוח האינוסופית.

והאב פועל את פעולתו על זרעי קיום פוטנציאליים אלה, הפזורים ברחבי הבריאה המרכזית של האלים; ואישיות הברוא מופיעה. או אז, ממלאת

נוכחות אלוהויות פרדים את מלוא החלל שאורגן, ומתחילה למשוך ביעילות את כל הדברים ואת כל ההוויות לעבר פרדים.

הרוח האינסופית הופכת נצחית בה בעת שנולדים עולמות האוונה; ויקום מרכזי זה נוצר על ידה, עימה ובה, בהתאם למושגיהם המשולבים ולרצונותיהם המאוחדים של האב והבן. האישיות השלישית הופכת לאלוהית מעצם פעולת בריאה אחודה זו, וכך לנצח הופכת לפועל האחד.

אלו הם הזמנים האיומים והכבירים של ההתרחבות היוצרת של האב ושל הבן, באמצעות הפעולה, ובעצם הפעולה, של האחד הסימוכי ושל המוציא לפועל הבלעדי שלהם – המקור והמרכז השלישי. אין בנמצא כל רישום של זמנים מעוררים אלה. לרשותנו עומדת אך ורק עדותה הדלה של הרוח האינסופית, הממחישה את המהלכים האדירים הללו, ואך מאשרת את עובדת ההפיכה לנצחי של היקום המרכזי ושל כל הנוגע לו, בה בעת שהיא עצמה השיגה את אישיותה ואת קיומה המודע.

בקצרה, מעידה הרוח האינסופית כי הואיל והיא עצמה הינה נצחית, כך נצחי הוא אף היקום המרכזי. וזוהי נקודת המוצא המסורתית של סיפור יקום היקומים. לחלוטין, דבר אינו ידוע; ואין בנמצא כל תיעוד הנוגע לאירוע או למהלך כלשהו הקודם להתפרצות מדהימה זו של אנרגיה יצירתית ובינה מנהלית אשר גיבשו את היקום העצום המתקיים לבטח ופועל מעדנות במרכזם של הדברים כולם. מעבר למאורע זה שוכנים מהלכי נצח בל-יאותרו, ושוכנים עומקי האינסוף – מסתורין מוחלט.

וכך, היננו מתארים את המוצא הסדרתי של המקור והמרכז השלישי, וזאת כהקלה פרשנית הנעשית בעבור הדעת ככולת-הזמן ומותנית-המרחב של היצורים בני התמותה. על-מנת לדמיין את ההיסטוריה של היקום, דעתו של האדם זקוקה לנקודת התחלה; ואנוכי הונחיתי להציע טכניקת גישה זו למושג ההיסטורי של הנצח. בעבור הדעת הגשמית, עקביות דורשת קיומו של מחולל ראשוני; ולפיכך, היננו מציבים את האב האוניברסאלי כגורם הראשון וכמרכז המוחלט של כלל הבריאה, ובה בעת היננו מנחים את דעתם של כל היצורים להבין כי הבן והרוח הינם נצחיים-בצוותא עם האב לאורך כל שלבי ההיסטוריה של היקום, ובכל מחוזות הפעולה היצירתית. ואת זאת היננו עושים מבלי להתעלם כלל ממצאויותם ומנצחיותם של אי פרדים ושל המוחלט הבלתי-מגבל, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט האללהי.

די בזה שהדעת הגשמית של ילדי הזמן מסוגלת להגות באב באשר הוא בנצח. להווה ידוע לנו כי הדרך הטובה ביותר של ילד למקם עצמו ביחס למציאות, היא בראש ובראשונה להתמחות במערכות היחסים במצב של הורה-ילד, ולאחר מכן להרחיב מושג זה כך שיקיף את המשפחה כשלם. בהמשך לכך, תוכל הדעת המתפתחת של הילד להתאים עצמה למושגי מערכות היחסים המשפחתיים, ומשם למערכות היחסים של הקהילה, הגזע והעולם; ואז, גם למערכות היחסים ביקום, ביקום-העל ואף ביקום היקומים.

2. טיבה של הרוח האינסופית

הפועל האחד קיים מזה נצח, והוא הינו אחד עם האב האוניברסאלי ועם הבן הנצחי, בשלמות וללא סייג. הרוח האינסופית משקפת באופן מושלם לא רק את טיבו של אב פרדים, אלא אף את טיבו של הבן המקורי.

המקור והמרכז השלישי ידוע בכינויים רבים: הרוח האוניברסאלית, המדריך העליון, הבורא האחד, המבצע האלוהי, הדעת האינסופית, רוח הרוחות, רוח האם של פרדים, הפועל האחד, המתאם הסופי, הרוח השוכנת-בכל, התבונה המוחלטת, הפעולה האלוהית; ובאורנטיה, הוא לעיתים מזוהה מתוך בלבול עם הדעת הקוסמית.

ראוי בהחלט לכנות את אישיות האלוהות השלישית בשם הרוח האינסופית, שכן האל הינו רוח. ואולם יצורים גשמיים, הנוטים לטעות בזוהרם את החומר כמציאות הבסיס, ואת הדעת – יחד עם הרוח – כהנחות המתבססות על החומר, ייטיבו להבין את המקור והמרכז השלישי אם יכנוהו בשם המציאות האינסופית, המארגן האוניברסאלי, או מתאם האישיות.

הרוח האינסופית, בבחינת התגלות אוניברסאלית של אלוהות, אינה בר-איתור והיא מצויה לחלוטין מעבר להבנה אנושית כלשהי. על-מנת לחוש במוחלטות הרוח, שומה עליכם להגות באינסופיותו של האב האוניברסאלי ולעמוד ביראה נוכח נצחיות הבן המקורי.

אכן קיים מסתורין באישיותה של הרוח האינסופית, אך לא באותה מידה שהמסתורין נוכח באישיות האב ובזו של הבן. מתוך כל ההיבטים בטיבו של האב, חושף הבורא האחד באופן הבולט ביותר את אינסופיותו. ואף אם בסופו של דבר יתרחב יקום האב עד אינסוף, גם אז ימצאו נוכחות הרוח, השליטה באנרגיה ופוטנציאל הדעת של הפועל האחד, הולמים את דרישותיה של בריאה אינסופית שכזו.

ועל-אף היותה חולקת את מושלמותו, צדיקותו ואהבתו של האב האוניברסאלי, נוטה הרוח כלפי חסדו של הבן הנצחי, ובכך הופכת היא להיות סעד החסד של אלוהויות פרדים בעבור היקום המקיף. לעולמי עד – לנצח ובאופן אוניברסאלי – תהווה הרוח את סעד החסד, כי כשם שמגלים הבנים האלוהיים את אהבת האל, כך מציירת הרוח את תמונת חסדו.

לא תוכל הרוח להכיל יותר טוב מכפי שמכיל האב עצמו, בהיותו מקור כל הטוב שבה; ואולם, באמצעות פעולותיה של הרוח יקל עלינו להבין טוב זה. באמצעות סעד האהבה והשירות המתמיד של אישיות הרוח האינסופית, נאמנות האב ויציבות הבן מקבלות יתר-מוחשיות בעבור הישיות הרוחניות ובעבור היצורים הגשמיים של העולמות.

הבורא האחד יורש את כל יפי מחשבת האב ואת אופי האמת. ותכונות אלוהיות זכות אלה מתואמות ברמות הכמעט-מרביות של הדעת הקוסמית, אשר כפופה לבינה הנצחית והאינסופית של הדעת הבלתי-מותנית וחסרת הגבולות של המקור והמרכז השלישי.

3. היחס של הרוח לאב ולבן

וכפי שהבן הנצחי הינו ביטוי הדבר של המחשבה המוחלטת האינסופית ה"ראשונה" של האב, כך הפועל האחד הינו ההוצאה המושלמת אל הפועל של המושג היצירתי השלם "הראשון", או של התוכנית לפעולה משולבת של שותפות האישיות האב-הבן, מתוך איחוד מוחלט של מחשבה ושל דבר. המקור והמרכז השלישי הופך נצחי במקביל לבריאה המרכזית, זו אשר בציווי נבראה; ובקרב היקומים רק בריאה מרכזית ניחנת בקיום נצחי.

ומאז הפך המקור השלישי לאישיות, לא משתתף עוד המקור הראשון באופן אישי בפעולות הבריאה ביקום. האב האוניברסאלי מאציל על הבן הנצחי ככל שניתן; וכך, גם הבן הנצחי מעניק לפועל האחד את כל הסמכות והעוצמה אשר ביכולתו להעניק.

כל יקום שנברא לאחר בריאתה של האוונה, תוכנן ונוצר במשותף על-ידי הבן הנצחי והבורא האחד, באמצעות האישיות המתאמות שלהם. מערכת היחסים האישית של הרוח לבן בכל הבריאות העוקבות, זהה לזו של הבן לאב בבריאה הראשונה והמרכזית.

מי שבראו אתכם ואת יקומכם היו בן בורא של הבן הנצחי ורוח יצירתית של הרוח האינסופית; ובעוד האב תומך בנאמנות את כל אשר הם ארגנו, זוהי אחריותם של הבן ושל הרוח האוניברסאליים הללו לטפח ולאשש את מלאכתם, וכן לסעוד את היצורים אשר בראו.

הרוח האינסופית הינה הסוכנת היעילה של האב, אשר-כולו-אהבה, ושל הבן, אשר-כולו-חסד, והיא זו המוציאה אל הפועל את תוכניתם האחדה, שתכליתה למשוך אליהם את כל הנשמות אוהבות-האמת בכל עולמות הזמן והמרחב. בדיוק ברגע שבו קיבל הבן הנצחי את תוכנית האב להשגת המושלמות בעבור הברואים ברחבי היקומים – ברגע שבו הפכה תוכנית ההרקעה לתוכנית האב-הבן – באותו רגע ממש הפכה הרוח האינסופית למנהלת האחדה של האב ושל הבן, לשם הוצאתה אל הפועל של תכליתם האחדה והנצחית. בכך התחייבה הרוח האינסופית להעניק את כל משאבי נוכחותה האלוהית, ואת כל אישיות הרוח שבה, לאב ולבן; היא הקדישה הכל למען התוכנית הכבירה של רוממות יצורי הרצון השורדים אל הרמות האלוהיות של מושלמות פרדים.

הרוח האינסופית הינה התגלות שלמה, בלעדית ואוניברסאלית של האב האוניברסאלי ושל בנו הנצחי. שומה על כל הידע על השותפות האב-הבן כי יידוע דרך הרוח האינסופית, שהינה המייצג האחד של האיחוד האלוהי בין המחשבה לבין הדבר.

הבן הנצחי הינו שדרת הגישה היחידה אל האב האוניברסאלי, והרוח האינסופית הינה הדרך היחידה שבה ניתן להגיע אל הבן הנצחי. רק באמצעות הסעד הסבלני של הרוח יכולות הוויות הזמן המרקיעות לגלות את הבן.

במרכזם של כל הדברים, הרוח האינסופית הינה הראשונה באלוהיות פרדים אשר מושגת על-ידי עולי הרגל המרקיעים. האישיות השלישית עוטפת את האישיות השנייה ואת האישיות הראשונה, ולכן תמיד היא זו אשר כל המועדים להצגה בפני הבן ואביו מוכרחים להכיר ראשונה.

והרוח משרתת ומייצגת כך את האב ואת הבן אף בדרכים רבות אחרות.

4. רוח הסעד האלוהי

במקביל ליקום הפיזי, שבו כבידת פרדים מחזיקה את כל הדברים יחדיו, מצוי יקום רוחני שבו דבר הבן הינו פירוש מחשבת האב; וכאשר "הופך הדבר לבשר", הוא מדגים את החסד האוהב בטיבם המשולב של הבוראים הסימוכיים. אולם, בבריאות חומריות ורוחניות אלה, ובאמצעותן, מתקיימת במה עצומה שעליה מציגים הרוח האינסופית וצאצאיה הרוחניים את החסד המשולב, הסבלנות והחיבה התמידית של ההורים האלוהיים כלפי ילדיהם התבוניים, שאותם הגו ויצרו בצוותא. מהות אופייה האלוהי של הרוח הינו סעד תמידי בעבור הדעת. וכל צאצאיו הרוחניים של הפועל האחד חולקים בתשוקה זו לסעוד, ובזה הדחף האלוהי לשרת.

האל הינו אהבה, הבן הינו חסד והרוח הנה סעד – סעד אהבה אלוהית וחסד ללא גבול כלפי כלל הבריאה התבונית. הרוח הינה ביטוי האישיות של אהבת האב ושל חסד הבן; ובה הם לנצח מאוחדים לשם שירות אוניברסאלי. הרוח הינה אהבה יישומית לבריאה המורכבת מיצורים; האהבה המשולבת של האב ושל הבן.

הרוח האינסופית ידועה באורנטיה כהשפעה נוכחת-בכל, כנוכחות אוניברסאלית; ואולם בהאוונה תדעו אותה כנוכחות אישית של סעד ממשי. כאן, משמש הסעד של רוח פרדים כמופת וכדפוס מעורר השראה לכל אחת מהרוחות המתאמות שלה, ולכל אחת מהאישיות הכפיפות אשר סועדות את הבוראים של עולמות הזמן והמרחב. ביקום האלוהי הזה השתתפה הרוח האינסופית השתתפות מלאה בשבעת המופעים הטרנסצנדנטיים של הבן הנצחי; ובדומה לזאת, השתתפה היא יחד עם הבן מיכאל המקורי בשבע הענקות המתת במעגלי האוונה, בהופכה לפיכך לסועדת רוחנית מבינה ואוהדת לכל עולה רגל של הזמן החוצה מעגלים מושלמים אלה של מעלה.

בשעה שכן בורא מקבל על עצמו את האחריות ליצור יקום מקומי מתוכנן, מתחייבות אישיות הרוח האינוסופית לשמש כסועדות בלתי-נלאות של בן מיכאל זה משהוא יוצא אל משימת ההרפתקה היצירתית שלו. ובמיוחד, היננו מוצאים את הרוח האינוסופית מקדישה עצמה לטיפוח הרקעתן של הבריות הגשמיות לרמות גבוהות יותר ויותר של הישג רוחני, בדמותן של הקנות הִיצִירָתִיּוֹת, רוחות הָאֵם של היקום המקומי. וכל עבודת הסעד הזו עבור היצורים, מתבצעת בהרמוניה מושלמת עם התכליות של הבנים הבוראים ביקומים המקומיים הללו, ובסמיכות קרובה לאישיותיהם.

וכשם שעוסקים בני האל במשימה עצומת המימדים של גילוי אישיות האהבה של האב ליקום, כך מקדישה עצמה הרוח האינוסופית לסעד התמידי של גילוי האהבה המשולבת של האב ושל הבן עבור הדעת היחידנית של כל הילדים בכל יקום ויקום. בִּפְרָיֹאת מקומיות אלה לא תופיע הרוח בקרב הגזעים של בני התמותה בדמות בשר ודם, כפי שעושים בנים מסוימים של האל; ואולם, הרוח האינוסופית והרוחות המתאמות שלה אכן מורידות עצמן בדרגה, ובשמחה עוברות סדרה מדהימה של הפחתות ברמת אלוהיותן, עד אשר מופיעות הן בדמות מלאכים העומדים לצדכם ומנחים אתכם בדרך נתיביו הנמוכים של הקיום הארצי.

באמצעות סדרת הפחתות זו עצמה, מתקרבת הרוח האינוסופית – כאישיות – ומגיעה קרוב מאוד לכל אחת מההוויות בעולמות שמוצאם חייתי. וכל זאת עושה הרוח מבלי לבטל כהוא זה את קיומה כאישיות האלוהות השלישית המצויה במרכזם של כל הדברים.

הבורא האחד הינו, לאמיתו של דבר ולנצח, אישיות הסעד הגדולה, סועד החסד האוניברסאלי. על-מנת להבין את הסעד של הרוח, הגו באמת שלפיה רוח זו הינה המיץ המשולב של אהבת האב הבלתי-נגמרת ושל חסדו הנצחי של הבן. ואולם, אין סעד הרוח מוגבל אך ורק לייצוגם של הבן הנצחי ושל האב האוניברסאלי. לרוח האינוסופית אף היכולת לסעד את יצורי הממלכות בשמה ובזכותה; האישיות השלישית ניחנת בכבוד אלוהי, ואף מעניקה סעד אוניברסאלי מטעם עצמה.

ובאשר יוסיף האדם וילמד על אודות סעד אוהב ובלתי-נלאה זה של הרוח האינוסופית לסדרים הנמוכים של משפחת הברואים, כך הוא גם יעריך ויעריך אף יותר את טיבה הִטְרָנסְפֶּנְדֶּנְטְלִי, ואת האופי שאין-דומה-לו של פעולה משולבת זו של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. אכן הרוח הינה "עיני האל השורות תמיד על עושי הטוב" ו"האוזניים האלוהיות הקרירות תמיד לתפילותיהם".

5. נוכחות האל

תכונתה הבולטת של הרוח האינוסופית הינה הימצאותה בכל. רוח מחדרת-כל זו נוכחת בכל מקום ומקום ברחבי יקום היקומים, וכה דומה נוכחותה לזו של דעת אוניברסאלית אלוהית. הן אישיות האלוהות השנייה והן אישיות האלוהות השלישית מיוצגות בכל העולמות על-ידי רוחותיהן הנוכחות-תמיד.

האב הינואינוסופי ולפיכך מוגבל הוא ברצונו בלבד. במתת המכווננים ובמעגל האישיות האב פועל לבדו; ואולם, במגעם של כוחות הרוח עם ההוויות התבוניות, עושה האב שימוש ברוחות ובאישיות הבן הנצחי והרוח האינוסופית. ברצונו נוכח הוא רוחנית במידה שווהעמהבן או עם הפועל האחד; הוא נוכחעמהבןברוח. בוודאות רבה, נוכח האב בכל מקום, והיננו מבחינים בנוכחותו על-ידי ובאמצעות כל אחד מהכוחות המגוונים אך הסימוכיים, ההשפעות והנוכחויות, ובאמצעות כולם גם יחד.

בכתבי הקודש שלכם, המונח^{רוח} אלוהיםמשמש לסירוגין לציון של הרוח האינוסופית בפרדים ושל הרוח הִיצִירָתִית של יקומכם המקומי. רוח הקודש הינה מעגל הרוח של בֶּת יִצִירָתִית זו של הרוח האינוסופית של פרדים. רוח הקודש הינה מעגל אופייני לכל יקום מקומי, והיא מוגבלת לממלכות הרוח של יצירה זו; לעומת זאת, הרוח האינוסופית נוכחת בכל מקום ובכל עת.

קיימות השפעות רוחניות רבות, והן כולןכאחת. אפילו עבודתם של מכוונני המחשבה, אף שהינה בלתי-תלויה בכל שאר ההשפעות, חופפת בקביעות לסעד הרוחני של ההשפעות המשולבות של הרוח האינוסופית ושל רוח האם של היקום המקומי. לא ניתן להפריד בין השפעות רוחניות אלה, כפי שהן באות לידי ביטוי בחייהם של בני אורנטיה. הן פועלות על דעתכם ועל נשמתכם כרוח אחת, אף כי מקורותיהן שונים. וכאשר נחוה סעד רוחני אחד זה, הוא הופך בעבורכם להשפעתו של הֶעֱלִיּוֹן, "אֲשֶׁר יָכוֹל לִשְׁמֹרְכֶם בְּכָל עֵת מִפְּנֵי מְכָשׁוֹל, וְלִהְיוֹת אֶתְכֶם בְּשִׁשׁוֹן תְּמִימִים לַמַּעֲלָה לְפָנַי אֲבִיכֶם".

זיכרו תמיד כי הרוח האינוסופית הינה הפועל^{האחד}; הן האב והן הבן פועלים בו ופועלים דרכו; הוא נוכח לא רק לכשעצמו, אלא גם כאב, כבן וכאב-בן. ומשום כך, ומסיבות רבות נוספות, נוכחותה של הרוח האינוסופית לעיתים מוזכרת כ"רוח אלוהים".

ואכן יהא זה עקבי להתייחס להתקשרות הכוללת של כלל הסעד הרוחני כרוח אלוהים, שכן התקשרות זו הינה, לאמיתו של דבר, איחוד של רוחות האל האב, האל הבן, האל הרוח, הָאֵל בעל שבעת ההיבטים – ואף רוח האל העליון.

6. אישיות הרוח האינוסופית

אל תניחו למתת הנרחבת ולתפוצה העצומה של המקור והמרכז השלישי להאפיל על תשומת לבכם באשר לעובדת אישיותו, או להסיח את דעתכם ממנה. הרוח האינוסופית הינה נוכחות אוניברסאלית, פעולה נצחית, כוח קוסמי, השפעה קדושה ודעת אוניברסאלית; היא זאת ואף יותר מכך באופן

אינסופי, אך היא גם אישיות אלוהית אמיתית.

הרוח האינסופית הינה אישיות שלמה ומושלמת; באלוהותה היא שקולה ומתאמת לאב האוניברסאלי ולבן הנצחי. הפועל האחד הינו אמיתי ובעל נראות בעבור הבריות התבוניות הגבוהות של היקומים, ממש כמו האב וכמו הבן; ולאמיתו של דבר, אף יותר מכך, שכן שומה על כל המרקיעים להגיע אל הרוח עוד בטרם יוכלו לגשת לאב דרך הבן.

הרוח האינסופית, אישיות האלוהות השלישית, ניחנה בכל התכונות שאותם הינכם משייכים לאישיות. הרוח ניחנה בדעת מוחלטת: "כי הרוח חזק את-הפל, גם את-מעמקי האלהים". ובנוסף לדעת, ניחנה הרוח אף ברצון. על אודות מתת הרוח נרשם: "וכל-אלה יפעל הרוח האחד, שהוא החלק לאיש כרצונו."

"אהבת הרוח" הינה אמיתית, וכך גם צערה; ולפיכך "לא תעצבו את רוח הקדש של-אלהים". בין אם היננו חוזים ברוח האינסופית כאלוהות פרדיס ובין אם כרוח יצירתית של יקום מקומי, מוצאים אנו כי הפועל האחד אינו רק המקור והמרכז השלישי, כי אם גם אישיות אלוהית. אישיות אלוהית זו אף מגיבה כלפי היקום כאישיות. הרוח דוברת אליכם, "מי אשר-אין לו, ישמע את אשר הרוח דובר". "הרוח הוא אשר משפיע בעדכם." והרוח משפיעה השפעה ישירה ואישית על הברואים, "כי-כל אשר רוח אלהים ינהגם, בני אלהים הם".

ואף כי היננו חוזים במופע הסעד של הרוח האינסופית בעולמות המרוחקים ביקום היקומים; ואף כי היננו רואים את אותה אלוהות מתאמת פועלת בתוך ובאמצעות הוויות מגוונות רבות מני-ספור, אשר מקורן במקור והמרכז השלישי; ואף כי היננו מכירים בתכונת הרוח להימצא-בכל; על אף כל זאת, עדיין היננו מאשרים כי אותו מקור ומרכז שלישי הינו אישיות, הבורא האחד של כל הדברים ושל כל ההוויות ושל כל היקומים.

במנהל היקומים, האב, הבן והרוח מאוגדים לנצח באופן מושלם. בעוד שכל אחד מהם עוסק בסעד אישי לכלל הבריאה, שלושתם שזורים יחד באופן אלוהי ומוחלט בשירות של בריאה ושל שליטה, ההופך אותם לנצחלאחד.

האב והבן נוכחים הדדית באישיות הרוח האינסופית, תמיד ובמושלמות ללא סייג, שכן הרוח היא כמו האב וכמו הבן, ואף הינה כמו האב והבן באשר הם שניהם אחד לנצח.

[הוצג באורנטיה על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה, אשר מונה על-ידי עתיקי היומין להציג את טיבה ואת פועלה של הרוח האינסופית.]

הספר של אורנטיה

מסמך 9

היחס של הרוח האינוסופית ליקום

דבר-מה מוזר אירע בעת שהאב האוניברסאלי והבן הנצחי התאחדו בנוכחות פרדיס בכדי להפוך עצמם לאישיים. דבר לא העיד מבעוד מועד כי במצב נצח זה יהפוך הפועל האחד לאישי, בדמות רוחניות בלתי-מוגבלת, המתואמת עם הדעת המוחלטת וניחנת בזכויות ייחודיות של הפעלת אנרגיה. התהוותו של הפועל האחד משלימה את שחרור האב מכבלי המושלמות הממורכזת ומאזיקי מוחלטות האישיות. ושחרור זה מתבטא בכוחו האדיר לברוא הוויות, המותאמות היטב לשמש כרוחות סועדות, ואפילו ליצורים הגשמיים של היקומים המתפתחים שיבואו לאחר מכן.

האב הוא אינוסופי באהבה וברצון, במחשבה הרוחנית ובתכלית; והוא הינו התומך האוניברסאלי. הבן הוא אינוסופי בבינה ובאמת, בביטוי הרוחני ובפירוש; והוא הינו המגלה האוניברסאלי. פרדיס אינוסופי בפוטנציאל מתת הכוח ובקיבולת לשליטה אנרגטית; והינו המייצב האוניברסאלי. לפועל האחד זכויות ייחודיות לסינתזה, קיבולת אינוסופית לתיאום כל אנרגיות היקום הקיימות, כל הרוחות הממשיות וכל הבריות התבוניות ביקום; המקור והמרכז השלישי הוא המאחד האוניברסאלי של מגוון האנרגיות והיצירות, אשר הופיעו כפועל-יוצא של התוכנית האלוהית ושל התכלית הנצחית של האב האוניברסאלי.

הרוח האינוסופית, הבורא האחד, מהווה סועד אוניברסאלי אלוהי. הרוח מגישה ללא-הרף את סעד חסד הבן ואת סעד אהבת האב, והיא שורה בהרמוניה אף עם הצדק היציב, הבלתי-משתנה והקשר של שילוש פרדיס. השפעתה והאישיות שלה קרובות אליכם בכל עת; והן יודעות ומכירות אתכם באמת ובתמים.

ברחבי היקומים, סוכנויות הפועל האחד מתפעלות ללא-הרף את כלל הכוחות והאנרגיות של החלל. בדומה למקור ולמרכז הראשון, כך גם המקור והמרכז השלישי מגיב הן לרוחני והן לגשמי. הפועל האחד הינו ההתגלות של אחדות האל, אשר בו הכול מתקיים – הדברים, המשמעויות והערכים; האנרגיות, הדעת והרוחות.

הרוח האינוסופית מחדרת את כל החלל; היא שוכנת במעגל הנצח; והרוח, כמו האב וכמו הבן, הינה מושלמת ובלתי-משתנה – היא מוחלטת.

1. תכונות המקור והמרכז השלישי

המקור והמרכז השלישי ידוע בשמות רבים, וכולם מתארים את יחסו ומכירים בפעולותיו: כאל הרוח, הוא הינו האישיות המתאמת והשקול האלוהי לאל הבן ולאל האב. כרוח האינוסופית, הוא הינו השפעה רוחנית נוכחת-בכל. כמתפעל האוניברסאלי, הוא הינו האב הקדמון של הבריות השולטות-בעוצמה, והמפעיל של הכוחות הקוסמיים של החלל. כפועל האחד, הוא המייצג המשותף והמוציא לפועל של השותפות האב-הבן. כדעת המוחלטת, הוא הינו מקור הענקת כלל השכל המצוי ברחבי היקומים. וכאל הפעולה, הוא ככל הנראה אביהם הקדמון של התנועה, השינוי ומערכות היחסים.

כמה מתכונותיו של המקור והמרכז השלישי נגזרות מן האב, כמה מהן נגזרות מן הבן, ונראה כי תכונות אחרות אינן פעילות או נוכחות באופן אישי לא באב ואף לא בבן; לא נוכל להסביר תכונות אלה, אלא על-ידי ההנחה שהשותפות האב-הבן, המנציחה את המקור והמרכז השלישי, פועלת באופן עקבי בהרמוניה עם העובדה הנצחית של מוחלטות פרדיס, ומתוך הכרה בעובדה זו. הבורא האחד מגלם את מלוא מושגיהן האינוסופיים והמשולבים של אישיות האלוהות הראשונה והשנייה.

בעודכם חוזים באב כבורא מקורי ובבן כמנהלן רוחני, שומה עליכם לחשוב על המקור והמרכז השלישי כעל מתאם אוניברסאלי, כעל סועד של שיתוף פעולה בלתי-מוגבל. הפועל האחד הינו המתאם של כל המציאות בפועל; הוא הינו מאגר האלוהות של מחשבת האב ושל דבר הבן, ובעת פעולתו הוא אף מתחשב לנצח במוחלטות החומרית של האי המרכזי. שילוש פרדיס הצהיר על הסדר האוניברסאלי שלקדמה; והשגחתו של האל הינה ממלכתם של הבורא האחד ושל ההווה העליונה המתפתחת. לא תוכל כל מציאות-בפועל, או כל מציאות-בהתממשות, לחמוק מהתייחסות בסופו-של-דבר למקור ולמרכז השלישי.

האב האוניברסאלי חולש על ממלכות קדם-האנרגיה, קדם-הרוח והאישיות; הבן הנצחי שולט בעולמות של פעילויות הרוח; נוכחות אי פרדיס

מאחדת את ממלכת האנרגיה הפיזית ואת העוצמה המתגשמת; הפועל האחד פועל לא רק כרוח אינסופית המייצגת את הבן, אלא אף כְּמַתְפַּעֵל הכוחות והאנרגיות של פרדיס, ובכך מביא הוא לכדי קיום את הדעת האוניברסאלית המוחלטת. הפועל האחד מתפקד ברחבי היקום המקיף כאישיות נבדלת וחיונית, ובמיוחד בעולמות הגבוהים יותר של ערכים רוחניים, מערכות יחסים פיזיות-אנרגיות ומשמעויות דעת אמיתיות. בייחוד הוא פועל כל אימת ובכל מקום שבו אנרגיה ורוח מתחברות ופועלות זו על זו; הוא שולט בכל התגובות באמצעות הדעת, מחזיק עוצמה כבירה בעולם הרוח ומפעיל השפעה אדירה על האנרגיה ועל החומר. בכל עת ועת, מביע המקור השלישי את טיבו של המקור והמרכז הראשון.

המקור והמרכז השלישי חולק באופן מושלם וללא-סייג את תכונות נוכחות-בכל של המקור והמרכז הראשון, ולעיתים מכונה הוא הרוח הנוכחת-בכל. באופן מיוחד ואישי ביותר, חולק אל הדעת את תכונת יְדִיעַת-הַפֶּל של האב האוניברסאלי ושל בנו הנצחי; הידע של הרוח הינו מעמיק ושלם. הבורא האחד מבטא היבטים מסוימים של תכונת יְלֶת-הַפֶּל של האב האוניברסאלי, אולם למעשה הוא כל-יכול אך ורק בממלכות הדעת. אישיות האלוהות השלישית הינה המרכז השכלי והמנהלן האוניברסאלי של ממלכות הדעת; בתחום זה הוא מוחלט – ריבונותו הינה בלתי-מוגבלת.

נראה כי הפועל האחד מונע על-ידי השותפות האב-הבן, ואולם כל פעולותיו נראות כְּמִפְרִיזוֹת ביחס האב לפרדיס. לעיתים ובפעולות מסוימות, נראה הוא כְּמַפְעֵל על היעדר מושלמות התפתחותן של האלוהויות ההתנסותיות – האל העליון והאל המרבי.

9:1-7 וכאן טמון מסתורין אינסופי: האינסוף גילה את אינסופיותו בו-זמנית בבן וּפְרָדִיס, ואז, הִגִּיחָה לכדי קיום הוויה השקולה לאל באלוהותה, המשקפת את טיבו הרוחני של הבן, והמסוגלת להפעיל את תבנית פרדיס; הוויה אשר בריבונותה הינה כפופה ארעית, אך בדרכים רבות נראית כמגוונת ביותר בִּפְעוּלָהּ. ועליונות-לכאורה זו בפעולה ניכרת בתכונתו של המקור והמרכז השלישי, בהיותו עליון אף ביחס לכבידה הפיזית – המופע האוניברסאלי של אי פרדיס.

בנוסף לשליטת-על זו באנרגיה ובכל הדברים הפיזיים, ניחנה הרוח האינסופית אף בתכונות הסבלנות, החסד והאהבה, אשר מתגלות בעדנה כה גדולה בסעד הרוחני שלה. הרוח הינה כשירה ביותר על-מנת לסעוד באהבה, ולהאפיל על הצדק באמצעות רחמים. כל תכונות האדיבות השמימית והחביבה החומלת של הבן המקורי הנצחי, אף הן מנת חלקו של אל הרוח. יקום מוצאכם מחושל הוא בין פטיש הצדק לבין סדן הסֶכֶל; ואולם, אלה האוחזים בפטיש הינם ילדי החמלה, צאצאיה הרוחניים של הרוח האינסופית.

2. הרוח הנוכחת-בכל

האלוהים הינו רוח בשלושה מובנים: הוא עצמו רוח; בבנו הוא מופיע כרוח ללא-סייג; ובפועל האחד, כרוח בת-ברית של הדעת. ובנוסף למציאויות רוח אלה, היננו סבורים כי מבחינים אנו ברמות של מופעי רוח התנסותיים – הרוחות של ההוויה העליונה, האלוהות המרבית והמוחלט האלוהי.

הרוח האינסופית משלימה את הבן הנצחי, ממש כשם שהבן משלים את האב האוניברסאלי. הבן הנצחי הינו אישיות האב שהפכה לרוחנית; הרוח האינסופית הינה רוחניותם של הבן הנצחי ושל האב האוניברסאלי אשר הפכה לאישית.

קווים רבים של כוח רוחני ומקורות של עוצמה על-חומרית מחברים את אנשי אורנטיה ישירות עם אלוהויות פרדיס. ישנו הֶקְשֶׁר של מכוונני המחשבה, המחברים ישירות לאב האוניברסאלי; קיימת ההשפעה הנרחבת של דחף הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי; וכן, קיימת נוכחותו הרוחנית של הבורא האחד. בין תפקוד רוח הבן לתפקוד רוחה של הרוח קיים הבדל בפעולה. בסעד הרוחני שלה, האישיות השלישית עשויה לפעול כדעת ועוד רוח, או כרוח בלבד.

בנוסף לנוכחויות פרדיס אלה, נהנים בני אורנטיה מההשפעות הרוחניות ומהפעילויות של היקום המקומי ושל יקום העל, שבהם שוכן מערך אינסופי-כמעט של אישיותיות אהבות, אשר מוליכות תמיד את בעלי התכלית האמיתית ואת בעלי הלב הישר, מעלה ופנימה, אל עבר האידיאלים של האלוהות ואל עבר המטרה של המושלמות העילאית.

היננו יודעים את נוכחות הרוח האוניברסאלית של הבן הנצחי; ביכולתנו להבחין בה בבירור. את נוכחותה של הרוח האינסופית, אישיות האלוהות השלישית, אפילו בני תמותה עשויים לדעת, באשר מסוגלים יצורים גשמיים לחוות בפועל את חסד ההשפעה האלוהית הזו, הפועלת כמתת רוח הקודש של היקום המקומי בקרב הגזעים האנושיים. בני האדם אף עשויים להיות מודעים במידה מסוימת למכוונן, קרי לנוכחותו הלא-אישית של האב האוניברסאלי. רוחות אלוהיות אלה פועלות יחדיו ובתאום מושלם על-מנת לרומם את האדם ולהפכו לרוחני. רוחות אלה הינן כאחת ביישום הרוחני של תוכניות ההרקעה והשגת המושלמות של בני התמותה.

3. המתפעל האוניברסאלי

אי פרדיס הינו המקור והמהות של הכבידה הפיזית; ודי בכך על-מנת שתדעו כי בכל קיום היקומים הגשמי, הכבידה הינה אחד מהדברים היותר משיים והמהימנים לנצח. לא ניתן לשנות או לבטל את הכבידה, אלא באמצעות אותם כוחות ואנרגיות אשר ציוו האב והבן יחדיו, ואשר הופקדו בידי המקור והמרכז השלישי ופועלים בסימוכיות עימו.

הרוח האינוסופית ניחנה בעוצמה ייחודית ומדהימה – אנטי-כבידה. עוצמה זו אינה נוכחת בצורה פעילה (נראית) באב או בכך. יכולת זו, לשאת את כוח המשיכה של הכבידה החומרית, אשר הינה מטבע המקור השלישי, מתגלה בתגובותיו האישיות של הפועל האחד בשלבים מסוימים של יחסים אוניברסאליים. ותכונה ייחודית זו ניתנת להעברה לאישיות גבוהות מסוימות של הרוח האינוסופית.

אנטי-כבידה יכולה לבטל את הכבידה בתוך תחום מסגרת מקומית; והיא עושה כן באמצעות הפעלת נוכחות כוח שקולה. היא פועלת אך ורק בהתייחסות לכבידה חומרית; וזוהי איננה פעולה של דעת. מופע ההתנגדות-לכבידה של ג'ירוסקופ מהווה תיאור הולם לתוצאתה של אנטי-כבידה, אך הינו חסר ערך לשם תיאור הגורם של האנטי-כבידה.

ומעבר לכך, הפועל האחד מציג כוחות המסוגלים להתעלות מעל הכוח ומנטרלים את האנרגיה. כוחות אלה פועלים באמצעות האטה של אנרגיה עד לנקודה שבה היא הופכת לחומר, וכן באמצעות שיטות אחרות שאינן ידועות לכם.

הבורא האחד עצמו אינו אנרגיה, ואף לא המקור או היעד שלה; הוא זה אשר מתפעל אותה. הבורא האחד הינו פעולה – תנועה, שינוי, התאמה, תיאום, ייצוב ושווי משקל. האנרגיות הכפופות במישרין או בעקיפין לשליטת פרדיס, מגיבות מטיבן לפעולותיהם של המקור והמרכז השלישי ושל מגוון סוכניו.

את יקום היקומים מחדרים יצוריו שולטי-העוצמה של המקור והמרכז השלישי: בקרים פיזיים, מנהלי כוח, מקצועי כוח ונציגים אחרים של אל הפעולה, אשר עוסקים בוויסות ובייצוב האנרגיות הפיזיות. היצורים הייחודיים הללו, בעלי התפקודים הפיזיים, ניחנים כולם במגוון תכונות של שליטה בעוצמה, כדוגמת אנטי-כבידה, אשר בהן עושים הם שימוש במאמציהם לייצב את שווי המשקל הפיזי של החומר והאנרגיה של היקום המקיף.

נראה כי כל הפעילויות החומריות הללו של אל הפעולה, מייחסות את תפקודו לאי פרדיס, ואכן, סוכנויות הכוח כולן מתחשבות במוחלטות האי הנצחי, ואף תלויות בו. ואולם, הפועל האחד אינו פועל בעבור פרדיס ואף לא בתגובה אליו. הוא פועל באופן אישי בעבור האב והבן. פרדיס איננו אישיות. כל העשייה של המקור והמרכז השלישי בתחום הלא-אישי והבלתי-אישי, ובכל התחום של מה שהוא אחר-מאישי, מהווה פעולות רצוניות של הפועל האחד עצמו; ואלה אינן שיקוף, נגזרת, או תוצאה של משהו או של משהו.

פרדיס הוא תבנית האינוסוף; ואל הפעולה הינו מפעילה של תבנית זו. פרדיס הינו נקודת הסמך החומרית של האינוסוף; וסוכנויות המקור והמרכז השלישי הינן ידיות התבונה, אשר מניעות את הרמה החומרית ומזריקות ספונטאניות אל תוך מכניזם הבריאה הפיזית.

4. הדעת המוחלטת

למקור והמרכז השלישי קיים טבע אינטלקטואלי הנפרד מתכונותיו החומריות והרוחניות. לא בקלות ניתן להתקשר עם טבע שכזה, אך הוא ניתן לסימוכיות – באופן אינטלקטואלי, אם כי לא באופן אישי. ברמות פעולת הדעת, טבע זה ניתן להבחנה מהתכונות החומריות ומהאופי הרוחני של המקור והמרכז השלישי, ואולם בעבור האישיות המנסות להבחין בו, טבע זה לעולם איננו פועל באופן עצמאי מהתגשמויות פיזיות או רוחניות.

הדעת המוחלטת הינה הדעת של האישיות השלישית; והיא בלתי-נפרדת מאישיותו של אל הרוח. בהווית פעילות, הדעת איננה נפרדת מהאנרגיה, מהרוח, או משתיהן גם יחד. הדעת איננה תכונתית [אינהרנטית] לאנרגיה; אנרגיה קולטת את הדעת ומגיבה לה; דעת עשויה להיות מוספת על-גבי אנרגיה, אך תודעה איננה תכונתית ברמה החומרית הטהורה. דעת לא חייבת להתווסף לרוח טהורה, באשר זו מטבעה מודעת ומזהה. באופן כזה או אחר, רוח הינה תמיד תבונתית, בעלת-דעת. עשויה זו להיות דעת כזו או אחרת, קדם-דעת, או על-דעת, ואף רוח דעת, אולם ביכולתה לעשות את השקול למחשבה ולדיעה. בוננות הרוח מתעלה מעל תודעת הדעת, מתווספת לה, ומבחינה תיאורטית אף קודמת לה.

הפועל האחד הינו מוחלט רק בתחום הדעת, בממלכות התבונה האוניברסאלית. הדעת של המקור והמרכז השלישי הינה אינוסופית; היא מתעלה לחלוטין מעל מעגלי הדעת הפעלתניים הפועלים ביקום היקומים. מתת הדעת של שבעת יקומי העל נובעת משבע רוחות האב, האישיות היסודיות של הפועל האחד. רוחות אב אלה מפיצות את הדעת ליקום המקיף בדמות הדעת הקוסמית; את יקומכם המקומי מחדרת גרסת נבאדון של הדעת הקוסמית מטיפוס אורוֹנוֹטון.

הדעת האינוסופית מתעלמת מן הזמן; הדעת המרבית מתעלה מעליו; ואילו הדעת הקוסמית מותנית בו. וכך גם ביחס למרחב: הדעת האינוסופית בלתי תלויה במרחב, אך באשר נרד מן הרמה האינוסופית לרמות הדעת המסייעות, שומה על השכל להביא בחשבון יותר ויותר את עובדת קיום המרחב ואת מגבלותיו.

כוח קוסמי מגיב לדעת בדיוק כשם שהדעת הקוסמית מגיבה לרוח. הרוח הינה תכלית אלוהית והדעת הרוחנית הינה תכלית אלוהית בפעולה. אנרגיה היא דבר; דעת היא משמעות; ורוח הינה ערך. אפילו בזמן ובמרחב, מייצרת הדעת את אותן מערכות יחסים קרובות בין האנרגיה והרוח, אשר מרמזות על קרבת-אחיות הדדית ביניהן בנצח.

הדעת מתמירה את ערכי הרוח למשמעויות של השכל; לרצון קיימת העוצמה לגרום למשמעויות הדעת להניב פרי בתחום החומרי, כמו גם בתחום הרוחני. ההרקעה לפרדיס כרוכה בצמיחה יחסית ומובחנת ברוח, בדעת, ובאנרגיה. האישיות הינה המאחדת את הרכיבים הללו של עצמיות

5. סעד הדעת

המקור והמרכז השלישי הינו אינסוף של דעת. אף אם יגדל היקום לכדי אינסוף, עדיין יהא פוטנציאל הדעת שלו הולם ומספק בכדי להעניק ליצורים רבים מני ספור דעת מתאימה ודרישות קדם-שכליות אחרות.

בממלכות של הדעת הברואה, מולכת עליונה האישיות השלישית, בצירוף עמיתיה המתאמים והכפפים. המקור הבלעדי של תחומי הדעת של הברואים הינו המקור והמרכז השלישי; הוא הינו מעניק מתת הדעת. אפילו לרסיסי האב לא יתאפשר לשכון בדעת האדם, עד אשר נסללה כראוי הדרך עבורם, באמצעות פעולת הדעת והתפקוד הרוחני של הרוח האינסופית.

המאפיין הייחודי של הדעת הינו היכולת לתת למגוון כה רחב של חיים. באמצעות עמיתיו הברואים והברואים, סועד המקור והמרכז השלישי את כל הדעת בכל העולמות. סועד הוא את השכל האנושי והתת-אנושי באמצעות שלישי של היקום המקומי; ובאמצעות הסוכנות של הבקרים הפניניים סועד הוא אף את הנמוכות ביותר שבין הישויות שאינן-מתנסות, שהינן מהסוגים הפרימיטיביים ביותר של הדברים החיים. ותמיד יהא הכיוון של הדעת, סעד של אישיות בעלות דעת-רוח או דעת-אנרגיה.

הואיל ומקור הדעת הינו אישיות האלוהות השלישית, טבעי הדבר כי קל יותר ליצורים האבולוציוניים בעלי הרצון ליצור מושגים מוכנים על אודות הרוח האינסופית; הרבה יותר מאשר על אודות הבן הנצחי או האב האוניברסאלי. המציאות של הפועל האחד מקבלת ביטוי בלתי-מושלם בעצם קיומה של הדעת האנושית. הפועל האחד הינו האב הקדמון של הדעת הקוסמית, ואילו הדעת האנושית הינה מעגל אינדיבידואלי, חלק לא-איש של דעת קוסמית זו, המוענק ביקום מקומי בידי בת יצירתית של המקור והמרכז השלישי.

אף כי מקור הדעת הינו האישיות השלישית, אל לכם להניח כי כל מופעי הדעת אלוהיים הם. שורשיו של השכל האנושי מצויים במקור החומרי של גזעי עולם החי. השכל ביקום איננו התגלות אמיתית יותר של האל אשר הוא דעת, מאשר הטבע הפיזי הינו התגלות אמיתית של היופי ושל ההרמוניה של פרדיס. המושלמות קיימת בטבע, ואולם הטבע איננו מושלם. הפועל האחד הינו מקור הדעת, ואולם הדעת איננה הפועל האחד.

הדעת באורגניזם הינה פשרה בין מהות מושלמות המחשבה לבין תפישת החיים המתפתחת של טבעכם האנושי הבלתי-בוגר. התוכנית להתפתחותכם השכלית אכן ניחנת במושלמות נעלה, אולם בעודכם פועלים במשכנכם, העשוי בשר-ודם, הינכם רחוקים מאוד ממטרה אלוהית זו. מוצאה של הדעת הינו ממקור אלוהי, ואכן מיועד לה גורל אלוהי, אך דעתכם כבני תמותה עדיין איננה ניחנת באצילות אלוהית.

לעיתים תכופות, תכופות מדי, פוגמים אתם בדעתכם על-ידי מחשבות לא-כנות, ואף צורבים אותה בחוסר-ישרה; אתם חושפים את דעתכם לפחדים חייתיים ומעוותים אותה באמצעות חרדה חסרת-תוחלת. לפיכך, בעוד מקור הדעת הינו אלוהי, הדעת, כפי שאתם מכירים אותה בעולמכם – עולם של הרקעה – אינה יכולה להפוך בנקל למושא הערכה, ועוד פחות מכך – למושא הערצה או סגידה. הגות בחוסר הבשלות ובחוסר הפעילות של השכל האנושי, שומה עליה כי תוביל לתגובות של ענווה בלבד.

6 מעגל כבידת-הדעת

המקור והמרכז השלישי, התבונה האוניברסאלית, מודע באופן אישי לכל דעת ולכל שכל בכלל הבריאה, והוא מקיים קשר אישי ומושלם עם כל היצורים הללו – הגשמיים, המורונטיים והרוחניים – אשר קיבלו את מתת הדעת, באשר הינם ביקומים הנרחבים. כל פעילויות הדעת הללו נאחזות במעגל כבידת-הדעת המוחלט, המתמקד במקור והמרכז השלישי, ואשר מהווה חלק מתודעתה האישית של הרוח האינסופית.

בדומה לאופן שבו מושך האב את כל האישיות לעברו, ובדומה לאופן שבו מושך אליו הבן את כל המציאות הרוחנית, כך הפועל האחד מפעיל כוח משיכה על כל הדעת; הוא מולך ושולט ללא-סייג במעגל הדעת האוניברסאלי. כל הערכים השכליים האמיתיים והמקוריים, כל המחשבות האלוהיות והרעיונות המושלמים, נמשכים בבטחה אל תוך מעגל מוחלט זה של דעת.

תוכל כבידת הדעת לפעול בלא תלות בכבידה החומרית או הרוחנית, ואולם כאשר שתי האחרונות נוגעות זו בזו, כבידת הדעת תפעל תמיד. כאשר כל השלוש פועלות בצוותא, תוכל כבידת האישיות לחבוק את היצור החומרי – באשר הוא פיזי או מורונטי, סופי או מוחלטופי. ואולם, בלא קשר לאמור, מתת הדעת תאפשר להוויות לא-אישיות לחשוב, ותעניק להן מודעות על אף היעדרה המוחלט של אישיות.

לעומת זאת, מקור העצמיות של נאצלות האישיות – בין אם אנושית ובין אם אלוהית, בין אם אלמותית ובין אם אלמותית-בכוח – אינו מן הרוח, מן הדעת או מן החומר; היא הינה המתת של האב האוניברסאלי. וכן, פעולה הדדית של כבידת רוח, דעת וחומר, אינה מהווה דרישת-קדם להופעת כבידת האישיות. מעגל האב עשוי לחבוק הוויה של דעת-חומר אשר אינה מגיבה לכבידה רוחנית, ואף לכלול הוויה של דעת-רוח אשר אינה מגיבה לכבידה חומרית. פעולתה של כבידת האישיות הינה תמיד פעולה רצונית של האב האוניברסאלי.

בעוד שבהוויות חומריות לחלוטין הדעת סימוכית לאנרגיה, ובעוד שבאישיות שהינן על טהרת הרוחניות הרוח הינה סימוכית, סדרים רבים מני

ספור של אישיות, לרבות בני-אנוש, ניחנים בדעת סימוכית הן לאנרגיה והן לרוח. ההיבטים הרוחניים של דעת היצור מגיבים בבטחה למשיכת כבידת-הרוח של הבן הנצחי; התכונות החומריות מגיבות לדחף הכבידה של היקום החומרי.

כאשר הדעת הקוסמית איננה סימוכית לאנרגיה או לרוח, היא איננה כפופה לדרישות הכבידה של מעגלי החומר או הרוח. הדעת הטהורה נתונה אך ורק לאחיזת הכבידה האוניברסאלית של הפועל האחד. דעת טהורה הינה קרובת משפחה של דעת אינסופית (המתאמת המוחלטת התיאורטית של מוחלט הרוח והאנרגיה), ונראה כי הדעת האינסופית עצמה מהווה חוק.

ככל שגדולה ההתבדרות בין הרוח לאנרגיה, כך גדלה פעולתה הנצפית של הדעת; ככל שקטנה הגיוניות של אנרגיה ורוח, כך קטנה פעולתה הנצפית של הדעת. פעולתה המרבית של הדעת הקוסמית מצויה, ככל הנראה, ביקומי הזמן של המרחב. כאן, דומה שהדעת פועלת באיזור-ביניים שבין האנרגיה לבין הרוח; אולם זוהי אינה האמת עבור הרמות הגבוהות יותר של הדעת; בפרדיס, אנרגיה ורוח חד הן לכל דבר ועניין.

מעגל כבידת הרוח הינו מהימן; הוא נובע מאישיות האלוהות השלישית בפרדיס, אך לא כל תפקודי הדעת הנצפים הינם צפויים. ברחבי כלל הבריאה הידועה, מצויה בסמוך למעגל דעת זה נוכחות מובנת-אך-במעט אשר תפקודה הינו בלתי-צפוי. היננו מאמינים כי ניתן לייחס בלתי-צפיות זו בחלקה לתפקודו של המוחלט האוניברסאלי. אין אנו יודעים מהו התפקוד הזה; אנו רק יכולים לנחש מהו הדבר שגורם לו לפעול; אנו רק יכולים לשער מהי נגיעתו ויחסו ליצורים.

שליבים מסוימים בבלתי-צפיות של הדעת הסופית עשויים לנבוע מחוסר-שלמותה של ההווה העליונה; וכן, קיים איזור פעילויות עצום שבו הפועל האחד עשוי להשיק למוחלט האוניברסאלי. לא ידוע רבות על אודות הדעת, ואולם בכך היננו בטוחים: הרוח האינסופית הינה הביטוי המושלם של דעת הבורא עבור כל הברואים; ההווה העליונה הינה הביטוי המתפתח של דעת כל הברואים עבור בוראם.

7. מקזירות אוניברסאלית

הפועל האחד מסוגל לתאם את רמות הממשות האוניברסאלית כך שהשכלי, החומרי והרוחני יפרו בו-זמנית. זוהי תופעת המקזירות האוניברסאלית; היכולת הייחודית והעוצמה הבלתי-מוסברת לראות, לשמוע, לחוש ולדעת את כל הדברים, בה בעת שהם מתרחשים ברחבי יקום-על, ולמקד, באמצעות מקזירות, את כל המידע ואת כל הידע הזה בכל נקודה נבחרת שהיא. פעולת המקזירות מודגמת במושגים על כל אחד מעולמות המטה של שבעת יקומי העל. כמו כן, פועלת היא ברחבי כל המגזרים של יקומי העל ובגבולות היקומים המקומיים. לבסוף, מתמקדת המקזירות בפרדיס.

תופעת המקזירות, באופן שבו היא מודגמת בעולמות המטה של יקומי-העל, בדמות העשייה המדהימה של האישיות המקשפות המוצבות שם, מייצגת את הסימוכיות-ההדדית הסבוכה ביותר של כל רמות הקיום המצויות ברחבי הבריאה. ניתן לעקוב אחר קווים של רוח החוזרים אל הבן, אחר אנרגיה פיזית החוזרת לפרדיס, ואחר דעת החוזרת אל המקור השלישי; ואולם, בתופעה היוצאת מגדר הרגיל של המקזירות האוניברסאלית קיים איחוד ייחודי ויוצא-דופן של כל השלושה, וזה סימוכיות הן, עד שהן מאפשרות לשליטי היקומים לדעת מיידית על אודות נסיבות מרוחקות בעת התרחשותן.

בעוד היננו מבינים הרבה על אודות טכניקת המקזירות, שלבים רבים מותירים אותנו מבולבלים. היננו יודעים כי הפועל האחד הינו המרכז האוניברסאלי של מעגל הדעת, שהוא האב הקדמון של הדעת הקוסמית, וכן שדעת קוסמית פועלת תחת שליטת כבידת הדעת המוחלטת של המקור והמרכז השלישי. עוד היננו יודעים כי מעגלי הדעת הקוסמית משפיעים על כל רמות השכל ברחבי הקיום הידוע, וכי מכילים הם את דו"חות החלל האוניברסאליים; ובטוחים אנו כי מתמקדים הם בשבע רוחות האב ומתכנסים למקור והמרכז השלישי.

נראה כי היחס שבין הדעת הקוסמית הסופית לבין הדעת האלוהית המוחלטת מתפתח בדעתו ההתנסותית של העליון. לימדנו כי בשחר הנצח הוענקה דעת התנסותית זו לעליון על-ידי הרוח האינסופית, והיננו משערים כי ניתן להסביר תכונות מסוימות של תופעת המקזירות אך ורק מתוך הנחת פעילותה של הדעת העליונה. אם העליון איננו מעורב במקזירות, איננו יודעים אל נכון כיצד להסביר את הפעולות הסבוכות האלה, וכן את הפעילויות הבטוחות של תודעת קוסמוס זו.

נראה כי המקזירות הינה ידיעת-הכול בגבולות הסופי-התנסותי, ועשויה היא לייצג את הופעת נוכחות תודעת ההווה העליונה. אם הנחה זו הינה נכונה, אזי השימוש במקזירות – בכל שלב שלה – שקול למגע חלקי עם תודעת העליון.

8. אישיות הרוח האינסופית

הרוח האינסופית מחזיקה במלוא העוצמה על-מנת לשדר ולהעביר רבים מכוחותיה ומזכויותיה לאישיות ולסוכנויות המתאמות והכפיפות לה.

פעולת הבריאה-האלוהית הראשונה של הרוח האינסופית – המתפקדת בנפרד מהשילוש אך בסימוכיות בלתי-נגלית כלשהי עם האב ועם הבן – הפכה לאישית את קיומן של שבע רוחות האב של פרדיס; אלה הן המפיצות את הרוח האינסופית ליקומים.

לא קיים נציג ישיר של המקור והמרכז השלישי במטה של יקום-על. כל אחת מהבריאות הללו נסמכת על אחת מרוחות האב של פרדיס, הפועלות

באמצעות שְׂבַע הרוחות המקְזִירוֹתִיֹּת הממוקמות בבירות יקומי-העל.

פעולת הבריאה הבאה של הרוח האינסופית, אשר עודה נמשכת, מתגלה מפעם לפעם ביצירתן של הָרוּחוֹת הַיְצִירָתִיֹּת. כל אימת שהאב האוניברסאלי והבן הנצחי הופכים להוריו של בן בורא, הופכת הרוח האינסופית לאם הקדמונית של רוֹחַ יְצִירָתִית של יקום מקומי, ההופכת בתורה לעמיתה קרובה של אותו בן בורא בכל ההתנסות האוניברסאלית העוקבת.

כשם שנדרש להבחין בין הבן הנצחי לבין הבנים הבוראים, כך נדרש להבדיל בין הרוח האינסופית לבין הרוחות היצירתיות, מתאמות היקום המקומי של הבנים הבוראים. מה שמייצגת הרוח האינסופית בעבור הבריאה בכללותה, מייצגת הרוח היצירתית בעבור היקום מקומי.

המקור והמרכז השלישי מיוצג ביקום המקיף באמצעות מערך עצום של רוחות סועדות, שליחים, מורים, פוסקים, סייעים ויועצים, יחד עם מפקחיהם של מעגלים מסוימים בעלי אופי פיזי, מורונטי ורוחני. לא כל ההוויות הללו הינן אישיותיות במובן הצר של המילה. אישיות מהסוג של יצור-סופי מתאפיינת ב:

1. מודעות-עצמית סובייקטיבית.

2. תגובה אובייקטיבית למעגל האישיות של האב.

קיימות אישיותיות של בורא ואישיותיות של בורא, ובנוסף לשני הסוגים הבסיסיים הללו, קיימות אף אישיותיות של המקור והמרכז השלישי, הוויות אשר הינן אישיותיות עבור הרוח האינסופית, אך אינן אישיותיות ללא-תנאי עבור היצורים הבוראים. אישיותיות אלה של המקור השלישי אינן משתייכות למעגל האישיות של האב. אישיותיות המקור הראשון ואישיותיות המקור השלישי יכולות לתקשר ביניהן הדדית; ניתן לתקשר עם כל אישיות.

האב מעניק אישיות מרצונו החופשי האיש. מדוע עושה הוא כן, נוכל רק לשער; ואיננו יודעים כיצד עושה הוא זאת. אף איננו יודעים מדוע מעניק המקור השלישי אישיות שאינה-אישיות-אב, ואולם כך נוהגת הרוח האינסופית לשעצמה בשיתוף יצירתי עם הבן הנצחי, ובדרכים רבות נוספות שאינן ידועות לכם. הרוח האינסופית אף עשויה לפעול בשם האב במתת אישיות של המקור הראשון.

קיימים טיפוסים רבים של אישיותיות מקור שלישי. הרוח האינסופית מעניקה אישיות מקור שלישי לקבוצות רבות שאינן נכללות במעגל האישיות של האב, כדוגמת מְנַהֵלֵי כּוֹחַ מסוימים. ובאופן דומה, מתייחסת הרוח האינסופית כאל אישיות לקבוצות רבות של הוויות, כדוגמת הָרוּחוֹת הַיְצִירָתִיֹּת, אשר מהוות מחלקה בפני עצמן ביחסן ליצורים הנכללים במעגל האב.

הן אישיותיות מקור ראשון והן אישיותיות מקור שלישי ניחנות בכל מה שהאדם משייך למושג האישיות, ואף יותר מכך; הן ניחנות בדעת הכוללת זיכרון, יכולת היסק, שיפוט, דמיון יצירתי, שיוך רעיונות, יכולת החלטה, בחירה, ומגוון גדול נוסף של יכולות שכליות אשר כלל אינן מְפֹרָשׁות לבני התמותה. למעט כמה יוצאים מן הכלל, הסדרים המתגלים לכם ניחנים בצורה ובאינדיבידואליות; הן הינן הוויות ממשיות. ומרביתם אף הינם ברי-נראות בעבור כל סדרי הקיום הרוחני.

ואפילו אתם, משתשחררו מהראייה הנוכחית המוגבלת של עיניכם החומריות, ותקבלו – יחד עם הצורה המורונטית – רגישות מוגברת לִמְצִיאוֹת הדברים הרוחניים, תוכלו לחזות בעמיתכם הרוחניים מהסדרים הנמוכים.

המשפחה הפונקציונאלית של המקור והמרכז השלישי, כפי שהיא נגלית בנרטיבים הללו, משתייכת לשלוש קבוצות גדולות:

I. הרוחות העליונות. קבוצה בעלת מקור מורכב, הכולל, בין היתר, את הסדרים הבאים:

1. שבע רוחות האב של פרדיס.

2. הרוחות המקְזִירוֹתִיֹּת של יקומי העל.

3. הרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים.

II. מְנַהֵלֵי טְבוֹת. קבוצה של יצורי וסוכני שליטה הפועלים ברחבי החלל המאורגן.

III. אישיותיות הרוח האינסופית. אין משתמע בהכרח מכינוי זה לא כי ההוויות הללו הן אישיותיות מקור שלישי, אף כי חלקן הינן ייחודיות כבריות רצונית. לרוב מקובצות הן בשלושה סיווגים עיקריים:

1. האישיותיות הגְבוֹהוֹת שֶׁל הָרוּחַ הָאִינְסוֹפִית.

2. קהילת שְׁלִיחֵי הַחֶלֶל.

3. רוחות סועדות של זמן.

הקבוצות הללו משרתות בפרדיס, ביקום המרכזי או המְשְׁכָּנִי, ביקומי העל, והן חובקות סדרים הפועלים ביקומים המקומיים, ואף בְּקוֹנְסְטֵלְצִיּוֹת, במערכות ובפלנטות.

אישויות הרוח של המשפחה העצומה של הרוח האלוהית האינסופית, אֲמוֹנוֹת לנצח על השירות של סעד אהבת האל ושל סעד חסד הבן בעבור כל הבריות התבוניות של עולמות האבולוציה של הזמן והמרחב. הוויות רוחניות אלה מהוות את הסולם החי שעליו מטפס בן התמותה מן הכאוס אל תהילה.

[נגלה באורנטיה על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה, אשר מונה על-ידי עתיקי היומין לתאר את טיבה ופועלה של הרוח האינסופית.]

הספר של אורנטיה

מסמך 10

שילוש פרדים

שילוש פרדים של האלוהויות הנצחיות מאפשר לאב לחמוק ממוחלטות האישיות. השילוש מחבר באופן מושלם את הביטוי חסר הגבולות של רצונו האישי של האל האינסופי עם מוחלטות האלוהות. הבן הנצחי ומגוון הבנים ממקור אלוהי, יחד עם הפועל האחד ועם ילדיו האוניברסאליים, מאפשרים בפועל את שחרור האב מן המגבלות הטבועות בכל אופן אחר בקדמוניות, במושלמות, בקוסר השינוי, בנצח, באוניברסאליות, במוחלטות ובאינסופיות.

שילוש פרדים מאפשר ביעילות את מלוא הביטוי ואת ההתגלות המושלמת של טיבה הנצחי של האלוהות. באופן דומה, מאפשרים פני השילוש הנצחים, התגלות מלאה ומושלמת של צדק אלוהי. השילוש הינו אחדות אלוהות, ואחדות זו מתבססת לנצח על היסודות המוחלטים של הזהות השמימית של שלושת האישיות המקוריות, המתאמות והמתקיימות-בצוותא: האל האב, האל הבן והאל הרוח.

מתוך מצבנו הנוכחי במעגל הנצח, בהתבוננות לאחור אל עבר נצח העבר, היננו יכולים להבחין אך בכורח מציאות אחד שממנו אין מנוס בענייני היקום; וכורח זה הוא שילוש פרדים. הינני מוצא כי שילוש זה הינו בלתי-נמנע. בעודי מתבונן בעבר, בהווה ואל עתיד הזמן, אינני מחשיב אף דבר אחר ביקום היקומים כבלתי-נמנע. לא ניתן לחשוב על היקום המקיף הנוכחי – במבט לאחור או בפרספקטיבה עכשווית – ללא השילוש. בהינתן שילוש פרדים, היננו יכולים להציע סברה חלופית אחת, ואף מספר דרכים, המציעות כיצד ניתן לעשות את הכול; ואולם, ללא שילוש האב, הבן והרוח, איננו מסוגלים להגות את האופן שבו האינסוף יכול היה להשיג אישיות מתאמת ומשולשת אל מול המוחלטות המאוחדת של האלוהות. אף מושג אחר של יצירה איננו עומד בסטנדרטים של השילוש, אשר בהם משולבת שלמות המוחלטות הטבועה באלוהות, עם מלוא השחרור מרצון הטבוע בהיבט המשולש של אישיות האלוהות.

1. החלוקה-העצמית של המקור והמרכז הראשון

נראה כי בנצח העבר חנך האב מדיניות מעמיקה בדבר חלוקה-עצמית. קיים דבר-מה בטיבו נטול האנוכיות, האוהב והאהוב של האב האוניברסאלי, אשר גורם לו לשמור לעצמו ולהפעיל בעצמו רק את הכוחות ואת הסמכות שאותם הוא מוצא, כפי הנראה, בלתי-אפשריים להאצלה או להענקה.

לכל אורך הדרך, פשט מעצמו האב האוניברסאלי כל חלק ממנו אשר ניתן היה להעניק כמתת לכל בורא או ברוא אחר. הוא האציל לבניו האלוהיים ולבריות התבונניות השותפות להם, כל כוח וכל סמכות אשר ניתן היה להאציל. לבניו הריבוניים, כל אחד ביקומו שלו, הוא מסר בפועל כל זכות לסמכות מנהלית הניתנת להעברה. בענייני היקומים המקומיים, הוא הפך כל בן בורא ריבון למושלם, כשיר וסמכותי, ממש כפי שהבן הנצחי הינו ביקום המקורי המרכזי. האב מסר מעצמו באצילות ובקדושה של חזקת האישיות – ולמעשה העניק כמתת – את כל כולו, את כל תכונותיו, כל דבר שיכול היה להשיל מעצמו, בכל דרך, בכל עידן, בכל מקום, ולכל אישיות, ואף בכל היקומים, למעט זה המרכזי אשר בו שוכן משכנו.

אישיות אלוהית איננה מרוכזת-בעצמה; חלוקה-עצמית ושיתוף של אישיות מאפיינים עצמיות אלוהית בעלת רצון חופשי. בריות כמהות להתחבר לבריות אישיות אחרות; בוראים מונעים לחלוק את אלוהותם עם ילדי יקומיהם; אישיות האינסוף מתגלה פאב האוניברסאלי, החולק את מציאות ההווה ואת שוויון העצמיות עם שתי אישיותות מתאמות – הבן הנצחי והפועל האחד.

באשר לידע הנוגע לאישיות האב ולתכונותיו האלוהיות, נסתמך תמיד על התגליות הבן הנצחי, שכן בשעה שבוצעה פעולת הבריאה האחדה, בשעה שאישיות האלוהות השלישית הגיחה לכדי קיום-אישיות והחלה להוציא אל הפועל את מושגיהם המשולבים של הוריה האלוהיים, פסק האב מלהתקיים כאישיות ללא-סייג. שינויים נצחיים מסוימים אירעו כאשר הפועל האחד הגיח לכדי קיום, וכאשר ליבת הבריאה המרכזית התגשמה בחומר. האל העניק עצמו כאישיות מוחלטת לבנו הנצחי. כך למעשה העניק האב את "אישיות האינסוף" לבנו יחידו, בעוד ששניהם גם יחד העניקו לרוח האינסופית את "האישיות האחדה" של איחודם הנצחי.

מסיבות אלה, ומסיבות אחרות המצויות מעבר ליכולת ההמשגה של הדעת הסופית, קשה ביותר לברייא האנושית להבין את אישיות-האב האינסופית של האל, אלא כפי שהיא מתגלה באופן אוניברסאלי בבן הנצחי, וכפי שהיא פועלת באופן אוניברסאלי ביחד עם הבן דרך הרוח האינסופית.

הואיל ובני האל של פרדיס מבקרים בעולמות האבולוציוניים, ולעיתים אף מתגשמים בהם בדומות לבשר ודם בני-תמותה, והואיל והענקות המתהללו מאפשרות בפועל לבני התמותה להכיר משהו מטיבה ומתכונותיה של אישיות אלוהית, שומה על היצורים של העולמות הפלנטאריים להתייחס להענקות המתהללו של בני פרדיס, כאל מקור מהימן ואמין של מידע על אודות האב, הבן והרוח.

2. אלוהות אשר הופכת לאישית

באמצעות טכניקת השילוש פושט האב מעצמו את אותה רוח בלתי-מוגבלת, אשר היא הבן; ואולם, בכך מכונן הוא את עצמו כאביו של בן זה, ולפיכך מקנה לעצמו קיבולת בלתי-מוגבלת להפוך לאביהם האלוהי של כל אותם טיפוסים בריות תבוניות רצוניות הנוצרים, מתממשים-לבסוף או הופכים לאישיים, מכאן ואילך. פִּאִישִׁיּוּת הַמוֹחֶלֶט וְהַבִּלְתִּי-מוֹגַבֵּל יכול האב לפעול אך ורק פֶּבֶן וְעִימוֹ, אֵךְ קָאֵב אִישִׁימְשִׁיךְ הוּא לְהַעֲנִיק אִישִׁיּוּת לְצִיבּוֹר הַמִּגּוּן שֶׁל בְּרִיּוֹת תְּבוּנִיּוֹת רְצוּנִיּוֹת, עַל רְמוּתֵיהֶן הַשּׁוֹנוֹת, וְלִנְצָח שׁוֹמֵר הוּא עַל יַחֲסֵי אֶהְבָּה חֲבֵרִית אִישִׁיִּים עִם מִשְׁפָּחָה עֲצוּמָה זֶה שֶׁל יִלְדֵי הָאוֹנִיבֶרְסָאִלִּים.

לאחר שהעניק האב לאישיות בנו את עצמו במלואו, וכאשר פעולת הנתינה-העצמית הזו הופכת שלמה ומושלמת, מעניקים במאוחד השותפים הנצחיים – מתוך העוצמה והטבע האינסופיים המצויים באיחוד האב-הבן – את אותן איכויות ואותן תכונות המהוות ברייה נוספת הדומה להם; ואישיות אחודה זו, היא הרוח האינסופית, משלימה את הפיכתה הקיומית של האלוהות לאישיות.

הבן הינו הכרחי לשם אבהותו של האל. הרוח הינה הכרחית לשם אחוותן של האישיות השנייה והשלישית. שלוש הינו המספר הקטן ביותר של אישיות בקבוצה חברתית; ואולם, זוהי הפעוטה מבין הסיבות הרבות להאמין בבלתי-נמנעותו של הפועל האחד.

המקור והמרכז הראשון הינאישיות-האב האינסופית, המקור הבלתי-מוגבל של האישיות. הבן הנצחי הינו האישיות-המוחלטת הבלתי-מוגבלת, אותה הוויה אלוהית אשר ניצבת משך כל זמן הנצח פֶּהַתְגַּלּוּת המושלמת של טיבו האישי של האל. הרוח האינסופית הינה האישיות האחודה, התוצאה האישית הייחודית של האיחוד הנצחי האב-הבן.

אישיות המקור והמרכז הראשון הינה אישיות האינסוף אשר ממנה נחסרת האישיות המוחלטת של הבן. אישיות המקור והמרכז השלישי הינה התוצאה של חיבור-העל של איחוד אישיות-האב המשוחררת ושל אישיות-הבן המוחלטת.

האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם אישיות ייחודיות; אף לא אחד מהם הינו העתק; כל אחד ואחד מהם הוא מקורי; וכולם מאוחדים.

רק הבן נצחי לבדו חווה את מלוא חוויית יחסי האישיות האלוהיים; את המודעות, הן להיותו בנו של האב והן להיותו הורה לרוח, ואת השוויון האלוהי של היותו שקול הן לאב-אביו-הקדמון והן לרוח-עמיתתו. יודע האב את חוויית היותו הורה לבן השקול לו, אך אין לו כל ידיעה על קודמים אבהיים בעבורו. הבן הנצחי חוֹנֵה את חוויית היותו בן, את ההכרה פִּאִישִׁיּוּת קודמת לו, ובה בעת הינו מודע להיותו הורה-בצוותא לרוח האינסופית. הרוח האינסופית מודעת לשתי אישיות קודמות לה, ואולם היא איננה חוֹנֵה הורות לאישיות אלוהות מתאמת. עם הופעתה של הרוח, מגיע המעגל הקיומי של הפיכת האלוהות לאישית לכדי מושלמות; האישיות הראשוניות של המקור והמרכז השלישי הינן התנסויות, והן מונות שבע במספר.

מקורי שלי הינו בשילוש פרדיס; ויודע אנוכי את השילוש כאלוהות מאוחדת; ובנוסף, הינני יודע כי האב, הבן והרוח קיימים ופועלים במסגרת יכולותיהם האישיות המְגֻדָּרוֹת. יודע אנוכי בוודאות, כי לא זו בלבד שהם פועלים באופן אישי ובצוותא, אלא שהם אף מתאמים את פעולותיהם במסגרת מגוון של התאגדויות, כך שבסופו של דבר פועלים הם בשבעה אופנים שונים של קיבולות יחידניות ומרובות. ומשום ששבע ההתאגדויות הללו הינן סך הצירופים האפשריים של שילובים אלוהיים שכאלה, בלתי-נמנע הוא כי מציאויות היקום תופענה בשבעה הֶגְגָּנִים של ערכים, של משמעויות ושל אישיות.

3. שלוש אישיות האלוהות

על אף שקיימת אלוהות אחת, קיימות, לאמיתו של דבר, שלוש אישיות אלוהיות של האלוהות. אמר האב באשר למתת המכווננים האלוהיים לאדם: "נִצְעֶשֶׁה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ פְּדָמֹתֵנוּ." בכתבי אורנטיה, חוזר ונשנה אזכור האלוהות בלשון רבים, באופן המעיד בבירור על ההכרה בקיומם ובפעולתם של שלושת המקורות והמרכזים.

היננו לְמִדִּים כי במסגרת התאגדות השילוש, הבן והרוח מקיימים יחס דומה ושקול כלפי האב. אין ספק כי אכן כך הדבר מנקודת המבט של הנצח ופֶּהַתְגַּלּוּת; ואולם מנקודת המבט של הזמן וכאישיות, מתגלים יחסים מְטֹבֵע שונה מאוד. במבט מפרדיס והחוצה אל עבר היקומים, נראה כי יחסים אלה דומים ביותר, אך כאשר נצפים הם מרחבי החלל, הם נראים שונים למדי.

הבנים האלוהיים אכן הינם "דבר האל"; ואולם ילדיה של הרוח הינם "מעשה האל" לאמיתו של דבר. האל דובר דרך הבן ועם הבן, ופועל דרך הרוח האינסופית; זאת בעוד שבכל פעילויות היקום הבן והרוח הינם מעודנים באחוותם, ופועלים כשני אחים שווים זה לזה, המעריכים, אוהבים ומכבדים באופן אלוהי את אביהם המשותף.

האב, הבן והרוח אכן שקולים בטיבם ומתואמים בהווייתם; ואולם, קיימים הבדלים שלא ניתן לטעות בהם בפעולתם ביקום, וכאשר פועלים הם לבדם, נראה שכל אחת מהאישיות האלוהיות הינה מוגבלת במוחלטותה.

(מנקודת מבט פילוסופית), נראה כי האב האוניברסאלי היווה אלוהות בלתי-מוגבלת, מוחלטת ואינסופית, עוד בטרם בחר מרצונו שלו לפשוט מעליו את האישיות, את העוצמה ואת המאפיינים המכוננים את הבן ואת הרוח. ואולם, מקור ומרכז ראשון תיאורטי שכזה לא יכול היה להיות מוגדר כאב האוניברסאלי בשום מובן של המילה; זאת משום שאבהות איננה אמיתית ללא היות בן. בנוסף, על-מנת שיהא האב מוחלט במובן השלם, שומה עליו כי התקיים לבדו ברגע נצחי רחוק כלשהו; ואולם, מעולם לא היה לאב קיום לבדי שכזה; הבן והרוח הינם נצחיים-בצוותא עם האב. המקור והמרכז הראשון תמיד היה, ולנצח יהא, האב הנצחי של הבן המקורי, וכן תמיד היה ותמיד יהא עם הבן, אביה הנצחי של הרוח האינסופית.

היננו מבחינים בכך שהאב פשט מעל עצמו את כל המופעים הישירים של המוחלטות, למעט מוחלטות האבהות ומוחלטות הרצון. אין אנו יודעים האם הרצון הינו מאפיין של האב שאיננו ניתן להעברה לאחר; אנו רק מבחינים כי הוא לא פשט מעל עצמו את הרצון. שומה על אינסופיות רצון שכזו שהייתה טבועה מזה נצח במקור והמרכז הראשון.

בהעניקו את מוחלטות האישיות לבן הנצחי, חומק האב האוניברסאלי מכבלי מוחלטות האישיות; ואולם, בעשותו כן עושה הוא צעד המונע ממנו עצמו לנצח מלפעול לבדו כאישיות-המוחלטת. ועם ההפיכה הסופית של האלוהות הקיימת-בצוותא לאישיות – הפועל האחד – נוצרת תלות-שילוש ההדדית הקריטית של שלוש האישיות האלוהיות, ביחס לפעולה השלמה של האלוהות במובן המוחלט.

האל הינו האב-המוחלט של כל האישיות ביקום היקומים. האב הינו מוחלט באופן אישי בחופשיות פעולתו; ואולם, ביקומי הזמן והמרחב אשר נוצרו זה מכבר, אשר מצויים במהלך היווצרותם ואשר עתידים להיווצר, האב אינו נצפה כאלוהות מוחלטת, אלא בשילוש פרדים.

המקור והמרכז הראשון פועל במופעי היקומים שמחוץ להאוונה כלהלן:

1. כבורא, דרך נכדיו, הבנים הבוראים.

2. כמפקח, דרך מרכז הכבדה של פרדים.

3. כרוח, דרך הבן הנצחי.

4. כדעת, דרך הפועל האחד.

5. קָאב, שומר הוא באמצעות מעגל האישיות שלו על קשר הורי עם כל ברואיו.

6. כאישיות, פועל הוא במישרין ברחבי הבריאה דרך רסיסיו הבלעדיים; ובאדם בן התמותה פועל הוא באמצעות מכוונני המחשבה.

7. כאלוהות שלמה, פועל הוא אך ורק דרך שילוש פרדים.

את כלל הווייתורים והאצלות הסמכויות הללו עושה האב האוניברסאלי מרצונו, והוא אשר הִשִּׁית הוא אותם עליו עצמו. האב הכול-יכול משיית על עצמו מתוך התכוונות את ההגבלים הללו של סמכות אוניברסאלית.

למעט במתת רסיסי האל ובפעילויות קדם-אישיות אחרות, נראה כי הבן הנצחי פועל עם האב כאחד בכל ההיבטים הרוחניים. הבן אינו מזוהה באופן קרוב עם הפעילויות השכליות של הבריות החומריות, ואף לא עם הפעילויות האנרגטיות של יקומי החומר. כמוחלט, פועל הבן כאישיות, וזאת אך ורק בתחום היקומים הרוחניים.

הרוח האינסופית הינה אוניברסאלית באופן מופלא ומגוונת באופן בלתי-ייאמן בכל פעולותיה. הרוח פועלת בעולמות הדעת, החומר והרוח. הפועל האחד מייצג את ההתאגדות האב-הבן, ואולם פועל הוא גם כעצמו הוא. אף כי הוא אינו מעורב ישירות בכבידה החומרית, בכבידה הרוחנית או במעגל האישיות, הוא משתתף, פחות או יותר, בכל יתר פעילויות היקום. אף כי לכאורה תלוי הוא בשלושת הפקדים הקיומיים המוחלטים של הכבידה, נראה כי הרוח האינסופית מפעילה שלושה על-פקדים. שלוש המתנות האלה מופעלות בדרכים רבות על-מנת להתעלות, וככל הנראה גם לנטרל אפילו את מופעיהם של הכוחות הראשוניים, כמעט עד לגבולות העל-מרחביים של המוחלטות. במצבים מסוימים, על-פקדים אלו מתעלים באופן מוחלט אפילו מעל מופעיה הראשוניים של המציאות הקוסמית.

4. איחוד השילוש של האלוהות

מכל ההתאגדויות המְחֻלָּטות, שילוש פרדים (השילוש הראשון מְסֻדָּר שְׁנִי) הינו ייחודי בהיותו התאגדות בלעדית של אלוהות אישית. האל פועל כאל רק ביחס לאל ולאלו היכולים לדעת את האל, אך כאלוהות מוחלטת פועל הוא אך ורק דרך שילוש פרדים וביחס ליקום בשלמותו.

האלוהות הנצחית הינה מאוחדת באופן מושלם; ואף-על-פי-כן קיימות שלוש אישיות אלוהות מושלמות בנפרדות. שילוש פרדיס מאפשר לבטא בה בעת את כל מגוון המאפיינים והכוחות האינסופיים של המקור והמרכז הראשון ושל אלה המתואמים עימו לנצח, וכן את כל האיחוד האלוהי של פעולותיה האוניברסאליות של האלוהות הבלתי-מחולקת.

השילוש הינו התאגדות של אישיות אינסופיות הפועלת בקיבולת בלתי-אישית, אך ללא ניגוד לאישיות. ההדגמה הינה גסה, ואולם אב, בן ונכד עשויים ליצור ישות תאגידית שתהא לא-אישית, אך יחד עם זאת כפופה לרצונותיהם האישיים.

שילוש פרדיס הינו ממש. הוא קיים כאיחוד האלוהי של אב, בן ורוח; ולמרות זאת, האב, הבן, הרוח, או כל שניים מתוכם, עשויים לפעול ביחס לאותו שילוש פרדיס עצמו. האב, הבן והרוח עשויים לשתף פעולה באופן שאינו-השילוש, אך לא כשלוש אלוהיות. כאישיות, תוכלנה שלוש האלוהיות לשתף פעולה כרצונן, אך זהו אינו השילוש.

זכרו תמיד כי מה שעושה הרוח האינסופית הוא תפקודו של הפועל האחד. הן האב והן הבן פועלים דרכו ובדמותו. ואולם, יהא זה חסר תוחלת לנסות ולהאיר את מסתורין השילוש: שלושה כאחד ובאחד, ואחד כשניים הפועל בעבור שניים.

השילוש הינו כה שזור בענייני היקום, עד כי עלינו להתחשב בו בכל ניסיון להסביר שלמות של אירוע קוסמי בדיד, או מערכת יחסים אישית כלשהי. השילוש פועל על כל רמות היקום, ואילו בן התמותה מוגבל רק לרמה הסופית; לפיכך, על האדם להסתפק במושג סופי של השילוש כשילוש.

כבני תמותה בשר ודם, עליכם לראות את השילוש בהתאם לרמת ההארה היחידנית שלכם, ובהרמוניה עם תגובות הדעת והנשמה שלכם. תוכלו לדעת אך מעט על מוחלטות השילוש, ואולם בשעה שתעפילו לעבר פרדיס, פעמים רבות תחוו השתאות נוכח התגלויות עוקבות ונוכח תגלויות בלתי-צפויות של העליונות, המרביות, ואף של המוחלטות של השילוש.

5. פעולותיו של השילוש

לאלוהיות האישיות יש תכונות, ואולם יהא זה עקבי אך-בקושי לדבר על השילוש כבעל תכונות. יהא הולם יותר להתייחס להתאגדות הזו של הוויות אלוהיות כבעלת תפקידים, כגון ניהול משפטי, גישות של שלמות, פעולה מתאמת, ועל-שליטה קוסמית. פעולות אלה הינן עליונות באופן פעיל, וכן מרביות ומוחלטות (במגבלות האלוהות) ככל שהדבר נוגע לכל המציאויות החיות בעלות הערך האישיותי.

תפקודיו של שילוש פרדיס אינם סיכום פשוט של המתת הנראה של האב ושל אותן תכונות מיוחדות, הבלעדיות לקיום האישי של הבן ושל הרוח. התוצאה של התאגדות השילוש של שלוש אלוהיות פרדיס היא שמשמעויות, ערכים, עוצמות ויכולות חדשות להתגלות, פעולה וניהול אוניברסאלי, מתפתחים, מתממשים-לבסוף והופכים לאלוהיים. התאגדויות חיות, כדוגמת משפחות אנושיות, קבוצות חברתיות או שילוש פרדיס, אינן מתעצמות באופן שהוא סיכום פשוט של מרכיביהן. פוטנציאל הקבוצה תמיד גדול לאין שיעור מהסכום הפשוט של תכונות היחידים המרכיבים אותה.

השילוש מחזיק בגישה ייחודית כשילוש אל מול כלל היקום של העבר, ההווה והעתיד. ומוטב כי נבחן את פעולות השילוש ביחס לגישותיו כלפי היקום. גישות אלה הינן בו-זמניות, ולמספר רב מהן עשויה להיות נגיעה למצב או לאירוע בדיד כלשהו:

1. הגישה כלפי הסופי. המגבלה-העצמית המרבית שמשיית על עצמו השילוש הינה בגישתו כלפי הסופי. השילוש איננו אישיות, ואף ההווה העליונה איננה ביטוי אישיותי בלעדי של השילוש, אלא ההתקרבות הסמוכה ביותר להתמקדות עצמה-אישיותית של השילוש, הניתנת להבנה על-ידי יצורים סופיים. לפיכך, כאשר מדובר בשילוש בהקשר ליחסו לסופי, הוא מכונה לעיתים בשם שילוש העליונות.

2. הגישה כלפי המוחלטות. שילוש פרדיס התייחס לאותן רמות קיום אשר הינן יותר מסופיות אך פחות ממוחלטות, ויחס זה מכונה לעיתים בשם שילוש המרביות. אף כי לא המרבי ולא העליון מייצגים באופן מלא את שילוש פרדיס, במובן מוגבל וברמות התואמות להם, נראה שכל אחד מהם מייצג את השילוש במשך העידנים הקדם-אישיותיים שבמהלכם מתפתחת עוצמה-התנסותית.

3. הגישה המוחלטת של שילוש פרדיס עומדת ביחס לקיומים המוחלטים, ותוצאתה הינה פעולתה הכוללת של האלוהות.

השילוש האינסופי מערב את פעולתם המתאמת של כל יחסי השילוש מסדר שני של המקור והמרכז הראשון – הן היחסים האלוהותיים והן אלה שאינם-אלוהותיים – ומשום כך קשה מאוד לאישיותות לתפשו. בעת שהנכם הוגים בשילוש כאינסופי, אל לכם להתעלם משבעת השלושים מסדר שני; כך תוכלו להימנע מקשיים מסוימים בהבנה, וכך פרדוקסים מסוימים עשויים להיפתר, גם אם באופן חלקי.

ואולם, אין קיימת ברשותי שפה שתאפשר לי להעביר לדעת האנושית המוגבלת את מלוא האמת ואת המשמעות הנצחית של שילוש פרדיס, וכן את טיב ההתאגדות שאינה-מסתיימת-לעולם של שלוש ההוויות בעלות המושלמות האינסופית.

6. בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּזְכָּרִים

השורש של כל החוק הינו המקור והמרכז הראשון; הוא הינו החוק. מִנְהֵל החוק הרוחני נובע מטיבו של המקור והמרכז השני. גילוי חוק, הפצתו ברבים ופירוש החקיקה האלוהית הינם מתפקודיו של המקור והמרכז השלישי. יישום החוק, הצדק, נופל בחלקו של שילוש פרדים ומוצא אל הפועל בידי בני שילוש מסוימים.

אף כיהצדק טבוע בריבונות האוניברסאלית של שילוש פרדים, הטוב, הרחמים והאמת הינם הסעד האוניברסאלי של האישיות האלוהית, אשר איחודן האלוהי מכונן את השילוש. הצדק איננו גישתם של האב, של הבן או של הרוח. הצדק הינו גישת השילוש של אותן אישיות אוהבות, רחומות וסועדות. אף-אחת מאלוהיות פרדים איננה מקדמת את הצדק. לעולם הצדק איננו גישה אישית; תמיד מהווה הוא פעולתם של רבים.

ההוכחות, אשר עומדות בבסיס ההגיונות (צדק בהרמוניה עם רחמים), מסופקות על-ידי אישיות המקור והמרכז השלישי, מייצגם האחד של האב ושל הבן בעבור כל היקומים ובעבור הדעת של ההוויות התבוניות בכלל הבריאה.

הפסיקה – יישומו הסופי של הצדק בהתאם להוכחות המוצגות על-ידי אישיות הרוח האנסופית – הינה עבודתם של בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּזְכָּרִים, הוויות החולקות את טבע השילוש של איחוד האב, הבן והרוח.

קבוצה זו של בני שילוש כוללת את האישיות הבאות:

1. סודות העליונות שְׁשִׁלְשׁוּ.

2. נִצְחֵי הַיּוֹמִין.

3. עֲתִיקֵי הַיּוֹמִין.

4. מְשַׁלְמֵי הַיּוֹמִין.

5. אֶתְרוֹנֵי הַיּוֹמִין.

6. אִיחּוּדֵי הַיּוֹמִין.

7. נֶאֱמָנֵי הַיּוֹמִין.

8. מְשַׁכְּלֵי הַבִּינָה.

9. יוֹעֲצִים אֱלֹהִים.

10. פּוֹסְקִים אוֹנִיבֶרְסָאליים.

אנחנו היננו ילדי שלוש אלוהיות פרדים הפעולות כשילוש; ודרך מקרה נמנה אנוכי על הסדר העשירי של קבוצה זו, סדר הפוסקים האוניברסאליים. סדרים אלה אינם מייצגים את גישת השילוש במובן אוניברסאלי, אלא רק את גישתה הכוללת של האלוהות בתחומי המשפט הביצועי – הצדק. הם תוכננו על-ידי השילוש במיוחד על-מנת לבצע בדיוק את העבודה שאליה שובצו, והם מייצגים את השילוש אך ורק באותן פעולות אשר לשמן הם הפכו לאישיות.

עתיקי היומין ועמיתיהם ממוצא-שילוש שופטים בשבעת יקומי-העל משפט צדק של הגיונות עליונה. ביקום המרכזי קיימות פעולות אלה רק בתיאוריה; שם הגיונותם ברורה מאליה מתוך המושלמות; שם מושלמות האוונה מונעת כל אפשרות לחוסר הרמוניה.

הצדק הינו הרעיון הקבוצי של היושרה; והרחמים הינם הביטוי האישי שלה. רחמים הינם גישתה של האהבה; הדיוק מאפיין את פעולת החוק; המשפט האלוהי הינו נשמת ההגיונות, באשר תמיד כפוף הוא לצדק השילוש, באשר תמיד מגשים הוא את אהבתו האלוהית של האל. כאשר הגיונות הצדק של השילוש והאהבה הרחומה של האב האוניברסאלי, מובנות במלואן ונתפשות בשלמותן, הן הינן חופפות. ואולם, האדם אינו ניהן בהבנה מלאה שכזו את הצדק האלוהי. ומשום כך, בְּשִׁלּוּשׁ – כפי שאדם עשוי לראות זאת – מתואמות אישיות האב, הבן, והרוח לשם תיאום סעד האהבה והחוק ביקומים ההתנסותיים של הזמן.

7. על-השליטה של העליונות

אישיות האלוהות הראשונה, השנייה והשלישית שקולות זו לזו, והן כאחת. "אדוני אלוהינו, אדוני אחד." קיימת תכלית מושלמת וביצוע מאוחד

בשילוש האלוהי של האלוהויות הנצחיות. האב, הבן והפועל האחד הינם אחד, באמת ובאופן אלוהי. אמת נאמר כי: "אֲנִי רִאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרֹן, וּמִבְּלַעַדִּי אֵין אֱלֹהִים."

כפי שהדברים נראים מעיני בן התמותה ברמה הסופית, שילוש פרדיס, כמו גם ההווה העליונה, טרודים אך ורק בזה אשר הינו כולל – פלנטה בכללותה, יקום בכללותו, יקום-העל בכללותו והיקום המקיף בכללותו. גישה כוללת זו מתקיימת משום שהשילוש הינו האלוהות הכוללת, וכן בשל סיבות רבות אחרות.

ההווה העליונה הינה דבר שהוא פחות מפעולת השילוש ביקומים הסופיים, והוא דבר השונה ממנה; ואולם, במסגרת מגבלות מסוימות ובמהלך העידן הנוכחי של הפיכה לעצמה-אישיותית שטרם הושלמה, נראה כי אלוהות אבולוציונית זו משקפת את גישת שילוש העליונות. האב, הבן, והרוח אינם פועלים אישית עם ההווה העליונה, ואולם, בעידן האוניברסאלי הנוכחי, הם משתפים עימה פעולה באיחודם המשותף כשילוש. היננו מבינים כי הם מקיימים מערכת יחסים דומה עם המרבי. היננו תוהים באופן תדיר מה תהא מערכת היחסים האישית בין אלוהויות פרדיס לבין האל העליון בשעה שזה ישלים את התפתחותו; ואולם את זאת איננו יודעים כלל.

איננו מוצאים כי על-השליטה של העליונות ניתנת לצפייה מראש באופן מלא. יתר על כן, נראה כי חוסר היכולת לצפות מראש מתאפיינת בחוסר כלשהו של שלמות התפתחותית; ללא ספק זהו סימן היכר לחוסר שלמותו של העליון ולחוסר שלמותה של התגובה הסופית לשילוש פרדיס.

תוכל הדעת האנושית לחשוב מייד על אלף ואחד דברים – קטסטרופות פיזיות, תאונות מזעזעות, אסונות מחרידים, מחלות מכאיבות וייסורים חובקי עולם – ואף לשאול האם אירועים שכאלה מתואמים במהלכים הבלתי-ידועים של פעולה מסתברת זו של ההווה העליונה. בכנות, איננו יודעים; איננו בטוחים בכך כלל. ואולם, היננו מבחינים בכך שבחלוף הזמן, כל המאורעות הקשים, והמסתוריים במידה כזו או אחרת, תמיד מובילים את היקומים לעבר קדמה ורווחה. ייתכן כי כל נסיבות הקיום וכל תלאות החיים הבלתי-מוסברות נשזרות כולן, בפעולת העליון ותחת על-שליטתו של השילוש, לכדי תבנית משמעותית בעלת ערכיות רבה.

כבני האל, תוכלו להבחין בגישה האישית האוהבת בכל פעולותיו של האל האב. אך לא תמיד תוכלו להבין עד כמה רבים מעשיו האוניברסאליים של שילוש פרדיס התורמים לטובת בן התמותה היחיד בעולמות החלל האבולוציוניים. בקדמת הנצח, מעשי השילוש יתגלו כבעלי משמעות וכמתחשבים, אך לא תמיד הם נראים כך ליצורי הזמן.

8. השילוש מעבר לסופי

אמיתות ועובדות רבות הנוגעות לשילוש פרדיס יכולות להיות מובנות, אף כי באופן חלקי בלבד, מתוך הכרה בפעולה המתעלה מעל הסופי.

אף כי אין זה מומלץ לדון בפעולות שילוש הקרפיות, נוכל לגלות כי האל המרבי הינו מופע השילוש כפי שהוא מובן על-ידי הטרנסצנדנטלים. היננו נוטים להאמין כי איחוד יקום האב הינו פעולתו המתממשת-לבסוף של המרבי, וכי פעולה זו משקפת, קרוב לוודאי, שלבים מסוימים, אף כי לא את השלבים כולם, של על-שליטתו המוחלטת של שילוש פרדיס. המרבי מהווה מופע מוגבל של השילוש ביחס למוחלטופי, אך ורק במובן שבו מייצג העליון את השילוש ביחס לסופי.

במובן מסוים, האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם האישויות המרכיבות את האלוהות הכוללת. איחודם בשילוש פרדיס, ופעולתו המוחלטת של שילוש זה, שקולה לפעולתה של אלוהות כוללת. ושיא זה של אלוהות מתעלה הן מעבר לסופי והן מעבר למוחלטופי.

בעוד שאף אישיות מאלוהויות פרדיס אינה ממלאת לבדה את כל פוטנציאל האלוהות, שלושתן יחד עושות כן. נראה כי שלוש אישיות אינסופיות הינו המספר המינימאלי של הוויות, הנדרש להפעלת הפוטנציאל הקדם-אישיותי והקיומי של האלוהות הכוללת – המְחַלֵּט של האלוהות.

היננו מכירים כאישויות את האב האוניברסאלי, את הבן הנצחי ואת הרוח האינסופית; אולם אנוכי איני מכיר אישית את המְחַלֵּט של האלוהות. הינני אוהב את האל האב וסוגד לו; הינני מוקיר את המְחַלֵּט של האלוהות וחולק לו כבוד.

שהיתי פעם ביקום שבו לימדה קבוצה מסוימת של הוויות כי בסופו של דבר, בנצח, הסופיונים יהפכו לילדיו של המְחַלֵּט של האלוהות. ואולם, אינני מוכן לקבל פתרון זה למסתורין האופף את עתידם של הסופיונים.

סְגֵל הסופיוניות חובק, בין היתר, את אותם בני התמותה של הזמן והמרחב אשר השיגו מושלמות בכל הנוגע לרצון האל. כיצורים, ובמסגרת המגבלות החלות על יצורים, יודעים הם אל-נכון ובשלמות את האל. ובאשר מצאו הם את האל כאבי כל היצורים, שומה על סופיונים אלו לצאת, במועד כזה או אחר, ולהתחיל בחיפוש אחר האב העל-סופי. ואולם, חיפוש זה כרוך בתפישת טיבם המוחלטופי של אופיו ושל מאפייניו המרביים של אב פרדיס. רק בנצח ניווכח אם משימה שכזו אכן אפשרית, ואולם היננו משוכנעים כי אף אם הסופיונים יתפשו את המרביות האלוהית הזו, קרוב לוודאי שלא יהיו מסוגלים להגיע לרמות העל-מרביות של האלוהות המוחלטת.

ייתכן שהסופיונים ישיגו חלקית את המְחַלֵּט של האלוהות, ואף אם יעשו כן, עדיין תיוותר בנצח הנצחים שאלת המְחַלֵּט האוניברסאלי אשר תמשיך לסקרן, להפליא, לבלבל ולאתגר את הסופיונים המרקיעים והמתקדמים; שכן, היננו מבחינים בכך שמערכות היחסים הקוסמיות הבלתי-נתפשות של

המחלקת האוניברסיטאית תמשיכה לצמוח באותו שיעור שבו צומחים יקומי החומר וישבו ממשיכות להתרחב מערכות הניהול הרוחניות שלהם.

אך ו רק האינסוף יכול לגלות את האב-האינסוף.

[בחסות פוסק אוניברסיטאית הפועל בסמכות עתיקי היומין השוכנים באורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 11

אי פרדיס הנצחי

פרדיס הינו המרכז הנצחי של יקום היקומים ומקום משכנם של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית, כמו גם של מתאמיהם ועמיתיהם האלוהיים. אי מרכזי זה הינו הגוף המאורגן העצום ביותר במימדיו של המציאות הקוסמית בכל רחבי יקום האב. פרדיס הינו עולם פיזי, כמו שהינו גם משכן רוחני. כלל בריאתו התבונית של האב האוניברסאלי שוכנת בעולמות חומריים; ומכאן, שאף מרכז השליטה המוחלט חייב להיות חומרי, פשוטו כמשמעו. ושוב, ראוי לחזור ולהדגיש כי דברים רוחניים והוויות רוחניות הינם ממשיים.

יופיו החומרי של פרדיס עולה בקנה אחד עם הדר מושלמותו הפיזית; גדולתו של אי האל מתבטאת בהישגיהם השכליים הנפלאים של שוכניו ובדעתם המפותחת; תפארת האי המרכזי נודעת במתת האינסופי של אישיות הרוח האלוהית – אור החיים. ואולם, עומקו של היופי הרוחני ופלאיו של הכבד נהדר זה, מצויים לחלוטין מעבר ליכולת השגתה של הדעת הסופית של יצורים גשמיים. בן התמותה אינו מסוגל לתפוש את ההדר ואת ההוד הרוחני של המשכן האלוהי. ופרדיס הינו מהנצח; אין קיימים רישומים, ואף לא מסורות, על אודות מקור האי הגרעיני הזה של אור וחיים.

1. המשכן האלוהי

בעוד שבהקשר של מנהל היקומים קיימים לפרדיס ייעודים רבים, עבור ההוויות הברואות הוא קיים בעיקר כמקום משכנה של האלוהות. נוכחותו האישית של האב האוניברסאלי שוכנת ממש במרכז פני השטח העליונים של משכן אלוהות זה, אשר הינו כמעט מעגלי, אך אינו ספרי. נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי נעטפת מיידית בנוכחותו האישית של הבן הנצחי, בעוד שאת שניהם אופף ההדר הבלתי-יתואר של הרוח האינסופית.

האל שוכן, שכן ולעולם ישכון באותו משכן מרכזי ונצחי. תמיד מצאנוהו שם, ולעולם נמצאהו. המוקד הקוסמי, אישיות הרוח והמשכן הגיאוגרפי של האב האוניברסאלי מצויים כולם בזה המרכז של יקום היקומים.

כולנו יודעים מהו המסלול הישיר אשר בו יש להתקדם על-מנת למצוא האב האוניברסאלי. אינכם יכולים להבין רבות על אודות המשכן האלוהי, בעטיים של המרחק הרב מכם ושל החלל הכביר המפריד בינו וביניכם; ואולם, אלה המסוגלים לתפוש את משמעותם של המרחקים העצומים הללו יודעים אל נכון את מיקומו ואת משכנו של האל, ממש כשם שהינכם יודעים בוודאות, פשוטו כמשמעו, את מיקומן של ניו-יורק, לונדון, רומא או סינגפור, ערים אשר בהחלט ממוקמות גיאוגרפית באורנטיה. אילו הייתם נוטים נבונים, המצויידים בספינה, במפות ובמצפן, בוודאי הייתם מוצאים על נקלה את הערים האלה. בדומה לכך, לו היו מצויים ברשותכם הזמן ואמצעי המסע, לו הייתם מוסמכים רוחנית, ולו היה בידכם הסיוע הנחוץ לכך, הייתם יכולים להיות מספיק מיקום ליקום וממעגל למעגל, להתקדם פנימה יותר ויותר דרך ממלכות הכוכבים, עד כי בסופו של דבר הייתם עומדים נכוחה אל מול זוהר המרכז של הדר רוחו של האב האוניברסאלי. בהינתן כל צורכי המסע, מציאת נוכחותו האישית של האל במרכז כל הדברים הינה אפשרית, ממש כשם שאפשרי למצוא ערים רחוקות בעולמכם. העובדה שמעולם לא ביקרתם בהן אינה שוללת בשום אופן את עובדת מציאותן ואת קיומן בפועל. העובדה שיצורים כה מעטים ביקום מצאו את האל בפרדיס, אין בה כדי להפריך בשום אופן את מציאות קיומו, או את ממשות אישיותו הרוחנית השוכנת במרכזם של כל הדברים.

לעולם יימצא האב במיקום מרכזי זה. והיה וימוש ממקומו, תהוה ובוהו ישררו בכל, שכן קווי הכבידה האוניברסאליים מקצות הבריאה מתכנסים בו, במרכז שכינתו זה. בין אם נעקוב לאחור אחר מעגל האישיות דרך היקומים, ובין אם נעקוב אחר האישיות המרקיעות במסען פנימה אל עבר האב; בין אם נעקוב אחר קווי הכבידה החומרית המובילים אל עבר פרדיס התחתון, ובין אם נעקוב אחר מחזורי הכוח הקוסמי המתפרצים; בין אם נעקוב אחר קווי הכבידה הרוחנית המובילים אל עבר הבן הנצחי, ובין אם נעקוב אחר המצעד המקביל פנימה של בני האל של פרדיס; בין אם נעקוב אחר מעגלי הדעת ובין אם נעקוב אחר טריליונים על גבי טריליונים של הוויות שמימיות המגיעות מעם הרוח האינסופית; באמצעות כל אחת מהאבחנות האלה בנפרד, או באמצעות כולן גם יחד, נוכל ישירות לעבר נוכחות האב, לעבר משכנו המרכזי. כאן נוכח האל באופן אישי ומתקיים למעשה, פשוטו כמשמעו. ומעם הווייתו האינסופית במשכנו נובעים ושוטפים מעיינות החיים, האנרגיה והאישיות בעבור כל היקומים.

הואיל והינכם מתחילים להבחין במימדיו העצומים של היקום החומרי, הניכר אף ממיקומכם האסטרונומי ומעמדתכם במערכות הכוכבים, מן הראוי שיהא זה ברור בעבורכם כי יקום חומרי עצום מימדים שכזה חייב שתהא לו בירה הולמת וראויה, מִטָּה התואם את כבודו ואת אינסופיותו של שְׁלִיטָה האוניברסאלי של בריאה עצומה ורחבת היקף זו של ממלכות חומר והוויות חיות.

בצורתו, פרדיס שונה מהעולמות המיושבים; הוא איננו סְפָרִי. הוא אליפסואידי בהחלט, בהיות קוטרו בציר צפון-דרום ארוך בשישית מקוטרו בציר מזרח-מערב. האי המרכזי הינו שטוח ביסודו, והמרחק מהמשטח העליון למשטח התחתון הינו עשירית מהקוטר בציר מזרח-מערב.

הבדלי מידות אלו, הנתונים בנוסף למצבו הנייח של האי וללחץ-ההיצוני של כוח-אנרגיה בחלקו הצפוני, מאפשרים לקבוע כיוון מוחלט ביקום האב.

האי המרכזי מחולק גיאוגרפית לשלושה תחומי פעילות:

1. פרדיס העליון.

2. פרדיס הֶקְסִפִּי.

3. פרדיס התחתון.

היננו מכנים את אותו משטח פרדיס, שבו מתרחשות פעולות האישיות, כפרדיס העליון, ואת המשטח הנגדי לו כפרדיס התחתון. בפרדיס ההיקפי מתרחשות הפעילויות שאינן אישיות בהחלט, או פעילויות לא-אישיות. נראה כי המשטח העליון, האיש, נשלט על-ידי השילוש; ואילו המשטח התחתון, הבלתי-איש, נשלט על-ידי הֶמְחָלֵט הבלתי-מְגֻדָּר. בעוד שקשה לנו להתייחס אל הֶמְחָלֵט הבלתי-מְגֻדָּר כאל אישיות, היננו רואים את נוכחותו המרחבית הפונקציונאלית של מוחלט זה כממוקדת בפרדיס התחתון.

האי הנצחי מורכב מצורה אחת ויחידה של חומר – מערכות מציאות נייחות. חומר זה של פרדיס, כפשוטו, הינו ארגון הומוגני של עוצמת חלל אשר אינה מצויה בשום מקום אחר ברחבי יקום היקומים. בְּיָקוּמִים שונים ניתנו לחומר זה שמות שונים, ואילו המלכיצדקים של נבאדון כינוהו זה מכבר בשם אֶקְסִלוֹטִים. חומר מקורי זה של פרדיס אינו חי ואף אינו מת; הוא הינו הביטוי המקורי הבלתי-רוחני של המקור והמרכז הראשון; זהו פרדיס, ואין לפרדיס עותקים.

לנו נראה, כי המקור והמרכז הראשון ריכוז בפרדיס את הפוטנציאל המוחלט למציאות קוסמית, כחלק מטכניקת השחרור העצמי שלו ממגבלות האינסוף, וכדרך המאפשרת בריאה תת-אינסופית, ואפילו בריאה של זמן-ומרחב. אין משתמע מדברים אלה כי פרדיס הינו מוגבל בזמן-מרחב, וזאת אך ורק משום שיקום היקומים מתאפיין באיכויות אלה. פרדיס קיים ללא זמן ואין לו מיקום במרחב.

בכלליות: דומה כי המרחב נובע אך מתחת לפרדיס התחתון; ואילו הזמן נובע אך מעל לפרדיס העליון. הזמן, לפי הבנתכם, איננו תוצר לוואי של קיום פרדיס, זאת על-אף שאזרחי האי המרכזי ניחנים במודעות מלאה לסדרת אירועים בלתי-זמנית. התנועה איננה מטבעו של פרדיס; היא הינה רצונית. ואולם, משמעות רבה ניתנת למושג המרחק, ואף למרחק המוחלט, שכן ניתן להחילו על מיקומים יחסיים בפרדיס. פרדיס הינו בלתי-מרחבי; ומכאן שאזוריו הינם מוחלטים ומשמשים בדרכים רבות המצויות מעבר לתפישת הדעת בת התמותה.

3. פרדיס העליון

שלושה תחומי פעילויות מקיפים מצויים בחלק העליון של פרדיס: הנוכחות של האלוהות, התחום הקדוש ביותר האזור הקדוש. האזור העצום הצמוד לנוכחות האלוהות ואופף אותן, המכונה התחום הקדוש ביותר, נשמר במיוחד לפעילויות של פולחן, הפיכה לשילוש והישגים רוחניים גבוהים. אין באזור זה מבנים חומריים ואף לא יצירות שכליות טהורות; אלה לא יוכלו להתקיים שם. יהא זה חסר תוחלת בעבורי לנסות ולתאר לדעת האנושית את אופיו האלוהי ואת יפי הדרו של התחום הקדוש ביותר של פרדיס. זהו תחום רוחני לחלוטין, ואילו אתם הינכם חומריים כמעט לחלוטין. בעבור יצור חומרי לחלוטין, מציאות רוחנית לחלוטין הינה ככל הנראה בלתי-קיימת.

בעוד שמופעים חומריים אינם מצויים באזור הקדוש ביותר, קיימות במגזרי הארץ הקדושה שפע מזכרות על אודות ימיכם החומריים, ורבות נוספות תמצאנה באזורי ההיזכרות ההיסטוריים המצויים בפרדיס ההיקפי.

האזור הקדוש, התחום המרוחק, או תחום המגורים, מחולק לשבעה אזורים מְשִׁתְּפִי מְרָפָז. פרדיס מכונה לעיתים "בית האב", באשר זהו משכנו הנצחי; ואילו שבעת האזורים הללו מכונים תדירות "מְדוֹרוֹת פרדיס של האב". באזור הפנימי, הראשון, שוכנים אזרחי פרדיס וילידי האוונה הזוכים לשכון כעת בפרדיס. האזור הבא, השני, הוא אזור משכנם של ילידי שבעת יקומי העל של הזמן והמרחב. האזור השני מחולק, בחלקו, לשבע חלוקות עצומות; אלה בתיהם בפרדיס של ההוויות הרוחניות ושל היצורים המרקיעים המגיעים מיקומי ההתפתחות האבולוציונית. כל אחת מחלוקות אלה מוקדשת בלעדית לרווחתן ולקידומן של האישיות של אחד מיקומי העל, ואולם, מתקנים אלה גדולים לאין-שיעור, כמעט עד אינסוף יותר מהנדרש בעבור שבעת יקומי העל הנוכחיים.

כל אחד מאזורי פרדיס נחלק ליחידות מגורים, המתאימות לאכלוס המטה של מיליארד קבוצות עבודה מהוללות אינדיבידואליות. אלף יחידות

שכאלה מהוות אֶגְדָּה. מאה אלף אוגדות שקולות לקהילה אחת. עשרה מיליון קהילות מהוות אֶסְפָּה. מיליארד אסיפות מהוות יחידה גדולה אחת. וסדרה עולה זו ממשיכה דרך יחידה גדולה מסדר שני, שלישי וכן הלאה, עד לסדר שביעי. שבע יחידות מסדר שביעי מהוות יחידת אב, ושבע יחידות אב מהוות יחידה עליונה; וכך, בכפולות של שבע, ממשיכה התפשטות הסדרה דרך היחידה העליונה, העל-עליונה, השמימית, העל-שמימית, ועד ליחידה העילאית. ואף בכל זה אין משום ניצול של כלל החלל הזמין. המספר המדהים הזה של משכנות בפרדים – מספר העומד מעבר למושגים – תופס הרבה פחות מאחוז אחד מהאזור המוקצה לארץ הקדושה. ועדיין יש די והותר מקום לכל אלה העושים את דרכם פנימה, ואף לכל אלה אשר לא יתחילו את הטיפוס לפרדים אלא בזמנים של עתיד הנצח.

4. פרדים ההיקפי

האי המרכזי מסתיים באחת בהיקפו, אך גודלו של האי הינו כה עצום עד שכמעט בלתי-ניתן להבחין בזווית סיום זו מתוך אזור נתון כלשהו. בחלקו, תפוס האזור ההיקפי של פרדים על-ידי שטחי ההמראה והנחיתה של קבוצות שונות של אישיות רוחניות. הואיל ואזורי החלל-שאינם-מתחדרים נושקים להיקף, כל תובלות האישיות המיועדות לפרדים נוחתות באזורים הללו. הן פרדים העליון והן פרדים התחתון אינם נגישים לסופֶרְנָאפִי תובלה, או לסוגים אחרים של צולחי חלל.

כס העוצמה והסמכות של שבע רוחות האב מצוי בשבעת עולמותיה של הרוח – החגים סביב פרדים בחלל שבין גרמי השמים הבוהקים של הבן לבין המעגל הפנימי של עולמות האווה – זאת בעוד שמקום מושב מטות מוקד-הכוח שלהן מצוי בהיקף של פרדים. כאן, נוכחיותיהם החגות לאיטן של שְׁבַע הַמְּנַהֲלִים הַעֲלִיּוֹנִים, מציינות את מיקומן של שבע תחנות ההבזק, אשר שולחות אנרגיות פרדים מסוימות הלאה לעבר שבעת יקומי העל.

כאן, בפרדים ההיקפי, מצויים אזורי התצוגה ההיסטוריים והנבואיים העצומים, המשויכים לבנים הבוראים, והמוקדשים ליקומים המקומיים של הזמן והמרחב. קיימות כעת רק שבע טְרִילִיּוֹן שמורות היסטוריות שכאלה – שהוקמו או שקיימת עבורן עתודת מקום – וכל ההסדר הזה גם יחד תופס רק כארבעה אחוזים מחלק האזור ההיקפי שהוקצה לשם כך. אנו משערים, כי העתודות העצומות הללו נועדו בעבור יצירות אשר ימוקמו, במועד כזה או אחר, מעבר לגבולותיהם של שבעת יקומי-העל המיושבים הידועים כעת.

אותו חלק של פרדים אשר הוקצה לשימוש היקומים הקיימים, תפוס בשיעור הנע בין אחוז אחד לארבעה אחוזים; זאת בעוד שהאזור אשר הוקצה לפעילויות אלה גדול לפחות פי מיליון מהנחוץ למעשה לתכלית מעין זו. פרדים הינו גדול דיו על-מנת להכיל את פעילויותיה של בריאה כמעט אינסופית.

ואולם, כל ניסיון נוסף לצייר ולהמחיש בעבורכם את נפלאות פרדים יהא חסר תועלת. עליכם להמתין, ולהרקיץ במהלך המתנתכם, כי אמת נאמר, "עין לא ראתה ואוזן לא שמעה; ואין דעת בן התמותה משיגה את הדברים אשר הכין האב האוניברסאלי לאלה השורדים את חייהם כבשר ודם בעולמות הזמן והמרחב."

5. פרדים התחתון

בנוגע לפרדים התחתון, היננו יודעים רק את אשר מתגלה; אישיות אינן שוכנות שם. אין לו נגיעה כלשהי לענייני בריות רוחניות תבוניות, ואף המְחַלֵּט של הַאֱלֹהִים איננו פועל שם. נמסר לנו כי מקורם של כל מעגלי אנרגית-החומר והכוח-הקוסמי הינו בפרדים התחתון, וכי הרכבו הוא כלהלן:

1. הישר מתחת למיקומו של השילוש, באזור המרכזי של פרדים התחתון, מצוי אזור האינסוף הבלתי-ידוע ואשר לא-התגלה.

2. אזור זה מוקף במישרין על-ידי אזור שאין לו שם וכינוי.

3. בשוליים החיצוניים של המשטח התחתון מצוי אזור הקשור בעיקרו לעוצמת חלל ולכוח-אנרגיה. לא ניתן לזהות את פעילויותיו של אזור אליפטי עצום זה עם תפקודו של שילוש כלשהו מסדר שני, אך נראה כי מטען הכוח הקדמון של החלל מתמקד באזור זה. מרכז זה מורכב משלושה אזורים אליפטיים משותפי-מרכז: האזור הפנימי ביותר הינו המוקד של פעילויות הכוח-אנרגיה של פרדים עצמו; האזור החיצוני ביותר עשוי להיות משויך לתפקודיו של הַמְחַלֵּט הַבְּלָתִי-מְגֶדֶר; ואולם, אין אנו בטוחים באשר לתפקודי החלל של אזור הביניים.

נראה כִּיהָאזור הפנימי של מרכז כוח זה מתפקד כְּלָב עצום-מימדים, אשר פעימותיו מְשַׁלְחֹת זרמים עד לגבולותיו החיצוניים ביותר של החלל הפיזי. הוא מכוון ומשנה את אנרגיות-הכוח, אך כמעט ואינו מניע אותן. מציאותה של נוכחות-לחץ כוח קדמון זה בהחלט גדולה יותר בקצה הצפוני של מרכז פרדים מאשר באזורים הדרומיים; וזהו הבדל הרשום באופן אחיד. דומה כי כוח האם של החלל זורם פנימה בדרום והחוצה בצפון; וזאת באמצעות פעולתה של מערכת זרימה לא-ידועה כלשהי, הדואגת להפצתה של צורה בסיסית זו של אנרגית-כוח. מפעם לפעם אף נרשמים שינויים בלחצים בציר מזרח-מערב. הכוחות הנובעים מאזור זה אינם מגיבים לכבידה חומרית, אך תמיד מציינים לכבידת פרדים.

אזור-הביניים של מרכז הכוח אופף מיידית אזור זה. נראה כי אזור-ביניים זה הינו ניח, למעט העובדה כי הוא מתרחב ומתכווץ בשלושה מחזורי פעילות. הקטנה בפעימות אלה מתרחשת בכיוון מזרח-מערב, הבאה בכיוון צפון-דרום, ואילו התנועה הגדולה ביותר היא בכל הכיוונים, בהתרחבות

ובהתכווצות כלליות. לאמיתו של דבר, טרם זוהה התפקוד של אזור-ביניים זה, ואולם מוכרח הוא להיות קשור באופן כלשהו להתאמה ההדדית שבין האזור הפנימי של מרכז הכוח לבין האזור החיצוני שלו. רבים מאמינים כי אזור-הביניים הינו מנגנון השליטה בחלל-הביניים, או באזורים השקטים המפרידים בין רמות החלל העוקבות של יקום האב; ואולם, אין בנמצא כל הוכחה או גילוי המאשרים זאת. היסק זה נובע מהידיעה כי אזור-ביניים זה קשור באופן כלשהו לתפקודו של מנגנון הקלל שֶׁלֹא-הֶתְחַדֵּר של יקום האב.

האזור החיצוני הוא הגדול והפעיל מבין שלוש החגורות האליפטיות משותפות-המרכז של פוטנציאל החלל הבלתי-מזוהה. אזור זה הינו אתר לפעילויות העולות על כל דמיון, נקודת המרכז של המעגל ממנו נובעות נביעות לעבר החלל בכל כיוון, עד לקצה גבולם של שבעת יקומי העל, ומתפשטות אף מעבר לכך, אל המרחבים העצומים והבלתי-נתפשים של החלל החיצון. נוכחות חלל זו הינה אי-אישית לחלוטין, זאת אף-על-פי שבאופן כלשהו שלא-התגלה, דומה כי היא מגיבה בעקיפין לרצונותיהן ולפקודותיהן של האלוהויות האינסופיות, בעת שאלה פועלות כשילוש. האמונה היא כי זהו המוקד המרכזי, המרכז הפרדיסי של נוכחות החלל של המְקַלֵּט הבלתי-מְגֻדֵּר.

דומה כי כל צורות הכוח וכל שלבי האנרגיה נעים במעגלים; הם חגים ברחבי היקומים ושבים במסלולים מוגדרים. ואולם, נראה כי באשר לנביעות הנוגעות לאזור הפעיל של המְקַלֵּט הבלתי-מְגֻדֵּר, הכיוון הוא או פנימה או החוצה – אך לא שניהם בו-זמנית. אזור חיצוני זה פועם במחזורים שנמשכים עידן ועידנים. כוח החלל של המרכז הזה פונה החוצה למשך מעט יותר ממיליארד שנות אורנטיה; ואז, למשך פרק זמן דומה הוא יפנה פנימה. ומופעי כוח-החלל של מרכז זה הינם אוניברסאליים; הם משתרעים בתוככי כל החלל שהתחדר.

כל הכוח הפיזי, האנרגיה והחומר הינם אחד. כל אנרגיית-הכוח נבעה במקור מפרדים התחתון, ולשם היא תשוב בסופו של דבר, לאחר השלמת המעגל שלה בחלל. ואולם, לא כל האנרגיות והארגונים החומריים ביקום היקומים הגיעו מפרדים התחתון במופעי מצביהם הנוכחיים; החלל הינו הרחם של מספר צורות של חומר וקדם-חומר. אף כי האזור החיצוני של מרכז הכוח של פרדים הינו המקור לאנרגיות-החלל, אין מקורו של החלל משם. החלל איננו כוח, אנרגיה או עוצמה. ופעילותו של אזור זה אינן אחראיות לנשימת החלל, אף כי שלבי הכניסה והיציאה של אזור זה מתואמים עם מחזורי ההתרחבות וההתכווצות בני-שני-מיליארד-השנים של החלל.

6. נשימת החלל

איננו יודעים לאשורו את המנגנון הממשי של נשימת החלל; היננו אך מבחינים בכך שהחלל כולו מתכווץ ומתרחב חליפות. נשימה זו משפיעה הן על השלוחה האופקית של החלל שהתחדר, והן על השלוחות האנכיות של החלל שלא-התחדר, אשר מצויות במאגרי החלל העצומים אשר מעל ומתחת לפרדים. על-מנת שיקל עליכם לדמיין את צורת מתאר הנפח של מאגרי חלל אלה, תוכלו לחשוב על שעון חול.

בעוד שהיקומים של השלוחות האופקיות של החלל שהתחדר מתרחבים, מתכווצים מאגרי השלוחה האנכית של החלל שלא-התחדר, ולהיפך. החלל שהתחדר והחלל שלא-התחדר מתמזגים ממש מתחת לפרדים התחתון. שני סוגי החלל זורמים שם דרך צינורות הוויסות המתמירים, במקום שבו מתרחשים – בזמן מחזורי ההתרחבות וההתכווצות של הקוסמוס – שינויים ההופכים חלל שהתחדר לחלל שלא-התחדר, ולהפך.

חלל ש"לא-התחדר" פירושו: לא התחדר באותם כוחות, אנרגיות, עוצמות ונוכחויות, אשר ידוע כי קיימים בחלל שהתחדר. איננו יודעים האם ייעודו של החלל האנכי (מאגר) הוא לשמש תמיד כמאָן של החלל האופקי (יקום); איננו יודעים האם קיימת התכוונות יצירתית בנוגע לחלל שלא-התחדר; לאמיתו של דבר, היננו יודעים אך מעט על אודות מאגרי החלל, רק שהם קיימים, וכן שדומה שהם מאזנים את מחזורי התרחבות-התכווצות-החלל של יקום היקומים.

מחזורי נשימת החלל נמשכים בכל שלב מעט יותר ממיליארד שנות אורנטיה. במהלך מחזור אחד היקומים מתפשטים; במהלך המחזור הבא הם מתכווצים. החלל שהתחדר מתקרב עתה לנקודת האמצע בשלב ההתרחבות, בעוד שהחלל שלא-התחדר מתקרב לנקודת האמצע של שלב ההתכווצות; והיננו למדים שגבולותיהן הרחוקים ביותר של שתי שלוחות החלל מצויים, באופן תיאורטי, במרחק כמעט שווה מפרדים. מאגרי החלל שלא-התחדר משתרעים כעת אנכית מעל פרדים העליון ומתחת לפרדים התחתון, וזאת לאותו מרחק כמעט שחלל היקום שהתחדר משתרע אופקית אל מחוץ לפרדים ההיקפי, אל רמת החלל החיצון הרביעית ואף מעבר לה.

למשך מיליארד שנות אורנטיה מתכווצים מאגרי החלל, זאת בעוד יקום האב ופעילויות הכוח של כלל החלל האופקי מתרחבים. לפיכך, נדרשות מעט יותר משתי מיליארד שנות אורנטיה על-מנת להשלים את כל מחזור ההתרחבות-התכווצות.

7. תפקודי החלל של פרדים

החלל איננו קיים על אף-אחד ממשטחי פרדים. לו מישו היה "מסתכל" ישירות למעלה ממשטח פרדים העליון, הוא לא היה "רואה" דבר, פרט לחלל שלא-התחדר המצוי בזרימה החוצה או פנימה; וכעת, זורם הוא פנימה. החלל איננו נוגע בפרדים; אך ורק אזורי אמצע-החלל השקטים באים במגע עם האי המרכזי.

פרדים הינו הגרעין חסר-התנועה למעשה של האזורים השקטים-יחסית, המתקיימים בין חלל שהתחדר לבין חלל שלא-התחדר. מבחינה גיאוגרפית, אזורים אלו נראים כהרחבה יחסית של פרדים, אולם יש בהם, קרוב לוודאי, תנועה כלשהי. היננו יודעים אך מעט על אודותיהם, ואולם היננו

מבחינים בכך שאזורים אלו – במ תנועת החלל מופחתת – מפרידים בין חלל שהתחדר לזה שלא-התחדר. בעבר התקיימו אזורים דומים בין רמות החלל שהתחדר, אך אלו פחות שקטים כעת.

חתך אנכי של החלל בכללותו ידמה במידת מה לצלב מלטה, כאשר הזרועות האופקיות תייצגנה את החלל שהתחדר (יקום) ואילו הזרועות האנכיות תייצגנה את החלל שלא-התחדר (מאגר). האזורים שבין ארבע הזרועות יפרידו ביניהם במידת-מה, באופן שבו מפרידים אזורי חלל-הביניים בין החלל שהתחדר לבין חלל שלא-התחדר. אזורי חלל-ביניים שקטים אלו הולכים וגדלים ככל שגדל המרחק מפרדים, עד אשר לבסוף הם מקיפים את גבולות כלל החלל ומכילים במלואם הן את מאגרי החלל והן את השלוחות האופקיות של החלל שהתחדר.

החלל איננו מצב תת-מוחלט של המְחֶלֶט הבלתי-מְגֻדָּר – או נוכחותו של זה – ואף איננו תפקודו של המרבי. החלל הינו מתת של פרדים, והאמונה היא כי החלל של היקום המקיף וזה של כל האזורים החיצוניים, מתחדר למעשה על-ידי פוטנציאל החלל השושלתי של המְחֶלֶט הבלתי-מְגֻדָּר. חלל שהתחדר זה משתרע אופקית מקרבת היקף פרדים, דרך רמת החלל הרביעית, אל מְעָבָר להיקף של יקום האב, אולם איננו יודעים עד כמה מְעָבָר.

אם תדמינו משטח סופי אך גדול באופן בלתי-נתפש, שלו צורת האות V, ואשר ניצב בזוויות ישרות הן למשטח פרדים העליון והן למשטח פרדים התחתון, זאת כאשר הנקודה שבו משיקה כמעט לפרדים ההיקפי; ואז, אם תראו בעיני רוחכם את המשטח הזה חג בתנועה אליפטית סביב פרדים, קווי ההקפה של סיבוב זה יצינו בקירוב את נפח החלל שהתחדר.

קיימים גבול עליון וגבול תחתון לחלל האופקי, ביחס לכל מיקום נתון ביקומים. לו מיישהו יכול היה לנוע רחוק מספיק ובזווית ישרה ביחס למישור של אורונטון, כלפי מעלה או כלפי מטה, כי אז הוא היה פוגש לבסוף בגבול העליון או בגבול התחתון של החלל שהתחדר. בהינתן ממדיו הידועים של יקום האב, גבולות אלו מתרחקים זה מזה ככל שהמרחקים מפרדים הולכים וגדלים; החלל מְתַעֵבָה, והוא מתעבה במידת-מה מהר יותר מכפי שמתעבה המישור של הבריאה, קרי, היקומים.

האזורים השקטים-יחסית שבין רמות החלל, כגון זה המפריד את שבעת יקומי העל מרמת החלל החיצון הראשונה, הינם אזורים אליפטיים עצומים של פעילויות חלל רוגעות. אזורים אלה מפרידים בין הגלקסיות המאיצות במצעד סדור סביב פרדים. תוכלו לדמיין את רמת החלל החיצון הראשונה, שם יקומים עצומים מצויים בתהליך יצירה, כמצעד ענק של גלקסיות החגות סביב לפרדים, והתחומות מעל ומתחת על-ידי אזורי חלל-הביניים של הרגיעה, וכן, התחומות בשוליים הפנימיים והחיצוניים על-ידי אזורי חלל שקטים יחסית.

וכך פועלת רמת חלל כאזור אליפטי של תנועה, המוקף מכל צדדיו בהיעדר-תנועה יחסי. יחסים שכאלה בין תנועה לבין רוגע מכוננים נתיב חלל מעוקל של התנגדות פחותה לתנועה, נתיב אשר אחרי עוקבים, באופן אוניברסאלי, הכוח הקוסמי והאנרגיה המגיחה בתנועתם המעגלית הנצחית סביב אי פרדים.

חלוקה זו של יקום האב לאזורים המשתנים לפרקים, בצירוף הזרימה המשתנה חליפות של הגלקסיות – עם ונגד כיוון השעון – מהווה גורם בייצוב הכבידה הפיזית, אשר תוכנן על-מנת למנוע את הדגשת לחץ הכבידה עד לנקודה שבה תתרחשנה פעילויות משבשות ומפזרות. סידור שכזה מפעיל השפעה של אנטי-כבידה, ופועל כבלם המונע מהירויות שאחרת עלולות להיות מסוכנות.

8. כבידת פרדים

משיכת הכבידה, אשר ממנה אין לחמוק, אוחזת בפועל בכל העולמות של כל היקומים בכל החלל. כוח המשיכה הינו האחיזה הכול-עוצמתית של נוכחותו הפיזית של פרדים. כוח המשיכה הינו הגְדִיל הכול-יכול שעליו תלויים הכוכבים הבהקים, השמשות הלוהטות והעולמות הסובבים, אשר מהווים את הקישוט הפיזי של אל הנצח, אשר הכול ממנו, וימלא הוא את הכול ואשר אליו הכול.

אי פרדים הינו המרכז והמוקד של הכבידה החומרית המוחלטת, שאותו משלימים גופי הכבידה הכהים המקיפים את האווה ומתאזנים על-ידי מאגרי החלל העליונים והתחתונים. כל אשר נובע מפרדים התחתון מגיב בקביעות וללא דופי למשיכה של הכבידה המרכזית, הפועלת על המעגלים האינסופיים של רמות החלל האליפטיות של יקום האב. כל צורה ידועה של מציאות קוסמית ניחנה בנטייה של העידנים, במגמה של המעגל ובמהלך של האליפסה הגדולה.

החלל איננו מגיב לכוח המשיכה, אולם פועל הוא ככוח המאזן את הכבידה. ללא כרית החלל, פעולה נפיצה הייתה מזעזעת את גופי החלל המקיפים. חלל שהתחדר מפעיל גם השפעה של אנטי-כבידה על הכבידה הפיזית, או הקווית; החלל יכול לנטרל למעשה פעולת כבידה שכזו, אף כי אינו יכול לעכבה. כבידה מוחלטת הינה כבידת פרדים. כבידה מקומית, או קווית, קשורה לשלב החשמלי של אנרגיה או של חומר; היא פועלת במסגרת היקום המרכזי, יקומי העל והיקומים החיצוניים, בכל מקום שבו אירע תהליך הולם של הפיכה לחומר.

צורותיהן המרובות של כוח קוסמי, אנרגיה פיזית, עוצמה אוניברסאלית ומופעי-חומר רבים, מגלות שלוש תקופות כלליות – אם כי לא בהכרח מובחנות בשלמותן – של תגובה לכוח המשיכה של פרדים:

1. תקופות קדם-כבידה (כוח). זהו הצעד הראשון בַּיְחוד עוצמת החלל לכדי צורות קדם-אנרגטיות של כוח קוסמי. מצב זה מקביל למושג של מטען-הכוח הראשוני של החלל, אשר מכונה לעיתים אנרגיה טהורה או סְקָרְגָאָה.

2. תקופות כבידה (אנרגיה). התאמה זו של מטען-הכוח של החלל הינה תוצאה של פעולת מארגני הכוח של פרדס. היא מסמנת את הופעתן של מערכות אנרגיה המגיבות למשיכת כבידת פרדס. אנרגיה מתהווה זו הינה ניטראלית במקורה, ואולם בעקבות מטמורפוזות נוספות היא תפגין איכויות המכונות שליליות וחיוניות. אנו מכנים תקופות אלה בשם אולטימאטה.

3. תקופות שלאחר-כבידה (עוצמה אוניברסאלית). בשלב זה, אנרגיית-החומר מגלה תגובתיות לשליטת הכבידה הקווית. ביקום המרכזי מערכות חומריות אלה הינן התארגנויות משולשות, הנודעות בשם טריאטה. אלה הן מערכות האם העל-עוצמתיות של יצירות הזמן והמרחב. המערכות החומריות של יקומי העל מונעות בידי מנהלי הכוח האוניברסאליים ובידי עמיתיהם. התארגנויות חומריות אלה הינן בעלות הרכב דואלי ומכונות גראוויטה. גופי הכבידה הכהים המקיפים את האווה אינם עשויים טריאטה ואף לא גראוויטה, ואילו כוח המשיכה שלהם מגלה את שתי צורות הכבידה החומרית – הקווית והמוחלטת.

עוצמת החלל איננה כפופה לפעולת גומלין עם צורת כבידה כלשהי. מתת ראשוני זה של פרדס אינו רמה ממשית של מציאות, אלא דבר הקודם לכל המציאויות הבלתי-רוחניות הפועלות היחסיות – לכל מופעי הכוח-אנרגיה ולכל התארגנויות העוצמה והחומר. קשה להגדיר את המונח עוצמת החלל. אין משמעותו מה שקודם לחלל; משמעותו אמורה להביע את הרעיון של העוצמות והפוטנציאלים הקיימים בחלל. בכלליות, ניתן לתפוש מונח זה ככולל את כלל ההשפעות המוחלטות והפוטנציאלים אשר נובעים מפרדס ומהווים את נוכחות החלל של המחקל הבלתי-מגדר.

פרדס הינו המקור המוחלט ונקודת המוקד הנצחית של כל האנרגיה-חומר ביקום היקומים. המחקל הבלתי-מגדר הינו המגלה, המבקר והמאגר של כל אשר מקורו ומוצאו מפרדס. דומה כי נוכחותו האוניברסאלית של המחקל הבלתי-מגדר שקולה למושג פוטנציאל האינוסוף של הרחבת הכבידה, למתח אלסטי של נוכחות פרדס. מושג זה מסייע לנו לתפוש את העובדה שהכול נמשך פנימה לעבר פרדס. זהו תיאור מועיל, אך עם זאת גס. הוא אף מסביר מדוע הכבידה תמיד מעדיפה לפעול במישור הניצב למסה, תופעה המעידה על השוני במימדים של פרדס ושל היצירות המקיפות אותו.

9. יחודיות פרדס

פרדס מתייחד בהיותו ממלכת המקור הראשוני ויעדן הסופי של כל אישיות הרוח. אף כי אמת היא שלא כל הוויות הרוח הנמוכות ביקומים המקומיים מיועדות להגיע לפרדס באופן מיידי, פרדס עדיין מהווה את יעד התשוקה בעבור כל האישויות העל-חומריות.

פרדס הינו המרכז הגיאוגרפי של האינוסוף; הוא אינו מהווה חלק מהבריאה האוניברסאלית, ואף אינו חלק ממשי מהיקום הנצחי של האווה. לרוב היננו מתייחסים לאי המרכזי כאל חלק מהיקום האלוהי, אך לאמיתו של דבר אין הוא כזה. פרדס הינו קיום נצחי ובלעדי.

בנצח העבר, בשעה שהעניק האב האוניברסאלי ביטוי אישיותי אינסופי של רוח עצמו, בדמות ההווה של הבן הנצחי, בה בעת הוא גילה את הפוטנציאל האינסופי של עצמיותו הלא-אישית בדמות פרדס. נראה כי פרדס הלא-אישית והבלתי-רוחני הינו התוצאה הבלתי-נמנעת של רצונו ושל פעולתו של האב, אשר הפכה נצחית בבן המקורי. וכך, הקרין האב את המציאות בשני שלבים ממשיים – האישי ושאינו-אישית, הרוחני ושאינו-רוחני. המתח ביניהם, אל מול רצון פעולתם של האב והבן, העניק קיום לפועל האחד וליקום המרכזי של עולמות החומר והוויות הרוח.

כאשר מובדלת המציאות לאישי ולבלתי-אישית (הבן הנצחי ופרדס), יהא זה הולם אך בקושי לכנות את זה שאינו אישי בשם "אלוהות", אלא אם הוכשר לכך באופן כלשהו. קשה לכנות בשם אלוהות את האנרגיה או את התוצאות החומריות של מעשי האלוהות. אלוהות עשויה לגרום לדברים רבים שאינם אלוהותיים, ופרדס אינו אלוהותי; ואף אינו מודע, באופן שבו יוכל אי-פעם בן-תמותה להבין מושג זה.

פרדס אינו אביהן של הוויות או ישויות חיות כלשהן; הוא אינו בורא. בעוד שניתן להעביר אישיות ויחסי דעת-רוח, לא ניתן לעשות כן לתבנית. תבניות לעולם אינן השתקפויות; הן עותקים – שכפולים. פרדס הינו התבנית המוחלטת; האווה הינה מייצג בפועל של פוטנציאלים אלו.

משכנו של האל מרכזי ונצחי הוא; אידיאלי ונפלא. ביתו הינו התבנית היפהפייה של כל עולמות המטה; והיקום המרכזי, שהוא מקום משכנו המיידי, הינו התבנית של האידיאלים, הארגון והיעוד המרבי בעבור כל היקומים.

פרדס הינו המטה האוניברסאלי של כל פעילויות האישיות, וכן מקור-המרכז של כלל כוח-החלל ומופעי האנרגיה. כל אשר היה, הווה או עתיד להיות, הגיע, מגיע או יגיע בבוא העת, ממקום משכן מרכזי זה של האלים הנצחיים. פרדס הינו מרכז כל הבריאה, מקור כל האנרגיות ומקום מקורן הראשוני של כל האישויות.

ואחרי ככלות הכול, הדבר החשוב ביותר על אודות פרדס הנצחי בעבור בני-תמותה הוא העובדה שמשכן מושלם זה של האב האוניברסאלי הינו היעוד האמיתי – אם כי המרוחק – של נשמותיהם האלמותיות של בני האל הגשמיים בני התמותה, היצורים המרקיעים של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. כל בן תמותה יודע-אל, אשר אימץ את נתיבת עשיית רצון האב, החל זה מכבר במסע הארוך המוביל לעבר פרדס, במסע הממושך של השאיפה לאלוהות ושל השגת המושלמות. וכאשר הווה שכוו, אשר מוצאה-מן-החי, עומדת אל מול האלים בפרדס – כשם שעומדות כעת הוויות רבות מני-ספור לאחר שהקיעו מהעולמות הנמוכים של החלל – הישג שכזה מייצג את מציאות ההתמרה הרוחנית בהתקרבה אל גבולות העליונות.

[הוצג על-ידי זה שהופך בינה למשלמת, אשר מונה למשימה זו על-ידי עתיקי היומין של אורסה.]

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 12

יקום היקומים

ממדיה העצומים של הבריאה הנרחבת של האב האוניברסאלי מצויים לחלוטין מעבר ליכולת התפישה של הדמיון הסופי; גודלו הכביר של יקום האב מטלטל אף את מושגיו של סדר הבריות שאליו הנני משתייך. ואולם, ביכולתה של הדעת בת התמותה ללמוד רבות על אודות התוכנית של היקומים ועל סידורם; תוכלו לדעת דבר-מה על ארגונם הפיזי ועל ניהולם המופלא; תוכלו לדעת רבות על אודות הקבוצות השונות של בריות תבניות, המאכלסות את שבעת יקומי-העל של הזמן ואת היקום המרכזי של הנצח.

באופן עקרוני, כלומר במונח הפוטנציאל הנצחי, היננו תופשים את הבריאה החומרית כאינסופית משום שהאב האוניברסאלי הינו למעשה אינסופי; ואולם, בעת שהיננו מתבוננים בכלל הבריאה החומרית ולומדים אותה, היננו יודעים כי בכל רגע נתון בזמן היא מוגבלת, אף כי לדעת הסופית שלכם היא תיראה יחסית כחסרת-גבול, כבלתי-חסומה לכל דבר ועניין.

מלימוד החוקים הפיזיים ומהתבוננות בממלכות שרועות הכוכבים, היננו משוכנעים כי הבורא האינסופי טרם התגלם בביטוי קוסמי סופייתי, וכן כי הרבה מן הפוטנציאל הקוסמי של האינסוף עדיין מוכל-בעצמו ולא נתגלה. בעיני הוויות ברואות, יקום האב עשוי להיראות כאינסופי כמעט, ואולם הוא רחוק עדיין מכדי סיום; לבריאה החומרית יש עדיין גבולות פיזיים, וההתגלות ההתנסותית של התכלית הנצחית מצויה עדיין בעיצומה.

1. רמות החלל של יקום האב

יקום היקומים איננו מישור אינסופי, קובייה בלתי-חסומה או עיגול חסר גבולות; הוא בהחלט בעל ממדים. חוקי הארגון הפיזי והניהול מוכיחים, מעבר לכל ספק, כי כלל ההצבר העצום של כוח-אנרגיה ושל חומר-עוצמה, פועל בסופו של דבר כיחידה בחלל וכשלם מאורגן ומתואם. ההתנהגות הנצפית של הבריאה החומרית מהווה הוכחה כי ליקום הפיזי אכן קיימים גבולות ברורים. עבורנו, ההוכחה הסופית לכך שהיקום הינו מעגלי ומתוחם, מגיעה מהעובדה המוכרת היטב כי כל צורות האנרגיה הבסיסית לעולם נעות סביב הנתיב המעוקל של רמות החלל של יקום האב, ומצייתות למשיכה המוחלטת של כבידת פרדיס שאינה חדלה.

רמות החלל העוקבות של יקום האב מהוות את החלוקות העיקריות של החלל שהתחדר – הבריאה בכללותה, אשר אורגנה ויושבה בחלקה, או אשר עתידה להיות מאורגנת ומיושבת. היננו סבורים כי לולא היה בנוי יקום האב בצורה של סדרת רמות חלל אליפטיות בעלות התנגדות מופחתת לתנועה – וביניהן אזורים שלווים יחסית – כי אז היינו מבחינים באנרגיות קוסמיות מסוימות הנורות אל תוך החלל הלא נודע במסלולים ישרים ולטווח אינסופי; ואולם, לעולם איננו חוזים בהתנהגות כזו של כוח, אנרגיה או חומר; לעולם סובבים הם, לעולם נעים קדימה במסלולים של מעגלי החלל העצומים.

בהתקדמו החוצה מפרדיס, דרך השלוחה האופקית של החלל שהתחדר, יקום האב קיים בשש אליפסות משותפות-מרכז, הן רמות החלל המקיפות של האי המרכזי:

1. היקום המרכזי – האוונה.

2. שבעת יקומי-העל.

3. רמת החלל החיצון הראשונה.

4. רמת החלל החיצון השנייה.

5. רמת החלל החיצון השלישית.

6. רמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר.

האוונה, היקום המרכזי, אינו יצירה של זמן; זהו קיום נצחי. יקום זה – אשר אין לו ראשית ואין לו קץ – מורכב ממיליארד עולמות של מושלמות נשגבת, ומוקף בגופי הכבידה הכהים העצומים. במרכז האוונה ניצב אי פרדיס הנייה והמיוצב באופן מוחלט, אשר אותו מקיפים עשרים ואחד לווייניו. בזכות המסה המקיפה העצומה של גופי הכבידה הכהים, הממוקמים בשולי היקום המרכזי, כלל המסה של בריאה מרכזית זו עולה בהרבה על המסה הכוללת הידועה של כל שבעת מקטעי היקום המקיף גם יחד.

מערכת פרדיס-האוונה. היקום הנצחי המקיף את האי הנצחי, מהווה את גרעינו המושלם והנצחי של יקום האב; כל שבעת יקומי-העל וכל אזורי החלל החיצון חגים במסלולים מבוססים מסביב לִקְצֶבֶר המרכזי עצום הממדים של לווייני פרדיס ושל עולמות האוונה.

שבעת יקומי העלאינם ארגונים פיזיים ראשוניים; גבולותיהם אינם חותכים משפחה ערפילית במקום כלשהו, ואף אינם חוצים יקום מקומי, יחידה יצירתית ראשונית. כל יקום-על הוא פשוט איזור גיאוגרפי בחלל, המכיל קרוב לשביעית מהבריאה המאורגנת והמיושבת-חלקית של העידן-שלאחר-האוונה; וכל יקומי העל זהים כמעט במספר היקומים המקומיים שאותם הם חובקים ובחלל המוכל בהם. היקום המקומי שלכם, נבאדון, הינו אחת מהיצירות החדשות יותר באורונטון, יקום-העל השביעי.

היקום המקיף הינו הבריאה המאורגנת והמיושבת הנוכחית. נכללים בו שבעת יקומי-העל, בעלי הפוטנציאל האבולוציוני המצטבר של כשבע טריליון פלנטות מיושבות; זאת מבלי להזכיר את העולמות הנצחיים של הבריאה המרכזית. ואולם, הערכה טנטטיבית זו אינה כוללת את עולמות המנהלה האדריכליים, ואף לא את קבוצות היקומים הבלתי-מאורגנים החיצוניים. השוליים המהוהים הנוכחיים של היקום המקיף, היקפו הבלתי-גמור והבלתי-אחיד, ותנאי חוסר היציבות החריפים השוררים בכלל המגרש האסטרונומי, מביאים את תלמידי הפוככים שלנו להסיק כי בעת הנוכחית אף שבעת יקומי העל אינם שלמים עדיין. כאשר ננוע מבפנים – מן המרכז האלוהי – כלפי חוץ בכל כיוון שהוא, נגיע, בסופו של דבר, לגבולותיה החיצוניים של הבריאה המאורגנת והמיושבת; נגיע לגבולותיו החיצוניים של היקום המקיף. וליד גבול חיצוני שכזה, בפינה מרוחקת של בריאה מופלאה שכזו, שם מתקיים יקומכם המקומי רב האירועים.

רמות החלל החיצון. רחוק בחלל, במרחק עצום משבעת יקומי-העל המיושבים, מתאספים מעגלי כוח עצומים ואנרגיות ההופכות-לחומר, בשיעורים כבירים שלא-יאומנו. בין מעגלי האנרגיה של שבעת יקומי העל לבין חגורה חיצונית עצומה זו של פעילות כוח, מפריד אזור חלל שליו יחסית, בעל רוחב משתנה המגיע במוצק לכדי ארבע מאות אלף שנות-אור. מרחבים אלה הינם חופשיים מאבק כוכבים – הערפל הקוסמי. תלמידנו, האמונים על לימוד תופעות אלה, שרויים בספק באשר לסטאטוס המדויק של כוחות-החלל הקיימים באזור שליו-יחסית זה, המקיף את שבעת יקומי-העל. ואולם, היננו מבחינים – כחצי מיליון שנות-אור לערך מעבר להיקף הנוכחי של היקום המקיף – בתחילתו של אזור בעל אנרגיה פעולה בל-תיאמן, אשר הולכת ומתגברת בשיעורה ובעוצמתה בטווח של למעלה מעשרים וחמישים מיליון שנות-אור. הגלגלים העצומים הללו של כוחות מתגברי-אנרגיה ממוקמים ברמת החלל החיצון הראשונה, כמעין חגורה רציפה של פעילות קוסמית המקיפה את מלוא הבריאה הידועה, המאורגנת והמיושבת.

ופעילויות כבירות אף יותר מתרחשות מעבר לאזורים הללו; זאת באשר גילו הפיזיקאים באוורסה הוכחות מקדמיות למופע-כוח במרחק של יותר מחמישים מיליון שנות-אור מעבר לטווחים החיצוניים ביותר של התופעות ברמת החלל הראשונה. פעילויות אלה מעידות, ללא ספק, על ארגון הבריאות החומריות של רמת החלל השנייה של יקום האב.

היקום המרכזי הינו הבריאה של הנצח; שבעת יקומי העל הינם הבריאות של הזמן; ארבע רמות החלל החיצון עתידות, ללא ספק, להתפתח עד כדי התמשותה-לבסוף של הבריאה המרבית. ואף יש כאלה המחזיקים בדעתם כי לא יוכל האינוסוף להגיע לביטוי סופי הקטן מאינוסוף; ולפיכך, משערים הם את קיומה של בריאה נוספת, שטרם נתגלתה, המצויה מעבר לרמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר; יקום אפשרי של אינסוף המתרחב-לעולם ושלעולם-אינו-מסתיים. מן הבחינה התיאורטית, אין אנו יודעים כיצד להגביל את אינסופיות הבורא, או את אינסופיות פוטנציאל הבריאה, ואולם באופן שבו יקום האב קיים ומתנהל, היננו תופשים אותו כמוגבל בהחלט וכחסום בשוליו החיצוניים על-ידי חלל פתוח.

3. ממלכותיו של המַחֲלֵט הבלתי-מַגְדָּר

כאשר מביטים האסטרונומים של אורנטיה מבעד לעדשות הטלסקופים, ההולכים ומשתפרים בהתמדה, אל עבר מרחבי החלל החיצון המסתוריים, וכאשר מבחינים הם שם בהתפתחות המדהימה של מספר רב מני-ספור של יקומים פיזיים, שומה עליהם להבין כי חוזים הם בהתגשמות תוכניותיהם הבלתי-נתפשות של אֶדְרִיכְלִי יָקוּם הָאָב. אכן, קיימות בידינו הוכחות המעידות על נוכחות השפעות מסוימות של אישיות פרדיס, המצויות פה ושם ברחבי מופעי האנרגיה העצומים המאפיינים כעת אזורים אלה; ואולם, מנקודת המבט הרחבה יותר, האזורים המשתרעים אל מעבר לגבולות החיצוניים של שבעת יקומי העל, מזוהים, לרוב, כמכוננים את ממלכותיו של המַחֲלֵט הבלתי-מַגְדָּר.

ובעוד שהעין האנושית הבלתי-מזוינת מסוגלת להבחין אך בשתיים או בשלוש ערפיליות מחוץ לגבולות יקום העל של אורונטון, מסוגלים הטלסקופים שלכם לגלות מיליוני יקומים חומריים מתהווים שכאלה. מרבית החלל זרוע-הכוכבים, הגלוי לבחינת הדור הנוכחי של הטלסקופים שלכם, מצוי באורונטון; ואולם, באמצעות טכניקות צילום מסוימות, מסוגלים הטלסקופים הגדולים יותר לחזור אף הרחק אל מעבר לגבולותיו של היקום המקיף, אל תחומי החלל החיצון, היכן שיקומים שמספרם בל-ישוער מצויים בתהליך התארגנות. ועדיין קיימים מיליונים של יקומים מעבר לטווח מכשיריכם הנוכחיים.

בעתיד הלא-רחוק, יגלו טלסקופים חדשים למבטם המשתאה של אסטרונומי אורנטיה, לא פחות מאשר 375 מיליון גלקסיות חדשות באזורים המרוחקים של החלל החיצון. בה בעת, יגלו טלסקופים בעלי עוצמה רבה יותר אלה, כי יקומי-אי רבים שנחשבו בעבר כמצויים בחלל החיצון, מהווים, למעשה, חלק מהמערכת הגלקטית של אורונטון. שבעת יקומי העל עדיין צומחים; היקפו של כל אחד מהם ממשיך להתרחב בהדרגה; ערפיליות חדשות מתייצבות ומתארגנות כל העת; וערפיליות מסוימות, שאותן האסטרונומים של אורנטיה החשיבו כחוץ-גלקטיות, מצויות למעשה בשוליו של אורונטון, והן נעות יחד עימנו.

תלמידי הפוככים של אוורסה מבחינים בכך שהיקום המקיף מוקף במקדימיהן של סדרות הצברי כוכבים ופלנטות, המקיפות את הבריאה המיושבת הנוכחית בשלמותה, כטבעות משותפות-מרכז המורכבות מיקומים חיצוניים על-גבי יקומים חיצוניים. הפיזיקאים של אוורסה חישבו ומצאו כי המסה והאנרגיה של אזורים חיצוניים ולא-נודעים אלו כבר עולה פי כמה על כלל המסה והאנרגיה של שבעת יקומי העל. היננו למדים כי מטמורפוזת הכוח הקוסמי, המתרחשת ברמות חלל-חיצון אלה, הינה תוצאה של פעולת מארגני הכוח של פרדיס. עוד ידוע לנו כי כוחות אלה קודמים לאותן אנרגיות פיזיות המפעילות כעת את היקום המקיף. בכל אופן, למנהלי הכוח של אורונטון אין כל נגיעה לתחומים רחוקים אלה; ואף לתנועות האנרגיה שבהם אין קשר בר-הבחנה למעגלי הכוח של הבריאות המאורגנות והמיושבות.

היננו יודעים אך מעט על אודות המשמעות של מופעים עצומים אלה של החלל החיצון. יצירה עתידית גדולה יותר מצויה בעיצומו של תהליך התהוות. היננו יכולים לחזות בעוצמתה, להבחין בהיקפה ולחוש את הוד מימדיה, אך מעבר לכך, היננו יודעים אך מעט יותר מאשר האסטרונומים של אורנטיה. ככל הידוע לנו, אין מתקיימות בטבעת חיצונית זו של ערפיליות, שמשות ופלנטות, הוויות חומריות מן הסדר האנושי, ואף לא מלאכים או הוויות רוחניות אחרות. ממלכה רחוקה זו הינה מחוץ לתחום השיפוט והניהול של ממשלות יקומי העל.

ברחבי אורונטון שוררת האמונה כי סוג חדש של יצירה מצוי בהתהוות; סדר חדש של יקומים עתיד לשמש כזירת פעולתו של סגל הסופיוניות המתהווה. ואם השערותינו אכן נכונות הן, אזי נצח העתיד עשוי לטמון בחובו בעבורכם את אותם מחזות שובי-לב אשר טמן נצח העבר בחובו בעבור קודמיהם ובעבור בְּכִירֵיכֶם.

3. כבידה אוניברסאלית

כל צורות הכוח-אנרגיה – של החומר, של הדעת ושל הרוח – כפופות באותה מידה לאחיות, לאותן נוכחיות אוניברסאליות, שהיננו מכנים בשם כבידה. ואף האישיות מגיבה לכבידה – למעגל הבלעדי של האב; ועל אף שמעגל זה הינו בלעדי לאב, הוא אינו נעדר מן המעגלים האחרים; האב האוניברסאלי אינסופי הוא, ופועל בכל ארבעת מעגלי הכבידה-המוחלטת של יקום האב:

1. כבידת האישיות של האב האוניברסאלי.

2. כבידת הרוח של הבן הנצחי.

3. כבידת הדעת של הפועל האחד.

4. הכבידה הקוסמית של אי פרדיס.

ארבעת המעגלים הללו אינם קשורים למרכז הכוח של פרדיס התחתון; הם אינם מעגלי כוח, אנרגיה או עוצמה. הם הינם מעגלי נוכחות מוחלטת, וכמו האל הם בלתי-תלויים בזמן ובמרחב.

בהקשר זה, מעניין לציין הבחנות מסוימות של סגל חוקרי הכבידה באורסה, אשר נקבעו במהלך המילניומים האחרונים. באשר למערכות הכבידה השונות של יקום האב, קבוצת עובדים מקצועית זו הגיעה למסקנות הבאות:

1. כבידה פיזית. לאחר שגיבשה הערכה כוללת של כלל קיבולת הכבידה-הפיזית של היקום המקיף, עמלה הקבוצה על ביצוע השוואה של ממצא זה אל מול נוכחות הכבידה המוחלטת הפעילה כעת. בהתבסס על תגובת הכבידה של יחידות פיזיות יסודיות של החומר האוניברסאלי, חישובים אלה מראים כי כלל פעולת הכבידה על היקום המקיף מהווה רק חלק קטן מן הסך המשוער של כוח המשיכה של פרדיס. חוקרים אלה הגיעו למסקנה המדהימה כי היקום המרכזי ושבעת יקומי העל המקיפים אותו, משתמשים כעת בכחמישה אחוזים בלבד מן האחידה הפעילה של הכבידה-המוחלטת של פרדיס. במילים אחרות: על-פי החישובים המבוססים על תיאוריה זו של כלליות, כתשעים וחמישה אחוזים מפעולת הכבידה הקוסמית של אי פרדיס משמשים לשם שליטה במערכות חומריות המצויות מעבר לגבולות היקומים המאורגנים כעת. חישובים אלה מתייחסים כולם לכבידה מוחלטת; כבידה קווית הינה תופעה של פעולת גומלין, אשר ניתן לחשבה אך ורק מתוך ידיעת כבידת פרדיס בפועל.

2. הכבידה הרוחנית. באמצעות אותה טכניקה של הערכה וחישוב השוואתיים, בדקו חוקרים אלה את קיבולת התגובה הנוכחית של הכבידה הרוחנית, וחישוב – בסיועם של שְׁלִיחִים בּוֹדְדִים ושל אישיות רוח אחרות – את סך הכבידה הרוחנית הפעילה של המקור והמרכז השני. יהא זה מאלף לציין שהחוקרים מצאו כי הערך של נוכחותה הפעילה למעשה של הכבידה הרוחנית ביקום המקיף, קרוב ביותר לערך המשוער של כלל הכבידה הרוחנית הפעילה הנוכחית. במילים אחרות: נראה כי באופן מעשי, כמעט כל הכבידה

הרוחנית של הבן הנצחי בעת הזאת, כמחושב מתיאוריה כללית זו, פועלת ביקום המקיף. אם ממצאים אלה הינם מהימנים, ביכולתנו להסיק כי היקומים המתפתחים כעת בחלל החיצון הינם בלתי-רוחניים לחלוטין. ואם נכון הדבר, יהא זה הסבר מספק לכך שהוויות רוחניות יודעות אך מעט, או כלל אינן יודעות, על אודות מופעי האנרגיה העצומים הללו, למעט עובדת קיומם הפיזי.

3. כבידת דעת. באמצעות אותם עקרונות של חישוב השוואתי, תקפו מומחים אלה את הבעיה של נוכחות כבידת הדעת ושל תגובתה. לצורך השערוך, יחידת הדעת חושבה כמיצוע של שלושה סוגי דעת חומריים ושל שלושה סוגים רוחניים; זאת אף כי סוג הדעת המצוי בקרב מַנְהֵלִי פֶּזֶס ועמיתיהם התגלה כגורם מפריע במאמץ להגיע ליחידת ההערכה הבסיסית של כבידת הדעת. שערור הקיבולת הנוכחית של כבידת הדעת של המקור והמרכז השלישי חָשַׁב על נקלה, בהתאם לתיאוריה כללית זו. אף-על-פי שהממצאים במקרה הזה אינם כה חותכים כבהערכות של הכבידה הפיזית ושל הכבידה הרוחנית, אם מתייחסים לממצאים באופן השוואתי, הם מאלפים, ואפילו מעוררי סקרנות. החוקרים הסיקו כי כשמונים-וחמישה אחוזים מתגובת כבידת הדעת למשיכה האינטלקטואלית של הפועל האחד, מקורם ביקום המקיף הנוכחי. מכאן עולה האפשרות שלפיה פעילות-דעת מעורבת בהקשר של הפעילויות הפיזיות הנצפות במהלכן כעת ברחבי החלל החיצון. בעוד שהערכה זו הינה, ככל הנראה, רחוקה מדיוק, היא תואמת באופן עקרוני את אמונתנו, כי בעת הזו מנחים מַאָרְגָנִי פֶּזֶס תבוניים את התפתחות היקום המצוי ברמות החלל שמעבר לגבולות החיצוניים הנוכחיים של היקום המקיף. יהא טיבה של תבונה משוערת זו אשר יהא, נראה כי תבונה זו איננה תגובתית לכבידת הרוח.

כל החישובים הללו הינם, במקרה הטוב, הערכות המבוססות על הנחות של חוקים. ואולם, היננו סבורים כי הם מהימנים למדי. ואף אם הוויות רוחניות מועטות היו נוכחות בחלל החיצון, לנוכחותן השיתופית לא הייתה השפעה משמעותית על חישובים הכוללים מדידות בעלות שיעורים עצומים שכאלה.

כבידה אישיותית איננה ניתנת לחישוב. היננו מכירים במעגל, ואולם אין ביכולתנו למדוד, לא באופן איכותי ולא באופן כמותי, את המציאויות הנוגעות אליו.

4. חלל ותנועה

כל יחידות האנרגיה הקוסמית מצויות בהקפה ראשונית, ועוסקות – בעודן חגות סביב המסלול האוניברסאלי – בהוצאה אל הפועל של משימתן. יקומי המרחב, וכן המערכות והעולמות המרכיבים אותם, הינם סְפָרוֹת סובבות אשר נעות לאורך המסלולים האינסופיים של מעגלי רמות החלל של יקום האב. בכל רחבי יקום האב אין דבר ניח כלשהו, למעט מרכז האווה, אי פרדיס הנצחי ומרכז הכבידה.

מבחינה פונקציונאלית, מוגבל המְחַלֵּט הבלתי-מְגֻדָּר לחלל, ואולם איננו כה בטוחים באשר ליחסו של מוחלט זה לתנועה. האם התנועה טבועה בו? את זאת איננו יודעים. אך יודעים אנו כי התנועה אינה מטיבו של החלל; אפילו התנועות של החלל אינן טבועות. אולם, איננו כה בטוחים ביחס של הבלתי-מוגדר לחלל. מי הוא – או מה הוא – האחראי האמיתי לפעילויות העצומות של התמרות הכוח-אנרגיה המצויות במהלכן שם בחוץ, מעבר לגבולות הנוכחיים של שבעת יקומי העל? דעותינו ביחס למקור של התנועה הינן כדלקמן:

1. היננו סבורים כי הפועל האחד מאתחל תנועה בחלל.

2. אם הפועל האחד הוא זה אשר מייצר את התנועה של החלל, איננו יכולים להוכיח זאת.

3. המוחלט האוניברסאלי איננו מקור התנועה ההתחלתית, אך הוא זה המאזן והמבקר את כל המתחים הנובעים מן התנועה.

בחלל החיצון, מַאָרְגָנִי פֶּזֶס הינם האחראים, כפי הנראה, ליצירתם של גלגלי-יקומים עצומים, אשר מצויים כעת בתהליך של אבולוציה כוכבית; ואולם, יכולתם לעשות כן התאפשרה בוודאי על-ידי התאמה כלשהי של נוכחות החלל של המוחלט הבלתי-מוגדר.

מנקודת המבט האנושית, החלל הינו כלום – קיום שלילי; הוא קיים רק בהתייחס לדבר-מה חיובי שאינו-חלל. ובכל זאת, החלל הינו אמיתי. הוא מכיל את התנועה ומְתַנָּה אותה; והוא עצמו אפילו נע. בכלליות, ניתן לסווג את תנועות החלל כך:

1. תנועה ראשונית – נשימת החלל, התנועה של החלל עצמו.

2. תנועה שניונית – התנועות הכיווניות המתחלפות לסירוגין של רמות החלל העוקבות.

3. תנועות יחסיות – יחסיות במובן שהן אינן מוערכות תוך שימוש בפרדיס כנקודת בסיס. התנועות הראשוניות והשניוניות הינן מוחלטות, זוהי תנועה ביחס לפרדיס הנייח.

4. תנועות מפצות, או מתאמות, המיועדות לתאם את כל יתר התנועות.

בעוד שמערכת היחסים הנוכחית של השמש שלכם, ושל הפלנטות הנלוות לה, מציגה תנועות יחסיות ומוחלטות רבות בחלל, היא נוטה להציג

לאסטרונומים המתבוננים בה את הרושם כאילו אתם נייחים-יחסית בחלל, בעוד שהצברי הכוכבים ונחיליהם המקיפים, נעים מכם והלאה במהירויות הולכות וגדלות ככל שחשובים מרחיקים החוצה אל עבר החלל. אך אין אלה פני הדברים. הינכם נכשלים בזיהוי ההתפשטות האחידה כלפי חוץ של הבריאה הפיזית של כלל החלל שהתחדר. הבריאה המקומית שלכם (נבאדון) משתתפת בתנועה זו של התפשטות אוניברסאלית כלפי חוץ. יחד עם האזורים החיצוניים של יקום האב, משתתפים כל שבעת יקומי העל במחזורי נשימת החלל בני שני מיליארד השנים.

בזמן שהיקומים מתכווצים ומתרחבים, נעות המסות החומריות בחלל שהתחדר חליפות, עם כיוון משיכת כבידת פרדיס וכנגדה. העבודה המתבצעת בהנעת מסת האנרגיה של הבריאה, הינה עבודה שלחלל, אך לא עבודה שלעוצמה-אנרגיה.

בעוד ש הערכותיכם הספקטרוסקופיות בנוגע למהירויות אסטרונומיות, הינן מהימנות למדי ביחס לתחומי החלל השייכים ליקום-העל שלכם וליקומי-העל הנלווים לו, חישובים שכאלה אינם מהימנים כלל ועיקר ביחס לתחומי החלל החיצון. כוכב מתקרב מסיט את הקווים הספקטראליים מן הטווח התקין לכיוון הסגול; ואילו כוכב נסוג מסיט את הקווים הללו לכיוון האדום. השפעות רבות מתערבות, וגורמות למהירות הנסיגה של היקומים החיצוניים להיראות כאילו היא גדלה בשיעור של יותר ממאה מיללים לשנייה לכל מיליון שנות-אור של גידול במרחק. על-פי שיטת מדידה זו, ולכשישוכללו טלסקופים רבי-עוצמה, פני הדברים ייראו כאילו המערכות הרחוקות האלה נסות מחלק זה של היקום במהירות הבלתי-תיאמן של יותר משלושים אלף מייל בשנייה. ואולם, מהירות נסיגה נצפית זו איננה אמיתית; היא נובעת מגורמי שגיאה רבים, וביניהם זוויות ההתבוננות ועיוותי זמן-מרחב נוספים.

ואולם, העיוות הגדול ביותר נובע מן העובדה כי בתחומים השכנים לשבעת יקומי העל, דומה שיקומי החלל החיצון העצומים חגים בכיוון הפוך לכיוון שבו חג היקום המקיף. כלומר, המוני הערפיליות, השמשות הנלוות והספירות נעות כעת מסביב לבריאה המרכזית עם כיוון השעון; ואילו שבעת יקומי-העל חגים מסביב לפרדיס נגד כיוון השעון. נראה כי יקום הגלקסיות החיצוני השני, בדומה לשבעת יקומי-העל, חג סביב פרדיס נגד כיוון השעון. והאסטרונומים המתצפתים של אוורסה סבורים כי מצאו ראיות לתנועות סיבוביות בחגורה החיצונית השלישית, במרחק החלל אשר מתחיל להציג נטיות כיווניות של תנועה עם כיוון השעון.

סביר להניח כי תנועות משתנות אלה של מצעדי החלל העוקבים של היקומים קשורות באופן כלשהו לטכניקת הכבידה של פנים יקום האב, המופעל על-ידי המוחלט האוניברסאלי; טכניקת כבידה הכוללת תיאום כוחות ואיזון של מתחי-חלל. התנועה, כמו החלל, הינה גורם משלים, או קאזן, לכבידה.

5. חלל וזמן

כמו החלל, אף הזמן הינו מתת של פרדיס, אך לא באותו מובן, אלא בעקיפין בלבד. הזמן נובע מתוקף התנועה ומהיות הדעת מודעת מטבעה לרציפות. מנקודת מבט פרקטית, התנועה הינה הכרחית לזמן, אך אין קיימת יחידת זמן אוניברסאלית המתבססת על תנועה, למעט היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה, אשר הוכר באופן שרירותי ככזה. הפולקלור של נשימת החלל הורסת את ערכה המקומי כבסיס ליחידת זמן.

המרחב איננו אינסופי, אף כי מקורו בפרדיס; והוא איננו מוחלט, מכיוון שהוא מתחדר על-ידי המוחלט הבלתי-מוגדר. איננו מכירים את הגבולות המוחלטים של המרחב, ואולם היננו יודעים כי המוחלט של הזמן הינו הנצח.

הזמן והמרחב הינם בלתי-נפרדים רק בפריאור הזמן-מרחב, בשבעת יקומי-העל. מרחב בלתי-זמני (מרחב נטול זמן) קיים באופן תיאורטי, ואולם, המקום הבלתי-זמני האמיתי היחיד הינו אזור פרדיס. זמן בלתי-מרחבי (זמן נטול מרחב) קיים בדעת הרמה הפונקציונאלית של פרדיס.

אזורי מרחב-הביניים השקטים-יחסית, הגובלים בפרדיס והמפרידים בין חלל שהתחדר לחלל שלא-התחדר, הינם אזורי מעבר מן הזמן אל הנצח; ומכאן הצורך של עולי הרגל לפרדיס לאבד את הכרתם בעוברם באזור זה, בדרך אשר בסופה יתקבלו כאזרחי פרדיס. אורחים מודעי-זמן יכולים לנוע אל פרדיס ללא שינה שכזו, ואולם נותרים הם יצורים של זמן.

יחסים של זמן אינם מתקיימים ללא תנועה במרחב; ואולם, לא כך הוא באשר למודעות לזמן. עקיבות עשויה לחולל מודעות לזמן אף בהיעדר תנועה. בשל טיבה של הדעת, דעתו של האדם פחות מוגבלת בזמן מאשר במרחב. אפילו בימי החיים בגוף בשר ודם על פני כדור-הארץ, אף שדעת האדם מוגבלת בנוקשות למרחב, הדמיון היצירתי האנושי הינו חופשי באופן יחסי ממגבלות הזמן. ואולם, הזמן עצמו אינו מהווה איכות גנטית של הדעת.

קיימות שלוש רמות שונות של מודעות לזמן:

1. זמן כנתפש-על-ידי-דעת – מודעות לרצף, לתנועה ותחושת התמשכות.

2. זמן כנתפש-על-ידי-רוח – בוננות על תנועה לעבר האל, והמודעות של התנועה המרקיעה אל עבר רמות הולכות ומתגברות של אלוהות.

3. האישיותוצרת תחושת זמן ייחודית מתוך בוננות על המציאות, בתוספת מודעות לנוכחות והכרת הקשף.

בעלי חיים בלתי-רוחניים יודעים רק את העבר וחיים בהווה. אדם בו-שוכנת-רוח ניהן בכוחות של צפייה מראש (בוננות); הוא עשוי לחזות את העתיד. רק גישות מתקדמות המתבוננות אל עבר העתיד הינן אמיתיות באופן אישי. האתיקה הסטאטית והמוסר המסורתי מצויים אך במעט מעבר לרמה החייתית; ואף הסטואיות אינה מן הסדרים הגבוהים של ההגשמה העצמית. אתיקה ומוסר הופכים לאנושיים באמת, כאשר הם דינאמיים ומתקדמים, ובאשר הינם חיים בתיאום עם המציאות האוניברסאלית.

האישיות האנושית איננה אך ורק בבחינת מלווה של אירועי הזמן-מרחב; האישיות האנושית עשויה לפעול אף כמחוללת הקוסמית של אירועים כאלה.

6. על-שליטה אוניברסאלית

היקום איננו סטאטי. היציבות איננה תוצאה של התמד, אלא פועל-יוצא של אנרגיות מאוזנות, שיתופי-פעולה של דעת, תיאומים של מורונטיה, על-שליטה של רוח והאחדה של אישיות. לעולם תהא היציבות פרופורציונאלית לחלוטין לאלוהיות.

בשליטה הפיזית ביקום האב מפעיל האב האוניברסאלי קדימות וראשוניות באמצעות אי פרדיס; בניהול הרוחני של הקוסמוס פועל האל באופן מוחלט באמצעות אישיות הבן הנצחי. באשר לממלכות הדעת, פועלים בתיאום האב והבן באמצעות הפועל האחד.

באמצעות מוחלטות שליטתו בדעת הקוסמית, ובאמצעות הפעלת משלימו הטבעיים והאוניברסאליים של כבידה פיזית ורוחנית, מסייע המקור והמרכז השלישי בשמירה על שיווי המשקל ועל תיאום האנרגיות וההתארגנויות הפיזיות והרוחניות המשולבות. כל אימת שהחומרי והרוחני נקשרים זה לזה, ובכל מקום בו הדבר מתרחש, מופע דעת שכזה הינו פעולה של הרוח האינסופית. רק הדעת לבדה יכולה לאגד בסימוכיות את הכוחות הפיזיים ואת האנרגיות של הרמה החומרית, יחד עם העוצמות ועם ההוויות של הרמה הרוחנית.

כל אימת שהינכם הוגים בתופעות אוניברסאליות, ודאו כי אתם מתחשבים בזיקה שבין אנרגיות פיזיות, רוחניות ואנרגיות של דעת; בנוסף ודאו, כי הינכם לוקחים בחשבון תופעות בלתי-צפויות הנובעות מהאחדתן של אנרגיות אלה על-ידי האישיות, וכן תופעות שלא-ניתן-לחזותן, הנובעות מפעולותיהם ומתגובותיהם של האלוהות ההתנסותית ושל המוחלטים.

היקום הינו בר-חיזוי, במידה רבה, אך ורק במובן הכמותי של מדידות הכבידה; אפילו הכוחות הפיזיים הראשוניים אינם מגיבים לכבידה קווית, וכך אף לא משמעויות הדעת הגבוהות יותר וערכי הרוח האמיתיים של המציאויות האוניברסאליות המרביות. באופן איכותי, היקום אינו ניתן לחיזוי במידה מרובה, בכל הנוגע להתאגדויות חדשות של כוחות – בין אם הם פיזיים, רוחניים או כוחות של דעת; זאת על-אף שרבים מהצירופים הללו של אנרגיות, או של כוחות, הופכים להיות ברי-חיזוי במידת חלקית כאשר הם נתונים תחת בחינה ביקורתית. כאשר החומר, הדעת והרוח מתאחדים באמצעות אישיותו של יצור, לא נוכל לחזות במלואן את החלטותיו של יצור בעל-רצון-חופשי שכזה.

כל שלבי הכוח הראשוני, הרוח המתפתחת, ומרביים לא-אישיים אחרים, נראים כמגיבים בהתאם לחוקים מסוימים – יציבים-יחסית אך בלתי-ידועים – וכמתאפיינים בחופש פעולה ובגמישות תגובה, העשויים להטריד לעיתים, כאשר הם נתקלים במופע של מצב מבודד ותָחוּם. מהו, אם כן, ההסבר לחופש התגובה הזה שאין-לחזותו, המתגלה באמצעות מציאויות מגיחות אלה? בלתי-נודעים, בלתי-נתפשים ושאין-ברי-חיזוי אלה – בין אם הם נוגעים להתנהגות יחידת כוח ראשונית, לתגובת רמה בלתי-מזוהה של דעת, או למופע של קדם-יקום עצום המתהווה בתחומי החלל החיצון – מרמזים, ככל הנראה, על פעילויות המרבי ועל נוכחות-תפקוד המוחלטים, הקודמים לפעילות כלל הבוראים האוניברסאליים.

איננו יודעים לאמתו של דבר, אך היננו משערים כי גמישות מדהימה שכזו, וכי תיאום מעמיק שכזה, מסמנים את נוכחותם ואת תפקודם של המוחלטים; וכן, כי מגוון שכזה של תגובתיות, אל מול אחדות לכאורה של סיבתיות, מגלה את תגובותיהם של המוחלטים; וזאת לא רק נוכח סיבתיות מיידית ומצבית, אלא גם ביחס לכל סיבתיות קשורה אחרת ברחבי יקום האב.

יחידים נשמרים על-ידי שוֹמְרִים שֶׁל גֹּזֶל; פִּלְנֻטוֹת, מַעֲרָכוֹת, קוֹנְסְטִלְצִיּוֹת, יְקוּמִים וִיקוּמִי-עַל, נִשְׁלָטִים בְּיַדִּי שְׁלִיטִים הַעֲמִלִּים לַמַּעַן רוּחַת תְּחוּם, בְּהִתְאַמָּה. האוונה, ואף היקום המקיף, נשמרים על-ידי אלה אשר בידיהם הופקדה אחריות גבוהה שכזו. אבל מי הוא המטפח והדואג ליקום-האב בכללותו, החל מפרדיס ועד לרמת החלל הרביעית החיצונית ביותר? מן הבחינה הקיומית, אך סביר כי דאגת-על שכזו הינה מתכונות שילוש פרדיס; ואולם, מנקודת מבט התנסותית, הופעתם של היקומים שלאחר-עידן-האוונה נסמכת על:

1. המוחלטים בנוגע לפוטנציאל.

2. המרבי בנוגע להכוונה.

3. העליון בנוגע לתיאום אבולוציוני.

4. אדריכלי יקום-האב בנוגע למנהלה, בטרם הופעתם של שליטים ספציפיים.

המוחלט הבלתי-מוגדר מחדר את כלל החלל. אין בידנו בהירות מלאה באשר לסטאטוסים של המוחלט של האלוהות ושל המוחלט האוניברסאלי; ואולם, היננו יודעים כי האחרון פועל בכל מקום שבו פועלים המוחלט של האלוהות והמוחלט הבלתי-מוגדר. המוחלט של האלוהות עשוי להיות נוכח אוניברסאלית, אף שכמעט אינו נוכח בחלל. המרבי נוכח בחלל, או יהא נוכח אי-אז בעתיד, עד לשוליה החיצוניים של רמת החלל הרביעית. היננו מסופקים באשר לכך שלמרבי תהא נוכחות חלל, המגיעה אל מעבר להיקף של יקום-האב, ואולם במסגרת מגבלה זו עוסק המרבי באופן מדורג בתכלול הארגון היצירתי של הפוטנציאלים של שלושת המוחלטים.

7. החלק והשלם

חוק נחרץ ובלתי-אישי, השקול לפעולתה של השגחה קוסמית, פועל בכל רחבי הזמן והמרחב ונוגע לכל מציאות באשר היא. גישתו האוהבת של האל כלפי היחיד מתאפיינת בחסד; וגישתו כלפי הכלל מונעת על-ידי חוסר פניות. רצונו של האל אינו שורר בהכרח בתוך החלק – בתוך ליבה של אישיות כלשהי – ואולם, רצונו אכן מולך בפועל על השלם, על יקום היקומים.

אמת היא כי בכל מגעיו של האל עם כל אחת מהוויותיו, חוקיו אינם שרירותיים מטבעם. בעבורכם, בשל ראייתכם המוגבלת ונקודת מבטכם הסופית, מעשיו של האל לבטח נראים לעיתים כשרירותיים ודיקטטוריים. חוקי האל הינם פשוט הרגלי האל, זוהי דרכו הנשנית לעשות את הדברים; ולעולם עושה הוא את כל הדברים כולם היטב. אתם נוכחים לראות כי האל עושה דבר מסוים באותה הדרך, פשוט משום שזו הדרך הטובה ביותר לעשותו בתנאים נתונים; והדרך הטובה ביותר היא הנכונה; ולפיכך, לעולם פוקדת הבינה האינסופית כי הדבר ייעשה באותו אופן מדויק ומושלם. עליכם לזכור גם כי הטבע אינו הפעולה הבלעדית של האלוהות; השפעות נוספות נוכחות באותן תופעות שאותן מכנה האדם בשם טבע.

הטבע האלוהי סולד מכל סוג של התדרדרות, או ממתן הרשאה לכך שמעשה אישי באופן טהור יתבצע אי-פעם באופן נחות. ואולם, עלינו להבהיר כיאם – באלוהיות של מצב כלשהו, במצב קיצון של נסיבות כלשהן ובכל מקרה שבו הבינה העליונה עשויה להורות כי נדרשת פעולה אחרת – אם דרישות המושלמות קובעות, מכל סיבה שהיא, שיטת תגובה אחרת, טובה יותר, כי אז יפעל האל החכם-בכל באופן הטוב וההולם יותר. ויהא זה ביטוי של חוק גבוה יותר, ולא היפוכו של חוק נמוך יותר.

האל איננו עבד להרגל הנובע מחזרה כרונית על פעולותיו הרצוניות. אין כל סתירה בקרב חוקי האינסוף; כולם מושלמים כשם שטבעו המהימן הינו מושלם; וכולם הינם ביטויים של פעולות שאין עליהן עוררין ותוצאה של החלטות שאין בהן רבב. חוק הינו התגובה הבלתי-משתנה של דעת אינסופית, מושלמת ואלוהית. כל מעשיו של האל הינם רצוניים, אף שהם נראים דומים לכאורה זה לזה. באל "אין השתנות, אף לא כל צל של חילוף." וכל זאת, אשר ניתן לומר בבטחה על אודות האב האוניברסאלי, לא ניתן להיאמר באותו ביטחון על אודות כל יצוריו התבוניים, או האבולוציוניים, הכפפים.

כיוון שהאל הינו בלתי-משתנה, תוכלו לסמוך עליו, בכל הנסיבות הרגילות, כי יעשה את אותו דבר, ובאותו אופן זהה ורגיל. האל מהווה הבטחה של יציבות בעבור כל ההוויות והיצורים הברואים. הוא הינו האל; ולפיכך הוא איננו משתנה.

וכל הניהול היציב הזה וכל הפעולה האחידה הזו, הינם אישיים, מודעים ורצוניים ביותר; שכן האל הכביר איננו עבד חסר-ישע לעצם מושלמותו ואינסופיותו. האל איננו כוח אוטומאטי הפועל מעצמו; הוא איננו כוח המשועבד לחוק. האל איננו משוואה מתמטית ואיננו נוסחה כימית. הוא הינו רצון חופשי ואישיות ראשונית. הוא האב האוניברסאלי, הוויה הטעונה באישיות והמקור לכל אישיות היצורים.

רצונו של האל איננו מתקיים באופן אחיד בלב בן התמותה החומרי שוחר-האל, ואולם, אם ציר הזמן יתרחב אל מעבר לרגע, עד שיחבוק את מלוא מהלך החיים הראשוניים, כי אז יהפוך רצון האל מובחן באופן הולך ונגלה, בדמות פירות הרוח הנישאים בחייהם של ילדי האל מִנְתִי-הרוח. ואז, אם נמשיך ונרחיב את מהלך החיים האנושיים עד שיכלול גם את החוויה המורנוטית, כי אז הרצון האלוהי ייראה זורח בבהירות הולכת וגדלה, בדמות מעשיהם הרוחניים של אותם יצורי-זמן שהחלו לטעום את התענוג האלוהי של ההתנסות ביחס שבין אישיות האדם לבין אישיות האב האוניברסאלי.

אבהות האל ואחוות האדם מציגות את פרדוקס החלק והשלם ברמת האישיות. האל אוהבכל יחיד כילד ייחודי במשפחה השמימית. ועדיין, האל אוהב באופן הזה אתכל היחידים; הוא איננו נושא פני איש, וכך, האוניברסאליות של אהבתו מביאה לכדי קיום את מערכת היחסים של הכלל, האחוה האוניברסאלית.

אהבת האב הופכת כל אישיות לייחודית באופן מוחלט; היא הופכת אותה לילד ייחודי של האב האוניברסאלי, לילד שעוקק ממנו לא יימצא אף באינסוף, ליצור רצוני חסר-תחליף לאורך הנצח כולו. אהבת האב תהלל כל ילד וילד של האל; היא תאיר כל חבר וחבר במשפחה השמימית, ותציג בחדות את טיבה הייחודי של כל אישיות, אל מול הרקע של הרמות הלא-אישיות, השוכנות מחוץ למעגל האחוה של אבי הכול. אהבת האל תציג באופן מרשים את הערך הטרנסצנדנטי של כל יצור רצוני, ותגלה מפורשות את הערך הרב אשר מקנה האב האוניברסאלי לכל אחת ואחד מילדיו, החל מהאישיות הבוראת הגבוהה ביותר בפרדיס, ועד לאישיות הרצונית הנמוכה ביותר בקרב השבטים הפראיים של האדם, בהפציע שחרו של המין האנושי בעולם כלשהו של הזמן והמרחב.

ואהבה זו של האל כלפי היחיד מקיימת את המשפחה האלוהית של כל היחידים, האחוה האוניברסאלית של ילדי אב פרדיס בעלי הרצון החופשי. ואחוה זו, בהיותה אוניברסאלית, הינה מערכת יחסים של הכלל. האחוה, באשר הינה אוניברסאלית, מגלה לא את מערכת היחסים שלחיד, אלא

את זו שלהכלל. אחווה הינה מציאות של הכלל, ומשום כך היא מגלה את איכויותיו של השלם מתוך הבחנה משוות-ניגודים אל מול איכויותיו של היחיד.

האחווה הינה עובדת היחסים שבין כל אישיות שהיא לבין כל אישיות אחרת בקיום האוניברסאלי. אף אישיות לא תוכל לחמוק מהיתרונות ומהעונשים העשויים לנבוע מיחסיה עם אישיות אחרת. החלק מרוויח או סובל בהתאמה לשלם. המאמץ הטוב של כל אדם מועיל לבני האדם כולם; וכן, השגיהה, או הרוע, של אדם כלשהו מעצימים את מצוקותיהם של כלל בני האדם. כאשר ינוע החלק, כך ינוע השלם. וכאשר יתקדם השלם, כך יתקדם החלק. יחסי המהירויות שבין החלק לבין השלם קובעים האם החלק מעוכב על-ידי הרפיון של השלם, או שמא נישא קדימה על-גבי תנופת האחווה הקוסמית.

העובדה שלפיה האל הינו הוויה בעלת מודעות-עצמית אישית כה גבוהה ומטות להשתכנותה, ובה בעת הוא נוכח אישית ביקום עצום שכזה, ומקיים קשר אישי עם מספר כמעט אינסופי של הוויות, נותרת בבחינת מסתורין. ואולם, אין במסתוריות של תופעה זו, המצויה מעבר לתפישה האנושית, כדי להפחית, ולו במעט, את אמונתכם. אל לכם להניח לשיעורו של האינסוף, אף לא לכבירותו של הנצח ולהדרו והודו של אופיו הבלתי-ניתן-להשוואה של האב, להטיל עליכם אימה, לטלטל אתכם או לרפות את ידכם; זאת הואיל והאב איננו רחוק מכל אחת ואחד מכם; הוא שוכן בקרבכם, ובו כולנו מתנועעים, חיים בפועל ומתקיימים באמת, פשוטו כמשמעו.

אף-על-פי שאב פרדיס פועל באמצעות בוראיו האלוהיים ובאמצעות ילדיו-יציריו, הוא נהנה גם מן הקשר האינטימי ביותר עמכם; כה נעלה הוא קשר זה, כה מרומם באישיותו, עד כי נשגבת מבינתי אותה התייחדות מסתורית של רסיס האב עם הנשמה האנושית, ועם הדעת בת-התמותה אשר בה הוא שוכן לבטח. באשר הינכם יודעים את אשר הינכם יודעים על אודות מתנות אלה של האל, יודעים אתם גם כי מגעו של האב הינו כה קרוב אליכם; הוא קרוב לא רק לעמיתיו האלוהיים, אלא אף לילדיו האבולוציוניים ובני התמותה של הזמן. האב אכן שוכן בפרדיס, ואולם נוכחותו האלוהית שוכנת אף בדעת בני האדם.

אף כי תשטוף רוח הבן כל בשר; אף כי הבן חי עמכם בעבר בדמות בשר ודם בן-תמותה; ואף כי השרפים שומרים ומדריכים אתכם באופן אישי; כיצד תוכלנה הוויות אלוהיות אלה, של המרכזים השני והשלישי, לקוות להתקרב אליכם אי-פעם כקרבת האב, או להבינכם באותה מלאות אשר מבינכם האב, אשר העניק חלק ממנו עצמו לשכון בתוכם, להיות העצמי האמיתי, האלוהי ואף הנצחי שלכם?

8. חומר, דעת ורוח

"האלוהים רוח הוא," אך לא כן פרדיס. היקום החומרי הוא לעולם הבמה שעליה מתרחשות כלל הפעילויות הרוחניות; הוויות רוחניות ומרקיעי-רוח חיים ועובדים בעולמות הפיזיים של המציאות החומרית.

הענקת המתת של הכוח הקוסמי, תחומה של הכבידה הקוסמית, הינה פעולה של אי פרדיס. כל אנרגית-הכוח המקורית נובעת מפרדיס, וכך גם החומר המשמש ליצירת מספר לא-נודע של יקומים, החגים כעת ברחבי יקום האב בדמות נוכחות על-כבידה, המהווה את מטען-הכוח של החלל שהתחדר.

תהִיִּנָה תמורות הכוח ביקומים המשתרעים אשר תהִיִּנָה, משהוא יוצא מפרדיס, הוא מתמיד במסעו – בכפוף למשיכה הבלתי-נגמרת, הנוכחת-תמיד והמהימנה של האי הנצחי – וחג לנצח ובציטנות בנתיבי החלל הנצחיים של היקומים. האנרגיה הפיזית הינה המציאות היחידה המצייתת באמת ובתמים, ובאיתנות, לחוק האוניברסאלי. סטייה מן הנתיבים האלוהיים ומהתוכניות המקוריות התרחשה אך ורק בממלכות היצורים בעלי הרצון החופשי. העוצמה והכוח הינם ההוכחה האוניברסאלית ליציבותו, לקביעותו ולנצחיותו של האי המרכזי של פרדיס.

מתת הרוח, וההפיכה של אישיות לרוחניות, התחום של הכבידה הרוחנית, הינן ממלכתו של הבן הנצחי. וכבידה רוחנית זו של הבן, אשר לעד מושכת לעברו את כלל המציאויות הרוחניות, הינה אמיתית ומוחלטת ממש כשם שהאחיזה החומרית בעלת העוצמה-הכוללת של אי פרדיס הינה כזאת. ואולם, מטבע הדברים, האדם, הנוטה אל החומר, מכיר באופן קרוב יותר את מופעי החומר שטבעם פיזי, מאשר את הפעולות הרוחניות העצומות, האמיתיות באותה המידה, אשר ניתנות להבחנה אך ורק על-ידי בוננותה הרוחנית של הנשמה.

ככל שהדעת של אישיות ביקום הופכת ליותר רוחנית – ובכך דומה יותר לאל – היא מגיבה פחות ופחות לכבידה חומרית. מציאות, כפי שהיא נמדדת בתגובתה לכבידה הפיזית, הינה האנטיטזה של המציאות כפי שהיא נקבעת על-פי האיכות של תוכנה הרוחני. פעולת הכבידה הפיזית הינה הקובע הכמותי של אנרגיה בלתי-רוחנית; פעולתה של הכבידה הרוחנית הינה אמת המידה האיכותית של האנרגיה האלוהית החיה.

כמשמעות של פרדיס בעבור הבריאה הפיזית, וכמשמעות של הבן הנצחי בעבור היקום הרוחני, כזו היא המשמעות של הפועל האחד בעבור ממלכות הדעת – היקום התבוני של ההוויות ושל האישיות החומריות, המורונטיות והרוחניות.

הפועל האחד מגיב הן למציאות החומרית והן למציאות הרוחנית, ולפיכך הופך, מטבע הדברים, לסועד האוניברסאלי של כל ההוויות התבוניות; הוויות העשויות לייצג את האחד הן של השלבים החומריים והן של השלבים הרוחניים של הבריאה. מתת התבונה – הסעד לחומרי ולרוחני במופעי הדעת – הינה הממלכה הבלעדית של הפועל האחד, ההופך בכך לשותף של הדעת הרוחנית, למהות של הדעת המורונטית, ולתוכן של הדעת

הדעת הינה הטכניקה שבה הופכות מציאויות רוחניות להתנסויות בעבור אישיותם של היצורים. ובסיכומו של דבר, אפשרויות ההאחדה, אפילו של הדעת האנושית, היכולת לתאם דברים, רעיונות וערכים, הינה על-חומרית.

אף כי הדעת האנושית תוכל אך בקושי להבין את שבע הרמות של המציאות הקוסמית היחסית, על השכל האנושי להיות מסוגל לתפוש הרבה מהמשמעות של שלוש הרמות הפועלות של המציאות הסופית:

1. *חומר*. אנרגיה מאורגנת הכפופה לכבידה הקווית, למעט כאשר היא משתנה תחת תנועה, או מותנית על-ידי דעת.

2. *הדעת*. תודעה מאורגנת אשר איננה כפופה במלואה לכבידה החומרית, ואשר משתחררת במלואה כאשר היא משתנה על-ידי הרוח.

3. *רוח*. המציאות האישית הגבוהה ביותר. רוח אמיתית איננה כפופה לכבידה פיזית, אך בסופו של דבר הופכת להשפעה המניעה של כל מערכות האנרגיה המתפתחות ממעמד האישיות.

יעד הקיום של כל האישויות הינו רוח; מופעי החומר הינם יחסיים, והדעת הקוסמית מגשרת בין הפכים אוניברסאליים אלה. מתת הדעת וסעד הרוח הינם מעשיהן של אישויות האלוהות הנלוות – הרוח האינסופית והבן הנצחי. מציאות האלוהות הכוללת איננה דעת אלא רוח-דעת – דעת-רוח מאוחדת על-ידי אישיות. ואף-על-פי-כן, מתכנסים המוחלטים של הרוח ושל הדבר באישיות האב האוניברסאלי.

שלושת האנרגיות – של החומר, של הדעת ושל הרוח – מתואמות בפרדיס. בקוסמוס האבולוציוני, שלטת אנרגית-חומר, למעט באישיות, שבה הרוח חותרת לשליטה בתיווכה של הדעת. הרוח הינה המציאות הבסיסית של חווית האישיות של כלל היצורים, משום שהאלוהים הוא רוח. הרוח בלתי-משתנה, ולכן, בכל יחסי האישיות, היא מתעלה הן מעל החומר והן מעל הדעת, אשר הינם משתנים התנסויותיים של הישגיות מדורגת.

בזמן האבולוציה הקוסמית הופך החומר לצל פילוסופי שאותו מטילה הדעת בנוכחות אוריות הרוח של ההארה האלוהית; ואולם, בכך אין בכדי לשלול את תוקף המציאות של אנרגית-החומר. דעת, חומר ורוח הינם מציאותיים באותה מידה, אף שאינם בעלי ערך זהה לאישיות בחתירתה לאלוהיות. מודעות לאלוהיות הינה חוויה רוחנית מדורגת.

ככל שקורן זוהרה של האישיות הרוחנית (האב ביקום, רסיס אישיות הרוח הפוטנציאלית ביצור היחיד), כך גדל גם הצל שמטילה הדעת המתווכת על השקעתה החומרית. בזמן, גוף האדם הינו אמיתי ממש כמו הדעת או הרוח; אך עם המוות, הן הדעת (הזהות) והן הרוח שורדות, בעוד שהגוף איננו שורד. מציאות קוסמית יכולה להיות בלתי-קיימת בחוויית האישיות. ומשום כך, הביטוי היווני שלכם – המציג את החומר כצילה של הרוח הממשית יותר – הוא אכן בעל משמעות פילוסופית.

9. המציאויות האישיות

הרוח הינה המציאות האישית הבסיסית ביקומים, והאישיות הינה הבסיס לכל ניסיון מדורג במציאות רוחנית. כל שלב של ניסיון אישיות, בכל רמה עוקבת של התקדמות ביקום, רווי ברמזים המובילים לגילוי מציאויות אישיות מפתות. ייעודו האמיתי של האדם הינו ביצירת מטרות רוחניות חדשות, ובהמשך לכך בתגובה לפיתויים הקוסמיים שמציבות מטרות נשגבות שכאלה, בעלות הערך הבלתי-חומרי.

האהבה הינה סוד ההתחברויות המועילות בין אישויות. אינכם יכולים להכיר אישיות אל-נכון כתוצאה ממפגש אחד ויחיד. אינכם יכולים להעריך נכונה מוסיקה מתוך שימוש בהיסק מתמטי, אף כי מוסיקה הינה צורה של מקצב מתמטי. מספר הטלפון של מנוי כלשהו איננו מזהה בכל אופן שהוא את אישיותו של אותו מנוי, או מסמל כל פרט אחר המאפיין אותו.

המדע החומרי, המתמטיקה, חיוני על-מנת לקיים שיחה תבונית על אודות ההיבטים החומריים של היקום; ואולם, ידע שכזה איננו מהווה בהכרח חלק מידעיה גבוהה יותר של האמת, או חלק מההערכה האישית של המציאויות הרוחניות. לא רק בתחומי החיים, אלא אפילו בעולם האנרגיה הפיזית, סכומם של שני דברים, או יותר, הוא לעיתים תכופות דבר שהוא יותר מאשר, או שונה מאשר, תוצאת החיבור הצפויה של איחודים שכאלה. כל מדע המתמטיקה, כל תחום הפילוסופיה, וכן הפיסיקה או הכימיה הגבוהות ביותר, לא יוכלו לנבא, או לדעת, כי איחודם של שני אטומי גז המימן עם אטום אחד של גז החמצן יתבטא ביצירת חומר חדש ושונה איכותית באופן המתעלה מעל לפעולת החיבור – מים נוזלים. הבנה של תופעה פיזיו-כימית יחידה זו לבדה, הייתה צריכה למנוע את התפתחותן של הפילוסופיה המטריאליסטית ושל הקוסמולוגיה המכניסטית.

ניתוח טכני איננו חושף מה אישיות או דבר מסוגלים לעשות. לדוגמה: מים משמשים ביעילות לשם כיבוי אש. היות המים יעילים בכיבוי האש הינה עובדה השייכת לניסיון מחיי היום-יום, אך לא קיימת אנאליזה של מים שבאמצעותה ניתן לגלות תכונה שכזו. האנאליזה קובעת כי מים מורכבים ממימן ומחמצן; לימוד נוסף של יסודות אלה, מגלה כי חמצן הינו המעודד האמיתי של בעירה, ואילו המימן עצמו בוער בקלות יחסית.

הדת שלכם הופכת לאמיתית משום שהיא נובעת מן העבדות לפחד ומכבלי הדעות הקדומות. הפילוסופיה שלכם נאבקת להשתחרר מן הדוגמה

ומהמסורת. המדע שלכם עוסק בַּתחרות עתיקת-היוםין בין האמת לבין השגיאה; זאת בעודו נאבק להשתחרר מכבלי ההפשטה, מהעבדות למתמטיקה ומן העיוורון היחסי של המטריאליזם המכניסטי.

לאדם בן התמותה קיים גרעין רוחני. הדעת הינה מערכת אנרגיה-אישית, הקיימת סביב גרעין רוחני אלוהי ופועלת בסביבה חומרית. מערכת יחסים חיה שכזו, בין הדעת האישית לבין הרוח, מהווה את הפוטנציאל האוניברסאלי של אישיות נצחית. צרה אמיתית, אכזבה מתמשכת, תבוסה רצינית, או מוות בלתי-נמנע, יכולים להגיע רק לאחר שמושגים-עצמיים הורשו לדחוק ולהחליף במלואה את עוצמת השליטה של גרעין הרוח המרכזי; בכך הם גורמים לשיבושה של התוכנית הקוסמית בעבור זהות האישיות.

[הוצג על-ידי זה ההופך בִּינָה לְמִשְׁלָמָת, הפועל בסמכות עתיקי היוםין.]

הספר של אורנטיה

מסמך 13

העולמות הקדושים של פרדיס

בין אי פרדיס המרכזי לבין מעגלי הפלנטות הפנימיים ביותר של האוונה, ממוקמים בחלל שלושה מעגלים קטנים יותר של ספירות מיוחדות: המעגל הפנימי ביותר מכיל את שבע הספירות הסודיות של האב האוניברסאלי; הקבוצה השנייה מורכבת משבע העולמות המאירים של הבן הנצחי; במעגל החיצוני ביותר מצויות שבע הספירות העצומות של הרוח האינסופית, עולמות המטה והמנהל של שבע רוחות האב.

שלושת המעגלים הללו – של האב, של הבן ושל הרוח – אשר כל אחד מהם הינו בן שבעה עולמות, הינם ספירות של הדר שאין-דומה-לו ושל תפארת העולה על כל דמיון. ואפילו המבנה החומרי או הפיזי שלהם, הינו מסודר שלא נתגלה לכם. כל מעגל מגוון בחומר, וכל עולם בכל מעגל הינו שונה, למעט שבעת עולמות הבן, אשר הרכבם הפיזי דומה. כל עשרים ואחת הספירות הינן עצומות, וכל קבוצה של שבע הפכה נצחית באופן אחר. ככל הידוע לנו, הן היו מאז ומעולם; ובדומה לפרדיס, הן הינן נצחיות. לא קיימים מסורת או תיעוד המעידים על מקורן.

שבעת העולמות הסודיים של האב האוניברסאלי, אשר חגים בסמיכות לאי הנצחי מסביב לפרדיס, מחזירים בעוצמה את אורו הרוחני של המרכז הבוהק של האלוהיות הנצחיות, ומפיצים אור הדר אלוהי זה ברחבי פרדיס, ואף לעבר שבעת המעגלים של האוונה.

נראה כי מקורן של האנרגיות הבלתי-אישיות של אוריות הרוח, הינו בשבעת העולמות הקדושים של הבן הנצחי. אף הוויה אישית כלשהי אינה רשאית לשהות באחד מהעולמות הבוהקים הללו. בתהילתם הרוחנית הם זורחים ומאירים את כל פרדיס והאוונה, והם מכוונים אוריות רוח טהורה אל עבר שבעת יקומי-העל. ספירות בוהקות אלה של המעגל השני, נותנות באופן דומה מאורן (אור ללא חום) לפרדיס ולמיליארד העולמות בשבעת המעגלים של היקום המרכזי.

שבעת העולמות של הרוח האינסופית מאוכלסים בשבע רוחות האב, אשר מולכות בגורלותיהם של שבעת יקומי-העל, ואשר שולחות את הארת רוחה של אישיות האלוהות השלישית אל עבר יצירות הזמן והמרחב הללו. וכל האוונה – אך לא אי פרדיס – רוחצת בהשפעות רוחניות אלה.

אף כי עולמותיו של האב הינם ספירות הסטאטוס המרבי של כל אישיות-המתת של האב, זהו איננו תפקודם הבלעדי. ישויות והוויות רבות אשר אינן-אישיות שוהות בעולמות הללו. בכל אחד מן העולמות במעגל האב ובמעגל הרוח קיים סוג מובחן של אזרחות קבועה; ואולם, היננו סבורים כי עולמות הבן מאוכלסים בסוגים אחדים של הוויות שאינן-אישיות. רסיסי האב נמנים על התושבים הילידיים של דִּינִינְגְטון; לא התגלו לכם הסדרים האחרים של האזרחות הקבועה.

לעשרים ואחד לווייני פרדיס שימושים רבים, הן ביקום המרכזי והן ביקומי-העל, שימושים אשר אינם מתגלים בסיפורים אלו. ביכולתכם להבין כה מעט על אודות חיי הספירות האלה, עד כי לא תוכלו לקוות להשיג תמונה עקבית כלשהי שלהם, לא באשר לטיבם ולא באשר לתפקודם; אלפי פעילויות אשר אינן גלויות לכם מתרחשות שם. עשרים ואחת ספירות אלה חובקות אתהפוטנציאלם לתפקודו של יקום האב. מסמכים אלה מאפשרים אך מבט מרפרף אל פעילויות תחומות מסוימות, הנוגעות לעידן הנוכחי של היקום המקיף – וליתר דיוק, לאחת משבע הגזרות של היקום המקיף.

1. שבעת העולמות הקדושים של האב

מעגל עולמות החיים הקדושים של האב מכיל את הסודות היחידים הנוגעים לטבע האישיות ביקום היקומים. לווייני פרדיס אלה, במעגל הקרוב ביותר מתוך השלושה, הינם המקומות האסורים היחידים ביקום המרכזי בנוגע לאישיות. הן פרדיס התחתון והן העולמות של הבן סגורים באופן דומה בעבור אישיותות, ולאף אחד מהתחומים הללו אין כל נגיעה ישירה לאישיות.

עולמות פרדיס של האב נשלטים על-ידי הסדר הגבוה ביותר של כְּנִי השְלוש הַנִּנְחִים, סִדּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת שֶׁשֶׁלָּשׁוּ. על אודות עולמות אלו ביכולתי לספר אך מעט; על אודות הפעילויות הרבות שבהם ביכולתי לספר אף פחות. מידע שכזה נוגע רק לאותן הוויות הפועלות שם כך, ואשר יוצאות משם וממשיכות הלאה. ואף כי שיש מן העולמות המיוחדים הללו מוכרים לי במידת מה, מעולם לא נחתתי על דִּינִינְגְטון; עולם זה אסור לחלוטין בעבורי.

אחת הסיבות לסודיות העולמות הללו נובעת מהעובדה שעולמות קדושים אלו נהנים מייצוג מיוחד, או ממופע מיוחד, של האלוהויות המרכיבות את שילוש פרדיס; לא אישיות, כי אם נוכחות ייחודית של אלוהויות, אשר יכולה להיות מוערכת ומובנת רק על-ידי קבוצות ייחודיות של יצורים תבוניים השוכנים בעולם זה, או מורשים להיכנס אליו. סודות העליונות שיש לשלש הינם סוכני האישיות של נוכחויות אלוהות מיוחדות ובלתי-אישיות אלה. וסודות העליונות הינם הוויות אישיות גבוהות ביותר, הניחנות בתכונות נשגבות והמותאמות להפליא לבצע את עבודתן המדויקת והנעלה.

1. דיונינגטון. במובן ייחודי, עולם זה הינו "חיקו של האב", ספירת ההתייחדות האישית של האב האוניברסאלי, אשר בה מצוי מופע מיוחד של אלוהויות. דיונינגטון הינו מקום-מפגש פרדיס של מכוונני המחשבה, ואולם זהו גם ביתן של ישויות ואישויות רבות, ושל הוויות אחרות אשר מקורן באב האוניברסאלי. מלבד הבן הנצחי, אישיות רבות אחרות הינן ממקור ישיר של פעולות ייחודיות של האב האוניברסאלי. רק רסיסי האב ואותן אישיות והוויות אחרות שמקורן הישיר והבלעדי הינו האב האוניברסאלי, מתרועעות יחדיו ופועלות במשכן זה.

הסודות של דיונינגטון כוללים את סוד המתת ואת המשימה של מכוונני המחשבה. טבעם, מקורם והטכניקה שבאמצעותה הם יוצרים מגע עם היצורים הנמוכים של העולמות האבולוציוניים, מהווים סוד של ספירת פרדיס זו. פעולות מדהימות אלה אינן נוגעות לכל היתר מאיתנו באופן אישי, ולכן סבורות האלוהויות כי מן הראוי שמאפיינים מסוימים של סעד אלוהי עצום זה, יוותרו מעבר להבנתנו המלאה. ככל שהיננו באים במגע עם שלב זה של פעילות אלוהית, מותרת לנו ידיעה מלאה של פעולות אלה, אך איננו מודעים לחלוטין באשר לפרטים האינטימיים הנוגעים למתת עצומה זאת.

ספירה זו מכילה אף את הסודות על אודות טבעם, תכליתם ופעולותיהם של כל צורות רסיסי האב האחרות, של שליחי הפקידה ושל קבוצות הוויות אחרות שלא התגלו לכם. אך סביר ביותר שאמיתות אלה, הנוגעות לדיונינגטון ואשר נמנעו ממני, היו מבלבלות אותי ומכבידות עלי בביצוע עבודתי, ויחד עם זאת, עדיין ייתכן שהן מצויות מעבר לקיבולת המושגית של סדר ההוויות שאליו הנני משייך.

2. סונארינגטון. ספירה זו הינה "חיקו של הבן", העולם המקבל האיש של הבן הנצחי. זהו מטה פרדיס של בני האל היורדים והמרקיעים, בשעה שמקבלים הם הסמכה ואישור מלאים ובתקופה שלאחר מכן. עולם זה הינו הבית בפרדיס של כל בניו של הבן הנצחי, ושל כל בניו המתאמים והסימוכיים. קיימים סדרים רבים של בנים אלוהיים הקשורים למשכן זה, אשר לא התגלו לבני התמותה, מכיוון שאין להם נגיעה לתוכניות ההרקעה של ההתקדמות הרוחנית האנושית דרך היקומים ולעבר פרדיס.

הסודות של סונארינגטון כוללים את סוד התגלמותם של הבנים האלוהיים כבשר ודם. כאשר בן האל הופך לבן-אדם, ונולד, פשוטו כמשמעו, מרחמה של אישה, כפי שאירע בעולמכם לפני כאלף ותשע-מאות שנים – זהו מסתורין אוניברסאלי. מאורע זה מתחולל ברחבי היקומים, והינו סודם של הבנים האלוהיים השמור בסונארינגטון. המכווננים הינם מסתורין של האל האב. התגשמות הבנים האלוהיים הינה מסתורין של האל הבן; סוד זה נעול בגזרה השביעית של סונארינגטון, תחום שאליו אין יכולים לגשת, אלא אלה אשר חוו חוויה ייחודית זו באופן אישי. רק שלבי ההתגשמות הנוגעים לנתיבת ההרקעה שלכם הובאו לידיעתכם. ואולם, קיימים שלבים רבים אחרים של מסתורין התגשמות בני פרדיס מסדרים שלא נתגלו לכם, העוסקים במשימות שירות ביקום, שאף פרטיהן אינם ידועים לכם. וכן קיימים מסתורין אחרים בסונארינגטון.

3. ספיריטינגטון. עולם זה הינו "חיקה של הרוח", ביתן בפרדיס של ההוויות הגבוהות אשר מייצגות בלעדית את הרוח האינוסופית. כאן נפגשות שבע רוחות האב וכמה מצאצאיהן מכל היקומים. במשכן שמימי זה מצויים אף סדרים רבים אחרים שלא התגלו של אישיות רוח, הוויות המשמשות במגוון פעילויות ביקום אשר אינן נוגעות לתוכניות רימום היצורים בני התמותה של הזמן אל רמות הנצח של פרדיס.

הסודות של ספיריטינגטון כוללים את המסתורין הבלתי-חדיר של המקזירות. היננו מספרים לכם על אודות המופע האוניברסאלי העצום של המקזירות, ובמיוחד על האופן שבו היא פועלת בעולמות המטה של שבעת יקומי-העל, ואולם מעולם לא הסברנו תופעה זו במלואה; זאת מכיוון שאיננו מבינים אותה במלואה. אכן היננו מבינים רבות, רבות מאוד, אך פרטים בסיסים רבים עדיין נותרים מסתוריים גם בעבורנו. המקזירות הינה סוד של האל הרוח. הודרכתם בנוגע לתפקודי המקזירות ביחס לתוכנית ההרקעה של בני התמותה השורדים, וכך אומנם היא פועלת; ואולם, המקזירות הינה גם מאפיין חיוני לתפקודם הנורמאלי של שלבים רבים אחרים של פעילות ביקום. מתת זו של הרוח האינוסופית משמשת גם בערוצים אחרים, פרט לאלה של איסוף מודיעין ושל הפצת מידע. וכן, קיימים בספיריטינגטון סודות אחרים.

4. נִיִּסְקָ'רִינְגְטון. פלנטה זו הינה "חיקם של האב ושל הבן", וזוהי הספירה הסודית של הוויות מסוימות שלא התגלו לכם, אשר מקורן בפעולותיהם המשותפות של האב ושל הבן. זהו אף ביתן בפרדיס של הוויות מהוללות רבות בעלות ייחוס מורכב, הוויות שמקורן מורכב בשל מגוון הטכניקות המשמשות בשבעת יקומי-העל. בעולם זה מתאספים סוגים רבים של הוויות, אשר זהותן לא התגלתה לבני התמותה של אורנטיה.

הסודות של נִיִּסְקָ'רִינְגְטון כוללים את סודות השילוש; והשילוש מהווה את סוד הסמכות לייצוג השילוש, לפעולה פְּבָאִי כוחם של האלים. הסמכות לייצג את השילוש מוענקת אך ורק לאותן הוויות אשר התגלו או שלא התגלו, ואשר שולשו, נבראו, התממשו לְכִסּוֹף, או הפכו נצחיות על-ידי כל שניים משלושת חברי שילוש פרדיס, או על-ידי שלושתם גם יחד. אישיות אשר הגיעו לכדי קיום כתוצאה מפעולות השילוש של יצורים מהוללים מסוגים מסוימים, מייצגים לא יותר מאשר את מושג הפוטנציאל המנויד בשילוש זה, אף כי יצורים אלה עשויים להעפיל בנתיב החבוק באלוהות, הפתוח בפני כל ההוויות מסוגן.

הוויות שלא-שולשו אינן מבינות עד סופה את טכניקת השילוש שבה נוקטים שניים או שלושה בוראים, או יצורים מסוימים אחרים. ואתם, לעולם

לא תוכלו להבין תופעה זו במלואה, אלא אם כן – בעתיד הרחוק של נתיבתכם המהוללת – תתנסו בעצמכם בהרפתקה מעין זו ותצליחו בה, שכן אחרת, סודות אלה של נְיִסְגָ'רִינְגֶטון לנצח יהיו אסורים עליכם. ואולם בעבורי, בהיותי הוויה גבוהה שמקורה-בשילוש, כל גזרות נְיִסְגָ'רִינְגֶטון הינן פתוחות. אני מבין לחלוטין את סוד המקור שלי ואת סוד ייעודי, ומגן עליהם באותה מלאות ובקדושה.

וכן קיימים צורות ושלבים אחרים של שילוש, אשר לא הובאו לידיעתם של אנשי אורנטיה; וחוויות אלה, בהיבטיהן האישיים, שמורות כראוי בגזרה הסודית של נְיִסְגָ'רִינְגֶטון.

5. סוֹלִיטְרִינְגֶטון. עולם זה הינו "חיקם של האב ושל הרוח", והוא מקום מפגשם של צבא מפואר של הוויות שלא התגלו, ואשר מקורן בפעולותיהן האחדות של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינוסופית, הוויות אשר, בנוסף לירושתן מן הרוח, חולקות את מאפייני האב.

זהו אף ביתם של הַשְּׁלִיחִים הַבּוֹדְדִים ושל אישיות אחרות מן הסדרים העל-מלאכיים. הינכם יודעים רק על מתי מעט מן ההוויות האלה; וקיים מספר עצום של סדרים שלא התגלה באורנטיה. העובדה כי הם שוכנים בעולם החמישי, אין משמעה בהכרח כי האב לא היה מעורב ביצירתם של השליחים הבודדים, או של עמיתיהם העל-מלאכיים; ואולם, בעידן האוניברסאלי הנוכחי יש לו נגיעה לתפקודם. במהלך העידן האוניברסאלי הנוכחי, זהו אף סטאטוס משכנם של מְנַהֲלֵי הַפּוֹחַ האוניברסאליים.

קיימים סדרים נוספים רבים של אישיות רוח, הוויות אשר אינן ידועות לבני התמותה, ואשר רואות בסוליטרינגטון את ספירת ביתן בפרדים. ראוי לזכור כי כל החלוקות וכל הרמות של הפעילויות האוניברסאליות, מקבלות את מלוא מנת הסועדים הרוחניים, ממש כשם שמקבל תחום הסיוע המוענק לאדם בן התמותה המרקיע אל עבר ייעודו בפרדים.

הסודות של סוליטרינגטון. מלבד סודות שילוש מסוימים, עולם זה טומן בחובו את סודות היחסים האישיים של הרוח האינוסופית עם צאצאים מסוימים וגבוהים יותר של המקור והמרכז השלישי. בסוליטרינגטון חבויים המסתורין של ההתאגדויות האינטימיות של סדרים רבים שלא-התגלו עם הרוחות של האב, של הבן ושל הרוח; עם הרוח המשולשת של השילוש; ועם הרוחות של העליון, המרבי והמְרַבִּי-הַעֲלִיּוֹן.

6. שְׂרָפִינְגֶטון. ספירה זו הינה "חיקם של הבן ושל הרוח", והיא עולם הבית של צבא עצום של הוויות שלא-התגלו ואשר נבראו במשותף על-ידי הבן והרוח. זהו אף עולם הייעוד של כל סדרי הצבאות המלאכיים הסועדים, אשר כוללים את הסוֹפְרָנָאפִים, הַסְקוֹנָאפִים ואת הַשְּׂרָפִים. ועוד משרתים ביקום המרכזי וביקומים הסובבים אותו, סדרים רבים של רוחות נהדרות אשר אינן בגדר "רוחות סועדות ליורשי הישועה". כל עובדי הרוח הללו, בכל הרמות ובכל תחומי הפעילות ביקום, רואים בשרפינגטון את ביתם אשר בפרדים.

הסודות של שְׂרָפִינְגֶטון כוללים מסתורין משולש, אשר מתוכו הנני רשאי להזכיר אך ורק אחד – המסתורין של הַסְפֶּעָה הַשְּׂרָפִית. סוד הנעול בגזרות הקדושות של שְׂרָפִינְגֶטון, נוגע ביכולתם של סדרים אחדים של שרפים – ושל הוויות רוח קשורות – לעטוף בתוכי צורותיהם הרוחניות את כל סדרי האישיות הבלתי-חומריות, ולשאתם למרחקים במסעות בין-פלנטאריים ממושכים. שרפי ההסעה מבינים מסתורין זה, אך אינם משתפים בו אותנו, האחרים; ואפשר שאינם מסוגלים לעשות כן. המסתורין האחרים של שְׂרָפִינְגֶטון נוגעים לחוויות האישיות של סוגים מסוימים של משרתי רוח אשר טרם התגלו לבני התמותה. והיננו נמנעים מלדון בסודות הללו של בריות אשר הינן כה קרובות אליכם; זאת משום שאתם כמעט ומסוגלים להבין סדרים אלה של קיום, ומשום שאם נציג בפניכם אפילו את הבנתנו החלקית על אודות תופעות אלה, יהא זה בחזקת מעילה באימון.

7. אֶסְנְדִינְגֶטון. עולם ייחודי זה הינו "חיקם של האב, של הבן ושל הרוח", מקום המפגש של יצורי החלל המרקיעים, עולם הקבלה של עולי הרגל של הזמן החוצים את יקום האוונה בדרכם אל פרדים. אסנדינגטון מהווה את מקום משכנן בפועל של נשמות הזמן והמרחב, עד אשר משיגות הן מעמד בפרדים. אתם, בני התמותה, תבלו את מרבית "חופשותיכם" של האוונה באסנדינגטון. במהלך חייכם בהאוונה, אסנדינגטון ימלא בעבורכם את התפקיד שאותו מילאו מְנַהֲלֵי הַחֲזָרָה בעת ההרקעה דרך היקום המקומי ודרך יקום העל. כאן תעסקו באלפי פעילויות המצויות מעבר להשגת הדמיון בן התמותה. וכפי שהיה הדבר בכל ההתקדמויות הקודמות שלכם בהרקעתכם אל עבר האל, גם כאן ייצור העצמי האנושי שלכם מערכות יחסים חדשות עם העצמי האלוהי שלכם.

הסודות של אסנדינגטון כוללים את המסתורין של הבנייה ההדרגתית, אך הוודאית, של עמית רוחני ואלמותי מבחינה פוטנציאלית, בעל אופי וזהות, בתוך הדעת החומרית ובת התמותה. תופעה זו מהווה את אחד מן המסתורין המבלבלים ביותר ביקומים – התפתחותה של נשמה אלמותית בתוך הדעת של יצור חומרי בן-תמותה.

לעולם לא תבינו פעולה מסתורית זו במלואה; לא עד אשר תגיעו לאסנדינגטון. וזאת בדיוק הסיבה לכך שאסנדינגטון כולו יהא חשוף למבטכם המשתאה. שביעית מאסנדינגטון אסורה עלי – זוהי הגזרה הנוגעת בדיוק לסוד אשר הינו (או אשר עתיד להיות) החוויה הבלעדית והחֲזָקָה של יצורים מן הסדר שלכם. חוויה זו שייכת לסדר הקיום האנושי שלכם. סדר האישיות שלי איננו עוסק בפעולות שכאלה במישרין. לפיכך, היא אסורה עלי ובסופו של דבר תתגלה לכם. ואולם, מסיבה כלשהי, לאחר שחוויה זו תתגלה לכם, היא תישאר סודכם לעולם. אינכם מגלים אותה לנו, או לכל סדר אחר של הוויות. היננו יודעים על ההיתוך הנצחי של מכוונן אלוהי ושל נשמה אלמותית ממוצא אנושי; ואולם הסופיונים המרקיעים מכירים חוויה זו בבחינת מציאות מוחלטת.

2. מערכות היחסים בעולמות האב

עולמות הבית הללו, של הסדרים המגוונים של הוויות רוחניות, הינם ספירות עצומות ומדהימות, והם משתווים לפרדים בהדרם הנעלה וביפיים שאין-שני-לו. אלה הם עולמות מפגש – ספירות של איחוד-מחדש – המשמשים ככתובות קוסמיות קבועות. כסופיונים, אתם תתגוררו בפרדים; ואולם, אסנדינגטון לעולם תהא כתובת הבית שלכם, אפילו כאשר תיכנסו לשירות בחלל החיצון. לאורך הנצח, אסנדינגטון תהא בית הזיכרונות הסנטימנטליים והחויות הזכורות שלכם. לכשתהפכו להוויות רוחניות מדרגה שביעית, ייתכן שתוותרו על מעמדכם כתושבי פרדים.

אם יקומים חיצוניים נמצאים כעת במהלך היווצרותם, ואם עתידים לשכון בהם יצורים של זמן בעלי פוטנציאל הרקעה, אזי היננו משערים כי גם ילדים עתידיים אלו עתידים לראות באסנדינגטון את עולם הבית שלהם בפרדים.

אסנדינגטון הינה הספירה הקדושה היחידה אשר תהא פתוחה לחלוטין לבחינתכם בעת הגיעכם לפרדים. נִיִּסְגָ'רִינְגָטון הינה הספירה הקדושה היחידה אשר פתוחה לחלוטין וללא סייג לבחינתי שלי. ובעוד שהסודות של נִיִּסְגָ'רִינְגָטון נוגעים למקור שלי, בעידן האוניברסאלי הזה אינני מחשיב אותה כביתי. הוויות שמקורן-בשילוש והוויות ששולשו אינן זהות זו לזו.

הוויות שמקורן-בשילוש אינן שותפות באופן מלא בעולמות האב; משכניהן היחידים מצויים באי פרדים, בקרבה גדולה לספירה הקדושה ביותר. תדירות, הן מופיעות באסנדינגטון, ב"חיקו של האב-הבן-הרוח", היכן שהן מתרועעות עם אחיהן, אשר העפילו לשם מעולמות החלל הנמוכים.

אתם עשויים להניח כי בנים בוראים, בהיותם ממוצא האב-הבן, יחשיבו את נִיִּסְגָ'רִינְגָטון כביתם, אך אין אלה פני הדברים בעידן האוניברסאלי הנוכחי של פעולת האל בעל שבעת ההיבטים. וכן, קיימות בעיות דומות רבות אשר יבלבלו אתכם, הואיל והינכם עתידים להיתקל לבטח בקשיים רבים בעת שתנסו להבין את הדברים הללו, אשר הינם כה קרובים לפרדים. ואין ביכולתכם להסיק בהצלחה מסקנות על אודות בעיות אלה; אתם יודעים כה מעט. ואף אם תדעו יותר על אודות עולמות האב, פשוט תתקלו בקשיים נוספים; וזאת, עד אשר תדעו עליהם הכול. המעמד בכל אחד מן העולמות הקדושים האלה מושג על-ידי שירות, כמו גם על-ידי טבע המוצא; ובמהלך העידנים האוניברסאליים העוקבים, ייתכן שקבוצות אישיות מסוימות תעבורנה חלוקה מחדש, כפי שאכן קורה.

עולמות המעגל הפנימי, יותר משהם עולמות מגורים בפועל, הינם לאמיתו של דבר עולמות התרועעות ומעמד. בני תמותה ישיגו מעמד מסוים בכל אחד מעולמות האב, למעט באחד. לדוגמה: כאשר אתם, בני התמותה, תגיעו להאווה, תקבלו רשות כניסה לאסנדינגטון, שם תתקבלו בברכה רבה; ואולם, לא תורשו לבקר בששת העולמות האחרים. לאחר מעברכם דרך משטר פרדים וקבלתכם לסֶגֶל הסופִיִּנְיִית, תקבלו הרשאת כניסה לסונארינגטון, באשר אתם בני האל בנוסף להיותכם מרקיעים – והינכם אף יותר מכך. אך לעולם שביעית של סונארינגטון, אותה גזרה שבה שמורים סודות ההתגשמות של הבנים האלוהיים, תיוותר סגורה לבחינתכם. סודות אלה לעולם לא יתגלו לבני האל המרקיעים.

בסופו של דבר, תקבלו גישה מלאה לאסנדינגטון וגישה חלקית לכל עולמות האב האחרים, למעט דיווינגטון. ואולם, אפילו לאחר שתקבלו הרשאת נחיתה לחמישה עולמות נוספים, לאחר שתהפכו לסופיונים, עדיין לא תורשו לבקר בכל הגזרות של אותם העולמות. ואף לא תורשו לנחות בחופיו של דיווינגטון, "חיקו של האב", אף-על-פי שבודאות תעמדו ותחזרו ותעמדו "לימינו של האב". לעולם, במשך הנצח כולו, לא יתעורר כל צורך בנוכחותכם בעולמם של מכוונני המחשבה.

עולמות המפגש הללו של חִי הרוח הינם אזורים אסורים, זאת במידה שבה היננו מונחים לא לבקש להיכנס לאותם אזורים בִּסְפִירוֹת אלה, המצויים בשלמותם מחוץ לתחומי ניסיוננו. אתם עשויים להפוך ליצורים מושלמים, ממש כשם שהאב האוניברסאלי מהווה אלוהות מושלמת; ואולם, אינכם רשאים לדעת את כל הסודות ההתנסותיים של כל סדרי האישיות האוניברסאליים האחרים. כאשר יש לבוּרָא סוד אישיות התנסותי עם יציר כפיו, שומר הבורא סוד זה באמונה לעולמים.

כפי הנראה, כל הסודות הללו ידועים למכלול סודות העִלְיוֹנוֹת שֶׁשָׁלְשׁוּ. הוויות אלה מופרות במלואן אך ורק לקבוצותיהן המיוחדות של העולמות; סדרים אחרים מבינים אותם אך במעט. לאחר שתגיעו לפרדים, תכירו את עשרת סודות העליונות השולטים באסנדינגטון ותאהבו אותם בלהט. למעט הסודות אשר בדיווינגטון, אתם תבינו באופן חלקי גם את סודות העליונות בעולמות האב האחרים, אם כי לא באופן כה מושלם כפי שתבינו את הסודות באסנדינגטון.

כפי ששםם עשוי לרמז, קשורים סודות העִלְיוֹנוֹת שֶׁשָׁלְשׁוּ לעליון; באופן דומה, הם קשורים למרבי ואף לעליון-המרבי העתידי. סודות עליונות אלה הינם סודותיו של העליון וגם סודותיו של המרבי; והם הינם אף סודותיו של העליון-מרבי.

3. העולמות הקדושים של הבן הנצחי

שבעת העולמות הבהקים של הבן הנצחי הינם שבעת העולמות של שלבי הקיום הרוחני הטהור. גופים כדוריים זוהרים אלה הם המקור של שלושת אורות פרדים והאווה, ומרבית השפעתם, אם כי לא כולה, מוגבלת ליקום המרכזי.

אישיות איננה נוכחת על לווני פרדים אלה; לפיכך, אך מעט מן המתרחש במשכנות רוח-טהורה אלה ניתן להצגה לאישיות החומריות ובנות התמותה. לימדנו כי עולמות אלה רוחשים בחיים אחרים-מאישיים של הוויות הבן הנצחי. היננו מסיקים כי ישויות אלה מכונסות על-מנת לסעוד את היקומים המתוכננים של החלל החיצון. הפילוסופים של פרדים טוענים כי כל מחזור של פרדים – המונה כשני מיליארד שנות אורנטיה – עֵד ליצירת

מאגרים נוספים מן הסדרים הללו בעולמותיו החשאי של הבן הנצחי.

ככל שידעתי מגעת, מעולם לא הייתה אישיות כלשהי על עולם מעולמות אלה של הבן הנצחי. במהלך כל התנסותי הארוכה בפרדיס ומחוצה לפרדיס, מעולם לא נשלחתי לבקר באחד העולמות הללו. אפילו האישיות הנבראות-בצוותא על-ידי הבן הנצחי אינן מבקרות בעולמות אלה. היננו מסיקים, אם כן, כי כל סוגי הרוחות הבלתי-אישיות – ללא קשר לזוהות הוריהן – מתקבלות במשכנות רוח אלה. מכיוון שהנני אישיות בעלת צורה רוחנית, אין ספק שאף לו הייתי מורשה לבקר בעולם שכזה, הרי שהוא היה נדמה לי כריק ונטוש. אישיות רוח גבוהות אינן נוטות לסיפוק סקרנות חסרת תוחלת; הן אינן נוטות לעבר הרפתקאות חסרות תועלת לחלוטין. בכל עת קיימות יותר מדי הרפתקאות מסקרנות ותכליתיות, מכדי שיורשה לפתח עניין גדול כלשהו בפרויקטים עקרים או בלתי-מציאותיים.

4. עולמות הרוח האינסופית

בין המעגל הפנימי של האוונה לבין הספירות הבהקות של הבן הנצחי, חגים שבעת הגרמים השמימיים של הרוח האינסופית, עולמות המאוכלסים בצאצאיה של הרוח האינסופית, בבניהן ששולשו של אישיות בראות מהוללות, ובסדרים אחרים של הוויות שלא התגלו, ואשר עוסקות בניהול היעיל של יוזמות רבות בתחומי הפעילויות המגוונים של היקום.

שבע רוחות האב הינן הנציגות העליונות והמרביות של הרוח האינסופית. והן מקיימות את עמדותיהן האישיות, את מוקדי הכוח שלהן, בהיקף פרדיס; ואולם, כל הפעילויות הנוגעות לניהול ולהכוונת היקום המקיף מתרחשות על שבע הספירות הניהוליות המיוחדות של הרוח האינסופית, ומהן. לאמיתו של דבר, שבע רוחות האב הינן גלגל האיזון של הדעת-רוח ביקום היקומים; עוצמה ממורכזת חובקת-כל, מקיפת-כל ומתאמת-כל.

רוחות האב פועלות משבע הספירות המיוחדות הללו, על-מנת לאזן ולייצב את מעגלי הדעת הקוסמית של היקום המקיף. וכן, יש להן אף נגיעה לגישה ולנוכחות הרוחנית המשתנה של האלוהיות ברחבי היקום המקיף. התגובות הפיזיות הינן אחידות, בלתי-משתנות, ותמיד מיידיות, ואוטומאטיות. ואולם, הנוכחות הרוחנית ההתנסותית מצויה בהתאמה לתנאים הבסיסיים, או למצבי הקבלה הרוחנית, הטבעיים בדעת היחידים של התחומים.

סמכות, נוכחות ופעולה פיזיות אינן משתנות בכל רחבי היקומים, גדולים כקטנים. הגורם המבדיל בְּנוכחות רוחנית, או בְּתגובה רוחנית, הינו התנועה המשתנה בהכרה ובקבלה של אלה על-ידי יצורים רצוניים. בעוד שנוכחותה הרוחנית של אלוהות מוחלטת וקיומית איננה תלויה באופן כלשהו בגישתם הנאמנה, או לחלופין בחוסר-נאמנותם, של יצורים ברואים, בה בעת נכון הוא כי הנוכחות הפועלת של אלוהות תת-מוחלטת והתנסותית בהחלט מושפעת ישירות על-ידי ההחלטות, הבחירות והגישות הרצוניות של הוויות בראות סופיות שכאלה – וכן, על-ידי הנאמנות והדבקות של היחיד, הפלנטה, המערכת, הקונסטלציה או היקום. ואולם, נוכחות רוחנית זו של אלוהות איננה גחמנית ואף איננה שרירותית; ושונותה ההתנסותית נובעת מטבע מתת הרצון החופשי של יצורים אישיים.

הגורם הקובע את מידת הנוכחות הרוחנית המשתנה מצוי בלבבכם ובדעתכם; והוא מורכב מהאופן שבו אתם בוחרים, מהחלטות הדעת שלכם ומנחישות רצונכם החופשי. הבדל זה טבוע בתגובות הרצון החופשי של הוויות אישיות תבוניות, הוויות אשר האב האוניברסאלי הורה כי תפעלנה מתוך חופש בחירה. והאלוהיות לעולם נאמנות לגאות ולשפל של רוחותיהן, בעת שהן מתאימות עצמן לתנאים ועונות על הדרישות הנובעות מן הבחירה המשתנה של היצור; פעם הן מעניקות יותר מנוכחותן בתגובה לרצון כן, ופעם אחרת הן נסוגות מן הזירה, כאשר יצוריהן מחליטים להשתמש לרעה ברצון החופשי האלוהי שניתן להם. וכך, הרוח האלוהית מצייתת בענווה לבחירותיהם של יצורי העולמות.

לאמיתו של דבר, משכנות המנהל של שבע רוחות האב, הינם מטה פרדיס של שבעת יקומי-העל ושל גזרות החלל החיצון התואמות להם. כל אחת מרוחות האב שולטת ביקום-על אחד, וכל אחד משבעת העולמות הללו מוקצה בלעדית לאחת מרוחות האב. למעשה, אין כל שלב בניהול התת-פרדיסי של שבעת יקומי העל, אשר צרכיו אינם מסופקים על-ידי עולמות מנהל אלה. הם אינם כה בלעדיים כמו העולמות של האב או העולמות של הבן, ואף כי מעמד המגורים הינו מוגבל לילידים ולהוויות העובדות בעולמות המנהל, שבע פלנטות ניהול אלה פתוחות תמיד לכל ההוויות אשר חפצות לבקר בהן, ואשר מסוגלות להבטיח את אמצעי ההסעה הנחוצים.

בעבורי, עולמות מנהל אלה הינם המקומות המסקרנים והמעניינים ביותר המצויים מחוץ לפרדיס. בשום מקום אחר ברחבי היקום לא ניתן להבחין בפעילויות כה מגוונות, המערבות סדרים שונים כה רבים של הוויות, הנוגעות לפעולות ברמות מגוונות כה רבות, ובעיסוק שהוא בה בעת חומרי, שכלי ורוחני. וכאשר הנני מקבל תקופת רגיעה ממשיותי – באם רצה המקרה והנני מצוי בפרדיס או בהאוונה – לרוב ממשיך אני אל אחד מן העולמות השוקקים הללו של שבע רוחות האב, ושם זוכה דעתי לקבל השראה ממחזות של יוזמה, דבקות, נאמנות, חוכמה ויעילות. אין כל מקום אחר שבו ביכולתי לחזות בהתאגדויות-הדדיות של ביצועי אישיות כה מדהימים, המתרחשים בכל שבע רמות המציאות ביקום. ותמיד הנני ניוון מפעילויותיהם של אלה היודעים את מלאכתם היטב ואשר כה נהנים לעשותה.

[הוצג על-ידי זה ההופך-בינה-למושלמת, אשר מונה לפעילות זו בידי עתיקי היומין באוורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 14

היקום המרכזי והאלוהי

היקום המושלם והאלוהי מצוי במרכזה של הבריאה כולה; זהו הגרעין הנצחי אשר סביבו חגות היצירות העצומות של הזמן והמרחב. פרדיס הינו האי הגרעיני העצום של היציבות המוחלטת, אשר נח בחוסר-תנועה בלב ליבו של היקום הנצחי והמפואר. משפחת פלנטארית מרכזית זו, הקרויה האוונה, מרוחקת עד מאוד מהיקום המקומי של נבאדון. היא הינה עצומה בממדיה ובעלת מסה בל-תיאמן כמעט, ובה מיליארד ספירות נשגבות בהדרגה שיופין עולה על כל דמיון; ואולם, שיעורה האמיתי של יצירה עצומה זו מצוי באמת מעבר להשגתה של הדעת האנושית.

זהו הצבר העולמות האחד והיחיד, אשר הינו מיושב, מושלם ומבוסס. זהו יקום מושלם אשר נברא כך בשלמותו; הוא איננו יציר התפתחות אבולוציונית. זהו הגרעין הנצחי של המושלמות, אשר סביבו מסתחרר מצעד היקומים האינסופי, המהווה את הניסוי האבולוציוני האדיר, את ההרפתקה השאפתנית של בניו הבוראים של האל, אשר שואפים לשכפל בזמן ולהעתיק בחלל את התבנית האוניברסאלית, את אידיאל השלמות האלוהית, את הסופיות העליונה, את המציאות המרבית ואת המושלמות הנצחית.

1. מערכת פרדיס-האוונה

החל בהיקף של פרדיס ועד לגבולות הפנימיים של שבעת יקומי-העל, שוררים שבע תנועות-החלל ושבעת תנאי-החלל הבאים:

1. אזורי מרחב-הביניים השקטים אשר גובלים בפרדיס.
 2. המצעד, הנע בכיוון השעון, של שלושת מעגלי פרדיס ושל שבעת מעגלי האוונה.
 3. האזור השקט-למחצה אשר מפריד את מעגלי האוונה מגופי הכבידה הכהים של היקום המרכזי.
 4. החגורה הפנימית של גופי הכבידה הכהים, הנעה כנגד כיוון השעון.
 5. אזור החלל הייחודי השני, המפריד בין שני מסלולי החלל של גופי הכבידה הכהים.
 6. החגורה החיצונית של גופי הכבידה הכהים, החגה מסביב לפרדיס עם כיוון השעון.
 7. אזור חלל שלישי – אזור שקט-למחצה – אשר מפריד את החגורה החיצונית של גופי הכבידה הכהים מן המעגלים הפנימיים ביותר של שבעת יקומי-העל.
- מיליארד העולמות של האוונה מאורגנים בשבעה מעגלים משותפי-מרכז, המקיפים בסמיכות מיידית את שלושת המעגלים של לוויני פרדיס. במעגל האוונה הפנימי ביותר מצויים למעלה משלושים-וחמישה מיליון עולמות, ובמעגל החיצוני ביותר למעלה ממאתיים ארבעים-וחמישה מיליון; זאת כאשר בין שני המעגלים מפריד מספר פרופורציונאלי של עולמות. כל אחד מן המעגלים נבדל ממשנהו, אך כולם מאוזנים באופן מושלם ומאורגנים באופן מעודן, וכל אחד מהם מתחדר בנציגות ייחודית מטעם של הרוח האינסופית – אחת משבע הרוחות של המעגלים. בנוסף לתפקידים אחרים, רוח בלתי-אישית זו מתאמת את התנהלות הנושאים השמימיים ברחבי כל מעגל.

המעגלים הפלנטאריים של האוונה אינם מגובבים זה על גבי זה; עולמותיהם עוקבים בזה אחר זה במצעד קווי סדור. היקום המרכזי סובב סביב האי הנייה של פרדיס במישור עצום אחד, המורכב מעשר יחידות יציבות ומשותפות-מרכז – שלושת מעגלי ספירות פרדיס ושבעת מעגלי עולמות האוונה. בהיבט הפיזי, מעגלי פרדיס והאוונה כולם הינם מערכת אחת ויחידה; ההפרדה ביניהם הינה אך לשם הכרת ההבדלים התפקודיים והניהוליים ביניהם.

הזמן אינו נמדד בפרדיס; הסדרה של האירועים העוקבים טבועה במושגם של ילידי האי המרכזי. ואולם, הזמן נוגע למעגלי האוונה ולהוויות הרבות – ממוצא שמימי וממוצא ארצי – אשר שוהות בהם. לכל עולם האוונה זמן מקומי משלו, הנקבע על-ידי מסלולו. השנה בכל העולמות במעגל נתון

הינה בעלת אורך זהה, משום שעולמות אלו חגים באופן אחיד סביב פרדיס; ואורכן של שנים פלנטאריות אלה הולך ומתקצר ככל שמתקדמים מן המעגל החיצוני ביותר לעבר המעגל הפנימי ביותר.

בנוסף לזמן-המחזור של האוונה, קיים גם היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה, וכן ציוני זמן נוספים הנקבעים על שבעת לווייני פרדיס של הרוח האינסופית ואשר נשלחים מהם. היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה מתבסס על משך הזמן הדרוש למשכנות הפלנטאריים של מעגל האוונה הראשון, או הפנימי, להשלים הקפה אחת מסביב לאי פרדיס; ואף-על-פי שמהירותן של ספירות אלה היא עצומה, בהיותן ממוקמות בין גופי הכבידה הכהים לבין פרדיס האדיר, נדרשות להן כמעט אלף שנים על-מנת להשלים הקפה אחת. אף כי באין יודעין, אמת קראתם עת נחו עיניכם על ההצהרה "ואלף שנים הן כיום אחד, כאשמורת בלילה, בעיני יהוה." יום אחד של פרדיס-האוונה קצר מאלף שנים בלוח השנה המעוברת הנוכחי של אורנטיה, אך בשבע דקות, שלוש שניות ושמינית השנייה.

יום פרדיס-האוונה זה הינו יחידת הזמן הסטנדרטית של שבעת יקומי-העל, אף שכל אחד מהם מחזיק בסטנדרטים פנימיים של זמן משל עצמו.

בשוליו של יקום מרכזי עצום זה, הרחק מעבר לחגורה השביעית של עולמות האוונה, נע מספר בלתי-ימאן של גופי כבידה כהים עצומים. במובנים רבים, המוני מסות כהות אלה אינן דומות לגרמי שמיים אחרים; ואף בצורתן שונות הן עד מאוד. גופי כבידה כהים אלו אינם מחזירים אור ואינם סופגים אור; הם כלל אינם מגיבים לאור אנרגיה-פיזית, והם מקיפים ואופפים את האוונה באופן כה מושלם, עד כי הם מוסתרים אף מנקודת המבט של היקומים המיושבים הקרובים ביותר של הזמן והמרחב.

החגורה העצומה של גופי הכבידה הכהים נחלקת, על-ידי חיץ חלל מיוחד, לשני מעגלים אליפטיים שווים. החגורה הפנימית סובבת כנגד כיוון השעון; ואילו החיצונית סובבת עם כיוון השעון. שילוב תנועות אלה, בכיוונים משתנים, יחד עם המסה יוצאת-הדופן של הגופים הכהים, מאזנת ביעילות כה רבה את קווי הכבידה של האוונה והופכת את היקום המרכזי לבריאה מאוזנת מבחינה פיזית ובעלת ייצוב מושלם.

המצעד הפנימי של גופי הכבידה הכהים מאורגן כטבעת הכוללת שלוש קבוצות מעגליות. חתך רוחב של מעגל זה יגלה שלושה עיגולים משותפי-מרכז בעלי צפיפות כמעט שווה. המעגל החיצוני של גופי הכבידה הכהים מאורגן בניצב, בהיותו גבוה פי עשרת אלפים מהמעגל הפנימי. קוטרו של המעגל החיצוני, בציר מעלה-מטה, גדול פי חמישים אלף מאשר קוטרו בציר הרוחבי.

החלל החוצץ בין שני מעגלים אלה של גופי כבידה הינו *יחודי*, זאת במובן שלא יימצא כמותו בשום מקום אחר ברחבי היקום. אזור זה מתאפיין בתנועות גליות כבירות בכיוון מעלה-מטה, ומתחדר בפעילויות אנרגיה עצומות מסוג בלתי-נודע.

לדעתנו, האבולוציה העתידית של רמות החלל החיצון לא תתאפיין בתופעות הדומות למתרחש בגופי הכבידה הכהים של היקום המרכזי; אנו רואים מצעדים אלו של תנועה חליפית של גרמים מאזני-כבידה כבירים כייחודיים ביקום האב.

2. ההרכב של האוונה

הוויות רוחניות אינן שוכנות בחלל הערפילי; והן אינן גרות בעולמות אֶתריים; הן מתגוררות בעולמות ממשיים בעלי טבע חומרי, עולמות ממשיים בדיוק כאלה שעליהם מתגוררים בני-תמותה. עולמות האוונה הינם ממשיים ומוחשיים, אף כי החומר המוחשי המרכיב אותם שונה מן הארגון החומרי של עולמות שבעת יקומי-העל.

המציאויות הפיזיות של האוונה מייצגות סדר ארגון אנרגיה השונה מיסודו מכל סדר השורר ביקומים האבולוציוניים של החלל. האנרגיות של האוונה הן משולשות; יחידות האנרגיה-חומר של יקומי-העל כוללות מטען אנרגיה כפול, אף כי קיימת בהם צורת אנרגיה אחת בעלת צד חיובי וצד שלילי. יצירתו של היקום המרכזי הינה ממקור משולש (השילוש); יצירתו (במישרין) של יקום מקומי הינה ממקור כפול – על-ידי בן בורא ורוח יצירתית.

החומר של האוונה מורכב מההתארגנות של אלף יסודות כימיים בדיוק, ומפעולתן המאוזנת של שבע צורות האנרגיה של האוונה. כל אחת מן האנרגיות הבסיסיות האלה מתבטאת בשבעה מופעים של התעוררות, כך שילידי האוונה מגיבים לארבעים ותשעה גירויים חושיים שונים. במילים אחרות, ומנקודת מבט פיזית טהורה, ילידי היקום המרכזי ניחנים בארבעים ותשע צורות חישה. קיימים שבעים חושים מורונטיים, ואילו מספר תגובות החישה בקרב הוויות מן הסדרים הרוחניים הגבוהים יותר משתנה משבעים ועד למאתיים ועשר, בהתאם לסוג ההווה.

לא תוכל עינו של בן אורנטיה להבחין במי מההוויות הפיזיות של היקום המרכזי. וכן, לא יחולל כל גירוי פיזי שהוא, אשר מקורו בעולמות הרחוקים הללו, תגובה כלשהי באברי החישה הגסים שלכם. לו היה יכול בן-תמותה מאורנטיה להיות מוסע להאוונה, כי אז הוא היה מתקיים שם כחירש, כעיוור וכחסר כל תחושה מסוג אחר; הוא היה מסוגל לתפקד אך כהווה מוגבלת המודעת-לעצמה, אשר ניטל ממנה כל גירוי סביבתי וכל אפשרות תגובה לגירוי שכזה.

בבריאה המרכזית קיימות תופעות פיזיות ותגובות רוחניות רבות, אשר אינן ידועות בעולמות כדוגמת אורנטיה. הארגון הבסיסי של בריאה ממקור משולש אינו דומה כלל להרכב ממקור כפול של היקומים הברואים של הזמן והמרחב.

חוקי הטבע בכללותם מתואמים על בסיס שונה לחלוטין מזה של מערכות האנרגיה הדואליות של הבריאות המתפתחות. היקום המרכזי כולו מאורגן בהתאם למערכת המשולשת של השליטה המושלמת והסימטרית. ברחבי מערכת האוונה-פרדיס מתקיים איזון מושלם בין כל המציאויות הקוסמיות לבין כל הכוחות הרוחניים. פרדיס, באחיותו המוחלטת בבריאה החומרית, מווסת ומקיים באופן מושלם את האנרגיות הפיזיות של יקום מרכזי זה; הבן הנצחי, כחלק מאחיותו הרוחנית הכוללת, שומר במושלמות רבה על מעמד הרוחני של כל שוכני האוונה. דבר אינו התנסותי בפרדיס, ומערכת האוונה-פרדיס הינה יחידה של מושלמות יצירתית.

הכבידה הרוחנית האוניברסאלית של הבן הנצחי פועלת באופן מדהים בכל רחבי היקום המרכזי. כל הערכים הרוחניים וכל אישיות הרוח נמשכים ללא הרף פנימה, לעבר משכן האלים. דחף זה לעבר האל הינו עז ואין ממנו מפלט. השאיפה להגיע אל האל חזקה יותר ביקום המרכזי, לא בשל העובדה שהכבידה הרוחנית שם חזקה יותר מאשר ביקומים החיצוניים, אלא בשל העובדה שההוויות שהגיעו להאוונה הינן רוחניות באופן מלא יותר, ולפיכך מגיבות בעוצמה רבה יותר לפעולתה התמידית של משיכת כבידת הרוח האוניברסאלית של הבן הנצחי.

בדומה לכך, מושכת הרוח האינוסופית את כל הערכים השכליים אל עבר פרדיס. ברחבי היקום המרכזי פועלת כבידת הדעת של הרוח האינוסופית בשיתוף עם כבידת הרוח של הבן הנצחי, ויחדיו הן מכוננות את הדחף המשובל של הנשמות המרקיעות למצוא את האל, להשיג את האלוהות, להגיע לפרדיס ולדעת את האב.

האוונה הינו יקום מושלם מבחינה רוחנית ויציב מבחינה פיזית. נראה כי השליטה והיציבות המאוננת של היקום המרכזי הינן מושלמות. כל אשר הוא חומרי או רוחני, ניתן לזפות מראש באופן מושלם, אך לא כך הוא באשר לתופעות הדעת ולרצון החופשי של האישיות. היננו מסיקים כי החטא עשוי להיחשב כבלתי-אפשרי, אך היננו עושים זאת על בסיס העובדה שמעולם לא נמצא יליד האוונה בעל רצון חופשי אשם באי-ציות לרצון האלוהות. במשך כל הנצח, הוויות נעלות אלה התמידו בנאמנות לנצחי היום. ואף מעולם לא הופיע חטא ביצור כלשהו אשר הגיע להאוונה כעולה רגל. מעולם לא אירע ביקום המרכזי של האוונה כל מקרה של התנהגות בלתי-ראויה בקרב היצורים ובקרב קבוצות האישיות שאי פעם נבראו בו, או אשר התקבלו אליו. השיטות והאמצעים המשמשים לביריה ביקומי הזמן הינם כה מושלמים וכה אלוהיים, עד כי מעולם, על-פי רישומי האוונה, לא אירעה כל טעות; מעולם לא נעשתה כל שגיהא; ואף לא נשמה מרקיעה אחת נתקבלה ליקום המרכזי בטרם הגיעה זמנה.

3. עולמות האוונה

באשר לממשל של היקום המרכזי, לא קיים כזה. בהיות האוונה מושלמת באופן כה מעודן, אין נדרשת בה מערכת ממשל אינטלקטואלית. אף אין בה בתי משפט קבועים, ואף לא בתי מחוקקים; כל שנדרש להאוונה הוא רק הכוונה מנהלתית. וכאן ניתן לחזות בפסגת האידיאל של ממשל-עצמיאמיתי.

אין כל צורך בממשל בקרב בריות תבוניות מושלמות וכמעט-מושלמות. בריות אלה אינן נזקקות לתקנות, בהיותן הוויות מושלמות מלידה השרויות בקרבת יצורים אבולוציוניים אשר עברו זה מכבר את הבחינה הקפדנית של בתי הדין העליונים של יקומי העל.

המנהל בהאוונה איננו אוטומאטי, ואולם הוא מדהים במושלמותו ואלוהי ביעילותו. הוא הינו פלנטארי בעיקרו והוא מוקנה לנצחי היום, באופן שבו כל עולם בהאוונה מוכווני בידי אחת מן האישיות הללו שמקורן בשילוש. נצחי היום אינם בוראים, אך הם מנהלים מושלמים. הם מלמדים במיומנות עילאית ומכוונים את ילדיהם הפלנטאריים בתבונה כה מושלמת, על סף המוחלטות.

מיליארד הספירות של היקום המרכזי מהוות את מגרש הלימוד של האישיות הגבוהות שמוצאן מפרדיס ומהאוונה, ובנוסף, משמשות הן כזירת המבחן הסופי עבור היצורים המרקיעים מעולמות הזמן האבולוציוניים. במהלך ההוצאה אל הפועל של תוכניתו הגדולה של האב האוניברסאלי להרקעת היצורים, נוחתים עולי הרגל של הזמן בעולמות הקבלה של המעגל החיצוני, או השביעי, ומתקדמים בהדרגה – ככל שמתעצמת הכשרתם וככל שגדל ניסיונם – פנימה, עולם אחר עולם, מעגל אחר מעגל, עד אשר לבסוף משיגים הם את האלוהות ומגיעים לשכון בפרדיס.

אף כי הספירות בשבעת המעגלים מתוחזקות כעת במלוא הדרן הנשגב, רק כאחוז אחד מכל הקיבולת הפלנטארית משמש לקידום תוכניתו האוניברסאלית של האב להרקעת בני התמותה. כעשירית האחוז משטחם של העולמות העצומים הללו מוקצת לחיים ולפעילויות של סגל הסופיות, הוויות אשר שריות לנצח באור ופחיים ואשר שוהות וסועדות באופן תדיר בעולמות האוונה. משכנן האישי של הוויות מרוממות אלה הינו בפרדיס.

המבנה הפלנטארי של ספירות האוונה שונה לחלוטין מזה של מערכות החלל ושל העולמות האבולוציוניים. בשום מקום אחר ברחבי היקום המקיף לא יהא זה מתאים כי ספירות עצומות שכאלה תשמנה כעולמות מיושבים. ההרכב הפיזי של טריאטה, בצירוף האפקט המאגן של גופי הכבידה הכהים העצומים, מאפשר להשוות באופן כה מושלם את הכוחות הפיזיים, ולאזן באופן כה מעודן את המשיכות השונות של בריאה עצומה זו. גם אנטי-כבידה משמשת בארגון התפקודים החומריים והפעילויות הרוחניות בעולמות עצומים אלו.

הארכיטקטורה, התאורה והחימום, כמו גם העיטורים הביולוגיים והאמנותיים, של ספירות האוונה, מצויים מעבר ליכולת ההשתרעות הרבה ביותר של הדמיון האנושי. לא ניתן לספר לכם רבות על אודות האוונה; על-מנת להבין את יופייה ואת הדרה תהיו מוכרחים לראותה בעצמכם. ואולם, ניתן להיאמר כי בעולמות מושלמים אלה קיימים גם נהרות ואגמים אמיתיים.

מן הבחינה הרוחנית, עולמות אלו מצוידים באופן אידיאלי לשם מילוי תפקידם; הם מותאמים היטב לשמש אכסניה לסדרים הרבים והשונים של ההוויות הפועלות ביקום המרכזי. על-גבי עולמות יפהפיים אלה מתרחשות פעילויות מרובות המצויות הרחק מעבר ליכולת התפישה האנושית.

4. היצורים של היקום המרכזי

על עולמות האוונה קיימות שבע צורות חיים והוויות בסיסיות, אשר כל אחת מהן מתקיימת בשלוש רמות מובחנות. כל אחת מן הרמות האלה מתחלקת לשבעים מחלקות ראשיות; וכל מחלקה ראשית מורכבת מאלף מחלקות משניות, אשר נחלקות אף הן בחלוקות משנה, וכך הלאה. ניתן למיין את קבוצות החיים הבסיסיות האלה באופן הבא:

1. חומרית.

2. מורונטית.

3. רוחנית.

4. מוחלטופית.

5. מרבית.

6. מְחֻלָּט בְּצוֹמָא.

7. מוחלטת.

ריקבון ומוות אינם מהווים חלק ממעגל החיים בעולמות האוונה. ביקום המרכזי היצורים החיים הנמוכים עוברים התמרות והתגשמויות בחומר. הם אכן משנים צורה ומופע, אך אינם מתפרקים בתהליכים של ריקבון ומוות תאי.

ילידי האוונה כולם הינם צאצאי שילוש פרדיס. אין להם הורים-יצורים, והם הינם הוויות אשר אינן מתרבות. אין ביכולתנו לתאר את יצירתם של האזרחים הללו של היקום המרכזי, הוויות אשר מעולם לא נבראו. כלל סיפור הבריאה של האוונה מהווה אך ניסיון למקם בזמן ובמרחב עובדה נצחית שאין לה קשר לזמן או למרחב, כפי שאלו נתפשים על-ידי בני התמותה. עלינו להותיר, אם כן, את שאלת נקודת המקור לפילוסופיה האנושית; אף אישיות גבוהה בהרבה מן הרמה האנושית עדיין נזקקת למושג של "התחלות". ואף-על-פי-כן, המערכת של האוונה-פרדיס הינה נצחית.

ילידי האוונה חיים במיליארד הספירות של היקום המרכזי, באותו מובן שבו שוכנים סדרים אחרים של אזרחים קבועים בספירות שבהן נולדו. כשם שהבנים בני הסדרים החומריים מממשים את הכלכלה החומרית, השכלית והרוחנית של מיליארד המערכות המקומיות של יקום-על, כך, במובן רחב יותר, חיים ופועלים ילידי האוונה במיליארד העולמות של היקום המרכזי. הינכם רשאים להתייחס לבני האוונה אלה כאל יצורים חומריים, באותו מובן שבו המילה "חומרי" ניתנת להרחבה לשם תיאור המציאויות החומריות של היקום האלוהי.

קיימים בהאוונה חיים יְלִידִים בעלי משמעות לכשעצמם. בני האוונה סועדים בדרכים רבות את אלה היורדים מפרדיס וכן את מרקיעי יקומי-העל; ואולם, הם אף מקיימים חיים ייחודיים ליקום המרכזי, חיים בעלי משמעות יחסית די נפרדת הן מפרדיס והן מיקומי-העל.

כשם שסגידת בני האמונה מן העולמות האבולוציוניים סועדת את שביעות רצון אהבת האב האוניברסאלי, כך מרווה ההערצה המרוממת של יצורי האוונה את האידיאלים המושלמים של היופי האלוהי ושל האמת האלוהית. כשם שבן התמותה כמה לעשות את רצון האל, כך יצורים אלה של היקום המרכזי חיים על-מנת לרצות את האידיאלים של שילוש פרדיס. מטבע הוויותם, הם הינם רצון האל. האדם עולז בטובו של האל, בני האוונה עולצים ביופי האלוהי, ואילו שניכם גם יחד נהנים מן הסעד של חופש האמת החיה.

לרשותם של בני האוונה נתונים ייעוד נוכחי וייעוד עתידי שלא התגלה. וכן קיימת בעבור יצורים ילידי האוונה התקדמות אשר הינה ייחודית ליקום המרכזי, ואשר איננה כוללת לא הרקעה לפרדיס ולא חדירה אל יקומי-העל. התקדמות זו, לעבר מעמד האוונה גבוה יותר, ניתנת לתיאור באופן הבא:

1. התקדמות התנסותית כלפי חוץ, מן המעגל הראשון לעבר המעגל השביעי.

2. התקדמות פנימה מן המעגל השביעי לעבר מעגל הראשון.

3. התקדמות תוך-מעגלית – התקדמות בתוככי עולמותיו של מעגל נתון.

בנוסף לילידי האוונה, שוכני היקום המרכזי כוללים סוגים רבים של הוויות המשמשות תבנית בעבור קבוצות שונות ביקום – יועצים, מנהלים ומורים מקרב בני מינם ובעבור בני מינם ברחבי הבריאה. כל הוויה בכל יקום ויקום נבראה בהתאם לקווי דמותו של יצור תבנית מסדר כלשהו, החי על אחד ממיליארד עולמות האוונה. ואף לבני התמותה של הזמן קיימים אידיאלים ויעדים הנוגעים לקיום כיצורים, והמצויים במעגלים החיצוניים של ספירות תבנית עליונות אלה.

וכן מצויות אותן הוויות אשר הגיעו אל האב האוניברסאלי; הוויות אשר רשאיות ללכת ולבוא ואשר מוקצות לטובת משימות שירות מיוחדות פה ושם ברחבי היקומים. ובכל עולם בהאוונה ימצאו המועמדים להישג, אלה אשר הגיעו פיזית אל היקום המרכזי, אך טרם השיגו את ההתפתחות הרוחנית שתאפשר להם לדרוש אזרחות של פרדים.

הרוח האינוסופית מיוצגת על עולמות האוונה על-ידי צבא של אישיותות, הוויות של הוד ושל הדר, אשר מנהלות לפרטיהם את העניינים השכליים והרוחניים המורכבים של היקום המרכזי. על עולמות אלה של מושלמות אלוהית, הן מבצעות את העבודה ההכרחית לפעולתה התקינה של בריאה עצומה זו, ובנוסף, מקיימות מגוון משימות לימוד, אימון וסעד בעבור המספר העצום של היצורים המרקיעים, אשר מעולמות האפילה של החלל העפילו אל התהילה.

קיימות קבוצות רבות של הוויות ילדות מערכת האוונה-פרדים, אשר אינן קשורות באופן כלשהו במישורן לתוכנית ההרקעה של השגת המושלמות של היצורים; ומשום כך, הוויות אלה הושטו מסיווג האישיותות אשר הוצג לגזעים בני התמותה. מוצגות בזאת אך ורק הקבוצות העיקריות של הוויות על-אנושיות ואותם סדרים הנוגעים ישירות לחוויית ההישרדות שלכם.

בהאוונה שוקקים חיים מכל הרמות של ההוויות התבוניות; הוויות אשר מבקשות להתקדם שם מן המעגלים הנמוכים אל המעגלים הגבוהים, במסגרת מאמציהן להשיג רמות גבוהות יותר של הכרה אלוהית ושל הבנה מורחבת של משמעויות עליונות, ערכים מרביים ומציאות מוחלטת.

5. החיים בהאוונה

באורנטיה, במהלך החיים ההתחלתיים של קיומכם החומרי, הינכם עוברים דרך מבחן קצר ומאומץ. בעולמות העליונים ומעלה – דרך המערכת, הקונסטלציה והיקום המקומי שלכם – אתם עוברים דרך שלבי ההרקעה המורונטיים. בעולמות האימון של יקום-העל, אתם עוברים דרך שלבי ההתקדמות הרוחניים האמיתיים והופכים מוכנים להעברה הסופית להאוונה. בשבעת מעגלי האוונה הישגים הינם שכליים, רוחניים והתנסותיים. כמו כן, קיימת משימה מוגדרת אשר עליכם להשיג בכל אחד מן העולמות המצויים בכל אחד מן המעגלים הללו.

החיים בעולמות האלוהיים של היקום המרכזי הינם כה עשירים ומלאים, כה שלמים וגדושים, עד כי מתעלים הם לחלוטין מעל כל מושג אנושי הנוגע למה שהוויה ברואה עשויה לחוות. הפעילויות החברתיות והכלכליות בבריאה נצחית זו הינן שונות לחלוטין מן העיסוקים של היצורים החומריים החיים בעולמות אבולוציוניים כדוגמת אורנטיה. אפילו טכניקת החשיבה בהאוונה איננה דומה כלל לתהליך המחשבה באורנטיה.

תקנות היקום המרכזי הינן טבעיות והולמות; וכללי ההתנהגות בו אינם שרירותיים. בכל דרישה של האוונה מתגלים נימוק היושרה וכלל הצדק. ושני הגורמים הללו, במשולב, משתווים למה שייקרא באורנטיה בשם –*הוגנות*. לכשתגיעו להאוונה, תיהנו באופן טבעי לעשות את הדברים באופן שבו ראוי לעשותם.

משהוויות תבוניות מגיעות בראשונה ליקום המרכזי, הן מתקבלות ומשוכנות בעולם הקבלה אשר במעגל השביעי של האוונה. כאשר המגיעים החדשים מתקדמים מבחינה רוחנית, וכאשר מבינים הם את זהות רוח האב של יקום-העל שלהם, הם מועברים למעגל השישי. (מעגלי ההתקדמות של הדעת האנושית הוגדרו על-פי סידור זה של היקום המרכזי.) משהגיעו המרקיעים להבנה של העליונות, ולפיכך מוכנים הם להרפתקת האלוהות, או אז נלקחים הם אל המעגל החמישי; ולאחר השגת הרוח האינוסופית, הם מועברים למעגל הרביעי. בעקבות השגת הבן הנצחי, מועתקים הם אל המעגל השלישי; וכאשר מכירים הם באב האוניברסאלי, הם עוברים לשהות במעגל העולמות השני, אשר בו הם מתוודעים עוד יותר לצבא פרדים. ההגעה למעגל הראשון של האוונה מבשרת על קבלתם של מועמדי הזמן לשירות פרדים. באופן בלתי-מוגדר, בהתאם לאורכה ולטיבה של הרקעת היצור, תעוכב שהותו במעגל הפנימי של ההתקדמות הרוחנית המדורגת. ממעגל פנימי זה יעברו עולי הרגל המרקיעים פנימה, למגורים בפרדים, ויתקבלו לסגל הסופיוניות.

במהלך שהותך בהאוונה כעולה רגל מרקיע, תורשה לבקר בחופשיות בעולמות המעגל שבו הינך מוצב. ואף תורשה לחזור לפלנטות של אותם מעגלים שבהם עברת זה מכבר. וכל זאת מתאפשר לאלה השוהים במעגלי האוונה ללא הצורך להינשא בתוך סופרנאפים. עולי הרגל של הזמן מסוגלים לצייד עצמם בכדי לנוע בחלל "שהושג", ואולם בכדי להסדיר תנועה בחלל "שלא הושג" תלויים הם בטכניקה המוסמכת; עולה רגל איננו יכול לעזוב את האוונה, ואף לא לנוע קדימה אל מעבר למעגל שבו הוצב, ללא סיוע תעבורת סופרנאפים.

ליצירה מרכזית עצומה זו מקוריות מרעננת. למעט הארגון הפיזי של החומר וההרכב הבסיסי של סדרי ההוויות התבוניות ושל יצורים חיים אחרים, אין לעולמות האוונה דבר במשותף. כל אחת מן הפלנטות האלה הינה בריאה מקורית, ייחודית ובלעדית; כל פלנטה כזו הינה יצירה נשגבת ומושלמת שאין-דומה-לה. ומגוון הייחודיות הזו חולש מעל ההיבטים הפיזיים, השכליים והרוחניים של הקיום הפלנטארי. כל אחת ממיליארד ספירות מושלמות אלה פותחה ועוטרה בהתאם לתוכניות נצחיות נצחיות. וזוהי בדיוק הסיבה שבעטייה אין בנמצא שתי פלנטות זהות.

ועד אשר תחלפו באחרון מעגלי האוונה, ועד אשר תבקרן באחרון עולמותיה, לא ייעלמו מנתיבתכם שכרון ההרפתקה ודחף הסקרנות. או אז, יחליף הדחף קדימה של הנצח את קודמתו, הרפתקת משיכת הזמן.

המונוטוניות הינה סממן לחוסר הבשלות של הדמיון היצירתי ולהיעדר הפעולה של התיאום השכלי עם מתת הרוח. השעה שבה התחיל בן התמותה לחקור את העולמות האלוהיים הללו, היא השעה שבה הוא השיג זה מכבר בשלות רגשית, שכלית, חברתית, ואפשר שאף רוחנית.

לא זו בלבד ששינויים שעליהם אף לא חלמתם יהיו מנת חלקכם בעוברכם בהאוונה ממעגל למעגל, אלא גם שלא תוכלו לבטא את השתאותכם בעת שתתקדמו מעולם לעולם בתוך כל מעגל. לאמיתו של דבר, כל אחד ממליארד עולמות הלימוד הללו הינו אוניברסיטה של הפתעות. החוויה של אלה העוברים דרך המעגלים הללו, והמבקרים בספירות עצומות אלה, הינה של תדהמה מתמשכת ושל פליאה בלתי-נגמרת. מונוטוניות איננה מהווה חלק מנתיבת האוונה.

אהבת ההרפתקה, הסקרנות והפחד מן המונוטוניות – אותן תכונות אשר הינן מטבעו של האדם המתפתח – לא הושמו שם רק על-מנת להכעיסכם ולהטרידכם במהלך שהותכם הקצרה על פני כדור הארץ, אלא על-מנת לרמוז לכם כי המוות הינו אך תחילתה של נתיבת הרפתקה שאין-לה-קץ, של חיי נצח של ציפייה ושל מסע תגליות נצחי.

הסקרנות – רוח החקירה, יצר הגילוי ודחף הלימוד – הינה חלק מן המתת האלוהית המולדת של יצורי החלל האבולוציוניים. דחפים טבעיים אלו לא ניתנו לכם רק על-מנת שיתסכלו אתכם או על-מנת שיודחקו. אמת היא כי במהלך חייכם הקצרים על-פני הארץ עליכם לרסן תדירות דחפים שאפתניים אלו, וכי לעיתים תכופות אכזבה תהא מנת חלקכם; ואולם, דחפים אלו עתידים להיות מוגשמים במלואם ומסופקים בכל תפארת הודם במהלך העידנים הארוכים שיבואו.

6. תכליתו של היקום המרכזי

טווח הפעילויות בשבעת מעגלי האוונה הינו עצום. בכלליות, ניתן לתאר פעילויות אלה באופן הבא:

1. האוונות.

2. פרדיסיות.

3. מרקיעות-סופיות – עליונות-מרביות אבולוציוניות.

בעידן האוניברסאלי הנוכחי מתרחשות בהאוונה פעילויות על-סופיות רבות; פעילויות הכוללות מגוון מופלג של תפקודי דעת ורוח בשלבים מוחלטופים ואחרים. בהחלט ייתכן שהיקום המרכזי משרת מטרות רבות אשר לא התגלו בפני; זאת באשר מתפקד היקום באופנים מרובים המצויים מעבר לתפישתה של דעת ברואה. ואף-על-פי-כן, אנסה לתאר כיצד סועדת יצירה מושלמת זו את הצרכים של שבעת הסדרים האוניברסאליים של הבריות התבוניות וכיצד היא תורמת לשביעות רצונם.

1. האב האוניברסאלי – המקור והמרכז הראשון. האל האב מפיק שביעות רצון הורית עליונה ממושלמותה של הבריאה המרכזית. הוא נהנה ברמות קרובות לשוות מן החוויה של רוויה באהבה. וכן, מרוצה הבורא המושלם באופן אלוהי מהערצתו של היצור המושלם.

האוונה מספקת לאב סיפוק של הישג עליון. המושלמות המושגת בהאוונה מפצה על שיהוי הזמן-מרחב של הדחף הנצחי להתרחבות אינסופית.

האב נהנה מהדדיות האוונה של היופי האלוהי. הדעת האלוהית שבעת-רצון לספק תבנית מושלמת של הרמוניה מעודנת בעבור כל היקומים המתפתחים.

אבינו מתבונן ביקום המרכזי בעונג מושלם, בהיות יקום זה התגלות ראויה של מציאות רוחנית בעבור כל האישויות ביקום היקומים.

אל היקומים רואה בחיוב את האוונה ואת פרדיס כגרעין העוצמה הנצחי עבור כלל ההתרחבות העוקבת של היקום בזמן ובמרחב.

האב הנצחי רואה בסיפוק אין-קץ את היצירה של האוונה כמטרה קוסמת וראויה בעבור מועמדי ההרקעה של הזמן, נכדיו בני התמותה של החלל, המעפילים לביתו הנצחי של בוראם-אביהם. וכן מפיק האל הנאה מיקומי האוונה-פרדיס כביתה הנצחי של האלוהות ושל המשפחה האלוהית.

2. הבן הנצחי – המקור והמרכז השני. בעבור הבן הנצחי, היצירה המרכזית הנשגבת משמשת כהוכחה נצחית ליעילות השותפות של המשפחה האלוהית – האב, הבן והרוח. זהו הבסיס החומרי והרוחני לביטחון המוחלט באב האוניברסאלי.

האוונה מספקת לבן הנצחי בסיס בלתי-מוגבל כמעט להגשמה המתרחבת-לעולם של עוצמה רוחנית. היקום המרכזי שימש לבן הנצחי כזירה שבה יכול היה להדגים בבטחה ובוודאות את הרוח ואת הטכניקה של סעד המתת, לשם הנחיית בניו העמיתים של פרדיס.

האווונה מהווה את יסוד המציאות לשם שליטת הבן הנצחי בכבידה הרוחנית ביקום היקומים. יקום זה מספק את הכמיהה ההורית של הבן – התרבות רוחנית.

עולמות האווונה ושוכניהם המושלמים הינם ההדגמה הראשונה והסופית עדי עד, כי הבן הינו המילה של האב. ובכך מהווה תודעתו של הבן את המשלים האינסופי לסיפוק המושלם של האב.

ויקום זה מעניק את ההזדמנות להתגשמות הדדיות האחוה השווה בין האב האוניברסאלי לבין הבן הנצחי; וזוהי ההוכחה הנצחית לאישיותו האינסופית של כל אחד מהם.

3. הרוח האינסופית – המקור והמרכז השלישי. יקום האווונה מאפשר לרוח האינסופית להיות הפועל האחד, מייצגם האינסופי של האב-הבן המאוחדים. בהאווונה, הרוח האינסופית מפיקה את הסיפוק המשולב הנובע מתפקוד כפעולה יצירתית ובה בעת מן ההנאה של קיום מוחלט בצוותא עם הישג אלוהי זה.

הרוח האינסופית מצאה בהאווונה זירה שבה יכולה הייתה להדגים את היכולת ואת הרצון לשמש כסועדת חסד פוטנציאלית. ביצירה מושלמת זו ערכה הרוח את חזרתה לקראת הרפתקת הסעד ביקומים האבולוציוניים.

יצירה מושלמת זו העניקה לרוח האינסופית את ההזדמנות להשתתף, יחד עם שני הוריה האלוהיים, בניהול היקום – כלומר, לנהל יקום כצאצא בורא ועמית, ובכך להתכונן לניהול המשותף של היקומים המקומיים בדמות הרוחות היצירתיות העמיתות של הבנים הבוראים.

עולמות האווונה הינם מעבדות הדעת של יוצרי הדעת הקוסמית, ושל אלה הסועדים כל יצור דעת קיים. הדעת הינה שונה בכל עולם האווונה ומשמשת כתבנית הדעת של כל היצורים החומריים והרוחניים.

עולמות מושלמים אלה הינם בתי הספר הגבוהים של הדעת בעבור כל ההוויות אשר נועדו להצטרף לחברה בפרדיס. הם אפשרו לרוח הזדמנויות למכביר לבחון את טכניקת סעד הדעת על אישיותו בטוחות אשר העניקו לה את עצותיהן.

האווונה הינה הפיצוי לרוח האינסופית עבור עבודתה הנרחבת והלא-אנוכית ביקומי הזמן. האווונה הינה הבית והנחלה המושלמים לסועד הדעת של הזמן והמרחב, שאינו יודע ליאות.

4. ההוויה העליונה – האיחוד האבולוציוני של האלוהות ההתנסותית. היצירה של האווונה הינה ההוכחה הנצחית והמושלמת למציאותיות הרוחנית של ההוויה העליונה. יצירה מושלמת זו הינה ההתגלות של טיבו הרוחני, המושלם והסימטרי של האל העליון, עוד בטרם החלה סינתזת העצמה-האישיותית של ההשתקפויות הסופיות של אלוהויות פרדיס ביקומים ההתנסותיים של הזמן והמרחב.

בהאווונה מתאחדים פוטנציאלי העוצמה של הפל כול עם טיבו הרוחני של העליון. יצירה מרכזית זו מהווה דוגמה לאחדות העתידית והנצחית של העליון.

האווונה הינה תבנית מושלמת לפוטנציאל האוניברסאלי של העליון. יקום זה הינו תיאור מוגמר של מושלמותו העתידית של העליון, וכן הוא מרמז על הפוטנציאל של המרבי.

האווונה מציגה סופיות של ערכי רוח, המתקיימים כיצורים רצוניים חיים בעלי שליטה-עצמית עליונה ומושלמת; הדעת מתקיימת כשקולה בסופו של דבר לרוח; וכן כמציאות ואחדות תבוניות בעלות פוטנציאל בלתי-מוגבל.

5. הבנים הבוראים המתאמים. האווונה הינה זירת האימון החינוכית, שבה מתכוננים בני מיכאל מפרדיס להרפתקאותיהם העתידיות ביצירת יקומים. יצירה אלוהית מושלמת זו מהווה תבנית בעבור כל בן בורא. וכל בן בורא שכזה שואף שבסופו של דבר, יקומו שלו ישיג את אותן רמות מושלמות של האווונה-פרדיס.

יצורי האווונה משמשים לבן הבורא כתבניות אישיות אפשריות בעבור ילדיו בני התמותה ובעבור ההוויות הרוחניות שלו. המיכאל, ובני פרדיס אחרים, רואים בפרדיס ובהאווונה את הייעוד האלוהי של ילדי הזמן.

יודעים הבנים הבוראים כי היצירה המרכזית הינה המקור האמיתי לאותה שליטת-על אוניברסאלית חיונית, אשר מאזנת ומאחדת את יקומיהם המקומיים. עוד יודעים הם, כי הנוכחות האישית של השפעות העליון והמרבי, הנוכחות-תמיד, מצויות בהאווונה.

האווונה ופרדיס הינם המקור לעוצמתו היצירתית של בן מיכאל. כאן שוכנות אותן הוויות אשר משתפות עימו פעולה ביצירה של יקום. אִמָּהוּת הרוח של הַיְקוּם, היוצרות-בצוותא של היקומים המקומיים, מגיעות מפרדיס.

בני פרדיס מחשיבים את הבריאה המרכזית כמשכן הוריהם האלוהיים – וכביתם הם. זהו המקום שאליו נהנים הם לחזור מעת לעת.

6. *הַבְּנוֹת הַסּוֹעֲדוֹת הַמְּתַאֲמָוֹת*. אֲמָהוּת הַרוּחַ שֶׁל הַיְקוּם, הַבּוֹרְאוֹת-בְּצוּרֹתָא שֶׁל הַיְקוּמִים הַמְקוּמִיִּים, מַקְבְּלוֹת אֶת הַאִימּוֹן הַקֶּדֶם-אִישִׁי שֶׁלֹּהֶן בַּעֲלָמוֹת הָאוֹנָה מִתּוֹךְ קֶשֶׁר קָרוֹב לְרוּחוֹת הַמַּעֲגָלִים. בְּנוֹת הַרוּחַ שֶׁל הַיְקוּמִים הַמְקוּמִיִּים הוֹכְשָׁרוּ כְּרֹאֵי בִיקוּם הַמֶּרְכָּזִי בְּשִׁטּוֹת שֶׁל שִׁיתוּף פַּעֲלוּתָא עִם בְּנֵי פְרָדִיס, וְכָל הַעֵת הֵינָן כַּפּוּפּוֹת לְרִצּוֹנּוֹ שֶׁל הָאֵב.

הַרוּחַ וּבְנֻתֶיהָ מוֹצֵאוֹת בַּעֲלָמוֹת הָאוֹנָה אֶת תְּבִנּוֹת הַדַּעַת עֲבוּר כָּל קְבוּצוֹת הַבְּרִיּוֹת הַתְּבֻנּוֹתִיּוֹת הַרוּחוֹנִיּוֹת וְהַחֲמוּמִרִיּוֹת שֶׁלֹּהֶן; וַיְקוּם מֶרְכָּזִי זֶה הֵינּוּ הֵיעֵד שְׁאֵלֵיו יִגִּיעוּ, בְּמוֹעֵד כֹּזֵה אוֹ אַחֵר, אוֹתָם יִצְוִרִים אֲשֶׁר תִּבְרָא אִם הַרוּחַ שֶׁל הַיְקוּם בְּצוּרֹתָא עִם עֲמִיתָהּ, הֵבֵן הַבּוֹרָא.

אִם הַיְקוּם הַבּוֹרְאֵת זֹכֶרֶת אֶת פְּרָדִיס וְאֵת הָאוֹנָה כַּמְקוּם מוֹצָאָהּ, וְכֵן כְּבִיתָהּ שֶׁל רוּחַ הָאֵם הַאִינְסוּפִית, מִשְׁכָּנָהּ שֶׁל נֹכַחֲתָא אִישִׁיתָהּ שֶׁל הַדַּעַת הַאִינְסוּפִית.

מִיְקוּם מֶרְכָּזִי זֶה אֵף הִגִּיעָה הַמַּתָּת שֶׁל הַזְכוּת הָאִישִׁית לְבּוֹרָא, אֲשֶׁר סוֹעֲדַת אֱלֹהִית שֶׁל הַיְקוּם מַפְעִילָה כַּמְשְׁלִימָתוֹ שֶׁל בֵּן בּוֹרָא בְּמַלְאכַת הַיִּצִּירָה שֶׁל יִצְוִרִים חַיִּים רִצּוֹנִיִּים.

וּלְבַסּוֹף, מֵאַחֵר שִׁבְנוֹת רוּחַ אֱלֹהִים שֶׁל רוּחַ הָאֵם הַאִינְסוּפִית לֹא תַחֲזוּרְנָה לְעוֹלָם, כָּכֵל הַנִּרְאָה, לְבִיתָן בְּפְרָדִיס, הֵן מַפִּיקוֹת הַנָּאָה מְרֻבָּה מִתּוֹפַעַת הַמַּחֲזִירוֹת הָאוֹנִיבְרִסְאֵלִית, הַמְשׁוֹיכֶת לְהוֹוִיָּה הָעֲלִיוֹנָה בְּהָאוֹנָה וְהַהוֹפְכֶת לְאִישִׁית בְּמֵאָגָ'סְטוֹן אֲשֶׁר בְּפְרָדִיס.

7. *בְּנֵי הַתְּמוּתָה הָאֲבּוּלּוּצִיּוֹנִיִּים שֶׁל נְתִיבַת הַהִרְקָעָה*. הָאוֹנָה הֵינָה בֵּיתָן שֶׁל תְּבִנּוֹת הָאִישִׁיּוֹת לְכָל סוּגֵי בְּנֵי הַתְּמוּתָהּ, וְכֵן בֵּיתָן שֶׁל כָּל הָאִישִׁיּוֹת הַעַל-אֲנוּשִׁיּוֹת הַקְּשׁוּרוֹת לְבְּנֵי הַתְּמוּתָהּ וְאֲשֶׁר אֵינָן נוֹלְדוֹת בִּיצִירוֹת הַזְּמָן.

עוֹלָמוֹת אֱלֹהִים מַעֲנִיקִים אֶת הַתְּמַרִּיץ לְכָל הַדַּחְפִּים הָאֲנוּשִׁיִּים לְהַתְּכוּן לְעֶבֶר הַיִּשְׁגָּה שֶׁל עֶרְכִּי רוּחַ אֲמִיתִיִּים, בְּרֵמוֹת הַמִּצִּיאוֹת הַגְּבוּהוֹת בִּיּוֹתֵר שְׁנִיתָן לְשַׁעַר. הָאוֹנָה הֵינָה יַעֲד הַאִימּוֹן הַקֶּדֶם-פְּרָדִיסִי שֶׁל כָּל בֵּן-תְּמוּתָהּ מַרְקִיעַ. כֹּאֵן מְשִׁיגִים בְּנֵי הַתְּמוּתָה אֶת הָאֱלוּהוֹת הַקֶּדֶם-פְּרָדִיסִית – הַהוֹוִיָּה הָעֲלִיוֹנָה. הָאוֹנָה עוֹמַדַת לִפְנֵי כָּל יִצְוֹר רִצּוֹנִי פֶּשַׁע לְפְרָדִיס וְלַהֲשִׁגָּתָהּ הָאֵל.

פְּרָדִיס הֵינּוּ הַבֵּית, וְהָאוֹנָה הֵינָה הַסְּדָנָה וּמִגְרֵשׁ הַמְּשַׁחֲקִים, שֶׁל הַסּוּפִיוֹנִים. וְכָל בֵּן תְּמוּתָהּ יוֹדֵעַ-אֵל כִּמְהָ לִהְיוֹת סוּפִיוֹן.

הַיְקוּם הַמֶּרְכָּזִי אֵינּוּ רַק הֵייעוּד הַקְּבוּעַ שֶׁל הָאָדָם, אֲלָא גַם נִקּוּדַת הַזִּינוּק לְנִתְיָבָתָם הַנִּצְחִית שֶׁל הַסּוּפִיוֹנִים, בְּאֲשֶׁר עֲתִידִים הֵם לְצֹאָתָהּ, בְּמוֹעֵד כָּלִשְׁהוּ, לְהַרְפֵּתָקָה הָאוֹנִיבְרִסְאֵלִית שֶׁלֹּא תִתְּגַלֶּתָה שֶׁל הַנִּסְיוֹן לְחַקוֹר אֶת אִינְסוּפִיוֹתוֹ שֶׁל הָאֵב הָאוֹנִיבְרִסְאֵלִי.

לֹא סָפֵק, הָאוֹנָה תִּמְשִׁיךְ לַפַּעֲלוֹ עִם מִשְׁמַעוֹת מוֹחֲלָטוּפִית, אֵף בְּעִידָנֵי הַיְקוּמִים הַעֲתִידִיִּים, אֲשֶׁר עֲשׂוּיִים לַחֲזוֹת בַּעֲוִלֵי הַרְגֵל שֶׁל הַחֲלָל בְּנִיסְיוֹנוֹתֶיהֶם לְהִשְׁיֵג אֶת הָאֵל בְּרֵמוֹת עַל-סוּפִיוֹת. לְהָאוֹנָה הַיְכוּלָתָהּ לְשַׁמֵּשׁ כִּיקוּם אִימּוֹן בַּעֲבוּר הוֹוִיּוֹת מוֹחֲלָטוּפִיּוֹת. וְכָכֵל הַנִּרְאָה הִיא תִשְׁמַשׁ כְּבֵית הַסֵּפֶר הַגְּבוּהָ וְהָאֲחֵרוֹן, כֶּשֶׁם שֶׁשִּׁבְעַת יְקוּמֵי-הָעַל מְשַׁמְשִׁים כְּבֵית הַסֵּפֶר הַתִּיכּוֹן לְבּוֹגְרֵי בְּתֵי הַסֵּפֶר הַיְסוּדִיִּים שֶׁל הַחֲלָל הַחִיצוֹן. וְכֵן, הֵינָנו נוֹטִים לְעֶבֶר הַדַּעַת כִּי הַפּוֹטְנִצִּיאֵלִים שֶׁל הָאוֹנָה הַנִּצְחִית הֵינָם אֲכָן בְּלִתִּי-מוֹגְבָלִים, וְכִי לִיקוּם הַמֶּרְכָּזִי קִיבּוּלָתָהּ נִצְחִית לְשַׁמֵּשׁ כִּיקוּם אִימּוֹן הַתְּנַסּוּתִי בַּעֲבוּר כָּל סוּגֵי הַהוֹוִיּוֹת הַבּוֹרְאוֹת בַּעֲבוּר, בַּהוּוּהָ וּבַעֲתִידָהּ.

[הוֹצֵג עַל-יָדֵי זֶה הַהוֹפֵךְ בֵּינָה לְמִשְׁלָלָתָהּ, אֲשֶׁר מוֹנֶה לְמַשִּׁמָּה זֹאת בְּיָדֵי עֲתִיקֵי הַיּוֹמִין בְּאוֹרְסָהּ.]

הספר של אורנטיה

מסמך 15

שבעת יקומי-העל

ככל שהדבר נוגע לאב האוניברסאלי – בתור אב – היקומים פשוט אינם קיימים; האב עוסק באישיות; הוא הינו אבי האישיות. ככל שהדבר נוגע לבן הנצחי ולרוח האינסופית – היוצרים שותפים – היקומים הינם בחזקת יחידים והם ממקמים תחת שלטונם המשותף של הבנים הבוראים ושל הרוחות היצירתיות. ככל שהדבר נוגע לשילוש פרדיס, קיימים מחוץ להאווה רק שבעה יקומים מיושבים, שבעת יקומי-העל המחזיקים בסמכות שיפוט אשר חלה על המעגל הראשון שמעבר לרמת החלל של האווה. שבע רוחות האב מקרינות את השפעתן מן האי המרכזי והחוצה, וכך הופכות את הבריאה העצומה לגלגל עצום-מימדים אחד, אשר מרכזו הינו האי הנצחי של פרדיס, שבעת חישוקיו הינם קרינתן של שבע רוחות האב ואילו שפתו הינה האזורים החיצוניים של היקום המקיף.

שיטת הארגון והניהול – בעלת שבעת הרבדים – של יקומי-העל, גובשה בשלב מוקדם בתהליך התגשמות הבריאה האוניברסאלית. הבריאה הראשונה שלאחר-האווה חולקה לשבעה מגזרים כבירים, וכן תוכננו ונבנו עולמות המטה של ממשלות יקומי-העל הללו. שיטת הניהול הנוכחית קיימת כמעט מזה נצח, ובהן-צדק נקראים מושלי שבעת יקומי-העל בשם – עתיקי היומין.

ביכולתי לספר לכם אך מעט על אודות גוף הידע העצום הנוגע ליקומי-העל, ואולם ברחבי תחומים אלה פועלת טכניקה לשליטה תבונית הן בכוחות הפיזיים והן בכוחות הרוחניים; ונוכחויות הכבידה האוניברסאלית פועלות שם בעוצמה מלכותית ובהרמוניה מושלמת. ראשית, חשוב כי תרכשו מושג הולם של ההרכב הפיזי ושל הארגון החומרי של תחומי יקומי-העל, כך שתהיו מוכנים יותר לתפוש את משמעות הארגון המופלא המשמש לשם ניהולם הרוחני והתקדמותם השכלית של יצורי הרצון, השוכנים במספר העצום של העולמות המיושבים הפזורים פה ושם ברחבי שבעת יקומי-העל הללו.

1. רמת החלל של יקומי-העל

במסגרת הטווח המוגבל של רישומים, תצפיותכם וזיכרון-הדורות של מיליון או של מיליארד השנים הקצרות שלכם, ולכל עניין או צורך מעשי שהוא, חווים אורנטיה והיקום שאליו היא משתייכת הרפתקה אחת ארוכה ובלתי-נודעת של צלילה אל תוך חלל חדש; ואולם, בהתאם לרישומים באורסה, ביחס לתצפיות קדומות יותר ובהרמוניה עם הניסיון ועם החישובים הרחבים יותר של הסדר שלנו, וכן כתוצאה ממסקנות המבוססות על ממצאים אלה ואחרים, היננו יודעים כי היקומים נעים סביב המקור והמרכז הראשון וסביב יקום משכנו בתנועה מלכותית ומלאת-הוד במסלול מעגלי סדור, מובן-היטב, הנתון לשליטה מושלמת.

זה מכבר גילינו כי שבעת יקומי-העל חגים באליפסה ענקית, במעגל מוארך בעל מימדים עצומים. מערכת השמש שלכם, בדומה לעולמות זמן אחרים, אינה נעה קדימה ללא מפה ומצפן אל תוך חלל לא-נודע. היקום המקומי שאליו משתייכת המערכת שלכם מתקדם במסלול מובחן וידוע-היטב, הנע כנגד כיוון השעון בסיבוב עצום ממדים המקיף את היקום המרכזי. נתיב קוסמי זה ממופה היטב וידוע לצופי הכוכבים של יקומי-העל לעומקן, ממש כשם שמסלולי הפלנטות המרכיבות את מערכת השמש שלכם ידועים לאסטרונומים של אורנטיה.

אורנטיה ממקמת ביקום מקומי וביקום-על אשר ארגונם טרם נשלם, והיקום המקומי שלכם מצוי בסמיכות מיידית לבריאות פיזיות רבות השלמות בחלקן. באופן יחסי, הינכם משתייכים לאחד מהיקומים המאוחרים ביותר. ואולם, כיום, אינכם צוללים בפראות אל תוך חלל שלא-מופה, ואף אינכם חגים באופן עיוור לעבר אזורים לא-ידועים. הינכם עוקבים אחר המסלול הסדור שנקבע-מראש ברמת החלל של יקומי-העל. וכעת הינכם חולפים בדיוק דרך אותו חלל שדרכו עברה המערכת הפלנטארית שלכם, או קודמותיה, לפני עידן ועידנים; וביום מן הימים, בעתיד הרחוק, תעבור שוב המערכת שלכם, או שיעברו צאצאיה, בדיוק באותו חלל שבו אתם חולפים במהירות כעת.

בעידן זה, וכפי שהכיוונים מוערכים באורנטיה, נע יקום-העל מספר אחד כמעט צפונה, ומצוי בקירוב לעמדה שממול וממזרח למשכן פרדיס של המקורות והמרכזים הגדולים וליקום המרכזי של האווה. מיקום זה, יחד עם המיקום המקביל ממערב, מייצג את הקרבה הפיזית הגדולה ביותר של ספירות הזמן לאי הנצחי. יקום-העל מספר שתיים מצוי בצפון, ומתכוון לתנועה מערבה; זאת בעוד שיקום מספר שלוש מצוי כעת בגזרה הצפונית ביותר של נתיב החלל הגדול, ועבר זה מכבר את הסיבוב המוביל לעבר הצלילה דרומה. יקום מספר ארבע מצוי בישראל-היחסית לכיוון דרום, כאשר אזוריו הקדמיים מתקרבים כעת אל ממול למרכזים הגדולים. יקום מספר חמש עזב זה עתה את מיקומו ממול למרכז המרכזים ומתקדם

בישורת דרומה הקודמת לסיבוב מזרחה; יקום מספר שש תופס את רוב העקומה הדרומית, אותו אזור אשר יקום-העל שלכם כמעט וסיים לעבור.

יקומכם המקומי של נבאדון – המשתייך ליקום-העל השביעי, אורוונטון – חג בין יקומי העל מספר אחד ומספר שש, וסיים לא מכבר (כפי שהיננו מודדים את הזמן) את הסיבוב הדרומי של רמת החלל של יקומי העל. מערכת השמש שאליה משתייכת אורנטיה מצויה כיום מיליארדים אחדים של שנים מעבר לסיבוב של הקשת הדרומית, כך שהינכם מתקדמים רק עתה אל מעבר לעקומה הדרומית וחולפים במהירות דרך הנתיב הארוך והישר-יחסית לכיוון צפון. במשך עידנים רבים ימשיך אורוונטון לנוע בנתיב זה במסלול ישר-כמעט צפונה.

אורנטיה שייכת למערכת המצויה הרחק בכיוון הגבול החיצוני של יקומכם המקומי; ויקומכם המקומי נע בשלב זה בשוליים של אורוונטון. מעבר לכם עדיין קיימים אחרים שהינם אף רחוקים מכם, אך מיקומכם בחלל הינו רחוק מאוד מאותן מערכות פיזיות החגות במעגל הגדול בסמיכות יחסית למקור והמרכז גדול.

2. הארגון של יקומי-העל

רק האב האוניברסאלי לבדו יודע אל-נכון את מיקומם ואת מספרם הלכה למעשה של העולמות המיושבים; ולכולם הוא קורא בשם ובמספר. מאחר שביקומים מקומיים מסוימים מצויים יותר עולמות המתאימים לאכלוס חיים תבוניים מאשר ביקומים אחרים, אוכל רק להציע הערכה למספר העולמות המיושבים או העולמות שניתן ליישבם. כמו כן, עדיין לא אורגנו כל היקומים המקומיים המתוכננים. לפיכך, האומדנים שאציע מיועדים אך ורק על-מנת לספק מושג מסוים על אודות ממדיה העצומים של הבריאה החומרית.

ביקום המקיף קיימים שבעה יקומי-על והרכבם המקורב הינו כדלהלן:

1. *המערכת*. היחידה הבסיסית של ממשל-העל מורכבת מכאלף עולמות מיושבים, או כאלה המתאימים ליישוב. קבוצה זו איננה כוללת שמשות לזהטות, עולמות קרים, פלנטות קרובות מדי לשמשות חמות, וכן ספירות אחרות אשר אינן מתאימות להוות משכן ליצורים. אלף העולמות הללו, המתאימים לשאת חיים, מכונים מערכת; ואולם, במערכות הצעירות יותר רק מספר קטן יחסית מן העולמות הללו עשוי להיות מיושב. כל פלנטה מיושבת נשלטת בידי נסיך פלנטארי, ולכל מערכת קיימת ספירה ארכיטקטונית אשר משמשת כמטה של אותה מערכת ונשלטת בידי רבון מערכת.

2. *הקונסטלציה*. מאה מערכות (כ-100,000 עולמות מיושבים) מהוות קונסטלציה. לכל קונסטלציה יש ספירת מטה ארכיטקטונית הנשלטת בידי שלושה בני וורונדאדק, הנישאים ביותר. בכל קונסטלציה אף מצוי כמשקיף נאמן היומין, שגריר של שילוש פרדיס.

3. *היקום המקומי*. מאה קונסטלציות (כ-10,000,000 עולמות מיושבים) מרכיבות יקום מקומי. לכל יקום מקומי יש עולם מטה ארכיטקטוני מרהיב ביופיו, והוא נשלט בידי אחד מבני האל הבוראים המתאמים מסדר מיכאל. כל יקום מבורך בנוכחותו של איחוד היומין, נציג של שילוש פרדיס.

4. *המגזר המשני*. מאה יקומים מקומיים (כ-1,000,000,000 פלנטות מיושבות) מרכיבים מגזר משני בממשל יקום-העל; למגזר המשני עולם מטה נפלא, אשר ממנו מנהלים שליטיו, אֶתְרוֹנִי היומין, את ענייניו של המגזר המשני. בכל מטה של מגזר משני מצויים שלושה אֶתְרוֹנִי היומין, אשר הינם אישיותות שילוש עליונות.

5. *המגזר הראשי*. מאה מגזרים משניים (כ-100,000,000,000 עולמות מיושבים) מהווים מגזר ראשי אחד. לכל מגזר ראשי מטה נהדר אשר נשלט בידי שלושה מְשֻלָּמִי היומין, אישיותות שילוש עליונות.

6. *יקומי העל*. עשרה מגזרים ראשיים (כ-1,000,000,000,000 עולמות מיושבים) מהווים יקום-על. לכל יקום-על עולם מטה אדיר ממדים ומרהיב, והוא נשלט בידי שלושה עֲתִיקֵי יוֹמִין.

7. *היקום המקיף*. שבעה יקומי-על מהווים את היקום המקיף המאורגן הנוכחי, הכולל כשבעה טריליון עולמות מיושבים, את הספירות הארכיטקטוניות ואת מיליארד העולמות המיושבים של האוונה. יקומי העל נשלטים ומנוהלים בעקיפין ובאופן מְתִירוֹתִיּוּתִי [reflective] מפרדיס בידי שבע רוחות האב. מיליארד העולמות של האוונה מנוהלים במישרין בידי נְצָחִי היומין, כאשר בכל אחת מן הספירות המושלמות האלה שולטת אישיות שילוש עליונה שכזו.

למעט ספירות פרדיס-האוונה, כוללת התוכנית לארגון היקום את היחידות הבאות:

יקומי-על. 7

מגזרים ראשיים. 70

מגזרים משניים. 7,000

יקומים מקומיים. 700,000

קונסטלציות. 70,000,000

מערכות מקומיות. 7,000,000,000

עולמות מיושבים. 7,000,000,000,000

כל אחד מיקומי-העל מורכב, בקירוב, כך:

מערכת אחת כוללת, בקירוב 1,000 עולמות

קונסטלציה אחת (100 מערכות) כוללת. 100,000 עולמות

יקום אחד (100 קונסטלציות) כולל. 10,000,000 עולמות

מגזר משני אחד (100 יקומים) כולל. 1,000,000,000 עולמות

מגזר ראשי אחד (100 מגזרים משניים) כולל. 100,000,000,000 עולמות

יקום-על אחד (10 מגזרים ראשיים) כולל. 1,000,000,000,000 עולמות

כל האומדנים הללו הינם, לכל היותר, קירובים בלבד; זאת מכיוון שכל העת מתפתחות מערכות חדשות, בעוד שארגונים אחרים עוברים זמנית אל מחוץ לקיום החומרי.

3. יקום-העל של אורונוטון

למעשה, כל גרמי השמיים הניתנים לצפייה מאורנטיה בעין בלתי-מזוינת משתייכים למקטע השביעי של היקום המקיף – יקום-העל של אורונוטון. המערכת הכוכבית העצומה של שביל החלב, המייצגת את הגרעין של אורונוטון, מצויה ברובה מחוץ לגבולות היקום המקומי שלכם. הקצבר אדיר זה של שמשות, איי חלל כהים, כוכבים כפולים, צבירים כדוריים, אבק כוכבים, ערפיליות ספיראליות ואחרות, בנוסף למספר עצום של פלנטות יחידות, יוצר קבוצה עגולה-מוארכת, דמוית שעון, הכוללת כשביעית מן העולמות האבולוציוניים המיושבים של היקום.

מן המיקום האסטרונומי של אורנטיה, בשעה שהינכם מתבוננים דרך חתך של מערכות קרובות לעבר שביל החלב הכביר, הינכם רואים את הספירות של אורונוטון נעות במישור מוארך ועצום, אשר רוחבו גדול בהרבה מעוביו ואורכו גדול בהרבה מרוחבו.

כאשר התצפית לעבר השמיים נעשית בכיוון אחד, צפייה במה שמכונה "שביל החלב" מגלה את הגידול היחסי בצפיפות הכוכבים של אורונוטון, בעוד שהצפיפות הולכת וקטנה משני צדדיו; עם ההתרחקות מן המישור המרכזי של יקום-העל החומרי שלנו, גם מספר הכוכבים ומספרן של הספירות האחרות הולך ומצטמצם. כאשר זווית הצפייה נוחה, ההתבוננות דרך הגוף המרכזי של התחום בעל הצפיפות המרבית הינה למעשה התבוננות לכיוון יקום המשכן ולעבר מרכזם של כל הדברים.

מתוך עשרת המגזרים הראשיים של אורונוטון, שמונה זהו באופן כזה או אחר על-ידי האסטרונומים של אורנטיה. את השניים הנותרים קשה לכם לזהות באופן מובחן, משום שאתם מחויבים לצפות בתופעות האלה מבפנים. לו הייתם יכולים להתבונן ביקום-העל של אורונוטון מעמדה מרוחקת בחלל, הייתם מבחינים מייד בכל עשרת המגזרים הראשיים של הגלקסיה השביעית.

מרכז הסיבוב של המגזר המשני שלכם ממוקם הרחק בתחום ענן הכוכבים העצום והדחוס של הקשת, אשר סביבו חגים היקום המקומי שלכם וכלל הבריאות הנלוות לו; משני צידיה הנגדיים של מערכת תת-גלקטית עצומה זו של הקשת תוכלו להבחין בשני זרמים עצומים של ענני כוכבים, המגיחים בדמות קפיצי כוכבים מדהימים.

גרעין המערכת הפיזית שאליה משתייכות השמש שלכם והפלנטות הנלוות לה הינו המרכז של מה שהייתה פעם ערפילית אנדרונובר. ערפילית זו, אשר לפני הייתה ספיראלית, עוותה קלות בשל שיבושי הכבידה שחלו בקצטים של האירועים אשר הביאו להולדת מערכת השמש שלכם, ואשר נבעו מהתקרבותה של ערפילית גדולה שכנה. כמעט-התנגשות זו שינתה את אנדרונובר לכדי הצבר מעט כדורי, אך לא הרסה לחלוטין את המצעד הדו-כיווני של השמשות ושל הקבוצות הפיזיות הנלוות להן. מערכת השמש שלכם תופסת כעת מקום מרכזי למדי באחת מזרועותיה של ספיראלה מעוותת זו, הממוקמת בסביבות מחצית המרחק מן המרכז החוצה בכיוון קצה זרם הכוכבים.

מגזר הקשת וכל החלוקות והמגזרים האחרים של אורונוטון חגים סביב אורוסה; וחלק מן הבלבול בקרב צופי הכוכבים באורנטיה נובע מן האשליות

ומן העיוותים היחסיים הנוצרים כתוצאה מהתנועות ההיקפיות המרובות הבאות:

1. הסיבוב של אורנטיה סביב השמש שלה.

2. התנועה המעגלית של מערכת השמש שלכם סביב הגרעין של מה שהייתה לפני ערפילית אנדרנובר.

3. הסיבוב של משפחת הכוכבים של אנדרנובר ושל הצבירים הנלווים סביב מרכז הסיבוב והכבידה המשולב של ענן הכוכבים של נבאדון.

4. הסיבוב של ענן הכוכבים המקומי של נבאדון ושל הבריאות הנלוות לו מסביב למרכז הקשת של המגזר המשני שלהם.

5. הסיבוב של מאה המגזרים המשניים, לרבות הקשת, מסביב למגזר הראשי שלהם.

6. התנועה של עשרת המגזרים הראשיים, המכונים "סחף כוכבים", מסביב למטה אורסה של אורונוטון.

7. התנועה של אורונוטון ושל ששת יקומי-העל הנלווים לו מסביב לפרדיס ולהאוונה, מצעדם כנגד כיוון השעון של יקומי-העל בחלל.

תנועות מרובות אלה כוללות כמה סוגים: מסלולי החלל של הפלנטה ושל מערכת השמש שלכם הינם גנטיים, ונובעים ממקורם. התנועה המוחלטת של אורונוטון כנגד כיוון השעון, גנטית אף היא ונובעת מתוכניות הארכיטקטים של יקום האב. ואולם, המקור של תנועות הביניים הינו מורכב; זאת באשר נובעות הן בחלקן מן ההפרדה היסודית של החומר-אנרגיה בעת יצירת יקומי-העל, ובחלקן נוצרות כתוצאה מפעולתם התבונית והתכליתית של מארגני הכוח של פרדיס.

היקומים המקומיים מצויים בקרבה גדולה יותר זה לזה ככל שהם מתקרבים להאוונה; המעגלים מרובים יותר ואף גדלה המוספות של שכבה על-גבי שכבה. ואולם, רחוק יותר החוצה מן המרכז הנצחי קיימים פחות ופחות מערכות, שכבות, מעגלים ויקומים.

4. הערפיליות – האבות הקדמונים של היקומים

בעוד כי בריאת היקומים וארגונם נותרים לעד בשליטת הבוראים האינוסופיים ועמיתיהם, נמשך התהליך כולו בהתאם לטכניקה המוסמכת וקְתַאימות לחוקי הכבידה של הכוח, האנרגיה והחומר. ואולם, נותר מסתורין כלשהו הנוגע למטען הכוח האוניברסאלי של החלל; היננו מבינים למדי את ארגון הבריאות החומריות מן השלב האולטימאטוני ואילך, אך איננו מבינים לאשורה את השושלת הקוסמית של האולטימאטונים. היננו בטוחים בכך שלכוחות הקדמוניים הללו יש מקור בפרדיס, שכן לנצח חגים הם דרך החלל שהתחדר בתוואי העצום התואם בדיוק את קווי המתאר של פרדיס. אף-על-פי שמטען כוח זה, האב הקדמון לכל חומריות, איננו מגיב לכבידת פרדיס, הוא תמיד מגיב לנוכחות פרדיס התחתון, בהיותו, ככל נראה, יוצא ממרכז פרדיס התחתון וחוזר אליו.

מארגני הכוח של פרדיס מתמירים פוטנציאל חלל לכדי כוח קדמון, ומפתחים את הפוטנציאל הקדם-חומרי הזה למופעי האנרגיה הראשוניים והמשניים של המציאות הפיזית. משמגיעה אנרגיה זו לרמות שבהן היא מגיבה לכבידה, מופיעים על הבמה מְנַהֵלִי כוח ועמיתיהם ממשטר יקום-העל ומתחילים בתפעוליהם הבלתי-נגמרים, המתוכננים לייסד את מגוון מעגלי הכוח וערוצי האנרגיה של יקומי הזמן והמרחב. וכך מופיע החומר הפיזי בחלל, וכך מוכנה הבמה לחנוכת ארגון היקום.

הפילוח הזה של אנרגיה מהווה תופעה שהפיזיקאים של נבאדון מעולם לא פתרו. הקושי העיקרי שלהם טמון בחוסר הנגישות היחסי של מארגני הכוח של פרדיס; זאת משום שלמנהלי הכוח החיים – אף כי הם מוכשרים לטפל באנרגיית-חלל – אין כל מושג בנוגע למקור האנרגיות שאותן הן מתפעלים במיומנות ובתבונה כה רבות.

מארגני הכוח של פרדיס הינם מחוללי ערפיליות; והם מסוגלים לאתחל סביב נוכחות החלל שלהם ציקלונים עצומים של כוח אשר, לאחר שאותחלו, אינם ניתנים עוד לעצירה, ולא ניתן להגבילם, עד אשר הכוחות מחדרי-הכול מתועלים לשם הפועתן לבסוף של היחידות האולטימאטוניות של החומר האוניברסאלי. וכך נולדות הערפיליות הספיראליות והאחרות, הן האמהות בדמות הגלגל של השמשות ממקור-ישיר ושל מערכותיהן המגוונות. ניתן לחזות בחלל החיצון בעשרה סוגים שונים של ערפיליות, שלבי ההתפתחות הראשוניים ביקום; והמקור של גלגלי אנרגיה ענקיים אלה זהה לזה של אלה בשבעת יקומי-העל.

ערפיליות משתנות בגודלן, כמו גם במספר ובמסה הכוללת של צאצאיהן הכוכביים והפלנטאריים. מערפילית מייצרת-שמשות, הנמצאת אך צפונה מחוץ לגבולותיו של אורונוטון, ועדיין ברמת החלל של יקום-העל, כבר הגיעו כארבעים אלף שמשות בקירוב, וגלגל האם הזה ממשיך לפלוט שמשות, רובן גדולות פי כמה מהשמש שלכם. חלק מן הערפיליות הגדולות יותר של החלל החיצון מהוות מקור לכמאה מיליון שמשות.

ערפיליות אינן קשורות במישרין ליחידה מנהלתית כלשהי, כגון מגזרים משניים או יקומים מקומיים, אף שכמה יקומים מקומיים אורגנו מתוצריה

של ערפיליות בודדת. כל יקום מקומי כולל בדיוק אחד-חלקי-מאה-אלף של כלל מטען האנרגיה של יקום-העל, זאת באופן בלתי-תלוי ביחסי הערפיליות, הואיל ואנרגיה איננה מאורגנת בהתאם לערפיליות, אלא מופצת באופן אוניברסאלי.

לא כל ערפיליות הספיראלה עוסקות בייצור שמשות. כמה מהן שמרו על השליטה בצאצאיהן הכוכביים הנפרדים, והמראה הספיראלי שלהן נובע כתוצאה מן העובדה שהשמשות יוצאות באופן מקובץ מזרוע הערפילית, אך שבות אליה בדרכים מגוונות; זו הסיבה שקל להבחין בהן בנקודה אחת, אך קשה יותר לראותן כאשר הן מפוזרות הרחק מזרוע הערפילית, במסלולי החזרה השונים. בזמן הנוכחי, אין פועלות באורווטון ערפיליות רבות המייצרות-שמשות, אף כי אנדרומדה, המצויה מחוץ לגבולותיו המיושבים של יקום-העל, פעילה מאוד. ניתן לצפות בערפילית מרוחקת זו בעין בלתי-מזוינת; כאשר הינכם מתבוננים בה, עצרו להרהר בכך שהאור שבו אתם חוזים עזב שמשות מרוחקות אלה לפני כמעט מיליון שנה.

גלקסיית שביל החלב מורכבת ממספר עצום של ערפיליות-עבר ספיראליות ואחרות, אשר רבות מהן עדיין שומרות על תצורתן המקורית. ואולם, כתוצאה מקטסטרופות פנימיות וממשיכה חיצונית, רבות מהן עוותו והתארגנו מחדש כך שהמראה של הצברי ענק אלה דומה למסה עצומה ובוהקת של שמשות בוערות, כדוגמת ענני מגלן. התצורה הכדורית של צבירי הכוכבים היא השלטת בשוליו החיצוניים של אורווטון.

יש להתייחס לענני הכוכבים העצומים של אורווטון כאל הצברים יחידים של חומר, אשר ניתן להשוותם לערפיליות הנפרדות הנצפות באזורי החלל החיצוניים לגלקסיית שביל החלב. לעומת זאת, רבים מענני החלל המכונים ענני כוכבים, מכילים חומר גזי בלבד. הפוטנציאל האנרגטי של ענני גז כוכביים אלו הינו עצום באופן בלתי-ייאמן, וחלק ממנו נאסף על-ידי שמשות קרובות המשלחות אותו אל החלל כהתפרצויות שמש.

5. המקור של גרמי השמיים

חלק הארי של המסה המוכלת בכוכבים ובפלנטות של יקום-על, מקורו בגלגלי הערפיליות; אך מעט מן המסה של יקום-על מאורגנת באמצעות פעולתם הישירה של מנהלי הכוח (כמו בדוגמה של בניית הספירות הארכיטקטוניות), אף כי מרחבי החלל הפתוח מהווים מקור לכמות מסוימת של חומר, ששיעורה משתנה תמידית.

אשר לשאלת המקור, רוב השמשות, הפלנטות והספירות האחרות משתייכות לאחת מעשר הקבוצות הבאות:

1. *טבעות כיוון משותפות-מרכז*. לא כל הערפיליות הינן ספיראליות. ערפיליות ענקיות רבות, במקום להתפצל למערכת בינארית [כוכב כפול] או לכדי ספיראלה, עוברות תהליך של התעבות על-ידי יצירת טבעות מרובות. למשך פרק זמן ממושך ערפילית שכזו מופיעה כשמש מרכזית עצומה המוקפת בעננים ענקיים רבים של חומר, אשר צורתם טבעתית.

2. *הכוכבים המותזים-כוללים* את השמשות הנפלטות בתנופה מגלגלי האם האדירים העשויים גזים חמים ביותר. שמשות אלה אינן נפלטות כטבעות, אלא בשורות ימינה ושמאלה. לכוכבים מותזים קיים אף מקור בערפיליות שאינן-ספיראליות.

3. *פלנטות של פיצוץ כבידה*. כאשר שמש נולדת מתוך ערפילית ספיראלית, או מתוך ערפילית מוט, היא מושלכת לעיתים קרובות למרחק ניכר. שמש שכזו מורכבת ברובה מגז, ולאחר מכן, משהיא מתקררת ומתעבה במידת-מה, היא עשויה לנוע בקרבת מסה עצומה של חומר בדמות שמש ענקית או אי אפל בחלל. אף-על-פי שהתקרבות שכזו איננה קרובה דיה על-מנת שתסתיים בהתנגשות, היא עשויה להיות מספיק קרובה על-מנת שכוח המשיכה של הגוף הגדול יחולל גלי עוויתות בגוף הקטן, וכך תתחיל סדרה של תהפוכות גליות המתרחשות בו-זמנית בשני קטביה של השמש המתעוותת. בשיאם, גורמים התפרצויות ופיצוצים אלו ליצירת סדרה של צבירי חומר בעלי גודל משתנה, אשר עשויים להיות מושלכים אל מעבר לאזור איסוף החומר של השמש המתפרצת, וכך להיכנס למסלול עצמאי ויציב מסביב לאחד משני הגופים המעורבים במקרה. מאוחר יותר, צבירי החומר הגדולים יותר מתאחדים ומושכים לעברם בהדרגה את הצבירים הקטנים. באופן זה באות לכדי קיום רבות מן הפלנטות המוצקות של המערכות הקטנות. וכזה בדיוק הוא אף מקורה של מערכת השמש שלכם.

4. *הבנות הפלנטאריות הסך-פוֹזִיט* [צנטריפוגליות]. כאשר שמשות עצומות ממדים מאיצות מאוד את קצב סיבובן בשלבים מסוימים של התפתחותן, הן מתחילות להשליך כמויות גדולות של חומר, העשויות להיאסף לאחר-מכן וליצור עולמות קטנים שממשיכים לחוג סביב להורה השמשי.

5. *ספירות נעדרות-כבידה*. קיימת מגבלה קריטית לגודלם של כוכבים יחידים. כאשר שמש מגיעה לגבול זה היא נידונה להתפצל, אלא אם כן יאט קצב סיבובה; עם ההגעה למגבלה מתרחש ביקוע שמש ונולד כוכב כפול חדש מאותו סוג. בהמשך, פלנטות קטנות מרובות עשויות להיוולד כתוצר-לוואי של הפרעה עצומת ממדים זו.

6. *כוכבים מכווצים*. לעיתים, במערכות הקטנות יותר, מושכת לעברה הפלנטה הגדולה החיצונית ביותר את העולמות השכנים, בעוד שהפלנטות הקרובות לשמש מתחילות את צלילתן הסופית. במערכת השמש שלכם, סוף שכזה משמעו שארבע הפלנטות הפנימיות תְּבַלְענה על-ידי השמש, בעוד שצדק, הפלנטה הגדולה ביותר, יגדל מידה רבה על-ידי זה שיתפוס את יתר העולמות. סופה של מערכת שמש שכזו יהיה ביצירתן של שתי שמשות קרובות, אך לא שוות זו לזו, שזהו אחד הטיפוסים של יצירת כוכב כפול.

קטסטרופות שכאלה אינן מתרחשות לעיתים תכופות, אלא בצבירי הכוכבים בקצות יקומי-העל.

7. ספירות מצטברות. מתוך הכמויות העצומות של החומר הנפוץ בחלל, פלנטות קטנות עשויות להצטבר באיטיות. פלנטות אלה גדלות כתוצאה מהתווספות מטאורים ועל-ידי התנגשויות משניות. התנאים השוררים במגזרים מסוימים של החלל מעודדים יצירתן של פלנטות בצורות אלה. מקורם של עולמות מיושבים רבים הינו כזה.

כמה מן האיים הדחוסים והאפלים הללו מהווים תוצאה ישירה של התאספות התמרות אנרגיה בחלל. קבוצה אחרת של האיים האפלים הללו הגיעו לכדי קיום כתוצאה מהצטברות כמויות עצומות של חומר קר, מטאורים ורסיסים גרידא החגים בחלל. הצטברויות חומר שכאלה מעולם לא היו חמות, ולמעט דחיסותן, הן דומות למדי בהרכבן לאורנטיה.

8. שמשות שהתכלו. כמה מאיי החלל האפלים הינם שמשות מבודדות שהתכלו לאחר שפלטו את כל אנרגיות החלל הזמינות שלהן. יחידות החומר המאורגנות מתקרבות לעיבוי מלא, לדחיסות כמעט מלאה; ונדרשים עידנים על-גבי עידנים על-מנת לטעון מסות עצומות שכאלה של חומר דחוס ביותר במעגלי החלל, ובכך להתכונן למחזוריים חדשים של פעולה ביקום בעקבות התנגשות או מאורע קוסמי מחייה אחר.

9. ספירות התנגשות. התנגשויות אינן בלתי-שכיחות באזורים בעלי צפיפות צבירים גדולה. היערכות-מחדש אסטרונומית שכזו מלווה בהתמרות חומר ובשינויי אנרגיה עצומים. התנגשויות שבהן מעורבות שמשות מתות משפיעות במיוחד על יצירת תנודות אנרגיה נרחבות. לעיתים תכופות, מהווים שבירי התנגשויות את הגרעינים שמהם נוצרים לאחר מכן גופים פלנטאריים המתאימים לשמש כמשכן לבני תמותה.

10. עולמות ארכיטקטוניים. אלה העולמות אשר נבנים בהתאם לתוכניות ולמפרטים לשם תכלית מסוימת, כדוגמת סאלינגטון, המטה של היקום המקומי שלכם, ואורסה, מושב ממשל יקום-העל שלכם.

קיימות טכניקות רבות אחרות שבאמצעותן מתפתחות שמשות ומובחנות פלנטות, ואולם ההליכים שפורטו לעיל מציגים רק את השיטות שבאמצעותן נולדות רוב מערכות הכוכבים ומשפחות הפלנטות. על-מנת לתאר את כל הטכניקות המעורבות במטמורפוזה של כוכבים ובהתפתחות פלנטות, נידרש להצגתן של כמעט מאה שיטות שונות ליצירת שמשות ולהיווצרות פלנטות. בשעה שתלמידי הכוכבים שלכם סורקים את השמיים, הם צופים במופעים המרמזים על כל האופנים הללו ליצירת כוכבים, אך לרוב אין ביכולתם לגלות הוכחות ליצירתם של אותם הצבירי חומר קטנים ובלתי-מאירים המשמשים כפלנטות מיושבות, ואלה החשובים ביותר בכל רחבי הבריאה החומרית.

6. הספירות של החלל

ללא קשר למקורן, ניתן לסווג את הספירות השונות של החלל למחלקות העיקריות הבאות:

1. השמשות – כוכבי החלל.

2. איי החלל האפלים.

3. גופי חלל משניים – כוכבי שביט, מטאורים ופלנטות קטנטנות.

4. הפלנטות, לרבות העולמות המיושבים.

5. ספירות ארכיטקטוניות – עולמות המיוצרים על-פי הזמנה.

למעט הספירות הארכיטקטוניות, מקורם של כל גרמי החלל הינו אבולוציוני. אבולוציוני במובן שהם לא נוצרו בצו גורם אלוהי; אבולוציוני במובן שהפעולות היצירתיות של האל נגללו באמצעות טכניקת זמן-מרחב, דרך פעולה של רבות מן הבריות התבוניות האלוהיות שנבראו ושהתממשו-לבסוף.

השמשות. השמשות הינן כוכבי החלל בכל שלבי קיומם המגוונים. חלק מן הכוכבים הללו הינם מערכות חלל המתפתחות ביחידות; אחרים הינם כוכבים כפולים ומערכות פלנטאריות בשלבי התכווצות או היעלמות. כוכבי החלל קיימים בלא פחות מאשר אלף מצבים ושלבים שונים. אתם מכירים שמשות אשר פולטות אור המלווה בחום; אך קיימות אף שמשות אשר מאירות ואינן מחממות.

העובדה כי שמש רגילה פולטת אור וחום במשך טריליונים על-גבי טריליונים של שנים מעידה על כמות האנרגיה האדירה הטמונה בכל יחידת חומר. בחלקיקי חומר פיזי בלתי-נראים אלה אגורה אנרגיה בכמות בלתי-תיאמן כמעט. ומרביתה של האנרגיה הזו הופכת להיות זמינה כאור, כאשר היא נתונה ללחצי החום האדירים ולפעילויות האנרגיה הנלוות השוררות בלב השמשות הלוהטות. ואף קיימים תנאים נוספים המאפשרים לשמשות הללו להתמיר ולשלוח הלאה הרבה מאנרגיית החלל המגיעה אליהן דרך מעגלי החלל הממוסדים. רבות מצורות האנרגיה וכל צורות החומר נמשכות

אל-, ומופצות לאחר מכן על-ידי-, הדינאמו הסולאריים. ובאופן זה, משמשות השמשות כמאצים מקומיים לזרימת האנרגיה, ופועלות כתחנות שלישות-כוח אוטומאטיות.

יקום העל של אורוונטון מואר ומחומם על-ידי יותר מעשר טריליון שמשות לוחטות. שמשות אלה הינן הכוכבים שבהם ניתן לצפות מן המערכת האסטרונמית שלכם. יותר משני טריליון מהם רחוקים מדי וקטנים מדי מכדי שניתן יהיה לראותם אי-פעם מאורנטיה. ואולם, ביקום האב מספר השמשות הוא כמספר כוסות המים באוקיינוסים אשר בעולמכם.

איי החלל האפלים. אלה השמשות המתות והצברי חומר גדולים אחרים נטולי אור וחום. האיים האפלים ניחנים לעיתים במסה אדירה, והם משפיעים בעוצמה על תחומי האיזון והתפעול האוניברסאליים. הדחיסות של כמה מן המסות הגדולות הללו בלתי-תיאמן כמעט. וריכוז אדיר כזה של מסה מאפשר לאיי החלל האפלים לשמש כגלגלי איזון רבי-עוצמה, המחזיקים מערכות שכנות וגדולות כמושכות יעילות. בקונסטלציות רבות הם מאזנים את עוצמת הכבידה; מערכות פיזיות רבות, אשר אחרת היו צוללות במהירות אל מותן, מוחזקות בבטחה באחיזת הכבידה של איים אפלים ושומרים אלה. ביכולתנו למקם איים אפלים אלה במדויק הודות לתפקודם זה. מדדנו זה מכבר את כוח המשיכה של הגופים המאירים, ולפיכך ביכולתנו לחשב במדויק את גודלם ואת מיקומם של איי החלל האפלים, הפועלים ביעילות כה רבה לשמירתה של מערכת נתונה במסלולה.

גופי חלל משניים. המטאורים וחלקיקי חומר קטנים אחרים הנעים ומתפתחים בחלל מהווים הצבר עצום של חומר ואנרגיה.

כוכבי שביט רבים הינם צאצאים פראיים ובלתי-ממוסדים של גלגלי שמשות האם, אשר עוברים בהדרגה לשליטת השמש המרכזית השלטת. לכוכבי שביט אף מקורות מגוונים אחרים. בשל התגובה החשמלית של הגזים המעובים מאוד של השמש ובשל לחץ האור בפועל ואנרגיות אחרות הנפלטות ממנה, פונה זנבו של כוכב השביט בניגוד לכיוון הגוף המושך, או השמש. תופעה זו מהווה את אחת ההוכחות החיוביות למציאותיות של האור ושל האנרגיות הנלוות לו; היא מדגימה כי האור הינו בעל משקל. אור הינו חומר אמיתי; הוא איננו פשוט גלים של אֶתֶר היפותטי.

הפלנטות. אלה הצברי החומר הגדולים יותר הנעים במסלול מסביב לשמש או לגוף אחר בחלל; הצברי חומר אלה משתנים בגודלם, והם נעים מן הפלנטות הקטנות ועד לספירות-ענק המצויות במצב צבירה גזי, נוזלי או מוצק. כאשר העולמות הקרים, אשר נבנו מהצטברות של חומר חלל צף, נמצאים ביחס הולם לשמש קרובה, הם מהווים את הפלנטות האידיאליות יותר למשכנם של חיים תבוניים. ככלל, השמשות הקרות אינן מתאימות למשכן חיים; לרוב, מצויות הן רחוק מדי משמש חיה ולוהטת, ובנוסף לכך, הן הרבה יותר מדי מאסיביות; והכבידה על פניהן תהא עצומה.

פחות מפלנטה קרה אחת מכל ארבעים ביקום-העל שלכם עשויה להתאים למשכן הוויות מסדרכם. וכמובן, השמשות בעלות חום-העל והעולמות הרחוקים והקפואים אינם מתאימים למשכן חיים מסדרים גבוהים. בעת הזו, רק שלוש פלנטות במערכת השמש שלכם מתאימות למשכן חיים. במובנים רבים, בשל גודלה, דחיסותה ומיקומה, אורנטיה הינה אידיאלית למשכן אדם.

חוקי האנרגיה הפיזית הינם אוניברסאליים בבסיסם, אך להשפעות מקומיות יש נגיעה רחבה לתנאים הפיזיים השוררים על-גבי פלנטות יחידות ומערכות מקומיות. עולמות החלל, שמספרם לא ישוער, מתאפיינים במגוון כמעט אינסופי של יצורים חיים ובמופעי חיים אחרים. ואולם, קיימות נקודות דמיון רבות בקרב קבוצת עולמות המשתייכים למערכת נתונה; זאת בעוד שקיימת גם תבנית אוניברסאלית לחיים תבוניים. מערכות יחסים פיזיות שוררות בין מערכות פלנטאריות המשתייכות לאותו מעגל פיזי ועוקבות בסמיכות זו אחר זו במסלולן האינסופי מסביב למעגל היקומים.

7. הספירות הארכיטקטוניות

בעוד כל ממשל של יקום-על שוכן בקרבת היקומים האבולוציוניים של מגזר החלל שלו, משכנו בפועל הוא על-עולם אשר נבנה על-פי הזמנה ומיושב באישויות מוסמכות. עולמות אלה הינם ספירות ארכיטקטוניות, גופי חלל אשר נבנו במיוחד על-מנת שיישרתו את תכליתם הייחודית. אף כי ספרות אלה חולקות באורן של שמשות קרובות, הן מוארות ומחוממות באופן בלתי-תלוי. לכל אחת מהן שמש מאירה שאינה מחממת, בדומה ללווייני פרדיס, בעוד החום מסופק לכל אחת מהן באמצעות זרמי אנרגיה מסוימים הזורמים בקרבת פני הספירה. עולמות מְטָה אלה שייכים לאחת מן המערכות הגדולות יותר, הממוקמות בסמוך למרכז האסטרונומי של יקום העל שלהם.

בעולמות המטה של יקומי העל הזמן מתוקנן. היום התקני של יקום העל של אורוונטון שקול לכמעט שלושים ימים במושגי הזמן של אורנטיה, ואורך השנה של אורוונטון הוא מאה ימים סטנדרטיים. שנה זו של אורסה הינה תקנית ביקום העל השביעי, והיא קצרה בעשרים ושתיים דקות משלושת אלפים ימים במושגי הזמן של אורנטיה; כשמונה שנים וחמישית השנה בשנותיכם שלכם.

עולמות המטה של שבעת יקומי העל חולקים את טיבו ואת הדרו של פרדיס, תבנית השלמות המרכזית שלהם. לאמיתו של דבר, כל עולמות המטה הינם פרדיסיים. והם אכן הינם משכנות שמיים, ומתעצמים בגודלם הפיזי, ביופיים המורנטי ובהדרם הרוחני ככל שמתקדמים מְרוּשֶׁם לכיוון האי המרכזי. וכל לווייני עולמות המטה הללו הינם אף ספרות ארכיטקטוניות.

במגוון עולמות המטה מתקיימים כל שלבי הבריאה החומרית והפיזית. סוגים שונים של יצורים חומריים, מורנטיים ורוחניים רואים פְּעוּלמות מפגש אוניברסאליים אלה את ביתם. בשעה שבני-תמותה מרקיעים ביקום, ועוברים מן התחומים החומריים לתחומים הרוחניים, הם אינם מאבדים לעולם את הערכתם לרמות הקיום הקודמות שלהם, וכן את ההנאה שהם מפיקים מהן.

לִירוּשָׁם, המָטָה של המערכת המקומית שלכם בְּשִׁטָּנָה, שבעה עולמות של תרבות מעבר, אשר כל אחד מהם מוקף על-ידי שבעה לוויינים, ובכללם שבעת עולמות המשכן של ההסגר המורונטי, משכנו הראשון של בן התמותה לאחר המוות. לעיתים, שימש באורנטיה המונח גן-עדן לציון שבעת העולמות הללו, באופן שהעולם הראשון כונה גן העדן הראשון, השני גן העדן השני, וכך הלאה עד לשביעי.

לְעִדְנָטָה, עולם המטה של נוֹרְלָאטְאָדָק, הקונסטלציה שלכם, שבעים לווייני תְּכָרוֹת תרבותי ואימון, במ שוהים המרקיעים לאחר סיום משטר ההנעה, האיחוד וההכרה של האישיות שלהם בִּירוּשָׁם.

סְאֵלְוִינְטוֹן, בירתו של נבאדון, היקום המקומי שלכם, מוקף בעשרה צבירי אוניברסיטאות אשר לכל אחד מהם ארבעים ותשע סְפִירוֹת. במקום זה הופך האדם לרוחני, בעקבות תהליך התְּכָרוֹת שעבר בקונסטלציה.

אֶמִינֹר השלישי, עולם המטה של המגזר המשני שלכם, אֶנְסָה, מוקף בשבע הספירות שבהן נלמדים הלימודים הפיזיים הגבוהים של חיי ההרקעה.

אֶמְאֵז'ור החמישי, עולם המטה של המגזר הראשי שלכם, סְפֵלְאֶדוֹן, מוקף בשבעים הספירות של האימון האינטלקטואלי המתקדם של יקום-העל.

בקרבה ובסמיכות לאוורסה, עולם המָטָה של אורוונטון, יקום העל שלכם, מצויות שבע אוניברסיטאות גבוהות של אימון רוחני מתקדם ליצורים רצוניים מרקיעים. כל אחד משבעה צבירי עולמות מדהימים אלה מורכב משבעים עולמות מיוחדים המאכלסים שפע המונה אלפים על-גבי אלפים של מוסדות ושל ארגונים המוקדשים לאימון אוניברסאלי ולתרבות רוחנית; במוסדות ובארגונים אלה מחונכים מחדש ונבחנים מחדש עולי הרגל של הזמן כהכנה לטיסתם הארוכה להאוונה. עם הגעתם, מתקבלים תמיד עולי הרגל של הזמן בעולמות נלווים אלה, ואולם שיגורם של בוגרי הלימודים הללו להאוונה נעשה תמיד הישר מחופיה של אוורסה.

אוורסה הוא המטה הניהולי והרוחני של כטריליון עולמות מיושבים, או של כאלה המתאימים ליישוב. ההדר, ההוד והמושלמות של בירת אורוונטון עולה על כל הפלאות של בריאות הזמן-מרחב.

לו היו מכוננים כל היקומים המקומיים המתוכננים וכל רכיביהם, כי אז היו קיימים בשבעת יקומי העל מעט פחות מחמש-מאות מיליארד עולמות ארכיטקטוניים.

8. שליטה וייסות של אנרגיה

ספירות המָטָה של יקומי העל נבנו כך שיוכלו לתפקד פְּוֹסְתִים יעילים של כוח ואנרגיה בעבור מגזריהן המגוונים, וכן לשמש נקודות מוקד לפְּוֹנוֹן האנרגיה בעבור היקומים המקומיים המרכיבים אותן. ספירות מטה אלה מפעילות השפעה רבת עוצמה על האיוון והשליטה באנרגיות הפיזיות החגות בחלל המאורגן.

פונקציות וייסות נוספות מתבצעות על-ידי מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים של יקום העל, ישויות חיות וחיות-למחצה אשר נתהוו לשם פעולה מפורשת זו. מרכזי הכוח והבקרים הללו הינם קשים להבנה; הסדרים הנמוכים שביניהם אינם רצוניים – הם אינם ניחנים ברצון, אינם בוחרים, פעולותיהם תבוניות מאוד, אך ככל הנראה אוטומאטיות וטבועות בארגונם ההתמחותי במיוחד. מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים של יקום העל נוטלים על עצמם את ההכוונה והשליטה החלקית בשלושים מערכות האנרגיה המרכיבות את תחום הגְּרָאִיטָה. משך הזמן הדרוש למעגלי האנרגיה הפיזיים, המנוהלים על-ידי מרכזי הכוח של אוורסה, להשלים הקפה סביב יקום העל הוא מעט יותר מ-968 מיליון שנה.

אנרגיה מתפתחת הינה בעלת מהות; יש לה משקל, אף כי המשקל תמיד יחסי ותלוי במהירות הסיבובית, במסה ובאנטי-כבידה. מסת החומר נוטה להאט את מהירות האנרגיה; והמהירות הנוכחת-כָּלִל של האנרגיה מייצגת את: המהירות התחילית שניתנה לה, פחות אפקט ההאטה בשל המסה שבה נתקלה במסלולה, ועוד אפקט פעולת הוויסות של ווסתי האנרגיה החיים של יקום העל, וכן ההשפעה הפיזית של גופים קרובים חמים מאוד או טעונים מאוד.

התוכנית האוניברסאלית לשמירה על שיווי-משקל בין חומר לאנרגיה דורשת יצירה ופירוק תמידיים של יחידות חומר מן הסדרים הנמוכים. ביכולתם של מנהלי הכוח האוניברסאליים לעבות ולעכב, או להרחיב ולשחרר, כמויות משתנות של אנרגיה.

בהינתן השפעה מאיטה ארוכה מספיק, הייתה הכבידה הופכת לבסוף את כל האנרגיה לחומר, אלמלא קיומם של שני גורמים: ראשית, משום השפעת האנטי-כבידה של בקרי האנרגיה; ושנית, משום שחומר מאורגן נוטה להתפרק בתנאים מסוימים המצויים בכוכבים מאוד חמים, או לחלופין, בתנאים ייחודיים מסוימים השוררים בחלל בקרבת גופים קרים ואנרגטיים ביותר של חומר דחוס.

כאשר מצטברת מסה לכדי צביר-עודף, ובכך מאיימת להוציא את האנרגיה מכלל איוון ולרוקן את מעגלי האנרגיה הפיזיים, מתערבים הבקרים הפיזיים, אלא אם כן נטיית החומר להפוך יותר מדי אנרגיה לחומר מנוצחת באמצעות התנגשות בין הענקים המתים של החלל, אשר ברגע קצר מפזרת לחלוטין את התאגדויות הכבידה המצטברות. באירועי התנגשות אלה, כמויות עצומות של חומר הופכות באחת לצורה נדירה ביותר של אנרגיה, ובכך מתחיל מחדש המאבק לשיווי-משקל אוניברסאלי. בסופו של דבר, מתייצבות המערכות הפיזיות הגדולות יותר ומתיישבות פיזית, ואז נעות בתנופה לעבר המסלולים הממוסדים והיציבים של יקומי העל. בהמשך לאירוע הזה, אין מתרחשות עוד התנגשויות או קטסטרופות במערכות

במהלך תקופות שבהן מתקיים מצב של עודף-אנרגיה, מתרחשות הפרעות כוח ותנודות חום המלוות במופעים חשמליים. במהלך תקופות של חוסר-אנרגיה, קיימת נטייה מוגברת להצטברות ולהתעבות של חומר, וליציאתם של המעגלים המיוצבים בעדינות רבה יותר מכלל שליטה; כתוצאה מכך מתרחשות התאמות, בצורה של התגשויות או של גאות, המשיבות במהרה על כנו את האיזון בין האנרגיה הזורמת לבין חומר היציב יותר, כפשוטו. אחת ממשימותיהם של צופי כוכבי השמיים הינה לחזות מראש, או לפחות להבין, התנהגות סבירה זו של השמשות הלוהטות ושל איי החלל האפלים.

ביכולתנו לזהות את רוב החוקים השולטים באיזון האוניברסאלי ולחזות מראש הרבה בכל הנוגע ליציבות היקומית. למעשה, התחזיות שלנו הינן אמינות, ואולם תמיד היננו נתקלים בכוחות מסוימים, אשר אינם מצייתים לחלוטין לחוקי השליטה האנרגטית וההתנהגות החומרית הידועים לנו. ככל שאנו מתרחקים מפרדיס החוצה לעבר היקומים, כך הופכת בהדרגה היכולת לחזות את כל מופעי החומר לקשה יותר. כאשר היננו עוברים אל מעבר לגבולות התחום המנוהל אישית בידי שליטי פרדיס, היננו ניצבים אל מול אי-יכולת הולכת וגוברת להעריך נכונה, בהתאם לסטנדרטים שגובשו ולניסיון שנצבר מתוך תצפיות הנוגעות באופן בלעדי לתופעות פיזיות במערכות האסטרונומיות הקרובות. אפילו בתחומי שבעת יקומי העל, היננו חיים בתוככי פעולות כוח ותגובות אנרגטיות אשר מחדרות את כל תחומינו ומתפשטות באיזון מאוחד הלאה אל תוך כל תחומי החלל החיצון.

ככל שהיננו מרחיקים החוצה, כך גדלה גם הוודאות שניתקל במופעים משתנים ובלתי-צפויים אלה, המעידים בבירור על נוכחותם ועל פעולתם הבלתי-נתפשת של המוחלטים ושל האלוהויות ההתנסותיות. כמו כן, מופעים אלה מעידים בוודאי על שליטת-על אוניברסאלית כלשהי בכל הדברים כולם.

יקום העל של אורונטון מצוי, ככל הנראה, בהאטה לקראת עצירה; דומה כי היקומים החיצוניים עושים דרכם לעבר פעילויות עתידיות שטרם נחזו; והיקום המרכזי בהאונה מיוצב לעד. הכבידה והיעדר החום (קור) מארגנים את החומר ומחזיקים אותו מאוחד; חום ואנטי-כבידה מפלגים את החומר ומפיצים אנרגיה. מנהלי הכוח ומארגני הכוח החיים הינם הסוד שמאחורי השליטה המיוחדת ומאחורי ההכוונה התבונית בתהליך המטמורפוזה הבלתי-נגמר של יצירת היקומים, פירוקם ויצירתם מחדש. ערפיליות עשויות להתפזר, שמשות מתכלות, מערכות נעלמות ופלנטות נכחדות, אך היקומים לעולם אינם נגמרים.

9. המעגלים של יקומי העל

המעגלים האוניברסאליים של פרדיס אכן מחדרים למעשה את תחומי שבעת יקומי העל. מעגלי נוכחות אלה הינם: כבידת האישיות של האב האוניברסאלי, הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי, כבידת הדעת של הפועל האחד והכבידה החומרית של האי הנצחי.

בנוסף למעגלי פרדיס האוניברסאליים ולנוכחות-פעולתם של המוחלטים ושל האלוהויות ההתנסותיות, פועלות ברמות יקומי העל רק שתי מחלקות של מעגלי אנרגיה, או של חלוקות עוצמה: מעגלי יקומי העל ומעגלי היקומים המקומיים.

מעגלי יקומי העל:

1. מעגל האינטליגנציה המאחד של אחת משבע רוחות האב של פרדיס. מעגל דעת-קוסמית שכזה מוגבל ליקום-על אחד.
2. מעגל שירותי המְחַזְרוּתוּת של שבע רוחות המְחַזְרוּתוּת בכל אחד מיקומי העל.
3. המעגלים הסודיים של מְשַׁגְחֵי הַמְּסֻחָרִין, אשר באופן כלשהו מאוגדים-יחדיו ומשונעים על-ידי דְּיוֹנִינְגְטוֹן אל עבר האב האוניברסאלי בפרדיס.
4. מעגל ההתייחדות הפנימי של הבן הנצחי עם בניו מפרדיס.
5. נוכחות ההבזק של הרוח האינסופית.
6. תשדורות פרדיס, דו"חות החלל של האוונה.
7. מעגלי האנרגיה של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים.

מעגלי היקומים המקומיים:

1. רוח המתת של בני פרדיס, מנחמם של עולמות המתת. רוח האמת, רוחו של מיכאל באורנטיה.
2. מעגל הסועדות האלוהיות, רוחות האם של היקום המקומי, רוח הקודש של עולמכם.

3. מעגל סעד-התבונה של יקום מקומי, הכולל את נוכחות הפעילה והמגוונת של רוחות מְסִיעוֹת-דָּעַת.

כאשר מתפתחת ביקום מקומי הרמוניה רוחנית שכזו, המתבטאת בעובדה שלא ניתן להבחין עוד בהבדל שבין המעגלים האינדיבידואליים והמשולבים של יקום זה לבין אלה של יקום העל, כאשר שוררת בפועל זהות שכזו בתפקוד ואחדות שכזו בסעד, או אז מצטרף מיידית היקום המקומי למעגלים המיוצבים של אור וחיים, והופך באחת למועמד להתקבל לקונפדרציה הרוחנית של האיחוד של אותם חלקים של על-הבריאה שהפכו מושלמים. תנאי הקדם להתקבלות לוועדות עתיקי היומין, ולחברות בקונפדרציה של יקומי העל, הינם:

1. יציבות פיזית. שומה על הפלנטות ועל הכוכבים של יקום מקומי להימצא בשיווי משקל; שומה על עידי המטמורפוזות הבלתי-אמצעיות שאותה עוברים הכוכבים כי הסתיימו זה מכבר. על היקום להתקדם בנתיב ברור; ועל מסלולו להתייצב בבטחה ובאופן סופי.

2. נאמנות רוחנית. חייב להתקיים מצב של הכרה אוניברסאלית ונאמנות כלפי בן האל הריבון המנהל את עניני היקום המקומי. וכן, חייב להיווצר זה מכבר מצב של שיתוף-פעולה הרמוני בין הפלנטות היחידות, המערכות והקונסטלציות של אותו יקום בכללותו.

היקום המקומי שלכם איננו נחשב אפילו כמשתייך לסדר המיוצב של הבריאה הפיזית ביקום העל; וקל וחומר שאיננו נמנה כחבר על המשפחה הרוחנית המופרת של ממשל-העל. ואף כי עדיין אין לנבאדון ייצוג באוורסה, אנו, הנמנים עם הממשל-העל, נשלחים מפעם לפעם לעולמותיו במשימות מיוחדות, ממש כשם שאנוכי הגעתי לאורגטיה במישרין מאורסה. והיננו מושיטים לשליטיכם ולמנהליכם כל סיוע אפשרי לשם פתרון הסוגיות הסבוכות העומדות לפניכם; היננו כמהים לראות את יקומכם כשיר וראוי להשתייך כחבר מן המניין במשפחת הבריאות המאוגדות של יקום העל.

10. שליטי יקומי העל

במטות יקומי העל יושב הממשל הרוחני הגבוה של תחומי הזמן-מרחב. הזרוע הביצועית של ממשל העל, אשר מקורה בוועדות השילוש, מנוהלת במישרין על-ידי אחת משבע רוחות האב של ההשגחה העליונה, הוויות היושבות בסמכות פרדיס על כס הניהול של יקומי העל ומנהלות אותם באמצעות שְׁבָעַת הַמְּבַצְעִים הַעֲלִיּוֹנִים, המוצבים בשבעת העולמות המיוחדים של הרוח האינסופית, אלה הם הלוויינים החיצוניים ביותר של פרדיס.

מטות יקומי העל הינם מקום משכנן של הרוחות המְחַזְרֹת ושל כְּבוֹאוֹת הַעֶזְרַת הַמְחַזְרֹת. מעמדת ביניים זו, מקיימות הוויות מופלאות אלה את פעולות המחזירות העצומות שלהן, וכך סועדות הן את היקום המרכזי ממעל ואת היקומים המקומיים מתחת.

בראש כל אחד מיקומי העל עומדים שלושה עתיקי יומין, אלה הם המנהלים הראשיים בצוותא של ממשל העל. כוח האדם בזרוע הביצועית של ממשל יקום העל כולל שבע קבוצות שונות:

1. עתיקי היומין.

2. ההופכים בינה למושלמת.

3. יועצים אלוהיים.

4. פוסקים אוניברסאליים.

5. שְׁלִיחִים עֶצְמָתִיִּים.

6. אֵלֶּה שְׁסֻמָּכוֹתֵם גְּבוּהָה.

7. אֵלֶּה בְּלֹא שֵׁם וּמִסְפָּר.

שלושת עתיקי היומין מסתייעים באופן קרוב בסגל המונה מיליארד הופכי בינה למושלמת, אשר אליהם נלווים שלושה מיליארד יועצים אלוהיים. לכל ממשל של יקום על מסופחים מיליארד פוסקים אוניברסאליים. שלוש קבוצות אלה הינן אישיותות מתאמות של השילוש, אשר מקורן הישיר והאלוהי הוא בשילוש פרדיס.

שלושת הסדרים הנותרים, הִשְׁלִיחִים הַעֶצְמָתִיִּים, אֵלֶּה שְׁסֻמָּכוֹתֵם גְּבוּהָה וְאֵלֶּה בְּלֹא שֵׁם וּמִסְפָּר, הינם בני-תמותה מרקיעים מהוללים. הראשון בסדרים הללו עלה דרך משטר ההרקעה ועבר דרך האוונה בימיו של גִּרְנֶנְדֶּפְנֶדָה. לאחר שהגיעו לפרדיס הם התקבלו לסגל הסופיוניות, אומצו על-ידי שילוש פרדיס והוצבו לאחר מכן בשירותם הנשגב של עתיקי היומין. כמחלקה, נודעים שלושת הסדרים הללו ככְּנִי הַגְּשָׁמָה שְׁשִׁלְשׁוּ; אלה הוויות אשר מקורן כפול והן משרתות כעת את השילוש. ובאופן זה הורחבה הזרוע הביצועית של ממשל יקום העל, כך שתכלול את הילדים המהוללים, שהפכו למושלמים, של העולמות האבולוציוניים.

הוועדה המתואמת של יקום העל מורכבת משבעת הסדרים הביצועיים שצוינו לעיל, וכן משליטי המגזרים ומהמפקחים האזוריים הנוספים הבאים:

1. מְשַׁלְמֵי הַיּוֹמִין – שליטי המגזרים הראשיים של יקום העל.

2. אֶחָד מִיּוֹמֵי הַיּוֹמִין – מנהלי המגזרים המשניים של יקום העל.

3. אֶחָד מִיּוֹמֵי הַיּוֹמִין – יועצי פרדים לשליטי היקומים המקומיים.

4. נְאֻמֵּי הַיּוֹמִין – מנחי פרדים לשליטים הנְאֻמִּים בְּיוֹמֵי הַיּוֹמִין של ממשלי הקונסטלציות.

5. בָּנִים מוֹרִים שֶׁל שְׁלוֹשׁ הָעֲשׂוּיִים לְהוֹיֹת בְּתַפְקִיד בְּמִטָּה שֶׁל יקום העל.

6. נְצַחֵי הַיּוֹמִין, הָעֲשׂוּיִים לְהוֹיֹת נֹכַחִים בְּמִקְרָה בְּמִטָּה שֶׁל יקום העל.

7. שְׁבַע בְּבֹאוֹת עֶזֶר מְחִזְרֹתִיּוֹת – הדוברות של שְׁבַע הָרוּחוֹת הַמְחִזְרֹתִיּוֹת, ודרךן גם המייצגות של שְׁבַע רווחות האָב של פרדים.

בְּבֹאוֹת הָעֶזֶר הַמְחִזְרֹתִיּוֹת מְשַׁמְשׁוֹת אֶף כְּמִיּוֹצְגוֹת שֶׁל קְבוּצוֹת הוֹוִיּוֹת רְבוֹת אֲשֶׁר מְשַׁפְּעוֹת עַל מְשַׁלּוֹת יְקוּמֵי הָעֵל, אֶךְ מְסִיבוֹת מְגוּוֹנוֹת אֵינָן פְּעִילוֹת בְּמִלּוֹא יְכוּלוֹתֵיהֶן הָאֵינְדִּיבִידוּאֲלִיּוֹת בַּעַת הַזֶּה. קְבוּצָה זֹאת כּוֹלֶלֶת אֶת: הַמּוֹפֵעַ הַמִּתְפַּתֵּחַ שֶׁל אִישִׁיּוֹת הָהוּוּיָה הָעֲלִיוֹנָה בִּיקוּם הָעֵל, הַקִּפְקָץ הַבִּלְתִּי-מְגִדֵּר שֶׁל הָעֲלִיוֹן, קְאִי הַכֶּסֶם הַמְגִּדֵּרִים שֶׁל הַמְּרַבִּי, מְחִזְרֵי הַקְּשׁוֹר הַעֲלֹמִים שֶׁל מְאָג'סְטוֹן, וְכֵן הַמִּיּוֹצְגִים הָרוּחוֹנִים הָעֵל-אִישִׁים שֶׁל הַבֵּן הַנִּצְחִי.

כְּמַעֵט בְּכָל עֵת נֹכַח לְמִצּוֹא בְּעוֹלָמוֹת הַמִּטָּה שֶׁל יקום העל נְצִיגִים שֶׁל כָּל קְבוּצוֹת הָהוּוּיּוֹת הַבְּרֹאוֹת. עֲבוֹדַת הַסַּעַד הַשְּׁגֵרִיתִית שֶׁל יְקוּמֵי הָעֵל מְבֻצָּעֶת עַל-יְדֵי הַסְּקוֹנָאִפִּים רְבִי הָעוֹצְמָה וְעַל-יְדֵי חֲבָרִים אֲחֵרִים בְּמִשְׁפָּחָה הַנִּרְחֶבֶת שֶׁל הָרוּחַ הָאֵינְסוֹפִית. בְּמַהֲלָךְ עֲבוֹדַת מְרְכָזֵי יְקוּמֵי-הָעֵל הַמּוֹפְלָאִים הַלְלוּ שֶׁל מְשַׁל, שְׁלִיטָה, סַעַד וְדִין בִּיצוּעִי, בָּאִים בְּמַגַּע וּמִתְמַזְגִּים הַיְצוּרִים הַתְּבוֹנִיִּים מְכָל תְּחוּמֵי הַחַיִּים הָאוֹנִיבְרַסְאִלִּים, בַּעַת שְׁעוֹסְקִים הֵם בְּמִתֵּן שִׁירוֹת יַעֲלִי, נִיהוּל נְבוֹן, סַעַד אוֹהֵב וְדִין צָדֵק.

יְקוּמֵי הָעֵל אֵינָם מְחִזְקִים בְּסוֹג כְּלִשְׁהוֹ שֶׁל יִיצוֹג שְׁגִרִירוֹתֵי; הֵם מְבֻדְּדִים לְחִלּוּטִין זֶה מִזֶּה. וְהֵם לומדים זֶה עַל עֲנִינֵיו שֶׁל זֶה אֶךְ וְרַק דֶּרֶךְ שִׁירוֹת הַסְּלִיקָה שֶׁל פְּרִדִּים, הַמּוֹפְעֵל עַל-יְדֵי שְׁבַע רוּחוֹת הָאָב. שְׁלִיטֵי יְקוּמֵי הָעֵל עֲמִלִּים, בְּמִסְגֵּרַת וְעֲדוֹת הַתְּבוּנָה הָאֱלוֹהִית, לְמַעַן רוּחוֹת יְקוּמֵיהֶם, לֵאלֹא קֶשֶׁר לְמִתְרַחֵשׁ בְּמִגְזָרִים אֲחֵרִים שֶׁל הַבְּרִיאָה הָאוֹנִיבְרַסְאִלִּית. בִּידוּד זֶה שֶׁל יְקוּמֵי הָעֵל יִשְׁרָר עַד הַגִּיעַ הַשְּׁעָה שֶׁבָּהּ יוֹשֵׁג תִּיאוֹם בִּינִיָּה עַל-יְדֵי הַקִּיּוֹם הָעוֹבְדֵי הַשְּׁלֵם יוֹתֵר שֶׁל רִיבּוֹנוֹת אִישִׁיּוֹת הָהוּוּיָה הָעֲלִיוֹנָה הַמִּתְפַּתֵּחַת וְהַתְּנַסּוֹתִית.

11. הַאֲסִיפָה הַדִּיּוֹנִית

הָהוּוּיּוֹת הַמִּיּוֹצְגוֹת אֶת הָאוֹטוֹקְרָטִיָּה שֶׁל הַמּוֹשְׁלָמוֹת וְאֶת הַדְּמוֹקְרָטִיָּה שֶׁל הָאֲבּוֹלּוּצִיָּה נִפְגְּשׁוֹת פָּנִים אֶל פָּנִים עַל עוֹלָמוֹת כְּדוֹגְמַת אוֹרְסָה. מְקוֹר הַזֹּרוּעַ הַבִּיצוּעִיתִי שֶׁל מְשַׁל הָעֵל הֵינּוּ בְּעוֹלָמוֹת הַמּוֹשְׁלָמוֹת; הַזֹּרוּעַ הַמְּחֻקָּקֶת נּוֹבַעַת מִפְּרִיחָתָם שֶׁל הַיְקוּמִים הָאֲבּוֹלּוּצִיּוֹנִיִּים.

הַאֲסִיפָה הַדִּיּוֹנִית שֶׁל יקום העל מוּגְבֶּלֶת לְעוֹלָם הַמִּטָּה. אֲסִיפָה מְחֻקָּקֶת, אוּ מִיַּעֲצָת, זֶה מוֹרְכֶבֶת מְשַׁבְּעָה בְּתִים, אֲשֶׁר לְכָל אֶחָד מֵהֶם שׁוֹלֵחַ כָּל יְקוּם מְקוּמִי, אֲשֶׁר הַתְּקַבֵּל לְוָעֲדוֹת יְקוּם הָעֵל, נְצִיג נִבְחָר יֵלֵד אוֹתוֹ יְקוּם. נְצִיגִים אֵלֶּה נִבְחָרִים עַל-יְדֵי הוֹעֲדוֹת הַגְּבוּהוֹת שֶׁל הַיְקוּמִים הַמְּקוּמִיִּים מְקָרֵב עוֹלֵי הָרָגֶל הַמְּרַקִּיעִים הַבּוֹגֵרִים שֶׁל אוֹרוֹנוֹטוֹן, אֲשֶׁר שׁוֹהֵים בְּאוֹרְסָה וּמוֹרְשִׁים לְהוֹיֹת מְשׁוֹנְעִים לְהָאוֹנָה. מִשָּׁךְ תְּקוּפַת הַשִּׁירוֹת הַמְּמוֹצָעֶת הֵינָה בַּת כְּמֵאָה שָׁנִים סְטֵנְדֵּרְטִיּוֹת שֶׁל יְקוּם הָעֵל.

מְעוֹלָם לֹא הִגִּיעַ לִידִיעָתִי שְׁאִירָעָה אִי-הַסְכָּמָה כְּלִשְׁהִי בֵּין הַמְּנַהֲלִים שֶׁל אוֹרוֹנוֹטוֹן לְבֵין הַאֲסִיפָה בְּאוֹרְסָה. מְעוֹלָם, בְּכָל הִיסְטוֹרִיָּה שֶׁל יְקוּם הָעֵל שָׁלְנוּ, לֹא הִעֲבִירָה הַאֲסִיפָה הַמְּלָצָה אֲשֶׁר הַחֲטִיבָה הַבִּיצוּעִיתִי שֶׁל מְשַׁל הָעֵל אֶפִּילוֹ הִיסְסָה לְבַצְעָה. תְּמִיד שָׁרְרוּ הָהִרְמוֹנִיָּה הַמּוֹשְׁלָמַת בִּיּוֹתֵר וְהַהִסְכָּמוֹת בַּעֲבוּדָה, וְכָל זֹאת מְצַבִּיעַ עַל הָעוֹבְדָה כִּי הוּוּיּוֹת אֲבּוֹלּוּצִיּוֹנִיּוֹת אֲכַן מְסוּגָלוֹת לְהִגִּיעַ לְרוֹם תְּבוּנָה אֲשֶׁר הִפְכָה מוֹשְׁלָמַת, וְאֲשֶׁר בְּכַךְ מְכַשִּׁירָה אוֹתָם לְהִתְחַבֵּר עִם אִישִׁיּוֹת מְקוֹר מוֹשְׁלָם וְעוֹלָמוֹת טִבְעָה אֱלוֹהִי. נֹכַחוֹת הַאֲסִיפּוֹת הַדִּיּוֹנִיּוֹת בְּמִטּוֹת יְקוּמֵי הָעֵל מְגַלָּה אֶת הַתְּבוּנָה, וּמְרַמֶּזֶת עַל הַנִּיצָחוֹן הַמוֹחֲלָט, שֶׁל כָּלל הַתְּפִיסָה הַאֲבּוֹלּוּצִיּוֹנִית הָעוֹצְמָה שֶׁל הָאָב הָאוֹנִיבְרַסְאִלִּי וְשֶׁל בְּנוֹ הַנִּצְחִי.

12. בְּתֵי הַמְּשַׁפֵּט הָעֲלִיוֹנִים

כְּאֲשֶׁר הֵינָנו מְזַכְרִים אֶת זְרוּעוֹת מְשַׁל אוֹרְסָה, זֶה הַדִּיּוֹנִית וְזוֹ הַבִּיצוּעִיתִי, אֲתֵם עֲשׂוּיִים לְהִסִּיק מִן הָאֲנָלּוֹגִיָּה לְצוּרוֹת מְשַׁל אֲזֵרָחִי מְסוּיָמוֹת הַקִּיּוּמוֹת בְּאוֹרְנִטִיָּה, כִּי מוֹכְרָחָה לְהוֹיֹת לָנוּ אֶף זְרוּעַ שְׁלִישִׁית, אוּ שִׁיפּוּטִית, וְאֲכֵן כֵּךְ הוּא; וְאוֹלָם, זְרוּעַ זֶה אֵינָנָה מְאֻיֶּשֶׁת בְּנִפְרָד. בְּתֵי הַמְּשַׁפֵּט שָׁלְנוּ מוֹרְכָבִים כֵּךְ: בְּהִתְאָם לְטִבְעַת הַמְּקָרָה וְלַחֲמוּמָתוֹ, בְּרֹאשׁ הַהִרְכָּב יוֹשֵׁב עֵתִיק יוֹמִין, הַהוֹפֵךְ בִּינָה לְמוֹשְׁלָמַת אוּ יוֹעֵץ אֱלוֹהִי. חוֹמֵר הַהוֹכָחוֹת בְּעַד אוּ נֶגֶד אֵינְדִּיבִידוּאֵל, פְּלִנְטָה, מְעִרְכָּה, קוֹנְסְטִלְצִיָּה, אוּ יְקוּם, מוֹצָג וּמְבֹאֵר עַל-יְדֵי הַפּוֹסְקִים. הַהִגָּה עַל יְלָדֵי הַזֶּמֶן וְעַל הַפְּלִנְטוֹת הָאֲבּוֹלּוּצִיּוֹנִיּוֹת מְתַבְּצָעֶת

בידי השליחים רבי העוצמה, המשקיפים הרשמיים של ממשל העל ביקומים ובמערכות המקומיות. עמדת הממשל הגבוה יותר מוצגת על-ידי אֵלֶה שְׁסֻמְכוֹתָם גְבוּהָ. על-פי רוב, מנוסח גזר הדין על-ידי ועדה בעלת גודל משתנה, המורכבת ממספר שווה של אֵלֶה בְּלֹא שֵׁם וּמִסְפָּר ושל קבוצת אישיות מבינות הנבחרת מקרב האסיפה הדיונית.

בתי הדין של עתיקי היוםין הינם בתי המשפט הגבוהים לבחינת נושאי השיפוט הרוחני בעבור כל היקומים הסמוכים על שולחנם. הבנים הריבוניים של היקומים המקומיים הינם הסמכות העליונה בתחומם; ולמעט במקרים הנוגעים להכחדתם של יצורים רצוניים, הם כפופים לממשל העל אך ורק במקרים ובעניינים שבהם ביקשו מרצונם מעתיקי היוםין לשפוט או לייעץ. מקור הרשאות הדין הינו ביקומים המקומיים, אך גזרי דין המערבים הכחדתם של יצורים רצוניים מנוסחים ומבוצעים תמיד במטה יקום-העל. הבנים של היקומים המקומיים עשויים להכריז על הישרדותו של בן-תמותה, אולם רק עתיקי היוםין יכולים לשבת בדין בנושאים הקשורים לחיים ולמוות נצחיים.

בכל העניינים שאינם דורשים הליך שיפוטי והצגת הוכחות, עתיקי היוםין, או עמיתיהם, מחליטים, ותמיד ניתנות הפסקות האלה פה אחד. הינו עוסקים כאן בוועדות של מושלמות. בצויהם של בתי הדין העליונים והעילאיים הללו אין חילוקי דעות ואין דעות מיעוט.

למעט מקרים מועטים יוצאי-דופן, לממשלי העל סמכות שיפוטית על כל ההוויות ועל כל העניינים אשר מצויים בתחומיהם. לא ניתן לערער על החלטותיהן ועל פסקי-דין של רשויות ממשל העל, שכן הן מייצגות את הדעות התואמות של עתיקי היוםין ושל אותה רוח אב השולטת ממושבה בפרדיס בגורל יקום העל הנידון.

13. ממשלות המגזרים

מגזר ראשימהוה כעשירית מיקום-על והוא מורכב ממאה מגזרים משניים, עשרת אלפים יקומים מקומיים וכמאה מיליארד עולמות המתאימים ליישוב. המגזרים הראשיים הללו מנוהלים בידי שלושה מְשֻׁלְמֵי יוֹמִין, אישיות שלוש עֲלִיוֹנוֹת.

הממשלים של מושלמי היוםין דומים למדי בהרכבם לאלה של עתיקי היוםין, למעט העובדה שהם אינם יושבים בדין בעניינים הרוחניים של התחום. עבודתם של ממשלי המגזרים הראשיים הללו נוגעת בעיקר למעמד האינטלקטואלי של בריאה רחבת ממדים. על-מנת לדווח לממשלי עתיקי היוםין, המגזרים הראשיים אוספים, פוסקים, מסווגים ומטפלים בכל העניינים הניהוליים והשגרתיים שלהם נודעת חשיבות בעבור יקום העל, ושאנם נוגעים במישרין לניהול הרוחני של התחומים, או להוצאה אל הפועל של תוכנית שליטי פרדיס להרקעתם של בני התמותה. הסגל של ממשל מגזר ראשי אינו שונה מזה של ממשל יקום העל.

כשם שהלוויינים הנהדרים של אוורסה נוגעים להכנתכם הרוחנית הסופית לקראת האוונה, כך מוקדשים שבעים הלוויינים של אומאז'ור החמישי לאימון ולהתפתחות האינטלקטואלית שלכם ביקום העל. כאן נאספות יחדיו מכל רחבי אורונטון ההוויות הנבונות, אשר עמלות ללא לאות על הכנת בני התמותה של הזמן להתקדמותם הנוספת לעבר נתיבת הנצח. רוב האימון הזה של בני התמותה המרקיעים מתנהל על שבעים עולמות הלימוד.

בראשות ממשלות המגזרים המשניים יושבים שלושה אחרוני יומין. המנהל שלהם עוסק בעיקר בשליטה הפיזית, באיחוד, בייצוב ובתיאום השגרתי של מנהל היקומים המקומיים המרכיבים את המגזר. כל מגזר משני כולל עד כמאה יקומים מקומיים, עשרת אלפים קונסטלציות, מיליון מערכות, או כמיליארד עולמות ברי-יישוב.

עולמות המטה של המגזרים המשניים הינם מקומות המפגש הנפלאים של בְּקָרִי הָאֵב הַפִּיזִי. את עולמות המטה הללו מקיפים שבעת עולמות הלימוד, אשר מהווים את בתי ספר הראשונים של יקום העל, וכן את מרכזי האימון בידע פיזי וניהולי הנוגעים ליקום היקומים.

המנהלים של ממשלות המגזרים המשניים כפופים ישירות לשליטי המגזרים הראשיים. אחרוני היוםין מקבלים את כל דו"חות התצפיות ומתאמים את כל ההמלצות המגיעות אל יקום העל מאיחודי היוםין – אשר מוצבים כצופים וכיועצים מטעם השילוש בעולמות המטה של היקומים המקומיים – ומְנַאָמְנֵי הַיּוֹמִין, אשר, בדומה לאיחודי היוםין, מסופחים לוועדות הגְבוּהִים בְּיוֹמֵר, המצויות במטות הקונסטלציות. כלל הדו"חות מהסוג הזה משודרים אל מושלמי היוםין אשר במגזרים הראשיים, ובהמשך מועברים הלאה, אל ממשלות עתיקי היוםין. באופן הזה משתרע שלטון השילוש מן הקונסטלציות של היקומים המקומיים ועד למטות יקומי העל. במטות של היקומים המקומיים אין כלל נציגים של השילוש.

14. התכלית של שבעת יקומי העל

קיימות שבע מטרת עיקריות המתגלות בתהליך התפתחותם של שבעת יקומי העל. כל מטרה עיקרית שכזו בהתפתחותו של יקום-על, תוכל למצוא את ביטוייה המלא ביותר רק באחד מתוך שבעת יקומי העל, ולפיכך, לכל יקום-על קיים תפקיד מיוחד וטבע ייחודי.

אורונטון – יקום העל השביעי שאליו משתייך היקום המקומי שלכם – ידוע בעיקר במתת סעד הרחמים האדירה השופעת בו כלפי בני התמותה של התחום. הוא נודע באופן שבו שורר צדק המרוכך בחמלה, ושולטת עוצמה המותנית בסבלנות, בעוד שקורבנות הזמן מוקרבים באופן חופשי על-מנת להבטיח את ייצוב הנצח. אורונטון הינו יקום הדגמה של אהבה ושל חמלה.

יהא זה קשה ביותר לתאר את המושג שלנו על אודות הטבע האמיתי של התכלית האבולוציונית הנפרשת באורונטון, ואולם, ביכולתנו להציע את הרגשתנו, שלפיה בבריאת-על זו מתאגדות יחדיו ששת המטרות הייחודיות של האבולוציה הקוסמית, כפי שהן מופיעות בששת בריאות-העל הנלוות, ויצורות משמעות-של-שלם; וזו הסיבה לכך ששיערנו לעיתים כי האישיות המפותחת והסופית של האל העליון תשלוט, בעתיד הרחוק, מאורסה על שבעת יקומי העל המושלמים, בכל הדר ניסיונה ובכוחה הריבוני הכול-יכול אשר יושג בזמן ההוא.

כשם שאורונטון הינו ייחודי בטיבו ובעל גורל אינדיבידואלי, כך גם ששת יקומי העל הנלווים לו. רבות מן המתרחש באורונטון לא התגלה לכם, ומתוך אותם היבטי חיים של אורונטון אשר לא התגלו לכם, רבים עתידים למצוא את ביטויים השלם ביותר ביקום-על אחר. אף כי שבע המטרות של ההתפתחות האבולוציונית של יקומי העל פועלות ברחבי כל שבעת יקומי העל, כל אחת מבריאות-העל תעניק את הביטוי השלם ביותר אך ורק לאחת ממטרות אלה. על-מנת להבין עוד על אודות מטרות אלה של יקומי העל, יהיה על הרבה ממה שאינכם מבינים להתגלות בפניכם, ואפילו אז – תבינו אך מעט. תיאור זה בכללותו מייצג אך הצצה חטופה על הבריאה העצומה אשר עולמכם והמערכת המקומית שלכם מהווים חלק ממנה.

עולמכם קרוי אורנטיה, ומספרו הוא 606 בקבוצת הפלנטות, או המערכת, של שטניה. במערכת זו מצויים כעת 619 עולמות מיושבים, ויותר ממאתיים פלנטות נוספות מתפתחות לקראת הפיכתן לעולמות מיושבים בזמן עתידי כלשהו.

עולם המטה של שְׁטֶנְיָה קרוי יְרוּשָׁם, ומספר המערכת שלו בקונסטלציה של נוֹרְלָאטְיָאדֶק הינו עשרים וארבע. הקונסטלציה שלכם, נוֹרְלָאטְיָאדֶק, מורכבת ממאה מערכות מקומיות ולה עולם מטה הקרוי עֶדְנֶטְיָה. מספרו של נוֹרְלָאטְיָאדֶק ביקום המקומי של נְבָאדוֹן הינו שבעים. היקום המקומי של נְבָאדוֹן מורכב ממאה קונסטלציות ובירתו ידועה בשם סְאֶלְיִנְגֶטוֹן. מספרו של היקום של נְבָאדוֹן במגזר המשני של אֶנְסָה הינו שמונים וארבע.

המגזר המשני של אֶנְסָה מורכב ממאה יקומים מקומיים ובירתו קרויה אומינור השלישי. מגזר משני זה הינו מגזר מספר שלוש בקרב המגזר הראשי של סְפֶלְאֶנְדוֹן. סְפֶלְאֶנְדוֹן מורכב ממאה מגזרים משניים ועולם המטה שלו קרוי אומאז'ור החמישי. זהו המגזר הראשי החמישי ביקום העל של אורונטון, המקטע השביעי של היקום המקיף. וכך תוכלו למקם את הפלנטה שלכם במסגרת שיטת הארגון והניהול של יקום היקומים.

מספרו של עולמכם ביקום המקיף הינו 5,342,482,337,666. זהו המספר שבו נרשם עולמכם באורסה ובפרדיס; זהו המספר הקטלוגי של עולמכם במרשם העולמות המיושבים. הנני יודע את מספר המרשם של הספירה הפיזית, ואולם, הוא כה עצום בגודלו, עד כי נודעת לו משמעות פרקטית מועטה ביותר בעבור הדעת של בן התמותה.

הפלנטה שלכם הינה חֶכְרָה בקוסמוס עצום; והינכם משתייכים למשפחה אינסופית-כמעט של עולמות, אף כי עולמכם מנוהל בדייקנות ונתמך באהבה, ממש כאילו היה העולם המיושב היחידי בכל רחבי היקום.

[הוצג על-ידי פוסק אוניברסאלי המגיע מאורסה.]

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 16

שבע רוחות האב

שבע רוחות האב של פרדיס הינן האישיות הראשיות של הרוח האינוסופית. בפעולה יצירתית משופעת זו של שכפול-עצמי, מיצתה הרוח האינוסופית את כלל אפשרויות ההתאגדות שמאפשר מבחינה מתמטית קיומן העובדתי של שלוש אישיות האלוהות. לו ניתן היה לברוא יותר רוחות אב, הרי שהן היו נבראות, ואולם קיימות שבע צורות התאגדות אפשריות בין שלוש אלוהויות, ואך ורק שבע צורות. וזהו, אם כן, ההסבר לכך שהיקום פועל בחלוקה לשבע יחידות גדולות, ולכך שהמספר שבע עומד בבסיס ארגון וניהול היקום.

וכך, מקורן של שבע רוחות האב, ושל תכונותיהן האינדיבידואליות, הינו בשבעת הדימויים הבאים:

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן הנצחי.

3. הרוח האינוסופית.

4. האב והבן.

5. האב והרוח.

6. הבן והרוח.

7. האב, הבן והרוח.

היננו יודעים אך מעט על אודות פעולת האב והבן ביצירת רוחות האב. כפי הנראה, הן הובאו לכדי קיום מתוך פעולותיה האישיות של הרוח האינוסופית; ואולם, הודרכנו במפורש כי הן האב והן הבן השתתפו ביצירתן.

בטיבן ובאופיין הרוחני, שבע רוחות פרדיס אלה הינן כאחת; ואולם, בכל היבטי זהותן האחרים הן שונות במאוד זו מזו, ותוצאות פעולתן ביקומי העל הינן כאלה שמהתבוננות בהן ניתן לעמוד בבירור על ההבדלים היחידניים שבין רוחות האב. כל תוכניות ההמשך של שבעת מגזרי היקום המקיף – ואפילו של המגזרים התואמים להם בחלל החיצון – הותנו בגיוון אחר-מאשר-רוחני של שבע רוחות האב האלה של ההשגחה העליונה והמרבית.

לרוחות האב תפקידים רבים, ואולם בעת הזו עיסוקן הייחודי הינו הפיקוח המרכזי על שבעת יקומי העל. כל רוח אב מחזיקה מטה עצום של מוקד-כוח, החג באיטיות מסביב להיקף של פרדיס, בעודו מתמיד לשמור על מיקום ממול ליקום העל המצוי תחת השגחתו המיידית, וכן בנקודת המוקד הפרדיסית של השליטה הייחודית בכוח ושל ההפצה המגזרית של האנרגיה. קווי הגבול הרדיאליים של כל אחד מיקומי העל אכן מתכנסים אל עולם המטה של רוח האב המפקחת בפרדיס.

1. היחס לשלוש האלוהות

הבורא האחרון, הרוח האינוסופית, הינו הכרחי להשלמת הפיכת אלוהות השילוש הבלתי-מחולקת לאישיות. הפיכה זו של שילוש האלוהות לאישיות מחזיקה אפשרות להתבטא בשבעה אופנים יחידניים והתאגדותיים; ומכאן, התוכנית העוקבת ליצירת יקומים המאוכלסים בהוויות תבוניות בעלות פוטנציאל רוחני, אשר מבטאות נאמנה את האב, את הבן ואת הרוח, גרמה להפיכת שבע רוחות האב לאישיות להיות בלתי-נמנעת. היננו נוהגים לכנות את ההפיכה המשולשת של האלוהות לאישיות *כבלתי-נמנעת המוחלט*, בעוד שהיננו רואים את הופעת שבע רוחות האב *כבלתי-נמנעת התת-מוחלט*.

בעוד ששבע רוחות האב מייצגות אך בקושי את האלוהות בעלתשלושת ההיבטים, הן מהוות את הביטוי הנצחי של האלוהות בעלת שבעת ההיבטים, את התפקודים הפעילים וההתאגדותיים של שלושת האישיות הנצחיות של האלוהות. באמצעות שבע רוחות אלה, הן ודרכן, יכולים האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית – או כל התאגדות זוגית שלהם – לפעול ככאלה. כאשר פועלים האב, הבן והרוח יחדיו, הם עשויים לעשות כן דרך רוח אב מספר שבע, ואכן כך הם פועלים, אך אינם עושים זאת פשילוש. רוחות האב מייצגות, כיחידות ובשיתופיות, את כל אחת מאפשרויות הפעולה של האלוהות ואת כולן גם יחד, כבודדים או כריבוי, אך הן אינן מייצגות אפשרויות פעולה אלה כקולקטיב, קרי את השילוש. רוח אב מספר שבע אינה פעילה באופן אישי בכל הנוגע לשילוש, וזוהי בדיוק הסיבה לכך שהיא יכולה לפעול אישית בעבור ההווה העליונה.

ואולם, אשר מְפנות שבע רוחות האב את מושביהן האינדיבידואליים של העוצמה האישית ושל הסמכות על יקומי העל, וכאשר הן מתקבצות סביב הפועל האחד בנוכחות המשולשת של אלוהות פרדיס, או אז ושם מייצגות הן בצוותא את העוצמה, התבונה והסמכות התפקודיות של האלוהות הבלתי-מחולקת – השילוש – בעבור היקומים המתפתחים ובם. איחוד פרדיסי שכזה של הביטוי הקדום בעל שבעת ההיבטים של האלוהות, כולל למעשה, וחובק פשוטו כמשמעו, את כל התכונות ואת כל הגישות של שלושת האלוהויות הנצחיות, בעליונות ובמרביות. לכל עיקר ותכלית מעשיים, חובקות שבע רוחות האב, אז ושם, את התחום הפונקציונאלי של העליון-מרכיב ביקום האב ובעבורו.

ככל שהיננו מסוגלים להבחין, קשורות שבע רוחות אלה לפעילויות האלוהיות של שלושת האישיות הנצחיות של האלוהות; אין אנו מבחינים בהכחה כלשהי לקשר ישיר עם הנוכחויות הפעילות של שלושת השלבים הנצחיים של המוחלט. כאשר הן מאוגדות, מייצגות רוחות האב את אלוהויות פרדיס במה שניתן לתפוש בקווים כלליים כתחום הפעולה הסופי. תחום זה עשוי לכלול רבות ממה שהינו מרכיב אֲךְ-איננו מוחלט.

2. היחס לרוח האינסופית

בדיוק כשם שהבן הנצחי והמקורי מתגלה באמצעות האישיות של הבנים האלוהיים, אשר מספרם גדל בהתמדה, כך מתגלה הרוח האלוהית והאינסופית דרך הערוצים של שבע רוחות האב ושל קבוצות הרוחות הנלוות להן. הרוח האינסופית נגישה במרכז המרכזים, אך לא כל אלה אשר מגיעים לפרדיס מסוגלים להבחין באישיותה ובנוכחותה המובדלת באופן מיידי; ואולם, כל אלה אשר מגיעים ליקום המרכזי יכולים להיוועד, ואכן נועדים מיידי, עם אחת משבע רוחות האב, זו אשר שלטונה חולש מעל יקום העל שממנו הגיע עולה הרגל החדש של החלל.

אב פרדיס דובר אל יקום היקומים אך ורק דרך בנו, בעוד שהוא ובנו פועלים במשותף אך ורק דרך הרוח האינסופית. ומחוץ לפרדיס ולהאווה, דוברת הרוח האינסופית אך ורק באמצעות קולותיהן של שבע רוחות האב.

בתחומי המערכת של פרדיס-האווה, מפעילה הרוח האינסופית השפעה של נוכחות אישית; בכל מקום אחר, נוכחותה הרוחנית האישית מופעלת על-ידי אחת משבע רוחות האב ובאמצעותה. לפיכך, מותנית הנוכחות הרוחנית של המקור והמרכז השלישי ביקום העל, בכל עולם ובכל יחיד, בטיבה הייחודי של רוח האב המפקחת על מגזר זה של הבריאה. לחילופין, קווי הכוח והתבונה הרוחניים המשולבים עוברים פנימה אל עבר אישיות האלוהות השלישית דרך שבע רוחות האב.

שבע רוחות האב ניחנות בצוותא, כקולקטיב, בתכונות העליונות-המרבית של המקור והמרכז השלישי. בעוד שכל אחת מהן חולקת בזו המתת כיחידה, רק בצוותא הן מתאפיינות בְּיָלִית-פֶּל, בְּיָדִיעַת-הַפֶּל ובנוכחות-בכל. אף לא אחת מהן יכולה לפעול כך ביקום בכללותו; כיחידות, ובעת הפעלת הכוחות הללו של עליונות ושל מרביות, כל אחת מהן מוגבלת באופן אישי ליקום העל שעליו היא משגיחה במישרין בלבד.

כל אשר נאמר לכם על אודות אלוהיות ואישיותו של הפועל האחד, תקף במידה שווה אף לשבע רוחות האב, אשר מפיצות ביעילות כה רבה את הרוח האינסופית לעבר שבעת מגזרי היקום המקיף; וזאת בהתאם למתת האלוהית, לאופן נבדלותן ולטבען הייחודי. לפיכך, כל אחד מן השמות של הרוח האינסופית, או כל הכינויים גם יחד, הולמים גם את הקבוצה הזו של שבע הרוחות בצוותא. בצוותא, הן הינן אחת עם הפועל האחד בכל הרמות התת-מוחלטות.

3. הזהות והמגוון של רוחות האב

שבע רוחות האב הינן הוויות אשר לא ניתן לתארן, אך הן הינן אישיות באופן מפורש וברור. יש להן שמות, אך בחרנו להציג כאן על-פי מספרן. בהיותן הביטויים האישיותיים העיקריים של הרוח האינסופית, הן דומות זו לזו; ואולם, כביטויים העיקריים של שבע ההתאגדויות האפשריות של האלוהות בעלת שלושת ההיבטים, טבען מגוון במהותו, וגיוון זה בטיבן קובע את אופן התנהגותן הנבדל ביקומי העל. ניתן לתאר את שבע רוחות האב האלה כדלקמן:

רוח אב מספר אחת. באופן ייחודי, רוח זו הינה המייצגת הישירה של אב פרדיס. היא מייצגת באופן יוצא-דופן ויעיל את העוצמה, האהבה והתבונה של האב האוניברסאלי. היא הינה השותפה האינטימית והיועצת הנשגבת של הבכיר במשגותי המְסֻרָתִין, אותה הוויה אשר עומדת בראש המְקַלְלָה לְמִכְנֵנִים פְּעִלִי אִישִׁיּוֹת בְּדִינִינְגְטוֹן. בכל המפגשים של שבע רוחות האב, תמיד זו רוח האב מספר אחת אשר דוברת בשם האב האוניברסאלי.

רוח זו חולשת על יקום העל הראשון, ואף כי היא מייצגת ללא רבב את טיבו האלוהי של ביטוי אישיותי עיקרי של הרוח האינסופית,

דומה כי היא דומה יותר באופייה, ובאופן מיוחד, לאב האוניברסאלי. לעולם מצויה רוח זו בקשר אישי עם שְׂבַע הרוחות המְתַזְרֹתִיּוֹת במטה יקום העל הראשון.

רוח האב מספר שתיים. רוח זו מבטאת ומציגה בנאמנות את הטבע שאין-דומה-לו ואת אופיו המקסים של הבן הנצחי, יליד הבריאה הראשון. לעולם מצויה היא בקשר קרוב עם כל סדרי בני האל, כאשר אלו מבקרים ביקום המשכן כיחידים או כאשר מתאגדים הם בשמחה לשם מפגש. בכל אספותיהן של שבע רוחות האב, תמיד דוברת רוח זו בשם הבן הנצחי ומטעמו.

רוח זו מכוונת את גורלותיו של יקום העל מספר שתיים ושולטת בממלכה נרחבת זו, ממש כשם שהיה עושה זאת הבן הנצחי. לעולם היא מצויה בקשר עם שְׂבַע הרוחות המְתַזְרֹתִיּוֹת הממוקמות בבירת יקום העל השני.

רוח האב מספר שלוש. רוח זו דומה במיוחד באישיותה לרוח האינסופית, והיא המכוונית את תנועותיהן ואת עבודתן של רבות מהאישיות הגבוהות של הרוח האינסופית. היא יושבת בראש האסיפות שלהן וקרובה מאוד לכל האישיות שמקורן הבלעדי הינו במקור ובמרכז השלישי. כאשר מתאספות שבע רוחות האב לוועידה, תמיד זוהי רוח האב מספר שלוש אשר דוברת בשם הרוח האינסופית.

רוח זו ממונה על יקום העל מספר שלוש ומנהלת את ענייניו של מגזר זה ממש כפי שהייתה עושה זאת הרוח האינסופית. לעולם מצויה רוח זו בקשר עם הרוחות המְתַזְרֹתִיּוֹת במטה של יקום העל השלישי.

רוח האב מספר ארבע. רוח אב זו חולקת את טיבם המשולב של האב ושל הבן, ולה השפעה מכרעת בנוגע למדיניות ולנהלים של האב-הבן בוועידותיהן של שבע רוחות האב. רוח זו הינה המנהלת והיועצת הראשית של אותן הוויות מרקיעות אשר הגיעו לרוח האינסופית, ולפיכך הפכו למועמדות לפגוש את הבן ואת האב. היא תומכת בקבוצה העצומה של אישיות שמקורן הוא באב ובבן. כאשר נדרש לייצג את האב ואת הבן באסיפותיהן של שבע רוחות האב, תמיד רוח האב מספר ארבע היא זו הדוברת.

רוח זו מטפחת את המגזר הרביעי של היקום המקיף, בהתאמה לצירופן הייחודי של תכונות האב האוניברסאלי והבן הנצחי. לעולם מצויה רוח זו בקשר אישי עם הרוחות המְתַזְרֹתִיּוֹת במטה של יקום העל הרביעי.

רוח האב מספר חמש. אישיות אלוהית זו, הממזגת באופן מעודן את אופיים של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית, היא היועצת של קבוצת ההוויות העצומה הידועה בשמות – מְנַחֵלִי הַכּוֹחַ, מְרַבֵּץ הַכּוֹחַ והַפְּקָרִים הַפְּזוּיִים. רוח זו תומכת בכל האישיות אשר מקורן באב ובפועל האחוד. כאשר הדיון בוועידותיהן של שבע רוח האב נסב על גישת האב-רוח, תמיד רוח האב מספר חמש היא זו הדוברת.

רוח זו דואגת לרווחתו של יקום העל החמישי באופן המייצג את פעולתם המשולבת של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית. לעולם מצויה היא בקשר עם הרוחות המְתַזְרֹתִיּוֹת במטה של יקום העל החמישי.

רוח האב מספר שש. נראה כי הוויה אלוהית זו מייצגת את אופיים המשולב של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית. בשעה שמתקבצים ביקום המרכזי היצורים אשר נבראו בצוותא על-ידי הבן הנצחי ועל-ידי הרוח האינסופית, רוח אב זו היא המייעצת להם; וכאשר נדרש לדבר בשם הבן הנצחי והרוח האינסופית במשולב בוועידותיהן של שבע רוחות האב, רוח האב מספר שש היא זו אשר עונה.

רוח זו מנהלת את ענייניו של יקום העל השישי, ממש באופן שבו היו עושים כן הבן הנצחי והרוח האינסופית גם יחד. ולעולם מצויה היא בקשר עם הרוחות המְתַזְרֹתִיּוֹת במטה של יקום העל השישי.

רוח האב מספר שבע. רוח האב העומדת בראש יקום העל השביעי הינה ביטוי שקול וייחודי של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. הרוח השביעית, היועצת של כלל ההוויות אשר מקורן בשילוש, הינה אף המייעצת והמנהלת של כל עולי הרגל המרקיעים של האוונה, אותן הוויות ממוצא נמוך אשר הגיעו אל היכולות התהילה הודות לסעד המשולב של האב, הבן והרוח.

רוח האב השביעית איננה מייצגת את שילוש פרדיס באופן אורגאני; אך עובדה ידועה היא כי טיבה האישי והרוחני הינו הביטוי, מטעם הרוח האינסופית, ובחלוקה שווה מטעם שלושת האישיות האינסופיות אשר איחודן כאלוהות/שילוש פרדיס, ואשר תפקודן ככזה/הינה המקור לטיבו האישי והרוחני של האל העליון. לפיכך, לרוח האב השביעית מערכת יחסים קרובה ואורגאנית עם אישיותו הרוחנית של העליון המתפתח. ומשום כך, כאשר נדרש להצביע מטעם הגישה האישית המשולבת של האב, הבן והרוח, או כאשר נדרש לתאר את גישתה הרוחנית של ההוויה העליונה, זוהי רוח האב השביעית אשר פועלת בוועידות רוח האב השמימיות. ובאופן טבעי לאור זאת, זוהי הרוח היושבת בראש ועידת שבע רוחות האב של פרדיס.

אף לא אחת משבע הרוחות מייצגת באופן אורגאני את שילוש פרדיס, ואולם כאשר הן מתאחדות כאלוהות בעלת שבעה היבטים, איחוד זה שקול, במובן האלוהי – ולא במובן האישי – לרמה פונקציונאלית הניתנת לשיוך לפעולות השילוש. במובן זה, ניתן לשייך פונקציונאלית את "הרוח בעלת שבעת ההיבטים" לשילוש פרדיס. ובאותו מובן, רוח האב מספר שבע דוברת לעיתים תוך מתן תוקף

לגישות השילוש, או, מוטב לומר, פְּדוּבֶרֶת של גישת איחוד-הרוח-בעלת-שבעת-ההיבטים בנוגע לגישת איחוד-האלוהות-בעל-שלושת-ההיבטים, גישתו של שילוש פרדיס.

תפקודיה המרובים של רוח האב השביעית נעים, אפוא, מייצוג משולב של *שליש האיש* של האב, הבן והרוח, דרך ייצוגי *גישתו האישית* של האל העליון, ועד להצגת *הגישת האלוהית* של שילוש פרדיס. וכן, בהיבטים מסוימים, רוח בכירה זו מבטאת באופן דומה גם את *גישתו* של המרבי ושל העליון-מרבי.

וזוהי רוח האב מספר שבע, אשר במגוון יכולותיה תומכת באופן אישי בהתקדמותם של מועמדי ההרקעה מעולמות הזמן, בניסיונם להשיג הבנה של אלוהות העליונות הבלתי-נחלקת. הבנה מסוג זה מערבת תפישה של הריבונות הקיומית של שילוש העליונות, המתואמת עם מושג הריבונות ההתנסותית המתעצמת של ההווה העליונה, על-מנת ליצור אצל היצור את התפישה בדבר איחוד העליונות. הבנתו של היצור את שלושת הגורמים הללו שקולה להבנה ההאוונית את מציאותיות השילוש, ומעניקה לעולי הרגל של הזמן את היכולת לחדור, בסופו של דבר, את השילוש, על-מנת לגלות את שלושת האישיות האינוסופיות של האלוהות.

חוסר יכולתם של עולי הרגל של האוונה למצוא באופן מלא את האל העליון זוכה לפיצוי על-ידי רוח האב השביעית, אשר טבע השילוש שבה מגלה באופן יוצא-דופן את אישיות הרוח של העליון. בעידן האוניברסאלי הנוכחי, אשר בו אין אפשרות ליצור קשר עם אישיות העליון, פועלת רוח אב מספר שבע במקומו של אל היצורים המרקיעים בנושאים של מערכות יחסים אישיות. רוח זו הינה ההווה הרוחנית הגבוהה אשר כל המרקיעים יוכלו לזהות בוודאות, ולהבין במידת מה, כאשר יגיעו אל מרכזי ההדר.

רוח אב זו מצויה בקשר מתמיד עם הרוחות המקורותיות באורסה, המטה של יקום העל השביעי, הוא מגזר הבריאה שלנו. ניהולה את אורוונטון מגלה את הסימטריה המופלאה של המיזוג המתואם של טבעם האלוהי של האב, של הבן ושל הרוח.

4. תכונות ותפקודים של רוחות האב

שבע רוחות האב הינן הייצוג המלא של הרוח האינוסופית בעבור היקומים האבולוציוניים. הן מייצגות את המקור והמרכז השלישי ביחסי האנרגיה, הדעת והרוח. אל לכם לשכוח כי גם בעת שהן מתפקדות כראשים המתאמים את שליטתו הניהולית האוניברסאלית של הפועל האחד, מקורן הינו בפעולות היצירתיות של אלוהויות פרדיס. אמת היא, פשוטו כמשמעו, כי שבע רוחות אלה הינן ביטוי אישיותי לעוצמה הפיזית, לדעת הקוסמית ולנוכחות הרוחנית של אלוהות השילוש, "שבע רוחות האל אשר נשלחו לכל רחבי היקום".

רוחות האב ייחודיות בכך שהן פועלות בכל רמות המציאות, למעט ברמה המוחלטת. הן מהוות, אפוא, מפקחות יעילות ומושלמות על כל שלבי הניהול בכל הרמות של פעילויות יקומי העל. דעתם של בני התמותה תתקשה להבין יותר מאשר מעט על אודות רוחות האב, משום שעבודתן נעשית מתוך התמחות כה רבה, על אף היותה חובקת-כל; עבודתן הינה בה בעת חומרית במידה יוצאת-מן-הכלל ורוחנית באופן מעודן. בוראות רב-גוניות אלה הינן אמותיהן של מְנֶהְלֵי הכּוֹס האוניֶרְסָאליים, ומשמשות בעצמן כמנהלות העליונות של הבריאה הנרחבת ועצומת הממדים של היצורים הרוחניים.

שבע רוחות האב הינן הבוראות של מְנֶהְלֵי הכּוֹס האוניֶרְסָאליים ושל עמיתיהם, ישויות אשר הינן חיוניות לשם הארגון, השליטה והוויסות של האנרגיות הפיזיות של היקום המקיף. ואותן רוחות אב מסייעות באופן חומרי ביותר לפנים הבוראים בעבודה של עיצוב וארגון היקומים המקומיים.

אין אנו מסוגלים להבחין בקשר אישי כלשהו בין העבודה הקוסמית האנרגטית של רוחות האב לבין פעולות הכוח של הַמְחַלֵּט הַבְּלָתִי-מְגֹדֵר. מופעי האנרגיה הנתונים לשליטתן של רוחות האב מוכוונים כולם מהיקף פרדיס; לא נראה כי הם משויכים באופן ישיר כלשהו למופעי הכוח המזוהים עם המשטח התחתון של פרדיס.

אין ספק כי כאשר היננו נתקלים בפעילויות הפונקציונאליות של מגוון מְפַקְחֵי הכּוֹס המורוֹנְטִיִּים, היננו ניצבים פנים-אל-פנים אל מול פעילויות מסוימות שטרם-נתגלו של רוחות האב. מי, פרט לאימהות המשותפות האלה של הבקרים הפיזיים ושל הסועדים הרוחניים, יכול היה להמציא את שילוב האנרגיות החומריות והרוחניות על-מנת לייצר שלב מציאות אוניברסאלי שלא היה קיים קודם לכן – מהות מורונטית ודעת מורונטית?

חלק גדול מן המציאות בעולמות הרוח הינו מן הסדר המורונטי, שלב של מציאות אוניברסאלית אשר כלל אינו מוכר באורנטיה. מטרת קיום האישיות הינה רוחנית, ואולם בתווך מצויות תמיד הבריאות המורונטיות, המגשרות על הפער שבין העולמות החומריים של בני התמותה לבין ספירות יקומי העל בעלות המעמד הרוחני המתקדם. ובתחום זה, נודעת לרוחות האב תרומה אדירה לתוכנית ההרקעה של האדם לפרדיס.

לשבע רוחות האב נציגים אישיים הפועלים ברחבי היקום המקיף; ואולם, מכיוון שרוב רובן של הוויות כפיפות אלה אינו מעורב ישירות בסכמת ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה בנתיב מושלמות פרדיס, מעט מאוד נתגלה לכם על אודותיהן, אם בכלל נתגלה. הרבה, הרבה מאוד, מן הפעילויות של שבע רוחות האב נשאר חבוי מהבנתו של האדם, וזאת משום שאין לפעילויות אלה כל נגיעה ישירה לבעיה של הרקעתכם לפרדיס.

אף-על-פי שאין ביכולתנו לספק הוכחות חותכות, קרוב לוודאי כי לרוח האב של אורוונטון השפעה מכרעת על תחומי הפעילות הבאים:

1. הליכי אתחול-החיים של נשאי החיים של יקום המקומי.

2. הפעלות ההשפעה על החיים של הרוחות מסייעות-הדעת, המוענקות לעולמות על-ידי רוח יצירתית של יקום מקומי.

3. התנודות במופעי האנרגיה, המתרחשות ביחידות חומר מאורגן אשר מגיבות לכבידה הקווית.

4. התנהגות האנרגיה המתהווה כאשר היא משתחררת לחלוטין מאחיזת המוקלט הבלתי-מגדר, ובכך הופכת למגיבה להשפעה הישירה של הכבידה הקווית ושל התפעולים של מנהלי הפוס האוניברסאליים ושל עמיתיהם.

5. מתת סעד הרוח מטעם רוח יצירתית של יקום מקומי, אשר נודעת באורנטיה כרוח הקודש.

6. המתת העוקבת של רוח בני המתת, אשר נקראת באורנטיה המנחם או רוח המנחם.

7. מנגנון המקצירות של היקום המקומי ושל יקום העל. קשה לספק הסבר סביר, או להבין את ההיגיון שמאחורי רבים מן המאפיינים הקשורים לתופעה יוצאת-דופן זו, אלא מתוך הנחת פעולתן של רוחות האב בסמיכות לפועל האחד ולהוויה העליונה.

על אף חוסר יכולתנו להבין במידה מספקת את מגוון הפעולות הרחב של שבע רוחות האב, היננו בטוחים כי לשניים מתוך מגוון התחומים העצום של הפעילויות ביקום אין להן כל נגיעה: המתת והסעד של מכונני המחשבה, וכן תפקודיו הבלתי-נתפשים של המוקלט הבלתי-מגדר.

5. היחס ליצורים

כל מגזר של היקום המקיף, כל אחד מן היקומים ומן העולמות, נהנה מן ההדרכה והתבונה המאוחדות של כל שבע רוחות האב, אך מקבל את המגע האישי ואת הצביון של רוח אחת בלבד. והצביון האישי של כל רוח אב מסדר לחלוטין את יקום העל שלה ומתנה אותו באופן ייחודי.

בשל ההשפעה האישית הזו של שבע רוחות האב, שומה על כל יצור מכל סדר של הוויות תבוניות מחוץ להאוונה ולפרדיס, לשאת את החותמת האינדיבידואלית האופיינית המעידה על היות אחת משבע רוחות פרדיס אלה אמו הקדמונית. וככל שהדבר נוגע לשבעת יקומי העל, כל יצור יליד יקום-על – בין אם אדם ובין אם מלאך – יישא לנצח את האות המזהה את מקום היוולדו.

שבע רוחות האב אינן פולשות באופן ישיר לדעת החומרית של היצורים היחידים בעולמות החלל האבולוציוניים. בני התמותה של אורנטיה אינם חווים את נוכחותה האישית של ההשפעה הדעתית-רוחנית של רוח האב של אורונטון. אם רוח אב זו יוצרת קשר מכל סוג שהוא עם דעתו של בן-תמותה יחיד במהלך העידנים האבולוציוניים המוקדמים של עולם מיושב, הרי שקשר זה חייב להתרחש באמצעות סעד הרוח היצירתית של היקום המקומי, היא בת-הלוויה ועמיתתו של בן האל הבורא החולש על גורלותיה של כל בריאה מקומית. ואולם, רוח אם יצירתית זו דומה למדי בטבעה ובאופייה לרוח האב של אורונטון.

החותמת הפיזית של רוח האב מהווה חלק ממוצאו החומרי של האדם. השפעתה הרציפה של אותה רוח אב נמשכת לכל אורך הנתיבה המורונטית. אין זה משונה כלל שכל הנתיבה הרוחנית העוקבת של בן-תמותה מרקיע שכזה, אין בה כדי למחות לחלוטין את החותמת האופיינית של אותה רוח מפקחת. ההטבעה של רוח אב הינה בסיסית לעצם קיומו של כל שלב קודם-להאוונה בנתיבת בן התמותה.

נטיות האישיות הייחודיות המוצגות בניסיון חייהם של בני התמותה האבולוציוניים – הנטיות המאפיינות כל אחד מיקומי העל ואשר מבטאות במישרין את טיבה של רוח האב השלטת – לעולם אינן מטשטשות לחלוטין, אפילו לא לאחר שמרקיעים שכאלה עברו את האימון הממושך ופגשו את המשמעת המאחדת הנהוגה במיליארד עולמות הלימוד של האוונה. אפילו בתרבות האינטנסיבית העוקבת של פרדיס אין די על-מנת למחות לחלוטין את סימני ההיכר של יקום העל המקורי. לנצח יציג בן-תמותה מרקיע תכונות המעידות על הרוח האב השלטת ביקום העל שבו נולד. אפילו בסגל הסופיוניות, כאשר נדרש להגיע ליחס השלם של השילוש כלפי הבריאה האבולוציונית, או לתיאור יחס שכזה, תמיד נאספת קבוצה של שבעה סופיונים, אחד מכל יקום על.

6. הדעת הקוסמית

רוחות האב הינן המקור בעל שבעת ההיבטים של הדעת הקוסמית, היא הפוטנציאל האינטלקטואלי של יקום המקיף. הדעת הקוסמית הינה מופע תת-מוחלט של הדעת של המקור והמרכז השלישי, ובדרכים מסוימות היא קשורה באופן תפקודי לדעתה של ההוויה העליונה המתפתחת.

בעולם כדוגמת אורנטיה, אין אנו פוגשים במישרין בהשפעתן הישירה של שבע רוחות האב בענייניהם של גזעי בני האנוש. אתם חיים תחת השפעתה המיידית של הרוח היצירתית של נבאדון. ואף-על-פי-כן, אותן רוחות אב שולטות על התגובות הבסיסיות של דעת כל היצורים; זאת משום שרוחות האב הינן המקור בפועל של הפוטנציאלים השכליים והרוחניים, אשר עברו תהליך התמחות ביקום המקומי על-מנת לתפקד בחייהם של היחידים השוכנים בעולמות האבולוציוניים של החלל והזמן.

עובדת קיומה של הדעת הקוסמית מסבירה את הקרבה בין סוגים שונים של דעת אנושית ושל דעת על-אנושית. לא רק רוחות דומות נמשכות זו אל זו, אלא אף דעות דומות חוברות יחדיו מתוך אחווה רבה ונטויות לשתף פעולה זו עם זו. לעיתים ניתן לחזות בדעות אנושיות שונות הפועלות בנתיבים דומים להפליא ובהסכמה שאין להסבירה.

בכל התאגדויות האישיות של הדעת הקוסמית קיימת איכות של הדעת הקוסמית אשר ניתן לכנותה "תגובת המציאות". מתת אוניברסאלי קוסמי זה של היצורים הרצוניים הוא אשר מצילם מהפיכה לקורבנות חסרי-ישע של קדם-ההנחות המרומזות של המדע, הפילוסופיה והדת. רגישות זו של הדעת הקוסמית למציאות מגיבה לשלבים מסוימים של המציאות ממש כשם שאנרגיה-חומר מגיבה לכבידה. יהא זה נכון אף יותר לומר כי מציאויות על-חומריות אלה מגיבות לדעת הקוסמית.

הדעת הקוסמית מגיבה בבטחה (מכירה בתגובה) בשלוש רמות של מציאות אוניברסאלית. תגובות אלה ברורות מאליהן לדעת מעמיקת-המחשבה ובעלת יכולת ההיסק הבהירה. רמות המציאות הללו הינן:

1. סיבתיות - מרחב המציאות של החושים הפיזיים, המרחבים המדעיים של האחידות הלוגית, ההבחנה בין העובדתי למה שאינו-עובדתי, מסקנות של התבוננות-עצמית המבוססות על תגובה קוסמית. זוהי הצורה המתמטית של ההבחנה הקוסמית.

2. תפקיד - תחומי המציאות של המוסר במרחב הפילוסופי, הזירה של ההיגיון, ההכרה של הטוב והרע היחסיים. זוהי הצורה השיפוטית של ההבחנה הקוסמית.

3. פולחן - התחום הרוחני של מציאות החוויה הדתית, ההגשמה האישית של האחוה האלוהית, ההכרה בערכים הרוחניים, ההבטחה של ההישרדות הנצחית, ההרקעה מן המעמד של עבדי האל לעבר האושר והחופש של בני האל. זוהי התבונה הגבוהה ביותר של הדעת הקוסמית, אופני ההבחנה הקוסמית של יראת כבוד ושל סגידה.

התבוננות המדעיות, המוסריות והרוחניות האלה, התגובות הקוסמיות האלה, טבועות בדעת הקוסמית אשר הוענקה לכל היצורים בעלי הרצון. חוויית החיים לעולם איננה נכשלת בפיתוח שלוש האינטואיציות הקוסמיות האלה; והן המרכיבות את התודעה העצמית של החשיבה המעניינת. ואולם, עצוב להיווכח בעובדה כי כה מעט אנשים באורנטיה נהנים מטיפוח איכויות אלה של חשיבה קוסמית אמיצה ועצמאית.

במסגרת המתת של דעת היקום המקומי, שלוש תבונות אלה של הדעת הקוסמית מהוות את קדם-ההנחות המאפשרות לאדם לפעול כאישיות רציונאלית ומודעת-לעצמה בתחומי המדע, הפילוסופיה והדת. במילים אחרות, ההכרה במציאותיות של שלושת המופעים הללו של האינסוף נעשית באמצעות טכניקה קוסמית של גילוי-עצמי. חומר-אנרגיה מזוהה באמצעות הלוגיקה המתמטית של החושים; הדעת-היגיון מכירה באופן אינטואיטיבי בחובתה המוסרית; רוח-אמונה (סגידה) הינה הדת של מציאות החוויה הרוחנית. שלושת הגורמים הבסיסיים הללו של חשיבה מעניינת עשויים להיות מאוחדים ומתואמים בהתפתחות האישיות, או שהם עלולים להיות בלתי-מאוזנים ולמעשה בלתי-קשורים באופן פעולתם. ואולם, כאשר הם הופכים מאוחדים, הם מייצרים אופי חזק המבוסס על התיאום בין העובדות המדעיות, הפילוסופיה המוסרית והחוויה הדתית האמיתית. ואלה שלוש האינטואיציות הקוסמיות המקנות תוקף אובייקטיבי, לחוויית האדם בנוגע לדברים, משמעויות וערכים.

פיתוחן וחידודן של מתנות דעת אנושית מולדות אלה הינה תכלית החינוך; ביטוין הינה תכלית הציוויליזציה; תפישתן הינה תכלית חוויית החיים; רוממותן, תכלית של הדת; ואיחודן, תכלית של האישיות.

7. מוסר, מעלה ואישיות

האינטליגנציה לבדה לא תוכל להסביר את הטבע המוסרי. מוסריות ומעלות הינן טבע מולד באישיות האנושית. האינטואיציה המוסרית, מימוש החובה, הינה מרכיב במתת הדעת האנושית, והיא נלווית לתכונות נוספות של הטבע האנושי שאינן ניתנות-להמרה: סקרנות מדעית ובוננות רוחנית. היכולות המנטאליות של האדם עולות בהרבה על אלה של קרובי משפחתו מעולם החי, ואולם טיבו המוסרי והדתי הינם אלה המבדילים אותו במיוחד מעולם החי.

תגובת הברירה של החיה מוגבלת להתנהגות ברמה המוטורית. הבוננות המשוערת של החיות מן הסדרים הגבוהים יותר הינה ברמה המוטורית ומופיעה לרוב רק לאחר חווית הניסוי והטעייה. האדם מסוגל להפעיל בוננות מדעית, מוסרית ורוחנית לפני כל החקירות והניסויים.

רק אישיות מסוגלת לתפוש מה היא עושה בטרם היא עושה כן; רק לאישויות מוקנית הבוננות הזו הקודמת להתנסות. אישיות יכולה להתבונן בטרם תקפוץ, ויכולה לפיכך ללמוד מההתבוננות כמו גם מהקפיצה. בעל חיים לא-אישי לומד באופן רגיל אך ורק מהקפיצה.

כתוצאה מהתנסות, מסוגל בעל-חיים לבחון מספר דרכים להשגת מטרה, ולבחור על בסיס ניסיונו באחת מהן. ואולם, אישיות מסוגלת לבחון את המטרה עצמה ולשפוט עד כמה היא ראויה ומהו ערכה. אינטליגנציה לבדה עשויה להבחין מהי הדרך הטובה ביותר להשיג מטרה בלתי-מובחנת, ואולם הוויה מוסרית ניחנה בבוננות המאפשרת לה להבחין בין המטרות, כמו גם בין האמצעים. ובשעה שהוויה מוסרית בוחרת במעלה, היא הינה אף תבונית. היא יודעת מה היא עושה, מדוע היא עושה זאת, לאן היא הולכת, וכיצד תגיע לשם.

כאשר אדם אינו מצליח להבחין במטרת מאמציו כבן-תמותה, הוא פועל ברמת הקיום של עולם החי. הוא נכשל באפשרות לצייד עצמו ביתרונות העליונים של הפיקחות החומרית, ההבחנה המוסרית והבוננות הרוחנית, אשר מהוות חלק בלתי-נפרד ממתת הדעת הקוסמית שלו כהוויה אישית.

סגולה הינה צדיקות – תאמות עם הקוסמוס. לכנות סגולות אין פירושו להגדירן, ואולם להיות אותן פירושו לדעת אותן. סגולה איננה ידע בלבד ועדיין אינה בינה, אלא המציאות של חוויה מדורגת בתהליך השגת רמות הולכות וגבוהות של הישג קוסמי. הסגולה מתממשת בחיי היום-יום של בן התמותה בבחירה העקבית של הטוב על-פני הרע; ועצם קיומה של יכולת בחירה שכזו מהווה הוכחה להימצאותו של טבע מוסרי.

בחירתו של אדם בין טוב לרע מושפעת לא רק מן החדות של טיבו המוסרי, אלא גם מהשפעות כדוגמת בורות, חוסר-בשלות ואשליה. הפעלתה של סגולה קשורה גם לחוש המידה, משום שרוע יכול לבוא לידי ביטוי גם בשל בחירה של הפחות על פני הרב כתוצאה מעיוות או מהטעיה. אומניות ההערכה היחסית, או המדידה ההשוואתית, משמשות את העוסקים בסגולות המרחב המוסרי.

בהיעדר אומנות המדידה, ההבחנה הטמונה ביכולת לבחון משמעויות, יעמוד טיבו המוסרי של האדם כחסר אונים. בדומה לכך, תהא הבחירה המוסרית חסרת תוחלת בהיעדר הבוננות הקוסמית המניבה את תודעת הערכים הרוחניים. מנקודת מבטה של תבונה, האדם מטפס למעמד של הוויה מוסרית משום שניחן באישיות.

מוסריות לעולם איננה יכולה להיות מקודמת בכוח או מכורח חוק. זהו נושא אישי הקשור ברצון החופשי, ונדרש להפיצו באמצעות קשר מדבק בין אנשים בעלי ניחוח מוסרי לבין אלה הרגישים פחות למוסריות, אך עדיין חפצים, במידה כזו או אחרת, לעשות את רצון האב.

פעולות מוסריות הינן אותם ביצועים אנושיים המתאפיינים בתבונה הגבוהה ביותר, ואשר מוכוונים סלקטיבית בידי ההבחנה בבחירת מטרות נעלות, כמו גם בבחירת האמצעים המוסריים להשגתן. התנהגות שכזו הינה סגולה. הסגולה העליונה הינה, אפוא, הבחירה בלב שלם לעשות את רצון אבינו שבשמים.

8. האישיות באורנטיה

האב האוניברסאלי מעניק אישיות למספר גדול של סדרי הוויות, באשר הן פועלות ברמות מגוונות של המציאות האוניברסאלית. לבני האדם באורנטיה הוקנתה אישיות מסוג סופית-בת-תמותה, המתפקדת ברמה של בני האל המרקיעים.

אף כי נתקשה מאוד להגדיר את האישיות, ביכולתנו לנסות לתאר את הבנתנו את הגורמים הידועים המעורבים ביצירת אסופת אנרגיות החומר, הדעת והרוח, אשר התאגדותן יחד בהתקשרות הדדית מהווה את המנגנון אשר עימו, עליו ובאמצעותו גורם האב האוניברסאלי לאישיות המתת שלו לפעול.

אישיות הינה מתת ייחודית, מקורית בטבעה, אשר עצם קיומה הינו בלתי-תלוי במתת של מכוונני המחשבה וקודם לה. אף-על-פי-כן, נוכחות המכוון אכן מעצימה את איכות ביטוי האישיות. כאשר מגיעים מכוונני המחשבה מעם האב הם זהים בטיבם, אך האישיות הינה מגוונת, מקורית ובלעדית; ובנוסף לכך, ביטוי האישיות מותנה ומוגדר על-ידי טיבן ואיכויותיהן של אנרגיות החומר, הדעת, והרוח המרכיבות את הכלי האורגני אשר דרכו מתבטאת האישיות.

אישיויות עשויות להיות דומות, אך לעולם הן אינן אותה אחת. אישיויות מסדרה, טיפוס, סדר או תבנית נתונה, עשויות להיות דומות זו לזו, ולעיתים כך הוא הדבר, אך לעולם הן אינן זהות. אישיות הינה אותו מאפיין של יחיד שאותו היננו מכירים, אשר באמצעותו עשויים אנו לזהות את אותה הוויה בזמן כלשהו בעתיד, בלא תלות בטיבם ובשיעורם של השינויים שיחולו בצורתה, בדעתה או במעמדה הרוחני. אישיות הינה אותו חלק בכל יחיד, אשר מאפשר לנו להכיר ולזהות אותו באופן וודאי קזה אשר כבר הכרנו בעבר, ואין זה משנה עד כמה הוא עשוי היה להשתנות בשל התמורות שחלו בכלי המופע והביטוי של אישיותו.

אישיות היצורים מתייחדת בשתי תופעות מאפיינות המתבטאות מעצמן בהתנהגות התגובתית של בני התמותה: מודעות-עצמית ורצון חופשי יחסי גלווה.

מודעות עצמית מורכבת מן הערות השכלית למציאותיות האישיות; והיא כוללת את היכולת להכיר במציאות של אישיויות אחרות. מודעות עצמית מצביעה על היכולת לחוות חוויות אינדיבידואליות בתוך המציאותיות הקוסמיות ועימן, ויכולת זו שקולה להישג של מעמד של זהות ביחסים הבין-אישיים ביקום. מודעות עצמית מרמזת על ההכרה במציאותיות סעד הדעת ועל הבחנה בעצמאות היחסית של הרצון החופשי היצירתי והקובע.

הרצון החופשי היחסי המאפיין את המודעות העצמית באישיות האנושית עוסק בתחומים הבאים:

1. ההחלטה המוסרית, הבינה הגבוהה ביותר.

2. הבחירה הרוחנית, ההבחנה באמת.

3. אהבה נטולת אנוכיות, השירות של האחוה.

4. שיתוף פעולה מכוון, נאמנות לקבוצה.

5. בוננות קוסמית, התפישה של משמעויות אוניברסאליות.

6. הקדשת האישיות; ההתמסרות לעשיית רצון האב בלב שלם.

7. הסגידה, החיפוש הפן אחר הערכים האלוהיים ואהבת נותן-הערכים האלוהי בלב שלם.

ניתן לראות את טיפוס האישיות האנושי של אורנטיה, ככזה הפועל במנגנון פיזי המורכב מהתאמה פלנטארית של אורגניזם מטיפוס נבאדון, המשתייך לסדר האלקטרו-כימי של הפעלת חיים, וניחן בדעת הקוסמית בעלת תבנית ההתקבצות ההורית מסדרת אורוונטון ומן הסדר של נבאדון. המתת האלוהית של אישיות למנגנון בן-תמותה שכזה הניחן בדעת, מקנה לו את הכבוד להיות אזרח קוסמי, ומאפשרת לציור בן התמותה להגיב להכרה היסודית של שלושת מציאויות הדעת הבסיסיות בקוסמוס:

1. ההכרה המתמטית, או הלוגית, של אחדות הסיבתיות הפיזית.

2. ההכרה התבונית בחובת ההתנהגות המוסרית.

3. תפישת האמונה של הסגידה לאלוהות מתוך אחווה, אשר אליה נלווה השירות האוהב לאנושות.

פעולתה השלימה של מתת אישיות שכזאת הינה תחילת ההכרה בקרבה האלוהית. עצמי יחיד שכזה, אשר בו שוכן רסיס קדם-אישיותי של האל האב, הינו בן רוחני של האל באמת ובתמים. יצור שכזה לא רק מגלה יכולת לקבל את מתנת הנוכחות האלוהית, אלא גם מציג מענה תגובתי למעגל כבידת-האישיות של אב פרדיס של כל האישויות.

9. המציאותיות של התודעה האנושית

היצור בעל האישיות, אשר קיבל את מתת הדעת הקוסמית, ואשר בקרבו שוכן מכוון, ניחן ביכולת מולדת להכיר ולתפוש את מציאות האנרגיה, את מציאות הדעת ואת מציאות הרוח. וכך, מצויד היצור הרצוני להבחין בעובדת קיום האל, בחוקיו ובאהבתו. מעבר לשלושת המרכיבים הללו של התודעה האנושית, אשר לא-ניתן להמירם, כלל החוויה האנושית הינה סובייקטיבית, למעט אותה הבנה אינטואיטיבית של תקפות, הנלווית לאיחוד שלוש תגובות אלה של ההכרה הקוסמית למציאות האוניברסאלית.

אדם יודע-אל מסוגל לחוש בערכיות איחודן של שלוש איכויות קוסמיות אלה בהתפתחות הנשמה השורדת; זוהי משימתו העליונה של האדם בעודו שוכן בגוף הפיזי, היכן שהדעת המוסרית משתפת פעולה עם הרוח האלוהית השוכנת על-מנת להפוך את הנשמה האלמותית לדואלית. מרגעי קיומה המוקדמים ביותר, הנשמה הינהאמיתית; ולה איכויות הישרדות קוסמיות.

אם אדם בן-תמותה איננו שורד את מותו הטבעי, אזי שורדים ערכי הרוח האמיתיים של חווייתו האנושית כחלק מן הניסיון המתמשך של מכוון המחשבה. ערכי האישיות של לא-שורד שכזה ממשיכים להתקיים כחלק מאישיותה המתפתחת של ההווה העליונה. איכויות אישיות מתמידות שכאלה הינן משוללות זהות, אך אינן חסרות את הערכיות ההתנסותית אשר נצברה במהלך החיים בני התמותה בגוף בשר ודם. הישרדות הזהות מותנית בהישרדותה של הנשמה האלמותית בעלת המעמד המורוני ובערך האלוהי ההולך וגדל. זהותה של האישיות שורדת עם הישרדות הנשמה ודרכה.

המודעות העצמית האנושית מרמזת על הכרה במציאותיותם של האחרים השונים מהעצמי המודע, וכן, על כך שמודעות זו הינה הדדית; קרי, שהעצמי מופר על-ידי אחרים כשם שהוא מכיר אותם. עניין זה מוצג על טהרת האנושיות בחייו החברתיים של האדם. ואולם, אינכם יכולים להיות בטוחים לחלוטין במציאותיותו של חברכם כפי שביכולתכם להיות בטוחים במציאותה של נוכחות האל החיה בקרבכם. המודעות החברתית איננה בלתי-ניתנת להמרה כמו מודעות-האל; זוהי התפתחות תרבותית התלויה בידע, בסמלים ובתרומתן של המתנות היסודיות של האדם – המדע, המוסר והדת. וכאשר מתנות קוסמיות אלה עוברות תהליך חברות, הן מרכיבות את הציוויליזציה.

ציוויליזציות אינן יציבות משום שהן אינן קוסמיות; הן אינן מולדות בבני האנוש היחידים של הגזעים השונים. בשל כך, נדרש לטפח אותן בתרומות המשולבות של הגורמים האנושיים המכוננים – המדע, המוסר והדת. ציוויליזציות באות והולכות, אך המדע, המוסר והדת לעולם שורדים את ההתרסקות.

ישוע לא רק גילה את האל לאדם, אלא אף ביצע התגלות חדשה של האדם לעצמו ולבני אדם אחרים. בחייו של ישוע ניתן לחזות באדם במיטבו. ומשום שהאל נכח כל-כך בחייו של ישוע, הופך האדם ליפהפה בממשותו, וההתגשמות (ההכרה) של האל איננה ניתנת להמרה, והינה יסודית בעבור כל בני האדם.

זולתנות, למעט האינסטינקט ההורי, איננה טבעית כלל; איננו משרתים חברתית את האחר, או אוהבים אותו באופן טבעי. על-מנת לייסד סדר חברתי זולתני ונטול אנוכיות, נדרשים הנאורות של ההיגיון, המוסר והדחף הדתי – ידיעת-האל. ערות האדם לאישיות עצמו – המודעות העצמית – תלויה אף היא במישרין בעובדה המולדת של המודעות-לאחר, היכולת המולדת להכיר ולתפוש את ממשות אישיותו של האחר, בטווח הנע מן הרמה האנושית ועד לרמה האלוהית.

בבסיסה, מודעות חברתית נטולת אנוכיות חייבת להיות מודעות דתית; וכך הוא, אם זוהי מודעות אובייקטיבית; אחרת, זו הפשטה פילוסופית סובייקטיבית טהורה, ולפיכך נטולת אהבה. רק יחיד יודע-אל יכול לאהוב אישיות אחרת כשם שהוא אוהב את עצמו.

במהותה, מודעות עצמית הינה מודעות של התייחדות: האל והאדם, האב והבן, הבורא והברוא. במודעותו העצמית של האדם מצויות באופן טבעי ורדום ארבע ההבנות של המציאות האוניברסאלית:

1. החיפוש אחר הידע, ההיגיון המדעי.

2. החיפוש אחר ערכי המוסר, חוש החובה.

3. החיפוש אחר ערכי הרוח, החוויה הדתית.

4. החיפוש אחר ערכי האישיות, היכולת להכיר את מציאות האל כאישיות, ובמקביל, להכיר את יחסי האחוה שלנו עם אישיותו חברות.

אתם הופכים מודעים לכך שהאדם הינו אחיכם הברוא, משום שאתם כבר מודעים לכך שהאל הינו אביכם בוראכם. האבהות הינה מערכת היחסים אשר ממנה היננו מסיקים את האחוה ומכירים בה. והאבהות הופכת, או עשויה להפוך, למציאות אוניברסאלית בעבור כל היצורים המוסריים, משום שהאב בעצמו העניק אישיות לכל אותן הוויות, והקיף אותן באחיזתו של מעגל האישיות האוניברסאלי. היננו סוגדים לאל, ראשית, משום שהוא הוודא, משום שהוא בתוכנו, ולבסוף, משום שאנחנו היננו בתוכו.

האם משונה הדבר כי הדעת הקוסמית תהא מודעת-בעצמה למקור שלה – קרי לדעת האינוסופית של הרוח האינוסופית – ובה בעת תהא מודעת גם לממשות הפיזית של היקומים רחבי הידיים, לממשות הרוחנית של הבן הנצחי, ולממשות האישיות של האב האוניברסאלי?

[בחסות פוסק אוניברסאלי מאורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 17

שבע קבוצות הרוח העליונות

שבע קבוצות הרוח העליונות הינן המנהלות המתאמות האוניברסאליות של הממשלה בת שבעת המגזרים של היקום המקיף. אף-על-פי שכולן משתייכות לסדרי המשפחה התפקודית של הרוח האינסופית, שלושת הקבוצות הבאות מסווגות לרוב כילדיהן של שילוש פרדיס:

1. שבע רוחות האב.

2. שבעת המבצעים העליונים.

3. הרוחות המקזירותיות.

ארבע הקבוצות הנותרות מגיעות לכדי קיום הודות לפעולות היצירתיות של הרוח האינסופית, או של עמיתיה בעלי מעמד היצירה:

4. קבואות העזר המקזירותיות.

5. שבע רוחות המעגלים.

6. הרוחות היצירתיות של היקום המקומי.

7. הרוחות מסיעות-הדעת.

שבעת הסדרים הללו נודעים באורסה בשם שבע קבוצות הרוח העליונות. התחום הפונקציונאלי שלהן משתרע החל מנוכחותן האישית של שבע רוחות האב בהיקפו של האי הנצחי, דרך שבעת לווייני פרדיס של הרוח, מעגלי האוונה, ממשלות יקומי העל והמנהלה והפיקוח על היקומים המקומיים, ומגיע אפילו עד לשירות ברמה הנמוכה של מתת המסייעים המוענקת לממלכות הדעת האבולוציונית בעולמות הזמן והמרחב.

שבע רוחות האב הינן המנהלות המתאמות של תחום מנהלי רחב-ממדים זה. הן פועלות באופן אישי וישיר בכמה תחומים הנוגעים לוויסות המנהלי של העוצמה הפיזית המאורגנת, אנרגיית הדעת והסעד הרוחני הבלתי-אישי. בתחומים אחרים הן פועלות דרך עמיתיהן הרבים. בכל התחומים שטיבם ביצועי – פסקי דין, תקנות, התאמות והחלטות מנהליות – רוחות האב פועלות דרך האישיות של שבעת המבצעים העליונים. ביקום המרכזי עשויות רוחות האב לפעול דרך שבע הרוחות של מעגלי האוונה; במטות של שבעת יקומי העל, הן מגלות עצמן דרך הערוץ של הרוחות המקזירותיות ופועלות דרך האישיות של עתיקי היוםין, שערים הן מצויות בקשר אישי דרך קבואות העזר המקזירותיות.

שבע רוחות האב אינן מתקשרות במישרין ובאופן אישי עם מנהלת היקום, הממוקמת מתחת לרמת ממשלות עתיקי היוםין. יקומכם המקומי מנוהל כחלק מיקום העל שלנו בידי רוח האב של אורוונטון, ואולם, תפקודה של רוח אב זו ביחס להוויות ילידות נבאדון מוצא אל הפועל במישרין ומנוהל אישית על-ידי רוח האם היצירתית השוכנת בסאלווינגטון, המטה של יקומכם המקומי.

1. שבעת המבצעים העליונים

המטות הניהוליים של רוחות האב שוכנים בשבעת לווייני פרדיס של הרוח האינסופית, אשר חגים מסביב לאי המרכזי במסלול העובר בין הספירות הזוהרות של הבן הנצחי לבין המעגל הפנימי ביותר של האוונה. ספירות ניהוליות אלה מנוהלות על-ידי המבצעים העליונים, קבוצה בת שבעה חברים אשר שולשו על-ידי האב, הבן והרוח, בהתאם למפרט של שבע רוחות האב להוויות מן הסוג המסוגל לתפקד כנציגותיהן האוניברסאליות.

רוחות האב מקיימות קשר עם החטיבות השונות של ממשלות יקומי העל דרך המבצעים העליונים הללו. והם אלה אשר קובעים במידה רבה את הנטיות הבסיסיות של שבעת יקומי העל. הם הינם אחידים ומושלמים באופן אלוהי, אך בה-בעת ניחנים גם באישיות מגוונות. אין להם אחד קבוע העומד בראשם; ובכל פעם שהם מתוועדים, הם בוחרים מתוכם את זה שיעמוד בראש הוועידה המשותפת. מעת לעת, נוסעים הם לפרדיס על-מנת

שבעת המבצעים העליונים משמשים כמתאמים הניהוליים של היקום המקיף; ניתן לכנותם בשם מועצת המנהלים של הבריאה שלאחר-עידן-האוונה. הם אינם עוסקים בעניינים הפנימיים של פרדיס, והם מנהלים את התחומים המוגבלים של פעילותם בהאוונה באמצעות שבע רוחות המעגלים. מעבר לכך, חלות על טווח הפיקוח שלהם מעט מאוד הגבלות; הם עוסקים בהכוננת מה שהוא פיזי, אינטלקטואלי ורוחני; הם רואים הכול, הם שומעים הכול, מרגישים הכול, ואפילו יודעים הכול על אודות המתרחש בשבעת יקומי העל ובהאוונה.

המבצעים העליונים הללו אינם יוזמים מדיניות ואינם משנים תקנות אוניברסאליות; הם עוסקים בהוצאתן אל הפועל של תוכניות האלוהות אשר הוכרזו על-ידי שבע רוחות האב. הם אף אינם מתערבים בשלטונם של עתיקי היום ביקומי העל, או בריבונות הבנים הבוראים ביקומים המקומיים. הם הינם מנהלים מתאמים אשר תפקידם הוא לבצע את המדיניות המשולבת של כל השליטים הממונים אל נכון ביקום המקיף.

כל אחד מן המבצעים, על המתקנים של הספירה שלו, מוקדש לניהולו של יקום-על יחיד. מבצע עליון מספר אחת, הפועל בספירה הניהולית מספר אחת, עסוק כליל בענייני יקום העל מספר אחת, וכך הלאה עד למבצע עליון מספר שבע, העובד מהלוויין השביעי של הרוח בפרדיס ומקדיש את האנרגיות שלו לניהול יקום העל השביעי. שמה של הספירה השביעית הינו אורוונטון; זאת הואיל ושמותיהם של לווייני הרוח בפרדיס זהים לאלה של יקומי העל המיוחסים להם; למעשה, יקומי העל נקראו על שמם.

מספר אנשי הסגל על הספירה הניהולית של יקום העל השביעי, העוסקים בניהולו התקין של אורוונטון, מאמיר לממדים המצויים מעבר להבנה האנושית, וכולל למעשה כל את כל סדרי האינטליגנציה השמימית. כל שירותי הסעת האישיות של יקום העל (למעט רוחות שלוש פועלות השקפה ומכווני מחשבה) עוברים דרך אחד משבעת העולמות הניהוליים הללו במסעותיהם האוניברסאליים אל פרדיס וממנו; וכאן מוחזקים המרשמים המרכזיים של כל האישיות הפועלות ביקומי העל, אשר נבראו על-ידי המקור והמרכז השלישי. ואפילו הוויה מן הסדר שלי עומדת משתאה נוכח מערכת הרישומים החומריים, המורונטיים והרוחניים של כל אחד מן העולמות הניהוליים הללו של הרוח.

חלק הארי מכפיפיהם הישירים של המבצעים העליונים מקורו בבנים-ששולשו של אישיות האוונה-פרדיס, ובצאצאים-ששולשו של בני התמותה המהוללים שסיימו את האיומן הממושך של סכימת ההרקעה של הזמן והמרחב. ראש הוועידה העליונה של סגל הסופיוניות של פרדיס הוא זה אשר מקצה את הבנים הללו ששולשו לשם שירות לצד המבצעים העליונים.

לכל מבצע עליון שני קבינטים מיעצים: ילדיה של הרוח האינסופית במטה של כל יקום-על בוחרים משורותיהם נציגים המשרתים בקבינט המיעץ הראשי של המבצע העליון שלהם במשך אלף שנה. קבינט משני עוסק בכל העניינים הנוגעים לבני התמותה המרקיעים של הזמן, והוא מורכב מבני-תמותה שהשיגו את פרדיס ומן הבנים ששולשו של בני-תמותה מהוללים; גוף זה נבחר על-ידי הוויות מרקיעות ההופכות למושלמות, אשר שוכנות ארעית במטות של שבעת יקומי העל. כל ראשי הסגל לעניינים האחרים ממונים על-ידי המבצעים העליונים.

אסיפות עצומות מתכנסות מפעם לפעם על לווייני פרדיס אלה של הרוח. בנים ששולשו המוצבים בעולמות הללו, וכן מרקיעים שהשיגו את פרדיס, נאספים יחד עם אישיות הרוח של המקור והמרכז השלישי בכינוסי המאבקים והניצחונות של נתיבת ההרקעה. לעולם יושבים המבצעים העליונים בראש כינוסי אחווה שכאלה.

אחת לכל אלף שנות פרדיס, מפגשים המבצעים העליונים את כס סמכותם ומגיעים לפרדיס, שם הם עורכים את כינוס האלף שלהם, אשר בו מובעות הברכות האוניברסאליות והמשאלות לטובת קהילת הבריות התבוניות. מאורע רב חשיבות זה מתרחש בנוכחותו המיידית של מאג'סטון, ראש כל קבוצות הרוח המקצועיות. וכך, באמצעות הפעולה הייחודית של מקצועות אוניברסאלית, יכולים המבצעים העליונים לתקשר בעת ובעונה אחת עם כל עמיתיהם ברחבי היקום המקיף.

2. מאג'סטון – ראש המקצועות

מקורן של הרוחות המקצועיות הינו בשילוש האלוהי. קיימות חמישים הוויות ייחודיות ומסתוריות-קמעה שכאלה. בכל פעם נוצרו יחדיו שבע מן האישיות יוצאות-הדופן האלה, וכל פרק יצירה שכזה הוצא אל הפועל הודות להתקשרות של שילוש פרדיס עם אחת משבע רוחות האב.

פעולה רבת-חשיבות זו, אשר אירעה בשחרו של הזמן, מתארת את המאמץ התחילי של אישיות הפורא העליונות, המיוצגות על-ידי רוחות האב, לפעול כבוראים בצוותא יחד עם שילוש פרדיס. איחוד זה של העוצמה היצירתית של הבוראים העליונים עם הפוטנציאלים היצירתיים של שילוש פרדיס הוא-הוא המקור לממשותה של ההווה העליונה. לפיכך, כאשר הושלם מחזור היצירה המקצועית, כאשר כל אחת משבע רוחות האב מצאה סנכרון יצירתי מושלם עם שילוש פרדיס, כאשר הפכה הרוח המחזירות הארבעים-ותשע לאישית, או אז אירעה במחלף האלהי תגובה חדשה ומרחיקת-לכת, אשר העניקה להווה העליונה זכויות אישיות חדשות והגיעה לשיאה בהפיכתו לאישי של מאג'סטון, ראש וראשון למחזירות והמרכז בפרדיס של עבודת כל ארבעים-ותשע הרוחות המחזירות ועמיתיהן ברחבי יקום היקומים.

מאג'סטון הינה אישיות אמיתית, המרכז האישית והמהימן של תופעת המחזירות בכל שבעת יקומי העל של הזמן והמרחב. המטה הקבוע שלו בפרדיס מצוי בסמוך למרכזם של כל הדברים, בנקודת המפגש של שבע רוחות האב. הוא עוסק אך ורק בתיאום ובתחזוקה של שירות המחזירות בבריאה

רחבת הממדים; לחלופין, הוא איננו מעורב בניהול ענייני היקום בשום אופן אחר.

מאג'סטון איננו נכלל בקטלוג אישיות פרדים שלנו משום שהוא האישיות האלוהית הקיימת היחידה שנבראה בידי ההווה העליונה במפגשה הפונקציונאלי עם המוחלט האלוהי. מאג'סטון הינו אישיות, ואולם עניינו הבלעדי – וככל הנראה גם האוטומאטי – הוא בשלב יחיד זה של הכלכלה האוניברסאלית; הוא איננו פועל כעת בכל אופן אישי שהוא ביחס לסדרים אחרים (שאינם-מחזירותיים) של אישיות ביקום.

בריאתו של מאג'סטון סימנה את פעולת היצירה העליונה הראשונה של ההווה העליונה. דחף זה לפעולה של ההווה העליונה היה רצוני, ואולם התגובה הכבירה של המוחלט המוגדר לא הייתה ידועה מראש. מאז הופעתה הנצחית של האוונה, לא חזה היקום בהתממשות כבירה שכזו של מערך עוצמה ושל תיאום פעילויות רוח פונקציונאליות בשיעור כה עצום ממדים ורחב ידיים. תגובת האלוהות לרצון היצירתי של ההווה העליונה ושל עמיתה הייתה הרבה מעבר להתכוונותם התכליתית ולתחזיותיהם המושגיות.

היננו עומדים משתאים נוכח האפשרות של מה שעשויים לחזות בו עידני העתיד, אשר בהם העליון והמרכי עשויים להשיג רמות חדשות של אלוהות, ולהעפיל לתחומים חדשים של פעולת האישיות בשטחי ההפכה-לאלוהי של הוויות בלתי-צפויות אחרות שאף לא נחלמו, ואשר תחזקנה בעוצמות לא יאמנו של תיאום אוניברסאלי מורחב. נראה כי לא יהיה כל גבול לפוטנציאל התגובה של המוחלט המוגדר לאיחוד יחסים שכזה בין האלוהות להתנסותית לבין שילוש פרדים הקיומי.

3. הרוחות המחזירותיות

מקורן של ארבעים-ותשע הרוחות המחזירותיות הינו בשילוש, ואולם בכל אחד משבעת פרקי היצירה אשר נלוו להופעתן, נוצר סוג של הווה הדומה באופייה לרוח האב ששימשה כהוֹרֶתָה-בצוותא. וכך, מייצגות הן את מגוון טיבם ואת אופיים של כל שבעת הצירופים האפשריים של התאגדויות מאפייניהם האלוהיים של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. מסיבה זו, נדרשות שבע רוחות מחזירותיות במטה של כל אחד מיקומי העל. על-מנת להשיג את המחזירות המושלמת של כל השלבים של כל המופעים האפשריים של שלוש אלוהויות פרדים, נדרשת רוח אחת מכל אחד שבעת הסוגים, באשר תופעות שכאלה עשויות להתרחש בכל חלק של שבעת יקומי-העל. בהתאם, הוצבה רוח מחזירותית אחת מכל סוג בשירותו של כל אחד מיקומי-העל. המטה של קבוצות אלה, המונות שבע רוחות מחזירותיות שונות, נמצא בבירותיהם של יקומי העל, במוקד המחזירותי של כל ממלכה, אשר איננו זהה לנקודת הקוטביות הרוחנית.

לרוחות המחזירותיות יש שמות, אך כינויים אלה אינם מתגלים בעולמות החלל. הם נוגעים לטיבן ולאופיין של ההוויות האלה ומהווים חלק אחד משבעת המסתורין האוניברסאליים של הספירות הסודיות של פרדים.

תכונת המחזירות, המופע של רמות הדעת של הפועל האחד, ההווה העליונה ורוחות האב, ניתנת להעברה אל כל ההוויות העוסקות בפעולתה של התוכנית הנרחבת הזו של אינטליגנציה אוניברסאלית. וכאן טמון מסתורין גדול: רוחות האב אינן מציגות, וכמותן גם לא אלוהויות פרדים, ביחד או לחוד, את הכוחות הללו של מחזירות אוניברסאלית מתואמת, כפי שהם מופיעים בארבעים-ותשע האישיות הקשורות למאג'סטון, ועדיין רוחות האב הינן הבוראות של כל ההוויות האלה בעלות המתנות הנפלאות. ירושה אלוהית אכן מציגה לעיתים ביצור הנברא תכונות מסוימות אשר לא ניתן להבחין בהן אצל הבורא.

כלל הסגל של שירות המחזירות, למעט מאג'סטון והרוחות המחזירותיות, מורכב מיצורים של הרוח האינסופית ושל עמיתה וכפיפה המידיים. הרוחות המחזירותיות של כל יקום-על הינן הבוראות של פְּבּוּאוֹת העֶזֶר הַמְחִזִּירוֹתִיּוֹת שלהן, קולותיהן האישיים בחצרות עתיקי היומין.

הרוחות המחזירותיות אינן סוכנות שידור גרידא; הן אף אישיות שומרות. כך גם צאצאיהן, הסקונאפים, הינם אישיות שומרות, או רושמות. כל מה שהוא בעל ערך רוחני אמיתי נשמר בשני עותקים, ורישום אחד נשמר בצידו האישי של חבר מסוים מאחד מן הסדרים הרבים של אישיות סקוראפיות, המשתייכות לסגל העצום של הרוחות המחזירותיות.

הרישומים הרשמיים של היקומים מועברים מעלה באמצעות הרשמים המלאכיים ודרכם, ואולם, הרישומים הרוחניים האמיתיים נאספים באמצעות מחזירות ונשמרים בדעתן של אישיות הולמות ומתאימות, המשתייכות למשפחת הרוח האינסופית. אלה הם הרישומים הַחִיִּים, בניגוד לרישומים הרשמיים הַמְתִּימִים של היקומים; והם נשמרים באופן מושלם בדעתן החיה של האישיות הרושמות של הרוח האינסופית.

ארגון המחזירות הוא גם מנגנון איסוף-החדשות והפצת-הצווים של כלל הבריאה. והוא פועל תמידית, בניגוד לפעולתם התקופתית של מגוון שירותי השידור.

כל דבר חשוב שמתרחש במטה של יקום מקומי משוקף מיסודו אל בירת יקום העל שלו. ולחלופין, כל מה שמשמעותי ליקום המקומי משוקף כלפי חוץ; מן המטה של יקום העל אל בירותיהם של היקומים המקומיים. נראה כי שירות המחזירות מְקַלֵּה אל יקומי העל הינו אוטומאטי או פועל-מעצמו, אך לא כך הוא. כל כולו מאוד אישי ותבוני; והדיוק שלו נובע ממושלמות שיתוף הפעולה בין אישיות, ולפיכך לא ניתן לשייכו לנוכחותם התפקודית של המוחלטים.

בעוד שמכוונני המחשבה אינם משתתפים בהפעלת מערכת המחזירות האוניברסאלית, יש לנו את כל הסיבות להאמין כי כל רסיסי האב מודעים

לחלוטין לפעולות האלה ומסוגלים להתוודע לתוכנן.

במהלך העידן האוניברסאלי הנוכחי, נראה כי טווח החלל של שירות המחזירות שמחוץ-לפרדיס מוגבל על-ידי ההיקף של שבעת יקומי העל. למעט זאת, נראה כי פעולתו של שירות זה הינה בלתי-תלויה בזמן ובמרחב. נראה כי היא גם בלתי-תלויה בכל המעגלים האוניברסאליים התת-מוחלטים המופרים.

הארגון המחזירתי פועל במטרה של כל יקום-על כיחידה מבודדת; ואולם, באירועים מיוחדים מסוימים, תחת הדרכתו של מאג'סטון, כל שבע היחידות עשויות לפעול בהרמוניה אוניברסאלית, והן אכן פועלות כך, כמו במקרה של חגיגות הכניסה של יקום מקומי שלם לאור ולחיים, וכן במועדי ברכות האלף של שבעת המבצעים העליונים.

4. בבואות העזר המחזירות

ארבעים-ותשע בבואות העזר המחזירות נוצרו על-ידי הרוחות המחזירות, ובמטרה של כל יקום-על קיימות רק שבע עוזרות. הפעולה היצירתית הראשונה של שבע הרוחות המחזירות של אוורסה הייתה יצירתן של שבע בבואות העזר שלהן, כאשר כל רוח יצרה את העוזרת שלה. פתכונות ובמאפיינים מסוימים, בבואות העזר הינן שכפול מושלם של אמותיהן הרוחות המחזירות; למעשה, הן שכפול מלא הנעדר את תכונת המחזירות. הן אכן בבואות, והן פועלות בקביעות כערוץ התקשורת שבין הרוחות המחזירות לבין שלטונות יקומי העל. בבואות העזר אינן בבחינת עוזרות גרידא; הן ייצוגים בפועל של אמהות הרוח שלהן; הן הינן בבואות, והן נאמנות לשמן.

הרוחות המחזירות עצמן הינן באמת אישיות, אך מסדר שהויות חומריות לא תוכלנה להבינו כלל. ואפילו במטות של יקומי העל, נזקקות הן לעזרתן של בבואות העזר שלהן בכל הקשר האישי עם עתיקי היומין ועם עמיתיהם. במגעם בין בבואות העזר לבין עתיקי היומין, לעיתים תידרש לפעול בבואה אחת בלבד באופן הולם; בעוד שבמקרים אחרים תידרשנה שתיים, שלוש, ארבע, או כל שבע הבבואות, על-מנת להציג את המסר שהופקד בידיהן לשידור במלואו ובאופן הראוי. בדומה לכך, המסרים של בבואות העזר מתקבלים באופן משתנה בידי אחד, שניים, או כל שלוש עתיקי היומין, וזאת בהתאם לנדרש על-פי תוכן המסר.

לעולם תעמודנה בבואות העזר לצד אמהות הרוח שלהן; ולרשותן עומד צבא בלתי-ידיאמן של עוזרים סקונאפים. בבואות העזר אינן פועלות בקשר ישיר עם עולמות האימון של בני התמותה המרקיעים. הן קשורות מאוד לשירות התבוני של התוכנית האוניברסאלית להתקדמות בני התמותה; אך אתם לא תבואו איתן במגע אישי במהלך שהותכם בבתי הספר של אוורסה, משום שהויות אלה, הנדמות כאישיות, הינן נטולות רצון; הן אינן מפעילות יכולות בחירה. הן בבואות של ממש, ומשקפות את מלוא האישיות ואת הדעת של הרוח אימן, הורתן האחת. כקבוצה, לבני התמותה המרקיעים אין קשר אינטימי עם המחזירות. תמיד תחצוץ הווייה שטיבה מחזירותי ביניהם לבין הפעולה הממשית של השירות.

5. שבע הרוחות של המעגלים

שבע הרוחות של מעגלי האוונה הינן המייצגות המשותפות והלא-אישיות של הרוח האינסופית ושל רוחות האב בשבעת המעגלים של היקום המרכזי. הן משרתות את רוחות האב, בהיותן צאצאיהן-בצוותא. רוחות האב מספקות אינדיבידואליות ניהולית מובחנת ומגוונת לשבעת יקומי-העל. באמצעות רוחות אחידות אלה של מעגלי האוונה הן יכולות לספק ליקום המרכזי פיקוח רוחני מאוחד, אחיד ומתואם.

כל אחת משבע רוחות המעגלים מוגבלת לתחום ההתפשטות של מעגל האוונה אחד. הן אינן עוסקות במישרין בשלטונם של נצחי היומין, שליטי העולמות האינדיבידואליים של האוונה. ואולם, הן מצויות בקשר עם שבעת המבצעים העליונים, והן מסונכרנות עם נוכחותה של ההווייה העליונה ביקום המרכזי. כל עבודתן מוגבלת להאוונה.

רוחות אלה של המעגלים יוצרות קשר עם השוהים בהאוונה באמצעות צאצאיהן האישיים, הסופר־נאפים השלישונים. אף כי רוחות המעגלים מתקיימות בצוותא עם שבע רוחות האב, לא נודעה לפעולתן ביצירת הסופר־נאפים השלישונים חשיבות ניכרת, עד אשר הגיעו ראשוני עולי הרגל של הזמן למעגל החיצוני של האוונה בימיו של ג'ראנד־פנדה.

בעודכם מתקדמים בהאוונה ממעגל למעגל, תלמדו על אודות רוחות המעגלים, אך לא תוכלו להתייחד עימן באופן אישי; זאת אף-על-פי שתוכלו ליהנות באופן אישי מהשפעתן הרוחנית, ולהכיר את הנוכחות הלא-אישית של השפעה זו.

רוחות המעגלים מתייחסות לתושביה הילידים של האוונה בדומה מאוד לאופן שבו מתייחסים מכווני המחשבה ליצורים בני התמותה השוכנים בעולמות של היקומים האבולוציוניים. בדומה למכווני המחשבה, רוחות המעגלים הן לא-אישיות, והן מסכינות עם הדעת המושלמת של הוויית האוונה, בדומה מאוד לאופן שבו שוכנות הרוחות הלא-אישיות של האב האוניברסאלי בדעתם הסופית של בני האנוש בני התמותה. ואולם, רוחות המעגלים לעולם אינן הופכות לחלק קבוע מאישיות האוונה.

6. הרוחות הניצרותיות של היקום המקומי

רבות מהנוגע לטיבן ולפעולתן של הרוחות היצירתיות של היקום המקומי שייך כראות לסיפור שותפותן עם הבנים הבוראים בארגון ובניהול הבריאות המקומית; ואולם, קיימים מאפיינים רבים של חוויותיהן של הרוחות הנפלאות אלה ביקום הקודם-למקומי, אשר עשויים להיות מסופרים כחלק מתיאור זה על אודות שבע קבוצות הרוח העליונות.

היננו בקיאים בשישה שלבים בנתיבתה של רוח אם של יקום מקומי, והיננו עוסקים בניחושים רבים בנוגע לסבירות של קיום שלב פעילות שביעי. ששת שלבי הקיום השונים הללו הינם:

1. **הבחנה ראשונית בפרדיס.** כאשר בן בורא הופך לאישי בפעולתם המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, בה בעת מתרחשת באישיותה של הרוח האינוסופית תופעה הידועה בשם "התגובה העליונה של ההשלמה". אין אנו תופשים את טיבה של תגובה זו, אך היננו מבינים כי היא מציינת התאמה פנימית של אותן אפשרויות העשויות להפוך לאישיות, אשר נכללות בפוטנציאל היצירתי של הפועל האחד. הולדתו של בן בורא מתאם מסמלת את הולדת הפוטנציאל, בתוך אישיותה של הרוח האינוסופית, של זוגתו העתידית של בן פרדיס זה ביקום המקומי. אין אנו מכירים את הזיהוי החדש והקדם-אישיותי הזה של ישות, ואולם, היננו יודעים כי עובדה זו מוצאת את מקומה במרשמי פרדיס על אודות נתיבתו של בן בורא שכזה.

2. **אימון ראשוני כבורא.** במהלך האימון המקדמי הממושך של בן מיכאל בארגון ובניהול יקומים, עוברת זוגתו לעתיד התפתחות נוספת בישותה והופכת להיות מודעת באופן קבוצתי לגורל. אין אנו יודעים בוודאות, אך היננו משערים כי ישות שכזו, בעלת מודעות-קבוצתית, הופכת מודעת לחלל ומתחילה את האימון המקדמי הנדרש להשגת הכישורים הרוחניים אשר ישמשו אותה בעבודתה העתידית של שיתוף הפעולה עם המיכאל המשלים ביצירת יקום וניהולו.

3. **שלב הבריאה הפיזי.** כאשר מורה הבן הנצחי את משימת הבריאה לבן מיכאל, מתפללת רוח האב המנהלת את יקום העל שאליו מיועד להגיע הבן הבורא, בנוכחות הרוח האינוסופית, את "תפילת הזיהוי"; ובפעם הראשונה, מופיעה הישות של מי שעתידיה להיות הרוח היצירתית, במובחן מאישיותה של הרוח האינוסופית. ישות זו מתקדמת לעבר אישיותה של רוח האב המבקשת, נעלמת מיידית מיכולת הזיהוי שלנו וככל הנראה הופכת לחלק מאישיותה של רוח אב זו. רוח יצירתית זו, שזוהתה זה מכבר, נותרת עם רוח האב עד לרגע שבו יוצא הבן הבורא להרפתקת החלל; או אז, מפקידה רוח האב את הרוח בת-הלוויה למשמורת אצל הבן הבורא, ובה בעת מורה לה את האחריות של נאמנות נצחית ושל דבקות אין-קץ. ואז קורה אחד המאורעות המרגשים ביותר אשר מתרחשים בפרדיס. האב האוניברסאלי דובר ומכיר באיחוד הנצחי שבין הבן הבורא לבין הרוח היצירתית, ומאשר הענקת כוחות מסוימים של ניהול-בצוותא מטעם רוח האב הממונה על יקום העל.

או אז יוצאים הבן הבורא והרוח היצירתית שאוחדו על-ידי האב להרפתקת יצירת היקום שלהם. והם עמלים יחדיו באופן המשותף הזה במשך כל התקופה הארוכה והקשה של הארגון החומרי של יקומם.

4. **שלב יצירת החיים.** כאשר מצהיר בן בורא על כוונתו ליצור חיים, מתחילים בפרדיס "טקסי ההפיכה לאישיות", אשר נחווים אישית על-ידי רוח האב המפקחת, ואשר נוטלות בהם חלק שבע רוחות האב. זוהי תרומתה של אלוהות פרדיס לאינדיבידואליות של בת זוגו הרוחנית של הבן הבורא, אשר מתממשת ביקום כתופעת "ההתפרצות הראשונית" באישיותה של הרוח האינוסופית. בה בעת שתופעה זו מתרחשת בפרדיס, הופכת זוגתו הרוחנית של הבן הבורא – אשר הייתה עד כה לא-אישית – לאישיות לכל עניין ותכלית מעשית, לאישיות אמיתית. ומכאן ואילך תיחשב רוח אם זו של יקום מקומי לאישיות ותקיים יחסים אישיים עם כל קהילת האישיות בבריאה החיה העתידה לבוא.

5. **העידנים שלאחר המתת.** כאשר שב בן בורא אל מטה היקום, לאחר השלמת המתת השביעי ולאחר שהשיג ריבונות מלאה ביקומו, שינוי גדול נוסף מתרחש בנתיבתה הבלתי-נגמרת של הרוח היצירתית. במעמד זה, אל מול האסיפה של מנהלי היקום, מרומם הבן הבורא המנצח את רוח האם של היקום למעמד של ריבון-בצוותא ומכיר בזוגתו הרוחנית כשווה לו.

6. **העידנים של אור וחיים.** כאשר מתבסס עידן של אור וחיים, נכנסת הריבונות-בצוותא של היקום המקומי לשלב השישי של נתיבתה כרוח יצירתית. ואולם, היננו מנועים מלגולל את טיבה של חוויה אדירה זו, הואיל ודברים אלה שייכים לשלב התפתחות עתידי בנבאדון.

7. **הנתיבה שטרם-נתגלתה.** היננו יודעים על שישה שלבים אלו בנתיבתה של רוח אם של יקום מקומי. בלתי-נמנע, אם כן, שנשאל: האם קיימת נתיבה שביעית? היננו זוכרים כי כאשר הסופיונים משיגים את מה שנראה כייעודם הסופי בנתיבת הרקעתם כבני תמותה, הם נרשמים כמתחילים את נתיבת הרוחות משלב מספר שש. והיננו משערים כי ממתנה לסופיונים עוד נתיבה שטרם-נתגלתה של הצבה ביקום. מכאן שניתן לצפות כי גם בעבור רוחות האם של היקום ממתנה נתיבה שטרם-נתגלתה, אשר תהווה את השלב השביעי בחווייתן האישית של שירות ביקום ושל שיתוף-פעולה נאמן עם הבוראים מסדר מיכאל.

רוחות מסייעות אלה הינן מתת הדעת בעלת שבעת ההיבטים של רוח אם של יקום מקומי ליצורים החיים, הנבראים בצוותא על-ידי בן בורא ורוח יצירתית שכמותה. מתת זו הופכת לאפשרית בעת שהרוח מרוממת למעמד המקנה לה זכויות של אישיות. התיאור על אודות טיבן ותפקודן של שבע רוחות מסייעות דעת אלה מתאים יותר להיות חלק בסיפור על אודות יקומכם המקומי, נבאדון.

8. תפקודיהן של הרוחות העליונות

שבע הקבוצות של הרוחות העליונות מהוות את גרעין המשפחה הפונקציונאלית של המקור והמרכז השלישי, הן כרוח האינסופית והן כפועל האחד. מרחב פעולתן של הרוחות העליונות משתרע מנוכחות השילוש בפרדיס ועד לפעולת הדעת מן הסדר האבולוציוני-בן-התמותה בפלנטות החלל. וכך, מאחדות הן את הרמות המנהלתיות היורדות, ומתאמות את מגוון הפעילויות של הסגל המשתייך אליהן. בין אם זו קבוצת רוחות מחזירות המצויה בקשר עם עתיקי היום, רוח יצירתית הפועלת בתיאום עם בן מיכאל, או שבע רוחות האב המקיפות כמעגל את שילוש פרדיס, פעילותן של הרוחות העליונות מצויה בכל מקום ביקומים המקומיים, ביקומי העל וביקום המרכזי. הן פועלות באופן דומה עם אישיות השילוש מסדר "היום", כמו גם עם אישיות פרדיס מסדר "הבנים".

לצד אמן הורתן, הרוח האינסופית, קבוצות הרוחות העליונות הינן היוצרות הישירות של המשפחה העצומה של יצורי המקור והמרכז השלישי. מקורם של כל סדרי הרוחות הסועדות הינו בהתאגדות זו. מקורם של הסופרנאפים הראשיים הינו ברוח האינסופית; יצורים משניים מסדר זה נבראים על-ידי רוחות האב; וסופרנאפים שלישיים נבראים על-ידי שבע רוחות המעגלים. כקבוצה, הרוחות המחזירות הינן אמהותיהן הבוראות של הצבא המלאכי העצום והנפלא של הסקונאפים רבי העוצמה של שירותי יקומי העל. רוח יצירתית הינה אמם של הסדרים המלאכיים של בריאה מקומית; סועדים שרפיים שכאלה הינם מקוריים בכל יקום מקומי, אף כי מעוצבים הם בהתאם לתבניות היקום המרכזי. כל הבוראים הללו של הרוחות הסועדות מקבלים סיוע רק בעקיפין ממשכנה המרכזי של הרוח האינסופית, אמם המקורית והנצחית של כל הסועדים המלאכיים.

שבע קבוצות הרוח העליונות הינן המתאמות של כלל הבריאה המיושבת. נראה כי ההתאגדות של מנהליהן, שבע רוחות האב, מתאמת את הפעילויות הנרחבות של האל בעל שבעת ההיבטים:

1. כשהן בצוותא, רוחות האב מתקרבות לרמת האלוהות של אלוהויות שילוש פרדיס, וכמעט-שקולות להן.

2. באופן אינדיבידואלי, הן ממצות את עיקר אפשרויות ההתאגדות של שלוש האלוהויות.

3. כנציגיו המגוונים של הפועל האחד, הן הינן המאגרים של ריבונות רוחנית, ריבונות דעת וריבונות עוצמה של ההווה העליונה, אשר עדיין אינן מופעלות על-ידה באופן אישי.

4. באמצעות הרוחות המחזירות הן מסנכרונות את ממשלות יקומי העל של עתיקי היום עם מאג'סטון, המרכז בפרדיס של המחזירות האוניברסאליות.

5. באמצעות השתתפותן בהפיכת הסועדות האלוהיות של יקום מקומי לאינדיבידואליות, תורמות רוחות האב לרמה האחרונה של האל בעל שבעת ההיבטים – איחודם של הבנים הבוראים ושל הרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים.

באמצעות שבע רוחות האב, האישיות הראשיות שלו, מגלה הפועל האחד ליקומים המתפתחים את האחדות הפונקציונאלית הטבועה בו. ואולם, ביקומי העל המושלמים של העתיד, תהא אחדות זו ללא ספק לחלק בלתי-נפרד מריבונותו ההתנסותית של העליון.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 18

אישויות השילוש העליונות

כל אישויות השילוש העליונות נבראות לשם שירות מוגדר. הן מתוכננות על-ידי השילוש האלוהי לשם מילוי משימות מוגדרות מסוימות, והן מוכשרות לשרת במושלמות של טכניקה ובסופיות של דבקות. קיימים שבעה סדרים של אישויות שילוש עליונות:

1. סודות העליונות ששלו.

2. נצחי היומין.

3. עתיקי היומין.

4. משלמי היומין.

5. אחרוני היומין.

6. איחודי היומין.

7. נאמני היומין.

מספרן של הוויות אלה, הניחנות במושלמות ניהולית, הינו מוגדר וסופי. בריאתן הינה אירוע שנתרחש בעבר; ואין עוד בלעדיהן אשר הופכות לאישיות.

ברחבי היקום המקיף, אישויות השילוש העליונות האלה מייצגות את המדיניות הניהוליות של שילוש פרדים; הן מייצגות את הצדקה הנשיקול הדעת הביצועי של שילוש פרדים. הן יוצרות קו תלוי-הדדית של מושלמות ניהולית, המשתרע מעולמות פרדים של האב אל עולמות המטה של היקומים המקומיים, ומגיע עד לבירות הקונסטלציות שמהן יקומים אלו מורכבים.

בכל תכונותיהן האלוהיות, נבראו כל ההוויות שמקורן-בשילוש במושלמות פרדים. הזמן החולף הוסיף ליכולותן לשרת באופן קוסמי אך ורק בהיבטים של הניסיון. לעולם אין סכנה כלשהי שהוויות שמקורן-בשילוש יטעו או ימרדו. מהותן הינה אלוהית, ומעולם לא נודע על סטייה שלהן מן הנתיב המושלם והאלוהי של ההתנהגות האישית.

1. סודות העליונות ששלו

קיימים שבעה עולמות במעגל הפנימי ביותר של לוויני פרדים, וכל אחד מן העולמות המרוממים הללו נשלט בידי סגל המונה עשרה סודות עליונות ששולשו. הם אינם בוראים, ואולם הם הינם מנהלים עליונים ומרביים. ניהול ענייניהן של שבע ספירות אלוהיות, מתבצע כולו בידי סגל זה, המונה שבעים מנהלים עליונים. אף-על-פי שצאצאיו של השילוש הם אלו המפקחים על שבע הספירות הקדושות הקרובות ביותר לפרדים, קבוצת עולמות זו ידועה ברחבי היקום כמעגל האישי של האב האוניברסאלי.

סודות העליונות ששולשו פועלים בקבוצות של עשרה כמנהלים מתאמים ומשולבים של הספירות שלהם; ואולם, הם פועלים גם כיחידים בתחומי אחריות ייחודיים. בכל אחד משבעת העולמות המיוחדים הללו, נחלקת העבודה לשבע מחלקות עיקריות, ואחד מן השליטים המתאמים הללו עומד בראש כל חטיבה כזו של פעילויות מתמחות. שלושת הנותרים פועלים כנציגיה האישיים של האלוהות המשולשת ביחס לשבעת האחרים: אחד מייצג את האב, אחד את הבן ואחד את הרוח.

אף-על-פי שקיים דמיון מובחן המאפיין את סודות העליונות ששולשו כמחלקה, הם אף מציגים שבעה מאפיינים קבוצתיים שונים. עשרת המנהלים העליונים המופקדים על ענייני דיווינגטון משקפים את אופיו האישי ואת טיבו של האב האוניברסאלי; וכך הוא לגבי כל אחת משבע הספירות

האלה: כל קבוצה של עשרה סודות דומה לאותה אלוהות, או לאותה התאגדות של אלוהויות, אשר מאפיינת את תחומם. עשרת המנהלים אשר שולטים באסנדינגטון משקפים את טיבם המשולב של האב, הבן והרוח.

ביכולתי לחשוף אך מעט על אודות עבודתן של אישיות גבוהות אלה בשבעת העולמות הקדושים של האב, משום שלאמיתו של דבר מהוות הן את הסודות של העליונות. אין קיימים סודות שרירותיים הנוגעים לגישה אל האב האוניברסאלי, אל בן הנצחי או אל הרוח האינסופית. האלוהויות הן בבחינת ספר פתוח בעבור כל מי שהשיג מושלמות אלוהית, ואולם, לא ניתן לגלות את כל סודות העליונות במלואם. לעולם לא נצליח לחדור באופן מלא לתחומים המכילים את סודות האישיות של איגוד האלוהויות עם שבע קבוצות היצורים הברואים.

מאחר שעבודתם של מנהלים עליונים אלו נוגעת לקשר האינטימי והאישי של האלוהויות עם שבע הקבוצות הבסיסיות של ההוויות ביקום – הן בשעה שאֵלה שוכנות על שבעת העולמות המיוחדים והן כאשר הן פועלות ברחבי היקום המקיף – יהיה זה אך ראוי והולם שיחסיים אישיים ומגעים יוצאי-דופן אלו יישמרו כסוד קדוש. בוראי פרדיס מכבדים את הפרטיות ואת הקדושה של האישיות, אפילו ביצוריהם מן הסדרים הנמוכים. והדבר נכון הן בנוגע ליחידים והן בנוגע לסדרים הנפרדים השונים של האישיות.

עולמות אלה נותרים כמבחן נאמנות אף בעבור הוויות מסדר של הישג גבוה ביקום. ניתן לנו לדעת את האלים הנצחיים באופן אישי ומלא, ולהכיר בחופשיות את אופיים האלוהי והמושלם, ואולם, לא הורשנו לחדור למלוא נבכי מערכות היחסים האישיות של שליטי פרדיס עם כל יצוריהם הברואים.

2. נצחי היומין

כל אחד ממיליארד העולמות של האוונה מנוהל בידי אישיות שילוש עליונה. שליטים אלה נודעים בשם נצחי היומין, ומספרם הוא מיליארד בדיוק – שליט אחד לכל ספירה של האוונה. הם הינם צאצאי שילוש פרדיס, ואולם, בדומה לסודות העליונות, אין בנמצא כל רישום על אודות מקורם. שתי קבוצות אלה של אבות חכמים-בכל, שולטים מזה נצח בעולמותיה המעודנים של מערכת האוונה-פרדיס, והם פועלים ללא החלפה וללא הצבה מחודשת.

נצחי היומין הינם ברי-נראות בעבור כל היצורים הרצוניים השוכנים בממלכותיהם. הם יושבים בראש האסיפות הפלנטאריות הרגילות. אחת לתקופה ובהתאם לסבב ביניהם, הם מבקרים במטות של יקומי העל. הם הינם קרוביהם של עתיקי היומין – הקובעים את גורלותיהם של שבעת יקומי העל – ושקולים להם באלוהיותם. כאשר נעדר נצחי-יומין מן הספירה שלו, מנוהל עולמו בידי בן מורה שֶׁל השילוש.

למעט בנוגע לסדרי החיים המבוססים, כדוגמת ילידי האוונה ויצורים אחרים החיים ביקום המרכזי, פיתח כל נצחי-יומין מקומי את הספירה התואמת שלו בהתאם לרעיונותיו הוא ולאידאילים האישיים שלו. אכן הם מבקרים זה בפלנטה של רעהו, ואולם הם אינם מעתיקים ואינם מחקים; תמיד הם מקוריים לחלוטין.

הארכיטקטורה, הקישוטים הטבעיים, המבנים המורונטיים והיצירות הרוחניות הינם בלעדיים וייחודיים בכל אחת מן הספירות. כל אחד מן העולמות הללו הינו מקום של יופי-עד ואינו דומה לאף עולם אחר אשר ביקום המרכזי. ואתם תבלו, במהלך דרככם פנימה מהאוונה לעבר פרדיס, זמן מסוים, קצר יותר או ארוך יותר, בכל אחת ואחת מן הספירות הייחודיות והמרגשות האלה. במושגי עולמכם, אך טבעי הוא כי תתייחסו לפרדיס כאל מעלה, ואולם, יהא זה נכון יותר להתייחס ליעד האלוהי של ההרקה כאלפנימה.

3. עתיקי היומין

כאשר מסיימים בני התמותה של הזמן את לימודיהם בעולמות האימון המקיפים את המטה של יקום מקומי, וכאשר מקודמים הם לספירות החינוך של יקום העל שלהם, משמעות הדבר היא שהתקדמותם הרוחנית הגיעה לנקודה שבה הם מסוגלים להכיר את השליטים ואת המנהלים הרוחניים הגבוהים של הממלכות המתקדמות האלה, לרבות עתיקי היומין, וכן לתקשר עימם.

בבסיסם, עתיקי היומין הינם זהים; והם מציגים את אופיו המשולב ואת טיבו האחד של השילוש. הם ניחנים באינדיבידואליות ואישיותם הינה מגוונת, אך הם אינם נבדלים זה מזה כשם ששבע רוחות האב נבדלות זו מזו. הם מספקים ניהול אחיד בעבור שבעת היקומים, השונים זה מזה בכל היבט אחר, ואשר כל אחד מהם הינו יצירה מובחנת, מבודדת וייחודית. בעוד ששבע רוחות האב שונות זו מזו בטיבן ובתכונותיהן, עתיקי היומין, שליטיהם האישיים של יקומי העל, הינם כולם צאצאים אחידים של שילוש פרדיס, הניחנים במושלמות-על.

שבע רוחות האב של מעלה קובעות את שיתכמשל יקומי העל התואמים להן, בעוד שעתיקי היומין הם אלה המכתיבים את הניהול של אותם יקומי העל. הם מוסיפים אחידות ניהולית על-גבי הגיוון היצירתי, וכך מבטיחים את ההרמוניה של הכלל לצד ההבדלים היצירתיים הבסיסיים בין שבעת המגזרים הקבוצתיים של היקום המקיף.

עתיקי היומין שולשו כולם באותו זמן. הם מייצגים את תחילת מרשם האישיות ביקום היקומים, ומכאן שמם –עתיקי היומין. בשעה שתגיעו לפרדיס ותחפשו אחר הרישומים הכתובים על אודות תחילתם של הדברים, תמצאו כי הערך הראשון המופיע במגזר הנוגע לאישיות, מגולל את תהליך

השילוש של עשרים ואחד עתיקי היוםין הללו.

הוויות גבוהות אלה שולטות תמיד בקבוצות של שלוש. קיימים שלבי פעילות רבים שבהם הם עובדים כיחידים, וכן שלבים אחרים שבהם הם עובדים בזוגות, אך בתחומים הגבוהים של הניהול שלהם הם חייבים לפעול במשותף. הם לעולם אינם עוזבים באופן אישי את עולמות משכנם, ואין להם כל סיבה לעשות כן, שכן עולמות אלה הינם נקודות המוקד ביקום העל של מערכת המחזירות רחבת ההיקף.

משכנה האישי של כל שְלִשֶׁת עתיקי יומין ממוקמת בנקודת הקוטביות הרוחנית של עולם המטה שלה. כל ספירה שכזו מחולקת לשבעים מגזרים ניהוליים ולה שבעים בירות חטיבתיות, אשר בהן שוכנים מעת לעת עתיקי היוםין.

בעוצמתם, בטווח סמכותם ובהיקף תחומי שיפוטם, עתיקי היוםין הינם החזקים ביותר מכל השליטים הישירים של יצירות הזמן והמרחב. בכל רחבי יקום היקומים העצום, הם הינם היחידים בעלי העוצמה הנעלה לגזור גזר-דין סופי של כליה על יצורים רצוניים. ועל כל שלושת עתיקי היוםין מוטלת החובה להשתתף בהחלטות הסופיות של בתי הדין העליונים של יקום על.

למעט האלוהויות ועמיתיהן בפרדיס, עתיקי היוםין הינם השליטים המושלמים ביותר, הרב-גוניים ביותר ובעלי מתת האלוהות הגדולה ביותר בכל רחבי הקיום של הזמן והמרחב. לכאורה, הם הינם שליטיהם העליונים של יקומי העל; ואולם, הם לא רכשו זכות שלטון זו באופן התנסותי, ומשום כך הינם מיועדים להיות מוחלפים בידי ההווה העליונה, ריבון התנסותי, אשר ללא-ספק הם ישמשו לו כסגנו.

ההווה העליונה רוכשת את ריבונותה בשבעת יקומי העל באמצעות שירות התנסותי, ממש כשם שבן בורא זוכה באופן התנסותי בריבונות על יקומו המקומי. ואולם, במהלך העידן הנוכחי של התפתחות בלתי-גמורה של העליון, מעניקים עתיקי היוםין ליקומי הזמן והמרחב המתפתחים את שליטת-העל הניהולית המתואמת והמושלמת. ועוד הם מעניקים את תבונת המקוריות ואת היוזמה של האינדיבידואליות, אשר בהן מתאפיינות כל ההחלטות וכל הפסקות של עתיקי היוםין.

4. מושלמי היוםין

קיימים רק מאתיים ועשרה מושלמי יומין, והם עומדים בראשי ממשלות עשרת המגזרים הראשיים של כל אחד מיקומי העל. הם שולשו במיוחד על-מנת שיסייעו למנהלי יקומי העל, והם שולטים בְּבִּאֵי הכוח הישירים והאישיים של עתיקי היוםין.

בכל בירה של מגזר ראשי מוצבים שלושה מושלמי יומין, ואולם בשונה מעתיקי היוםין, אין הכרח שכל השלושה יהיו נוכחים כל העת. מעת לעת אחד מן השלושה עשוי להיעדר על-מנת להיוועץ באופן אישי בעתיקי היוםין בנוגע לרווחת התחום שעליו הוא מופקד.

שְלוֹשׁ שליטים אלו של המגזרים הראשיים הינו מושלם במיוחד באופן שבו הוא שולט בפרטים הניהוליים, ומכאן שמם של השליטים – מושלמי היוםין. בעת רישום שמותיהן של הוויות אלה של העולם הרוחני, היננו נתקלים בבעיית תרגום לשפתכם; ולעיתים קרובות קשה ביותר להגיש תרגום משיב-רצון. אין אנו אוהבים להשתמש בכינויים שרירותיים שהינם חסרי משמעות בעבורכם; ולפיכך, היננו מתקשים לפרקים למצוא שם הולם, שם אשר יהיה נהיר בעבורכם ובה-בעת ייצג במידה מסוימת את המקור.

למשלותיהם של מושלמי היוםין נספח סגל בסדר גודל בינוני של יועצים אלוהיים, ההופכים-בינה-למושלמת ופוסקים אוניברסאליים. כמו כן, עומד לרשותם מספר גדול יותר של שְלִיחִים עֲצָמָתִיִּים, אלה-שסמכותם-גבוהה ואלה-בלא-שם-ומספר. ואולם, חלק נכבד מן העבודה השגרתית בענייני המגזר הראשי מבוצע על-ידי שוֹמְרֵי שְׁמִימִיִּים ועל-ידי סִנְעִים לְבָן גְבוּהָ. שורותיהן של שתי קבוצות אלה מתמלאות מקרב הצאצאים אשר שולשו של אישיות פרדיס-האוונה או של בני-תמותה מהוללים סופיוניים. הוויות מסוימות המשתייכות לשני הסדרים הללו של הַנִּיּוֹת שְׁשֻׁלְשׁוּ על-יְדֵי בְּרוּאִים, משולשות מחדש על-ידי אלוהויות פרדיס ולאחר מכן משולחות על-מנת שיסייעו בניהולן של ממשלות יקומי העל.

מרבית השומרים השמימיים והסייעים לָבָנִים הגבוהים מוצבים לשירות במגזרים הראשיים ובמגזרים המשניים; ואולם, נְאֻמֵּי הַמְשֻׁמָּרֶת שְׁשֻׁלְשׁוּ (שֹׁרְפִים וְאֲמָצֵדֶרֶתִּים מְאֻמָּצִי-שְׁלוֹשׁ) הינם פקידי בתי המשפט של כל שלוש החטיבות, ופועלים הם בבתי הדין של עתיקי היוםין, מושלמי היוםין ואחרוני היוםין. היננו עשויים למצוא את הַשְּׁגָרִיִּים שְׁשֻׁלְשׁוּ (בני-תמותה מרקיעים מְאֻמָּצִי-שְׁלוֹשׁ מְטַבֵּעַ מֶתֶד-בֶּן, או מְטַבֵּעַ מֶתֶד-רוּחַ) בכל מקום ביקומי העל, ואולם, רובם משרתים במגזרים המשניים.

בטרם נפרשה במלואה סכימת הממשל של שבעת יקומי העל, שירתו למעשה כל מנהלי החטיבות השונות של ממשלים אלה, למעט עתיקי היוםין, משכי-זמן שונים כחניכיהם של נצחי היוםין במגוון העולמות של יקום האוונה המושלם. באופן דומה, ההוויות ששולשו לאחר מכן עברו אף הן תקופת אימון תחת חסותם של נצחי היוםין, בטרם סופחו לשירותם של עתיקי היוםין, מושלמי היוםין ואחרוני היוםין. וכולם הינם מנהלים בשלים, מוכחים ומנוסים.

לאחר שהותכם בעולמות המגזר המשני שלכם, כאשר תתקדמו לַמָּטָה של סְפֵלְאֵנְדוֹן, תראו כבר בשלב מוקדם את מושלמי היוםין; זאת משום ששליטים מרוממים אלה מצויים בקרבה מרובה אל שבעים עולמות המגזר הראשי של האימון הגבוה בעבור היצורים המרקיעים של הזמן. מושלמי היוםין מנהלים באופן אישי את טקס ההשבעה הקבוצתי לבוגרים המרקיעים של בתי הספר של המגזרים הראשיים.

עבודתם של עולי הרגל של הזמן בעולמות המקיפים את המטות של מגזרים ראשיים, הינה אינטלקטואלית בעיקרה, וזאת בניגוד לעבודה, החומרית והפיזית יותר באופייה, של האימון המתבצע בשבע הספירות החינוכיות של מגזר משני, ולפעולות הרוחניות המתרחשות בארבע-מאות ותשעים העולמות האוניברסיטאיים של מטה יקום-על.

אף כי הינכם רשומים רק במרשם של המגזר הראשי של ספלאנדון, הכולל את היקום המקומי של מקורכם, יהיה עליכם לעבור דרך כל אחת ואחת מעשר החטיבות העיקריות של יקום העל שלנו. ובטרם תגיעו לאוורסה, אתם תחזו בכל שלושים מושלמי היומין של אורונטון.

5. אחרוני היומין

אחרוני היומין הינם הצעירים ביותר מקרב המנהלים העליונים של יקומי העל; בקבוצות של שלושה, מנהלים הם את ענייניהם של המגזרים המשניים. מטיבם, מתואמים הם עם מושלמי היומין, אך בסמכותם הניהולית הם כפופים להם. קיימות רק עשרים ואחת אלף אישיות שילוש רבות-הוד ויעילות באופן אלוהי שכאלה. וכולן נבראו בו-זמנית, ואומנו יחדיו בהאונה על-ידי נצחי היומין.

לרשות אחרוני היומין עומד סגל של עמיתים ושל עוזרים הדומה לזה של מושלמי היומין. בנוסף, מוקצה להם גם מספר עצום של הוויות שמימיות מן הסדרים הכפופים המגוונים. בניהול המגזרים המשניים עושים אחרוני היומין שימוש במספר גדול של תושבים בני-תמותה מרקיעים, בסגל של מגוון מושבות השירות ובמגוון הקבוצות שמקורן ברוח האינסופית.

ממשלות המגזרים המשניים עוסקות במידה רבה, אם כי לא באופן בלעדי, בבעיות הפיזיות הגדולות של יקומי העל. ספירות המגזרים המשניים משמשות כעולמות המטה של פקרי האב הפיזיים. בעולמות הללו, לומדים בני התמותה המרקיעים ועורכים ניסויים הנוגעים לבחינת פעילויותיהם של מְקַפְזי הפוסט-העליונים מן הסדר השלישי, ושל כל שבעת הסדרים של בקרי האב הפיזיים.

מאחר שהמשטר של מגזר משני טרוד בצורה כה מקיפה בבעיות פיזיות, נדיר מצב שבו שלושת אחרוני היומין נמצאים יחדיו בספירת הבירה. מרבית הזמן מצוי אחד מהם הרחק, בהתייעצות עם מושלמי היומין, מפקחיו של המגזר הראשי, או שהוא נעדר בעת שהוא מייצג את עתיקי היומין בהתכנסויות של ההוויות הגבוהות-שמקורן-בשילוש הנערכות בפרדים. יחד עם מושלמי היומין הם מייצגים לסירוגין את עתיקי היומין בוועידות העליונות בפרדים. ובניתיים, עשוי אחד מאחרוני היומין להימצא הרחק בנסיעת פיקוח על עולמות המטה של היקומים המקומיים הכפופים לשלטונו. ואולם, לפחות אחד מן השליטים הללו נותר תמיד על משמרתו במטה המגזר המשני.

כולכם תכירו בזמן מן הזמנים את שלושת אחרוני היומין המופקדים על אָנְסָה, המגזר המשני שלכם; וזאת משום שאתם חייבים לעבור תחת ידם בדרככם פנימה לעבר עולמות האימון של המגזרים הראשיים. בהרקיעכם לאוורסה, אתם תעברו דרך קבוצת ספירות אימון של מגזר משני אחד בלבד.

6. איחודי היומין

אישיות השילוש מסדר "יומין" אינן פועלות בתפקידים ניהוליים מתחת לרמת ממשלות יקומי העל. ביקומים המקומיים המתפתחים הן פועלות רק על תקן יועץ. איחודי היומין הינם קבוצה של אישיות קישור, מיופות כוחו של שילוש פרדים, בעבור צמדי השליטים של היקומים המקומיים. אחד מיועצי פרדים הללו מוקצה לכל יקום מקומי מיושב ומאורגן, והוא פועל כמייצגו של השילוש, ובהיבטים מסוימים, גם כמייצגו של האב האוניברסאלי כלפי הבריאה המקומית.

קיימות שבע-מאות אלף הוויות כאלה, אף כי לא כולן הוצבו לשירות. סגל המילואים של איחודי היומין משמש בפרדים כוועדה העליונה של ההתאמות האוניברסאליות.

משקיפים אלו של השילוש מתאמים באופן ייחודי את הפעילויות הניהוליות של כל זרועות הממשל האוניברסאלי, החל מרמת היקום המקומי, מעלה דרך ממשלות המגזרים, ועד לאלה של יקומי העל; ומכאן שמם – איחודי היומין. הם מדווחים לממונים עליהם בשלושה חלקים: לאחרוני היומין של המגזר המשני שלהם הם מדווחים נתונים רלוונטיים שטיבם הוא פיזי ואינטלקטואלי-למחצה; למושלמי היומין של המגזר הראשי שלהם הם מדווחים על אודות מאורעות שטיבם הוא אינטלקטואלי ורוחני-למחצה; ולעתיקי היומין בבירת יקום העל שלהם הם מדווחים על אודות נושאים שטיבם הוא רוחני ופרדיסי-למחצה.

מכיוון שהן הוויות שמקורן בפרדים, כל מעגלי פרדים עומדים לרשותן על-מנת שתוכלנה להתקשר ביניהן; וכך, הן מצויות תמידית בקשר זו עם זו, ועם כל שאר האישיות הנדרשות להן עד לדרגת הוועידות העליונות של פרדים.

איחוד היומין איננו קשור אורגאנית לממשל היקום המקומי אשר בו הוא מוצב. פרט לחובותיו כמשקיף, פועל הוא אך ורק לבקשת הרשויות המקומיות. הוא משמש כחבר שלא-מן-המניין בכל האסיפות העיקריות ובכל הכינוסים החשובים של הבריאה המקומית, אך הוא אינו נוטל חלק בבחינה הטכנית של בעיות ניהוליות.

בשעה שיקום מקומי מתייצב באור וחיים, הוויותיו המהוללות מתרועעות בחופשיות עם איחוד היומין, אשר משמש אז בתפקיד מורחב בתחום המושלמות האבולוציונית. ואולם, בראש ובראשונה, הוא עדיין מהווה שגרירו של השילוש ויועץ פרדיסי.

יקום מקומי נשלט במישרין על-ידי בן בורא אלוהי בעל מקור כפול באלוהות, ואולם לצידו עומד תמיד אחיו מפרדיס, אישיות שמקורה-בשילוש. במקרה שבו בן בורא נעדר זמנית מן המטה של יקומו המקומי, נעזרים השליטים-בפועל במידה רבה – בעת קבלת החלטותיהם החשובות – בהדרכתו ובעצתו של איחוד היומין שלהם.

7. נְאֻמֵי הַיּוֹמִין

אישויות גבוהות אלה, אשר מקורן-בשילוש, הינן יועצות פרדיס לשליטתן של מאה הקונסטלציות הנכללות בכל יקום מקומי. קיימים שבעים מיליון נאמני היומין, ובדומה לאיחודי היומין, לא כולם מצויים בשירות. סגל המילואים שלהם בפרדיס משמש כוועדה המייעצת של האתיקה והממשל-העצמי הפנים-אוניברסאליים. נאמני היומין משרתים בסבב, בהתאם להוראות האסיפה העליונה של סגל המילואים שלהם.

כל אשר מהווה איחוד היומין בעבור בן בורא של יקום מקומי, כן מהווים נאמני היומין בעבור בְּנֵי ווֹרֹנְדָאָק השולטים בקונסטלציות של אותה בריאה מקומית. הם מסורים באופן עליון ונאמנים באופן אלוהי לרווחתן של הקונסטלציות שבהן הם מוצבים, ומכאן נובע שמם –נאמני היומין. ומשמשים הם כיועצים בלבד; ולעולם לא ייטלו כל חלק בפעילויות ניהוליות, אלא אם כן התבקשו במפורש על-ידי רשויות הקונסטלציה לעשות זאת. כמו כן, אין הם מעורבים במישרין בְּסֵעַד החינוך לעולי הרגל המרקיעים בְּסִפִּירוֹת האימון הארכיטקטוניות הסובבות סביב מטות הקונסטלציות. כל הפעולות האלה מצויות תחת פיקוחם של בני ווֹרֹנְדָאָק.

כל נאמני היומין הפועלים בקונסטלציות של יקום מקומי, כפופים לסמכות השיפוט של איחוד היומין ומדווחים לו במישרין. בהיותם מוגבלים-עצמית באופן רגיל להתרועעות בגבולות יקום מקומי, אין להם מערכת רחבת-היקף של תקשורת בין-אישית. כל נאמן יומין המוצב בנפאדון יכול לתקשר – והוא אכן עושה כן – עם כל האחרים המשתייכים לאותו סדר ואשר משרתים ביקום מקומי זה.

בדומה לאיחודי היומין במטות היקומים, מצוי משכנם האישי של נאמני היומין בבירות הקונסטלציות בנפרד ממשכנותיהם של מנהלי אותם תחומים. ואכן, משכנותיהם הינם צנועים יותר ביחס לבתיהם של הוֹרֹנְדָאָדִיקים השולטים בקונסטלציות.

נאמני היומין הינם החוליה האחרונה בשרשרת הניהולית-מייעצת, המשתרעת מן הספירות הקדושות של האב האוניברסאלי ליד מרכזם של הדברים כולם, ועד לחטיבות הראשיות של היקומים המקומיים. השלטון שמקורו-בשילוש מסתיים בקונסטלציות; ואין קיימים יועצי פרדיס שכאלה המוצבים תמידית במערכות המרכיבות את הקונסטלציות או על-גבי העולמות המיושבים. באשר לאלו האחרונים, היחידות הניהוליות שלהם מצויות בסמכותן המלאה של הוויות ילידיות היקומים המקומיים.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 19

ההנחות המתאמות שמקורן-בשילוש

קבוצה פרדיסית זו, המכונה הנחות מתאמות שמקורן-בשילוש, כוללת את הבנים המורים של השילוש – הנכללים גם במחלקת בני האל של פרדיס – שלוש קבוצות של מנהלים גבוהים של יקומי העל, וכן את הקטגוריה – הלא-אישית במידת מה – של רוחות השילוש בעלות השפעה. במסגרת סיווג זה של אישיות שילוש, ראוי אף לכלול את ילידי האוונה, וכן קבוצות הוויות רבות תושבות פרדיס. בדיון זה תיכללנה ההוויות הבאות שמקורן-בשילוש:

1. בנים מורים של שילוש.

2. ההופכים בינה למשלמת.

3. יועצים אלוהיים.

4. פוסקים אוניברסאליים.

5. רוחות שילוש בעלות השפעה.

6. ילידי האוונה.

7. אזרחי פרדיס.

למעט הבנים המורים של השילוש, וייתכן שאף רוחות השילוש בעלות ההשראה, מספר ההוויות בכל הקבוצות האלה הינו מוגדר; בריאתן מהווה מאורע עבר שהסתיים.

1. הבנים המורים של השילוש

מכל האישיות השמיות מן הסדרים הגבוהים אשר התגלו לכם, רק הבנים המורים של השילוש פועלים באופן דואלי. מקורם הוא בשילוש ופעולתם מוקדשת כמעט במלואה לשירותיהם של הבנים האלוהיים. הם הינם הוויות קישור המגשרות על התהום האוניברסאלי הפעור בין אישיות אשר מקורן-בשילוש לבין אישיות אשר מקורן דואלי.

בעוד שמספרם של בני השילוש הנצחים הינו מספר קבוע ומוגמר, מספרם של הבנים המורים ממשיך לגדול בהתמדה כל העת. אינני יודע מה יהא מספרם הסופי של הבנים המורים. יחד עם זאת, ביכולתי לציין כי על-פי הדיווח התקופתי האחרון שהגיע מפרדיס לאוורסה, הרישומים בפרדיס מצביעים על קיומם של 21,001,624,821 בנים כאלה המצויים בשירות.

הוויות אלה הינן הקבוצה היחידה אשר נתגלתה לכם מקרב בני האל שמקורם-בשילוש פרדיס. הוויות אלה פרושות ביקום המרכזי וביקומי העל, וסגל עצום בגודלו מתוכן מוקצה לכל יקום מקומי. הן גם משרתות את הפלנטות האינדיבידואליות, בדומה לבני האל האחרים של פרדיס. מכיוון שהסקימה של היקום המקיף עדיין אינה מפותחת עד תום, מספר גדול של בנים מורים מוחזק בפרדיס כסגלי עתודה המתנדבים למשימות חירום ולשירות יוצא-דופן בכל חטיבות היקום המקיף, בעולמות החלל הבודדים, ביקומים המקומיים, ביקומי העל ובעולמות האוונה. הם אף פועלים בפרדיס, אך יהא זה מועיל יותר לדחות את הדיון המפורט בהם עד לאחר שנדון בבני האל של פרדיס.

בהקשר זה, ראוי לציין כי הבנים המורים הינם האישיות המתאמות העליונות אשר מקורן בשילוש. ביקום יקומים כה רחב-היקף לעולם נשקפת סכנה של כניעה לטעות של נקודת-השקפה מוגבלת, וכן לרוע הטבוע בתפישה מקוטעת של המציאות ושל האלוהות.

לדוגמה: לרוב, תהא הדעת האנושית כמהה לגשת אל הפילוסופיה הקוסמית, המוצגת בהתגלויות אלה מן הפשוט והסופי אל המורכב והאינסופי, מן

המוצאות האנושיים אל עבר היעדים האלוהיים. ואולם, נתיב זה איננו מוביל לעבר תבונה רוחנית. מהלך שכזה הינו הדרך הקלה ביותר להגיע לצורה מסוימת שלידע גנטי, אשר במיטבו עשוי לגלות את מקורותיו של האדם; והוא מגלה אך מעט, או אף לא דבר, על אודות יעדו האלוהי.

אפילו בלימוד האבולוציה הביולוגית של האדם באורנטיה, קיימות התנגדויות חמורות לגישה ההיסטורית הבלעדית באשר למצבו הנוכחי ולבעיותיו השוטפות. הפרספקטיבה האמיתית לכל בעיה במציאות – אנושית או אלוהית, ארצית או קוסמית – עשויה להתקבל רק באמצעות לימוד והתאמה מלאים ובלתי-מוטים של שלושה שלבים במציאות האוניברסאלית: המקור, ההיסטוריה והיעד. הבסיס להערכה נבונה של המצב הנוכחי טמון בהבנה ראויה של שלושת המציאויות ההתנסותיות האלה.

כאשר בוחרת הדעת האנושית להשתמש בטכניקה הפילוסופית של התקדמות מן הנמוך אל הגבוה, בין אם בביולוגיה ובין אם בתיאולוגיה, לעולם היא מסתכנת באפשרות ללקות בארבע שגיאות היסק:

1. היא עלולה להיכשל לחלוטין בהבחנה במטרה האבולוציונית השלמה והסופית של הישג אישי או של יעד קוסמי.

2. היא עלולה לבצע את השגיאה הפילוסופית העליונה על-ידי פישוט-יתר של המציאות המתפתחת (ההתנסותית) הקוסמית, ובכך להוביל לעיוות עובדות, לסטייה מן האמת ולתפישה שגויה של היעדים.

3. לימוד הסיבתיות הינו הקריאה הקפדנית של ההיסטוריה. ואולם, ידע על אודותהאופן שבו מגיעה הוויה לכדי קיום אינו מספק בהכרח הבנה אינטליגנטית של מעמדה הנוכחי ושל אופייה האמיתי של הוויה שכזו.

4. ההיסטוריה לבדה נכשלת בחשיפתה הראויה של ההתפתחות העתידית – היעד. מקורות סופיים הינם שימושיים, ואולם רק יעדים אלוהיים מגלים את התוצאות הסופיות. סיומות נצחיות אינן מתגלות בתחילתם של הזמנים. ניתן לפרש נכונה את ההווה אך ורק לאורם של העבר והעתיד המתואמים.

לפיכך, בשל סיבות אלה ואחרות, היננו עושים שימוש בטכניקת הגישה להבנת האדם ובעיותיו הפלנטאריות תוך הישענות על אותו מסע בזמן ובמרחב, אשר מתחיל מן המקור הפרדיסי האינסופי, הנצחי והאלוהי, ומן המרכז של כל המציאויות האישיות ושל הקיום הקוסמי בכללותו.

2. ההופכים בינה למשלמות

ההופכים בינה למושלמת הינם יצירה ייחודית של שילוש פרדיס, אשר נוצרה על-מנת שתציג באופן אישי את תבונת האלוהות ביקומי העל. קיימות בדיוק שבע מיליארד הוויות כאלה, כאשר מיליארד אחד מהן מוקצה לכל אחד משבעת יקומי העל.

בדומה למתואמים שלהם – היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים – עברו ההופכים בינה למושלמת מבעד לתבונת פרדיס, לזו של האוונה ולזו של עולמות האב של פרדיס, למעט דיווינגנטון. בתום החוויות האלה, הוצבו ההופכים בינה למושלמת באופן קבוע לשירותם של עתיקי היומין. הם אינם משרתים בפרדיס ואף לא פְּעולמות מעגלי פרדיס-האוונה; עיסוקם הבלעדי הינו ניהולן של ממשלות יקומי העל.

כל אימת שפועל ההופך בינה למושלמת, ובכל מקום שבו הוא פועל, אז ושם פועלת אף התבונה האלוהית. בידע ובתבונה המיוצגים במעשיהן של הוויות רבות עוצמה והוד אלה מתקיימות ממשות הנוכחות ומושלמות ההתגשמות. ההופכים בינה למושלמת אינם משקפים את התבונה של שילוש פרדיס; הם עצמם הינם התבונה הזו. והם הינם מקור התבונה בעבור כל המורים המלמדים את יישום הידע האוניברסאלי; הם הינם מעיינות שיקול הדעת והמקורות הבלתי-נדלים של ההבחנה בעבור מוסדות הלימוד וההבחנה בכלל היקומים.

לתבונה מקור כפול: היא נובעת מן המושלמות של הבוננות האלוהית הטבועה בהוויות המושלמות, ומן הניסיון האישי הנרכש על-ידי יצורים אבולוציוניים. ההופכים בינה למושלמתהינם התבונה האלוהית של בוננות האלוהות המושלמת של פרדיס. כאשר המנהלים העמיתים שלהם באורסה – קרי, השליחים רבי העוצמה, אלה-בלא-שם-ומספר ואלה-שסמכותם-גבוהה – פועלים יחדיו, הם מהווים את התבונה האוניברסאלית של הניסיון. הוויה אלוהית עשויה להיות בעלת ידע אלוהי. בן-תמותה אבולוציוני עשוי להגיע לעיתים לשלמות של ידע ההרקעה, ואולם אף אחת מן ההוויות האלה אינה יכולה למצות לבדה את מלוא פוטנציאל התבונה האפשרית בכללותה. בהתאם לכך, כל אימת שנדרש להגיע ביקום העל לתבונה הניהולית המקסימאלית, מתאגדים ההופכים בינה למושלמת, בעלי תבונת הבוננות האלוהית, עם אותן אישיות מרקיעות אשר עלו – דרך המבחנים ההתנסותיים של ההתקדמות האבולוציונית – למעמד האחרייות הגבוהות של סמכות ביקום העל.

על-מנת להשלים את חוכמתם הניהולית, לעולם יודקו ההופכים בינה למושלמת להשלמה זו של תבונה התנסותית. ואולם, הועלתה הסברה כי הסופיונים של פרדיס עשויים להשיג רמת תבונה גבוהה שטרם הושגה; וזאתלאחר שיוכנסו בזמן מן הזמנים אל השלב השביעי של הקיום הרוחני. אם מסקנה זו אכן נכונה, כי אז הוויות אלה, אשר הפכו למושלמות במהלך ההרקעה האבולוציונית, יהפכו ללא ספק למנהלי היקום היעילים ביותר שעליהם נודע אי-פעם ברחבי הבריאה בכללותה. הנני מאמין כי זהו הינו היעד הגבוה של הסופיונים.

רב-גוניותם של ההופכים בינה למושלמת מאפשרת להם להשתתף למעשה בכל השירותים השמימיים המוענקים ליצורים המרקיעים. היועצים האלוהיים – סדר האישיות שעליו נמנה אנוכי – הפוסקים האוניברסאליים וההופכים בינה למושלמת, מהווים יחדיו את הסדרים הגבוהים ביותר של

הוויות הרשאות לעסוק, ואכן עוסקות, בעבודת גילוי האמת לפלנטות ולמערכות האינדיבידואליות, בין אם בתקופותיהן המוקדמות יותר ובין אם כאשר הן התייצבו זה מכבר באור ובחיים. מעת לעת, כולנו באים במגע עם השירות לבני התמותה המרקיעים, החל מן השלב הראשוני של חיים על פלנטה, והלאה ומעלה דרך יקום מקומי ויקומי העל; ולרוב, דרך יקומי העל.

3. היועצים האלוהיים

הוויות אלה, אשר מקורן בשילוש, הינן עצת פרדיס לממלכות שבעת יקומי העל. הן אינן משקפות את העצה האלוהית של השילוש; הן הינן בעצמן עצה זו. קיימים בשירות עשרים ואחד מיליארד יועצים; ושלושה מיליארד מהם מוקצים לכל יקום על.

היועצים האלוהיים הינם עמיתיהם השקולים של הפוסקים האוניברסאליים ושל ההופכים בינה למושלמת; ולכל אחת מן האישיות מן הסדרים הללו נלווים בין יועץ אחד לשבעה יועצים. כל שלושת הסדרים משתתפים בממשלות עתיקי היום, לרבות במגזרים הראשיים והמשניים, ביקומים המקומיים ובקונסטלציות, ואף במועצות של ריבוני המערכות המקומיות.

היננו פועלים כיחידים, ממש כשם שהנני עושה בשעת כתיבת הצהרה זו. ואולם, כל אימת שהנסיבות דורשות זאת, היננו פועלים גם כשלשה. כאשר היננו פועלים באופן ביצועי, לעולם מצטרפים יחדיו הופך בינה למושלמת, פוסק אוניברסאלי ואחד עד שבעה יועצים אלוהיים.

הופך בינה למושלמת, שבעה יועצים אלוהיים ופוסק אוניברסאלי אחד מהווים בית-דין של שילוש אלוהי, הגוף המייצג הנייד הרם ביותר ביקומי הזמן והמרחב. קבוצה בת תשעה חברים שכזו ידועה בשם בית-דין של חשיפת-עובדות, או בית-דין של גילוי אמת; וכאשר בית הדין הזה דן פסוגיה ופוסק בה את החלטתו, משול הדבר כאילו ישבו עתיקי היום מין בעצמם ופסקו באותה סוגיה; וזאת בהסתמך על כך שבכל תולדות יקומי העל מעולם לא הפכו עתיקי היום מין פסק דין שכזה.

באשר פועלים שלושת עתיקי היום, פועל שילוש פרדיס. לאחר שנועץ חבר בית הדין בן התשעה בדיון משותף ומקבל את החלטתו, אזי משול הדבר, לכל עניין ותכלית, כאילו דיברו עתיקי היום מין עצמם. וזהו האופן שבו יוצרים שליטי פרדיס קשר אישי עם העולמות האינדיבידואליים, המערכות והיקומים, בנוגע לנושאים ניהוליים ולתקנות ממשל.

יועצים אלוהיים מהווים את המושלמות של העצה האלוהית של שילוש פרדיס. היננו מייצגים, ולמעשה היננו בעצמנו, עצתה של המושלמות. כאשר מתווספת לנו עצתם ההתנסותית של עמיתותינו – ההוויות מאומצות-השילוש שהפכו למושלמות – מסקנותינו המשותפות אינן רק שלמות, כי אם גם מלאות. כאשר עצתנו האחודה מתחברת, נפסקת, מאושרת ומוכרזת על-ידי פוסק אוניברסאלי, קרוב לוודאי שהיא מגיעה לסף של טוטאליות אוניברסאלית. פסקי דין שכאלה מייצגים את הגישה הקרובה ביותר האפשרית לגישה המוחלטת של האלוהות, במגבלות הזמן והמרחב של המצב הנידון ושל הבעיה שבטיפול.

שבעה יועצים אלוהיים החוברים לשלשה אבולוציונית ששולשה – שליח רב עוצמה, אחד-שסמכותו-גבוהה ואחד-בלא-שם-ומספר – מייצגים את הגישה הקרובה ביותר ביקום העל לאיחוד נקודת המבט האנושית עם הגישה האלוהית למשמעויות רוחניות ולערכי מציאות ברמות הקרובות לרמות פרדיסיות. על קירוב סמוך שכזה לגישות הקוסמיות האחודות של הברוא ושל הבורא, עולה רק הקירוב של בני המתת של פרדיס, כאשר הינם אל ואדם בכל שלבי ניסיון האישיות.

4. הפוסקים האוניברסאליים

קיימים בדיוק שמונה מיליארד פוסקים אוניברסאליים. הוויות ייחודיות אלה הינן פסיקתה של האלוהות. הן אינן אך שיקוף של החלטות המושלמות; הן הינן שיקול הדעת השיפוטי של שילוש פרדיס. ואפילו עתיקי היום אינם יושבים לבדם בדין, אלא לצד הפוסקים האוניברסאליים.

פוסק אחד מוצב על כל אחד ממיליארד העולמות של היקום המרכזי, כנספח לממשל הפלנטארי של נצחי היום השוכן בו. הצבה קבועה שכזו בממשלות האוונה איננה קיימת בעבור ההופכים בינה למושלמת, ואף לא בעבור היועצים האלוהיים; ואנו, איננו מבינים עד תום מדוע מוצבים פוסקים אוניברסאליים ביקום המרכזי. לעת הזו, פעילויותיהם כמעט שאינן מסבירות את הצבתם הנוכחית בהאוונה, ועל-כן היננו סבורים כי הם מצויים שם בהמתנה להתבטאות צרכיו של עידן אוניברסאלי עתידי כלשהו, שבו עשויה אוכלוסיית האוונה להשתנות חלקית.

מיליארד פוסקים מוקצים לכל אחד משבעת יקומי העל. הם פועלים בכל החטיבות של שבעת יקומי העל, הן באופן אינדיבידואלי והן בשיתוף עם ההופכים בינה למושלמת ועם היועצים האלוהיים. וכך, פועלים הפוסקים בכל רמות היקום המקיף, החל מן העולמות המושלמים של האוונה ועד למועצותיהם של ריבוני המערכות; והם מהווים חלק חיוני מכל הפסיקות הניתנות בעולמות האבולוציוניים.

כל אימת שנוכח פוסק אוניברסאלי, ובכל מקום שבו עושה זאת, אז ושם מצוי שיקול הדעת השיפוטי של האלוהות. ומשום שהפוסקים מוסרים תמיד את גור דינם יחד עם ההופכים בינה למושלמת ועם היועצים האלוהיים, החלטות שכאלה כוללות את התבונה, העצה ושיקול הדעת המאוחדים של שילוש פרדיס. בשלשה משפטיות זו יהא ההופך בינה למושלמת "אנוכי הייתי", היועץ האלוהי "אנוכי אהיה", ואולם הפוסק האוניברסאלי לעולם הינו "אנוכי הנני".

הפוסקים הינם אישיות אוניברסאליות מְסֻמָּות. כאשר אלף עדים – או מיליון – הציגו את עדותם, כאשר קול התבונה אמר את דברו ונרשמה העצה האלוהית, וכאשר נוספה עדות מושלמות ההרקה, או אז פועל הפוסק, ומייד מתגלה הסיכום האלוהי המהימן של כל אשר אירע; וגילוי שכזה מייצג את המסקנה האלוהית, את סך הדברים של החלטה סופית ומושלמת. לפיכך, כאשר אמר הפוסק את דברו, אף-אחד אחר אינו רשאי לדבר לאחריו; וזאת משום שהפוסק צייר נאמנה את האמת ואת הסיכום הברור של כל מה שהתרחש קודם לכן. ועת אמר הפוסק דברו, אין כל מקום לערעור.

הנני מבין באופן המלא ביותר את תפקוד דעתו של ההופך בינה למושלמת; ואולם, ברי לי כי אינני מבין באופן שכזה את עבודת הדעת המשפטית של פוסק אוניברסאלי. כפי שנדמה לי, מנסחים הפוסקים משמעויות חדשות ויוצרים ערכים חדשים מתוך הצטרפות העובדות, האמיתות והממצאים המוצגים לפניהם במהלך חקירה הנוגעת לעניינים אוניברסאליים. ואך סביר הוא כי ביכולתם של הפוסקים האוניברסאליים להציע פירושים מקוריים הנובעים מתוך שילוב בוננות הבורא המושלמת עם ניסיונו של היצור שהפך למושלם. שיתוף זה של מושלמות פרדיס עם חווית היקום ללא-ספק יוצר לבסוף ערך חדש ברמות המרביות.

ואולם, אין זהו סופם של קשיינו הנוגעים לעבודת הדעת של הפוסקים האוניברסאליים. גם לאחר שהיננו לוקחים בחשבון את כל אשר ידוע לנו על אודות תפקודו של פוסק בכל סיטואציה אוניברסאלית נתונה – וכן את אשר היננו משערים עליהם – עדיין אין ביכולתנו לחזות החלטות או לנבא פסקי דין. היננו קובעים בדיוק רב את התוצאה הסבירה של שילוב גישה הבורא עם ניסיון הברוא, ואולם מסקנות אלה אינן תמיד בגדר תחזיות מדויקות של החלטות הפוסקים. ודומה שאך סביר כי הפוסקים מצויים בקשר כלשהו עם המוחלט האלוהי; אחרת אין ביכולתנו להסביר רבות מהחלטותיהם ומפסיקותיהם.

ההופכים בינה למושלמת, היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים, יחד עם שבעת סדרי אישיות השילוש העליונות, מרכיבים את אותן עשר קבוצות אשר מכונות לעיתים *קְנֵי הַשְּׁלִישׁ הַנִּיחִים*. יחדיו הם מהווים את הסגל העצום של מנהלים, שליטים, מבצעים, מנחים, יועצים ושופטים של השילוש. מספרם הכולל עולה במעט על שלושים-ושבעה מיליארד. שני מיליארד ועוד שבעים מוצבים ביקום המרכזי, ואילו מעט יותר מחמישה מיליארד מוצבים בכל אחד מיקומי העל.

קשה מאוד לשרטט את המגבלות הפונקציונאליות של בני השילוש הנייחים. ויהא זה חטא לאמת לקבוע כי פעולותיהם מוגבלות לסופי; זאת הואיל ומצויות פְּרִשׁוּמוֹת יקומי העל פעולות אשר מורות אחרת. הם פועלים בכל רמה של ניהול או של משפט ביקום, העשויה להידרש בשל תנאי הזמן והמרחב, ואשר נוגעת להתפתחות יקום האב בעבר, בהווה ובעתיד.

5. רוחות שלוש בעלות השָׁרָה

אוכל לספר לכם אך מעט על אודות רוחות השילוש בעלות ההשראה, שכן הן משתייכות לאחד ממספר קטן של סדרי הוויות בקיום אשר שמורים בסוד מוחלט; וללא ספק, שמורות הן בסוד משום שאין באפשרותן לגלות עצמן באופן מלא אפילו לאלה מאתנו אשר מקורם הוא כה קרוב למקור בריאתן שלהן. הן מגיעות לכדי קיום בפעולת שילוש פרדיס, והן עשויות לשמש את אחת, שתיים, או את כל שלוש האלוהויות גם יחד. איננו יודעים אם מספרן של הרוחות האלה מנוי וגמור, או שמא הוא הולך וגדל; ואולם, היננו נוטים לאמונה כי מספרן איננו קבוע.

איננו מבינים עד תום, לא את טיבן של הרוחות בעלות ההשראה ואף לא את התנהגותן. יתכן שהן משתייכות לקטגוריה של רוחות על-אישיות. נראה כי הן מתפקדות במסגרת כל המעגלים הידועים, ופועלות ללא תלות כמעט בזמן ובמרחב. ואולם, היננו יודעים אך מעט על אודותיהן, למעט מה שביכולתנו להסיק על אודות אופיין מתוך טיב פעולותיהן, אשר בתוצאותיהן בהחלט שהיננו מבחינים פה ושם ברחבי היקומים.

בתנאים מסוימים יכולות רוחות בעלות השראה אלה להפוך עצמן לאינדיבידואליות במידה מספקת על-מנת שתוכלנה להיות מופרות על-ידי הוויות אשר מקורן-בשילוש. אנוכי עצמי ראיתי אותן; ואולם, לעולם לא יתאפשר לסדרים הנמוכים של הוויות שמימיות להכיר ולו אחת מהן. במהלך התנהלות היקומים המתפתחים נוצרים מעת לעת תנאים מסוימים שבהם רשאים כל הוויה שמקורה בשילוש להפעיל במישרין את הרוחות האלה כדי לקדם את משימותיה. היננו יודעים, אפוא, כי הן קיימות וכי בתנאים מסוימים ביכולתנו לבקש ולקבל את עזרתן, ולעיתים אף להכיר בנוכחותן. ואולם, הן אינן מהוות חלק ממכלול הארגון שהתגלה ושהתגשם בהחלט, ואשר בידיו הופקדה מלאכת ניהול יקומי הזמן והמרחב בטרם יצירות חומריות אלה התייצבו באור וחיים. לרוחות השילוש בעלות ההשראה אין מקום מובחן בכלכלה ובשלטון הנוכחיים של שבעת יקומי העל המתפתחים. הן הינן סוד שילוש פרדיס.

מן המלכיצדקים של נבאדון היננו למדים כי רוחות השילוש בעלות ההשראה מיועדות ליטול, בזמן כלשהו בנצח העתיד, את מקומם של הַשְּׁלִיחִים הַבּוֹדְדִים, אשר שורותיהם הולכות ומדלדלות לאט אך בבטחה, בהיותם מוצבים לשירות כעמיתיהם של סוגים מסוימים של בנים ששולשו.

הרוחות בעלות ההשראה הן הרוחות הבודדות של יקום היקומים. כרוחות, הן דומות מאוד לשליחים הבודדים, למעט העובדה שהאחרונים הינם אישיות מובחנת. היננו למדים רבות על אודות הרוחות בעלות ההשראה מן השליחים הבודדים, משום שאלו חשים בקרבתן הודות לרגישות המולדת שלהם לנוכחותן של רוחות בעלות השראה; רגישות אשר לעולם פועלת באופן מהימן, ממש כשם שמחט המצפן מצביעה תמיד לעבר הקוטב המגנטי. כאשר שליח בודד מצוי בקרבת רוח בעלת השראה, הוא מודע לסמן איכותי המצביע על נוכחות אלוהית שכזו, ואף לרשומה פְּמוֹתִית מובחנת ביותר אשר למעשה מאפשרת לו לדעת את סיווגה או את מספרה של הרוח הנוכחת, או של הרוחות הנוכחות.

הנני מורשה להתייחס לעובדה מעניינת נוספת: כאשר שליח בודד שוהה בפלנטה אשר בתושביה שוכנים מכוונני מחשבה, כדוגמת אורנטיה, הוא מודע ביכולת החישה של רגישויותיו לעירור איכותי עקב נוכחות רוחנית. באותם מקרים, אין מתרחש עירור כמותי, אלא ריטוט איכותי בלבד. בשעה שבה הוא שוהה על פלנטה אשר מכוונני מחשבה אינם מגיעים אליה, מגעיו עם הילידים אינו מייצר תגובה כזאת. ועובדה זו מרמזת על כך שמכוונני המחשבה מתייחסים – או קשורים באופן כלשהו – לרוחות בעלות ההשראה של שילוש פרדיס. אף-על-פי שלמעשה אין אנו יודעים לבטח, ייתכן שהם קשורים אלה לאלה בשלב כזה או אחר של עבודתם. המקור של שניהם הינו בסמוך למרכז ולמקור של הדברים כולם, ואולם, אין הם נמנים על אותו סדר של הוויות. מקורם הבלעדי של מכוונני המחשבה הינו באב; הרוחות בעלות ההשראה הינן צאצאי שילוש פרדיס.

הרוחות בעלות ההשראה אינן שייכות, ככל הנראה, לתוכנית האבולוציונית של פלנטות או של יקומים יחידים, ועדיין דומה כי הן מצויות בכל מקום. ואפילו בעודי עוסק בהכנתה של הצהרה זו, רגישותו האישית של השליח הבודד המתלווה אלי לנוכחות רוחות מסדר זה, מצביעה על כך שברגע זה ממש מצויה – במרחק שלא עולה על שבעה וחצי מטרים ממני – נוכחות רוח מן הסדר של בעלי ההשראה ובדרגת עוצמת נוכחות שלישית. נוכחות בדרגת עוצמה שלישית מרמזת לנו על הסבירות כי למעשה מדובר בשילוש רוחות בעלות ההשראה הפועלות יחדיו.

מתוך יותר משנים-עשר סדרי אישיות המתלווים אלי בזו העת, השליח הבודד הינו היחיד שמודע לנוכחותן של ישויות שילוש מסתוריות אלה. יתר על כן, אף כי היננו מיוודעים בדרך זאת על אודות קרבתן של אותן רוחות אלוהיות, איננו יודעים כלל מהי משימתן. ולבטח איננו יודעים האם הן אך צופות מעוניינות במעשינו, או שמא, בדרך כלשהי אשר אינה מוכרת לנו, תורמות בפועל להצלחת משימותינו.

היננו יודעים שהבנים המורים של השילוש מקדישים עצמם להארה המודעת של היצורים ביקום. הגעתי למסקנה המוצקה, כי הרוחות בעלות ההשראה של השילוש, תוך שימוש בטכניקות של על-מודעות, משמשות אף הן כמורות של העולמות. הנני משוכנע כי קיים גוף ידע רוחני מהותי עצום, אמת חיונית לשם השגת הישגי רוח גבוהים, אשר לא ניתן לקבל באופן מודע; למעשה, המודעות-העצמית תחבל ביעילות בוודאות הקליטה. אם היננו צודקים בזאת – וכל הנמנים עם סדר ההוויות שלי סבורים כך – אזי יתכן שמשימתן של רוחות אלה היא להתגבר על קושי זה, ולגשר על זה הפער הקיים בתוכנית האוניברסאלית של ההארה המוסרית ושל ההתקדמות הרוחנית. היננו סבורים כי שני סוגים אלה של מורים, אשר מקורם בשילוש, משפיעים בעת פעולתם מתוך קשר מסוג כזה או אחר, ואולם, איננו יודעים באמת.

הן בעולמות האימון של יקומי העל והן במעגלים הנצחיים של האוונה, התרועעתי עם בני התמותה ההופכים למושלמים – עם נשמות ההופכות רוחניות ועם נשמות מרקיעות מן העולמות האבולוציוניים – ואולם, אלו מעולם לא היו מודעים לרוחות בעלות ההשראה, אשר, כפי שמורות יכולות-הגילוי השוכנות בשליחים הבודדים, היו מצויות מעת לעת בקרבתנו. אף שוחחתי בחופשיות עם כל סדרי בני האל, נמוכים כגבוהים, ובאופן דומה, גם הם אינם מודעים להמלצותיהן של רוחות השילוש בעלות ההשראה. הם יכולים להסתכל לאחור אל תוך חוויותיהם, כפי שהם אכן עושים, ולמנות אירועים אשר יקשה להסבירם מבלי לקחת בחשבון את פעולת הרוחות האלה. ואולם, למעט השליחים הבודדים, ולעיתים גם הוויות אשר מקורן-בשילוש, אף אחד מבני המשפחה השמימית לא היה מודע מעולם לקרבתן של הרוחות בעלות ההשראה.

אינני סבור שרוחות השילוש בעלות ההשראה משחקות איתי במחבואים. בוודאי אף הן מתאמצות לגלות את עצמן אלי, ממש כשם שאנוכי מנסה לתקשר עימן; המגבלות והקשיים שלנו מוכרחים, אם כן, להיות הדדיים ומובנים. הנני סמוך ובטוח כי אין קיימים סודות שרירותיים ביקום; ומשום כך, לעולם לא אחזל ממאמצי לפתור את המסתורין של בידודן של רוחות אלה המשתייכות לסדר הבריאה שלי.

ומכל זאת, אתם, בני התמותה – באשר הינכם עושים את צעדיכם הראשונים במסעכם הנצחי – יכולים לראות בבירור כי עליכם לעבור דרך ארוכה בטרם תתקדמו בעזרת ה"ראייה" או מתוך בטחון "ממשי". במשך תקופה ארוכה, אם ברצונכם להתקדם במהירות ובבטחה, יהיה עליהם לעשות שימוש באמונה ולהסתמך על ההתגלות.

6. ילידי האוונה

ילידי האוונה מהווים בריאה ישירה של שילוש פרדיס, ומספרם עולה לאין שיעור על מה שתוכל דעתכם המצומצמת לתפוש. שוכני אורנטיה אף לא יוכלו להגות במתנות המולדות הניתנות ליצורים אלוהיים מושלמים אלו, המשתייכים לגזעים ביקום הנצחי אשר מקורם-בשילוש. לעולם גם לא תוכלו לדמיין יצורים רבי-הוד אלו; ולפיכך, תיאלצו להמתין עד להגעתכם להאוונה, שלאחריה תוכלו לברכם כאחיכם לרוח.

במהלך שהותכם הממושכת במיליארד העולמות של תרבות האוונה, תפתחו ידידות נצחית עם הוויות נעלות אלה. וכמה עמוקה הינה הידידות הזאת, אשר מתפתחת בין היצור האישי הנמוך ביותר המגיע מעולמות החלל, לבין ההוויות האישיות הגבוהות האלה, ילדות הספירות המושלמות של היקום המרכזי! בהתרועעות ארוכה ואוהבת זו של בני התמותה המרקיעים עם ילידי האוונה, הם מפצים עצמם באופן ניכר על הדלות הרוחנית המאפיינת את שלבי התקדמותם המוקדמים יותר כבני-תמותה. בה בעת, באמצעות מגעיהם עם עולי הרגל המרקיעים, ההאוונים מרווחים ניסיון, אשר מתעלה במידה לא מבוטלת מעל המגבלה ההתנסותית שלהם, זו הנובעת מחיי מושלמות אלוהית תמידיים. ומכך נובע טוב הדדי וגדול הן לבני התמותה המרקיעים והן לבני האוונה.

בדומה לכל האישיות האחרות שמקורן-בשילוש, מתוכננים ילידי האוונה למושלמות אלוהית; ובדומה לאישיות אחרות שמקורן בשילוש, חלוף הזמן עשוי להוסיף למאגרי הכישרונות ההתנסותיים שלהם. ואולם, בניגוד לבני השילוש הנייחים, עשוי מעמדם של ההאוונים להתפתח, וכן עשוי

להיות להם ייעוד עתידי נצחי שטרם-נתגלה. דוגמה לכך מהווים ההאוונים אשר במסגרת שירותם גורמים ליצירתה העובדתית של יכולת התכה עם רסיס אב ממשפחה שאינה משפחת המכווננים, ובשל כך הופכים לראויים להתקבל כחברים בסגל הסופיוניות של פני התמותה. ואף קיימים סגלי סופיוניות אחרים, הפתוחים בעבור ילידים אלו של היקום המרכזי.

מעמד ההתפתחות של ילידי האוונה גרם להשערות רבות לצורך באוורסה. מאחר שילידי האוונה מצטרפים באופן תדיר לסוגים השונים של סגלי הסופיונות, ומכיוון שלא נבראים ילידים נוספים, נראה כי מספרם הנותר בהאוונה הולך ופוחת בהתמדה. מעולם לא התגלו לנו ההשלכות הסופיות של מאורעות אלו, ואולם היננו מאמינים כי לעולם האוונה לא תתרוקן לחלוטין מילידיה. השתעשענו בתיאוריה הגורסת כי אפשר שבשלב מסוים במהלך עידני הבריאות העוקבות של רמות החלל החיצון, תיפסק הצטרפות ההאוונים לסגלי הסופיוניות. עוד השתעשענו במחשבה כי פְּעִידָנִים עוקבים אלה של היקום, תהא אוכלוסייתו של היקום המרכזי מעורבת, ורק חלקה יורכב מילידי האוונה המקוריים. אין אנו יודעים אילו סוגי יצורים מיועדים להיות בעלי מעמד של תושב בהאוונה העתידית, ואולם חשבנו על:

1. האונין־טאטֶה, אשר משמשים כעת כאזרחים הקבועים של קונסטלציות היקומים המקומיים.

2. סוגים עתידיים של בני-תמותה אשר עשויים להיוולד בעולמות המיושבים של יקומי-העל עם פריחתם של עידני האור והחיים.

3. האריסטוקרטיה הרוחנית הנכנסת של היקומים החיצוניים הבאים.

היננו יודעים שהאוונה של העידן האוניברסאלי הקודם הייתה שונה במידה כלשהי מזו של העידן הנוכחי. לפיכך, לדעתנו אך סביר להניח כי היננו חוזים כעת באותם שינויים איטיים החלים ביקום המרכזי ומהווים צפי לעידנים שיבואו. דבר אחד ודאי: היקום איננו סטאטי; רק האל לבדו הינו בלתי-משתנה.

7. אזרחי פרדיס

בפרדיס שוכנות קבוצות רבות של הוויות נשגבות, אלה הם אזרחי פרדיס. הואיל והם אינם מעורבים במישרין בתוכנית הפיכתם של היצורים הרצוניים המרקיעים למושלמים, הם גם לא התגלו במלואם לבני התמותה של אורנטיה. קיימים מעל לשלושת-אלפים סדרים של הוויות תבוניות נשגבות שכאלה, כאשר הקבוצה האחרונה הפכה לאישית בו-זמנית עם צו השילוש, אשר הכריז על התוכנית היצירתית של שבעת יקומי העל של הזמן והמרחב.

לעיתים אזרחי פרדיס וילידי האוונה מכונים באופן כוללני בשםאישייות פרדיס-האוונה.

בזה נשלם הסיפור על אודות ההוויות שנבראו על-ידי שילוש פרדיס. מעולם לא סטתה מי מהן מדרך הישר. ואף-על-פי-כן, במובן הגבוה ביותר, כולן ניחנות ברצון חופשי.

הוויות שמקורן בשילוש ניחנות בזכויות הסעה ההופכות אותן לבלתי-תלויות באישייות הסָּעָה, כדוגמת השרפים. כולנו מצוידים ביכולת לנוע בחופשיות ובמהירות ברחבי יקום היקומים. למעט רוחות השילוש בעלות ההשראה, אין ביכולתנו להשיג את מהירותם הבלתי-תאמן כמעט של השליחים הבודדים; ואולם, ביכולתנו לנצל את מלוא מתקני ההסעה בחלל, וכך להגיע ממָּטָה יקום העל לכל נקודה שהיא ביקום העל בתוך פחות משנת אורנטיה אחת. מסעי מאורסה לאורנטיה נמשך 109 ימים במושגי הזמן של אורנטיה.

תוך שימוש באותם ערוצים, ביכולתנו לתקשר זה עם זה באופן מידי. סדר הבריאה שלנו בשלמותו מצוי בקשר עם כל יחיד המשתייך לכל מחלקה שהיא של ילדי שילוש פרדיס, למעט הרוחות בעלות ההשראה.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי של אוורסה].

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 20

בני האל של פרדיס

כפי שהם פועלים ביקום העל של אורונטון, בני האל מסווגים לשלוש מחלקות כלליות:

1. בני האל היוֹרְדִים.

2. בני האל המְרְקִיעִים.

3. בני האל שְׁשֻׁלְשׁוּ.

סדרי בנים יורדים כוללים אישיות אשר נוצרו במישרין על-ידי האלוהות. בנים מרקיעים, כדוגמת יצורים בני-תמותה, משיגים את המעמד הזה באמצעות השתתפות התנסותית בטכניקה היצירתית המכונה אבולוציה. מקורם של חברי קבוצת בני האל ששולשו הינו משולב, והוא כולל את כל ההוויות שאומצו על-ידי שילוש פרדיס, אף אם מקורן איננו במישרין מן השילוש.

1. בני האל היוֹרְדִים

המקור של כל בני האל היוֹרְדִים הינו גבוה ואלוהי. בנים אלו מקדישים עצמם לסעד השירות היוֹרְדִים אל עולמות ומערכות הזמן והמרחב, על-מנת לאפשר שם את ההתקדמות ואת העלייה לפרדיס של היצורים הנמוכים ממקור אבולוציוני – בניו המרקיעים של האל. מתוך הסדרים הרבים של בנים יורדים, נדון בתיאור זה בשבעה. אותם בנים אשר מגיעים מאלוהיות האי המרכזי של האור והחיים מכונים **קְנֵי הָאֵל שֶׁל פְּרִדִּיס**, והם כוללים את שלושת הסדרים הבאים:

1. בנים בוראים – סדר המיכאלים.

2. בנים סמכותיים – הבנים האֶוֹנָאֵלִים.

3. בנים מורים של שְׁלֹשׁ – הַדְאִינָאֵלִים.

ארבעת הסדרים הנותרים של בני האל היוֹרְדִים ידועים כ**קְנֵי הָאֵל שֶׁל יְקוּם מְקוּמִי**:

4. בני מְלִפִּיצֶדֶק.

5. בני ווֹרֹנָדָדֶק.

6. בני לָאֶנֹנָדָדֶק.

7. נְשָׂאֵי הַחַיִּים.

המלפִיצֶדֶקִים הינם צאצאיהם המשותפים של בן בורא, רוח יצירתית ואב מלִפִּיצֶדֶק של יְקוּם מְקוּמִי. הן הוֹרֹנָדָדֶקִים והן הֶלָאֶנֹנָדָדֶקִים נבראים במשותף על-ידי בן בורא ועמיתו הרוח היצירתית. הוֹרֹנָדָדֶקִים ידועים ביותר בכינוי הגבוהים ביותר, אבות הקונסטלאציות; ואילו הֶלָאֶנֹנָדָדֶקִים, ידועים כריבוני מערכת וכנסִיכִים פֶּלֶנְטָאֵרִיִים. הסדר המשולש של נשאי החיים נבראים במשותף על-ידי בן בורא, רוח יצירתית, וכן על-ידי אחד משלושת עתיקי היוםין של יְקוּם העל בעל הסמכות השיפוטית. ואולם, מן הראוי לתאר את טיבם ואת פעילויותיהם של בני יְקוּם המקומי הללו באותם מסמכים הדנים בענייני הבריאות המקומיות.

מקורם של בני האל של פרדיס הינו משולש: הבנים הראשיים – או הבוראים – נבראים על-ידי האב האוניברסאלי ועל-ידי הבן הנצחי; הבנים

המשניים – או הסמכותיים – הינם ילדיהם של הבן הנצחי ושל הרוח האינוסופית; ואילו הבנים המורים של השילוש הינם צאצאי האב, הבן והרוח. מן ההיבט של שירות, פולחן והפצרה, כל בני פרדיס כמוהם כאחד; רוחם היא אחת, ועבודתם הינה זהה הן באיכותה והן בשלמותה.

כשם שסדרי פרדיס מטיפוס יומין מוכיחים עצמם כמנהלים אלוהיים, כך מגלים עצמם הסדרים של בני פרדיס כסועדים אלוהיים – בוראים, משרתים, מעניקי-מתת, שופטים, מורים ומגלי-אמת. הם פוזרים ברחבי יקום היקומים, החל מחופיו של האי הנצחי ועד לעולמות המיושבים של הזמן והמרחב, וכן משמשים ביקום המרכזי וביקומי העל במגוון שירותים אשר אינם נחשפים במסמכים אלו. הם מאורגני בצורות שונות, בהתאם לטיב השירות אשר בו הם עוסקים ולמקום שבו הוא ניתן; ואולם, ביקום מקומי משרתים הן הבנים הסמכותיים והן הבנים המורים בכפוף להנחייתו של הבן הבורא המופקד על אותו תחום.

נראה כי הבנים הבוראים ניחנים במתת רוח המתמרכזת באישיותם, אשר בה הם שולטים ואותה הם יכולים להעניק, כשם שעשה הבן הבורא שלכם בהשפיעו מרוחו על כל בני התמותה באורנטיה. כל בן בורא ניחן בכוח משיכה רוחני שכזה בתחומי שלטונו; והוא מודע באופן אישי לכל מעשה ולכל רגש של כל בן אל יורד המשרת את האלוהות בתחום ממלכתו. הרי לכם שיקוף אלוהי, שכפול ביקום המקומי של אותו כוח משיכה רוחני מוחלט של הבן הנצחי, אשר מאפשר לו להגיע, להתקשר ולשמור על קשר עם כל בני פרדיס שלו, יהא מקומם אשר יהא בכל רחבי יקום היקומים.

בני פרדיס הבוראים משמשים לא רק כבנים בירידת הסעד שלהם לשם שירות ומתת; כאשר הם משלימים את נתיבות המתת שלהם, כל אחד מהם מתפקד כאב היקום בבריאתו שלו, בעוד שיתר בני האל ממשיכים בשירות המתת וברוממות הרוחנית שמטרתם לכבוש את הפלנטות, אחת לאחת, ולהוביל בהן להכרה מרצון בשלטונו האוהב של האב האוניברסאלי; הכרה המגיעה לשיאה בהקדשת היצור את עצמו לעשיית רצונו של אב פרדיס ופנאמנות פלנטארית לריבונות של בנו הבורא ביקום.

בבן הבורא בעל שבעת ההיבטים מוזגו לנצח הבורא והברוא בהבנה, בסימפטיה ובשותפות של חמלה. כלל הסדר של בני מיכאל, הבנים הבוראים, הינו כה ייחודי, כך שתיאור טיבם ופעילויותיהם יישמר למסמך הבא בסדרה, בעוד שהמשך מסמך זה יוקדש בעיקרו לשני הסדרים הנותרים של בני פרדיס: הבנים הסמכותיים והבנים המורים של השילוש.

2. הבנים הסמכותיים

כל אימת שמושג מקורי ומוחלט של הוויה בניסוחו של הבן הנצחי מתאחד עם אידיאל אלוהי חדש של שירות אוהב מטעמה של הרוח האינוסופית, נוצר בן אל חדש ומקורי, בן סמכותי של פרדיס. בניגוד לסדר המיכאלי, הבנים הבוראים, בנים אלה מהווים את הסדר של האוונאלים. אף כי אינם בוראים במובן האישי, הם מצויים בצמוד למיכאליים בכל עבודתם. האוונאלים הינם סועדים, שופטים ובעלי-סמכות פלנטאריים בממלכות החלל והזמן – וזאת בעבור כל הגזעים, בכל העולמות ובכל היקומים.

יש לנו סיבות להאמין כי המספר הכולל של בנים סמכותיים ביקום המקיף עומד על כמיליארד אחד. הם מהווים סדר המתנהל תחת שלטון-עצמי, והמכוון על-ידי מועצתם העליונה בפרדיס, אשר מורכבת מאוונאלים מנוסים המגויסים מן השירותים של כל היקומים. ואולם, כאשר הם מסופחים ליקום מקומי ומוצבים בו, הם משרתים תחת הכוונתו של הבן הבורא באותו תחום.

האוונאלים משמשים כבני פרדיס של שירות ומתת בעבור הפלנטות האינדיבידואליות של היקומים המקומיים. ומכיוון שלכל בן אוונאלי קיימת אישיות ייחודית, ואין שני בנים אוונאליים זהים, הרי שעבודתם הינה ייחודית באופן אינדיבידואלי בתחומים אשר בהם הם שוהים, היכן שהם מתגשמים תדירות בגוף דמוי בשר ודם בני-תמותה ולעיתים אף נולדים לאמהות הארציות של העולמות האבולוציוניים.

בנוסף לשירותים שאותם הם מעניקים ברמות הניהוליות הגבוהות, לאוונאלים שלושה תפקידים בעולמות המיושבים:

1. פעולות שיפוטיות. הם פועלים בסיומם של עידנים פלנטאריים. ברבות הימים, משימות רבות שכאלה – מאות משימות – עשויות להתבצע בכל עולם ייחידני. והאוונאלים עשויים להגיע פעמים אינספור לאותו עולם, או לעולמות שונים, על-מנת לשמש כמסיימי-עידן, כמשחררי השורדים מתנומתם.

2. משימות סמכותיות. ביקור פלנטארי מסוג זה קודם לרוב להגעתו של בן מתת. במשימה מעין זו מופיע אוונאל כאדם בוגר של אותו עולם, וזאת באמצעות טכניקת התגשמות קגוף שאיננה מערבת לידה כבן-תמותה. לאחר ביקור ראשון ורגיל זה, האוונאלים עשויים לחזור ולשמש בתפקיד סמכותי באותה פלנטה הן לפני והן לאחר הופעתו של בן המתת. במסגרת המשימות הסמכותיות הנוספות האלה, עשוי האוונאל להופיע – או שלא להופיע – בצורה חומרית נראית לעין; ואולם, באף אחד מן המקרים הללו הוא לא ייוולד לעולם כתינוק חסר ישע.

3. משימות מתת. כל הבנים האוונאלים מעניקים את עצמם, לפחות פעם אחת, לגזע בן-תמותה כלשהו בעולם אבולוציוני כזה או אחר. הביקורים השיפוטיים הינם רבים, המשימות הסמכותיות עשויות להיות מרובות, ואולם, בכל פלנטה מופיע רק בן מתת אחד. אוונאלים של מתת נולדים מרחם אישה כפי שמיכאל מנבאדון התגשם באורנטיה.

אין מגבלה על מספר הפעמים שבהן עשויים בנים אוונאלים לשרת במשימות סמכותיות ובמשימות של מתת, ואולם לרוב, לאחר שעברו את החוויה

שבע פעמים, מתקיימת השהייה לטובת אלו ששרתו פחות פעמים באופן הזה. או אז, מצורפים הבנים הללו שחוו את המתת פעמים מרובות למועצה האישית העליונה של בן בורא, וכך הופכים למשתתפים בניהול ענייני היקום.

בכל עבודתם בעבור העולמות המיושבים ובהם, מסתייעים האוונאלים בשני סדרי יצורים של היקום המקומי: המלכיצדקים ורפי-המלאכים; ואילו במהלך משימות המתת, נלווים אליהם גם כוכבי הערב הזוהרים, שמקורם אף הוא ביקום המקומי. בכל מאמציהם בפלטות, נתמכים בני פרדיס המשניים, האוונאלים, במלוא עוצמתו ובמלוא סמכותו של בן פרדיס ראשי, הבן הבורא של היקום המקומי אשר בו הם משרתים. ולכל תכלית ועיקר, עבודתם של האוונאלים בספירות המיושבות הינה יעילה ומקובלת ממש כשם שהיה השירות לעולמות של בני התמותה אילו היה מעניק אותו בן בורא.

3. פעולות שיפוטיות

האוונאלים ידועים כבנים הסמכותיים משום שהם הינם השופטים העליונים של העולמות, אלו אשר יושבים בדין בכל העידינים העוקבים של עולמות הזמן. הם אלו אשר מנהלים את השכמת השורדים מתנומתם, יושבים בדין של העולם, מסיימים עידן של צדק מושהה, מוציאים אל הפועל את הצווים של עידן של חסד ניסיוני, מציבים מחדש את היצורים המשרתים כסועדים פלנטאריים במשימות העידן החדש, ושבים, עם סיום משימתם, למטות יקומי העל שלהם.

ביושבם בהכרעת הדין בגורלותיו של עידן, גוזרים האוונאלים את גורלם של העמים האבולוציוניים, ואף-על-פי שהם עשויים לפסוק על הכחדת זהותם של יצורים אישיים, הם אינם מוציאים אל הפועל גזרי דין שכאלה. גזרי דין מסוג זה מוצאים לפועל אך ורק על-ידי שלטונות יקומי העל.

הגעתו של אוונאל מפרדיס לעולם אבולוציוני לשם סיום עידן ופתיחת עידן חדש בהתקדמות הפלנטארית, איננה מהווה בהכרח משימה סמכותית או משימת מתת. לעיתים משימות סמכותיות כרוכות בהתגשמות, ומשימות מתת לעולם כרוכות בהתגשמות; כלומר, במשימות כאלה משרתים האוונאלים בפלנטה בלבד של צורה חומרית, פשוטו כמשמעו. ביקוריהם האחרים של האוונאלים הינם "טכניים", ובתפקידם זה הם אינם מתגשמים בגוף לשם מתן השירות לפלנטה. באם בן סמכותי מגיע בלעדית כמסיים-עידן, הוא מגיע לפלנטה כהוויה רוחנית והינו בלתי-נראה בעבור היצורים החומריים של העולם. ביקורים טכניים מסוג זה חוזרים ונשנים במהלך ההיסטוריה הארוכה של עולם מיושב.

בנים אוונאלים עשויים לפעול כשופטים פלנטאריים בטרם התנסו בסמכות או במתת. לעומת זאת, במהלך כל אחת ממשימות אלה, הבן שהתגשם יפסוק את דינו של העידן הפלנטארי שהסתיים; באותו אופן פועל בן בורא כאשר הוא מתגשם כדמות בשר ודם במשימת מתת. בשעה שבן פרדיס מבקר בעולם אבולוציוני והופך כאחד האדם, נוכחותו מסיימת עידן ומהווה פסק-דין בעבור אותו עולם.

4. משימות סמכותיות

על-פי-רוב, עולם מיושב זוכה לביקור מאת אוונאל מפרדיס במסגרת משימה סמכותית בטרם הופעתו של בן מתת על הפלנטה. במידה שזהו ביקור סמכותי ראשון, האוונאל תמיד מתגשם בגוף כהוויה חומרית. הוא מופיע בפלנטה המשימה כגבר בוגר הנמנה על הגזעים בני התמותה; כהוויה שהיצורים בני התמותה החיים באותה עת מסוגלים לראות ויכולים ליצור עימה מגע פיזי. במהלך התגשמות סמכותית הקשר של הבן האוונאלי עם הכוחות הרוחניים המקומיים והאוניברסאליים הינו מלא ורציף.

פלנטה עשויה לחוות מספר רב של ביקורים סמכותיים, הן בטרם הופיע בה בן מתת והן לאחר הופעתו. אוונאל אחד או אוונאלים שונים עשויים לבקר בפלנטה פעמים רבות, ולשמש כשופטיו של עידן, אך משימות שיפוט טכניות שכאלה אינן משימות של מתת ואף לא משימות של סמכות, ובמהלכן האוונאלים לעולם לא מתגשמים בגוף. ואף כאשר פלנטה מתברכת בביקורים סמכותיים חוזרים ונשנים, לא תמיד מתגשמים האוונאלים בגוף; וכאשר הם כבר משרתים בדמות בשר ודם בני-תמותה, תמיד מופיעים הם כהוויות בוגרות של אותו עולם; לעולם הם אינם ילידי אישה.

כאשר, במסגרת משימות מתת או משימות סמכות, מתגשמים בני פרדיס בגוף, הם מצוידים במכווננים מנוסים; מכווננים המשתנים ממשימה למשימה. המכווננים השוכנים בדעתם של בני האל שהתגשמו לעולם אינם יכולים לקוות להפוך לאישיות באמצעות היתוך עם ההוויות האנושיות-אלוהיות שבקרבתם הם שוכנים, ואולם תדירות הופכים הם לאישיים במצוות האב האוניברסאלי. מכווננים שכאלה מרכיבים את המועצה העליונה בדיוויניגטון אשר מנחה, מנהלת, מזהה ושולחת את משגוחי המסתורין אל העולמות המיושבים. והם גם אלה שמקבלים את המכווננים המוסמכים עם שובם אל "חיקו של האב" לאחר המוות וההתפרקות של משכנותיהם הארציים. ובאופן הזה הופכים המכווננים הנאמנים של שופטי העולמות לראשונים ולמרוממים בקרב בני מינם.

אורנטיה מעולם לא אירחה בן אוונאל במשימה סמכותית. לו הייתה אורנטיה עוקבת אחר תוכניתם הכללית של העולמות המיושבים, כי אז היא הייתה מתברכת במשימת סמכות אי-שם בין ימיו של אדם לבין המתת של מיכאל המשיח. ואולם, הקדרה הרגילה של בני פרדיס על הפלנטה שלכם שובשה לחלוטין על-ידי הופעתו של הבן הבורא שלכם במתת הסופית שלו לפני כאלף ותשע-מאות שנים.

ייתכן שאורנטיה תקבל ביקור מאת אוונאל אשר יצטוו להתגשם במסגרת משימה סמכותית, ואולם, בנוגע להופעתם העתידית של בני פרדיס, "אף מלאכי שמיים לא ידעו מועדו של ביקור כעין זה"; זאת באשר עולם המתת של מיכאל הופך לתחום-חסות יחיד ואישי של בן מאקטור, וככזה הינו

כפוף באופן מלא לתוכניותיו שלו ולשליטתו. ובכל הנוגע לעולמכם שלכם, הופך הדבר סבוך אף יותר בעטייה של ההבטחה שנתן המיכאל שלכם לשוב בזמן מן הזמנים. וללא קשר לאי ההבנה הנוגעת לשהותו של מיכאל מנבאדון באורנטיה, דבר אחד הינו מהימן באופן ודאי – הבטחתו לשוב לעולמכם. על הרקע הזה, אך הזמן לבדו יוכל לגלות את הסדר העתידי של ביקורי בני-פרדיס של האל באורנטיה.

5. המתת של בני האל של פרדיס

הבן הנצחי הינו הדבר הנצחי של האל. הבן הנצחי הינו הביטוי המושלם של המחשבה האינסופית המוחלטת ה"ראשונה" של האב הנצחי. כאשר מתחיל שכפול אישי של בן מקורי זה – או התפשטות אלוהית שלו – במשימת המתת תוך התגשמות בגוף כבן-תמותה, הופכת האמירה כי "הדבר האלוהי בשר ודם הוא" לנכונה פשוטה כמשמעה, וכמו-כן כי הדבר אכן שוכן בקרב ההוויות הנמוכות שמוצאן חייתי.

האמונה הרווחת באורנטיה היא כי תכלית המתת של הבן הינה להשפיע באופן כלשהו על גישתו של האב האוניברסאלי. ואולם, ההארה שלכם תצביע על כך שאין אמת בדבר. משימות המתת של הבנים האוניברסאליים ושל הבנים מסדר מיכאל הינן חלקים הכרחיים בתהליך ההתנסותי שנועד להפוך את הבנים הללו לשליטים ולשופטים בטוחים ואוהדים של האנשים ושל הפלנטות של הזמן והמרחב. הנתיבה בת שבעת חלקי המתת הינה התכלית העליונה של כל הבנים הבוראים של פרדיס. וכל הבנים הסמכותיים מונעים באותה רוח של שירות, אשר מאפיינת בנדיבות כה רבה את הבנים הבוראים הראשיים ואת הבן הנצחי של פרדיס.

סדרים מסוימים של בני פרדיס חייבים להיות מוענקים לכל עולם של בני-תמותה, על-מנת לאפשר למכוונני מחשבה לשכון בדעתם של כל בני האדם הנורמאליים באותו עולם; זאת הואיל והמכווננים אינם מגיעים אל כל ההוויות האנושיות תמימות הלבב, עד אשר רוח האמת מושפעת על כל בשר; ועצם שליחתה של רוח האמת מותנית בחזרתו של בן פרדיס, לאחר שביצע בהצלחה משימת מתת כבן-תמותה בעולם מתפתח, אל המטה של יקום העל.

משפטים רבים של סוף עידן יתרחשו במהלך ההיסטוריה הארוכה של פלנטה מיושבת, ואף ייתכן כי תתרחש יותר ממשימה סמכותית אחת, אך באופן הרגיל ישרת בן מתת בעולם רק פעם אחת. כל עולם מיושב נדרש לקבל אך פעם אחת יחידה בן מתת, המגיע לחיות חיים מלאים של בן-תמותה מלידה ועד מוות. במקדם או במאוחר, וללא קשר למעמדו הרוחני, כל עולם מיושב בבני-תמותה עתיד לארח בן סמכותי במשימת מתת, למעט הפלנטה היחידה בכל יקום מקומי אשר בה בוחר בן בורא לקיים את המתת כבן-תמותה בעצמו.

באשר תבינו יותר על אודות בני המתת, תבחינו גם בסיבה שבעטייה קיים עניין כה רב באורנטיה במסגרת היסטוריה של נבאדון. הפלנטה הקטנה והבלתי-משמעותית שלכם מעניינת את היקום המקומי פשוט משום שהיא מהווה את עולם הבית של ישוע מנצרת כבן-תמותה. אורנטיה שימשה כבמה למתת הסופית והמוצלחת של הבן הבורא שלכם, הזירה אשר בה הרוויח מיכאל את הריבונות האישית העליונה ביקום של נבאדון.

הבן הבורא מבלה חלק גדול מזמנו – בעיקר לאחר השלמת משימת המתת שלו עצמו כבן-תמותה – במטה היקום המקומי שלו בייעוץ ובהנחיה למועצת הבנים הנלווים, לבנים הסמכותיים ולאחרים. בנים אלו מעניקים עצמם לעולמות החלל באהבה ובדבקות, בחמלה רכה ובהתחשבות מלאת חיבה. ושירותים אלו הניתנים לפלנטות אינם נופלים במאום מאלו אשר ניתנים על-ידי המיכאלים בעת המתת כבני-תמותה. אמת היא כי הבן הבורא שלכם בחר כעולם ההרפתקה הסופית של התנסותו כיצור, בעולם אשר סבל פורענות יוצאת-דופן. ואולם, אף פלנטה אינה יכולה להגיע למצב כזה שבו תידרש למתת של בן בורא על-מנת לשקם את מצבה הרוחני. כל אחד מן הבנים בקבוצת המתת היה מספיק בדיוק באותה מידה, משום שהבנים הסמכותיים, בכל משימותיהם בעולמות היקום המקומי, הינם יעילים באופן אלוהי וחכמים-בכל ממש כאחיהם מפרדיס, הבן הבורא.

אף-על-פי שעבור בני פרדיס אלו תמיד קיימת האפשרות לאסון במהלך משימות המתת הכרוכות בהתגלמות בגוף, טרם ראיתי רישום המתעד את כישלונם או את סטייתו מדרך הישר של בן סמכותי או של בן בורא במסגרת משימת מתת. גם אלו וגם אלו הינם ממקור קרוב מדי למושלות המוחלטת מכדי להיכשל. אכן הם נוטלים על עצמם משום סיכון, ואכן הופכים הם ליצורים בשר ודם בני-תמותה וכך זוכים בנסיגה הייחודי כיצור, אך ככל שהשגתי מגעת הם מצליחים תמיד. הם אינם נכשלים אף-פעם בהשגת מטרת משימת המתת שלהם. והסיפור של שירות המתת ושל השירות הפלנטארי שלהם ברחבי נבאדון הינו הפרק המרתק והנאצל ביותר בהיסטוריה של יקומכם המקומי.

6. נתיבות המתת כבני-תמותה

השיטה שבאמצעותה מתכונן בן פרדיס להתגשמות בת-תמותה כבן של מתת, והאופן שבו הוא משתכן ברחם אימו בעולם המתת, הינם מסתורין של היקום; ונגזר על כל מאמץ לגלות את אופן פעולת טכניקה זו של סונארינגטון להעלות אך חרס. הניחו, אם כן, לידע הנשגב על אודות חיי ישוע מנצרת כבן-תמותה לשקוע בנשמותיכם, אך בל תשחיתו את מחשבותיכם בניחושים חסרי-תועלת בדבר האופן שבו התממשה התגשמות מסתורית זו של מיכאל מנבאדון. הבה נשמח כולנו בידיעה ובביטחון שיכולות מעין אלה הינן אפשריות בעבור הטבע האלוהי, ובל נשחית את זמננו בהשערות עקרות על אודות הטכניקה שבה עשתה התבונה האלוהית שימוש על-מנת לחולל תופעה שכזאת.

במשימת מתת כבן-תמותה, תמיד נולד בן פרדיס מרחם אישה וגדל כבן זכר של אותו עולם, ממש כשם שעשה ישוע באורנטיה. כל הבנים הללו, אשר משרתים שירות עילאי, עוברים מילדות לנערו ועד לבגרות, ממש ככל אדם אחר. בכל מובן, הם הופכים להיות כבני התמותה של אותו גזע אשר אליו הם נולדו. והם שוטחים את בקשותיהם בפני האב ממש כשם שעושים זאת ילדי העולמות אשר בהם הם משרתים. מנקודת מבט חומרית,

בנים אלוהיים-אנושיים אלו חיים חיים רגילים, למעט עניין אחד: הם אינם מביאים צאצאים לעולמות שבהם הם שוהים; זוהי מגבלה אוניברסאלית המושתתת על כל הסדרים של בני המתת של פרדים.

כשם שישוע עבד בעולמכם כבנו של נגר, כך עמלים בני פרדים אחרים בעבודות שונות בפלנטות המתת שלהם. תתקשו לחשוב על משלח-יד אחד שאותו לא מילא בן פרדים כלשהו במסגרת המתת שלו באחד מן העולמות האבולוציוניים של הזמן.

כאשר בן מתת הגיע לשלמות החוויה של החיים כבן-תמותה, בשעה שהוא השיג מושלמות של פונון עם המכוון השוכן בו, או אז מתחיל החלק של משימתו על-גבי הפלנטה שנועד להאיר את דעתם של אחיו אשר בגוף ולעורר השראה בנשמותיהם. בנים אלה מקדישים עצמם, כמורים, באופן בלעדי להארתם הרוחנית של העמים בני התמותה בעולמות אשר בהם הם שוהים.

בעוד שבמובנים רבים נתיבות המתת כבני-תמותה של המיכאלים ושל האוונאלים הינן דומות, הן אינן זהות לחלוטין: בן סמכותי לא יצהיר אף-פעם כי, "כל הרואה את הבן, ראה אף את האב," כפי שעשה הבן הבורא שלכם בעת שהותו בגוף באורנטיה. ואולם, בן אוונאל של מתת אכן מצהיר כי, "כל אשר ראה אותי, ראה אף את בנו הנצחי של האל". הבנים הסמכותיים אינם צאצאיו הישירים של האב האוניברסאלי, ואף אינם מתגשמים בגוף מתוך כפיפות לרצון האב; לעולם הם מעניקים עצמם כבני פרדים הכפופים לרצונו של הבן הנצחי של פרדים.

כאשר נכנס בן מתת בשעריו של המוות – בין אם הינו בן בורא ובין אם הינו בן סמכותי – הוא שב ומופיע כעבור שלושה ימים. ואולם, אל לכם לחשוב כי תמיד בנים אלו מסיימים את דרכם באופן הטרגי שבו סיים אותה הבן הבורא אשר שהה בעולמכם לפני כאלף ותשע-מאות שנים. החוויה הבלתי-רגילה ויוצאת-הדופן באכזריותה אשר חווה ישוע מנצרת גרמה לכך שאורנטיה תהיה ידועה באופן מקומי כ"עולם הצלב". אין כל הכרח כי בן האל יקבל טיפול לא-אנושי שכזה, ואכן, ברוב רובן של הפלנטות קיבלו את בני האל באופן מתחשב יותר, אפשרו להם לסיים את נתיבתם כבני-תמותה, לחתום את העידן, לשפוט את השורדים הישנים ולהתחיל עידן חדש, וזאת מבלי לכפות עליהם מוות אלים. שומה על בן של מתת שיפגוש את המוות, וכן שיעבור דרך כל החוויה הממשית של בני התמותה באותו עולם, ואולם, התוכנית האלוהית אינה דורשת כי יהא זה מוות אלים או בלתי-שגרתי.

כאשר בני מתת אינם מומתים באופן אלים, הם מוותרים מרצונם על חייהם ועוברים בשערי המוות, לא על-מנת למלא אחר דרישות של "צדק מחמיר" או של "חרון-אף אלוהי", אלא כדי להשלים את משימת המתת, כדי "לשתות עד תום מן הגביע" של נתיבת ההתגשמות בגוף ושל החוויה האישית של כל מה שכוללים חייו של יצור, כפי שהם נחווים על הפלנטות של הקיום כבני-תמותה. המתת, איפוא, הינה הכרח פלנטארי ואוניברסאלי, והמוות הפיזי הוא לא יותר מאשר חלק נחוץ נוסף במשימת המתת.

כאשר מסתיימת ההתגשמות כבן-תמותה, ממשיך אוונאל השירות לפרדים, ושם הוא מתקבל על-ידי האב האוניברסאלי; ומשם חוזר הוא אל היקום המקומי אשר בו הוצב, והוא מופר על-ידי הבן הבורא. או אז, אוונאל המתת והבן הבורא שולחים את רוח האמת המשותפת שלהם לפעול בלבבות העמים של בני התמותה השוכנים בעולם המתת. בעידני טרום-הריבונות של היקום המקומי, זוהי הרוח המשותפת של שני הבנים המוצאת אל הפועל על-ידי הרוח היצירתית. והיא שונה במידת מה מרוח האמת המאפיינת את עידני היקום המקומי שלאחר המתת השביעי של מיכאל.

עם סיום המתת האחרונה של בן בורא, רוח האמת – אשר נשלחה לכל עולמות היקום המקומי שקיבלו מתת-אוונאל – משנה את טיבה והופכת באופן מפורש יותר לרוחו של המיכאל הריבון. תופעה זו מתרחשת בה-בעת עם שרוח האמת משתחררת לשם שירות בפלנטה שבה שהה מיכאל כבן מתת בן-תמותה. ומכאן ואילך, כל עולם אשר מתכבד במשימה סמכותית יקבל את אותה רוח מנחמת של הבן הבורא בעל שבעת ההיבטים, בשיתוף עם אותו בן סמכותי, אשר אותה היה מקבל אילו הריבון של היקום המקומי היה מתגשם בו בגוף כבן של מתת באופן אישי.

7. הבנים המורים של השילוש

בני פרדים אישיים מאוד ורוחניים מאוד אלו, מגיעים לכדי קיום מאת שילוש פרדים. בהוואנה הם ידועים כסדר היומין. באורונטון, הם מוזכרים כבנים המורים של השילוש, וקרויים כך על שום הוריהם. בסאלווינגטון הם מכונים לעיתים בכינוי בני פרדים הרוחניים.

מספרם של הבנים המורים גדל בהתמדה. המְשדר האחרון של המפקד האוניברסאלי מונה את בני השילוש הללו, הפועלים ביקום המרכזי וביקומי העל, במעט יותר מעשרים-ואחד מיליארד, וזאת מבלי לכלול את המילואים של הבנים המורים אשר בפרדים, המהווים מעל לשליש מסך כלל הבנים המורים של השילוש הקיימים.

סדר הבנים של הַדְאִינְלִים איננו מהווה חלק אורגאני ממשלות היקומים המקומיים או יקומי העל. חבריו אינם בוראים או משקמים, ואף אינם שופטים או שליטים. עיסוקם נוגע יותר להארה מוסרית ולהתפתחות רוחנית מאשר למנהל היקום. הם הינם המחנכים האוניברסאליים המקדישים עצמם להתעוררות הרוחנית ולהנחיה המוסרית בכל העולמות. הסעד שלהם קשור באופן אינטימי לזה של אישיות הרוח האינוסופית, וכן הוא קרוב ביותר להרקעתם של היצורים לפרדים.

בנים אלו של השילוש חולקים את טיבן המשולב של שלוש אלוהויות פרדים, ואולם נראה כי בהאווה הם משקפים יותר את טיבו של האב האוניברסאלי. ביקומי העל נראה כי הם מתארים את טיבו של הבן הנצחי, ואילו בבריאות המקומיות דומה כי הם מציגים את אופייה של הרוח

האינסופית. בכל היקומים הם הינם התגשמות השירות וההבחנה התבונית.

בשונה מאחיהם מפרדים, המיכאלים והאוונאלים, הבנים המורים של השילוש אינם מקבלים כל אימון מקדמי ביקום המרכזי. הם נשלחים הישר אל מטרות יקומי העל, ומשם הם מוצבים לשירות ביקום מקומי כלשהו. במסגרת הסעד שאותו הם מעניקים לעולמות האבולוציוניים, הם עושים שימוש בהשפעה הרוחנית המשולבת של בן בורא ושל הבנים הסמכותיים הנלווים לו, וזאת משום שהדאינלים אינם נרחבים בעוצמת משיכה רוחנית משל עצמם.

8. הסעד של הדאינלים ביקום המקומי

הבנים הרוחניים של פרדים הינם הוויות שילוש ייחודיות והיצורים היחידים שמקורם-בשילוש אשר מזוהים באופן כה שלם עם מהלכם של היקומים ממקור-כפול. בחיבה מקדישים הם עצמם לסעד החינוך של היצורים בני התמותה ושל הסדרים הנמוכים של ההוויות הרוחניות. הם מתחילים את עבודתם במערכות המקומיות, ובהתאם לניסיון ולהישגים שהם צוברים, מתקדמים הם פנימה, דרך השירות בקונסטלציות ועד לעבודה המרומת ביותר בבריאה המקומית. עם הסמכתם עשויים הם להתמנות לשגרירים רוחניים המייצגים את היקומים המקומיים אשר בהם הם שירתו.

אינני יודע את מספרם המדויק של הבנים המורים בנבאדון; קיימים אלפים רבים מהם. רבים ממנהלי המחלקות בבתי הספר של המלכיצדקים נמנים על הסדר הזה, בעוד שהסגל המשולב של האוניברסיטה המוסמכת באופן הרגיל של סאלווינגטון מונה מעל למאה אלף, כולל את הבנים הללו. רבים מוצבים בעולמות האימון המורונטיים השונים, ואולם הם אינם עוסקים שם באופן בלעדי בהתקדמות האינטלקטואלית והרוחנית של בני התמותה; באותה מידה, הם עוסקים גם באימון של הוויות שרפיות ושל ילידים אחרים של הבריאות המקומיות. רבים מעוזריהם מגויסים מקרב השורות של הַנְיוֹת שֶׁשֶׁלְשׁוּ-עַל-יְדֵי בְרִיָּה.

הבנים המורים מרכיבים את הסגל המנהל את כל הבחינות והמבצע את כל מבחני ההסמכה של כלל השלבים הנמוכים של השירות האוניברסאלי, החל מתפקידי הזקיפים החיצוניים וכלה בתלמידי הכוכבים. הם מעבירים קורסי אימון ממושכים ביותר, החל מהקורסים הפלנטאריים ועד להפעלת המַכְלֵלָה הַגְבוּהָה לְבִינָה אשר בסאלווינגטון. הכרה, התואמת במידתה את המאמצים ואת ההישגים, מוענקת לכל המשלימים את ההרפתקאות האלה של בינה ושל אמת, בין אם הינם בני-תמותה מרקיעים ובין אם הינם כְּרוֹבִים שאפתניים.

כלל בני האל בכל היקומים חבים תודה לבנים המורים הללו, הנאמנים-לעולם והיעילים באופן אוניברסאלי. הם הינם המורים הנשגבים של כלל אישיות הרוח, ואפילו מוריהם המנוסים והאמיתיים של בני האל עצמם. ואולם, יקשה עלי לשתף אתכם באינסוף הפרטים על אודות חובותיהם ותפקידיהם של הבנים המורים. התחום העצום של פעילויות הבנים הדאינלים יובן באורנטיה טוב יותר כאשר תהפכו מתקדמים יותר מבחינה שכלית, ולאחר שיסתיים הבידוד הרוחני של הפלנטה שלכם.

9. השירות הפלנטארי של הדאינלים

כאשר מהלך האירועים בעולם אבולוציוני מורה כי בְּשֵׁלָה העת לתחילתו של עידן רוחני, תמיד מתנדבים הבנים המורים לשירות זה. אינכם מכירים סדר זה של בנים משום שאורנטיה מעולם לא חוותה עידן רוחני, קרי אלף שנים של הארה קוסמית. ואולם הבנים המורים מבקרים אף כעת בעולמכם מתוך מטרה לגבש תוכניות הנוגעות לשהייתם הצפויה בספירה שלכם. הם עתידים להופיע באורנטיה לאחר שתושביה ישיגו שחרור יחסי מאזיקי החייתיות ומכבלי החומרנות.

למורים הבנים של השילוש אין כל נגיעה להליך סיומם של עידנים פלנטאריים. הם אף אינם שופטים את המתים ואינם מתמירים את החיים, ואולם בכל משימה פלנטארית גלווה אליהם בן סמכותי אשר מבצע שירותים אלו. העיסוק היחיד של בנים מורים נוגע להשקתו של עידן רוחני, להפצעת השחר מעל התקופה של מציאויות רוחניות בפלנטה אבולוציונית. הם הופכים את התוספת הרוחנית בידע חומרי ובכינה של זמן למציאות.

לרוב, הבנים המורים נשארים על הפלנטה שאותה הם מבקרים למשך אלף שנות זמן פלנטארי. בן מורה אחד מולך על תקופת השלטון בת אלף השנים, ומסייעים בידו שבעים עמיתים מן הסדר שלו. הדאינלים אינם מתגשמים בגוף ואינם הופכים לחומריים באופן שיאפשר לבני התמותה לראותם; משום כך מתנהלים מגעיהם עם העולם אשר בו הם מבקרים באמצעות פעילויות פֶּכְבִּי הָעֶרֶב הַזֹּהָרִים, אישיות היקום המקומי אשר נלוות לבנים המורים של השילוש.

פעמים רבות עשויים הדאינלים לשוב לעולם מיושב, ובסיום משימתם הסופית תקבל הפלנטה מעמד של אור וחיים, שהוא המטרה האבולוציונית של כל העולמות המיושבים בבני-תמותה בעידן האוניברסאלי הנוכחי. סְגֵל הסופיוניות שֶׁל בְּנֵי הַתְּמוֹתָה עוסק רבות בספירות המצויות במעמד של אור וחיים, ופעילויותיו בפלנטות משיקות לאלה של הבנים המורים. ואכן, כל סדר הבנים הדאינלים קשור באופן אינטימי בכל שלבי הפעילות של הסופיונים ביצירות האבולוציוניות של הזמן והמרחב.

נראה כי הבנים המורים של השילוש מזוהים באופן כה מלא עם תוכנית ההתקדמות של בני התמותה בשלבים המוקדמים של ההרקעה האבולוציונית, עד אשר היננו נוטים להעלות השערות תכופות באשר לאפשרות התחברותם העתידית עם הסופיונים במסגרת הנתיבה שטרם-נתגלתה של היקומים העתידיים. היננו מבחינים בכך שחלק מן האישיות שמנהלות את יקומי העל מקורן בשילוש, ואילו חלקן האחר הינם

יצורים אבולוציוניים מרקיעים שאומצו על-ידי השילוש. היננו איתנים באמונתנו כי הבנים המורים והסופיונים עסוקים כעת ברכישת הניסיון של עמיתות-בזמן, אשר עשויה להיות אימון ההכנה המקדים לשותפות קרובה בייעוד אוניברסאלי עתידי כלשהו שטרם-נתגלה. האמונה שלנו באוורסה גורסת כי בשעה שיתייצבו לבסוף שבעת יקומי העל במעמד של אור וחיים, הבנים המורים הללו מפרדים – אשר הפכו בקיאים כל-כך בבעיות העולמות האבולוציוניים ואשר עסקו זמן כה רב בנתיבותיהם של בני התמותה האבולוציוניים – יועברו ככל הנראה לשותפות נצחית עם סָגֶל פְּרָדִיס שֶׁל הַסּוֹפְיוֹנִיּוֹת.

10. הסעד המאוחד של בני פרדיס

כל בני האל של פרדיס הינם אלוהיים במקורם ובטיבם. עבודתו של כל בן פרדיס בשירותו של כל עולם, מתבצעת בדיוק כאילו היה אותו בן של שירות – בנו הראשון והיחיד של האל.

בני פרדיס מהווים את המיצג האלוהי בעבור תחומי הזמן והמרחב, של טבען בפעולה של שלוש אישיות האלוהות. הבנים הבוראים, הבנים הסמכותיים והבנים המורים הינם מתנותיהן של האלוהיות הנצחיות לילדי האדם ולכל היצורים האחרים בעלי פוטנציאל ההרקעה ברחבי היקום. בנים אלו של האל הינם הסועדים האלוהיים אשר מקדישים עצמם ללא-הרף למלאכת הסיוע ליצורי הזמן בדרכם להשיג את המטרה הרוחנית הגבוהה של הנצח.

בבנים הבוראים, אהבתו של האב האוניברסאלי מתמזגת עם רחמיו של הבן הנצחי ומתגלה ליקומים המקומיים בעוצמה היצירתית, בסעד האוהב ובריבונות המתחשבת של המיכאלים. בבנים הסמכותיים, רחמיו של הבן הנצחי מתאחדים עם סעד הרוח האינסופית, ומתגלים לעולמות האבולוציוניים בנתיבותיהם של אותם אוונאלים של שיפוט, שירות ומתת. בבנים המורים של השילוש, האהבה, הרחמים והסעד של שלוש אלוהיות פרדיס מתואמים ברמות הערכים הגבוהות ביותר של הזמן והמרחב, ומוצגים ליקומים כאמת חיה, כטוב אלוהי וכיופי רוחני אמיתי.

סדרים אלה של בנים משתפים פעולה ביקומים המקומיים על-מנת להביא להתגלות אלוהיות פרדיס ליצורים של החלל: כאביו של יקום מקומי, מגלם בן בורא את טיבו האינסופי של האב האוניברסאלי. כבני המתת של הרחמים, מגלים האוונאלים את הטבע שאין-דומה-לו של הבן הנצחי בעל החמלה האינסופית. כמורים האמיתיים של האישיות המרקיעות, מגלים הבנים הדאינלים של השילוש את אישיות המורה של הרוח האינסופית. בשיתוף הפעולה האלוהי שלהם תורמים המיכאלים, האוונאלים והדאינלים להתממשות ולהתגלות אישיותו וריבונותו של האל העליון ביקומי הזמן והמרחב ובעבורם. בהרמוניה של פעולותיהם המשולשות, לנצח פועלים בני האל של פרדיס כחיל החלוץ של אישיות האלוהות, בעודם עוקבים אחר ההתרחבות הבלתי-נגמרת של אלוהיותו של המקור והמרכז הגדול הראשון מן האי הנצחי של פרדיס אל עבר המעמקים הלא-נודעים של החלל.

[הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאוורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 21

הבנים הבוראים של פרדיס

הבנים הבוראים הינם יוצרי היקומים המקומיים של הזמן והמרחב ושליטיהם. בוראים וריבונים אלו הינם ממקור כפול, ומגלמים הם את מאפייניהם של האל האב ושל האל הבן. ואולם, כל בן בורא שונה מכל יתר האחרים; כל אחד מהם הינו ייחודי בטבעו, כפי שהינו ייחודי באישיותו; וכל בן בורא הינו "הבן היחיד" של אידיאל האלוהות המושלם אשר ממנו בא.

בעבודה הנרחבת של הארגון והפיתוח של יקום מקומי, וכן בהפיכתו של יקום זה למושלם, לעולם נהנים הבנים הנעלים הללו מן האישור התומך של האב האוניברסאלי. יחסיהם של הבנים הבוראים עם אביהם אשר בפרדיס הינם יחסים הדוקים ושופעים. וללא ספק, החיבה העמוקה של ההורים האלוהיים כלפי צאצאיהם הנשגבים מהווה מקור בלתי-נדלה של אהבה יפהפיה ונשגבת-כמעט, אשר אפילו הורים בני-תמותה נושאים כלפי ילדיהם.

בני פרדיס ראשוניים אלו הופכים לאישיות כמיכאלים. כאשר יוצאים הם את פרדיס על-מנת למצוא את יקומיהם, הם ידועים כמיכאלים בוראים. ובשעה שהם תופסים את מקומם בסמכות העילאית, הם נקראים מיכאלים מאסטרס. ולעיתים, הינו מתייחסים אל הריבון של עולמכם, נבאדון, כמשיח מיכאל. לעולם ועד מולכים הם בעקבות "סדר המיכאלים"; זהו כינויו של הבן הראשון מן הסדר שלהם ומן הטבע שלהם.

אף כי המיכאל המקורי, או המיכאל הראשון להיוולד, לא חווה מעולם התגשמות בגוף כהווייה חומרית, הוא עבר שבע פעמים דרך החוויה של הרקעת היצור הרוחני בשבעת מעגלי האוונה, והתקדם מן הספירות החיצוניות אל עבר המעגל הפנימי ביותר של הבריאה המרכזית. סדר המיכאלים מכיר את היקום המקיף מקצהו ועד קצהו; אין קיימת ולו חוויה מהותית אחת אשר חווה מי מילדי הזמן והחלל, ואשר לא השתתפו בה המיכאלים באופן אישי; לאמיתו של דבר, חולקים הם לא רק את הטבע האלוהי, כי אם אף את טבעם שלכם; כלומר, את כל סוגי הטבע כולם, מן הגבוהים ביותר ועד לנמוכים ביותר.

המיכאל המקורי יושב בראש אסיפת בני פרדיס הראשיים, כאשר זו מתכנסת להתוועדות במרכזם של הדברים כולם. לא עבר זמן רב מאז נקלט באוורסה מִשְׁדֵּר אוניברסאלי על אודות התכנסות יוצאת-דופן אשר התרחשה באי הנצחי בהשתתפות מאה וחמישים אלף בנים בוראים, אשר נאספו ובנוכחות הוריהם דנו בנוגע להתקדמות האיחוד והיציבות של יקום היקומים. הייתה זו קבוצה נבחרת של מיכאלים ריבוניים, בנים אשר עברו שבע פעמים את חווית המתת.

1. מקורם וטבעם של הבנים הבוראים

כאשר מלאות הרעיון הרוחני המוחלט בבן הנצחי פוגש במלאות מושג האישיות המוחלט באב האוניברסאלי; כאשר איחוד יצירתי שכזה מושג לבסוף במלואו; כאשר מתרחשות זהות מוחלטת שכזו של רוח ויחידות אינסופית שכזו של מושג האישיות; או אז, ושם ממש, ומבלי שתפחת כהוא זה האישיות, או זכותה של מי מן האלוהויות האינסופיות, מבזיק בשלמותו לכדי קיום בן בורא חדש ומקורי, הבן היחיד של האידיאל המושלם ושל הרעיון רב העוצמה, אשר איחודם מצמיח אישיות בוראת חדשה זו של עוצמה ושל מושלמות.

כל בן בורא הינו הצאצא היחיד אשר נברא – ואף היחיד אשר עשוי להיברא – כתוצאה מן האיחוד המושלם של המושג המקורי של דעת אינסופית, נצחית ומושלמת, עם המושג המקורי של דעת דומה לה, ואשר שייכות שתיהן לבוראים הקיימים-לעד של יקום היקומים. לעולם לא יוכל להתקיים בן נוסף כזה, משום שכל בן בורא הינו הביטוי הבלתי-מסויג, הגמור והסופי, וכן ההתגלמות של כל אחד מן השלבים של כל מאפיין של כל אפשרות למציאות אלוהית, אשר תוכל – במהלך הנצח כולו – להימצא, להתבטא על-ידי-, או להתפתח מאותם פוטנציאלים יצירתיים, אשר התאחדו לשם הבאתו לכדי קיום של בן מיכאל זה. כל בן בורא הינו מוחלטות האיחוד של המושגים האלוהיים אשר מהווים את מקורו הנשגב.

ככלל, נגזרים טבעיהם האלוהיים של הבנים הבוראים הללו באופן שווה מתכונותיהם של שני הוריהם מפרדיס. כולם חולקים את מלאות טיבו האלוהי של האב האוניברסאלי ואת מלאות הזכויות היציריות של הבן הנצחי; ואולם, בעת שהיננו מתבוננים בפעולתם המעשית של המיכאלים ביקומים, הינו מבחינים בהבדלים בולטים לעין. נראה כי חלק מן הבנים הבוראים דומים יותר לאל האב; ואילו אחרים דומים יותר לאל הבן. לדוגמה: מן המגמה המסתמנת בניהול היקום של נבאדון, עולה כי טיבו ואופיו של הבן הבורא שלו ושליטו, דומים יותר לאלו של הבן-האם הנצחי.

עוד ראוי לציין, כי בראש יקומים מסוימים עומדים מיכאלים מפרדים אשר דומים באופן שווה הן לאל האב והן לאל הבן. ובשום אופן, אין בהבחנות האלה משום ביקורת; הן הינן אך בבחינת ציון עובדה.

אינני יודע את מספרם המדויק של הבנים הבוראים הקיימים; ואולם יש לי סיבות טובות להאמין שמספרם עולה על שבע-מאות אלף. כעת, ידוע לנו שקיימים בדיוק שבע-מאות אלף איחודי-יומין, וכן שאין ממשיכים להיווצר איחודי-יומין נוספים. כמו כן, היננו מבחינים בכך שדומה כי התוכניות המוסמכות של העידן האוניברסאלי הנוכחי מראות שעל איחוד-יומין אחד להיות מוצב בכל יקום מקומי ולשמש כשגרירו המייעץ של השילוש. עוד היננו מבחינים בכך שמספרם ההולך וגדל של הבנים הבוראים כבר עלה על מספרם של איחודי היום, אשר איננו משתנה. ואולם, מעולם לא נמסרו לנו פרטים בנוגע לגורלותיהם של המיכאלים אשר מעבר למספר שבע-מאות אלף.

2. הבוראים של היקומים המקומיים

בני פרדיס מן הסדר הראשי הינם המתכננים, הבוראים, הבנאים והמנהלים של תחומיהם, היקומים המקומיים של הזמן והמרחב, המהווים את היחידות היצרניות הבסיסיות של שבעת יקומי העל האבולוציוניים. בן בורא מורשה לבחור את אזור החלל בקוסמוס אשר בו תתרחש פעילות העתידית, ואולם, לפני שיורשה להתחיל ולו בארגון הפיזי של יקומו, שומה עליו לבלות זמן ממושך בהתבוננות המוקדשת ללימוד מאמציהם של אחיו הבוגרים ביצירות השונות הממוקמות ברחבי יקום העל אשר בו תתרחש פעילותו שלו. ולפני כל זאת, יהיה על הבן המיכאל להשלים את חוייתו הממושכת והייחודית של ההתבוננות בפרדיס, וכן את האימון בהאווה.

כאשר יוצא בן בורא מפרדיס להרפתקת יצירתו של יקום, אשר הוא עצמו יעמוד בראשו – ולמעשה יהיה לאלוהיו – של אותו יקום מקומי פרי ארגונו, או אז, ימצא עצמו בפעם הראשונה בקשר קרוב עם המקור והמרכז השלישי, ובמובנים רבים אף יהיה תלוי בו. אף כי הרוח האינוסופית שוכנת במרכזם של כל הדברים לצד האב ולצד הבן, עתידה היא לשמש כפועל כעוזרתו היעילה של כל בן בורא. לפיכך, לכל בן בורא נלווית בת יצירתית של הרוח האינוסופית, אותה הוויה אשר עתידה לשמש כסועדת האלוהית, כרוח האם של היקום המקומי החדש.

יציאתו של בן מיכאל לדרך זו משחררת לעד את זכויות היצירה שלו מן המקורות ומן המרכזים של פרדיס, והן כפופות אך ורק למגבלות מסוימות הטבועות בקדם-היקום של מקורות ומרכזים אלו, וכן לעוצמות ולנוכחויות קודמות אחרות. בין המגבלות האלה על זכויות היוצר המוקנות לאביו של יקום מקומי – אשר אחרת היו עוצמתיות-בכל – ניתן למנות את:

1. האנרגיה-חומרנשלטת בידי הרוח האינוסופית. לפני שיוכלו להיווצר צורות או דברים חדשים כלשהם – קטנים כגדולים – ולפני שניתן יהיה לנסות ליצור התמרות חדשות של אנרגיה-חומר, חייב בן בורא לקבל את הסכמתה ואת שיתוף הפעולה הפעיל של הרוח האינוסופית.

טיפוסים ותוכן של יצורים נשלטים בידי הבן הנצחי. בטרם יוכל בן בורא לעסוק ביצירת טיפוס חדש כלשהו של הוויה, או ביצירת תוכן חדש כלשהו של יצור, שומה עליו לקבל את הסכמת האם-הבן הנצחית והמקורית.

3. אישיות מתוכננת ומוענקת על-ידי האב האוניברסאלי.

הסוגים והתבניות של הדעת נקבעים על-ידי גורמי ההווה הקודמים ליצור. לאחר שגורמים אלו התאגדו על-מנת לכוון יצור (אישי או אחר), מוענקת הדעת על-ידי המקור והמרכז השלישי, אשר הינו המקור האוניברסאלי של סעד הדעת בעבור כלל ההוויות המצויות מתחת לרמת הבוראים הפרדיסיים.

השליטה בתכניות ובסוגי הרוח תלויה ברמה של מופעיהן. בסיכומו של דבר, נשלט התכנון הרוחני על-ידי השילוש, או על-ידי מתנות הרוח הקודמות-לשילוש של אישיות השילוש – האב, הבן והרוח.

כאשר בן אלוהי ומושלם שכזה ניכס לעצמו את המרחב בחלל של היקום שאותו הוא בחר; כאשר נפתרו הבעיות הראשוניות של חומריות היקום והתייצבותו הבסיסית; וכאשר יצר הבן איחוד יעיל של שיתוף פעולה לצרכי עבודה עם הבת המשלימה של הרוח היצרנית; או אז מתחילים בן היקום ורוח היקום הללו את הקשר, אשר נועד להיות המקור לקהילת ילדיהם הרבים מספור ביקומם המקומי. בקשר עם מאורע זה, משתנה טיבה של התמקדות הרוח היצרנית של הרוח האינוסופית של פרדיס, ומקבלת את איכויותיה האישיות של רוח האם של יקום מקומי.

אף-על-פי שכל הבנים הבוראים הינם אלוהיים כהוריהם בפרדיס, אף-אחד מהם אינו דומה בדיוק למשנהו; כל אחד מהם הינו ייחודי, מגוון, בלעדי ומקורי, הן בשיבו והן באישיותו. והואיל והם הינם הארכיטקטים והיוצרים של תוכניות החיים בתחומיהם, רב-גוניות זו מבטיחה גם כי תחומיהם יהיו מגוונים בכל צורה ושלב של קיום חי אשר מוצאם מן המיכאל, ואשר עשויים להיווצר בהם או להתפתח בהם לאחר מכן. מכאן שסדרי היצורים הילידים ביקומים המקומיים הינם מגוונים למדי. אין שניים מהם אשר מנוהלים או מיושבים על-ידי הוויות ילידיות ממוצא-כפול אשר יהיו זהים בכל המובנים. בתחומו של כל יקום על, מחצית מתכונותיהם הטבועות הינן דומות למדי, בהיותן נגזרות מן הרוחות היצרניות האחדות; ואילו המחצית השנייה משתנה, באשר מקורה הוא מן הבנים הבוראים המגוונים. ואולם, רב-גוניות שכזו אינה מאפיינת את היצורים אשר מקורם הבלעדי הינו ברוח היצרנית, ואף לא את אותן הוויות מיובאות אשר הינן ילידות היקום המרכזי או יקומי העל.

כאשר בן מיכאל נעדר מן מקומו, מנוהלת ממשלתו על-ידי ההווה הילידית הראשונה, כוכב הבוקר הבהיר, הוא המנהל הכללי של היקום. בזמנים מעין אלו, עצתו והנחייתו של איחוד היומין לא תסולא בפז. במשך היעדרויותיו אלה, יכול הבן הבורא להפקיד את שליטת העל של נוכחותו הרוחנית בעולמות המיושבים ובלבבות ילדיו בני התמותה בידי עמיתתו רוח האם. ולעולם נותרת רוח האם של יקום מקומי במָּשָׁה שלו, ומשם שולחת היא את דאגתה התומכת ואת סעד הרוח שלה לכל קצותיו של תחום אבולוציוני זה.

נוכחותו האישית של בן בורא ביקומו המקומי איננה נחוצה לשם ההתנהלות החלקה של בריאה חומרית ממוסדת. בנים אלו עשויים לנסוע לפרדים, ועדיין ימשיכו יקומיהם לנוע בחלל. הם עשויים להניח את מָּטָה השליטה ולהתגשם כילדים של הזמן; ועדיין תמשכנה ממלכותיהם לנוע מסביב למרכזיהן התואמים. אף התארגנות חומרית איננה בלתי-תלויה באחיזת הכבידה המוחלטת של פרדים, או בשליטת-העל הקוסמית הטבועה בנוכחות המוחלט הבלתי-מוגדר בחלל.

3. ריבונות על היקום המקומי

תחום של יקום ניתן לפן בורא בהסכמת שילוש פרדים ובאישורה של רוח האב המפקחת על אותו יקום-על. פעולה זו כמיה כהעברת חֶזְקָה פיזית, כשטר בעלות קוסמי. ואולם, רוממותו של בן מיכאל מרמת השלטון הראשונית הזו, בעלת המגבלה העצמית, אל הנשגבות ההתנסותיות של ריבונות אשר אותה רכש בעצמו, מגיעה הודות לחוויותיו האישיות במסגרת עבודת יצירת היקום ומתת ההתגשמות. עד אשר ישיג ריבונות הנרכשת-במתת, הוא שולט אך כבא-כוחו של האב האוניברסאלי.

בכל עת יכול בן בורא לטעון לריבונות מלאה על הבריאה שאותה ברא בעצמו, אך הוא בוחר בחוכמה להימנע מכך. זאת משום שאם ייקח לעצמו – בטרם עבר דרך התגשמויות המתת כיצור – ריבונות עילאית אשר לא הרוויח אותה, או אז ייסוגו אישיות פרדים השוכנות ביקומו המקומי. ואולם, מעולם לא אירע כדבר הזה בכל רחבי בריאות הזמן והמרחב.

עצם עובדת פעולת הבריאה מרמזת על הריבונות המלאה, ואולם המיכאלים בוחרים להרוויח אותה באופן התנסותי, ובכך לשמר את שיתוף הפעולה המלא של כל אישיות פרדים המסופחות לממשלת היקום המקומי. אין אנו יודעים ולו על מיכאל אחד אשר פעל אי-פעם אחרת; ואולם, הם כולם יכלו לבחור לעשות כן, בהיותם לאמיתו של דבר בנים בעלי בחירה חופשית.

ריבונותו של בן בורא ביקום מקומי עוברת דרך שישה, ואולי דרך שבעה, שלבים של התבטאות התנסותית. שלבים אלה מופיעים בסדר הבא:

1. ריבונות ראשונית כבא-כוח – הסמכות הארעית הבדידה המופעלת על-ידי בן בורא, עוד בטרם רכשה עמיתתו הרוח היצירתית איכויות אישיות.

2. ריבונות משותפת כבא-כוח – שלטונם המשותף של הזוג הפרדיסי לאחר שרוח האם האוניברסאלית השיגה אישיות.

3. ריבונות מתעצמת כבא-כוח – ההתקדמות בסמכותו של בן בורא במהלך התקופה בה הוא נותן עצמו שבע פעמים במתת כיצור.

4. ריבונות עילאית – הריבונות המוסדרת שבאה בעקבות השלמת המתת השביעית. בנבאדון, תחילת הריבונות העילאית מקבילה לסיום המתת של מיכאל באורנטיה. והיא מתקיימת מזה מעט יותר מאלף ותשע-מאות שנים במושגי הזמן הפלנטארי שלכם.

5. ריבונות עילאית מתעצמת – מערכת היחסית המתקדמת הנובעת מהתייצבותם של רוב יצוריו של עולם במעמד של אור וחיים. שלב זה שייך לעתיד שטרם הושג ביקומכם.

6. ריבונות של שילוש – ריבונות זו מופעלת בשעה שכלל היקום התייצב זה מכבר במעמד של אור וחיים.

7. ריבונות שטרם-נתגלתה – מערכות היחסים שאינן-ידועות השייכות לעידן אוניברסאלי עתידי.

בקבלו את הריבונות התחילית במעמד של בא-כוח על היקום המקומי המתוכנן, נשבע מיכאל בורא בפני השילוש כי לא יכריז על ריבונות עילאית בטרם הושלמו שבע משימות המתת כיצור, ובטרם אושרו על-ידי שליטי יקום העל. ואולם, לולא יכול היה בן מיכאל להכריז כרצונו על ריבונות שכזו, שאותה לא הרוויח, כי אז לא הייתה כל משמעות לשבועה שלא לעשות כן.

אף במהלך העידנים שבטרם המתת, בן בורא שולט בתחומו באופן כמעט-עילאי בשעה שאין מתקיימת התנגדות בחלק זה או אחר שלו. שליטה מוגבלת הייתה מתבטאת אך בקושי, לו הייתה הריבונות נותרת בלתי-מאותגרת לעולם. הריבונות אשר מפעיל בן בורא של טרום-מתת ביקום בו אין התמרדות, אינה גדולה יותר מן הריבונות ביקום שבו היא קיימת; ואולם, במקרה הראשון של הריבונות המגבלות אינן נגלות לעין; בעוד שבמקרה השני הן כן נגלות לעין.

אם סמכותו או ממשלתו של בן בורא עומדת אי-פעם תחת אתגר, התקפה, או שהיא מושמטת בסכנה, הוא מחויב לנצח לקיים, לשמר ולהגן על בריאתו האישית, ובמקרה הצורך אף להחזירה. בנים בוראים שכאלה עשויים לחוות טרדות או הצקות אך ורק על-ידי יצורים שהם עצמם בראו, או

על-ידי הוויות גבוהות יותר אשר בוחרות לעשות כן. ניתן להסיק כי אין זה סביר ביותר ש"הוויות גבוהות יותר", אלה אשר מקורן הינו ברמות גבוהות מאלה של היקום המקומי, תטרדנה בן בורא, ואכן כאלה הם פני הדברים. ואולם, אם זוהי בחירתו, הן יכולות לעשות כן. בקרב אישיות, המידות הטובות הינן רצוניות; בקרב יצורים בעלי רצון חופשי, היושרה אינה אוטומאטית.

בטרם סיים בן בורא את נתיבת המתת שלו, שולט הוא תחת מגבלות ריבונות מסוימות, שאותן משית הוא על עצמו; ואולם, לאחר סיום שירות המתת, שולט הוא הודות לחוויות הממשיות שאותן חווה בשעה שהתגשם כדמות יצוריו המגוונים ובצורתם. משהיה בורא שבע פעמים בקרב יצוריו, ומשנסתיימה נתיבת המתת, או אז מתייצב הוא בסמכותו העילאית ביקום; או אז הופך הוא לבן מאסטר, לריבון ולשליט עילאי.

הטכניקה להשגת ריבונות עילאית על יקום מקומי כוללת את שבעת הצעדים ההתנסותיים הבאים:

1. לחדור באופן התנסותי שבע רמות הוויה של יצורים באמצעות הטכניקה של התגשמות המתת בדמותם של היצורים ברמה הנדונה.

2. לערוך הקדשה התנסותית לכל אחד משבעת הרבדים של רצון אלוהות פרדים, כפי שזו באה לידי ביטוי אישי בשבע רוחות האב.

3. לחצות כל אחת משבע ההתנסויות ברמות היצורים, במקביל לביצוע של אחת משבע ההקדשות לרצון של אלוהות פרדים.

4. להציג באופן התנסותי, ובכל רמת יצור, את פסגת החיים כיצור לאלוהות פרדים ולכל היצורים התבוניים ביקום.

5. לגלות באופן התנסותי, ובכל רמת יצור, את אחד משלבי שבע רמות רצון האלוהות, לרמת המתת ולכל היקום.

6. לאחד באופן התנסותי את שבעת הרבדים של ההתנסות כיצור, עם התנסות ההקדשה בעלת שבעת הרבדים, לשם גילוי טיבה ורצונה של האלוהות.

7. להגיע למערכת יחסים חדשה וגבוהה יותר עם ההווה העליונה. השלכת הטוטאליות של התנסות בורא-ברוא זו מעצימה את מציאותיות האל העליון ביקום העל, את ריבונותו בזמן ובמרחב של העליון הפל-יכול, וכן הופכת לעובדה את ריבונותו העילאית של מיכאל מפרדים ביקום מקומי.

כאשר בן בורא מיישב את סוגיית ריבונותו ביקום מקומי, הוא לא רק מדגים את יכולתו לשלוט, אלא גם מגלה את טיבן של אלוהויות פרדים ומציג את גישתו בעלת שבעת ההיבטים. ההבנה הסופית והערכתו של היצור את עליונות האב נוגעת להרפתקת הבן הבורא, אשר במסגרתה הוא מוחל על כבודו ומקבל על עצמו את המשימה להתגשם בדמות יצוריו ולחיות את חוויותיהם. בני פרדים ראשיים אלו הינם המגלים האמיתיים של טיבו האוהב של האב ושל סמכותו המיטיבה; זהו אותו אב אשר – בשיתוף עם הבן ועם הרוח – עומד בראש כלל העוצמה, האישיות והממשל בכל רחבי ממלכות היקומים.

4. המתת של מיכאל

קיימות שבע קבוצות של בנים בוראים של מתת, המסווגות בהתאם למספר הפעמים אשר העניקו עצמם בנים אלו ליצורים של תחומיהם. קבוצות אלה נעות על הטווח שהחל מההתנסות הראשונית, מעלה דרך חמש הספירות הנוספות של התקדמות במתת, עד להשגת הפרק השביעי והאחרון בהתנסות כברוא-בורא.

משימות המתת של האוונאלים כרוכות תמיד בהתגשמות בגוף בן-תמותה, ואולם שבע התנסויות המתת של בן בורא כרוכות בהופעתו בשבע רמות יצורים, וקשורות לגילוי של שבעת הביטויים הראשיים של רצון האלוהות וטיבה. בטרם יוכלו לטעון לסמכות מבוססת ועילאית על היקומים שהם עצמם בראו, עוברים כל הבנים הבוראים – ללא יוצא-מן-הכלל – שבע פעמים דרך נתיבה זו את עצמם לילדיהם-יציריהם.

אף-על-פי שמשמיות מתת אלה משתנות ממגזר למגזר ומיקום ליקום, תמיד הן כוללות את מתת ההרפתקה כבן-תמותה. במסגרת המתת האחרונה, מופיע בן בורא כחבר באחד הגזעים הגבוהים ביותר של בני-תמותה בעולם מיושב כלשהו, בדרך-כלל כחבר קבוצת הגזע המכילה את המורשת התורשתית הרחבה ביותר של הענף האדמי, אשר יובא קודם לכן על-מנת לרומם את מעמדם הפיזי של האנשים שמוצאם מן החי. אך ורק פעם אחת במהלך שבעת השלבים של נתיבתו כבן מתת, נולד מיכאל פרדיסי מרחם אישה, כפי שמופיע בתיעודים על אודות התינוק מביית-לחם. אך ורק פעם יחידה הוא חי ומת כחבר בסדר הנמוך ביותר של היצורים האבולוציוניים הרצוניים.

לאחר כל אחת מהתנסויות המתת ממשיך הבן "לימינו של האב" על-מנת להשיג שם את הקבלה של האב את המתת, וכן על-מנת לקבל הנחייה כהכנה לפרק הבא של שירותו ביקום. לאחר המתת השביעית והאחרונה, מקבל בן בורא מן האב האוניברסאלי סמכות ושליטה עילאית על יקומו.

ואף נרשם כי הבן האלוהי האחרון שהופיע על הפלנטה שלכם היה בן בורא מפרדים אשר השלים שישה שלבים בנתיבת המתת שלו; משום כך, כאשר ויתר הוא על אחיזתו המודעת בחייו הגשמיים באורגניזם, היה יכול לומר באמת, ואכן אמר – "פְּלָה"; ואכן בכך נסתיימה נתיבתו, פשוטו

כמשמעו. מותו באורנטיה השלים את נתיבת המתת שלו; היה זה הצעד האחרון שנדרש לשם מילוי השבועה הקדושה שלו כבן בורא מפרדים. וכאשר נרכשת התנסות זו, הופכים בנים שכאלו לריבוני-יקום עילאיים; לא עוד שולטים הם כבאי-כוחו של האב, אלא בזכות עצמם ובשם כ"מלך המלכים ואדון האדונים". למעט יוצאים-מן-הכלל ידועים מסוימים, בנים אלו, אשר התנסו במתת מזה שבע פעמים, הינם עילאיים ללא סייג ביקומי משכנם. באשר ליקומם המקומי, "כל שלטון אשר בשמיים ובארץ" נמסר לבן מאסטר מנצח זה היושב לבטח על כס מלכותו.

לאחר שסיימו את נתיבות המתת שלהם, מוכרים הבנים הבוראים כסדר נפרד – כבנים מסוג מאסטר בעלי שבעה היבטים. הבנים מסוג מאסטר זהים באישיותם לבנים הבוראים, ואולם, הם חוו התנסות כה ייחודית בעת המתת, כך שלרוב נחשבים הם כנמנים על סדר אחר. כאשר בן בורא רואה לנכון לבצע מתת, שינוי אמיתי וקבוע עתיד להתרחש. עם זאת, אמת היא כי בן המתת עודו בורא, ואולם, הוסיף הוא לטיבו את ההתנסות כברוא, אשר לנצח מעלה אותו מן הרמה האלוהית של בן בורא אל המישור ההתנסותי של הבן המאסטר, זה אשר הרוויח במלואה את הזכות לשלוט ביקום ולנהל את עולמותיו. הוויות שכאלה מגלמות את כל אשר ניתן לקבל מהורים אלוהיים, וחובקות את כל אשר ניתן להפיק מן ההתנסות כיצור ההופך למושלם. מדוע, אם כן, יקונן אדם על מוצאו הנמוך ועל הנתיבה האבולוציונית הנכפית עליו, בעוד שהאלים עצמם מחויבים לעבור דרך התנסות שקולה בטרם יוכרו כבעלי-התנסות ראויים וכשירים באופן מלא בסופו-של-דבר לשלוט על תחומי יקומם שלהם!

5. היחס של הבנים מסוג מאסטר ליקום

עוצמתו של מיכאל מאסטר הינה בלתי-מוגבלת משום שהיא נובעת מהתנסות משותפת עם שילוש פרדים, והיא הינה ללא-עוררין בשל היותה מבוססת על התנסות בפועל בחייהם של אותם יצורים הכפופים למרותו. טיב ריבונו של בן בורא בעל שבעה היבטים הינו עילאי משום שהוא:

1. כולל את נקודת המבט בעלת שבעת ההיבטים של אלוהות פרדים.

2. מגלם גישה בעלת שבעה היבטים של יצורי זמן ומרחב.

3. מסנתז באופן מושלם את גישת פרדים ואת נקודת מבטם של היצורים.

לפיכך, ריבונו התנסותי זו כוללת את מלוא אלוהיותו של האל בעל שבעת ההיבטים, המגיעה לשיאה בהווה העליונה. וריבונו האישית של בן בעל שבעה היבטים היא כריבונו העתידית של ההווה העליונה, אשר תגיע בעתיד כלשהו לכדי שלמות, באשר היא כוללת את מלוא התוכן האפשרי של העוצמה והסמכות של שילוש פרדים, אשר ניתנות לביטוי במגבלות הזמן והמרחב הנידונים.

וכאשר זוכה בן מיכאל בריבונו עילאית ביקום מקומי, מאבד הוא את הכוח ואת ההזדמנות ליצור סוגים חדשים לחלוטין של הוויות ברואות בעידן האוניברסאלי הנוכחי. ואולם, אובדן היכולת של בן מאסטר ליצור סדרים חדשים לגמרי של הוויות איננו פוגם כהוא זה בעבודת פיתוח החיים אשר התבססה זה מכבר ומצויה בתהליך התפתחות; התוכנית האדירה הזו של התפתחות היקום ממשיכה להתקדם ללא הפסקה וללא מגבלה כלשהי. השגת הריבונו העילאית על-ידי בן מאסטר מרמזת על אחריותו למסירות אישית לשם טיפוח וניהולו של כל מה שתוכנן ונברא זה מכבר, וכן של מה שעתידי להיווצר על-ידי אלה שכבר תוכננו ונבראו כאמור. בחלוף הזמן, עשוי להתפתח מגוון אינסופי-כמעט של הוויות, ואולם, מכאן ואילך בן מאסטר לא ייצור באופן ישיר כל תבנית חדשה או סוג חדש של יצורים תבוניים. זהו הצעד הראשון, הראשית, של ממשל מבוסס בכל יקום מקומי שהוא.

רוממותו של בן אשר התנסה במתת בפעם השביעית למעמד של ריבון עילאי, משמעה תחילת סופו של עידן של אי-וודאות ושל בלבול יחסי. לאחר מאורע זה, כל אשר אינו ניתן להיהפך בזמן מן הזמנים לרוחני, יפורק במוקדם או במאוחר; כל אשר אינו יכול להפוך אי-פעם מתואם עם המציאות הקוסמית, יושמד בסופו של דבר. כאשר מנת החמלה האינוסופית והסבלנות אשר אין-לה-שיעור ממצות את עצמן בניסיון לזכות בדבקות ובמסירותם של היצורים הרצוניים של העולמות, יצאו הצדק והיושרה וידם על העליונה. כל אשר אין בידי החמלה לשקם, יוכחד בסופו של דבר בידי הצדק.

משהוצבו המיכאלים המאסטרים כשליטים ריבוניים, הם הינם עילאיים ביקומם המקומי. המגבלות היחידות המושתות על שלטונם טבועות בקיומם הקודם של כוחות ושל אישיות מסוימים ביקום. מלבד זאת, הבנים המאסטרים הינם עילאיים ביקומם המקומי בסמכותם, באחריותם ובעוצמתם הניהולית; הם הינם כבראים וכאלים, עילאיים בכל הלכה למעשה. ובכל הנוגע לתפקודו של יקום מקומי נתון, אין שיעור לחוכמתם.

לאחר רוממותו לרמה של ריבונו מבוססת ביקום מקומי, מחזיק המיכאל מפרדים בשליטה מלאה על כל בני האל האחרים הפועלים בתחומו, והוא רשאי לשלוט בחופשיות בהתאם למושגי-הוא על אודות צרכי העולמות אשר לו הם. ברצונו, יוכל בן מאסטר לשנות את סדרי השיפוט הרוחני ואת ההתאמות האבולוציוניות של העולמות המיושבים. ובנים שכאלה אכן מבצעים את התוכניות שאותן הם בחרו בכל הנוגע לצרכי פלנטות החלל, ובייחוד בנוגע לעולמות אשר בהם הם שהו כיצורים; ובאופן ייחודי אף יותר, בנוגע לאותו עולם אשר בו חוו את המתת הסופית, הפלנטה אשר בה התגשמו כדמות בשר ודם בני-תמותה.

נראה כי הבנים המאסטרים מצויים בתקשורת מושלמת עם עולמות המתת שלהם; לא רק עם אלו שבהם שהו באופן אישי, אלא עם כל העולמות אשר בהם העניק עצמו בן סמכותי. קשר זה נשמר באמצעות נוכחותם הרוחנית האישית, רוח האמת, אשר ביכולתם לשלוח "לשכון בכל בשר".

כמו כן, שומרים בנים מאסטרים אלה על קשר רצוף עם בן-האם הנצחי אשר במרכז כל הדברים. השגתם האוהדת משתרעת על כל הטווח, החל מן האב האוניברסאלי במרומים ועד לגזעים הנמוכים של החיים הפלנטאריים בעולמות הזמן.

6. גורלם של המיכאלים המאסטרים

אף-אחד אינו יכול להתיימר לדון מתוך סמכות סופית בטיבם או בגורלם של הריבונים המאסטרים בעלי שבעת ההיבטים של היקומים המקומיים; ואף-על-פי-כן, היננו מרבים להעלות השערות בנוגע לנושאים אלו. לימדנו – והיננו מאמינים שאכן אלה הם פני הדברים – כי כל מיכאל פרדיסי הינה מוחלט של מושגיה של האלוהות הדואלית, אשר מהווים את מקורו; וככזה, מגלם הוא תכונות ממשיות של אינסופיות של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. מן ההכרח הוא כי המיכאלים הינם חלקיים ביחס לאינסופיות בכללותה, ואולם אך סביר הוא כי מוחלטים הם ביחס לאותו חלק של האינסופיות הנוגע למקורם. ואולם, בעודנו מתבוננים בעבודתם בעידן האוניברסאלי הנוכחי, אין אנו מבחינים בכל פעולה אשר הינה מעבר לסופית; כלל היכולות העל-סופיות המשוערות חייבות, אם כן, להיות מוכלות בהם ועד כה באופן סמוי מעין.

סיום נתיבות המתת כיצורים, והרוממות למעמד של ריבונות עילאית, חייבים לסמל את השתחררותן המלאה של יכולותיו של המיכאל לפעולה סופית, במקביל להופעתן של יכולות שירות שהינן מעבר-לסופיות. ועל כן, היננו מציינים בהקשר זה, כי בנים מאסטרים שכאלה מנועים מליצור סוגים חדשים של יצורים; וללא ספק, מגבלה זו הופכת לנחוצה בשל השתחררות הפוטנציאלים העל-סופיים שלהם.

קיימת סבירות גבוהה לכך שיכולות יצירה לא-נודעות אלה יוותרו מוכלות בעצמן במשך העידן האוניברסאלי הנוכחי. ואולם, היננו מאמינים כי אי-שם בעתיד הרחוק, ביקומי החלל החיצון אשר מונעים כעת, החבירה של בן מאסטר בעל שבעה היבטים לרוח יצירתית מדרגה שביעית, עשויה להשיג רמות שירות מוחלטות, אשר תלווינה בהופעתם של דברים, משמעויות וערכים חדשים ברמות טרנסצנדנטאליות ובעלי משמעות אוניברסאלית מרבית.

בדיוק כשם שהאלוהות של העליון מתממשת מתוקף התנסות בשירות, כך הבנים הבוראים משיגים את התממשותם האישית של הפוטנציאלים האלוהיים-פרדיסיים הטמונים בטיבם הבל-ישוער. בשעה שהיה באורנטיה, אמר פעם מיכאל המשיח, "אנוכי הדרך, אנוכי האמת ואנוכי החיים." והיננו מאמינים כי במהלך הנצח אכן עתידים המיכאלים להיות, פשוטו כמשמעו, "הדרך, האמת והחיים", ולעולם לפרוץ, בעבור כל האישויות האוניברסאליות, את הנתיב המוליך מאלוהות עליונה, דרך מוחלטות מרבית ועד לסופיות נצחית של האלוהות.

[הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 22

בני האל ששולשו

קיימות שלוש קבוצות של הוויות המכונות בני האל. בנוסף לסדר של בני האל היורדים ולסדר של בני האל המרקיעים, קיימת קבוצה שלישית הידועה בכינוי בני האל ששולשו. סדר הבנים ששולשו נחלק לשלוש מחלקות עיקריות בהתאם למקור של מגוון האישויות הנכללות בו, בין אם הן נתגלו ובין אם לאו. מחלקות עיקריות אלה הינן:

1. בנים ששולשו על-ידי האלוהות.

2. בנים שאומצו על-ידי השילוש.

3. בנים ששולשו על-ידי בריה.

בלא קשר למקורם, כל בני האל ששולשו חולקים במשותף את חוויית השילוש, בין אם כחלק ממקורם ובין אם כחוויית האימוץ על-ידי השילוש אשר הושגה לאחר מכן. הבנים אשר שולשו על-ידי האלוהות אינם נכללים בתיאורים אלו; ולכן, תצומצם הצגה זו לתיאורן של שתי הקבוצות הנותרות, ובפרט זו של בני האל שאומצו על-ידי השילוש.

1. הבנים שאומצו על-ידי השילוש

כל הבנים שאומצו על-ידי השילוש הינם ממקור יחיד או כפול, אך לאחר האימוץ על-ידי השילוש הם מקדישים עצמם לעד לשירות השילוש ולמילוי משימותיו. סגל זה, כפי שנתגלה וכפי שהוא מאורגן לשירות ביקומי העל, מונה שבעה סדרים של אישיות:

1. שליחים עצמתיים.

2. אלה שסמכותם גבוהה.

3. אלה בלא שם ומספר.

4. נאמני המשמרת ששולשו.

5. השגרירים ששולשו.

6. שומרים שמימיים.

7. סנעים לכן גבוה.

שבע קבוצות האישויות האלה מסווגות שוב בהתאם למקורן, לטיבן ולתפקודן, לשלוש תת-מחלקות עיקריות: בני ההגשמה ששולשו, בני הבחירה ששולשו ובני המושלמות ששולשו.

בני ההגשמה ששולשו – השליחים העצמתיים, אלה בעלי הסמכות הגבוהה ואלה בלא שם ומספר – הינם כולם בני-תמותה מרקיעים מותכי-מכוונן אשר הגיעו לפרדים והתקבלו לסגל הסופיונות. ואולם, הם עצמם אינם סופיונים; עם אימוצם על-ידי השילוש הוסר שמם מן הרשימה השמית של הסופיונים. הבנים החדשים של סדר זה עוברים סדרה קצרה יחסית של קורסים מסוימים במעגלי פלנטות המטות של האוונה, תחת ידם של נצחי היומין. לאחר סדרה זו הם מוצבים לשירותם של עתיקי היומין בשבעת יקומי העל.

בני הבחירה ששולשו וכוללים את נאמני המשמרת ששולשו ואת השגרירים ששולשו. אלו מגויסים מקרב אחדים מהשרפים האבולוציוניים ומקרב

היצורים האִמְצָעִיִּים הַמְתָּקִים אשר חצו את האוונה והגיעו לפרדים, כמו גם מתוך אחדים מבני התמותה מותכי-הרוח ומותכי-הבן אשר העפילו אף הם לאי המרכזי של האור והחיים. לאחר אימוצם על-ידי שילוש פרדים ובסיומו של אימון קצר בהאוונה, מוצבים בני הבחירה ששולשו לשירות בחצרותיהם של עתיקי היום.

בני המושלמות ששולשו. השומרים השמימיים ואלו המתואמים להם, הסייעים לבן גבוה, מהווים קבוצה ייחודית של אישיות אשר שולשו פעמיים. אלו הם הבנים ששולשו על-ידי-בריה של אישיות האוונה-פרדים, או של בני-תמותה מרקיעים שהפכו למושלמים, ואשר הצטיינו זה מכבר בשירותם בסגל הסופיונות. אחדים מבנים אלו אשר שולשו על-ידי בריה, לאחר שירות עם המבצעים העליונים של שבע רוחות האב, ולאחר ששירתו תחת הבנים המורים של השילוש, עוברים שילוש מחדש (מאומצים) על-ידי שילוש פרדים, ואז מוצבים לשירות בחצרותיהם של עתיקי היום כשומרים שמימיים וכסייעים לבן גבוה. בני המושלמות ששולשו מוצבים ישירות לשירות ביקומי העל ללא כל אימון נוסף.

מספרם של עמיתינו אשר מקורם בשילוש – ההופכים בינה למושלמת, היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים – הינו קבוע; זאת בעוד שמספרם של הבנים שאומצו על-ידי השילוש ממשיך לגדול כל העת. כל שבעת הסדרים של הבנים שאומצו על-ידי השילוש מוצבים לשירות כחברים באחת מממשלות יקומי העל, כאשר המספר שלהם בשירות כל יקום-על הינו זהה; מעולם לא אבד מי מהם. הוויות שאומצו על-ידי השילוש מעולם לא סטו מדרך הישר; אומנם עלולות הן למעוד באופן זמני, אך אף אחת מהן לא נמצאה אשמה בביזוי ממשלות יקומי העל. בני ההגשמה ובני הבחירה מעולם לא שגו בעת שירותם באורונטון, ואולם בני המושלמות ששולשו שגו לעיתים בשיפוטם ובכך גרמו לבלבול ארעי.

תחת הנחייתם של עתיקי היום, פועלים כל שבעת הסדרים כקבוצות בעלות שלטון-עצמי. תחומי השירות שלהם הינם נרחבים ביותר; בני המושלמות ששולשו אינם עוזבים את יקום העל אשר בו הוצבו, אך עמיתיהם ששולשו מסיירים ברחבי היקום המקיף, ונוסעים מן העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב ועד לאי הנצחי של פרדים. ואף כי עשויים הם לפעול בכל אחד מיקומי העל, לעולם הם עושים כן אך כחברים בממשלת העל אשר בה הוצבו במקור.

כפי הנראה, הבנים שאומצו על-ידי השילוש הוצבו לשירות של קבע בשבעת יקומי העל; תוקפה של הצבה זו הינה באופן וודאי למשך העידן האוניברסאלי הנוכחי, ואולם מעולם לא נמסר לנו שהיא עתידה להיות נצחית.

2. השליחים העוצמתיים

שליחים עוצמתיים משתייכים לקבוצה המרקיעה של הבנים ששולשו. הם מהווים סוג של בני-תמותה אשר הפכו למושלמים ואשר נבחנו בעת מרידה, או לחלופין, אשר הוכיחו באופן שקול את נאמנותם; כולם עברו דרך מבחן מוגדר כלשהו של נאמנות ליקום. בזמן כזה או אחר בעת הרקעתם לפרדים הם עמדו איתן אל מול חוסר נאמנותם של הממונים עליהם, וחלקם אף החליפו בפועל את מקומם של מנהיגים בלתי-נאמנים שכאלו ופעלו בנאמנות במקומם.

מצוידים בחוויות אישיות שכאלה של דבקות ושל נאמנות, חוצים בני-תמותה מרקיעים אלו את האוונה יחד עם זרם עולי הרגל של הזמן, מגיעים לפרדים, מסיימים את שהותם שם והופכים מוכשרים להתקבל לסגל הסופיונות. או אז עוברים הם שילוש בחיבוק הסודי של שילוש פרדים, ולאחר מכן מוצבים כעמיתי עתיקי היום לניהול ממשלות שבעת יקומי העל.

כל בן-תמותה אשר חווה התקוממות ופעל בנאמנות אל מול מרידה, עתיד להפוך בסופו של דבר לשליח עוצמתי בשירות יקום על. דבר דומה חל גם על כל יצור מרקיע אשר מצליח למנוע שגיאה, רוע או חטא; זאת הואיל וערכה של פעולה אשר נועדה למנוע מרידה – או לייצר רמות נאמנות גבוהות יותר בעת משבר אוניברסאלי – נחשבת גבוהה אף יותר מערכה של נאמנות בזמן מרידה בפועל.

השליחים העוצמתיים הבכירים נבחרו מתוך בני התמותה המרקיעים של הזמן והמרחב אשר היו בין הראשונים להגיע לפרדים, ואשר רבים מהם חצו את האוונה בתקופתו של גראנדפאנדה. ואולם, השילושים הראשונים של שליחים עוצמתיים אירעו אך ורק כאשר פָּלַל סגל המועמדים נציגים מכל אחד משבעת יקומי העל. הקבוצה האחרונה מסדר זה אשר הוסמכה בפרדים כללה עולי רגל מרקיעים מן היקום המקומי של נבאדון.

שילוש פרדים מאמץ שליחים עוצמתיים בקבוצות המונות שבע-מאות אלף שליחים כל אחת, מאה אלף המיועדים להצבה בכל יקום על. באורסה מוצבים כמעט טריליון שליחים עוצמתיים, ויש לנו את כל הסיבות להאמין כי מספר זהה בדיוק של שליחים משרת בכל אחד מיקומי העל.

אנוכי הנני שליח עוצמתי, וייתכן שבני אורנטיה עשויים להתעניין ולדעת כי חברי ועמיתי לחוויית החיים כבן-תמותה צלח אף הוא את המבחן הגדול, וכן, שעל אף שבמהלך ההעפלה הממושכת פנימה אל עבר האוונה נפרדנו פעמים רבות ולתקופות ארוכות, אומצנו יחד באותה קבוצה של שבע-מאות אלף ובלינו את זמן המעבר דרך וִיִּסְקָ'רִיִּנְגְטוֹן בסמיכות קרובה ואוהבת. ולבסוף, הוצבנו יחדיו באורסה של אורונטון; ולעיתים תכופות היינו אף נשלחים בצוותא לשם ביצוע משימות הדורשות את שירותם של צמד שליחים.

שליחים עוצמתיים, בדומה לכל הבנים שאומצו על-ידי השילוש, מוצבים לשירות בכל רמות הפעילות של יקומי העל. באמצעות שירות המְחִזְרוֹת של יקום העל, שומרים הם על קשר מתמיד עם המטה שלהם. שליחים עוצמתיים משרתים בכל מגזריו של יקום העל, ולעיתים תכופות מבצעים משימות ביקומים המקומיים ואפילו בעולמות האינדיבידואליים, כפי שהנני עושה כעת.

בבתי הדין של יקומי העל, פועלים השליחים העוצמתיים כסגוריהם של אינדיבידואלים ושל פלנטות המגיעים למשפט; הם אף מסייעים בידי מושלמי היומין לנהל את ענייני המגזרים הראשיים. כקבוצה, משימתם הראשית ביקום העל הינה תפקידם כמשקיפים. הם מוצבים במגוון עולמות המטה ובפלנטות אינדיבידואליות בעלות חשיבות, ומשמשים שם כמשקיפיהם הרשמיים של עתיקי היומין. וכאשר הם עושים כן, הם אף משרתים כיועצים את הרשויות המנהלות את ענייני העולמות אשר בהם הם שוהים. השליחים נוטלים חלק פעיל בכל שלבי תוכנית ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה. יחד עם עמיתיהם ממוצא בן-תמותה, הם שומרים את ממשלות יקומי העל בקשר קרוב ואישי עם סטאטוס ההתקדמות של תוכניותיהם של בני האל היררדים.

שליחים עוצמתיים מודעים לחלוטין למלוא נתיבת ההרקעה שלהם, וזוהי הסיבה שבעטיה הם הינם סועדים כה יעילים ואוהדים, והינם שליחים כה מבינים בעת שירותם בכל עולם חלל שהוא ובעבור כל יצור זמן באשר הינו. מייד עם השתחררותכם מן הגוף, תוכלו לתקשר עימנו בחופשיות ובהבנה הואיל והיננו מגיעים מכל הגזעים המצויים בכל העולמות האבולוציוניים של החלל; כלומר, מאותם גזעים בני-תמותה אשר שוכן בהם מכוון מחשבה ואשר עימו הם מתמזגים לאחר מכן.

3. אלה שסמכותם גבוהה

הקבוצה השנייה של בני ההישג ששולשו – אלה שסמכותם גבוהה – מורכבת כולה מהוויות מותכות-מכוון אשר מוצאן הינו בן-תמותה. אלו הם בני-תמותה אשר הפכו למושלמים, ואשר גילו – במהלך נתיבות ההרקעה הממושכות שלהם – יכולות ניהול עילאיות וגאונות ביצוע יוצאת-דופן. הם מייצגים את השמֶנֶת של יכולות הניהול הנובעות מבני התמותה השורדים של החלל.

בכל התקשרות של השילוש משולשים שבעים אלף מקרב אלה שסמכותם גבוהה. אף כי היקום המקומי של נבאדון הינו יצירה צעירה יחסית, קיימים נציגים מטעמו בקרב קבוצה מסדר זה ששולשה לאחרונה. באורונטון מוצבים כעת יותר מעשרה מיליארד מן המנהלים המוכשרים הללו. בדומה לכל הסדרים הנפרדים של ההוויות השמימיות, הם מקיימים מִטָּה משל עצמם באורסה; ובדומה לבנים אחרים שאומצו על-ידי השילוש, סגל המילואים שלהם באורסה משמש כגוף הניהול המרכזי של סדר זה באורונטון.

אלה שסמכותם גבוהה הינם מנהלים ללא מגבלות. הם הינם המבצעים הנוכחים-בכל והיעילים-לעולם של עתיקי היומין. הם משרתים בכל ספירה, בכל עולם מיושב, ובכל שלב של פעילות בכל אחד משבעת יקומי העל.

בהיותן ניהונות בחוכמה ניהולית נעלה וביכולות ביצוע יוצאות-דופן, הוויות מבריקות אלה מקבלות על עצמן להציג את היבט הצדק בדיוני בתי המשפט של יקומי העל; הן מטפחות את הוצאתו של הצדק אל הפועל ואת תיקונן של שגיאות ההסתגלות ביקומים האבולוציוניים. לפיכך, אם תזומונו אי-פעם לדין – בעודכם מרקיעים דרך העולמות והספירות הכלולים בתוכנית ההתקדמות הקוסמית שהותוותה בעבורכם – אך סביר שלא תסבלו מאי-צדק, הואיל ואלה התובעים אתכם הינם בעצמם כאלה אשר היו בעברם יצורים מרקיעים, ואשר להם היכרות אישית עם כל שלב ושלב בנתיבה שאותה עברתם, או שאותה הינכם עוברים.

4. אלה בלא שם ומספר

אלה בלא שם ומספר מהווים את הקבוצה השלישית והאחרונה מקרב בני ההישג ששולשו; הם הינם הנשמות המרקיעות אשר פיתחו יכולת דבקות החורגת אל מעבר ליכולותיהם של כל הבנים והבנות של הגזעים האבולוציוניים בעולמות הזמן והמרחב. הם רכשו מושג רוחני על אודות התכלית הנצחית של האב האוניברסאלי, אשר מתעלה באופן יחסי מעל להבנתם של היצורים המתפתחים בעלי שם או בעלי מספר; ומאז נגזר כינויים של אלה בלא שם ומספר. בתרגום קפדני יותר עשוי היה שםם להיות: "אלה אשר הינם מעל לשם ולמספר."

סדר זה של בנים מאומץ על-ידי שילוש פרדים בקבוצות של שבעת-אלפים. באורסה רשומים מעל למאה מיליון בנים שכאלה המוצבים לשירות באורונטון.

מכיוון שאלה בלא שם ומספר הינם המוחות הרוחניים הנעלים של הגזעים השורדים, הם מתאימים במיוחד לשבת על כס המשפט ולהגיש חוות-דעת כאשר מתבקשת נקודת מבט רוחנית, או כאשר ניסיון בנתיבת ההרקעה הינו חיוני על-מנת להבין כיאות את הסוגיות הנכללות בבעיה שהובאה לדיון. הם הינם המשפטנים העליונים של אורונטון. מערכת משפטית שאינה מנוהלת כיאות עלולה להיות בבחינת לעג משפטי בעולמות מסוימים, ואולם באורסה ובשלוחותיה המשפטיות היננו מעסיקים כשופטים וכמשפטנים את ההוויות הניהונות במנטאליות הרוחנית הגבוהה ביותר. המשפט הינו אופן התפקוד הגבוה ביותר של כל ממשל, ושומה על אלו המופקדים על פסקי הדין כי ייבחרו משורות הטיפוסים הנעלים והאצילים ביותר מקרב היחידים המנוסים והמתחשבים ביותר.

הבחירה של מועמדים לשילוש תחת הקטגוריות של שליחים עוצמתיים, אלה שסמכותם גבוהה ואלה בלא שם ומספר, הינה טבועה ואוטומאטית. טכניקות הבחירה של פרדים אינן שרירותיות מכל בחינה שהיא. ניסיון אישי וערכים רוחניים קובעים את מיהות הסגל של בני ההישג ששולשו. הוויות שכאלה שוות בסמכותן ואחידות במעמדן הניהולי, ואולם כולן ניהונות באינדיבידואליות ובקווי אופי מגוונים; הן אינן הוויות סטנדרטיות. כולן שונות באופן טיפוסי בהתאם להבדלים שבין נתיבות ההרקעה שלהן.

בנוסף לכישורים ההתנסותיים הללו, שולשו בני ההישג בחיבוק האלוהי של אלוהויות פרדים. כתוצאה מכך, פועלים הם כעמיתיהם המתואמים של בני השילוש הנייחים, וזאת משום שדומה כי חיבוק השילוש אכן מחליף רבים מן הפוטנציאלים הבלתי-ממומשים של הוויות בראות מתוך זרם הזמן העתידי. ואולם, דברים אלו הינם נכונים אך ורק בנוגע למה ששייך לעידן האוניברסאלי הנוכחי.

עיסוקה העיקרי, אם כי לא הבלעדי, של קבוצת בנים זו הוא בשירותן של נתיבות ההרקעה של בני התמותה של הזמן-מרחב. אם אי-פעם מוטל ספק בנקודת המבט של יצור בן-תמותה, הסוגיה נפתרת תוך פנייה לוועדה מרקיעה הכוללת שליח עוצמתי אחד, אחד שסמכותו גבוהה ואחד בלא שם ומספר.

אתם, בני התמותה אשר קוראים מסר זה, עשויים להרקיע בעצמכם לפרדים, לקבל את חיבוק השילוש ובעיני העתיד הרחוק להיות מוצבים בשירות עתיקי היומין באחד משבעת יקומי העל; ובזמן כלשהו, הינכם עשויים להתמנות לתפקיד שבמסגרתו תרחיבו את התגלות האמת לפלנטה מיושבת ומתפתחת כשלהי, ממש כשם שהנני עושה כעת באורנטיה.

5. נאמני המשמורת ששולשו

נאמני המשמורת ששולשו הינם בני הבחירה ששולשו. לא רק הגזעים שלכם ובני-תמותה אחרים בעלי ערך הישרדותי חוצים את האוונה, מגיעים לפרדים ולעיתים מוצאים עצמם מיועדים לשירות ביקומי העל לצד בני השילוש הנייחים, אלא שגם השומרים השרפיים הנאמנים שלכם – וכן עמיתכם האמצעדרכיים הנאמנים באותה מידה – עשויים להיות מועמדים לאותה הכרה מטעם השילוש ולייעוד אישיותי נשגב.

נאמני משמורת ששולשו הינם שרפים מרקיעים ויצורים אמצעדרכיים מותקים אשר חצו את האוונה, הגיעו לפרדים והתקבלו לסגל הסופיונות. לאחר מכן הם אומצו בידי שילוש פרדים והוצבו בשירותם של עתיקי היומין.

המועמדים לאימוץ על-ידי השילוש מקרב השרפים המרקיעים זוכים להכרה זו בשל שיתוף הפעולה האמיץ שלהם עם בן-תמותה מרקיע, אשר התקבל לסגל הסופיונות ואומץ לאחר מכן. השומר השרפי שלי עצמי, אשר עשה עימדי את כל מהלך נתיבת ההרקעה של בני התמותה, שולש לאחר מכן וכעת הוא מוצב כנאמן משמורת ששולש בשירות ממשלת אוורסה.

ואלו הם פני הדברים גם בנוגע ליצורים האמצעדרכיים; רבים מהם מותקים, מגיעים לפרדים, יחד עם השרפים, ומאותן סיבות בדיוק מאומצים בידי השילוש ומוצבים בשירות כנאמנים ביקומי העל.

נאמני המשמורת ששולשו מאומצים על-ידי שילוש פרדים בקבוצות של שבעים אלף, ושביעית מכל קבוצה שכזו מוצבת בשירות יקום-על אחד. בשירות אורוונטון מצויים כעת מעט יותר מעשרה מיליון נאמנים נעלים ואמינים מסוג זה. הם משרתים באורסה ובספירות המטה של המגזרים הראשיים והמשניים. במהלך עבודתם הם מסתייעים בסגל המונה מיליארדים אחדים של סקונאפים ושל אישיויות יקום-על מוכשרות נוספות.

נאמני המשמורת ששולשו מתחילים את נתיבתם כנאמני משמורת, וממשיכים ככאלו בנוגע לענייני ממשלות העל. במובן מסוים, הם משמשים כפקידי ממשל ביקומי העל שלהם, אך בשונה מהשומרים השמימיים, הם אינם עוסקים בענייניהם של יחידים. נאמני המשמורת ששולשו מנהלים ענייני קבוצות ומעודדים פרויקטים קבוצתיים. הם הינם נאמניהם של רישומים, תוכניות ומוסדות; הם פועלים כנאמנים של משימות התחייבות, קבוצות אישיות, פרויקטים של הרקעה, תוכניות מורונטיות, תכנונים אוניברסאליים ואינספור פעילויות נוספות.

6. השגרירים ששולשו

שגרירים ששולשו הינם הסדר השני של בני הבחירה של השילוש, ובדומה לעמיתיהם הנאמנים, הם מגויסים מקרב שני סוגים של יצורים מרקיעים. לא כל בני התמותה המרקיעים הינם מותכי-מכוונן או מותכי-אב; חלקם מותכי-רוח וחלקם מותכי-בן. חלק מסוים מקרב בני התמותה הללו – מותכי-רוח או מותכי-בן – מגיע להאווונה ומשיג את פרדים. מקרב מרקיעי פרדים אלו נבחרים מועמדים לאימוץ על-ידי השילוש, ומעת לעת הם עוברים שילוש בקבוצות של שבעת אלפים. או אז מוצבים הם ביקומי העל כשגרירים ששולשו מטעם עתיקי היומין. כמעט חצי מיליארד מהם רשומים באורסה.

שגרירים ששולשו נבחרים לאימוץ על-ידי השילוש בהתאם לעצת מוריהם בהאווונה. הם מייצגים את המוחות הטובים ביותר בקבוצות שאליהם הם משתייכים, ומשום כך הם הינם המוכשרים ביותר לסייע לשליטי יקומי העל להבין את האינטרסים של העולמות אשר מהם מגיעים בני-התמותה מותכי-הרוח ולנהל אותם. השגרירים מותכי הבן עוזרים לנו רבות להתמודד עם הבעיות הנוגעות לסדרי אישיות מותכי-בן.

בגבולות יקום העל שבו הם מוצבים, השגרירים ששולשו הינם שליחיהם של עתיקי היומין לכל דבר ועניין, לכל העולמות ולכל היקומים. הם משרתים שירות מיוחד וחשוב בעולמות המטה של המגזרים המשניים, והם משמשים בתפקידים מגוונים ורבים מספור ברחבי יקום העל. הם מהווים את סגל החירום, או סגל המילואים, של הבנים ששולשו של ממשלות העל, ולפיכך הינם זמינים לשמש במגוון רחב של משימות. הם עוסקים באלפים על-גבי אלפים של משימות הנוגעות לענייני יקום העל, אשר יהא זה בלתי-אפשרי לתארן לדעתם של בני האדם, שכן אין שום דבר המתרחש באורנטיה המקביל באופן כלשהו לפעילויות אלה.

7. טכניקת השילוש

אינני יכול לגלול בפני הדעת החומרית את מלוא חוויית פעולת היצירה העליונה של הוויות רוחניות מושלמות ושל הוויות שהפכו מושלמות – מעשה השילוש. טכניקות השילוש נמנות עם סודותיהם של נִיִסְגֵּ'רִינְגְטוֹן ושל סוֹנְאָרִינְגְטוֹן, וניתנות להתגלות ולהבנה אך ורק בעבור אלו אשר עברו דרך חוויות ייחודיות אלה. לפיכך, מסירת תיאור נאמן של טיבו ושל משמעותו של מעשה יוצא-דופן זה לדעת האנושית מצוי מעבר לאפשרותה של הוויה כלשהי.

מלבד האלוהויות, רק אישיות האוונה-פרדיס וחברים מסוימים בכל אחד מסגלי הסופיונות עוסקים בשילוש. תחת תנאים מסוימים של מושלמות פרדיסית, הוויות נשגבות אלה עשויות לצאת להרפתקה הייחודית של זהות מושגית, ופעמים רבות הן מצליחות לייצר הוויה חדשה – בן ששולש על-ידי בריה.

היצורים המהוללים המעורבים בהרפתקאות שילוש מעין אלה, רשאים להשתתף בהתנסות זו אך פעם אחת יחידה; זאת בעוד שעבור אלוהויות פרדיס נראה כי אין קיימת מגבלה על פרקי שילוש חוזרים ונשנים ברציפות. נראה כי האלוהות מוגבלת אך בהיבט אחד, והוא: עשויה להיות רק רוח אינסופית ומקורית אחת, רק מבצע אינסופי אחד, לרצונם האחד של האב והבן.

הסופיונים בני התמותה המרקיעים ומותכי-המכוון, אשר השיגו רמות מסוימות של תרבות פרדיס ושל התפתחות רוחנית, נמנים על אלו אשר יכולים לנסות ולשלוש יצור ברוא. חבורות הסופיונים ממוצא בן-תמותה, בעודן מוצבות בפרדיס, זוכות בחופשה מפעילות בכל אלף שנות האוונה. ישנן שבע דרכים אשר בהן יכולים סופיונים אלו לבחור לבלות את פרק הזמן הזה, אשר בו הם שובתים מכל מלאכה; ואחת מהדרכים האלה הינה ביצוע שילוש של יצור, בשותפות עם סופיון אחר, או עם אחת מאישיות פרדיס-האוונה.

במידה ששני סופיונים ממוצא בן-תמותה מציגים בפני אדריכלי יקום האב את המושג שאותו בחרו לשלוש, ומדגימים כי בחירתם התבצעה בידי כל אחד מהם באופן בלתי-תלוי ברעהו, כי אז בסמכותם של האדריכלים, ובהתאם לשיקול דעתם, לצוות כי יורשו בני-תמותה מרקיעים מהוללים אלו להאריך את שבייתם ממלאכה, וכן שיעבירו עצמם לפרק זמן מסוים למגזר השילוש של אזרחי פרדיס. בתום פרק זמן זה של פרישות, אם הם מדווחים כי בחרו, כל אחד לחוד ושניהם גם יחד, לנסות ולעשות את המאמץ הפרדיסי להפוך מושג נבחר ומקורי שטרם שולש עד כה לאידיאל, לרוחני ולממשי, כי אז מצוה ומאשרת רוח מאסטר מספר שבע מפעל יוצא-דופן זה.

לעיתים חולפים משכי זמן בלתי-ייאמנו בהרפתקאות מעין אלה; ודומה כי חולף עידן בטרם משיגות לבסוף הוויות נאמנות ונחושות אלה, בנות התמותה בעברן – ובהמשך אישיות פרדיס-האוונה – את מטרותן ואכן מצליחות להביא את המושג הנבחר שלהן של אמת אוניברסאלית לכדי קיום ממשי. משימתם של זוגות מסורים אלו אינה תמיד צולחת; פעמים רבות הם נכשלים, ולא בשל טעות כלשהי מצידם אשר ניתן לגלותה. מועדים לשילוש אשר נכשלים מתקבלים לקבוצה מיוחדת של סופיונים, אשר מצוינים כהוויות אשר ביצעו את המאמץ העליון ונחלו את מפח הנפש העליון. כאשר אלוהויות פרדיס מתאחדות על-מנת לשלוש, הן מצליחות תמיד; לא כך הוא במקרה של צמדי הוויות הומוגניים, ניסיוןן של שתי הוויות הנמנות על אותו סדר להתאחד.

כאשר הוויה חדשה ומקורית משולשת בידי האלים, הפוטנציאל האלוהי של ההורים האלוהיים איננו משתנה; ואולם, כאשר הוויות ברואות מרוממות מוציאות אל הפועל מעשה יצירה שכזה, אחד מן היחידים המשתתפים בהסכם עובר שינוי ייחודי באישיותו. שני ההורים של בן ששולש על-ידי בריה הופכים, מבחינה רוחנית מסוימת, לאחד. היננו מאמינים כי מעמד זה של האחדות השניים לאחד של חלקים רוחניים מסוימים של האישיות, ימשך בוודאי עד למועד שבו תשיג ההוויה העליונה ביטוי אישיותי מלא ושלם ביקום המקיף.

בה בעת שמופיע בן חדש ששולש על-ידי בריה, מתרחש גם איחודם הפונקציונאלי הרוחני של שני מולידיו; שני ההורים המשלשים הופכים לאחד ברמה הפונקציונאלית המרבית. אף לא יצור אחד ברחבי היקום מסוגל להסביר תופעה מדהימה זו במלואה; היא מהווה התנסות כמעט-אלוהית. כאשר התאחדו האב והבן על-מנת להפוך את הרוח האינסופית לנצחית, מייד עם השגת מטרותם הם הפכו כאחד, ומני אז הם הינם אחד. ובעוד שאיחודם בשילוש של שני יצורים הינו מסדר הטווח האינסופי של איחוד האלוהות המושלם של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, השלכות השילוש על-ידי בריה אינן נצחיות מטיבן; הן תסתיימנה כאשר תהפוכנה האלוהויות ההתנסותיות לעובדה ממשית.

בעוד שהורים אלו של בנים ששולשו על-ידי בריה הופכים כאחד בכל הנוגע למשימותיהם ביקום, הם ממשיכים להיות מוכרים כשתי אישיות נפרדות בהרכב וברשימות של סגל הסופיונות ושל אדריכלי יקום האב. במשך העידן האוניברסאלי הנוכחי, כל ההורים שאוחדו בשילוש הינם בלתי-נפרדים בתפקודם ובמשימותיהם; באשר ילך האחד ילך אף השני, ואת אשר יעשה האחד יעשה אף השני. אם האיחוד הזוגי ההורי כולל סופיון בן-תמותה (או אחר) ואישיות פרדיס-האוונה, ההוויות ההוריות המאוחדות אינן מתפקדות יחד עם הוויות מפרדיס, או עם הוויות מהאוונה, ואף לא עם הסופיונים. איחודים מעורבים מעין אלו מתקבצים יחדיו בסגל מיוחד המורכב מהוויות דומות. ובכל איחודי השילוש, המעורבים ושאינם-מעורבים, ההוויות ההוריות מודעות זו לזו ויכולות לתקשר זו עם זו; והן מסוגלות לבצע משימות שאף אחת מהן לא הייתה מסוגלת לבצע קודם לכן.

לשבע רוחות האב מוקנית הסמכות לקדש את איחוד השילוש בין סופיונים לבין אישיות פרדיס-האוונה; והתקשרויות מעורבות שכאלה תמיד מצליחות. הבנים הנהדרים ששולשו על-ידי בריה, אשר הינם פרי איחוד זה, מייצגים מושגים אשר אינם תואמים את הבנתן של ההוויות הנצחיות

מפרדים ואף לא את זו של יצורי הזמן של המרחב; ומשום כך הם הופכים לבני חסותם של אדריכלי יקום האב. בני שילוש של ייעוד אלו מהווים התגשמות של רעיונות, של אידיאלים ושל התנסות אשר ככל הנראה משתייכים לעידן אוניברסאלי עתידי, ולפיכך אינם בעלי ערך יישומי מיידי בעבור המנהלים של יקומי העל ושל היקום המרכזי. בנים ייחודיים אלו של ילדי הזמן ואזרחי הנצח שמורים כולם כעתודת מילואים בְּיִסְגָּ'רִינְגְטוֹן, ושם, במגזר מיוחד של הספירה שבה מצויות המכללות הסודיות של סגל הבנים הבוראים, עוסקים הם בלימוד מושגי הזמן ומציאויות הנצח.

ההוויה העליונה הינה האיחוד של שלושה שלבים במציאות האלוהית: האל העליון – האיחוד הרוחני של היבטים סופיים מסוימים של שילוש פרדים; העליון הכול-יכול – איחוד העוצמה של בוראי היקום המקיף; והדעת העליונה – התרומה האינדיבידואלית של המקור והמרכז השלישי ושל ההוויות המתואמות עימו למציאות של ההוויה העליונה. במהלך הרפתקאות השילוש שלהם עוסקים היצורים הנשגבים של היקום המרכזי ושל פרדים בחקר האלוהות העליונה בשלושה היבטים; חקר אשר תוצאותיו הינן יצירתם של שלושה סדרי בנים ששולשו על-ידי בריה:

1. **בנים מרקיעים ששולשו.** במאמציהם היצירתיים מנסים הסופיונים לשלש מציאויות מושגיות מסוימות של העליון הכול-יכול, אשר אותן הן רכשו באופן התנסותי במהלך הרקעתם אל פרדים דרך הזמן והמרחב.

2. **בני פרדים-האוונה ששולשו.** מאמציהם היצירתיים של אזרחי פרדים והאוונה מניבים את השילוש של היבטים רוחניים גבוהים מסוימים של ההוויה העליונה, אשר הם רכשו באופן התנסותי מתוך רקע על-עליון הגובל במרבי ובנצחי.

3. **בני הייעוד ששולשו.** אך כאשר סופיון והוויה מפרדים-האוונה משלשים יחדיו יצור חדש, מאמץ משותף זה מהדהד ברמות מסוימות של הדעת העליונה-מרבית. תוצאתו של מאמץ זה, קרי הבנים ששולשו על-ידי בריה, הינה על-יצירתית; בנים אלו מייצגים ממשויות של אלוהות עליונה-מרבית אשר עדיין לא הושגו באופן התנסותי, ומשום כך נכללות באופן אוטומאטי בתחומם של אדריכלי יקום האב, השומרים בנאמנות את כל אותם דברים אשר מתעלים מעל לגבולותיו היצירתיים של העידן האוניברסאלי הנוכחי. בני הייעוד ששולשו מגלמים היבטים מסוימים שטרם-נתגלו של תפקוד העליון-המרבי ביקום האב. אין אנו יודעים רבות על אודות ילדים משותפים אלו של הזמן ושל הנצח, ואולם היננו יודעים הרבה יותר ממה שהיננו מורשים לגלות.

8. **בנים ששולשו על-ידי בריה**

בנוסף לבנים ששולשו על-ידי בריה המתוארים במסמך זה, קיימים סדרים רבים אחרים שטרם-נתגלו של הוויות ששולשו על-ידי בריה – אלו הם צאצאיהן המגוונים של ההתקשרויות הרבות בין שבעה סגלים של סופיונים לבין אישיות פרדים-האוונה. ואולם, לכל אותן הוויות ששולשו על-ידי בריה – בין אם נתגלו ובין אם לאו – העניק האב האוניברסאלי אישיות.

כאשר בנים מרקיעים חדשים ששולשו ובני פרדים-האוונה ששולשו הינם צעירים ונטולי הכשרה, הם נשלחים על-פי-רוב לשירות ממושך בשבע הספירות של הרוח האינסופית בפרדים, שם הם משרתים תחת הנחייתם של שבעת המכצעים העליונים. לאחר מכן, הם עשויים להיות מאומצים לשם אימון נוסף הניתן להם על-ידי הבנים המורים של השילוש ביקומים המקומיים.

בנים מאומצים אלו, ממוצא יצורים רם ומהולל, משמשים כעוזריהם וכתלמידיהם של הבנים המורים, ולעיתים תכופות אף מסווגים כנמנים באופן ארעי על שורותיהם של אלו. תוך הקרבה-עצמית, הם עשויים להוציא אל הפועל משימות אציליות רבות לטובת העולמות אשר בהם בחרו לשרת, ואומנם כך הם אכן עושים.

הבנים המורים ביקומים המקומיים רשאים להציע את היצורים ששולשו אשר תחת חסותם כמועמדים לאימוץ על-ידי שילוש פרדים. אלו המגיחים מאימוץ זה כבני המושלמות ששולשו נכנסים לשירותם של עתיקי היומין בשבעת יקומי העל; זהו הייעוד הידוע הנוכחי של קבוצה ייחודית זו של הוויות אשר שולשו פעמיים.

לא כל היצורים ששולשו מאומצים על-ידי השילוש; רבים מהם הופכים לעמיתיהן ולשגריריהן של שבע רוחות האב של פרדים, של הרוחות המחזירות של יקומי העל, ושל רוחות האם של הבריאות המקומיות. אחרים עשויים לקבל תפקידים מיוחדים באי הנצחי. אחרים מבין היצורים ששולשו עשויים להיכנס לשירותים המיוחדים בעולמות הסודיים של האב ובספירות פרדים של הרוח. בסופו של דבר, רבים מוצאים את דרכם לסגל האחד של הבנים ששולשו במעגל הפנימי של האוונה.

למעט בני המושלמות ששולשו ואלו המתקבצים בְּיִסְגָּ'רִינְגְטוֹן, נראה כי הייעוד העליון של כל הבנים ששולשו על-ידי בריה הינו להיכנס לתוך סגל הסופיונים ששולשו, אחד משבעת הסגלים של הסופיונים בפרדים.

9. **השומרים השמימיים**

בנים ששולשו על-ידי בריה מאומצים על-ידי שילוש פרדים בקבוצות המונות שבעת אלפים. הצאצאים הללו ששולשו, אשר מקורם הינו בבני-אנוש שהפכו מושלמים או באישיות פרדים-האוונה, מאומצים כולם באופן שווה על-ידי אלוהויות פרדים; ואולם, הם מוצבים ביקומי העל בהתאם לעצתם של אלה אשר שימשו בעבר כמוריהם, הבנים המורים של השילוש. אלו אשר שירתו באופן טוב יותר מוצבים בתפקיד סייעים לבן גבוה;

ואילו אלו אשר שירתו באופן פחות מובחן לטובה מיועדים לשמש כשומרים שמימיים.

לאחר שהויות ייחודיות אלה אומצו על-ידי השילוש, הן מהוות תוספות רבות ערך בעבור ממשלות יקומי העל. הן בקיאות בענייני נתיבת ההרקעה, ולא בשל ניסיון האישי בהרקעה, אלא כתוצאה מהשירות אשר אותו ביצעו לצד הבנים המורים של השילוש בעולמות החלל.

כמעט מיליארד שומרים שמימיים הוצבו לשירות באורונטון. רובם מסופחים לשלטונות מושלמי היומין במטות המגזרים הראשיים, שם הם זוכים לסיועו הטוב של סגל בנים מרקיעים מותכי-בן ממוצא בן-תמותה.

השומרים השמימיים הינם פקידי בתי המשפט של עתיקי היומין, והם משמשים כשליחים מטעם בית המשפט בנושאי ההחלטות ובקשות הזימון של בתי המשפט השונים של ממשלות יקומי העל. הם הינם גם סוכני ההבאה מטעמם של עתיקי היומין; הם יוצאים מאורסה ומביאים אליה חזרה הויות אשר נוכחותן נדרשת בפני שופטי יקומי העל; הם מוציאים אל הפועל את צווי המעצר כנגד כל אישיות באשר היא ביקומי העל. הם אף מלווים את בני התמותה מותכי-הרוח של היקומים המקומיים, בשעה שנוכחותם של אלו נדרשת באורסה, מכל סיבה שהיא.

מעולם לא שכן מכוון בקרב השומרים השמימיים ובקרב עמיתיהם, הסייעים לבן הגבוה. הם אף אינם מותכי-רוח או מותכי-בן. לעומת זאת, האימוץ על-ידי שילוש פרדים מפצה על מעמדם של בני המושלמות של השילוש כהויות שאינן מותכות. האימוץ של השילוש עשוי לפעול אך ורק בהתייחס לרעיון המתבטא באופן אישי בבן ששולש על-ידי בריה, ולהותיר את הבן ללא כל שינוי, אך הגבלה שכזאת מתרחשת רק במקרה שכך תוכנן.

בנים אלו ששולשו פעמיים הינם הויות נהדרות, אך הם אינם כה מגוונים וכה מהימנים כעמיתיהם המרקיעים; הם חסרים את אותה התנסות אישית כבירה ועמוקה אשר יתר הבנים מקרב קבוצה זו רכשו מתוך הטיפוס בפועל מחשכת מרחבי החלל אל התהילה. אנחנו, אלו שעברו את נתיבת ההרקעה, אוהבים אותם ועושים כל אשר לאל ידינו על-מנת לפצות על מגבלותיהם; ואולם, הם גורמים לנו להיות אסירי תודה לנצח על מוצאנו הנמוך ועל יכולתנו להתנסות. נכונותם להכיר בלקויותיהם במציאות ההתנסות בעת ההרקעה ביקום ולהודות בהן, הינה יפה באופן טרנסצנדנטאלי, ולעיתים אף פתטית באופן נוגע ללב.

בהשוואה לבנים אחרים שאומצו על-ידי השילוש, בני המושלמות של השילוש מוגבלים בשל העיכוב ביכולתם להתנסות בזמן ובמרחב. הם לוקים בחוסר-התנסות, על אף אימון ממושך עם המבצעים העליונים ועם הבנים המורים; אלמלא כך היה, הרוויה ההתנסותית הייתה מונעת מהם מלהישאר כעתודות מילואים לשם רכישת ניסיון בעידן אוניברסאלי עתידי. פשוט אין בנמצא בכלל הקיום ביקום דבר אשר יכול להחליף התנסות אישית ממשית, ובנים אלה ששולשו על-ידי בריה נשמרים כעתודה לשם תפקוד התנסותי בעידן אוניברסאלי עתידי כלשהו.

בעולמות העליונים ראיתי לעיתים תכופות את הפקידים המכובדים הללו של בתי המשפט הגבוהים של יקומי העל, מתבוננים בערגה כה רבה ובמשיכה אפילו באלו שהגיעו לאחרונה מן העולמות האבולוציוניים של החלל, עד כי לא ניתן היה שלא להבין כי הויות אלה, בעלות שילוש בלתי-התנסותי, אכן מתקנאות באחיהן שלכאורה לא שפר מזלם ואשר מעפילים מעלה בדרכי היקום בצעדים אמיתיים של התנסות ושל חיים בפועל. על אף מגבלותיהם ולקויותיהם הם הינם סגל עובדים שימושי להפליא, אשר לעולם נכון לסייע בשעה שהדברים נוגעים להוצאתן אל הפועל של התוכניות הניהוליות המורכבות של ממשלות יקומי העל.

10. סייעים לבן גבוה

הסייעים לבן גבוה הינם הקבוצה הנבחרת של הבנים ששולשו מחדש מקרב אלו ששולשו על-ידי הויות מרקיעות מהוללות של סגל הסופיונות ממוצא בן-תמותה ועל-ידי אישיות פרדיס-האווה, עמיתותיהן הנצחיות. הם מוצבים לשירות ביקומי העל, שם הם משמשים כעוזריהם האישיים של הבנים הגבוהים של ממשלות עתיקי היומין. הם עשויים להיות מכונים באופן הולם – מזכירים פרטיים. מעת לעת הם פועלים כפקידים של ועדות מיוחדות ושל התאגדויות קבוצתיות אחרות של הבנים הגבוהים. הם משרתים את ההופכים בינה למושלמת, את היועצים האלוהיים, את הפוסקים האוניברסאליים, את השליחים העוצמתיים, את אלה בעלי הסמכות הגבוהה ואת אלה בלא שם ומספר.

אם נדמה כי, במהלך התיאור של השומרים השמימיים, הפניתי את תשומת הלב אל המגבלות ואל הלקויות של בנים אלו אשר שולשו פעמיים, אנא הרשו לי כעת, למען ההוגנות, להפנות את תשומת הלב לנקודת החוזק הכבירה שלהם, לתכונה אשר הופכת אותם לבעלי ערך ללא שיעור בעבורנו. הצדקת קיומן של הויות אלה נעוצה בעובדה שהן מבטאות באופן אישי מושג יחיד ועליון. הן מהוות התגשמות כאישיות של רעיון אלוהי כלשהו, של אידיאל אוניברסאלי כלשהו, באופן שמעולם לא נהגה, בא לידי ביטוי או שולש קודם לכן. לאחר מכן הן אומצו על-ידי שילוש פרדים; ובכך הן מבטאות ומגלמות למעשה את עצם התבונה של השילוש האלוהי בנוגע לרעיון-אידיאל של קיומן כאישיות. ככל שניתן לגלות מושג זה ליקומים, אישיות אלה מגלמות את כל מה שברוא או שבורא תבונים כלשהם מסוגלים לתפוש, לבטא או להדגים. הן הינן רעיון זה בדמות אישיות.

התוכלו שלא להבחין בכך שתמצית חיה שכזו של מושג עליון יחיד של מציאות אוניברסאלית עשויה לשרת במידה בל-תתואר את אלו המופקדים על ניהול יקומי העל?

לפני זמן לא רב הונחית לעמוד בראש ועדה המונה שישה חברים – אחד מכל סוג של בנים גבוהים – אשר משימתה הייתה ללמוד שלוש בעיות

הנוגעות לקבוצת יקומים המצויה בחלקו הדרומי של אורוונטון. הבנתי באופן חד וברור את ערכם של הסייעים לבן גבוה כאשר ביקשתי את העומד בראש הסדר שלהם באוורסה להציב באופן זמני מזכירים מסוג זה בשירות הוועדה שלי. הרעיון הראשון יוצג באמצעות סייע לבן גבוה מאוורסה, אשר צורף ללא דיחוי לקבוצתנו. את הבעיה השנייה שלנו גילם סייע לבן גבוה המוצב ביקום העל מספר שלוש. דרך מערכת הסליקה המרכזית של היקום, המתאמת והמפיצה ידע חיוני, זכינו לקבל סיוע רב ממקור זה; ואולם, לא ניתן להשוות דבר לסיוע המתקבל מנוכחותה למעשה של אישיות אשרהיא עצמה הינה מושג אשר שולש במרביות על-ידי בריה ושולש באופן סופי על-ידי אלוהות. בנוגע לבעייתנו השלישית, הרישומים המצויים בפרדיס מורים כי הרעיון העומד מאחורי בעיה זו מעולם לא שולש כיצור.

סייעים לבן גבוה הינם ביטוי אישיותי מקורי וייחודי של מושגים כבירים ושל אידיאלים כבירים. וככאלה, ביכולתם להאיר מעת לעת את מחשבותינו באופן בל-יתואר. כאשר הנני עוסק במשימה רחוקה אי-שם ביקומי החלל, חישבו מהי המשמעות, מבחינת הסיוע, אם הנני כה בר-מזל עד שהמסייע הנלווה אלי במשימתי הינו סייע לבן גבוה אשר מבטא במלואו את המושג האלוהי הנוגע לבעיה שאותה נשלחתי לתקוף ולפתור; ואכן חוויתי התנסויות כאלה ממש באופן חוזר ונשנה. הקושי היחיד בתוכנית זו הוא שאף יקום-על אינו יכול להחזיק במהדורה שלמה של כל הרעיונות הללו ששולשו; היננו מקבלים אך שביעית מקרב הבריות האלה; יוצא שרק פעם אחת מתוך שבע פעמים לערך, היננו נהנים מקשר אישי עם הוויות אלה, אפילו כאשר הרישומים מורים שהרעיון אכן שולש.

יתרון רב עשוי להיות גלום בעבורנו בשימוש במספר גדול אף יותר של יצורים מסוג זה באוורסה. בשל ערכם הרב בעבור ממשלות יקומי העל, היננו ממליצים בכל פה לעולי הרגל של החלל, וכן לתושבי פרדיס, לנסות את תהליך השילוש לאחר שהם שיתפו זה מכבר אלה את אלה באותן מציאויות התנסויות ההכרחיות להוצאתן אל הפועל של הרפתקאות יצירתיות שכאלה.

כעת מצויים ביקום העל שלנו בערך מיליון ורבע סייעים לבן גבוה, המשרתים הן במגזרים הראשיים והן במגזרים המשניים, אפילו בעת שהם פועלים באוורסה. לעיתים תכופות הם מלווים אותנו במשימותינו ביקומים המרוחקים. סייעים לבן גבוה אינם מסופחים דרך קבע לוועדה כלשהי או לבן כלשהו. הם נעים ונדים ללא הרף, ומשרתים בכל מקום שבו הרעיון או האידיאל שהיננו *הם עצמם* יכול לקדם באופן מיטבי את התכלית הנצחית של שילוש פרדיס, אשר הם הפכו לבניו.

חביבותם נוגעת ללב, נאמנותם נהדרת, חוכמתם מעודנת ותבונתם עילאית – בנוגע לרעיון יחיד; וענווים הם באופן טרנסצנדנטאלי. בשעה שהם יכולים לספר לכם את מלוא תורת היקום הנוגעת לרעיון או לאידיאל האחד שלהם, כמעט פתטי לראותם תרים אחר ידע ומידע על מגוון נושאים אחרים, ואפילו אצל בני התמותה המרקיעים.

וזהו הסיפור על אודות מקורם, טיבם ותפקודם של אחדים מאלו המכונים בני השילוש של האל, ובמיוחד על אודות אלו שאומצו בחיבוק האלוהי של שילוש פרדיס, ואשר הוצבו אז לשרת ביקומי העל, שם הם משתפים פעולה בתבונה ובהבנה עם ממשלות עתיקי היוםין במאמצייהן הבלתי-נלאים לאפשר את התקדמותם פנימה של בני התמותה המרקיעים של הזמן אל עבר היעד המיידי שלהם בהאוונה, ואל עבר יעדם הסופי – פרדיס.

[סופר על-ידי שליח עוצמתי הנמנה על סגל ההתגלות של אורוונטון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 23

השליחים הבודדים

השליחים הבודדים הינם הסגל האישי והאוניברסאלי של הפועל האחד; הם מהווים את הסדר הראשון והבכיר של האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינוסופית, ומייצגים את פעולת היצירה הראשונית אשר בה פעלה לבדה הרוח האינוסופית על-מנת להביא לידי קיום רוחות אישיות בדידות. לא האב ואף לא הבן השתתפו באופן ישיר בתהליך מזהים זה של יצירת רוחניות.

שליחי רוח אלו הפכו לאישיים בפרק בריאה יחיד, ומספרם הינו קבוע. אף-על-פי שאחת מן ההוויות יוצאות הדופן האלה נלווית אלי במשימת הנוכחית, אין אני יודע כמה אישיות מסוג זה קיימות ברחבי יקום היקומים. מעת לעת, הנני יודע לומר רק כמה מהן רשומות כפועלות בזמן מסוים בתחומי השיפוט של יקום העל שלנו. מן הדו"ח האחרון של אוורסה למד אנכי כי בעת הכנתו פעלו בתחומי אורוונטון כמעט 7,690 טריליוני שליחים בודדים; והנני משער כי מספר זה מהווה הרבה פחות משביעית מסך מספרם הכולל.

1. טיבם ומקורם של השליחים הבודדים

מייד בתום יצירתן של שבע רוחות מעגלי האוונה, הרוח האינוסופית בראה את הסגל העצום של השליחים הבודדים. שום חלק בבריאה האוניברסאלית – למעט פרדיס ומעגלי האוונה – לא התקיים בטרם נבראו השליחים הבודדים; הם פעלו ברחבי היקום המקיף כמעט מזה נצח. והם מהווים בסיס לטכניקה האלוהית של הרוח האינוסופית לגילוי-עצמי בעבור הבריאות עצומות המימדים של הזמן והמרחב, ולשמירת הקשר האישי עימן.

אף-על-פי ששליחים אלו קיימים מזה נצח כמעט, כולם ניחנים במודעות של תחילת עצמיות. בהיותם היצורים הראשונים שבראה הרוח האינוסופית אשר להם מודעות כזו של זמן, הם מודעים לזמן. והם הינם היצורים הראשונים אשר בראה הרוח האינוסופית שהפכו לאישיים בזמן ולרוחניים במרחב.

רוחות בודדות אלה הגיעו כבר בשחרו של הזמן כהוויות רוחניות מפותחות לחלוטין ומצוידות בשלמות. כולן שוות זו לזו, והן אינן נחלקות בהתבסס על השוני האישי ביניהן. סיווגיהן מבוססים אך ורק על סוג העבודה אשר מוטלת עליהן מעת לעת.

בני התמותה מתחילים את דרכם בעולמות החלל כהוויות חומריות כמעט-לחלוטין, ומרקיעים פנימה אל עבר המרכזים הכבירים; רוחות בודדות אלה מתחילות את דרכן במרכזם של הדברים כולם, וכמהות להיות מוצבות בבריאות המרוחקות, ואפילו בעולמות היחידאיים של היקומים המקומיים החיצוניים ביותר, ואף מעבר להם.

אף-על-פי שהם מכונים שליחים בודדים, הם אינם רוחות השורות בבדידות; זאת משום שהם אכן אוהבים לעבוד לבדם. הם הינם ההוויות היחידות בכלל הבריאה אשר מסוגלות ליהנות, ואכן נהנות, מקיום בדד; זאת על אף שהוויות אלה נהנות במידה שווה מן הקשר עם הסדרים המועטים של יצורים תבוניים ביקום אשר ביכולתן להתרועע עימם.

השליחים הבודדים אינם משרתים בבידוד; הם מצויים בקשר מתמיד עם העושר האינטלקטואלי של מלוא הבריאה, והם מסוגלים "להאזין" לכל התשדורות של העולמות אשר בהם הם שוהים. כמו כן, הם יכולים לתקשר עם חברי הסגל המיידיים שלהם, ההוויות אשר עושות עבודה מסוג דומה לשלהם באותו יקום על. הם אף יכולים לתקשר עם אחרים שאינם מסדרם, ואולם הם הנוחו על-ידי מועצת שבע רוחות האב שלא לעשות כן, והם הינם קבוצה נאמנה; הם אינם ממרים הנחייה זו ואינם סרים מדרך הישר. אין בנמצא רישום כלשהו ולו על אודות שליח בודד אחד אשר נפל אי-פעם למחשכים.

בדומה למנהלי הכוח האוניברסאליים, השליחים הבודדים נמנים על הסוגים המועטים של הוויות אשר פועלות ברחבי העולמות ואשר פטורות ממאסר או מעיכוב על-ידי בתי המשפט של הזמן והמרחב. הן עשויות להיות מזומנות להופיע בדיון אך ורק בפני שבע רוחות האב, ואולם בכל תולדות יקום האב מעולם לא נקראה מועצה זו של פרדיס לשפוט מקרה של שליח בודד.

שליחי משימה בודדים אלו הינם קבוצה מהימנה, עצמאית, גמישה, רוחנית לעילא ומאוד אוהדת של הוויות ברואות, אשר מוצאן מן המקור והמרכז השלישי; הן פועלות בסמכותה של הרוח האינוסופית השוכנת באי המרכזי של פרדיס והמתבטאת באופן אישי בספירות המטה של היקומים המקומיים. והן משתתפות תמיד במעגל הישיר הנובע מן הרוח האינוסופית, אפילו בשעה שהן פועלות בתחומי הבריות המקומיות תחת השפעתן המיידית של רוחות האם של היקומים המקומיים.

קיימת סיבה טכנית אשר בעטייה חייבים השליחים הבודדים הללו לנוע ולעבוד לבדם. למשך פרקי זמן קצרים, ובשעה שהם נייחים, עשויים הם לשתף פעולה בקבוצה, ואולם בעת שהם מקובצים באופן הזה החיבור שלהם למעגל הפרדיסי אשר מזין ומנחה אותם נקטע לחלוטין; והם מבודדים לגמרי. בעת שהם נעים, או כאשר הם פועלים במעגלי החלל ובזרמי הזמן, אם שניים או יותר מסדר זה מצויים בסמיכות קרובה, שניהם מתנתקים מן החיבור לכוחות הגבוהים יותר אשר חגים במעגלים. אתם הייתם עשויים לתאר זאת באופן ציורי כ"קצר במעגל". לפיכך, טבועה בהם יכולת אתרעה אוטומאטית – מעין אות אזהרה – אשר פועלת ללא דופי ומזהירה אותם מפני קונפליקטים קרבים, ובאופן זה לעולם שומרת אותם מרוחקים דיים-על-מנת שלא יחולו הפרעות בתפקודם הראוי והיעיל. ואף ניהנים הם מטבעם ביכולת אוטומאטית המגלה את הקרבה של רוחות שילוש בעלות השראה ושל מכוונני המחשבה האלוהיים ומצביעה עליהם.

שליחים אלו אינם ניהנים ביכולת האישית להתרחב או להתרבות, ואולם למעשה אין ברחבי היקום משימה אשר הם אינם יכולים לעסוק בה, ואין עבודה אשר לא יוכלו לתרום בעבודה דבר מה חיוני ומועיל. ובמיוחד, הם הינם חוסכי-זמן נפלאים בעבור אלו העוסקים בניהול ענייני היקום; ומסייעים הם לכולנו, מן הגבוה ביותר ועד לנמוך ביותר.

2. משימותיהם של השליחים הבודדים

שליחים בודדים אינם מסופחים באופן קבוע לאישיות שמימית מסוימת או לקבוצת אישיות שמימית. לעולם מצויים הם בתפקיד, ולעולם פועלים הם בהתאם למשימה; ובמהלך שירות שכזה הם עובדים תחת הנחייתם המיידית של אלו המכוונים את העולמות אשר הם מסופחים אליהם. לכשעצמם, אין להם ארגון או שלטון מסוג כלשהו; הם הינם שליחים בודדים.

השליחים הבודדים מוצבים על-ידי הרוח האינוסופית בשבע מחלקות השירות הבאות:

1. שליחים של שילוש פרדיס.
2. שליחים של מעגלי האוונה.
3. שליחים של יקומי העל.
4. שליחים של היקומים המקומיים.
5. חוקרים של משימה בלתי-מוכונת.
6. שגרירים ושליחים למשימות מיוחדות.
7. מגלי אמת.

שליחים אלו הינם ברי-חליפין בכל מובן מסוג אחד של שירות למשנהו; והעברות מסוג זה מתרחשות כל העת. אין קיימים סדרים נפרדים של שליחים בודדים; הם דומים זה לזה מן הבחינה הרוחנית ושקולים מכל בחינה שהיא. אף כי לרוב מכונים הם באמצעות מספר, הם ידועים לרוח האינוסופית בשמותיהם האישיים. ובעבור כולנו, כל יתר האחרים, הם ידועים בשם או במספר השייכים למשימתם הנוכחית.

1. שליחי שילוש פרדיס. אינני מורשה לגלות רבות על אודות עבודתה של קבוצת שליחים זו המשרתת את השילוש. הם הינם משרתיהן הנאמנים והסודיים של האלוהויות, והם זוכים לאמון בנוגע להודעות ייחודיות אשר קיבלו לשם מסירה, הודעות הנוגעות למדיניות שטרם נתגלתה של האלוהויות ולפעולתן העתידית; מעולם לא נודע כי גילו סוד או כי הפירו את האמון הניתן בסדרם. וכל שנאמר בהקשר זה לא נאמר על-מנת להתרברב במושגים, אלא על-מנת לציין כי ביכולתן של האלוהויות לברוא יצורים מושלמים, והן אכן עושות כן.

הבלבול והסערה באורנטיה אין פירושה כי שליטי פרדיס אינם מעוניינים, או שאינם מסוגלים, לנהל את הדברים בדרך אחרת. הבוראים ניהנים ביכולת מלאה להפוך את אורנטיה לפרדיס אמיתי, ואולם 'עדן' שכזה לא יתרום להתפתחות את אותם מאפיינים של חוזק, אצילות וניסיון אשר באמצעותם מעצבים האלים בבטחה את עולמכם בין פטיש הצורך ובין סדן היגון. חרדותיכם וצערכם, התנסויותיכם ואכזבותיכם, מהווים כולם חלק מן התוכנית האלוהית בעבור הספירה שלכם, ממש כשם שהמושגים המעודנת וההסתגלות האינוסופית של כל הדברים לתכליתם העליונה הינן מנת חלקם של עולמות היקום המרכזי והמושלם.

2. שליחי מעגלי האוונה. במהלך נתיבת ההרקעה שלכם תוכלו להבחין במעומעם, אך באופן הולך וגובר בהדרגה, בנוכחותם של השליחים הבודדים;

ואולם לא תוכלו לזהותם בוודאות עד אשר תגיעו להאווה. השליחים הראשונים אשר תפגשו פנים אל פנים יהיו אלו של מעגלי האווה.

השליחים הבודדים נהנים ממערכות יחסים מיוחדות עם ילידי עולמות האווה. שליחים אלו – אשר תפקודם הינו כה מוגבל בשעה שהם שוהים בקרבה זה לזה – יכולים להתייחד באופן אישי ביותר עם ילידי האווה, והם אכן עושים זאת. ואולם, תהא זו משימה בלתי-אפשרית לתאר בעבור הדעת האנושית את אותה שביעות-רצון עילאית הנוצרת מן הקשר בין הדעת של יצורים אלוהיים מושלמים אלו לבין הרוח של אישיות טרנסצנדנטאלית-כמעט שכאלה.

3. שליחי יקומי העל. עתיקי היום, אותן אישיות אשר מקורן בשילוש ואשר חולשות על גורלות שבעת יקומי העל, אותן שלשות של עוצמה אלוהית ושל תבונה ניהולית, זוכים להספקת שפע של שליחים בודדים. רק באמצעות סדר שליחים זה יכולה שְלִשַת השליטים של יקום על אחד לתקשר באופן ישיר ואישי עם שליטיו של יקום על אחר. השליחים הבודדים הינם הסוג היחיד של הוויות רוחניות תבוניות – מלבד, אולי, רוחות השילוש בעלות ההשראה – אשר יכולות להישלח ישירות ממטה של יקום על אחד למטה של יקום על אחר. כל ההוויות האחרות חייבות לעבור במסע שכזה דרך האווה ודרך עולמות הניהול של רוחות האב.

קיימים סוגים מסוימים של מידע אשר לא ניתן להשיגם באמצעות שליחי כבידה, מחזירותיות או תשדורת. וכאשר עתיקי היום נזקקים לדעת בוודאות דברים מעין אלו, חייבים הם לשלוח שליח בודד אל מקור הידע. עוד הרבה בטרם קיום החיים באורנטיה, נשלח השליח אשר נלווה אלי כעת למשימה מאורסה אל היקום המרכזי; והוא נעדר משורות השליחים של אורונטון במשך מיליון שנה כמעט בטרם חזר בעיתו עם המידע הרצוי.

אין כל מגבלה על השירות של השליחים הבודדים ביקומי העל; הם עשויים לפעול כמוציאים לפועל מטעם בתי הדין הגבוהים, או כאוספי מודיעין לטובת העולם. ומכל בריאות העל, הם נהנים במיוחד לשירות באורונטון, משום שכאן הצורך הינו הגדול ביותר וההזדמנויות למאמץ הרואי הינן מרובות. בעולמות שבהם הצורך הוא עז יותר, כולנו נהנים מן הסיפוק שבתפקוד שלם יותר.

4. שליחי היקומים המקומיים. בשירותו של יקום מקומי אין מגבלות לאופן הפעולה של השליחים הבודדים. אף-על-פי שהם סרים למרותו של הבן המאסטר השולט, הם הינם מגליהם הנאמנים של מניעה ושל התכוונותה של רוח האם של היקום המקומי. וכל זאת נכון ושריר באשר לכל השליחים הפועלים ביקום מקומי, בין אם נוסעים הם במישרין החוצה ממטה היקום ובין אם פועלים הם ארעית יחד עם אבות הקונסטלציה, ריבוני המערכות או הנסיכים הפלנטאריים. בטרם מרוכזת כלל העוצמה בידי בן בורא בשעה שהוא מרוםם לדרגת ריבון ביקומו, פועלים שליחים אלו של היקומים המקומיים תחת הכוונתם הכללית של עתיקי היום והם הינם האחראים המידיים כלפי נציגם המקומי, איחוד היום.

5. חוקרים של משימה בלתי-מוכוונת. כאשר קיימת דרישת יתר לגיוס סגל המילואים של השליחים הבודדים, או אז קורא אחד משבעת מנהלי הכוח העליונים למתנדבים למשימות מחקר; ולעולם לא חסרים מתנדבים, הואיל ואלו מתענגים של שליחתם כחוקרים חופשיים ומשוללי כבלים ונהנים לחוות את חדות מציאת גרעיניהם המארגנים של עולמות ויקומים חדשים.

הם יוצאים לחקור את הרמזים שאותם מספקים מתבונני החלל של העולמות. אלוהיות פרדיס יודעות אל נכון על אודות קיומן של מערכות אנרגיה אלה של החלל, שטרם נתגלו; ואולם, הן לעולם לא תמסורנה מידע שכזה. אלמלא השליחים הבודדים חקרו ומיפו את מרכזי האנרגיה המארגנים החדשים הללו, כי אז תופעות אלה היו נותרות עלומות במשך זמן רב אפילו בעבור היצורים התבוניים של העולמות הסמוכים להם. כקבוצה, השליחים הבודדים הינם רגישים ביותר לכבידה; ובהתאם לכך, יכולים הם לחוש לעיתים את נוכחותן הצפויה של פלנטות קטנות וחשוכות מאוד, אותם עולמות המותאמים באופן מיטבי לשם ניסיונות חיים.

שליחים-חוקרים נטולי משימה מוכוונת אלו משוטטים ברחבי יקום האב. כל העת עוסקים הם במשימות חקר במרחבי החלל החיצון שטרם מופה. רבות מן הידע שברשותנו על המתרחש בעולמות החלל החיצון, היננו חבים למסעות החקר של השליחים הבודדים, אשר לעיתים קרובות עובדים וחוקרים לצד האסטרונאטים השמימיים.

6. שגרירים ושליחים למשימות מיוחדות. יקומים מקומיים השוכנים באותו יקום-על נוהגים להחליף שגרירים הנבחרים מקרב סדרי בנים הילידיים שלהם. ואולם, על-מנת למנוע עיכובים, שליחים בודדים מתבקשים לעיתים תכופות לשמש כשגריריה של יצירה מקומית אחת ביצירה מקומית אחרת, ולייצג ולבאר תחום אחד בעבור משנהו. לדוגמה: כאשר מתגלה תחום מיושב חדש, הוא עשוי להיות כה מרוחק בחלל עד כי יחלוף זמן רב בטרם שגריר עטוי-שרף יוכל להגיע לאותו יקום מרוחק. מהירות תנועתה של הוויה עטוית-שרף אינה יכולה לעלות על מהירות של 558,840 מיילים של אורנטיה לשנייה, כמניין הזמן שלכם. כוכבים מסיביים, זרמי צד ומעקפים – כמו גם משיקים של משיכה – יטו כולם לפעול להקטנת מהירות כזו, כך שבמסע ממושך תקטן המהירות הממוצעת ותעמוד על כ-550,000 מייל לשנייה.

לעיתים תכופות, כאשר מתברר שנדרשות מאות שנים על-מנת ששגריר יליד יוכל להגיע ליקום מרוחק, מתבקש שליח בודד לסור ליקום זה באופן מיידי ולשמש בו כשגריר זמני. השליחים הבודדים יכולים לנוע בקבועי זמן קצרים ביותר; הם אינם בלתי-תלויים לחלוטין בזמן ובמרחב, כמו שליחי הכבידה, אך הם קרובים לכך. בנסיבות אחרות הם אף משמשים כשליחים למשימות מיוחדות.

7. מגלי האמת. השליחים הבודדים מתייחסים למשימת גילוי האמת כאל החובה הגבוהה ביותר של סדרם. ומפעם לפעם הם פועלים בעוצמה התואמת התייחסות זו, כך ביקומי העל וכך בפלנטות היחידאיות של החלל. לעיתים תכופות מסופחים הם לוועדות הנשלחות על-מנת להרחיב את

3. השירותים של השליחים הבודדים בזמן ובמרחב

כאשר השימוש בשירותי השידור או במנגנון המחזירות איננו מתאים, השליחים הבודדים הינם הסוג הגבוה ביותר בכל העולמות של אישיות שומרות סוד המסוגלות להעביר מסרים דחופים או חשובים במהירות. הם משרתים במגוון אינסופי של משימות ומסייעים להוויות החומריות והרוחניות של העולמות, ובייחוד כל אימת שמעורב בעניין גורם הזמן. מכל הסדרים אשר מוצבים לשירות ממלכות יקומי העל, הם הינם ההוויות האישיות הגבוהות והמגוונות ביותר המסוגלות להתקרב עד כדי התחמקות כמעט מן הזמן ומן המרחב.

ברחבי היקום קיימות שפע רוחות העושות שימוש בכבידה על-מנת לנוע; רוחות אלה יכולות להגיע לכל מקום בכל זמן – כהרף עין – ואולם הן אינן אישיותות. נוסעי כבידה מסוימים אחרים, כדוגמת שליחי הכבידה והרשמים הטרנסצנדנטאליים, הינם הוויות אישיות, ואולם הם אינם עומדים לרשות מנהלי יקומי העל והיקומים המקומיים. העולמות מלאים במלאכים, בבני-אדם ובהוויות אישיות גבוהות אחרות, ואולם כל אלו מוגבלים על-ידי הזמן והמרחב: מגבלת המהירות בעבור רוב ההוויות שאינן עטויות-שרף הינה 186,280 מיילים של עולמכם לשנייה אחת של זמנכם; היצורים האמצעדרכיים ויצורים מסוימים אחרים יכולים להגיע, ולעיתים קרובות הם אכן מגיעים, לתנועה במהירות כפולה – 372,560 מיילים לשנייה – זאת בעוד שהשרפים ואחרים יכולים לחלוף בחלל במהירות גבוהה פי שלושה מזה, כ-558,840 מיילים לשנייה. ואולם, למעט השליחים הבודדים, אין קיימות אישיות מסע או אישיות שליחות הפועלות בטווח שבין המהירויות המיידיות של נוסעי הכבידה לבין המהירויות הנמוכות יחסית של השרפים.

לפיכך, השליחים הבודדים נשלחים למשימות ולשירות באותם מקרים שבהם נדרשת אישיות על-מנת להשלים את המשימה, וכן בעת שרצוי להימנע מאיבוד הזמן שהיה נגרם בשל שליחת כל סוג זמין אחר של שליח בעל אישיות. השליחים הבודדים הינם ההוויות היחידות בעלות אישיות מובחנת אשר מסוגלות להגיע לסנכרון עם הזרמים האוניברסאליים המשולבים של היקום המקיף. מהירות תנועתם משתנה, ותלויה במגוון רחב של גורמים בעלי השפעה, ואולם הרישום מראה כי בעת המסע אשר ערך עמית השליח לשם מילוי משימה זו, מהירות התקדמותו הגיעה לכ-841,621,642,000 מיילים שלכם לשנייה אחת של זמנכם.

יהא זה לחלוטין מעבר ליכולתי להסביר לדעת מן הסוג החומרי כיצד רוח עשויה להיות אישיות אמיתית ובה בעת לנוע בחלל במהירויות עצומות שכאלה. ואולם, שליחים בודדים אלו אכן מגיעים ועוזבים את אורנטיה במהירויות בלתי-נתפשות שכאלה; ולמעשה, כלל הכלכלה של ניהול היקום הייתה מאבדת את מרבית הנופך האישי שלה אלמלא הייתה זו עובדה.

השליחים הבודדים עשויים לתפקד כקווי תקשורת לעת חירום ברחבי איזורי החלל המרוחקים, בתחומים אשר עדיין אינם נכללים במעגלים הממוסדים של היקום המקיף. הדבר מתרחש כך ששליח אחד, בעת שהוא פועל באופן האמור, יכול לשדר מסר או לשלוח דחף מבעד לחלל לעבר שליח עמית המרוחק ממנו כמאה שנות אור, כפי שאומדים האסטרונומים באורנטיה את המרחקים הבין-כוכביים.

מקרב המוני ההוויות אשר משתפות עימנו פעולה בניהול ענייני יקומי העל, אין חשובות מן השליחים הבודדים בסיוע המעשי ובעזרה לשם חסכון בזמן. ביקומי החלל, היננו מחויבים להסכין עם מגבלות הזמן; ובהתאם לכך נאמדת גם משמעות השירות הכביר שאותו מעניקים השליחים הבודדים אשר, הודות לעדיפות התקשורתית האישית שלהם, ניחנים בעצמאות מסוימת בחלל, ובשל מהירויות התנועה האדירות שלהם הינם כמעט בלתי-תלויים בזמן.

נבצר ממני להסביר לבני התמותה באורנטיה כיצד יכולים השליחים הבודדים להיות חסרי צורה ויחד עם זאת בעלי אישיות אמיתיות ומובחנות. אף-על-פי שהם חסרי אותה צורה אשר מיוחסת באופן טבעי לאישיות, הם אכן ניחנים בנוכחות רוחנית אשר ניתנת להבחנה על-ידי כל ההוויות הרוחניות מן הסוגים הגבוהים יותר. השליחים הבודדים הינם המחלקה היחידה של הוויות אשר נדמה כי היא ניחנת כמעט בכל היתרונות של רוח חסרת צורה, ובנוסף במלוא הזכויות של אישיות מלאה. הם אכן הינם אישיותות, ובה בעת ניחנים הם כמעט בכל התכונות של מופעי הרוח הבלתי-אישיים.

בתחומי שבעת יקומי העל, באופן הרגיל – אם כי לא תמיד – כל מה שנוטה להגדיל את החופש של יצור כלשהו ממגבלות הזמן והמרחב, נוטה להקטין בשיעור תואם את זכויות האישיות שלו. השליחים הבודדים מהווים יוצא-מן-הכלל לחוק כללי זה. בפעילויותיהם, הם הינם כמעט בלתי-מוגבלים בשימוש בכל השיטות הביטוי הרוחני, השירות האלוהי, הסעד האישי והתקשורת הקוסמית, שאין להם גבול. לו הייתם מסוגלים לראות הוויות יוצאות-דופן אלה פאור ההתנסות שלי בניהול ביקום, כי אז הייתם מבינים עד כמה קשה היה לנהל את ענייני יקום העל אלמלא זכינו לשיטות הפעולה המגוונות שלהן.

ללא קשר לשיעור שבו היקום עשוי להתרחב, דומה כי לא ייווצרו יותר שליחים בודדים חדשים. עם גידול היקומים, העבודה המתרחבת של הניהול חייבת להסתמך באופן גובר על סוגים אחרים של סועדים רוחניים, ועל אותן הוויות אשר מקורן הינו בבריאות החדשות האלה, כדוגמת היצורים של הבנים הריבוניים ושל רוחות האם של היקומים המקומיים.

4. הסעד המיוחד של השליחים הבודדים

דומה כי השליחים הבוֹדֵדִים מהווים מתאמי אישיות בעבור כל סוגי ההוויות הרוחניות. הסעד שלהם הופך את כל אישיות העולם הרוחני הנרחב לקרובות זו לזו. הם תורמים רבות להתפתחותה של מודעות לזהות קבוצתית בכל ההוויות הרוחניות. כל סוג של הוויה רוחנית מקבל שירות מקבוצות מיוחדות של שליחים בודדים, אשר מטפחים את היכולת של אותן הוויות להבין ולחוש אחווה כלפי כל הסוגים וכל הסדרים האחרים, שונים ככל שיהיו.

השליחים הבוֹדֵדִים מציגים יכולת כה מדהימה לתאם את כל הסוגים ואת כל הסדרים של אישיות סופיות – ואפילו ליצור קשר עם השלטון המוחלטופי של שליטי-העל של יקום האב – אשר גורמת לכמה מאיתנו לשער כי יצירתם של שליחים אלו על-ידי הרוח האינוסופית קשורה באופן כלשהו למתת הדעת העליונה-מרבית של הפועל האחד.

בשעה שסופיון ואזרח פרדיס משתפים פעולה בשילוש "ילד של הזמן ושל הנצח" – פעולה המערבת פוטנציאלים של הדעת העליונה-מרבית שטרם נתגלו – וכאשר אישיות בלתי-מסווגת שכזו נשלחת לוויסג'רינגטון, תמיד מוצב שליח בודד (השלכה משוערת של אישיות כתוצאה מן המתת של דעת אלוהית שכזו) כשומר-מלווה לבן כזה ששולש על-ידי בריה. שליח זה מתלווה אל בן חדש זה של ייעוד אל העולם אשר בו הוא מוצב ואינו עוזב יותר אף-פעם את וויסג'רינגטון. משהוצמד כך השליח הבוֹדֵד ליייעודו של ילד של הזמן ושל הנצח, הוא מועבר לפיקוחם הבלעדי של אדריכלי יקום האב. אין אנו יודעים מה טומן בחובו העתיד בעבור צימוד יוצא-דופן שכזה. מזה עידן ועידנים ממשיכות להתקבץ שותפויות כאלה של אישיות ייחודיות בוויסג'רינגטון, אך מעולם לא יצא משם ולו צמד אחד.

מספרם של השליחים הבוֹדֵדִים הינו קבוע, בעוד שנראה שאין קיימת מגבלה על טכניקת השילוש של בני הייעוד. מכיוון שלכל בן ייעוד ששולש נלווה שליח בודד, נדמה לנו כי אי-שם בעתיד הרחוק תסתיים אספקת השליחים הבוֹדֵדִים. מי ייטול על עצמו את העבודה שהם מבצעים ביקום המקיף? האם השירות שאותו הם מבצעים יועבר לידי גורם חדש מקרב הרוחות בעלות ההשראה? האם בעתיד רחוק כלשהו ינוהל היקום המקיף בעיקר על-ידי יצורים שמקורם בשילוש, בעוד שהיצורים ממקור יחיד ומקור כפול יעברו הלאה למחוזות החלל החיצון? אם ישוּבו השליחים למשימותיהם הקודמות, האם יתלוו אליהם בנים אלו של ייעוד? האם בשעה שאספקת השליחים הבוֹדֵדִים תיספג כל כולה אל תפקידי השומרים-המלווים של בנים אלו של ייעוד, תפסקנה גם פעולות השילוש בין סופיונים לבין שוכני פרדיס-האוונה? האם יתרכזו כל השליחים הבוֹדֵדִים היעילים שלנו בוויסג'רינגטון? האם לנצח יוצמדו אישיות רוח יוצאות-דופן אלה לבנים אלו של שילוש שייעודם טרם נתגלה? ואיזו חשיבות עלינו לייחס לעובדה שזוגות אלו, המתקבצים בוויסג'רינגטון, מצויים תחת הנחייתם הבלעדית של אותן הוויות מסתוריות ורבות עוצמה, אדריכלי יקום האב? שאלות אלה ורבות אחרות היננו שואלים את עצמנו, והיננו שואלים אותן אף סדרים רבים אחרים של הוויות שמימיות, ואין אנו יודעים את התשובות.

פעולה זו – יחד עם התרחשויות רבות דומות בניהול היקום – מצביעה ללא ספק על כך שמתקיים ארגון-מחדש בקרב הסגל של היקום המקיף, ואף בקרב הסגלים של האוונה ושל פרדיס; וכן שארגון-מחדש זה מתואם עם ההתפתחויות האנרגטיות העצומות המתרחשות כעת בעולמות החלל החיצון, ומתייחס אליהן.

היננו נוטים להאמין כי נצח העתיד טומן בחובו תופעות של התפתחות ביקום אשר יתעלו הרבה מעבר לאלה אשר נחוּו בנצח העבר. והיננו מצפים להרפתקאות כבירות אלה, ממש כשם שאף עליכם לצפות להן בכיליון עיניים ובתקווה הולכת וגדלה.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 24

האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינוסופית

באורסה היננו מחלקים את כל האישיות והישויות של הפועל האחד לשלוש מחלקות גדולות: האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינוסופית, קהילות שליחי החלל והרוחות הסועדות של הזמן; אותן הוויות רוחניות אשר עוסקות בהוראה ובמתן סעד ליצורים הרצוניים של תוכנית ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה.

האישיות הגבוהות יותר האלה של הרוח האינוסופית, אשר מוזכרות במסמכים אלו, פועלות ברחבי היקום המקיף בשבע מחלקות:

1. שליחים בודדים.

2. מפקחי מעגל היקום.

3. מנהלי מפקד.

4. סייעים אישיים לרוח האינוסופית.

5. מבקרים עמיתים.

6. זקיפים מוקצים.

7. מדריכי בוגרים.

השליחים הבודדים, מפקחי המעגלים, מנהלי המפקד והסייעים האישיים מאופיינים בחזקתם על יכולת פְּיָרָה של אנטי-כבידה. לא ידוע על קיומו של מטה מרכזי כלשהו בעבור השליחים הבודדים; הם נודדים ברחבי יקום היקומים. המטות של מפקחי מעגל היקום ושל מנהלי המפקד מצויים בבירותיהם של יקומי העל. הסייעים האישיים של הרוח האינוסופית מוצבים באי המרכזי של האור. בהתאמה לכך, מוצבים המבקרים העמיתים והזקיפים המוקצים בבירותיהם של היקומים המקומיים ובבירות המערכות המרכיבות אותם. המדריכים הבוגרים שוכנים בהאווה ופועלים בכל מיליארד עולמותיו. אף-על-פי שלרוב האישיות הגבוהות יותר האלה קיימות עמדות ביקומים המקומיים, הן אינן מוצמדות באופן אורגני לממשלותיהן של הממלכות האבולוציוניות.

מקרב שבע המחלקות בקבוצה זו, השליחים הבודדים הינם היחידים – אולי למעט הסייעים האישיים – אשר משוטטים ברחבי יקום היקומים. ניתן לפגוש בשליחים בודדים החל בפרדיס והחוצה משם: דרך מעגלי האווה אל עבר בירות יקומי העל, והלאה כלפי חוץ דרך המגזרים והיקומים המקומיים, על חלוקות המשנה שלהם, ואף בעולמות המיושבים. אף כי השליחים הבודדים משתייכים לאישיות הגבוהות יותר של הרוח האינוסופית, מקורם, טיבם והשירות שאותו הם מבצעים נידונו במסמך הקודם.

1. מפקחי מעגל היקום

זרמי העוצמה העצומים של החלל ומעגלי האנרגיה הרוחנית עשויים להיראות כפועלים באופן אוטומאטי; הם עשויים להיראות כאילו הם פועלים ללא מכשולים ולא מעצורים, ואולם אין אלה פני הדברים. כל מערכות האנרגיה המדהימות האלה מצויות תחת שליטה; הן כפופות לפיקוח תבוני. מפקחי מעגלי היקום אינם עוסקים בתחומי האנרגיה הפיזית או החומרית הטהורה – תחום עיסוקם של מנהלי הכוח האוניברסאליים – אלא במעגלי האנרגיה הרוחנית-יחסית ובאותם מעגלים מותאמים אשר הינם חיוניים לשם תחזוקתן של ההוויות הרוחניות המפותחות מאוד ושל היצורים התבוניים מן הסוג המורונטי, או מסוג המעבֵר. המפקחים אינם מהווים מקור למעגלי האנרגיה ולמעגלי מהות-העל האלוהית, ואולם, באופן כללי, הם קשורים לכל מעגלי הרוח הגבוהים יותר של הזמן ושל הנצח ולכלל מעגלי הרוח היחסיים הנוגעים לניהול רכיביו של היקום המקיף. והם מכווינים ומתפעלים את כל מעגלי האנרגיה הרוחנית הללו אשר מחוץ לאי פרדיס.

מפקחי מעגלי היקום הינם יצירתה הבלעדית של הרוח האינסופית, והם פועלים אך ורק כסוכניו של הפועל האחד. הם הופכים לאישיים על-מנת שיישרתו בארבעת הסדרים הבאים:

1. מפקחי מעגל עליונים.

2. מפקחי מעגל עמיתים.

3. מפקחי מעגל משניים.

4. מפקחי מעגל שלישוניים.

מספרם של המפקחים העליונים בהאווה ושל המפקחים העמיתים בשבעת יקומי העל הינו מנוי וסופי; מעבר למספר זה אין נבראות הוויות נוספות מסדרים אלו. המפקחים העליונים מונים שבעה, והם מוצבים בעולמות הקבלה של שבעת מעגלי האווה. על המעגלים של שבעת יקומי העל מופקדת קבוצה נפלאה של שבעה מפקחים עמיתים, אשר מטותיהם מצויים בשבע ספירות פרדיס של הרוח האינסופית, עולמותיהם של שבעת המנהלים העליונים. משם מפקחים הם על מעגלי יקומי העל ומכוונים אותם.

על ספירות אלה של הרוח, מתקשרים שבעת המפקחים העמיתים עם הסדר הראשון של מרכזי הכוח העליונים, בקשר אשר תוצאתו – בהכוונת המבצעים העליונים – הינה תיאום ברמה תת-פרדיסית של כלל המעגלים החומריים והרוחניים אשר מופצים לעבר שבעת יקומי העל.

בעולמות המטה של כל אחד מיקומי העל מוצבים המפקחים המשניים, אשר משמשים את היקומים המקומיים של הזמן והמרחב. המגזרים הראשיים והמגזרים המשניים הינם תת-יחידות מנהליות של ממשלות יקומי העל, ואולם הם אינם עוסקים בנושאים אלו של פיקוח על אנרגיית-רוח. אין אני יודע כמה מפקחי מעגלים משניים קיימים ביקום המקיף, ואולם באוורסה מצויים 84,691 מהם. מפקחים משניים נוצרים כל הזמן; ומעת לעת הם מופיעים בקבוצות של שבעים בעולמותיהם של המבצעים העליונים. היננו מקבלים אותם על-פי בקשתנו; זאת בשעה שהיננו מתארגנים לקראת כינונם של מעגלי אנרגיה רוחנית נפרדים ושל התקשרויות עוצמה בעבור היקומים החדשים אשר מתפתחים בתחום שיפוטנו.

במטה של כל יקום מקומי פועל מפקח מעגל שלישוני. הוויות מסדר זה – בדומה למפקחים המשניים – נבראות באופן רציף, ונוצרות בקבוצות של שבע-מאות. והן מוקצות על-ידי עתיקי היומין לשירותם של היקומים המקומיים.

מפקחי מעגלים נוצרים לשם מילוי משימותיהם המסוימות, ולעד משרתים הם בקבוצות המקוריות אשר בהן הוצבו. משימותיהם אינן מתחלפות, ולפיכך הם לומדים הבעיות המצויות בתחומי הצבתם המקורית במשך עידנים. לדוגמא: מפקח מעגל שלישוני מספר 572,842 פועל בסאלווינגטון מאז שהועלה המושג הראשוני של יקומכם המקומי, והוא משמש כחבר בסגל האישי של מיכאל מנבאדון.

בין אם פועלים הם ביקומים המקומיים ובין אם ביקומים הגבוהים יותר, מפקחי המעגלים מנחים את כל המעורבים בדבר בנוגע לבחירה ההולמת במעגלים המשמשים לשם שידור כל המסרים הרוחניים ולהסעתן של כלל האישויות. בעבודת הפיקוח על המעגלים משתמשות הוויות יעילות אלה בכלל הסוכנויות, הכוחות והאישויות אשר ביקום היקומים. מפקחי המעגלים מפעילים את "אישויות הרוח הגבוהות של השליטה במעגלים" אשר טרם נתגלו, ומסתייעים בסגל גדול המורכב מאישויות הרוח האינסופית. הם גם אלו אשר יבדדו עולם אבולוציוני במידה שהנסיך הפלנטארי שלו ימרוד כנגד האב האוניברסאלי וכנגד בנו בא-כוחו. ביכולתם לסלק כל עולם מתוך מעגלים אוניברסאליים מסוימים של הסדרים הרוחניים הגבוהים יותר, ואולם הם אינם יכולים לבטל את הזרמים החומריים של מנהלי הכוח.

יחסם של מפקחי המעגלים האוניברסאליים למעגלי הרוח, דומה במידת-מה ליחסם של מנהלי הכוח האוניברסאליים למעגלים החומריים. שני הסדרים הללו משלימים זה את זה, ויחדיו הם משגיחים על כל המעגלים הרוחניים והחומריים אשר ניתנים לשליטה ולתפעול בידי יצורים.

בידי מפקחי המעגלים נתונה שליטה מסוימת על אותם מעגלי דעת אשר מקושרים לרוח, בדומה, במידה רבה, לאופן שבו מצויים תחת שיפוטם של מנהלי הכוח אותם שלבים של דעת המקושרים לאנרגיה-פיזית – דעת מְכָאֵנִית. באופן כללי, הקשר בין שני הסדרים מרחיב את אופן פעולתו של כל אחד מהם, ואולם מעגלי הדעת הטהורה אינם כפופים לפיקוחו של מי מהם. שני הסדרים אף אינם מתואמים; בכל עבודתם הענפה כפופים מפקחי המעגלים האוניברסאליים למרותם של שבעת מנהלי הכוח העליונים ושל כפייהם.

אף כי מפקחי המעגלים זהים זה לזה לחלוטין במסגרת הסדרים התואמים שלהם, כולם הינם יחידים נפרדים. הם אכן הינם הוויות אישיות, אך הם ניחנים באישיות מסוג אָקֶר-מאשר-מתת-אב אשר איננה מצויה בשום סוג של יצור אחר בכלל הקיום ביקום.

אף-על-פי שתזהו ושתיכירו אותם בעת מסעכם פנימה לעבר פרדיס, לא יהיה לכם כל קשר אישי עימם. הם הינם מפקחי מעגלים, והם עוסקים ביעילות אך ורק בענייניהם. הם מתייחסים אך לאותן אישיות וישויות המופקדות על המשימות הנוגעות למעגלים אשר תחת פיקוחם.

3. מנהלי המפקדים

אף-על-פי שהדעת הקוסמית של התבונה האוניברסאלית מודעת לנוכחותם ולמקום הימצאותם של כל היצורים החושבים פועלת ביקום היקומים שיטה בלתי-תלויה למנייתם של כל היצורים הרצוניים.

מנהלי המפקד הינם בריאה מיוחדת ומושלמת של הרוח האינוסופית, ומספרם איננו ידוע לנו. הם נבראים באופן המאפשר להם לשמור על סינכרוניות מושלמת עם טכניקת המחזירות של יקומי העל; זאת במקביל להיותם רגישים ומגיבים באופן אישילרצון תבוני. מנהלים אלו, באמצעות טכניקה אשר אינה מובנת עד סופה, הופכים מודעים באופן מידי להולדתו של רצון בכל חלק מחלקיו של היקום המקיף. ולפיכך, מסוגלים הם לעולם למסור את מספרם, את טיבם ואת מיקומם של כל היצורים הרצוניים בכל אחד מחלקי הבריאה המרכזית ושבעת יקומי העל. ואולם, הם אינם פועלים בפרדיס; שם הם אינם נדרשים. בפרדיס הידיעה הינה טבועה; האלוהויות יודעות את כל הדברים.

בהאווה פועלים שבעה מנהלי מפקד באופן שבו אחד מהם מוצב בעולם הקבלה של כל מעגל האווה. למעט השבעה הללו ולמעט סגל המילואים של סדר זה בעולמות פרדיס של הרוח, פועלים כל מנהלי המפקד בתחום שיפוטם של עתיקי היומין.

בכל אחד מן המטות של יקומי העל מושל מנהל מפקד אחד, אשר לו כפופים אלפים על גבי אלפים; אחד בכל בירה של כל יקום מקומי. כל האישויות של סדר זה הינן זהות, למעט אלה שבעולמות הקבלה של האווה, ולמעט שבעת מנהלי המפקד הבכירים של יקומי העל.

ביקום העל השביעי קיימים מאה אלף מנהלי מפקד. מספר זה כולל את כל אלו הניתנים להצבה ביקומים המקומיים; ואולם, מספר זה איננו כולל את הסגל האישי של אוסאטיה, מנהל המפקד הראשי ביקום העל של אורוונטון. אוסאטיה, בדומה למנהלי המפקד הראשיים של יקומי העל האחרים, איננו מכוונן במישרין לרישום של רצון תבוני. הוא מכוונן אך ורק לעבר כפיפיו המוצבים ביקומים של אורוונטון; וכך, פועל הוא כאישיות מסמלת מדהימה בעבור הדו"חות שלהם, המגיעים מבירותיהן של הבריות המקומיות.

רשמיה הרשמיים של אורסה רושמים מעת לעת ברישומיהם את סטאטוס יקום העל, כפי שהוא מצוין במרשמים ובאישיותו של אוסאטיה. מרשם זה הינו אופייני באופן ייחודי ליקומי העל; דו"חות אלו אינם משודרים לא להאווה ואף לא לפרדיס.

עיסוקם של מנהלי המפקד ביצירי-אנוש – כמו גם ביצורים רצוניים אחרים – נוגע אך ורק לרישום עובדת פעולת הרצון. הרישומים של חייכם ושל מעשיכם אינם מעניינם; הם אינם בשום מובן אישיותיים של רישום. מנהל המפקד של נבאדון – מספר 81,412 באורוונטון – אשר מוצב כעת בסאלווינגטון, מודע וער באופן אישי בזה הרגע ממש לנוכחותכם החיה כאן באורנטיה; והוא ידאג לרשום את האישור על מותכם בו ברגע שתפסיקו לפעול כיצור רצוני.

מנהלי המפקד רושמים את קיומו של יצור רצוני חדש עם ביצוע הפעולה הרצונית הראשונה; והם מצביעים על מותו של יצור רצוני בתום ביצוע הפעולה הרצונית האחרונה מצידו. הופעתו החלקית של הרצון הנצפית בתגובותיהם של כמה מבעלי החיים הגבוהים יותר איננה משתייכת לתחום פעולתם של מנהלי המפקד. הם מונים אך ורק יצורים רצוניים של ממש, ומגיבים אך ורק לפעולה רצונית. כיצד בדיוק הם מבחינים בפעולה רצונית? את זאת איננו יודעים.

הוויות אלה תמיד היו מנהלות מפקד, והן תמשכנה להיות כאלה לעולם. בכל תחום אחר בחלוקת העבודה ביקום הן תהיינה די חסרות תועלת. ואולם, הן פועלות ללא דופי; לעולם הן אינן שוגגות ואינן מזייפות. ועל-אף יכולותיהן המדהימות, ולמרות זכויותיהן שלא יאומנו, הן הינן אישיותיות; הן ניחנות בנוכחות רוח ובצורה ברות-זיהוי.

3. סייעים אישיים לרוח האינוסופית

אין ברשותנו ידע אותנטי באשר למועד או לאופן אשר בהם נוצרו הסייעים האישיים. מספרם הינו עצום בוודאי, אך אין באורסה כל רישום שלו. כמסקנה שמרנית המבוססת על ידיעותינו את עבודתם, הנני מהין לאמוד את מספרם בטריליונים רבים. היננו סבורים כי הרוח האינוסופית איננה מוגבלת במספר הסייעים האישיים הללו אשר ביכולתה ליצור.

הסייעים האישיים קיימים אך ורק על-מנת לסייע לנוכחות פרדיס של אישיות האלוהות השלישית. אף כי הם מסופחים ישירות לרוח האינוסופית וממוקמים בפרדיס, הם מבזיקים אנה ואנה לעבר כל חלקי הבריאה. בכל מקום שאליו משתרעים מעגלי הפועל האחד, סייעים אישיים אלו עשויים להופיע על-מנת להוציא אל הפועל את רצונותיה של הרוח האינוסופית. הם נעים בחלל בדומה מאוד לשליחים הבודדים, אך הם אינם אישיותיות במובן שבו השליחים הינם אישיותיות.

כלל הסייעים האישיים הינם שווים וזהים; והם אינם מגלים כל מובחנות של אינדיבידואליות. אף-על-פי שהפועל האחד רואה בהם אישיותיות אמיתיות, קשה לאחרים להתייחס אליהם כאל אישיותיות של ממש; הם אינם מפגינים נוכחות רוח כלפי הוויות רוחניות אחרות. הוויות אשר מקורן בפרדיס מודעות כל העת לקרבתם של סייעים אלו; אך עדיין אין אנו מזהים אצלם נוכחות אישיות. ללא ספק, היעדרה של צורת-נוכחות הופכת אותם לכלי שרת טובים יותר בעבור אישיות האלוהות השלישית.

מקרב כל סדרי ההוויות הרוחניות אשר התגלו ושמקורם הינו ברוח האינוסופית, הסייעים האישיים הינם מן היחידים שאותם לא תפגשו בעת הרקעתכם פנימה לעבר פרדיס.

4. המבקרים העמיתים

בשבע ספירות פרדים של הרוח האינוסופית, שבעת המבצעים העליונים פועלים יחדיו כמועצת המנהלים של מנהלי העל של שבעת יקומי העל. המבקרים העמיתים הינם ההתגשמות האישית של סמכות המבצעים העליונים בעבור יקומי הזמן והמרחב. המשקיפים הגבוהים הללו של ענייני הבריאות המקומיות הינם צאצאיהן של הרוח האינוסופית ושל שבע רוחות האב של פרדים. בזמני הנצח הקרובים שבע-מאות אלף מתוכם הפכו לאישיות, וסגל המילואים שלהם שוכן בפרדים.

המבקרים העמיתים עובדים תחת הנחייתם הישירה של שבעת המבצעים העליונים; זאת בהיותם נציגיהם האישיים ורבי העוצמה ביקומים המקומיים של הזמן והמרחב. מבקר אחד מוצב בספירת המטה של כל אחת מן הבריאות המקומיות, והוא עמית קרוב לאיחוד היומין השוכן שם.

המבקרים העמיתים מקבלים דו"חות והמלצות אך ורק מכפייהם, הזקיפים המוקצים, המוצבים בבירות המערכות המקומיות של העולמות המיושבים, והמדווחים בתורם אך ורק לממונה הישיר עליהם – המבצע העליון של יקום העל הנידון.

5. הזקיפים המוקצים

הזקיפים המוקצים הינם אישיות מתאמות ונציגי הקישור של שבעת המבצעים העליונים. הם הפכו לאישיות בפרדים על-ידי הרוח האינוסופית, ונבראו לשם מילוי התכלית המוגדרת של תפקידם. מספרם הינו קבוע, וקיימים בדיוק שבעה מיליארד מהם.

כשם שהמבקר העמית הינו נציגם של שבעת המבצעים העליונים בעבור כלל היקום המקומי, כך, במידה רבה מאוד, מוצב זקיף מוקצה בכל אחת מעשר-אלף המערכות המקומיות של אותה בריאה מקומית, ומשמש כנציגה הישיר של מועצת המנהלים העליונה והמרוחקת של שליטת-העל בענייני כל שבעת יקומי העל. הזקיפים המוצבים בשירות ממשלות המערכות המקומיות של אורונטון פועלים בסמכותו הישירה של מבצע עליון מספר שבע, הוא המתאם של יקום העל השביעי. ואולם, מבחינת ארגון המנהלתי, כפופים כל הזקיפים המוצבים ביקום מקומי כלשהו למבקר העמית המוצב במטה היקום.

בגבולותיה של בריאה מקומית, הזקיפים המוצבים משרתים בסבב ומועברים ממערכת למערכת. לרוב, מוחלפים הם מדי אלף שנים כמניין הזמן ביקום המקומי. אף כי נמנים הם עם האישיות הבכירות ביותר המוצבות בבירת המערכת, לעולם אין הם משתתפים בדיונים הנוגעים לענייני המערכת. מתוקף תפקידם, הם משמשים כיושבי הראש של עשרים-וארבעה המנהלים אשר מגיעים מן העולמות האבולוציוניים, ואולם למעט זאת, לבני תמותה המרקיעים יש אך קשר מועט עימם. הזקיפים עסוקים באופן בלעדי כמעט בעדכונם המלא של המבקר העמית של יקומם בכל הנושאים הנוגעים לרווחת המערכות שעליהן הם מופקדים ולמצבן.

הזקיפים המוקצים והמבקרים העמיתים אינם מדווחים למבצעים העליונים דרך מטה יקום העל. הם אחראיים אך ורק בפני המבצע העליון של יקום העל הנידון; פעילויותיהם הינן שונות מאלה של ממשלות עתיקי היומין.

המבצעים העליונים, המבקרים העמיתים והזקיפים המוקצים – יחד עם אומניפאפים ועם סגל אישיות אחרות שטרם נתגלו – מהווים מערכת יעילה, ישירה, מרכזית ורחבת ממדים של ייעוץ ושל תיאום מנהלי בעבור כלל היקום המקיף של הדברים וההוויות.

6. מדריכי הבוגרים

כקבוצה, מדריכי הבוגרים מטפחים ומנהלים את האוניברסיטה הגבוהה ללימוד טכני ולהנחיה רוחנית, אשר הינה כה נחוצה על-מנת שבני התמותה יוכלו להשיג את מטרת העידנים: ההגעה אל האל, המנוחה, ולאחריה – נצח של שירות שהפך מושלם. הוויות גבוהות אלה מקבלות את כינוין מעצם טיבה ותכליתה של עבודתן. באמצעות קורס האימון וההנחיה של האוונה, אשר משמש כהכנה בעבור המרקיעים עולי הרגל לקראת קבלתם לפרדים ולסגל הסופיונות, הן מתמסרות באופן בלעדי למשימות של הנחיית הבוגרים בני התמותה של יקומי העל של הזמן.

לא נאסר עלי לנסות ולתאר בפניכם את עבודתם של מדריכי בוגרים אלו, ואולם עבודה זו הינה כה אולטרא-רוחנית, עד כי הנני נואש מן התקווה להעניק לדעת החומרית מושג ראוי על מגוון פעילויותיהם. בעולמות העליונים, לאחר שיתרחב טווח ראייתכם ומשתחררו מאזיקי ההשוואות החומריות, תוכלו להתחיל להבין את משמעות המציאויות מן הסוג אשר "עין לא ראתה ואזן לא שמעה, ואף לא עלה על-לב אדם", ואפילו את אותם דברים "אשר-הקין האלהים לאוהבי אמיתות נצחיות אלה". לא לעולם תהיו כה מוגבלים בטווח ראייתכם וביכולת הבנתכם הרוחנית.

מדריכי הבוגרים עוסקים בהנחיית עולי הרגל של הזמן דרך שבעת מעגלי האוונה. אותם מדריכים אשר מקבלים את פניכם עם הגיעכם אל עולם הקבלה של המעגל החיצוני של האוונה, נשארים לצדכם גם במשך כל נתיבתכם במעגלים השמימיים. אף כי תתרועעו במהלך שהותכם במיליארד העולמות עם אינספור אישיות אחרות, מדריכי הבוגרים שלכם יעקבו אחריכם עד לסוף התקדמותכם בהאוונה, ויצפו בכניסתכם למצב השינה האחרון של הזמן, שנת המסע הנצחי לעבר יעד פרדים; משתעוררו שם, יקבל את פניכם מלווה פרדים אשר הוצב לברככם לשלום, ואפשר שאף

להישאר במחיצתכם עד אשר תתקבלו כחברים בסגל הספיונות.

מספרם של מדריכי הבוגרים מצוי מעבר לכוח תפישתה של הדעת האנושית, והם עדיין ממשיכים להופיע. מקורם אפוף מסתורין במידת מה. הם לא היו קיימים מאז שחר הנצח; והם מופיעים באופן מסתורי כל אימת שנזקקים להם. אין בנמצא כל רישום על אודות מדריך בוגרים בכל עולמות היקום המרכזי, עד לאותו יום בעבר הרחוק, אשר בו פילס את דרכו הראשון מבין עולי הרגל בני התמותה והגיע לחגורה החיצונית של הבריאה המרכזית. בו ברגע שנחת בעולם הקבלה של המעגל החיצוני, קיבל את פניו בסבר פנים יפות מאלוֹרֶןֶאן, ראש וראשון למדריכי הבוגרים המשמש כעת כיושב הראש של מועצתם העליונה וכמנהלו של ארגון החינוך העצום שלהם.

במרשמי פרדיס על אודות האוונה, בחלק הקרוי "מדריכי בוגרים", מופיע הערך הראשוני הבא:

"ומאלוֹרֶןֶאן, הראשון של סדר זה, אכן קיבל את פניו של עולה הרגל אשר גילה את האוונה, ואכן הנחה אותו מן המעגלים החיצוניים של ההתנסות הראשונית, צעד אחר צעד ומעגל אחר מעגל, עד אשר עמד זה בנוכחות המקור והיעד של כל אישיות, ולאחר מכן חצה את סף הנצח לעבר פרדיס."

באותה עת רחוקה הייתי מוצב בשירות עתיקי היוםין באורסה, וכולנו עלצנו בהבטחה כי ברבות הימים עולי רגל מיקום העל שלנו יגיעו לבסוף להאוונה. מזה עידן ועידנים לימדנו כי היצורים האבולוציוניים של החלל ישיגו את פרדיס, וכאשר עולה הרגל הראשון אכן הגיע, שמחת נצח שטפה את החצרות השמימיים.

שמו של עולה הרגל המגלה של האוונה הוא גֶרְנֶדְפֶּנְדָה; והוא הגיע מפלנטה מספר 341 במערכת מספר 84, בקונסטלציה מספר 62 של היקום המקומי שמספרו 1,131, הממוקם ביקום העל מספר אחד. הגעתו של גרנדפנדה הייתה סימן לכינון שירות התשדורת של יקום היקומים. עד אז, היו בפעולה אך ורק שירותי התשדורת של יקומי העל ושל היקומים המקומיים, ואולם ההכרזה על הגיעו אל שער האוונה סימלה את חנוכת "מבזקי ההוד של החלל", המכונים כך בשל התשדורת האוניברסאלית הראשונה אשר דיווחה על הגעתו להאוונה של ראשון היצורים האבולוציוניים אשר זכה להיכנס ליעד היקום של המרקיעים.

מדריכי בוגרים לעולם אינם עוזבים את עולמות האוונה; הם מסורים לשירותם של עולי הרגל הבוגרים של הזמן והמרחב. ובזמן כלשהו בוודאי תפגשו עם הוויות אצילות אלה פנים אל פנים; זאת אם לא תדחו את התוכנית המובטחת והמושלמת-בכל, אשר תוכננה על-מנת להוציא את הישרדותכם ואת הרקעתכם אל הפועל.

7. המקור של מדריכי הבוגרים

אף כי האבולוציה אינה מטבעו של היקום המרכזי, היננו מאמינים כי מדריכי הבוגרים הינם חברים מנוסים, או כאלו שהפכו מושלמים, מקרב סדר אחר של יצורי היקום המרכזי – שְרֵתִי האוונה. מדריכי הבוגרים מגלים סימפטיה כה עמוקה ויכולת כה רבה להבין את היצורים המרקיעים, עד שהיננו משוכנעים כי הם רכשו כישורי תרבות אלו באמצעות שירות בפועל בעולמות יקומי העל כשרתי האוונה של סעד אוניברסאלי. אם הבחנה זו אינה נכונה, כיצד, אם כן, נוכל להסביר את היעלמותם הרציפה של השרתים הבכירים והיותר מנוסים?

השרת, בעת שירותו ביקומי העל, ייעדר מהאוונה במשך זמן ממושך; לאחר השלמת משימות קודמות רבות, הוא ישוב הביתה, יקבל את הזכות ל"קשר אישי" עם זוהר פרדיס המרכזי, יאומץ על-ידי האישיות המאירות, וייעלם מידעית רעיו לרוח, ולעולם לא יופיע עוד בקרב בני מינו.

עם חזרתו משירות ביקומי העל, שרת האוונה עשוי ליהנות פעמים רבות מן האימוץ האלוהי ולהגיה ממנו כשרת מרומם ותו לא. ההתנסות באימוץ האור אין משמעה בהכרח כי על השרת להפוך למדריך בוגרים, ואולם, כמעט רבע מאלו אשר משיגים את האימוץ האלוהי אינם שבים לעולם לְשֵׁרֶת בעולמות.

ברישומים הגבוהים מופיעה שורה של ערכים כעין זה:

"ושרת מספר 842,842,682,846,782 של האוונה, אשר שמו הוא סוֹדְנָה, חזר משירות ביקום העל, התקבל בפרדיס, ידע את האב, נכנס לאימוץ האלוהי, ואיננו עוד."

וכאשר מופיע ברשומות ערך מעין זה, נתיבתו של שרת שכזה חדלה מלהתקיים. ואולם, בתוך שלושה רגעים בלבד (מעט פחות משלושה ימים במושגי הזמן שלכם) נולד מדריך בוגרים חדש המופיע "באופן ספונטאני" במעגל החיצון של יקום האוונה. ומספרם של המדריכים הבוגרים הינו זהה בדיוק למספר השרתים שנעלמו, אם לוקחים בחשבון הפרש קלוש, ללא ספק בשל אלו המצויים בשלב המעבר.

קיימת סיבה נוספת להגיה כי מדריכי הבוגרים הינם שרתי האוונה מפותחים, וזוהי הנטייה המהימנה של מדריכים אלו ושל השרתים הנלווים להם ליצור קשרים יוצאי-דופן. כלל לא ניתן להסביר כיצד חברי שני סדרי ההוויות הנפרדים-לכאורה הללו, מבינים זה את זה ומגלים אהדה אלו כלפי אלו. עצם ההתבוננות במסירות ההדדית הזו הינה מרעננת ומעוררת השראה.

שבע רוחות האב ושבעת מנהלי הכוח העליונים הנלווים הינם, בהתאמה, המאגרים האישיים של פוטנציאל הדעת ושל פוטנציאל העוצמה של ההוויה העליונה, אשר לעת עתה אינה מפעילה אותם באופן אישי. וכאשר עמיתים אלו של פרדיס משתפים פעולה על-מנת ליצור את שרתי האוונה, האחרונים מעורבים מטיבם בשלבים מסוימים של עליונות. למעשה, שרתי האוונה הינם ההשתקפות ביקום המרכזי של פוטנציאלים אבולוציוניים מסוימים של עולמות החלל-זמן, אשר נגלים כולם בשעה שבה שרת עובר התמרה או בריאה מחדש. היננו מאמינים כי התמרות אלה מתרחשות בשל רצון הרוח האינסופית, אשר פועלת ללא ספק מטעם ההוויה העליונה. מדריכי הבוגרים אינם נבראים על-ידי ההוויה העליונה, ואולם כולנו משערים כי האלוהות ההתנסותית מעורבת בדרך כזו או אחרת בפעולות המביאות הוויות אלה לכדי קיום.

האוונה, אשר נחצית כיום על-ידי בני התמותה המרקיעים, שונה במובנים רבים מן היקום המרכזי כפי שהיה בטרם ימיו של גרנדפנדה. הגעתם של מרקיעים בני תמותה למעגלי האוונה חוללה שינויים נרחבים בארגונו של היקום המרכזי האלוהי, שינויים אשר הושקו ללא ספק על-ידי הוויה העליונה – אלוהי היצורים האבולוציוניים – בתגובה להגעת ראשון ילדיו ההתנסותיים מעם שבעת יקומי העל. הופעתם של מדריכי בוגרים, כמו גם בריאתם של הסופרנאפים השלישונים, מעידה על פעולותיו של האל העליון.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 25

קבוצות שליחי החלל

בשלב ביניים בסולם הדרגות במשפחתה של הרוח האינסופית מצויות קהילות שליחי החלל. הוויות רב-גוניות אלה פועלות כחוליות המקשרות בין האישויות הגבוהות יותר לבין הרוחות הסועדות. קהילת השליחים כוללת את הסדרים הבאים של הוויות שמימיות:

1. שרתי האוונה.
2. בוררים אוניברסאליים.
3. יועצים טכניים.
4. נאמני משמורת של רישומים בפרדיס.
5. רשמים שמימיים.
6. בני-לוויה מורונטיים.
7. בני-לוויה של פרדיס.

רק שלוש מתוך שבע הקבוצות אשר נמנו לעיל נבראות ככאלה – השרתים, הבוררים ובני הלוויה המורונטיים; יתר ארבע הקבוצות מייצגות רמות הישג של הסדרים המלאכיים. קהילת השליחים משרתת ביקום היקומים באופנים רבים, בהתאם לטבעם האינהרנטי ולסטאטוס שהושג, ואולם, הם כפופים תמיד להנחייתם של שליטי התחומים אשר בהם הם מוצבים לשירות.

1. שרתי האוונה

אף כי מכונים הם שרתים, "יצורים אמצעדרכיים" אלו של היקום המרכזי אינם "שרתים" במובן בזוי כלשהו של המילה. בעולם הרוחני אין קיימות עבודות בזויות; כלל השירות הינו קדוש ומרומם; וכן, ההוויות מן הסדרים הגבוהים יותר אינן מביטות מלמעלה כלפי מטה על בני הסדרים הנמוכים יותר של הקיום.

שרתי האוונה הינם פרי עבודת היצירה המשותפת של שבע רוחות האב ושל עמיתיהן, שבעת מנהלי הכוח העליונים. שיתוף פעולה יצירתי זה הינו הדבר הקרוב ביותר להוות תבנית בעבור שורה ארוכה של יצירות בעלות אופי דואלי ביקומים האבולוציוניים, החל מלמעלה ביצירתו של כוכב בוקר בהיר מתוך ההתקשרות של בן בורא ושל רוח יצירתית, וכלה ברובד הנמוך יותר של התרבות באמצעות קיום יחסי-מין בעולמות כדוגמת אורנטיה.

מספרם של השרתים הינו עצום, וכל העת ממשיכים להיווצר שרתים נוספים. הם מופיעים בקבוצות של אלף ברגע השלישי שלאחר הכינוס של שבע רוחות האב ושל מנהלי הכוח העליונים, המתקיים באיזורם המשותף במגזר הצפוני המרוחק של פרדיס. כל שרת רביעי הינו שרת מסוג פיזי יותר מן האחרים; כלומר, מתוך כל אלף, שבע-מאות וחמישים אכן תואמים לסוג הרוחני, אך מאתיים וחמישים הינם פיזיים-למחצה בטבעם. יצורים רביעייםאלו משתייכים במידת-מה לסדר החומרי של ההוויות (חומרי במובן של האוונה), ודומים יותר למנהלי הכוח הפיזיים מאשר לרוחות האב.

במערכות יחסים בין אישויות, שולט הרוחני בחומרי, אפילו אם נדמה כעת שאין אלה פני הדברים באורנטיה; וביצירתם של שרתי האוונה שולט חוק הרוח; היחס הנוצר מניב שלוש הוויות רוחניות על כל אישיות פיזית-למחצה אחת.

השרתים שזה מכבר נוצרו, יחד עם מדריכי הבוגרים החדשים שמופיעים, עוברים כולם תוכנית אימונים אשר מועברת על-ידי המדריכים הבכירים באופן רציף בכל אחד משבעת מעגלי האוונה. או אז, מוצבים השרתים לפעילויות אשר להן הם מותאמים ביותר, ומשום שקיימים שני טיפוסים –

רוחני ופיזי-למחצה – קיימות אך מגבלות מועטות על טווח העבודות אשר הוויות רב-גוניות אלה מסוגלות לבצע. הקבוצות הגבוהות יותר, או הרוחניות, מוצבות בשירות האב, הבן והרוח, ובשירותן של שבע רוחות האב. מעת לעת נשלחים השרתים במספרים גדולים על-מנת לשרת בעולמות הלימוד המקיפים את עולמות המטה של שבעת יקומי העל, העולמות המוקדשים לאימונם הסופי ולהנחייתם הרוחנית של הנשמות המרקיעות של הזמן, אשר מתכוננות להתקדם לעבר מעגלי האוונה. הן השרתים הרוחניים והן עמיתיהם הפיזיים יותר, משמשים גם כעוזריהם וכעמיתיהם של מדריכי הבוגרים במלאכת הסיוע וההנחיה של הסדרים השונים של יצורים מרקיעים אשר הגיעו להאווונה, ואשר מבקשים להגיע לפרדים.

שרתי האוונה ומדריכי הבוגרים מפגינים דבקות טרנסצנדנטאלית בעבודתם וחיבה נוגעת ללב אלו כלפי אלו, חיבה אשר בהיותה רוחנית, תוכל להבינה רק מתוך השוואה לתופעת האהבה האנושית. פאתוס אלוהי מתגלה בהיפרדם של השרתים מעל המדריכים, כפי שקורה לעיתים תכופות בשעה שנשלחים השרתים למשימות מעבר לגבולותיו של היקום המרכזי; ואולם, הם יוצאים לשליחותם בשמחה ולא בצער. שמחת הסיפוק שבשירות הגבוה הינה הרגש השולט בקרב הוויות רוחניות. צער אינו יכול להתקיים נוכח המודעות לשרות אלוהי אשר התבצע בנאמנות. ובשעה שנשמתו המרקיעה של האדם עומדת אל מול השופט העליון, או אז ההחלטה בעלת החשיבות הנצחית איננה נקבעת על סמך הצלחות חומריות או הישגים כמותיים; פסק הדין המהדהד בחלל בתי המשפט של מעלה מכריז: "הַטִּיבְתָּ עֲשׂוֹת עֶבֶד טוֹב וְנֶאֱמָר; כִּי נֶאֱמַן הָיִיתָ בְּכָל נְתִיבוֹתֶיךָ, וְאֶפְקִידָךְ שְׁלִיט עַל דְּרָכֶי אֶרֶץ."

לעולם מוצבים שרתי האוונה לשרות ביקום-על בתחום שעליו חולשת רוח האב אשר לה הם דומים ביותר מן הבחינה הכללית ובתכונותיהם הרוחניות המיוחדות. הם משרתים אך ורק בעולמות החינוך המקיפים את בירותיהם של שבעת יקומי העל; והדיווח האחרון מאורסה מורה כי כמעט 138 מיליארד שרתים שימשו כסועדים ב-490 עולמות הלוויין שלה. הם עוסקים במגוון אינסופי של פעילויות הקשורות לעבודתם של עולמות חינוך אלו, המהווים את אוניברסיטאות-העל של יקום העל של אורוונטון. כאן משמשים הם כמלוויים; הם ירדו מן השלב הבא של נתיבתם על-מנת ללמד אתכם, ועל-מנת לעורר בכם השראה בנוגע למציאות ולוודאות של סיום לימודיכם בעולמות הזמן ולהעפלתכם בסופו של דבר אל עולמות הנצח. ובאמצעות מגיעהם אלו זוכים השרתים באותה התנסות ראשונית בסעד יצורי הזמן המרקיעים, אשר מסייעת כה רבות לעבודתם העוקבת במעגלי האוונה כעוזרי מדריכי הבוגרים – או כשרתים שהותמרו – כמדריכי בוגרים בעצמם.

2. הבוררים האוניברסאליים

על כל שרת האוונה שנברא, מובאים לכדי קיום שבעה בוררים אוניברסאליים, אחד בכל יקום על. פעולה יצירתית זו מערבת טכניקת יקום-על מובחנת של תגובת שיקוף לפעולות אשר מתרחשות בפרדים.

בעולמות המטה של שבעת יקומי העל פועלות שבע ההשתקפויות של שבע רוחות האב. קשה לתאר כהלכה לדעת החומרית את טיבן של רוחות מחזירותיות אלה. הן הינן אישיותיות לאמיתו של דבר; ועדיין, כל חבר בקבוצה של יקום העל משקף באופן מושלם אחת בלבד משבע רוחות האב. ובכל פעם שרוחות האב חוברות למנהלי הכוח העליונים על-מנת ליצור קבוצה של שרתי האוונה, בה בעת מתרחשת התמקדות באחת מן הרוחות המחזירותיות בכל אחת מקבוצות יקומי העל; ומייד מופיעים, מוכנים ומזומנים, מספר זהה של בוררים אוניברסאליים בעולמות המטה של בריאות העל. אם, בעת יצירת השרתים, רוח אב מספר שבע לקחה את היוזמה, אזי רק הרוחות המחזירותיות מן הסדר השביעי תהיינה בוררים; ובמקביל ליצירת אלף שרתים בדמות אורוונטון, יופיעו אלף בוררים מן הסדר השביעי בכל אחת מבירות יקומי העל. ובפעולות אלה – המשקפות את טיבן בעל שבעת ההיבטים של רוחות האב – נוצרים שבעת הסדרים של הבוררים הברואים המשרתים בכל אחד מיקומי העל.

בוררים במעמד של טרם-פרדים – בהיותם מוגבלים למגזרי הבריאה הילידיים שלהם – אינם מחליפים את מקום שירותם בין יקומי העל. כל סגל של יקום העל, הכולל שביעית מכל סדר נברא, מבלה, איפוא, זמן רב תחת השפעת אחת מרוחות האב בנפרד מהשפעתן של האחרות; זאת משום שבעוד שכל שבע הרוחות משתקפות בבירותיהם של יקומי העל, רק אחת מהן הינה דומיננטית בכל אחת מבריאות-העל.

למעשה, כל אחת משבע בריאות-העל מחודרת על-ידי אותה רוח אב אשר חולשת על גורלותיה. וכך, הופך כל יקום-על למעין מְרָאָה עצומת ממדים המשקפת את טיבה ואת אופייה של רוח האב המפקחת עליו; וכל זה ממשיך הלאה בכל יקום מקומי המשתייך ליקום-על זה, הודות לנוכחות ולתפקוד רוחות האם היצירתיות. השפעתה של סביבה שכזאת על הצמיחה האבולוציונית היא כה עמוקה, עד כי במהלך הנתיבות שלאחר שירותם ביקומי העל, מפגינים הבוררים באופן קבוצתי ארבעים-ותשע נקודות מבט התנסותיות, או תובנות, כל אחת מזווית מסוימת – ובהתאם גם חלקית – אך אשר כולן משלימות הדדית זו את זו, ויחדיו נוטות לחבוק את מעגל העליונות.

בכל יקום על, באופן משונה אך טבעי, הבוררים האוניברסאליים מוצאים עצמם מחולקים להתאגדויות בנות ארבעה חברים אשר במסגרתן הם ממשיכים לשרת. שלושה מחברי כל קבוצה הינם אישיותיות רוחניות, ואילו חבר אחד – בדומה למקרה של שרת אחד מכל ארבעה שרתים – הינו הוויה חומרית-למחצה. רביעייה זו מהווה ועדת בוררים והרכבה הוא כדלהלן:

1. השופט-הבורר. אותו אחד אשר מתקבל פה אחד על-ידי שלושת האחרים פמוסמך ביותר וכשיר באופן המיטבי לשמש כמנהיגה המשפטי של הקבוצה.

2. הטוען-הרוחני. אותו אחד הממונה על-ידי השופט הבורר להציג ראיות ולהבטיח את זכויותיהן של כל האישיותיות המעורבות בכל

עניין המובא לבירורה המשפטי של ועדת הבוררות.

3. המוציא-לפועל האלוהי. אותו בורר אשר הינו כשיר מעצם טבעו ליצור קשר עם ההוויות החומריות של העולמות ולהוציא לפועל את החלטותיה של הוועדה. המוציאים-לפועל האלוהיים, בהיותם יצורים רביעיים – כלומר חומריים-למחצה – הינם כמעט ברי-נראות, אך לא לגמרי, בעבור יכולת הראייה קצרת הטווח של הגזעים בני התמותה.

4. הנשם. חבר הוועדה הנותר הופך באופן אוטומאטי לרשם, לפקיד בית המשפט. הוא מוודא כי כל הרישומים נערכים כיאות בעבור ארכיב יקום העל ומרשם היקום המקומי. במידה והוועדה משרתת בעולם אבולוציוני, כי אז נערך, בסיועו של המוציא לפועל, דו"ח שלישי בעבור המרשם הפיזי של הממשל בעל הסמכות השיפוטית.

כאשר הוועדה מכונסת לדיון, היא פועלת כקבוצה של שלושה; זאת משום שהטוען מנותק מן התהליך השיפוטי, ומשתתף בגיבוש פסק הדין רק עם סיום השימוע. לפיכך, ועדות אלה מכונות לעיתים בשם – שלשת שופטים.

הבוררים תורמים תרומה ערכית ניכרת להתנהלותו החלקה של יקום היקומים. הם נעים בחלל במהירות השרפית המשולשת ומשמשים כבתי הדין הניידים של העולמות; כוועדות המוקדשות לשיפוט מהיר של קשיים מינוריים. אלמלא היו קיימות ועדות ניידות והגונות לעילא אלה, היו בתי הדין של העולמות מוצפים עד כלות בעיסוק באי-ההבנות הקטנות של העולמות.

שלושת שיפוט אלה אינן עוסקות בענייני הנצח; הנשמה, וסיכויי הנצח של יצור הזמן, לעולם אינם עומדים בסכנה בשל פעולותיהן. הבוררים אינם עוסקים בסוגיות המשתרעות אל מעבר לקיום בזמן ולרווחה הקוסמית של יצורי הזמן. ואולם, משקיבלה הוועדה סוגיה לשם שיפוט, פסיקתה הינה סופית ולעולם ניתנת פה-אחד; החלטתו של שופט-בורר איננה ניתנת עוד לערעור.

3. מוטת השירות הרחבה של הבוררים

המטה הקבוצתי של הבוררים שוכן בבירת יקום העל שלהם; שם מצוי סגל המילואים הראשי שלהם. סגל המילואים המשני שלהם מוצב בבירות היקומים המקומיים. חברי הוועדה הצעירים יותר וחסרי-הניסיון מתחילים את שירותם בעולמות הנמוכים, עולמות כדוגמת אורנטיה, ומשם צוברים שם ניסיון ובשלות הם מקודמים לעבר שיפוט של בעיות גדולות יותר.

סדר הבוררים הינו מהימן לחלוטין; מעולם לא סטה מדרך הישר ולו אחד מהם. אף כי תבונתם ושיפוטם אינם חסינים מפני שגיאות, ניתן לסמוך עליהם ללא סייג ונאמנותם מהימנה. מקורם מצוי במטות העל של יקומי העל, ובסופו של דבר הם חוזרים לשם, תוך התקדמות ברמות הבאות של שירות ביקום:

1. בוררים לעולמות. כל אימת שהאישיות המפקחות על עולמות יחידאיים מוצאות עצמן אובדות עצות במידה ניכרת, או בשעה שהן מגיעות למעשה להיעדר-מוצא באשר לאופן הפעולה ההולם נסיבות קיימות – ובמידה שהנושא איננו חשוב דיו על-מנת שיוכא לדיון בפני בתי המשפט הרגילים של התחום – כי אז, מייד עם קבלת בקשתן של שתי אישיות, אחת מכל צד במחלוקת, תחל ועדת בוררים את פעולתה ללא דיחוי.

משהופקדו הקשיים הניהוליים והשיפוטיים הללו בידי הבוררים לשם בחינה ושיפוט, הם הינם עליונים בסמכותם. ואולם, הם לא יגבשו את החלטתם עד אשר תשמענה כל הראיות; ואין גבול לסמכותם לזמן עדים, מכל מקום אשר אלו ימצאו. ואף כי אין זכות ערעור על החלטותיהם, לעיתים מתפתחים העניינים כך שהוועדה סוגרת את התיק בנקודה נתונה, מסכמת את דעותיה בעניין ומעבירה את כלל הסוגיה לבתי הדין הגבוהים יותר של התחום.

החלטות הוועדה נרשמות במרשם הפלנטארי, ואם קיים צורך – הן מוצאות אל הפועל בידי המוציא לפועל האלוהי. עוצמתו של זה הינה כה כבירה, וטווח פעילותו בעולם מיושב הוא רחב ביותר. המוציאים-לפועל האלוהיים הינם רבי-אמנים בטפלו (מניפולציה) כל מה שפָּלול באינטרס של מה שאמור להיות. לעיתים מבוצעת עבודתם למען הרווחה הבוררה של התחום, אך לעיתים קשה להסביר את פעולותיהם בעולמות הזמן והמרחב. אף כי הצווים שהם מוציאים אל הפועל אינם נוגדים את חוקי הטבע ואף לא את השימושים המוסמכים של התחום, לעיתים עושים הם את מעשיהם המשונים ואוכפים את הרשאות הבוררים בהתאם לחוקים הגבוהים יותר של ממשלת המערכת.

2. הבוררים במטות המערכות. מן השירות בעולמות האבולוציוניים, מקודמות ועדות אלה של ארבעה לתפקיד במטות של המערכות. כאן מזומנת להם עבודה רבה, והם מתבררים כחבריהם המבינים של בני-אדם, של מלאכים ושל הוויות רוחניות אחרות. שלשות השיפוט אינן עוסקות במחלוקות אישיות באותה מידה שבה הן עוסקות במחלוקות בין קבוצות ובאי-ההבנות המתעוררות בין סדרים שונים של הוויות; ובמטה של מערכת חיות בצוותא הן הוויות חומריות והן הוויות רוחניות, כמו גם הוויות מטיפוסים משולבים, כדוגמת הבנים החומריים.

ברגע שבו הביאו הבוראים לכדי קיום יחידים בעלי יכולת בחירה, או אז התרחשה התרחקות מן הפעולה החלקה של המושלמות האלוהית; אי-הבנות יצוצו בוודאי, ויש להבטיח דרך הוגנת ליישב מחלוקות פְּנות אלה של נקודות המבט. על כולנו לזכור כי הבוראים יודעי-הכול ומסוגלי-הכול יכולים היו ליצור את היקומים המקומיים מושלמים ממש כהאוונה. וביקום המרכזי, אין כל צורך בפעולתן של ועדות בוררים. ואולם, בחוכמתם הכוללת הבוראים לא בחרו לעשות כן. ואף כי הם יצרו יקומים שופעים בהבדלים ורוחשים בקשיים, הם סיפקו באותה מידה את המנגנונים ואת האמצעים

הדרושים על-מנת ליישב את כל ההבדלים ועל-מנת להפוך את כלל הבלבול-לכאורה הזה להרמוני.

3. בוררי הקונסטלציות. מן השירות במערכות מקודמים הבוררים אל שיפוט בעיותיה של קונסטלציה – אל הטיפול באותם קשיים מינוריים המתגלים בין מאה מערכות העולמות המיושבים שלה. אף כי רק בעיות מועטות המתעוררות במטות הקונסטלציות נופלות בתחום שיפוטם, עסקים בוררי הקונסטלציות – תוך שהם נעים ממערכת למערכת – באיסוף ראיות ובהכנת תצהירים מקדמיים. אם הוויכוח הינו הגון, אם הקשיים העולים מחילוקי הדעות הינם כנים, ונובעים ביושר מתוך הגיוון בנקודות המבט השונות, אזי אין זה משנה כמה מעטות האישיות המעורבות, ואין זה משנה עד כמה טריוויאליים נדמים חילוקי הדעות, תמיד יכולה להתכנס ועדת בוררים ולהחליט בנוגע לערכה של המחלוקת.

4. בוררים ליקומים המקומיים. בעבודתו הרחבה יותר הזו של יקום, הבוררים מעניקים עזרה מרובה הן למלכיצדקים והן לבנים הסמכותיים, הן לשליטי הקונסטלציות והן לקבוצת האישיות הנוגעות לתיאום מאה הקונסטלציות ולניהולן. הסדרים השונים של השרפים ושל שוכנים אחרים של ספירות המטה של יקום מקומי, מפיקים גם הם תועלת מן העזרה ומן ההחלטות של השלוש השיפוטיות.

כמעט בלתי-ניתן להסביר את טיב המחלוקות העשויות להתגלע בעניינים המפורטים של מערכת, של קונסטלציה או של יקום. קשיים אכן מתעוררים, ואולם אין הם דומים כלל ועיקר למבחנים ולקשיים של הקיום החומרי, כפי שאלו נחווים בעולמות האבולוציוניים.

5. בוררים למגזרים המשניים של יקומי העל. מן הבעיות של היקומים המקומיים, מתקדמים הבוררים ללימוד הסוגיות העולות במגזרים המשניים של יקום העל שלהם. ככל שהם מרקיעים רחוק ופנימה יותר מן הפלנטות האינדיבידואליות, כן פוחתות החובות החומריות של המוציא לפועל האלוהי; בהדרגה מקבל הוא על עצמו תפקיד חדש, כמְפָרֵש הרחמים והצדק, ובה בעת – בהיותו חומרי-למחצה – שומר הוא את הוועדה בכללותה בקשר אוהד עם ההיבטים החומריים של חקירותיה.

6. בוררים למגזרים הראשיים של יקום העל. אופייה של עבודת הבוררים ממשיכה להשתנות ככל שהם מתקדמים. יש בה פחות ופחות אי-הבנות הדורשות שיפוט, ויותר ויותר תופעות מסתוריות המבקשות הסבר ופירוש. משלב לשלב הם מתפתחים מבוררים של מחלוקות לכדי מבארים של המסתורין- שופטים המתפתחים והופכים למורים ולמפרשים. בעברם הם היו בוררים בין אלו אשר אפשרו לבורות לעורר קשיים ומחלוקות; ואילו כעת, הם הופכים למורים לאלו אשר הינם נבונים וסבלניים דיים על-מנת להימנע מהתנגשויות של דעת וממלחמות דעות. ככל שחינוכו של יצור הינו גבוה יותר, כך גם גובר הכבוד אשר הוא רוחש לידע, לניסיון ולדעותיהם של אחרים.

7. בוררים ליקומי העל. כאן הופכים הבוררים למתואמים – ארבעה מורים-מפרשים אשר מבינים זה את זה ופועלים ככאלו באופן מושלם. מן המוציא לפועל האלוהי נלקחות סמכויות הענישה, והוא הופך לקול הפיזי של השלשה הרוחנית. בשלב זה, הפכו היועצים והמורים הללו זה מכבר לבעלי מומחיות והיכרות מעמיקה עם רוב הבעיות והקשיים אשר בהם ניתן לפגוש בפועל בהתנהלות ענייניו של יקום על. וכך, הופכים הם ליועצים נפלאים ולמורים נבונים לעולי הרגל המרקיעים, השוכנים בספירות החינוכיות הסובבות את עולמות המטה של יקומי העל.

כל הבוררים משרתים תחת פיקוחם הכללי של עתיקי היומין ותחת הנחייתן המיידית של בבואות העזר, עד הגיע הזמן שבו הם מתקדמים לפרדים. בשעת שהייתם בפרדים הם מדווחים לרוח האב אשר חולשת על יקום העל אשר ממנו הם יצאו.

מרשמי יקומי העל אינם מונים את הבוררים אשר עברו אל מעבר לתחום שיפוטם, וועדות שכאלה פזורות בהיקף נרחב ברחבי היקום המקיף. הדיווח האחרון ממרשם אוורסה מעמיד את מספר הוועדות הפועלות באורוונטון על קרוב לשמונה-עשר טריליון – קרי, מעל לשבעים טריליון יחידים. ואולם, זהו אך שיעור קטן מסך הבוררים הכולל אשר נברא באורוונטון; מספר זה עומד על שיעור אחר לחלוטין, גבוה הרבה יותר, אשר שקול למספרם הכולל של שרתי האוונה, אם מוציאים מן החשבון את שיעור ההתמרות של אלו לכדי מדריכי בוגרים.

מעת לעת, בשעה שגדל מספר הבוררים של יקומי העל, הם מועברים למועצת המושלמות בפרדים, ממנה הם מגיחים לאחר מכן פסגל המתאם אשר מתפתח על-ידי הרוח האינסופית בעבור יקום היקומים; זוהי אותה קבוצה מופלאה של הוויות אשר גְדְּלה כל העת בהיקפה המספרי, כמו גם ביעילותה. באמצעות הרקעה התנסותית ואימון בפרדים, חברי קבוצה זו רכשו תפישה ייחודית של המציאות המגיחה של ההווה העליונה, והם משוטטים ברחבי יקום היקומים במשימות מיוחדות.

חברי וועדת בוררים לעולם אינם נפרדים. קבוצת הארבעה תמיד משרתת יחד, ממש באופן שבו חוברו חבריה יחדיו מלכתחילה. ואפילו בעת השירות המהולל שלהם, ממשיכים הם לפעול כרביעיות של ניסיון קוסמי צבור ושל תבונה התנסותית אשר הפכה מושלמת. ולנצח מאוגדים הם פְּהַתגשמות הצדק העליונה של הזמן והמרחב.

4. יועצים טכניים

מוחות משפטיים וטכניים אלו של עולם הרוח לא נבראו ככאלו. מקרב הסופרנאים והאומניאפים המוקדמים, בחרה הרוח האינסופית מיליון מהמוחות הסדורים יותר, על-מנת שאלו ישמשו כגרעינה של קבוצה רחבה וגמישה זו. ומאז זמן זה בעבר הרחוק, נדרשת מכל השואפים להפוך ליועצים טכניים, התנסות בפועל ביישום חוקי המושלמות בעבור תוכניות היצירות האבולוציוניות.

היועצים הטכניים מגויסים מקרב שורותיהם של סדרי האישיות הבאים:

1. הסופרנאפים.

2. הסקונאפים.

3. הסקטיאפים.

4. האומניאפים.

5. השרפים.

6. סוגים מסוימים של בני-תמותה מרקיעים.

7. סוגים מסוימים של אמצעדרכיים מרקיעים.

מבלי למנות את בני התמותה ואת האמצעדרכיים, אשר כולם מסופחים סיפוח זמני בלבד, עומד בעת הזאת מספר היועצים הטכניים הרשום באוורסה ופועל באוורונטון על מעט יותר משישים-ואחד טריליון.

יועצים אלוהיים פועלים לעיתים תכופות כיחידים, אך הם מאורגנים לשירות, ומחזיקים מטה משותף בספירות ההצבה שלהם, בקבוצות של שבעה יועצים. בכל קבוצה, לפחות חמישה חברים חייבים להיות בעלי מעמד של קבע, בעוד שעד שניים רשאים להימצא בחבירה זמנית. בני-תמותה ויצורים אמצעדרכיים מרקיעים משרתים בוועדות ייעוץ אלה בעודם חותרים להרקיע לפרדיס, אך הם אינם נוטלים חלק בתוכניות ההכשרה הרגילות המיועדות ליועצים הטכניים, ולעולם אינם הופכים לחברים של קבע בסדר זה.

בני התמותה והיצורים האמצעדרכיים הללו – המשרתים באופן זמני עם היועצים – נבחרים לעבודה מעין זו בשל מומחיותם במושגי החוק האוניברסאלי והצדק העליון. בעת מסעכם אל עבר יעדכם הפרדיסי, בעודכם צוברים ברציפות ידע נוסף וכישורים מועשרים, תינתן לכם כל העת ההזדמנות לחלוק עם אחרים את התבונה ואת הניסיון שכבר צברתם; כל הדרך להאונה תמלאו תפקיד של תלמיד-מורה. אתם תעפילו במעלה רמות ההרקעה של היקום ההתנסותי העצום הזה, בכך שתחלקו את הידע החדש אשר רכשתם בנתיבתכם המתקדמת, עם אלו המצויים אך מתחתיכם. במשטר האוניברסאלי, אינכם מופקדים כבעלי ידע ואמת, עד אשר הוכחתם את יכולתכם ואת רצונכם לחלוק עם אחרים את האמת ואת הידע הללו.

לאחר אימון ממושך והתנסות בפועל, מורשות כל הרוחות הסועדות – אשר מעמדן גבוה מן הכרובים – לקבל מינוי של קבע כיועצות טכניות. כל המועמדים מצטרפים לסדר זה של שירות מרצונם החופשי; ואולם, משקיבלו על עצמם אחריות שכאלה, אין הם רשאים לזנוח אותן עוד. רק עתיקי היוםין לבדם יכולים להעביר יועצים אלו לפעילויות אחרות.

אימון היועצים הטכניים התחיל במכללות המלכיצדקים של היקומים המקומיים, והוא ממשיך בחצרותיהם של עתיקי היוםין. מאימון זה ביקום העל, מתקדמים הם ל"בתי הספר של שבעת המעגלים", הממוקמים בעולמות הקבלה של מעגלי האוונה. ומעולמות הקבלה הם מתקבלים ל"מכללות אתיקת החוק וטכניקת העליונות", המהוות את בית הספר לאימון בפרדיס המיועד ליועצים הטכניים אשר הופכים למושלים.

יועצים אלו הינם יותר מאשר מומחי משפט; הם הינם תלמידיו ומוריו של החוקקדישומי, קרי חוקי היקום המיושמים בחייהם, וחלים על גורלותיהם, של כל אלו המאכלסים את התחומים העצומים של הבריאה רחבת הממדים. בחלוף הזמן, הם הופכים להיות ספריות החוק החיות של הזמן והמרחב, והם מונעים אינסוף צרות ועיכובים בלתי-נחוצים על-ידי הנחיית אישיות הזמן בנוגע לצורות ולהליכים המקובלים ביותר על שליטי הנצח. כך, יכולים הם להנחות את העובדים בחלל, ולאפשר להם לפעול בהרמוניה עם דרישות פרדיס; הם הינם המורים של כל היצורים בנוגע לטכניקה של הבוראים.

לא ניתן לברוא ספריה חיה שכזו של חוק יישומי; ולכן, הוויות שכאלה חייבות להתפתח מתוך ההתנסות בפועל. האלוהויות האינסופיות הינן קיומיות, ובכך מפצות הן על היעדר ההתנסות; הן יודעות את הכול אף בטרם התנסו בכל, ואולם, הן אינן חולקות ידע לא-התנסותי זה עם היצורים הכפופים להן.

בעבודתם, מקדישים עצמם היועצים הטכניים למניעת עיכובים, להענקת אפשרות להתקדמות ולייעוץ לעבר ההישג. תמיד קיימת הדרך הטובה ביותר/הנכונה לעשות את הדברים; לעולם קיימת טכניקת המושלמות, דרך אלוהית, ויועצים אלו יודעים כיצד לכוון את כולנו למציאתה של דרך טובה יותר זו.

הוויות מעשיות מאוד וחכמות ביותר אלה קשורות תמיד בקשר קרוב לשירות ולעבודה של הפוסקים האוניברסאליים. לרשות המלכיצדקים עומד סגל מוכשר. שליטי המערכות, הקונסטלציות, היקומים ומגזרי יקומי העל, מצוידים לעילא במוחות עיון טכניים, או משפטיים, אלו של עולם הרוח. קבוצה מיוחדת פועלת כיועציהם המשפטיים של נשאי החיים, ומייעצת לבנים אלו בנוגע למידת ההתרחקות המותרת מן הסדר המבוסס של הפצת

החיים, וכן מנחה אותם בנוגע לזכויותיהם ולחופש הפעולה שלהם. הם הינם היועצים של כל מחלקות ההוויות באשר לשימוש ולטכניקות ההולמות של כלל הפעולות בעולם הרוח. ואולם, אין הם עוסקים ישירות ובאופן אישי ביצורים החומריים של התחומים.

בנוסף לייעוץ בנוגע לשימושים משפטיים, היועצים הטכניים מקדישים עצמם במידה שווה גם לעיסוק בפרשנות היעילה של החוקים הנוגעים להוויות ברואות – הוויות של חומר, של דעת ושל רוח. הם עומדים לרשות המפרשים האוניברסאליים ולרשות כל האחרים אשר כמהים לדעת את האמת של החוק; במילים אחרות, לדעת כיצד העליונות האלוהית עשויה להיות תלויה בַּתגובה במצב מסוים בהינתן גורמים מסדר מבוסס של חומר, של דעת ושל רוח. ואף מנסים הם להבהיר את הטכניקה של המרבי.

היועצים הטכניים הינם הוויות נבחרות אשר עמדו בניסיון; מעולם לא נודע לי על מי מהם אשר סטה מדרך הישר. אין ברשותנו, באוורסה, כל רישום על אודות משפט שנערך כלפי מי מהם בשל הפרת אחד מן החוקים האלוהיים, אשר אותם הם מבארים ברהיטות ומפרשים ביעילות כה רבה. כמו כן, אין ידוע על כל מגבלה שהיא החלה על טווח השירות שלהם, ואף לא על התקדמותם. הם ממשיכים בתפקידם כיועצים, ואפילו עד לשערי פרדיס; כלל היקום של החוק ושל ההתנסות פתוח בפניהם.

5. נאמני המשמורת של רשומות בפרדיס

מקרב הסופרנאפים השלישונים באוונה, קבוצה מסוימת של רשמים בכירים נבחרת כנאמני המשמורת של הרשומות, כשומריהם הרשמיים של ארכיוני אי האור; אלו הארכיונים אשר עומדים אל מול המרשם החי של הרשומות בדעתם של נאמני הידע, המרשם הקרוי לעיתים – "הספרייה החיה של פרדיס".

מקור כל הרישומים היחידים הינו במלאכים הרשמים של העולמות המיושבים. ברחבי היקומים פועלים רשמים אחרים, הן בנוגע לרישומים רשמיים והן בנוגע לרישומים חיים. מאורנטיה ועד פרדיס ניתן למצוא את שני סוגי הרישומים: ביקום מקומי ניתן למצוא יותר מהרישומים הכתובים ופחות מהרישומים החיים; ובפרדיס יותר מהחיים ופחות מהכתובים; באוורסה, שני הסוגים זמינים באותה מידה.

כל מאורע בעל משמעות בתחומי הבריאה המאורגנת והמיושבת הינו עניין הנדרש ברישום. אף-על-פי שלמאורעות אשר חשיבותם הינה מקומית בלבד מצוי רישום מקומי בלבד, אלו בעלי המשמעות הרחבה ביותר מטופלים בהתאם. מן הפלנטות, המערכות והקונסטלציות של נבאדון, כל דבר שהינו בעל חשיבות ביקום נרשם בסאלווינגטון; ומבירות-יקומים אלה מועברות אותן התרחשויות לרישום גבוה יותר, השייך לענייני המגזר וממשלות-העל. אף בפרדיס מצוי סיכום רלוונטי של נתוני האוונה ויקומי העל; וסיפור היסטורי מצטבר זה של יקום היקומים מצוי במשמורתם של סופרנאפים שלישונים מרוממים אלו.

בעוד שכמה מן ההוויות האלה נשלחו ליקומי העל על-מנת לשמש כראשי הרשומות המנחים את פעילויות הרשמים השמימיים, מעולם לא הועבר אף לא אחד מהם מן המצבה הקבועה של סדרם.

6. הרשמים השמימיים

אלו הם הרשמים המבצעים את כל הרישומים בשני עותקים; הם מכינים רישום רוחני מקורי אחד ועותק נוסף חומרי-למחצה – עותק אשר ניתן להמשילו לעותקים המתקבלים באמצעות נייר פחם. את זאת ביכולתם לעשות הודות ליכולת יצאת-הדופן שלהם לטפלל בו-זמנית הן אנרגיה חומרית והן אנרגיה רוחנית. רשמים שמימיים אינם נבראים ככאלו; הם הינם שרפים המרקיעים מן היקומים המקומיים. הם מתקבלים, מסוגים ומוצבים לשירות בספירות עבודתם על-ידי המועצות של ראשי הרשומות במטות שבעת יקומי העל. שם ממוקמים גם בתי הספר לאימון הרשמים השמימיים. בית הספר באוורסה מנוהל על-ידי ההופכים בינה למושלמת ועל-ידי היועצים האלוהיים.

עם התקדמותם בשירות ביקום, ממשיכים הרשמים בשיטת הרישום הכפולה, ובכך הופכים את רישומיהם לנגישים תמיד בעבור כל מחלקות ההוויות, החל באלה מן הסדרים החומריים וכלה ברוחות האור הגבוהות. בעת התנסות המעבר שלכם, בעת שתרקיעו מן העולם החומרי הזה, תמיד תוכלו להיוועץ ברישומים על אודות ההיסטוריה והמסורת של העולם אשר בו אתם מצויים ולהתוודע אליו.

הרשמים הינם סגל אשר נבחן ועמד בניסיון. מעולם לא נודע לי על עריקה של רשם שמימי, ומעולם לא נתגלה זיוף ברישומיהם. הם כפופים לפיקוח כפול; רישומיהם נבחנים הן בידי עמיתיהם המרוממים מאוורסה והן בידי השליחים העוצמתיים, אשר מאשרים את נכונות העותקים החומריים-למחצה של הרישומים הרוחניים המקוריים.

בעוד מספר הרשמים המתקדמים המצויים בספירות הרישום הכפופות ביקומי אורוונטון הוא טריליונים על גבי טריליונים, עומד מספרם של אלו אשר הגיעו למעמד באוורסה על פחות משמונה מיליון. רשמים בכירים, או בוגרים, אלו הינם נאמני המשמורת של רישומי יקומי העל, והם אלו המעבירים הלאה את הרישומים של הזמן והחלל אשר תחת חסותם. מטה הקבע שלהם מצוי במשכנות המעגליים המקיפים את איזור המרשם באוורסה. רשמים אלו לעולם אינם מעבירים את משמורתם על הרישומים לאחרים; כיחידים, הם עשויים להיעדר, ואולם אף-פעם לא במספרים גדולים.

בדומה לסופרנאפים, אשר הפכו לנאמני משמורת של הרשומות, ההצבה בסגל הרשמים השמימיים הינה הצבת קבע. עם הצטרפותם של השרפים ושל הסופרנאפים לשירותים אלו, הם וותרו – בהתאמה – רשמים שמימיים ונאמני משמורת של הרשומות; זאת עד ליום אשר בו יכונן ממשל חדש ושונה, עם השלמת הפיכתו של האל העליון לאישיות.

באורסה, יכולים רשמים שמימיים בכירים אלו להציג את הרישומים על אודות כל מאורע בעל חשיבות קוסמית בכל רחבי אורונטון, מאז הימים הרחוקים של הגעת עתיקי היוםין; זאת בעוד שבאי הנצחי שומרים נאמני המשמורת של הרשומות על ארכיוני התחום, המחזיקים בתוכם עדויות על אודות ההתרחשויות בפרדיס מאז הזמנים אשר בהם הפכה הרוח האינסופית לאישיות.

7. בני הלוויה המורונטיים

ילדים אלו של רוחות האם של היקום המקומי, הינם חבריהם ועמיתיהם של כל אלו אשר חיים את חיי ההרקעה המורונטיים. הם אינם הכרחיים לעבודתו הממשית של היצור המתקדם, ואף אינם מחליפים בשום מובן את עבודתם של השומרים השרפיים, אשר מלווים לעיתים תכופות את עמיתיהם בני התמותה במסעם לפרדיס. בני הלוויה המורונטיים הינם פשוט מארחים חביבים בעבור אלו שהחלו זה עתה את הרקעתם הארוכה פנימה. והם אף פורשי-חסות מיומנים בארגון משחקים, ובעבודתם זו הם מסתייעים ברוב כישרון במנהלי הקזרה.

ו אף כי בעולמות האימון המורונטיים של נבאדון תעסקו במשימות רציניות שילכו ויהפכו קשות יותר ויותר, תמיד יינתנו לכם פסקי-זמן סדירים לשם מנוחה ובחינת העבר. במהלך המסע לעבר פרדיס, תמיד יימצא זמן למנוחה ולמשחק רוחני; ובנתיבת האור והחיים לעולם ימצאו העיתים לפולחן ולהישג חדש.

בני לווייה מורונטיים אלו הינם עמיתים כה לבביים, עד שבשעה שתעזבו לבסוף את השלב האחרון בחוויה המורונטית ותתכוננו לצאת להרפתקת הרוח ביקום העל, תרגישו חרטה אמיתית על כך שיצורים חברותיים אלו אינם יכולים ללוותכם, הואיל והם משרתים אך ורק ביקומים המקומיים. בכל שלב משלבי נתיבת ההרקעה, כל האישויות שעמן תוכלו ליצור קשר תהיינה חברותיות וידידותיות; ואולם, לא תפגשו קבוצה אחרת המוקדשת במידה כה רבה לחברות ולידידות, עד אשר תפגשו בבני הלוויה של פרדיס.

עבודתם של בני הלוויה המורונטיים מתוארת באופן מלא יותר במסמכים העוסקים בענייני היקום המקומי שלכם.

8. בני הלוויה של פרדיס

בני הלוויה של פרדיס הינם קבוצה מורכבת, או משולבת, המגויסת משורותיהם של השרפים, הסקונאפים, הסופרנאפים והאומניאפים. אף-על-פי שהם משרתים במהלך משכי זמן שאתם עשויים להחשיב כארוכות במידה יוצאת-מגדר-הרגיל, מעמדם זה אינו קבוע. ככלל (אך לא תמיד), משסעד זה מסתיים הם שבים למשימות שאותן מילאו בשעה שזומנו לשירות בפרדיס.

חברים בקהילות המלאכים ממונים לשירות זה על-ידי רוחות האם של היקום המקומי, על-ידי הרוחות המחזירות של יקום העל ועל-ידי מאג'סטון מפרדיס. הם מזומנים לאי המרכזי ומגויסים לשירות כבני-לוויה של פרדיס על-ידי אחת משבע רוחות האב. למעט מעמד של קבע בפרדיס, שירות זמני זה של חברות בפרדיס הינו הכבוד הגבוה ביותר שעשויות הרוחות הסועדות לקבל בזמן כלשהו.

המלאכים הנבחרים מסורים לשירות החברות ומוצבים כבני הלוויה של הוויות מכל המחלקות אשר עשויות לשהות בפרדיס לבדן; לרוב הם מלווים את בני התמותה המרקיעים, אך הם מלווים גם את כל האחרים אשר מצויים לבדם באי המרכזי. לבני הלוויה אין כל מטרה שאותה הם נדרשים להשיג לטובת אלו שעמם הם מתרועעים; הם פשוט משמשים כבני-לוויה. כמעט לכל הוויה אחרת שאתם, בני התמותה, תפגשו במהלך שהותכם בפרדיס – למעט חבריכם עולי הרגל – יהיה דבר-מה מוגדר לעשות עימכם או בעבורכם; ואילו בני-לוויה אלו מוצבים אך ורק על-מנת שיהיו אתכם ושישמשו לכם כחברים אישיים. לעיתים תכופות מסייעים בידם בסעד זה אזורחי פרדיס החניניים והזהירים.

בני התמותה מגיעים מגזעים שהינם חברותיים ביותר. הבוראים יודעים היטב כי "לא טוב היות האדם לבדו", ולפיכך דאגו לספק לו חברותא בהתאם, ואפילו בפרדיס.

אם אתם, כבני-תמותה מרקיעים, תגיעו לפרדיס מלווים בבן-זוגכם או בחבר קרוב מן הנתיבה שלכם בכדור-הארץ, או אם במקרה יגיע עמכם, או ימתין לכם, השומר השרפי של גורלכם, כי אז לא יוצמד אליכם בן-לוויה של קבע. אך במידה שתגיעו בגפכם, לבטח יקבל את פניכם בן-לוויה באי האור, בשעה שתתעוררו מן השינה הסופית של הזמן. ואפילו אם ידוע כי יתלווה אליכם בן-לוויה מרקיע, גם אז ימונו בני-לוויה זמניים שיקבלו את פניכם עם הגעתכם אל החופים הנצחיים, והם שילוו אתכם אל המתחם אשר הוכן על-מנת לקבל את פניכם ואת פני עמיתכם. היו סמוכים ובטוחים בכך שתתקבלו בחמימות כאשר תחוו את תחייתכם אל תוך הנצח על חופי הנצחיים של פרדיס.

בני-לוויה מקבלי פנים מוצבים למשימתם בעת שהמרקיעים נמצאים בימים האחרונים לשהותם במעגל האחרון של האוונה. בני הלוויה בוחנים בקפדנות את הרישומים על אודות המוצא של בן התמותה ועל קורותיו במהלך ההרקעה דרך עולמות החלל ומעגלי האוונה. וכאשר הם מקבלים את פני בני התמותה של הזמן, הם כבר מכירים על בוריה את נתיבתם של עולי הרגל המגיעים הללו, ומייד מתגלים הם כחברים אוהדים ומסקרנים.

במהלך שהותכם הקדם-סופיונית בפרדיס, אם מסיבה כלשהי יהיה עליכם להיפרד זמנית מעמיתכם לנתיבת ההרקעה – בין אם הוא בן-תמותה ובין אם הוויה שרפית – יוצמד אליכם ללא דיחוי בן-לוויה של פרדיס על-מנת שייעץ לכם וישמש לכם כרע. ומשהוקצה בן-לוויה לבן-תמותה מרקיע השווה לבדו בפרדיס, הוא נותר עם אישיות זו עד אשר מצטרפים אליה עמיתה המרקיעים, או עד אשר היא מתקבלת כחברה מן המניין בסגל הסופיונות.

בני-לוויה מוקצים על-פי סדר ההמתנה, וכלל זה נשמר למעט העובדה שבן-לוויה לעולם אינו מקבל תחת חסותו מרקיע אשר טיבו שונה מטיפוס יקום העל שלו עצמו. אם היה מגיע היום לפרדיס בן-תמותה מאורנטיה, אזי היה מוקצה לו בן הלוויה הממתין הראשון אשר מוצאו מאורונטון, או כזה שטיבו הינו כטיבה של רוח האב השביעית. בשל כך, אומניאפים אינם משרתים בצוותא עם היצורים המרקיעים משבעת יקומי העל.

שירותים רבים נוספים מבוצעים על-ידי בני הלוויה של פרדיס: אם מגיע בן-תמותה מרקיע ליקום המרכזי לבדו, ובעודו חוצה את האוונה, הוא נכשל בשלב כזה או אחר של הרפתקת האלוהות, אזי בבוא העת הוא מוחזר כנדרש אל יקומי הזמן. ללא דיחוי נשלחת קריאה לסגל המילואים של בני הלוויה של פרדיס, ואז, יחיד מסדר זה מוקצה על-מנת לעקוב אחר עולה הרגל המובס, ללוותו, לנחמו ולעודדו, ולהישאר עימו עד אשר ישוב ליקום המרכזי כדי שיחדש את הרקעתו לפרדיס.

אם עולה רגל מרקיע נכשל בהרפתקת האלוהות בעודו חוצה את האוונה בלוויית שרף מרקיע – המלאך השומר של נתיבת בן התמותה – אזי אותה הוויה תבחר להתלוות לחברה בן התמותה. שרפים אלו מתנדבים תמיד, והם מורשים ללוות את חבריהם הוותיקים בני התמותה חזרה לשירות של הזמן והמרחב.

אך לא כך הוא באשר לשני בני-תמותה מרקיעים שהינם חברים קרובים: אם אחד מהם מגיע אל האל בעוד שהשני נכשל זמנית, לעולם בוחר היחיד שהצליח לחזור לעולמות האבולוציוניים יחד עם האישיות המאוכזבת, אבל דבר זה איננו מתאפשר. במקום זאת, נשלחת קריאה לסגל המילואים של בני הלוויה של פרדיס, ואחד מן המתנדבים נבחר ללוות את עולה הרגל המאוכזב. אזרח פרדיס מתנדב הופך למלווהו של בן התמותה שהצליח, אשר מתעכב בינתיים באי המרכזי וממתין לשובו של חברו המובס להאוונה; ועד אז הוא מלמד בבתי-ספר מסוימים בפרדיס, תוך שהוא מציג את סיפור ההרפתקאות של ההרקעה האבולוציונית.

[המסמך הוצג בחסות אחד שסמכותו גבוהה מאורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 26

הרוחות הסועדות של היקום המרכזי

הסופרנאפים הינם הרוחות הסועדות של פרדיס ושל היקום המרכזי; רוחות אלה הינן הסדר הגבוה ביותר מקרב הקבוצה הנמוכה ביותר של ילדי הרוח האינסופית – קהילת המלאכים. ניתן למצוא רוחות סועדות שכאלה החל בְּאֵי פרדיס ועד לעולמות הזמן והמרחב. ואין מתקיים שום חלק נכבד של הבריאה המאורגנת והמיושבת אשר אינו נהנה משירותיהן.

1. הרוחות הסועדות

המלאכים הינם חבריהם הרוחניים והסועדים של היצורים הרצוניים האבולוציוניים והמרקיעים של כלל החלל; הם הינם גם עמיתיהן וחבריהן לעבודה של קהילות הגבוהות יותר של האישויות האלוהיות של הספירות. המלאכים מכל הסדרים הינם אישיות מובחנות, וכמו-כן הינם אינדיבידואליים ביותר. הם ניחנים כולם ביכולת רבה להעריך את הסעד של מנהלי ההתבוננות בעבר. יחד עם קהילות שליחי החלל, נהנות הרוחות הסועדות מתקופות של מנוחה ושל שינוי; מעצם טיבן הן חברותיות ביותר, ויכולתן להתחבר עולה בהרבה על זו של בני האדם.

הרוחות הסועדות של היקום המקיף מסוגות כדלהלן:

1. סופְרָנאפִים.
2. סְקוֹנאפִים.
3. תְּלִתְשָׁרְפִים.
4. אוֹמְנִיאפִים.
5. שְׁרָפִים.
6. קְרוֹבִים וְסָאנוֹבִים.
7. יצורים אֶמְצַעְדִּיקִים.

החברים היחידים בסדרי המלאכים אינם ניחים כלל ועיקר באשר למעמדם האישי ביקום. מלאכים מסדרים מסוימים עשויים להפוך למשך תקופה מסוימת לבני-לוויה של פרדיס; אחדים מהם עשויים להפוך לרשמים שמימיים; אחרים מפילים לשורות היועצים הטכניים. כרובים מסוימים עשויים לשאוף למעמד ולגורל שרפי, בעוד ששרפים אבולוציוניים יכולים להגיע לרמות הרוחניות של בני האל המרקיעים.

כפי שנתגלה, שבעת הסדרים של הרוחות הסועדות מקובצים לשם הצגה, בהתאם לפעולותיהם בעלות החשיבות הַרְבֵּה ביותר בעבור היצורים המרקיעים:

1. הרוחות הסועדות של היקום המרכזי. שלושת סדריהן: סופרנאפים, משרתים במערכת פרדיס-האוונה. סופרנאפים ראשיים, או סופרנאפים של פרדיס, נבראים על-ידי הרוח האינסופית. הסדרים השניוניים והשלישוניים, המשרתים באוונה, הינם הצאצאים, בהתאמה, של רוחות האב ושל רוחות המעגלים.

2. הרוחות הסועדות של יקומי העל-הסקונאפים, התלתשרפים והאומניאפים. צאצאיהן של הרוחות המחזירות, משרתים באופן מגוון בשבעת יקומי העל. התלתשרפים, אשר מוצאם הינו מן הרוח האינסופית, מוקדשים בסופו של דבר לשירות של קישור בין הבנים הבוראים לבין עתיקי היומין. האומניאפים נבראים בצוותא על-ידי הרוח האינסופית ועל-ידי שבעת המבצעים העליונים, והם משרתים את אלו באופן בלעדי. הדיון בשלושת הסדרים הללו מהווה את הנושא של המסמכים העוקבים בסדרה זו.

3. הרוחות הסועדות של היקומים המקומיים כוללות אתהשריפסואת עוזריהם, הכרובים. צאצאים אלו של רוח אם של יקום הינם הראשונים שעומדים באים במגע בני-תמותה מרקיעים. היצורים האמצעדרכיים, אשר נולדים בעולמות המיושבים, אינם משתייכים באמת לסדרי המלאכים, אף כי לעיתים תכופות הם מקובצים באופן תפקודי יחד עם הרוחות הסועדות. סיפורם, הכולל גם תיאור של השרפים ושל הכרובים, מוצג באותם מסמכים אשר דנים בענייני היקום המקומי שלכם.

כל סדרי המלאכים מקדישים עצמם לשירותים השונים ביקום, וסועדים – בדרך כזו או אחרת – את הסדרים הגבוהים יותר של ההוויות השמימיות; ואולם, אלו הם הסופרנאפים, הסקונאפים והשרפים, אשר מועסקים במספרים גדולים בקידומה של תוכנית ההרקעה, אשר באמצעותה הופכים ילדי הזמן בהדרגה למושלים. הם פועלים ביקום המרכזי, ביקומי העל וביקומים המקומיים, ומרכיבים את השרשרת הרציפה של הרוחות הסועדות, אשר סיפקה הרוח האינסופית על-מנת שתסייע ושתנחה את כל אלו המבקשים להשיג את האב האוניברסאלי דרך הבן הנצחי.

הסופרנאפים מוגבלים ב"קוטביות רוחנית" אך רק ביחס לצורת פעולה אחת, זו הקשורה לאב האוניברסאלי. הם יכולים לפעול לבדם, למעט כאשר מפעילים הם באופן ישיר את המעגלים הבלעדיים של האב. בשעה שמקבלים הסופרנאפים את עוצמת הסעד הישיר של האב, חייבים הם להתאגד מרצונם בזוגות על-מנת שיוכלו לפעול. אותה מגבלה חלה גם על הסקונאפים, ובנוסף, חייבים הם לעבוד בזוגות על-מנת שיהיו מסונכרנים עם מעגלי הבן הנצחי. שרפים יכולים לפעול לבדם כאישיות בדידות ומקומיות; ואולם, ביכולתם להתחבר אל המעגלים רק כאשר הינם מקוטבים בהתקשרות בזוג. כאשר הוויות רוחניות שכאלה מתאגדות כזוגות, נאמר כי האחת הינה משלימתה של רעותה. מערכות יחסים אלה של השלמה עשויות להיות ארעיות; הן אינן בהכרח בעלות טבע קבוע.

יצורי אור בזהקים אלו ניזונים ישירות מן האנרגיה הרוחנית שאותה הם שואבים מן המעגלים הראשיים של היקום. בני התמותה של אורנטיה חייבים לקבל את אנרגיית האור באמצעות ההתגשמות הצמחית, ואילו קהילות המלאכים מחוברות למעגלים; להן יש "מזון אשר לא ידעתם אותו". הן אף נוטלות חלק בלימודיהם הסובבים של בני השילוש המורים; והן ניחנות ביכולת קליטת ידע וקבלת תבונה הדומה מאוד לטכניקה שלהן להטמיע את אנרגיות החיים.

2. הסופרנאפים העוצמתיים

הסופרנאפים הינם הסועדים הכישרוניים של כל סוגי ההוויות השוכנות בפרדים וביקום המרכזי. מלאכים גבוהים אלו נבראים בשלושה סדרים עיקריים: ראשי, שניוני ושלישוני.

הסופרנאפים הראשיים הינם צאצאיו הבלעדיים של הפועל האחד. הם מחלקים את הסעד שלהם באופן שווה למדי בין קבוצות מסוימות של אזרחי פרדים לבין הסגל הגדל-לעולם של עולי הרגל המרקיעים. מלאכים אלו של האי הנצחי הינם יעילים ביותר בקידום האימון החיוני של שתי קבוצות שוכני פרדים. והם תורמים תרומה רבה המסייעת להבנה ההדדית בין שני הסדרים הייחודיים הללו של יצורים ביקום – סדר אחד המהווה את הסוג הגבוה ביותר של יצור רצוני אלוהי ומושלם, ואילו הסדר האחר הינו תוצר ההתפתחות שהפכה מושלמת של היצור הרצוני מן הסוג הנמוך ביותר בכל רחבי יקום היקומים.

עבודתם של הסופרנאפים הראשיים הינה כה ייחודית ומובחנת, כך שהיא תידון בנפרד במסמך הבא.

הסופרנאפים השניוניים הינם המנהלים של ענייני ההוויות המרקיעות בשבעת מעגלי האוונה. במידה שווה הם עוסקים גם בסעד לאימון החינוכי של סדרים רבים של אזרחי פרדים, השווהים למשך תקופות ארוכות במעגלי העולמות של הבריאה המרכזית; ואולם, אין אנו מורשים לדון בהיבטים אלו של שירותם.

קיימים שבעה סדרים מן המלאכים הגבוהים הללו, כאשר מקורו של כל סדר הינו באחת משבע רוחות האב, וטיבו מעוצב בהתאם לרוח אב זו. בצוואת, בוראות שבע רוחות האב קבוצות שונות ורבות של הוויות ושל ישויות ייחודיות, והחברים היחידאיים בכל סדר הינם אחידים בטיבם באופן יחסי. ואולם, כאשר אותן שבע רוחות בוראות כל אחת בנפרד מרעותה, לעולם הסדרים הנוצרים הינם בני שבעה היבטים; ילדיה של כל רוח אב מושכים מטיבה של בוראתם, ובהתאם לכך הם הינם שונים מן האחרים. זהו הינו המקור של הסופרנאפים השניוניים, ושל המלאכים מכל שבעת הסוגים הנבראים, הפועלים בכל ערוצי הפעילות הפתוחים בפני הסדר שלהם בכללותו, ובעיקר בשבעת המעגלים של היקום המרכזי והאלוהי.

כל אחד משבעת המעגלים הפלנטאריים של האוונה מצוי תחת פיקוחה הישיר של אחת משבע רוחות המעגלים, אשר בעצמן נבראו בצוואת על-ידי שבע רוחות האב; ועל כן הן הינן אחידות בטיבן. אף כי חולקות הן את טיבו של המקור והמרכז השלישי, שבע רוחות כפיפות אלה של האוונה לא היו חלק מן היקום התבניתי המקורי. הן החלו לפעול לאחר הבריאה המקורית (הנצחית), אך הרבה לפני ימיו של גרנדפאנדה. הן הופיעו, ללא ספק, כתגובה יצירתית של רוחות האב ליעוד המתעורר של ההוויה העליונה, והן התגלו בפעולתן במהלך ארגונו של היקום המקיף. דומה שהרוח האינסופית ועמיתה היצירתיים – כדוגמת המתאמים האוניברסאליים – ניחנים בשפע ביכולת להגיב באופן יצירתי והולם להתפתחויות הבו-זמניות המתרחשות באלוהויות ההתנסויות וביקומים המתפתחים.

המקור שלהסופרנאפים השלישוניים הינו בשבע הרוחות האלה של המעגלים. כל אחת מהן הוסמכה במעגלים הנפרדים של האוונה, על-ידי הרוח

האינסופית, לברוא כמות מספקת של סועדים גבוהים על-שרפיים מן הסדר השלישוני על-מנת לענות על הצורך של היקום המרכזי. אף כי רוחות המעגלים בראו מספר קטן יחסית של סועדים מלאכיים אלו בטרם הגיעו עולי הרגל של הזמן להאווה, שבע רוחות המעגלים אפילו לא החלו בבריאת הסופרנאפים השניוניים עד למועד נחיתתו של גראנדפנדה. פסדר הקדום יותר, אם כן, יזכו הסופרנאפים השלישוניים ליחס ראשוניים.

3. סופרנאפים שלישוניים

משרתים אלו של שבע רוחות האב הינם המומחים המלאכיים של מעגלי האווה השונים, והסעד שלהם מקיף הן את עולי הרגל המרקיעים של הזמן והן את עולי הרגל היורדים של הנצח. במיליארד עולמות הלימוד של הבריאה המרכזית והמושלמת, עמיתכם העל-שרפיים מכל הסדרים יהיו גלויים לחלוטין לעיניכם. שם כולכם תהיו – ובמובן הגבוה ביותר – הוויות של הבנה ושל אחווה, של קשר הדדי ושל סימפטיה. אף תכירו באופן מלא ותתרועעו מעדנות עם עולי הרגל היורדים, אזרחי פרדיס החוצים מעגלים אלו מן הפנים והחוצה, ואשר נכנסים להאווה דרך עולם הקבלה של המעגל הראשון ומשם ממשיכים החוצה לעבר השביעי.

עולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל חוצים את האווה בכיוון ההפוך; הם נכנסים דרך עולם הקבלה של המעגל השביעי וממשיכים ממנו פנימה. אין חלה מגבלת זמן על משך התקדמותם של היצורים המרקיעים מעולם לעולם וממעגל למעגל; זאת בדיוק כשם שלא נקבע באופן שרירותי פרק זמן קבוע בעבור השהות בעולמות המורוטיים. ואולם, בעוד שיחידים אשר התפתחו במידה הולמת עשויים להיות פטורים משהות באחד או יותר מעולמות האומון של היקום המקומי, לא יוכל אף עולה רגל להימנע מן המעבר דרך כל אחד משבעת מעגלי האווה של התהליך המדורג של ההפיכה לרוחני.

סגל זה של הסופרנאפים השלישוניים, אשר מוקצה בעיקרו לשירות עולי הרגל של הזמן, מסווג כדלהלן:

1. *מפקחי ההרמוניה*. אין תמה על כך שנדרשת השפעה מתאמת כלשהי, ואפילו בהאווה המושלמת, על-מנת לשמר את המערכת ועל-מנת לוודא כי כל עבודת ההכנה של עולי הרגל של הזמן לקראת הישגיהם העתידיים בפרדיס מתרחשת בהרמוניה. זוהי משימתם האמיתית של מפקחי ההרמוניה – לדאוג שהכול ינוע באופן חלק וזריז. מקורם הינו במעגל הראשון והם משרתים בכל רחבי האווה; נוכחותם במעגלים מבטיחה כי דבר אינו יכול להתרחש שלא כשורה. יכולתם הכבירה לתאם מגוון פעילויות הכוללות אישיות מסדרים שונים – ואפילו ברמות מרובות – מאפשרת להם לסייע כל אימת שהם נדרשים לסייע ובכל מקום שבו זקוקים להם. מפקחי ההרמוניה תורמים תרומה אדירה להבנה ההדדית בין עולי הרגל של הזמן לבין עולי הרגל של הנצח.

2. *הרשמים הראשיים*. מלאכים אלו נבראים במעגל השני, אך משרתים בכל רחבי היקום המרכזי. הם רושמים את רישומיהם בשלושה העתקים; מבצעים רישומים בעבור הקבצים של האווה כפשוטם, בעבור הקבצים הרוחניים של סדרם ובעבור הרשומות הרשמיות של פרדיס. בנוסף, הם משדרים באופן אוטומאטי את המאורעות בעלי החשיבות של ידע-אמיתי לספריות החיות של פרדיס – נאמני המשמורת של הידע מקדר הסופרנאפים הראשי.

3. *השדרנים*. אף-על-פי שבסיסם מצוי בפלנטה מספר שבעים אשר במעגל החיצוני ביותר, פועלים ילדי רוח המעגלים השלישית בכל רחבי האווה. טכנאים מומחים אלו הינם מקבלי ושולחי התשדורות של הבריאה המרכזית, וכן בימאי "חות החלל העוסקים בכל תופעות האלוהות בפרדיס. ביכולתם להפעיל את כל המעגלים הבסיסיים של החלל.

4. *מקורם שלהשליחים* הינו במעגל מספר ארבע. הם משוטטים ברחבי מערכת פרדיס-האווה בנושאי כל המסרים אשר דורשים מסירה אישית. הם משרתים את חבריהם, האישיות השמימיות, עולי הרגל של פרדיס, ואפילו את הנשמות המרקיעות של הזמן.

5. *מתאמי המידע*. סופרנאפים שלישוניים אלו, ילדיה של רוח המעגלים החמישית, לעולם הינם מטפחיו החכמים והאהודים של קשר האחווה בין עולי הרגל המרקיעים לבין עולי הרגל היורדים. הם סועדים את כל שוכני האווה, ובייחוד את המרקיעים, בכך שהם שומרים אותם מעודכנים באשר לענייני יקום היקומים. באמצעות קשרים אישיים עם השדרנים ועם המחזירים, קיודעים "עיתונים חיים" אלו של האווה כהרף עין בכל המידע החולף במעגלי החדשות העצומים של היקום המרכזי. הם מקבלים מידע זה באמצעות טכניקת הגרף של האווה, אשר מאפשרת להם להטמיע באופן אוטומאטי במשך שעה אחת כמניין הזמן באורנטיה, כמות מידע אשר לרישומה היו נדרשות לטכניקה הטלגראפית המהירה ביותר שלכם אלף שנים.

6. *אישיות הסעה*. הוויות אלה, אשר מקורן הינו במעגל מספר שש, פועלות בדרך-כלל מפלנטה מספר ארבעים אשר במעגל החיצוני ביותר. הן אלה אשר מסייעות בחזרה את המועמדים אשר כשלו זמנית בהרפתקת האלוהות. הן עומדות הכן לשרת את כל אלו אשר חייבים לבוא ולצאת בשירות האווה, ואשר אינם ניידים בחלל בכוחות עצמם.

7. *סגלי המילואים*. התנדודות בעבודה עם ההוויות המרקיעות, עם עולי הרגל של פרדיס ועם סדרי הוויות אחרים השוהים בהאווה, הופכות לנחוצה את החזקת סגלי המילואים הללו של הסופרנאפים בעולם הקבלה של המעגל השביעי, אשר בו מקורם. הם נבראים ללא מטרה ייחודית, והם כשירים לשרת בכלל המשימות הפשוטות יותר של עמיתיהם העל-שרפיים מן הסדר השלישוני.

4. הסופרנאפים המשניים

הסופרנאפים המשניים הינם סועדי שבעת המעגלים הפלנטאריים של היקום המרכזי. חלקם מקדישים עצמם לשירות עולי הרגל של הזמן, ואילו מחצית מכלל סדר זה מוקצת לאימון עולי הרגל של הנצח מפרדים. בעת מסע העלייה לרגל דרך מעגלי האוונה, מסתייעים אזרחי פרדים אלו גם במתנדבים מסגל הספיוניות של בני התמותה; הסדר זה מתקיים מן העת שבה הושלמה קבוצת הספיונים הראשונה.

בהתאם להצבתם התקופתית בסעד עולי הרגל המרקיעים, הסופרנאפים המשניים עובדים בשבע הקבוצות הבאות:

1. סייעים לעולה רגל.

2. מדריכי עליונות.

3. מדריכי שילוש.

4. מוצאי בן.

5. מדריכי אב.

6. מנחים ויועצים.

7. משלימי המנוחה.

כל אחת מקבוצות העבודה האלה כוללת מלאכים מכל שבעת הסוגים שנבראו, ולעולם מונחה עולה הרגל של החלל בידי סופרנאפים משני אשר מקורו ברוח האב החולשת על יקום העל שבו נולד עולה הרגל. כאשר אתם, בני התמותה של אורנטיה, תגיעו להאונה, בוודאי תונחו בידי סופרנאפים אשר טבע בריאתו – בדומה בדיוק לטבעכם שהתפתח – נגזר מרוח האב של אורונטון. ומשום שמקור המנחים שלכם הינו ברוח האב של יקום העל שלכם, הם מוכשרים במיוחד להבין, לנחם ולסייע בעדכם בכל מאמציכם להשיג מושלמות של פרדים.

עולי הרגל של הזמן מוסעים אל מעבר לגופי הכבידה הכהים של האוונה, אל המעגל הפלנטארי החיצוני, על-ידי אישיות המסע מן הסדר הראשי של הסקונאפים, אישיות הפועלות ממטות שבעת יקומי העל. מרבית השרפים המשרתים בפלנטות וביקום המקומי ואשר אושרו להרקיע לפרדים – אם כי לא כולם – ייפרדו מעמיתיהם בני התמותה בטרם הטיסה הארוכה להאונה, ומייד יחלו באימון הממושך והאינטנסיבי לקראת משימתם הנשגבת; זאת בעודם מצפים להשיג, כשרפים, מושלמות של קיום ועליונות של שירות. ואת זאת הם עושים, מתוך תקווה להצטרף לעולי הרגל של הזמן, על-מנת להיות מופרים בין אלו אשר לנצח הולכים בדרכם של בני התמותה פֶּאלו אשר השיגו את האב האוניברסאלי ואשר הוצבו לשירות הבלתי-גלוי של סגל הספיונות.

עולי הרגל נוחתים בפלנטת הקבלה של האוונה, עולם הקבלה של המעגל השביעי, ובאמתחתם ציווי אחד של מושלמות – מושלמות התכלית. כה ציווה האב האוניברסאלי: "היו אתם מושלמים, כפי שאנוכי מושלם הנני". זוהי ההזמנה-המצווה המופלאה המשודרת אל ילדיהם הסופיים של עולמות החלל. ההכרזה על ציווי זה הפיחה בכלל הבריאה תזזית של מאמץ מתואם מצד ההוויות השמימיות לסייע להביא למילויה ולהגשמתה של מצווה אדירה זו של המקור והמרכז הראשון.

כאשר, הודות לסעד של כל קהילת הסועדים של תוכנית ההישרדות האוניברסאלית, ובאמצעותו, אתם מופקדים בסופו של דבר בעולם הקבלה של האוונה, אתם מגיעים רק עם סוג אחד של מושלמות – מושלמות התכלית. הוכחתם את תכליתכם לעילא; אמונתכם נבחנה. הנכם מופרים כאלו שהינם עמידים בפני האכזבה. אפילו הכישלון להבחין באב האוניברסאלי לא יוכל לזעזע את אמונתו, או לערער באמת את אמונו, של בן-תמותה מרקיע אשר צלח את ההתנסות שאותה כולם נדרשים לצלוח על-מנת להגיע לספירות המושלמות של האוונה. עד לעת שבה הנכם מגיעים להאונה, כנותכם הופכת זה מכבר לנשגבת. מושלמות התכלית ואלוהיות התשוקה, כמו גם יציבות האמונה, הן שהבטיחו את כניסתכם למשכנות הנצח המיושבים; השתחררותכם מאי הוודאיות של הזמן תמה ונשלמה; וכעת עליכם לעמוד פנים-אל-פנים אל מול הבעיות של האוונה ואל מול עוצמות פרדים, ולפגוש את אשר לקראתו התאמתם כה רבות בעידני ההתנסות של הזמן בעולמות הלימוד של החלל.

האמונה קנתה בעבור עולה הרגל המרקיע את מושלמות התכלית אשר מעבירה את ילדי הזמן בשערי הנצח. כעת מוכרחים הסייעים לעולי הרגל להתחיל את עבודת הפיתוח של מושלמות ההבנה ושל אותה טכניקת תפישה, אשר הינן כה חיוניות לשם השגת מושלמות פרדים של האישיות.

היכולת לתפוש הינה כרטיס הכניסה של בן התמותה לפרדים. הנכונות להאמין הינה המפתח להאונה. מחיר ההישרדות האבולוציונית הינו קבלת עובדת היותכם בנים, וכן שיתוף פעולה עם המכוון השוכן.

5. הסייעים לעולי הרגל

הקבוצה הראשונה מתוך שבע קבוצות הספורנאפים המשניים אשר עימה נפגשים היא זו של סייעי עולי הרגל, אותן הוויות זריזות-הבנה ובעלות אהדה רחבה, אשר מקבלות את פניהם של מרקיעי החלל למוֹדֵי-המסעות בעולמות המיוצבים ובכלכלה המוסדרת של היקום המרכזי. בה בעת, סועדים גבוהים אלו מתחילים את עבודתם בעבור עולי הרגל של הנצח מפרדים, אשר הינם הראשונים מקרב אלו שהגיעו לעולם הקבלה של המעגל הפנימי של האוונה בדיוק בשעה שנחת גרנדפאנדה בעולם הקבלה של המעגל החיצוני. באותם ימים רחוקים של העבר, עולי הרגל מפרדים ועולי הרגל של הזמן נפגשו לראשונה בעולם הקבלה של מעגל מספר ארבע.

סייעים אלו לעולי הרגל, הפועלים בעולמות המעגל השביעי של האוונה, מנהלים את עבודתם בעבור בני התמותה המרקיעים בשלוש מחלקות עיקריות: הראשונה – ההבנה העליונה של שילוש פרדים; השנייה – התפישה הרוחנית של שותפות האב-הבן; והשלישית – ההכרה האינטלקטואלית של הרוח האינסופית. כל אחד משלבי הלימוד הללו מחולק לשבעה ענפים בעלי שתיים-עשרה קבוצות משנה, אשר כל אחת מהן מחולקת שוב לשבעים תת-קבוצות; וכל אחת משבעים תת הקבוצות של הלימוד מוצגת באמצעות אלף סיווגים. במעגלים הבאים מסופק לימוד מפורט יותר, ואולם, הסייעים לעולי הרגל מלמדים אותם את המתאר של כל דרישות פרדים.

זהו, אם כן, הקורס הראשוני, או הבסיסי, שאיתו מתמודדים עולי הרגל למוֹדֵי-המסעות של החלל, אלו אשר אמונתם נבחנה. ואולם, הרבה בטרם הגיעם להאוונה, ילדים מרקיעים אלו של הזמן למדו להתענג על טעם אי הוודאות, להתפטם באכזבה, להתלהב מן התבוסה לכאורה, להתמלא עוז נוכח הקשיים, להציג אומץ לבלי חת אל מול הכבירות, ולהפעיל אמונה בלתי-ניתנת להכנעה בשעה שהם מתמודדים עם האתגר של הבלתי-מוסבר. מני אז, הפכה קריאת הקרב של עולי רגל אלו להיות: " לא יִפְּלֵא דבר – כל דבר שהוא – מן האדם אשר עם האלוהים."

בכל אחד ממעגלי האוונה נדרשת מכל עולה רגל של הזמן דרישה מוגדרת; ובעוד שכל עולה רגל ממשיך בדרכו תחת הנחיית ספורנאפים המותאם מטיבו לסייע לסוג המסוים הזה של יצור מרקיע, כל המרקיעים המגיעים ליקום המרכזי נדרשים להתמחות בקורס אחיד דיו. קורס הישג זה הינו כמותי, איכותי והתנסותי – אינטלקטואלי, רוחני ועליון.

לזמן חשיבות מועטה במעגלי האוונה. במובן מצומצם, הוא נכלל באפשרויות ההתקדמות, אך ההישג הינו המבחן הסופי והעליון. בו ברגע שעמיתכם העל-שרפי מעריך כי הנכם כשירים לעבור פנימה אל מעגל הבא, תועמדו לפני שנים-עשר השלישים של רוח המעגל השביעי. כאן תידרשו לעבור את מבחני המעגל, כפי שאלו נקבעו על סמך יקום העל של מוצאכם ועל סמך המערכת שבה נולדתם. הישג האלוהיות של מעגל זה מתרחש בעולם הקבלה, והוא כרוך בהכרה ובתפישה הרוחנית של רוח האב של יקום העל אשר ממנו הגיע עולה הרגל המרקיע.

משהסתיימה העבודה במעגל החיצוני של האוונה ומשהקורס שהוצג נלמד במומחיות, לוקחים סייעי עולי הרגל את אלו שהופקדו בידיהם אל עולם הקבלה של המעגל הבא ומפקידים אותם בידי מדריכי העליונות. על-מנת לסייע למעבר להיות מהנה ומשתלם כאחד, הסייעים לעולי הרגל תמיד נשארים למשך תקופה מסוימת בעולם הקבלה של המעגל הבא.

6. מדריכי העליונות

מרקיעי החלל מכונים "בוגרים רוחניים" כאשר הם מועברים מן המעגל השביעי למעגל השישי ומופקדים תחת השגחתם המיידית של מדריכי העליונות. אין לבלבל בין מדריכים אלו לבין מדריכי הבוגרים, אשר משתייכים לאישויות הגבוהות של הרוח האינסופית, ואשר – יחד עם עמיתיהם השרתים – סועדים בכל מעגלי האוונה הן את עולי הרגל המרקיעים והן את עולי הרגל היוורדים. מדריכי העליונות פועלים אך ורק במעגל השישי של היקום המרכזי.

זהו המעגל אשר בו משיגים המרקיעים הבנה חדשה של האלוהיות העליונה. במהלך נתיבותיהם הארוכות ביקומים האבולוציוניים התנסו עולי הרגל של הזמן במודעות הולכת וגדלה למציאותיות שלישית-העל רבת-הכוח בבריאות הזמן-מרחב. כאן, במעגל האוונה זה, הם מתקרבים לפגישה עם מקור האחדות בזמן-מרחב של היקום המרכזי – המציאות הרוחנית של האל העליון.

במידה מסוימת, הנני נותר חסר במילים בבואי להסביר את המתרחש במעגל זה. אף נוכחות אישית כלשהי של העליונות אינה מוחשת בעבור המרקיעים. בהיבטים מסוימים, מערכות יחסים חדשות עם רוח האב השביעית מפצות על חוסר היכולת ליצור קשר עם ההווה העליונה. ואולם, מבלי להתחשב בחוסר יכולתנו לתפוש את הטכניקה, נדמה כי כל יצור מרקיע עובר התמרה של גידול, מיזוג חדש של המודעות, תהליך חדש של הפיכת התכלית לרוחנית ורכישת רגישות חדשה לאלוהיות, תופעות אשר יקשה עד מאוד להסבירן באופן מספק מבלי להניח את הפעילות החסויה של ההווה העליונה. לאלו מאיתנו אשר חזו באירועים מסתוריים אלו, נראה כי האל העליון מעניק בחיבה לילדיו ההתנסותיים – ככל שיכולתם ההתנסותית לקבל מגעת – את אותם שיפורים בתפישה האינטלקטואלית, בבוננות הרוחנית ובמשרעת האישיות, אשר להם הם כה יזדקקו במאמצייהם לחזור את רמת האלוהיות של שילוש העליונות, על-מנת להשיג את אלוהויות פרדים הנצחיות והקיומיות.

כאשר מחליטים מדריכי העליונות כי תלמידיהם כבר בשלים להתקדם, הם מעמידים אותם בפני ועדת השבעים, קבוצה מעורבת המשמשת כבוחני עולם הקבלה של מעגל מספר שש. משהשביעו את רצונה של הוועדה באשר להבנתם את ההווה העליונה ואת שילוש העליונות, מקבלים עולי הרגל את האישור להיות מועתקים למעגל החמישי.

7. מדריכי השילוש

מדריכי השילוש הינם הסועדים הבלתי-נלאים של מעגל האימון החמישי של האוונה בעבור עולי הרגל המתקדמים של הזמן והחלל. כאן מכונים הבוגרים הרוחניים "מועמדים להרפתקת האלוהות", משום שבמעגל הזה, תחת הנחייתם של מדריכי השילוש, מקבלים עולי הרגל הנחייה מתקדמת בדבר השילוש האלוהי; זאת כהכנה לניסיונם להשיג את הכרת האישיות של הרוח האינסופית. וכאן, בעודם מתחילים להבחין בטיב המאמץ הרוחני המכביד-עוד-יותר והמפרך-הרבה-יותר אשר יידרש מהם על-מנת שיעמדו בדרישות היעד הגבוה המוצב בעבורם כהישג בעולמותיו של מעגל זה, מגלים עולי הרגל המרקיעים לימוד אמיתי ומאמץ מנטאלי אמיתי מה הם.

מדריכי השילוש הינם נאמנים ויעילים ביותר; וכל עולה רגל מקבל את תשומת ליבו המלאה, ונהנה מחיבתו השלמה, של סופרנאפים משני המשייך לסדר זה. עולה רגל של הזמן לא היה יכול למצוא את האישיות הראשונה בשילוש פרדיס אשר ניתן להתקרב אליה, לולא הסיוע והעזרה של מדריכים אלו ושל קבוצה גדולה של הוויות רוחניות אחרות, העוסקות בהנחיית המרקיעים באשר לטיב הרפתקת האלוהות הממשמשת ולטכניקה שלה.

לאחר סיום פרק האימון במעגל זה, לוקחים מדריכי השילוש את תלמידיהם אל עולם הקבלה של המעגל, ושם מציגים אותם בפני אחת מן הוועדות הרבות של השילוש, המשמשות כבוחנות המועמדים וכמאשרות הרפתקת האלוהות. וועדות אלה מורכבות מחבר סופיון אחד, סופרנאפים ראשי אחד המשמש כמנחה התנהגות, וכן חבר נוסף – שליח בודד או בן-פרדיס ששולש.

כאשר נשמה מרקיעה מתחילה למעשה את מסעה אל פרדיס, נלווית אליה אך ורק שלישיית המסע: העמית העל-שרפי של המעגל, המדריך הבוגר, והשרת הגלווה שלו, הנוכח-לעולם. טיולים אלו ממעגלי האוונה אל פרדיס מהווים מעין נסיעות מבחן; למרקיעים אין עדיין מעמד בפרדיס. והם אינם משיגים מעמד של מגורים בפרדיס עד אשר הם עוברים דרך המנוחה הסופית של הזמן, אשר מגיעה לאחר השגת האב האוניברסאלי ולאחר עזיבתם הסופית של מעגלי האוונה. רק לאחר המנוחה האלוהית הם חולקים את ה"מהות האלוהית" ואת "רוח העליונות", וכך מתחילים באמת לפעול במעגל הנצח ובנוכחות השילוש.

חברי שלשת המסע אינם נחוצים למרקיע על-מנת לאפשר לו לאפן את הנוכחות הגיאוגרפית של אוריות הרוח של השילוש, אלא על-מנת לספק בידו את כל הסיוע האפשרי למשימתו הקשה, שהיא להכיר, להבחין ולהבין את הרוח האינסופית במידה מספקת כדי לכונן הכרת אישיות. כל עולה רגל מרקיע בפרדיס יכול להבחין בנוכחותו הגיאוגרפית או במיקומו של השילוש; רובם הגדול גם מסוגל ליצור קשר עם המציאות האינטלקטואלית של האלוהויות, ובעיקר עם זו של האישיות השלישית; אבל לא כולם יכולים לזהות, או אפילו לתפוש באופן חלקי, את מציאותיות הנוכחות הרוחנית של האב ושל הבן. ואף קשה מכך היא ההבנה הרוחנית, ולו המינימאלית, של האב האוניברסאלי.

רק לעיתים רחוקות נכשלת הגשמת חיפוש זה של הרוח האינסופית, ומשהצליחו הכפופים להם בשלב זה של הרפתקת האלוהות, מתכוונים מדריכי השילוש להעבירם לידי הסעד של מוצאי הבן במעגל הרביעי של האוונה.

8. מוצאי הבן

המעגל הרביעי של האוונה מכונה לעיתים בשם "מעגל הבנים". מן העולמות של מעגל זה יוצאים עולי הרגל המרקיעים אל פרדיס על-מנת להשיג קשר של הבנה עם הבן הנצחי; זאת בעוד שבעולמותיו של מעגל זה משיגים עולי הרגל היורדים תפישה חדשה של טיבם של הבנים הבוראים של הזמן והמרחב, ושל משימתם. במעגל זה קיימים שבעה עולמות, ובהם מחזיקים סגלי המילואים של המיכאלים מפרדיס בתי-ספר מיוחדים של שירות לשם סעד הדדי הן לעולי הרגל המרקיעים והן לעולי הרגל היורדים; וכאן, בעולמות אלו של הבנים מסוג מיכאל, מגיעים עולי הרגל של הזמן ועולי הרגל של הנצח להבנה ההדדית האמיתית הראשונה ביניהם. במובנים רבים, ההתנסויות במעגל זה הן המסקרנות ביותר בכלל השהות בהאוונה.

מוצאי הבן הינם הסייעים העל-שרפיים של בני התמותה המרקיעים של המעגל הרביעי. בנוסף לעבודתם הכללית בהכנת מועמדיהם להבנת מערכות היחסים של הבן הנצחי במסגרת השילוש, חייבים מוצאי בן אלו גם להדריך את המסורים בידם בשלמות, כך שיצליחו באופן מלא במשימות הבאות: ראשית, בהבנה הרוחנית ההולמת של הבן; שנית, בהכרה משביעת רצון של אישיות הבן; ושלישית, בהבחנה ההולמת של הבן מן האישיות של הרוח האינסופית.

לאחר ההישג של הרוח האינסופית אין נערכים מבחנים נוספים. מבחני המעגלים הפנימיים הינם פעולות עולי הרגל המועמדים בשעה שהם מאומצים ונעטפים בידי האלוהויות. ההתקדמות נקבעת באופן בלעדי על-ידי רוחניותו של היחיד, ואף-אחד מלבד האלים אינו מהין לשפוט בעניין זה. במקרה של כישלון, לעולם אין ניתנות סיבות, ואף המועמדים עצמם, או מי ממגוון מוריהם ומנחיהם, אינם ננזפים או מבוקרים. בפרדיס, האכזבה לעולם אינה נחשבת לתבוסה; דחיית המועד לעולם אינה בבחינת בושה; ולעולם אין בלבול בין מה שנראה ככישלונות של הזמן לבין דחיות המועד המשמעותיות של הנצח.

לא רבים הם עולי הרגל אשר חווים את הדחייה בהרפתקת האלוהות הנדמית ככישלון. כמעט כולם משיגים את הרוח האינסופית, אף כי לעיתים עולה רגל מיקום העל מספר אחת איננו מצליח לעשות כן בניסיונו הראשון. עולי הרגל אשר משיגים את הרוח נכשלים לעיתים רחוקות במציאת הבן; וכמעט כל אלו הנכשלים בהרפתקה הראשונה מגיעים מיקומי העל מספר שלוש או מספר חמש. רוב רובם של אלו הנכשלים במציאת האב

בהרפתקה הראשונה, לאחר שמצאו הן את הרוח והן את הבן, מגיעים מיקום העל מספר שש; זאת אף-על-פי שמעטים מקרב המגיעים מיקומי העל מספר שתיים או מספר שלוש נכשלים אף הם. וכל זאת מעיד בבירור כי קיימת סיבה טובה ומספקת לכישלונות-לכאורה הללו; ולאמיתו של דבר, מדובר אך בדחיות בלתי-נמנעות.

המועמדים אשר נכשלו בהרפתקת האלוהות מוצבים תחת סמכותם של המציבים הראשיים – קבוצה של סופרנאפים ראשיים – ונשלחים חזרה לעבודה בתחומי החלל למשך תקופה שאינה נופלת מאלף שנים. לעולם הם אינם חוזרים ליקומי העל הילידיים שלהם, אלא נשלחים תמיד לבריאת-העל המתאימה ביותר לשם האימון המחודש הנדרש על-מנת להכניס להרפתקת האלוהות השנייה. לאחר שירות זה, הם חוזרים – על-פי בקשתם הם – למעגל החיצוני של האוונה, אשר ממנו הם מיידי מלווים למעגל שבו הופסקה נתיבתם, וחוזרים ללא דיחוי להכנותיהם לקראת הרפתקת האלוהות. הסופרנאפים המשניים לעולם אינם נכשלים בהדרכת אלו המסורים בידם לניסיונם השני, ואותם סועדים על-שרפיים ומנחים אחרים לעולם מסייעים בידי מועמדים אלו במהלך הרפתקה שנייה זו.

9. מדריכי האב

כאשר משיגה נשמת עולה הרגל את המעגל השלישי של האוונה, היא מתקבלת תחת הנחייתם של מדריכי האב, אשר הינם מן הוותיקים, המיומנים והמנוסים ביותר מקרב הסועדים העל-שרפיים. בעולמותיו של מעגל זה מחזיקים מדריכי האב בתי-ספר של תבונה ומכללות של טכניקה, אשר בהם משמשים כמורים כל שוכני היקום המרכזי. דבר מכל אשר ביכולתו לעזור ליצור הזמן בהרפתקה טרנסצנדנטאלית זו של הישג הנצח, אינו נשכח ואיזו מוזנח.

חרף המעגלים הנוספים שאותם יש לחצות, ההישג של האב האוניברסאלי הינו הדרכון אל הנצח. זהו רגע מדהים, איפוא, כאשר שְׁלֶשֶׁת המסע מצהירה בעולם הקבלה של מעגל מספר שלוש, כי ההרפתקה האחרונה של הזמן עתידה להתרחש; קרי, שיצור נוסף של החלל מבקש להיכנס לפרדיס דרך שערי הנצח.

מבחן הזמן כמעט ונסתיים; המרוץ אלי נצח הובטח לגמרי. ימי אי-הוודאות מסתיימים להם; הפיתוי להטיל ספק הולך ונמוג; והציווי להיות מושלמים נענה בציות. מתחתיות הקיום התבוני, הרקיע – דרך הספירות האבולוציוניות של החלל – יצור הזמן בעל האישיות החומרית, ובכך הוכיח את היתכנותה של תוכנית ההרקעה, בעודו מדגים לנצח נצחים את הצדיקות ואת היושר של הציווי אשר ציווה האב האוניברסאלי את ילדיו הנמוכים של העולמות: "היו אתם מושלמים, כפי שאנוכי מושלם הנני".

צעד אחר צעד, חיים אחרי חיים, עולם אחר עולם, הושלמה נתיבת ההרקעה והושגה מטרת האלוהות. ההישרדות הינה שלמה במושלמות, והמושלמות הינה מלאה בעליונות האלוהיות. הזמן נעלם בנצח; החלל נבלע בהזדהות הסוגדת לאב האוניברסאלי ובהרמוניה עימו. שידוריה של האוונה מבזיקים את דו"חות החלל מלאי ההוד, ואת החדשות הטובות המבשרות כי לאמיתו של דבר – הודות להרקעה ההתפתחותית – הצליחו היצורים המודעים אשר מקורם מן החי ומן החומר, להפוך הלכה למעשה לבניו אשר הפכו מושלמים של האל.

10. המנחים והיועצים

המנחים והיועצים העל-שרפיים של המעגל השני הינם מדריכיהם של ילדי הזמן בנוגע לנתיבת הנצח. ההגעה לפרדיס טומנת בחובה מחויבויות מסדר חדש וגבוה יותר, והשהות במעגל השני מעניקה את מלוא ההזדמנות לקבל את עצתם המועילה של סופרנאפים מסורים אלו.

אלו אשר לא הצליחו במאמץ הראשון להשיג את האלוהות מקודמים, בטרם החזרתם לשירות ביקומי העל, מן המעגל אשר בו נכשלו ישירות למעגל השני. וכך משמשים המנחים והיועצים גם כמנחים וכמנחמים של עולי רגל מאוכזבים אלו. זה עתה הם סבלו את אכזבתם הגדולה ביותר, אשר איננה נבדלת מן הרשימה הארוכה של התנסויות דומות שחוו בזמן שעלו, כבטיפוס על-גבי סולם, מן הכאוס אל התהילה – מלבד זאת שהיא שונה בשיעורה. הם אלו אשר רוקנו את כוס ההתנסות עד אשר נותרה בה אך טיפה זעירה; וצפיתי בהם חוזרים זמנית לשירות יקומי העל כסועדים האוהבים מן הסוג הגבוה ביותר של ילדי הזמן ושל האכזבות הארעיות.

לאחר שהות ארוכה במעגל מספר שתיים, נבחנים אלו, אשר נחלו אכזבה, נבחנים על-ידי וועדות המושלמות היושבות בעולם הקבלה של מעגל זה, ושם מקבלים הם אישור כמי שהצליחו לעבור את מבחן האוונה; ודבר זה, ככל שהוא נוגע למעמד הבלתי-רוחני, מהווה פעולה המקנה להם את אותו מעמד ביקומי הזמן אשר בו היו זוכים אילו הצליחו הלכה למעשה בהרפתקת האלוהות. רוחם של מועמדים אלו הייתה מקובלת בשלמות; כישלונם היה טבוע בשלב כזה או אחר של טכניקת הגישה, או בחלק כזה או אחר של הרקע ההתנסותי שלהם.

הם מובאים על-ידי מנחי המעגל בפני ראשי ההצבות בפרדיס, ומשם נשלחים לשירות של הזמן בעולמות החלל; והם הולכים בשמחה ובאושר למשימות אשר בהן נטלו חלק בימי ובעידני העבר. יום אחד הם ישובו אל המעגל אשר בו נחלו את אכזבתם הגדולה ביותר וינסו לצלוח מחדש את הרפתקת האלוהות.

בעבור עולי הרגל המצליחים של המעגל השני, תם תמריץ אי-הוודאות האבולוציונית, אך ההרפתקה של משימת הנצח טרם החלה; ובעוד שהשהות במעגל זה הינה מהנה ומועילה ביותר, היא חסרה במעט את ההתלהבות שבציפייה שהייתה מנת חלקם של המעגלים הקודמים. רבים הם עולי הרגל

אשר מתבוננים לאחר בזמן מן הזמנים, מביטים במאבק הארוך והמתמשך בקנאה עולצת, וממש מייחלים לחזור באופן כלשהו אל עולמות הזמן ולהתחיל את הכול מהתחלה; ממש כשם שאתם, בני התמותה, בהגיעכם לגיל מופלג, מתבוננים לעיתים לאחר, אל מאבקי תקופת הנעורים והחיים המוקדמים, ומשתוקקים באמת לשוב ולחיות את חייכם מחדש.

ואולם, חציית המעגל הפנימי ביותר מצויה מייד לפניכם, ומעט לאחריה תסתיים התנומה האחרונה של המסע ותחל ההרפתקה החדשה של נתיבת הנצח. המנחים והיועצים במעגל השני מתחילים בהכנתם של אלו הסמוכים בידם לקראת מנוחה גדולה וסופית זו, השינה הבלתי-נמנעת המפרידה לעולם בין מצבי עידני הזמן של נתיבת ההרקעה.

כאשר עולי הרגל המרקיעים הללו, אשר השיגו את האב האוניברסאלי, משלימים את ההתנסות במעגל השני, מצווים המדריכים הבוגרים, אשר תמיד מצויים לצידם, להכניסם אל המעגל האחרון. מדריכים אלו לוקחים את הסמוכים בידם אל המעגל הפנימי באופן אישי, ושם מפקידים אותם בידי משלימי המנוחה, המהווים את אחרון סדרי הסופרנאפים המשניים אשר מוצבים בשירות סעד עולי הרגל של הזמן בעולמות מעגלי האוונה.

11. משלימי המנוחה

זמן רב מזמנם של המרקיעים במעגל האחרון מוקדש להמשך לימוד הבעיות שעימן יתמודדו בקרוב במהלך מגוריהם בפרדיס. בטבעת פנימית זו של עולמות האוונה שוכנת, בין אם באופן זמני או קבוע, קהילה עצומה ומגוונת של הוויות אשר רובן טרם נתגלו. וההתרועעות יחדיו של הסוגים הרבים הללו מעניקה למשלימי המנוחה העל-שרפיים סביבה עשירה במצבים, אשר אותם הם מנצלים ביעילות על-מנת לקדם את חינוך עולי הרגל המרקיעים, בייחוד בכל הנוגע לבעיות התאמתם לסוגים הרבים של הוויות שאותן הם עתידים לפגוש במהרה בפרדיס.

על אלו השוכנים במעגל פנימי זה נמנים גם הבנים ששולשו על-ידי בריה. הסופרנאפים הראשיים והסופרנאפים המשניים הינם הנאמנים הכלליים של הסגל האחד בעבור בנים אלו, כולל את צאצאי הסופיונים בני התמותה ששולשו ואת הצאצאים הדומים של אזרחי פרדיס. חלק מסוים מקרב הבנים הללו הינם מאומצי שילוש והם מוצבים בשירות ממשלות יקומי העל, אחרים מוצבים למשימות שונות, ואולם רוב רובם של הבנים הללו מקובצים בסגל האחד בעולמות המושלמים של מעגל האוונה הפנימי. כאן – תחת הנחייתם של הסופרנאפים – הם עוברים הכנה לקראת עבודה עתידית כלשהי על-ידי סגל מיוחד ועלום-שם של אזרחים גבוהים של פרדיס, אשר שימשו כעוזריהם הביצועיים הראשונים של עתיקי היומין בטרם עידן גרנדפאנדה. קיימות סיבות רבות אשר בעטיין היננו משערים כי שתי קבוצות ייחודיות אלה של הוויות ששולשו תעבודנה יחדיו בעתיד הרחוק, וכי הגורל המשותף של שתיהן בסגל המילואים של פרדיס של הסופיונים ששולשו אינה הפחותה שבסיבות אלה.

במעגל פנימי ביותר זה, עולי הרגל המרקיעים ועולי הרגל היורדים מתרועעים אלו עם אלו, וכן עם הבנים ששולשו על-ידי בריה. בדומה להוריהם, גם בנים אלו מפיקים תועלת מרובה מן ההתרועעות בצוותא, וזוהי משימתם המיוחדת של הסופרנאפים לאפשר ולהבטיח את האחוה ההדדית בין הבנים ששולשו של הסופיונים בני התמותה לבין הבנים ששולשו של אזרחי פרדיס. משלימי המנוחה העל-שרפיים אינם עוסקים כה רבות באימונם, כפי שעוסקים הם בקידום חברות של הבנה בין הקבוצות השונות.

בני התמותה קיבלו את ציווי פרדיס: "היו מושלמים אתם, כשם שאביכם בפרדיס מושלם הוא". הסופרנאפים המפקחים על בנים אלו ששולשו של הסגל האחד, לעולם אינם חדלים מלהורות: "היו אתם מבינים כלפי אֵהִיכם המרקיעים, אפילו כשם שהבנים הבוראים מפרדיס יודעים אותם ואוהבים אותם".

בני התמותה חייבים למצוא את האל. הבן הבורא לעולם אינו עוצר בטרם מוצא הוא את האדם – את היצור הרצוני הנמוך ביותר. מעבר לכל צל של ספק, הבנים הבוראים וילדיהם בני התמותה מתכוננים לקראת שירות אוניברסאלי עתידי בלתי-ידוע. אלו כמו אלו חוצים את מכלול היקום ההתנסותי, וכך הם מתחנכים ומתאמנים לקראת משימתם הנצחית. מזיגה ייחודית זו שבין האנושי לבין האלוהי, ההתרועעות של היצור ושל הבורא, מתרחשת ברחבי היקומים. בני-תמותה חסרי הבחנה התייחסו למופע החסד והרכות האלוהיים, ובייחוד כלפי החלשים ולטובת הנזקקים, כסימן לקיומו של אל אנתרופומורפי. ואיזו שגיאה היא זו! במקום זאת, היה עליהם להתייחס לתופעות אלה של חסד אנושי ושל סובלנות אנושית כהוכחה לכך שבקרב האדם בן התמותה שוכנת רוח אלוהים חיה; וכי היצור ניהן, ככלות הכול, במניעים אלוהיים.

בסמוך לסיום שהותם במעגל הראשון, פוגשים עולי הרגל של הזמן לראשונה בדוחקים למנוחה, השייכים לסדר הסופרנאפים הראשי. אלו הם מלאכי פרדיס אשר יוצאים על-מנת לקבל את פני אלו המצויים על סף הנצח, והעומדים להשלים את הכנתם לקראת תנומת המסע של התחייה האחרונה. עד שלא חציתם את המעגל הפנימי, ועד שלא התנסיתם בתחיית הנצח מתוך התנומה הסופית של הזמן, אינכם באמת ילדי פרדיס. עולי הרגל אשר הפכו מושלמים מתחילים במנוחה זו. הם הולכים לישון במעגל הראשון של האוונה, אך מתעוררים משנתם על חופי פרדיס. מכל המרקיעים אל האי הנצחי, אך ורק אלו המגיעים בדרך זו הינם ילדי הנצח; כל היתר מגיעים כמבקרים, כאורחים ללא מעמד של משכן קבוע.

וכעת, בשיאה של נתיבתכם בהאוונה, כאשר אתם, בני התמותה, הולכים לישון בעולם הקבלה של המעגל הפנימי, אינכם הולכים למנוחתכם לבדכם כשם שעשיתם בשעה שעצמתם את עיניכם בשינה הטבעית של המוות של בני התמותה בעולמות המוצא שלכם, או כשם שעשיתם עת נכנסתם לטראנס הארוך אשר הכין אתכם לקראת המסע להאוונה. כעת, בשעה שהנכם מתכוננים למנוחת ההישג, נע עמכם זה אשר גלווה אליכם לאורך זמן רב במעגל הראשון, משלים המנוחה רב ההוד, אשר מתכוון להיכנס לתנומה כאילו היה אחד עמכם; ובכך מעניק הוא את מחויבות האוונה להשלמת המעבר שלכם, ולכך שהנכם ממתינים אך לנגיעותיה האחרונות של המושלמות.

המעבר הראשון שלכם היה אכן מוות; השני, שינה אידיאלית; ואילו כעת, המטמורפזה השלישית הינה המנוחה האמיתית, ההתרגעות של העידנים.

[הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 27

הסעד של הסופרנאפים הראשיים

ה סופרנאפים הראשיים הינם משרתיהן הנשגבים של האלוהויות באי פרדיס הנצחי. מעולם לא נודע שסטו מנתיב האור ומדרך הישר. שורותיהם הינן מלאות; ומאז נצח העבר, מעולם לא אבד ולו אחד מקרב קהילה מדהימה זו. סופרנאפים גבוהים אלו הינם הוויות מושלמות, ומושלמותם הינה עליונה; ואולם, הם אינם מוחלטופיים ואף אינם מוחלטים. מכורח מהותם המושלמת, ילדים אלו של הרוח האינסופית עובדים בכל השלבים של מגוון חובותיהם באופן חליפי זה לזה ומרצונם הם. פעולתם מחוץ לפרדיס אינה נרחבת, אף כי הם נוטלים חלק בכינוסים השונים ובכנסי המחזור המתרחשים ביקום המרכזי אחת לאלף שנים. הם אף יוצאים כשליחיהן המיוחדים של האלוהויות, ורבים מהם מרקיעים על-מנת להפוך ליועצים טכניים.

סופרנאפים ראשיים אף מוצבים כמפקדי צבא המלאכים השרפי הסועד בעולמות שבודדו בשל מרד. כאשר בן פרדיס המוענק לעולם שכזה, משלים את משימתו, מרקיע אל האב האוניברסאלי, מתקבל אצלו ושב כְּמוֹשִׁיעַ המופר של עולם מבודד זה, לעולם מוצב סופרנאפים ראשי על-ידי ראשי ההצבות כמפקדן של הרוחות הסועדות המשרתות בספירה אשר חולצה זה עתה. הסופרנאפים בשירות מיוחד זה מתחלפים מעת לעת. הסופרנאפים הראשי המשרת כעת באורנטיה בתור "השרף הראשי" הינו השני מסדר זה המוצב בשירות למן ימי המתת של המשיח מיכאל.

מזה נצח משרתים הסופרנאפים הראשיים באי האור, וממנו יוצאים הם אל עולמות החלל לשם מילוי משימות הנהגה; ואולם, הם פועלים באופן שבו הם מסוגלים כעת רק מאז הגיעו לפרדיס עולי הרגל ההאונים של הזמן. מלאכים גבוהים אלו סועדים כעת בעיקר בשבעת סוגי השירות הבאים:

1. מְנַחֵי הַפְּלֶחֶן.

2. מאסטרים לפילוסופיה.

3. נְאֻמֵי מְשֻׁמָּרֶת שֶׁל יָדַע.

4. מְנַחֵי הַתְּנַהּגוּת.

5. פְּרָשְׁנֵי הָאֱתִיקָה.

6. רְאֵשֵׁי הַהֲצָבֹת.

7. דוֹחֵקִים לְמִנְחָה.

עולי הרגל המרקיעים חוסים תחת השפעתם הישירה של סופרנאפים אלו רק לאחר שהשיגו מגורים בפרדיס. או אז עוברים הם חוויה של אימון בהנחיית מלאכים אלו, המתרחשת בסדר הפוך לזה אשר בו נרשמו. כלומר, אתם נכנסים לפרדיס תחת הנחיית הדוחקים למנוחה, ולאחר תקופות עוקבות עם סדרי הביניים מסיימים תקופת אימון זו עם מנחי הפולחן. או אז הנכם מוכנים להתחיל את נתיבתכם האינסופית כסופיונים.

1. דוחקים למנוחה

הדוחקים למנוחה הינם המפקחים של פרדיס היוצאים מן האי המרכזי לעבר מעגל הפנימי של האוונה, שם משתפים הם פעולה עם עמיתיהם, משלימי המנוחה מסדר הסופרנאפים המשני. הדבר האחד ההכרחי לשם הנאה בפרדיס הינו המנוחה – המנוחה האלוהית; ודוחקים למנוחה אלו הינם המדריכים הסופיים אשר מכינים את עולי הרגל של הזמן להיכרותם עם הנצח. הם מתחילים את עבודתם במעגל ההישג הסופי של היקום המרכזי, וממשיכים בה כאשר עולי הרגל מתעוררים מתנומת המסע האחרונה, השינה אשר מרוממת את יצור החלל אל עולמות הנצח.

שבעה היבטים לטבע המנוחה: בסדרי החיים הנמוכים קיימת מנוחת השינה והמשחק; בקרב ההוויות הגבוהות יותר – הגילוי; ובאישויות הרוח מן הסוג הגבוה ביותר – הפולחן. קיימת אף המנוחה הרגילה של קליטת אנרגיה, הקטענות-מחדש של ההוויות באנרגיה פיזית או רוחנית. ואז קיימת

שנת המסע, התנומה העמוקה של חוסר ההכרה בשעת ההיעטפות על-ידי שרף בעת המעבר מספירה אחת לאחרת. ושונה בתכלית השינוי היא השינה העמוקה של המטמורפוזה, מנוחת המעבר ממצב הוויה אחד למשנהו, מחיים מסוימים לחיים אחרים, ממצב קיום אחד למצב קיום אחר, השינה אשר לעולם נוכחת בשעת המעבר מסטאטוסאנויברסאלי אחד בפועל למשנהו, בניגוד להתפתחות דרך שלבי משונים במסגרת אותו סטאטוס.

ואולם, שנת המטמורפוזה האחרונה הינה דבר שהוא יותר מכל תנומות המעבר הקודמות אשר ציינו את הישגי הסטאטוס העוקבים של נתיבת ההרקעה; כך חוצים יצורי הזמן והמרחב את שוליו הפנימיים ביותר של הזמני ושל המרחבי, על-מנת להשיג סטאטוס של משכן במשכנות חסרי הזמן ונטולי המרחב של פרדיס. דוחקי המנוחה ומשלימיה הינם הכרחיים בעבור מטמורפוזת ההתעלות הזו, ממש כשם שהשרפים וההוויות הנלוות להם הינם הכרחיים לשם הישרדותו של היצור בן התמותה את המוות.

אתם נכנסים למנוחה במעגל הסופי של האוונה, ואתם קמים לתחייה של נצח בפרדיס. ובשעה שהנכם חוזרים והופכים לאישיות רוחנית, הנכם מכירים מייד את הדוחק למנוחה אשר מקבל את פניכם אל חופי הנצח, ממש כאותו סופרנאפים ראשי אשר חולל את השינה הסופית במעגל הפנימי ביותר של האוונה; ותיזכרו במקטע הגדול האחרון של האמונה אשר לה נדרשתם עת התכוננתם שוב להפקיד את זהותכם בידי האב האנויברסאלי.

מנוחת הזמן האחרונה נסתיימה בהנאה; ההתנסות בתנומת המסע האחרונה תמה לה; וכעת הנכם מקיצים לחיי נצח לחופיו של משכן הנצח. "ושינה לא תהיה עוד. ונוכחות האל וכן הנה היא לפניכם, ולעד הנכם משרתיהם; את פניו ראיתם ושמנו מצוי ברוחכם. וליל לא יהיה עוד; והם אינם מצטרפים לאור שמש, כי המקור והמרכז הכביר להם מאיר; ויחיו חיי עולמים. ומחה האל כל-דמעה מעיניהם; וקמנות לא יהיה עוד, ולא יהיה אכל ולא נעקה, וכאב לא יהיה עוד, שכן הדברים הראשונים עברו."

2. ראשי ההצבות

זוהי הקבוצה הממונה מעת לעת על-ידי ראש הסופרנאפים, "מלאך התבנית המקורי", לחלוש על הארגון של כל שלושת סדרי המלאכים הללו – הראשי, המשני והשלישוני. בתור גוף, הסופרנאפים מתנהלים בשלטון ובמנהל עצמיים לחלוטין, למעט בנוגע לפעולות המנהיג המשותף שלהם, המלאך הראשון של פרדיס, אשר לעולם חולש על כלל אישיות הרוח האלה.

מלאכי הצבה אלו קשורים רבות לבני התמותה המהוללים השוכנים בפרדיס, אף בטרם אלו מתקבלים לסגל הסופיונות. הלימוד וההנחיה אינם עיסוקיהם הבלעדיים של אלו אשר מגיעים לפרדיס; גם השירות ממלא תפקיד חיוני בהתנסויות החינוכיות הקדם-סופיוניות שלהם בפרדיס. וכן שמת לב לך שבשעה שלבני התמותה המרקיעים יש עיתות של פנאי, הם מפגינים נטייה להתרועע עם סגל המילואים של ראשי ההצבות העל-שרפיים.

כאשר אתם, המרקיעים בני התמותה, מגיעים לפרדיס, הקשרים החברתיים שלכם מערבים הרבה יותר מאשר מגע עם קהילה גדולה של הוויות אלוהיות מרוממות, ועם המון גדול ומופר של חבריכם, בני התמותה המהוללים. עליכם אף להתרועע עם מעל לשלושת אלפים סדרים שונים של אזרחי פרדיס, עם קבוצות השונות של הטרנסצנדנטאליים, ועם סוגים רבים אחרים של שוכני פרדיס – קבועים וארעיים – אשר טרם נתגלו באורנטיה. לאחר מגע ממושך עם אינטלקטים אדירים אלו של פרדיס, מרגיעה ביותר היא ההתרועעות עם סוגי הדעת המלאכיים; אלו מזכירים לבני התמותה של הזמן את השרפים, אשר עימם קיימו קשר כה ממושך וחוו חברות כה מרעננת.

3. פרשני האתיקה

ככל שתגביהו בסולם החיים, כן תדרשו להקדיש יותר תשומת-לב לאתיקה האנויברסאלית. מודעות אתית הינה פשוט ההכרה של כל יחיד בזכויות הטבועות בקיום של כל יחיד אחר ושל כלל היחידים האחרים. ואולם, האתיקה הרוחנית מתעלה הרבה מעבר למושגים של בני התמותה, ואפילו מעבר למושגים המורונטיים, על אודות יחסים אישיים וקבוצתיים.

במהלך הרקעתם הארוכה אל עבר דר פרדיס, עולי הרגל של הזמן קיבלו את האתיקה ולמדו אותה כיאות. ככל שנתית הרקעה וכניסה-פנימה זו הלכה ונפרשה מעולמות החלל הילידיים והלאה, כך הוסיפו המרקיעים קבוצה אחר קבוצה למעגל ההיכרויות ההולך ומתרחב של חברים ביקום. ועם כל קבוצת חברים שהכירו, נוספה רמת אתיקה שאותה הצליחו לזהות ואשר לה נדרשו לציית; כל זאת עד אשר המרקיעים, בהגיעם לפרדיס, אכן זקוקים למישהו שישא להם עצה מועילה וחברית על אודות הפרשנות האתית. הם אינם זקוקים ללימוד אתיקה, ואולם, בשעה שניצבים הם פנים-אל-פנים מול המשימה יוצאת הדופן של יצירת קשר עם כל-כך הרבה שהוא חדש, הם אכן נדרשים להחזיק במה שלמדו בחריצות כה רבה ואשר נתפרש בעבורם.

במהלך התקופה רבת האירועים, המתחילה בהענקת מעמד של משכן בפרדיס ומסתיימת עם קבלתם הרשמית של בני התמותה לסגל הסופיונים, פרשני האתיקה מסייעים, באופן שלא ניתן לאמוד את ממדיו, לאלו המגיעים לפרדיס להתאים עצמם למספר העצום של קבוצות של הוויות מלכותיות. רבים ממגוון הסוגים של אזרחי פרדיס מופרים זה מכבר לעולי הרגל המרקיעים מן המפגשים איתם בשבעת מעגלי האוונה. בני התמותה המהוללים אף נהנו מקשר אינטימי עם הבנים ששולשו על-ידי בריה של הסגל האחד במעגל הפנימי של האוונה, מקום אשר בו מקבלות הוויות אלה הרבה מן החינוך שלהן. ובמעגלים האחרים, פגשו עולי הרגל המרקיעים שוכנים רבים שלא-נתגלו השייכים למערכת פרדיס-האוונה, אשר עוסקים שם באימון קבוצתי כהכנה למשימות עתידיות שטרם נתגלו.

כל החברויות השמימיות האלה הינן הדדיות תמיד. כבני-תמותה מרקיעים, אינכם רק מפקים תועלת מחברים אלו, המגיעים בזה אחר זה, ומן המספר העצום של סדרי עמיתים ההופכים יותר ויותר אלוהיים, אלא אתם גם חולקים לכל אחת מן ההוויות החבריות האלה דבר-מה מאישיותכם ומהתנסותכם, אשר לנצח הופך כל אחת מהן לשונה ולטובה יותר, שכן היא חברה עם בן-תמותה מרקיע מן העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב.

4. מנחי ההתנהגות

משקיבלו בני התמותה המרקיעים את ההנחיה המלאה הנוגעת לאתיקה של מערכות היחסים בפרדיס – אתיקה אשר אינה מהווה גינונים רשמיים חסרי-משמעות, ואף אינה ציווים הנגזרים ממעמדות מלאכותיים, אלא אופני ההתנהגות טבעיים – הם מוצאים עזר רב בקבלת עצתם של מנחי ההתנהגות העל-שרפיים, אלו אשר מנחים את החברים החדשים בחברה בפרדיס באשר לשימושים הראויים של ההתנהגות המושלמת של ההוויות הגבוהות השוות באי האור והחיים המרכזי.

ההרמוניה הינה העיקרון המנחה של היקום המרכזי, וסדר בר-הבחנה שולט בפרדיס. ההתנהגות הראויה הינה חיונית לשם התקדמות באמצעות הידע; מן הפילוסופיה ועד לרמות הרוחניות הגבוהות של הפולחן הספונטאני. בגישה לאלוהיות קיימת טכניקה אלוהית; ורכישתה של טכניקה זו חייבת להמתין עד להגעת עולי הרגל לפרדיס. רוחה של טכניקה זו ניתנה במעגלי האוונה, ואולם, הנגיעות הסופיות של אימון עולי הרגל של הזמן יכולות להיות מיושמות אך ורק לאחר שעולי הרגל השיגו בפועל את אי האור.

כל ההתנהגות בפרדיס הינה ספונטאנית, והיא חופשית וטבעית בכל מובן. ואולם, עדיין קיימת דרך ראויה ומושלמת לעשות את הדברים באי הנצחי, ומנחי ההתנהגות מצויים לעולם לצד "הזרים הבאים בשערים", על-מנת ללמדם ולהנחות את צעדיהם כך שיוכלו להיות נינוחים לחלוטין ובה בעת להימנע מן הבלבול ומחוסר הוודאות, אשר אלמלא כן היו בוודאי מנת חלקם של עולי הרגל. רק באמצעות הקצרה שזכה ניתן למנוע בלבול אינסופי; והבלבול לעולם אינו מופיע בפרדיס.

מנחי התנהגות אלו אכן משמשים כמורים וכמנחים מהוללים. עיקר עיסוקם הינו הנחיית התושבים החדשים בני התמותה באשר למגוון האינסופי-כמעט של מצבים חדשים ושל מנהגים בלתי-מוכרים. על-אף ההכנה המקדימה הארוכה ועל-אף הדרך הממושכת עד לשם, פרדיס עדיין זרה באופן בלתי-מוסבר וחדשה באופן בלתי-צפוי בעבור אלו אשר השיגו לבסוף את הזכות לשכון בה.

5. נאמני משמורת של ידע

נאמני משמורת הידע העל-שרפיים הינם "האגרות החיות" הגבוהות ביותר הידועות, אשר נקראות על-ידי כל שוכני פרדיס. הם הינם הרשומות האלוהיות של האמת, הספרים החיים של הידע האמיתי. אתם כבר שמעתם על הרשומות ב"ספר החיים". נאמני משמורת הידע הינם בדיוק ספרים חיים שכאלו, רשומות של מושלמות המוטבעות על-גבי הלוחות הנצחיים של החיים האלוהיים ושל הביטחון העליון. הם הינם, הלכה למעשה, ספריות חיות ואוטומאטיות. העובדות של היקומים טבועות בסופרנאפים ראשיים אלו, והן רשומות בפועל במלאכים אלו; ובנוסף, אין אפשרות לדבר-מה שאינו-אמת לקנות אחיזה בדעתם של מאגרים שלמים ומושלמים אלו של אמת הנצח ושל המידע של הזמן.

נאמנים אלו עורכים קורסים בלתי-רשמיים בעבור שוכני האי הנצחי, אך משימתם הראשית הינה משימה של סימוכין ושל אימות. ברצוננו, יכול כל מי ששוהה בפרדיס לבקש כי יעמוד לצידו המאגר החי על אודות עובדה מסוימת, או אמת מסוימת, אשר אותה הוא מעוניין לדעת. בקצה הצפוני של האי זמינים מוצאי הידע החיים, אשר יצינו את מנהל הקבוצה המחזיקה במידע המבוקש; או אז תופענה ללא דיחוי ההוויות הזוהרות אשרהינממש הדבר שאותו אתם מבקשים לדעת. לא תִּדְרְשוּ עוד למצוא הארה בדפים כתובים; כעת ביכולתכם להתייחד פנים-אל-פנים עם אינטליגנציה חיה. הנכם מקבלים בדרך זו ידע עליון מן ההוויות החיות אשר הינן הנאמנות הסופיות שלו.

כאשר תמצאו את הסופרנאפים אשר הינו בדיוק מה שהנכם מעוניינים לוודא, תמצאו גם אתכל העובדות הידועות בכלל היקומים כזמינות לרשותכם; וזאת משום שנאמני משמורת הידע הללו הינם הסיכומים החיים והסופיים של כל הרשת הענפה של המלאכים הרושמים, החל בשרפים ובסקונאפים של היקומים המקומיים ושל יקומי העל, וכלה בךשמים הראשיים של הסופרנאפים השלישוניים בהאוונה. נִקְצָר ידע חי זה שונה מן הרשומות הרשמיות של פרדיס, אשר מהוות את הסיכום המצטבר של ההיסטוריה האוניברסאלית.

מקורה של תבונת האמת הינו פְּאֻלוֹהִיּוֹת היקום המרכזי, ואילו הידע, הידע ההתנסותי, ראשיתו מצויה ברובה בתחומי הזמן והמרחב – ומכאן הצורך להחזיק ביקומי העל רחבי היריעה בארגונים של השרפים ושל הסופרנאפים הרושמים, הפועלים בחסות הרשמים השמימיים.

סופרנאפים ראשיים אלו, המחזיקים מעצם טבעם בידע אוניברסאלי, אחראים גם לארגונו ולסיווגו של ידע זה. בהיותם הם עצמם הספרייה העיונית החיה של יקום היקומים, הם סיווגו ידע בחלוקה לשבעה סדרים גדולים, אשר כל אחד מהם כולל כמיליון חלוקות משנה. הקלות שבה יכולים שוכני פרדיס להיוועץ במאגר עצום זה של ידע, מתאפשרת אך ורק הודות למאמצים הרצוניים והנבונים של נאמני משמורת הידע. נאמנים אלו אף משמשים כמורים המרוממים של היקום המרכזי, אשר מעניקים בחופשיות את אוצרותיהם החיים לכל ההוויות במעגלי האוונה, ואף נעשה בהם שימוש – אם כי לא באופן ישיר – בבתי הדין של עתיקי הדין. ואולם, ספריה חיה זו, אשר נגישה הן ליקום המרכזי והן ליקומי העל, איננה נגישה

בעבור הבריאות המקומיות. התועלת שבידע של פרדיס זמינה בעבור היקומים המקומיים אך באופן עקיף ובאמצעות המחזירות.

6. מאסטרים לפילוסופיה

לצד הסיפוק העליון של הסגידה שוכנת חדות הפילוסופיה. לעולם לא תטפסו כה גבוה, או תתקדמו כה רחוק, עד אשר לא תוותרנה לכם אלפי תעלומות אשר, בניסיון למצוא מענה, תדרושנה את הפעלת הפילוסופיה.

המאסטרים לפילוסופיה בפרדיס מתענגים על הובלת הדעת של שוכני פרדיס – הן אלו הילידים והן אלו המרקיעים – במסגרת המרדף המלהיב של הניסיון לפתור את בעיות היקום. המאסטרים העל-שרפיים הללו לפילוסופיה הינם "חכמי השמיים", הוויות התבונה העושות שימוש – במאמצייהן להתמחות בלא-נודע – באמת של הידע ובעובדות של ההתנסות. יחד איתם, ידע מעפיל אלי אמת, ואילו ההתנסות מאמירה לכדי חוכמה. בפרדיס, האישויות המרקיעות של החלל חוות את גבהי ההוויה: הן מחזיקות בידע; הן יודעות את האמת; הן עשויות להתפלסף – לחשוב את האמת; והן אף עשויות לבקש לחבוק את מושגיו של המרבי, ולנסות לתפוש את הטכניקות של המוחלטים.

בקצה הדרומי של המרחב העצום של פרדיס, מקיימים המאסטרים לפילוסופיה קורסים מפורטים העוסקים בשבעים החלוקות התפקודיות של התבונה. במסגרות אלה דנים הם בתכניות ובתכליות האינסוף, ומבקשים לתאם את ההתנסויות, ולחבר את הידע, של כל מי שמחזיק בגישה לתבונתם. אומנם הם פיתחו גישות ייחודיות ביותר בנוגע למגוון של בעיות אוניברסאליות, אך תמיד הם מגיעים למסקנותיהם הסופיות מתוך הסכמה כוללת ביניהם.

פילוסופים אלו של פרדיס מלמדים בכל דרך לימוד אפשרית, לרבות טכניקת הגרף הגבוהה של האוונה ושיטות פרדיס מסוימות למסירת מידע. כל הטכניקות הגבוהות האלה להקנות מידע ולהעביר רעיונות מצויות לחלוטין מעבר ליכולת התפישה של הדעת האנושית, ואפילו של זו המפותחת ביותר. שעה אחת של הדרכה בפרדיס תהא שקולה לעשרת-אלפים שנות לימוד בשיטות הזיכרון המילוליות של אורנטיה. פשוט אינכם מסוגלים לתפוש טכניקות תקשורת מעין אלה; אין בחוויה בת התמותה דבר שאליו ניתן להשוותו, ואין בנמצא דבר אשר ידמה להן.

המאסטרים לפילוסופיה מפיקים הנאה עילאית מהקניית פירושיהם את יקום היקומים לאותן ההוויות אשר הרקיעו מעולמות החלל. ואף כי מסקנות הפילוסופיה לעולם לא תוכלנה להיות מבוססות כעובדות של הידע וכאמיתות של ההתנסות, עדיין, בשעה שתאזינו לסופרנאפים הראשיים הללו בעת שהם מרצים על אודות הבעיות הבלתי-פתורות של הנצח ועל הפעולות של המוחלטים, תחושו מידה של שביעות רצון ממושכת בנוגע לסוגיות בלתי-מתמסרות-בנקל אלה.

פעילויות אינטלקטואליות חוקרות אלה של פרדיס אינן משודרות; הפילוסופיה של המושלמות נגישה אך ורק לאלו אשר נוכחים באופן אישי. הבריאות הסובבות יודעות על אודות לימוד זה רק מאלו אשר התנסו בחוויה הזו, ואשר נשאו עימם לאחר מכן חוכמה זו החוצה, אל עבר יקומי החלל.

7. מנחי הסגידה

הסגידה הינה הזכות הגבוהה ביותר, והראשונה בחובותיה של כל בריה תבונית. הסגידה הינה הפעולה המודעת והשמחה של ההכרה והאישור של אמיתות ושל עובדות היחס האישי והאינטימי המתקיים בין הבוראים לבין ברואיהם. איכות הסגידה נקבעת בהתאם לעומק תפישתו של היצור; וככל שהולך ונצבר הידע על אודות טבעו האינסופי של האל, כך גם הופכת פעולת הסגידה ליותר מקיפת-כל, עד אשר מגיעה היא לבסוף אל ההוד של העונג ההתנסותי הגבוה ביותר, ואל ההנאה המעודנת ביותר, המופרים להוויות בראות.

בעוד שבאי פרדיס קיימים מקומות מסוימים המיועדים לסגידה, למעשה האי כולו דומה יותר למקדש אחד עצום של שירות אלוהי. הסגידה הינה התשוקה הראשונה והשלטת בקרבם של כלל המעפילים אל חופיו המאושרים – זהו הפרץ הספונטאני של ההוויות אשר למדו די על אודות האל על-מנת להשיג את נוכחותו. בעת המסע פנימה בהאוונה, מעגל אחרי מעגל, הסגידה הינה תשוקה הולכת וגדלה, עד אשר הכרחי לכונן אותה ולשלוט בביטוייה בפרדיס.

פרדיס נהנה מהתפרצויות מיוחדות – קבוצתיות ואחרות – של הערצה עליונה ושל שבח רוחני, המתרחשות מעת לעת באופן ספונטאני תחת הנהגתו של סגל מיוחד של סופרנאפים ראשיים. תחת הנחייתם של מנחי סגידה אלו, מחווה שכזאת משיגה את מטרת היצור בדמות עונג עליון והעפלה לגבהי המושלמות של ביטוי-עצמי נשגב ושל הנאה אישית. כלל הסופרנאפים הראשיים משתוקקים להיות מנחי סגידה; וכלל ההוויות המרקיעות היו נהנות להישאר לעולמים בתוככי חווית הסגידה, אלמלא ראשי ההצבות היו מפזרים את הכינוסים הללו מעת לעת. ואולם, אף הוויה מרקיעה איננה נדרשת להיכנס למשימות שירות הנצח בטרם הגיעה לשביעות רצון מלאה מן הסגידה.

על מנחי הסגידה מוטלת המשימה ללמד את היצורים המרקיעים כיצד לסגוד, כך שיתאפשר להם להפיק שביעות רצון זו של ביטוי-עצמי, ובה בעת יוכלו להעניק תשומת-לב לפעילויות החיוניות הכלולות באורח החיים של פרדיס. בלעדי השיפור בטכניקת הסגידה, היו נדרשות לבן התמותה הממוצע המגיע לפרדיס מאות של שנים על-מנת לתת ביטוי מלא ומספק לרגשות ההערכה האינטלקטואלית שלו ולהכרת התודה אשר הוא חש כמרקיע. מנחי הסגידה פותחים בפני ילדים נפלאים אלו – אשר בקעו מרחם החלל ומצירי הלידה של הזמן – דרכים חדשות ובלתי-ידועות עד כה

על-מנת לזכות במלוא הסיפוק של הסגידה, ובהרבה פחות זמן.

במהלך הסגידה לאלוהויות פרדים, נעשה שימוש בכלל האומנויות של כל יצורי היקום כולו, אשר מסוגלים להעצים ולרומם את יכולות הביטוי העצמי וביטויי ההערכה, ושימוש זה מתרחש תוך מיצוי עד לקיבולת הגבוהה ביותר. *הסגידה הינה האושר הגבוה ביותר של הקיום בפרדים*; היא הינה המשחק המרענן של פרדים. את מה שהמשחק מחולל בכדור-הארץ בעבור דעתכם המותשת, תעשה הסגידה בפרדים בעבור נשמותיכם אשר תהפוכנה מושלמות. אופן הסגידה בפרדים מצוי לחלוטין מעבר ליכולת ההבנה בת התמותה, אך את הרוח שלה ביכולתכם להתחיל להעריך אפילו כבר כאן למטה, באורנטיה; וזאת משום שאפילו כעת רוחות האלים שוכנות בכם, מרחפות סביבכם ומעוררות בכם השראה לסגידה אמיתית.

קיימים בפרדים מקומות ומועדים המוקצים לשם סגידה, ואולם אלו אינם מספיקים על-מנת להתמודד עם הרגשות הרוחניים השוצפים והגואים של האינטליגנציה הגדלה ושל הכרת האלוהיות המתרחבת שחוות ההוויות הזוהרות אשר הרקיעו התנסויות לאי הנצחי. מאז ימיו של גרנדפאנדה, מעולם לא הצליחו הסופרנאפים להתמודד באופן מלא עם רוח הסגידה בפרדים. לעולם קיים שם עודף בסגידה אל מול ההכנות שלהם לקראתה. ודבר זה מתרחש משום שהאישויות המושלמות מטבען לעולם אינן יכולות להעריך אל נכון את התגובות המפליגות של הרגשות הרוחניים של הוויות אשר עלו אט-אט ובמאמץ כה רב ממעמקי החשכה הרוחנית של העולמות הנמוכים של הזמן והמרחב, מעלה אל תהילת פרדים. בשעה שמגיעים מלאכים שכאלו ובני-תמותה של הזמן אל נוכחות כוחות פרדים, רגשות אשר הצטברו במשך עידנים זוכות לקבל ביטוי; ומחזה זה מדהים את מלאכי פרדים ומייצר תחושת אושר עליונה של שביעות רצון אלוהית בקרב אלוהויות פרדים.

לעיתים נשטף פרדים כולו בגל גואה ומשתלט של ביטויים רוחניים ושל ביטויי סגידה. לעיתים קרובות מנחי הסגידה אינם יכולים לשלוט בתופעה שכזו עד להופעת תנודת האור המשולשת מעם משכן האלוהות, המסמלת כי לבבותיהם הנשגבים של האלים שבעו שובע מלא ומושלם מן הסגידה הפנה של שוכני פרדים, אזרחי התהילה המושלמים והיצורים המרקיעים של הזמן. איזה ניצחון של טכניקה! ואיזו הבשלה של התכנית הנצחית ושל התכלית הנצחית של האלים, אשר במסגרתן האהבה הנבונה של הילד הברוא אמורה להעניק שביעות רצון מלאה לאהבה האינסופית של האב הבורא!

לאחר השגת שביעות הרצון העליונה של מלוא הסגידה, הנכם כשירים להתקבל לסגל הסופיונות. נתיבת ההרקעה כמעט והסתיימה, ומתחילות ההכנות לקראת חגיגות המועד השביעי. חגיגות המועד הראשון ציינו את ההסכם של בן התמותה עם מכוונן המחשבה בשעה שנחתמה תכלית ההישרדות. המועד השני היה ההתעוררות לחיים המורנטיים. המועד השלישי היה ההיתוך עם מכוונן המחשבה; הרביעי – ההתעוררות בהאווה; בחמישי נחגגה מציאת האב האוניברסאלי; ובמועד השישי צוין המאורע של ההתעוררות בפרדים מן התנומה הסופית העמוקה של הזמן. המועד השביעי מציין את הכניסה לסגל הסופיונים של בני התמותה ואת תחילתו של שירות הנצח. השגת השלב השביעי בהגשמה הרוחנית על-ידי סופיון, יציין ככל הנראה את חגיגת הראשון שבמועדי הנצח.

וכך מסתיים לו הסיפור על אודות הסופרנאפים של פרדים, הגבוהים בסדרי הרוחות הסועדות, אותן הוויות המשרתות אתכם לעולם כמחלקה אוניברסאלית, החל בעולם הילידי שלכם וכלה בשעה שמנחי הסגידה מנופפים לכם בסופו של דבר לשלום בעת שהנכם נשבעים אמונים לשילוש שבועות הנצח ומתקבלים לסגל הסופיונות של בני התמותה.

השירות האינסופי של שילוש פרדים עומד להתחיל; וכעת עומד הסופיון פנים-אל-פנים אל מול האתגר של האל המרבי.

[הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 28

רוחות סועדות של יקומי העל

כשם שהסופרנאפים הינם הקהילה המלאכית של היקום המרכזי והשרפים של היקום המקומי, כך משמשים הסקונאפים כרוחות הסועדות של יקומי העל. אולם ברמת האלוהיות ופוטנציאל שלהם לעליונות, ילדים אלו של הרוחות המחזירות דומים הרבה יותר לסופרנאפים מאשר לשרפים. הם אינם משרתים לבדם בבריאות העל, והפעולות הנעשות בחסות עמיתיהן שטרם נתגלו הינן רבות ומעוררות סקרנות.

כפי שמוצג בתיאורים אלו, כוללות הרוחות הסועדות של יקומי העל את שלושת הסדרים הבאים:

1. הסקונאפים.

2. התלתשרפים.

3. האומניאפים.

הואיל ושני הסדרים האחרונים אינם כה מעורבים ישירות בתוכנית ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה, תעסוק ראשית הדיון בקצרה בהם, בטרם ידונו הסקונאפים ביתר הרחבה. מבחינה טכנית, לא התלתשרפים ולא האומניאפים מהווים רוחות סועדות של יקומי העל, אף-על-פי שהם משרתים כסועדי רוחות חזומים הללו.

1. התלתשרפים

מלאכים גבוהים אלו רשומים במטות יקומי העל, ואף-על-פי שהם משרתים בבריאות המקומיות, הם נחשבים מן הבחינה הטכנית – לאור העובדה שאינם ילידי היקומים המקומיים – כתושבי בירות יקומי העל. התלתשרפים הינם ילידיה של הרוח האינוסופית, והם הופכים לאישיות בפרדיס בקבוצות של אלף. הוויות נשגבות אלה – בעלות המקוריות האלוהית והגמישות הקרובה-לעליונה – הינן מתנותיה של הרוח האינוסופית לבני הבוראים של האל.

כאשר בן מיכאל נפרד מן המערכת ההורית בפרדיס, ומתכוון להמשיך הלאה אל עבר הרפתקת היקום של החלל, משחררת הרוח האינוסופית לדרכה קבוצה בת אלף רוחות מלוות שכאלה. ותלתשרפים מלכותיים אלו מלווים את הבן הבורא בשעה שהוא מתחיל לעשות את דרכו לעבר ההרפתקה של ארגון היקום.

במהלך התקופות המוקדמות של בניין היקום, אלף תלתשרפים אלו מהווים את הסגל האישי היחיד של הבן הבורא. במהלך עידינים תזזיתיים אלו של הרכבת היקום ושל תפעולים אסטרונומיים אחרים, רוכשים התלתשרפים ניסיון עצום כסייעי בן. הם משרתים לצידו של הבן הבורא עד ליום שבו הופך לאישיות כוכב הבוקר הזוהר, ילידו הראשון של יקום מקומי. או אז מוגשות – וגם מתקבלות – התפטרותיהם של התלתשרפים. ועם הופעתם של הסדרים הראשונים של חיים מלאכיים ילידיים, הם פורשים משירות פעיל ביקומים המקומיים והופכים לשרים המקשרים בין הבן הבורא שאליו היו קשורים בעבר לבין עתיקי היום של יקום העל הנדון.

2. האומניאפים

אומניאפים נבראים על-ידי הרוח האינוסופית בשיתוף עם שבעת המבצעים העליונים, והם הינם משרתיהם ושליחיהם הבלעדיים של מבצעים עליונים אלו. האומניאפים מוצבים לשירות ביקום המקיף, והמטרה של הסגל שלהם באורונטון מצוי בחלקים הצפוניים של אוורסה, במקום שבו הם שוכנים כמושבת שירות מיוחדת. הם אינם רשומים באורסה, ואף אינם מסופחים לממשל שלנו. כמו כן, אין להם נגיעה ישירה לתוכנית ההתקדמות המדורגת של הרקעת בני התמותה.

עיסוקם הבלעדי של האומניאפים הינו הפיקוח על יקומי העל, תוך קידום האינטרסים של הניהול המתואם מנקודת מבטם של שבעת המבצעים

העליונים. מושבת האומניאפים שלנו באורסה מקבלת את הנחיותיה אך ורק מן המבצע העליון של אורנטון – השוכן בספירת הניהול האחדה מספר שבע בחגורת לווייני פרדיס החיצונית – ומדווחת לו בלבד.

3. הסקונאפים

קהילת הסקונאפים נבראת בידי שבע רוחות המחזירות המוצבות במטהו של כל יקום על. קיימת טכניקה מוגדרת של תגובה בפרדיס הקשורה לבריאתם של מלאכים אלו בקבוצות של שבע. כל שביעיה כוללת תמיד סקונאפים ראשי אחד, שלושה סקונאפים משניים ושלושה שלישוניים; ולעולם הם הופכים לאישיות ביחס המדויק הזה. בשעה שנבראים שבעה סקונאפים כאלו, אחד מהם, הסקונאפים הראשי, מסופח לשירותם של עתיקי היום. שלושת המלאכים המשניים נלווים בממשלות העל לשלוש קבוצות מנהלים ממקור פרדיסי: היועצים האלוהיים, ההופכים בינה למושלת והפוסקים האוניברסאליים. שלושת המלאכים השלישונים מסופחים לעמיתים המרקיעים ששולשו של שליטי יקום העל: השליחים העוצמתיים, בעלי הסמכות הגבוהה וחסרי השם והמספר.

סקונאפים אלו של יקומי העל הינם צאצאי הרוחות המחזירות, ולפיכך המחזירות טבועה בהם. הם מגיבים באופן מחזירתי לכל שלב ושלב של כל יצור אשר מקורו במקור והמרכז השלישי או בבנים הבוראים של פרדיס; ואולם, הם אינם מחזירותיים במישרין כלפי ההוויות והישויות – הן האישיות והן האחרות – אשר מקורן הבלעדי הינו המקור והמרכז הראשון. קיימות ברשותנו הוכחות רבות לממשות מעגלי האינטליגנציה האוניברסאליים של הרוח האינוסופית, אך גם אלמלא הייתה בידנו כל הוכחה אחרת, די היה בביצועי המחזירות של הסקונאפים על-מנת להדגים את מציאות הנוכחות האוניברסאלית של הדעת האינוסופית של הפועל האחד.

4. הסקונאפים הראשיים

הסקונאפים הראשיים, המוצבים בשירות עתיקי היום, הינם פמךאות חיות בשירות שלשת שליטים זו. חישובו על המשמעות לכלכלת יקום-על של היכולת לפנות – ממש כאילו כך היה הדבר – לעבר מראה חיה ולראות בתוכה ולשמוע ממנה את תשובותיה המסוימות של הוויה אחרת, המרוחקת אלף שנות אור או מאה-אלף שנות אור, ולעשות כל זאת באופן מידי וללא כל שגיאה. הרשומות הינן חיוניות לשם ניהולם של היקומים; התשדורות הינן מועילות לכך; עבודתם של השליחים הבודדים ושל השליחים האחרים מסייעת ביותר; ואולם, עתיקי היום מסוגלים, מעמדת הביניים שלהם בין העולמות המיושבים לבין פרדיס – בין האדם לבין האל – להסתכל מיידית לשני הכיוונים, לשמוע את שני הכיוונים ולדעמאת שני הכיוונים.

יכולת זו – לשמוע ולראות, הלכה למעשה, את כל הדברים כולם – ניתנת למימוש מושלם ביקומי העל רק על-ידי עתיקי היום, ורק בעבור עולם המטה התואם של כל אחד מהם. ואפילו אז קיימות מגבלות: התקשורת מאורסה מוגבלת לעולמות וליקומים של אורונטון, ואף כי היא אינה פעילה בין יקומי העל, טכניקת המחזירות הזו שומרת כל אחד מהם בקשר הדוק עם היקום המרכזי ועם פרדיס. ואף-על-פי ששבע ממשלות העל מופרדות האחת מרעותה, באופן הזה הן משקפות לחלוטין את הסמכות המגיעה מלמעלה, והן מיועצות באופן מושלם באשר לצרכים מלמטה, ואוהדות כלפיהם במלאות.

מתברר שהסקונאפים הראשיים נוטים מטבעם לשרת בשבעה סוגים של שירות, ולפיכך ראוי כי הראשונים בסדרה של סדר זה יהיו בעלי יכולת טבועה רבה ביותר לפרש את הדעת של הרוח בעבור עתיקי היום:

1. קולו של הפועל האחד. בכל אחד מיקומי העל, הסקונאפים הראשי הראשון, וכן כל סקונאפים שביעי מאותו סדר שנברא לאחר מכן, מגלים יכולת גבוהה להתאים עצמם על-מנת להבין ולפרש את דעת הרוח האינוסופית בעבור עתיקי היום ועמיתיהם בממשלות העל. במטות של יקומי העל נודע לכך ערך רב, משום שבניגוד למתרחש בבריאות המקומיות, על הסועדים האלוהיים שבהן, במקום מושבן של ממשלות העל אין מתקיים ייצוג אישי מיוחד של הרוח האינוסופית. לפיכך, קולות סקושרפיים אלו הינם הדבר הקרוב ביותר לייצוג אישי של המקור והמרכז השלישי בספירת בירה מסוג זה. אמת היא כי שבע הרוחות המחזירות מצויות שם, אך אימהות אלה של קהילת הסקושרפים מחזירות באופן פחות אמיתי ופחות אוטומאטי את הפועל האחד מאשר את שבע רוחות האב.

2. קולן של שבע רוחות האב. הסקונאפים הראשי השני, וכל סקונאפים שביעי מאותו סדר שנברא לאחריו, נוטים לייצג את טבען המשותף של שבע רוחות האב ואת תגובותיהן. אף-על-פי שכל רוח אב כבר מיוצגת בבירתו של יקום-על על-ידי אחת משבע הרוחות המחזירות, ייצוג שכזה הינו אינדיבידואלי ולא משותף. בצוותא הן נוכחות אך ורק באופן מחזירתי; ולפיכך מקדמות רוחות האב בברכה את שירותיהם של מלאכים אישיים ביותר אלו, בני הסדרה השנייה של הסופרנאפים הראשיים, אשר הינם כה כשירים לייצג בפני עתיקי היום.

3. קולם של הבנים הבוראים. אין תמה כי לרוח האינוסופית הייתה נגיעה כלשהי לבריאתם, או לאימונם, של הבנים הבוראים של פרדיס מסדר מיכאל; זאת הואיל והסקונאפים הראשי השלישי, וכל סקונאפים שביעי שנברא לאחריו, ניחנים במתנה הבלתי-רגילה של היותם מחזירותיים בעבור הדעת של הבנים הבוראים הללו. באם עתיקי היום יבקשו לדעת – לדעת אל-נכון – את גישתו של מיכאל מנבאדון באשר לעניין כלשהו הנמצא בדיון, אין הם נדרשים להתקשר אליו דרך קווי החלל, אלא רק לקרוא לקולותיו של הראשי של נבאדון, אשר יציג, בהתאם לדרישה, את הסקונאפים המשוך למיכאל על-פי הרשומות; ובו במקום ובו בזמן, יוכלו עתיקי היום לשמוע את קולו של הבן המאסטר של נבאדון.

אין כל סדר אחר של בנים אשר הינו "מחזירותי" באופן הזה, ואין כל סדר אחר של מלאכים אשר ביכולתו לפעול בזה האופן. אין אנו מבינים באופן מלא כיצד בדיוק מושגת מטרה זו, והנני מטיל ספק רב בשאלה אם הבנים הבוראים עצמם מבינים זאת באופן מלא. ואולם, היננו בטוחים כי הדבר עובד, ועוד היננו יודעים כי הוא עובד באופן ראוי ומהימן; זאת משום שלאורך כל ההיסטוריה של אורסה מעולם לא שגו הקולות הסקונאפיים בהצגת דבריהם.

כאן אתם מתחילים לראות חלק מן האופן אשר בו חובקת האלוהיות את מרחב הזמן, ואשר בו היא שולטת בזמן של המרחב. כאן הנכם מקבלים אחת מן ההצצות החטופות הראשונות שלכם אל הטכניקה של המעגל הנצחי, המתפצל לרגע על-מנת לסייע לילדי הזמן במשימותיהם להתגבר על המכשולים הקשים של החלל. ותופעות אלה מתווספות על הטכניקה האוניברסאלית המבוססת של הרוחות המחזירותיות.

אף כי לכאורה נמנעת מעתיקי היומין נוכחותם האישית של רוחות האב ממעל, ושל הבנים הבוראים מתחת, לפקודתם עומדות הוויות חיות המכוונות למנגנונים הקוסמיים של מחזירותיות מושלמת ושל דיוק מרבי, אשר באמצעותם יכולים הם ליהנות מנוכחותן המחזירותית של כל אותן הוויות מרוממות אשר נוכחותן האישית נמנעת מהם. בעזרת אמצעים אלו ואחרים אינם ידועים לכם, נוכח האל באופן פוטנציאלי במטות של יקומי העל.

עתיקי היומין מסיקים באופן מושלם את רצון האב מתוך השוואת הבזק-הקול הרוחני מלמעלה להבזק-הקול של מיכאל מלמטה. וכך יכולים הם להיות בטוחים לחלוטין בחישוב רצון האב בנוגע לעניינים הניהוליים של היקומים המקומיים. ואולם, על-מנת להסיק את רצונו של אחד האלים מתוך ידיעת השניים האחרים, על שלושת עתיקי היומין לפעול יחדיו; שניים בלבד לא יצליחו בהשגת התשובה. ומסיבה זאת – אפילו מבלי שהיו סיבות אחרות – תמיד חולשים שלושה עתיקי יומין על יקומי העל, ולא אחד, ואפילו לא שניים.

4. קולה של קהילת המלאכים. הסופרנאפים הראשי הרביעי, וכל סופרנאפים שביעי שנברא לאחריו, מתבררים כמלאכים בעלי רגישות מיוחדת לתחושותיהם של כל סדרי המלאכים, לרבות הסופרנאפים ממעל והשרפים מלמטה. וכך, פעולתו של כל מלאך מפקד או מפקח זמינה באופן מיידי לרשותו ולבחירתו של כל חבר במועצת עתיקי היומין. אף-פעם לא יחלוף ולו יום אחד בעולמכם, אשר בו לא תהא השרפית הראשית של אורנטיה מודעת לתופעת התשדורת המחזירותית אשר נשאבת מאורסה לצורך כזה או אחר; ואולם – אלא אם תתקבל התרעה משליח בודד – היא לא תדע כלל מהו הדבר אשר נדרש וכיצד הוא נלקח. רוחות סועדות אלה של הזמן מספקות כל העת את הסוג הזה של עדות בלתי-מודעת, ולפיכך גם חפה מכל שיפוטיות באשר לקשת האינוסופית של עניינים הדורשים את תשומת ליבם ואת עצתם של עתיקי היומין ושל עמיתיהם.

5. קולטי התשדורות. קיים סוג מיוחד של מסרי תשדורת אשר נקלטים אך ורק על-ידי סקונאפים ראשיים אלו. אף-על-פי שאינם השדרנים הרגילים של אורסה, הם עובדים בשיתוף עם מלאכי הקולות המחזירותיים על-מנת לסנכרן את הראייה המחזירותית של עתיקי היומין עם מסרים ממשיים מסוימים הנכנסים דרך המעגלים המבוססים של התקשורת ביקום. קולטי התשדורות מהווים את הסדרה החמישית, הכוללת את הסקונאפים החמישי שנברא וכל סקונאפים שביעי אשר נברא לאחריו.

6. אישייות הסעה. אלו הם הסקונאפים אשר מסיעים את עולי הרגל של הזמן מעולמות המטה של יקומי העל אל המעגל החיצוני של האוונה. הם הינם סגל ההסעה של יקומי העל, והם פועלים פנימה אל עבר פרדיס והחוצה אל עבר עולמות המגזרים התואמים שלהם. סגל זה מורכב מהסקונאפים הראשי השישי ומכל סקונאפים שביעי שנברא לאחריו.

7. סגל המילואים. קבוצה גדולה מאוד של סקונאפים, הסדרה השביעית של הסקונאפים הראשיים, נשמרת במילואים בעבור החובות הבלתי-מוגדרים של העולמות ובעבור המשימות לשעת-חירום. מכיוון שאינם מתמחים במידה מרובה, הם יכולים לפעול טוב למדי בכל אחד מהתפקידים שאותם ממלאים עמיתיהם המגוונים, ואולם עבודה הדורשת מומחיות מבוצעת על-ידם רק במקרי חירום. תפקידיהם הרגילים כוללים את אותם חובות כלליים ביקום העל, אשר אינם נופלים בתחומי עיסוקיהם של המלאכים בעלי המשימות המוגדרות.

5. הסקונאפים המשניים

הסקונאפים מן הסדר השני אינם פחות מחזירותיים מעמיתיהם הראשיים. במקרה של הסקונאפים, הסיווג כראשי, כמשני או כשלישוני, איננו מצביע על הבדל במעמד או בפעולה; הוא פשוט מציין את סדרי ההליכים. כל שלושת הקבוצות מציגות תכונות זהות בפעולותיהן.

שבעת הסוגים המחזירותיים של הסקונאפים המשניים מוצבים בשירות עמיתיהם המתאמים אשר-מקורם-בשילוש של עתיקי היומין, כדלקמן:

עבור ההופכים בינה למושלמת – קולות הבינה, נשמות הפילוסופיה ואיחוד הנשמות.

עבור היועצים האלוהיים – לבבות הייעוץ, חדוות הקיום והסיפוק שבשירות.

בדומה לסדר הראשי, כך גם קבוצה זו נבראת באופן סדרתי; כלומר, הראשון שנברא היה קול התבונה וכך גם השביעי אחריו. ואלו הם פני גם באשר לששת הסוגים האחרים של המלאכים המחזירתיים הללו.

1. *קול הבינה*. חלק מן הסקונאפים הללו מצויים בקשר מתמיד עם הספריות החיות של פרדיס, קרי נאמני משמורת הידע המשתייכים לסופרנאפים הראשיים. קולות הבינה מעניקים שירות מחזירתי ייחודי ומהווים ריכוזים והתמקדויות חיות, עדכניות, שלמות ומהימנות לחלוטין של הבינה המתואמת ביקום היקומים. הוויות נשגבות אלה הינן כה מחזירותיות, כה סלקטיביות וכה רגישות, עד כי הן מסוגלות לסנן ולקבל – מתוך הכמות האינסופית-כמעט של מידע החגה במעגלי המאסטר של יקומי העל – את מהות הבינה, ולשדר פנינים אלה של פעילות מחשבתית באופן מהימן אל הממונים עליהם, קרי ההופכים בינה למושלמת. והם פועלים כך שההופכים בינה למושלמת לא רק שומעים את ביטויי הבינה הממשיים והמקוריים, אלא גם יכולים לראות באופן מחזירתי את ההוויות עצמן, גבוהות כנמוכות, אשר השמיעו את קולן.

וכבר נכתב, "וַאִישׁ מֵמֶם כִּי יִחְסֹר תִּכְמָה, יִבְקֶשֶׁנָּה". כאשר נדרש באוורסה להגיע להחלטות של תבונה בנוגע למצבים מבלבלים בעניינים הסבוכים של ממשלות יקומי העל, כאשר נדרשת גישה הן לתבונת המושלמות והן לתבונת המעשיות, או אז מזמנים ההופכים בינה למושלמת סוללה של קולות התבונה, ובאמצעות הכישורים המושלמים המוקנים לסדרם, הם מכוונים ומכווננים את המקלטים החיים הללו של תבונת הדעת החגה ביקום היקומים, כך שמייד בוקע מן הקולות הסקושרפיים הללו זרם של תבונת האלוהיות מן היקום שממעל, ושטף של תבונת המעשה מן הגבוהות יותר שבדעת היקומים מלמטה.

באם מתעורר בלבול בנוגע לאופן השילוב ההרמוני בין שתי גרסאות תבונה אלה, מייד נשלחת קריאה אל היועצים האלוהיים, אשר פוסקים ללא דיחוי באשר לשילוב ההולם של ההליכים. באם מתקיים ספק בדבר האותנטיות של דבר-מה המגיע מן העולמות אשר חוו מרידות, נשלחת בקשה אל הפוסקים, אשר מסוגלים – יחד עם מבחיני הרוחות שלהם – לפסוק באופן מידי "איזה סוג של רוח" הניעה את היועץ. וכך, הן תבונת העידנים והן האינטלקט של הרגע נוכחים לעולם, כך בספר הפתוח, אל מול מבטם המיטיב של עתיקי היום.

ביכולתכם להבין אך במעט את המשמעות של כל אלה בעבור האחראיים לניהול ממשלות יקומי העל. מורכבותן ושיעורן העצום של פעולות אלה מצויים לחלוטין מעבר ליכולת התפישה הסופית. בשעה שתעמדו, כפי שעשית זאת אנוכי שוב ושוב, באולמות הקבלה המיוחדים של מקדש התבונה באוורסה ותיראו את כל זאת בפעולה ממש, תחושו הערצה לנוכח מושלמות מורכבותם ולנוכח מהימנות פעולתם של ערוצי התקשורת הבין-פלנטאריים של היקומים. אתם תוקירו את התבונה האלוהית ואת טובם של האלים, אשר מתכננים ומוציאים אל הפועל בטכניקה כה נשגבת. ודברים אלו אכן מתרחשים בדיוק באופן שבו תיארתי אותם.

2. *נשמת הפילוסופיה*. מורות נפלאות אלה מסופחות אף הן אל ההופכים בינה למושלמת, והן נותרות בסכרון ממוקד עם המאסטרים לפילוסופיה בפרדיס, אלא אם כן כונו אחרת. חישבו על כך כאילו עמדתם מול מראה חיה ענקית, אך במקום לחזות בדמותכם הסופית והחומרית, ביכולתכם לחוש בהשתקפות תבונת האלוהיות והפילוסופיה של פרדיס. ובמידה שנדרש להעביר את פילוסופית המושלמות הזו לרמת "בשר ודם" – לדללה כך שתוכל לשמש ביישום מעשי ולהיות מאומצת על-ידי העמים הנמוכים של העולמות הנמוכים – כי אז יהיה על מראות חיות אלה, על-מנת לשקף את הנורמות ואת הצרכים של עולם אחר, אך ורק להפנות את פניהן כלפי מטה.

באמצעות טכניקות אלה ממש מתאימים ההופכים בינה למושלמת החלטות והמלצות לצרכים האמיתיים ולמצב בפועל של העולמות ושל העמים הנידונים; ולעולם הם עושים כן מתוך הסכמה עם היועצים האלוהיים ועם הפוסקים האוניברסאליים. ואולם, שלמותן הנעלה של פעולות אלה נשגבת אף מבינתי שלי.

3. *איחוד הנשמות*. את השילוש הנספח להופכים בינה למושלמת משלימות אלה המשקפות את האידיאלים ואת המעמד של היחסים האתיים. מכל הבעיות ביקום אשר דורשות את תמצית חוכמת הניסיון וההסתגלות, אין חשובות מאלה המתגלעות במערכות היחסים ובהתקשרויות שבין הוויות תבוניות. בין אם ביחסים האנושיים של מסחר וחליפין, בין אם בחברות או בנישואין, ובין אם ביחסים שבין חברי קהילת המלאכים, ממשיכים ועולים חיכוכים פחות-ערך, חוסר-הבנות קטנות אשר הינן טריוויאליות מכדי שתובאנה לתשומת ליבם של הבוררים אך הינן מספיק מטרידות ומפריעות על-מנת שיפגמו בהתנהלותו החלקה של היקום, אם רק יותר להן להתרבות ולהתמיד. ומשום כך מעמידים ההופכים בינה למושלמת לרשות יקום העל בכללותו את הניסיון הנבון של סדרם- "כשמן הסיכה של הפשרה". ובכל העבודה הזו נעזרים אנשי יקומי העל החכמים הללו בעמיתיהם המחזירתיים, איחוד הנשמות, אשר מעמידים לרשותם את המידע העדכני באשר למצבו של היקום, ומתארים בה-בעת את האידיאל הפרדיסי של היישוב המיטבי של בעיות סבוכות אלה. כאשר הן אינן מכווננות אחרת, נותרות סקונאפים אלה בקשר מחזירתי עם פרשני האתיקה בפרדיס.

אלה הן ה מלאכיות אשר מטפחות ומקדמות את עבודת הצוות בכל אורונטון. אחד מן השיעורים החשובים ביותר ללימוד במהלך נתיבתכם כבני תמותה ה^{נינועבות} הצוות. ספריות המושלמות האלה מאוישות בידי אלו אשר התמחו באומנות זו של עבודה עם הוויות אחרות. מעטות הן המשימות ביקום אשר מיועדות למְשָׁרֵת הבודד. ככל שתגביהו להרקיע, כך תהפכו בודדים יותר כאשר תיוותרו באופן ארעי בלא חברת רעים.

4. *לב היעוץ*. זוהי הקבוצה הראשונה של הגאונים המחזירתיים המושמת תחת פיקוחם של היועצים האלוהיים. הסקונאפים מסוג זה, בהיותן

רגישות לנתונים אלו במעגלי הזמן, מחזיקות בידיעה של עובדות החלל. במיוחד משקפות הן את מתאמי המידע העל-שרפיים, ואולם הן גם משקפות באופן סלקטיבי את עצתן של כל ההוויות, בין אם ממעמד גבוה ובין אם ממעמד נמוך. כל אימת שנקראים היועצים האלוהיים לעוץ עצה או לקבל החלטה חשובה, מייד הם מזמנים הרפב של לבבות הייעוץ, וזמן קצר לאחר מכן נמסרת החלטה המשלבת הלכה למעשה את התבונה המתואמת ואת עצת המוחות הכשירים ביותר בכלל יקום העל, אשר כולם בדקו ושיפרו אותה לאור עצתם של המוחות הגבוהים של האוונה, ואפילו של פרדיס.

5. *חדוות הקיום*. הוויות אלה מוכוונות מטבען באופן מחזירתי אל מפקחי ההרמוניה העל-שרפית ממעל ואל שרפים מסוימים מתחת, ואולם קשה להסביר מה בדיוק עושות חברותיה של קבוצה מעניינת זו. עיקר פעולותיהן מכוון לעבר עידוד תגובות של אושר בקרב הסדרים השונים של קהילות המלאכים ושל היצורים הרצוניים הנמוכים יותר. היועצים האלוהיים, שאליהם הן כפופות, עושים בהן שימוש לשם מציאה ייחודית של אושר רק לעיתים רחוקות. באופן כללי יותר, ותוך שיתוף פעולה עם מנהלי הבידור, הן פועלות כעין מְסַלְקוֹת אושר המבקשות להעצים את תגובות ההנאה של העולמות, בעודן עושות על-מנת לשפר את חוש ההומור, ולפתח הומור-על בקרב בני התמותה ובקרב המלאכים. הן שואפות להדגים כי האושר טובע בקיום הרצון החופשי ללא תלות בהשפעות חיצוניות כלשהן; והצדק איתן, אף כי הן נתקלות בקשיים רבים בעת שהן מנסות להטמיע אמת זו בדעת האדם הפרימיטיבי. אישיות הרוח הגבוהות יותר והמלאכים מגיבים מהר יותר למאמצי חינוך אלו.

6. *הסיפוק שבשירות*. מלאכיות אלה הינן מחזירות ביותר ביחס לעמדות מנחי ההתנהגות בפרדיס, והן פועלות בדומה מאוד לחדוות הקיום במאמציהן להעצים את ערך השירות ולהגדיל את הסיפוק המתקבל ממנו. הן עשו רבות על-מנת לשפוך אור על הגמול המעוכב הטבוע בשירות בלתי-אנוכי, השירות אשר תורם להרחבת ממלכת האמת.

היועצים האלוהיים, אשר אליהם מסופחות בנות סדר זה, עושים בהן שימוש על-מנת לשקף מעולם אחד למשנהו את התועלות המופקות מן השירות הרוחני. סקונפאים אלה תורמות תרומה עצומה לאיכות השירות המסור ביקומי העל, בכך שהן מנצלות את פעולותיהם של הטובים ביותר על-מנת לעורר השראה בבינוניים ולעודד אותם. שימוש יעיל ברוח התחרותיות החברית מתרחש הודות להעברת מידע לכל עולם מסוים על אודות הנעשה בעולמות האחרים, ובייחוד בטובים ביותר שביניהם. תחרות בריאה ומרעננת זוכה לעידוד אפילו בקרב קהילות השרפיות.

7. *מבחינות הרוחות*. קיים חיבור מיוחד בין היועצים והמנחים במעגל השני של האוונה לבין מלאכיות מחזירות אלה. הן הינן הסקונפאים היחידות אשר מסופחות לפוסקים האוניברסאליים, והן ככל הנראה גם בעלות ההתמחות הייחודית ביותר מקרב כלל עמיתותיהן. בלא קשר למקור המידע או לערוץ שממנו הגיע, ובלא תלות בדלות ההוכחות המוצגות, כאשר אלו נבחנים על-ידן באופן מחזירתי, מבחינות אלה מסוגלות לדווח לנו ללא דיחוי על אודות המניע האמיתי, התכלית בפועל והטבע האמיתי של מקורם. הנני מלא פליאה נוכח פעולתן הנהדרת של מלאכיות אלה, אשר משקפות כה נאמנה את אופיו המוסרי והרוחני הממשי של כל יחיד אשר בו הן מתמקדות.

מבחינות הרוחות מעניקות שירותים סבוכים אלו הודות לטבע "הבוננות הרוחנית" שלהן, אם להשתמש במילים אשר ביכולתן לנסות ולתאר בפני הדעת האנושית את המחשבה לפיה מלאכיות מחזירות אלה פועלות באופן אינטואיטיבי, טבוע ומהימן. בשעה שהפוסקים האוניברסאליים צופים במצגות אלה, הם ניצבים פנים אל פנים אל מול עירום נשמתו של היחיד המוצג לפנייהם באופן מחזירתי; והוודאות והמושלמות של התיאור מהוות חלק מן ההסבר לכך שהפוסקים לעולם יכולים לפעול ביושר כה רב כשופטי צדק. המבחינות מלוות תמיד את הפוסקים בכל משימותיהם הרחוקות מאורסה, והן יעילות ביקומים אשר בחוץ באותה מידה שהן יעילות במטה שלהן באורסה.

הנני מבטיחכם כי כל הדברים הללו של עולם הרוח הינם אמיתיים, וכי הם מתרחשים בהתאם לנוהג המקובל ובהרמוניה עם החוקים הנצחיים של העולמות ביקום. מייד עם קבלת נשמת החיים, ההוויות מכל סדר חדש שנברא משוקפות מעלה כהרף-עין; ותיאור חי של טיב היצור ושל הפוטנציאל שלו מובזק אל מטה יקום העל. וכך, באמצעות מבחינות אלה, מיועצים הפוסקים באופן מלא ומדויק על אודות "טיב הרוח" אשר נולד בעולמות החלל.

וכך הדבר גם באשר לבן התמותה: רוח האם של סאלווינגטון יודעת אתכם לפני ולפנים, הואיל ורוח הקודש בעולמכם "חוקרת את הדברים כולם", וכל אשר יודעת על אודותיכם הרוח האלוהית זמין מיידית למבחינות בשעה שהן משקפות לרוח את ידע הרוח על אודותיכם. יחד עם זאת, ראוי לציין כי הידע והתוכניות של רסיסי האב אינם ברי-שיקוף. המבחינות יכולות לשקף – והן אכן משקפות – את נוכחות המכווננים (והפוסקים מכריזים עליהם כעל אלוהיים), ואולם הן אינן מסוגלות לפענח את תכולת הדעת של משגוחי המסתורין.

6. הסקונפאים השלישונים

בדומה לעמיתותיהן, מלאכיות אלה נבראות באופן סדרתי ובשבעה סוגים מחזירותיים, אך סוגים אלו אינם משויכים באופן יחידאי לשירות נפרד של מנהלי יקומי העל. כל הסקונפאים השלישונים משויכים במשותף לבני השילוש של ההישג, ובנים מרקיעים אלו עושים בהם שימוש באופן חליפי; כלומר, השליחים העוצמתיים עשויים להשתמש בכל אחד מן הסוגים השלישונים, והם אכן עושים כן; וכך עושים גם אלו המתואמים להם, בעלי הסמכות הגבוהה וחסרי השם והמספר. שבעת הסוגים הללו של סקונפאים שלישיונים הינם:

1. *משמעותיות המקורות*. הבנים שהרקיעו ושולשו של ממשלת יקום-העל אחראיים לטפל בכל הנושאים העולים בהקשר של המקור של כל יחיד, גזע או עולם כלשהו; ומשמעותיות המקורות הינה השאלה החשובה ביותר בכל תוכניתינו לשם התקדמותם הקוסמית של היצורים החיים של התחום. כלל מערכות היחסים והיישום של האתיקה נובעים מן העובדות הבסיסיות של המקור. המקור הינו הבסיס לתגובתם ההתייחסותית של האלים.

לעולם הפועל האחד "מתבונן באדם, באופן אשר בו הוא נולד".

המקור של ההוויות היורדות הינו פשוט עובדה הדורשת אימות; ואילו באשר להוויות המרקיעות – לרבות הסדרים הנמוכים של המלאכים – נסיבות המקור וטבע המקור אינם תמיד כה נהירים, אף כי נודעת להם חשיבות חיונית וזה כמעט על כל צעד וכל שעל בענייני היקום – ומכאן הערך שנודע להימצאותן ברשותנו של סדרת סקונאפים מחזירות, אשר יכולה להציג כהרף-עין את כל הנדרש על אודות ראשיתה של כל הוויה, בין אם היא מצויה ביקום המרכזי ובין אם בכלל רחבי התחום של יקום על.

משמעותיות המקורות הינה הסימוכין-החי והזמין לשושלות היוחסין של הקהילה העצומה של ההוויות השוכנות בשבעת יקומי העל – אנשים, מלאכים ואחרים. ולעולם הן עומדות מוכנות ומזומנות על-מנת לספק לבכירים שמעליהן אומדן מעודכן, שלם ומהימן של כל גורמי היוחסין, ושל הסטאטוס הממשי העדכני, של כל יחיד בכל עולם ועולם ביקום העל שאליו הן משתייכות; ולעולם חישוביהן את העובדות המצויות ברשותן הינם מעודכנים עד לרגע זה.

2. זיכרון הרחמים. אלה הרשומות החיות – השלמות, המלאות והממשיות – של הרחמים שהוענקו ליחידים ולגזעים הודות לסעד הרך של הפועלות בשם הרוח האינסופית במסגרת המשימה להתאים את צדקת היושרה לסטאטוס של העולמות, כפי שמתואר על-ידי משמעותיות המקורות. זיכרונות הרחמים מתארים את החובה המוסרית של ילדי הרחמים – את חבותם הרוחנית – אשר נשקלת אל מול נכסי הישרדותם, אשר כוננו על-ידי בני האל. באמצעות גילוי חסדו הקודם של האב מבססים בני האל את מידת הזכות הנחוצה להבטחת ההישרדות של כולם. ואז, בהתאמה לממצאים של משמעותיות המקורות, מועמדת מידת רחמים לשם הישרדותו של כל יצור רציונאלי, כף זכות בשיעור שופע הכולל חסד מספק על-מנת להבטיח את הישרדותה של כל נשמה החפצה באמת באזרחות שמימית.

זיכרון הרחמים הינו מאזן שיפוטי חי, החשבון העדכני שלכם עם הכוחות העל-טבעיים של העולמות. אלו הם הרשומות החיות של סעד הרחמים, אשר נקראות כעדות בבתי המשפט של אורסה בשעה שזכותו של כל יחיד לחיי נצח עומדת לדיון ולהכרעה, וכאשר "מובאים כיסאות הכבוד ומעליהם עתיקי היום יתקשבו. וכאשר מובאות ומוצגות בפניהם התשדורות מאורסה; אלפי אלפים בידם משמשים ורבו רבבות לפקודתם יעמדו. ישב הדין וספרים נפתחו." והספרים אשר נפתחים באירועים רבי-חשיבות אלו הינם הרשומות החיות של הסקונאפים השלישונים של יקומי העל. הרשומות הרשמיות מתויות על-מנת לאשר, במקרה הצורך, את עדויותיהם של זיכרונות הרחמים.

על זיכרון הרחמים להראות כי נקודות הזכות אשר כיננו בני האל, שולמו בנאמנות ועד תום בסעדן האוהב של האישיות הסבלניות של המקור והמרכז השלישי. ואולם, משמוצו הרחמים, ומשמדווח על-ידי "הזיכרון" כי התרוקנה כף הזכות, או אז גובר הצדק ומוכרז דבר היושרה. וזאת משום שאין להרעיף חסד על אלו אשר בזים לו; החסד איננו מתנה הניתנת למרמס רגליהם של המורדים העקשניים של הזמן. ואף-על-פי שהחסד הינו יקר-ערך ואף-על-פי שערך הענקתו כה גבוה, לעולם יהיה מאזן הזכות האינדיבידואלי שלכם גדול בהרבה מאשר יכולתכם לרוקנו, כל עוד תכליתכם כנה היא ולבבכם תם.

משקפות הרחמים, יחד עם עמיתיהן השלישונים, עוסקות במגוון פעילויות סעד ביקומי העל, לרבות הוראת היצורים המרקיעים. בין דברים רבים אחרים, מלמדות משמעותיות המקורות את המרקיעים הללו כיצד ליישם אתיקה רוחנית, ולאחר שקיבלו הנחיה שכזאת, מלמדים אותם זיכרונות הרחמים כיצד להיות רחומים באמת. אף כי הטכניקות הרוחניות של סעד הרחמים מצויות מעבר למושגי תפישתכם, ביכולתכם להבין אפילו כעת כי הרחמים הינה מידה של צמיחה. שומה עליכם להבין גם כי קיים גמול גדול של שביעות-רצון אישית המופקת מהיותכם: ראשית – צדיקים, לאחר מכן – הוגנים, בהמשך – סבלניים, ואז – טובי לבב. ומכאן, על הבסיס הזה, אם תבחרו בזאת ואם תמצאו זאת בלבבכם, תוכלו לעשות את הצעד הבא ולהיות רחומים באמת ובתמים; ואולם, לא תוכלו להפגין רחמים מתוך הרחמים עצמם. לפני כן חובה עליכם לעשות את כל הצעדים המקדימים הללו; בלעדיהם לא תוכל להתקיים מידת רחמים של אמת. אפשר שתתקיימנה הענקת חסות, התנשאות, או צדקה – ואפילו רחמנות – אבל לא רחמים. רחמי אמת מגיעים אך כפסגה היפהפייה המופיעה לאחר השלמת הדברים המקדימים: הבנת הקבוצה, ההערכה ההדדית, האחוה שברעות, ההתייחסות הרוחנית וההרמוניה האלוהית.

3. תשיבות הזמן. הזמן הינו המתנה האוניברסאלית הניתנת לכל היצורים הרצוניים; הוא "הכישרון האחד" המופקד בידי כל הוויות התבוניות. לכולכם ניתן זמן על-מנת להבטיח את הישרדותכם; והזמן מבוזבז באופן אנוש רק כאשר הוא נקבר תחת ההזנחה, כאשר אתם כושלים בשימוש בו על-מנת להבטיח את הישרדות נשמתכם. הכישלון למצות את מלוא הזמן הניתן לכם באופן מיטבי איננו נושא בחובו עונש קטלני; הוא רק מעכב את עולה הרגל של הזמן במהלך המסע של הרקעתו. במידה שבסופו של דבר מושגת הישרדות, ניתן להשיב את כל ההפסדים האחרים.

לעצתן של חשיבויות הזמן ערך בל-ישוער בנוגע להטלת אחריות. הזמן הינו גורם חיוני בכל דבר בצד זה של האוונה ושל פרדים. במשפט הסופי לפני עתיקי היום, הזמן מהווה מרכיב בראיות. לעולם חייבות חשיבויות הזמן להציג הוכחות המראות כי לכל מי שנשען כלפיו היה די זמן על-מנת לקבל החלטות ולהיות מסוגל לבחור.

מעריכים אלו של הזמן הינם גם סוד הנבואה; הם מתארים את אלמנט הזמן אשר יידרש על-מנת להשלים כל משימה שהיא, והם מציינים מהימנים ממש פקראגלואקים והפרונולדקים הנמנים על סדרי חיים אחרים. האלים רואים אחרית מראשיתה, ועל-כן הינם יודעי הכול מראש; ואילו השלטונות המרקיעים של עולמות הזמן חייבים להיוועץ בחשיבויות הזמן על-מנת לחזות מאורעות המצויים בעתיד.

לראשונה תפגשו בהוויות האלה בעולמות העליונים, ושם הן תדרכנה אתכם בשימוש המועיל כמה שאתם מכנים "זמן", הן מן ההיבט החיובי של

השימוש – העבודה, והן מן ההיבט השלילי שלו – המנוחה. שני השימושים בזמן הינם בעלי חשיבות.

4. *רצינות קאמון*. בעבור היצורים הרצוניים, האמון הינו המבחן המכריע. היות ראוי לאמון מהווה מדד אמיתי לשליטה-עצמית, לאופי. סקונאפים אלה ממלאות תפקיד כפול בכלכלת יקום העל: הן מציגות לכלל היצורים הרצוניים את תחושת המחויבות ואת קדושת האמון ורצינותה. ובה בעת, הן משקפות מהימנה אל השלטונות את מידתה המדויקת של אמינותו של כל מועמד להפוך לאיש סוד או לאיש אמון.

באורנטיה, אתם מתאמצים באופן נלעג לקרוא את האופי ולהעריך יכולות מסוימות, בעוד שבאורסה היננו למעשה עושים זאת באופן מושלם. הסקונאפים האלה שוקלות את האמינות במשקלות החיים של הערכת האופי המהימנה, ולאחר שהן התבוננו בכם, לא נותר לנו אלא להתבונן בהן על-מנת להכיר את מגבלותיכם לשאת באחריות, לפעול מתוך אמון ולמלא משימות. נכסי האמינות שלכם מוצגים בבירור לצד החבות של האפשרות כי תסוו מדריך הישר או כי תבגדו.

תוכניתם של הממונים עליכם היא לקדם אתכם על-ידי הגדלת מידת האמון הנרכשת כלפיהם, במהירות התואמת את התפתחות אופייכם כך שתוכלו לשאת באחריות הנוספת הזו; ואולם, העמסת יתר של אחריות על כתפי היחיד רק מזמינה אסון ומבטיחה אכזבה. והשגיאה של העמסה בטרם עת של אחריות על כתפי אדם או מלאך, יכולה להימנע באמצעות השימוש בסעד של המעריכות נטולות-הדופי האלה, על-מנת להעריך יכולת האמון של היחידים של הזמן והמרחב. לעולם נלוות סקונאפים אלה לבעלי הסמכות הגבוהה, ומנהלים אלו אף-פעם אינם מציבים מועמדים למשימות לפני שאלו נשקלו במשקלות השרפיים ונמצאו והוכרו כמי ש"אינם חסרים".

5. *קדושת קשרות*. הזכות לשרת מגיעה מייד לאחר שמתגלה העובדה של היותכם ראויים לאמון. דבר אינו יכול לעמוד ביניכם לבין ההזדמנות לזכות בשירות גדול יותר, למעט אי היותכם ראויים לאמון וחוסר היכולת שלכם להעריך אל-נכון את רצינות האמון.

שירות – שירות תכליתי ולא עבדות – מייצר את הסיפוק הגבוה ביותר ומבטא את האצילות האלוהית ביותר. שירות – עוד שירות, יותר שירות, שירות קשה, שירות הרפתקני ולבסוף, שירות אלוהי ומושלם – הינו מטרת הזמן ויעדו של המרחב. ואולם, תמיד יתחלפו לסירוגין מחזורי המשחק של הזמן ומחזורי השירות של ההתקדמות. ולאחר סיומו של שירות הזמן מגיע שירות-העל של הנצח. בעודכם משחקים בזמן, שומה עליכם לשוות לנגד עיניכם את עבודת הנצח, ממש כשם שתיזכרו בעת שירותכם הנצחי את עיתות המשחק.

הכלכלה האוניברסאלית מבוססת על צריכה ועל ייצור; במשך כל נתיבתכם הנצחית, לא תפגשו אף-פעם במונוטוניות חוסר המעש או בקיפאון האישיות. הקדמה מתאפשרת הודות לתנועה הטבעה, ההתקדמות צומחת מתוך היכולת האלוהית לפעול, וההישג הוא צאצא של הרפתקת הדמיון. ואולם, בתוך היכולת הזו להישג טבועה האחריות האתית, ההכרח להכיר בכך שהעולם והיקום מלאים במגוון רחב של הוויות מסוגים שונים. כלל הבריאה המופלאה הזו, לרבות אתם עצמכם, לא נוצרה רק בעבורכם. זהו איננו יקום אגוצנטרי. וכבר שנו האלים, "טוב ומבורך אֶשֶׁר-תִּתֵּן מֵאֶשֶׁר תִּקַּח", וכך אמר הבן המאסטר שלכם, "הַתְּפִיץ לְהִיטֵי גְדוֹל בְּקֶרֶבְכֶם, הִנִּיחוּ לוֹ שִׁיחָהּ מִשְׁרַת לְכָל".

הטבע האמיתי של כל שירות, בין אם ניתן מידי אדם ובין אם מידי מלאך, מתגלה במלואו בפניהן של מצינות השירות הסקושרפיות האלה, קדושות השירות. הניתוח המלא של המניעים האמיתיים והחבויים מוצג בבירור. מלאכיות אלה אכן הינן קוראות הדעת, בוחנות כליות ולב, ומגלות את הנשמות של היקום. בני התמותה עשויים להשתמש במילים על-מנת להסתיר את מחשבותיהם, ואולם סקונאפים גבוהות אלה חושפות במערומיהם את המניעים העמוקים בלב האנושי ובדעת המלאכית.

6 ו-7. *סוד הגְּדֻלָּה וְנִשְׁמַת הַטוֹב*. משנפקחות עיניהם של עולי הרגל המרקיעים לחשיבות הזמן, הופכת הדרך לסלולה בעבורם להבנת רצינות האמון ולהערכת קדושת השירות. בעוד שאֵלֶה הינן האלמנטים המוסריים של הגדולה, קיימים גם סודות של גדולה. האלמנטים המוסריים של הגדולה אינם נשכחים בשעה שמופעלים המבחנים הרוחניים של הגדולה, ואולם האיכות של חוסר האנוכיות, המתגלה בעבודה נטולת אינטרס-אישי הנעשית לרווחת חברים הארציים, ובייחוד בעבור הוויות בעלות-ערך המצויות בעת נחיצות וצרה, היא המידה האמיתית של גדולה בפלנטה. והביטוי של גדולה פועלם כדוגמת אורנטיה הוא הצגת השליטה העצמית. האדם בעל שיעור הקומה אינו זה "הלוכד עיר" או "כובש אומה", אלא זה "המכניע את לשונו שלו".

הגדולה היא בעלת משמעות נרדפת לאלוהיות. האל הינו עליון בגדולתו ובטובו. פשוט לא ניתן להפריד בין גדולה לבין טוב. לנצח הם אחד באל. ואמת זו מודגמת באופן בולט, פשוטה כמשמעה, בתלות ההדדית המחזירית המתקיימת בין סודות הגדולה לבין נשמות הטוב, זאת משום שאחד משני אלה לא יוכל לפעול מבלעדי האחר. הסקונאפים יכולות לפעול לבדן על-מנת לשקף תכונות אחרות של האלוהיות, והן אכן עושות כן, ואולם נראה כי ההערכה המחזירית של הגדולה ושל הטוב אינן ניתנות להפרדה. לפיכך, בכל עולם ובכל יקום מוכרחות מְשַׁקְפוֹת אלה של גדולה ושל טוב לעבוד תמיד יחדיו, ותמיד להציג דיווח דואלי ותלוי-הדדית על אודות כל הוויה אשר בה הן מתמקדות. לא ניתן להעריך גדולה מבלי להכיר את תכולת הטוב, ולא ניתן להציג את הטוב מבלי להציג את גדולתו הטבועה והאלוהית.

אומדן הגדולה משתנה מספירה לספירה. להיות גדול פירושו לדמות לאל. והואיל ואיכות הגדולה נקבעת בהתאם לתכולת הטוב, נובע מכך כי אפילו במצבכם האנושי הנוכחי, אם רק תוכלו להפוך לטובים באמצעות החסד, בכך תהפכו גם לגדולים. וככל שתהגו בקביעות במושגי הטוב האלוהי, וככל שתדרפו אחריהם בעקביות, כך תתעצם גדולתכם ביתר ודאות, ובשיעור האמיתי של אופי ההישרדות המקורי שלכם.

הן מקורם של הסקונאפים והן המטות שלהם מצויים בבירות יקומי העל, ואולם הם משוטטים יחד עם רעיהם מחופי פרדיס ועד לעולמות האבולוציוניים של החלל. והם משמשים כעוזרים רבי-ערך לחברי כינוסי ההתייעצות של ממשלות העל, ומהווים עזרה כבירה בעבור דיירי המושבות המארחות של אוורסה: תלמידי הכוכבים, תיירי שנות האלף, בוחני השחקים ורבים אחרים, כולל ההוויות העולות הממתינות לתעבורת האוונה. עתיקי היום מן מתענגים על הצבת הסקונאפים הראשיים לעזרת היצורים המרקיעים השוכנים בארבע-מאות ותשעים עולמות הלימוד המקיפים את אוורסה, היכן שרבים מהסדרים השניוניים והשלישוניים משמשים כמורים. לוונייני אוורסה אלו הינם בתי הספר החותמים של עולמות הזמן, ובהם מוצגים קורסי ההכנה לקראת אוניברסיטת שבעת-המעגלים של האוונה.

מבין שלושת סדרי הסקונאפים, הסדר השלישוני, המסופח לרשויות ההקעה, הוא זה הסועד באופן הנרחב ביותר את יצורי הזמן המרקיעים. תפגשו בבנות סדר זה מעת לעת בסמוך להשלמת עזיבתכם את אורנטיה, אף-על-פי שלא תעשו שימוש חופשי בשירותיהן עד אשר תגיעו לעולמות השהות של אורוונטון. אתם תיהנו מחברתן בשעה שתתוודעו אליהן באופן מלא בעת שהותכם בעולמות הלימוד של אוורסה.

בנות סקונאפים שלישוניים אלה הינן חוסכות הזמן, מגשרות החלל, מגלות השגיאות, המורות הנאמנות והתמרורים הנצחיים – שלטי-הכיוון החיים של הביטחון האלוהי – אשר בחסד מוצבים בהצטלבויות הזמן על-מנת להנחות בהם את צעדיהם של עולי הרגל החרדים ברגעים של בלבול גדול ושל אי-וודאות רוחנית. זמן רב בטרם תעמדו בשערי השלמות, תתחילו לקבל גישה לכלים של האלוהיות ולהיות במגע עם טכניקות האלוהות. מן הזמן שבו תגיעו לעולם העליון הראשון ועד אשר תעצמו את עיניכם בתנומת ההכנה של האוונה לקראת מסעכם לפרדיס, תזכו ביותר ויותר מעזרתן לעת חירום של הוויות נפלאות אלה, אשר משקפות באופן כה מלא וחופשי את הידע הוודאי, ומשהו מן התבונה, של אותם עולי רגל מהימנים ובטוחים אשר קדמו לכם במסע הממושך אל שערי השלמות.

באורנטיה נמנעת מאיתנו מלוא הזכות להשתמש במלאכיות אלה מן הסדרים המחזירותיים. הן מבקרות תדירות בעולמכם, כמלוות של אישיות המוצבות בו, ואולם הן אינן יכולות לפעול כאן בחופשיות. ספירה זו מצויה עדיין תחת בידוד רוחני חלקי, וכמה מן המעגלים החיוניים לשם מתן שירותיהן אינם קיימים כאן. לאחר שעולמכם ישוב מחדש אל חיק המעגלים המחזירותיים הנוגעים לדבר, תהפוך הרבה מעבודת התקשורת הבין-פלנטארית והבין-יקומית לפשוטה בהרבה ולמהירה יותר. עובדים שמימיים באורנטיה נתקלים בקשיים רבים בשל המגבלות הפונקציונאליות המושתות על עמיתותיהן המחזירותיות. אך על אף הקסר המקומי ברבים מן השירותים של הוויות מזדהימות אלה – המראות החיות של החלל ומקרינות הנוכחות של הזמן – היננו ממשיכים לנהל בשמחה את עניינינו בעזרת הכלים העומדים לרשותנו.

[המסמך הוצג בחסות שליח עוצמתי מאוורסה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 29

מנהלי הכוח האוניברסאליים

מכל האישויות ביקום הנוגעות לניהול העניינים הבין-פלנטאריים והבין-יקומיים, מנהלי הכוח ועמיתיהם הם אלו שהכי פחות מובנים באורנטיה. בעוד שהגזעים שלכם יודעים מזה זמן רב על אודות קיומם של מלאכים ושל סדרי הוויות שמימיות דומות, רק מידע מועט נמסר על אודות הבקרים והווסתים של התחום הפיזי. ואפילו כעת, הנני מורשה למסור במלאות אך ורק תיאור של האחרונה מבין שלוש הקבוצות הבאות של הוויות חיות העוסקות בשליטת הכוח ובוויסות האנרגיה ביקום האב:

1. מארגני כוח מאסטר ראשיים שהתממשו לבסוף.

2. מארגני כוח מאסטר טרנסצנדנטאליים עמיתים.

3. מנהלי הכוח האוניברסאליים.

אף-על-פי שהנני סבור כי לא ניתן להציג את האינדיבידואליות של הקבוצות השונות של המנהלים, המרכיבים והבקרים של הכוח ביקום, הנני מקווה שאוכל להסביר דבר-מה על אודות תחום פעולתם. הם הינם קבוצה ייחודית של הוויות חיות אשר עוסקות בוויסות התבוני של האנרגיה ברחבי היקום המקיף. יחד עם המנהלים העליונים, הם כוללים את החטיבות העיקריות הבאות:

1. שבעת מנהלי הכוח העליונים.

2. מרכיבי הכוח העליונים.

3. בקרי המאסטר הפיזיים.

4. מפקחי הכוח המורונטיים.

מנהלי ומרכיבי הכוח העליונים קיימים מני נצח כמעט, וככל שידענתו מגעת, לא נבראו הוויות נוספות מסדרים אלו. שבעת המנהלים העליונים הפכו לאישויות בידי שבע רוחות האב, ולאחר מכן שיתפו פעולה עם הוריהם ביצירתם של יותר מעשרה מיליארד עמיתים. בטרם ימיהם של מנהלי הכוח נמצאו מעגלי האנרגיה של החלל אשר מחוץ ליקום המרכזי תחת פיקוחם התבוני של מארגני כוח המאסטר של פרדיס.

עצם החזקת הידיעה על אודות יצורים חומריים מאפשרת לכם, לכל הפחות, לקבל מושג מבוסס-ניגוד על אודות הוויות רוחניות; ואולם, קשה מאוד לדעתו של בן התמותה לדמות את מנהלי הכוח. במסגרת תוכנית ההרקעה וההתקדמות לעבר רמות קיום גבוהות יותר, אינכם מחזיקים בכל נגיעה ישירה שהיא למנהלים העליונים או למרכיבי הכוח. לעיתים מסוימות ונדירות, תהיה לכם נגיעה לבקרים הפיזיים, וכמו כן, תעבדו בחופשיות עם מפקחי הכוח המורונטיים לאחר הגיעכם לעולמות העליונים. מפקחי כוח מורנטיים אלו פועלים באופן כה בלעדי בתוכנית המורונטית של היקומים המקומיים, עד שנדמה כי מוטב לתאר את פעילותם בחלק העוסק ביקום המקומי.

1. שבעת מנהלי הכוח העליונים

שבעת מנהלי הכוח העליונים הינם מווסתי האנרגיה הפיזית של היקום המקיף. יצירתם בידי שבע רוחות האב הינה הפעם המתועדת הראשונה אשר בה נולדו צאצאים חומריים-למחצה מאבות רוחניים באמת. כאשר שבע רוחות האב בוראות באופן יחידני, הן מביאות לידי קיום אישיות רוחניות גבוהות מסדר מלאכי; כאשר הן בוראות בצוותא, לעיתים הן מפיקות סוגים גבוהים כאלו של הוויות חומריות-למחצה. ואולם, אפילו הוויות כמעט-פיזיות אלה תהיינה בלתי-נראות בעבור יכולת ראייתם קצרת הטווח של בני התמותה של אורנטיה.

מנהלי הכוח העליונים הינם שבעה במספר, והם זהים בהופעתם וזהים בתפקודם. לא ניתן להבדיל את האחד מן האחרים, אלא על-סמך רוח האב שעומה מצוי כל אחד מהם בסמיכות קרובה, ואשר לה הוא כפוף לחלוטין מבחינה תפקודית. לפיכך, כל אחת מרוחות האב מצויה באיחוד נצחי עם

אחד מצאצאיהן שבמשותף. ותמיד נמצא אותו מנהל בסמיכות לאותה רוח, והשותפות בעבודתם יוצרת התאגדות ייחודית של אנרגיית רוח ושל אנרגיה פיזית, של הוויה חומרית-למחצה ושל אישיות רוח.

שבעת מנהלי הכוח העליונים מוצבים בפרדיס ההיקפי, שם נוכחויותיהם החגות לאיטן מצביעות על מיקומו של מטה מוקד הכוח של רוחות האב. מנהלי כוח אלו פועלים בנפרד בוויסות הכוח והאנרגיה של יקומי העל, ואולם הם מנהלים בצוותא את הבריאה המרכזית. הם פועלים מפרדיס, אך מקיימים את עצמם כמרכזי כוח יעילים בכל חטיבות היקום המקיף.

הוויית רבות-עוצמה אלה הינן האבות הקדומים של הקהילה העצומה של מרכזי הכוח, ודרכם של אלו הם גם אבות אבותיהם של הבקרים הפיזיים הפזורים ברחבי שבעת יקומי העל. אורגאניזמים כפיפים שכאלו של שליטה פיזית הינם אחידים בבסיסם, והם זהים פרט לשוני בגוון של כל אחד מן הסגלים של יקומי העל. על-מנת להחליף את יקום העל אשר בו הם משרתים, הם פשוט נדרשים לחזור לפרדיס ולעבור שינוי גוון. הבריאה הפיזית הינה אחידה בניהולה באופן יסודי.

2. מרכזי הכוח העליונים

שבעת מנהלי הכוח העליונים אינם מסוגלים לשכפל את עצמם כיחידים, ואולם בצוותא, ולצד שבע רוחות האב, הם יכולים להתרבות – קרי ליצור – הוויית אחרות בצלמם, והם אכן עושים זאת. כזה הוא מקורם של מרכזי הכוח העליונים של היקום המקיף, אשר פועלים בשבע הקבוצות הבאות:

1. מפקחי מרכז עליונים.

2. מרכזי האוונה.

3. מרכזי יקום-על.

4. מרכזי יקום מקומי.

5. מרכזי קונסטלציה.

6. מרכזי מערכת.

7. מרכזים בלתי-מסוגלים.

מרכזי כוח אלו, יחד עם מנהלי הכוח העליונים, הינם הוויית בעלות רצון ופעולה חופשיים ביותר. לכולם אישיות של המקור השלישי, ואין עוררין על כך כי הם מציגים יכולות רצוניות מסדר גבוה. מרכזי ההכוונה הללו של מערכת הכוח של היקום מחזיקים בתבונה מעודנת; והם הינם האינטלקט של מערכת הכוח של היקום המקיף והסוד שמאחורי טכניקת השליטה של הדעת בכלל הרשת העצומה של הפעילות רחבת היריעה של בקרי המאסטר הפיזיים ושל מפקחי הכוח המורכבים.

1. מפקחי מרכז עליונים. שבעת העמיתים המתאמים הללו של מנהלי הכוח העליונים הינם וסתי מעגלי האנרגיה הראשיים של היקום המקיף. המטה של כל מפקח מרכז מצוי באחד מן העולמות המיוחדים של שבעת המבצעים העליונים, מתאמי העניינים הכלליים של היקום, אשר עימם הם עובדים בצמידות.

מנהלי הכוח העליונים ומפקחי המרכז העליונים פועלים – הן כיחידים והן בצוותא – ביחס לכלל התופעות הקוסמיות המצויות מתחת לרמות "אנרגיית הכבידה". בשעה שארבע-עשרה ההוויית האלה פועלות יחדיו, הן מתייחסות לכוח ביקום כפי ששבעת המבצעים העליונים מתייחסים לעניינים הכלליים ביקום, וכפי ששבע רוחות האב מתייחסות לדעת הקוסמית.

2. מרכזי הוואנה. בטרם נבראו יקומי הזמן והמרחב לא נדרשו מרכזי כוח בהאוונה; ואולם, מאז זמנים רחוקים אלו, פועלים בתחומי הבריאה המרכזית מיליון מרכזי כוח כאלו, כאשר כל אחד מהם מפקח על אלף עולמות האוונה. כאן, ביקום האלוהי, קיימת מושלמות של שליטה באנרגיה, המכוננת תנאים שאינם קיימים במקומות אחרים. מושלמות בוויסות האנרגיה הינה המטרה הסופית של כל מרכזי הכוח ושל כלל הבקרים הפיזיים של החלל.

3. מרכזי יקומי העל. אלף מרכזי כוח מן הסדר השלישי תופסים איזור עצום בממדיו בכל אחת מספירות הבירה של שבעת יקומי העל. לכל אחד מן המרכזים הללו מגיעים שלושה מעגלים של אנרגיה ראשונית בני עשרה מגזרים כל אחד; ואולם, מעם מושבם זה של פעולה אחודה יוצאים שבעה מעגלי אנרגיה מותאמים ומוכוונים היטב, אף כי אינם נתונים תחת שליטה בלתי-מושלמת. זהו הינו הארגון האלקטרוני של הכוח ביקום.

כלל האנרגיה חגה במעגל של מחזור פרדיס, אך מנהלי הכוח האוניברסאליים מכווני את כוחות האנרגיה של פרדיס התחתון בעת שהם מוצאים כי כוחות אנרגיה אלו עברו התאמה בתפקודי החלל של היקום המרכזי ושל יקומי העל, ומתמירים ומכוונים אנרגיות אלה לערוצי הפעלה יעילים

ומועילים. האנרגיה של האוונה נבדלת מן האנרגיות של יקומי העל. מטען הכוח של יקום-על כולל שלוש פאזות של אנרגיה המתחלקות לעשר פאזות-משנה כל אחת. מטען אנרגיה משולש זה מתפשט ברחבי חלל היקום המקיף; והוא דומה לאוקיינוס עצום של אנרגיה נעה אשר עוטף ושוטף כל אחת משבעת בריאות-העל.

הארגון האלקטרוני של הכוח ביקום פועל בשבע פאזות, ומגלה דרגות של תגובתיות משתנה לכבידה מקומית או קווית. מעגל זה, בעל שבעת הרבדים, יוצא ממרכזי הכוח של יקום העל ומחדר כל אחת מבריאות-העל. זרמים מיוחדים כאלו של זמן וחלל הינם תנועות אנרגיה מקומית נבדלת המאותחלות והמוכוונות לשם מטרות מסוימות, ממש כפי שזרם הגולף פועל כתופעה מוגבלת בתוככי האוקיינוס האטלנטי.

4. מרכזי היקום המקומי. במטה של כל יקום מקומי מוצבים מאה מרכזי כוח מן הסדר הרביעי. מרכזים אלו פועלים על-מנת להוריד מדרגה, ולהביא לביצוע שינויים אחרים, בשבעת מעגלי הכוח היוצאים ממטות יקומי העל; וזאת מתוך מטרה להפכם לשימים בעבור שירותי הקונסטלציות והמערכות. הקסטטרופות האסטרונומיות המקומיות של החלל אינן מהוות מוקדי עניין בעבור מרכזי כוח אלו; עיסוקם הינו בהפצה השגורה של אנרגיה יעילה אל הקונסטלציות ואל המערכות הכפופות. בעיתות המאוחרות יותר של ארגון היקום ושל הנעת האנרגיה, הם מהווים סיוע כביר לבנים הבוראים. מרכזים אלו מסוגלים לספק מסלולי אנרגיה מועצמים, אשר הינם שימושיים ביותר לשם קיום תקשורת בין-פלנטארית בין נקודות מיושבות בעלות חשיבות. מסלול שכזה, או קו שכזה, של אנרגיה – אשר לעיתים מכונה גם נתיב אנרגיה – הינו מעגל אנרגיה ישיר ממרכז כוח אחד למשנהו, או מקפץ פיזי אחד למשנהו. זהו זרם כוח יחידני העומד בניגוד לתנועות החלל החופשיות של אנרגיה בלתי-מובחנת.

5. מרכזי הקונסטלציות. עשרה מרכזי כוח מסוג זה מוצבים בכל קונסטלציה, שם הם משמשים כמקרני אנרגיה בעבור מאה המערכות המקומיות המצויות במורד הזרם. מהוויות אלה יוצאים קווי כוח המשמשים לתקשורת, להסעה ולהזנה אנרגטית של אותן הוויות אשר קיומן בחיים תלוי בסוגים מסוימים של אנרגיה פיזית. ואולם, הן מרכזי הכוח והן הבקרים הפיזיים הכפופים להם אינם עוסקים באופן אחר כלשהו בחיים כבארגון תפקודי.

6. מרכזי מערכת. בכל מערכת מוצב באופן קבוע מרכז כוח עליון אחד. מרכזי כוח אלו משנעים את מעגלי הכוח אל העולמות המיושבים של הזמן והמרחב. הם מתאמים את פעילויותיהם של הבקרים הפיזיים הכפופים, וכן פועלים ככל הנדרש על-מנת להבטיח את אספקת הכוח המספקת למערכת המקומית. מעגל הממסר המצוי בין הפלנטות תלוי בתיאום המושלם של אנרגיות חומריות מסוימות ופויסות היעיל של כוח פיזי.

7. מרכזים בלתי-מסווגים. אלו הם מרכזים הפועלים במצבים מקומיים מיוחדים, אך לא על הפלנטות המיושבות. העולמות היחידניים מצויים תחת אחריותם של בקרי המאסטר הפיזיים, והם מקבלים את קווי הכוח של המעגלים המשונעים ממרכזי הכוח של המערכת שלהם. רק הספירות אשר להן מערכות יחסים אנרגטיות יוצאות-דופן מקבלות מרכזי כוח מן הסדר השביעי, אשר משמשים כגלגלי-מאזניים או כווסתי אנרגיה. בכל שלב של הפעילות, מרכזי כוח אלו הינם השקולים המלאים לאלו הפועלים ביחידות השליטה הגבוהות יותר, אבל אפילו גורם חלל אחד למיליון אינו מהווה משכן בעבור ארגון כוח חי שכזה.

3. תחום מרכזי הכוח

מספרם של מרכזי הכוח העליונים המפוזרים ברחבי יקומי העל, כולל עמיתיהם וכפיפיהם, עולה על עשרה מיליארד. וכולם מסונכרנים באופן מושלם ומקושרים באופן מלא לאבותיהם-מולידיהם מפרדיס, שבעת מנהלי הכוח העליונים. השליטה בכוח ביקום המקיף מופקדת לשם משמרת ולשם הכוונה בידי שבע רוחות האב, הבוראות של שבעת מנהלי הכוח העליונים.

מנהלי הכוח העליונים – וכן כל עמיתיהם, עוזריהם וכפיפיהם – פטורים לעולם ממעצר או מהפרעה מצד בתי המשפט של כלל החלל; כמו כן, הם אינם כפופים להכוונה מנהלית של ממשלת יקום העל, של עתיקי היום או של ממשל היקום המקומי של הבנים הבוראים.

מרכזי ומנהלי כוח אלו מובאים לידי קיום בידי ילידי הרוח האינסופית. הם אינם קשורים לשלטונם של בני האל, אף-על-פי שהם מסתפחים לבנים הבוראים בעידנים המאוחרים יותר של הארגון החומרי של היקום. ואולם, מרכזי הכוח סמוכים בצמידות באופן כלשהו לשליטת-העל הקוסמית של ההווה העליונה.

מרכזי כוח ובקרים פיזיים אינם עוברים הכשרה כלשהי; הם נבראים כולם במושלמות ופעולתם הינה מושלמת מטבעה. הם אינם עוברים אף-פעם מתפקיד אחד לתפקיד אחר; ותמיד הם משרתים כפי שהוצבו במקור. אין מתחוללת כל אבולוציה בשורותיהם, ועובדה זו תקפה בנוגע לכל שבע המחלקות של שני הסדרים.

הואיל ואין להם עבר של ההרקעה, אשר אליו יוכלו לחזור בזיכרונם, מרכזי כוח ובקרים פיזיים אף-פעם אינם משחקים; כל פעולותיהם דומות לפעולות עסקיות לפני ולפנים. והם תמיד בתפקיד; אין קיימת בתוכנית האוניברסאלית האפשרות להפסקה בשירות של קווי האנרגיה הפיזית; לעולם לא יוכלו הוויות אלה – ואפילו לא לשבריר של שנייה – להרפות מפיקוחן הישיר על מעגלי האנרגיה של הזמן והמרחב.

המפקחים, המרכזים והבקרים של הכוח אינם עוסקים בשום דבר בכלל רחבי הבריאה, למעט בכוח ובאנרגיה חומרית או פיזית-למחצה; הם אינם המקור שלה, אך הם משנים, מתפעלים ומכוונים אותה. כמו כן, אין להם כל נגיעה לכבידה הפיזית, מלבד התנגדותם לכוח משיכתה. יחסם לכבידה

מרכזי הכוח משתמשים, לצד המנגנונים החיים של מגוון ריכוזי האנרגיה הנפרדים, במנגנונים עצומי מימדים ובתיאומים מסדר חומרי. כל מרכז כוח מורכב בדיוק ממיליון יחידות שליטה תפקודיות; ויחידות שינוי אנרגיה אלה אינן נייחות, כדוגמת אברי הגוף הפיזי של האדם; "איברים חיוניים" אלו של ויסות אנרגיה הינם ניידים, ואפשרויות ההתאגדות שלהם הינן קלאודוסקופיות הלכה למעשה.

יהא זה לחלוטין מעבר ליכולתי להסביר את האופן שבו הוויות חיות אלה מיישמות את תפעול וויסות מעגלי המאסטר של האנרגיה ביקום. אם אנסה ליידע אתכם עוד על אודות גודלן ועל אודות תפקודן של הוויות עצומות-ממדים ויעילות במידה כמעט-מושלמת אלה, רק אוסיף לתדהמה ולבלבול אשר בהם תהיו שרויים. הן הינן גם חיות וגם "אישיות", ואולם הבנתן מצויה מעבר ליכולת תפישתכם.

מרכזי הכוח העליונים פועלים מחוץ להאווה רק על ספירות (ארכיטקטוניות) שנבנו במיוחד לשם כך, או לחלופין על גופי חלל הבנויים להתאים למטרה זו. העולמות הארכיטקטוניים נבנים כך שמרכזי הכוח החיים יכולים לשמש כמתגים סלקטיביים אשר מכוונים, משנים ומקצזים את אנרגיות החלל בשעה שהן שוטפות את הספירות האלה. אין ביכולתן לפעול כאמור בפלנטה או בשמש אבולוציונית רגילה. קבוצות מסוימות עוסקות אף בחימום של עולמות מטה מיוחדים אלו ובטיפול בצרכים חומריים אחרים שלהם. ואף כי ידע זה מצוי מעבר לידוע באורנטיה, הנני מורשה לציין כי לסדרים אלו של אישיות כוח חיות יש נגיעה רבה להפצת האור המאיר ללא חום. הם אינם אלו המייצרים תופעה זו, אולם הם עוסקים בכיוונה ובהפצתה.

מרכזי הכוח וכפייהם הבקרים מוצבים למשימת הפעלת כלל האנרגיות הפיזיות של החלל המאורגן. הם עובדים עם שלושת הזרמים הבסיסיים, בני עשר האנרגיות כל אחד. זהו מטען האנרגיה של החלל המאורגן; ותחומם הינו החלל המאורגן. אין למנהלי הכוח העליונים נגיעה כלשהי לפעולות הכוח העצומות המתרחשות כעת מחוץ לגבולותיהם הנוכחיים של שבעת יקומי העל.

מרכזי ובקרי הכוח מחילים שליטה מושלמת רק על שבע מתוך עשר צורות האנרגיה הנכללות בכל אחד מזרמי היקום הבסיסיים; הצורות אשר אינן סרות – בחלקן או בכללותן – לשליטתם חייבות לייצג את התחומים הבלתי-צפויים של מופעי האנרגיה הנשלטים בידי המוחלט הבלתי-מוגדר. אם יש להן השפעה על הכוחות הקדומים של מוחלט זה, אין אנו מודעים לפעולות מעין אלה, אף כי קיימות עדויות קלושות התומכות בדעה כי חלק מבקרים פיזיים אלו מגיבים לעיתים באופן אוטומאטי לדחפים מסוימים של המוחלט הבלתי-מוגדר.

מנגנוני כוח חיים אלו אינם קשורים באופן מודע לשליטת-העל של המוחלט הבלתי-מוגדר באנרגיה של יקום האב, אף כי היננו משערים שכלל תוכניהם – המושלמת-כמעט – להכוונת אנרגיה, כפופה באופן שאינו ידוע לנוכחותה של כבידת-על זו. בכל מצב אנרגיה מקומי פועלים המרכזים והבקרים באופן מרבי-כמעט, ואולם הם תמיד מודעים לנוכחות אנרגית-העל ולפעולות הבלתי-מזוהות של המוחלט הבלתי-מוגדר.

4. בקרי המאסטר הפיזיים

אלה הן ההוויות הניידות הכפופות למרכזי הכוח העליונים. הבקרים הפיזיים ניחנים ביכולות מטמורפוזה של האינדיבידואליות מסוג המאפשר להם מגוון יוצא-דופן של הסעה-עצמית; כך, מסוגלים הם לחצות את החלל המקומי במהירויות המתקרבות למהירות תעופתם של השליחים הבוודדים. ואולם, בדומה לכל חוצי-החלל האחרים, הם נזקקים הן לסיוע של עמיתיהם והן לזה של הוויות מסוימות מסוגים אחרים, וזאת על-מנת להתגבר על פעולת הכבידה ועל התנגדות האינרציה בשעת ההמראה מספירה חומרית.

בקרי המאסטר הפיזיים משרתים ברחבי היקום המקיף. הם מוכוונים ישירות מפרדים בידי שבעת מנהלי הכוח העליונים עד לרמה של מטות יקומי העל; ומשם הם מופצים ומוכוונים על-ידי מועצת שווי המשקל, נציגי הכוח הגבוהים הנמנים על סגל מארגני הכוח המאסטרים העמיתים, והנשלחים מטעם שבע רוחות האב. נציבים גבוהים אלו מוסמכים לפרש את הקריאות ואת הרישומים של פְּרֶנְדָּאֵלְאֵקְי המאסטר, אותם מכשירים חיים אשר מצביעים על לחץ-הכוח ועל מטען-האנרגיה של יקום-על שלם.

בעוד שהנוכחות של אלוהויות פרדים מקיפה את היקום המקיף ונעה סביב מעגל הנצח, השפעתה של כל אחת משבע רוחות האב מוגבלת ליקום-על יחיד. קיימת הפרדה מובחנת של אנרגיה והפרדה בין מעגלי הכוח של כל אחת משבע בריאות-העל; ולפיכך נדרשות שיטות שליטה יחידניות, ואלה אכן מתקיימות.

בקרי המאסטר הפיזיים הינם צאצאיהם הישירים של מרכזי הכוח העליונים, ועל שורותיהם נמנים:

1. מְנַהֵלֵי כּוֹחַ עֲמִיתִים.

2. בְּקָרִים מְכַאֲנִיִּים.

3. שְׂנָאֵי אֲנֶרְגִּיה.

4. מְשַׁדְרֵי אֲנֶרְגִּיה.

5. מְסָמְכִים רְאָשִׁים.

6. מְפָרִידִים מְשָׁנִים.

7. הַפְּרָגְדָּאֵלָאֲנָקִים וְהַפְּרָוֹנִלְדָּקִים.

לא כל הסדרים הללו מהווים אישיות במובן של ההחזקה ביכולות בחירה אישיות. במיוחד נדמים ארבעת הסדרים האחרונים הנזכרים לעיל כאוטומאטיים לחלוטין, וכמגיבים באופן מכאני לדחפים של הממונים עליהם ולתנאי האנרגיה השוררים. ואף כי נדמה שתגובה שכזאת הינה מכאנית גרידא, לא כך הדבר; הם עשויים להדמות כאוטומאטיים, אך כולם מציגים את התפקוד המשתנה של האינטליגנציה.

אישיות איננה מתלווה בהכרח לדעת. הדעת יכולה לחשוב אפילו אם היא נעדרת כל יכולת בחירה, זאת כפי שהדבר נכון עבור סדרים רבים של בעלי-חיים נמוכים, ועבור חלק מן הבקרים הפיזיים הנמוכים הללו. רבים מווסתי הכוח הפיזי האוטומאטיים יותר אינם אישיות בשום מובן של המילה. הם אינם ניחנים פָּרָצוֹן ופְּעֻצְמָאוֹת ההחלטה, בהיותם כפופים עד תום למושלמות המכאנית של האופן שבו עוצבו על-מנת שיבצעו את המוטל עליהם. ואף-על-פי-כן, הן הינן הוויות אינטליגנטיות ביותר.

הבקרים הפיזיים עוסקים בעיקר בהתאמת אנרגיות בסיסיות שלא-נתגלו באורנטיה. אנרגיות בלתי-מוכרות אלה חיוניות ביותר למערכת השינוע הבין-פלנטארית ולטכניקות תקשורת מסוימות. כאשר היננו מניחים קווי אנרגיה למטרת העברת יחידות קול, או לשם הרחבת טווח-ראייה, בקרי האנרגיה הפיזיים החיים ועמיתיהם עושים שימוש בצורות אנרגיה אלה שלא-נתגלו. אותן אנרגיות ממש גם משמשות מעת לעת את היצורים האמצעדרכיים בעבודתם השוטפת.

1. מְנַהֲלֵי כּוֹחַ עֲמִיתִים. הוויות יעילות להפליא אלה מופקדות על שיגורם ועל הצבתם של כל הסדרים של בקרי המאסטר הפיזיים, בהתאם לצרכים המשתנים-כל-העת של מצב האנרגיה של העולמות, המשתנה-תדירות. סגל המילואים הנרחב של הבקרים הפיזיים מוחזק בעולמות המטה של המגזרים המשניים, ומנקודות ריכוז אלה הם נשלחים מעת לעת על-ידי מנהלי הכוח העמיתים אל מטות היקומים, אל הקונסטלציות ואל המערכות, וכן אל הפלנטות היחידניות. ומשהוצבו כאמור, כפופים הבקרים הפיזיים באופן ארעי למרותם של המבצעים האלוהיים של ועדות הבוררים; ואולם, בכל אופן אחר הם אחראים אך ורק כלפי מנהליהם העמיתים וכלפי מרכזי הכוח העליונים.

שלושה מיליון מנהלי כוח עמיתים מוצבים בכל אחד מן המגזרים המשניים של אורונוטון, ומכאן שהמכסה של הוויות גמישות להפליא אלה בעבור יקום-העל עומדת על שלושה מיליארד. סגל המילואים שלהם מוחזק באותם עולמות של המגזרים המשניים, אשר בהם הם משמשים פְּמֹרִים של כל אלו הלומדים את מדעי הטכניקות של השליטה וההתמרה התבוניות של אנרגיה.

מנהלים אלו משרתים חליפות, ולמשך תקופות דומות, כמנהלים ביצועיים במגזרים המשניים וכמפקחים בעולמות החלל. לפחות מפקח פועל אחד נוכח כל העת בכל מערכת מקומית, ומטהו מצוי בספירת הבירה שלה. הם שומרים את כלל הצבר האנרגיה החיה העצום בסינכרוניות הרמונית.

2. בְּקָרִים מְכֹאנִיִּים. אלו הם הסייעים הניידים והגמישים לעילא של מנהלי הכוח העמיתים. וטריליונים על-גבי טריליונים מהם מוצבים בֶּאֱנֶסָה, המגזר המשני שלכם. הוויות אלה מכונות "מכאניות" משום שהן נשלטות באופן כה מושלם על-ידי הממונים עליהן, וכפופות באופן כה מלא לרצונם של מנהלי הכוח העמיתים. זאת אף-על-פי שלכשעצמן הן הינן הוויות אינטליגנטיות מאוד, ולמרות שאת עבודתן – אשר באופן טבעי הינה מכאנית ועניינית – הן מבצעות מתוך מיומנות רבה.

מכל בקרי המאסטר הפיזיים המוצבים בעולמות המיושבים, הבקרים המכאניים הינם בעלי העוצמה הרבה ביותר באופן מובהק. בהחזיקם במתנה החיה של האנטי-כבידה בשיעור גדול יותר ביחס לכל ההוויות האחרות, לכל בקר קיימת יכולת להתנגדות לכבידה השקולה אך לספירות הענקיות החגות במהירויות עצומות. עשרה בקרים כאלו מוצבים כעת באורנטיה, ואחד מתפקידיהם הפלנטאריים החשובים ביותר הוא לאפשר את יציאתם לדרך של המשלוחים השרפיים. בתפקידם זה, כל העשרה פועלים יחדיו, בעוד שסוללה של אלף משדרי אנרגיה מספקת למשלוח השרפי את התנופה הראשונית.

הבקרים המכאניים כשירים לכוון את זרימת האנרגיה ולאפשר את הצטברותה לכדי זרמים, או מעגלים, ייחודיים. להוויות רבות-עוצמה אלה נגיעה רבה לחלוקה, לכיוון ולהגברה של האנרגיות הפיזיות, וכן להשוואת הלחצים של המעגלים הבין-פלנטאריים. הן מומחיות בתפעולן של עשרים-ואחת מתוך שלושים האנרגיות הפיזיות של החלל המהוות את מְטֵעַן האנרגיה של יקום-על. הן אף ניחנות ביכולת להתקדם מאוד לעבר הניהול והשליטה בשש מתוך תשע האנרגיות הפיזיות המעודנות יותר. באמצעות מיקום הבקרים הללו ביחס טכני הולם זה לזה ובינם לבין מרכזי כוח מסוימים, מנהלי הכוח העמיתים מסוגלים לחולל שינויים בל-יאומנו במשטר הוויות ובשליטה באנרגיה.

בקרי המאסטר הפיזיים פועלים לעיתים תכופות בסוללות המונות מאות, אלפים, ואפילו מיליונים; והם מסוגלים – באמצעות שינוי מיקומם ושינוי המבנים שהם יוצרים – לחולל שליטה אנרגטית הן בצוותא והן כיחידים. בהתאם לדרישות המשתנות, הם גם יכולים להעלות ולהאיץ את נפח האנרגיה ואת תנועתה, או לעכב, לרכז ולהשהות את זרמי האנרגיה. במידה מסוימת, השפעתם על אנרגיה ועל התמרות-כוח דומה לזו של התוספת של אלו המכונים זרזים קטליטיים לתגובות הכימיות. פעולתם מבוססת על יכולתם הטבעית ועל שיתוף הפעולה עם מרכזי הכוח העליונים.

3. **שנאי אנרגיה**. מניין של הוויות אלה בכל יקום-על הוא בל-ימאן. רק בשטניה לבדה הן מונות כמעט מיליון, והמכסה הרגילה עומדת על מאה לכל עולם מיושב.

שנאי האנרגיה הינם בריאתם המשותפת של שבעת מנהלי הכוח העליונים ושל שבעת מפקחי המרכז. הם נמנים על הסדרים האישיים יותר של הבקרים הפיזיים, ולמעט פרק הזמן שבמהלכו נוכח מנהל כוח עמית בעולם מיושב, השנאים הם אלו הממונים. הם הינם המפקחים הפלנטאריים על כל המשלוחים השרפיים היוצאים. כלל הסוגים של חיים שמימיים יכולים לעשות שימוש בסדרים הפחות-אישיים של הבקרים הפיזיים אך ורק בתיווכם של הסדרים היותר-אישיים של המנהלים העמיתים ושל שנאי האנרגיה.

שנאים אלו הינם מתגים חיים רבי-עוצמה ויעילים המסוגלים לסגל עצמם לכל סידור ולכל כיוון של כוח. וכן, הם כישורניים עד מאוד במאמציהם לבדוד את הפלנטות מזרמי האנרגיה רבי העוצמה החולפים בין הפלנטות ובין הכוכבים השכנים להן. תכונותיהם כמתמירי-אנרגיה הופכות אותם לשימושיים ביותר למשימה החשובה של שמירה על האיזון האנרגטי ביקום, הוא שיווי המשקל של הכוח. לעיתים נדמה כי הם צורכים אנרגיה או מאחסנים אותה; פעמים אחרות דומה שהם מפיצים או משחררים אנרגיה. לשנאים היכולת להגדיל או להקטין את פוטנציאל "סוללת האחסון" של האנרגיות החיות והמתות של העולמות אשר בהם הם מצויים. ואולם, הם עוסקים רק באנרגיות פיזיות וחומריות-למחצה, והם אינם פועלים במישרין בתחום החיים, ואף אינם משנים את צורתיהן של הוויות חיות.

במובנים מסוימים, שנאי האנרגיה הינם היצורים החיים החומריים-למחצה יוצאי-הדופן והמסתוריים ביותר. באופן בלתי-ידוע כלשהו הם נבדלים זה מזה מבחינה פיזית, ובאמצעות שינוי אופני התחברותם, ביכולתם להשפיע השפעה עמוקה על האנרגיה החולפת דרך נוכחותם המשותפת. דומה כי סטאטוס העולמות הפיזיים עובר התמרה תחת תפעולם המיומן. הם מסוגלים לשנות – והם אכן משנים – את צורתן הפיזית של אנרגיות החלל. בסיועם של עמיתיהם הבקרים, הם מסוגלים לשנות את הצורה ואת הפוטנציאל של עשרים-ושבע מתוך שלושים האנרגיות הפיזיות של מְטען הכוח של יקום העל. העובדה ששלוש מתוך האנרגיות האלה מצויות מעבר לשליטתם מעידה על כך שהם אינם פועלים מטעמו של המוחלט הבלתי-מוגדר.

ארבע הקבוצות הנותרות של בקרי המאסטר הפיזיים כמעט שאינן אישיות בכל הגדרה מקובלת של מילה זו. למשדרים, למְסמכים, למפרידים ולפראנדאלאנקים הללו תגובות אוטומאטיות בלבד; ואף-על-פי-כן, הם הינם אינטליגנטיים בכל מובן. הואיל ואין אנו יכולים לתקשר עימם, ידיעותינו על אודות ישויות נפלאות אלה מוגבלות עד מאוד. דומה כי הן מבינות את שפת העולם, אך אינן יכולות לתקשר עימנו. דומה כי הן מסוגלות לחלוטין לקבל את המסרים אשר אנו מעבירים אליהן, ואולם אין בכוחן לענות עליהם.

4. **משדרי אנרגיה**. הוויות אלה פועלות בעיקר – אם כי לא רק – באופן בין-פלנטארי. והן הינן משלחות נהדרות של אנרגיה, כפי שזו מתגשמת בעולמות האינדיבידואליים.

בשעה שנדרש להטות אנרגיה למעגל חדש, ממקמים השנאים את עצמם בשורה לאורך נתיב האנרגיה הרצוי, והודות לתכונות משיכת-האנרגיה הייחודיות שלהם, יכולים הם לחולל למעשה זרימת אנרגיה מוגברת בכיוון הרצוי. הם עושים זאת ממש באותו אופן שבו מעגלים מתכתיים מסוימים מכוונים את זרימתן של צורות מסוימות של אנרגיה חשמלית; והם מהווים שנאי-על חיים בעבור יותר ממחצית משלושים צורות האנרגיה הפיזית.

המשדרים יוצרים חיבורים אמונים המשמשים ביעילות לשם שיקום הזרמים הנחלשים של האנרגיה הייחודית העוברת מפלנטה לפלנטה, ומתחנה אחת לתחנה שנייה על פלנטה יחידנית. ביכולתם לחוש בזרמים אשר הינם חלשים מדי מכדי להיות מזוהים על-ידי כל סוג אחר של הוויה חיה, וכך, יכולים הם להגביר את האנרגיות האלה עד שהמסר הנלווה הופך ברור לחלוטין. שירותיהם לא יסולאו בפז בעבור קולטי התשדורות.

משדרי אנרגיה יכולים לפעול ביחס לכלל צורות החישה שאותן ניתן לתקשר; הם יכולים להפוך סצנה רחוקה ל"נראית", כמו גם להפוך קול מרוחק ל"נשמע". הם אלו המספקים את קווי התקשורת לעת חירום במערכות המקומיות ובפלנטות היחידניות. למעשה, כלל היצורים המבקשים לתקשר מחוץ למעגלים המבוססים הרגילים מוכרחים להשתמש בשירותים אלו.

יצורים אלו, יחד עם שנאי האנרגיה, הינם חיוניים לקיומם של בני-תמותה באותם עולמות בעלי אטמוספירה דלילה, והם מהווים חלק אינטגרלי מטכניקת החיים בעולמות שבהם אין מתקיימת נשימה.

5. **מְסַמְכִים קְאִשְׁיִים**. ישויות מעניינות ורבות-ערך אלה הינן נאמנות ומשמרות אנרגיה מתמחות. במידה מסוימת, כשם שצמח מאחסן את אנרגיית השמש, כך מאחסנים אורגאניזמים חיים אלו אנרגיה בעיתות של מופע יתר. הם פועלים בקנה מידה עצום ממדים, ומתמירים את אנרגיות החלל לכדי מצב פיזי אשר איננו מוכר באורגניזם. הם גם יכולים להמשיך ולבצע התמרות אלה עד לנקודה שבה נוצרות חלק מן היחידות הראשוניות של הקיום החומרי. הוויות אלה פשוט פועלות באמצעות נוכחותן. והן אינן מותשות או מתרוקנות באופן כלשהו בעקבות תפקוד זה; הן פועלות כזרזים קטליטיים חיים.

בתקופות של מופע חסר הן מוסמכות לשחרר אנרגיות צבורות אלה. ואולם, הידע שלכם על אודות אנרגיה וחומר איננו מתקדם מספיק על-מנת שנוכל להסביר לכם את הטכניקה של חלק זה בעבודתן. לעולם הן פועלות בהתאמה לחוק האוניברסאלי, תוך עיסוק באטומים, באלקטרונים ובאולטימאטומים, ובתפעולם של אלו, ממש באופן שבו הנכם מסוגלים לתמרן טכנולוגיות דפוס על-מנת לגרום לאותן אותיות אלף-בית לספר סיפורים שונים מיסודם.

המסמכים הינם הקבוצה החיה הראשונה המופיעה על ספירה חומרית אשר מצויה בתהליך ארגון; והם מסוגלים לפעול בטמפרטורות פיזיות אשר אתם עשויים להחשיבן כבלתי-מתאימות בעליל לקיומן של הוויות חיות. הם מייצגים סדר חיים אשר פשוט מצוי מעבר לטווח הדמיון האנושי. יחד עם עמיתיהם לעבודה, המפרידים, הם הינם הכנועים ביותר מקרב כלל היצורים התבוניים.

6. מפרידים משניים. הוויות אלה, בעלות מתנת האנטי-כבידה הכבירה, עובדות באופן הפוך מן המסמכים הראשיים. אף-פעם אין כל סכנה שתיגמר אספקת הצורות המיוחדות או המותאמות של אנרגיה פיזית בעולמות המקומיים או במערכות המקומיות, הואיל וארגונים חיים אלו ניחנו ביכולת הייחודית לחולל אספקה בלתי-נדלית של אנרגיה. עיסוקם העיקרי הינו בפיתוח צורת אנרגיה אשר הינה כמעט בלתי-ידועה באורנטיה, מצורת חומר אשר ידועה שם עוד פחות. הם הינם אלכימאי החלל האמיתיים ועושי הנפלאות של הזמן. ואולם, בכל הנפלאות אשר הם מחוללים, לעולם הם אינם עוברים על הוראות העליונות הקוסמית.

7. הפקן־אלאנקים. הוויות אלה הינן בריאתם המשותפת של כל שלושת הסדרים של הוויות השליטה באנרגיה: מארגני הכוח הראשוניים והמשניים ומנהלי הכוח. מספרם של הפראנדאלאנקים הינו הגבוה ביותר ממספרי כל שאר בקרי המאסטר הפיזיים; מניין אלו הפועלים בשטניה לבדה מתעלה מעל למושגים המספריים. הם מוצבים בכל העולמות המיושבים ולעולם הינם מסופחים לסדרים הגבוהים יותר של הבקרים הפיזיים. הם פועלים חליפות ביקום המרכזי, ביקומי העל ובמרחבי החלל החיצון.

הפראנדאלאנקים נוצרים בשלושים חטיבות, אחת לכל צורה של כוח בסיסי ביקום, והם פועלים באופן בלעדי כמדידים חיים ואוטומאטיים של נוכחות, לחץ ומהירות. בארומטרים חיים אלו עוסקים אך ורק ברישום אוטומאטי ומהימן של סטאטוס כל צורות הכוח-האנרגיה. והם מהווים בעבור היקום הפיזי מה שמהווה מנגנון המחזירות הנרחב בעבור יקום הדעת. הפראנדאלאנקים המודדים גם זמן – בנוסף למדידות כמותיות ואיכותיות של נוכחות אנרגטית – נקראים קרוֹנוֹלֶקְטִים.

הנני מכיר בכך שהפראנדאלאנקים הינם אינטליגנטיים, ואולם אין ביכולתי לסווגם אלא כמכונות חיות. הדרך היחידה-אולי אשר בה ביכולתי לסייע בידכם להבין מנגנונים חיים אלו היא להשוותם למכשירים המכאניים שלכם, המבצעים פעולות בדיוק ובדייקנות הנדמים כתבוניים כמעט. או אז, באם תרצו לתפוש הוויות אלה, הפעילו את דמיונכם עד לשיעור שבו תכירו כי ברחבי היקום המקיף יש ברשותנו בפועל מנגנונים אינטליגנטיים (ישויות). המסוגלים לבצע משימות מורכבות בהרבה, הכוללות חישובים כבירים הרבה יותר; והם עושים זאת בעידון רב יותר של דייקנות, ואף בדיוק מרבי.

5. מארגני כוח מאסטר

מקום משכנם של מארגני הכוח הינו פרדיס, ואולם הם פועלים ברחבי היקום המקיף, ובמיוחד במרחבי החלל הבלתי-מאורגן. הוויות יוצאות-דופן אלה אינן בוראות ואינן נבראות, והן מתחלקות לשתי חטיבות שירות עיקריות:

1. מארגני כוח מאסטר ראשיים המתמקשים לבסוף.

2. מארגני כוח מאסטר טרנסצנדנטאליים עמיתים.

שני סדרים אדירים אלו של מתפעלי כוח קדומניים עובדים באופן בלעדי תחת פיקוחם של אדריכלי יקום האב, ובעת הנוכחית הם אינם פועלים באופן נרחב בתחומי היקום המקיף.

מארגני כוח מאסטר ראשיים הם אלו המתפעלים את כוחות החלל הקדומניים – או הבסיסיים – של המוחלט הבלתי-מוגדר; הם הינם יוצריהן של הערפיליות. הם הינם המחוללים החיים של ציקלוני האנרגיה של החלל, וכן המארגנים והמכווינים המוקדמים של מופעים עצומים אלו. מארגני כוח אלו מתמירים כוח קדומני (קדם-אנרגיה אשר אינה מגיבה לכבידת פרדיס) לכדי אנרגיה ראשונית, ואנרגיה חזקה, אשר עוברת התמרה מאחזתו הבלעדית של המוחלט הבלתי-מוגדר לאחזתו הכבידה של אי פרדיס. לאחר מכן, ממשיכים במלאכה זו מארגני הכוח העמיתים, אשר ממשיכים בתהליך התמרת האנרגיה מן השלב הראשוני לשלב המשני, השלב שלאנרגיה-כבידה.

משמושלמות התוכניות לבריאתו של יקום מקומי – מהלך המסתמן עם הגעתו של בן בורא – סרים מארגני הכוח העמיתים מדרכם של סדרי מנהלי הכוח הפועלים ביקום העל שלו הסמכות האסטרנומית. ואולם, בהיעדרן של תוכנית אלה, ממשיכים מארגני הכוח העמיתים להיות אחראיים לבריאות החומריות הללו למשך זמן בלתי-מוגבל, כפי שהם עושים זאת כעת בחלל החיצון.

מארגני כוח מאסטר עמידים בפני טמפרטורות ותנאים פיזיים אשר היו עשויים להיות בלתי-נסבלים אפילו בעבור מרכזי הכוח הרב-גוניים ובעבור הבקרים הפיזיים של אורונטון. הסוגים האחרים היחידים של הוויות-שנתגלו, המסוגלים לפעול בעולמות אלו של החלל החיצון, הינם השליחים הבוודים ורוחות השילוש בעלות ההשראה.

[הובא בחסות פוסק אוניברסאלי הפועל באוורסה בסמכותם של עתיקי היומין.]

הספר של אורנטיה

מסמך 30

אישויות היקום המקיף

האישויות והישויות אשר-אינן-אישיות הפועלות כעת בפרדיס וביקום המקיף מהוות מספר אינסופי-כמעט של הוויות חיות. אפילו מספרם בלבד של הסדרים ושל הסוגים העיקריים עשוי לטלטל את הדמיון האנושי, קל וחומר אם נחשיב בכלל זה את תתי-הסוגים ואת השוניות אשר לא יספרו מרוב. מכל מקום, רצוי להציג משהו מתוך שני הסיווגים הבסיסיים של ההוויות החיות – תיאור של הסיווג הפרדיסי וכן תמצית של מרשם האישויות של אוורסה.

לא ניתן לנסח סיווגים כוללים ועקביים לחלוטין של אישויות היקום המקיף משום שלא כלהקבוצות נתגלו. על-מנת להציג את ההתגלות הנוספת הנדרשת לשם סיווג שיטתי של כלל הקבוצות, יידרשו מסמכים רבים נוספים. והרחבה מושגית שכזו איננה רצויה כלל וכלל משום שהיא תמנע מן ההוגים בני התמותה של אלף השנים הבאות את התמריץ לעסוק בהשערות יצירתיות; התמריץ שמספקים המושגים הללו אשר נתגלו באופן חלקי. מוטב לו לאדם שלא תהא לו התגלות-יתר; שכן התגלות שכזאת עשויה לדכא את דמיונו.

1. סיווג פרדיס של ההוויות החיות

ההוויות החיות מסווגות בפרדיס בהתאם ליחסן, זה הטבוע וזה המושג, לאלוהיות פרדיס. במהלך ההתאספויות הגדולות של היקום המרכזי ושל יקומי העל, אלו הנוכחים מקובצים תכופות בהתאם למקורם: אלו אשר מקורם בשילוש, או שהשיגו את השילוש; אלו ממקור כפול; ואלו ממקור יחיד. קשה לפרש בעבור הדעת בת התמותה את סיווג ההוויות החיות של פרדיס, ואולם הורשינו להציג את הדברים הבאים:

I. הוויות אשר מקורן-בשילוש. הוויות אשר נבראו על-ידי כל אלוהיות פרדיס, בין אם ככאלה ובין אם כשילוש, יחד עם סגל ההוויות ששולשו, ואשר כינוין מתייחס לכלל קבוצות ההוויות ששולשו, אלה שהתגלו כמו גם אלה שלא.

א.רוחות עליונות.

1. שבע רוחות האב.

2. שבעת המבצעים העליונים.

3. שבעת הסדרים של הרוחות המחזירותיות.

ב.בני השלש הנצחים.

1. סודות העליונות ששולשו.

2. נצחי היומין.

3. עתיקי היומין.

4. משלמי היומין.

5. אחרוני היומין.

6. איחודי היומין.

7. נאמני היומין.

8. ההופכים בינה למשלמת.

9. יועצים אלהים.

10. פוסקים אוניברסאליים.

ג. הוויות אשר מקורן בשילוש והוויות אשר שולשו.

1. בנים מורים של שילוש.

2. רוחות שלוש בעלות השפעה.

3. ילידי האוונה.

4. אזרחי פרדיס.

5. הוויות שמקורן-בשילוש שלא-נתגלו.

6. הוויות ששולשו על-ידי אלוהות שלא-נתגלו.

7. בְּנֵי הַגִּשְׁמָה שֶׁשָּׁלְשׁוּ.

8. בְּנֵי בְּחִירָה שֶׁשָּׁלְשׁוּ.

9. בְּנֵי מְשַׁלְּמוֹת שֶׁשָּׁלְשׁוּ.

10. בְּנִים שֶׁשָּׁלְשׁוּ עַל-יְדֵי בְּרִיָּה.

II. הוויות ממקור כפול. אלה אשר מקורן בכל שתיים מאלוהויות פרדיס, או לחלופין, אלה אשר נבראו באופן אחר על-ידי שתי הוויות אשר מוצאן הישיר או העקיף הוא באלוהיות פרדיס.

א. הסדרים היורדים.

1. בנים בוראים.

2. בְּנִים סְמְכוּתִיִּים.

3. כּוֹכְבֵי הַבֶּקֶר הַבְּהִירִים.

4. אֲבוֹת מְלָכִי-צֶדֶק.

5. הַמְלָכִי-צֶדֶקִים.

6. הוֹרוֹנְדָאָדֶקִים.

7. הֶלְאֵנוֹנְדָאָדֶקִים.

8. כּוֹכְבֵי הַעֶרֶב הַזֹּהָרִים.

9. רְבִי-הַמְלָאָכִים.

10. נְשָׂאֵי חַיִּים.

11. עוֹזְרֵי יְקוֹם עֲלוּמִים.

12. בְּנֵי הָאֵל הָעֲלוּמִים.

ב.הסדרים הנייחים.

1. אֶבְדּוֹן־טָרִים.
2. סוֹסָטִיָּה.
3. אוֹנִיּוֹטָטִיָּה.
4. סְפִירוֹנָגָה.
5. הוּוִיּוֹת עֲלוֹמוֹת מִמוֹצֵא כִפּוֹל.

ג.הסדרים המרקיעים.

1. בְּנֵי תְמוּתָה מְתָכִי-מְכֻנָּה.
2. בְּנֵי תְמוּתָה מְתָכִי-בֶן.
3. בְּנֵי תְמוּתָה מְתָכִי-רוּחַ.
4. אֶמְצַעֲדָךְ כִּיִּים מוֹתָקִים.
5. מַרְקִיעִים עֲלוֹמִים.

III.הוּוִיּוֹת מִמְקוֹר-יָחִיד. הוּוִיּוֹת אֲשֶׁר מִקּוֹרֵן הֵינּוּ בְּכָל אַחַת מֵאֱלוֹהִיּוֹת פְּרָדִיס, או הוּוִיּוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ בְּדֶרֶךְ אַחֶרֶת עַל-יְדֵי הוּוִיָּה יְחִידָה אֲשֶׁר מִקּוֹרָה הִישִׁירָה או הֶעֱקִיף הוּא בֵּאלוֹהִיּוֹת פְּרָדִיס.

א.הרוחות העליונות.

1. שְׁלִיחֵי כְבִידָה.
2. שֶׁבַע הַרוּחוֹת שֶׁל מַעְגְּלֵי הָאוֹנָה.
3. שְׁנַיִם-עָשָׂר סוּגֵי הַסִּיעִים שֶׁל מַעְגְּלֵי מֵהָאוֹנָה.
4. בְּבוֹאוֹת הַעֶזֶר הַמְחַזְרִיּוֹת.
5. רוּחוֹת הָאֵם שֶׁל הַקּוֹם.
6. שֶׁבַע הַסּוּגִים שֶׁל הַרוּחוֹת מְסִיעוֹת-הַדַּעַת.
7. הוּוִיּוֹת עֲלוֹמוֹת שֶׁמִּקּוֹרֵן מִן הָאֱלוֹהוֹת.

ב.הסדרים המרקיעים.

1. מְכֻנָּנִים בְּעֲלֵי אִשִּׁיּוֹת.
2. בְּנִים גְּשָׁמִיִּים מְרַקִּיעִים.
3. שְׂרָפִים אֲבֹלּוֹצִיּוֹנִים.
4. כְּרוּבִים אֲבֹלּוֹצִיּוֹנִים.
5. מַרְקִיעִים עֲלוֹמִים.

ג.משפחתה של הרוח האינסופית.

1. שליחים בודדים.
2. מפקחי מעגל יקום.
3. מנהלי מפקד.
4. סיעים אישיים לרוח האנסופית.
5. מבקרים עמיתים.
6. זקיפים מוקצים.
7. מדריכי בוגרים.
8. שרתי האוונה.
9. בוררים אוניברסאליים.
10. בנאי-לניה מורונטיים.
11. סופרנאפים.
12. סקונאפים.
13. תלתשרפים.
14. אומניאפים.
15. שרפים.
16. קרובים וסאנובים.
17. הוויות עלומות שמקורן ברוח.
18. שבעת מנהלי הכוח העליונים.
19. מרכזי הכוח העליונים.
20. בקרי המאסטר הפיזיים.
21. מפקחי הכוח המורונטיים.

IV. הוויות טרנסצנדנטאליות שהתממשו-לבסוף. קיימת בפרדיס קהילה עצומה של הוויות טרנסצנדנטאליות אשר מקורן אינו מתגלה באופן הרגיל ליקומי הזמן והמרחב, עד אשר אלה מתייצבים באור וחיים. טרנסצנדנטאלים אלו אינם בוראים ואף אינם ברואים; הם הינם ילדיהן אשרהתממשו-לבסוף של האלוהיות, של המרביות ושל הנצחיות. אלו "אשר-התממשו-לבסוף" אינם סופיים ואף אינם אינסופיים – הם הינם מקלטופיים; ומחלטופיות איננה אינסופיות ואף איננה מוחלטות.

אלו, אשר לא-נבראו ואשר אינם-בוראים, נאמנים תמיד לשילוש פרדיס ולעולם מצייתים למרבי. הם קיימים בארבע רמות מרביות של פעילות האישיות, ופועלים בשבע הרמות של המוחלטופי בשתיים-עשרה חטיבות-על, הכוללות אלף קבוצות עבודה עיקריות, הנחלקות כל אחת לשבע מחלקות. הוויות אלה שהתממשו-לבסוף כוללות את הסדרים הבאים:

1. אדריכלי יקום האב.
2. רשמים טרנסצנדנטאליים.
3. טרנסצנדנטאלים אחרים.

4. מֶאֶרְגָנִי כֹחַ מֵאֶסְטֶר רְאִישִׁים הַמְתַּמְּשִׁים לְבִסּוֹף.

5. מֶאֶרְגָנִי כֹחַ מֵאֶסְטֶר טְרַנְסְצֵנְדֵּנְטְאִלִּים עֲמִיתִים.

האל, כאישיות-על, מממש לבסוף; האל, כאישיות, בורא; האל, כקדם-אישיות, משבר לרסיסים; ורסיס מכוונן של האל עצמו מפתח את נשמת הרוח, בדעת החומרית ובדעת בת התמותה, בהתאם לבחירת הרצון החופשי של האישיות אשר הוענקה ליצור בן-תמותה שכזה על-ידי הפעולה ההורית של האל כאב.

V. רסיסי ישויות של האלוהות. סדר זה של קיום חי, אשר מקורו באב האוניברסאלי, מודגם באופן המובהק ביותר באמצעות מכוונני המחשבה, אף כי ישויות אלה אינן בשום אופן הרסיסים היחידים של המציאות הקדם-אישיותית של המקור והמרכז הראשון. תפקודיהם של הרסיסים אשר-אינם-מכווננים הינם רבים ומוכרים אך במידה מעטה. היתוך עם מכוונן, או עם רסיס אחר שכזה, מכונן את היצור כהווייה מותכת-אב.

אף כי בקושי ניתן להשוות בינם לבין רסיסי האב, ראוי לציין כאן גם את רסיסי הרוח של קדם-הדעת של המקור והמרכז השלישי. ישויות כאלה נבדלות עד למאוד מן המכווננים; כשלעצמן, הן אינן שוכנות בסְפִירִיטִינְגְטוֹן, ואף אינן נעות במעגלי כבידת-הדעת; הן אף אינן שוכנות בקרב יצורים בני-תמותה בעוד אלו חיים בגוף בשר ודם. הן אינן קדם-אישיות באותו מובן שבו המכווננים הינם כאלו, ואולם, רסיסים אלו של רוח קדם-הדעת מוענקים לבני-תמותה שורדים מסוימים, וההיתוך עימם הופך אותם לבני-תמותה מותכי-רוח, זאת בהשוואה לבני-תמותה מותכי-מכוונן.

וכן קשה אף יותר לתאר את הרוח האינדיבידואלית של בן בורא, אשר איחוד עימה הופך את היצור לבן-תמותה מותך-בן. וקיימים אף רסיסים נוספים של האלוהות.

VI. הוויית בעלות אישיות-על. קיימת קהילה עצומה של הוויית שונות-מאישיות אשר מקורן אלוהי ואשר משרתות ביקום היקומים במגוון שירותים. הוויית מסוימות מתוכנן שוכנות בעולמות פרדיס של הבן; אחרות, כדוגמת הנציגים העל-אישיים של הבן הנצחי, מצויות במקומות אחרים. ברובן הן אינן מוזכרות במסמכים אלו, ויהא זה די חסר תוחלת לנסות ולתאר אותן ליצורים בעלי אישיות.

VII. סדרים עלומים ובלתי-מסווגים. במהלך העידן הנוכחי של היקום, לא יתאפשר למקם את כלל ההוויית – אישיות או אחרות – במסגרת הסיווגים הנוגעים לעידן הנוכחי של היקום; כמו כן, במסמכים אלו לא התגלו כלל הקטגוריות הללו; לפיכך, הושמטו מרשימות אלו סדרים רבים. קחו בחשבון את הבאים:

מְשָׁלִים הַגֹּרֶל הָאוֹנִיבֶרְסָאִלִּי.

בְּאֵי הַכֹּחַ הַמְּגִדָּרִים שֶׁל הַמְּבָרִי.

הַמְּפַקְחִים הַבְּלָתִי-מְגִדָּרִים שֶׁל הָעֲלִיוֹן.

הַסּוֹכְנוּיּוֹת הַיִּצִירָתִיּוֹת הָעֲלֻמוֹת שֶׁל עֵתִיקֵי הַיּוֹמִין.

מֶאֶרְגָּטוֹן שֶׁל פֶּרְדִּיס.

מַחְזִירְנֵי הַקְּשׁוֹר בְּלֹא-שֵׁם שֶׁל מֶאֶרְגָּטוֹן.

הַסְּדֵרִים הָאֶמְצָעִסוֹפִיִּים שֶׁל הַיְּקוּמִים הַמְּקוּמִיִּים.

אין צורך לייחס חשיבות מיוחדת לקיבוצם של הסדרים הללו יחדיו ברשימה, למעט העובדה שאף אחד מהם איננו מופיע בסיווג של פרדיס כפי שהוא מתגלה כאן. אלו הם המעטים אשר אינם מסווגים; בעתיד עוד תלמדו על רבים שעדיין נותרו עלומים.

קיימות רוחות: ישויות רוח, נוכחויות של רוח, רוחות אישיות, רוחות קדם-אישיות, רוחות על-אישיות, קיומים של רוח, אישויות רוח – ואולם, הן שפת בני התמותה והן האינטלקט של בני התמותה אינם מספקים. למרות זאת, היננו יכולים לקבוע כי אין קיימות אישויות של "דעת טהורה"; לשום ישות אין אישיות, אלא אם כן קיבלה אותה מהאל אשר הינו רוח. כל ישות של דעת אשר איננה מקושרת לאנרגיה רוחנית, או לאנרגיה פיזית, איננה אישיות. ואולם, באותו מובן שבו קיימות אישויות רוח אשר להן דעת, קיימות גם אישויות דעת אשר להן רוח. מאג'סטון ועמיתיו מהווים דוגמאות טובות למדי להוויית הנשלטות-בידי-הדעת, אך קיימות דוגמאות טובות יותר לסוג זה של אישיות, דוגמאות אשר אינן מוכרות לכם. קיימים אף סדרים עלומים שלמים שלאישיות דעת שכאלה, אך לעולם מקושרים הם לרוח. יצורים מסוימים ועלומים אחרים הינם מה שניתן לכנות אישויות של אנרגיה-דעת ושל אנרגיה-פיזית. הווייה מסוג זה איננה מגיבה לכבידה רוחנית, אך בכל זאת היא אישיות לכל דבר – והיא נכללת במעגל של האב.

מסמכים אלו אינם מתחילים למצות – ואף אינם יכולים למצות – את סיפורם של כל אלו החיים – ההוויית, הבוראים ואלו שהתממשו-לבסוף, וכן

של כל ההוויות המתקיימות-אחרת אשר חיות, סוגדות ומשרתות ביקומי הזמן הרוחשים וביקום המרכזי של הנצח. אתם, בני התמותה, הנכם אישיויות; לפיכך נוכל לתאר בפניכם הוויות בעלות אישיות, אך כיצד נוכל להסביר לכם אי-פעם על אודות יצורמוחלטופי?

2. מרשם האישיות של אוורסה

המשפחה השמימית של ההוויות החיות רשומה באוורסה תחת שבע חטיבות גדולות:

1. אלוהויות פרדיס.

2. הרוחות העליונות.

3. ההוויות אשר מקורן-בשילוש.

4. בני האל.

5. אישיויות הרוח האינסופית.

6. מנהלי הכוח האוניברסאליים.

7. סגל האזרחות התמידית.

קבוצות אלה של יצורים רצוניים מתחלקות למחלקות רבות וכן למחלקות משנה. בכל אופן, הצגת סיווג זה של אישיויות היקום המקיף נוגעת בעיקרה להמשך היידוע בדבר אותם סדרי הוויות תבוניות אשר התגלו במסמכים אלו, ואשר את רובם יזכו בני התמותה של הזמן לפגוש במהלך חווית הרקעתם ובמהלך הטיפוס המדורג שלהם אל עבר פרדיס. הרשימות הבאות אינן מזכירות כמות עצומה של סדרי הוויות ביקום אשר מבצעות את עבודתן בנפרד מתכנית ההרקעה של בני התמותה.

I. אלוהויות פרדיס.

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן הנצחי.

3. הרוח האינסופית.

II. הרוחות העליונות.

1. שבע רוחות האב.

2. שבעת המבצעים העליונים.

3. שבע קבוצות הרוחות המחזירות.

4. קבוצות העוזר המְחזירות.

5. שבע רוחות המעגלים.

6. קרוחות הַצִּירְתִּיּוֹת שֶׁל הַיְקוּם הַמְקוּמִי.

7. קרוחות מְסִיעוֹת-הַדַּעַת.

III. הוויות שמקורן בשילוש.

1. סודות קְעִלְיוֹנוֹת עֵשֶׂלְשׁוֹ.

2. נצחי היומין.

3. עתיקי היוםין.
4. משלמי היוםין.
5. אחרוני היוםין.
6. איחודי היוםין.
7. נאמני היוםין.
8. הבנים המורים של השילוש.
9. ההופכים בינה למושלמת.
10. יועצים אלוהיים.
11. פוסקים אוניברסאליים.
12. רוחות שלוש בעלות השפעה.
13. ילידי האוונה.
14. אזרחי פרדיס.

IV. בני האל.

א. בנים יורדים.

1. בנים בוראים – מיכאלים.
 2. בנים סמכותיים – אוזנאלים.
 3. בנים מורים של השילוש – דאנגלים.
 4. בני מלכי-צדק.
 5. בני ורוזןצדק.
 6. בני לאנוצדק.
 7. בנים נושאי חיים.
- ב. בנים מרקיעים.

1. בני תמותה מותכי-אב.
2. בני תמותה מותכי-בן.
3. בני תמותה מותכי-רוח.
4. שרפים אבולוציוניים.
5. בנים גשמיים מרקיעים.
6. אמצעדרךיים מתקים.
7. מכווננים בעלי אישיות.

ג.בנים ששולשו.

1. שליחים עוצמתיים.

2. אלו שסמכותם גבוהה.

3. אלו בלא שם ומספר.

4. נאמני המשמורת ששולשו.

5. שגרירים ששולשו.

6. שומרים שמימיים.

7. סיעים לכן גבוה.

8. בנים מרקיעים-ששולשו.

9. בנים ששולשו בפרדס-האונגה.

10. בני יעוד ששולשו.

V. אישיות הרוח האינסופית.

א.האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית.

1. שליחים בודדים.

2. מפקחי מעגל יקום.

3. מנהלי מפקד.

4. סיעים אישיים לרוח האינסופית.

5. מבקרים עמיתים.

6. זקפים מוקצים.

7. מדריכי בוגרים.

ב.קהלות שליחי הקלל.

1. שרתי האונגה.

2. בורים אוניברסאליים.

3. יועצים טכניים.

4. נאמני משמרת של רשומות בפרדס.

5. רשמים שמימיים.

6. בני-לונה מורנטיים.

7. בני-לונה של פרדס.

ג. הרוחות הסועדות.

1. סופרנאפים.

2. סקונאפים.

3. תלתשרפים.

4. אומניאפים.

5. שרפים.

6. קרובים וקאנובים.

7. אַמַּצְעֶדְרָכִיִּים.

VI. מנהלי הכוח האוניברסאליים.

א. שבעת מנהלי הכוח העליונים.

ב. מרכזי כוח עליונים.

1. מַפְקְחֵי מֶרְכָּז עֲלִיוֹנִים.

2. מרכזי האוונה.

3. מרכזי יקום העל.

4. מרכזי היקום המקומי.

5. מרכזי הקונסטלציות.

6. מרכזי המערכות.

7. מרכזים בלתי-מסווגים.

ג. בקרי מאסטר פיזיים.

1. מנהלי כוח עמיתים.

2. בקרים מכאניים.

3. שגאֵי אנרגיה.

4. משדרי אנרגיה.

5. מַסְמְכִים רֵאשִׁיִּים.

6. מַפְרִידִים מְשֻׁנָּיִים.

7. קֶרְנָדְאֵלְאֶנְקִים וקְרוֹנוֹלֶדְקִים.

ד. מַפְקְחֵי כּוֹחַ מוֹרוֹנְטִיִּים.

1. נִסְתִּי מַעְגָּל.

2. מְתַאֲמֵי מַעְרָכָת.

3. נַאֲמַנִי מִשְׁמֶרֶת פִּלְגֻטָּאֲרִיִּים.

4. בְּקָרִים מִשְׁלָבִים.

5. מִיֵּצֵבִי קִשּׁוּר.

6. מִתְאַמִּי בּוֹרֵר.

7. רִשְׁמִים עֲמִיתִים.

VII. סגל האזרחות התמידית.

1. הַאֲמַצְעָדֶךָ כִּיִּים הַפִּלְגֻטָּאֲרִיִּים.

2. הַבְּנִים הָאֲדָמִיִּים שֶׁל הַמַּעֲרָכוֹת.

3. הָאוֹנִיטָאטִיקָה שֶׁל הַקּוֹנְסְטִלְצִיה.

4. הַסּוֹסְאָטִיקָה שֶׁל הַיְקוּם הַמְקוּמִי.

5. בְּנֵי תַּמּוּתָה מוֹתֵכִי-רוּחַ שֶׁל הַיְקוּמִים הַמְקוּמִיִּים.

6. הָאֲבָנִדוֹנָטָרִים שֶׁל יְקוּם-הָעֵל.

7. בְּנֵי הַתַּמּוּתָה מוֹתֵכִי-הַבֵּן שֶׁל יְקוּמִי-הָעֵל.

8. יְלִידֵי הָאוּוֹנָה.

9. יְלִידֵי סְפִירוֹת פְּרָדִיס שֶׁל הָרוּחַ.

10. יְלִידֵי סְפִירוֹת פְּרָדִיס שֶׁל הָאֵב.

11. הָאֲזֹרָחִים הַבְּרוּאִים שֶׁל פְּרָדִיס.

12. אֲזֹרָחֵי פְּרָדִיס בְּנֵי תַּמּוּתָה מוֹתֵכִי-מַכּוּוֹנָן.

זהו, אם כן, סיווג העבודה של אישיויות היקומים, כפי שהן מופיעות ברישומי עולם המטה של אורסה.

קבוצות אישיויות מורכבות. קיימים באורסה רישומים של קבוצות רבות נוספות של הוויית תבוניות, הוויית הקשורות אף הן באופן קרוב לארגון ולניהול היקום המקיף. בין הסדרים הללו מצויות גם שלוש קבוצות האישיויות המורכבות הבאות:

א. סָגֵל פְּרָדִיס שֶׁל הַסּוֹפִיוֹנִיּוֹת.

1. סָגֵל הַסּוֹפִיוֹנִים שֶׁל בְּנֵי הַתַּמּוּתָה.

2. סָגֵל הַסּוֹפִיוֹנִים מִפְּרָדִיס.

3. סָגֵל הַסּוֹפִיוֹנִים שֶׁשְׁלִישׁוֹ.

4. סָגֵל הַסּוֹפִיוֹנִים הָאֲחוּדִים שֶׁשְׁלִישׁוֹ.

5. סָגֵל הַסּוֹפִיוֹנִים מִתְאוּנָה.

6. סָגֵל הַסּוֹפִיוֹנִים הַטֶּרַסְסָנְדָּנְטָאֲלִיִּים.

7. סָגֵל בְּנֵי הַגּוֹרֵל הָעֲלֹמִים.

סגל הספיוניות של בני התמותה מטופל במסמך הבא, האחרון בסדרה זו.

ב.סייעי היקום.

1. כוכבי הבוקר הבהירים.

2. כוכבי הערב הזוהרים.

3. רבי מלאכים.

4. סיעים לגבוהים ביותר.

5. נציבים גבוהים.

6. מפקחים שמימיים.

7. מזרי עולמות עליונים.

בכל עולמות המטה, הן של היקומים המקומיים והן של יקומי העל, מוקצה מקום בעבור ההוויות העוסקות במשימות מיוחדות בשירות הבנים הבוראים, שליטיהם של היקומים המקומיים. היננו מקדמים בברכה באורסה את פניהם שלעזרי יקוםאלו, ואולם הם אינם כפופים למרותנו. שליחים שכאלה מבצעים את עבודתם ומשלימים את תצפיותיהם בכפוף לסמכותם של הבנים הבוראים. פעולותיהם מתוארות בהרחבה רבה יותר בסיפור על אודות היקום המקומי שלכם.

ג.שבע מושבות השירות.

1. תלמידי הפוכבים.

2. אַמנים שמימיים.

3. מנהלי בדור.

4. מדריכי שליוחת בית-ספר.

5. סגלי המילואים השונים.

6. תלמידים אורחים.

7. עולי רגל מרקיעים.

שבע קבוצות אלה של הוויות תמצאנה מאורגנות ונשלטות כאמור בכל עולמות המטה, החל מן המערכות המקומיות ועד לבירותיהם של שבעת יקומי העל, ובמיוחד באלה האחרונות. בירותיהם של שבעת יקומי העל הינן מקומות המפגש בעבור כל סוגי וסדרי ההוויות התבוניות כמעט. למעט קבוצות רבות של הוויות מפרדיס-האוונה, כאן ניתן לצפות בכל היצורים הרצוניים מכל שלבי הקיום וללמוד אותם.

3. מושבות השירות

שבע מושבות השירות שוהות בספירות הארכיטקטוניות למשך זמן ארוך יותר או קצר יותר, וזאת בעודן עוסקות בקידום משימותיהן ובביצוע תפקידיהן המיוחדים. ניתן לתאר את עבודתן כדלקמן:

1. תלמידי הכוכבים, האסטרונמים השמימיים, בוחרים לעבוד בספירות כדוגמת אורסה משום שעולמות מעין אלו, אשר נבנו במיוחד, מתאימים באופן יוצא-דופן לתצפיותיהם ולחישוביהם. המיקום של אורסה מתאים לעבודתה של מושבת שירות זו לא רק משום שהוא מרכזי, אלא גם משום שאין בסמוך אליו שמשות ענק – בין אם חיות ובין אם מתות – אשר תפרענה לזרמי האנרגיה. תלמידים אלו אינם קשורים בשום אופן מבחינה אורגאנית לענייני יקום העל; הם הינם אורחים בלבד.

המושבה האסטרונומית של אורסה כוללת יחידים מעולמות קרובים רבים, מן היקום המרכזי ואפילו מנזקלאטאצק. כל הוויה, בכל עולם, ובכל מערכת של כל יקום, רשאית להפוך לתלמידת כוכבים. כל הוויה כזאת רשאית לשאוף להצטרף לסגל כזה או אחר של

אסטרונומים שמיים. הדרישות המקדימות היחידות הינן: המשכיות החיים וידע מספק על אודות עולמות החלל, ובייחוד על חוקי האבולוציה והשליטה והפיזיקה. תלמידי כוכבים אינם נדרשים לשירות של נצח בסגל זה, אך אף לא אחד מאלו המתקבלים לקבוצה זו יכול לפרוש ממנה במשך אלף שנות אוורסה הראשונות.

מושב צופי הכוכבים של אוורסה מונה כעת מעל למיליון חברים. אסטרונומים אלו מגיעים והולכים, אף כי חלקם נשארים למשך תקופות ארוכות יחסית. הם מבצעים את עבודתם תוך הסתייעות במגוון מכשירים מכאניים ומכונות פיזיות; כמו כן, הם מסתייעים רבות בשליחים הבודדים ובחוקרים רוחניים אחרים. במהלך עבודת לימוד הכוכבים ומיפוי החלל, עושים אסטרונומים שמיים אלו שימוש רצוף בשנאי ובמשדרי האנרגיה החיים, כמו גם באישויות המחזוריות. הם לומדים את כלל הצורות והשלבים של החומר בחלל ושל מופעי האנרגיה, והם מתעניינים בתפקוד הכוח ממש כשם שהם מתעניינים בתופעות שמייות; דבר בכל רחבי החלל אינו חומק ממבטם החוקר.

מושב אסטרונומים דומות תמצאנה בעולמות המטה של מגורי יקום העל, וכן בבירות הארכיטקטוניות של היקומים המקומיים ובחטיבות המשנה המנהליות שלהם. למעט בפרדיס, הידע אינו טבוע; הבנת היקום הפיזי תלויה במידה רבה בתצפית ובמחקר.

2. האַמְנִים השְמִיִּים משרתים ברחבי שבעת יקומי-העל. בני התמותה המרקיעים יוצרים את הקשר הראשוני עם בני קבוצות אלה במהלך הנתיבה המורונטית של היקום המקומי, ובהקשר זה יתוארו אומנים אלו ביתר פירוט.

3. מנהלי הבידור הינם מקדמי המנוחה וההומור – תוך חזרה לזיכרונות העבר. שירותם הינו רב-חשיבות לתפעול הפרקטי של תכנית ההרקעה של התקדמות בני התמותה, ובייחוד בשלבים המוקדמים של המעבר המורונטי ושל החוויה הרוחנית. סיפורם שייך לתיאור נתיבת בני התמותה ביקום המקומי.

4. מְדִרְכֵי שְׁלֹחַת בֵּית-סֵפֶר. עולם המשכן הבא והגבוה יותר של נתיבת ההרקעה מחזיק תמיד בסגל חזק של מורים בעולם שמתחננו, מעין מכינה בעבור שוכניה המתקדמים של אותה ספירה; זהו שלב בתכנית ההרקעה לשם קידום עולי הרגל של הזמן. בתי הספר הללו, וכן שיטות הלימוד והמבחנים הנהוגים בהם, אינם דומים כלל וכלל לאלו מה שהנכם מנסים לנהל באורנטיה.

כלל תכנית ההרקעה של התקדמות בני התמותה מתאפיינת בנוהג לשתף הוויות אחרות באמת ובהתנסות חדשים ממש בסמוך לקבלתם. אתם עושים את דרככם בלימוד הממושך המוביל להישג פרדיס באמצעות שירות כמורים לאותם תלמידים המצויים ממש מאחוריהם בסולם ההתקדמות.

5. סגלי המילואים השונים. מאגרי מילואים עצומים של הוויות, אשר אינן כפופות ישירות למרותנו, מוחזקים באורסה כמושבת סגל מילואים. קיימות שבעים חטיבות עיקריות של מושבה זו באורסה, והרשות לבלות תקופת זמן יחד עם אישיות יוצאות-דופן אלה נחשבת כחינוך ליברלי. מילואים כלליים דומים מוחזקים גם בסאלווינגטון ובבירות יקומים אחרות; והם נשלחים לשירות פעיל על-פי דרישות מנהלי הקבוצות המתאימים שלהם.

6. תלמידים אורחים. זרם מתמיד של אורחים שמיים מגיע דרך עולמות המטה מכל רחבי היקום. סוגים שונים אלה של הוויות נוהרים כיחידים וכמחלקות, ומגיעים אלינו כתצפיתנים, כתלמידים בשליחות חילופין וכסייעים לתלמידים. כעת שוהים במושבת אירוח זו אשר באורסה מעל למיליארד אישיותות. חלק מן האורחים הללו עשויים להישאר למשך יום אחד, אחרים למשך שנה, והכול בהתאם לטיב משימתם. מושבה זו כוללת כמעט כל סוג של הוויה ביקום, למעט אישיותות בוראות ובני-תמותה מורונטיים.

בני-תמותה מורונטיים יכולים לבקר כתלמידים אורחים רק בגבולות היקום המקומי של מוצאם. הם רשאים לבקר ביקום-על רק לאחר שרכשו מעמד רוחני. לפחות מחצית ממושבת המבקרים שלנו כוללת הוויות המצויות במהלך "עצירת ביניים"; הוויות אשר עצרו לביקור בבירת אורונטון בדרכן למחוזות אחרים. אישיותות אלה עשויות לעסוק במשימה ביקום, או ליהנות מתקופה של פנאי – חופש מכל משימה. הזכות לנוע בין היקומים ולצפות הינה חלק מנתיבתן של כלל ההוויות המרקיעות. במהלך הטיפוס הממושך ורצוף-האירועים דרך היקום המקומי, יקום-העל והיקום המרכזי, הרצון האנושי לטייל ולצפות באנשים ובעולמות חדשים יבוא על מלוא סיפוקו.

7. עולי הרגל המרקיעים. כאשר מוקצים עולי הרגל המרקיעים למגוון שירותים הקשורים להתקדמותם ביחס לפרדיס, הם מתגוררים כמושבת שירות בעולמות המטה השונים. בעת שהן פועלות פה ושם ברחבי יקום-על, קבוצות שכאלה מתנהלות במידה רבה תחת ממשל-עצמי. והן מהוות מושבה המצויה בתנועה מתמדת, הכוללת את כל הסדרים של בני התמותה האבולוציוניים ושל עמיתיהם המרקיעים.

4. בני התמותה המרקיעים

בעוד שבני התמותה השורדים של הזמן והחלל מכונים עולי רגל מרקיעים בשעה שהם מקבלים הסמכה להרקיע בהדרגה אל עבר פרדיס, יוצרים אבולוציוניים אלו תופסים מקום כה חשוב בתיאורים אלו, עד כי היננו מבקשים להציג כאן סיכום של שבעת השלבים של נתיבת ההרקעה

1. בני תמותה של הפלנטות.

2. שורדים ישנים.

3. תלמידי העולמות העליונים.

4. מתקדמי מורנטיה.

5. מגני יקום-העל.

6. עולי רגל של האוֹנָה.

7. הבאים בשערי פרדיס.

התיאורים הבאים מגוללים את נתיבתו ביקום של בן-תמותה בו-שוכן-מכוון. בני התמותה מותכי-הבן ומותכי-הרוח חולקים עם בני תמותה אלו חלק מנתיבה זו, ואולם בחרנו לתאר את הסיפור כפי שהוא נוגע לבני התמותה מותכי-המכוון, הואיל ולייעוד שזכה עשויים לצפות כלל הגזעים האנושיים באורנטיה.

1. בני תמותה פלנטאריים. כלל בני התמותה הינם הוויות אבולוציוניות ממוצא-חייתי בעלות פוטנציאל הרקעה. במקורם, בטיבם ובגורלם, הקבוצות והסוגים המגוונים הללו של הוויות אנושיות, אינם שונים לחלוטין מעמי אורנטיה. הגזעים האנושיים בכל עולם מקבלים מבני האל את אותו סעד ונהנים מנוכחות הרוחות הסועדות של הזמן. לאחר המוות הטבעי, כל סוגי המרקיעים מתחברים בעולמות העליונים לכדי משפחה מורנטית אחת.

2. השורדים הישנים. כל בני התמותה בעלי מעמד ההישרדות, החוסים בצילם של שומרי גורל אישיים, עוברים דרך שערי המוות הטבעי ומופיעים כאישיות בעולמות העליונים ביום השלישי שלאחר מכן. אותן הוויות שהוסמכו, ואשר מסיבה כלשהי לא הצליחו להגיע לרמת המומחיות האינטלקטואלית ולמתת הרוחניות אשר תזכנה אותן בשומרים אישיים, אינן יכולות לפיכך להגיע באופן מידי וישיר אל העולמות העליונים. נשמות שורדות שכאלה חייבות לנוח בשינה חסרת-הכרה עד ליום הדין של תקופה חדשה, של עידן חדש, שייחל עם בואו של בן האל, אשר, כמנהג הכללי בכל רחבי נבאדון, עורך את מפקד העידן ושופט את העולם. נאמר על מיכאל המשיח כי כאשר העפיל מעלה בתום עבודתו על הארץ, "הולך רבים מן השבויים". ושבויים אלו היו השורדים הישנים מימי אדם ועד לימי תחייתו של המאסטר מן המתים באורנטיה.

לזמן החולף לא נודעת חשיבות בעבור בני התמותה הישנים; הם הינם חסרי הכרה לחלוטין, ואינם מודעים כלל למשך מנוחתם. עם הרכבת האישיות מחדש בסיומו של עידן, תגובתם של אלו אשר ישנו חמשת אלפים שנה לא תהא שונה מזו של אלו שנחו חמישה ימים. למעט עיכוב זמן זה, שורדים אלו יעברו את תוכנית ההרקעה באופן זהה לאלו אשר נמנעו משנת מוות ארוכה יותר או קצרה יותר.

מחלקות אלה של העידנים, המורכבות מעולי הרגל של העולמות, משמשות בעבודתם של היקומים המקומיים לשם פעילויות מורנטיות קבוצתיות. קיים יתרון גדול להנעתן של קבוצות עצומות ממדים שכאלה; כך הן נשמרות יחדיו למשך פרקי זמן ממושכים של שירות יעיל.

3. תלמידי העולמות העליונים. כל בני התמותה השורדים המתעוררים מחדש בעולמות העליונים משתייכים למחלקה זו.

הגוף הפיזי, העשוי בשר ודם, איננו מהווה חלק מתהליך ההרכבה מחדש של השורד הישן; הגוף הפיזי שב לעפר. השרפים המיועד למשימה זו קִזְמָן את הגוף החדש, את הצורה המורנטית, לשמש ככלי הקיבול החדש של החיים בעבור הנשמה האלמותית ובעבור המכוון השוכן החוזר כעת. המכוון הינו נאמן המשמורת של התעתיק הרוחני של דעת השורד הישן. השרפים המיועד הינו השומר של הזהות השורדת – הנשמה האלמותית – ככל שזו התפתחה. וכאשר מאחדים שני אלו – המכוון והשרפים – את מרכיבי האישיות אשר אותם שמרו בנאמנות, היחיד החדש מהווה את תחייתה של האישיות הישנה, את הישרדותה של הזהות המורנטית המתפתחת של הנשמה. חיבור מחדש שזכה של נשמה ומכוון קְכוּנָה, ובאופן די הולם – תחייה, חיבור מחדש של מרכיבי האישיות; ואולם, אפילו זה אינו מסביר באופן מלא את ההופעה מחדש שלהאישיותהשורדת. אף-על-פי שקרוב לוודאי כי לעולם לא תבינו את עובדת פעולה זו שאין-להסבירה, בזמן מן הזמנים תדעו באופן התנסותי את האמת שלה, במידה שלא תדחו את תוכנית ההישרדות של בני התמותה.

התוכנית שבמסגרתה בן התמותה מוחזק בתחילה בשבעה עולמות של אימון הדרגתי הינה אוניברסאלית כמעט באורונטון. בכל מערכת מקומית, הכוללת בקירוב אלף עולמות מיושבים, קיימים שבעה עולמות עליונים, על-פי-רוב לוויינים או לווייני משנה של בירת המערכת. אלו הם עולמות הקבלה בעבור רובם של בני התמותה המרקיעים.

לעיתים מכונים כלל עולמות האימון אשר בהם שוכנים בני התמותה – "מְדוֹרוֹת", ולספירות כאלה ממש התכוון ישוע באומרו: "מְדוֹרוֹת רבים יש לאבי בביתו". מכאן ואילך, יתקדמו המרקיעים באופן יחידני – בתוך קבוצה נתונה של ספירות כדוגמת העולמות העליונים – מספירה אחת לאחרת ומשלב

חיים אחד למשנהו; ואולם, לעולם הם יתקדמו משלב אחד של לימוד ביקום לשלב אחר בתצורה של מחלקות.

4. מתקדמי מורונטיה. החל מן העולמות העליונים ומעלה, דרך ספירות המערכת, הקונסטלציה והיקום, מסוגים בני התמותה כמתקדמי מורונטיה; הם חוצים את ספירות המעבר של הרקעת בני התמותה. בשעה שבני התמותה המרקיעים מתקדמים מן העולמות המורונטיים הנמוכים יותר לגבוהים יותר, הם משרתים באינספור משימות יחד עם מוריהם ובחברת אחיהם המתקדמים והבכירים מהם.

התפתחות מורונטית נוגעת להתקדמות מתמדת של האינטלקט, הרוח וצורת האישיות. שורדים הינם עדיין הוויות בעלות טבע-משולש. במהלך כל ההתנסות המורונטית, הם מהווים תלמידים של היקום המקומי. המשטר של יקום העל איננו מתחיל לפעול בטרם תחילתה של נתיבת הרוח.

בני התמותה משיגים זהות רוח אמיתית אך מעט בטרם הם עוזבים את מטה היקום המקומי לעבר עולמות הקבלה של המגזרים המשניים של יקום העל. המעבר מן השלב המורונטי האחרון למעמד הרוחני הראשון והנמוך ביותר הינו שינוי פועט בלבד. התקדמות שכזו איננה משנה את הדעת, את האישיות, או את האופי; אך ורק הצורה עוברת שינוי. ואולם, הצורה הרוחנית הינה ממשית כשם שהגוף המורונטי הינו ממשי, וניתן להבחין בה באותה מידה בדיוק.

בטרם עזיבתם את יקומיהם המקומיים אל עבר עולמות הקבלה של יקום העל, מקבלים בני התמותה של הזמן אישור רוחני מן הבן הבורא ומרוח האם של היקום המקומי. מכאן ואילך, מעמדו של בן התמותה המרקיע מיושב לנצח. מעולם לא נודע על תלמיד של יקום העל אשר סטה מדרך הישר. שרפים מרקיעים מקודמים אף הם בסולם המלאכי בעת עזיבתם את היקום המקומי.

5. תלמידי יקום העל. כל המרקיעים המגיעים לעולמות האימון ביקומי העל הופכים לתלמידיהם של עתיקי היום; הם חצו את החיים המורונטיים של היקום המקומי ומעמדם כעת הינו של רוחות מוקרות. רוחות צעירות אלה מתחילות את ההרקעה במערכת האימון ובמערכת התרבותית של יקום העל, המשתרעות מספירות הקבלה של המגזרים המשניים, דרך עולמות הלימוד של עשרת המגזרים הראשיים, והלאה עד לספירות התרבותיות הגבוהות יותר של מטות יקומי העל.

קיימים שלושה סדרים של תלמידי רוח, הנחלקים בהתאם לשמותם בעולמות ההתקדמות הרוחנית במגזר המשני, במגזרים הראשיים ובמטות יקומי העל. כפי שמרקיעים מורונטיים למדו ועבדו בעולמות היקום המקומי, כך ממשיכים מרקיעי רוח להתמחות בעולמות חדשים בעודם מְתַגַּלִּים הענקה לאחרים של מה שלגמו אל קרבם ממעיינות החוכמה ההתנסויות. ואולם, הליכה אל בית הספר כהווייה רוחנית בנתיבת יקום העל, אינה דומה לשום דבר אשר אי-פעם חלף במחוזות הדמיון של הדעת החומרית של האדם.

בטרם עוזבות רוחות מרקיעות אלה את יקום העל בדרכן להאווה, הן מקבלות את אותה הכשרה יסודית בניהול יקום העל אשר הן קיבלו במהלך ההתנסות המורונטית שלהן בפיקוח ביקום מקומי. בטרם מגיעים בני-תמותה רוחניים להאווה, תחום לימודיהם העיקרי – אם כי זהו אינו עיסוקם הבלעדי – הינו ההתמחות בניהול יקום מקומי ויקום על. הסיבה לכל ההתנסות הזו אינה ברורה כעת עד סופה, ואולם אין ספק כי אימון שכזה הינו נכון והכרחי בהתחשב בפאפשויות שגורלם העתידי יהא כחברים בסגל הסופיונות.

התוכנית ביקום העל איננה זהה בעבור כל בני התמותה המרקיעים. כולם מקבלים את אותה השכלה כללית, אך קבוצות ומחלקות מיוחדות עוברות תוכניות לימוד מיוחדות ומועברות דרך תוכניות הכשרה ספציפיות.

6. עולי רגל של האווה. כאשר מסתיימת התפתחות הרוח, אף כי זו עדיין לא מְלֵאָה עד תום, או אז מתפזר בן התמותה השורד לטיסה הארוכה לעבר האווה, חוף המבטחים של הרוחות האבולוציוניות. על כדור הארץ הייתם יצור בשר ודם; בכל היקום המקומי הייתם הוויה מורונטית; בכל יקום העל הייתם רוח מתפתחת; ועם הגעתכם לעולמות הקבלה בהאווה מתחילה השכלתם הרוחנית באמת ובתמים; בסופו של דבר תופיעו בפרדיס כרוח מושלמת.

לעולם נערך המסע ממטה יקום העל לעולמות הקבלה כמסע של יחיד לבדו. מכאן ואילך, לא יינתן עוד כל לימוד במסגרת של מחלקות או של קבוצות. סיימתם את חלק האימון הטכני והניהולי של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. כעת מתחילה השכלתכם האישית, האימון הרוחני היחידני שלכם. ההנחיה בהאווה הינה אישית מתחילתה ועד סופה ובעלת שלושה היבטים: האינטלקטואלי, הרוחני וההתנסותי.

הפעולה הראשונה במסגרת נתיבתכם בהאווה תהא להכיר תודה לסקונאפים המסע שלכם בעבור המסע הארוך והבטוח. או אז, תוצגו בפני אותן הוויות אשר יתמכו בפעילויות המוקדמות שלכם בהאווה. לאחר מכן, תיגשו על-מנת לרשום את הגעתכם ולהכין את המסר שלכם של הכרת תודה והערצה, אשר יישלח לבן הבורא של היקום המקומי שלכם, אב היקום אשר אפשר את נתיבתכם כבנים. בזה תסתיימה החובות הרשמיות של שלב ההגעה להאווה; או אז תינתן לכם תקופה ארוכה של פנאי לשם התבוננות חופשית, וזו תעניק הזדמנות לחפש את חבריכם, את עמיתים ואת שותפים להתנסות ההרקעה הממושכת. כמו כן, תהיו רשאים להיוועץ בתשדורות על-מנת לוודא מי מחבריכם עולי הרגל יצא בדרכו אל האווה מאז עזיבתכם שלכם את אוורסה.

עובדת הגעתכם לעולמות הקבלה של האווה תשודר בזמן אל מטה היקום המקומי שלכם ותימסר באופן אישי לשרפים השומר שלכם; ויהא שרפים זה בכל מקום אשר יהא.

בני התמותה המרקיעים אומנו באופן יסודי בענייני עולמות החלל האבולוציוניים; כעת מתחילים הם את מגעם הממושך והמשתלם עם ספרות המושלמות אשר נבראו. ואיזו הכנה שמספקת התנסות משולבת, ייחודית ויוצאת-דופן זו, לקראת עבודה עתידית כלשהי! ואולם, אינני יכול לספר לכם על אודות האוונה; חייבים אתם לראות עולמות אלו בעצמכם על-מנת להעריך מה רב הודם ועל-מנת להבין מה כביר הדרם.

7. הבאים בשערי פרדיס. עם הגעתכם לפרדיס במעמד של משתכנים, אתם מתחילים בשיעור ההתקדמות באלוהיות ובמוחלטות. מגורכם בפרדיס מסמלים כי מצאתם את האל, וכי תצורפו לסגל הסופיונות של בני התמותה. מכל היצורים ביקום המקיף, רק יצורים מותכי-אב מצורפים לסגל הסופיונות של בני התמותה. רק יחידים כאלו נשבעים את שבועת הסופיונים. הוויות אחרות של מושלמות, או של הישג פרדיס, עשויות להיות מסופחות ארעית לסגל סופיונות זה, אך הן לא תקבלנה הצבה של נצח למשימה העלומה שטרם-נתגלתה של קהילה הולכת ומצטברת זו של וותיקי הזמן והמרחב אשר הפכו למושלמים.

לבאים בשערי פרדיס ניתנת תקופת חופש, אשר לאחריה הם מתחילים ברקימת קשריהם עם שבע קבוצות הסופרנאפים הראשיות. הם מוגדרים כבוגרי פרדיס עם שהם מסיימים את הלימוד אצל מנחי הסגידה, ואז, כסופיונים, הם מוצבים לשירות של תצפית ושיתופי פעולה בכל רחבי הבריאה רחבת הממדים. ועדיין דומה כי אין עיסוק ייחודי או מבוסס בעבור סגל הסופיונים של בני התמותה, אף כי הם משמשים בתפקידים רבים בעולמות המבוססים במעמד של אור וחיים.

אף אם לא יהא כל ייעוד עתידי או עלום בעבור סגל הסופיונים של בני התמותה, גם אז תהא משימתן הנוכחית של הוויות מרקיעות אלה הולמת ומלאת הוד בהחלט. ייעודם הנוכחי מצדיק לחלוטין את התוכנית האוניברסאלית של ההרקעה האבולוציונית. ואולם, עידני העתיד של התפתחות העולמות בחלל החיצון וודאי ירחיבו ויאירו באור אלוהי מלא יותר את התבונה ואת עדנת-האהבה של האלים בהוצאתה אל הפועל של תוכניתם הנשגבת להישרדות האדם ולהרקעתם של בני התמותה.

תיאור זה – יחד עם מה שהתגלה לכם ועם מה שהנכם עשויים לקבל כחלק מן ההנחיה הנוגעת לעולמכם – מציג מתאָר של נתיבת בן התמותה המרקיע. הסיפור משתנה באופן ניכר בין יקום-על למשנהו, ואולם יריעה זו מספקת הצצה אל התוכנית הממוצעת של התקדמות בני התמותה, כפי שזו פועלת ביקום המקומי של נבאדון ובמגזר השביעי של היקום המקיף, יקום העל של אורוונטון.

[הובא בחסות שליח עוצמתי מאורסה.]

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 31

סגל הסופיונות

סגל הסופיונים של בני התמותה מייצג את הייעוד הידוע כעת של בני התמותה המרקיעים של הזמן מותכי-המכוונן. ואולם, קיימות קבוצות נוספות המוצבות בסגל זה. סגל הסופיונים הראשי מורכב מן הבאים:

1. ילידי האוונה.
2. שליחי כבידה.
3. בני-תמותה מהוללים.
4. שרפים מאומצים.
5. בנים גשמיים מהוללים.
6. בריאות אמצעיתיות מהוללות.

שש הקבוצות האלה של הוויות מהוללות מרכיבות את הגוף הייחודי הזה של ייעוד נצחי. היננו סבורים כי אנו יודעים מה תהא עבודתן בעתיד, ואולם איננו בטוחים בכך. בעוד שסגל הסופיונים של בני התמותה מתגייס בפרדיס, ובעוד שכעת הם סועדים באופן כה נרחב את יקומי החלל ומנהלים את העולמות שהתבססו באור ובחיים, היעד העתידי שלהם חייב להיות יקומי החלל החיצון המצויים כעת בתהליך ארגון. זוהי לכל הפחות ההשערה הרווחת באוורסה.

הסגל מאורגן בהתאם לקשרי העבודה של עולמות החלל ועל-פי הקשרים ההתנסותיים אשר נרכשו במהלך נתיבת ההרקעה הארוכה ורבת האירועים. כלל ההוויות המרקיעות המצורפות לסגל זה מתקבלות אליו כשוות, ואולם שוויון מרוקם זה איננו פוגע באופן כלשהו באינדיבידואליות ואיננו מוחק את הזהות האישית. בשעה שהיננו מתקשרים עם סופיון, היננו מסוגלים להבחין מייד באם הוא בן-תמותה מרקיע, ילידי האוונה, שרפים מאומץ, יצור אמצעיתיות או בן גשמי.

בעידן היקום הנוכחי, חוזרים הסופיונים לשרת ביקומי הזמן. בזה אחר זה הם מוצבים לשרת ביקומי העל השונים, אך אף-פעם לא באותו יקום-על אשר בו נולדו; זאת עד אשר הם משרתים בכל שש בריאות העל האחרות. וכך עשויים הם לתפוש את מושג ההווה העליונה על כל שבעת חלקיה.

כל העת משרתת באורנטיה חבורה אחת, או יותר, של סופיונים בני-תמותה. אין קיים תחום של שירות ביקום אשר בו הם אינם מוצבים; הם פועלים באופן אוניברסאלי, וחליפות מוקנות להם תקופות שוות באורכן של שירות בתפקיד ושל שירות חופשי.

אין לנו כל מושג מה תהא צורת הארגון העתידית של קבוצה יוצאת-דופן זו, ואולם כעת מהווים הסופיונים גוף המצוי תחת שלטון-עצמי מלא. הם בוחרים לעצמם את המנהיגים ואת המנהלים הקבועים, הזמניים ואלו המשמשים לשם משימה מסוימת. מדיניותם איננה נתונה לכל השפעה חיצונית, ושבוותן האמונים שלהם מכוונת אך ורק לעבר שילוש פרדיס.

הסופיונים מחזיקים את המטות שלהם בפרדיס, ביקומי העל, ביקומים המקומיים ובכל הבירות של החטיבות. והם מהווים סדר נפרד של הבריאה האבולוציונית. אין אנו שולטים בהם או מנהלים אותם באופן ישיר, ואף-על-פי-כן הם הינם נאמנים לחלוטין ותמיד משתפים פעולה עם כל תכניותינו. הם אכן הינם צבר הנשמות האמיתיות של הזמן והמרחב אשר עמדו במבחן – המלח האבולוציוני של היקום – ולנצח חסינים הם מפני רוע ובטוחים מפני החטא.

רבים מילידי האוונה – המשמשים כמורים בעולמות האימון של עולי הרגל ביקום המרכזי – נקשרים מאוד לבני התמותה המרקיעים, ומסתקרנים אף יותר בנוגע לעבודתו העתידית של סגל הסופיונות של בני התמותה ולייעודו. במטה הניהולי של הסגל בפרדיס, מוחזקת רשימה של מתנדבי האוונה אשר בראשה עומד עמית של ג'ראנדפאנדה. כיום, תוכלו למצוא ברשימת המתנה זו מיליונים על-גבי מיליונים של ילידי האוונה. הוויות מושלמות אלה, אשר נבראו באופן ישיר ואלוהי, מהוות סיוע רב-ערך בעבור סגל הסופיונים של בני התמותה, וללא ספק הן תשרתנה שירות גדול אף יותר בעתיד הרחוק. הן מספקות את נקודת המבט של הוויה אשר נולדה במושלמות ומתוך שפיעה אלוהית. וכך, כוללים הסופיונים את שני השלבים של הקיום ההתנסותי – הן קיום מושלם והן קיום שהפך למושלם.

ילידי האוונה חייבים להשיג – מתוך קשר עם הוויות אבולוציוניות – התפתחויות התנסותיות מסוימות היוצרות יכולת לקבל את מתת הרסיס מרוחו של האב האוניברסאלי. סגל הסופיונים של בני התמותה מקבל לשורותיו לשם חברות של קבע אך ורק הוויות אשר הותכו עם רוחו של המקור והמרכז הראשון, או הוויות כדוגמת שליחי הכבידה, אשר מגלמות באופן טבוע רוח זו של האל האב.

תושבי היקום המרכזי מתקבלים לסגל ביחס של אחד לאלף – פלוגת סופיונים. הסגל מאורגן לשירות זמני בפלוגות בנות אלף חברים, כאשר היצורים המרקיעים מונים 997 לכל יליד האוונה אחד ולכל שליח כבידה אחד. וכך מגויסים הסופיונים בפלוגות, ואולם את שבועת הסופיון הם נשבעים באופן אינדיבידואלי. לשבועה זו משמעויות מרחיקות לכת, וכן חשיבות נצחית. יליד האוונה נשבע את אותה שבועה ומסופח לנצח אל הסגל.

המתגייסים מהאוונה צמודים לפלוגה אשר בה הוצבו; כאשר תלך הפלוגה ילכו אף הם. ועליכם לראות את התלהבותם בעבודה החדשה הזו כסופיונים. עצם האפשרות להתקבל לסגל הסופיונות הינה אחת מן הריגושים העילאיים של האוונה; האפשרות להפוך לסופיון מהווה את אחת מן ההרפתקאות העליונות של גזעים מושלמים אלו.

ילידי האוונה אף מתקבלים – ובאותם יחסים ממש – גם לסגל הסופיונים האחרים שישלשו בוויסג'רינגטון ולסגל הסופיונים הט'רנספאנדה. בפרדיס. לצד אפשרות צירופם לסגל הסופיונים של האוונה, מתייחסים אזרחי האוונה לשלושת הייעודים הללו כאל המטרות העליונות של נתיבתם הנשגבת.

2. שליחי הכבידה

כל אימת ששליחי הכבידה פועלים, ובכל מקום בו הם עושים כן, הסופיונים הם אלו הממונים. כלל שליחי הכבידה מצויים תחת סמכותו הבלעדית של גראנדפאנדה, והם מוקצים אך ורק לסגל הסופיונות הראשי. כבר כעת ערכם בעבור הסופיונים לא-יסולא-בפז, ובנצח העתיד הם יהיו שימושיים לעילא ולעילא. אף קבוצת יצורים תבוניים אחרת אינה מחזיקה בסגל כזה של שליחים אישיים, המסוגל להתעלות מעל לזמן ולמרחב. סוגים דומים של שליחים-רשמים, המסופחים לסגלי סופיונים אחרים, אינם אישיים; הם הינם מוחלטופיים.

שליחי הכבידה מגיעים מדיווינגטון, והם הינם מכווננים אישיים ומותאמים; ואולם, אף לא אחד מחברי הקבוצה שלנו באורסה ייטול על עצמו את המשימה להסביר את טיבו של אחד מן השליחים הללו. היננו יודעים כי הם הינם הוויות אישיות, אלוהיות, תבוניות ומבינות באופן נוגע ללב; ואלם אין אנו מבינים את הטכניקה נעדרת-הזמן שלהם לתנועה בחלל. דומה כי הם ניחנים ביכולת לעשות שימוש בכל סוגי האנרגיה, בכל המעגלים ואפילו בכבידה. סופיוני סגל בני התמותה אינם מסוגלים לחמוק מן הזמן והחלל, ואולם קיימות אישיות רוח אינסופיות-כמעט הקשורות אליהם והמצויות תחת פיקודם. היננו מתיימרים לקרוא לשליחי הכבידה אישיות, אף כי לאמיתו של דבר הן הינן הוויות על-רוחניות, אישיות בלתי-מוגבלות וחסרות כל גבול. והן משתייכות לסדר אישיות שונה לחלוטין בהשוואה לשליחים הבודדים.

אף-על-פי שמספר בלתי-מוגבל של שליחי כבידה עשוי להיות מסופח לפלוגת סופיונים, אך ורק אחד מן השליחים הללו, אשר הינו ראש וראשון להם, מצטרף לסגל הסופיונים של בני התמותה. לרשות מפקד זה עומד צוות קבוע המונה 999 שליחים עמיתים, ובנוסף הוא רשאי לקרוא למספר בלתי-מוגבל של עוזרים מקרב סגל המילואים של הסדר, כפי הנדרש בהתאם לנסיבות.

שליחי כבידה וסופיונים בני-תמותה מהוללים מגלים חיבה עמוקה ונוגעת ללב אלו לאלו; יש להם הרבה מן המשותף: הראשונים הינם רסיסים של האב האוניברסאלי שהפכו ישירות לאישיות, והאחרונים מהווים יצורים של אישיות המתקיימים כנשמה אלמותית אשר הותכה עם רסיס של אותו אב אוניברסאלי עצמו, מכוון המחשבה.

3. בני-תמותה מהוללים

רוב רובו של סגל הסופיונים הראשי מורכב מבני-תמותה מותכי-מכוונן מרקיעים. לרוב, יחד עם השרפים המאומצים והמהוללים הם מהווים 990 חברים מתוך כל פלוגת סופיונים. היחס בין בני-תמותה למלאכים משתנה מקבוצה לקבוצה, אך מספרם של בני התמותה עולה בהרבה על זה של השרפים. ילידי האוונה, הבנים הגשמיים המהוללים, הבריות האמצעדרכיות המהוללות, שליחי הכבידה והסדר העלום והחסר מהווים רק אחוז אחד מתוך הסגל; בכל פלוגה המונה אלף סופיונים שמורים אך ורק עשרה מקומות עבור אישיות אלה אשר אינן בנות-תמותה ואינן שרפיות.

אין אנו יודעים באורסה את "ייעוד הסופיונות" של בני התמותה המרקיעים של הזמן. בעת הנוכחית הם מתגוררים בפרדיס ומשרתים ארעית בסגל

האור והחיים, ואולם מסלול אימון עצום שכזה כמרקיעים, וכן התמחות כה ארוכה ביקום, חייבים להיות מתוכננים על-מנת להסמיך אותם לעמוד אף במבחני אמון גדולים הרבה יותר ועל-מנת שיוכלו להעניק שירותים של אחריות נשגבים עוד יותר.

אף-על-פי שבני-תמותה מרקיעים אלו הגיעו לפרדיס, התקבלו לסגל הסופיונות, נשלחו חזרה במספרים גדולים על-מנת להשתתף בניהול היקומים המקומיים ולסייע בניהול ענייני יקומי העל – אפילו אל מול ייעוד גלוי זה, עדיין נותרת העובדה המשמעותית שהם רשומים רק כרוחות מדרגה שישית. אין כל ספק, אם כן, כי עדיין נותר צעד נוסף בנתיבתו של סגל הסופיונות של בני התמותה. אין אנו יודעים מה טיבו של צעד זה, אך היננו מכירים בשלוש עובדות, שאליהן היננו מבקשים להפנות כאן את תשומת הלב:

1. היננו יודעים מן הרשומות כי בני-תמותה הינם רוחות מן הסדר הראשון בשעה שהם שוהים במגזרים המשניים, וכי הם מתקדמים אל הסדר השני כאשר הם מועברים למגזרים הראשיים, ואל הסדר השלישי כאשר הם מתקדמים לעולמות האימון המרכזיים של יקום העל. בני-תמותה הופכים לרוחות מסדר רביעי, או לרוחות בוגרות, לאחר שהגיעו למעגל השישי של האוונה, והופכים לרוחות מסדר חמישי בשעה שהם מוצאים את האב האוניברסאלי. בהמשך לכך, הם משיגים את הדרגה השישית של הקיום הרוחני כאשר הם נשבעים את השבועה שמכניסה אותם לעולמי-עד אל משימתם הנצחית בסגל הסופיונות של בני התמותה.

היננו מבחינים כי הסיווג הרוחני, או הציון הרוחני, נקבע על-ידי ההתקדמות בפועל מתחום אחד של שירות ביקום לתחום אחר, או במעבר מיקום אחד למשנהו; כמו כן היננו משערים כי הענקת הסיווג כרוח מן הסדר השביעי בסגל הסופיונות של בני התמותה תתרחש בד בבד עם התקדמותם להצבה נצחית לשם שירות בספירות עלומות שטרם נרשמו עד כה, וכן כתוצאה מהשגתם את האל העליון. ואולם, לאמיתו של דבר, לבד מהערות נועזות אלה אין אנו יודעים על אודות כל זאת יותר משאתם יודעים; ידיעתנו את נתיבת בני התמותה איננה מרחיקה אל מעבר לייעוד הנוכחי בפרדיס.

2. הסופיונות בני התמותה מילאו עד תום את ציווי העידנים, "היו אתם מושלמים"; הם הרקיעו בנתיב האוניברסאלי של הישג בני התמותה; הם מצאו את האל והתקבלו כראוי לסגל הסופיונות. הוויות אלה הגיעו אל הגבול הנוכחי של התקדמות רוחנית, אך לא לסופיות של מעמד רוחני מרבי. הן הגיעו אל הגבול הנוכחי של מושלמות עבור יצור, אך לא לסופיות השירות של יצור. הן התנסו במלוא הסגידה לאלוהות, אך לא בסופיות ההישג של האלוהות ההתנסותית.

3. בנות התמותה המהוללות בסגל הסופיונות של פרדיס הינן הוויות מרקיעות אשר להן ידע התנסותי של כל שלב בממשות ובפילוסופיה של החיים המלאים ביותר האפשריים של קיום תבוני; זאת בעוד במהלך עידני הרקעה זו מעולמות החומר הנמוכים ביותר ועד לגבהי הרוח של פרדיס, יצורים שורדים אלו אומנו עד מלוא יכולתם בנוגע לכל פרט ופרט של כל עיקרון אלוהי של הניהול הצודק והיעיל – כמו גם הרחום והסבלני – של הבריאה האוניברסאלית של הזמן והמרחב.

היננו סבורים כי בני התמותה זכאים לחלוק עימנו את דעותינו, וכי הינכם חופשיים לשער יחד עימנו בנוגע למסלולן של הייעוד הסופי של סגל הסופיונות של פרדיס. לנו נראה כי ברור שהמשימות הנוכחיות של היצורים האבולוציוניים אשר הפכו-מושלמים הינן בבחינת קורסים על-תיכוניים בהבנת היקום ובניהול יקומי העל; וכולנו שואלים: "מדוע זה האלים דואגים וטורחים להכשיר את בני התמותה השורדים באופן כה יסודי בטכניקה של ניהול היקום?"

4. שרפים מאומצים

רבים מן השומרים הנאמנים של בני התמותה מורשים לעבור יחד עם בני האדם מושא שמירתם דרך נתיבת ההרקעה, ורבים ממלאכים שומרים אלו, לאחר שהפכו מותכי-אב, מצטרפים לנתיביהם בהישבעם את שבועת הסופיונות, ובקבלם לנצח את הייעוד של עמיתיהם בני התמותה. מלאכים אשר עוברים דרך חווית ההרקעה של הוויות בנות-תמותה עשויים לחלוק בייעוד של טבע האדם; באופן זה, הם עשויים להתקבל לנצח לסגל הסופיונות. מספרים גדולים מן השרפים המאומצים והמהוללים מסופחים לסגלי הסופיונות השונים אשר אינם של בני-תמותה.

5. בנים גשמיים מהוללים

ביקומי הזמן והמרחב קיימת האפשרות לפיה מורשים האזרחים האדמיים של המערכות המקומיות – בשעה שקבלת משימתם הפלנטארית מתעכבת מאוד – להגיש בקשה על-מנת לקבל שחרור ממעמד אזרחות הקבע שלהם. באם בקשה שכזו מתקבלת, הם מצטרפים לעולי הרגל המרקיעים בבירות היקומים, ומשם ממשיכים הלאה אל עבר פרדיס ואל סגל הסופיונות של בני התמותה.

כאשר עולם אבולוציוני מתקדם מגיע לעידנים המאוחרים של תקופות האור והחיים, עשויים הבנים הגשמיים, אדם וחווה הפלנטאריים, לבחור להפוך לבני-אדם, לקבל מכווננים ולצאת אל המסע האבולוציוני של הטיפוס מעלה ביקום, מסע המוביל אל סגל הסופיונות של בני התמותה. בנים גשמיים מסוימים מאלו פשלו חלקית, או ערקו טכנית ממשימתם כמאיצים ביולוגיים, כפי שעשה אדם באורנטיה; במקרים אלו נאלצים הם לאמץ את המהלך הטבעי של בני-אדם בעולם, לקבל מכווננים, לעבור דרך המוות ולהתקדם באמצעות האמונה דרך משטר ההרקעה, שלאחריו מגיעים הם לפרדיס ולסגל הסופיונות של בני התמותה.

לא ניתן למצוא בנים גשמיים אלו בפלוגות סופיונים רבות. נוכחותם מעניקה פוטנציאל רב לאפשרויות של שירות גבוה לקבוצה שכזו, ולעולם נבחרים הם כמנהיגיה. אם שני בני הזוג העדניים מסופחים לאותה קבוצה, הם לרוב מורשים לפעול במשותף, כאישיות אחת. זוגות מרקיעים שכאלו מצליחים בהרפתקת השילוש הרבה יותר מאשר בני-תמותה מרקיעים.

6. בריות אמצעדרכיות מהוללות

בפלנטות רבות נוצרים יצורים אמצעדרכיים במספרים גדולים, ואולם רק לעיתים רחוקות הם נשארים בעולם אשר בו נולדו לאחר שזה התייצב במעמד של אור וחיים. או אז, או מעט לאחר מכן, הם משוחררים ממעמדם כאזרחים קבועים ומתחילים בהרקעה לעבר פרדיס, בעוברם דרך העולמות המורונטיים, יקום-העל והאוונה בחברת בני התמותה של הזמן והמרחב.

היצורים האמצעדרכיים של היקומים השונים נבדלים רבות אלו מאלו במקורם ובטיבם, ואולם, כולם מיועדים לאחד מסגלי הסופיונים של פרדיס. בסופו של דבר, כל האמצעדרכיים המשניים מותכים עם מכונן ומתקבלים לסגל בני התמותה. רבות מפלוגות הסופיונים כוללות בקרבן אחת מן ההוויות המהוללות האלה.

7. מבשרי האור

כל פלוגת סופיונים מונה בעת הנוכחית 999 אישיות במעמד אישיות תחת שבועה, חברות קבועות. המקום הריק נתפס על-ידי ראש מבשרי האור, המסופח בכל משימה בודדת. ואולם, הוויות אלה הינן אך בבחינת חברות זמניות בסגל.

כל אישיות שמימית אשר מסופחת לשירותו של סגל סופיונות כלשהו מכונה בשם מבשרת אור. הוויות אלה אינן נשבעות את שבועת הסופיונים, ואף-על-פי שהן כפופות לארגון של הסגל, הן אינן חברות קבועות בו. קבוצה זו עשויה לכלול שליחים בודדים, סופרנאפים, סקונאפים, אזרחי פרדיס או צאצאיהם ששולשו – כל הוויה הנחוצה לשם הוצאתה אל הפועל של משימה סופיונית זמנית. האם הוויות אלה תסופחנה לסגל במשימתו הנצחית, את זאת אין אנו יודעים. עם סיום הסיפוח, חוזרים מבשרי האור הללו למעמדם הקודם.

במבנה הנוכחי של סגל הסופיונות של בני התמותה קיימים אך ורק שישה סוגים של חברים קבועים. כפי שניתן לצפות, הסופיונים עוסקים רבות בהשערות בנוגע לזהותם של חבריהם העתידיים, ואולם קיימת ביניהם הסכמה מועטה בלבד.

לעיתים תכופות היננו מעלים באוורסה השערות באשר לזהות הקבוצה השביעית של הסופיונים. היננו בוחנים רעיונות רבים, הכוללים הצבה אפשרית של חלק מן הסגלים המצטברים של הקבוצות הרבות ששולשו בפרדיס, בוויסג'רינגטון ובמעגל הפנימי של האוונה. ואפילו הועלתה ההשערה שסגלי הסופיונות יורשו לשלש רבים מעוזריהם בעבודת ניהול היקומים, במידה ואלו מיועדים לשרת ביקומים המצויים כעת במהלך היווצרותם.

אחד מאיתנו מחזיק בדעה שאת המקום הריק הזה בסגל תמלא הוויה מסוג כלשהו, אשר מקורה הוא ביקום החדש של שירותו העתידי; אחר נוטה להאמין שמקום זה ימלא על-ידי סוג מסוים של אישיות פרדיס אשר טרם נבראה, ואשר טרם התממשה-לבסוף או שולשה. אך קרוב לוודאי שנמשיך להמתין עד לכניסת הסופיונים לשלב ההישג הרוחני השביעי שלהם, בטרם נדע את הדבר לאשורו.

8. הטרנסצנדנטאלרים

חלק מן ההתנסות של בן התמותה שהפך מושלם כסופיון בפרדיס כוללת את הניסיון להבין את טיבן ואת אופן פעולתן של יותר מאלף קבוצות של אזרחי-העל הטרנסצנדנטאליים של פרדיס, הוויות שהתממשו-לבסוף בעלות תכונות מוחלטות. במגעייהם עם אישיות-על אלה, מקבלים הסופיונים המרקיעים סיוע רב בדמות ההנחיה המועילה של סדרים רבים של סועדים טרנסצנדנטאליים, אשר משימתם הינה להציג את הסופיונים המפותחים בפני אחיהם החדשים מפרדיס. כלל הסדר של הטרנסצנדנטאלרים מתגורר במערב פרדיס, פאזור עצום ממדים אשר אותו מאכלסים הם לבדם.

בעת הדיון על אודות הטרנסצנדנטאלרים, היננו מוגבלים לא רק בשל מגבלות ההבנה האנושית, אלא גם על-ידי תנאי ההרשאה החלים על התגלויות אלה העוסקות באישיות פרדיס. הוויות אלה אינן קשורות בשום צורה ואופן להרקעתם של בני התמותה להאוונה. לקהילה העצומה של הטרנסצנדנטאלרים של פרדיס אין כל נגיעה לענייניה של האוונה, או לענייני שבעת יקומי העל, משום שהם עוסקים אך ורק בניהול-העל של ענייני יקום האב.

כיצורים, ביכולתכם להגות בבורא, ואולם תתקשו להבין כי קיים אוסף עצום ומגוון של הוויות תבוניות אשר אינן בוראות ואף אינן ברואות. הטרנסצנדנטאלרים הללו אינם בוראים אף בריה, ומעולם לא נבראו בעצמם. בעת שנדון במקורם, ועל-מנת להימנע מלעשות שימוש במושג חדש – כינוי שרירותי וחסר משמעות – היננו סבורים כי מוטב יהיה אם נאמר כי הטרנסצנדנטאלרים פשוט מתממשים-לבסוף. בהחלט ייתכן שלמוחלט האלוהי הייתה נגיעה למקורם, וכי הוא משפיע על ייעודם, ואולם הוויות ייחודיות אלה אינן נשלטות כעת על-ידי המוחלט האלוהי. הן כפופות לאל

המרבי, ושהותן הנוכחית בפרדים נתונה לפיקוחו ולהכוונתו של שילוש פרדים בכל המובנים.

אף כי כל בני התמותה המגיעים לפרדים מתרועעים תכופות עם הטרנסצנדנטאלרים, כפי שהם עושים כן עם אזרחי פרדים, קורה שהמגע הרציני הראשון של האדם עם הטרנסצנדנטאלר מתרחש באותו מאורע ראוי לציון, בשעה שהוא עומד כחבר בקבוצת סופיונים חדשה במעגל הקבלה של הסופיונים, בעוד ראש הטרנסצנדנטאלרים, העומד בראש האדריכלים של יקום האב, מנהל את שבועת הנצח לשילוש.

9. אדריכלי יקום האב

האדריכלים של יקום האב הינם הסגל השולט של הטרנסצנדנטאלרים של פרדים. סגל שלטוני זה מונה 28,011 אישיות הניחנות בדעת ברמת מאסטר, ברוח עילאית ובמוחלטופיות נשגבת. העומד בראש קבוצה רבת-הוד זו, אדריכל המאסטר הבכיר, הוא המתאם והעומד בראש של כל ההוויות התבוניות בפרדים אשר הינן מתחת לרמת אלוהות.

האיסור השישה-עשר בהרשאה המאשרת מסמכים אלו קובע: "אם יהא הדבר נכון, ניתן לגלות את עובדת קיומם של האדריכלים של יקום האב ושל עמיתיהם, אך לא ניתן לגלות במלואם את מקורם, את טיבם ואת ייעודם." לעומת זאת, היננו מורשים ליידע אתכם כי אדריכלי מאסטר אלו קיימים בשבע רמות המוחלטופי. שבע הקבוצות האלה מסווגות כדלקמן:

1. **רמת פרדים.** אך ורק האדריכל הבכיר, או הראשון שהתממש-לבסוף, פועל ברמה הזו, אשר הינה הגבוהה ביותר מכל רמות המוחלטופי. אישיות מרבית זו – אשר איננה בוראת ואשר לא נבראה – התממשה לבסוף בשחר הנצח ופועלת כעת כמתאמת המעודנת של פרדים ושל עשרים-ואחד העולמות של פעולותיו הנלוות.

2. **רמת האוונה.** ההתממשות-לבסוף השנייה הניבה שלושה מתכנני מאסטר ומנהלים מוחלטופיים, אשר הקדישו עצמם תמיד לתיאום של מיליארד הספירות המושלמות של היקום המרכזי. המסורת של פרדים מספרת כי שלושת האדריכלים הללו, יחד עם עצתו של האדריכל הבכיר אשר התממש-לבסוף עוד קודם לכן, תרמו לתכנונה של האוונה, ואולם אין אנו יודעים את דברים לאשורם.

3. **רמת יקום-העל.** הרמה המוחלטופית השלישית כוללת את שבעת אדריכלי המאסטר של שבעת יקומי העל, אשר כעת, כקבוצה, מבילים את זמנם – הנחלק באופן שווה בעיקרו – עם שבע רוחות האב בפרדים ועם שבעת המבצעים העליונים בשבעת העולמות המיוחדים של הרוח האינסופית. הם הינם מתאמי-העל של היקום המקיף.

4. **רמת החלל הראשית.** קבוצה זו מונה שבעים אדריכלים, והיננו משערים כי הם עוסקים בתוכניות המרביות הנוגעות ליקום הראשון של החלל החיצון, הנע כעת אל מעבר לגבולות שבעת יקומי העל הנוכחיים.

5. **רמת החלל השניונית.** סגל חמישי זה של אדריכלים מונה 490 חברים. ושוב, היננו משערים כי הם בוודאי נוגעים ליקום השני של החלל החיצון, מקום בו הפיזיקאים שלנו גילו זה מכבר תנועות אנרגיה מובחנות.

6. **רמת החלל השלישונית.** קבוצה שישית זו של אדריכלי מאסטר מונה 3,430 חברים, ובאופן דומה, היננו מסיקים כי אפשר שהם עוסקים בתוכניות העצומות בעבור היקום השלישי של החלל החיצון.

7. **רמת החלל הרבעונית.** סגל אחרון זה הינו הגדול מכולם, והוא מונה 24,010 אדריכלי מאסטר. ואם תקפות השערותינו הקודמות, כי אז חייב הוא להיות קשור ליקום הרביעי והאחרון של יקומי החלל החיצון ההולכים וגדלים כל העת.

שבע קבוצות אדריכלי אב אלה מונות 28,011 מתכנני יקום. בפרדים קיימת מסורת לפיה בנצח העבר נערך ניסיון ההתממשות-לבסוף של אדריכל המאסטר ה-28,012 במספר, ואולם הוויה זו נכשלה בניסיונה להפוך למוחלטופית וחוותה את היבלעות האישיות אל קרבו של המוחלט האוניברסאלי. ייתכן שהסדרה העולה של אדריכלי האב הגיעה לגבול המוחלטופיות באדריכל ה-28,011 וכי הניסיון ה-28,012 נתקל ברמת הנוכחות המתמטית של המוחלט. במילים אחרות, ברמת ההתממשות-לבסוף ה-28,012, איכות המוחלטופיות הייתה שקולה לרמתו של האוניברסאלי והגיעה לערכו של המוחלט.

מצד ארגונם התפקודי, פועלים שלושת האדריכלים המפקחים על האוונה כעוזריו-עמיתיו של אדריכל פרדים הבודד. שבעת האדריכלים של יקומי-העל משמשים כמתאמיהם של שלושת מפקחי האוונה. שבעים המתכננים של היקומים ברמת החלל החיצון הראשית משמשים כעת כעוזריהם-עמיתיהם של שבעת האדריכלים של שבעת יקומי העל.

לרשות אדריכלי יקום האב עומדות קבוצות רבות של סייעים ושל עוזרים, לרבות שני סדרים עצומים של מארגני כוח: קאָרְגָנִי כוח מאסטר ראשיים המתממשים-לבסוף ומאָרְגָנִי כוח מאסטר טרנסצנדנטאליים עמיתים. אין להתבלבל בין מארגני כוח מאסטר אלו לבין מנהלי הכוח, אשר משתייכים ליקום המקיף.

כלל ההוויות הנוצרות כתוצאה מן האיחוד בין ילדי הזמן לאלו של הנצח – כדוגמת צאצאיהם-ששולשו של הסופיונים ושל אזרחי פרדים – עוברות

למשמורתם של אדריכלי המאסטר. ואולם, מכל יתר היצורים, או הישויות, אשר התגלו כפועלים ביקומים המאורגנים בעת הנוכחית, אך ורק השליחים הבודדים והרוחות בעלות-ההשראה ששולשו מקיימים קשר עקבי כלשהו עם הטרנסצנדנטאליים ועם אדריכלי יקום האב.

אדריכלי המאסטר מעניקים אישור טכני להקצאת הבנים הבוראים לאתריהם בחלל לשם ארגון היקומים המקומיים. קיים קשר הדוק מאוד בין אדריכלי המאסטר לבין הבנים הבוראים של פרדיס, ואף כי יחסים אלו נותרים עלומים, הובא לידיעתכם הקשר בין האדריכלים לבין הבוראים העליונים של היקום המקיף במסגרת מערכת היחסים של השילוש ההתנסותי הראשון. שתי הקבוצות האלה – יחד עם ההווה העליונה המתפתחת וההתנסותית – מהוות את השילוש המרבי של הערכים הטרנסצנדנטאליים ושל המשמעויות של יקום האב.

10. ההרפתקה המרבית

אדריכל המאסטר הראשי חולש על שבע סגלי הסופיונות, אשר הם:

1. סגל הסופיונות של בני התמותה.

2. סגל הסופיונים מפרדיס.

3. סגל הסופיונים ששולשו.

4. סגל הסופיונים האחודים ששולשו.

5. סגל הסופיונים מהאוונה.

6. סגל הסופיונים הטרנסצנדנטאליים.

7. סגל בני הגורל העלומים.

לכל אחד מן הסגלים הללו של גורל יש מנהל העומד בראשו, ושבעת המנהלים הללו מהווים יחד את מועצת הגורל העליונה של פרדיס; ובמהלך העידן האוניברסאלי הנוכחי, גראנדפאנדה הוא העומד בראש גוף עליון זה, המקצה את המשימות ביקום עבור ילדי הגורל המרבי.

התאספותם יחד של שבעת סגלי הסופיונים הללו מסמלת את מציאות גיוס הפוטנציאלים, את האישויות, את הדעת, את הרוחות, את המוחלטות ואת הממשויות ההתנסותיות, אשר קרוב לוודאי מתעלות אפילו מעל לתפקודיה העתידיים של ההווה העליונה ביקום האב. אך סביר כי שבעת סגלי הסופיונים הללו מסמלים את הפעילות הנוכחית של השילוש המרבי, העוסק בגיוס הכוחות של הסופי ושל המוחלטות כהכנה לקראת אותן התפתחויות בלתי-נתפשות ביקומי החלל החיצון. דבר כגיוס הזה לא התרחש מאז אותם זמנים רחוקים מזה נצח, בשעה ששילוש פרדיס גייס באופן דומה את אותן אישיות אשר התקיימו בפרדיס ובהאוונה, ומינה אותן לשמש כמנהלות וכשליטות של שבעת יקומי העל המתוכננים של הזמן והמרחב. שבעת סגלי הסופיונים מייצגים את תשובתו האלוהית של היקום המקיף לצרכים העתידיים של הפוטנציאלים שטרם-התפתחו ביקומים החיצוניים של הפעילויות העתידיות-הנצחיות.

היננו מסתכנים במתן תחזית על אודות יקומים חיצוניים עתידיים וגדולים יותר אשר בהם עולמות מיושבים, ספירות חדשות המיושבות בסדרים חדשים של הוויות מעודנות וייחודיות, יקום חומרי נשגב במרביותו, בריאה עצומה אשר חסרה רק פרט אחד חשוב – נוכחותה של התנסות סופית ממשית בחיים האוניברסאליים של הקיום ההרקעתי. יקום שכזה ייברא מתוך מגבלה התנסותית עצומה שהינה: היעדר ההשתתפות של העליון הכול-יכול בהתפתחותו. כל היקומים החיצוניים הללו ייהנו מן הסעד שאין-דומה-לו ומשליטת-העל השמימית של הווה העליונה; ואולם, עצם עובדת נוכחותה הפעילה תמנע את השתתפותם בהתממשותה של האלוהות העליונה.

בעידן הנוכחי של היקום סובלות האישויות המתפתחות של היקום המקיף מקשיים רבים הנגרמים עקב ההתממשות הבלתי-מוגמרת של ריבונות האל העליון; ואולם, כולנו חולקים בהתנסות הייחודית של התפתחות. אנו היננו מתפתחים בו והוא מתפתח בנו. בזמן כלשהו בנצח העתיד, תהא התפתחותה של האלוהות העליונה בבחינת עובדה מוגמרת של ההיסטוריה של היקום, וההזדמנות להשתתף בהתנסות מופלאה זו תחלוף מעל במת הפעילות הקוסמית.

ואולם, אלו מאתנו אשר רכשו התנסות ייחודית זו במהלך ילדותו של היקום, ישמרו עליה כעל אוצר במשך כל נצח העתיד. ורבים מאיתנו משערים כי תהא זו משימת המילואים המצטברים בהדרגה של בני התמותה המרקיעים אשר הפכו-מושלמים והנמנים על סגל הסופיונות, ובנוסף להם גם של ששת הסגלים האחרים, אשר, בדומה לכך, ממשיכים לגייס לשורותיהם, ולנהל את היקומים החיצוניים הללו בניסיון לפצות על החוסר ההתנסותי שלהם, הנובע מאי-השתתפותם באבולוציה של ההווה העליונה בזמן ובמרחב.

חוסרים אלו הינם בלתי-נמנעים בכל רמות הקיום ביקום. כעת, במהלך עידן היקום הנוכחי, אנו – אלו הנמנים על רמות הקיום הרוחניות הגבוהות יותר – יורדים לנהל את היקומים האבולוציוניים ולסעוד את בני התמותה המרקיעים, ובכך מנסים לכפר על חסריהם במציאויות ההתנסות הרוחנית

ואף כי לאמיתו של דבר אין אנו יודעים כהוא זה על אודות תכניותיהם של אדריכלי יקום האב בנוגע לבריאות חיצונית אלה, אף-על-פי-כן היננו בטוחים בוודאות באשר לשלושה דברים:

1. למעשה קיימת מערכת חדשה ועצומה של יקומים המצויים במהלך הדרגתי של ארגון במרחבי החלל החיצון. סדרים חדשים של בריאות פיזיות, וכן מעגלי-ענק של יקומים על-גבי יקומי הרוחשים הרחק מעבר לגבולות הנוכחיים של הבריאות המיושבות והמאורגנות, ניתנים לצפייה בפועל באמצעות הטלסקופים שלכם. בעת הנוכחית, בריאות חיצונית אלה הינן פיזיות לחלוטין; ככל הנראה הן בלתי-מיושבות, ודומה כי הן אף נעדרות ניהול בידי בריות.

2. מזה עידן ועידנים נמשך הגיוס המסתורי והבלתי-מוסבר בעליל של ההוויות המרקיעות שהפכו-מושלמות של הזמן והמרחב, יחד עם ששת סגלי הסופיונים האחרים.

3. בצמוד להתרחשויות אלה, צוברת אישיות האלוהות העליונה כוח פריבון הכול-יכול של בריאות-העל.

בעודנו צופים בשילוש התפתחויות זה, המערב יצורים, יקומים ואלוהויות, האם ניתן להלין על כך שהיננו מצפים שדבר-מה חדש ועלום מתקרב לידי מימוש ביקום האב? האין זה אך טבעי שנשייך את הגיוס והארגון הממושכים של היקומים הפיזיים, המתרחשים ברמה אשר טרם נודעה עד כה, וכן את הופעת האישיות של ההווה העליונה, לתוכנית מדהימה זו, המכוונת לשם רוממות בני התמותה של הזמן אל עבר מושלמות אלוהית – ולגיוסם לאחר-מכן בפרדיס לסגל הסופיונות – כהצבה וכייעוד הלוטים במסתורין אוניברסאלי? האמונה ההולכת ונפוצה בכלל אוורסה היא כי סגלי הסופיונות הנאספים מיועדים לשם שירות עתידי כלשהו ביקומי החלל החיצון, היכן שאנו כבר מסוגלים לזהות את הצטברותם של שבעים-אלף צבירי חומר, לכל הפחות, אשר כל אחד מהם גדול מכל אחד מיקומי העל הנוכחיים.

בני-תמותה אבולוציוניים נולדים על הפלנטות בחלל, עוברים דרך העולמות המורונטיים, מרקיעים ביקומי הרוח, חוצים את ספירות האוונה, מוצאים את האל, מגיעים לפרדיס ומצורפים לסגל הסופיונות הראשי, שם הם ממתינים למשימת השירות הבאה שלהם ביקום. קיימים שישה סגלי סופיונות אחרים המצויים בתהליך היאספות, אך גראנדפאנדה, בן התמותה המרקיע הראשון, עומד בראש כל סדרי הסופיונים של פרדיס. ובראותנו מחזה נשגב זה, כולנו קוראים: איזה ייעוד רב-הוד לילדי הזמן אשר מוצאם-חייתי! איזה ייעוד רב-הוד לבנים הגשמיים של החלל!

[הובא בחסותם המשותפת של יועץ אלוהי ושל אחד בלא שם ומספר אשר הוסמכו לפעול כך על-ידי עתיקי היומין באוורסה].

~~~~~

שלושים-ואחד מסמכים אלו, המתארים את טיב האלוהות, את ממשות פרדיס, את הארגון ואת הפעולה של היקום המרכזי ושל יקומי העל, את אישיותות היקום המקיף ואת הייעוד הגבוה של בני התמותה האבולוציוניים, נתמכו, נוסחו והועברו לשפה האנגלית על-ידי מועצה גבוהה בת עשרים-וארבעה מנהלים של אורונטון, אשר פועלים בהתאם להרשאה שהונפקה על-ידי עתיקי היומין באוורסה, ואשר הנחתה אותנו באשר למה שעלינו לעשות באורנטיה, מספר 606 של שטֶנְגֶה, בנוֹרְלֶטְנֶאדֶק של נבאדון, בשנת 1934 לספירה.

הספר של אורנטיה

מסמך 32

ההתפתחות של היקומים המקומיים

יקום מקומי הינו פרי מלאכתו של בן בורא מסדר המיכאלים מפרדים. היקום המקומי מורכב ממאה קונסטלציות, אשר כל אחת מהן כוללת מאה מערכות של עולמות מיושבים. כל מערכת כזו תכלול בסופו של דבר כאלף ספירות מיושבות.

כלל היקומים הללו של זמן ומרחב הינם אבולוציוניים. לעולם מתקדמת התוכנית היצירתית של המיכאלים מפרדים בנתיב הפיתוח ההדרגתי וההתפתחות המדורגת של היכולות ושל הטבע הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים של מגוון היצורים הנכללים במסגרת הסדרים השונים של הספירות המרכיבות יקום מקומי מעין זה.

אורנטיה משתייכת ליקום מקומי אשר הריבון שלו הוא האל-אדם של נבאדון, ישוע מנצרת ומיכאל מסאלון. וכל תכניותיו של מיכאל בעבור היקום המקומי הזה אושרו במלואן על-ידי שילוש פרדים עוד בטרם יצא להרפתקה העליונה של החלל.

בני האל רשאים לבחור את תחומי פעילותם כבוראים, ואולם הבריאות החומריות האלה נצפו ותוכננו במקור על-ידי אדריכלי יקום האב.

1. הופעתם הפיזית של היקומים

התפעולים הטרומ-יקומיים של כוח-החלל ושל האנרגיות הקדומניות הינם מלאכתם של מארגני כוח המאסטר של פרדים; ואולם, כאשר האנרגיה המגיחה הופכת להיות תגובתית לכבידה מקומית או קווית בתחומי יקום-העל, אלו נסוגים ממלאכתם זו לטובת מנהלי הכוח של יקום-העל הנדון.

מנהלי כוח אלו פועלים לבדם בשלבי הקדם-חומר והטרומ-כוח של בריאת יקום מקומי. אין לבן בורא הזדמנות להתחיל בארגון היקום, עד אשר מנהלי הכוח מצליחים להניע באופן מספק את אנרגיות החלל על-מנת לספק בסיס חומרי – שמשות אמיתיות וספירות חומריות – בעבור היקום המגיח.

כלל היקומים המקומיים הינם בקירוב בעלי אותו פוטנציאל אנרגטי, אף כי הם נבדלים זה מזה במידה רבה בממדיהם הפיזיים, ואף כי הם עשויים להיבדל מעת לעת בתכולה של חומר-נראה. המתת של מטען הכוח ושל פוטנציאל-החומר של יקום מקומי נקבעים הן על-ידי התפעולים של מנהלי הכוח ושל קודמיהם, הן על-ידי פעילויות הבן הבורא והן על-ידי מתת השליטה הפיזית הטבועה שבה מחזיקה עמיתתו היצירתית.

מטען האנרגיה של יקום מקומי הינו, בקירוב, אחד חלקי מאה-אלף של מתת הכוח של יקום-העל שלו. במקרה של נבאדון, יקומכם המקומי, המסה של החומר הינה מעט פחותה מכך. מנקודת מבט פיזית, לנבאדון מוקנית כל המתת הפיזית של אנרגיה ושל חומר העשויים להימצא בכל בריאה מקומית אחרת באורונטון. המגבלה הפיזית היחידה להתרחבותו ההתפתחותית של היקום של נבאדון נעוצה בכמות המטען של אנרגיית-חלל המוחזקת על-ידי שליטת הכבידה של איחוד הכוחות והאישיות של מנגנון היקום המשולב.

כאשר האנרגיה-חומר הגיעה לשלב מסוים של הגשמת מסה, מופיע על הבמה בן בורא מפרדים, אשר אליו מתלווה בת יצירתית של הרוח האינסופית. בה בעת עם הופעתו של הבן הבורא, מתחילה העבודה על הספירה הארכיטקטונית אשר עתידה להפוך לעולם המטה של היקום המקומי המתוכנן. במשך עידנים ארוכים בריאה מקומית שכזו מתפתחת, שמשות הופכות יציבות, פלנטות נוצרות ונכנסות אל מסלוליהן, בעוד נמשכת מלאכת יצירת העולמות הארכיטקטוניים אשר עתידים לשמש כמטה הקונסטלציה וכבירותיהן של המערכות.

2. ארגון היקום

מנהלי הכוח והוויות אשר מקורן במקור והמרכז השלישי מקדימים את הבנים הבוראים בארגונו של היקום. מאנרגיית החלל אשר אורגנה עוד קודם ככזאת, פונן הבן הבורא שלכם, מיכאל, את העולמות המיושבים של יקום נבאדון, ומני אז מקדיש הוא עצמו בדבקות לניהולם. מן האנרגיה אשר נתקיימה עוד קודם לכן, מגשימים בנים אלוהיים אלו חומר נראה-לעין, מתכננים יצורים חיים, ויוצרים – בשיתוף נוכחות הרוח האינסופית ביקום – פמליה מגוונת של אישיות רוחניות.

מנהלי הכוח ובקרי האנרגיה הללו, אשר הקדימו בהרבה את הבן הבורא בשלב העבודה הפיזית המקדמית של ארגון היקום, משרתים לאחר מכן בשיתוף רב-הוד עם בן יקום זה, ולנצח נותרים קשורים לשליטתן של אותן אנרגיות אשר הם עצמם ארגנו והזרימו במעגלים במקור. בסאלווינגטון פועלים כעת אותם מאה מרכזי כוח אשר שיתפו פעולה עם הבן הבורא שלכם בעת יצירתו המקורית של יקום מקומי הזה.

פעולת הבריאה הפיזית הראשונה אשר הושלמה בנבאדון נכללה בארגון עולם המטה – הספירה הארכיטקטונית של סאלווינגטון – על לווייניו. מעט יותר ממיליארד שנים, כמניין הזמן הנוכחי בפלנטה שלכם, חלפו למן התנועות הראשונות של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, ועד להגעת הסגל החי לספירות המושלמות של סאלווינגטון. מיד לאחר בנייתה של סאלווינגטון, נברא מאה עולמות המטה של הקונסטלציות המתוכננות ועשרת-אלפים ספירות המטה של המערכות המקומיות המתוכננות של השליטה והניהול הפלנטאריים, יחד עם לווייניהן הארכיטקטוניים. עולמות ארכיטקטוניים שכאלו מתוכננים לשפן הן אישיות רוחניות וחומריות, והן את שלבי הביניים המורכבים, או שלבי המעבר, של ההווה.

סאלווינגטון, המטה של נבאדון, ממקם בדיוק במרכז מסת-האנרגיה של היקום המקומי. ואולם, יקומכם המקומי אינו מערכת אסטרונומית בודדת, אף כי מערכת גדולה אכן קיימת במרכזו הפיזי.

סאלווינגטון הינו המטה האישי של מיכאל מנבאדון, אך לא תמיד הוא ימצא שם. בעוד שפעולתו החלקה של יקומכם המקומי איננה דורשת עוד את נוכחותו הקבועה של הבן הבורא בספירת הבירה, עובדה זו לא הייתה נכונה בעידנים המוקדמים יותר של הארגון הפיזי. בן בורא איננו יכול לעזוב את עולם המטה שלו בטרם הושלם ייצוב הכבידה של התחום באמצעות הפיכת אנרגיה מספיקה לחומר, זאת על-מנת לאפשר למערכות ולמעגלים השונים לאזן את אלו של על-ידי משיכה חומרית ההדדית.

משמושלת התוכנית הפיזית של יקום, הבן הבורא מתכנן את תכניתו לבריאת חיים בשיתוף עם הרוח היצירתית; או אז מתחילה נציגה זו של הרוח האינוסופית את תפקידה ביקום כאישיות בוראת מובחנת. משנוסחה ובוצעה פעולת בריאה ראשונה זו, מפציע לידי קיום כוכב הבוקר הזוהר, הביטוי האישיותי של מושג יצירתי ראשוני זה של זהות ושל אידיאל אלוהותי. זהו המנהל הראשי של היקום, עמיתו האישי של הבן הבורא, אשר דומה לו בכל ההיבטים הנוגעים לאישיות, אף כי הינו מוגבל בבירור במאפייני האלוהיות.

וכעת, משסופק יד-ימינו, עוזרו ומנהלו הראשי של הבן הבורא, ממשיך תהליך ההבאה לכדי קיום של מערך נפלא ורחב של יצורים מגוונים. בניו ובנותיו של היקום המקומי ממשמשים ובאים, וזמן קצר לאחר מכן מסופק בעבור אותה בריאה גם הממשל, המשתרע ממועצות היקום העליונות ועד לאבות הקונסטלציות ולריבונות המערכות המקומיות – אותם צבירי עולמות אשר מתוכננים להפוך בהמשך לביתם של מגוון הגזעים בני התמותה של היצורים הרצוניים; ועל כל אחד מן העולמות הללו יחלוש נסיך פלנטארי.

ואז, משיקום שכזה אורגן באופן כה שלם, ומשאויש בשלמותו, מקבל הבן הבורא את הצעת האב לברוא אדם בן-תמותה בצלמם האלוהי.

עדיין נמשך תהליך ארגון המשכנות הפלנטאריים בנבאדון; זאת משום שיקום זה הוא אכן צביר עול ימים בקרב עולמות הכוכבים והפלנטות של אורוונטון. על-פי הרישום האחרון, קיימות בנבאדון 3,840,101 פלנטות מיושבות, ואילו שְׁטֵנְיָה, המערכת המקומית של עולמכם, הינה נציגה אופיינית למדי של מערכות אחרות.

שטניה איננה מערכת פיזית אחידה, יחידה אסטרונומית אחת, או ארגון אסטרונומי אחד. 619 עולמותיה המיושבים ממקמים ביותר מחמש-מאות מערכות פיזיות שונות. ורק בחמש מהן יש יותר משני עולמות מיושבים, ומתוכן, רק באחת יש ארבע פלנטות מיושבות; זאת בעוד שקיימות ארבעים-ושש מערכות אשר בהן שני עולמות מיושבים.

מערכת העולמות המיושבים של שטניה מרוחקת מאוד מאונֶרְסָה ומאותו צביר שמשות עצום המשמש פֶּמְרֶכֶז הפיזי, או כמרכז האסטרונומי, של יקום-העל השביעי. המרחק מִירוֹשֶׁם, המטה של שטניה, ועד למרכז הפיזי של יקום-העל של אורוונטון, הנמצא אי-שם הרחק בהיקף הדחוס של שביל-החלב, הינו מעל למאתיים אלף שנות-אור. שטניה מצויה בפריפריה של היקום המקומי, ונבאדון מצוי כעת קרוב מאוד לקצהו של אורוונטון. המרחק ממערכת העולמות המיושבים החיצונית ביותר ועד למרכזו של יקום-העל, עומד על מעט פחות ממאתיים-וחמישים אלף שנות אור.

היקום של נבאדון חג כעת הרחק לעבר החלק הדרומי והמזרחי של מסלול יקום-העל של אורוונטון. היקומים השכנים הקרובים ביותר הם: אָנְאָלֹן, הֶנְסֶלֹן, סְאָנְסֶלֹן, פֶּוֹרְטָאָלֹן, ווֹלְנֶרְיֶג, פְּאָנוֹוִיֶג וְאֶלְוֶרְיֶג.

ואולם, סיפור התפתחותו של יקום מקומי הוא ארוך. המסמכים הנוגעים ליקום-העל מציגים נושא זה; אלו שבחלק זה עוסקים בבריאות המקומיות, וממשיכים לעסוק בו, ואלו הבאים אחר-כך, הנוגעים להיסטוריה ולייעוד של אורנטיה, משלימים את היריעה. ואולם, תוכלו להבין כראוי את ייעודם של בני התמותה של בריאה מקומית שכזאת אך ורק מתוך קריאה קפדנית בסיפור חייו ובתורתו של הבן הבורא שלכם, כפי שהוא חי פעם חיי אדם, בדמות בשר ודם, בעולם האבולוציוני שלכם ממש.

3. הרעיון האבולוציוני

הבריאה היחידה אשר עומדת איתן באופן מושלם היא האוונה, היקום המרכזי, אשר נברא ישירות על-ידי מחשבתו של האב האוניברסאלי ומילתו

של הבן הנצחי. האוונה הינו יקום קיומי, מושלם ושלם, המקיף את בִּיתָן של האלוהויות הנצחיות, מרכזם של הדברים כולם. הבריאות של שבעת יקומי-העל הינן סופיות, אבולוציוניות ומצויות בהתקדמות מתמדת.

מקורן של כל המערכות הפיזיות של הזמן והמרחב הוא אבולוציוני. עד אשר הן נכנסות אל תוך המעגלים המיוצבים של יקומי-העל שלהן, מערכות אלה אפילו אינן מיוצבות מבחינה פיזית. וכך, אף היקום המקומי איננו מיוצב באור ובחיים בטרם מוצו האפשרויות הפיזיות שלו להתרחבות ולהתפתחות, ובטרם יוצב ויושב לנצח הסטאטוס הרוחני של כל עולמותיו המיושבים.

למעט ביקום המרכזי, מושלמות הינה הישג מדורג. ביקום המרכזי יש לנו תבנית של מושלמות, ואולם כל שאר העולמות חייבים להגיע למושלמות הזו באמצעות השיטות שנקבעו להתקדמות של אותם עולמות או יקומים ייחודיים. כמו כן, מגוון אינסופי כמעט מאפיין את תכניות הבנים הבוראים לארגון, להתפתחות, להטלת משמעת ולייצובם של יקומיהם התואמים.

למעט נוכחותו האלוהית של האב, כל יקום מקומי מהווה במידה מסוימת שכפול של הארגון המנהלי של הבריאה המרכזית, או התבניתית. אף כי האב האוניברסאלי נוכח אישית ביקום המִשְׁכָּן, הוא אינו שוכן בדעת ההוויות אשר מקורן ביקום זה באותו אופן שבו הוא שוכן, פשוטו כמשמעו, עם נשמותיהם של בני התמותה של הזמן והמרחב. דומה כי קיים פיצוי של חוכמה שלמה בְּתִיאום וּבְוִיסות העניינים הרוחניים של הבריאה רחבת היריעה. ביקום המרכזי האב נוכח באופן אישי ככזה, אך נעדר מן הדעת של ילדי אותה בריאה מושלמת; ביקומי הזמן, האב נעדר באופן אישי, בהיותו מיוצג על-ידי בניו הריבוניים, בעודו נוכח באופן אינטימי בדעת של ילדיו בני התמותה, בהיותו מיוצג באופן רוחני בנוכחותם הקדם-אישית של משגוחי המסתורין השוכנים בדעת היצורים הרצוניים הללו.

בְּמִטָּה של יקום מקומי שוכנות כל אותן אישיותות בוראות ויצירותיות המייצגות סמכות המוכלת-בעצמה ואוטונומיה מנהלית, למעט נוכחותו האישית של האב האוניברסאלי. ביקום המקומי ניתן למצוא דבר-מה מכל אחד, וכן משהו מכל סוגי ההוויות התבוניות כמעט, המתקיימות ביקום המרכזי, למעט האב האוניברסאלי. אף-על-פי שהאב האוניברסאלי אינו נוכח אישית ביקום המקומי, הוא מיוצג באופן אישי על-ידי בנו הבורא, בתחילה כבא כוחו של האל ולאחר מכן כשליט עליון וריבוני בזכות עצמו.

ככל שאנו ממשיכים לרדת בסולם דרגות החיים, כך קשה יותר לאכן את האב הבלתי-נראה באמצעות עין האמונה בלבד. לעולם מתקשים היצורים הנמוכים – ולעיתים אפילו האישיותות הגבוהות יותר – לראות את האב האוניברסאלי בבניו הבוראים. וכך, עד הגיע עת התעלותם הרוחנית, ועד אשר תאפשר התפתחותם המושלמת לחזות באל באופן אישי, הם מתעייפים תוך כדי התקדמות, משתעשעים בספקות רוחניים, מוֹעֲדִים לכדי בלבול, ובכך מבודדים עצמם מן המטרות הרוחניות המדורגות של זמנם ושל יקומם. ובאופן הזה הם מאבדים את היכולת לראות את האב בעודם חוזים בבן הבורא. ההגנה הבטוחה ביותר בה יכול לנקוט היצור לאורך מאבקו הממושך להשגת האב – כל עוד התנאים המוֹכְנִים הופכים הישג זה לבלתי-אפשרי – היא להיאחז בעיקשות בעובדת-האמת של נוכחות האב בבניו. האב והבן חד הם, הן ציורית והן חד-משמעית, הן רוחנית והן אישית. ועובדה היא: זה אשר ראה בן בורא, ראה אף את האב.

בתחילה, האישיותות של יקום נתון הינן יציבות ומהימנות רק בהתאם למידת קרבתן לאלוהות. בין אם היננו עוסקים בבני האל ובין אם בַּיצורים הסועדים השייכים לרוח האינסופית, כאשר המקור של יצור מתרחק מספיק מן המקורות המקוריים והאלוהיים, כן עולה הסיכוי למצוא חוסר-הרמוניה, בלבול ולעיתים אף מרד – חטא.

למעט הוויות מושלמות ממקור אלוהותי, טיבם של כל היצורים הרצוניים ביקומי-העל הינו אבולוציוני; זאת באשר הם מתחילים מרמה נמוכה ולעולם מטפסים מעלה, ולאמיתו של דבר – פנימה. אפילו אישיותות רוחניות גבוהות ממשיכות להעפיל בסולם החיים על-ידי העתקה הדרגתית מחיים לחיים ומספירה לספירה. ובמקרה של אלו המארחים את משגוחי המסתורין, אכן לא קיים גבול לשיעור האפשרי של הרקעתם הרוחנית ושל הישגם האוניברסאלי.

כאשר מושלמותם של יצורי הזמן מושגת לבסוף, היא מהווה הישג שלם השייך באמת ובתמים לאישיות. בעוד שהאלמנטים של החסד מזוגים בחופשיות, הישגי היצור הינם תוצאה של מאמץ יחידי ושל חיים בפועל, קרי תגובתה של האישיות לסביבה קיימת.

מנקודת המבט של היקום, עובדת היות האישיות ממקור אבולוציוני חייית אינה משיתה עליה אות קלון; זאת הואיל וזו השיטה הבלעדית ליצירת אחד משני הסוגים הבסיסיים של יצורים רצוניים בעלי אינטלקט סופי. כאשר מושגות פסגות המושלמות והנצח, כבוד ויקר מוקנים לאלו אשר התחילו בתחתית וטיפסו בשמחה במעלה סולם החיים, סיבוב אחר סיבוב, וכאשר מעפילים הם אל רום התהילה, מתרחש הדבר לאחר שהרוויחו התנסות אישית המבטאת ידיעה בפועל של כל שלבי החיים, החל מן התחתית וכלה בפסגה.

ובכל זה מוצגת תבונת הבוראים. בעבור האב האוניברסאלי, היה זה קל באותה מידה בדיוק לברוא את כל בני התמותה כהוויות מושלמות, קרי לחון אותם במושלמות בעצם מילתו האלוהית. ואולם, דבר שכזה היה מונע מהם את ההתנסות הנפלאה של ההרפתקה ושל האומן הנלווים לטיפוס ההדרגתי והממושך, התנסות שאותה יכולים לחוות אך ורק ברי המזל המתחילים לעשות את דרכם מן התחתית ממש של הקיום החי.

ביקומים החגים סביב האוונה, מסופק אך ורק מספר מספיק של יצורים מושלמים על-מנת לענות כנדרש על הצורך במנחים-מורים של תבנית בעבור המרקיעים בסולם החיים האבולוציוני. טיבו ההתנסותי של סוג האישיות האבולוציוני הינו המשלים הקוסמי הטבעי לטיבם המושלם-לעד של יצורי פְּרִידִס-האוונה. לאמיתו של דבר, הן היצורים המושלמים והן היצורים אשר הפכו מושלמים הינם בלתי-שלמים באשר לטוטאליות סופית.

ואולם, בצרוף המשלים של היצורים הקיומיים המושלמים של מערכת פרדיס-האוונה, ושל הסופיוניים אשר הפכו מושלמים באופן התנסותי ואשר הרקיעו מן היקומים האבולוציוניים, שני הסוגים משתחררים ממגבלות טבעיות, ובכך מתאפשר להם לנסות ולהגיע בצוותא לגבהים הנשגבים של המעמד המרבי של היצורים.

אירועים אלו, אשר בהם מעורבים היצורים, הינם תהודותיו של היקום לפעולות ולתגובות המתרחשות בקרבת האלוהות בעלת שבעת ההיבטים, היכן שמאוחדת האלוהות הנצחית של שילוש פרדיס עם האלוהות המתפתחת של הבוראים העליונים של יקומי הזמן-מרחב, באמצעות תהליך התממשות-הכוח של אלוהות ההווה העליונה, בתהליך זה ודרכו.

אף-על-פי שהיצור האלוהי המושלם והיצור האבולוציוני אשר הפך-מושלם זהים בדרגת הפוטנציאל שלהם לאלוהות, הם הינם נבדלים בסוגם. על-מנת להשיג מרביות בשירות, חייב כל אחד מהם להישען על זולתו. יקומי-העל האבולוציוניים תלויים בכך שהאוונה המושלמת תספק לאזרחיהם המרקיעים את האימון הסופי, ובדומה לכך נזקק היקום המרכזי המושלם לקיומם של יקומי העל ההופכים למושלמים, זאת על-מנת שאלו יספקו את הכר להתפתחותם המלאה של שוכניו המנמיכים.

שני מופעי העיקריים של המציאות הסופית, מושלמות מולדת ומושלמות של התפתחות – בין אם כאישיות ובין אם כיקומים – הינם מתואמים, תלויים זה בזה ומשולבים. וכל אחד מהם נזקק לאֶחָד על-מנת להשיג שלמות של פעולה, של שירות ושל ייעוד.

4. יחסו של האל ליקום מקומי

אל לכם להחזיק ברעיון לפיו בשל העובדה שהאב האוניברסאלי האציל חלק כה גדול מעצמו ומכוחו לאחרים, הוא הינו חבר שקט או בלתי-פעיל בשותפות של האלוהות. למעט תחומי האישיות ומתת המכוון, נדמה כי האב האוניברסאלי הינו הפחות פעיל מבין אלוהות פרדיס בכך שהוא מרשה לאלוהות המתואמות עימו, לבניו, וליצורים תבוניים ברואים רבים, לפעול רבות למען מימוש תכליתו הנצחית. הוא הינו החבר השקט בשלשה היצירות אך ורק באי-עשותו לעולם דבר אשר יכול להיעשות על-ידי מי מעמיתו או מכפיפו הנלווים.

האל מבין לחלוטין את הצורך של כל יצור תבוני לפעול ולהתנסות, ולפיכך הוא נסוג בכל מצב – בין אם הדבר נוגע לגורל של יקום ובין אם לרווחת הפשוט שביצוריו – מפעילות לטובת האוסף העצום של אישיות בוראות וברואות המפרידות מטבען בינו לבין כל מצב נתון של יקום או של אירוע יצירתי. ואולם, על אף נסיגתו זו, ועל אף תצוגה זו של תיאום אינסופי, קיימת מצד האל השתתפות בפועל, ממש ובאופן אישי, באירועים אלו באמצעות סוכנויות ואישיות מוסמכות אלה ודרכן. האב פועל באמצעות ודרך כל הערוצים הללו למען רווחתה של בריאתו עצומת הממדים.

בכל הנוגע למדיניות, להתנהלות ולניהול של יקום מקומי, פועל האב האוניברסאלי דרך אישיות בנו הבורא. במערכות היחסים בין בני האל, בהתאגדויות קבוצתיות של האישיות אשר מקורן במקור והמרכז השלישי, או במערכות היחסים בין יצורים מכל סוג אחר, כדוגמת בני האדם – האב לעולם איננו מתערב בהתקשרויות מעין אלה. לעולם תינתן עדיפות למדיניות המוצהרת ולנוהל השורר באותו יקום: לחוק של הבן הבורא, לשלטונם של אבות הקונסטלציות, ריבוני המערכת והנסיכים הפלנטאריים. אין כל חלוקת סמכויות; לעולם אין מתגלע ניגוד בעבודת הכוח האלוהי והתכלית האלוהית. האלוהות מצויות בתמימות דעים נצחית ומושלמת.

הבן הבורא הינו השליט העליון בכל הנוגע להתאגדויות האתיות, קרי בנוגע למערכות היחסים בין כל חטיבה של יצורים לבין כל מחלקה אחרת של יצורים, או בין כל שני פרטים בקבוצה נתונה כלשהי; ואולם, תוכנית שכזו אין פירושה כי האב האוניברסאלי אינו עשוי להתערב, בדרכו שלו, ולעשות ככל שהדעת האלוהית רואה לנכון באשר לכל יצור אינדיבידואלי שהוא בכלל רחבי הבריאה, וזאת בנוגע למעמדו הנוכחי של אותו יחיד ולאפשרויותיו העתידיות, ובהתייחס לתכניתו הנצחית של האב ולתכליתו האינסופית.

פיצורים הרצוניים בני התמותה, האב נוכח בפועל במכוון השוכן, שהינו רסיס מרוחו הקדם-אישיותי; כמו כן, האב הינו מקור האישיות של יצור בן-תמותה רצוני שכזה.

מכוונני מחשבה אלו, המתת של האב האוניברסאלי, הינם מבודדים באופן יחסי; הם שוכנים בדעת בני האדם, אך לא ניתן להבחין בקשר כלשהו בינם לבין העניינים האתיים של בריאה מקומית. הם אינם מתואמים ישירות עם השירות השרפי או עם ניהול המערכות, הקונסטלציות או היקום המקומי בכללותו, ואפילו לא עם שלטונו של הבן הבורא, אשר רצונו הינו החוק העליון של יקומו.

המכווננים השוכנים הינם אחת מן הדרכים הנפרדות אך המאוחדות של האל ליצור קשר עם יצורי בריאתו האינסופית-כמעט. כך מבטא זה הנעלם מעין אדם את נוכחותו; ואם אך יכול היה לעשות כן, היה מראה לנו את עצמו אף בדרכים נוספות, ואולם התגלות רחבה יותר שכזו איננה אפשרית לאלוהות.

ביכולתנו לראות ולהבין את המנגנון שבאמצעותו נהנים הבונים הבוראים מידיעה אינטימית ומלאה של היקומים אשר עליהם הם מופקדים; ואולם, אין אנו מסוגלים להבין במלואן את השיטות אשר באמצעותן שומר האל באופן כה אישי ושלם על קשר עם כל הפרטים של יקום היקומים; זאת אף כי ביכולתנו להכיר, לכל הפחות, את הערוץ שדרכו יכול האב האוניברסאלי לקבל מידע על אודות היצורים של בריאתו עצומת הממדים, ולבטא בו את נוכחותו בעבורם. באמצעות מעגל האישיות האב מודע – קרי יודע באופן אישי – את כל המחשבות ואת כל הפעולות של כל ההוויות בכל

המערכות של כל היקומים ברחבי הבריאה בכללותה. אף כי אין אנו מסוגלים לתפוש באופן מלא טכניקה זו של האל להתייחדות עם ילדיו, היננו יכולים להתחזק בהבטחה כי "האל קורא לב ילדיו", ושבעבור כל אחד מאיתנו "אף מקום היוולדנו שמור עימו".

מבחינה רוחנית, האב האוניברסאלי נוכח בלבכם וביקומכם באמצעות אחת משבע רוחות האב של המשכן המרכזי, ובאופן ספציפי, באמצעות המכוון האלוהי אשר חי, עובד וממתין בעמקי הדעת של בן התמותה.

האל איננו אישיות מרוכזת-בעצמה; האב מעניק מעצמו לבריאתו וליצוריו בחופשיות. הוא חי ופועל לא רק באלוהיות, אלא גם בבניו, אשר בידיהם הוא מפקיד את העשייה של כל מה שאפשרי באופן אלוהי בעבורם לעשותו. האב האוניברסאלי אכן האציל מעצמו כל תפקיד אשר הוויה אחרת מסוגלת לבצע. ודבר זה נכון באותה מידה הן בעבור האדם בן התמותה והן בעבור הבן בורא אשר שולט בשם האל במטה היקום מקומי. וכך היננו חוזים בפעולת אהבתו האינסופית והאידיאלית של האב האוניברסאלי.

במתת אוניברסאלית זו של עצמו יש לנו משום הוכחה שופעת לשיעור ולגדיבות טבעו האלוהי של האב. אם מנע האל עצמו קמעא מן הבריאה ביקום, כי אז ממה שיותר מעניק הוא מעצמו ברוחב-לב לבני התמותה של העולמות את מכווני המחשבה, את משגחי המסתורין של הזמן, אשר שוכנים בסבלנות כה רבה בתוככי בני התמותה המועמדים לחיי נצח.

כמו שנאמר, האב האוניברסאלי חילק מעצמו על-מנת להעשיר את כלל הבריאה במתת האישיות ובפוטנציאל ההישג הרוחני. האל העניק לנו את עצמו על-מנת שנדמה לו, והוא שמר לעצמו אך את הכוחות והתהילה הנחוצים לשם קיומם של אותם דברים אשר בשל אהבתו אליהם השיל מעצמו את כל השאר.

5. התכלית הנצחית והאלוהית

קיימת תכלית אדירה ורבת-תהילה למצדדים של היקומים בחלל. כל מאבקיכם כבני-תמותה אינם לשווא. כולנו היננו חלק מתוכנית עצומה, ממפעל אדיר ממדים, וזהו גודלה העצום של המשימה אשר נוטל את האפשרות לראות הרבה מאוד ממנה בזמן נתון כלשהו, או במשך תקופת חיים אחת. כולנו היננו חלק מפרויקט נצחי המפוקח בידי האלים ומבוצע על-ידם. כלל המנגנון הנהדר והאוניברסאלי מתקדם בהדר דרך החלל לצילי מקצב המחשבה האינסופית והתכלית הנצחית של המקור והמרכז הכביר הראשון.

תכליתו הנצחית של האל הנצחי הינה אידיאל רוחני גבוה. מאורעות הזמן ומאבקי הקיום החומרי הינם אך בבחינת פיגומים ארעיים המגשרים אל הצד השני, אל הארץ המובטחת של המציאות הרוחנית ושל הקיום הנשגב. מובן כי אתם, בני התמותה, מתקשים לתפוש את הרעיון של תכלית נצחית; למעשה אין ביכולתכם להבין את המחשבה על אודות הנצח, על דבר-מה אשר מעולם לא החל ולעולם לא יסתיים. לכל דבר מוכר לכם יש סוף.

אשר לחיים יחידניים, למשך של תקופת שלטון, או לכרונולוגיה של סדרה קשורה כלשהי של אירועים, נדמה כי היננו עוסקים בפרק זמן נבדל; נדמה כי לכל דבר יש התחלה ויש סוף. ואף דומה כי סדרה כזאת של חוויות, של תקופות חיים ושל תקופות זמן ועידנים – כאשר אלו מאורגנים בזה אחר זה – מרכיבה מהלך זמן ישר, מאורע זמן נפרד המבזיק רגעית על פני הנצח האינסופי. ואולם, בשעה שהיננו מתבוננים אל מאחורי הקלעים של כל אלו, מבט רחב יותר והבנה מלאה יותר מציעים כי הסבר שכזה אינו מספק, כי הוא תלוש ואינו הולם כלל התייחסות ראויה ותיאום של מאורעות הזמן, על תכליותיהם הבסיסיות ועל תגובות הנצח היסודיות שלהם.

נדמה לי כי על-מנת להסביר זאת לדעת בת התמותה, ראוי יותר לדמות את הנצח למחזור ואת התכלית הנצחית לעיגול אינסופי, למחזור של הנצח אשר בדרך כלשהי מסונכרן עם מחזורי הזמן החומריים הארעיים. באשר למקטעי הזמן המתחברים למחזור הנצח ומהווים חלק ממנו, היננו נאלצים להכיר בכך כי עידנים ברי-חלוף שכאלו נולדים, חיים ומתים ממש כשם שהחוויות ברות החלוף של הזמן נולדות, חיות ומתות אף הן. רוב בני התמותה מתים משום שלא הצליחו להגיע לרמה הרוחנית של היתוך עם מכוון, והמטמורפוזה של המוות מהווה את התהליך האפשרי היחיד שדרכו יוכלו לחמוק מאזיקי הזמן ומן החיבור אל הבריאה החומרית, ובכך מתאפשר להם לשלב את צעדיהם הרוחניים עם מצעד ההתקדמות של הנצח. כאשר הינכם שורדים את מבחן חיי הזמן והקיום החומרי, מתאפשר לכם להמשיך הלאה תוך חיבור אל נצח, ואפילו כחלק ממנו, ולנצח לחוג עם עולמות החלל סביב מעגל עידני הנצח.

מקטעי הזמן כמוהם כמבזקי האישיות בצורתה ברת החלוף; הם מופיעים למשך תקופה מסוימת, ואז נעלמים מעין האדם, רק על-מנת לשוב ולהתגלות כשחקנים חדשים וכגורמים ממשיכים בחיים הגבוהים יותר של התנועה אשר אין-לה-קץ סביב מעגל הנצח. לאור אמונתנו ביקום תחום הנע במסלול מוארך ועצום סביב המשכן המרכזי של האב האוניברסאלי, קשה מאוד לדמות את הנצח למהלך ישר.

בכנות אומר כי הנצח אינו ניתן להבנה על-ידי הדעת הסופית של הזמן. פשוט אינכם יכולים לתפוש אותו; אין ביכולתכם להבינו. אני עצמי איני מסוגל לדמות אותו בעיני רוחי במלואו, ואף לו הייתי יכול לעשות כן, היה זה בלתי-אפשרי בעבורי להמשיג זאת בעבור הדעת האנושית. ואף-על-פי-כן, עשיתי כמיטב יכולתי על-מנת להציג ולו חלק מנקודת המבט שלנו, ולספר לכם משהו מן ההבנות שלנו באשר לדברים הנצחיים. הנני עמל על-מנת לסייע לכם לגבש את מחשבותיכם על אודות ערכים אלו, אשר טיבם הינו אינסופי וחשיבותם הינה נצחית.

בדעתו של האל קיימת תוכנית הכוללת כל אחת ואחד מן היצורים בכלל רחבי ממלכתו העצומה, ותוכנית זו הינה תכלית נצחית של הזדמנות בלתי-מוגבלת, של התקדמות חסרת-גבולות ושל חיים ללא-קץ. ואינסוף אוצרותיה של נתיבה שכזו אשר אין-דומה-לה, הינם שלכם, אם רק תתאמצו!

יעד הנצח הינו לפניכם! הרפתקת ההישג של האלוהות פרושה למרגלותיכם! המרוץ אל השלמות מצוי בעיצומו! כל מי שחפץ בכך יכול לרוץ; והצלחה ודאית תעטר את מאמציו של כל בן-אנוש אשר ירוץ את מרוץ האמונה והאמון, בעודו נסמך בכל צעד וצעד של הדרך על הובלת המכוון השוכן ועל הנחיית הרוח הטובה של בן היקום, אשר הושפעה בנדיבות כה רבה על כל בשר.

[הוצג על-ידי שליח עוצמתי המסופח ארעית למועצה העליונה של נבאדון, ואשר הוקצה למשימה זו על-ידי גבריאל מסאלווינגטון].

הספר של אורנטיה

מסמך 33

הניהול של היקום המקומי

בעוד שהאב האוניברסאלי שולט לבטח בבריאתו העצומה, בניהולו של יקום מקומי הוא פועל דרך אישיותו של הבן הבורא. והאב איננו פועל באופן אישי אחר כלשהו בניהול ענייניו של יקום מקומי. עניינים אלו מופקדים בידי הבן הבורא ורוח האם של היקום המקומי, ובידי ילדיהם הרבים. הבן הבורא הוא זה אשר יוצר את התוכניות, את המדיניות ואת הפעולות הניהוליות ביקום המקומי, והוא אשר מוציאן אל הפועל; ויחד עם הרוח, שותפתו, הוא מאציל סמכות ניהולית לגבריאלי וסמכות שיפוטית לאבות הקונסטלציות, לריבוני המערכת ולנסיכים הפלנטאריים.

1. מיכאל של נבאדון

הבן הבורא שלנו הוא הביטוי כאישיות של המושג המקורי ה-611,121 במספר של זהות אינסופית אשר מקורה הינו – בו-זמנית – באב האוניברסאלי ובבן הנצחי. המיכאל של נבאדון הינו "הבן היחיד" המבטא כאישיות את המושג האוניברסאלי הזה אשר מספרו 611,121 של אלוהיות ושל אינסופיות. המטה שלו שוכן בעולם האור בעל שלושת ההיבטים של סאלווינגטון. ומשכן זה מסודר כך משום שמיכאל התנסה בחוויית החיים בכל שלושת שלבי הקיום של יצורים תבוניים: הרוחני, המורונטי והחומרי. בשל השם שנקשר במתת השביעי והאחרון שלו באורנטיה, לעיתים הוא מכונה מיכאל המשיח.

הבן הבורא שלנו איננו הבן הנצחי, קרי השותף הקיומי מפרדיס של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית. מיכאל מנבאדון אינו חבר בשילוש פרדיס. ואף-על-פי-כן, הבן המאסטר שלנו ניהן בתחומו בכל התכונות ובכל הכוחות האלוהיים שהבן הנצחי עצמו היה מבטא אילו היה נוכח בסאלווינגטון ופועל מנבאדון הלכה למעשה. מיכאל ניהן אפילו בכוחות ובסמכות נוספים, משום שהוא לא רק מבטא כאישיות את הבן הנצחי, אלא גם מייצג באופן מלא, ולמעשה מגשים, את נוכחות אישיותו של האב האוניברסאלי בעבור יקומו המקומי ובקרבו. הוא אפילו מייצג את האב-הבן. מערכות יחסים אלה מכוננות בן בורא אשר הינו ההווה האלוהית העוצמתית, הגמישה והמשפיעה ביותר המסוגלת לנהל במישרין יקומים אבולוציוניים וליצור קשר אישי עם יצורים והוויות בלתי-בוגרות.

הבן הבורא שלנו מפעיל ממטה היקום המקומי את אותו כוח משיכה רוחני, קרי כבידה רוחנית, אשר היה מפעיל הבן הנצחי של פרדיס אילו היה נוכח אישית בסאלווינגטון, זאת ועוד; בן יקום זה הינו גם התגלמות האישיות של האב האוניברסאלי בעבור היקום של נבאדון. בנים בוראים הינם מרכזי אישיות בעבור הכוחות הרוחניים של האב-הבן של פרדיס. בנים בוראים הינם המוקדים הסופיים של העוצמה-האישיותית של התכונות האדירות בזמן-מרחב של האל בעל שבעת ההיבטים.

הבן הבורא הינו בא-הכוח של האב האוניברסאלי המגולם כאישיות, המתאם האלוהי של הבן הנצחי והשותף היצירתי של הרוח האינסופית. בעבור היקום שלנו ובעבור כל העולמות המיושבים שבו, הבן הריבון הינו האל, לכל תכלית ועניין. הוא מבטא באישיותו את כל אלוהויות פרדיס שאותן מסוגלים בני התמותה המתפתחים להבין באופן מובחן. בן זה, יחד עם שותפתו הרוח, הינם הוריקם בוראיים. עבורכם, מיכאל, הבן הבורא, הינו האישיות העליונה; עבורכם, הבן הנצחי הינו על-עליון – אישיות אלוהית אינסופית.

באישיותו של הבן הבורא יש לנו משום שליט והורה אלוהי אשר הינו רב-עוצמה, יעיל ומיטיב, ממש כשם שהיו האב האוניברסאלי והבן הנצחי אילו היו נוכחים שניהם בסאלווינגטון ועסקו בניהול ענייני היקום של נבאדון.

1. הריבון של נבאדון

התבוננות בבנים בוראים מעלה כי אחדים מהם דומים יותר לאב, אחדים דומים לבן, בעוד שאחרים מהווים מזיגה של שני הוריהם האינסופיים. הבן הבורא שלנו מציג באופן מובחן תכונות ומאפיינים אשר דומים יותר לבן הנצחי.

מיכאל בחר לארגן את היקום המקומי הזה, וכעת הוא שולט בו כשליט עליון. כוחו האישי מוגבל על-ידי מעגלי הכבידה בעלי קדם הקיום אשר מרכזם בפרדיס, ובשל העובדה שעתיקי היומין שבממשל יקום-העל שומרים לעצמם את הזכות לפסוק סופית בכל פסקי הדין הביצועיים הנוגעים להכחדת אישיות. האישיות הינה המתת היחידה של האב, אך באישורו של הבן הנצחי יוזמים הבנים הבוראים תכונות חדשים של יצורים, ותוך

שיתוף הפעולה שבעבודה עם שותפות הרוח שלהם הם עשויים לנסות התמרות חדשות של אנרגיה-חומר.

מיכאל הינו ההתגלמות כאישיות של האב-הבן מפרדיס בעבור היקום המקומי של נבאדון ובו; לפיכך, כאשר הכפיפה עצמה רוח האם היצירתית, נציגתה של הרוח האינסופית ביקום המקומי, למרותו של מיכאל המשיח, עם חזרתו מן המתת הסופית שלו באורנטיה, קיבל הבן המאסטר את כל השלטון "על כל כוחות השמים והארץ".

הכפפה זו של הסועדים האלוהיים לבנים הבוראים של היקומים המקומיים, הופכת את בני המאסטר הללו למאגרים האישיים של כל האלוהיות הניתנת לביטוי סופי של האב, הבן והרוח, בעוד שהתנסויות המתת של המיכאלים כיצורים מסמיכות אותם להציג את האלוהיות ההתנסותית של ההווה העליונה. אין ביקומים הוויות אחרות אשר מיצו כך, באופן אישי, את הפוטנציאלים של ההתנסות הסופית הנוכחית, ואין ביקומים הוויות אחרות הניחנות בסמכויות שכאלה לריבונות יחיד.

אף כי המטה של מיכאל ממוקם רשמית בסאלווינגטון, בירתו של נבאדון, הוא מבילה הרבה מזמנו בביקור במטות של הקונסטלציות ושל המערכות, ואפילו בפלנטות היחידניות. מעת לעת הוא עורך מסע לפרדיס ולעיתים קרובות לאוורסה, שם הוא מתייעץ עם עתיקי היום. כאשר הוא מצוי הרחק מסאלווינגטון, ממלא את מקומו גבריאל, אשר פועל אז כעוצר של היקום של נבאדון.

3. בן היקום ורוח היקום

בעודה מחדרת את כל יקומי הזמן והמרחב, פועלת הרוח האינסופית מן המטה של כל יקום מקומי כמוקד מתמחה הרוכש איכויות של אישיות מלאה באמצעות הטכניקה של שיתוף-פעולה יצירתית עם הבן הבורא. ככל שהדבר נוגע ליקום מקומי, הסמכות הניהולית של בן בורא הינה עליונה; הרוח האינסופית, בדמות הסועדת האלוהית, משתפת פעולה באופן מלא, אף כי היא מתואמת באופן מושלם.

רוח האם היקומית של סאלווינגטון, שותפתו של מיכאל בשליטה ובניהול של נבאדון, משתייכת לקבוצה השישית של הרוחות העליונות, והיא הינה הרוח ה-611,121 במספר מסדר זה. היא התנדבה להתלוות למיכאל בשעה שזה השתחרר ממחויבויותיו בפרדיס, ומאז פעלה עימו תמיד ביצירת יקומו ובניהולו.

הבן הבורא המאסטר הינו הריבון האישי של יקומו, ואולם, בכל הפרטים הנוגעים לניהולו משמשת רוח היקום כמנהלת-במשותף עם הבן. בעוד שהרוח מכירה תמיד בבן כריבון וכשליט, לעולם מעניק הבן לרוח עמדה של תיאום וסמכות שווה בכל ענייני התחום. בכל עבודת האהבה ומתן החיים, לעולם ותמיד נתמך הבן באופן מושלם, ומסתייע בעזרה המועילה של רוח היקום הנבונה-בכל והנאמנה-לעולם, ובכל הפמליה המגוונת של אישיותיה המלאכות. סועדת אלוהית שכזו הינה, באמת ובתמים, אימן של הרוחות ושל אישיות הרוח, והיא היועצת הנוכחת-לעולם והנבונה-בכל של הבן הבורא, התגשמות נאמנה ואמיתית של הרוח האינסופית של פרדיס.

הבן פועל ביקומו המקומי בתור אב. הרוח – ככל שבני התמותה יוכלו להבין זאת – פועלת בתפקיד האם, ותמיד מסייעת היא לבן והינה חיונית-לעולם לניהולו של היקום. אל מול התקוממות, אך ורק הבן ושותפיו הבנים יוכלו לשמש כגואלים. הרוח אינה יכולה למחות אף-פעם כנגד מרידה או להגן על סמכות, אך לעולם היא תומכת בבן בכל דבר ודבר שהוא עשוי להידרש להתנסות בו במאמציו לייצב את הממשל ולקיים את הסמכות בעולמות שבהם פושה הרוע ושולט החטא. אך ורק הבן יכול להשיב על כנו את יציר עבודתם המשותפת, ואולם אף בן שהוא לא יוכל ליחל להצלחה סופית ללא שיתוף הפעולה הרציף של הסועדת האלוהית ושל הקבוצה העצומה של עוזרותיה הרוחניות, בנות האל אשר נאבקות באומץ ובנאמנות למען רווחת בני התמותה ולמען תהילת הוריהם האלוהיים.

עם סיום המתת השביעית והסופית של הבן הבורא כיצור, מסתיימות גם אי-הוודאויות של הבידוד הזמני בעבור הסועדת האלוהית, ועוזרתו היקומית של הבן מתייצבת לנצח בבטחה ובשליטה. וזה בהכתרתו של הבן הבורא כבן מאסטר, במועד המועדים ואל מול הקהילה הנאספת, שרוח היקום מכירה לראשונה בפומבי ובאופן אוניברסאלי בכפיפותה לבן, ומבטיחה להיות נאמנה ולציית לו. מאורע זה אירע בנבאדון עם חזרתו של מיכאל לסאלווינגטון לאחר המתת באורנטיה. רוח היקום מעולם לא הכירה בטרם מאורע רב-משמעות זה בכפיפותה לבן היקום, ורק לאחר שהרוח ויתרה מרצונה על כוח ועל סמכות ניתן היה להצהיר באמת כי "כל השלטון בשמים ובארץ ניתן בידי".

ולאחר הצהרת כפיפות זו מפי רוח האם היצירתית, הכיר מיכאל מנבאדון באצילות בתלותו הנצחית ברוח בת-לווייתו, הציב את הרוח כשליטה-בצוותא של תחומי היקומיים ודרש מכל יצוריהם להישבע אמונים לרוח, כאשר נשבעו לבן; וכך התרחשה ופורסמה ברכים "הצהרת השוויון" הסופית. אף כי הבן היה הריבון של יקום מקומי זה, הוא פרסם ברחבי העולמות את עובדת שוויונה של הרוח אליו בכל מתנות האישיות ובכל תכונות האופי האלוהיות. וזו הופכת להיות התבנית ההתעלותית לארגון המשפחה והממשל אף בעבור היצורים הנמוכים של עולמות החלל. וזה, לאמיתו של דבר והלכה למעשה, האידיאל הגבוה של המשפחה ושל המוסד האנושי של הנישואין הרצוניים.

וכעת חולשים הבן והרוח על היקום, ממש כשם שאב ואם משגיחים על בני ובנות משפחתם וסועדים אותם. לא יהיה זה בלתי-ראוי להתייחס לרוח היקום כבת-לווייתו היצירתית של הבן הבורא, ולהתייחס אל יצורי העולמות כאל בניהם ובנותיהם – משפחה כבירה ורבת-הוד, אבל אחת כזו שבה קיימות אחריות מופלגות והשגחה חסרת-קץ.

הבן יוזם את יצירתם של ילדי יקום מסוימים, בעוד שהרוח לבדה אחראית להביא לידי קיום את הסדרים הרבים של אישיות הרוח הסועדות והמשרתות תחת הכוונתה ותחת הנחייתה של רוח אם זו עצמה. ביצירת סוגים אחרים של אישיות ביקום, הן הבן והן הרוח פועלים יחדיו, ואין כל מעשה יצירה אשר בו יפעל האחד מבלי להיוועץ תחילה באחר ולקבל את הסכמתו.

4. גבריאֵל – המנהל הכללי

כוכב הבוקר הבהיר הינו הביטוי כאישיות של המושג הראשון של זהות ואידיאל האישיות אשר הגו הבן הבורא ומופעה של הרוח האינוסופית ביקום המקומי. אם נחזור לימיו הראשונים של היקום המקומי, עוד בטרם התאחדו הבן הבורא ורוח האם בקשרי השותפות היצירתית, אם נחזור לזמנים שבטרם תחילת יצירת משפחתם המגוונת של בנים ובנות, פרי המעשה הקאחוד הראשון של השותפות המוקדמת והחופשית בין שתי אישיות אלוהיות אלה הינו בריאת אישיות הרוח הגבוהה ביותר של הבן ושל הרוח, כוכב הבוקר הבהיר.

אך ורק הוויה אחת כזו של חוכמה ושל הוד מובאת לידי קיום בכל יקום מקומי. האב האוניברסאלי והבן הנצחי יכולים לברוא מספר בלתי-מוגבל של בנים זהים להם באלוהיותם, והם אכן עושים כן; ואולם הבנים, מתוך האיחוד עם בנותיה של הרוח האינוסופית, יכולים לברוא אך ורק כוכב בוקר בהיר אחד בכל יקום, הוויה הדומה להם והחולקת עימם בחופשיות את טיבם המשותף, אך לא את זכויותיהם כבוראים. בטיבו האלוהי, גבריאֵל מסאלווינגטון הינו פֶּבֶן הבורא, אף שהוא מוגבל ביותר בתכונות האלוהות.

ילד בכור זה של הורי יקום חדש הינו אישיות ייחודית הניחנת בתכונות נהדרות רבות שאינן נוכחות באופן הנראה לעין מי מהוריו, הוא הינו הוויה בעלת גמישות חסרת-תקדים ובוהק בל-יתואר. אישיות נשגבת זו חובקת את רצונו האלוהי של הבן במשולב עם הדמיון היצירתי של הרוח. מחשבותיו ומעשיו של כוכב הבוקר הבהיר ישקפו תמיד באופן מלא הן את הבן הבורא והן את הרוח היצירתי. הוויה שכזו מסוגלת גם להבנה רחבה של קהילת השרפים הרוחנית ושל היצורים הרצוניים האבולוציוניים הגשמיים, ולקיום תקשורת אוהדת עימם.

כוכב הבוקר הבהיר איננו בורא, אך בהיותו נציגו הניהולי האישי של הבן הבורא הוא מנהל נפלא. מלבד יצירה ומתן חיים, הבן הבורא והרוח היצירתי לעולם אינם נועדים בנוגע להליכים חשובים ביקום ללא נוכחותו של גבריאֵל.

גבריאֵל מסאלווינגטון הינו המנהל הראשי של היקום של נבאדון והבורר בכל הערעורים המנהליים הנוגעים לממשלו. מנהל יקום זה נברא כשהוא מצויד בכל הנדרש לשם עבודתו, ואולם הוא צבר ניסיון במקביל לצמיחתה ולהתפתחותה של בריאתו המקומית.

גבריאֵל הינו המוציא לפועל הבכיר של כל הרשאות יקום-העל הנוגעות לעניינים הבלתי-אישיים ביקום המקומי. הוצאתם אל הפועל של רוב העניינים הנוגעים לשיפוט המוני ולתחיית המתים של סיום-עידן, כמצווה על-ידי עתיקי היוםין, מוטלות גם הן על גבריאֵל ועל צוותו הביצועי. לפיכך, גבריאֵל הינו המנהל הראשי המשולב הן של שליטי יקום העל והן של שליטי היקום המקומי. לפקודתו סר סגל מיומן של סייעים מנהליים, אשר נבראו לשם מילוי עבודתם המיוחדת, ואשר אינם נגלים לעיני בני התמותה האבולוציוניים. בנוסף לסייעים אלו, עשוי גבריאֵל להעסיק כל אחד מן – או את כל – הסדרים השמימיים של ההוויות הפועלות בנבאדון, והוא הינו גם מפקדם העליון של "צבאות השמיים" – הצבאות המלאכיים.

גבריאֵל וצוותו אינם מורים; הם הינם מנהלים. מעולם לא נודע כי הם סוטים מעבודתם הרגילה, מלבד בשעה שמיכאל התגשם בגוף בעת תקופת המתת כיצור. במהלך תקופת המתת האלה העמיד עצמו גבריאֵל כל העת באופן קשוב לרצון הבן שהתגשם בגוף, ובשיתוף פעולה עם איחוד היוםין הוא הפך למנהל בפועל של ענייני היקום בזמן תקופת המתת המאוחרות יותר. גבריאֵל מזוהה מאוד עם ההיסטוריה ועם ההתפתחות של אורנטיה מאז המתת של מיכאל כבן-תמותה.

למעט בשעת המפגש עם גבריאֵל בעולמות המתת ובמהלך קריאת השמות בעת תחיית המתים הכללית והמיוחדת, בני התמותה יפגשו בו לעיתים רחוקות בעודם מרקיעים דרך היקום המקומי, עד אשר הם יצורפו לעבודה הניהולית של הבריאה המקומית. כמנהלים, ללא קשר לדרגתכם או לסדרכם, אתם תימצאו תחת הכוונתו של גבריאֵל.

5. שגרירי השילוש

ממשל האישיות אשר מקורן בשילוש מסתיים בממשלות יקומי העל. היקומים המקומיים מאופיינים בפיקוח דואלי, תחילתו של המושג אב-אם. אבי היקום הינו הבן הבורא; אם היקום הינה הסועדת האלוהית, הרוח היצירתי של היקום המקומי. ובכל אופן, כל יקום מקומי מתברך בנוכחותן של אישיות מסוימות מן היקום המרכזי ומפרדים. בראש קבוצה זו מפרדים בנבאדון עומד השגריר של שילוש פרדים – עמנואל מסאלווינגטון – איחוד היוםין המוצב ביקום המקומי של נבאדון. במובן מסוים, בן גבוה זה של השילוש הינו גם נציגו האישי של האב האוניברסאלי בחצרו של הבן הבורא; ומכאן שמו, עמנואל.

עמנואל מסאלווינגטון, מספר 611,121 בסדר השישי של אישיות השילוש העליונות, הינו הוויה של אצילות נשגבת ושל ענווה כה נהדרת, עד כי הוא מסרב לקבל את הסגידה ואת ההערצה של כלל היצורים החיים. הוא מתייחד בכך שהינו האישיות היחידה בכל נבאדון אשר מעולם לא הכירה בכפיפותה למיכאל, אחיו. הוא פועל כיועץ לבן הריבון, אך מעניק את עצתו רק כאשר הוא מתבקש להעניקה. בהיעדרו של הבן הבורא, הוא עשוי לשבת בראש כל מועצה גבוהה של היקום, אך אחרת הוא אינו לוקח כל חלק בעניינים הניהוליים של היקום, אלא אם כן התבקש לכך.

שגריר זה של פרדיס לנבאדון אינו כפוף לסמכות השיפוטית של ממשל היקום המקומי. הוא אף אינו מפעיל סמכות ניהולית בענייני הניהול של יקום מקומי מתפתח, למעט בפיקוח על אסיו הקשורים אליו, נאמני היומין המשרתים במטות הקונסטלציות.

בדומה לאיחוד היומין, גם נאמני היומין לעולם אינם משיאים עצה או סיוע לשליטי הקונסטלציות, אלא אם כן הם מתבקשים לכך. שגרירים אלו של פרדיס לקונסטלציות מייצגים את הנוכחות האישית הסופית של בני השילוש הנייחים הפועלים בתפקידי ייעוץ ביקומים המקומיים. הקונסטלציות קשורות יותר אל ממשל יקומי העל מאשר המערכות המקומיות המנוהלות בלעדית על-ידי אישיות ילדות היקום המקומי.

6. מנהל כללי

גבריאלי הינו המנהל הראשי והמנהל בפועל את נבאדון. היעדרותו של מיכאל מסאלווינגטון איננה מפריעה בכל אופן שהוא לניהול הסדור של ענייני היקום. בעת היעדרותו של מיכאל, כשם שאירע לאחרונה בעת ששהה במשימה בפרדיס בכנס של בני המאסטר של אורוונטון, משמש גבריאלי כבא כוחו ביקום. בעתות מעין אלה, תמיד מבקש גבריאלי את עצמו של עמנואל מסאלווינגטון באשר לכל הבעיות העיקריות.

האב מלכיצדק הינו העוזר הראשון של גבריאלי. כאשר נעדר כוכב הבוקר הבהיר מסאלווינגטון, מקבל על עצמו בן מלכיצדק מקורי זה את כל אחריותו.

מגוון מחלקות המשנה של הניהול ביקום מקבלות על עצמן תחומי אחריות מסוימים ומיוחדים. בעוד שבאופן כללי דואגת הנהלת המערכת לרווחת הפלנטות שלה, היא עוסקת במיוחד במעמדן הפיזי של ההוויות החיות, קרי בבעיות ביולוגיות. שליטי הקונסטלציות, בתורם, מעניקים תשומת לב ייחודית לתנאי החברה והממשל השוררים במערכות ובפלנטות השונות. הממשל בקונסטלציה פועל בעיקר על-מנת לייצב ולאחד. ועוד למעלה יותר, שליטי היקום עוסקים יותר במעמדם הרוחני של העולמות.

שגרירים ממונים באמצעות צו משפטי ומייצגים יקום אחד במשנהו. קונסולים הינם נציגיה של קונסטלציה אחת הן בקונסטלציות אחרות והן במטה היקום; הם ממונים באמצעות צו חוקתי ופועלים אך ורק בגבולות היקום המקומי. משקיפים מקבלים את מינום באמצעות צו ניהולי מידי ריבון מערכת על-מנת שישמשו נציגי אותה מערכת, הן במערכות אחרות והן בבירת הקונסטלציה, ופועלתם אף היא מוגבלת לתחומי אותו יקום מקומי.

תשדורות מכוונות מסאלווינגטון בו-זמנית אל מטות הקונסטלציות, אל מטות המערכות ואל הפלנטות היחידניות. כלל הסדרים הגבוהים של ההוויות השמימיות מסוגלים להשתמש בשירות זה על-מנת לתקשר עם חבריהם הפזורים ברחבי היקום. שירות השידור של היקום מוענק לכלל העולמות המיושבים, ללא תלות במעמדם הרוחני. התקשורת הבין-פלנטארית נשללת אך ורק מאותן פלנטות המצויות בבידוד רוחני.

תשדורות קונסטלציה משודרות מזמן לזמן ממטה הקונסטלציה בידי אב הקונסטלציה הראשי.

הכרונולוגיה מוכרת, מחושבת ומתוקנת בידי קבוצה מיוחדת של הוויות בסאלווינגטון. היום התקני של נבאדון שקול לשמונה-עשר ימים, שש שעות ושתיים וחצי דקות כמניין הזמן באורנטיה. השנה של נבאדון מורכבת מקטע הזמן של תנועת היקום ביחס למעגל של אורסה, ושקולה למאה ימי יקום תקינים, שהם בקירוב חמש שנות אורנטיה.

זמן נבאדון, המשודר מסאלווינגטון, הינו התקן בעבור כל הקונסטלציות וכל המערכות ביקום המקומי הזה. כל קונסטלציה מנהלת את ענייניה על-פי זמן נבאדון, ואולם, המערכות, כמו גם הפלנטות היחידניות, מקיימות כרונולוגיות משל עצמן.

אורך היום בשטניה, כפי שהוא מחושב בירושם, הינו מעט פחות (בשעה אחת, 4 דקות ו-15 שניות) משלושה ימים כמניין הזמן של אורנטיה. זמנים אלו נודעים באופן כללי כזמן סאלווינגטון או זמן היקום, או לחלופין – כזמן שטניה, או זמן מערכת. הזמן הסטנדרטי הינו זמן היקום.

7. בתי המשפט של נבאדון

הבן המאסטר, מיכאל, עסוק באופן עילאי בשלושה דברים בלבד: בריאה, הזנה וסעד. הוא איננו משתתף באופן אישי בעבודה המשפטית של היקום. הבוראים לעולם אינם יושבים בדין בראיהם; זוהי מלאכתם הבלעדית של יצורים בעלי הכשרה גבוהה והתנסות בפועל כיצורים.

כלל המנגנון השיפוטי של נבאדון מצוי תחת השגחתו של גבריאלי. בתי המשפט הגבוהים הממוקמים בסאלווינגטון עוסקים בבעיות אשר להן חשיבות ליקום בכללותו, ובערעורים המגיעים מעלה מבתי המשפט של המערכות. לבתי משפט אלו שבעים סניפים, הפועלים בשבע קבוצות בנות עשרה סניפים כל אחת. בכל ענייני השיפוט יושב בראש בית הדין הרכב בן שני שופטים, אחד בעל רקע של מושלמות ואחד בעל התנסות בהקעה.

בכל הנוגע לסמכות שיפוטית, בתי המשפט של היקום המקומי מוגבלים בעניינים הבאים:

1. הממשל של היקום המקומי עוסק בבריאה, בהתפתחות, בתחזוקה ובסעד. לפיכך, בתי המשפט של היקום מנועים מלעסוק באותם מקרים הנוגעים לשאלת חיי הנצח והמוות. אין בזאת התייחסות למוות הטבעי כפי שהוא מתרחש באורנטיה, ואולם אם מגיעה לדיון

משפטי הזכות לקיום מתמשך, לחיי נצח, אזי היא חייבת להיות מועברת לדיון בבתי המשפט של אורוונטון; ובמידה שהחלטה ניתנה לרעת היחיד, מוצאים כל גזרי הדין של ההכחדה אל הפועל במצוות שליטי יקום העל ובאמצעות סוכנויותיהם.

2. לעולם לא תידון ההשתמטות, או העריקה, של מי מבני האל של היקום המקומי, אשר מעמידה בסכנה את מעמדם ואת סמכותם כבנים בבתי המשפט של הבן; אי-הבנה שכזו תועבר מיידית לבתי המשפט של יקומי העל.

3. שאלת קבלתו מחדש, לאחר פרק של בידוד רוחני, של כל חלק שהוא מבריא מקומית – כגון מערכת מקומית – לאחווה של מעמד רוחני מלא בבריא מקומית, חייבת להידון באסיפה העליונה של יקום העל.

בכל העניינים האחרים, בתי המשפט של סאלווינגטון הינם סופיים ועליונים. ואין עליהם כל עוררין, ואין מפלט מתחולת החלטותיהם וצויהם.

ככל שנדמה כי לעיתים הטענות האנושיות נשפטות באורנטיה בחוסר הגינות, הצדק וההגינות האלוהית אכן שוררים ביקום. אתם חיים ביקום סדור היטב, ובמוקדם או במאוחר תוכלו לסמוך על כך שהיחס אליכם הינו צודק, ואף רחום.

8. הזרועות החקיקתיות והניהוליות

בסאלווינגטון, המטה של נבאדון, אין גופי חקיקה של ממש. עולמות המטה של היקום עוסקים במידה רבה בשיפוט. האסיפות החקיקתיות של היקום המקומי ממוקמות במטות של מאה הקונסטלציות. המערכות עסוקות בעיקר בעבודה הניהולית והמנהלית של הבריות המקומיות. ריבוני המערכות ועמיתיהם אוכפים את צווי המחוקק של שליטי הקונסטלציות ומוציאים אל הפועל את הצווים המשפטיים של בתי המשפט הגבוהים של היקום.

אף שחקיקה של ממש אינה מתבצעת במטה היקום, פועל בסאלווינגטון מגוון של אסיפות ייעוציות ומחקריות הנאספות ומתנהלות בהתאם לייעודיהן ולתחומי פעולתן. אחדות מאסיפות אלה הינן קבועות; אחרות מתפרקות עם השגת מטרותן.

המועצה העליונה של היקום המקומי מורכבת משלושה חברים מכל מערכת ומשבעה נציגים מכל קונסטלציה. מערכות המצויות בבידוד אינן מיוצגות באספה זו, אך הן רשאיות לשלוח משקיפים אשר נוכחים בכל הדיונים ולומדים אותם.

מאה מועצות האישור העליונות ממוקמות אף הן בסאלווינגטון. נשיאיהן של מועצות אלה מרכיבים את קבינט העבודה הישיר של גבריאל.

כלל הממצאים של המועצות המייעצות היקומיות הגבוהות מועברים למוסדות המשפט של סאלווינגטון, או לאסיפות המחוקקות של הקונסטלציות. מועצות גבוהות אלה הינן נעדרות סמכות או כוח לאכוף את המלצותיהן. במידה שעצתן מבוססת על חוקי היקום היסודיים, כי אז בתי המשפט של נבאדון מוציאים צווי ביצוע; ואולם, אם המלצותיהן נוגעות לתנאים מקומיים או למצבי חירום, אזי הן חייבות להיות מועברות מטה, אל האסיפות המחוקקות של הקונסטלציות, על-מנת שתידונה ושתחוקקנה, ומשם תועברנה אל שלטונות המערכות לשם הוצאה אל הפועל. למעשה, מועצות גבוהות אלה הינן בבחינת מחוקקות-העל, ואולם הן פועלות ללא סמכות חקיקה וללא יכולת ביצוע.

אף כי היננו מתארים את ממשל היקום במונחים של "בתי משפט" ושל "אסיפות", מן ההכרח שיובן כי התרחשויות רוחניות אלה הינן שונות מאוד מן הפעילויות הפרימיטיביות והחומריות יותר של אורנטיה, אשר אף הן מכונות בשמות התואמים.

[הוצג על-ידי רב-המלאכים הראשי של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 34

רוח האם של היקום המקומי

כאשר האב האוניברסאלי והבן הנצחי הופכים בן בורא לאישיות, או אז הופכת הרוח האינוסופית ייצוג ייחודי של עצמה לאינדיבידואלי, זאת על-מנת שכל תלויה לבן הבורא זה אל עולמות החלל ושתהא שם שותפתו; בתחילה, בארגון הפיזי, ולאחר מכן, במלאכת הבריאה והסעד של היצורים ביקום החדש המתוכנן.

רוח יצירתית מגיבה הן למציאויות פיזיות והן למציאויות רוחניות; וכמוה גם הבן הבורא; וכך הם מתאמים ומשתפים פעולה בניהולו של יקום מקומי של זמן ושל מרחב.

טבען של בנות רוח אלה הינו כטבעה של הרוח האינוסופית, אך הן אינן יכולות לפעול בו-זמנית הן בעבודת היצירה הפיזית והן בעבודת הסעד הרוחני. במהלך פעולת הבריאה הפיזית, בן היקום מספק את התבנית בעוד שרוח היקום מאתחלת את הליך התגשמותן של המציאויות הפיזיות. הבן פועל בתכנוני העוצמה, אך הרוח הופכת יצירות אנרגטיות אלה לכדי חומרים פיזיים. אף-על-פי שבמידה מסוימת קשה לתאר כאישית את הנוכחות המוקדמת הזו של הרוח האינוסופית ביקום, בעבור הבן הבורא שותפת-רוח זו הינה אישית ומאז ומעולם פעלה כיחיד מובחן.

1. הפיכתה של הרוח היצירתית לאישיות

לאחר השלמת הארגון הפיזי של מקבץ כוכבים ופלנטות וכינון מעגלי האנרגיה על-ידי מרכזי האנרגיה של יקום-העל, ובהמשך לעבודת בריאה התחלתית זו על-ידי סוכנויות הרוח האינוסופית – הפועלות דרך המוקד היצירתי שלה ביקום המקומי ותחת הנחייתו של מוקד זה – יוצאת בזאת הצהרתו של הבן מיכאל ומבשרת כי בשלב הבא יכוננו חיים ביקום החדש שאורגן זה עת. עם הכרת פרדיס בהצהרת כוונות זו, מתרחשת בשילוש פרדיס תגובת אישור, ולאחריה מגיעה היעלמות בבוחק הרוחני של אלוהויות רוח האב אשר ביקום העל שלהן מתארגנת בריאה חדשה זו. בה בעת, מתקרבות רוחות האב האחרות אל המשכן המרכזי של האלוהויות, ולאחר מכן, כאשר רוח האב החבוקה בחיבור האלוהויות מגיחה אל מול הכרת עמיתותיה, אזי מתרחש המאורע אשר ידוע כ"התפרצות ראשונית". זהו הינו הבזק רוחני אדיר, תופעה אשר ניתן להבחין בה בבירות אפילו ממטה יקום העל הנידון; ובה בעת עם התרחשות מופע זה של השילוש, המובן במידה מועטה בלבד, מתרחש שינוי מובחן בטיב נוכחות ועוצמת הרוח היצירתית של הרוח האינוסופית השוכנת ביקום המקומי הנידון. בתגובה לתופעות אלה בפרדיס, ייצוג חדש ואישי של הרוח האינוסופית הופך מיד לאישיות, וזאת בנוכחותו המיידית של הבן הבורא. זוהי הינה הסועדת האלוהית. הרוח היצירתית היחידנית המסייעת בידי הבן הבורא הפכה לעמיתתו האישית ליצירה, רוח האם של היקום המקומי.

מתוך בידול אישי חדש זה של הפועל האחד ודרכו, נובעים הזרמים המבוססים והמעגלים המצויים של עוצמת הרוח וההשפעה הרוחנית, אשר עתידים לסדר את כלל העולמות ואת כל ההוויות של אותו יקום מקומי. הלכה למעשה, נוכחות אישית חדשה זו הינה אך ורק התמרה של השותפה אשר-התקיימה-זה-מכבר והפחות-אישית של הבן בעבודתו המוקדמת יותר בארגון הפיזי של היקום.

זהו הינו תיאור בן מילים ספורות בלבד של דרמה כבירה, ואולם הוא מייצג את כל אשר ניתן לספר בנוגע למאורעות רבי-חשיבות אלה. אלו הם מאורעות מיידים, בלתי-מובנים ובלתי-נתפשים; הסודות הנוגעים לטכניקה ולנוהל שלהם חבויים בעומק חיקוי של שילוש פרדיס. היננו בטוחים אך בדבר אחד: נוכחות הרוח ביקום המקומי, בעת שזה היה מצוי בתהליך בלעדי של בריאה ושל ארגון פיזי, לא הייתה נבדלת לחלוטין מרוחה של הרוח האינוסופית של פרדיס; זאת בעוד שלאחר הופעתה-מחדש של רוח האב המפקחת מתוככי החיבוק הסודי של האלים, ולאחר הבזק האנרגיה הרוחני, מתמלא המופע של הרוח האינוסופית ביקום המקומי באופן פתאומי בדמיון אישי לרוח האב אשר הייתה קשורה בקשרי התמרה עם הרוח האינוסופית. וכך רוכשת רוח האם של היקום המקומי טבע אישי המשוך בגווני רוח האב של יקום-העל החולשת על תחום השיפוט האסטרונומי האמור.

נוכחות-שהפכה-אישית זו של הרוח האינוסופית, רוח האם היצירתית של היקום המקומי, ידועה בשטניה פסועדת האלוהית. לכל צורך מעשי ותכלית רוחנית מופע אלוהות זה הינו אינדיבידואל אלוהי, אישיות רוחנית. וכך היא מופרת ונתפשת על-ידי הבן הבורא. ובאמצעות מופע מקומי ואישי זה של המקור והמרכז השלישי ביקום המקומי שלנו יכולה הרוח להפוך ברבות הימים כפופה במידה כה מלאה לבן הבורא, עד אשר ייאמר בצדק על בן זה כי "כל עוזו שמים וארץ בידי הופקד".

2. טיבה של הסועדת האלוהית

לאחר שהסועדת האלוהית עברה מטמורפוזה ניכרת באישיותה במהלך יצירת החיים, היא פועלת כאישיות ומשתפת פעולה באופן אישי ביותר עם הבן הבורא בתכנון ובניהול העניינים הנרחבים של הבריאה המקומית. בעבור סוגים רבים של הוויות ביקום, אפילו ייצוג זה של הרוח האינוסופית עשוי שלא להופיע כאישי לחלוטין בעידני טרום המתת הסופי של מיכאל; ואולם, לאחר רוממותו של הבן הבורא לדרגת הסמכות הריבונית של בן מאסטר, מתגברות איכויותיה האישיות של רוח האם היצירתית במידה כה רבה, עד כי היא מוכרת באופן אישי על-ידי כלל היחידים הבאים איתה במגע.

החל מן הקשר המוקדם ביותר עם הבן הבורא, מחזיקה רוח היקום בכל תכונות השליטה-הפיזית של הרוח האינוסופית, לרבות מלוא יכולות האנטי-כבידה. עם כך שמשגיגה היא מעמד אישי, מפעילה רוח היקום שליטה מלאה ומושלמת בכבידת הדעת ביקום המקומי, ממש כפי שהייתה עושה הרוח האינוסופית אילו הייתה נוכחת באופן אישי.

בכל יקום מקומי פועלת הסועדת האלוהית בהתאם לטבע ולמאפיינים הטבעיים של הרוח האינוסופית, כפי שאלו התגשמו באחת משבע רוחות האב של פרדיס. אף כי קיימת אחידות אופי בסיסית של כל רוחות היקום, קיים בפעילותן גם גיוון הנקבע בהתאם למקורן, דרך אחת משבע רוחות האב. שוני זה במקורן הינו הגורם לגיוון בטכניקות הפעולה של רוחות האם של היקום המקומי ביקומי העל השונים. ואולם, רוחות אלה הינן זהות בכל התכונות הרוחניות המהותיות, והן רוחניות במידה שווה ואלוהיות לחלוטין, ללא כל תלות בהבדלים בין יקומי העל.

הרוח היצירתית אחראית-בצוותא עם הבן ביצירת יצורי העולמות, ולעולם היא איננה מאכזבת את הבן בכל המאמצים לקיים בריאות אלה ולשמרן. החיים נסעדים ומתחזקים באמצעות הסוכנויות של הרוח היצירתית. "תִּשְׁלַח רוּחְךָ וְהֵם יִבְרְאוּ; וְאַתָּה תִּסְדֹּשׁ פְּנֵי אֲדָמָה."

בעת יצירת יקום של יצורים תבוניים, רוח האם היצירתית פועלת בראש ובראשונה בתחום המושלמות ביקום, בשתפה פעולה עם הבן ביצירתו של כוכב הבוקר הבהיר. לאחר מכן, הולכים ומתקרבים צאצאיה של הרוח אל סדר היצורים הנבראים בפלנטות, ממש כשם שהבנים הולכים ויורדים בסדרם מן המליכיצדקים ועד לבנים החומריים הבאים במגע ממשי עם בני התמותה של העולמות. בעת התפתחותם המאוחרת יותר של היצורים בני התמותה, מספקים הבנים נושאי החיים את הגוף הפיזי, המיוצר מן החומר המאורגן המצוי בעולמות, בעוד שרוח היקום תורמת את "נשימת החיים".

אף כי המקטע השביעי של היקום המקיף עלול להיחשב במובנים רבים כמאחר בהתפתחותו, תלמידים הלומדים ביסודיות את בעיותינו צופים את התפתחותה בעידנים העתידיים לבוא של בריאה מאוחדת באופן יוצא דופן. היננו חוזים כי אורוונטון יציג מידה גבוהה כזו של סימטריה משום שרוח האב החולשת על יקום-על זה הינה יושבת-ראש רוחות האב בגבהי מרומים, והיא מהווה תבונת רוח המגלמת את האיחוד המאוחד ואת התיאום המושלם של התכונות ושל קווי האופי של כל שלוש האלוהויות הנצחיות. אכן היננו מאחרים ומעוכבים ביחס למקטעים אחרים, ואולם אין כל ספק כי ממתנה לנו התפתחות טרנסצנדנטאלית והישג חסר תקדים אי-אז בעידני נצח העתיד.

3. הבן והרוח בזמן ובמרחב

אין הבן הנצחי ואין הרוח האינוסופית מוגבלים או מותנים על-ידי הזמן או המרחב, ואולם מגבלות אלה חלות על רוב צאצאיהם.

הרוח האינוסופית מחדרת את כלל החלל ושוכנת במעגל הנצח. ועדיין, בעת מגעיהן עם ילדי הזמן, נדרשות רבות מאישויות הרוח האינוסופית להתחשב לעיתים קרובות בהיבטים הנוגעים לזמן, אף כי הרבה פחות מאשר בהיבטים הנוגעים למרחב. סעדי דעת רבים מתעלמים מן החלל אך סובלים משיהוי בזמן בעת שהם מתאמים רמות שונות של מציאות ביקום. למעשה, שליח בודד הינו בלתי-תלוי בחלל, למעט באותו זמן הנדרש בפועל לשם קיום המסע ממיקום אחד למיקום אחר; ועוד קיימות ישויות דומות אשר אינכם יודעים עליהן.

לרוח היצירתית זכות אישית להיות בלתי-תלויה לחלוטין במרחב, אך לא בזמן. אין קיימת נוכחות אישית מיוחדת של רוח יקום שכזו במטה הקונסטלציה או במטה המערכת. היא נוכחת ופזורה במידה שווה בכל רחבי יקומה המקומי, ולפיכך היא נוכחת הלכה למעשה ובאופן אישי בכל עולם שהוא ממש כבכל עולם אחר.

הרוח היצירתית מוגבלת בסעד שלה ביקום אך ורק על-ידי אלמנט הזמן. ברחבי יקומו, בן בורא פועל באופן מיידי; ואולם, הרוח היצירתית חייבת להתחשב בזמן בעת סעד הדעת ביקום, למעט בשעה שהיא מאפשרת לעצמה להשתמש במודע ובמתכוון בזכויותיו האישיות של בן היקום. הרוח היצירתית פועלת ללא תלות בזמן הן בפעולתה כרוח טהורה והן בשיתוף הפעולה שלה עם המנגנון המסתורי של המחזירותיות האוניברסאלית.

אף-על-פי שמעגל הכבידה-הרוחנית של הבן הנצחי פועל ללא תלות הן בזמן והן במרחב, כלל תפקודי הבנים הבוראים אינם פטורים ממגבלות המרחב. באם מאורעות העולמות האבולוציוניים מתקבלים, נראה שבנים מיכאליים אלו מסוגלים לפעול באופן עצמאי יחסית מתלות בזמן. בן בורא אינו מוגבל על-ידי הזמן, אך הוא מותנה על-ידי המרחב; אין הוא יכול להיות באופן אישי בשני מקומות בעת ובעונה אחת. מיכאל מנבאדון לעולם פועל ברחבי יקומו שלו, ובאופן מעשי באמצעות מחזירותיות גם ביקום העל. לעולם מתקשר הוא ישירות עם הבן הנצחי.

הסועדת האלוהית הינה עוזרתו המבינה של הבן הבורא, והיא מאפשרת לו להתגבר על מגבלותיו הטבעיות באשר למרחב ולפצות עליהן; זאת משום שכאשר השניים פועלים באיחוד כוחות מנהלתי הם הינם עצמאיים למעשה בגבולות בריאתם המקומית מהזמן כמו גם מהמרחב. לפיכך, כפי שניתן לראות הלכה למעשה ברחבי יקום מקומי, הבן הבורא והרוח היצירתית פועלים על-פי רוב באופן בלתי-תלוי הן בזמן והן במרחב, זאת משום שהחופש בזמן או במרחב של האחד זמין לעולם בעבור האחר.

אך רק הוויות מוחלטות הינן בלתי-תלויות הן בזמן והן במרחב במובן המוחלט. מרביתן של האישויות הכפופות לבן הנצחי או לרוח האינסופית כפופות הן לזמן והן למרחב.

בשעה שרוח יצירתית הופכת "מודעת למרחב" היא מתכוננת להכיר ב"תחום תחום במרחב" כשלה; בתחום זה היא תהא חופשייה מן המרחב, בניגוד לכל שאר המרחב אשר בו תהא מותנית. כל אחד חופשי לבחור ולפעול אך ורק בתוככי תחומי תודעתו שלו.

4. מעגלי היקום המקומי

ביקום המקומי של נבאדון קיימים שלושה מעגלי רוח מובחנים:

1. מתת הרוח של הבן הבורא, המנחם, רוח האמת.

2. מעגל הרוח של הסועדת האלוהית, רוח הקודש.

3. מעגל סעד-התבונה, הכולל את הפעילויות הפחות-או-יותר מאוחדות אך מגוונות של שבע הרוחות מסייעות-הדעת.

לבנים הבוראים מוענקת רוח של נוכחות ביקום אשר במובנים רבים הינה אנאלוגית לזו של שבע רוחות האב של פרדיס. זוהי רוח האמת, אשר בן של מתת מגיר אל העולם לאחר שקיבל ספירה שכזו לבעלותו הרוחנית. מנחם זה של מתת הוא הכוח הרוחני אשר מושך ללא הרף את כל מחפשי האמת אל עבר זה שהינו ההתגלמות באישיות של האמת ביקום המקומי. רוח זו הינה מתת טבועה של הבן הבורא, והיא נובעת מטיבו האלוהי ממש כשם שמעגלי המאסטר של היקום המקיף נגזרים מן הנוכחות האישיות של אלוהויות פרדיס.

הבן הבורא עשוי לבוא וללכת; נוכחותו האישית עשויה להימצא ביקום המקומי או במקום אחר; ועדיין רוח האמת תפעל ללא הפרעה, משום שנוכחות אלוהית זו, אף שמקורה באישיותו של הבן הבורא, מרכזה התפקודי הינו באישיות הסועדת האלוהית.

לעומת זאת, רוח האם של היקום לעולם אינה עוזבת את עולם המטה של היקום המקומי. רוחו של הבן הבורא יכולה לפעול, והיא אכן פועלת, באופן בלתי-תלוי בנוכחותו האישית של הבן, אך לא כך הדבר באשר לרוחה האישית. במידה שנוכחותה האישית תוצא מסאלווינגטון, תאבד רוח הקודש של הסועדת האלוהית את יכולתה לפעול. נראה כי נוכחות רוחה הינה קבועה בעולם המטה של היקום, ועובדה זו ממש היא אשר מאפשרת לרוח הבן הבורא להמשיך ולפעול באופן בלתי-תלוי במקום הימצאו של הבן. רוח האם של היקום משמשת כמוקד וכמרכז ביקום בעבור רוח האמת, כמו גם בעבור השפעתה האישית שלה עצמה, היא רוח הקודש.

הן האב-הבן הבורא והן רוח האם היצירתית תורמים באופן מגוון למתת הדעת של ילדיהם ביקום המקומי. ואולם, הרוח היצירתית איננה מעניקה דעת עד אשר היא מצוידת בזכויות אישיות.

לסדרי האישיות העל-אבולוציוניים ביקום מקומי מוענקת דעת מטיפוס היקום המקומי של תבנית יקום-העל. לסדרי החיים האבולוציוניים האנושיים וההת-אנושיים מוענק סעד דעת מטיפוס סייע רוח.

שבע הרוחות מסייעות-הדעת הינן פרי יצירתה של הסועדת האלוהית של יקום מקומי. רוחות-דעת אלה דומות באופיין זו לזו אך נבדלות בעוצמתן, וכולן חולקות באופן דומה את טיבה של רוח היקום, אף כי קשה להתייחס אליהן כאל אישיות נפרדות, למעט לאימן בוראתן. לשבע המסייעות ניתנו השמות הבאים: רוח הבינה, רוח הפלחן, רוח היעוץ, רוח הידע, רוח האומץ, רוח ההבנה, רוח האינטואיציה של התפישה המהירה.

אלה הן "שבע רוחות האלוהים", "אשר כשבעה לפידים בוערים לפני כס הכבוד" ואשר ראם הנביא בעיני רוחו. ואולם, הוא לא ראה את מושביהם של ארבעה ועשרים הזקיפים הניצבים מסביב לשבע רוחות מסייעות-דעת אלה. תיאור זה מייצג את הבלבול של שני המיצגים; האחד נוגע למטה היקום והאחר לבירת המערכת. מושביהם של ארבעה ועשרים זקני השבט מצוי בירושם, המטה של מערכת העולמות המיושבים שלכם.

ואולם, את אשר כתב יוחנן, על אודות סאלווינגטון כתב: "ומפס הכבוד בוקעים ברקים ופורצים רעמים וקולות" – אלה הם תשדורות היקום אל המערכות המקומיות. וכן הוא ראה את יצורי השליטה הכיוונית של היקום המקומי, המצפנים החיים של עולם המטה. שליטה כיוונית זו אשר בנבאדון נשמרת בידי ארבעה יצורי השליטה של סאלווינגטון, אשר פועלים מעל גבי זרמי היקום ומסייעים רבות ברוח-הדעת אשר הייתה הראשונה לפעול, סייע האינטואיציה, רוח "התפישה המהירה". ואולם ברוב צער, תיאורם של יצורים אלה – אשר כונו חיות – הינו פגום; אין דבר אשר ישווה להם ביופיים ובצורתם המעודנת.

ארבעת כיווני המצפן הינם אוניברסאליים וטבועים בחיים של נבאדון. כלל היצורים החיים מצוידים באברי גוף רגישים המגיבים לזרמים הכיווניים הללו. יצירות ברואות אלה משוכפלות ביצורים ברחבי היקום מטה עד לפלנטות היחידניות, ויחד עם הכוחות המגנטיים של העולמות מפעילים את המוני הגופיפים המיקרוסקופיים המצויים באורגניזם החייתי כך שתאי כיוון אלו לעולם יצביעו צפונה ודרומה. וכך מיוצב לנצח חוש הכיוון בהוויות החיות של היקום. חוש זה לא נבצר לחלוטין מן האנושות כיכולת מודעת. גופיפים אלו נצפו לראשונה באורנטיה בסמוך לזמן חיבורו של מסמך זה.

5. סעד הרוח

הסועדת האלוהית משתפת פעולה עם הבן הבורא בגיבושם של חיים וביצירת סדרי הוויות חדשים עד הגיע המתת השביעית שלו, ובהמשך לכך, לאחר שרוקם לדרגת ריבונות מלאה של היקום, היא ממשיכה ומשתפת פעולה עם הבן ועם רוח המתת של הבן בעבודה הנוספת של סעד העולמות וההתקדמות הפלנטארית.

הרוח מתחילה את עבודת ההתקדמות האבולוציונית בעולמות המיושבים עם החומר נטול-החיים של העולם, וראשית מעניקה היא חיים לעולם הצומח, לאחר מכן לאורגאניזמים של עולם החי, ובהמשך לסדרים הראשונים של הקיום האנושי; וכל הענקה עוקבת תורמת להמשך התפתחות הפוטנציאל האבולוציוני של החיים הפלנטאריים, החל מן השלבים הראשונים והפרימיטיביים ועד להופעתם של יצורים רצוניים. עבודה זו של הרוח מתבצעת בעיקרה באמצעות שבע הסייעות, רוחות ההבטחה, רוח-הדעת המאחדת והמתאמת של הפלנטות המתפתחות, אשר לעולם מובילה באופן מאחד את הגזעים של האדם לעבר רעיונות ואידיאלים רוחניים גבוהים יותר ויותר.

האדם בן התמותה חווה לראשונה את סעד הרוח בהקשר של הדעת בשעה שהדעת החייתית הטהורה של היצורים האבולוציוניים מפתחת יכולת קליטה של מסייעות הפולחן והבינה. סעד זה של המסייעת השישית והמסייעת השביעית, מצביע על כך שהתפתחותה של הדעת חצתה את סף הסעד הרוחני. ומיד נכללות במעגליה הרוחניים של הסועדת האלוהית דעות שכאלה של פעולות פולחן ובינה.

כאשר דעת זוכה בהענקת סעד כזה של רוח הקודש, יש לה היכולת לבחור (בין שבמודע ובין שלא במודע) בנוכחות הרוחנית של האב האוניברסאלי – קרי במכוונן המחשבה. ואולם, רק לאחר שכן של מתת משחרר את רוח האמת על-מנת שתסעד את כלל בני התמותה בפלנטה, הופכות כל הדעות הנורמאליות מוכנות אוטומאטית לקבלתם של מכוונני מחשבה. רוח האמת ונוכחות הרוח הסועדת האלוהית עובדות יחדיו כאחת. ברית רוחנית כפולה זו מרחפת מעל העולמות, מבקשת ללמד אמת ולהאיר באופן רוחני את הדעת של האדם, לעורר השראה בנשמות יצורי הגזעים המרקיעים, ולהוביל כל העת את העמים השוכנים על הפלנטות האבולוציוניות אל עבר ייעדם הפרדיסי של הגורל האלוהי.

אף כי רוח האמת שוטפת כל בשר, רוח זו של הבן הינה מוגבלת כמעט לחלוטין בתפקודה ובעוצמתה על-ידי הקליטה האישית של האדם את מה שמכוון את הסיכום ואת המהות של משימת המתת של הבן. בחלקה, רוח הקודש הינה בלתי-תלויה בגישתו של האדם, ובחלקה היא מותנית על-ידי החלטותיו ועל-ידי שיתוף הפעולה של רצונו. אף-על-פי-כן, הסעד של רוח הקודש הופך לייעיל יותר ויותר בהפיכת החיים הפנימיים של בני התמותה המצייתים באופן מלא יותר להנחיה האלוהית, לקדושים ולרוחניים.

כיחידים, אינכם מחזיקים באופן אישי בחלק נבדל או בישות של רוח האב-הבן הבורא או של רוח האם היצירתית; סעדים אלו אינם באים במגע עם מרכזי החשיבה של דעת היחיד ואף אינם שוכנים בה, כפי שעושים משגוחי המסתורין. מכוונני מחשבה הינם חלקים אינדיבידואליים של המציאות הקדם-אישית של האב האוניברסאלי, השוכנים בפועל בדעת בת התמותה כחלק מאותה דעת עצמה, ופעולתם מתבצעת תמיד בהרמוניה מושלמת עם שילוב הרוחות של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית.

נוכחותן של רוח הקודש של בת היקום של הרוח האינוסופית, של רוח האמת של בן היקום של הבן הנצחי, ושל מכוונן-הרוח של אב פרדיס בקרב בן-תמותה אבולוציוני או יחד עימו, מציגה את הסימטריה של מתת וסעד הרוח, ומסמיכה בן-תמותה שכזה להבין באופן מודע את אמונת-עובדת היותו בנו של האל.

6. הרוח באדם

עם התקדמות האבולוציה של פלנטה מיושבת ועם הפיכתם המתגברת של שוכניה לרוחניים, עשויות להתקבל גם השפעות רוחניות נוספות על-ידי אישיות בשלות שכאלה. ככל שיתקדמו בני התמותה בשליטת הדעת ובאבחנה הרוחנית, סעדים רוחניים מרובים אלו הופכים להיות יותר ויותר מתואמים בתפקודם; והם הולכים ומתמזגים עם סעד-העל של שילוש פרדיס.

אף-על-פי שהאלוהיות עשויה להיות מרובה במופעה, בחוויה האנושית האלוהות הינה תמיד יחידה, לעולם היא אחת. ואף הסעד הרוחני איננו נחוזה בצורת רבים בחוויה האנושית. ללא כל קשר לריבוי מקורותיה, כלל ההשפעות הרוחניות הינן אחת בפעולתן. והן אכן אחת, בהיות סעד הרוח של האל בעל שבעת ההיבטים בעבור יצורי היקום המקיף, ובקרבם; וככל שגדלה יכולתם של היצורים להעריך ולקבל סעד מאחד זה של הרוח, כך הוא הופך בחווייתם לסעד של האל העליון.

ממרומי תהילת הנצח יורדת הרוח האלוהית בשורה ארוכה של צעדים, על-מנת לפגוש אתכם כפי שאתם הינכם ובמקום שבו אתם מצויים, ואז, בשותפות של אמונה, לחבוק באהבה את הנשמה שמוצאה בן-תמותה, ולצאת לדרך במסע הבטוח והוודאי חזרה בצעדים אלו של סליחה ומחילה,

ולעולם לא לעצור, עד אשר הנשמה האכולציונית תתרומם לבטח אל גבהיו של אושר עילאי, אשר מקרבו הגיחה הרוח האלוהית לעבר משימה זו של חסד ושל סעד.

כוחות רוחניים מחפשים ומשיגים מבלי לטעות את רמותיהם המקוריות. ומשום שיצאו מן הנצחי, אליו גם ישובו בוודאות, ויביאו עימם את כל אותם ילדי הזמן והמרחב אשר אימצו את הנחייתו ואת תורתו של המכוון השוכן בקרבם, אלו אשר באמת ובתמים "נולדו מן הרוח", בני האמונה של האל.

הרוח האלוהית הינה מקור הסעד והעידוד הרציפים בעבור ילדי האדם. עוצמתכם והישגכם "ניתנו בחסדו, בחידוש הרוח ניתנו". בדומה לאנרגיה הפיזית, החיים הרוחניים נצרכים. תוצאתם של מאמצים רוחניים הינה עייפות רוחנית יחסית. כלל חוויית ההרקעה אמיתית כשם שהיא רוחנית; ולפיכך, אמת נאמרה כאשר נכתב כי "הרוח ישכון". "והרוח הוא נותן החיים."

אין בכוחה של התיאוריה המתה, ואפילו בזו של הדוקטרינות הדתיות הגבוהות ביותר, בכדי לשנות את האופי האנושי או לשלוט בהתנהגות בן התמותה. הדבר שהעולם זקוק לו כיום הוא האמת של מוריהם העתיקים, אשר הצהירו: "לא בדיבור בלבד, כי אם גם בגבורה וברוח הקודש". זרע האמת התיאורטית מת ועבר, ומושגי המוסר הגבוהים ביותר נותרו נטולי השפעה, אלא כאשר מנשבת הרוח האלוהית בצורות האמת וכאשר מחייה היא את נוסחאותיה של היושרה.

אלו אשר קיבלו את האל השוכן פנימה והכירו בו נולדו מן הרוח. "אתם הינכם היכל האלוהים, ורוח אלוהים שוכן בקרבכם". אין די בכך שרוח זו תוגר עליכם; על הרוח האלוהית לשלוט ולמשול בכל חלקי ההתנסות האנושית.

זוהי נוכחות הרוח האלוהית, מי החיים הללו, אשר מרוויים את הצימאון של חוסר שביעות הרצון בת התמותה, ואשר משביעים את אותו רעב בל-יתואר של הדעת האנושית הבלתי-רוחנית. הוויות המונעות על-ידי הרוח "לעולם לא תצמאנה, שכן מים רוחניים אלו יהפכו בקרבן למעיין נובע של סיפוק לחיי עולם". נשמות אלה, המושקות כך באופן אלוהי, הינן כמעט בלתי-תלויות בסביבה החומרית בכל הנוגע למנעמי החיים ולסיפוקי הקיום הארצי. הן מוארות ורעננות מבחינה רוחנית, והן מחוזקות ומצוידות מבחינה מוסרית.

בכל בן-תמותה קיים טבע דואלי: ירושת הנטיות החייתיות והדחף הגבוה של מתת הרוח. במהלך חייכם הקצרים באורנטיה, ניתן ליישב את שני הדחפים השונים והמנוגדים הללו באופן מלא רק לעיתים רחוקות; קשה מאוד לאחד בין שני הדחפים הללו ולהפוך אותם להרמוניים; ואולם, לאורך תקופת חייכם תסעד אתכם כל העת הרוח המשולבת על-מנת לסייע בעדכם להכפיף את הבשר יותר ויותר להובלת הרוח. אף כי עליכם לחיות את חייכם הגשמיים במלואם, אף כי אינכם יכולים לחמוק מן הגוף ומצרכיו, אף-על-פי כל זאת, מצד התכלית והאידיאלים אכן יש בכוחכם להכפיף את הטבע החייתי יותר ויותר לשליטתה של הרוח. אכן קיימת בתוכם קונספירציה של כוחות רוחניים, ברית של עוצמות אלוהיות, אשר תכליתה הבלעדית הינה לממש את שחרורכם הסופי מאזיקי החומר ומן המגבלות הסופיות.

תכליתו של כל הסעד הזה הינו "שתחזקו בגבורה מפאת רוחו באדם הפנימי". וכל זאת מייצג אך את הצעדים המקדמיים בדרך אל ההישג הסופי של מושלמות האמונה והשירות, אותה חוויה אשר במהלכה "נמלאתם את כל מלוא האלוהים", וזאת "כי כל אשר רוח אלוהים ינהגם, בני אלוהים המה".

הרוח לעולם אינה דוחפת, היא רק מובילה. אם אתם חפצים ללמוד, אם אתם רוצים להשיג רמות רוחניות ולהגיע לגבהים אלוהיים, אם אתם כנים ברצונכם להשיג את המטרה הנצחית, כי אז תנחה אתכם הרוח האלוהית בעדינות ובאהבה לאורך נתיב ההתקדמות הרוחנית המוביל למעמד של בנים. כל צעד שתעשו, שומה עליו שייעשה מתוך נכונות, תבונה ושיתוף פעולה עולז. שליטתה של הרוח לעולם איננה מוכתמת באילוץ או מופרעת על-ידי כפייה.

וכאשר חיים כאלה של הנחייה רוחנית מתקבלים בתבונה ובחופשיות, מתפתחים בהדרגה בתוכי הדעת האנושית מודעות חיובית בוטחת במגע האלוהי וביטחון בהתייחדות עם הרוח; במוקדם או במאוחר "הרוח מעיד ברוחכם שלכם (המכוון) כי בני אלוהים הינכם". וכבר סיפר לכם המכוון שלכם על אודות קרבתכם אל האל, כך שהרישום מורה כי הרוח מעידה בכם "מתוך רוחכם", ולא אל עבר רוחכם.

המודעות של שליטת הרוח בחיי האדם מקבלת ביטוי בהופעתם המתגברת של מאפייני הרוח בתגובות החיים של בן-תמותה מונחה-רוח שכזה, "שכן פרי הרוח הוא אהבה, שמחה, שלום, אורך-רוח, נדיבות, חסד, אמונה, ענווה ופרישות". ובני-תמותה מונחי-רוח ומוארים באור אלוהי שכאלה, אף בעודם צועדים בשבילים הנמוכים והמייגעים, ואף בעודם מבצעים בנאמנות אנושית את חובותיהם הארציים, כבר החלו להבחין באורות חיי הנצח כנצנוצים דולקים בחופי עולם אחר; וכבר החלו להבין את המציאות של אותה אמת מעוררת השראה ומנחמת, "כי מלכות האלוהים איננה אכילה ושתייה, כי אם צדקה ושלום ושמחה ברוח הקודש". ובכל מבחן ומבחן ולעומת כל קושי, מתחזקות הנשמות שנולדו ברוח מאותה תקווה מפעמת, העולה על כל פחד, שכן אהבת האל מפכה בכל לבב מאת נוכחותה של הרוח האלוהית.

7. הרוח והבשר

הבשר, אותו טבע מורש הנובע מן הגזעים שמקורם-חייתי, איננו נושא מטבעו את פירות הרוח האלוהית. כאשר הטבע בן התמותה רומם מעלה

באמצעות תוספת של טיב הבנים החומריים של האל, כפי שהגזעים של אורנטיה קודמו במידה מסוימת באמצעות המתת של אדם, או אז הפכה הדרך סלולה ונכונה יותר לשם שיתוף פעולה בין רוח האמת לבין המכוונן השוכן על-מנת להביא למימושו את היכול הנהדר של תכונות פירות הרוח. אם לא תידחו את זו הרוח, אף-על-פי שיידרש נצח על-מנת למלא אחר הציווי, "הוא ידריכם אל האמת כולה".

בני-תמותה אבולוציוניים השוכנים בעולמות שבהם ההתקדמות הרוחנית היא נורמאלית, אינם חווים את הקונפליקט החד בין הבשר לרוח אשר מאפיין את הגזעים של אורנטיה בעת הנוכחית. ואולם, אפילו בפלנטות האידיאליות ביותר, בן האנוש הטרומ-אדמי חייב במאמץ של ממש על-מנת להעפיל ממישור הקיום החייתי הטהור מעלה דרך רמות עוקבות הולכות ומתעצמות של משמעויות אינטלקטואליות ושל ערכים רוחניים גבוהים יותר.

בני התמותה בעולמות נורמאליים אינם חווים את המלחמה המתמדת בין טיבם הפיזי לבין טיבם הרוחני. הם ניצבים אל מול הצורך להעפיל מרמות הקיום החייתיות מעלה אל עבר המישורים הגבוהים יותר של החיים הרוחניים, אך עלייה זו הינה בבחינת תהליך לימוד, בייחוד כאשר משווים אותה לקונפליקטים האינטנסיביים שהם מנת חלקם של בני התמותה באורנטיה בתחום הפיצול שבין טבעם החומרי וטבעם הרוחני.

העמים באורנטיה סובלים במהלך משימה זו של ההתקדמות הפלנטארית לעבר הישג רוחני כתוצאה מחסר כפול. המרידה של קאליגסטֶה גרמה לבלבול כלל עולמי ושללה מן הדורות שבאו לאחריה את הסיוע המוסרי אשר חברה סדורה-היטב הייתה מעניקה להם. ואולם, כישלונם של אדם היה הרה אסון אפילו יותר, וזאת בכך שהוא מנע מן הגזעים את אותו טבע פיזי עליון אשר היה תואם יותר את השאיפות הרוחניות.

בני התמותה של אורנטיה חייבים לעבור דרך מאבקים ניכרים שכאלה בין הרוח לבין הבשר משום שאבות אבותיהם הרחוקים לא עברו אֶדְמִיזָצִיה מלאה יותר בעת המתת העֶדְנִי. בהתאם לתוכנית האלוהית, לגזעים של אורנטיה היה אמור להיות טבע פיזי המסוגל להגיב באופן טבעי וטוב יותר לרוח.

על אף אסון כפול זה לטבע האדם ולסביבתו, בני התמותה של הזמן הזה היו סובלים פחות ממלחמה גלויה בין הבשר לבין הרוח אילו נכנסו אל ממלכת הרוח, אל המרחב בו נהנים בני האל מחופש יחסי מאזיקי הבשר בעת שהם משרתים שירות מואר ומשחרר, ומקדישים עצמם בלב שלם לעשות את רצון האב שבשמיים. ישוע הראה לאנושות את הדרך החדשה לחיות כבני-תמותה, דרך אשר באמצעותה יכולים בני האנוש לחמוק במידה רבה מן התוצאות ההרסניות של המרידה של קאליגסטֶה, ולפצות באופן יעיל ביותר על החסכים שגרם כישלונם של אדם. "כי רוח החיים של ישוע המשיח הוציאה אותנו לחופשי ממנהג החיה ומפיתוי הרוע והחטא". "זהו הניצחון אשר גובר על הבשר, זוהי אמונתכם".

אותם גברים ונשים יודעי-אל אשר נולדו מן הרוח אינם חווים קונפליקט גדול יותר עם טבעם כבני-תמותה מאשר שוכני רוב העולמות הנורמאליים, פלנטות אשר מעולם לא הוכתמו בחטא או נוגעו במרד. בני אמונה פועלים ברמות אינטלקטואליות וחיים במישורים רוחניים גבוהים הרבה יותר מאשר הקונפליקטים הנוצרים על-ידי תשוקות פיזיות בלתי-נשלטות או בלתי-טבעיות. היצרים הנורמאליים של יצורים חייתיים והתיאבון והדחפים שטבעם פיזי אינם נמצאים בקונפליקט עם רמות ההישג הרוחני הגבוהות ביותר, אלא בדעתם של אנשים בורים, אנשים אשר חינוכם שגוי או אשר מודעים-לעצמם יתר על המידה למרבה הצער.

משהתחלתם לצעוד בדרככם אל חיי הנצח, משקיבלתם על עצמכם את המשימה ואת ההוראות להתקדם הלאה, אל לכם לפחד מסכנות השכחה האנושית ומחוסר העקביות של בני התמותה, אל לכם להטריד את לבכם בפחד כישלון או בבלבול מסבך; אל תמעדו ואל תטילו ספק במצבכם ובמעמדם, משום שבכל שעה אפילה, בכל צומת דרכים במאבק קדימה, תמיד תדבר רוח האמת ותאמר את דברה, "זוהי הדרך".

[הוצג על-ידי שליח עוצמתי המוצב זמנית לשירות באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 35

בני האל של היקום המקומי

מקורם של בני האל אשר הוצגו לעיל הוא בפרדס. בני האל הללו הינם צאצאי השליטים האלוהיים של המרחבים האוניברסאליים. מקרב בני פרדיס מן הסדר הראשון, הוא סדר הבנים הבוראים, קיים בנבאדון אך אחד בלבד, וזהו מיכאל, אב וריבון היקום. מן הסדר השני של בני פרדיס, קרי הבנים הסמכותיים או האוֹנֵאליים, המכסה בנבאדון מלאה ועומדת על 1,062 בנים. ו"משיחי משנה" אלו הינם יעילים ועוצמתיים-בכל במסגרת משימות המתת הפלנטאריות שלהם, ממש כשם שהיה הבן הבורא המאסטר במשימתו באורנטיה. אלו מן הסדר השלישי, בהיות מקורם בשילוש, אינם רשומים ביקום מקומי, ואולם הנני מעריך כי מצויים בנבאדון בין חמישה-עשר לעשרים אלף בנים מורים של השילוש, מלבד 9,642 הסייעים אשר שולשו-על-ידי-ברייה ומופיעים ברישומים. דִּנְאֵלִים אלו של פרדיס אינם סמכותיים ואף אינם מנהלים; הם הינם מורי-על.

מקורם של סוגי הבנים שבהם נדון הינו ביקום המקומי; הם הינם צאצאיו של בן בורא מפרדיס בשיתופים מגוונים עם רוח האם של היקום המשלימה אותו. במסמכים שלהלן נזכיר את הסדרים הבאים של בנים של היקום המקומי:

1. בני מלכיצדק.
2. בני וורוֹנְדָאדֶק.
3. בני לֵאנֹנְאָדֶק.
4. בנים נושאי חיים.

אלוהות שילוש פרדיס פועלת ליצירתם של שלושה סדרי בנים: המיכאלים, האוֹנֵאליים והדיינאלים. האלוהות הדואלית ביקום המקומי, קרי הבן והרוח, פועלת אף היא ליצירתם של שלושה סדרים גבוהים של בנים: המלכיצדקים, הוורוֹנְדָאדֶקים, והלאֵנֹנְאָדֶקים; ולאחר שהגיעו לביטוי כזה בן שלושה היבטים, הם משתפים פעולה עם הרמה הבאה של האל בעל שבעת ההיבטים ביצירת הסדר המגוון של נושאי החיים. הוויות אלה משתייכות לסדר בני האל היוורדים, ואולם הן מהוות צורות חיים מקוריות וייחודיות ביקום. אי לכך, הדיון בהן יתפוס את מלוא המסמך הבא.

1. האב מלכיצדק

לאחר שהביאו לעולם את הוויות הסיוע האישיות כדוגמת כוכב הבוקר הבהיר ואישיות מנהליות אחרות, או אז מתרחש – בהתאם לתכלית ולתוכניות האלוהיות עבור יקום נתון – איחוד יצירתי מסוג חדש בין הבן הבורא לבין הרוח היצירתית, בת היקום המקומי של הרוח האינסופית. האישיות אשר נולדת כצאצא של שותפות יצירתית זו היא המלכיצדק המקורי – האב מלכיצדק – אותה הוויה ייחודית אשר לאחר מכן משתפת פעולה עם הבן הבורא ועם הרוח היצירתית לשם הבאתה לכדי קיום של כלל הקבוצה המכונה בשם זה.

האב מלכיצדק משמש ביקום של נבאדון כעוזרו הניהולי הראשון של כוכב הבוקר הבהיר. בעוד שגבריאֵל עסוק יותר בקביעת מדיניות ביקום, עוסק מלכיצדק יותר בנהלים המעשיים. גבריאֵל יושב בראש המועצות ובתי הדין המוסמכים והרגילים של נבאדון, ומלכיצדק יושב בראש הוועדות והגופים המייעצים המיוחדים, היוצאים-מן-הכלל ואלו שנועדו לשעת-חירום. הואיל ובהיעדרו של גבריאֵל משמש האב מלכיצדק כמנהל הכללי של היקום, לעולם לא ייעדרו מסאלווינגטון גבריאֵל והאב מלכיצדק בעת ובעונה אחת.

כלל המלכיצדקים של היקום שלנו נוצרו במשך אלף שנות זמן סטנדרטי על-ידי הבן הבורא והרוח היצירתית, ובשיתוף האב מלכיצדק. בהיותם בנים מִסֹּדֶר שבו שימש אחד מהם כיוצר-במשותף, המלכיצדקים מורכבים בחלקם ממקור-עצמי, ולפיכך מועמדים להגשים סוג נשגב של ממשל-עצמי. אף כי המלכיצדק המקורי מפעיל זכויות טבועות מסוימות כהורה-במשותף של המלכיצדקים בכללותם, מדי תקופה הם בוחרים את מנהלם הראשי למשך שבע שנות זמן סטנדרטי ופועלים, פרט לכך, כסדר מנוהל-עצמית. מעת לעת מייעד אב מלכיצדק זה יחידים מסוימים מן הסדר שלו לשמש כנשאי חיים מיוחדים לעולמות האֶמְצֵעִסִיִּים, סוג של פלנטה מיושבת אשר טרם נתגלתה באורנטיה.

המליצדקים אינם פועלים באופן נרחב מחוץ ליקום המקומי, למעט בשעה שהם נקראים לשמש עדים בנושאים העומדים לבחינה בפני בתי המשפט של יקום העל, וגם, כפי שקורה מפעם לפעם, כאשר הם ממונים כשגרירים מיוחדים המייצגים יקום אחד ביקום אחר של אותו יקום-על. המליצדק המקורי, או הבכור, של כל יקום תמיד חופשי לנסוע ליקומים השכנים או לפרדים במשימות הנוגעות לאינטרסים ולחובות של הסדר שלו.

2. בני מליצדק

המליצדקים הינם הסדר הראשון של בנים אלוהיים המתקרבים באופן מספק ליצורים החיים הנמוכים על-מנת להפעיל ישירות את הסעד של רימום בני התמותה, ועל-מנת לשרת את הגזעים האבולוציוניים ללא צורך בהתגשמות בגוף. בנים אלו מצויים באופן טבעי בנקודת האמצע של מדרון האישיות הגדול, משום שמתקופה מקורם הם מצויים במרחק זהה כמעט מן האלוהיות הגבוהה ביותר ומן היצורים הרצוניים החיים הנמוכים ביותר. וכך הם הופכים למתווכים הטבעיים בין הרמות האלוהיות הגבוהות של הקיום החי לבין צורות החיים הנמוכות, ואפילו החומריות, המצויות בעולמות האבולוציוניים. הסדרים השרפיים, המלאכים, מתענגים על עבודתם עם המליצדקים; למעשה, כלל צורות החיים התבוניים רואות בבנים הללו חברים מבינים, מורים אוהדים ויועצים נבונים.

המליצדקים הינם סדר בעל ממשל-עצמי. בקבוצה ייחודית זו היננו פוגשים את הניסיון הראשון להגדרה-עצמית מטעם הוויות ביקום המקומי, וחוזים בצורה הגבוהה ביותר של ממשל-עצמי אמיתי. בנים אלו מארגנים בעצמם את המנגנון לניהול קבוצתם ופלנטת הבית שלהם, כמו גם את שש הספירות הנלוות לה, על עולמות הלויין שלהן. וראוי לציין כי מעולם הם לא ניצלו לרעה את זכויותיהם; מעולם, אף לא פעם אחת בכל רחבי אורונטון, מעלו בני מליצדק אלו באמון. הם הינם התקווה של כל קבוצה ביקום השואפת לממשל-עצמי; הם התבנית והם המורים לממשל-עצמי בעבור כלל הספירות בנבאדון. וכלל סדרי ההוויות התבוניות, העליונים ממעל והכפופים מתחת, מהללים בפה מלא את ממשלם של המליצדקים.

סדר הבנים המליצדקים מחזיק בתפקיד הבן הבכור במשפחה נרחבת, וכן מקבל על עצמו את האחריות המתאימה. מרבית עבודתם רגילה ואף שגרתית במידה מה, ואולם, הרבה ממנה נעשה בהתנדבות ולחלוטין מתוך יוזמתם שלהם. גם רוב האסיפות המיוחדות המתכנסות מעת לעת בסאלווינגטון נקראות לסדר בידי המליצדקים. מיוזמתם, בנים אלו מפטרלים ברחבי היקום שבו נולדו. והם מחזיקים בארגון אוטונומי המוקדש לאיסוף מודיעין ביקום, אשר מדווח תקופתית לבן הבורא באופן בלתי-תלוי במידע המגיע אל מטה היקום דרך הסוכנויות הרגילות העוסקות בניהול השגרת של המרחב. מטבעם הם משקיפים בלתי-משוחדים; והם נהנים מן האמון המלא של כל מחלקות ההוויות התבוניות.

המליצדקים משמשים כבתי משפט בוחנים, מייעצים וניידים של העולמות; בני יקום אלו הולכים בקבוצות קטנות אל העולמות על-מנת לשמש כאסיפות מייעצות, לאסוף תצהירים, לקבל הצעות ולפעול כיועצים, ובכך הם מסייעים ליישב את המחלוקות החמורות ולפתור את הקשיים הגדולים המתעוררים מעת לעת בענייניהם של התחומים האבולוציוניים.

בני יקום בכורים אלו הינם עוזריו הראשיים של כוכב הבוקר הבהיר בביצוע פקודותיו של הבן הבורא. כאשר הולך מליצדק לעולם מרוחק בשמו של גבריאֵל, הוא עשוי להיות ממונה, לצורכי אותה משימה, כנציג של שולחו ולהופיע במקרה זה בפלנטת המשימה כנושא את מלוא הסמכות של כוכב הבוקר הבהיר. דבר זה נכון במיוחד בספירות שבהן טרם הופיע בן גבוה יותר בהתגשמו בדמות היצורים של אותו העולם.

כאשר בן בורא מתחיל את נתיבת המתת בעולם אבולוציוני, הוא צועד לבדו; ואולם, כאשר נכנס למתת שכזה אחד מאחיו מפרדים, בן אוֹנאל, נלווים אליו מליצדקים תומכים, שנים-עשר במספר, אשר תורמים ביעילות כה רבה להצלחתה של משימת המתת. הם אף תומכים באוֹנאלים מפרדים במשימות סמכותיות בעולמות המיושבים, ובמשימות אלה המליצדקים הינם ברי-נראות בעבור עיניהם של בני התמותה, זאת במידה שגם הבן האוֹנאלי התגשם באותו אופן.

אין כל שלב של צורך רוחני פלנטארי אשר בו הם אינם סועדים. הם הינם המורים אשר מזכים לעיתים כה תכופות עולמות שלמים של חיים מתקדמים בהכרה המלאה והסופית של הבן הבורא ושל אביו מפרדים.

המליצדקים הינם מושלמים-כמעט מצד בינתם, ואולם יכולת השיפוט שלהם אינה פטורה עד תום מטעויות. כאשר הם היו מצויים לבדם ובמצב של נתק בעת מילוי משימות פלנטאריות, אירע כי שגו לפרקים בעניינים משניים, כלומר, הם בחרו לעשות דברים מסוימים שאותם הממונים עליהם לא אישרו בדיעבד. טעות שכזו בשיקול הדעת פוסלת את המליצדק באופן זמני עד הגיעו לסאלווינגטון, ושם, במהלך השימוע עם הבן הבורא, הוא מקבל את ההנחיה שמסלקת ממנו ביעילות את אותה דיסהרמוניה אשר גרמה לחילוקי הדעות עם עמיתיו; ואז, לאחר מנוחת תיקון בת שלושה ימים, הוא מוחזר לשירות. ואולם, נדיר הדבר שמתרחשות חוסר-התאמות מסוג זה בעת פעולתם של המליצדקים בנבאדון.

מספרם של הבנים בסדר זה איננו גדול; הוא קבוע, אף כי הוא משתנה מקום מקומי אחד למשנהו. המספר הרשום של מליצדקים בפלנטת המטה שלהם בנבאדון עולה על עשרה מיליון.

3. עולמות מליצדק

המליצדקים שוכנים בעולם משל עצמם בסמוך לסאלווינגטון, מטה היקום. ספירה זו, אשר שמה מליצדק, היא עולם הקבלה של מעגל סאלווינגטון הכולל שבעים ספירות ראשיות, אשר כל אחת מהן מוקפת בשש ספירות נלוות המוקדשות לפעילויות מיוחדות. ספירות נהדרות אלה –

שבעים ראשיות וארבע-מאות ועשרים נלוות – מכונות לעיתים קרובות בכינוי אוניברסיטת מלכיצדק. בני-תמותה מרקיעים מכל הקונסטלציות של נבאדון עוברים אימון בכל 490 העולמות בעת שהם פועלים להשיג מעמד מגורים בסאלווינגטון. ואולם, חינוך המרקיעים מהווה רק שלב אחד מן הפעילויות המגוונות המתרחשות בצביר הספירות הארכיטקטוניות של סאלווינגטון.

ארבע-מאות ותשעים הספירות של מעגל סאלווינגטון מחולקות לעשר קבוצות, אשר כל אחת מהן כוללת שבע ספירות ראשיות וארבעים-ושתיים ספירות נלוות. כל אחת מן הקבוצות האלה מצויה תחת השגחתו הכללית של אחד מן הסדרים העיקריים של חיים ביקום. הקבוצה הראשונה, הכוללת את עולם הקבלה ואת שש הספירות העיקריות הבאות במצעד הפלנטארי המעגלי, מצויה תחת השגחתם של המלכיצדקים. עולמות מלכיצדק אלו הינם:

1. עולם הקבלה – עולם הבית של בני מלכיצדק.

2. עולם בתי הספר של החיים הפיזיים ושל מעבדות האנרגיות החיות.

3. עולם חיי המורנטיה.

4. הספירה של ראשית חיי הרוח.

5. העולם של אמצע חיי הרוח.

6. הספירה של חיי הרוח המתקדמים.

7. תחום ההגשמה-העצמית העליונה והמתואמת.

ששת עולמות הלוויין של כל אחת מספירות מלכיצדק אלה מוקדשים לפעילויות הקשורות לעבודת הספירה הראשית שאליה הם קשורים.

עולם הקבלה, קרי ספירת מלכיצדק, הינו מקום המפגש המשותף לכל אותן הוויות אשר עוסקות בחינוך המרקיעים בני התמותה של הזמן והמרחב ובהפיכתם לרוחניים. קרוב לוודאי שבעבור המרקיע עולם זה הינו המקום המעניין ביותר בכל נבאדון. כל בני התמותה האבולוציוניים המסיימים את אימוניהם בקונסטלציה עתידיים לנחות במלכיצדק, שם הם מתקבלים כחניכים למשטר התרגול וההתקדמות הרוחנית של מערכת החינוך של סאלווינגטון. ולעולם לא תשכחו את תגובותיכם ליום הראשון לחייהם בעולם ייחודי זה, אף לא לאחר שתגיעו ליעדכם בפרדיס.

בעודם מתאמנים בששת הפלנטות הסובבות של החינוך המיוחד, שומרים בני התמותה המרקיעים על מגוריהם בעולם מלכיצדק. ושיטה זו תקפה גם לכל אורך שהותם בשבעים העולמות התרבותיים, הספירות הראשיות של מעגל סאלווינגטון.

ההוויות הרבות השוכנות בששת עולמות הלוויין של ספירת מלכיצדק מעבירות את זמנן בפעילויות מגוונות רבות, ואולם בכל הנוגע לבני התמותה המרקיעים, מוקדשים לוויינים אלה לשלבי הלימוד המיוחדים הבאים:

1. ספירה מספר אחת עוסקת בסקירת תחילתם של החיים הפלנטאריים של בני התמותה המרקיעים. עבודה זו מתבצעת בכיתות המורכבות מאלו אשר הגיעו מעולם נתון של מין בן-תמותה. אלו המגיעים מאורנטיה מבצעים סקירה התנסותית שכזו בצוותא.

2. העבודה המיוחדת של ספירה מספר שתיים כוללת סקירה דומה של ההתנסויות אשר נחוו במעבר דרך העולמות העליונים המקיפים את הלוויין הראשי של מטה המערכת המקומית.

3. הסקירות המתבצעות בספירה זו נוגעות לשהייה בבירת המערכת המקומית וכוללות את הפעילויות של יתר העולמות הארכיטקטוניים של צביר מטה המערכת.

4. בספירה הרביעית עוסקים בסקירת ההתנסויות בשבעים עולמות הלוויין של הקונסטלציה ובספירות הנלוות להם.

5. בספירה החמישית מתבצעת סקירה של שהיית המרקיע בעולם המטה של הקונסטלציה.

6. הזמן בספירה מספר שש מוקדש לניסיון לתאם את חמש התקופות האלה, וכך להגיע לתיאום ההתנסות כהכנה לכניסה לבתי הספר הראשיים של המלכיצדקים בעולמות האימון.

בתי הספר לניהול היקום ולתבונה רוחנית שוכנים בעולם הבית של המלכיצדקים, היכן שנמצאים גם בתי הספר המוקדשים לתחום מחקרי יחיד, כגון: אנרגיה, חומר, ארגון, תקשורת, מרשם, אתיקה ולימודים השוואתיים של הקיום כיצורים.

כל הסדרים של בני האל – ואפילו הסדרים מפרדיס – משתפים פעולה במכללת מלכיצדק למתת רוחני, עם המלכיצדקים ועם המורים השרפיים

באימון ההמונים היוצאים משם אפילו לעולמות המרוחקים ביקום כמבשריה של בשורת הייעוד, וכמטיפים לחופש רוחני ולקיום כבני האל. בית ספר ייחודי זה של אוניברסיטת מלכיצדק הינו מוסד בלעדי ביקום; ולא מתקבלים אליו תלמידים אורחים מתחומים אחרים.

קורס האימון הגבוה ביותר בניהול יקום מועבר על-ידי המלכיצדקים בעולם הבית שלהם. בראש מכללה זו לאתיקה גבוהה עומד האב מלכיצדק המקורי. ולבתי ספר אלו שולחים היקומים האחרים משלחות חליפין של סטודנטים. אף-על-פי שהיקום הצעיר של נבאדון ניצב במקום נמוך בסולם ההישגים הרוחניים וההתפתחות האתית הגבוהה, הפכו הצרות הניהוליות שלנו את היקום כולו לקליניקה עצומת ממדים בעבור בריאות סמוכות, ולפיכך, סטודנטים אורחים ומשקיפים מתחומים אחרים צובאים על דלתות מכללות המלכיצדקים. הואיל ושמו של סדר המלכיצדקים אשר לנבאדון ידוע בכל רחבי סְפֶּלְאָדוֹן, לומדים כל העת בבתי הספר של המלכיצדקים, מלבד הקבוצה העצומה של נרשמים מקומיים, מעל למאה אלף סטודנטים זרים.

4. עבודה מיוחדת של המלכיצדקים

ענף התמחותי ביותר של פעילויות המלכיצדקים נוגע לפיקוח על נתיבת ההתקדמות המורונטית של בני התמותה המרקיעים. חלק ניכר מאימון זה מתבצע על-ידי הסועדים השרפיים הנבונים והסבלניים, כאשר מסייעים בידם בני-תמותה שהעפילו לרמות הישג גבוהות יחסית ביקום; ואולם, כלל העבודה החינוכית הזו מצויה תחת פיקוחם הכולל של המלכיצדקים, המתבצע בשיתוף הבנים המורים של השילוש.

בעוד שסדרי מלכיצדק מוקדשים בעיקרם למערכת החינוך העצומה ולתוכניות האימון ההתנסותיות של היקום המקומי, הם משמשים גם במשימות מיוחדות ובנסיבות יוצאות-דופן. דברים בלתי-שגרתיים רבים עתידים להתרחש ביקום מתפתח אשר יכלול בסופו של דבר כעשרה מיליון עולמות מיושבים, ובדיוק בעתות חירום שכאלה פועלים המלכיצדקים. בְּעֶדְנָטִיָּה, מטה הקונסטלציה שלכם, הם ידועים בשם בני החירום. ולעולם הם נכונים לשרת בכל מקרה של דחיפות – ויהא מקרה זה פיזי, אינטלקטואלי או רוחני – בין אם בפלנטה, במערכת, בקונסטלציה או ביקום. כל אימת שנחוץ סיוע מיוחד, ובכל מקום שבו הדבר קורה, או אז תמצאו שם אחד או יותר מבני מלכיצדק.

כאשר נשקפת סכנה לחלק מסוים של תוכנית הבן הבורא, לשם ילך מלכיצדק על-מנת להגיש את סיועו. ואולם, הם אינם מזומנים לעיתים קרובות לפעול בנוכחותם של מרידה או חטא, כדוגמת אלו אשר אירעו באורנטיה.

המלכיצדקים הינם הראשונים לפעול במקרי חירום מכל סוג שהוא בכל העולמות שבהם שוכנים יצורים רצוניים. לעיתים הם משמשים כנאמני משמרות זמניים של פלנטות הפכפכות, ומשרתים פָּאלו אשר מקבלים לידיהם את מושכותיו של ממשל אשר כשל. בעת משבר פלנטארי בני מלכיצדק אלו משמשים לצרכים ייחודיים רבים. לבן שכזה קל להפוך את עצמו לנראה בעבור בני התמותה, ואף קרה שיחיד מסדר זה אפילו התגשם בגוף בדמות בן-תמותה בשר ודם. שבע פעמים שרת מלכיצדק בדמות בן-תמותה בשר ודם בעולם אבולוציוני בנבאדון, ובמקרים רבים נוספים הופיעו בנים אלו בדמות סדרים אחרים של יצורים ביקום. הם אכן הינם סועדי החירום המתנדבים והגמישים לכל סדרי היצורים התבוניים ביקום ולכל העולמות ומערכות העולמות.

המלכיצדק שחי באורנטיה בימיו של אברהם נודע שם כנסיך שלם, משום שהוא עמד בראש קהילה קטנה של מחפשי-אמת אשר התגוררה במקום ושמו שלם. הוא התנדב להתגשם בדמות אדם ועשה כן באישורם של המלכיצדקים, אשר קיבלו לידיהם את הפלנטה, ואשר חששו פן ידעך אור החיים במהלך אותה תקופה של חשיכה רוחנית גוברת. והוא אכן טיפח את האמת של ימיו והעביר אותה בבטחה לאברהם ולעמיתיו.

5. בני וורונדאדק

לאחר שנבראו הסייעים האישיים והקבוצה הראשונה של המלכיצדקים הרבוגניים, הבן הבורא והרוח היצירתית של היקום המקומי תכננו את הסדר הגדול והמגוון השני של בנים ביקום, את הוורונדאדקים, והביאו אותם לעולם. אלו ידועים באופן כללי יותר בשם אבות הקונסטלציות; זאת משום שבראש כל ממשלת קונסטלציה אשר בכל יקום מקומי ניתן למצוא בקביעות בן הנמנה על סדר זה.

מספרם של הוורונדאדקים משתנה מיקום מקומי למשנהו, ובנבאדון רשומים רק כמיליון מהם. בדומה למלכיצדקים המתואמים להם, גם לבנים אלו אין כל יכולת להתרבות. ולא קיימת אף שיטה ידועה אחרת אשר באמצעותה הם יוכלו להגדיל את מספרם.

במובנים רבים, בנים אלו מהווים גוף בעל ממשל-עצמי; כיחידים, כקבוצות ואפילו כשלם, הם מחליטים בעבור עצמם במידה רבה, מאוד בדומה למלכיצדקים, אף כי הוורונדאדקים אינם משמשים בתחום כה רחב של פעילויות. הם אינם משתווים לאחיהם המלכיצדקים ברבגוניותם המבריקה, אך הם אמינים ויעילים אפילו יותר כשליטים וכמנהלים מרחיקי-ראות. הם אף אינם שקולים לעמיתיהם המנהלים הכפיפים, ריבוני המערכת הלאנואנדקים, ואולם הם עולים על כל סדרי הבנים האחרים ביקום ביציבות תכליתם ובאלוהיות שיפוטם.

אף-על-פי שהחלטות והפסיקות של סדר בנים זה תואמות תמיד את רוח הבנים האלוהיים ומצויות בהרמוניה עם מדיניותו של הבן הבורא, שגיאות שביצעו הובאו לידיעת הבן הבורא, ובפרטים הנוגעים לטכניקה לעיתים הפכו בתי המשפט הגבוהים של היקום את החלטותיהם על פיהן בעקבות קבלת ערר. ואולם, בנים אלה שוגים אך לעיתים רחוקות, ומעולם הם לא מרדו; מעולם, בכל ההיסטוריה של נבאדון, לא נמצא וורונדאדק אשם בבזיון של ממשל היקום.

שירותם של הוורונדאקים ביקומים המקומיים הינו נרחב ומגוון. הם משמשים כשגרירים ביקומים אחרים וכקונסולים המייצגים קונסטלציות בקרב היקום שבו נולדו. מכל סדרי הבנים ביקום המקומי הם אלו שעליהם הואצלו בתדירות הגבוהה ביותר מלוא הסמכויות של הכוחות הריבוניים המופעלים במצבים קריטיים ביקום.

בעולמות נבדלים אלו המצויים בחשיכה רוחנית, באותן ספירות אשר סבלו מבידוד פלנטארי כתוצאה ממרידה ומהתקוממות, נוכח בדרך-כלל וורונדאק כמשקיף עד להשבת המצב הנורמאלי לקדמותו. במקרי חירום מסוימים, יכול משקיף גבוה זה להפעיל סמכות מוחלטת ושרירותית על כל הוויה שמיימית אשר מוצבת באותה פלנטה. מן הרישומים בסאלווינגטון עולה כי הוורונדאקים הפעילו לעיתים סמכות מעין זו כממונים הגבוהים ביותר של פלנטות כאלה. ודבר זה נכון גם אפילו באשר לעולמות מיושבים אשר לא נוגעו במרידה.

לעיתים קרובות יושב סגל בן שנים-עשר או יותר של בני וורונדאק בהרכב מלא כמושב בית דין גבוה לערעורים הנוגעים למקרים מיוחדים אשר עוסקים בסטאטוס של פלנטה או של מערכת. ואולם באופן רחב יותר, עבודתם עוסקת בתפקודים התחקיתיים האופייניים לממשלות הקונסטלציות. כתוצאה של כלל השירותים הללו, הפכו בני וורונדאק להיסטוריונים של היקום המקומי; ויש להם היכרות אינטימית עם כלל המאבקים הפוליטיים ועם כל המהפכות החברתיות של העולמות המיושבים.

6. אבות הקונסטלציות

לפחות שלושה וורונדאקים מוצבים כשליטיה של כל אחת ממאה הקונסטלציות של יקום מקומי. בנים אלו נבחרים על-ידי הבן הבורא ומתמנים בידי גבריאלי *כגוהים ביותר* מקרב הקונסטלציה לתקופת שירות של דָּקָה-מילניום – קרי 10,000 שנים סטנדרטיות, שהן כ-50,000 שנים כמניין הזמן באורנטיה. לצד הגבוה ביותר האוחז בשלטון, אבי הקונסטלציה, משמשים שני עמיתים, אחד בכיר ואחד זוט. בכל החלפת ממשל הופך השותף הבכיר לראש הממשל, ואילו הזוט מקבל לידייו את תפקידי הבכיר; זאת בעוד שכל הוורונדאקים אשר אינם מוצבים במשימה כלשהי בעולמות סאלווינגטון בוחרים משורותיהם מועמד נבחר לשאת באחריות של תפקיד השותף הזוט. וכך, בהתאם למדיניות הנהוגה כעת, משרת כל אחד מן השליטים הגבוהים ביותר במטה של קונסטלציה במשך שלושה דָּקָה-מילניום, שהם כ-150,000 שנים כמניין הזמן באורנטיה.

מאה אבות הקונסטלציות, אלו היושבים בפועל בראש ממשלות הקונסטלציות, מהווים את קבינט הייעוץ העליון של הבן הבורא. מועצה זו מתכנסת לעיתים קרובות במטה היקום ואיננה מוגבלת בתחומי דיוניה ובהיקפם, אף כי עיקר עיסוקה נוגע לרווחת הקונסטלציות ולאיחוד הממשל של כלל היקום המקומי.

כאשר אבי הקונסטלציה שווה במסגרת חובותיו במטה היקום, כפי שהוא עושה לעיתים מזומנות, הופך השותף הבכיר למנהל בפועל של ענייני הקונסטלציה. התפקיד הרגיל של השותף הבכיר הינו הפיקוח על העניינים הרוחניים, בעוד שהשותף הזוט עוסק באופן אישי ברווחתה הפיזית של הקונסטלציה. ואולם, אף מדיניות עיקרית איננה יוצאת אל הפועל בקונסטלציה, אלא בשעה שכל שלושת הגבוהים ביותר הסכימו על כל פרטי ביצועה.

כלל המנגנון של התבונה הרוחנית ושל ערוצי התקשורת עומד לרשותם של הגבוהים ביותר של הקונסטלציה. הם מצויים בקשר מושלם עם הממונים עליהם בסאלווינגטון ועם אלו אשר כפופים להם ישירות, ריבוני המערכות המקומיות. ולעיתים מזומנות הם מתכנסים עם ריבוני המערכות הללו לדון כמועצה במצב הקונסטלציה.

הגבוהים ביותר מקיפים את עצמם בסגל של יועצים אשר מספרם והרכבם משתנה מעת לעת, זאת בהתאם לנוכחות קבוצות שונות במטה הקונסטלציה ולשנייה בדרישות המקומיות. במצבי לחץ הם עשויים לבקש, ולקבל במהרה, בני וורונדאק נוספים שיסייעו בעבודה הניהולית. לעת הזאת מנוהלת נֶוֶרְלִיטְאָדְק, הקונסטלציה שלכם, בידי שנים-עשר בני וורונדאק.

7. עולמות וורונדאק

הקבוצה השנייה של שבע עולמות פֶּמֶעגל שבעים הספירות הראשיות המקיף את סאלווינגטון, מורכבת מפלנטות וורונדאק. כל אחת מן הספירות האלה, יחד עם ששת הלוויינים המקיפים אותן, מוקדשת לתחום מיוחד של פעילויות הוורונדאקים. כאן, על פני ארבעים-ותשעה העולמות הללו, מקבלים בני התמותה את מיטב הכשרתם הנוגעת לחקיקה ביקום.

בני התמותה המרקיעים צפו באסיפות המחוקקות בעת פעולתן בעולמות המטה של הקונסטלציות, ואולם כאן, בעולמות וורונדאק אלו, הם משתתפים בחקיקה הממשית הכללית של היקום המקומי תחת הנחיית הוורונדאקים הבכירים. חוקים מסוג זה נועדו לתאם את ההצהרות המגוונות של האסיפות המחוקקות האוטונומיות של מאה הקונסטלציות. ואפילו באורסה לא תימצא הדרכה מצוינת מזו הניתנת בבתי הספר של הוורונדאקים. ההכשרה הינה מדורגת, והיא נמשכת מן הספירה הראשונה – יחד עם העבודה המשלימה בששת לווייניה – ומעלה דרך שש הספירות הראשיות הנותרות וקבוצות הלוויינים הנלוות להן.

בעולמות אלו של לימוד ושל עבודה מעשית, תוצגנה בפני בני התמותה המרקיעים פעילויות חדשות מרובות. אף כי לא נאסר עלינו לגלות בפניכם

את העיסוקים החדשים הללו, המצויים אף מעבר לטווח חלומותיכם, נואשנו מלמצוא את האופן שבו נוכל לתאר משימות אלה בעבור הדעת החומרית של הוויות בנות תמותה. היננו נותרים חסרי מילים אשר תוכלנה להביע את המשמעות של פעילויות נשגבות אלה, ואין בנמצא עיסוקים אנושיים מקבילים אשר יוכלו לשמש לתיאור העיסוקים החדשים הללו של בני התמותה המרקיעים, בעודם לומדים בארבעים-ותשעה העולמות הללו. ועולמות וורונדאדק אלו של מעגל סאלווינגטון משמשים כמרכז לפעילויות רבות אחרות, אשר אינן מהוות חלק מתוכנית ההרקעה.

8. בני לאנונאנדק

לאחר בריאתם של הוורונדאדקים, מתאחדים הבן הבורא ורוח האם של היקום על-מנת להביא לכדי קיום את הסדר השלישי של הבנים ביקום – הלאנונאנדקים. אף כי הם עוסקים במשימות מגוונות הקשורות לניהול המערכות, הם ידועים ביותר כריבוני המערכות, שליטי המערכות המקומיות, וכנסיכים הפלנטאריים, המנהלים העומדים בראש העולמות המיושבים.

בהיותם מסדר בנים מאוחר ונמוך יותר – ככל שהדבר נוגע לרמות האלוהיות – נדרשו הוויות אלה לעבור קורסי אימון מסוימים בעולמות מלכיצדק כהכנה לשירותם העוקב. הם היו התלמידים הראשונים באוניברסיטת מלכיצדק, והם סווגו והוסמכו על-ידי מוריהם ועל-ידי בוחניהם המלכיצדקים בהתאם ליכולותיהם, להישגיהם ולאישיותם.

האוניברסיטה של נבאדון החלה את קיומה עם שנים-עשר מיליון לאנונאנדקים בדיוק, וכאשר אלו חלפו דרך ספירת מלכיצדק, הם חולקו במהלך המבחנים הסופיים לשלוש המחלקות הבאות:

- 1. לאנונאנדקים ראשיים. קיימים 709,841 יחידים מן הדרגה הגבוהה ביותר. אלו הם הבנים אשר סווגו כריבוני מערכת וכסייעים למועצות הגבוהות של הקונסטלציות, וכן כיועצים בעבודה הניהולית הגבוהה יותר של היקום.
  - 2. לאנונאנדקים משניים. מסדר זה היוצא ממלכיצדק סווגו 10,234,601 יחידים. והם מוגדרים כנסיכים פלנטאריים ומוצבים פסגל המילואים של סדר זה.
  - 3. לאנונאנדקים מסדר שלישי. קבוצה זו כוללת 1,055,558 יחידים. בנים אלו פועלים כסייעים כפיפים, כשליחים, כנאמנים, כנציבים, כמשקיפים, וכמוציאים אל פועל של מגוון תפקידי המערכת והעולמות המרכיבים אותה.
- לבנים אלו אין אפשרות להתקדם מקבוצה אחת לאחרת, בדומה למצבן של הוויות אבולוציוניות. לאחר שעברו את אימון מלכיצדק, ולאחר שכבר נבחנו וסווגו, הם משרתים ברציפות בדרגה שניתנה להם. כמו כן, אין לבנים אלו היכולת להתרבות; ומספרם ביקום הינו קבוע.
- במספרים עגולים בני לאנונאנדק מסווגים בסאלווינגטון באופן הבא:
- מתאמי יקום ויועצי קונסטלציות – 100,000.
  - ריבוני מערכת ועוזריהם . . . . . 600,000.
  - נסיכים פלנטאריים וסגל מילואים . . . . . 10,000,000.
  - סגל שליחים . . . . . 400,000.
  - נאמנים ורשמים . . . . . 100,000.
  - סגל מילואים . . . . . 800,000.

הואיל והלאנונאנדקים מהווים סדר בנים נמוך מעט יותר מהמלכיצדקים ומהוורונדאדקים, הם שימושיים אף יותר לשם שירות ביחידות הכפיפות של היקום, וזאת משום שהם יכולים להתקרב עוד יותר אל היצורים הנמוכים של הגזעים התבוניים. הם אף מצויים בסכנה גדולה יותר של סטייה מדרך הישר, של חריגה מטכניקות ממשל היקום המקובלות. ואולם, לאנונאנדקים אלו, ובעיקר אלו מן הסדר הראשי שלהם, הינם המוכשרים והגמישים ביותר מקרב כלל מנהלי היקום המקומי. וביכולותיהם הניהוליות הם נופלים אך ורק מגבריאל ומעמיתיו הסמויים.

9. השליטים הלאנונאנדקים

הלאנונאנדקים הינם השולטים ברציפות בפלנטות ואלו המשמשים כריבוניהן המתחלפים של המערכות. בן שכזה שולט כעת בירושם, המטה של מערכת העולמות המיושבים שלכם.

ריבוני המערכת שולטים בְּוועדות המונות שניים או שלושה מהם, והמצויות במטה של כל מערכת עולמות מיושבים. אבי הקונסטלציה מעמיד את

אחד הלאונדאקים הללו כראש וכראשון בכל דָקָה-מילניום. לעיתים קורה שלא מתבצע כל שינוי בראש השלשה, שכן עניין זה הינו אופציונאלי לחלוטין ונתון בידי שליטי הקונסטלציה. אין חלים שינויים אישיים פתאומיים בממשלות המערכות, למעט במקרה שמתרחשת טרגדיה כזו או אחרת.

כאשר ריבוני המערכת או עוזריהם נקראים לחזור, בוחרת המועצה העליונה, הממוקמת במטה הקונסטלציה, את ממלאי מקומם מתוך סגל המילואים של אותו סדר, כלומר מתוך הקבוצה אשר מונה בעדנטיה מספר גבוה יותר מהמספר הממוצע שצוין.

המועצות העליונות של הלאונדאקים ממוקמות במטות השונים של הקונסטלציות. בראש גוף שכזה עומד שותפו הבכיר הגבוה ביותר של אבי הקונסטלציה, בעוד שהשותף הזוטר מפקח על סגל המילואים של הסדר המשני.

ריבוני המערכות כשם כן הם; הם ריבוניים כמעט לחלוטין בענייניהם המקומיים של העולמות המיושבים. והם כמעט הוריים בהדרכתם את הנסיכים הפלנטאריים, הבנים החומריים והרוחות הסועדות. אחיזתו האישית של הריבון הינה שלמה כמעט. השליטים הללו אינם מצויים תחת פיקוחם של משקיפי השילוש מן היקום המרכזי. הם מהווים את החטיבה המבצעת של היקום המקומי, וכנאמני האכיפה של צווי החוק וכמוציאים אל הפועל של יישום פסקי הדין, הם מציגים את המקום היחיד בכל ממשל היקום אשר בו חוסר-נאמנות אישית לרצונו של הבן מיכאל יכולה הייתה בקלות יתרה להתבצר בעצמה ולבקש לעמוד על שלה.

איתרע מזלו של היקום המקומי שלנו בכך שמעל לשבע-מאות בנים מסדר הלאונדאקים מרדו כנגד ממשל היקום, וכך גרמו לבלבול במספר מערכות ובפלנטות רבות. מתוך המספר הכולל הזה של כישלונות, שלושה בלבד היו ריבוני מערכות; למעשה, כל אותם בנים השתייכו לסדר השני והשלישי, לנסיכים הפלנטאריים וללאונדאקים מן הסדר השלישי.

אין במספר הגדול הזה של בנים אשר יושרתם נפגמה, בכדי להעיד על כל כשל שהוא במעשה בריאתם. הם היו יכולים להיכרא מושלמים באופן אלוהי, ואולם הם נבראו כפי שנבראו על-מנת שיוכלו להבין טוב יותר את היצורים האבולוציוניים השוכנים בעולמות הזמן והמרחב, ועל-מנת שיוכלו להתקרב אליהם.

מלבד היקום של הֶסְלֹן, היקום המקומי שלנו איבד את המספר הגדול ביותר של בנים מסדר זה מכל היקומים המקומיים באורונטון. באוורסה קיימת תמימות דעים לפיה חוויונו בנבאדון כל-כך הרבה צרות ניהוליות משום שפָּנְינו מסדר הלאונדאקים נבראו עם מידה כה רבה של חופש אישי בבחירה ובתכנון. אינני מציין השקפה זו כביקורת. לבוא היקום שלנו יש את מלוא הסמכות והעוצמה לעשות כן. שליטינו הגבוהים טוענים כי בעוד שבנים בעלי-בחירה-חופשית שכאלו גורמים לצרות מרובות יתר-על-המידה בעידני היקום המוקדמים, בשעה שהדברים מתייצבים עד תום ושוככים לבסוף, הרווחים בדמותם של נאמנות גבוהה יותר ושל שירות התנדבותי מלא יותר מצד הבנים הללו, אשר נבחנו ביסודיות, עתידים לפצות מעל ומעבר לבלבול ולמצוקות הזמנים המוקדמים יותר.

במקרה של מרד במטה של מערכת, על-פי-רוב מתמנה ריבון חדש לאחר זמן קצר יחסית, אך לא כך הוא באשר לפלנטות אינדיבידואליות. אלה הן היחידות של מרכיבי הבריאה החומרית, והרצון החופשי של היצורים מהווה גורם בפתרון הסופי של כל הבעיות מעין אלה. נסיכים פלנטאריים ממשיכים מוגדרים בעבור עולמות מבודדים, בעבור פלנטות שֶׁן ייתכן שהנסיכים בעלי הסמכות סטו מדרך הישר; ואולם, הנסיכים החלופיים אינם מקבלים לידיהם את השלטון בעולמות אלו בפועל עד אשר הפעולות המתקנות, אשר ננקטו בידי המלכיצדקים ובידי אישיות סעד אחרות, הסירו את תוצאות ההתקוממות והתגברו עליהן חלקית. מרידה של נסיך פלנטארי מבודדת את הפלנטה שלו באופן מיידי; והמעגלים הרוחניים המקומיים נקטעים באחת. רק בן-של-מתת מסוגל להחזיר לקדמותם את קווי התקשורת הבין-פלנטאריים בעולם מבודד רוחנית כעין זה.

קיימת תוכנית אשר נועדה להציל בנים הפכפכים ובלתי-נבונים אלו, ורבים מהם אכן ניצלו חסד זה אשר ניתן להם; ואולם, לעולם הם לא יהיו רשאים לשוב ולפעול באותם תפקידים אשר בהם נכשלו. לאחר שיקומם, הם מוצבים בתפקידי משמורת וכן במחלקות הניהול הפיזיות.

10. עולמות הלאונדאק

הקבוצה השלישית של שבעה עולמות במעגל סאלווינגטון בן שבעים הפלנטות – על ארבעים-ושניים לווייניהן – מהווה את צביר הספירות הניהוליות של הלאונדאקים. בעולמות אלו משמשים הלאונדאקים המנוסים, אשר משתייכים לסגל ריבוני המערכת-לשעבר, כמוריהם הניהוליים של עולי הרגל המרקיעים ושל הצבאות השרפיים. בני התמותה האבולוציוניים משקיפים על עבודתם של מנהלי המערכת בבירות המערכת, ואולם כאן הם משתתפים בתיאום בפועל של ההצהרות הניהוליות של עשר-אלף המערכות המקומיות.

על בתי הספר הניהוליים הללו של היקום המקומי מפקח סגל של בני לאונדאק אשר התנסו במשך זמן רב כריבוני מערכות וכיועצי קונסטלציות. ורק בתי הספר הניהוליים של אָנְסָה עולים ברמתם על מכללות ניהוליות אלה.

בעודם משרתים כספירות אימון בעבור בני התמותה המרקיעים, משמשים עולמות הלאונדאק כמרכזי מפעלים גדולים הנוגעים לפעולות הניהוליות הנורמאליות והשגרתיות של היקום. במהלך כל הדרך פנימה עד לפרדיס, ימשיכו וילמדו עולי הרגל המרקיעים בבתי הספר המעשיים של הידע היישומי – והם יתאמנו בעודם מבצעים בפועל את אשר הם לומדים. מערכת החינוך של היקום, המנוהלת על-ידי המלכיצדקים, הינה מעשית, מדורגת, משמעותית והתנסותית. והיא כוללת אימון בנושאים חומריים, אינטלקטואליים, מורונטיים ורוחניים.

וזה בקשר עם הספירות הניהוליות האלה של הלאנונאנדקים, שרוב הבנים מסדר זה אשר ניצלו, משרתים כנאמנים וכמנהלים של עניינים פלנטאריים. ונסיכים פלנטאריים אלו אשר כשלו יחד עם עמיתיהם למרד, ואשר בחרו לקבל את תהליך השיקום שהוצע להם, ימשיכו וישמשו בתפקידים שגרתיים אלו, לכל הפחות עד אשר יתייצב היקום של נבאדון באור ובחיים.

לעומת זאת, רבים מבני הלאנונאנדק במערכות הוותיקות יותר, ביססו לעצמם עבר נפלא של שירות, ניהול והישג רוחני. והם מהווים קבוצה נאצלת, נאמנה ושומרת אמונים, על אף נטייתם לשגות בשל דעותיהם המופרכות בנוגע לחופש אישי ולהגדרה-עצמית.

[הוצג בחסות ראש רבי-המלאכים הפועל בסמכותו של גבריאל מסאלווינגטון].

הספר של אורנטיה

מסמך 36

נשאי החיים

החיים אינם מתהווים באופן ספונטאני. החיים נבנים בהתאם לתוכניות המגובשות על-ידי אדריכלי ההווה (הסמויים), והם מופיעים בעולמות המיושבים באמצעות ייבוא ישיר או כתוצאה מפעולות נשאי החיים של היקומים המקומיים. נשאי חיים אלו נמנים עם הבנים המעניינים והמגוונים ביותר בקרב המשפחה הענפה של בני היקום. בידיהם מופקדות המשימות לתכנן את חיי היצורים ולשאתם אל הספירות הפלנטאריות. ומשהם שותלים את החיים הללו בעולמות חדשים מעין אלו, הם נשארים בהם למשך תקופות ממושכות על-מנת לטפח שם את התפתחותם.

1. מקורם וטבעם של נשאי החיים

אף כי נשאי החיים נמנים על משפחת הבנים האלוהיים, הם מהווים טיפוס מובחן וייחודי של בני יקום, בהיותם הקבוצה היחידה של חיים תבוניים בקיום מקומי אשר בתהליך בריאתה משתתפים שליטי יקום העל. נשאי החיים הינם צאצאי שלוש אישיותות של קדם-קיום: הבן הבורא, רוח האם של היקום, ואחד משלושת עתיקי היומין אשר מונו כמושלים בגורלותיו של יקום העל הנידון. עתיקי היומין הללו, אשר ביכולתם לחרוץ לבדם גורל חיים תבוניים לכליה, משתתפים בבריאתם של נשאי החיים, אלו המופקדים על ביסוסם של חיים פיזיים בעולמות המתפתחים.

ברשומות היקום של נבאדון מופיעה בריאתם של מאה מיליון נשאי חיים. סגל יעיל זה של מפיצי-חיים אינו מהווה באמת קבוצה בעלת ממשל-עצמי. הם מונחים בידי שלוש קביעות-החיים, הכוללת את גבריאֵל, את האב מלכיצדק ואת נַמְפִּיָה, נשא החיים הבכור והמקורי של נבאדון. ואולם, בכל ההיבטים של ניהול חטיבותיהם, נשאי החיים שולטים בעצמם.

נשאי החיים מדורגים בשלוש חטיבות עיקריות: החטיבה הראשונה היא של נשאי החיים הבכירים, השנייה של העוזרים והשלישית של הנאמנים. החטיבה הראשית מחולקת לשתיים-עשרה קבוצות של מומחים לצורות השונות של מופעי החיים. חלוקה זו לשלוש חטיבות בוצעה בידי המלכיצדקים, אשר ערכו מבחנים לשם מטרות אלה בספירת המטה של נשאי החיים. מאז קשורים המלכיצדקים בקשר הדוק לנשאי החיים, ולעולם הם מלווים אותם בשעה שאלו יוצאים לבסס חיים בפלנטה חדשה.

כאשר פלנטה אבולוציונית מבוססת בסופו של דבר באור ובחיים, נשאי החיים מתארגנים בגופי ההתדיינות הגבוהים בעלי תפקידי הייעוץ על-מנת לסייע בניהול ובפיתוח העתידיים של העולם ושל הוויתיו המהוללות. בעידנים המאוחרים והמבוססים יותר של יקום מתפתח, מופקדות בידי נשאי-חיים הללו משימות חדשות למכביר.

2. העולמות של נשאי החיים

הפיקוח הכללי על הקבוצה הרביעית של שבע הספירות העיקריות במעגל סאלווינגטון נתון בידי המלכיצדקים. עולמות אלו של נשאי החיים מכונים כך:

1. המטה של נשאי החיים.

2. ספירת תכנון החיים.

3. ספירת שימור החיים.

4. ספירת התפתחות החיים.

5. ספירת החיים שאליהם נלווית דעת.

6. הספירה של דעת ושל רוח בהווית חיות.

כל אחת מן הספירות הראשיות האלה מוקפת בששה לוויינים, אשר בהם מתרכזים כלל ההיבטים המיוחדים של פעילויות נשאי החיים ביקום.

עולם מספר אחת, ספירת המטה, מוקדש – יחד עם ששת הלוויינים הנלווים לו – ללימוד החיים ביקום, החיים על כל שלבי מופעיהם הידועים. כאן ממוקמת המכללה לתכנון חיים אשר בה פועלים מורים ויועצים מאורסה ומהאוונה, ואפילו מפרדים. והנני מורשה לגלות עוד כי שבע העמדות המרכזיות של רוחות-הדעת המסייעות ממוקמות בעולם זה של נשאי החיים.

המספר עשר – קרי המערכת העשרונית – טבוע ביקום הפיזי, אך לא ברוחני. תחום החיים מאופיין במספרים שלוש, שבע ושתיים-עשרה, וכן במכפלות ובצירופים של שלושת המספרים הבסיסיים הללו. קיימות שלוש תכניות חיים ראשוניות ושונות במהותן, ואלה תואמות את דמות שלושת המקורות והמרכזים של פרדים; וביקום של נבאדון מופרדות שלוש צורות חיים בסיסיות אלה לשלושה סוגים שונים של פלנטות. במקור, היו קיימים שנים-עשר מושגים אלוהיים נפרדים של חיים הניתנים להעברה. המספר שתיים-עשרה, על מחלקיו ומכפלותיו, עובר כחוט השני בכל תכניות החיים הבסיסיות של כל שבעת יקומי העל. וכמו כן קיימים שבעה טיפוסים ארכיטקטוניים של תכנון חיים, התארגנויות בסיסיות של תצורות הרבייה של החומר החי. תכניות החיים של אורוונטון מסודרות בתצורה של שנים-עשר נשאים תורשתיים. הקדרים השונים של היצורים הרצוניים מסודרים בתצורה של 12, 24, 48, 96, 192, 384 ו-768. באורנטיה קיימות בתאי המין של הרבייה האנושית ארבעים-ושמונה יחידות של שליטה בתבנית – קובעי תכונות.

העולם השני הוא ספירת תכנון החיים; כאן מפותחות כל צורות ארגון החיים החדשות. בעוד שתכנוני החיים המקוריים מסופקים על-ידי הבן הבורא, הפיתוח בפועל של תכניות אלה מופקד בידי נשאי החיים ובידי עמיתיהם. משמנסות תכניות החיים הכלליות בעבור עולם חדש, הן משודרות לספירת המטה, ושם הן נבחנות בקפידה רבה על-ידי המועצה העליונה של נשאי החיים הבכירים בשיתוף סגל מיעץ של מלכיצדקים. במידה שתוכניות אלה סוטות מן הנוסחאות שהתקבלו בעבר, הן חייבות להיבחן ולקבל את אישורו של הבן הבורא. לעיתים קרובות מייצג בדיונים אלו המלכיצדק הראשי את הבן הבורא.

לפיכך, אף כי החיים הפלנטאריים דומים במובנים מסוימים, הם נבדלים באופנים רבים בין עולם אבולוציוני אחד למשנהו. ואפילו בסדרת חיים אחידה במשפחת עולמות אחת, החיים אינם זהים בדיוק בשתי פלנטות כלשהן; הואיל ונשאי החיים עמלים ללא לאות על-מנת לשפר את הנוסחאות החיוניות המופקדות בידיהם למשמר, תמיד קיים טיפוס פלנטארי.

קיימות מעל למיליון נוסחאות כימיות בסיסיות, או קוסמיות, אשר מהוות את תכניות האב של מופעי החיים, ואת הווריאנטים התפקודיים הבסיסיים הרבים שלהם. לוויין מספר אחד של ספירת תכנון החיים הינו עולם הפיזיקאים והאלקטרו-כימאים של היקום, המשרתים כעוזריהם הטכניים של נשאי החיים בעבודת לכידתן, ארגון ותפעולן של יחידות האנרגיה החיוניות אשר בהן נעשה שימוש לשם בניית כלי-הקיבול החומריים של תמסורת החיים, אלו המכונים בשם פלאסמה-תחילית.

מעבדות תכנון-החיים הפלנטאריות ממוקמות בלוויין השני של עולם מספר שתיים. במעבדות אלה משתפים פעולה נשאי החיים והמלכיצדקים במאמץ לשנות ואף לשפר את החיים אשר נועדו לשתילה בעולמות העשיריים של נבאדון. החיים המתפתחים כעת באורנטיה תוכננו ופותחו באופן חלקי בעולם זה ממש; זאת משום שאורנטיה הינו עולם עשירי, כלומר עולם של ניסויים-בחיים. באחד מתוך כל עשרה עולמות מתאפשר להכניס שונות רבה יותר בתכנוני החיים הסטנדרטיים מאשר בעולמות האחרים (הבלתי-ניסויים).

עולם מספר שלוש מוקדש לשימור החיים. כאן נלמדות ומפותחות על-ידי עוזרי ונאמני סגל נשאי החיים שיטות מגוונות להגנת החיים ולישימורם. תכניות החיים בעבור כל עולם חדש כוללות תמיד את הקמתה המוקדמת של ועידת השימור, המורכבת מנאמנים מומחים בתפעול מיומן של תכניות החיים הבסיסיות. באורנטיה נכחו עשרים-וארבעה נאמנים חברי וועדה שכאלו, שניים לכל אחת מתכניות היסוד, או תכניות האב, של הארגון הארכיטקטוני של חומר החיים. בפלנטות כשלכם משוכפלת צורת החיים הגבוהה ביותר באמצעות חבילת נשיאת-חיים המורכבת מעשרים-וארבע יחידות תבנית. (ומכיוון שהחיים התבוניים צומחים מתוך החיים הפיזיים ועל בסיסם, באים לכדי קיום גם עשרים-וארבעה הסדרים הבסיסיים של הארגון הנפשי.)

ספירה מספר ארבע והלוויינים הנלווים לה מוקדשים ללימוד התפתחות חיי היצורים בכלל, וללימוד חיי הקודמנים האבולוציוניים של כל רמת חיים בפרט. פלאסמת החיים המקורית של כל עולם אבולוציוני חייבת להכיל את מלוא הפוטנציאל של כל וואריאציות התפתחות עתידית ושל כל ההתאמות והשינויים העוקבים. ההכנה לפרויקטים ארוכי-טווח אלו של מטמורפוזות חיים עשויה לדרוש את הופעתן של צורות חיים חסרות תוחלת לכאורה בעולם החי והצומח. תוצרי-לוואי אלו של ההתפתחות הפלנטארית, בין אם הם צפויים מראש ובין אם לאו, עולים על זירת הפעולה רק על-מנת להיעלם בהמשך; ואולם, בכל התהליך הממושך הזה ובמהלכו, שזורות כחוט השני הנוסחאות החכמות והנבונות של המתכננים המקוריים של תוכנית החיים ושל סכמת המינים הפלנטאריים. תוצרי הלוואי המרובים של ההתפתחות הביולוגית נחוצים כולם לשם התפקוד המלא והסופי של צורות החיים התבוניות הגבוהות יותר, וזאת על-אף חוסר-ההרמוניה הרב שעשוי לשרור מעת לעת כלפי חוץ במעלה המאבק הממושך של היצורים הגבוהים יותר להשגת שליטה על צורות החיים הנמוכות, אשר רבות מהן מתנגדות לעיתים התנגדות כה ניכרת לשלומם ולנוחותם של היצורים התבוניים המתפתחים.

עולם מספר חמש עוסק אך ורק בחיים הקשורים לדעת. וכל אחד מלוויניו מוקדש ללימוד היבט יחיד של דעת היצורים אשר מתואם עם חיי היצורים. הדעת, כפי שמבין אותה האדם, הינה מתת של שבע הרוחות מסייעות-הדעת, המושמות בידי סוכנויות הרוח האינסופית על-גבי רמות הדעת המכאניות, או הרמות אשר אינן ניתנות ללמידה. תבניות החיים מגיבות באופנים משתנים למסייעות אלה ולרוחות הסועדות השונות הפועלות ברחבי יקומי הזמן והמרחב. יכולתם של היצורים החומריים לייצר תגובה רוחנית תלויה לחלוטין במתת הדעת הנספחת, אשר בתורה כיוונה את מסלול ההתפתחות הביולוגי של אותם יצורים בני-תמותה.

עולם מספר שש מוקדש לתיאום הדעת והרוח בשעה שאלו מתקשרים לצורות חיות ולאורגניזמים חיים. עולם זה, על ששת העולמות הנלווים לו, כולל את בתי הספר של התיאום עבור היצורים, אשר בהם משתפים פעולה מורים מן היקום המרכזי ומיקום-העל עם המדריכים של נבאדון, ויחדיו הם מציגים את רמות ההישג הגבוהות ביותר של היצורים בזמן ובמרחב.

הספירה השביעית של נשאי החיים מוקדשת לתחומים הסמויים של חיי היצורים האבולוציוניים, כפי שאלו נוגעים לפילוסופיה הקוסמית של התרחבות ההתממשות העובדתית של ההווה העליונה.

3. השתלת חיים

החיים אינם מופיעים ביקומים באופן ספונטאני; נשאי החיים חייבים לאתחל אותם בעולמות העקרים. הם הינם הנשאים, המפיצים והשומרים של החיים, כפי שאלו מופיעים בעולמות האבולוציוניים של החלל. כל צורות וסדרי החיים הידועים באורנטיה נובעים במקורם מבנים אלו, אף כי לא כל צורות החיים הפלנטאריים מתקיימות באורנטיה.

סגלי נשאי החיים מתמנים על-מנת לשתול חיים בעולם חדש, והם מורכבים, על-פי-רוב, ממאה נשאים בכירים, מאה סייעים ואלף נאמנים. נשאי החיים נושאים לעיתים קרובות, אך לא תמיד, פלאסמת חיים ממשית לעולם חדש. לעיתים הם מארגנים את תבניות החיים לאחר הגעתם לפלנטה המשימה, וזאת בהתאם לנוסחאות אשר אושרו מראש עבור הרפתקה חדשה זו של יצירת חיים. כזה היה גם מקור החיים באורנטיה.

משמסופקות התבניות הפיזיות, בהתאם לנוסחאות המאושרות, מפיחים נשאי החיים רוח בחומר חסר החיים ומספקים דרך עצמם הם את הניצוץ החיוני; ומשם ואילך הופכות התבניות חסרות החיים לחומר חי.

הניצוץ החיוני – מסתורין החיים – מוענק באמצעות נשאי החיים, אך הוא איננו מהם. נשאי החיים אכן מפקחים על פעולות שכאלה, הם אכן מנסחים את פלאסמת החיים עצמה, אך זוהי רוח האם של היקום אשר מספקת את המרכיב החיוני של פלאסמת החיים. ניצוץ אנרגיה זה, אשר מפיח רוח חיים בגוף ומבשר את בוא הדעת, מגיע מאת הבת היצירתית של הרוח האינסופית.

במהלך מתת החיים, נשאי החיים אינם משדרים דבר אשר הינו מטבעם האישי, ואפילו לא באותן ספירות שאליהן מובאים סדרי חיים חדשים. בעתות שכאלה הם פשוט מאתחלים ומשדרים את ניצוץ החיים, מתחילים את סיבובי החומר הנדרשים בהתאם למפרט הפיזי, הכימי והחשמלי של תכניות ותבניות החיים המצוות. נשאי חיים הינם נוכחיות חיות וקטליטיות אשר מנערות, מארגנות ומחיות את יסודות סדר הקיום החומרי, אשר בלעדיהם היו נעדר חיים.

לסגל נשאי החיים של פלנטה מוקצית תקופה מסוימת לשם ייסוד חיים בעולם חדש, תקופה הנאמדת בכחצי מיליון שנים כמניין הזמן של אותה פלנטה. בחלוף תקופה זו, וכפי שמסתמן מהישגים התפתחותיים מסוימים של החיים הפלנטאריים, נשאי החיים חדלים ממאמצי ההשתלה, ומכאן ואילך הם אינם מורשים לצרף דבר-מה חדש או נוסף לחיי פלנטה זו.

בעידנים שחוצצים בין ביסוס החיים להופעת יצורים אנושיים בעלי מעמד של מוסר, נשאי החיים מורשים לתפעל את סביבת החיים ולסייע להכווין בדרכים אחרות את מסלול האבולוציה הביולוגית. ואת זאת הם עושים במשך תקופות זמן ממושכות.

משנשאי החיים הפועלים בעולם חדש הצליחו לייצר הווה בעלת רצון, בעלת יכולת בחירה מוסרית וברירה רוחנית, או אז מסתיימת עבודתם – משימתם תמה; הם אינם מורשים עוד לתפעל את החיים המתפתחים. מנקודה זו ואילך על האבולוציה של הדברים החיים להתקדם בהתאם למתת הטבע המורש ולנטיות אשר הוענקו זה מכבר והתבססו בנוסחאות ובתבניות החיים הפלנטאריים. נשאי החיים אינם מורשים לערוך ניסויים או להתערב בַּצֶּוֹן; והם אף אינם מורשים לשלוט ביצורים מוסריים או להשפיע עליהם באופן שרירותי.

עם הגעתו של נסיך פלנטארי הם מתכוננים לקראת עזיבתם, אף כי שניים מן הנשאים הבכירים ושנים-עשר נאמנים ראשים להתנדב, על-ידי נדירת נדר זמני של ויתור, ולהישאר על הפלנטה ללא הגבלת זמן כיועצים בענייני הפיתוח והשימור העתידיים של פלאסמת החיים. שני בנים כאלו, כמו גם שנים-עשר עמיתיהם, משרתים כעת באורנטיה.

4. נשאי החיים המלכיצדקים

בכל מערכת מקומית של עולמות מיושבים ברחבי נבאדון קיימת ספירה בודדת אשר בה שימשו המלכיצדקים כנשאי חיים. משכנות אלו ידועים

בשם העולמות האמצעסופיים של המערכת, ועל כל אחד מהם הזדווג בן מלכיצדק שהותאם-חומרית עם בת נבחרת הנמנית על סדר הבנים החומריים. האימהות הנה של עולמות אמצעסופיים כעין אלו נשלחות ממטה המערכת הנידונה, לאחר שנבחרו בידי המלכיצדק המשמש כנשא-חיים מקרב שלל המתנדבות אשר ענו לקריאת ריבון המערכת שהופנתה אל הבנות החומריות של תחומן.

הצאצאים של מלכיצדק נשא-חיים ושל בת חומרית ידועים כאמצעסופיים. האב מלכיצדק של גזע כזה של יצורים נשגבים, עוזב בסופו של דבר את הפלנטה של תפקוד חייו הייחודי, והאם הנה של סדר מיוחד זה של הוויות יקומיות עוזבת אף היא עם הופעת הדור השביעי של צאצאיה הפלנטאריים. אז מופקדת הכוונתו של עולם שכזה בידי בנה בכורה.

היצורים האמצעסופיים חיים ומתפקדים בעולמותיהם הנהדרים כהוויות בעלות יכולות רבייה, עד אשר הם בני אלף שנים סטנדרטיות; או אז הם מוסעים באמצעות הסעה שרפית. מכאן ואילך הופכים האמצעסופיים לחסרי יכולת התרבות, הואיל וטכניקת פירוק-החומר המוחלת עליהם כהכנה לעטיפתם-בידי-שרף שוללת מהם לנצח את זכותם להתרבות.

מעמדן הנוכחי של הוויות אלה אינו יכול להיחשב כשל בנות-תמותה או כשל בנות-אלמוות, ואף לא ניתן לסווגן במובהק כאנושיות או כאלוהיות. בהוויות אלה אין שוכן מכוונן, ועל-כן הן בנות-אלמוות אך בקושי. ואולם, נדמה שהן אף אינן בנות-תמותה; שכן אף אמצעסופי מעולם לא התנסה במוות. כל האמצעסופיים אשר נולדו בנבאדון עדיין חיים כיום, והם פועלים בעולמות שבהם נולדו, בעולם כלשהו בדרך, או בספירת האמצעסופיים של סאלווינגטון אשר בקבוצת העולמות הסופיוניים.

עולמות הסופיונים של סאלווינגטון. נשאי החיים המלכיצדקים, כמו גם שותפותיהם האימהות חוה, יוצאים מן הספירות האמצעסופיות של המערכת לעבר העולמות הסופיוניים של מעגל סאלווינגטון, אל המקום שבו עתידים להתקבץ גם צאצאיהם.

ראוי להסביר בהקשר זה כי הקבוצה החמישית מקרב שבעת העולמות הראשיים במעגל סאלווינגטון מהווה את העולמות הסופיוניים של נבאדון. ילדיהם של נשאי החיים המלכיצדקים ושל הבנות החומריות משתכנים בעולם השביעי של הסופיונים, הספירה האמצעסופית של סאלווינגטון.

לוייני שבעת העולמות הראשיים של הסופיונים הינם מקומות המפגש של אישיות היקום המרכזי ויקום העל, העשויות להימצא במהלך ביצוע משימתן בנבאדון. בעוד שבני התמותה המרקיעים משוטטים בחופשיות בכל עולמות התרבות ובכל ספירות האימון של 490 העולמות המרכיבים את אוניברסיטת מלכיצדק, קיימים בתי-ספר מיוחדים מסוימים, וכן איזורים מוגבלים רבים, אשר אליהם הם אינם מורשים להיכנס. ודבר זה נכון במיוחד באשר לארבעים-ותשע הספירות הכפופות למרות הסופיונים.

תכליתם של היצורים האמצעסופיים אינה ידועה לעת הזו, אף כי נראה שאישיות אלה מתקבצות בעולם השביעי של הסופיונים כהכנה למאורע עתידי כלשהו בהתפתחות היקום. שאלותינו בנוגע לגזעים האמצעסופיים מופנות תמיד לעבר הסופיונים, ותמיד מסרבים הסופיונים לדון ביעוד של אלו המצויים תחת השגחתם. ללא קשר לחוסר הוודאות שלנו באשר לעתידם של האמצעסופיים, היננו יודעים כי בכל יקום מקומי באורוונטון שוכן סגל הולך ומצטבר כזה של הוויות מסתוריות אלה. המלכיצדקים נשאי החיים מאמינים כי ילדיהם האמצעסופיים יקבלו ביום מן הימים מאת האל המרבי את הרוח הנצחית והטרנסצנדנטאלית של המוחלטות.

5. שבע הרוחות מסייעות-הדעת

נוכחותן של שבע הרוחות מסייעות-הדעת בעולמות הפרימיטיביים היא זו אשר מתנה את מסלול האבולוציה האורגאנית; ודבר זה מסביר מדוע האבולוציה היא תכליתית ואינה מקרית. מסייעות אלה מייצגות את תפקוד סעד הדעת של הרוח האינסופית המוענק לסדרים הנמוכים של החיים התבוניים באמצעות פעולותיה של רוח אם של יקום מקומי. המסייעות הינן ילדותיה של רוח האם של היקום, והן מהוות את הסעד האישי שלה לדעת החומרית של העולמות. כל אימת שדעת מופיעה, ובכל מקום שבו היא מופיעה, אז ושם פועלות רוחות אלה במגוון אופנים.

שבע הרוחות מסייעות-הדעת נקראות בשמות השקולים למונחים הבאים: אינטואיציה, הבנה, אומץ, ידע, ייעוץ, פולחן ובינה. רוחות-דעת אלה שולחות את השפעתן אל כלל העולמות המיושבים בדמות דחף דיפרנציאלי, וכל אחת מהן מחפשת יכולת קליטה והתגשמות באופן די נפרד מהשיעור שבו עמיתותיה עשויות למצוא קליטה והזדמנות לפעול.

המשכנות המרכזיים של הרוחות המסייעות במטה של נשאי החיים מצביעים בעבור נשאי החיים המפקחים על שיעור ואיכות תפקוד הדעת של המסייעות בכל עולם ובכל אורגניזם חי נתון אשר לו מעמד אינטלקטואלי. עמדות אלה של דעת-חיים מהוות סימנים מושלמים בעבור חמש המסייעות הראשונות. ואולם, בנוגע לרוחות המסייעות השישית והשביעית – פולחן ובינה – עמדות מרכזיות אלה מציינות רק תפקוד איכותי. הפעילות הכמותית של מסייעת הפולחן ושל מסייעת הבינה נרשמת בנוכחותה המיידית של הסועדת האלוהית בסאלווינגטון, בהיותה חוויה אישית של רוח האם של היקום.

שבע הרוחות מסייעות הדעת לעולם מלוות את נשאי החיים לפלנטה חדשה, אך אין להתייחס אליהן כאל ישויות; הן יותר בבחינת מעגלים. הרוחות של שבע המסייעות ביקום אינן פועלות כאישיות בנפרד מנוכחותה האוניברסאלית של הסועדת האלוהית; למעשה, הן מהוות רמת תודעה של הסועדת האלוהית ולעולם הן כפופות לפעולתה של האם הבוראת שלהם ולנוכחותה.

לשוננו נמצאת חסרה בבואנו לתאר במילים הולמות את שבע הרוחות מסייעות הדעת האלה. הן הינן הסועדות של הרמות הנמוכות ביותר של הדעת ההתנסותית, וניתן לתארן, בהתאם לסדר ההישג האבולוציוני, כדלקמן:

1. *רוח האינטואיציה* – תפישה מהירה, האינסטינקטים של הרפלקס הפיזי-פרימיטיבי ושל זה הטבוע, מתת ההכוונה ויתר מתת השימור-עצמי של כל יצירות הדעת; המסייעת היחידה אשר פועלת באופן כה נרחב בסדרים הנמוכים יותר של עולם החי, והיחידה אשר יוצרת קשר תפקודי נרחב עם רמות הדעת הבלתי-נלמדות.
  2. *רוח ההבנה* – דחף התיאום, החיבור הספונטאני והאוטומאטי-לכאורה של רעיונות. זוהי המתנה של תיאום הידע הנרכש, תופעת ההיסק המהיר, השיפוט הזריז וההחלטה המיידית.
  3. *רוח האומץ* – מתת הדבקות – בהוויות האישיות זהו הבסיס לרכישת האופי והשורש האינטלקטואלי לסיבולת המוסרית ולגבורה הרוחנית. בשעה שהיא מוארת על-ידי העובדות ומקבלת השראה מן האמת, היא הופכת לסוד הדחף להרקעה האבולוציונית באמצעות הכוונה-עצמית נבונה ומודעת.
  4. *רוח הידע* – הסקרנות-האם של ההרפתקה והתגלית, הרוח המדעית; המנחה והשותפה הנאמנה של רוחות האומץ והייעוץ; הדחף להכווין את מתת האומץ לעבר נתיבי צמיחה מועילים ומתקדמים.
  5. *רוח הייעוץ* – הדחף החברתי, מתת שיתוף הפעולה בין מינים; יכולתם של יצורים רצוניים לחיות בהרמוניה עם רעיהם; זהו המקור לאינסטינקט הלהקה בקרב היצורים הנמוכים יותר.
  6. *רוח הפולחן* – הדחף הדתי, הדחף המבחין הראשון אשר מפריד את יצורי הדעת לשתי המחלקות הבסיסיות של הקיום כבני-תמותה. רוח הפולחן מבדילה לנצח בין החיה שאליה היא חוברת לבין היצורים נעדרי הנשמה ובעלי מתת הדעת. הפולחן הינו תג המועמדות להרקעה רוחנית.
  7. *רוח הבינה* – הנטייה הטבועה של כל היצורים המוסריים לעבר התקדמות אבולוציונית סדורה ומדורגת. זוהי הגבוהה שבמסייעות, המתאמת-הרוח וכן זו המבטאת ברהיטות את עבודת כל יתר המסייעות. רוח זו הינה הסוד העומד מאחורי אותו דחף מולד של יצורי הדעת, אשר מאתחל את התוכנית הפרקטית והיעילה של סולם ההרקעה של הקיום ואשר תומך בה; זוהי המתנה שבה זכו הדברים החיים, והיא אשר עומדת מאחורי יכולת הישרדותם הבלתי-מוסברת, כמו גם מאחורי היכולת לנצל תוך כדי הישרדות את תיאום כלל התנסויות העבר והזדמנויות ההווה שלהם על-מנת להשיג את הכול מכל מה שיש הסועדות האחרות כולן יכולות להניע בדעת האורגניזם האמור. בינה הינה פסגת הביצועים האינטלקטואליים. בינה הינה יעד הקיום המנטאלי והמוסרי הטהור.
- הרוחות סועדות-הדעת גדלות באופן התנסותי, אך לעולם הן אינן הופכות לאישיות. הן מתפתחות תוך כדי פעולה, ופעולתן של חמש הראשונות בסדרי עולם החי היא חיונית במידה מסוימת לשם פעולת כלל שבע הרוחות סועדות-הדעת כאינטלקט אנושי. יחס חייתי זה הופך את המסייעות ליעילות יותר מבחינה מעשית כדעת אנושית; לפיכך, חיות הינן הכרחיות במידה מסוימת להתפתחותו האינטלקטואלית של האדם, כמו גם להתפתחותו הפיזית.
- מסייעות-דעת אלה של רוח אדם של יקום מקומי מתייחסות ליצורים חיים בעלי מעמד של אינטליגנציה, במידה רבה כשם שמרכזי הכוח והבקרים הפיזיים מתייחסים לכוחות הבלתי-חיים של היקום. הן מעניקות במעגלי הדעת אשר בעולמות המיושבים שירות שערכו לא יסולא בפז, והן משתפות פעולה ביעילות עם בקרי המאסטר הפיזיים המשמשים גם כבקרי וכמכוני רמות הדעת הקדם-מסייעות, רמת הדעת המכאנית או רמת הדעת הבלתי-נלמדת.
- הדעת החיה, בטרם הופעת היכולת ללמוד מניסיון, מצויה בתחום הסעד של בקרי המאסטר הפיזיים. דעת היצורים, בטרם רכישת היכולת להכיר באלוהיות ולסגוד לאלוהות, מצויה בלעדית בתחומן של המסייעות הרוחניות. עם הופעת התגובה הרוחנית של בינת היצור, הופכת דעת ברואה שכזו באופן מידי לדעת-על, ובו ברגע היא נעטפת במעגלי הרוח של רוח האדם של היקום המקומי.
- הרוחות מסייעות-הדעת אינן קשורות במישרין בשום אופן לפעולתה המגוונת והרוחנית-לעילא של רוח הנוכחות האישית של הסועדת האלוהית, היא רוח הקודש של העולמות המיושבים; ואולם, מבחינה תפקודית הן קודמות להופעת רוח זו עצמה באדם האבולוציוני, והן אשר מכינות את הקרקע לקראת הופעתה. המסייעות מעניקות לרוח האדם של היקום קשר מגוון עם היצורים החומריים של יקום מקומי ואף שליטה בהם, ואולם, הן אינן משליכות על ההווה העליונה בשעה שהן פועלות ברמות של קדם-אישיות.
- דעת בלתי-רוחנית הינה מופע של אנרגיית-רוח או תופעה של אנרגיה-פיזית. ואפילו דעת אנושית, קרי דעת אישית, אינה ניחנת באיכויות הישרדות, אלא בשעה שהיא מזדהה עם רוח. הדעת הינה מתת אלוה, ואולם היא איננה בת-אלמוות כאשר היא פועלת ללא בִּזְנוּת רוחנית, וכן כאשר היא נעדרת יכולת לסגוד ולהשתוקק להישרדות.

החיים הם גם מכאניסטיים וגם חיוניים – הם חומריים ורוחניים כאחד. הפיזיקאים והכימאים של אורנטיה לעולם ימשיכו להתקדם בהבנתם את הצורות הפרוטופלאסמיות של עולם החי והצומח, ואף-על-פי-כן לעולם לא יוכלו לייצר אורגניזמים חיים. החיים הינם דבר-מה שונה מכל מופעי האנרגיה; ואפילו החיים החומריים של היצורים הפיזיים אינם טבועים בחומר.

דברים חומריים יכולים ליהנות מקיום עצמאי, ואולם החיים נובעים אך ורק מן החיים. דעת יכולה לנבוע אך ורק מדעת אשר קדמה-לה. מקור הרוח הינו אך באבות רוחניים קדמונים. היצור יכול ליצור צורות חיים, ואולם רק אישיות בוראת, או כוח יצירתי, מסוגלים לספק את הפעלת ניצוץ החיים.

נשאי החיים יכולים לארגן את צורות החומר של הוויות חיות, או את התבניות הפיזיות שלהן, ואולם זוהי הרוח אשר מספקת את ניצוץ החיים ההתחלתי ומעניקה את מתת הדעת. ואפילו הצורות החיות של חיים ניסיוניים, אשר מארגנים נשאי החיים בעולמותיהם בסאלווינגטון, לעולם נעדרות יכולת התרבות. משנוסחאות החיים והתבניות החיוניות הורכבו כראוי, די בנוכחותו של נשאי חיים על-מנת לאתחל חיים, ואולם, כל אותם אורגניזמים חיים נותרים נעדרים שתי תכונות מהותיות – מתת הדעת ויכולת התרבות. דעת החיה והדעת האנושית מהוות שתייהן מתנות מטעם רוח האם של היקום המקומי, הפועלת באמצעות שבע הרוחות מסייעות-הדעת, זאת בעוד שיכולת היצורים להתרבות מהווה הענקה אישית וספציפית מטעם רוח היקום לפלאסמת החיים הקדומה אשר נחנכה על-ידי נשאי החיים.

משתכננו נשאי החיים את תבניות החיים, ולאחר שארגנו את מערכות האנרגיה, חייבת להתרחש תופעה נוספת; נדרשת הענקת "נשימת החיים" לצורות נעדרות-חיים אלה. בני האל יכולים לבנות את צורות החיים, ואולם זוהי רוח האל אשר תורמת לאמיתו של דבר את הניצוץ החיוני. ומשנוצלו החיים אשר כך הוענקו, אז שוב הופך הגוף החומרי הנותר לחומר מת. משמתת החיים מוצתה עד תום, חוזר הגוף אל חיק היקום החומרי אשר ממנו שאלו אותו נשאי החיים בכדי שישמש כלי ארעי בעבור מתת החיים אשר הוענקה להתאגדות ברת-נראות שכזו של אנרגיה-חומר.

החיים אשר הוענקו לצמחים ולבעלי-חיים בידי נשאי החיים אינם חוזרים אל נשאי החיים עם מותם של צמחים ובעלי-חיים אלו. חיייהם העוזבים של דברים חיים מסוג זה אינם נושאי זהות או אישיות; הם אינם שורדים את המוות באופן אישי. ובמהלך קיומם, ובמשך כל זמן שהותם בגוף אשר נוצר מן החומר, הם עברו שינוי; הם עברו אבולוציה של אנרגיה, והם שורדים אך ורק כחלק מכוחות הקוסמוס של היקום. הם אינם שורדים בבחינת חיים יחידניים. הישרדותם של יצורים בני-תמותה הינה צפויה במלואה על בסיס התפתחות הנפש האלמותית בתוככי הדעת בת התמותה.

היננו מדברים על חיים כעל "אנרגיה" וכעל "כוח", ואולם למעשה הם אינם שני אלה. כוח-אנרגיה מגיב לכבידה באופן מגוון; לא כן החיים. תבנית אף היא איננה מגיבה לכבידה, בהיותה תצורת אנרגיות אשר השלימו זה מכבר את כלל מחויבויותיהן לתגובת-כבידה. וככאלה מהווים החיים את הנפשתה של מערכת אנרגיה – של חומר, של דעת או של רוח – בעלת תבנית תצורה כלשהי, או נבדלת לחלוטין.

קיימים דברים כלשהם הקשורים לפיתוחם של חיים בפלנטות האבולוציוניות ואשר אינם נהירים לנו לחלוטין. היננו מבינים לאשורו את הארגון הפיזי של הנוסחאות האלקטרו-כימיות של נשאי החיים, ואולם אין אנו מבינים עד תום את טיבו ואת מקורו של ניצוץ הפעלת-החיים. היננו יודעים כי החיים זורמים מן האב, דרך הבן ועל-ידי הרוח. ייתכן מאוד שרוחות האב הינן הערוץ בעל שבעת ההיבטים של נהר החיים הניגר והשוטף את כלל הבריאה. ואולם, אין אנו מבינים את הטכניקה שבאמצעותה משתפת רוח האב המפקחת בפרק הראשית של מתת חיים פֶּלֶנטה חדשה. היננו בטוחים בכך שגם לעתיקי היומין חלק כלשהו בחניכה זו של חיים בעולם חדש, ואולם, באשר לטיבו של חלק זה היננו שרויים בעלטה של בורות גמורה. והיננו יודעים לבטח כי רוח האם של היקום מחייה למעשה את התבניות חסרות-החיים, ומעניקה לפלאסמה מופעלת שכזו את זכות ההתרבות כאורגניזם. היננו מבחינים בכך ששלושת אלו הינם הרמות של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר מכונות לעיתים בכינוי הבוראים העליונים של הזמן והמרחב; ואולם, פרט לכך היננו יודעים אך מעט יותר מאשר בני התמותה של אורנטיה – פשוט שהמושג טבוע באב, הביטוי בבן, ומימוש החיים ברוח.

[הוכתב על-ידי בן וורונדאדק המוצב באורנטיה כמשקיף והמשמש בתפקיד זה על-פי בקשתו של המלכיצדק הראשי של סגל ההתגלות המפקח].

הספר של אורנטיה

מסמך 37

אישויות של היקום המקומי

בראש כל האישויות בנבאדון עומד הבן הבורא המאסטר, מיכאל, אבי היקום והריבון. עמו מתואמת פאלוהיות ואותו משלימה בתכונות היצירתיות, רוח האם של היקום המקומי, הסועדת האלוהית של סאלווינגטון. ובוראים אלו הינם, ובאופן מוחשי ביותר, האב-בן והרוח-האם של כלל היצורים אשר נולדו בנבאדון.

המסמכים הקודמים עסקו בסדרי הבנים הברואים; התיאורים שלהלן יציגו את הרוחות הסועדות ואת סדרי הבנים המרקיעים. מסמך זה נוגע בעיקר לקבוצת ביניים – עוזרי היקום; ואולם, הוא גם יתייחס בקצרה לחלק מן הרוחות הגבוהות יותר המוצבות בנבאדון, וכן לחלק מסדרי אזרחות הקבע ביקום המקומי.

1. עוזרי היקום

רבים מן הסדרים הנכללים על-פי-רוב בקטגוריה זו נותרים עלומים, ואולם, כפי שהדברים מוצגים במסמכים אלו, כוללים עוזרי היקום את שבעת הסדרים הבאים:

1. כוכבי הבוקר הבהירים.

2. כוכבי הערב הזוהרים.

3. רבי מלאכים.

4. סייעים לגבוהים ביותר.

5. נציבים גבוהים.

6. מפקחים שמיימיים.

7. מורי העולמות העליונים.

מן הסדר הראשון של עוזרי היקום, כוכבי הבוקר הבהירים, קיים בכל יקום מקומי רק אחד, והוא הראשון להיוולד מקרב כלל היצורים הילידיים ביקום המקומי. כוכב הבוקר הבהיר של היקום שלנו ידוע בשם גבריאל מסאלווינגטון. והוא הינו המנהל הכללי של נבאדון כולו, הפועל כנציגו האישי של הבן הריבון וכדובר של שותפתו ליצירה.

במשך הזמנים המוקדמים יותר של נבאדון עבד גבריאל די לבדו עם מיכאל ועם הרוח היצירתית. עם שגדל היקום והתרבו הבעיות הניהוליות, סופק בידיו צוות אישי של עוזרים עלומים, ובסופו של דבר קבוצה זו התרחבה הודות ליצירת סגל כוכבי הערב של נבאדון.

2. כוכבי הערב הזוהרים

יצורים זוהרים אלו תוכננו על-ידי המלכיצדקים ואז הובאו לכדי קיום על-ידי הבן הבורא והרוח היצירתית. הם משמשים בתפקידים רבים, אך בעיקר כקציני קישור של גבריאל, מנהלו הכללי של היקום המקומי. ואחת או יותר מן ההוויות האלה פועלות כנציגותיו בבירתה של כל קונסטלציה ושל כל מערכת בנבאדון.

מתוקף תפקידו כמנהל הכללי של נבאדון, משמש גבריאל כיושב הראש, או כמשקיף, ברוב ההתכנסויות בסאלווינגטון; ולעיתים תכופות עד כאלף

מההתכנסויות האלה מתקיימות בו-זמנית. כוכבי הערב הזוהרים מייצגים את גבריאֵל באירועים אלו; הוא איננו יכול להימצא בו-זמנית בשני מקומות, ומלאכי-על אלו מפצים על מגבלה זו שלו. והם מבצעים שירות דומה גם בעבור סגל הבנים המורים של השילוש.

אף-על-פי שגבריאֵל עסוק באופן אישי בעניינים ניהוליים, הוא שומר על קשר עם כל שאר תחומי החיים והעניינים ביקום באמצעות כוכבי הערב הזוהרים. לעולם הם מלווים אותו במסעותיו הפלנטאריים, ולעתים קרובות הם יוצאים כנציגיו האישיים למשימות מיוחדות בפלנטות היחידניות. במשימות מעין אלה הם ידועים לפעמים בכינוי "מלאך האל". לעיתים תכופות הם נוסעים לאורסה על-מנת לייצג את כוכב הבוקר הבהיר בפני בתי הדין ובפני האסיפות של עתיקי היום, אך רק לעיתים רחוקות הם יוצאים אל מעבר לגבולותיו של אורונוטון.

כוכבי הערב הזוהרים הינם סדר דואלי ייחודי, הכולל כאלו המהווים יושרה ברואה ואחרים שהגיעו לסדר זה בשל הישגים של שירות. סגל נבאדון של מלאכי-על אלו מונה כעת 13,641 יחידים. קיימים 4,832 יחידים של יושרה ברואה, בעוד ש-8,809 יחידים הינם רוחות מרקיעות אשר השיגו את היעד הזה של שירות מרום. רבים מכוכבי הערב המרקיעים הללו החלו את דרכם ביקום כשרפים; אחרים הרקיעו מרמות עלומות של חיים ברואים. כיעד של הישג, סגל גבוה זה לעולם איננו סגור בפני מועמדי הרקעה, כל עוד היקום איננו מיוצב באור ובחיים.

שני הסוגים של כוכבי הערב הזוהרים נראים בקלות לאישיות מורונטיות ולסוגים מסוימים של הוויות חומריות אשר הינן מעל לברות-תמותה. ההוויות הברואות הנמנות על סדר מעניין ורב-גוני זה מחזיקות בכוח רוחני היכול להתבטא באופן בלתי-תלוי בנוכחותן האישית.

בראש מלאכי-העל הללו עומד ג'ואלֵה, הראשון מסדר זה אשר נולד בנבאדון. מאז שובו של המשיח מיכאל ממתת הניצחון שלו באורנטיה, הוצב ג'ואלֵה למשימת סעד בני התמותה המרקיעים, ובמשך אלף ותשע-מאות שנות אורנטיה האחרונות החזיק שותפו, ג'לאֵנטֵה, מטה בירוֹשֶׁם, שם הוא מבלה כמחצית מזמנו. גלאנטיה הינו הראשון מקרב מלאכי-העל המרקיעים להשיג את המעמד הרם הזה.

אין מתקיים ארגון בקבוצה או בחבורה של כוכבי הערב הזוהרים, למעט נוהג החבירה שלהם בזוגות ברבות ממשימותיהם. הם אינם מקבלים משימות רבות הנוגעות לנתיבת ההרקעה של בני התמותה, אך משהם מקבלים אותן, לעולם אינם פועלים לבדם. תמיד הם פועלים בזוגות – האחד הינו הוויה ברואה, האחר כוכב ערב מרקיע.

אחת מן החובות הגבוהות של כוכבי הערב הינה להתלוות לבני המתת האונאליים במשימותיהם הפלנטאריות, ממש כשם שגבריאֵל התלווה אל מיכאל בעת משימת המתת שלו באורנטיה. שני מלאכי-העל המשרתים – המשמשים כמפקדים-בצוותא של כל רבי-המלאכים ושל כל יתר המוצבים במשימות אלה – הינם האישיות הבכירות ביותר במשימות מעין אלה. הבכיר במפקדי מלאכי-העל הללו הוא זה אשר, בשעה ובגיל המשמעותיים, מצווה את הבן האונאל, "עסוק בענייניו של אחיך".

צמדים דומים של מלאכי-על מוצבים בסגל הפלנטארי של הבנים המורים של השילוש, הפועלים על-מנת לייסד את העידן שלאחר-המתת, או את השחר הרוחני של עולם מיושב. במשימות מעין אלה משמשים כוכבי הערב כמקשרים בין בני התמותה של העולם לבין הסגל הבלתי-נראה של הבנים המורים.

העולמות של כוכבי הערב. הקבוצה השישית של שבעת העולמות של סאלווינגטון וכן ארבעים-ושניים לווייניהם הנלווים, מוקדשים לטובת המנהל של כוכבי הערב הזוהרים. בראש שבעת העולמות הראשיים ניצבים הסדרים הברואים של מלאכי-העל הללו, בעוד שהלוויינים הנלווים מנוהלים בידי כוכבי הערב המרקיעים.

לווייניהם של שלושת העולמות הראשונים מסורים לבתי הספר של הבנים המורים, ואילו כוכבי הערב מוקדשים לאישיות הרוח של היקום המקומי. שלושת הקבוצות הבאות מאוכלסות בבתי-ספר משותפים ודומים המוקדשים לאימון בני התמותה המרקיעים. לווייני העולם השביעי שמורים לטובת דיוני השלשה המונה את הבנים המורים, את כוכבי הערב ואת הסופיונים. במשך התקופות האחרונות זוהו מלאכי-על אלו באופן קרוב עם עבודתו של סגל הסופיונות ביקום המקומי, ומזה זמן רב שהם קשורים לבנים המורים. קיים קשר רב-עוצמה ורב-חשיבות בין כוכבי הערב לבין שליחי הכבידה המסופחים לקבוצות העבודה של הסופיונים. העולם השביעי הראשי עצמו שמור לטובת אותם עניינים עלומים הנוגעים למערכת היחסים העתידית שתיווצר בין הבנים המורים, הסופיונים וכוכבי הערב; וזאת לאחר שתושלם הופעתה של אישיות האל העליון ביקום-העל.

3. רבי-המלאכים

רבי המלאכים הינם צאצאיהם של הבן הבורא ושל רוח האם של היקום. הם מהווים את הסוג הגבוה ביותר של הוויה רוחנית גבוהה המיוצרת במספרים גדולים ביקום המקומי; ובעת המפקד האחרון נמצאו בנבאדון כמעט שמונה-מאות אלף מהם.

רבי המלאכים מהווים את אחת מן הקבוצות המועטות של אישיות היקום המקומי אשר אינן כפופות ברגיל למרותו של גבריאֵל. בהיותם מוקדשים לעבודת הישרדות היצורים ולקידום נתיבת ההרקעה של בני התמותה של הזמן והמרחב, הם אינם עוסקים באופן כלשהו בניהולו השגרתי של היקום. אף כי הם אינם כפופים בדרך-כלל להכוונתו של כוכב הבוקר הבהיר, רבי-המלאכים אכן פועלים לפעמים בסמכותו. והם אף משתפים פעולה עם עוזרי יקום אחרים, כדוגמת כוכבי הערב, כפי שהדבר מודגם באמצעות פעולות מסוימות אשר תוארו במסמך הדן בהשתלת החיים

סגל רבי המלאכים של נבאדון מוכוון על-ידי הראשון להיוולד מסדר זה, ובתקופות המאוחרות יותר מוחזק באורנטיה מטה אוגדתי של רבי המלאכים. עובדה יוצאת-דופן זו היא המושכת את תשומת ליבם של תלמידים אורחים המגיעים מחוץ לנבאדון. בין התצפיות המוקדמות שלהם על פעולות פנים-יקומיות מצויה התגלית כי פעילויות הרקעה רבות של כוכבי הערב הזהירים מנוהלות מביתה של מערכת מקומית, שטניה. בבדיקה נוספת הם מגלים כי פעילויות מסוימות של רבי-מלאכים מוכוונות מעולם מיושב קטן ולכאורה חסר חשיבות ושמו אורנטיה. או אז מתגלה להם קיום המתת של מיכאל באורנטיה, ומיד מתעצם העניין שלהם בכך ובספירה הנמוכה שלכם.

האם אתם תופשים את משמעות העובדה שהפלנטה הנמוכה והמבולבלת שלכם הפכה להיות מטה אוגדתי בעבור הניהול וההכוונה היקומיים של פעילויות מסוימות של רבי-מלאכים הנוגעות לתוכנית ההרקעה לפרדיס? ללא צל של ספק, דבר זה מעיד על הריכוז העתידי של פעילויות הרקעה אחרות בעולם המתת של מיכאל, ומקנה חשיבות עצומה וכבדת-משקל להבטחה האישית של המאסטר, "עוד אשובה אליכם".

ככלל, רבי-המלאכים מוצבים לשירות ולסעד סדר הבנים האוונאליים, אך זאת רק לאחר שעברו אימון מקדים אינטנסיבי בכל שלבי עבודת הרוחות הסועדות השונות. כל בן פרדיס של מתת היוצא לעולם מיושב מלווה בסגל המונה מאה חברים המסופחים אליו ארעית למשך תקופת המתת. במידה שכן סמכותי הופך לשליטה הזמני של הפלנטה, רבי-מלאכים אלו ישמשו כראשיהם המנחים של כלל החיים השמימיים באותה ספירה.

לעולם מוצבים שני רבי-מלאכים בכירים כעוזריו האישיים של האוונאל מפרדיס בכל המשימות הפלנטאריות, בין שהמשימה כוללת פעולות משפטיות ובין שהיא כוללת משימות של סמכות או מתת של התגשמות כבשר ודם. משפּן פרדיס זה סיים לשפוט את העולם, ומשהמתים נקראים בשמם (מה שמכונה תחיית המתים), אכן אמת ויציב הדבר כי השומרים השרפיים של האישיות הנמות עונים ל"קולו של רב-המלאכים". הכרזת השמות של סיום עידן מתבצעת בידי רב-מלאכים שבתפקיד. זהו הינו רב-המלאכים של תחיית המתים, אשר לעיתים מכונה גם בשם "רב-המלאכים של מיכאל".

עולמותיהם של רבי-המלאכים. הקבוצה השביעית של העולמות המקיפים את סאלווינגטון, על לווייניהם הנלווים, מוקצית בעבור רבי-המלאכים. ספירה מספר אחת, על כל ששת לווייניה הנלווים, מאוכלסת ברשמי האישיות. סגל עצום זה של רשמים עוסק בשמירה על רישומים נכונים על אודות כל אחד מבני התמותה של הזמן, החל מרגע לידתו, המשך דרך כל נתיבתו ביקום, ועד למועד שבו אותו יחיד עוזב את סאלווינגטון בדרכו לקיים את תוכנית יקום-העל, או לחלופין, כאשר הוא "נמחק ממרשם הקיום" בהתאם לפקודתם של עתיקי היומין.

כאן, בעולמות הללו, מסווגים, מתויקים ונשמרים רישומי האישיות ובטחונות הזהות במשך הזמן החוצץ בין מותו של בן התמותה לבין שעת הרכבת אישיותו מחדש, שעת תחייתו מן המתים.

4. סייעים לגבוהים ביותר

קבוצת הסייעים לגבוהים ביותר היא קבוצה של הוויות מתנדבות אשר מקורן מחוץ ליקום המקומי, ואשר מוצבות באופן ארעי כנציגות היקום המרכזי ויקום-העל בבריאות המקומית, או שהן מהוות משקיפות מטעמם של יקומים אלו. מספרן של הוויות אלה משתנה כל העת, אך תמיד נאמד במיליונים.

וכך היננו נהנים מעת לעת מן הסעד ומן הסיוע של הוויות כאלה אשר מקורן בפרדיס, כגון הופכים-בינה-למושלמת, יועצים אלוהיים, פוסקים אוניברסאליים, רוחות שילוש בעלות השראה, בנים ששולשו, שליחים בודדים, סופרנאפים, סקונאפים, תלתשרפים וסועדים מסבירי-פנים אחרים השווים עימנו מתוך מטרה לסייע לאישיות הילידיות במאמץ להביא את כלל נבאדון לכדי הרמוניה מלאה יותר עם הרעיונות של אורוונטון ועם האידאליים של פרדיס.

כל אחת מן ההוויות האלה עשויה לשרת בהתנדבות בנבאדון, ולפיכך להימצא, מן הבחינה הטכנית, מחוץ לתחום סמכותנו; ואולם, כאשר הן פועלות על-פי משימה, אישיות שכללה – אשר הגיעו מיקום-העל ומן היקום המרכזי – אינן פטורות לחלוטין מתקנות היקום המקומי אשר בו הן שוהות, וזאת למרות שהן ממשיכות לפעול כנציגותיהם של היקומים הגבוהים יותר ולעבוד בהתאם להנחיות הנכללות במסגרת משימתן בתחומנו. המטה הכללי שלהן נמצא במגזר סאלווינגטון של איחוד היומין, והן פועלות בנבאדון בכפוף לפיקוח-העל של שגריר זה של שילוש פרדיס. בשעה שהן משרתות בקבוצות בלתי-מסופחות, אישיות אלה אשר הינן מן העולמות הגבוהים יותר, ניחנות על-פי-רוב בהכוונה-עצמית; ואולם, כאשר הן משרתות בהתאם לבקשה, לעיתים תכופות הן מכפיפות עצמן מרצון החופשי באופן מלא לסמכות המנהלים המפקחים בעולמות של הפעולה אשר אליה הוצבו.

סייעים לגבוהים ביותר משרתים בתפקידים ביקום המקומי ובקונסטלציות, אך הם אינם מסופחים ישירות לממשלות של המערכות או של הפלנטות. אף-על-פי-כן, הם עשויים לפעול בכל מקום ביקום המקומי, וכן להיות מוצבים בכל תחום פעילות בנבאדון – המנהלי, הביצועי, החינוכי והאחרים.

מרבית הסגל הזה משמש בסיוע לאישיות פרדיס בנבאדון – איחוד היומין, הבן הבורא, נאמני היומין, הבנים הסמכותיים והבנים המורים של השילוש. מפעם לפעם במהלך ניהולה של הבריאה המקומית, קורה שנבון הדבר למנוע פרטים מסוימים מלהגיע באופן זמני לידיעתן של למעשה

כלל האישיות הילידיות של אותו יקום מקומי. תכניות מתקדמות מסוימות, וכן פסיקות מורכבות, גם הן מוכנות טוב יותר ונתפשות באופן מלא יותר על-ידי הבשלים ומרחיקי הראות מקרב סגל הסייעים לגבוהים ביותר; ובמצבים מעין אלו, וכן ברבים אחרים, הם מעניקים שירות כה רב לשליטי היקום ולמנהליו.

5. נציבים גבוהים

הנציבים הגבוהים הינם בני-תמותה מרקיעים מותכי-רוח; הם אינם מותכי-מכוון. אתם מבינים טוב למדי את נתיבת ההרקעה ביקום של בן-תמותה המועמד להיתוך עם מכוון, וזאת משום שזהו הייעוד הגבוה שאליו יכולים לצפות כל בני התמותה של אורנטיה מאז המתת של מיכאל המשיח. ואולם, זהו איננו הייעוד הבלעדי של כל בני התמותה בעידני טרום-המתת של עולמות כשלכם, ואף קיים סוג אחר של עולם אשר ביושביו אף-פעם לא שוכן מכוון מחשבה לצמיתות. בני-תמותה שכאלה לעולם אינם מתאחדים לצמיתות עם משגוחי המסתורין של מתת פרדיס; ואף-על-פי-כן, המכוונים אכן שוכנים בהם באופן ארעי, ומשמשים להם כמנחים וכתבניות למשך חייהם כבשר ודם. במשך השעות הארעית הזו הם מטפחים את התפתחותה של נשמה אלמותית, ממש כבאותן הוויות אשר עימן הם מקווים להתמזג, ואולם, בשעה שתם מרוץ החיים הסופיים, הם נפרדים לנצח מן היצורים אשר אליהם הם חברו אך באופן זמני.

נשמות שורדות מסדר זה מגיעות לאלמותיות באמצעות היתוך נצחי עם רסיס אינדיבידואלי מרוחה של רוח האם של היקום המקומי. מספרן של הנשמות השורדות בקבוצה זו אינו גדול, או לפחות לא כך הוא נבאדון. ואתם תפגשו את בני-התמותה מותכי-הרוח הללו ותתרועעו איתם בעודם מעפילים לצידכם בנתיב המוביל לפרדיס הרחק עד לסאלווינגטון, שם הם יעצרו. אחדים מהם עשויים להעפיל לאחר-מכן לרמות יקום גבוהות יותר, ואולם רובם יישארו לנצח בשירות היקום המקומי; כמחלקה, הם אינם מיועדים להגיע לפרדיס.

בשל אי-היותם מותכי-מכוון, הם אף-פעם לא הופכים לסופיונים, אך בסופו של דבר הם אכן מתקבלים לסגל המושלמות של היקום המקומי. הם צייתו ברוח לציווי של האב, "היו אתם מושלמים".

לאחר שהגיעו אל סגל המושלמות של נבאדון, עשויים מרקיעים מותכי-רוח לקבל על עצמם מינוי כעוזרי-יקום, שכן זוהי אחת מן הדרכים הראשיות הפתוחות בפניהם להמשיך בצמיחה התנסותית. כך הם הופכים למועמדים לתפקידי השירות הגבוה של פירוש נקודות המבט של היצורים המתפתחים של עולמות החומר בעבור הרשויות השמימיות של היקום המקומי.

הנציבים הגבוהים מתחילים את שירותם בפלנטות כנציבי גזע. בתפקיד זה הם מפרשים את נקודות המבט ומציגים את הצרכים של מגוון הגזעים האנושיים. הם מסורים באופן עילאי לרווחתם של הגזעים של בני התמותה אשר בשמם הם מדברים, ותמיד הם שואפים להשיג בעבורם רחמים, צדק, ויחס הוגן בכל יחסיהם עם עמים אחרים. נציבי גזע פועלים בסדרות אינסופיות של משברים פלנטאריים, ומשמשים כביטוי הרהוט של קבוצות שלמות של בני-תמותה נאבקים.

לאחר התנסות ממושכת בפתרון בעיות בעולמות המיושבים, נציבי גזע אלו מקודמים לרמות גבוהות יותר של פעילות, ולבסוף מגיעים למעמד של נציבים גבוהים של היקום המקומי ובו. במרשם האחרון נרשמו בנבאדון מעט יותר ממיליארד וחצי מן הנציבים הגבוהים הללו. הוויות אלה אינן סופיונים, אך הן הינן הוויות מרקיעות בעלות ניסיון ממושך אשר מעניקות שירות כביר לעולמות אשר בהם נולדו.

היננו מוצאים את הנציבים הללו בקביעות בכלל בתי הדין של הצדק, מן הנמוכים ביותר ועד לגבוהים ביותר. הם אינם משתתפים בהליכי הצדק, אלא משמשים כידידי בית הדין, ומייצגים לשופטים היושבים בדין באשר לאירועים קודמים, לתנאי הסביבה ולטיבם הטבוע של אלו אשר עומדים למשפט.

נציבים גבוהים מסופחים לקבוצות השונות של שליחי החלל, ולעולם הם מסופחים לרוחות הסועדות של הזמן. ניתן לפגוש בהם בתוכניות של אסיפות היקום השונות, ואותם נציבים יודעי-בני-תמותה לעולם מסופחים למשימות בני האל בעולמות החלל.

כל אימת שההוגנות והצדק מחייבים להבין כיצד ישפיעו מדיניות או הליך אשר נשקלים על הגזעים האבולוציוניים של הזמן, נציבים אלו זמינים על-מנת להגיש את המלצותיהם; ולעולם הם נוכחים על-מנת לדבר בשמם של אלו אשר אינם יכולים להיות נוכחים ולדבר בעבור עצמם.

עולמותיהם של בני התמותה מותכי-הרוח. הקבוצה השמינית אשר לה שבעה עולמות ראשיים, וכן הלוויינים הנלווים לעולמות אלו במעגל סאלווינגטון, הינם רכושם הבלעדי של בני התמותה מותכי-הרוח של נבאדון. אין לבני-תמותה מותכי-מכוון מרקיעים כל נגיעה לעולמות אלו, מלבד ההנאה מבקורות מהנים ומועילים רבים כאורחיהם המוזמנים של התושבים מותכי-הרוח.

למעט אותם מעטים אשר מגיעים לאוורסה ולפרדיס, עולמות אלו משמשים כמשכנם הקבוע של השורדים מותכי-הרוח. מגבלה מתוכננת שכזו להרקעת בני התמותה פועלת לטובת היקומים המקומיים בכך שהיא מבטיחה את הישארותה של אוכלוסייה מפותחת קבועה אשר התנסות המתרחבת תמשיך להעשיר את הייצוב ואת הגיוון העתידיים של ממשל היקום המקומי. הוויות אלה אינן רשאיות להגיע לפרדיס, אך הן מגיעות לתבונה התנסותית מתוך השליטה בבעיות של נבאדון, תבונה אשר מאפילה על כל מה שיוכלו להשיג מרקיעים בני-חלוף. ונשמות שורדות אלה ממשיכות בתור שילובים ייחודיים של האנושי ושל האלוהי, בהינתן יכולתן המתעצמת לאקד את נקודות המבט של שתי הרמות האלה, הנפרדות

באופן ניכר, וכן להציג נקודת מבט דואלית שכזו בתבונה הולכת וגוברת.

6. מפקחים שמימיים

מערכת החינוך של נבאדון מנוהלת במשותף בידי הבנים המורים של השילוש ובידי סגל החינוך של המלכיצדקים, ואולם הרבה מעבודת התחזוקה והבנייה שלה מתבצעת על-ידי המפקחים השמימיים. הוויות אלה מהוות סגל מגויס הכולל את כלל סוגי היחידים הקשורים לתוכנית החינוך והאימון של בני התמותה המרקיעים. קיימים בנבאדון למעלה משלושה מיליון מהם, וכל אלו הינם מתנדבים שהוסמכו על בסיס ניסיונם לשרת כיועצים חינוכיים לתחום כולו. מן המטה שלהם בעולמות סאלווינגטון של המלכיצדקים, יוצאים מפקחים אלו לתור את היקום המקומי כמפקחי טכניקת הלימוד של נבאדון, אשר נועדה להשיג את אימון הדעת של היצורים המרקיעים ואת חינוך רוחם.

אימון זה של הדעת וחינוך זה של הרוח מתבצעים החל בעולמות המקור האנושי, ומעלה דרך מערכת העולמות העליונים וספירות ההתקדמות האחרות המחוברות לירושם, על שבעים ספירות התברורות המסופחות לעדנטיה, ועל ארבע-מאות ותשעים ספירות התקדמות הרוח המקיפות את סאלווינגטון. במטה היקום עצמו ממוקמים בתי-ספר רבים של המלכיצדקים, המכללות של בני היקום, האוניברסיטאות השרפיות, ובתי הספר של הבנים המורים ושל איחודי היומין. וכל מאמץ אפשרי נעשה על-מנת להכשיר את אישיות היקום השונות לשם שירות מתקדם ותפקוד משתפר. היקום בכללותו הינו בית-ספר אחד עצום.

השיטות המיושמות ברבים מבתי הספר הגבוהים יותר מצויות מעבר למושגים האנושיים של אומנות לימוד האמת, ואולם זהו הינו העיקרון המרכזי של כלל מערכת החינוך: האופי נרכש באמצעות התנסות מוארת. המורים מספקים את ההארה; המעמד ביקום וסטאטוס המרקיע מספקים את ההזדמנות להתנסות; ואילו השימוש הנכון בשניהם הוא אשר מעצים את האופי.

באופן בסיסי, מערכת החינוך של נבאדון דואגת להציב אתכם למשימה ואז מעניקה לכם את ההזדמנות לקבל הנחיה על אודות האופן האידיאלי והאלוהי לביצועה באופן המיטבי. ניתנת לכם משימה מוגדרת לביצוע, ובה בעת מסופקים לכם מורים המוסמכים להנחות אתכם באשר לשיטה הטובה ביותר לבצעה. תוכנית החינוך האלוהית מעניקה את החיבור האינטימי של עבודה ושל הנחיה. היננו מלמדים אתכם מהי הדרך הטובה ביותר לבצע את הדברים אשר היננו מצוים אתכם לעשות.

מטרת כל האימון וההתנסות הללו הינה להכין אתכם על שתתקבלו לספירות האימון הגבוהות והרוחניות יותר של יקום-העל. בעוד שההתקדמות במסגרתו של עולם נתון היא אינדיבידואלית, לרוב מתבצע המעבר משלב אחד למשנהו בקבוצות.

התקדמות הנצח אינה כוללת אך ורק התפתחות רוחנית. רכישה אינטלקטואלית גם היא חלק מן החינוך ביקום. ההתנסות של הדעת מתרחבת במידה זהה להתפשטות האופק הרוחני. הדעת והרוח מוענקות כהזדמנויות לאימון ולהתקדמות. ואולם, בכל האימון הנעלה הזה של דעת ושל רוח, לעולם הינכם משוחררים ממגבלות הבשר בן התמותה. לא תדרשו עוד להכריע כל העת במאבק הסותר הטמון בפיצול שבין טבעכם הרוחני לבין טבעכם החומרי. ולבסוף תהיו כשירים ליהנות מן הדחף המאוחד של דעת מהוללת אשר נפטרה זה מכבר מנטייתיה החייתיות הפרימיטיביות לעבר דברים החומריים.

בטרם עזיבת היקום של נבאדון, יזכו רוב בני התמותה של אורנטיה בהזדמנות לשרת במשך תקופה כלשהי כחברים פסגל המפקחים השמימיים של נבאדון.

7. מורי העולמות העליונים

מורי העולמות העליונים הינם פרוקים מהוללים מגויסים. בדומה לרוב המדריכים האחרים בנבאדון, הם ממונים בידי המלכיצדקים. הם פועלים במרבית מפעלי החינוך של החיים המורונטיים, ומספרם מצוי מעבר לכוח התפישה של הדעת האנושית.

כרמת הישג של הפרוקים והסאנובים, מורי העולמות העליונים ידונו ביתר פירוט במסמך הבא; ואילו כמורים הנוטלים חלק חשוב בחיים המורונטיים, הם ידונו בהרחבה יתרה במסמך הנושא שם זה.

8. רוחות מוצבות מסדרים גבוהים יותר

מלבד מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים, הוויות רוח מסוימות, אשר מקורן גבוה יותר במשפחת הרוח האינוסופית, מוצבות באופן קבוע ביקום המקומי. מקרב הסדרים הרוחניים הגבוהים יותר במשפחת הרוח האינוסופית, הסדרים הבאים מוצבים כאמור:

כאשר השליחים הבודדים מסופחים תפקודית לממשלת היקום המקומי, הם מעניקים לנו שירות שערכו לא יסולא-בפז במאמצינו להתגבר על מגבלות הזמן והמרחב. בשעה שהם אינם מוצבים כאמור, אין בידנו – אנו מן היקומים המקומיים – כל סמכות ביחס אליהם; ואולם, אפילו אז הוויות ייחודיות אלה מוכנות תמיד לסייע בידנו בפתרון בעיותינו ובהוצאת פקודותינו אל הפועל.

אֶנְדוֹוֹנְטָהּ הוא שמו של מפקח מעגל היקום השלישונהמוצב ביקום המקומי שלנו. הוא עוסק אך ורק במעגלים מורונטיים ורוחניים, ולא באלו המצויים תחת סמכותם של מנהלי הכוח. היה זה הוא אשר בודד את אורנטיה בזמן בגידת קאליגֶסְטָה בפלנטה במהלך תקופות הבחינה של מרידת לוציפר. בשולחו את ברכתו אל בני התמותה של אורנטיה, מביע אֶנְדוֹוֹנְטָהּ את העונג שבציפייה להחזרתכם אי-אז בעתיד אל מעגלי היקום המצויים תחת פיקוחו.

מנהל המפקד של נבאדון, סֶלְסָטָהּ, מחזיק במטה הנמצא במגזר של גבריאלי בסאלווינגטון. הוא מודע באופן אוטומטי ללידתו ולמותו של רצון, ובזו העת הוא רושם את מספרם המדויק של היצורים הרצוניים הפועלים ביקום המקומי. הוא עובד בסמיכות קרובה לרשמי האישיות השוכנים בעולמות הרישום של רבי-המלאכים.

בסאלווינגטון שוכן מבקר עמית אשר הינו נציגו האישי של המבצע העליון של אורוונטון. אף שותפיו, הזקיפים המוקצים אשר במערכות המקומיות, הינם נציגיו האישיים של המבצע העליון של אורוונטון.

הבוררים האוניברסאליים הינם בתי הדין הניידים של יקומי הזמן והמרחב, והם פועלים החל בעולמות האבולוציוניים, המשך מעלה דרך כל מגזר ומגזר ביקום המקומי, ואף הלאה מעבר לכך. שופטים אלו רשומים באורסה; מספרם המדויק של אלו מהם הפועלים בנבאדון אינו מתועד, ואולם הנני מעריך בקירוב כי מצויות ביקום המקומי שלנו כמאה מיליון ועדות בוררים.

מהדועצים הטכניים, המוחות המשפטיים של העולמות, יש ברשותנו את המכסה שלנו, העומדת על כחצי מיליארד. הוויות אלה הינן הספריות החיות הסובבות של החוק ההתנסותי של כלל החלל.

מן הרשמים השמימיים, השרפים המרקיעים, יש לנו בנבאדון שבעים-וחמישה. אלו הם הרשמים הבכירים, או המפקחים. מספרם של התלמידים המתקדמים מסדר זה אשר מצויים בתהליך אימון, מתקרב לארבעה מיליארד.

הסעד שאותו מעניקים שבעים מיליארד בני-הלוויה המורונטיים בנבאדון מתואר במסמכים העוסקים בפלנטות המעבֵר של עולי הרגל של הזמן.

לכל יקום יש סגל מלאכי ילידי משלו; ואף-על-פי-כן, קיימים מקרים שבהם עזרתן של אותן רוחות גבוהות יותר, אשר מקורן מחוץ לבריאיה המקומית, הינה שימושית ביותר. סופרנאפים מבצעים שירותים מסוימים ונדירים; ראש השרפים הנוכחי באורנטיה הוא סופרנאפים ראשי מפרדיס. את הסקונאפים המחזוריים ניתן למצוא בכל מקום שבו פועל סגל יקום העל, ותלתשרפים רבים משרתים ארעית כסייעים לגבוה ביותר.

9. אזרחי קבע של היקום המקומי

בדומה ליקום העל וליקום המרכזי, גם ליקום המקומי יש סדרים משלו של אזרחי קבע. ואלו כוללים את טיפוסי הברואים הבאים:

1. סוקסאטָהּ.

2. אוניוֹיטָטָהּ.

3. בנים חומריים.

4. בריות אמצעיוניות.

ילידים אלו של הבריאיה המקומית, יחד עם המרקיעים מותכי-הרוח והספירֶוֹנְגָה (אשר מסווגים באופן שונה), מהווים סוג של אזרחות קבועה יחסית. ככלל, סדרי ההוויות הללו אינם מרקיעים ואף אינם יורדים. כולם הינם יצורים התנסותיים, ואולם התנסותם ההולכת וגדלה ממשיכה לעמוד לרשות היקום ברמה שממנה באו. אף כי אין הדבר נכון במלואו באשר לבנים האדמיים ולבריות האמצעיוניות, בעבור הסדרים הללו הוא נכון באופן יחסי.

הסוקסאטָהּ. הוויות מופלאות אלה שוכנות ופועלות כאזרחיות קבועות בסאלווינגטון, המטה של היקום המקומי הזה. הן הינן היילודות המבריקות של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית, והן שותפות קרובות לאזרחים המרקיעים של היקום המקומי, לבני התמותה מותכי-הרוח של סגל המושלמות של נבאדון.

האוניוֹיטָטָהּ. כל אחד ממאה צבירי מטות הקונסטלציות של הספירות הארכיטקטוניות נהנה מן הסעד הרציף של סדר הוויות שוכן הידוע בשם אוניוֹיטָטָהּ. ילדים אלו של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית מהווים את אוכלוסיית הקבע של עולמות המטה של הקונסטלציות. הם הינם הוויות נטולות יכולת-התרבות המתקיימות במישור חיים המצוי בסביבות אמצע הדרך שבין המעמד החומרי-למחצה של הבנים החומריים, השוכנים במטות המערכות, לבין המישור הרוחני המובחן יותר של בני התמותה מותכי-הרוח והסוקסאטיה של סאלווינגטון; ואולם, האוניוֹיטָטָהּ אינן הוויות מורונטיות. הן מעניקות לבני התמותה המרקיעים, בעת שאלו עוברים דרך ספירות הקונסטלציה, את אשר תורמים ילידי האוונה לרוחות עולות הרגל החוצות דרך הבריאיה המרכזית.

הבנים החומריים של האל. משמושם מחזור היצירה המשותף לבן הבורא ולנציגתה ביקום של הרוח האינוסופית, רוח האם של היקום, ומשלא צפויים עוד צאצאים מטבע משולב, או אז הופך הבן הבורא את מושג ההווה האחרון שלו לאישיות בעלת צורה דואלית, ובכך מאשר סופית את המוצא הדואלי המקורי שלו עצמו. בעצמו ומקורו הוא בורא את הבנים והבנות היפהפיים והנשגבים של הסדר החומרי, הנמנים על סדר הבנים של היקום. זהו הינו המקור של אדם וחווה המקוריים של כל המערכות המקומיות בנבאדון. זהו סדר בנים בעל יכולת התרבות, בהיות הנמנים עליו נבראים כזכרים וכנקבות. וצאצאיהם משמשים כאזרחים הקבועים-יחסית של בירת המערכת, אף כי חלקם מוצבים לשירות בתפקידי אדם פלנטאריים.

במהלך משימה פלנטארית, ממונים הבן והבת החומריים על-מנת לייסד את הגזע האדמי של אותו עולם, גזע העתיד להתמזג בסופו של דבר עם התושבים בני התמותה של אותה ספירה. אדמים פלנטאריים הינם גם בנים יורדים וגם בנים מרקיעים, ואולם על-פי-רוב היננו מסווגים אותם כבנים מרקיעים.

הבריות האמצעיוניות. בימים המוקדמים של מרבית העולמות המיושבים, הוויות על-אנושיות-אך-חומריות מסוימות מוצבות בשירות, ואולם, הן פורשות על-פי-רוב עם הגעת האדמים הפלנטאריים. הפעולות של הוויות שכאלה, והמאמצים של הבנים החומריים, לשפר את הגזעים האבולוציוניים באים לעיתים לידי ביטוי בהופעת מספר מצומצם של יצורים אשר קשה לסווגם. הוויות ייחודיות אלה מצויות לעיתים תכופות באמצע הדרך שבין הבנים החומריים לבין היצורים האבולוציוניים; ומכאן נובע שכן – בריות אמצעיוניות. במבט משווה, אמצעיוניות אלה הינן האזרחיות הקבועות של העולמות האבולוציוניים. מן הימים המוקדמים של הגעת הנסיך הפלנטארי ועד אי-אז במועד המרוחק של ייצוב הפלנטה באור ובחיים, הן הינן הקבוצה היחידה של הוויות תבוניות אשר נותרת בספירה ברציפות. למעשה, באורנטיה משמשות הסועדות האמצעיוניות כנאמנותיה בפועל של הפלנטה; והן הינן, לכל דבר ועניין, אזרחיות אורנטיה. בני התמותה הם אכן שוכניו החומריים והפיזיים של עולם אבולוציוני, אך חייכם הם כה קצרים; ואתם שוהים בפלנטה שבה נולדתם במשך זמן כה קצר. אתם נולדים, חיים, מתים וממשיכים הלאה אל עולמות אחרים של התקדמות אבולוציונית. אפילו ההוויות העל-אנושיות, המשרתות כסועדות שמימיות בפלנטות, מוצבות בהן רק באופן ארעי; ורק מעטות מהן מסופחות לפלנטה נתונה לאורך זמן ממושך. הבריות האמצעיוניות, לעומתן, מספקות המשכיות של מנהל פלנטארי לנוכח ההשתנות המתמדת של סעדים שמימיים, ולנוכח התחלופה הקבועה של התושבים בני התמותה. לאורך כל ההשתנות והתחלופה האלה, אשר אינן מסיימות לעולם, נותרות הבריות האמצעיוניות בפלנטה ומבצעות בה את עבודתן ברציפות.

באופן דומה, לכל חטיבה בארגון המנהלי של היקומים המקומיים ושל יקומי העל יש את האוכלוסיות הפחות-או-יותר קבועות שלה, שוכנים בעלי מעמד של אזרחות. כפי שלאורנטיה יש את הבריות האמצעיוניות שלה, כך לירושם, בירת המערכת שלכם, יש את הבנים והבנות החומריים; לעדנטיה, מטה הקונסטליציה שלכם, יש את האוניוויטאטיה, בעוד שאזרחיה של סאלווינגטון נחלקים לשניים – הסוסאטיה שנבראו ובני התמותה מותכי-הרוח שהתפתחו. לעולמות המנהליים של המגזרים המשניים והראשיים של יקומי העל אין אזרחים של קבע. ואולם, בספירות המטה של אוורסה שוכנת ברציפות קבוצה מדהימה של הוויות הידועות בשם – אַקְנֶזֶנְקְרִים, אשר הינם פרי יצירתן של הסוכנויות העולמות של עתיקי היומין ושל שבע הרוחות המחזירותיות השוכנות בבירת אוורונטון. כעת מנהלים אזרחים שוכנים אלו של אוורסה את העניינים השגרתיים של עולמם תחת הפיקוח המייד של סגל בני התמותה מותכי-הבן של אוורסה. ואפילו להאווה יש הוויות ילידות משלה, ואי האור והחיים המרכזי משמש כבית בעבור מגוון הקבוצות אזרחי פרדיס.

10. קבוצות אחרות של היקום המקומי

מלבד הסדרים השרפיים והסדרים בני התמותה, אשר יידונו במסמכים מאוחרים יותר, קיימות הוויות נוספות רבות העוסקות בתחזוקה ובהפיכה-למושלת של בריאה עצומת ממדים פיקום של נבאדון, אשר אפילו כעת הוא כבר כולל יותר משלושה מיליון עולמות מיושבים, מתוך עשרה מיליון עולמות צפויים. טיפוס החיים השונים בנבאדון הינם רבים מכדי שניתן יהיה לסווגם במסמך זה, ואולם קיימים שני סדרים בלתי-רגילים הפועלים באופן נרחב ב-647,591 הספירות הארכיטקטוניות של היקום המקומי, ואשר ניתן לצייןם.

הקְפֶרֶנְגָה הינם צאצאיהם שברוח של כוכב הבוקר הבהיר ושל האב מלכיצדק. הם פטורים מן ההיכחדות כאישיות, ואולם הם אינם הוויות אבולוציוניות או מרקיעות. ואף אין להם כל נגיעה תפקודית לתכנית ההרקעה האבולוציונית. הם הינם מסייעי הרוח של היקום המקומי, המבצעים את משימות הרוח השגרתיות של נבאדון.

הקְפֶרֶנְגָה. עולמות המטה הארכיטקטוניים של היקום המקומי הם עולמות אמיתיים – יצירות פיזיות. עבודה רבה נדרשת לשם תחזוקתם הפיזית, ובשל כך עומד לרשותנו הסיוע של קבוצת יצורים פיזיים המכונה ספורנאגיה. בני קבוצה זו מקדישים עצמם לטיפול בחלקים החומריים של עולמות המטה הללו, מירושם ועד לסאלווינגטון, ולטיפוחם. הקְפֶרֶנְגָה אינם רוחות ואף אינם אישיות; הם הינם סדר קיום של עולם החי, אך אם רק היה ביכולתם לראותם, כי אז הייתם מסכימים כי דומה שהם בעלי-חיים מושלמים.

מגוון מושבות השירות שוכנות בסאלווינגטון ובמקומות אחרים. במיוחד היננו נהנים מן הסעד של האומנים השמימיים בקונסטליציות, ומפיקים תועלת מפעילויות מנהלי הבידור, אשר פועלים בעיקר מבירות המערכות המקומיות.

לעולם נספח לשירות ביקום סגל של בני-תמותה מרקיעים, הכולל את הבריות האמצעיוניות המהוללות. לאחר השגתם את סאלווינגטון, משמשים מרקיעים אלו במגוון אינסופי-כמעט של פעילויות הנוגעות לניהול ענייני היקום. מכל רמה של הישג, שולחים בני-תמותה מתקדמים אלו את ידם

לאחור ולמטה על-מנת להגיש סיוע ביד רעיהם העוקבים אחריהם במהלך הטיפוס מעלה. בני-תמותה מסוג זה של שהייה ארעית בסאלווינגטון, מסופחים בהתאם לבקשה, למעשה אל כל סגלי האישיות השמימיות כעוזרים, כתלמידים, כמשקיפים וכמורים.

קיימים אף סוגי חיים תבוניים אחרים הנוגעים לניהולו של יקום מקומי, ואולם המתווה של מסמך זה אינו כולל בחובו התגלות נוספת של סדרי בריאה אלו. די בחלק החיים והמנהל של היקום המתואר בזאת על-מנת לאפשר לדעת בן התמותה הבנה של מציאות הקיום ההישרדותי ושל הדרו. התנסות נוספת במהלך ההתקדמות נתיבתכם תגלה לכם בהדרגה את ההוויות המקסימות והמעניינות האלה. מסמך זה אינו יכול להוות יותר מאשר מתאר קצר של טבע ועבודת מגוון האישיות הנאספות ביקומי-החלל ומנהלות בריאות אלה כבתי-ספר אימוניים עצומי-ממדים, בתי-ספר שבהם מתקדמים עולי-הרגל של הזמן מחיים לחיים ומעולם לעולם, עד אשר הם נשלחים באהבה מגבולות היקום אשר ממנו הגיעו אל תוכנית החינוך הגבוהה יותר של יקום-העל, ומשם לעולמות אימון-הרוח של האוונה, ולבסוף לפרדיס ולייעוד הגבוה של הסופיונים – ההצבה הנצחית במשימות אשר טרם נתגלו ביקומי הזמן והמרחב.

[הוכתב בידי כוכב ערב זוהר של נבאדון, מספר 1,146 בסגל הברואים.]

הספר של אורנטיה

מסמך 38

רוחות סועדות של היקום המקומי

קיימים שלושה סדרים מובחנים של אישיות הרוח האינוסופית. ואת זאת הבין השליח הנמהר בכותבו על אודות ישוע, "אשר עלה השמימה וישב לימין האלוהים; וייכנעו מפניו המלאכים, הרשויות והגבורות". המלאכים הינם הרוחות הסועדות של הזמן; הרשויות – קבוצות שליחי החלל; הגבורות – האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינוסופית.

בדומה לסופרנאפים ביקום המרכזי ולסקונאפים ביקומי-העל, כך מהוות השרפים, יחד עם שותפותיהן הכרובים והסאנובים, את הסגל המלאכי של יקום מקומי.

השרפים מתוכננות כולן באופן אחיד למדי. בין יקום ליקום, עבור דרך כל שבעת יקומי העל, השונות]ת ביניהן נותרת מינימאלית; מכל סוגי הרוח של ההוויות האישיות, הן אלה הקרובות ביותר לאחידות. והסדרים השונים שלהן מרכיבים את הסגל של הסועדות המיומנות והנפוצות של הבריאות המקומיות.

1. מקורן של השרפים

שרפים נבראות בידי רוח האם של היקום והן מיוצרות ביחידת יצירה – המונה 41,472 פרטים בכל פעם – וזאת מאז בריאת "מלאכי התבנית" וארכיטיפים מלאכיים מסוימים בתקופות נבאדון המוקדמות. הבן הבורא ונציגה ביקום של הרוח האינוסופית משתפים פעולה בבריאת מספר גדול של בנים ושל אישיות יקום אחרות. לאחר השלמת מאמץ משותף זה, מתחיל הבן בבריאת הבנים החומריים, ראשוני היצורים המיניים, בעוד שרוח האם של היקום פותחת במקביל בראשית מאמציה הלבדיים להרבות את הרוח. וכך מתחילה בריאת צבאותיו המלאכיים של יקום מקומי.

הסדרים המלאכיים הללו מתוכננים בעת עריכת תכנית האבולוציה של יצורים תבוניים בני-תמותה. יצירת השרפים מתרחשת החל במועד שבו משיגה רוח האם של היקום אישיות יחסית, עדיין לא בתור המתואמת המאוחרת יותר עם הבן הבורא, אלא כעוזרתו המוקדמת ליצירה. לפני מאורע זה, השרפים אשר שירתו בתפקיד בנבאדון הושאלו באופן זמני מיקום שכן.

שרפים עדיין נוצרות מזמן לזמן; היקום של נבאדון עדיין הולך ונוצר. ורוח האם של היקום לעולם אינה חדלה מפעילותה היצירתית ביקום המתפתח וההופך למושלם.

2. טבע מלאכי

למלאכיות אין גופים חומריים, ואולם הן הינן הוויות מובחנות ובדידות; מקורן וטבען הינו רוחני. אף-על-פי שהן בלתי-נראות בעבור בני-תמותה, הן מבחינות בכך כפי שאתם בגוף ללא כל סיוע של שנאים או מתרגמים; הן מבינות באופן אינטלקטואלי את אורח החיים של בני התמותה, והן חולקות עם האדם את כל תחושותיו ורגשותיו הבלתי-חושיים. הן מעריכות את מאמציהם במוסיקה, באומנות ובהומור אמיתי, ונהנות מכך הנאה מרובה. הן מודעות לחלוטין למאבקהם המוסריים ולקשיהם הרוחניים. הן אוהבות בני אנוש, והתוצאה של מאמציהם להבין אותן ולאהוב אותן יכולה להיות אך טובה.

אף כי השרפים הינן הוויות אוהדות ואוהבות, הן אינן יצורים בעלי רגשות מיניים. הן דומות מאוד למה שתהיו אתם בעולמות העליונים, שם "לא תישאו ואף לא תינשאו, אלא תהיו כמלאכי השמיים". הן כל "הנמצאים ראויים להגיע לעולמות העליונים לא נישאים ולא ניתנים בברית נישואין; והמה אף לא ימותו עוד, כי שווים הם למלאכים". יחד עם זאת, בעת שהיננו פונים אל יצורים מיניים, היננו נוהגים להתייחס לאותן הוויות אשר מקורן הישיר הינו יותר מן האב ומן הבן, כאל בני האל, בעוד שהיננו מתייחסים לילדותיה של הרוח כאל בנות האל. לפיכך, בפלנטות המיניות המלאכיות מכונות לרוב בכינויי גוף נקביים.

השרפים נבראות כך על-מנת שתתפקדנה הן כפרמות ממשיות והן כפרמות רוחניות. קיימים אך אזורים מועטים של פעילות מורונטית או רוחנית אשר אינם פתוחים בפני הסעד שלהן. אף כי מבחינת המעמד האישי, המרחק בין לבין הוויות אנושיות אינו כה רב, בתפקודים מסוימים השרפים

מאפילות לאין שיעור על בני האדם. הן ניהנות בכוחות רבים המצויים הרחק מעבר לתפישה האנושית. כך לדוגמא, נאמר לכם כי "אף שערות ראשכם נמנות כולן", ואכן כך הדבר, ואולם השרפים אינה מכלה את זמנה במנייתן ובהשגחה כל העת על מספרן הנכון. למלאכיות יש היכולת הטבעית והאוטומטית (כלומר, אוטומטית ככל שתוכלו אתם לתפוש) לידיעת דברים שכאלה; ובאמת שאתם הייתם מחשיבים את השרפים כגאוניות מתמטיות. לפיכך, השרפים מבצעות בקלות רבה מטלות רבות אשר היו נחשבות בעבור בני התמותה כקשות ביותר לביצוע.

המלאכיות עולות עליכם במעמדן הרוחני, אך הן אינן השופטות או התובעות שלכם. תהיינה אשר תהיינה מגרעותיכם, "המלאכיות, אף שהינן גדולות מכם בכוחן ובעוזן, לא מאשימות אתכם בדבר". המלאכיות אינן שופטות את האנושות, ושומה על בני-תמותה יחידים כי לא ישפטו את רעיהם הברואים.

טוב תעשו אם תאהבו אותן, אך אל לכם להעריץ אותן; מלאכיות אינן מושא להערצה. כאשר החוזה שלכם "נפל לרגלי" השרפים הגדולה, לויאלטקה, "והשתחוה לה", אמרה לו: "ראה כי אל תעשה זאת עוד; כמוך אני, כחבר משרת כמוך וכרעך, אשר כולם שמחים להעריץ את האלוהים".

במתת הטבע ובמתת האישיות, השרפים מקדימות את הגזעים בני התמותה בסולם הקיום של היצורים אך במעט. ואכן, לאחר שתשתחררו מן הברש, תהפכו דומים להן עד מאוד. בעולמות העליונים תתחילו להעריך את השרפים, בספירות הקונסטלציה ליהנות מהן, בעוד שבסאלווינגטון הן תחלוקנה עימכם את מקומות המנוחה והפולחן שלהן. במהלך כל ההרקעה המורונטית וההרקעה הרוחנית שלאחריה, אחותכם עם השרפים תהא אידיאלית; חברותכם תהא נפלאה.

3. מלאכיות עלומות

סדרים רבים של הוויות רוחניות הפועלים ברחבי תחומיו של היקום המקומי, נותרים עלומים בפני בני התמותה משום שאין להם כל נגיעה לתוכנית האבולוציונית של ההרקעה לפרדיס. השימוש במילה "מלאכית" הוגבל במכוון במסמך זה לציון אותן שרפים וצאצאיות נלוות של רוח האם של היקום, אשר כה רב הוא עיסוקן בתפעול תכניות ההישרדות של בני התמותה. ביקום המקומי משרתים שישה סדרים אחרים של הוויות קשורות, המלאכיות העלומות, אשר אין להם כל נגיעה ספציפית לאותן פעילויות השייכות להרקעה של בני התמותה האבולוציוניים לפרדיס. ששת הסדרים הללו של מלאכיות נלוות לעולם אינם מכונים בשם שרפים, ואף אין מתייחסים אליהם בכינוי רוחות סועדות. אישיות אלה עסוקות לחלוטין בעניינים הניהוליים והאחרים של נבאדון, עיסוקים אשר אינם קשורים באופן כלשהו לנתיבה המדורגת של הרקעת הרוחנית של האדם ולהשגת המושלמות.

4. העולמות השרפיים

הקבוצה התשיעית של שבע הספירות העיקריות במעגל סאלווינגטון הינה העולמות השרפיים. לכל אחד מן העולמות הללו שישה לוויינים נלווים, אשר עליהם מצויים בתי הספר המיוחדים המוקדשים לכל היבטי האימון השרפי. אף-על-פי שלשרפים נתונה גישה לכל ארבעים-ותשע העולמות המרכיבים קבוצה זו של ספירות סאלווינגטון, הם מאכלסים באופן בלעדי אך ורק את הצביר הראשון מתוך השבעה. ששת הצבירים הנותרים מאוכלסים בידי ששת סדרי המלאכיות הקשורות אשר לא נתגלו באורנטיה; כל קבוצה כזו מקיימת מטה הנמצא באחד מששת העולמות הראשיים הללו, ומבצעת פעילויות מיוחדות על ששת הלוויינים הנלווים. לכל סדר מלאכי נתונה גישה חופשית לכל העולמות של שבע הקבוצות המגוונות האלה.

עולמות המטה הללו נמנים על המחוזות המדהימים של נבאדון; האחוזות השרפיות מתאפיינות הן ביופיין והן בממדיהן העצומים. וכאן יש לכל שרפים בית ממשי, ו"בית" משמעו המעון של שני שרפים; הן חיות בזוגות.

אף שהן אינן נחלקות לזכרים ולנקבות כבנים החומריים וכגזעים בני התמותה, השרפים הינן חיוביות ושליליות. על-מנת להשלים את רוב המשימות נדרשות שתי מלאכיות. כאשר הן אינן מחוברות למעגל הן יכולות לפעול לבדן; והן אף אינן זקוקות להוויה משלימה בשעה שהן נייחות. על-פי-רוב, הן שומרות על ההוויה המשלימה שלהן, אך אין בכך משום הכרח. שותפויות מעין אלה נדרשות בעיקר לצורך פעולה; והן אינן מתאפיינות ברגשות מיניים, אף שהן אישיות ביותר ורוחשות חיבה באמת ובתמים.

בנוסף על מעוֹנן אשר צוין, לשרפים יש גם מטות של צוות, של פלוגה, של גדוד ושל יחידה. בכל אלף שנים הן מתכנסות לאסיפות, וכולן מופיעות בהתאם למועד בריאתן. במידה ששרפים נושאת באחריות אשר מונעת ממנה מלהופיע כמצוֹנָה, היא ומשלימתה מופיעות לסירוגין, ושרפים שנולדה במועד אחר נוטלת את מקומה. כל שותפה שרפית נוכחת, אפוא, לפחות בכל איחוד שני.

5. אימון שרפי

השרפים מבלות את אלף השנים הראשון לחייהן כמשקיפות נטולות-משימה בסאלווינגטון ובעולמות בתי הספר הנלווים לו. את האלף השני לחייהן הן מבלות בעולמות השרפיים של מעגל סאלווינגטון. בית הספר המרכזי שלהן לאימון נשלט כעת בידי מאה אלף השרפים הראשונות של נבאדון,

ובראשן בכורת השרפים, או המלאכית המקורית, של היקום המקומי הזה. קבוצת השרפים הברואים הראשונה אומנה בידי סגל בן אלף שרפים מאנואלון; לאחר מכן הודרכו המלאכיות שלנו בידי הבכירות מביניהן. גם למלכיצדקים חלק נכבד בחינוך ובאימון של כלל מלאכיות היקום המקומי – השרפים, הכרובים והסאנובים.

עם סיום פרק אימון זה בעולמות השרפיים של סאלווינגטון, מגויסות השרפים בקבוצות וביחידות הנהוגות בארגון המלאכי ומוצבות באחת מן הקונסטלציות. בשלב זה הן עדיין לא מוצבות כרוחות סועדות, למרות שהן בהחלט נכנסות לשלבי קדם-ההצבה של האימון המלאכי.

השרפים מקבלות חניכה כרוחות סועדות באמצעות שירות כמשקיפות בעולמות האבולוציוניים הנמוכים ביותר. לאחר התנסות זו הן שבות לעולמות המסופחים למטה קונסטלציית המשימה על-מנת להתחיל בלימודים המתקדמים שלהן ולהתכונן באופן מובחן יותר לשירות במערכת מקומית מסוימת. לאחר חינוך כללי זה הן מקודמות לשירות באחת מן המערכות המקומיות. בעולמות הארכיטקטוניים הנלווים לבירתה של מערכת מקומית כלשהי בנבאדון, השרפים שלנו משלימות את האימון שלהן ומוצבות כרוחות סועדות של הזמן.

לאחר שהוצבו לשירות, השרפים עשויות לשוטט לצורכי משימתן בכל רחבי נבאדון, ואפילו ברחבי אורוונטון. לעבודתן ביקום אין גבולות או מגבלות; הן קרובות ביותר ליצורים החומריים של העולמות, ולעולם הן עומדות לרשות הסדרים הנמוכים יותר של אישיות הרוח, ומקשרות בין הוויות אלה של עולם הרוח לבין בני התמותה של עולמות החומר.

6. ארגון שרפי

לאחר האלף השני לשהותן במטה השרפי, מאורגנות השרפים תחת מפקדים בצוותים של שתיים-עשרה (12 זוגות, 24 שרפים); ושנים-עשר צוותים מהווים פלוגה (144 זוגות, 288 שרפים) אשר בראשה עומד מנהיג. שתיים-עשרה פלוגות המצויות תחת פיקודו של מפקד פלוגה מהוות גדוד (1,728 זוגות, או 3,456 שרפים), ושנים-עשר גדודים בפיקודו של מפקד גדוד שקולים ליחידה שרפית (20,736 זוגות, או 41,472 בודדות), כאשר שתיים-עשרה יחידות, הכפופות לפיקודו של מפקד, מהוות לגיון המונה 248,832 זוגות, או 497,664 שרפים בודדות. באותו לילה בגן בגת-שמנים, ישוע התכוון לקבוצה מלאכית שכזו באומרו: "הלא יכולתי לשאול אף עתה מאת אבי, ויצווה לי יותר משנים-עשר לגיונות מלאכים".

שנים-עשר לגיונות של מלאכיות מהווים גיס המונה 2,985,984 זוגות, או 5,971,968 שרפים בודדות; ושנים-עשר גייסות שכאלה (35,831,808 זוגות או 71,663,616 שרפים בודדות) מהווים את הארגון הביצועי הגדול ביותר של שרפים – צבא מלאכי. על גיס מלאכי מפקד רב-מלאכים או אישיות אחרת בעלת מעמד מתאם, בעוד שעל הצבאות המלאכיים מופקדים כוכבי הערב הזוהרים או סגנים ישירים אחרים של גבריאל. וגבריאל הינו "המפקד העליון של צבאות השמים", המנהל הכללי של ריבון נבאדון, "אלוהי צבאות".

אף-על-פי שהשרפים וכל סדרי היקום המקומי האחרים משרתים מאז המתת של מיכאל באורנטיה תחת פיקוחה הישיר של הרוח האינסופית – כפי שזו מתבטאת באופן אישי בסאלווינגטון – הם הוכפפו כולם לריבונותו של הבן המאסטר. ואף בשעה שמיכאל נולד באורנטיה כבשר-ודם, שודר מיקום העל לכל נבאדון המסר אשר ציווה, "השתחו לו כל המלאכים". כל דרגות המלאכיות כפופות לריבונותו; והן משתייכות לאותה קבוצה אשר כונתה בשם "מלאכי עוזו".

7. קרובים וסאנובים

בכל הנוגע לכישורי המהות, הכרובים והסאנובים דומות לשרפים. מקורן הינו זהה, אך ייעודן אינו תמיד זהה. הן נבונות באופן נפלא, יעילות באופן נהדר, חיבתן נוגעת ללב והן אנושיות-כמעט. הן מהוות את הסדר הנמוך ביותר של המלאכיות, ולפיכך הן הקרובות ביותר לסוגים המתקדמים יותר של בני-אדם בעולמות האבולוציוניים.

קרובים וסאנובים קשורות זו לזו באופן טבעי ומאוחדות מבחינה תפקודית. האחת הינה אישיות אנרגטית חיובית; השנייה – אנרגטית שלילית. זו המוטה ימינה, או המלאכית הטעונה חיובית, הינה הכרובים – האישיות הבכירה, או השלטת. זו המוטה שמאלה, או המלאכית הטעונה שלילית, הינה הסאנובים – משלימת ההוויה. מלאכיות מכל סוג מוגבלות ביותר בפעולתן בתור מלאכית יחידה; ולכן הן משרתות על-פי-רוב בזוגות. כאשר הן משרתות באופן עצמאי ממפקדותיהן השרפיות, הן תלויות עוד יותר מתמיד בקשר ההדדי ביניהן ולעולם הן פועלות בצוותא.

קרובים וסאנובים משמשות כעוזרותיהן הנאמנות והיעילות של הסועדות השרפיות, וכל שבעת סדרי השרפים מקבלים אל תחת מרותם עוזרות כפיפות אלה. קרובים וסאנובים משרתות בתפקידים אלו לאורך עידנים, אך הן אינן נלוות לשרפים במשימות המצויות מעבר לגבולות היקום המקומי.

הכרובים והסאנובים משמשות כפועלות הרוח של עבודות השגרה בעולמות היחידניים של המערכות. כאשר הן נמצאות במשימה בלתי-אישית, או לחלופין במקרה חירום, הן עשויות לשרת במקום זוג שרפי, אך לעולם הן אינן משמשות, אף לא באופן ארעי, כמלאכיות סעד של בני-אדם; זכות זו שמורה באופן בלעדי לשרפים.

כאשר הן מוצבות בפלנטה, קרובים משתתפות בתוכניות האימון המקומיות, לרבות לימוד מנהגי הפלנטה ושפות. כל הרוחות הסועדות של הזמן הינן

דו-לשוניות, והן מדברות גם בשפת היקום המקומי של מקורן וגם בשפת יקום-העל שבו נולדו. הודות ללימודיהן בבתי הספר של העולמות הן רוכשות שפות נוספות. בדומה לשרפים ולכל הסדרים האחרים של הוויות הרוח, הכרובים והסאנובים עוסקות כל העת במאמץ לשיפור-עצמי. רק ההוויות כדוגמת ההוויות הכפיפות של שליטת הכוח ושל הכוונת האנרגיה אינן מסוגלות להתקדם; כלל היצורים אשר להם רצון אישי בפועל, או פוטנציאל לכזה, מבקשים לעצמם הישגים חדשים.

מעצם טבען, כרובים וסאנובים קרובות מאוד לרמת הקיום המורונטית, והן אכן מוכיחות עצמן כיעילות ביותר בעבודה באזורי הביניים שבין התחומים הפיזי, המורונטי והרוחני. ילדות אלה של רוח האם של היקום המקומי מתאפיינות בתכונת ה"יצור הרביעי", בדומה מאוד לשרתי האוונה ולוועדות הבוררים. כל כרובים רביעית וכל סאנובים רביעית הינן חומריות-למחצה, והן בהחלט דומות לרמת הקיום המורונטית.

יצורים מלאכיים רביעיים אלו מסייעים רבות לשרפים בתחומים הגשמיים-יותר של פעילויותיהן ביקום ובפלנטות. כרובים מורונטיות שכאלה מבצעות גם משימות אזורי-גבול חיוניות רבות בעולמות האימון המורונטיים, והן מוצבות במספרים גדולים על-מנת לשרת את בני הלוויה המורונטיים. בעבור הספירות המורונטיות, הן מהוות בקירוב את מה שהבריות האמצעיות מהוות בעבור הפלנטות האבולוציוניות. בעולמות המיושבים, הכרובים המורונטיות האלה עובדות לעיתים תכופות בשיתוף עם הבריות האמצעיות. כרובים ובריות אמצעיות מהוות סדרים נפרדים באופן מובחן זה מזה; מקורותיהן שונים, אך טיבן ותפקודן דומים ביותר.

8. אבולוציה של כרובים וסאנובים

בעבור כרובים וסאנובים פתוחות דרכים רבות המובילות לעלייה במעמד, אשר עשוי להמשיך ולהתעצם עוד יותר על-ידי החיבוק של הסועדת האלהית. בהתייחס לפוטנציאל האבולוציוני, קיימות שלוש מחלקות עיקריות של כרובים וסאנובים:

1. *מועמדות להרקעה*. הוויות אלה מועמדות מעצם טבען למעמד שרפי. כרובים וסאנובים מסדר זה הן מבריקות, אף כי אינן שוות לשרפים מתוקף המתת הטבעה; ורק באמצעות היישום וההתנסות מתאפשר להן להגיע למעמד שרפי מלא.
  2. *כרובים במעמד-ביניים*. לא כל הכרובים והסאנובים שוות בפוטנציאל ההרקעה שלהן, ואלה הן ההוויות המוגבלות באופן טבעי של הבריאה המלאכית. רובן ימשיכו ויישארו כרובים וסאנובים, אף שהמוכשרות שביניהן עשויות להגיע לשירות שרפי מוגבל.
  3. *כרובים מורונטיות*. "יצורים רביעיים" אלו מן הסדרים המלאכיים לעולם שומרות על תכונותיהן החומריות-למחצה. והן תמשכנה הלאה ככרובים וכסאנובים יחד עם מרבית רעיהן במעמד הביניים, עד אשר תושלם עובדת קיומה של ההוויה העליונה.
- בעוד שהקבוצות השנייה והשלישית מוגבלות במידת מה בפוטנציאל הצמיחה שלהן, מועמדות ההרקעה עשויות להגיע לגבהי השירות השרפי ביקום. רבות מן הכרובים המנוסות יותר מביניהן מסופחות לשומרות הגורל השרפיות, ולפיכך מצויות בנתיב קידום ישיר – לאחר שינחו על-ידי השרפים הבכירות הממונות עליהן – למעמד של מורות העולמות העליונים. לשרפים שומרות הגורל אין כרובים וסאנובים כעוזרות בשעה שבני התמותה שעליהן הן מופקדות מגיעים לחיים המורונטיים. וכאשר ניתנת לשרפים אבולוציוניות מסוגים אחרים ההרשאה להגיע לשרפינגטון ולפרדיס, הן חייבות לזנוח את כפיפותיהן משכבר הימים עם יציאתן את גבולות נבאדון. כרובים וסאנובים כאלה אשר ננטשו, מאומצות על-פי-רוב בידי רוח האם של היקום, ובכך מגיעות לרמה מקבילה לזו של מורה של העולמות העליונים המצויה בדרכה להשיג מעמד שרפי.
- ומשהכרובים והסאנובים האלה, אשר אומצו זה מכבר, שירתו שירות ממושך כמורות של העולמות העליונים בספירות המורונטיות, מן הנמוכה ביותר ועד לגבוהה שבהן, וכאשר הסגל שלהן בסאלווינגטון מגיע למצב של גיוס-יתר, או אז מזמן כוכב הבוקר בהביר את המשרתות הנאמנות האלה של יצורי הזמן על-מנת שתופענה בנוכחותו. אז הן נשבעות את שבועת התמרת האישיות; ואז, כרובים וסאנובים בכירות ומתקדמות אלה, מאומצות-מחדש על-ידי רוח האם של היקום בקבוצות המונות שבעת אלפים יחידות. מן האימוץ השני הזה הן מגיחות כשרפים לפני ולפנים. מכאן והלאה, הנתיבה המלאה של שרפים, על כל אפשרויות פרדיס שלה, פתוחה בפני כרובים וסאנובים שכאלה שנולדו מחדש. מלאכיות אלה עשויות להיות מוצבות כשומרות גורל של הוויה בת-תמותה כלשהי, ואם בן התמותה המסור בידיהן מצליח לשרוד, אזי הן נמצאות ראויות להתקדם לשרפינגטון ואל שבעת מעגלי ההישג השרפי, ואף לפרדיס ואל סגל הסופיונות.

9. הבריות האמצעיות

הבריות האמצעיות מסווגות בשלושה אופנים: הן מסווגות כיאות כבני-אל מרקיעים; מבחינה עובדתית, הן משתייכות לקבוצת האזרחיות הקבועות, בעוד שמבחינה תפקודית הן נחשבות לרוחות סועדות של הזמן בשל שותפותן האינטימית והיעילה עם הקהילות המלאכיות בעבודת השירות של בני האנוש בני התמותה בעולמות החלל היחידניים.

יצורים ייחודיים אלה מופיעים ברוב העולמות המיושבים, ותמיד ניתן למצוא אותם על הפלנטות העשיריות, אשר בהן נערכים ניסויים בחיים, פלנטות כדוגמת אורנטיה. האמצעיות משתייכים לשני סוגים – ראשיים ומשניים – ומופיעים באמצעות הטכניקות הבאות:

1. *אמצעיות ראשיות*, בנות הקבוצה הרוחנית יותר, מהוות סדר הוויות סטנדרטיות במידה מסוימת, אשר נובעות באופן אחיד מסגל

המותאמים המרקיעים-בני-התמותה של הנסיכים הפלנטאריים. מספרן של הבריות האמצעיות הראשיות עומד תמיד על חמישים אלף, ובשום פלנטה הנהנית מסעדן לא תימצא קבוצה גדולה יותר מזה.

2. אמצעיות משניות, בנות הקבוצה החומרית-יותר של היצורים הללו, המשתנה למדי במספריה בעולמות השונים, אף כי במוצע היא כוללת בסביבות חמישים אלף יחידות. אלה נוצרות באופנים שונים מן המרוקמים הביולוגים של הפלנטה, זוגות האדם והחוה, או מצאצאיהם המידיים. קיימות לא פחות מעשרים-וארבע טכניקות שונות המעורבות בייצורן של בריות אמצעיות משניות אלה בעולמות האבולוציוניים של החלל. צורת המקור של קבוצה זו באורנטיה הייתה בלתי-רגילה ויוצאת-דופן.

אף אחת מן הקבוצות האלה אינה בבחינת תאונה אבולוציונית; שתייהן מהוות תכונות הכרחיות בתוכניות שנקבעו-מראש על-ידי אדריכלי היקום, והופעתן בעולמות המתפתחים בצומת המתאים תואמת את התכנון המקורי ואת תוכניות ההתפתחות של נשאי החיים המפקחים עליהן.

האמצעיות הראשיות מקבלות אנרגיה אינטלקטואלית ורוחנית באמצעות הטכניקה המלאכית, ומעמדן האינטלקטואלי הינו אחיד. שבע הרוחות מסייעות-הדעת אינן יוצרות עמן כל קשר; ורק הרוחות השישית והשביעית, רוח הפולחן ורוח התבונה, יכולות לסעוד את הקבוצה המשנית.

האמצעיות המשניות מקבלות אנרגיה פיזית באמצעות הטכניקה האדמית, נעטפות רוחנית בידי השרפי, וניחנות באינטלקט מטיפוס הדעת המורונטית של המעבר. הן נחלקות לארבעה סוגים פיזיים, לשבעה סדרים רוחניים ולשתים-עשרה רמות תגובתיות אינטלקטואליות לסעד המשותף של שתי הרוחות מסייעות-הדעת האחרונות ושל הדעת המורונטית. הבדלים אלו קובעים את השוני בפעילויותיהן ובמשימות הפלנטאריות שלהן.

האמצעיות הראשיות דומות יותר למלאכיות מאשר לבני-תמותה; הסדרים המשניים דומים הרבה יותר לבני-אדם. כל אחד מן הסדרים מעניק למשנהו שירות שערכו לא יסולא-כפז בביצוע מגוון המשימות הפלנטאריות. הסועדות הראשיות יכולות להגיע ליצירת קשר של שיתוף-פעולה עם בקרי האנרגיה ועם יוצרי מעגלי הדעת, הן אלו הרוחניים והן אלו המורונטיים. הקבוצה המשנית יכולה ליצור קשרי עבודה אך ורק עם הבקרים הפיזיים ועם מתפעלי-המעגלים החומריים. ואולם, מכיוון שכל סדר של אמצעיות יכול ליצור קשר בעל סינכרון מושלם עם הסדר השני, כל קבוצה מסוגלת להגיע לניצול מעשי של כלל מנעד האנרגיה, המשתרע החל מן הכוח הפיזי הגס של עולמות החומריים, מעלה דרך שלבי המעבר של האנרגיות היקומיות, והלאה עד לכוחות מציאות-הרוח הגבוהים יותר של העולמות השמימיים.

הפער בין עולמות החומר לעולמות הרוח מגושר באופן מושלם באמצעות החיבור הסדרתי של האדם בן התמותה, האמצעיות המשנית, האמצעיות הראשית, הכרובים המורונטיות, הכרובים במעמד הביניים והשרפים. בחוויית האישית של יחיד בן-תמותה, הרמות המגוונות האלה הינן ללא ספק מאוחדות פחות-או-יותר, וכן מייצרות משמעות אישית, הודות לפעולה המסתורית והבלתי-מובחנת של מכוונן המחשבה האלוהי.

בעולמות רגילים מבצעות האמצעיות הראשיות את שירותן כסגל המודיעין וכמבדרות שמימיות בעבור הנסיך הפלנטארי, בעוד שהאמצעיות המשניות ממשיכות בשיתוף-הפעולה שלהן עם התוכנית האדמית של קידום יעד הציוויליזציה הפלנטארית המתקדמת. במקרה של מרידת הנסיך הפלנטארי ושל כישלון הבן החומרי, כפי שאירע באורנטיה, הופכות הבריות האמצעיות לממונות מטעם ריבון המערכת, והן משרתות תחת ההדרכה המנחה של נאמן הפלנטה בפועל. ואולם, רק בשלושה עולמות נוספים בשטניה הוויות אלה אכן פועלות כקבוצה אחת המצויה תחת הנהגה אחודה, כפי שפועלות הסועדות האמצעיות המאוחדות של אורנטיה.

העבודה הפלנטארית של האמצעיות הראשיות והמשניות משתנה ומגוונת בעולמות יחידניים רבים של היקום; ואולם, בפלנטות הרגילות והממוצעות פעילויותיהן שונות מאוד מן התפקידים הממלאים את זמןן בספירות מבודדות, כדוגמת אורנטיה.

האמצעיות הראשיות הינן ההיסטוריות של הפלנטה, אשר מאז הגיעו של הנסיך הפלנטארי ועד לעידן ההתייצבות באור ובחיים, יוצרות את הטקסים ומעצבות את תיאורי ההיסטוריה הפלנטארית בעבור התערוכות של הפלנטות בעולמות המטה של המערכת.

אמצעיות נשואות בעולם מיושב במשך תקופות ממושכות, ואולם, במידה שהן נאמנות לתפקידן, קרוב לוודאי כי בסופו של דבר הן יזכו להכרה על שירותן הממושך בשמירה על ריבונות הבן הבורא; והן תתוגמלנה כראוי על הסעד הסבלני שלהן לבני התמותה החומריים בעולמות הזמן והמרחב. ובמוקדם או במאוחר, כל הבריות האמצעיות המוכרות תצורפנה לשורות בני-האל המרקיעים, ותתחלנה בהרפתקה הממושכת של ההרקעה לפרדיס בחברת אותם בני-תמותה ממוצא חייתי, אחיהן הארציים, אשר עליהם השגיחו בקנאות כה רבה ואשר אותם שירתו ביעילות במהלך שהותן הממושכת בפלנטה.

[הוצג על-ידי מלכיצדק הפועל על-פי בקשתו של מפקד הגייסות השרפיים של נבאדון.]

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 39

הגייסות השרפיים

עד כמה שידיעתנו מגעת, הרוח האינסופית, כפי שהיא מתגשמת באופן אישי במטה היקום המקומי, מתכוונת ליצור שרפים אחידות לחלוטין, ואולם בשל סיבה בלתי-ידועה כלשהי צאצאיות שרפיות אלה הינן מגוונות ביותר. גיוון זה עשוי להיות תוצאה של ההתערבות הבלתי-ידועה של אלוהות התנסותית מתפתחת; אם אכן כך הדבר, אין ביכולתנו להוכיח זאת. ואולם, היננו מבחינים בכך שכאשר שרפים אלה נבחנות במבחנים חינוכיים ומושמות תחת משמעת של אימון, לעולם הן מסוגלות לשבע הקבוצות הבאות:

1. שרפים עליונות.

2. שרפים בכירות.

3. שרפים מפקחות.

4. שרפים מנהלות.

5. עוזרות פלנטאריות.

6. סועדות של מעבר.

7. שרפים של העתיד.

אין אמת רבה באמירה לפיה כל אחת מן השרפים נחותה ביחס למלאכית מכל קבוצה אחרת. יחד עם זאת, כל מלאכית מוגבלת בתחילה לשירות הקבוצה שאליה סווגה באופן מקורי וטבוע. מאנוטיה, שותפתי השרפית להכנתו של מסמך זה, הינה שרפים עליונה אשר תפקדה פעם אך ורק כשרפים עליונה. באמצעות יישום ושירות מסור היא השיגה, בזה אחר זה, את כל שבעת סוגי השירות השרפיים; היא פעלה אגב כך כמעט בכל דרך פעולה אשר פתוחה בפני שרפים, וכעת היא מכהנת בתפקיד שותפה לראש השרפים של אורנטיה.

לעיתים בני-אדם מתקשים להבין שייכולת ברואה לסעד ברמות גבוהות יותר אינה מצביעה בהכרח על יכולת לתפקד ברמות שירות נמוכות יותר באופן יחסי. האדם מתחיל את חייו כעולל חסר-ישע; ולפיכך, כל הישג של בן-תמותה חייב לכלול את כל דרישות הקדם ההתנסותיות; לשרפים אין כאלו חיים של קדם-בגרות – אין להן ילדות. אף-על-פי-כן, הן הינן ברירות התנסותיות, ובאמצעות ההתנסות ודרך חינוך נוסף הן מסוגלות להעצים את מתת היכולת האלוהית הטבועה שלהן, תוך כדי הרכישה ההתנסותית של כישורים תפקודיים באחד או יותר מן השירותים השרפיים.

לאחר שהוצבו לשירות, מסופחות השרפים לסגל המילואים של הקבוצה הטבועה שלהן. אלה בעלות מעמד הניהול והמעמד הפלנטארי משרתות לעיתים במשך תקופות ארוכות בהתאם לסיווגן המקורי, אך ככל שגבוהה רמת התפקוד הטבועה, כך מבקשות הסועדות המלאכיות ביתר נחישות להיות מוצבות במשימות במסגרת סדרי השירות הנמוכים יותר של היקום. ובמיוחד הן מבקשות להיות מוצבות בסגל המילואים של העוזרות הפלנטאריות; ובמידה שהדבר צולח, הן נכנסות לבתי הספר השמימיים הנספחים למטהו של הנסיך הפלנטארי בעולם אבולוציוני כזה או אחר. כאן הן מתחילות בלימודי השפות, ההיסטוריה והמנהגים המקומיים של הגזעים של בני התמותה. שרפים חייבות לקנות ידע ולרכוש ניסיון כבני-אדם ממש. הן אינן כה רחוקות מכם בתכונות אישיות מסוימות. וכולן כמהות להתחיל מן התחתית, ברמת הסעד הנמוכה ביותר האפשרית; בדרך זו הן מקוות להגיע לרמה הגבוהה ביותר האפשרית של ייעוד התנסותי.

1. שרפים עליונות

שרפים אלה הינן הגבוהות ביותר מבין שבעת סדרי מלאכיות היקום המקומי שהתגלו. הן פועלות בשבע קבוצות, אשר כל אחת מהן פועלת בשיתוף קרוב לסועדות המלאכיות של סגל ההשלמה השרפיים.

1. *סועדות בן-רוח*. הקבוצה הראשונה של השרפים העליונות מוצבת בשירותם של הבנים הגבוהים ושל ההוויות שמוצאן-מן-הרוח אשר שוכנות ופועלות ביקום המקומי. קבוצה זו של סועדות מלאכיות משרתת גם את בן היקום ואת רוח היקום, והיא קשורה קשר קרוב עם סגל המודיעין של כוכב הבוקר הבהיר, המנהל הכללי ביקום של רצונותיהם המאוחדים של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית.

בהיותן מוצבות בשירות הבנים והרוחות הגבוהים, שרפים אלה קשורות באופן טבעי לשירותיהם הנרחבים של האוונאלים מפרדים, צאצאיהם האלוהיים של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית. סדר גבוה ומנוסה זה של שרפים משרת את האוונאלים מפרדים בכל משימות הסמכות והמתת; ובעינות שכאלה מקדישות עצמן השרפים לארגון ולניהול העבודה המיוחדת הנוגעת לסיומו של עידן פלנטארי אחד ולחניכתו של עידן חדש. ואולם, הן אינן קשורות לעבודת השיפוט אשר עשויה להתרחש בעקבות שינויי עידן שכאלה.

בנות-לוויה של מתת. סגל המונה 144 בנות-לוויה של מתת מלווה תמיד את האוונאלים מפרדים בשעה שאלו מצויים במשימת מתת, אך לא כך הוא באשר לבנים בוראים. 144 מלאכיות אלה משמשות כמפקדותיהן של כל סועדות הבן-הרוח האחרות העשויות להיות מעורבות במשימה של מתת. במהלך משימת מתת פלנטארית, לגיונות של מלאכיות עשויים להיות כפופים לפיקודו של בן האל שהתגשם בגוף, ואולם, כל השרפים האלה תהיינה מאורגנות ומונחות בידי 144 בנות-הלוויה של המתת. סדרים גבוהים יותר של מלאכיות, סופרנאפים וסקונאפים, עשויים גם הם להיות חלק מן הגיס של בנות הלוויה, ואף כי משימותיהן של אלה שונות משל השרפים, כלל הפעילויות הללו תואמנה בידי בנות הלוויה של המתת.

בנות-הלוויה האלה של המתת הינן שרפים של השלמה; כולן חצו את מעגלי שרפינגטון והגיעו לסגל ההשלמה השרפי. והן קיבלו אימון מיוחד נוסף על-מנת לעמוד מול הקשיים ולהתמודד עם מצבי החירום הנוגעים למתת של בני האל בעבור קידומם של ילדי הזמן. שרפים שכאלה השיגו כולן את פרדים ואומצו באופן אישי על-ידי המקור והמרכז השני, הבן הנצחי.

שרפים כמהות להיות מוצבות במשימות של הבנים-שהתגלמו-בגוף, ובמידה שווה להיות מסופחות כשומרות גורל בעבור בני התמותה של העולמות; המשימה האחרונה הינה כרטיס הכניסה הבטוח ביותר לפרדים, בעוד שבנות-הלוויה של המתת השיגו את השירות הגבוה ביותר ביקום המקומי של שרפים של השלמה אשר הגיעו לפרדים.

2. *יועצות בית-דין*. אלה הן היועצות והסייעות השרפיות המסופחות לכל סדרי בתי הדין, מן הבוררים ומעלה עד לבתי הדין הגבוהים ביותר של העולמות. בתי הדין הללו לא נועדו על-מנת לקבוע גזרי-דין של עונשין, אלא על-מנת ליישב חילוקי-דעות כנים ולצוות על הישרדות נצחית של בני-תמותה מרקיעים. וכאן טמונה חובתן של יועצות בית הדין: לוודא כי כל הטענות כלפי בני התמותה מוצגות באופן צודק ונשפוטות בחמלה. ובעבודתן זו הן סמוכות ביותר אל הנציבים הגבוהים, אותם בני-תמותה מרקיעים מותכי-רוח המשרתים ביקום המקומי.

היועצות השרפיות של בית הדין משרתות באופן נרחב כסנגוריות של בני התמותה. אין זאת כי קיימת כל נטייה לעבר חוסר-הוגנות כלפי היצורים הנמוכים של העולמות, אך בעוד שהצדק דורש לשפוט כל כישלון במהלך ההעפלה לקראת המושלמות האלוהית, החסד תובע כי כל צעד שגוי שכזה יישפט בהוגנות בהתאם לטבע היצור ולתכלית האלוהית. מלאכיות אלה הינן הפרשניות של אלמנט החסד הטבוע בצדק האלוהי והתגלמותו – קרי, הפרשניות וההתגלמות של הוגנות המבוססת על ידיעת העובדות שבבסיס המניעים האישיים והנטייות של הגזעים.

סדר מלאכיות זה משרת החל מאסיפות הנסיכים הפלנטאריים ועד לבתי הדין הגבוהים ביותר של היקום המקומי; זאת בעוד שהשותפות של מלאכיות אלה מסגל ההשלמה השרפי פועלות בתחומים הגבוהים יותר של אורוונטון, ואפילו בבתי הדין של עתיקי היומין באוורסה.

3. *יועצות התמצאות של היקום*. אלה הינן החברות האמיתיות והיועצות המוסמכות-מתוקף-הכשרתן של כל אותם יצורים מרקיעים המשתהים בפעם האחרונה בסאלווינגטון, ביקום אשר בו נולדו, בעודם ניצבים על סף הרפתקת הרוח הנפרשת לפנייהם ביקום-העל העצום של אורוונטון. ובזמנים שכאלה מרגישים מרקיעים רבים תחושה שאותה יוכלו בני-תמותה להבין רק מתוך השוואתה לרגש הנוסטלגיה האנושי. מאחוריהם כבר פרוש מרבד ההישגים, תחומים אשר הפכו מוכרים זה מכבר הודות לשירות ממושך ולהשגה מורונטית; ולפניהם פרוש המסתורין המאתגר של יקום גדול, עצום ורב עוד יותר.

זהו מתפקידן של יועצות ההתמצאות של היקום להקל על המעבר של עולי הרגל המרקיעים מרמות השירות היקומיות שהושגו לאלה שטרם הושגו, לסייע בעד עולי הרגל הללו בביצוע התאמות הקלידוסקופ הנחוצות להבנת המשמעויות והערכים הטבועים בהתנהגות התמונה לפיה הוויית רוח מן-הדרגה-הראשונה איננה ניצבת בסיומה או בפסגתה של ההעפלה המורונטית ביקום, אלא עומדת בתחתיתו ממש של סולם ארוך של העפלה רוחנית אל עבר האב האוניברסאלי בפרדים.

רבים מבוגרי שרפינגטון, החברים בסגל ההשלמה השרפי, אשר נלווים לשרפים אלה, עוסקים בהוראה נרחבת בבתי-ספר מסוימים של סאלווינגטון הנוגעים להכנתם של יצורי נבאדון ליחסים של העידן האוניברסאלי הבא.

4. *היועצות החינוכיות*. מלאכיות אלה הינן העוזרות שערכן לא-יסולא-בפז של סגל המורים הרוחני של היקום המקומי. היועצות החינוכיות משמשות כמזכירותיהן של כלל סדרי המורים, החל במלכיצדקים ובבנים המורים של השילוש והמשך מטה אל בני התמותה המורונטיים המשמשים כעוזרים לאלו מבני מינם אשר מצויים אך מאחוריהם בסולם שלבי ההרקעה של החיים. ואתם תראו לראשונה את השרפים המורות העמיתות האלה על אחד משבעת העולמות העליונים המקיפים את ירושם.

שרפים אלה הופכות לעמיתותיהם של ראשי החטיבות של מוסדות ההשכלה והאימון הרבים של היקומים המקומיים, והן מסופחות במספרים גדולים לפקולטות של שבעת עולמות האימון של המערכות המקומיות ושל שבעים הספירות החינוכיות של הקונסטלציות. סעדים אלו משתרעים מטה עד לעולמות היחידניים. ואפילו המורים האמיתיים והמקודשים של הזמן מסתייעים לעיתים תכופות בשירות של היועצות האלה של השרפים העליונות.

מתת היצור הרביעית של הבן הבורא התרחשה בדמות יועצת חינוכית של השרפים העליונות של נבאדון.

5. מנהלות השמה. גוף המונה 144 שרפים עליונות נבחר מעת לעת על-ידי המלאכיות המשרתות בספירות האבולוציוניות והארכיטקטוניות אשר בהן שוכנים יצורים. זוהי הינה המועצה המלאכית הגבוהה ביותר בכל ספירה, והיא זו המתאמת את שלבי ההשמה המונחים-עצמית של השירות והמשימה השרפיים. מלאכיות אלה יושבות בראש כל האסיפות השרפיות הנוגעות לחובות התפקידים או לקריאה לפולחן.

6. קשמיז. אלה הינן הרשמיות הרשמיות הפועלות למען השרפים העליונות. רבות מן המלאכיות הגבוהות האלה נולדו עם מתנותיהן כשאלה מפותחות לגמרי; אחרות הגיעו לעמדות של אימון ושל אחריות הודות לשקידה בלימודיהן ולביצוע נאמן של חובות דומות בעת שהיו מסופחות לקסדרים נמוכים יותר, או לסדרים בעלי אחריות מועטה יותר.

7. סועדות בלתי-מסופחות. מספר רב של שרפים בלתי-מסופחות מן הסדר העליון הינן משרתות מונחות-עצמית בספירות הארכיטקטוניות ובעולמות המיושבים. סועדות שכאלה מתנדבות למלא את פערי הביקוש לשירותי השרפים העליונות, ובכך מהוות את סגל המילואים הכללי של סדר זה.

2. שרפים בכירות

השרפים הבכירות לא מקבלות את שמן משום שהן עולות איכותית באיזושהו אופן על הסדרים האחרים של המלאכיות, אלא בשל העובדה שהן מופקדות על הפעילויות הגבוהות יותר של יקום מקומי. רבות מן החברות בשני הסדרים הללו של הסגל השרפי הינן שרפים-של-הישג, מלאכיות אשר שירתו בכל שלבי האימון ואשר חזרו על-מנת למלא משימה מהוללת קמנהלות של סוגן בספירות אשר בהן פעלו בעבר. בשל גילו הצעיר של היקום, אין בנבאדון שרפים רבות מסדר זה.

השרפים הבכירות פועלות בשבע הקבוצות הבאות:

1. סגל המודיעין. שרפים אלה נמנות על הצוות האישי של גבריאלי, כוכב הבוקר הבהיר. הן משוטטות ברחבי היקום המקומי ואוספות את מידע על העולמות אשר משמש אותו לשם הנחייתו במועצות של נבאדון. הן הינן סגל המודיעין של הצבא העצום שעליו חולש גבריאלי מתוקף תפקידו כבא-כוחו של הבן המאסטר. שרפים אלה אינן משתייכות במישרין למערכות או לקונסטלציות, והמידע שלהן זורם ישירות לסאלווינגטון דרך מעגל רציף, ישיר ובלתי-תלוי.

סגלי המודיעין של היקומים המקומיים השונים יכולים לתקשר אלו עם אלו, והם אכן עושים זאת, אך רק בגבולות יקום-על נתון. קיים שוני אנרגטי המפריד באופן יעיל את העניינים והפעולות של ממשלות יקומי-העל השונים. יקום-על אחד יכול לתקשר באופן שגרתי עם משנהו רק דרך האמצעים והמתקנים של המסלקה בפרדיס.

2. קול החסד. החסד הוא העיקרון המרכזי בשירות השרפי ובסעד המלאכי. ולפיכך, אך טבעי שיהא קיים סגל מלאכיות המגלם את החסד באופן מיוחד. שרפים אלה הינן סועדות החסד האמיתיות של היקומים המקומיים. הן הינן המנהיגות מעוררות ההשראה אשר מטפחות את הדחפים הגבוהים ואת הרגשות הקדושים יותר של בני אנוש ושל מלאכיות. כעת מפקדות הלגיונות האלה הן תמיד שרפים של השלמה אשר גם סיימו תפקיד כשומרות גורל של בני-תמותה; כלומר, כל זוג מלאכי הנחה לפחות נשמה אחת אשר מוצאה מן החי במהלך החיים בגוף, ולאחר מכן חצה את מעגלי שרפינגטון והתקבל לסגל ההשלמה השרפי.

3. מתאמות רוח. בסיסה של הקבוצה השלישית של השרפים הבכירות נמצא בסאלווינגטון, אך הן עצמן פועלות בכל מקום ברחבי היקום המקומי שבו שירותן נושא פרי ותועלת. בעוד שמשמיותיהן הינן רוחניות במהותן ולפיכך מצויות מעבר להבנה אמיתית של הדעת האנושית, אפשר שתוכלו לתפוש חלק מן הסעד שלהן לבני-תמותה אם אך יוסבר לכם כי מלאכיות אלה מופקדות על מלאכת הכנת המרקיעים השווים בסאלווינגטון לקראת המעבר האחרון שלהם ביקום המקומי – מן הרמה המורונטית הגבוהה ביותר למעמד של הוויות רוחניות אשר נולדו-מחדש. כשם שמתכנני הדעת בעולמות העליונים מסייעים בידי היצור השורד להסתגל לפוטנציאלי הדעת המורונטית ולנצלם ביעילות, כך מנחות שרפים אלה את הבוגרים המורונטיים בסאלווינגטון באשר ליכולות החדשות של דעת הרוח אשר הושגו. והן משרתות את בני התמותה המרקיעים בדרכים רבות נוספות.

4. מורות סייעות. המורות הסייעות הן העוזרות והעמיתות של אחיותיהן השרפים, היועצות החינוכיות. הן אף קשורות באופן יחידני למפעלי החינוך הנרחבים של היקום המקומי, ובמיוחד לתוכנית האימון בת שבעת השלבים הפועלת בעולמות העליונים של המערכות המקומיות. סגל מופלא מסדר זה של שרפים פועל באורנטיה מתוך מטרה לטפח ולקדם את תכלית האמת והיושרה.

5. המסיעות. לכל קבוצות הרוחות הסועדות יש סגלי הסעה משלהן, קרי סדרים מלאכיים המוקדשים לסעד ההסעה של האישויות אשר אינן מסוגלות לנסוע בכוחות עצמן מספירה אחת לאחרת. מטף הקבוצה החמישית של השרפים הבכירות נמצא בסאלווינגטון,

וחברות קבוצה זו משמשות כחוצות חלל מן המטה של היקום המקומי ואליו. בדומה למחלקות-משנה אחרות של השרפים הבכירות, חלק מחברות קבוצה זו נוצרו ככאלה, בעוד שאחרות עלו מן הסדרים הנמוכים יותר, או מאלו בעלי הכישורים הפחותים.

"טווח האנרגיה" של השרפים הינו מספק בהחלט בעבור דרישות היקום המקומי ואפילו בעבור דרישות יקום-העל, ואולם השרפים לעולם לא תוכלנה לעמוד בדרישות האנרגטיות של מסע כה ממושך כדוגמת זה שמאורסה להאוונה. מסע מתיש שכזה דורש את היכולות המיוחדות של סקונאפים ראשית בעלת כישורי הסעה. מסיעות אוספות אנרגיה לשם מעוף בעודן מצויות במעבר וטוענות את עוצמתן האישית בסוף המסע.

אפילו בסאלווינגטון אין לבני-תמותה צורות המאפשרות להם להסיע את עצמם. אי לכך, שומה על המרקיעים להסתמך על ההסעה השרפית לשם התקדמות מעולם לעולם, וזאת עד לאחר תנומת המנוחה האחרונה במעגל הפנימי של האוונה והיקיצה הנצחית בפרדיס. לאחר מכן, לא תהיו עוד תלויים במלאכיות לשם תעבורה מיקום ליקום.

תהליך ההתעטפות-בשרף אינו נבדל בהרבה מחוויית המוות, או מחוויית השינה, למעט העובדה שבשנת המסע קיים אלמנט זמן אוטומטי. בשעת המנוחה השרפית, אתם לא-מודעים באופן מודע. ואולם מכוונן המחשבה מודע באופן מלא ושלם, ולמעשה, הוא מתפקד ביעילות יוצאת-דופן משום שאינכם יכולים להתנגד, לפעול כנגדו, או לחלופין, לעכב באופן כלשהו את העבודה היצרנית וההתמרתית.

כאשר אתם עטופי-שרף, אתם נרדמים למשך זמן מוגדר ומקיצים במועד שנקבע. משך המסע בשעת שנת המעבר אינו חשוב כלל ועיקר. אינכם מודעים במישרין לחלוף הזמן. הדבר מתרחש כאילו נרדמתם ברכב הסעה בעיר אחת והתעוררתם, לאחר שנת לילה עמוקה וערבה, במטרופוליס אחרת ומרוחקת. מסעכם חלף עבר בעת שנמתם. וכך אתם טסים עוטי-שרף דרך החלל בעודכם נחים – ישנים. ושנת המעבר נופלת עליכם הודות לקשר שבין המכווננים לבין המסיעות השרפיות.

לא תוכלנה המלאכיות להסיע גופים של בעירה – גופים בשר ודם – כדוגמת אלו שלכם כעת, ואולם, ביכולתן להסיע את כל השאר, מן הצורות המורונטיות הנמוכות ביותר ועד לצורות הרוחניות הגבוהות ביותר. הן אינן פועלות במקרה של מוות טבעי. כאשר אתם מסיימים את נתיבת חייכם על פני האדמה, גופכם נותר על הפלנטה הזו. מכוונן המחשבה שלכם ממשיך אז אל עבר חיקו של האב, ולמלאכיות האלה אין נגיעה ישירה להרכבת אישיותכם מחדש בעולם העליון של הזהות. שם יהא גופכם החדש בעל צורה מורונטית, כזה שניתן לעטוף-בשרף. אתם "זורעים גוף בשר-ודם" בקבר; ואתם "קוצרים צורה מורונטית" בעולמות העליונים.

6. *הרשמיות.* אישיות אלה עסוקות בעיקר בקבלתן, בתיוקן ובשליחתן-הלאה של רשומות סאלווינגטון ושל העולמות הנלווים לו. הן אף משמשות כרשמיות מיוחדות לקבוצות שוכנות מיקום-העל ולאישיות גבוהות יותר אחרות, וכמו-כן כפקידות בית הדין של בתי המשפט של סאלווינגטון וכמזכירות של שליטיו.

השדריות – קולטות ומשדרות – מהוות תת-מחלקה מתמחה של רשמיות שרפיות, העוסקת במשלוח רשומות ובהפצת מידע חיוני. עבודתן הינה מסדר גבוה, והיא כה רב-מעגלית עד ש-144,000 הודעות יכולות לעבור בו-זמנית דרך אותם קווי אנרגיה. הן מאמצות את הטכניקות האידיאוגרפיות הגבוהות יותר של הרשמיות הראשיות העל-שרפיות, ותוך שימוש בסמלים המשותפים הללו מקיימות קשר דו-כיווני הן עם מתאמי המודיעין של הסופרנאפים השלישוניים והן עם מתאמי המודיעין המהוללים של סגל ההשלמה השרפי.

רשמיות שרפיות מן הסדר הבכיר מקיימות בצורה זו קשר קרוב עם סגלי המודיעין של הסדר שלהן עצמן ועם כל הרשמיות הכפיפות; זאת בעוד שהתשדורות מאפשרות להן לשמור על תקשורת רציפה עם הרשמיות הגבוהות יותר של יקום-העל, ודרך ערוץ זה גם עם הרשמיות של האוונה ועם נאמנות המשמורת של הידע בפרדיס. רבות מן החברות בסדר הרשמיות הבכיר הינן שרפים אשר העפילו מתפקידים דומים בתחומים נמוכים יותר של היקום.

7. *המילואים.* בסאלווינגטון מוחזק סגל מילואים רחב הכולל שרפים בכירות רבות מכל הסוגים, אשר עומדות הכן לשם שילוח מידי אל העולמות המרוחקים ביותר של נבאדון, בשעה שהן נדרשות לכך בהתאם לבקשת מפקדי המשימות או על-פי דרישת מנהלי היקום. סגל המילואים של השרפים הבכירות מספק גם סייעות שליחות בהתאם לדרישת כוכב הערב הבוהק הראשי, אשר מופקד על שמירתן של כל התשדורות האישיות ועל שילוחן. לרשות יקום מקומי עומדים כל האמצעים ההולמים לשם תקשורת-פנים, ואולם תמיד נותרת שארית של מסרים הדורשים משלוח באמצעות שליחים אישיים.

סגל המילואים הבסיסי בעבור כלל היקום המקומי מוחזק בעולמות השרפיים של סאלווינגטון. סגל זה כולל את כל סוגי הקבוצות המלאכיות.

3. שרפים מפקחות

סדר גמיש זה של מלאכיות ביקום מוצב בשירותן הבלעדי של הקונסטלציות. סועדות מיומנות אלה מחזיקות את המטה שלהן בבירות הקונסטלציות,

ואולם הן פועלות בכל רחבי נבאדון למען קידום האינטרסים של תחומי הצבתן.

1. *סייעות מפקחות*. הסדר הראשון של השרפים המפקחות מוצב לשירותם המשותף של אבות הקונסטלציה, והן משמשות כעוזרותיהן היעילות לעילא של הגבוהים ביותר. שרפים אלה עוסקות בעיקר באיחודה ובייצובה של הקונסטלציה בכללותה.

2. *חזאיות החוק*. הבסיס האינטלקטואלי של הצדק הוא החוק, וביקום מקומי מקורו של החוק הינו באסיפות המחוקקים של הקונסטלציות. גופי התדיינות אלו מאגדים את – ומכריזים באופן רשמי על – חוקיו הבסיסיים של נבאדון, חוקים אשר נוצרו על-מנת שיאפשרו את התיאום המרבי האפשרי של קונסטלציה שלמה באופן התואם את המדיניות הקשיחה של אי-הפרת הרצון המוסרי החופשי של היצורים בעלי האישיות. ומחובתו של הסדר השני של השרפים המפקחות להניח בפני מחוקקי הקונסטלציה תחזית של האופנים שבהם צפוי כל חוק מוצע להשפיע על חיי היצורים בעלי הרצון החופשי. והן הינן כשירות ביותר לשם ביצוע שירות זה, הודות להתנסות הממושכת במערכות המקומיות ובעולמות המיושבים. שרפים אלה אינן מבקשות טובות-הנאה מיוחדות בעבור קבוצה זו או אחרת, אך הן אכן מופיעות בפני המחוקקים השמימיים על-מנת לדבר למען אלו אשר אינם יכולים להיות נוכחים כדי לדבר בעבור עצמם. ואפילו האדם בן התמותה עשוי לתרום להתפתחות החקיקה ביקום, הואיל ושרפים אלה ממש מייצגות נאמנה ובאופן מלא את כמיהותיו האמיתיות של האדם הפנימי, את הנשמה המורונטית המתפתחת של בן התמותה החומרי בעולמות החלל, גם אם הן אינן מייצגות בהכרח את תשוקותיו המודעות וברות-החלוף של האדם.

3. *אדריכליות חברתיות*. החל בעולמות היחידניים ומעלה דרך עולמות האימון המורונטיים, שרפים אלה עמלות על-מנת להעצים את כלל המגעים החברתיים הכנים ולקדם את ההתפתחות החברתית של היצורים ביקום. אלה הן המלאכיות אשר מבקשות להפשיט את כל המלאכותיות מן המגעים בין היצורים התבוניים, בעודן מנסות לאפשר את הקיום הבין-סימוכי של יצורים רצוניים על בסיס של הבנה-עצמית אמיתית והערכה הדדית אותנטית.

האדריכליות החברתיות עושות כל שלא ידן על-מנת לחבר את היחידים המתאימים כך שיוכלו להרכיב קבוצות עבודה יעילות ונעימות על-פני האדמה; ולעיתים קבוצות שכאלה מצאו את עצמן נפגשות מחדש בעולמות העליונים כדי להמשיך ולשרת יחדיו שירות מועיל. אך לא תמיד הדבר צולח בידן של שרפים אלה; לא תמיד הן מצליחות לחבר את אלו אשר ירכיבו את הקבוצה האידיאלית ביותר לשם השגתו של יעד נתון, או לשם ביצועה של משימה מסוימת; ותחת התנאים הללו הן חייבות להשתמש בחומר הטוב ביותר הזמין להן.

מלאכיות אלה ממשיכות להגיש את סעדן בעולמות העליונים ובעולמות המורונטיים הגבוהים יותר. הן עוסקות בכל משימה הכרוכה בהתקדמות בעולמות המורונטיים ואשר נוגעת לשלוש אישיות או יותר. פעילותן של שתי הוויות נחשבת לרמה הזוגית, המשלימה או השיתופית, אך כאשר מתקבצות שלוש הוויות או יותר על-מנת לשרת, הן מהוות בעיה חברתית ולפיכך נופלות בתחום אחריותן של האדריכליות החברתיות. שרפים יעילות אלה מאורגנות בעדנטיה בשבעים חטיבות, וחטיבות אלה סועדות בשבעים עולמות ההתקדמות המורונטיים המקיפים את ספירת המטה.

4. *מזרזות תגובה אתית*. זוהי משימתן של שרפים אלה לטפח ולקדם את התרחבות ההערכה אשר רוחשים היצורים למוסריות במערכות יחסים בין-אישיות, משום שאלו הם הזרע והסוד לצמיחתן המתמשכת והתכליתית של החברה ושל הממשל, הן האנושיים והן העל-אנושיים. משפרות אלה של ההערכה המוסרית פועלות בכל אתר ואתר שבו הן עשויות להועיל בשירותן, כיועצות מתנדבות לשליטים הפלנטאריים וכמורות מתחלפות בעולמות האימון של המערכת. למרות זאת, אתם לא תיהנו מהנחייתן המלאה עד אשר תגיעו לבתי הספר של האחוה בעדנטיה, שם הן תזרנה את הערכתכם את אותן אמיתות של אחווה, אשר אותן תחקרו ברצינות אפילו אז באמצעות ההתנסות הממשית של החיים עם האוניקסאטקה במעבדות החברתיות של עדנטיה, שבעים הלוויינים של בירת נורלאטיאדק.

5. *המסיעות*. חברות הקבוצה החמישית של השרפים המפקחות פועלות כמסיעות של אישיות, והן נושאות הוויות מן המטות של הקונסטלציות ואליהם. שרפים מסיעות שכאלה, בעודן עפות מספירה אחת לשנייה, מודעות לחלוטין למהירותן, לכיוונן ולמיקומן האסטרונמי. הן אינן עפות בחלל כקליע דומם. הן עשויות לחלוף במהלך טיסתן בחלל זו בסמוך לזו מבלי שתישקף להן ולו הסכנה הקטנה ביותר להתנגשות. הן בעלות יכולת מלאה לשנות את מהירות התקדמותן ואת כיוון טיסתן, ואפילו לשנות את יעדיהן בכפוף להוראת הממונות עליהן בכל צומת חלל של מעגלי התבונה ביקום.

אישיות הסעה אלה מאורגנות כך שהן יכולות להשתמש בו-זמנית בכל שלושת קווי האנרגיה הפזורים ביקום, ואשר לכל אחד מהם מהירות חלל פתוח של 186,280 מייל לשנייה. וכך יכולות מסיעות אלה לרבב את מהירות האנרגיה על-גבי מהירות הכוח, עד אשר הן מגיעות במהלך מסעותיהן הארוכים למהירות ממוצעת שנעה בין 555,000 מייל שלכם לשנייה של זמנכם לבין כמעט 559,000 מייל לשנייה. מהירות זו מושפעת מן המסה ומן הקרבה של החומר הסמוך, ומעוצמתם ומכיוונם של מעגלי העוצמה האוניברסאליים הסמוכים העיקריים. קיימים סוגים רבים של הוויות אשר, בדומה לשרפים, מסוגלות לחצות את החלל ואף להסיע הוויות אחרות אשר הוכנו לכך כראוי.

6. *הקשמויות*. הסדר השישי של השרפים המפקחות משמש כרשמיות המיוחדות של ענייני הקונסטלציות. סגל גדול ויעיל שלהן פועל בעדנטיה, המטה של קונסטלציית נורלאטיאדק, אשר אליה משתייכות המערכת והפלנטה שלכם.

7. *סגל המילואים*. סגל המילואים הכללי של השרפים המפקחות מוחזק במטות הקונסטלציות. מלאכיות מילואים אלה אינן בלתי-פעילות כלל ועיקר; רבות מהן משמשות כשליחות של סיוע לשליטי הקונסטלציות; אחרות מסופחות לסגל המילואים בסאלווינגטון של הוורונדאקים הבלתי-מוצבים; ואילו אחרות עשויות להיות מסופחות לבני הוורונדאק לשם ביצוע משימות מיוחדות, בנים כדוגמת המשקיף הוורונדאק, ולעיתים כבא-כוחם של

4. שרפים מנהלות

הסדר הרביעי של השרפים מוצב בתפקידי הניהול של המערכות המקומיות. שרפים אלה הינן ילידות בירות המערכות, אך הן מוצבות במספרים גדולים בספירות העליונות והמורונטיות ובעולמות המיושבים. מטבען, השרפים מן הסדר הרביעי מצוידות במתת של יכולת ניהולית יוצאת-דופן. הן הינן עוזרותיהן המוכשרות של המנהלים בחטיבות הנמוכות יותר של ממשל היקום של בן בורא, ועוסקות בעיקר בענייניהן של המערכות המקומיות ושל העולמות המרכיבים אותן. והן מאורגנות לשם שירות באופן הבא:

1. *סייעות מנהליות*. שרפים מוכשרות אלה משמשות כעוזרותיו הקרובות של ריבון המערכת, בן לאונדאדק ראשי. הן מעניקות סיוע רב ערך לביצוע הפרטים המורכבים הכלולים בעבודה הניהולית של מטה המערכת. כמו כן, הן משרתות פסונויות האישיות של שליטי המערכת, נוסעות הלך ושוב במספרים גדולים אל עולמות המעבר השונים ואל הפלנטות המיושבות, ומוציאות אל הפועל משימות רבות למען רווחת המערכת ולטובת האינטרסים הפיזיים והביולוגיים של העולמות המיושבים שלה.

מנהלות שרפיות אלה מסופחות גם לממשלות שליטי העולמות, הנסיכים הפלנטאריים. מרבית הפלנטות ביקום נתון מצויות תחת סמכותם של בן לאונדאדק משני, ואולם, בעולמות מסוימים, כדוגמת אורנטיה, אירע שיבוש בתוכנית האלוהית. במקרה של עריקה של הנסיך הפלנטארי, שרפים אלה מסתפחות לנאמנים המלכיצדקים ולבאים אחריהם כסמכות בפלנטה. השליט הנוכחי בפועל באורנטיה נעזר בסגל המונה אלף שרפים מן הסדר הגמיש הזה.

2. *מדריכות של צדק*. אלה הן המלאכיות המציגות את סיכום הראיות הנוגעות לרווחתם הנצחית של בני-אדם ושל מלאכים, בשעה שנושאים אלו מובאים לשיפוט בפני בתי הדין של מערכת או של פלנטה. הן מכינות את התצהירים עבור כל השימועים המקדימים הנוגעים להישרדותם של בני התמותה, תצהירים שלאחר-מכן ממשיכים בדרכם אל בתי הדין הגבוהים יותר של היקום ושל יקום העל, בצירוף התרשומת של אותם תיקים. השרפים האלה מכינות את ההגנה בכל המקרים של הישרדות המוטלת בספק, והן ניהנות בהבנה מושלמת של כל פרט בכל פסקה ובכל סעיף-אישום בתביעה שהוכנה על-ידי מנהלי הצדק של היקום.

אין זו משימתן של מלאכיות אלה לסכל או לדחות את הצדק, אלא להבטיח כי נעשה צדק ללא-רוב המשפיע חסד נדיב והוגנות על כלל היצורים. שרפים אלה פועלות לעיתים מזומנות בעולמות המקומיים, ומופיעות על-פי-רוב בפני שלשות השיפוט של וועדות הבוררים – בתי הדין לבירורן של אי-הבנות מינוריות. רבות מאלה אשר שירתו בעבר כמדריכות של צדק בתחומים הנמוכים מופיעות לאחר-מכן כקולות החסד בספירות הגבוהות יותר ובסאלווינגטון.

מעט מאוד מדריכות צדק אבדו במהלך המרידה של לוציפר בשטניה, ואולם יותר מרבע מקרב השרפים המנהלות האחרות, ומן הסדרים הנמוכים יותר של הסועדות השרפיות, הלכו שולל והוננו על-ידי ההתחכמויות על אודות חופש אישי משולח-רסן.

3. *פרשניות האזרחות הקוסמית*. משבני התמותה המרקיעים השלימו את האימון בעולמות העליונים, קרי תקופת הלימוד הראשונה בנתיבה ביקום, הם רשאים ליהנות מן ההנאות החולפות של הבשלות היחסית – אזרחות בבירת המערכת. אף כי השגתה של כל מטרת הרקעה הינה ההישג העובדתי, בהסתכלות רחבה יותר מטרות שכאלה הינן פשוט אבני דרך בנתיב ההעפלה הממושכת לעבר פרדיס. ואולם, ככל שהצלחות האלה הינן יחסיות, לעולם לא נמנע מן היצור האבולוציוני מלוא הסיפוק החולף מעצם השגת המטרה. מעת לעת מתקיימת הפוגה בהרקעה לעבר פרדיס, תקופה קצרה לשם נשימה, במהלכה עומדים דומם אופקיו של היקום, המעמד של היצור נותר ללא שינוי, והאישיות טועמת את מתקן השגת המטרה.

הראשונה מתוך התקופות האלה בנתיבת בן התמותה המרקיע מתרחשת בבירתה של מערכת מקומית. במהלך הפוגה זו תנסו, כאזרחי ירושם, לבטא בחייהם כיצורים את אותם דברים אשר רכשתם במהלך שמונה תקופות החיים הקודמות – הכלולות את זו באורנטיה ואת אלה בשבעת העולמות העליונים.

הפרשניות השרפיות של האזרחות הקוסמית מנחות את האזרחים החדשים של בירות המערכת ומזרזות את הערכתם את אחריותן ממשל היקום. שרפים אלה עומדות גם בקשר קרוב עם הבנים החומריים שבמנהל המערכת, בעודן מציגות את האחריות ואת המוסר הכרוכים באזרחות ביקום בפני בני התמותה החומריים שבעולמות המיושבים.

4. *מזרזות של מוסר*. בעולמות העליונים אתם מתחילים ללמוד ניהול-עצמי לטובת כל הנוגעים בדבר. הדעת שלכם לומדת שיתוף-פעולה, ולומדת כיצד לתכנן יחד עם הוויות אחרות ונבונות יותר. במטה המערכת, תמשכנה המורות השרפיות לקדם את הערכתכם את המוסר הקוסמי – את יחסי הגומלין בין חופש לבין נאמנות.

מהי נאמנות? הנאמנות הינה פרי ההערכה הנבונה של האחוה ביקום; אף-אחד לא יכול אחד לקחת עוד ועוד מבלי לתת דבר. בשעה שתעפילו במעלה סולם שלבי האישיות, תלמדו, ראשית, להיות נאמנים, ואז – לאהוב, ואז – להיות בנים, ואז אפשר שתוכלו להיות

חופשיים; ואולם, לא תוכלו להגשים בעצמכם סופיות של חופש, עד אשר תהפכו לסופיונים, ועד אשר תשיגו מושלמות בנאמנות.

שרפים אלה מלמדות את הפוריות של הסבלנות: שקפיה במקום מהווה מוות וודאי, וכן שצמיחה מהירה יתר על המידה אף היא התאבדותית; שכפי שטיפת מים נופלת ממקום גבוה מטה, מתקדמת הלאה בזרימתה, ולעולם יורדת ברצף של נפילות קטנות ועוקבות, כך גם בעולמות המורונטיים והרוחניים ההתקדמות הינה תמיד כלפי מעלה – והיא איטית באותה מידה ומתרחשת באמצעות אותם שלבים הדרגתיים.

מזרזות המוסר מציגות לשוכני העולמות המיושבים את חייהם כבני-תמותה בדמות שרשרת רציפה בעלת חוליות רבות. שהותכם הקצרה באורגניקה, בספירה זו של ילדותכם כבני-תמותה, היא אך חוליה אחת יחידה, הראשונה בשרשרת הארוכה העתידה להשתרע על-פני יקומים ובמשך עידני הנצח. אין חשיבות כה רבה למה שתלמדו במהלך החיים הראשונים הללו; חשובה היא חוויית החיים של החיים הללו. ואפילו העבודה בעולם הזה, ככל שתהא בעלת חשיבות, אינה כה חשובה כמו האופן שבו אתם מבצעים את העבודה הזו. אין כל גמול חומרי עבור חיים של יושרה, אך קיימת שביעות-רצון עמוקה – מודעות של ההישג – וזו עולה בהרבה על כל גמול חומרי אשר ניתן להעלות על הדעת.

המפתחות לממלכת השמיים הינם: פְּנוּת, עוד כנות, ועוד יותר כנות. כל בני האדם מצוידים במפתחות הללו. בני האדם משתמשים בהם – מתקדמים במעמדם הרוחני – באמצעות החלטות, עוד החלטות, ועוד יותר החלטות. הבחירה המוסרית הגבוהה ביותר הינה הבחירה בעלת הערך האפשרי הגבוה ביותר, ולעולם – בכל ספירה ובכולן – זוהי הבחירה לעשות את רצונו של האל. אם האדם אכן בוחר בכך, אזי הוא הינו כביר, בין שהוא האזרח הדל ביותר של ירושם, או אפילו הפחות שבבני התמותה באורגניקה.

5. *המסיעות.* אלה הן השרפים המסיעות הפועלות במערכות המקומיות. בשטניה, המערכת שלכם, הן נושאות נוסעים הלך ושוב מירושם, ובנוסף משמשות גם כמסיעות בין-פלנטאריות. רק לעיתים רחוקות חולף יום מבלי ששרפים של מסע משטניה מפקידה תלמיד-אורח כלשהו, או נוסע בעל טבע רוחני או רוחני-למחצה, על חופיה של אורגניקה. חוצות החלל האלה עצמן הינן אלה אשר תישאנה אתכם ביום מן הימים מן העולמות השונים של קבוצת מטה המערכת ואליהם; וכאשר תסיימו את משימתכם בירושם, הן תישאנה אתכם הלאה לעדנטיה. ואולם, בשום מקרה הן לא תישאנה אתכם חזרה לעולם המקור האנושי שלכם. בן-תמותה לעולם אינו חוזר לפלנטה שבה נולד במהלך העידן של קיומו הארעי, ואם הוא יחזור אליה בעידן עתידי כלשהו, תתלווה אליו שרפים של מסע מקבוצת מטה היקום.

6. *הקשמיזם.* שרפים אלה הינן הנאמנות של הקשומות בנות שלושת החלקים של המערכות המקומיות. היכל הרשומות בבירת מערכת הינו מבנה ייחודי: שלישי ממנו חומרי, ובנוי ממתכות זוהרות ומקריסטלים זוהרים; שלישי ממנו מורונטי, ועשוי מצימוד של אנרגיה חומרית ורוחנית, אך מצוי מעבר לטווח החיזיון בן התמותה; והשלישי הנותר הינו רוחני. הרשמיות מסדר זה מופקדות על מערכת הרשומות הזו, בת שלושת החלקים, ומתחזקות אותה. בני התמותה המרקיעים ייוועצו ראשית בארכיב החומרי; הבנים החומריים והוויות המעבר הגבוהות יותר ייוועצו באלו המצויים באולמות המורונטיים; ואילו השרפים ואישיות הרוח הגבוהות יותר של התחום יעיינו ברשומות של המחלקה הרוחנית.

7. *סגל המילואים.* חברות סגל המילואים של השרפים המנהלות בירושם מבלות הרבה מזמן ההמתנה שלהן בהתרועעות, כבנות-לוויה של רוח, עם בני התמותה המרקיעים שזה עתה הגיעו ממגוון העולמות של המערכת – בוגריהם המוסמכים של העולמות העליונים. אחד מן התענוגות במהלך תקופות המנוחה במסגרת שהותכם בירושם, יהא לשוחח עם, ולבקר את, השרפים למודות-המסעות ורבות-הניסיון האלה אשר ממתנות בסגל המילואים.

ואלה בדיוק מערכות היחסים החבריות שהופכות את בירת המערכת למקום כה יקר לליבם של בני התמותה המרקיעים. בירושם תפגשו בראשונה בחברותא המשותפת של בנים חומריים, מלאכיות ועולי רגל מרקיעים. כאן חוברות יחדיו הוויות שהינן רוחניות לחלוטין עם הוויות רוחניות-למחצה ויחידים שהגיהו זה עתה מן הקיום החומרי. הצורות של בני התמותה שונות במקום זה עד מאוד והטווח האנושי של קליטת האור הורחב כך שכולם יוכלו ליהנות מהכרה הדדית ומהבנה אישיותית אהדת.

5. עוזרות פלנטאריות

לשרפים אלה מטה בבירות המערכות, ואף כי הן מצויות בקשר קרוב עם התושבים האזרחים האדמיים, הן מוצבות בראש ובראשונה בשירות האדמים הפלנטאריים, המרוקמים הביולוגיים או הפיזיים של הגזעים החומריים בעולמות האבולוציוניים. העניין בעבודת הסעד של המלאכיות הולך וגובר ככל שזו מתקרבת לעולמות המיושבים, וככל שהיא מתקרבת לבעיות הממשיות שמולן ניצבים הגברים והנשים של הזמן אשר מכינים את עצמם לניסיון להשיג את יעד הנצח.

מרבית העוזרות הפלנטאריות הוסרו מאורגניקה בעקבות קריסת התכנית האדמית, וההשגחה השרפית על עולמכם הועברה במידה מרובה לידיהן של המנהלות, סועדות המעבר ושומרות הגורל. ואולם, העוזרות השרפיות האלה של הבנים החומריים הכושלים שלכם עדיין משרתות באורגניקה בקבוצות הבאות:

1. קולות הגן. כאשר נתיב ההתפתחות האבולוציונית האנושית מגיע לשיאו הביולוגי, תמיד מופיעים הבנים והבנות החומריים, האדמים והחוות, על-מנת להעצים את המשך התפתחות הגזעים באמצעות תרומה בפועל מתוך פלזמת החיים הנעלה שלהם. המטא הפלנטארי של אדם וחוה שכאלה מכונה על-פי-רוב גן העדן, והשרפים האישיות שלהם ידועות בדרך-כלל כ"קולות הגן". שרפים אלה מעניקות לאדמים הפלנטאריים שירות יחידי שערך לא-יסולא-בפז בכל הפרויקטים שלהם, המיועדים לרומם את הגזעים האבולוציוניים מבחינה פיזית ומבחינה אינטלקטואלית. לאחר כישלוננו של אדם באורנטיה, כמה מן השרפים האלה נותרו על הפלנטה והוצבו בשירותם של אלו אשר החליפו את אדם בשלטון.

2. רוחות האחוה. ברור כי עם הגעתם של אדם וחוה לעולם אבולוציוני, המשימה להשיג מצב של הרמוניה גזעית ושיתוף-פעולה חברתי בין מגוון הגזעים של עולם זה היא משימה גדולה למדי. רק לעיתים רחוקות רואים גזעים אלו – בעלי הצבעים השונים והטבע המגוון – בעין יפה את תוכנית האחוה האנושית. אנשים פרימיטיביים אלו מבינים את התבונה שביחסי השלום ההדדיים רק כתוצאה מהבשלת החוויה האנושית, ובאמצעות הסעד הנאמן של הרוחות השרפיות של האחוה. ללא עבודתן של שרפים אלה היו מאמצי הבנים החומריים להביא את הגזעים של עולם מתפתח להרמוניה ולקדם אותם מתעכבים עד מאוד. ואילו דבק האדם שלכם בתכנית המקורית לקידום אורנטיה, כי אז כבר היו רוחות האחוה האלה מתמירות עד לעת הזאת את המין האנושי באופן כל-ידיאן. לאור כישלוננו של אדם, אכן ראוי לציון העובדה שהסדרים השרפיים הללו הצליחו לקדם את האחוה ולהביא להגשמתה במידה השורה כעת באורנטיה.

3. נשמות השלום. אלפי השנים הראשונות למאמצי קידום האדם האבולוציוני מתאפיינות במאבקים רבים. שלום איננו המצב הטבעי בעולמות החומריים. העולמות מכירים בראשונה "בשלום על-פני ארץ ורוח טובה נושבת באדם" רק הודות לסעד נשמות השלום השרפיות. אף כי רבים ממאמצייהן המוקדמים של מלאכיות אלה באורנטיה סוכלו, נִוְנָה, מנהיגת נשמות השלום בימיו של אדם, הושארה באורנטיה ומסופחת כעת לצוות של המושל הכללי השוכן. וזוהי אותה נִוְנָה אשר הצהירה כמנהיגת הגייסות השרפיים אל העולמות, עם הולדתו של מיכאל, "כבוד לאל אשר בהאוונה, ובארץ שלום ורוח טובה באנשי רצונו".

בעידינים המתקדמים יותר של האבולוציה הפלנטארית, שרפים אלה ממלאות תפקיד בהחלפת רעיון כפרת העוונות במושג ההתכוננות האלוהית כפילוסופיית ההישרדות של בני התמותה.

4. רוחות האָמון. החשד הינו התגובה הטבעית של האדם הפרימיטיבי; מעצם טבעם, מאבקי ההישרדות של העידינים המוקדמים אינם מחוללים אָמון. האָמון הינו רכישה אנושית חדשה המגיעה הודות לסעד השרפים האלה של השלטון האדמי. וזוהי משימתן לנטוע אָמון בדעת בני האדם המתפתחים. האלים נותנים אָמון רב; האב האוניברסאלי מוכן להעניק מעצמו בחופשיות – את המכוון – על-מנת להתקשר עם האדם.

קבוצת שרפים שלמה זו הועברה לידי שלטון החדש לאחר הכישלון האדמי, ומאז הן המשיכו בעבודתן באורנטיה. והן לא נכשלו לחלוטין בעבודתן, הואיל וכעת מתפתחת באורנטיה ציוויליזציה המגלמת בקרבה רבים מן האידיאלים שלהן על אודות ביטחון ואָמון.

בעידינים הפלנטאריים המתקדמים יותר, שרפים אלה מרחיבות את הערכת האדם לאמת לפיה חוסר-הוודאות הינו הסוד להמשכיות מעניקת סיפוק. הן מסייעות לפילוסופים בני התמותה להבין שכל-אימת שהבורות הכרחית לשם הצלחה, יהא זה בבחינת טעות אדירה שהיצור יידע את העתיד. הן מגבירות את התיאבון של האדם למתיקות שבחוסר הוודאות, לרומנטיות ולקסם שבעתיד בלתי-ידוע ומעורפל.

5. המְסִיעוֹת. המסיעות הפלנטאריות משרתות את העולמות היחידניים. רוב ההוויות עוטות-השרף אשר מובאות לפלנטה הזאת מצויות במעבר; הן רק עוצרות לחניית-ביניים; והן מצויות תחת השגחת השרפים המסיעות המיוחדות שלהן; ואולם, קיים מספר גדול של שרפים כאלה אשר מוצבות באורנטיה. אלה הן אישיות המסע הפועלות מן הפלנטות המקומיות, כגון מאורנטיה לירושם.

הרעיונות המקובלים שלכם על אודות מלאכיות התקבלו באופן הבא: במשך הרגעים המעטים שלפני המוות הפיזי, מתרחשת לעיתים בדעת האנושית תופעה של מחזירות, ותודעה מתעמעמת זאת מדמה לראות חזיון של דבר-מה בצורת המלאכית המסייעת, ודבר זה מתורגם מיידית למובנים הרגילים של המושג השגור על אודות מלאכים המצוי בדעתו של היחיד.

מקורו של המושג השגוי לפיו למלאכים יש כנפיים אינו רק ברעיון הקדום שנדרשות להן כנפיים על-מנת לעוף באוויר. לעיתים הורשו בני-אדם להתבונן בשרפים בשעה שאלה הוכנו לשירות-הסעה, והמסורות על אודות חוויות אלה קבעו במידה רבה את המושג האורנטי על אודות מלאכיות. כאשר מתבוננים בשרפים מסיעה המתכוננת לקבל נוסע למסע בין-פלנטארי, ניתן לחזות במה שנראה כשני זוגות של כנפיים הנפרשות מראשה של המלאכית ועד לרגליה. לאמיתו של דבר, "כנפיים" אלה הינן מבדודים אנרגטיים – מְגָנִי-חיכוך.

כאשר הוויות שמימיות נעטפות-בשרף על-מנת להיות מוסעות מעולם אחד למשנהו, הן מובאות למטה של אותה ספירה, ושם, לאחר רישום כיאות, הן מורדמות לתוך תנומת המסע. בינתיים, עוברת השרפים המסיעה לתנוחה אופקית בדיוק מעל לקוטב האנרגיה

היקומי של הפלנטה. בעוד שהמגנים האנרגטיים פתוחים לרווחה, ממקמת האישיות הנמה במיומנות בידי העוזרים השרפיים שבתפקיד, ממש מעל למלאכית המסע. או אז נסגרים בזהירות ומכווננים הן הזוג העליון של המגנים והן הזוג התחתון.

וכעת, תחת השפעת השנאים והמשדרים, מתחילה מטמורפוזה מוזרה בשעה שהשרפים מתכוננת להיכנס אל זרמי האנרגיה של מעגלי היקום. מבחון נדמה שהשרפים גדלה ומתחדדת בשני קצותיה והופכת כה אפופה באור מוזר בגוון ענבר, עד שבמהרה לא ניתן להבחין עוד באישיות העטופה-בשרף. כאשר הכול מוכן ליציאה, מפקד השילוח עורך את הבדיקות הנדרשות של רכב החיים, ומבצע את הבדיקות השגרתיות על-מנת לוודא אם המלאכית נכנסה כראוי למעגל; אז הוא מצהיר כי הנוסע עטוף-בשרף כיאות, כי האנרגיות מכוונות, המלאכית מבודדת, והכול מוכן להבזק השילוח. אז תופשים שניים מהבקרים המכאניים את עמדותיהם. עד לנקודה זו השרפים המסיעה כבר הפכה שקופה-כמעט ורוטטת, וצורתה צורת טורפדו של אוריות בזהירות. כעת מזמן משלח המסע של העולם את סוללות העזר של שנאי האנרגיה החיים, לרוב אלף במספר; בעודו מצהיר על יעד המסע, הוא מתקרב ונוגע בנקודה הקרובה של הרכב השרפי, אשר נורה קדימה במהירות הברק, ומותיר אחריו שובל אוריות שמימי המשתרע עד לקצוות האטמוספירה של הפלנטה. בתוך פחות מעשר דקות, המחזה המדהים הזה יאבד אפילו מיכולת הראייה השרפית המועצמת.

בעוד שתשדורות חלל פלנטאריות מתקבלות בצהרי-היום בקו האורך של המטה הרוחני המצוין, המסיעות משולחות מאותו מקום בחצות הליל. זהו הזמן המתאים ביותר ליציאה ומשמש כשעה הסטנדרטית כל עוד לא הוגדר אחרת.

6. *הקשמות*. אלה הן נאמנות המשמורת של העניינים המרכזיים של הפלנטה כפי שהיא פועלת כחלק מהמערכת, וכפי שהיא קשורה לממשל היקום ונוגעת אליו. הן פועלות לרישום העניינים הפלנטאריים, אך אין להן כל נגיעה לנושאים הקשורים לחיי היחידים ולקיומם.

7. *סגל המילואים*. סגל המילואים של השרפים הפלנטאריים של שטניה מוחזק בירושם, בסמיכות קרובה לסגל המילואים של הבנים החומריים. סגל מילואים שופע זה מספק בנדיבות את הדרוש לכל סוגי הפעילויות המרובות של סדר שרפי זה. מלאכיות אלה הינן גם שליחות השדרים האישיים של המערכת המקומית. הן משרתות בני-תמותה של מעבר, מלאכיות, ואת הבנים החומריים, כמו גם שוכנים אחרים של מטה המערכת. אף כי אורנטיה מצויה בעת הנוכחית מחוץ למעגלים הרוחניים של שטניה ושל נורלטיאדק, אתם שומרים על קשר הדוק עם העניינים הבין-פלנטאריים, הואיל ושליחות אלה מירושם מגיעות לעיתים תכופות לעולם זה, כמו גם לכל יתר הספירות של המערכת.

6. סועדות של מעבר

כפי ששמן עשוי להציע, שרפים סועדות של מעבר משרתות בכל מקום שבו הן יכולות לתרום למעבר של היצור מן המצב החומרי אל המצב הרוחני. מלאכיות אלה משרתות החל בעולמות המיושבים וכלה בבירות המערכת, ואולם, אלה הנוכחות כעת בשטניה משקיעות את מיטב מאמציהן למען חינוך בני התמותה השורדים בשבעת העולמות העליונים. סעד זה משתנה בהתאם לשבעת סדרי המשימות הבאים:

1. מבשרות שרפיות.

2. פרשניות של גזע.

3. מתכונות דעת.

4. יועצות מורונטיות.

5. טכנאיות.

6. רשמיות-מורות.

7. סועדות של מילואים.

עוד על אודות סועדות שרפיות אלה הפועלות בעבור המרקיעים המצויים בשלב המעבר, תלמדו במסגרת המסמכים הדנים בעולמות העליונים ובחיים המורונטיים.

7. שרפים של העתיד

מלאכיות אלה אינן סועדות באופן נרחב, מלבד בעולמות הוותיקים יותר ובפלנטות המתקדמות יותר של נבאדון. מספר גדול מהן שמור כעת כעתודות מילואים בעולמות השרפיים שבקרבת סאלווינגטון, שם הן עוסקות בעיסוקים הנוגעים להפצעתו העתידית של עידן אור וחיים בנבאדון. שרפים

אלה אכן פועלות בנוגע לנתיבת ההרקה של בני-התמותה, ואולם, הן סועדות כמעט אך ורק את אותם בני-תמותה אשר שורדים באמצעות אחד מהאופנים המותאמים של סדרי ההרקה.

הואיל ולמלאכיות האלה אין כעת נגיעה ישירה לאורנטיה ולשוכניה, היננו סבורים כי מוטב שנשמור לעצמנו את תיאור פעילויותיהן המרתקות.

8. ייעוד שרפי

מקורן של השרפים הינו ביקום המקומיים, וכמה מהן מגיעות לשירות של ייעודן בעולמות אלה ממש. בעזרתן ובסיוען של הרב-מלאכיות הבכירות, עשויות שרפים אחדות להיות מורמות לתפקידים המרוממים של כוכבי ערב זוהרים, בעוד שאחרות מגיעות למעמד ולשירות כמתאמות העלומות של כוכבי הערב. ועדיין, אף שהן רשאיות לנסות הרפתקאות אחרות במסגרת הייעוד ביקום המקומי, שרפינגטון לעולם נותר המטרה הנצחית של כלל המלאכיות. שרפינגטון הינו הסף המלאכי של פרדים ושל השגת האלוהות, והוא ספירת המעבר מסעד הזמן לשירות המרום של הנצח.

השרפים עשויות להגיע לפרדים בעשרות דרכים – ואף במאות – ואולם הדרכים החשובות ביותר, כפי שהן נפרשות במסמכים אלו, הינן הבאות:

1. לזכות בכרטיס כניסה למשכן השרפי בפרדים באופן אישי הודות להשגת מושלמות בשירות מיוחד כאומנית שמימית, כיועצת טכנית או כךשמימית שמימית. להפוך לבת-לוויה של פרדים וכך, לאחר ההגעה למרכזם של כל הדברים, להפוך אולי לסועדת נצחית וליועצת לסדרים השרפיים והאחרים.

2. להיקרא לשרפינגטון. תחת תנאים מסוימים, שרפים מקבלות פקודה מגבוה; לעיתים, בנסיבות אחרות, המלאכיות מגיעות לפרדים תוך זמן קצר בהרבה מאשר בני-תמותה. ואולם, בלא תלות במידת כישוריו של כל זוג שרפי שהוא, הן אינן יכולות ליזום בעצמן יציאה לשרפינגטון, או לכל מקום אחר. רק שומרות הגורל המוצלחות יכולות להיות בטוחות בהתקדמותן לפרדים תוך צעידה מדורגת בנתיב של הרקה אבולוציונית. על כל האחרות להמתין בסבלנות עד להגעת השליחות מפרדים בדמות הסופרנאפים השלישיות, אשר מגיעות ובידיהן הזימונים המצויים עליהן להופיע שם בגבוהים.

להגיע לפרדים באמצעות הטכניקה האבולוציונית של בני התמותה. הבחירה העליונה של שרפים בנתיבת הזמן הינה לקבל תפקיד של מלאכית שומרת על-מנת שתוכלנה להגיע לנתיבת הסופיונות ולהפוך ראיות להצבה בספירות הנצחיות של השירות השרפי. שומרות אישיות כאלה של ילדי הזמן מכונות שומרות של גורל, שם המעיד על כך שהן שומרות על יצורים בני-תמותה הצועדים בנתיב הגורל האלוהי, ובעשותן כן הן קובעות לעצמן את גורלן הגבוה.

שומרות של גורל מגיעות משורותיהן של האישיות המלאכיות המתקדמות ביותר מכל סדרי השרפים אשר נמצאו מוכשרים לשם שירות זה. לכל בני התמותה השורדים בעלי ייעוד של היתוך-עם-מכוונן יש שומרות זמניות, והצבתן של עמיתות אלה עשויה להפוך להצבת קבע בשעה שבני התמותה השורדים משיגים את רמת ההתפתחות האינטלקטואלית והרוחנית הנדרשת. בטרם עוזבים בני-התמותה המרקיעים את העולמות העליונים, לכולם יש זה מכבר עמיתות שרפיות קבועות. קבוצה זו של רוחות סועדות נידונה בהקשר של המסמכים הנוגעים לאורנטיה.

מלאכיות אינן יכולות להגיע אל האל ממקור מן הרמה האנושית, זאת משום שהן נבראו "אך מעט גבוה מכך"; ואולם בתבונה נקבע, כי אף שאינן יכולות להתחיל מן התחתית, מישורי השפלה הרוחניים של הקיום האנושי, הן רשאיות לרדת עד לאלו המתחילים מן התחתית ולהנחות יצורים שכאלו, צעד אחר צעד, עולם אחר עולם, עד לשערי האוונה. כאשר עוזבים בני התמותה המרקיעים את אורסה על-מנת להתחיל במעגלי האוונה, אותן שומרות אשר סופחו אליהם לאחר החיים בגוף, תיפרדנה לזמן-מה לשלום משותפיהם עולי הרגל, בעודן עושות את דרכן לשרפינגטון, היעד של המלאכיות ביקום המקיף. שם תנסינה שומרות אלה להשיג - וללא ספק גם תשגנה – את שבעת מעגלי האור השרפי.

רבות מן השרפים המוצבות כשומרות של גורל במשך החיים החומריים, אך לא כולן, מלוות את עמיתיהם בני התמותה בחצותם את מעגלי האוונה, ושרפים מסוימות אחרות עוברות דרך מעגלי היקום המרכזי באופן שונה לחלוטין מהרקעתם של בני התמותה. ואולם, בלא תלות בנתיב ההרקה, כלל השרפים האבולוציוניות חוצות את שרפינגטון, ורובן עוברות דרך חוויה זו במקום לעבור דרך מעגלי האוונה.

שרפינגטון הינה ספירת הייעוד בעבור המלאכיות, וההישג שלהן בעולם זה שונה למדי מהתנסויות עולי הרגל בני התמותה באספנדִינגטון. עד להגיען לשרפינגטון, מלאכיות אינן בטוחות לחלוטין בעתידן הנצחי. אף מלאכית אשר הגיעה לשרפינגטון מעולם לא סתה מדרך הישר; חטא לא יוכל למצוא הד בלבבה של שרפים של השלמה.

הבוגרות של שרפינגטון מוצבות באופן מגוון: שומרות של גורל שהתנסו בחציית מעגל-האוונה נכנסות על-פי-רוב אל סגל הסופיונים של בני התמותה. שומרות אחרות, אשר עברו את מבחני הנפרדות של האוונה, מצטרפות לעיתים מזמנות לעמיתיהן בני התמותה בפרדים, ואחדות הופכות להיות בנות הלוויה הנצחיות של הסופיונים בני התמותה; זאת בעוד שאחרות נכנסות לסגלי הסופיונים האלמותיים השונים, ורבות מתקבלות לסגל ההשלמה השרפי.

9. סגל ההשלמה השרפי

לאחר שהשיגו את אבי הרוחות ומשהתקבלו לשירות ההשלמה השרפי, לעיתים מוצבות המלאכיות לשירות הסעד של העולמות שהתייצבו באור ובחיים. הן זוכות להיות מסופחות להוויות הגבוהות ששולשו ביקומים ולשירותים המרוממים של פרדיס ושל האוונה. שרפים אלה של היקומים המקומיים פיצו באופן התנסותי על הפער בפוטנציאל האלוהות אשר הפריד קודם לכן בינן לבין הרוחות הסועדות של היקום המרכזי ושל יקומי-העל. מלאכיות מסגל ההשלמה השרפי משרתות קשותפות הסקונאפים של יקומי-העל וקעוזרות לסדרים הגבוהים של הסופרנאפים של פרדיס-האוונה. בעבור מלאכיות שכאלה נתיבת הזמן הסתיימה; ומכאן ואילך הן הינן לנצח משרתות האל, בנות הלוויה של אישיות אלוהיות, וחברותיהן של סופיוני פרדיס.

מספרים ניכרים מקרב השרפים של ההשלמה שבות ליקומים שבהן נולדו, על-מנת להשלים בהם את סעד המתת האלוהי באמצעות סעד המושלמות ההתנסותית. נבאדון הינו מן היקומים הצעירים יחסית, ולפיכך לא ניתן למצוא בו בוגרות שרפינגטון שבות כה רבות, כפי שניתן למצוא בתחומים וותיקים יותר; ואף-על-פי-כן, היקום המקומי שלנו מצויד באופן מספק בשרפים של השלמה, וזאת בשל המשמעות לכך שהעולמות האבולוציוניים מציגים דרישה גוברת לשירותיהן ככל שהם מתקרבים למעמד של אור וחיים. שרפים של השלמה משרתות כעת באופן נרחב יותר יחד עם סדרי השרפים העליונות, ואולם כמה מהן משרתות עם כל אחד מן הסדרים המלאכיים האחרים. ואפילו עולמכם שלכם נהנה מן הסעד הנרחב של שנים-עשר צוותים מתמחים מסגל ההשלמה השרפי; שרפים מומחיות אלה בפיקוח פלנטארי מלוות כל נסיך פלנטארי חדש המתמנה למשימה בעולמות המיושבים.

דרכי סעד רבות ומרתקות פתוחות בפני השרפים של ההשלמה, ואולם בדיוק כפי שכולן השתוקקו לקבל על עצמן משימה כשומרות של גורל בימי טרום-פרדיס, כך הן מבקשות יותר מכל, בעת ההתנסות שלאחר-פרדיס, לשרת כסייעות של מתת בעבור בני פרדיס המתגשמים בגוף. הן עדיין מקדישות עצמן באופן עילאי לאותה תוכנית אוניברסאלית שבה היצורים בני התמותה בעולמות האבולוציוניים מתחילים את מסעם הארוך והממושך לעבר יעד האלוהות והנצחיות של פרדיס. ולאורך כל הרפתקת בני התמותה של מציאת האל ושל השגת מושלמות אלוהית, סועדות רוח אלה של ההשלמה השרפית, יחד עם הרוחות הסועדות הנאמנות של הזמן, הינן תמיד ולנצח חברותיכם האמיתיות ועוזרותיכם האמונות.

[הוצג על-ידי מלכיצדק הפועל בהתאם לבקשת מפקדת הגייסות השרפיים של נבאדון.]

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 40

בני האל המרקיעים

כפי שאירע בנוגע לרבות מהקבוצות העיקריות של הוויות ביקום, התגלו גם שבע מחלקות כלליות של בני האל המרקיעים:

1. בני-תמותה מותכי-אב.

2. בני-תמותה מותכי-בן.

3. בני-תמותה מותכי-רוח.

4. שרפים אבולוציוניים.

5. בנים חומריים מרקיעים.

6. אמצעיוניות מועתקות.

7. מכווננים בעלי-אישיות.

סיפורן של הוויות אלה – החל מבני התמותה שמוצאם-מן-החי של העולמות האבולוציוניים ועד למכווננים בעלי האישיות של האב האוניברסאלי – מציג סקירה מרהיבה של המתת נטולת הרבב של אהבה אלוהית ושל המחילה האדיבה על הכבוד, דרך כל הזמנים וברחבי כל היקומים של הבריאה עצומת-הממדים של אלוהיות פרדים.

מסמכים אלו החלו בהצגת האלוהיות, והתיאור, שגולל קבוצה אחר קבוצה, הלך וירד במורד הסולם האוניברסאלי של ההוויות החיות, עד אשר הגיע אל סדר החיים הנמוך ביותר הניחן בפוטנציאל אלמוות; וכעת, נשלחתי אנוכי מסאלוינגטון – אנוכי שהייתי בזמן מן הזמנים בן-תמותה אשר מקורו בעולם אבולוציוני של חלל – על-מנת להמשיך ולהרחיב את היריעה של הסקירה על אודות התכלית הנצחית של האלים באשר לסדרי הבנים המרקיעים, ובייחוד באשר ליצורים בני התמותה של הזמן והמרחב.

מכיוון שרובו של תיאור זה יוקדש לדיון בשלושת הסדרים הבסיסיים של בני-תמותה מרקיעים, נתייחס ראשית לסדרי הבנים המרקיעים אשר אינם בני-תמותה – השרפי, האדמי, האמצעיוני והמכוונן.

1. שרפים אבולוציוניים

יצורים בני-תמותה אשר מוצאם-מן-החי אינם ההוויות היחידות אשר להן הזכות ליהנות מהיותן בנים; הגייסות המלאכיים שותפים אף הם להזדמנות הנשגבת להגיע לפרדים. וגם שרפים שומרות משיגות מעמד של בנים מרקיעים באמצעות התנסות ושירות עם בני התמותה המרקיעים של הזמן. מלאכיות כאלה מגיעות לפרדים דרך שרפינגטון, ורבות מהן אפילו מתקבלות לסגל הסופיונות של בני התמותה.

הטיפוס לעבר הגבהים הנשגבים של היות בנים סופיוניים מעם האל הינו הישג של מומחיות בעבור מלאכית, הישג העולה בהרבה על הישרדות הנצח שלכם, המושגת באמצעות תכניתו של הבן הנצחי וסיועו הקיים-לעולם של המכוונן השוכן; ואולם, השרפים השומרות, ולעיתים אף אחרות, אכן מסוגלות להרקעות שכאלה.

2. בנים חומריים מרקיעים

הבנים החומריים של האל נבראים ביקום המקומי לצד המלכיצדקים ועמיתיהם, וכולם מסווגים כבנים יורדים. ואכן, האדמים הפלנטאריים – הבנים

והבנות החומריים של העולמות האבולוציוניים – הינם בנים יורדים, אשר יורדים אל העולמות המיושבים מספירות המקור שלהם, בירות המערכות המקומיות.

כאשר אדם וחווה שכאלו מצליחים באופן מלא במשימתם הפלנטארית המשותפת כמרוממים ביולוגיים, אזי הם חולקים בגורל של שוכני עולמם. כאשר עולם שכזה מתייצב בשלבים המתקדמים של אור וחיים, בן ובת חומריים נאמנים אלו מורשים לפרוש מכל תפקידיהם הניהוליים בפלנטה, ולאחר שהם משוחררים באופן הזה מהרפתקת הירידה, הם מורשים להירשם ברשומות היקום המקומי כבנים חומריים אשר הפכו-למושלים. בדומה לכך, כאשר משימה פלנטארית מתעכבת ממושכות, עשויים הבנים החומריים המצויים במעמד ניח – אזרחי המערכות המקומיות – לפרוש מפעילויות הספירות אשר בהן רכשו מעמד, ולהירשם באותו אופן כבנים חומריים אשר הפכו-למושלים. לאחר סיום השלבים הרשמיים הללו, אדמים וחווה משוחררים שכאלו מופרים כבנים מרקיעים של האל ועשויים לצאת באופן מיידי למסע הארוך להאווה ולפרדיס, המתחיל בדיוק במקום של מעמדם ושל הישגם הרוחני הנוכחיים. ומסע זה הם עושים בלוויית בני התמותה ובני-אל מרקיעים אחרים, והם ממשיכים עד אשר הם מוצאים את האל ומתקבלים לסגל הסופיונות של בני התמותה בשירותן הנצחי של אלוהויות פרדיס.

3. אמצעיוניות מועתקות

למרות שהן מנועות מן התועלות המיידיות של המתת הפלנטארית של בני האל היורדים, ולמרות שההרקה לפרדיס מתעכבת לאורך זמן רב, אף-על-פי-כן, מעט לאחר שפלנטה אבולוציונית הגיעה לעידני הביניים של אור ושל חיים (אם לא לפני כן), שתי קבוצות הבריות האמצעיוניות משוחררות מתפקידיהן בפלנטה. לעיתים מרביתן מועתקות, יחד עם בני-דודיהן האנושיים, ביום ירידת מקדש האור ורוממות הנסיך הפלנטארי לדרגה של ריבון פלנטארי. עם שחרורם מן השירות הפלנטארי, שני הסדרים נרשמים ביקום המקומי כבני אל מרקיעים ומתחילים מיידית בהרקה הארוכה לעבר פרדיס, ובאותן דרכים ממש אשר צוו לשם התקדמות הגזעים בני התמותה של עולמות החומר. הקבוצה הראשית נועדה להגיע לסגלי הסופיונים השונים, אך האמצעיוניות המשניות, או האמצעיוניות האדמיות, מנותבות כולן לשם גיוס לסגל הסופיונות של בני התמותה.

4. מכווננים בעלי-אישיות

כאשר בני התמותה של הזמן נכשלים בהשגת הישרדותה הנצחית של נשמתם במהלך שותפותם בפלנטה עם מתנות הרוח של האב האוניברסאלי, כישלון שכזה לעולם איננו מתרחש, בשום אופן שהוא, כתוצאה מהזנחה מצדו של המכוון בתפקיד, בסעד, בשירות או במסירות. בעת מותו של בן התמותה, משגוחים נטושים אלו שבים לדיונינגטון, ובהמשך, לאחר משפטו של זה אשר לא שרד, הם עשויים להיות מוצבים מחדש בעולמות הזמן והמרחב. לעיתים, לאחר תקופות שירות חוזרות כאלה, או לאחר התנסות יוצאת דופן כלשהי, כדוגמת פעילות כמכוון שוכן של בן מתת שהתגשם בגוף, מכווננים יעילים אלו הופכים לאישיות בידי האב האוניברסאלי.

מכווננים בעלי אישיות הינם הוויות מסדר ייחודי בל-ישוער. במקור היה מעמדם קיומי קדם-אישיותי, והם רכשו התנסות באמצעות השתתפות בחייהם ובנתיבותיהם של בני התמותה הנמוכים של עולמות החומר. ומכיוון שמקור האישיות אשר הוענקה למכוונני המחשבה המנוסים הללו הינו במעיין השופע של הסעד האישי המתמשך של האב האוניברסאלי המעניק אישיות התנסותית ליצירי בריאתו, מכווננים בעלי אישיות אלו מסוגים כבני-אל מרקיעים, הסיווג הגבוה ביותר מכל סדרי הבנים הללו.

5. בני-תמותה של זמן ומרחב

בני התמותה מייצגים את החוליה האחרונה בשרשרת של אותן הוויות המכוונות בני האל. המגע האישי של הבן המקורי והנצחי עובר הלאה ומטה דרך סדרת התגלמיות אישיות בעלות מידת אלוהיות הולכת ומתמעטת ומידת אנושיות הולכת וגדלה, עד אשר סדרה זו מגיעה להוויה הדומה לכם עד מאוד, הוויה אשר תוכלו לראותה, לשמעה ואף לגעת בה. או אז אתם נעשים מודעים רוחנית לאמת הכבירה אשר אתם עשויים לתפוש באמונתכם – שאתם הינכם בניו של האל הנצחי!

ובאופן דומה מתקרבת הרוח המקורית והאינסופית, באמצעות סדרת סדרים ארוכה בעלי מידת אלוהיות הולכת ומתמעטת ומידת אנושיות הולכת וגדלה, קרוב יותר ויותר אל היצורים הנאבקים של העולמות, ומגיעה אל גבול ביטויה במלאכיות – אשר נבראתם נמוכים מהן אך במעט – ואשר שומרות ומנחות אתכם באופן אישי במסע החיים בנתיבתכם כבני-תמותה של הזמן.

האל האב איננו מנמיך עצמו, ואיננו יכול לעשות כן, על-מנת ליצור קשר אישי כה קרוב עם המספר האינסופי-כמעט של יצורים מרקיעים המצויים ברחבי יקום היקומים. ואולם האב איננו משולל קשר אישי עם יצוריו הנמוכים; אתם אינכם נעדרים נוכחות אלוהית. למרות שהאל האב איננו יכול להימצא עמכם באופן של התגשמות ישירה של האישיות, הוא מצוי בקרבכם והינו מעצמכם באמצעות זהות מכוונני המחשבה השוכנים, המשגוחים האלוהיים. וכך מגיע האב, המצוי במרחק הרב ביותר מכם באישיות וברוח, לקרבה המרבית אליכם במעגל האישיות ובנגיעת הרוח של ההתייחדות הפנימית עם נשמותיהם ממש של בניו ובנותיו בני התמותה.

ההזדהות עם הרוח מהווה את סוד הישרדות האישיות, והיא זו הקובעת את גורל ההרקה הרוחנית. ומכיוון שמכוונני המחשבה הינם הרוחות היחידות בעלות פוטנציאל של היתוך המזדהות עם האדם במהלך חייו בגוף, בני התמותה של הזמן והחלל מסוגים בעיקר בהתאם ליחסם למתנות

אלוהיות אלה, למשגוחי המסתורין השוכנים. וסיווג זה מתבצע כדלקמן:

1. בני-תמותה אשר בהם שוהה מכוונן באופן ארעי או התנסותי.

2. בני-תמותה מסוגים שאינם מותכי-מכוונן.

3. בני-תמותה בעלי פוטנציאל היתוך עם מכוונן.

סדרה מספר אחת – בני תמותה אשר בהם שוהה מכוונן באופן ארעי או התנסותי. בסדרה זו נעשה שימוש ארעי בכל פלנטה מתפתחת במהלך השלבים המוקדמים של כלל העולמות המיושבים, למעט אלו הנמנים עם הסדרה השנייה.

בני התמותה הנמנים עם סדרה מספר אחת מאכלסים את עולמות החלל במהלך העידנים המוקדמים יותר של התפתחות האנושות, והם ניחנים בסוגים הפרימיטיביים ביותר של דעת אנושית. בעולמות רבים כאורנטיה של העידן הטרומ-אדמי, מספרים גדולים של בני-אדם פרימיטיביים מן הסוגים הגבוהים והמתקדמים יותר משיגים יכולת הישרדות, אך הם נכשלים בהשגת היתוך עם המכוונן. במשך עידנים על-גבי עידנים, בטרם מעפיל האדם לרמה גבוהה יותר של רצון רוחני, שוכנים המכווננים בדעתם של יצורים נאבקים אלו במהלך חייהם הקצרים בגוף, וברגע שמתחילים המכווננים לשכון בקרבם של יצורים רצוניים אלו, מתחילות לפעול המלאכיות השומרות. אף שלבני התמותה הנמנים עם הסדרה הראשונה אין שומרות אישיות, יש להם שומרות קבוצתיות.

המכוונן ההתנסותי נותר עם האדם הפרימיטיבי לאורך כל חייו בגוף. המכווננים תורמים רבות להתקדמותו של האדם הפרימיטיבי, אך הם אינם מסוגלים ליצור איחודים של נצח עם בני-תמותה מעין אלו. הסעד הארעי של המכוונן תורם להשגת שני דברים: ראשית, המכווננים עצמם רוכשים ניסיון ממשי ורב-ערך של טיב האינטלקט האבולוציוני ושל אופן פעולתו, התנסות אשר ערכה לא-יסולא-בפז בהקשר של המגעים המאוחרים יותר בעולמות אחרים עם יצורים ברמת התפתחות גבוהה יותר. שנית, השגות הזמנית של המכוונן תורמת רבות להכנת נושאייהם בני התמותה לאפשרות עתידית שיתכו עם הרוח. כלל הנשמות מבקשות-האל מסוג זה משיגות חיי-נצח באמצעות החיבוק הרוחני של רוח האם של היקום המקומי, ובכך הופכות לבנות-תמותה מרקיעות במסגרת תכנית היקום המקומי. אנשים רבים מאורנטיה של טרום העידן האדמי קודמו באופן הזה אל העולמות העליונים של שטניה.

האלים אשר ציוו כי בן התמותה יטפס מעלה אל רמות גבוהות יותר של אינטלקט רוחני, דרך עידנים ממושכים ורצופי מבחנים וקשיים התפתחותיים, מתחשבים במעמדו ובצרכיו של בן התמותה בכל שלב ושלב של הטיפוס; ולעולם הם הינם הוגנים וצודקים כלפיו באופן אלוהי, ואפילו גומלים לו חסד רווי-קסם בעת משפטייהם הסופיים של בני-תמותה נאבקים אלו של הימים המוקדמים של הגזעים המתפתחים.

סדרה מספר שתיים – בני-תמותה מסוגים שאינם מותכי-מכוונן. אלו הינם סוגים מיוחדים של בני-אדם אשר אינם מסוגלים להגיע לאיחוד של נצח עם מכוונניהם השוכנים. הסיווג המבחין בין בני-תמותה בעלי מוח אחד, לבין בעלי שניים או שלושה מוחות, איננו מהווה גורם המשפיע על ההיתוך עם מכוונן; כלל בני התמותה הללו דומים אלו לאלו, ואולם בני-תמותה מן הסוגים אשר אינם-מותכי-מכוונן מהווים סדר שונה לחלוטין – ומותאם באופן ניכר – של יצורים רצוניים. רבים מן הלא-נושמים משתייכים לסדרה זו, וכן קיימות קבוצות רבות אחרות אשר על-פי-רוב אינן מותכות עם מכוונן.

בדומה לסדרה מספר אחת, כל חבר בקבוצה זו נהנה מן הסעד של מכוונן יחיד למשך כל תקופת חייו בגוף. במהלך החיים הזמניים, מכווננים אלו עושים בעבור נושאייהם הארעיים את כל אשר נעשה בעולמות אחרים בעבור בני-תמותה הניחנים בפוטנציאל היתוך. לעיתים מזומנות שוכנים בבני התמותה מן הסדרה השנייה מכווננים בתוליים, ואילו הקשר של בני-תמותה מן הסוגים הגבוהים יותר מתקיים בעזרתם של משגוחים מומחים ומנוסים.

במסגרת תוכנית ההרקעה לרוממות היצורים ממקור חייתי, נהנים היצורים הללו מאותו שירות מסור שמעניקים בני האל לבני-תמותה מהסוג המצוי באורנטיה. שיתוף הפעולה השרפי עם המכווננים בפלנטות אשר אין בהן היתוך מסופק באופן מלא וזהה לזה המסופק לעולמות בעלי פוטנציאל ההיתוך; שומרות הגורל סועדות בספירות האלה ממש כאורנטיה, ופועלות באופן דומה במהלך ההישרדות של בן התמותה, בעת שהנשמה השורדת הופכת למותכת-רוח.

כאשר תתקלו בעולמות העליונים בבני-תמותה אלו אשר עברו התאמה, לא תיתקלו בכל קושי שהוא לתקשר עימם. הם דוברים שם את אותה שפת מערכת, אם כי באמצעות טכניקה מותאמת. הוויות אלה זהות לסדר חיי היצורים הברואים שלכם בכל הנוגע למופעי הרוח והאישיות, והן נבדלות אך במאפיינים פיזיים מסוימים ובעובדה שהן אינן יכולות להיות מותכות עם מכוונן.

אין ביכולתי להשיב על השאלה מדוע סוג זה של יצורים לעולם אינו יכול להיות מותך עם מכוונני האב האוניברסאלי. אחדים מאיתנו נוטים להאמין כי נשאי החיים, במאמציהם ליצור הוויות המסוגלות להתקיים בתנאי-סביבה פלנטאריים יוצאי-דופן, ניצבים מול הצורך לערוך התאמות כה קיצוניות בתוכנית החיים התבוניים והרצוניים ביקום, עד שמטבע הדברים איחוד-של-קבע עם המכווננים הופך בלתי-אפשרי. לעיתים מזומנות שאלנו: האם זוהי תוצאה מכוונת או בלתי-מכוונת של תוכנית ההרקעה? ואולם, את התשובה לכך לא מצאנו.

סדרה מספר שלוש – בני-תמותה בעלי פוטנציאל היתוך עם מכוונ. בדומה לגזעים של אורנטיה, מוצאם של כל בני התמותה המותכים עם האב הינו מן החי. ואלו כוללים את טיפוס בני התמותה בעלי פוטנציאל ההיתוך עם מכוונ אשר להם מוח אחד, שניים או שלושה. בני אורנטיה משתייכים לסוג הביניים בעל שני המוחות, אשר עולה במובנים רבים, מן הבחינה האנושית, על הקבוצות בעלות המוח הבודד, אך מוגבל באופן מובחן בהשוואה לסדרים בעלי שלושת המוחות. ההבדל בין שלושת הסוגים הללו של מתת מוח-פיזי אינו מהווה גורם המשפיע על מתת המכוונ, על השירות השרפי, או על כל תחום אחר של סעד הרוח. ההבדלים האינטלקטואליים והרוחניים בין שלושת טיפוס המוח מאפיינים יחידים, אשר אחרת הינם דומים ביותר במתת הדעת ובפוטנציאל הרוחני; הבדלים אלו הינם גדולים ביותר בעת החיים הארעיים, והם נוטים ללכת ולהתמעט עם חציית העולמות העליונים בזה אחר זה. החל ממטה המערכת ואילך, ההתקדמות של שלושת הטיפוסים הללו הינה זהה, ואף ייעודם הסופי בפרדים הינו זהה.

הסדרות הבלתי-נספרות. תיאורים אלו אינם יכולים להקיף את כלל הוריאציות המרתקות המצויות בעולמות האבולוציוניים. אתם יודעים שאחד מכל עשרה עולמות מהווה פלנטה עשירית, או פלנטה ניסויית, ואולם אינכם יודעים דבר על אודות יתר המשתנים הקובעים את מצעד הספירות האבולוציוניות. קיימים הבדלים רבים מכדי שנוכל לתארם, אפילו בין סדרי היצורים החיים שהתגלו, כמו שקיימים גם הבדלים בין פלנטות מאותה קבוצה, ואולם מסמך זה מבהיר את ההבדלים המהותיים בהקשר של נתיבת ההרקעה. ונתיבת ההרקעה הינה הגורם החשוב ביותר בכל שיקול של בני התמותה של הזמן והמרחב.

ובאשר לסיכויי ההישרדות של בן התמותה, הבה נבהיר אחת ולתמיד: כל נשמה, בכל שלבי קיומה כבת-תמותה, תשרוד, ובלבד שתפגין נכונות לשתף פעולה עם המכוונ השוכן בה ושתציג רצון למצוא את האל ולהשיג מושלמות אלוהית, ויהיו רצונות אלו אפילו בבחינת הבהוב ראשוני וחיוור של ההבנה הפרימיטיבית של אותו "אור אמיתי המאיר לכל אדם אשר בא אל העולם".

6. בני האמונה של האל

הגזעים של בני התמותה מייצגים את הסדר הנמוך ביותר של בריאה תבונית ואישית. אתם, בני התמותה, נאהבים באופן אלוהי, וכל אחד מכם רשאי לבחור לקבל את הייעוד הוודאי של התנסות רבת-הוד, אך עדיין אינכם מספיק אלוהי מטבעכם; אתם הינכם בני-תמותה לחלוטין. ותוכרו כבנים מרקיעים ברגע שבו יתרחש ההיתוך, ואולם, בטרם התרחשות ההתמזגות הסופית של נשמת בן התמותה השורדת עם סוג כלשהו של רוח נצחית ואלמותית, מעמדם של בני התמותה של הזמן והמרחב הינו של בני אמונה.

עובדה נשגבת וכבדת משקל היא שיצורים חומריים כה נמוכים כבני האדם של אורנטיה הינם בני האל, בני האמונה של הגבוה ביותר. "וראו מה רבה אהבת האב אשר השפיע עלינו, עד אשר ניקרא אנו בני האלוהים". "המקבלים אותו בשמו, נתן עוז למו לראות כי בנים המה לאלוהים". ואף כי "טרם נגלה הדבר אשר תהיו", אפילו אז אתם "הינכם בני האלוהים באמונתכם"; "הן לא קיבלתם רוח עבדות לשוב ולירוא בה, כי אם את רוח משפט הבנים, אשר מעמו קוראים אתם 'אבא, אבינו'". ואמר הנביא אשר מקדם בשמו של האל הנצחי: "ונתתי להם בביתי יד ושם – הן טוב מבנים; שם-עולם נתתי להם, שם אשר לא ייכרת". "ויען כי בנים אתם, ושלה האלוהים את רוח פנו בלבבכם".

כלל העולמות האבולוציוניים אשר בהם שוכנים בני-תמותה מעניקים מחסה לבני האמונה הללו של האל, בנים של חסד ושל רחמים, הוויות בנות-תמותה המשתייכות למשפחה האלוהית ועל-כן מכוונות בני האל. בני התמותה באורנטיה רשאים להחשיב עצמם כבני האל משום ש:

1. אתם הינכם בנים של הבטחה רוחנית, בני אמונה; וקיבלתם עליכם את מעמד היותכם בנים. אתם מאמינים באמיתות העובדה של היותכם בנים, וכך הופכת עובדת היותכם בנים מעם האל אמיתית לנצח.
2. בן בורא של האל הפך לאחד מכם; ולאמיתו של דבר, הוא הינו אחיכם הבכור; ואם פרוח תהיו באמת אחים קרובים למשיח, למיכאל המנצח, כי אז תהיו חייבים להיות גם בניו ברוח של אותו אב אשר לכם ולו – הוא האב האוניברסאלי של הכול.
3. אתם הנכם בנים משום שרוח של בן ניגרה עליכם, והיא ניתנה לכל גזעי אורנטיה בחופשיות ובוודאות. רוח זו לעולם מושכת אתכם אל עבר הבן האלוהי, שהוא הינו מקורה, ואל עבר אב פרדיס, אשר הינו המקור של אותו בן אלוהי.
4. מתוך רצונו החופשי האלוהי נתן לכם האב האוניברסאלי את אישיותכם כיצורים. הוענקה לכם מנה מתוך אותה ספונטאניות אלוהית של פעולת רצון-חופשי שאותה חולק האל עם כל אלו העשויים להפוך לבניו.
5. בקרבכם שוכן רסיס של האב האוניברסאלי, ולפיכך אתם קשורים במישרין אל האב האלוהי של כל בני האל.

7. בני-תמותה מותכי-אב

משלוח המכווננים, עובדתם היותם שוכנים, הינו אכן אחד מן המסתורין הבלתי-נתפשים של האל האב. רסיסים אלו מן הטבע האלוהי של האב האוניברסאלי נושאים עימם את פוטנציאל האלמוות בעבור היצור. המכווננים הינם רוחות אלמותיות, והאיחוד עימם מעניק חיי נצח לנשמת בן התמותה המותך.

הגזעים שלכם, גזעי בני-תמותה שורדים, משתייכים לקבוצה זו של בנים מרקיעים של האל. כעת הינכם בנים פלנטאריים, יצורים אבולוציוניים אשר נוצרו מן השתל של נשאי החיים, ואשר הותאמו על-ידי עירו-חיים אדמי, ועדיין אתם בקושי מהווים בנים מרקיעים; ואולם, אתם באמת בנים בעלי פוטנציאל הרקעה – ואפילו לגבהים הרמים ביותר של הדר ושל הישג אלוהי – ואת המעמד הרוחני הזה של בנים מרקיעים תוכלו להשיג באמצעות האמונה והבחירה מתוך רצון-חופשי לשותף פעולה עם הפעילויות מכוונות-הרוח של המכוון השוכן. משתותכו לבסוף עם המכווננים שלכם לנצח, כאשר שניכם תהפכו לאחד, כפי שבמיכאל המשיח בן האל ובן האדם הינם אחד, או אז תהפכו למעשה לבנים המרקיעים של האל.

הפרטים על אודות נתיבת המכוון של הסעד השוכן בפלנטת מבחן אבולוציונית אינם חלק ממישמת; עיבודה של אמת כבירה זו מקיפה את מלוא נתיבתכם. אני כולל אזכור של פעילויות מסוימות של המכוון על-מנת לספק הצגה מלאה הנוגעת לבני התמותה מותכי-האב. רסיסים שוכנים אלו של האל מצויים עם סדר הווייתכם למן הימים המוקדמים של קיומכם הפיזי, במשך כל נתיבתכם בנבאדון ובאורונטון, ודרך האוונה עד לפרדים עצמה. ומשם ואילך, במסגרת ההרפתקה הנצחית, אותו מכוון ממש הינו אחד עמכם ושלכם.

אלו הם בני התמותה אשר עליהם ציווה האב האוניברסאלי, "היו מושלמים אתם, כשם שאנוכי מושלם הנני". האב העניק לכם מעצמו, שם מרוחו שלו בקרבכם; ומשום כך דורש הוא מכם מושלמות מרבית. הסיפור על אודות הרקעת בן האדם, מן הספירות של בני התמותה של הזמן אל המחזות האלוהיים של הנצח, מהווה סקירה מסקרנת אשר איננה כלולה במסגרת משימתי, ואולם, ראוי שהרפתקה נשגבת זו תהא לימודו העילאי של האדם בן התמותה.

היתוך עם רסיס של האב האוניברסאלי שקול למתן תוקף אלוהי להישג העתידי הסופי של פרדים, ובני-תמותה מותכי-מכוון שכאלה הינם הסוג היחיד של בני-אדם אשר חוצים כולם את מעגלי האוונה ומוצאים את האל בפרדים. נתיבת השירות ביקום פתוחה לרווחה בפני בן-תמותה מותך-מכוון. איזה כבוד של ייעוד ואיזה הדר של הישג ממתנים לכל אחת ואחד מכם! האם אתם מעריכים כראוי את שנעשה בעבורכם? האם אתם תופשים את גדולת גבהי ההישג הנצחי הפרושה לפניכם? – וזאת אפילו בעודכם גוררים את רגליכם בדרך החיים הנמוכה, הדרך המכונה "עמק הבכא"?

8. בני-תמותה מותכי-בן

בעוד שלמעשה כלל בני התמותה השורדים מותכים עם מכוונניהם באחד מן העולמות העליונים, או מייד עם הגיעם לספירות המורונטיות הגבוהות יותר, קיימים מקרים מסוימים של היתוך מעוכב, ואחדים מבני התמותה אינם חווים את הוודאות הסופית הזו של ההישרדות עד להגיעם לעולמות הלימוד האחרונים של מטה היקום; ואחדים מן המועמדים בני התמותה הללו לחיי-נצח נכשלים לחלוטין בהשגת היתוך הזהות עם מכוונניהם הנאמנים.

בני-תמותה שכאלו הוכרו בידי רשויות השיפוט כראויים לשרוד, ואפילו מכוונניהם, בעצם חזרתם מדיווינגטון, הסכימו להרקעתם אל העולמות העליונים. הוויות שכאלה הרקיעו דרך מערכת, קונסטלציה ועולמות הלימוד של מעגל סאלוינגטון; והם נהנו מ"שבעים פעמים שבע" של הזדמנויות להיתוך, ועדיין לא היו מסוגלים להשיג אחדות עם מכוונניהם.

כאשר מתברר שקושי מסוים בסנכרון מונע היתוך עם האב, מתכנסים בוררי ההישרדות של הבן הבורא. ומשכית-דין זה של בדיקה, המקודש בנוכחות נציג אישי של עתיקי היום, קובע לבסוף כי אין בן התמותה המרקיע אשם בכל סיבה ניתנת לגילוי אשר בעטיה נכשל ההיתוך, הם מעידים על כך ברישומי היקום המקומי ושולחים כנדרש ממצא זה אל עתיקי היום. או אז חוזר המכוון השוכן לדיווינגטון לשם קבלת אישור המשגוחים בעלי-האישיות, ועם עזיבתו מותך מייד בן התמותה המורונטי עם מתנה יחידנית מרוחו של הבן הבורא.

ממש כשם שבני התמותה מותכי-הרוח חולקים את הספירות המורונטיות של נבאדון, כך חולקים יצורים מותכי-בן אלו את שירותי אורונטון עם אחיהם מותכי-המכוון הנוסעים פנימה אל עבר אי פרדים המרוחק. הם הינם אחיכם באמת ובתמים, ואתם תיהנו הנאה מרובה מחברתם בעודכם עוברים דרך עולמות האימון של יקום-העל.

בני התמותה מותכי-הבן אינם מהווים קבוצה גדולה, וקיימים פחות ממיליון מהם ביקום-העל של אורונטון. מלבד ייעוד של מגורים בפרדים, הם שווים בכל אופן אחר לעמיתיהם מותכי-המכוון. הם נוסעים לפרדים לעיתים תכופות בשליחות יקום-העל, אך לרוב הם אינם גרים שם באופן קבוע, משום שכקבוצה הם מוגבלים לגבולות יקום העל הילידי שלהם.

9. בני-תמותה מותכי-רוח

בני-תמותה מותכי-רוח מרקיעים אינם מהווים אישיות של המקור השלישי; הם נכללים במעגל האישיות של האב, ואולם הם הותכו עם חלקים יחידניים של רוח קודמת-לדעת של המקור והמרכז השלישי. היתוך שכזה עם רוח אינו מתרחש אף-פעם במהלך תקופת החיים הטבעית; הוא מתרחש אך ורק בעת התעוררות בן התמותה בקיום המורונטי בעולמות העליונים. אין כל חפיפה בחוויית ההיתוך; היצור הרצוני מותך עם הרוח, עם הבן, או עם האב. אלו אשר מותכים עם המכוון או עם האב לעולם אינם מותכים עם הרוח או עם הבן.

העובדה שסוגים אלו של בני-תמותה אינם מועמדים להיתוך עם מכוונן אינה מונעת מן המכווננים מלשכון בהם במשך תקופת חייהם בגוף בשר ודם. מכווננים אכן פועלים בדעתן של הוויות שכאלה במשך תקופת חייהם החומריים, אך הם אינם הופכים לאחד-לנצח עם הנשמות תלמידותיהם. במהלך השנה הזמנית הזו בונים המכווננים ביעילות את אותה בת-זוג לרוח מטבע בן-תמותה – הנשמה – בדומה למה שהם עושים במועמדים להיתוך עם מכוונן. עד לרגע המוות בן התמותה, עבודת המכווננים זהה לחלוטין לפעולתם בקרב הגזעים שלכם, ואולם עם התמוססות המוות, המכווננים עוזבים לנצח את המועמדים הללו להיתוך-עם-הרוח, וממשיכים ישירות לדיווינגטון, מטה כל המשגוחים האלוהיים, ושם הם ממתינים למשימות החדשות של סדרם.

כאשר שורדים נמים שכאלו מקבלים את אישיותם מחדש בעולמות העליונים, מקומו של המכוונן שעזב נתפש על-ידי חלק יחידי מרוח הסועדת האלוהית, נציגתה של הרוח האנסופית ביקום המקומי הנידון. עירוני-רוחי זה גורם ליצורים השורדים הללו להפוך לבני-תמותה מותכי-רוח. הוויות אלה שקולות לכם לחלוטין בהיבטי הדעת והרוח; הן אכן הינן בנות-זמנכם, והן חולקות את הספירות העליונות והמורונטיות במשותף עם סדר מועמדי ההיתוך שלכם ועם אלו אשר נועדו להיות מותכי-הבן.

קיים אופן ייחודי אחד שבו נבדלים בני-תמותה מותכי-רוח מאחיהם המרקיעים: זיכרון התנסותם האנושית כבני-תמותה בעולמות החומר אשר מהם הגיעו שורד את מות הבשר, הואיל והמכוונן השוכן רכש לעצמו עותק רוח, או תרשומת, של אותם מאורעות בחיי האדם אשר להם נודעה חשיבות רוחנית. ואולם, בקרב בני-תמותה מותכי-רוח לא קיים מנגנון שכזה, אשר באמצעותו עשוי הזיכרון האנושי להמשיך ולהתקיים. תרשומות הזיכרון של המכוונן הינן שרירות וקיימות, ואולם רכישות אלה מהוות נכסים התנסותיים של המכווננים אשר עזבו, ואינן עומדות עוד לרשות היצורים אשר בהם שכנו בעבר, אלו המתעוררים באולמות תחיית-המתים אשר בספירות המורונטיות של נבאדון כאילו היו הוויות ברואות חדשות, יצורים שאינם נושאים מודעות על קיום קודם.

ילדים כאלה של היקום המקומי מסוגלים להחזיר לעצמם חלק גדול מן הזיכרון של התנסותם האנושית הקודמת, בשעה שזה מסופר להם מחדש בידי השרפים והכרובים העמיתים, ובאמצעות היועצות ברישומים של נתיבתם כבני-תמותה, אשר תויקו בידי המלאכיות הרשמיות. ואת זאת הם יכולים לעשות בביטחון מלא משום שהנשמה השורדת, אשר מקורה בהתנסות בחיים חומריים ובני-תמותה, אף שאינה ניחנת בכל זיכרון שהוא של מאורעות החיים האנושיים, כן מצוידת ביכולת שירית להכיר ולהגיב למאורעות בלתי-זכורים אלו של התנסות העבר.

כאשר מסופרים לבן-תמותה מותך-רוח אירועי התנסות העבר הנשכחים, מתקיימת בנשמת (זהות) שורד שכזה תגובה מיידית של הכרה התנסותית, אשר מעניקה בו-ברגע למאורע המסופר ניחוח רגשי של מציאות ואיכות אינטלקטואלית של עובדותיות; ותגובה כפולה זו מכוננת בנייה מחדש, הכרה ומתן תוקף להיבט בלתי-זכור של ההתנסות האנושית.

אפילו בעבור מועמדים להיתוך-עם-מכוונן, רק אותן התנסויות אנושיות אשר היו בעלות ערך רוחני שמורות בבעלותם המשותפת של בן התמותה השורד ושל המכוונן החוזר, ולפיכך הן חוזרות מיידית לזיכרון לאחר הישרדותו של בן התמותה. באשר לכל אותם מאורעות אשר לא היו בעלי משמעות רוחנית, אפילו אלו המותכים-עם-מכוונן נדרשים להסתמך על תכונתה של הנשמה השורדת להכרה ולתגובה. ומכיוון שמאורע אחד עשוי להיות בעל משמעות רוחנית לבן-תמותה אחד ולא לאחר, מתאפשר לקבוצה של מרקיעים בני אותו הזמן ומאותה הפלנטה, לאגד יחדיו את זיכרונותיהם שנשמרו-על-ידי-המכוונן וכך לשחזר כל התנסות משותפת אשר נודע לה ערך רוחני בחייו של אחד מהם.

בעוד שהיננו מבינים די טוב טכניקות כאלה של שחזור הזיכרון, איננו תופשים את טכניקת ההכרה של האישיות. אישיות אשר חברו בעבר זו לזו מגיבות הדדית באופן עצמאי יחסית מפעולת הזיכרון, וזאת על-אף שהזיכרון עצמו והטכניקות המשמשות לשחזורו נחוצות על-מנת להעניק לתגובה הדדית כזו של האישיות את מלוא עוצמת ההכרה.

שורד מותך-רוח גם מסוגל ללמוד רבות על החיים אשר חי בגוף, באמצעות ביקור חוזר בעולם שבו נולד בעידן הפלנטארי העוקב לעידן שבו חי. ילדים כאלו של היתוך-עם-רוח עשויים ליהנות מהזדמנויות אלה של חקירת נתיבותיהם כבני-אדם, משום שבאופן כללי הם תחומים לשרת בגבולות היקום המקומי. הם אינם חולקים את היעוד הגבוה והמרומם שלכם בסגל הספיונות של פרדיס; רק בני-תמותה מותכי-מכוונן והוויות מרקיעות אחרות אשר אומצו במיוחד מוכנסים לשורות של אלו הממתינים להרפתקת הנצח. בני-תמותה מותכי-רוח הינם האזרחים הקבועים של היקומים המקומיים; הם עשויים לשאוף לייעוד בפרדיס, ואולם הם אינם יכולים להיות בטוחים בו. בנבאדון, ביתם היקומי מצוי בקבוצה השמינית של העולמות המקיפים את סאלווינגטון, עולם יעד-שמימי אשר טיבו ומיקומו דומים במידה רבה למה שמדמיינות המסורות הפלנטאריות של אורנטיה.

10. גורלות המרקיעים

באופן כללי, בני-תמותה מותכי-רוח מוגבלים לגבולותיו של יקום מקומי; שורדים מותכי-בן מוגבלים ליקום-על; בני-תמותה מותכי-מכוונן נועדו לחדור את יקום היקומים. הרוחות המותכות עם בני-תמותה מרקיעות לעולם לרמה שמהן באו; ישויות-רוח כאלה שבות בוודאות לספירת המקור הקדמון.

בני-תמותה מותכי-רוח הינם של היקום המקומי; ברגיל הם אינם מרקיעים אל מעבר לתחומי עולמם הילידי, אל מעבר לגבולות טווח החלל של הרוח המחדרת אותם. באופן דומה, מרקיעים מותכי-בן עולים אל מקור מתת הרוח, זאת הואיל וממש כשם שרוח האמת של בן בורא מתמקדת בסועדת האלוהית הנלווית, כך מיושמת "רוח ההיתוך" שלו ברוחות המחזירותיות של היקומים הגבוהים יותר. ייתכן שקשה להסביר יחסי רוח אלו

שבין הרמות של האל בעל שבעת ההיבטים ביקום המקומי וביקום העל, אך לא קשה להבחין בהם, משום שהם מתגלים בבירור באותן ילדות של הרוחות המחזירות – הקולות הסקוראפיים של הבנים הבוראים. מכונן המחשבה, אשר מגיע מאב פרדיס, אינו נח עד אשר בן התמותה עומד פנים אל פנים אל מול האל הנצחי.

המשתנה המסתורי בטכניקת החיבור, אשר בעטיו בן-תמותה איננו מותך או איננו יכול להיות מותך לנצח עם מכונן המחשבה השוכן, עשוי להיפתר כגורם המצביע על פגם בתוכנית ההרקעה; באופן שטחי, ההיתוך של בן עם רוח דומה לפיצוי על כשלים בלתי-מוסברים בפרט כזה או אחר של תוכנית השגת-פרדיס; ואולם, כלל המסקנות האלה בטעות יסודן; לימודנו כי כל ההתרחשויות האלה קורות מתוך ציות לחוקים המבוססים של שליטיו העליונים של היקום.

ניתחנו את הבעיה הזו והגענו למסקנה שאינה נתונה בספק שהעברת כלל בני התמותה לייעוד סופי בפרדיס תהא בלתי-הוגנת כלפי יקומי הזמן-מרחב, זאת לאור העובדה שחצרותיהם של הבנים הבוראים ושל עתיקי היום היו תלויים אז לחלוטין בשירותי אלו אשר מצויים במעבר למחזות גבוהים יותר. ודומה כי מן הראוי שממשלות היקום המקומי ויקום-העל תקבלנה כל אחת קבוצה קבועה של אזרחים מרקיעים; וכן מן הראוי שתפקודי מנהלות אלה יועשרו באמצעות המאמצים של קבוצות מסוימות של בני-תמותה מהוללים בעלי מעמד של קבע, אשר חבריהן יהיו המשלימים ההתפתחותיים של האפנדונטרים ושל הסוסאטנים. כעת נראה די בבירור שתוכנית ההרקעה הנוכחית מספקת באופן הולם למנהלות הזמן-מרחב קבוצות כאלה בדיוק של יצורים מרקיעים; ופעמים רבות תמהנו: האם כל זה מייצג חלק מכונן מתוכניתם החכמה-בכל של אדריכלי יקום האב, אשר נועדה לספק לבנים הבוראים ולעתיקי היום אוכלוסיית מרקיעים קבועה, סדרי אזרחות מפותחים אשר יהפכו כשירים יותר ויותר לשם קידום ענייני עולמות אלו בעידנים היקומיים העתידיים לבוא?

העובדה שייעודם של בני התמותה משתנה כך איננה מוכיחה בהכרח, בצורה כזו או אחרת, שהאחד הינו גדול או קטן מן האחר, אלא רק שיש ביניהם הבדל. בפני בני-תמותה מותכי-מכונן אכן פרושה בעתיד הנצח נתיבה כבירה ומפלאה כסופיונים, ואולם, אין משתמע מכך כי הם מועדפים על-פני אחיהם. אין שום העדפות – ושום דבר איננו שרירותי – בפעולת הברירה של התוכנית האלוהית להישרדות בני התמותה.

בעוד שבפני שהסופיונים מותכי-המכונן נהנים מהזדמנויות השירות הנרחבות מכולם, עצם השגת ההישג הזה סוגרת בפניהם באופן אוטומטי את הסיכוי להשתתף במאבק – הנפרש על-פני עידנים – של יקום מסוים או של יקום-על כלשהו, וזאת מן התקופות המוקדמות יותר והמבוססות-פחות ועד לעידנים המאוחרים יותר והמבוססים של הישג מושלמות יחסי. הסופיונים רוכשים התנסות נהדרת ורחבת-יריעה של שירות ארעי בכל שבעת המגזרים של היקום המקומי, ואולם, על-פי-רוב הם אינם רוכשים את אותו ידע אינטימי על אודות יקום מסוים אחד, ידע אשר כבר כעת מאפיין את מותכי-הרוח הוותיקים שבסגל ההשלמה של נבאדון. יחידים אלו נהנים מההזדמנות להיות עדים למצעד ההרקעה של העידנים הפלנטאריים, כפי שאלו נפרשים אחד אחד בעשרה מיליון עולמות מיושבים. ובעת השירות המסור של אזרחי היקום המקומי הללו, מתווספת התנסות על-גבי התנסות עד אשר מלאות הזמן מבשילה את אותה איכות גבוהה של תבונה הנוצרת הודות להתנסות ממוקדת – תבונה בעלת סמכות – ודבר זה כשלעצמו מהווה גורם חיוני בהתייצבותו של כל יקום מקומי.

וכפי שקורה בעבור מותכי הרוח, כך גם מתרחש בעבור אותם בני-תמותה מותכי-בן אשר השיגו מעמד של משכן קבע באוורסה. כמה מן ההוויות האלה מגיעות מן העידנים המוקדמים ביותר של אורוונטון, והן מייצגות גוף ההולך ומצטבר באיטיות של תבונת התבוננות-מעמיקה, אשר תורם תרומות מתעצמות-לעולם של שירות לרווחת יקום העל השביעי ולהתייצבותו בסופו של דבר.

אין אנו יודעים מהו הייעוד הסופי של סדרים נייחים אלו של אזרחי היקום המקומי ויקום העל, אך אפשרי ביותר כי – בשעה שסופיוני-פרדיס יהיו את חוד-החנית בהרחבת גבולות האלוהיות במערכות הפלנטאריות של רמת החלל החיצון הראשונה – אחיהם מותכי-הרוח ומותכי-הבן למאבק ההרקעה האבולוציוני ימשיכו לתרום תרומה אשר תתקבל בברכה לתחזוקת שיווי המשקל ההתנסותי של יקומי העל אשר הפכו מושלמים, בעודם עומדים הכן לקבלת זרם עולי-הרגל הנכנס לפרדיס, ואשר עשוי, באותו יום רחוק, לשטוף פנימה דרך אורוונטון ודרך הבריאות האחרות שלה כמבול עצום של חיפוש-רוח שיגיע מגלקסיות החלל החיצון האלה, אשר כעת אינן ממופות ואינן מיושבות.

בעוד שרוב מותכי-הרוח משרתים דרך קבע כאזרחי היקום המקומי, לא כולם עושים כן. אם שלב כזה או אחר של הסעד שלהם ביקום דורש את נוכחותם האישית ביקום העל, אזי מתבצעות בקרב אזרחים אלו התמרות כאלה של הוויה אשר תאפשרנה להם להרקיע ליקום הגבוה יותר; ועם הגעתם של השומרים השמימיים ובידם הנחיות להציג בני-תמותה מותכי-רוח שכאלו בחצרות עתיקי היום, הם מרקיעים כאמור, ואינם שבים לעולם. הם הופכים להיות משרתי יקום העל, ומשמשים דרך קבע כעוזריהם של השומרים השמימיים, למעט הבודדים מתוכם אשר מזומנים בתורם לשירות בפרדיס ובהאוונה.

בדומה לאחיהם מותכי-הרוח, מותכי הבן אינם חוצים את האוונה ואף אינם מגיעים לפרדיס, אלא אם כן עברו קודם התמרות מסוימות של שינוי. מסיבות טובות ומספקות, שינויים כאלו בוצעו בשורדים מותכי-בן מסוימים, והוויות אלה תמצאנה פה ושם בשבעת מעגלי היקום המרכזי. וכך מספרים מסוימים, הן של בני-תמותה מותכי-בן והן של בני-תמותה מותכי-רוח, אכן מרקיעים בפועל לפרדיס, ואכן משיגים מטרה אשר במובנים רבים הינה שקולה לזו הממתנה לבני התמותה מותכי-האב.

בני-תמותה מותכי-אב הינם סופיונים בפוטנציה; ייעודם הוא האב האוניברסאלי, ואותו הם אכן משיגים. ואולם, במסגרת עידן היקום הנוכחי, הסופיונים, כשלעצמם, עדיין אינם בחזקת משיגי ייעוד. הם נותרים יצורים בלתי-שלמים – רוחות מדרגה שישית – ולפיכך הם בלתי-פעילים במחזות האבולוציוניים בעלי מעמד של קדם-אור-וחיים.

משסופיון בן-תמותה מאומץ בידי השילוש – קרי הופך לבן ששולש, כדוגמת שליח רב-עוצמה – או אז משיג אותו סופיון ייעוד, לכל הפחות למשך העידן הנוכחי של היקום. שליחים רבי-עוצמה וחבריהם עשויים שלא להיות רוחות מדרגה שביעית במובן המדויק, ואולם, בנוסף לדברים אחרים, מעניק להם האימוץ של השילוש את כל אשר סופיון ישיג אי-פעם כרוח מדרגה שביעית. לאחר שבני-תמותה מותכי-בן או מותכי-רוח משולשים, הם עוברים דרך התנסות פרדיס יחד עם המרקיעים מותכי-המכוונן, אשר להם הם זהים אז בכל העניינים הנוגעים לניהול יקום-על. בני בחירה או בני הישג אלו ששולשו הינם, לכל הפחות לעת עתה, יצורים שלמים, בניגוד לסופיונים, אשר בעת הנוכחית הינם יצורים בלתי-שלמים.

וכך, בסיכומו של דבר, לא יהא זה ראוי כלל להשתמש במילים "נעלה יותר" או "פחות" בעת שמשווים בין ייעודי סדרי הבנים המרקיעים. כל בן אל שכזה חולק את אבהותו של האל, והאל אוהב באותו אופן את כל בניו-יצוריו; הוא אינו נושא פנים כלפי ייעודי ההרקעה יותר מאשר כלפי היצורים העשויים להגיע לייעודים שכאלו. האב אוהב כל אחד מבניו, וחיבה זו אינה פחות אמיתית, קדושה, אלוהית, בלתי-מוגבלת, נצחית וייחודית – אהבה אשר ניתנת לבן הזה ולבן ההוא, באופן יחידני, אישי ובלעדי. ואהבה שכזו מאפילה לחלוטין על כל העובדות האחרות. היות בנים הינו היחס העילאי שבין היצור לבורא.

כבני-תמותה, יכולים אתם להכיר כעת את מקומכם במשפחת הבנים האלוהיים, ולהתחיל לחוש בחובה לאפשר לעצמכם ליהנות מן היתרונות שהוענקו לכם בחופשיות כה רבה במסגרת ועל-ידי תוכנית פרדיס להישרדות בן התמותה, תוכנית אשר הורחבה והוארה באמצעות ניסיון חייו של בן של מתת. כל אפשרות וכל כוח ספקו לכם על-מנת להבטיח כי לבסוף תשיגו את ייעוד המושלמות האלוהית בפרדיס.

[הוצג על-ידי שליח רב-עוצמה המסופח זמנית לסגל של גבריאל מסאלוינגטון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 41

היבטים פיזיים של היקום המקומי

תופעת החלל האופיינית אשר מבחינה כל בריאה מקומית מכל יתר האחרות הינה נוכחות הרוח היצירתית. נוכחות החלל של הסועדת האלוהית מסאלווינגטון מחדרת בוודאות את כלל נבאדון, ונוכחות שכזו מסתיימת, באותה וודאות, בגבולותיו החיצוניים של היקום המקומי שלנו. מה שמחדרת רוח האם של היקום המקומי שלנו הינו נבאדון; כל מה שמשתרע מעבר לנוכחות החלל שלה מצוי מחוץ לנבאדון, ומהווה את מרחבי החלל אשר מחוץ-לנבאדון ביקום העל של אורוונטון – קרי יקומים מקומיים אחרים.

בעוד שהארגון המנהלי של היקום המקיף מתאפיין בהבחנה חדה וברורה בין ממשלות היקום המרכזי, ממשלות יקומי העל וממשלות היקומים המקומיים, ובעוד שהבחנות אלה הינן מקבילות מבחינה אסטרונומית בהפרדת החלל של האוונה ושל שבעת יקומי העל, אין קיימים קווי תחימה פיזיים ברורים שכאלו המבדילים בין הבריאות המקומיות. ואף-על-פי שהמגזרים הראשיים והמשניים מובחנים בבירור (בעינינו), עדיין לא ניתן להבחין בנקל בגבולות הפיזיים של היקומים המקומיים. הסיבה לכך הינה שהבריאות המקומיות האלה מאורגנות מבחינה מנהלית בהתאם לעקרונות יצירתיים מסוימים הקובעים את החלוקה של כלל מטען האנרגיה של יקום-על, בעוד שמקורם של מרכיביהם הפיזיים, ספירות החלל – שמשות, איים כהים, פלנטות וכולי – הינו בעיקרו מערפיליות, ודבר זה מביא לכך שהופעתם האסטרונומית עולה בקנה אחד עם תוכניות קדם-יצירתיות (טרנסצנדנטאליות) מסוימות של אדריכלי יקום האב.

בתחומי של יקום מקומי אחד עשויות להיכלל מספר ערפיליות שכאלה, אחת או יותר – ואפילו רבות מהן – ממש כשם שנבאדון הורכב פיזית מכוכבים ומפלנטות המהווים צאצאים של אנדרונובר ושל ערפיליות אחרות. אף כי מקורן של ספירות נבאדון הינו בערפיליות שונות ומגוונות, לכולן הייתה אחידות תנועת-חלל מינימאלית אשר הותאמה כך על-ידי המאמצים התבוניים של מנהלי הכוח, אשר נועדו ליצור את ההצבר הנוכחי של גופי-החלל שלנו, הנע יחדיו כיחידה רציפה במסלולי יקומי-העל.

זהו, אם כן, הרכב ענן הכוכבים המקומי של נבאדון, אשר נע כיום במסלול הולך-ומתייצב סביב מרכז הקשת של אותו מגזר משני באורוונטון אשר אליו משתייכת הבריאה המקומית שלנו.

1. מרכזי הכוח של נבאדון

הערפיליות הספיראליות והאחרות, אותם גלגלי-אם של ספירות החלל, מאותחלות בידי מארגני הכוח של פרדיס; ולאחר התפתחות תגובת הכבידה של הערפיליות, מחליפים אותם בפעולה ביקום העל מרכזי-הכוח והבקרים הפיזיים, אשר לוקחים על עצמם אחריות מלאה להכוונת ההתפתחות הפיזית של הדורות הבאים של צאצאי כוכבים ופלנטות. פיקוח פיזי זה של קדם-היקום של נבאדון הותאם, מייד עם הגעתו של הבן הבורא שלנו, לתכניתו לארגון היקום. בתוכני תחומי של בן פרדיס זה של האל, שיתפו מרכזי-הכוח העליונים ובקרי המאסטר הפיזיים פעולה עם מנהלי הכוח המורונטיים ועם אחרים אשר הופיעו לאחר מכן, וזאת על-מנת ליצור את אותו מפעל עצום של קווי תקשורת, מעגלי אנרגיה ונתיבי כוח, אשר קושרים באופן הדוק את כלל גופי החלל המרובים של נבאדון לכדי יחידה מנהלית אחת משולבת.

ליקום המקומי שלנו מוקצים דרך קבע מאה מרכזי-כוח עליונים מן הסדר הרביעי. הוויות אלה מקבלות את קווי-הכוח הנכנסים ממרכזי אורסה מן הסדר השלישי, ומשנעות את המעגלים המופחתים והמותאמים אל מרכזי-הכוח של הקונסטלציות ושל המערכות שלנו. מרכזי-כוח אלו פועלים בצוותא על-מנת ליצור את מערכת השליטה וההאחדה החיה הפועלת לשימור האיזון ולהפצת האנרגיות אשר אחרת היו נדות ומשתנות. ואולם, אין למרכזי-הכוח נגיעה לתהפוכות האנרגטיות המקומיות החולפות, כדוגמת כתמי השמש וההפרעות החשמליות המערכתיות; חשמל ואור אינם אנרגיות החלל הבסיסיות; הם מהווים תופעות מסדר שני.

מאה מרכזי היקום המקומי מוצבים בסאלווינגטון, שם הם פועלים בדיוק במרכז האנרגטי של אותה ספירה. הספירות הארכיטקטוניות – כדוגמת סאלווינגטון, עדנטיה וירושם – מוארות, מחוממות וניזונות-באנרגיה בשיטות אשר הופכות אותן לדי בלתי-תלויות בשמשות החלל. ספירות אלה נבנו – על-פי הזמנה – על-ידי מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים, והן תוכננו כך שתשפענה השפעה רבת-עוצמה על הפצת האנרגיה. בבססם את פעילויותיהם במוקדי שליטה אנרגטיים שכאלו, מרכזי הכוח מקוונים ומתעלים, בעצם נוכחותם החיה, את האנרגיות הפיזיות של החלל. ומעגלי אנרגיה אלו מהווים בסיס לכל התופעות החומריות-פיזיות והמורונטיות-רוחניות.

עשרה מרכזי-כוח עליונים מן הסדר החמישי מוקצים לכל אחת מחטיבות המשנה של נבאדון, מאה הקונסטלציות. בנוֹרְלְטִינְאָדְק, הקונסטלציה שלכם, הם אינם מוצבים בספירת המטה, אלא ממוקמים במרכז המערכת הכוכבית העצומה המהווה את הליבה הפיזית של הקונסטלציה. בעדנטיה, מצויים עשרה בקרים מכאניים עמיתים ועשרה פְּרָאנְדְלִנְקִים הנמצים בקשר מושלם ותמידי עם מרכזי-הכוח הסמוכים.

מרכז-כוח עליון אחד מן הסדר השישי מוצב בדיוק במוקד הכבידה של כל מערכת מקומית. במערכת של שטניה תופס מרכז הכוח המוצב את מקומו בתוך אי-חלל כהה הממוקם במרכז האסטרונומי של המערכת. רבים מן האיים הכהים הללו מהווים דינמו ענקיים המשנעים ומכוונים אנרגיות-חלל מסוימות, והתנאים הטבעיים הללו מנוצלים ביעילות על-ידי מרכז הכוח של שטניה, אשר מסתו החיה משמשת קישור למרכזים הגבוהים יותר, ומכוונה את זרמי-הכוח החומריים-יותר אל בקרי המאסטר הפיזיים בפלנטות האבולוציוניות של החלל.

2. הבקרים הפיזיים של שטניה

בעוד שבקרי המאסטר הפיזיים משרתים בצוותא עם מרכזי הכוח ברחבי היקום המקיף, פעולותיהם כמערכת מקומית כדוגמת שטניה הינן קלות יותר להבנה. שטניה הינה אחת ממאה המערכות המקומיות המרכיבות את הארגון המנהלי של הקונסטלציה של נוֹרְלְטִינְאָדְק, אשר השכנות הסמוכות לה הן המערכות של סְנְדְמָאטְיָה, אֶסוֹנְטְיָה, פּוֹרוֹגְיָה, סוֹרְטוֹרְיָה, רְנְטוֹלְיָה וגְלָאנְטוֹנְיָה. מערכות נוֹרְלְטִינְאָדְק נבדלות זו מזו במובנים רבים, ואולם כולן הינן אבולוציוניות ונתונות בשלבי התקדמות, בדומה מאוד לשטניה.

שטניה עצמה מורכבת מיותר משבעת-אלפים קבוצות אסטרונומיות, או מערכות פיזיות, אשר רק למעט מהן מקור דומה לזה של מערכת השמש שלכם. המרכז האסטרונומי של שטניה הינו אי-חלל כהה עצום ממדים, אשר יחד עם הספירות הנלוות ממוקם לא הרחק ממטה ממשלת המערכת.

למעט נוכחות מרכז הכוח המוצב, הפיקוח על כלל מערכת האנרגיה הפיזית של שטניה ממוקד בירושם. בקר מאסטר פיזי המוצב בספירת-מטה זו פועל בתיאום עם מרכז הכוח של המערכת, ומשמש כראש וראשון מקשר בעבור מפקחי הכוח אשר להם מטה בירושם והפועלים ברחבי המערכת המקומית.

שינוע ותיעול האנרגיה מפוקחים בידי חמש-מאות אלף מתפעלי האנרגיה החיים והתבוניים הפזורים ברחבי שטניה. הודות לפעולתם של בקרים פיזיים שכאלו, שולטים מרכזי הכוח המפקחים שליטה מלאה ומושלמת על רוב אנרגיות החלל הבסיסיות, לרבות על הפליטות של כדורי החלל החמים מאוד ושל הספירות הכהות הטעונות באנרגיה. קבוצה זו של ישויות חיות מסוגלת להניע, להתמיר, לשנות, לתפעל ולשדר כמעט את כל האנרגיות הפיזיות של החלל המאורגן.

החיים ניחנים ביכולת טבועה להניע ולשנות אנרגיה אוניברסאלית. אתם מכירים את פעולת החיים בעולם הצומח, אשר מתמירה את האנרגיה החומרית של האור לכדי מופעיה המגוונים של ממלכת הצומח. אתם אף יודעים דבר-מה על אודות האופן שבו אנרגיה צמחית זאת יכולה להיות מומרת למופעים של פעולות מעולם החי, ואולם למעשה אינכם יודעים דבר על אודות הטכניקה של מנהלי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, אשר ניחנו ביכולת להניע, להתמיר, להכווין ולרכז את מגוון אנרגיות החלל.

הוויות אלה של מחזות האנרגיה אינן עוסקות במישרין באנרגיה כרכיב המהווה גורם בחיי יצורים חיים, ואפילו לא בתחום של הכימיה הפיזיולוגית. מעת לעת הם עוסקים בתנאים המקדימים לחיים, בהכנתן של אותן מערכות אנרגטיות אשר עשויות לשמש כלי-קיבול פיזיים בעבור האנרגיות החיות של אורגניזמים חומריים אלמנטאריים. במובן מסוים, יחסם של הבקרים הפיזיים למופעים הקודמים-לחיים של אנרגיה חומרית הינו כיחסן של הרוחות מסייעות-הדעת לתפקודיה הקדם-רוחניים של הדעת החומרית.

הוויות תבוניות אלה של השליטה בכוח ושל הכוונת אנרגיה חייבות להתאים את הטכניקות שלהן בכל ספירה, זאת בהתאם למבנה הפיזי ולארכיטקטורה של אותה פלנטה. ולעולם הן משתמשות בחישובים ובמסקנות של צוותיהן התואמים – הכוללים פיזיקאים ויועצים טכניים אחרים – בנוגע להשפעה המקומית של השמשות החמות-מאוד ושל סוגים אחרים של כוכבים טעוני-על. ויש להתחשב אפילו בענקים הקרים והכהים העצומים של החלל ובנחילי ענני אבק הכוכבים; כל הדברים החומריים הללו נוגעים לבעיות המעשיות של תפעול האנרגיה.

הפיקוח על כוח-אנרגיה בעולמות האבולוציוניים המיושבים מצויה באחריות בקרי המאסטר הפיזיים, ואולם הוויות אלה אינן אחראיות על כלל הכשלים האנרגטיים באורנטיה. קיימות מספר סיבות להפרעות מעין אלה, וכמה מהן מצויות מעבר לתחום הנאמנים הפיזיים ולשליטתם. אורנטיה נמצאת על קווי של אנרגיות אדירות – פלנטה קטנה במעגלים של מסות עצומות – ולעיתים מפעילים הבקרים המקומיים מספר עצום מבני הסדר שלהם במאמץ לאזן את קווי האנרגיה הללו. הם מצליחים לעשות זאת בצורה די טובה בהתייחס למעגלים הפיזיים של שטניה, ואולם הם מתקשים לבודד מול הזרמים רבי העוצמה של נוֹרְלְטִינְאָדְק.

3. הכוכבים הנלווים שלנו

ישנן בשטניה מעל לאלפי שמשות בזהירות היוצקות בשפע אור ואנרגיה, וזאת שלכם מביניהן הינה כדור בוער מסדר גודל ממוצע. מתוך שלושים השמשות הסמוכות ביותר אל השמש שלכם, אך שלוש בהירות ממנה. מנהלי הכוח האוניברסאליים מאתחלים את זרמי האנרגיה המיוחדים הפועלים

בינות לכוכבים היחידניים ולמערכות התואמות שלהם. תנורי-שמש אלו, לצד ענקי החלל הכהים, משמשים את מרכזי הכוח ואת הבקרים הפיזיים כתחנות בדרך לשם ריכוז והכוונה יעילים של מעגלי האנרגיה של הבריאות החומריות.

שמשותיה של נבאדון אינן שונות מאלה של יקומים אחרים. ההרכב החומרי של כל השמשות, האיים הכהים, הפלנטות, והלוויינים, ואפילו זה של המטאורים, הינו זהה למדי. שמשות אלה הינן בעלות קוטר של כמיליון מיילים, בעוד שקוטרו של כדור השמש שלכם הינו מעט פחות מכך. קוטרו של הכוכב הגדול ביותר ביקום, ענן הכוכבים של אַנטֶאָרֶס, גדול פי ארבע-מאות וחמישים מזה של השמש שלכם, ונפחו גדול פי שישים מליון ממנה. ואולם, קיים שפע מרחב בחלל על-מנת לשכן בתוכו את כל שמשות הענק האלה. ויש לשמשות אלה בדיוק את אותו מרחב מחייה בחלל אשר היה לשנים-עשר תפוזים אשר היו נעים בתוך החלל הפנימי של אורנטיה, אילו הייתה הפלנטה כדור חלול.

כאשר שמשות שהינן גדולות מדי נזרקות מגלגל האם הערפילי, הן מתפרקות במהרה או יוצרות כוכבים כפולים. כל השמשות באמת עשויות גז בתחילה, אף-על-פי שלאחר-מכן הן עשויות להתקיים זמנית במצב נוזלי-למחצה. כאשר השמש שלכם הגיעה למצב נוזלי-למחצה זה של לחץ על-גזי, היא לא הייתה גדולה דיה על-מנת להתפצל בקו-המשווה, צורה אחת של היווצרות כוכבים כפולים.

כאשר הן קטנות יותר מעשירית מן השמש שלכם, ספירות-אש אלה מתכווצות, נדחסות ומתקררות במהירות. כאשר הן גדולות יותר מפי שלושים מן השמש שלכם – למעשה כאשר הן גדולות פי שלושים ויותר מתכולתו הכוללת של החומר בפועל – שמשות מתפרקות בקלות לשני גופים נפרדים, ואו שהן הופכות למרכזי מערכות חדשות, או שהן נותרות נתונות זו באחיזת הכבידה של זו בעודן חגות סביב מרכז משותף, כבאחד הסוגים של כוכב כפול.

ההתפרצות הקוסמית הגדולה באורוונטון שאירעה בזמן הקרוב ביותר לזמנכם הייתה התפוצצותו יוצאת הדופן של כוכב כפול, אשר האור ממנה הגיע לאורנטיה בשנת 1572 לספירתכם. הבעירה הזו הייתה כה עזה, עד שהפיצוץ נראה לעין בבירור אף בצהרי היום.

לא כל הכוכבים הם מוצקים, אף כי רבים מבין הכוכבים המבוגרים יותר הם אכן כאלה. כמה מן הכוכבים האדמדמים, הכוכבים בעלי הזוהר המעומעם, הגיעו לדחיסות כזו במרכז המסה האדירה שלהם, אשר ניתן לבטאה באמירה לפיה אינץ' מעוקב אחד של כוכב שכזה, אילו היה באורנטיה, היה שוקל כאלפיים ושבע-מאות קילוגרמים. הלחץ העצום, המלווה באובדן חום ובזרימת אנרגיה, גרמו לכך שמסלולי יחידות החומר הבסיסיות התקרבו יותר ויותר זה לזה, עד שכעת הם קרבים מאוד למצב של התמצקות אלקטרונית. תהליך זה של התקררות ושל התכווצות עשוי להימשך עד לנקודת הפיצוץ המגבילה והגורלית של התמצקות אוֹלִיִּטִּמָּאטוֹנִית.

רוב השמשות הענקיות הינן צעירות יחסית; רוב הכוכבים הנסיים הינם מבוגרים, אך לא כולם. הנסיים שהתנגשו עשויים להיות צעירים מאוד ולזהור באור לבן וחזק, ולעולם לא לדעת את האור האדום המוקדם של זוהר הנעורים. הן שמשות צעירות ביותר והן שמשות מבוגרות מאוד וזהרות על-פי-רוב באור אדמדם. הגוון הצהוב מצביע על גיל צעיר פחות, או על התקרבות לגיל מבוגר, ואילו האור הלבן הבוהק מצביע על חיים חסונים וממושכים של בגרות.

למרות שלא כל השמשות המתבגרות עוברות דרך שלב פועם – או לכל הפחות לא כזה הנראה לעין – בשעה שתתבוננו אל החלל אתם עשויים להבחין ברבים מן הכוכבים הצעירים יותר הללו, אשר השלמת מחזורי נשימותיהם העצומים דורשת בין יומיים לשבעה ימים. השמש שלכם עדיין נושאת את עקבות מורשת העבר ההולכים ומתמעטים של תקופת ההתנפחות העצומה של ימי צעירותה, ואולם זמן המחזור התאריך מן הפעילות בנות שלושה-וחצי הימים עד למחזור כתמי השמש הנוכחי העומד על אחת-עשרה שנים וחצי.

להשתנויות של כוכבים מקורות מרובים. בכוכבים כפולים מסוימים, הגאוויות הנגרמות בשל מרחקים המשתנים במהירות בעת ששני הגופים חגים במסלוליהם, מביאות לתנודות מחזוריות באור. שינויי כבידה אלו יוצרים הבזקים מחזוריים קבועים, בדיוק כשם שתפישתם של מטאורים על-ידי התווספות אנרגיית-חומר לפני השטח תגרום להבזק אור פתאומי יחסית, אשר ייסוג במהירות לבהירות הרגילה בעבור אותה שמש. לעיתים תתפוש שמש זרם של מטאורים בקו שבו קיימת התנגדות כבידה פחותה, ולעיתים התנגשויות יוצרות הבזקים כוכביים, ואולם, רוב התופעות מסוג זה נגרמות במלואן כתוצאה של תנודות פנימיות.

בקבוצה אחת של כוכבים משתנים, המחזור של תנודות האור תלוי ישירות בבוהק, וידיעת עובדה זו מאפשרת לאסטרונומים להשתמש בשמשות כאלה כבמגדלורים ביקום, או כבנקודות מדידה מדויקות בעבור המשך החיפוש אחר צבירי כוכבים רחוקים. באמצעות טכניקה זו ניתן למדוד מרחקים בין-כוכביים בדיוק רב ביותר של עד ליותר ממיליון שנות-אור. שיטות טובות יותר למדידות בחלל והתקדמות עתידית בטכנולוגיה של הטלסקופים יאפשרו להבחין, אי-אז בעתיד, ביתר מלאות בעשרת החטיבות הגדולות של יקום העל של אורוונטון; תוכלו לזהות לכל הפחות שמונה מן המגזרים העצומים הללו כצבירי כוכבים עצומי-ממדים וסימטריים יחסית.

4. דחיסות שמשית

מסת השמש שלכם גדולה מעט יותר מן ההערכות של הפיזיקאים שלכם, אשר העריכו אותה בכשני אוקטיליון טונות (2×10^{27} s). וכעת היא מצויה בקרבת אמצע הדרך שבין הכוכבים הצפופים ביותר לאלו בעלי הצפיפות הנמוכה ביותר; ורמת צפיפותה הינה כפעם-וחצי יותר מאשר צפיפותם של מים. ואולם, השמש שלכם אינה נוזלית ואיננה מוצקה – היא עשויה גז – ודבר זה נכון על-אף הקושי להסביר כיצד חומר גזי יכול

להגיע לרמות צפיפות כאלה, ואף גבוהות הרבה יותר.

מצבי הצבירה הגזי, הנוזלי והמוצק נוגעים ליחסים שבין אטומים למולקולות, ואילו הצפיפות הינה יחס שבין מסה למרחב. צפיפות משתנה ביחס ישר לכמות המסה במרחב וביחס הפוך לכמות המרחב במסה, המרחב שבין הגרעינים המרכזיים של החומר והחלקיקים הסובבים סביב מרכזים אלו, כמו גם המרחב שבתוככי חלקיקי חומר שכאלו.

כוכבים מתקררים יכולים להיות גזיים מבחינה פיזית וצפופים ביותר בעת ובעונה אחת. אינכם מכירים את גזי-העל השמיים, ואולם צורות חומר אלה וצורות בלתי-שגרתיות אחרות מסבירות כיצד אפילו שמשות בלתי-מוצקות יכולות להגיע לצפיפות השווה לזו של ברזל – בערך כזו של אורנטיה – ועדיין להיות במצב גזי חם ביותר ולהמשיך ולתפקד כשמשות. האטומים בגזי-העל הצפופים הללו קטנים באופן יוצא-דופן; ויש בהם אך אלקטרונים בודדים. שמשות שכאלה אף איבדו את מרבית מאגרי האנרגיה האולטימאטונית החופשית שלהן.

אחת מן השמשות הסמוכות אליכם, אשר החלה את חייה עם אותה מסה קְזו שלכם בקירוב, התכווצה כעת כמעט לכדי גודלה של אורנטיה, והפכה להיות צפופה פי ארבעים-אלף יותר מן השמש שלכם. משקלו של גז-מוצק חם-קר זה הינו כטון אחד לאינץ' מעוקב. ועדיין שמש זו זוהרת בנוגה אדמדם חיוור, הבלחת עדות לזנקתו של שליט אור נוטה למות.

לעומת זאת, רוב השמשות אינן כה צפופות. צפיפותה של אחת משכנותיכן הקרובות יותר לזו של האטמוספירה שלכם בגובה פני הים. אילו הייתם מצויים בתוככי שמש זו, לא הייתם יכולים להבחין בדבר. ואילו הטמפרטורה הייתה מאפשרת זאת, הייתם יכולים לחדור את מרבית השמשות הנוצצות בשמי הלילה ולהבחין בלא יותר חומר מאשר החומר שבו אתם מבחינים באוויר של חדרי המגורים הארציים שלכם.

צפיפותה של השמש המאסיבית של ג'ולגֶנְטֶה, אחת מן הגדולות ביותר בשמשות אורוונטון, הינה אך אלפית מזו של האטמוספירה של אורנטיה. ולו היא הייתה מורכבת בדומה לאטמוספירה שלכם, ולא הייתה במצב של חום-על, כי אז היה בה ואקום שכזה שבו בני-אדם אשר היו בתוכה, או עליה, היו נחנקים במהירות.

טמפרטורת השטח על-פני אחת מן הענקיות האחרות של אורוונטון הינה אך מעט מתחת לשלושת-אלפים מעלות. קוטרם הינו למעלה משלוש-מאות מיליון מיילים – מקום נרחב דיו על-מנת להכיל הן את השמש שלכם והן את מסלולו הנוכחי של כדור-הארץ. ועדיין, על-אף גודלה העצום הזה, פי יותר מארבעים מיליון מן השמש שלכם, מסתה גדולה יותר רק פי שלושים לערך. לשמשות עצומות אלה יש קצוות המשתרעים כמעט מן האחת אל האחרת.

5. קרינה שמשית

העובדה כי שמשות החלל אינן צפופות מאוד מוכחת על-ידי הפרצים הקבועים של אנרגיות-אור החומקים מהן. צפיפות גבוהה מדי הייתה עשויה להחזיק את האור באמצעות אי-חדירות, עד אשר הלחץ של אנרגיית האור היה מגיע לנקודת הפיצוץ. בתוככי שמש קיים לחץ עצום של אור, או של גז, אשר גורם לה לירות החוצה זרם כזה של אנרגיה, המסוגל לחדור את החלל למרחק של מיליונים על-גבי מיליונים של מיילים, ונותן אנרגיה, מאיר ומחמם את הפלנטות המרוחקות. חמישה מטרים של פני-שטח בצפיפות של אורנטיה היו מונעים למעשה את בריחתן מן השמש של כל קרני ה- X ושל כל אנרגיות האור, עד אשר הלחץ הפנימי המתגבר של האנרגיות המצטברות כתוצאה מפירוקם של אטומים היה מתגבר על הכבידה תוך פיצוץ עצום כלפי-חוץ.

אור, המצוי בנוכחות גזים מניעים, הינו נפיץ ביותר כאשר הוא מוחזק בטמפרטורות גבוהות על-ידי קירות בלתי-חדירים. אור הינו אמיתי. כפי שאתם נוהגים להעריך אנרגיה וכוח בעולמכם, הערך הכלכלי של אור שמש היה עומד על כשני מיליון דולרים לקילוגרם.

פנים השמש שלכם הינו מחולל עצום של קרני- X . השמשות נתמכות מבפנים על-ידי הפצצה בלתי-פוסקת של פרצים עצומים אלו.

לאלקטרון מעורב-בקרני- X נדרשות יותר מחצי-מיליון שנים על-מנת לעשות את דרכו מלב ליבה של שמש ממוצעת ועד לפני השטח השמיים, שם הוא מתחיל את הרפתקת החלל שלו; אולי הוא יחמם פלנטה מיושבת, אולי ייתפש בידי מטאור, אולי ישתתף בהולדתו של אטום, אולי יימשך בידי אי כהה וטעון ביותר בחלל, או שימצא כי מעופו בחלל יסתיים בצלילה סופית אל פני שטחה של שמש הדומה לזו שממנה הגיע.

קרני ה- X של פנים שמש טוענות את האלקטרונים המעוררים והמחוממים מאוד באנרגיה מספקת על-מנת לשאתם דרך החלל, להגיע אל מעבר להשפעות המעכבות המרובות של החומר שבתווך, על-אף משיכת כבידה בעלת יכולת הסטה, ולהמשיך הלאה אל הספירות הרחוקות של המערכות המרוחקות. האנרגיה הכבירה של המהירות הנדרשת על-מנת להימלט מאחיזת הכבידה של שמש, מספיקה על-מנת להבטיח כי קרן השמש תנוע הלאה ללא האטה במהירותה, עד אשר תפגוש במסת חומר משמעותית; או אז, היא תהפוך במהרה לחום, יחד עם שחרורן של אנרגיות אחרות.

אנרגיה, בין בצורת אור ובין בצורות אחרות, נעה במעופה דרך החלל ישר קדימה. חלקיקי הקיום החומרי בפועל חוצים את החלל בתצורה של מטָר. הם נעים בקו ישר ורציף, או במצעד, מלבד בשעה שפועלים עליהם כוחות חזקים יותר, ולמעט העובדה שהם מצייתים לעולם למשיכת הכבידה הקווית הטבועה במסה חומרית ובנוכחות הכבידה המעגלית של אי פרדיס.

אנרגיה שמשיית עשויה להיראות כמתקדמת בצורת גל, אך דבר זה נובע מפעולה של השפעות מגוונות המתקיימות בצוותא. צורת אנרגיה מאורגנת נתונה איננה מתקדמת בגלים, אלא בקווים ישרים. נוכחותה של צורת כוח-אנרגיה שנייה, או שלישית, עשויה לגרום לזרם הנצפה להיראות כאילו הוא נע בתצורה גלית, ממש כפי שבעיצומה של סופת גשמים כבדה המלווה ברוח עזה, נדמה כי המים נופלים כיריעות או נוחתים כגלים. טיפות הגשם נופלות מטה בקו ישר של התקדמות רציפה, ואולם פעולת הרוח היא כזו שגורמת למראה הנצפה כיריעות מים וכגלי גשם.

פעולתן של אנרגיות משניות מסוימות, ושל אנרגיות אחרות אשר טרם-נתגלו, במחזות חלל של היקום המקומי שלכם, הן כאלה שאור-השמש הבוקע נראה כמבצע תופעות גליות מסוימות, כמו גם נחתך לחתיכות אינפיניטסימליות בעלות אורך ומשקל מוגדרים. ומבחינה מעשית, זהו הדבר שאכן קורה. אינכם יכולים לקוות להבין טוב יותר את התנהגות האור עד הגיע הזמן שבו תקבלו מושג ברור יותר של היחסים ההדדיים ויחסי הגומלין של מגוון כוחות-החלל ושל אנרגיות השמש הפועלים במרחבי החלל של נבאדון. הבלבול הנוכחי שלכם נובע גם כתוצאה מהתפישה הבלתי-שלמה שלכם את הבעיה הזו, אשר מערבת את פעילויות הגומלין של השליטה האישית והבלתי-אישית ביקום האב – הנוכחיות, הפעולות והתיאום בין הפועל האחד לבין המוחלט הבלתי-מוגדר.

6. סידן – הנווד של החלל

בעת פענוח תופעות ספקטראליות, ראוי לזכור כי החלל איננו ריק; וכי האור, בחצותו את החלל, משתנה לעיתים שינויים קלים על-ידי הצורות השונות של חומר ושל אנרגיה אשר סובבות בכלל החלל המאורגן. כמה מן הקווים המופיעים בניתוח הספקטראלי של השמש שלכם, ואשר מצביעים על חומר לא-ידוע, נגרמים בשל השינויים שעוברים יסודות ידועים היטב הצפים בחלל במצב רסיסי, הקורבנות האטומיים של המפגשים העזים של הקרבות הסולאריים של היסודות. החלל רווי בנוודים זנוחים אלו, ובייחוד בנתרן ובסידן.

למעשה, הסידן הינו היסוד הראשי של החומר הנפוץ בחלל ברחבי אורונטון. כלל יקום העל שלנו מרוסס באבן שהפכה לחלקיקי אבקה דקיקים. אבן הינה, הלכה למעשה, חומר הבניין הבסיסי בעבור הפלנטות וספירות החלל. הענן הקוסמי – שמיכת החלל הגדולה – מורכב ברובו מאטומי סידן אשר עברו שינוי. אטום האבן הינו אחד מן היסודות הנפוצים והעמידים ביותר. הוא לא רק עמיד בפני יינון סולארי – פיצול – אלא גם ממשיך להתקיים בזהות שיוכית אף לאחר שהופץ על-ידי קרני ה- X ההורסות והתנפץ בשל הטמפרטורות הסולאריות הגבוהות. סידן ניחן באינדיבואליות ובאורך-חיים העולים על כל צורות החומר הנפוצות יותר.

כפי שחשדו הפיזיקאים שלכם, שיירי הסידן הסולארי הניזוקים הללו ממש רוכבים על-גבי אלומות האור למרחקים משתנים, וכך מתאפשרת בקלות מרובה הפצתם הנרחבת ברחבי החלל. אטום הנתרן מסוגל אף הוא, לאחר שינויים מסוימים, לנוע על-גבי אור ואנרגיה. ההישג של הסידן ראוי לציון אף יותר, משום שליסוד זה מסה כפולה-כמעט מזו של הנתרן. הסידן נפוץ בחלל המקומי הודות לעובדה שהוא חומק מן הפוטוספירה השמשית, באופנים מותאמים, אגב רכיבה פשוטו כמשמעו על-גבי אלומות אור השמש היוצאות. הסידן, על-אף ממדיו הגדולים יחסית – בהיותו מכיל עשרים אלקטרונים חגים – הינו היסוד שמצליח ביותר מכל היסודות המצויים בשמש לברוח מתוכה החוצה אל מחוזות החלל. דבר זה מסביר מדוע קיימת על השמש שכבת סידן, שטח פנים גזי של אבן, שעובייה כשישה מיילים; וזאת למרות העובדה שמתחתיה שוכנים תשעה-עשר יסודות קלים יותר, ורבים אחרים שהינם כבדים יותר.

בטמפרטורות השמש, הסידן הינו יסוד פעיל וגמיש. לאטום האבן שני אלקטרונים נמרצים הנאחזים רופפות בשני מסלולי האלקטרונים החיצוניים הסמוכים מאוד זה לזה. בשלב מוקדם במאבק האטומי הוא מאבד את האלקטרון החיצוני שלו; או אז, הוא פוצח בפעלול של מומחה, מלהטט באלקטרון התשעה-עשר הלוח ושוב בין מסלול הסיבוב האלקטרוני התשעה-עשר לבין המסלול העשירי. מעצם היזרקות האלקטרון הלוח ושוב בין מסלולו המקורי לבין זה של רעהו שאבד למעלה מעשרים-וחמש אלף פעם בשנייה, מצליח אטום האבן שנפגע להתגבר חלקית על הכבידה ולרכב בהצלחה על זרמי האור והאנרגיה המגיחים, קרני השמש, ולצאת אל החופשי ואל ההרפתקה. אטום סידן זה נע החוצה באמצעות עוויתות הנעה קדימה, תוך היצמדות אל קרן האור והרפיה ממנה עשרים-וחמש אלף פעם בשנייה בקירוב. וזוהי הסיבה לכך שהאבן הינה המרכיב העיקרי של עולמות החלל. הסידן הינו החומק המוצלח ביותר מכלא-השמש.

על גמישותו של אלקטרון סידן אקרוטב זה מעידה העובדה כי, בעת שהוא נזרק על-ידי הכוחות הסולאריים של הטמפרטורה-קרני ה- X אל מעגל המסלול הגבוה יותר, הוא נותר במסלול זה אך למשך של כמיליונית שנייה; ואולם, לפני שכוח המשיכה החשמלי של גרעין האטום מושך אותו חזרה אל מסלולו הישן, הוא מסוגל להשלים מיליון הקפות מסביב למרכז האטום.

השמש שלכם נפרדה מכמויות עצומות מן הסידן שלה, זאת כאשר איבדה כמויות אדירות במשך תקופות עוויתות ההתפרצות שלה, אשר קשורות להיווצרות מערכת השמש. הרבה מן הסידן הסולארי מצוי כעת בקליפתה החיצונית של השמש.

ראוי לזכור כי ניתוחים ספקטראליים מראים אך ורק את הרכב פני השמש. לדוגמה: הספקטרום הסולארי מראה קווי ברזל מרובים, ואולם ברזל איננו היסוד העיקרי בשמש. תופעה זו נגרמת כמעט אך ורק בשל הטמפרטורה הנוכחית של פני השמש, מעט פחות מ-6,000 מעלות (פרנהייט, קרי-3,300 מעלות צלזיוס), שהיא טמפרטורה נוחה מאוד לרישום הספקטרום של הברזל.

7. מקורות של אנרגיה סולארית

הטמפרטורה הפנימית של שמשות רבות, ואפילו של זו שלכם, גבוהה הרבה יותר ממה שמקובל להאמין. למעשה, בתוך השמש אין קיימים אטומים שלמים; כולם מתנפצים, פחות או יותר, על-ידי ההפצצה האינטנסיבית של קרני X, המופיעה באופן טבעי בטמפרטורות גבוהות שכאלה. בלא תלות בסוג היסודות החומריים העשויים להופיע בשכבות החיצוניות של השמש, אלו המצויים בשכבות הפנימיות נמצאים במצב דומה בעקבות פעולת הפירוק של קרני ה-X ההורסות. קרן ה-X הינה המשטחת הכבירה של הקיום האטומי.

טמפרטורת פני השטח של השמש שלכם הינה כמעט 6,000 מעלות פרנהייט (כ-3,300 מעלות צלזיוס), ואולם הטמפרטורה עולה במהירות ככל שחודרים פנימה אל תוך השמש, עד שהיא מגיעה באזורים המרכזיים לשיעור בל-ייאמן של כ-35,000,000 מעלות פרנהייט לערך (קרי, כ-19,400,000 מעלות צלזיוס; כל הטמפרטורות מובאות במקור למסמך זה בסולם פרנהייט).

כל התופעות הללו מעידות על הוצאת אנרגיה כבירה; ומקורות האנרגיה הסולארית הינם כדלהלן, בסדר חשיבות יורד:

1. הרס של אטומים, ובסופו של דבר, של אלקטרונים.

2. התמרת יסודות, לרבות קבוצת האנרגיה הרדיואקטיבית אשר משתחררת באופן הזה.

3. צבירת אנרגיות-חלל אוניברסאליות מסוימות והעברתן.

4. חומר-חלל ומטאורים הצוללים ללא-הרף אל תוך השמשות הבווערות.

5. התכווצות שמש; ההתקררות של שמש, וההתכווצות שבעקבותיה, מניבות אנרגיה וחום אשר לעיתים עולים על אלו המסופקים על-ידי חומר החלל.

6. פעולת הכבידה בטמפרטורות גבוהות מתמירה כוח מסוים המצוי במעגלים לכדי אנרגיות מוקרנות.

7. אור שנתפש-מחדש וחומר אחר הנמשך חזרה אל השמש לאחר שכבר עזב, יחד עם אנרגיות אחרות ממקורות חוץ-סולאריים.

קיימת שמיכת-וויסות העשויה גזים חמים (לעיתים בטמפרטורה של מיליוני מעלות) אשר אופפת את השמשות, ואשר פועלת על-מנת לייצב הפסדי-חום ואף למנוע את תנודות פיזור החום המסוכנות. במהלך חייה הפעילים של שמש נותרת הטמפרטורה הפנימית של 35,000,00 מעלות פרנהייט (כ-19,400,000 מעלות צלזיוס) ללא שינוי בעיקרו של דבר, ובלא תלות כמעט בפיליה המתמדת של הטמפרטורה החיצונית.

תוכלו לנסות לדמיין את 35,000,000 מעלות החום, יחד עם לחצי כבידה מסוימים, כנקודת הרתיחה בעבור האלקטרונים. תחת לחץ שכזה ובטמפרטורות שכאלה, כל האטומים מתפרקים לאלקטרונים ולמרכיביהם הקדומים האחרים; ואפילו האלקטרונים והתאגדויות אחרות של אולטימאטונים עשויים להתפרק, ואולם השמשות אינן מסוגלות לפגוע באולטימאטונים עצמם.

טמפרטורות השמש האלה פועלות להאצת האולטימאטונים והאלקטרונים למהירויות אדירות, לפחות את אלו האחרונים הממשיכים לשמור על קיומם גם תחת התנאים הללו. תוכלו להבין את משמעות הטמפרטורה הגבוהה להאצת הפעילויות האולטימאטונית והאלקטרונית, על-ידי כך שתעצרו לרגע ותחשבו על כך שטיפה אחת של מים רגילים מכילה מעל למיליארד טריליונים של אטומים. זוהי אנרגיה של יותר ממאה כוחות-סוס המופעלת ברציפות במשך שנתיים. סך החום הניתן כעת על-ידי השמש של מערכת השמש בכל שנייה מספיק על-מנת להרתיח את כל המים שבכל האוקיינוסים של אורנטיה בזמן של שנייה אחת בלבד.

רק אותן שמשות הפועלות בערוצים הישירים של הזרמים הראשיים של אנרגיה אוניברסאלית תוכלנה לזרוח לנצח. תנורים סולאריים כאלו בוערים עד אין קץ, הודות ליכולתם לפצות על הפסדי החומר שלהם תוך כדי שאיבת כוח-חלל ואנרגיה סובבת מקבילה. ואולם, הכוכבים המרוחקים מערוצי הטעינה הראשיים הללו מיועדים לעבור התרוקנות מאנרגיה – להתקרר בהדרגה ולבסוף להתכלות.

שמשות מתות או גוססות שכאלה יכולות לזכות מחדש בנעוריהן באמצעות השפעת התנגשות, או שהן עשויות להיטען על-ידי איי-אנרגיה בלתי-מאירים מסוימים של החלל, או באמצעות גניבת-כבידה משמשות או ממערכות סמוכות וקטנות יותר. מרבית השמשות המתות תתנסנה בתחייה הודות לטכניקות אבולוציוניות אלה או אחרות. אלה שלא תיטענה כך בסופו של דבר, גורלן נחרץ להתפרק בפיצוץ מאסיבי המתרחש בשעה שצפיפות הכבידה מגיעה לרמה הקריטית של צפיפות אולטימאטונית של לחץ אנרגיה. שמשות נעלמות שכאלה הופכות כך לאנרגיה מן הצורה הנדירה ביותר, המותאמת במיוחד על-מנת להעניק אנרגיה לשמשות בעלות מיקום נוח יותר.

8. תגובות אנרגיה-סולארית

באותן שמשות הנכללות במעגלי ערוצי אנרגיית החלל, משתחררת אנרגיה סולארית באמצעות שרשרות תגובות-גרעיניות מורכבות, אשר הנפוצה שבהן היא זו של מימן-פחמן-הליום. במהלך מטמורפוזה זו, פועל הפחמן כזרז אנרגטי משום שהוא עצמו איננו משתנה כלל על-ידי תהליך המרת המימן להליום. תחת תנאים מסוימים של טמפרטורה גבוהה המימן חודר לגרעין הפחמן. ומכיוון שהפחמן איננו מסוגל להחזיק ביותר מארבעה

פרוטונים כאלו, כאשר מושג מצב הרוויה הזה, הפחמן מתחיל לפרוטונים באותו קצב שבו מגיעים פרוטונים חדשים. מתגובה זו יוצאים חלקיקי המימן הנכנסים כאטומי הליום.

הפחתה בתכולת המימן מגבירה את אוריותה של שמש. בשמשות שנועדו להתכלות, מושגת פסגת עוצמת האוריות בנקודה שבה המימן מתכלה לחלוטין. לאחר נקודה זו, נשמר הזוהר באמצעות תהליך התכווצות הכבידה שנגרם. ובסופו של דבר, כוכב שכזה יהפוך למה שמכונה ננס לבן, ספירה בעלת צפיפות גבוהה ביותר.

כאשר מתכלה המימן ומתחיל תהליך התכווצות הכבידה בשמשות גדולות – ערפיליות מעגליות קטנות – במידה שגוף כזה אינו אטום דיו על-מנת לשמר לחץ פנימי תומך בעבור אזורי הגז החיצוניים, מתרחשת קריסה פתאומית. שינויי הכבידה החשמליים גורמים להיווצרות כמות אדירה של חלקיקים זעירים חסרי מטען חשמלי, וחלקיקים אלו חומקים בקלות מפנים השמש, כך שבתוך ימים בודדים בלבד מתרחשת קריסתה של שמש עצומה. הגירה מסוג זה של "חלקיקים בורחים" היא אשר גרמה לקריסת הנוכח העצומה של ערפילית אנדרומדה לפני כחמישים שנה. גוף כוכבי עצום-ממדים זה קרס תוך ארבעים דקות כמניין הזמן באורנטיה.

ככלל, פליטת החומר העצומה הזו ממשיכה להתקיים מסביב לשארית השמש המתקררת בדמות עננים נרחבים של גזים ערפיליים. וכל זה מסביר את מקורם של סוגים רבים של ערפיליות בלתי-שגרתיות, כדוגמת ערפילית הסרטן, אשר נוצרה לפני כתשע-מאות שנה, ואשר עדיין ניתן להבחין בספירת האם שלה ככוכב בודד המצוי בסמוך למרכז של מסה ערפילית בלתי-שגרתית זו.

9. יציבותה של שמש

השמשות הגדולות יותר משמרות אחיזת כבידה שכזו על האלקטרונים שלהן, עד כי האור חומק אך רק בסיוע קרני ה-X בעלות העוצמה. קרניים מסייעות אלה חודרות את החלל בכללותו ונוגעות לתחזוקתן של ההתאגדויות האולטימאטוניות הבסיסיות של האנרגיה. אובדני האנרגיה הכבירים בימיה הראשונים של השמש, לאחר שהגיעה לטמפרטורת המקסימום שלה – למעלה מ-35,000,00 מעלות (פרנהייט) – אינם נגרמים בעיקר בשל האור שחומק, אלא בעקבות נזילה אולטימאטונית. אנרגיות אולטימאטוניות אלה חומקות החוצה אל החלל, ושם הן פועלות בהרפתקת ההתאגדות לאלקטרונים והתגשמותה של אנרגיה, זאת בדמות פיצוץ אנרגטי אמיתי המתרחש במהלך תקופת נעוריה של שמש.

אטומים ואלקטרונים כפופים לכוח הכבידה. האולטימאטונים אינם כפופים לכבידה מקומית, למשחק הגומלין של המשיכה החומרית, ואולם הם מצייתים לחלוטין לכבידה המוחלטת, או לכבידת פרדיס, לנטייתו, למסלולו, של המעגל האוניברסאלי והנצחי של יקום היקומים. האנרגיה האולטימאטונית איננה מצייתת למשיכת כוח הכבידה הקווי, או הישיר, של מסות חומר סמוכות או רחוקות, ואולם, היא תמיד נעה בהתאם למעגל של האליפסה הכבירה של הבריאה עצומת-הממדים.

המרכז הסולארי שלכם פולט כמעט מאה מיליארד טון חומר ממשי מדי שנה, זאת בעוד שבתקופות הגדילה המוקדמות שלהן, מיליארד השנים הראשונות, מאבדות השמשות הגדולות חומר בקצב עצום. חייה של שמש הופכים יציבים לאחר שמושגת הטמפרטורה הפנימית המקסימאלית, ומשמתחילות להשתחרר האנרגיות התת-אטומיות. ובדיוק בנקודה קריטית זו נתונות השמשות הגדולות יותר בפעילות עוויתיות.

יציבותה של שמש תלויה לחלוטין באיזון הניגוד שבין כבידה לחום – לחצים אדירים המאוזנים מנגד על-ידי טמפרטורות לא-יאומנו. האלסטיות הפנימית של הגזים של שמש מחזיקה את השכבות העשויות חומרים שונים והמכסות אותם, וכאשר כבידה וחום מצויים בשיווי-משקל, משקלם של החומרים החיצוניים משתווה בדיוק ללחץ הטמפרטורה של הגזים הפנימיים שמתחת. ברבים מן הכוכבים הצעירים יותר גורמת התכווצות הכבידה המתמשכת ליצירתן של טמפרטורות פנימיות הולכות וגדולות, וככל שגדל החום הפנימי, כך הופך לחץ קרני ה-X הפנימי של רוחות גזי-העל להיות גדול עד כדי כך שהשמש, בהקשר של תנועה צנטריפוגאלית, מתחילה להשליך החוצה לעבר החלל את השכבות החיצוניות שלה, ובכך פותרת את חוסר האיזון שבין הכבידה לחום.

השמש שלכם עצמכם הגיעה מזה זמן רב לשיווי-משקל יחסי בין מחזורי ההתפשטות וההתכווצות שלה, אותן הפרעות אשר יוצרות את הפעילות האדירות של רבים מן הכוכבים הצעירים יותר. השמש שלכם חולפת כעת דרך הגיל של שישה מיליארד שנים. בעת הנוכחית פעולתה הינה החסכונית ביותר. והיא תמשיך ותזרח באותה מידה של יעילות עכשווית במשך יותר מעשרים וחמישה מיליארדי שנים. קרוב לוודאי שהיא תתנסה בתקופה של יעילות חלקית וברידה שמשכה כסכום תקופת הנעורים ותקופת הפעולה היעילה.

10. מקורם של העולמות המיושבים

אחדים מן הכוכבים המשתנים – אלו המצויים במצב של מירב פעימותיהם או בקרבתו – מצויים בתהליך הולדת מערכות משניות, אשר רבות מהן תהיינה בסופו של דבר דומות ביותר לשמש שלכם ולפלנטות החגות סביבה. השמש שלכם הייתה בדיוק במצב כזה של פעימה עצומה בעת שהמערכת המאסיבית של אַנגֶ'וֹנָה חגה והתקרבה אליה, ומפני השטח החיצוניים של השמש החלו להתפרץ זרמים של ממש – יריעות רציפות – של חומר. כך זה נמשך, באלומות הולכות-וגדלה עד לקרבה הגדולה ביותר, כאשר גבולות לכידותה של השמש הושגו ונפלט פרץ עצום של חומר, שהוא אביה הקדמון של מערכת השמש. בתנאים דומים, לעיתים התקרבותו של הגוף המושך מחלצת כוכבים שלמים, ואפילו של רבע או שליש של השמש. חלקים מוצאים גדולים אלו יוצרים סוגי עולמות מסוימים וייחודיים התחומים בענן, ספירות כדוגמת שבתאי וצדק.

בכל אופן, רוב מערכות השמש נוצרו באופן שונה לחלוטין מזו שלכם, והדבר נכון אפילו בעבור אלה אשר נוצרו באמצעות טכניקת הכבידה של גאות-ושפל. ואולם, בלא תלות בטכניקת בניית העולם, כוח הכבידה לעולם מייצר בריאה מסוג של מערכת-שמש; כלומר, שמש מרכזית או אי-כהה עם פלנטות, לוויינים, לווייני-משנה ומטאורים.

ההיבטים הפיזיים של העולמות היחידניים נקבעים באופן ניכר על-ידי צורת ההיווצרות, המצב האסטרונומי ותנאי הסביבה הפיזיים. גם הגיל, הגודל, קצב הסיבוב והמהירות בחלל הינם גורמים משפיעים. הן עולמות של התכווצות-גזית והן אלו של צמיחה-מוצקה מאופיינים בקיומם של הרים, וכך גם – במהלך חייהם המוקדמים יותר כאשר אינם קטנים מדי – במים ובאוויר. לעיתים העולמות אשר נוצרו באופן של פיצול-בהמסה ובאופן של התנגשות הינם נעדרי רכסי הרים נרחבים.

במהלך העידנים המוקדמים יותר של כלל העולמות החדשים, רעידות אדמה הינן תדירות, וכל העולמות הללו מתאפיינים בהפרעות פיזיות כבירות; ובמיוחד נכון הדבר כאשר לעולמות ההתכווצות-הגזית, אותם עולמות הנולדים מטבעות הערפילית העצומות הנותרות מאחור לאחר עיבוי והתכווצותן המוקדמות של שמשות יחידניות מסוימות. פלנטות אשר להן מקור דואלי, כדוגמת אורנטיה, חולפות מבעד לתקופת נעורים פחות אלימה וסוערת. ואף-על-פי-כן, עולמכם חווה תקופה מוקדמת של תהפוכות עצומות, אשר התאפיינה בהרי-געש, רעידות אדמה, שיטפונות וסערות ענק.

אורנטיה מצויה בבידוד יחסי בחלק החיצוני של שטניה, ומערכת השמש שלכם הינה המרוחקת ביותר מירושם, למעט מערכת אחת אחרת, בעוד ששטניה עצמה הינה המערכת הקרובה לזו החיצונית ביותר של נוֹרְלִטְיֶאדֶק; וקונסטלציה זו נעה כעת בשוליים החיצוניים של נבאדון. אתם באמת הייתם בין הפחותים שבכלל הבריאה, עד אשר רוממה המתת של מיכאל את הפלנטה שלכם למקום של כבוד המעורר עניין גדול ביקום. לעיתים האחרון הוא אכן הראשון, ולעיתים הפחות ביותר באמת הופך לגדול ביותר.

[הוצג בידי רב-מלאך בשיתוף פעולה עם מֶרְכֵז הכוח הבכיר של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 42

אנרגיה – דעת וחומר

היסוד של היקום הוא חומרי במובן שבו אנרגיה הינה הבסיס לקיום בכללותו, ואנרגיה טהורה נשלטת בידי האב האוניברסאלי. כוח, אנרגיה, הינו הדבר האחד הניצב כעדות נצחית המציגה ומוכיחה את קיומו ואת נוכחותו של המוחלט האוניברסאלי. זרם עצום זה של אנרגיה, הנובע מן נוכחות פרדים, מעולם לא פסק, מעולם לא כשל; מעולם לא הייתה הפסקה בתמיכה האינסופית.

לעולם מתבצע התפעול של אנרגיה ביקום על-פי רצונו האישי של האב האוניברסאלי ובהתאם לציווי הנבונים-בכל. שליטה אישית זו בעוצמה-המתגלמת ובאנרגיה הזורמת, עוברת שינוי על-ידי פעולותיו והחלטותיו המתואמות של הבן הנצחי, כמו גם על-ידי התכלית המאוחדת של הבן ושל האב, המוצאת אל הפועל בידי הפועל האחד. הוויות אלוהיות אלה פועלות באופן אישי וכיחידים; הן אף פועלות דרך אישיותם ועוצמותיהם של מספר בלתי-מוגבל כמעט של כפיפים, אשר כל אחד מהם מבטא באופן מגוון את התכלית הנצחית והאלוהית ביקום היקומים. ואולם, שינויים – או התמרות – תפקודיים וארעיים אלו בעוצמה האלוהית אינם מפחיתים כהוא זה את אמיתות ההצהרה לפיה כל כוח-אנרגיה מצוי תחת שליטתו האולטימטיבית של אל אישי השוכן במרכזם של הדברים כולם.

1. כוחות ואנרגיות של פרדים

הבסיס של היקום הוא חומרי, ואולם מהות החיים הינה רוח. אב הרוחות הינו גם האב הקדמון של היקומים; האב הנצחי של הבן המקורי הינו גם מקור-הנצח של התבנית המקורית, היא אי פרדים.

חומר – אנרגיה – משום שהם מהווים אך מופעים שונים של אותה מציאות קוסמית, כתופעה ביקום הינם מטבעו של האב האוניברסאלי. "הכול מתקיים בו". החומר עשוי להיראות כבעל אנרגיה טבועה ולהציג כוחות המוכלים בו-עצמו, אך קווי הכבידה המעורבים באנרגיות הנוגעות לכלל התופעות הפיזיות האלה נגזרים מפרדים ותלויים בו. בגרעינו של האולטימאטון, הצורה הראשונה של אנרגיה ברת-מדידה, מצוי פרדים.

טבועה בחומר ונוכחת בחלל היקום צורת אנרגיה אשר אינה מוכרת באורנטיה. בשעה שתרחש לבסוף תגלית זו, ירגישו הפיזיקאים כי הם פתרו, או כמעט פתרו, את המסתורין של החומר. ובכך הם יתקרבו צעד אחד נוסף אל עבר הבורא; ויבינו שלב אחד נוסף בטכניקה האלוהית; ואולם, בשום מובן שהוא הם לא ימצאו את האל, ואף לא יבססו את קיומו של החומר, או את פעולתם של חוקי הטבע, בנפרד מן הטכניקה הקוסמית של פרדים ומן התכלית המניעה של האב האוניברסאלי.

ולאחר התקדמות רבה אף יותר ותגליות נוספות, לאחר שאורנטיה תתקדם לאין-שיעור ביחס לידע הנוכחי, אף שתשיגו שליטה בסיבובי האנרגיה של היחידות החשמליות של החומר עד לרמה שבה תוכלו לשנות את מופעהן הפיזיים – גם אז, לאחר כל ההתקדמות האפשרית הזאת, עדיין לעולם לא יהא בכוחם של המדענים ליצור ולו אטום אחד של חומר, לייצר במקור הבנן אחד של אנרגיה, או להוסיף לחומר את הדבר שהיננו מכנים בשם חיים.

יצירת אנרגיה ומתן חיים מהווים זכויות בלעדיות של האב האוניברסאלי ושל האישיות הבוראות הנלוות אליו. נהר האנרגיה והחיים נובע ברציפות מעם האלוהיות, זרם כוח-פרדים האוניברסאלי והמאוחד היוצא אל עבר החלל כולו. אנרגיה אלוהית זו מחדרת את כלל הבריאה. מארגי הכוח מחוללים בכוח-החלל את אותם שינויים, ומבצעים את אותן התאמות, אשר באים לבסוף לידי ביטוי כאנרגיה; מנהלי הכוח מתמירים אנרגיה לכדי חומר; וכך נולדים עולמות החומר. נשאי החיים מאתחלים בחומר מת את התהליכים שאותם היננו מכנים חיים, חיים חומריים. מפקחי הכוח המורונטיים עובדים באופן דומה ברחבי מחוזות המעבר שבין עולמות החומר ועולמות הרוח. בוראי הרוח הגבוהים יותר מאתחלים תהליכים דומים בצורות אלוהיות של אנרגיה, ומהם נוצרות הצורות הרוחניות הגבוהות יותר של חיים תבוניים.

האנרגיה יוצאת מפרדים מעוצבת בהתאם לסדר האלוהי. אנרגיה – אנרגיה טהורה – חולקת את טיבו של הארגון האלוהי; היא נוצרת בדמות שלושת האלים החבוקים-כאחד, באופן שבו הם פועלים במטה יקום היקומים. וכל הכוח סובב בפרדים, יוצא מנוכחות פרדים וחוזר אליהן, ובמהותו הוא הינו מופע של הגורם שלא נגרם – האב האוניברסאלי; ומבלעדי האב לא יהא קיים דבר מכל אשר קיים.

כוח הנגזר מאלוהות הקיימת-לעצמה הינו קיים לעד בעצמו. לא ניתן להוריד לטמיון או להרוס כוח-אנרגיה; מופעים אלו של האינסופי עשויים להיות נתונים להתמרות בלתי-מוגבלות, שינויים אינסופיים ומטמורפוזה נצחית; אך בשום אופן או בשום שיעור, אף לא באופן המזערי ביותר שאותו ניתן לדמיין, יכולים הם אי-פעם להתכלות. ואולם האנרגיה, הגם שהיא זורמת מעם האינסופי, אינה אינסופית במופעיה; קיימים גבולות חיצוניים ליקום האב אשר נוצר עד עתה.

אנרגיה הינה נצחית אך לא אינסופית; ותמיד מגיבה היא לחיבוק האחיזה הכולל של האינסוף. לעולם ימשיכו הלאה האנרגיה והכוח; משיצאו החוצה מפרדים, חייבים הם לשוב שמה, אף אם ידרשו עידנים על-גבי עידנים על-מנת להשלים את המעגל המצווה. זה אשר מקורו בפרדים יעדו יכול להיות אך ורק פרדים או יעד האלוהות.

וכל זה מאשר את אמונתנו ביקום-יקומים מעגלי, מוגבל במקצת אך סדור היטב ונרחב ביותר. אלמלא היה הדבר נכון, אזי במוקדם או במאוחר היו מופיעים סימני הידלדלות של אנרגיה. כל החוקים, הארגונים, המנהל והעדויות של חוקרי היקום – כולם מעידים על קיומו של אל אינסופי, וכן על קיומו של יקום סופי לעת הזו, מעגליות של קיום אינסופי, בלתי-מוגבל כמעט, אך עם זאת סופי לעומת האינסופי.

2. מערכות אנרגיה אוניברסאליות בלתי-רוחניות (אנרגיות פיזיות)

אכן קשה למצוא מילים מתאימות על-מנת לכנות ולתאר את הרמות השונות של כוח ושל אנרגיה – אלו הפיזיות, אלו של דעת ואלו הרוחניות. תיאורים אלו אין בכוחם להתאים באופן מלא להגדרות המקובלות שלכם בעבור כוח, אנרגיה ועוצמה. קיים מחסור כה גדול בשפה, עד כי היננו נאלצים להשתמש במונחים הללו לשם ציון משמעויות מרובות. לדוגמה, במסמך זה, המילה אנרגיה משמשת לציון כל השלבים והצורות של מופעי תנועה, פעולה ופוטנציאל, בעוד שהמילה כוחתקפה לשלבי הקדם-כבידה של אנרגיה, ואילו המילה עוצמה תקפה לשלבי האנרגיה של אחרי-הכבידה.

למרות הדברים הללו אנסה בזאת לצמצם את ממדי הבלבול המושגי בכך שאציע את היתרון שבאימוץ הסיווג שלהלן של כוח קוסמי, אנרגיה מגיחה ועוצמת יקום – אנרגיה פיזית:

1. *עוצמת חלל*. זוהי נוכחותו החופשית והבלתי-מעוררת של המוחלט הבלתי-מוגדר בחלל. הרחבתו של מושג זה מצביעה על פוטנציאל כוח-החלל הטבוע בטוטאליות התפקודית של המוחלט הבלתי-מוגדר, בעוד שמשמעות מושג זה מרמזת על הטוטאליות של המציאות הקוסמית – היקומים – אשר הגיחו לכדי נצח מאי פרדים, אשר מעולם לא התחילו, לעולם לא ייגמר, לעולם איננו נע ולעולם אינו משתנה.

התופעות אשר מקורן בפרדים התחתון כוללות, קרוב לוודאי, שלושה אזורים של נוכחות ופעולת כוח מוחלטים: אזור נקודת הסמך של המוחלט הבלתי-מוגדר, אזור אי פרדים עצמו ואזור החיץ של סוכנויות או תפקודים בלתי-מזוהים מסוימים של השוואה ושל פיצוי. שלושת האזורים הללו, בעלי המרכז המשותף, הינם מרכז מחזור פרדים של המציאות הקוסמית.

עוצמת החלל הינה קדם-מציאות; היא הינה תחומו של המוחלט הבלתי-מוגדר, והיא מגיבה אך ורק לאחיזתו האישית של האב האוניברסאלי; זאת על-אף שנדמה כי היא ניתנת לשינוי על-ידי נוכחותם של מארגני כוח המאסטר הראשיים.

באורסה, עוצמת החלל מכונה בשם אבסולוּטָה.

2. *כוח קדמון*. דבר זה מייצג את השינוי הבסיסי הראשון בעוצמת החלל ועשוי להיות אחד מתפקודי המוחלט הבלתי-מוגדר בפרדים התחתון. היננו יודעים כי נוכחות החלל היוצאת מעם פרדים התחתון משתנה באופן כלשהו ביחס לזו אשר נכנסת אליו. ואולם, בלא תלות בכל יחס אפשרי שכזה, ההתמרה המזוהה בגלוי של עוצמת החלל לכדי כוח ראשוני, הינה התפקוד המבחין הראשי של נוכחות-המתח של מארגני הכוח החיים של פרדים.

כוח סביל ופוטנציאלי הופך לפעיל ולקדמון בתגובה להתנגדות המופעלת על-ידי נוכחותם בחלל של מארגני הכוח המאסטר המתממשים-לבסוף. כוח מגיח כעת מתחומו הבלעדי של המוחלט הבלתי-מוגדר אל המחוזות שבהם התגובות מרובות – תגובות לתנועות ראשוניות מסוימות הנעשות על-ידי אל-הפעולה ומשם לתנועות פיצוי מסוימות הנובעות מן המוחלט האוניברסאלי. נדמה כי כוח קדמון מגיב לסיבתיות טרנסצנדנטאלית ביחס ישר למוחלטות.

לעיתים מכונה כוח קדמון בשם אנרגיה טהורה; באורסה, היננו מתייחסים אליו כאל סְגֶרָאָטָה.

3. *אנרגיות מגיחות*. נוכחותם הסבילה של מארגני הכוח הראשיים הינה מספקת על-מנת להתמיר את עוצמת החלל לכדי כוח קדמון, ועל שדה-חלל מופעל שכזה מתחילים אותם מארגני-כוח את פעולותיהם הראשוניות והפעילות. הכוח הקדמון נועד לעבור דרך שני שלבים מובחנים של התמרה במחוזות מופעי האנרגיה בטרם יופיע כעוצמה אוניברסאלית. שתי הרמות האלה של אנרגיה מגיחה הינן:

א. אנרגיה רבת-עוצמה. זוהי אנרגיה מכוונת רבת-עוצמה, אשר מונעת על-ידי מסה, מצויה תחת מתח עצום, ומגיבה בחוזקה – מערכות אנרגיה אדירות ממדים המוכנסות לתנועה הודות לפעילויותיהם של מארגני הכוח הראשיים. אנרגיה רבת-עוצמה, או ראשית, זו איננה מגיבה בתחילה בהחלטיות למשיכת כבידת-פרדים, אף כי קרוב לוודאי שהיא מניבה תגובת הצבר-מסה, או תגובת-חלל כיוונית, לקבוצה השיתופית של השפעות מוחלטות הפועלת מן הצד התחתון של פרדים. כאשר אנרגיה מגיבה לכדי רמה של תגובה התחלתית לאחיצת הכבידה המוחלטת והמעגלית של פרדים, מפנים מארגני הכוח הראשיים את השטח לתפקוד של שותפיהם המשניים.

ב. אנרגיית כבידה. האנרגיה המגיבה-לכבידה המופיעה כעת טומנת בחובה את הפוטנציאל לעוצמה אוניברסאלית, והופכת לאב הקדמון הפעיל של כלל החומר ביקום. אנרגיה משנית, או אנרגיית כבידה, זו הינה התוצר של עיבוד האנרגיה הנובע מלחץ-נוכחותם וממגמות-הלחץ שאותן מכוננים מארגני הכוח המאסטר הטרנסצנדנטאליים העמיתים. בתגובה לעבודתם של מתפעלי-כוח אלו, חולפת אנרגיית החלל במהירות מן השלב רב-העוצמה לשלב הכבידה, ובכך הופכת למגיבה במישרין לאחיצה המעגלית של הכבידה (המוחלטת) של פרדים, בעודה מציגה פוטנציאל מסוים לרגישות למשיכת הכבידה הקווית הטבועה במסת החומר המופיעה במהרה בשלבים האלקטרוני ושלאחר-האלקטרוני של האנרגיה והחומר. עם הופעתה של תגובה לכבידה, רשאים מארגני הכוח המאסטר העמיתים לסגת מצקלוני האנרגיה של החלל, ובלבד שהוצבו לאותו שדה פעולה מנהלי הכוח האוניברסאליים.

אין אנו בטוחים דיינו ביחס לסיבות המדויקות לשלבים המוקדמים של התפתחות הכוח, ואולם היננו מזהים את פעולתו התבונית של המרבי בשתי רמות מופעי האנרגיה המגיבה. כאשר מתייחסים בהכללה לאנרגיות רבות-עוצמה ולאנרגיות כבידה, אנו באוורסה מכנים אותן בשם אוֹלְטִימָאָה.

4. עוצמה אוניברסאלית. כוח-חלל הותמר לכדי אנרגיית-חלל וממנה לאנרגיה של שליטת כבידה. וכך הבשילה האנרגיה הפיזית עד לנקודה שבה היא יכולה להיות מוכוונת לערוצים של עוצמה ולעמוד לשירות מגוון התכליות של בוראי היקום. עבודה זו מבוצעת בידי המנהלים, המרכזים והבקרים הרב-גוניים של האנרגיה הפיזית ביקום המקיף – בבריאות המאורגנות והמיושבות. מנהלי הכוח האוניברסאליים הללו נוטלים שליטה כמעט מוחלטת בעשרים-ואחת מתוך שלושים רמות האנרגיה המהוות את מערכת האנרגיה הנוכחית של שבעת יקומי העל. תחום זה של כוח-אנרגיה-חומר הינו מרחב הפעילויות התבוניות של זה בעל שבעת ההיבטים, אשר פועל תחת שליטת-העל של העליון בזמן ובמרחב.

באוורסה, היננו מתייחסים למרחב של עוצמה אוניברסאלית בשם גֶרְאָוִיטָה.

5. אנרגיית-האוונה. מבחינה מושגית, תיאור זה נע כל העת אל עבר פרדים בעוקבו אחר שינויי כוח-החלל, רמה אחר רמה, עד לרמת העבודה של עוצמת-האנרגיה של יקומי החלל והזמן. הלאה, בהמשך ההתקדמות אל עבר פרדים, ניתקל בשלב קדם-קיומי של אנרגיה המאפיין את היקום המרכזי. כאן דומה שהמחזור האבולוציוני סב לאחור על עקבותיו; דומה כי עוצמת-האנרגיה מתחילה לנוע לאחור, בחזרה לעבר כוח, ואולם זהו כוח שונה מאוד בטבעו מאלו של פוטנציאל החלל ושל הכוח הקדמון. מערכות האנרגיה של האוונה אינן דואליות; הן הינן שילושיות. זהו מרחב האנרגיה הקיומי של הפועל האחד, הפועל בשמו של שילוש פרדים.

באוורסה ידועות אנרגיות אלה של האוונה בשם טְרַיָאָה.

6. אנרגיה טרנסצנדנטאלית. מערכת אנרגיה זו פועלת על החלק העליון של פרדים וממנו, ורק בהקשר של העמים האבסוניטיים. באוורסה, היא מכונה בשם טְרַנְסְוִיטָה.

7. מוֹנִטָה. אנרגיה קרובה קרבת משפחה לאלוהיות כאשר היא הינה אנרגיית פרדים. היננו נוטים לעבר האמונה כי מונוטה הינה האנרגיה החיה, הלא-רוחנית, של פרדים – משלימתה הנצחית של אנרגיית הרוח החיה של הבן הנצחי – ומכאן שהיא הינה מערכת האנרגיה הלא-רוחנית של האב האוניברסאלי.

אין אנו יכולים להבחין בין טבען של רוח פרדים ושל המונוטה של פרדים; הן נראות לנו זהות. יש להן שמות שונים, אבל לא נוכל לתאר בפניהם רבות על אודות מציאות אשר מופיעה הרוחניים והלא-רוחניים ניתנים להבחנה זה מזה רק בשם.

ידועים אנו כי יצורים סופיים יכולים להגיע לחוויית הסגידה לאב האוניברסאלי באמצעות סעדם של האל בעל שבעת ההיבטים ושל מכוונני המחשבה, ואולם היננו מסופקים אם אישיות תת-מוחלטת כלשהי, ואפילו מנהלי כוח, יכולה להבין את אינסופיות האנרגיה של המקור והמרכז הגדול הראשון. דבר אחד וודאי: אם מנהלי הכוח מכירים את הטכניקה שבאמצעותה עובר כוח-החלל מטמורפוזה, הם אינם מגלים את הסוד ליתר האחרים בינינו. דעתי היא שהם אינם מבינים את פעולת מארגני הכוח לאשורה.

מנהלי כוח אלו עצמם הינם זרזי אנרגיה; במילים אחרות, הם גורמים לאנרגיה להתחלק למגזרים, להתארגן, או להיאסף בצורת יחידות באמצעות נוכחותם. וכל אלו מרמזים על כך שחייב להיות דבר-מה טבוע באנרגיה אשר גורם לה לפעול כך בנוכחות אישיות כוח אלה. המלכיצדקים של נבאדון הגדירו מזה זמן רב את תופעת ההתמרה של כוח קוסמי לכדי עוצמה אוניברסאלית כאחד משבעת היבטי "האינסופיות של האלוהיות". ואתם תתקדמו הרחק עד שם בנקודה זו במהלך הרקעתכם ביקום המקומי.

על-אף חוסר-יכולתנו להבין את מקורו, את טיבו ואת התמרותיו של הכוח הקוסמי, היננו מכירים במלואם את כל שלבי ההתנהגות של האנרגיה

המגיחה למן הזמנים של תגובתה במישרין שאינה-נתונה-בספק לפעולת הכבידה של פרדים – פחות או יותר מן העת של תחילת פעולת מנהלי הכוח של יקום העל.

3. סיווג חומר

החומר זהה בכל היקומים, למעט ביקום המרכזי. התכונות הפיזיות של החומר תלויות בקצב הסיבוב של החלקים המרכיבים אותו, במספרם ובגודלם של חלקים חגים אלו, במרחקם מן הגוף הגרעיני, או בתכולת החלל של החומר, כמו גם בנוכחותם של כוחות מסוימים אשר טרם נתגלו באורנטיה.

בשמשות, בפלנטות ובגופי החלל השונים, קיימות עשר מחלקות חומר עיקריות:

1. חומר אולטימאטוני – היחידות הפיזיות הראשוניות של הקיום החומרי, חלקיקי האנרגיה המרכיבים את האלקטרונים.

2. חומר תת-אלקטרוני – המצב הנפיץ והדוחה (repellent) של גזי-העל הסולאריים.

3. חומר אלקטרוני – המצב החשמלי של הבחנת החומר – אלקטרונים, פרוטונים, ויחידות שונות אחרות הנמנות על מגוון הקבוצות האלקטרוניות.

4. חומר תת-אטומי – חומר נפוץ מאוד בתוככי שמשות חמות.

5. אטומים מנופצים – את אלו נמצא בשמשות המתקררות וברחבי החלל.

6. חומר מיון – אטומים יחידניים שהופשטו מן האלקטרונים החיצוניים שלהם (הפעילים מבחינה כימית) על-ידי פעילויות חשמליות, טרמיות, קרינת X, או על-ידי ממיסים.

7. חומר אטומי – השלב הכימי של ארגון היסודות, היחידות המרכיבות את החומר המולקולארי או הנראה לעין.

8. השלב המולקולארי של החומר – חומר כשלעצמו קיים באורנטיה תחת תנאים רגילים במצב חומרי יציב יחסית.

9. חומר רדיואקטיבי – הנטייה ליציאה מארגון ופעילותם של היסודות הכבדים יותר תחת תנאי חום מתון ולחץ כבידה יורד.

10. חומר בקריסה – החומר הנייח-יחסית המצוי בתוככי השמשות הקרות או המתות. צורת חומר זו אינה באמת נייחת; עדיין קיימת בה פעילות אולטימאטונית, ואפילו אלקטרונית, ואולם יחידות אלה מצויות בקרבה גדולה זו לזו, וקצבי הסיבוב שלהן מצומצמים עד למאוד.

סיווג החומר שלעיל נוגע לארגונו יותר מאשר לצורות הופעתו לפני היצורים הברואים. כמו כן, הוא איננו מתחשב בשלבי האנרגיה הקדם-מגיחים, ואף לא בהתגשמיות החומריות הנצחיות בפרדים וביקום המרכזי.

4. התמרות אנרגיה וחומר

אור, חום, חשמל, מגנטיות, פעילות כימית, אנרגיה וחומר חד הם – במקורם, מטבעם ועל-פי ייעודם – יחד עם מציאויות חומריות אחרות אשר עדיין לא נתגלו באורנטיה.

איננו מבינים עד תום את השינויים האינסופיים-כמעט העשויים להיות מנת-חלקה של האנרגיה הפיזית. ביקום אחד היא מופיעה כאור, ביקום אחר כאור וכחום גם יחד, ובאחר בדמות צורות אנרגיה בלתי-ידועות באורנטיה; לאחר מספר לא-ידוע של מיליוני שנים היא עשויה להופיע מחדש בדמות צורת אנרגיה חשמלית חסרת-מנוחה ומתפרצת, או בדמות עוצמה מגנטית; ובהמשך לאחר-מכן היא עשויה להופיע שוב, ביקום עוקב, בדמות צורה כלשהי של חומר משתנה העובר סדרה של מטמורפוזות, אשר לאחר מכן תיעלם כלפי חוץ מן הבחינה הפיזית בשיטפון עצום כלשהו של העולמות. ואז, לאחר עידנים רבים-מספור ונדידה אינסופית כמעט דרך יקומים רבים לאין-שיעור, אותה אנרגיה עשויה שוב להופיע-מחדש ולשנות פעמים רבות את צורתה ואת הפוטנציאל שלה; וכך נמשכות התמרות אלה דרך עידנים עוקבים וברחבי מחוזות רבים-מספור. כך ממשיך ונע החומר, עובר את התמרות הזמן אך לעולם שומר אמונים למעגל הנצח; ואף אם במשך זמן ממושך יימנע ממנו מלחזור למקורו, תמיד הוא מגיב אליו, וכל העת ממשיך במסלול שאותו ציוותה האישיות האינסופית אשר שילחה אותו לדרכו.

מרכזי הכוח ועמיתיהם עוסקים רבות בעבודת ההתמרה של האולטימאטון אל תוך מעגלי האלקטרון וסיבוביו. הוויות ייחודיות אלה שולטות בפעוצמה ומרכיבות אותה באמצעות התפעול המיומן שלהן את היחידות הבסיסיות של האנרגיה החומרית, האולטימאטונים. הם הינם אדוניה של האנרגיה כפי שזו נעה במצב פרימיטיבי זה. יחד עם הבקרים הפיזיים, הם יכולים לשלוט ביעילות באנרגיה ולהכווין אותה אפילו לאחר שזו הותמרה לרמה

החשמלית, הידועה כשלב האלקטרוני. ואולם, טווח פעולתם קטן עד מאוד כאשר אנרגיה המאורגנת ברמה האלקטרונית עוברת אל מערכולות המערכות האטומיות. כאשר החומר מתהווה כך, נופלות אנרגיות אלה אל אחיזתה המוחלטת של עוצמת המשיכה של הכבידה הקווית.

הכבידה פועלת באופן חיובי על קווי הכוח ועל ערוצי האנרגיה של מְכָזִי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, ואולם, הוויות אלה מתייחסות לכבידה אך ורק באופן שלילי – הפעלת כישורי האנטי-כבידה שלהן.

ברחבי כלל החלל, קור והשפעות אחרות פועלים באופן יצירתי ומארגנים אולטימאטונים לכדי אלקטרונים. חום הינו אמת המידה לפעילות אלקטרונית, בעוד שהקור פשוט מציין את היעדרו של חום – מצב של מנוחה אנרגטית יחסית – מצבו של מטען-הכוח האוניברסאלי של החלל, בהינתן היעדרם של אנרגיה מגיחה ושל חומר מאורגן ואי-תגובתיותם של אלו לכבידה.

נוכחות ופעולת הכבידה הן אשר מונעות את הופעתו של האפס המוחלט התיאורטי, שכן החלל הבין-כוכבי אינו מחזיק בטמפרטורת האפס המוחלט. ברחבי כלל החלל המאורגן קיימים זרמי אנרגיה המגיבים-לכבידה, מעגלי עוצמה, ופעילויות אולטימאטוניות, בנוסף לאנרגיות אלקטרוניות מארגנות. הלכה למעשה, החלל איננו ריק. אפילו האטמוספירה של אורניסה הולכת ומתדלדלת עד אשר, בגובה של חמשת אלפים קילומטרים לערך, היא מתחילה לדהות אל-עבר הממוצע של החומר בחלל במגזר זה של היקום. החלל הקרוב ביותר לריק המוכר בנבאדון מכיל בסביבות מאה אולטימאטונים – השקולים לאלקטרון אחד – לכל אינץ' מעוקב (כ-16.4 סמ"ק). דלילות חומר שכזו נחשבת, למעשה, לחלל ריק.

הטמפרטורה – חום וקור – הינה משנית אך לכבידה במחוזות האבולוציה של האנרגיה ושל החומר. האולטימאטונים מצייתים בהכנעה לטמפרטורות קיצון. טמפרטורות נמוכות מעודדות יצירת מבנים אלקטרוניים והרכבים אטומיים מסוימים, בעוד שטמפרטורות גבוהות מקלות על מיני תופעות של פיצוח אטומי והתפוררות החומר.

כלל התאגדויות החומר, למעט הפרימיטיביות ביותר, עלולות להישבר בשעה שהן נחשפות לחום וללחץ של מצבים פנים-שמיים מסוימים. וכך יכול חום להתגבר באופן ניכר על יציבות הכבידה. ואולם, אין חום או לחץ שמיים ידועים המסוגלים להתמיר אולטימאטונים חזרה לכדי אנרגיה רבת-עוצמה.

השמשות הבווערות מסוגלות להתמיר חומר לכדי צורות אנרגיה שונות, ואולם העולמות הכהים והחלל החיצון בכללותו עשויים להאט את הפעילויות האולטימאטוניות והאלקטרוניות עד לנקודה שבה מותמרות אנרגיות אלה לכדי חומר של העולמות. התאגדויות אלקטרוניות מסוימות מטבע קרוב, כמו רבות מההתאגדויות הבסיסיות של החומר הגרעיני, נוצרות בטמפרטורות הנמוכות-ביותר של החלל הפתוח, והן גדלות לאחר מכן באמצעות התאגדות עם הצברים גדולים יותר של אנרגיה ההופכת-לחומר.

במהלך כל המטמורפוזה הבלתי-נגמרת הזו של אנרגיה ושל חומר, היננו חייבים להתחשב בהשפעת לחץ הכבידה ובהתנהגות האנטי-כבידתית של האנרגיות האולטימאטוניות המצויות תחת תנאים מסוימים של טמפרטורה, מהירות וסיבוב. גם לטמפרטורה, לזרמי אנרגיה, למרחק ולנוכחות מארגני הכוח ומנהלי הכוח החיים, יש נגיעה לכל מופעי ההתמרה של אנרגיה ושל חומר.

תוספת המסה בחומר שקולה לתוספת האנרגיה המחולקת במהירות האור בריבוע. במובן דינאמי, העבודה שחומר במצב מנוחה יכול לעשות שקולה לאנרגיה הנדרשת על-מנת להביא את חלקיו יחדיו מפרדים, פחות התנגדות הכוחות שעליהם נדרש להתגבר במסע והמשיכה המופעלת בין חלקי החומר לבין עצמם.

על קיומן של צורות חומר קדם-אלקטרוניות מעידים שני המשקלים האטומיים של העופרת. עופרת בהרכב מקורי שוקלת מעט יותר מזו הנוצרת על-ידי התפרקות אורניום באמצעות פליטת רדיום; והפרש זה במשקל האטומי מייצג את האובדן בפועל של אנרגיה בעת הפיצוח האטומי.

השלמות היחסית של החומר מובטחת הודות לעובדה שאנרגיה יכולה להיספג או להיפלט אך ורק באותם שיעורים מדויקים שאותם כינו מדעני אורניסה בשם קוונטה. תנאי חכם זה בעולמות החומר משמש על-מנת לשמר את קיומם המתמשך של היקומים.

כמות האנרגיה הנספגת פנימה, או הנפלטת החוצה, כאשר מוזזים המיקומים האלקטרוניים או המיקומים האחרים, הינה תמיד "קוונטום" או מכפלה שלו; ואולם, ההתנהגות הרוטטת, או דמוית-הגל, של יחידות אנרגיה כאלה נקבעת כולה על-ידי ממדי המבנים החומריים הנידונים. קוטרן של אדוות אנרגיה דמויות-גל אלה גדול פי 860 מזה של האולטימאטונים, האלקטרונים, האטומים, או היחידות האחרות הפועלות כך. הבלבול שאיננו-נגמר הנלווה להבחנות מכניקת הגלים על התנהגות הקוונטום, נובע מתוספת של גלי אנרגיה אלו על אלו: שתי פסגות יכולות להשתלב על-מנת ליצור פסגה כפולת-גובה, בעוד שפסגה ועמק יכולים להשתלב וכך לבטל הדדית זה את זה.

5. מופעי גל-אנרגיה

ביקום-העל של אורוונטון קיימות מאה אוקטאבות של אנרגיה-גלית. מתוך מאה קבוצות אלה של מופעי אנרגיה, שישים-וארבע מוכרות במלואן או בחלקן באורניסה. קרני השמש מהוות ארבע אוקטאבות בסולם יקום-העל, כאשר קרני האור הנראות תופשות אוקטאבה בודדת, מספר שישים-וארבע בסדרה זו. קבוצת האולטרה-סגול מגיעה לאחר מכן, בעוד שעשר האוקטאבות כלפי מעלה הן קרני ה-X, ולאחריהן מופיעות קרני

הגאמא של הרדיום. שלושים-ושתיים אוקטאבות מעל לאור הנראה של השמש מצויות קרני אנרגיית החלל החיצון, אשר לעיתים כה תכופות מתמזגות עם חלקיקי החומר הזעירים הטעונים באנרגיה גבוהה ביותר אשר נלווים להן. מתחת לקרני השמש הנראות לעין תמצאנה הקרניים האינפרא-אדומות, ושלושים אוקטאבות מתחת להן מצויה קבוצת קרני שידור הרדיו.

מנקודת המבט של ההבנה המדעית באורנטיה במאה העשרים, ניתן לסווג את מופעי האנרגיה דמויית הגל לעשר הקבוצות הבאות:

1. **קרניים אינפרא-אולטימאטוניות** – הסיכויים הגבוליים של האולטימאטונים כאשר הם מתחילים לקבל צורה מובחנת. זהו השלב הראשון של אנרגיה מגיחה אשר ניתן להבחין בו בתופעות דמויות-גל ולמדוד אותן.
  2. **קרניים אולטימאטוניות** – התאגדות האנרגיה לספריות הזעירות של האולטימאטונים גורמת לרטטים בתכולת החלל הניתנים להבחנה ולמידה. והרבה לפני שיגלו הפיזיקאים את האולטימאטון, הם יבחינו ללא ספק במופעי הקרניים האלה, כאשר הם מומטרים אל עבר אורנטיה. קרניים קצרות ורבות-עוצמה אלה מייצגות את פעילותם הראשונית של האולטימאטונים בעודם מואטים עד לנקודה שבה הם נוטים לעבר ההתארגנות האלקטרונית של החומר. בעת שהאולטימאטונים מצטברים לכדי אלקטרונים, מתרחש עיבוי אשר תוצאתו הינה אחסון של אנרגיה.
  3. **קרני החלל הקצרות**. אלו הם הקצרים ביותר מכל הרטטים האלקטרוניים הטהורים, והם מייצגים את השלב הקדם-אטומי של צורת חומר זו. על-מנת שתיווצרנה, נדרשות לקרניים אלה טמפרטורות גבוהות מאוד או נמוכות מאוד. קיימים שני סוגים כאלו של קרני-חלל: האחד מופיע כאשר נולדים אטומים ואילו השני מעיד על התנפצותם. קרני חלל אלה בוקעות בכמות הגדולה ביותר מן המישור הדחוס ביותר של יקום העל, שביל החלל, אשר הינו גם המישור הדחוס ביותר של היקומים החיצוניים.
  4. **השלב האלקטרוני**. שלב אנרגיה זה עומד בבסיס כלל החומריות בשבעת יקומי העל. קוונטות תמיד נפלטות כאשר אלקטרונים עוברים במסלולי סיבוביים מרמות אנרגיה גבוהות יותר לאלה הנמוכות יותר. התוצאה של תזוזת אלקטרונים בין מסלולים הינה פליטה או ספיגה של חלקיקי אנרגיית-אור אחידים, מדידים ומובחנים מאוד, בעוד שהאלקטרון הבוודד תמיד יפלוט חלקיק של אנרגיית-אור בשעה שהוא נתון בהתנגשות. תופעות של אנרגיה דמוית-גל נלוות גם לפעילויותיהם של הגופים החיוביים ושל חלקים אחרים של השלב האלקטרוני.
  5. **קרני גאמא** – אותן נביעות המאפיינות את ההתפרקות הספונטאנית של חומר אטומי. הדוגמה הטובה ביותר לפעילות האלקטרונית זו מצויה בתופעות הנלוות להתפרקותו של הרדיום.
  6. **קבוצת קרני-X**. תוצאת הצעד הבא בהאטת האלקטרון הינה צורות שונות של קרני X סולאריות וכן קרני ה-X המיוצרות באופן מלאכותי. המטען האלקטרוני מייצר שדה חשמלי; תנועה מולידה זרם חשמלי; הזרם מייצר שדה מגנטי. כאשר האלקטרון נעצר בבת אחת, המהומה האלקטרו-מגנטית שנוצרת מייצרת את קרן ה-X; קרן ה-X הינה אותה הפרעה. קרני ה-X הסולאריות זהות לאלה המיוצרות באופן מכני על-מנת לחקור את פנים גוף האדם, למעט העובדה שהן מעט ארוכות יותר.
  7. **קרניה האולטרא-סגולות**, או הכימיות, של השמש ואלה המיוצרות בצורות מכאניות שונות.
  8. **האור הלבן** – כלל האור הנראה של השמשות.
  9. **קרניים אינפרא-אדומות** – האטתה של הפעילות האלקטרונית קרוב יותר לשלב שבו ניתן להעריך חום.
  10. **קרני הרץ** – האנרגיות המשמשות באורנטיה לשידור.
- מכל עשרת שלבי הפעילות האנרגטית דמוית-הגל הללו, יכולה העין האנושית להגיב אך ורק לאוקטאבה אחת, לאור השלם של אור השמש הרגיל. מה שמכונה אֶתֶר הינו בסך הכול שם כולל לציון קבוצת פעילויות כוח ואנרגיה המתחוללת בחלל. אולטימאטונים, אלקטרונים והצברי מסה אחרים של אנרגיה הינם חלקיקי חומר אחידים, ובעת שהם חולפים מבעד לחלל הם אכן נעים בקווים ישרים. האור, וכל יתר הצורות של מופעי אנרגיה מזוהה, מורכבים ממצעד של חלקיקי אנרגיה מובחנים המתקדמים בקווים ישרים, למעט כאשר הם עוברים שינוי תחת השפעת הכבידה וכוחות מתערבים אחרים. העובדה שכאשר מצעדי חלקיקי אנרגיה אלו נצפים באופנים מסוימים הם דומים לתופעות-גל, נובעת מהתנגדותה הבלתי-מובחנת של שמיכת הכוח של החלל כולו, היא האֶתֶר ההיפותטי, ומהמתח הבין-כבידתי של הצברי המסה הסמוכים. המרווח בין הפוגות חלקיקי החומר, יחד עם מהירותן התחילית של קרני האנרגיה, גורמים למופע הגלי של צורות רבות של אנרגיה-חומר.
- העירור של תכולת החלל מייצר תגובה דמוית-גל למעבר של חלקיקי החומר הנעים במהירות, ממש כשם שמעבר של ספינה במים מייצר גלים בעלי משרעת ואורך משתנים.
- התנהגות הכוח הקדמון אכן מייצרת תופעות אשר באופנים מרובים הינן אנאלוגיות למה שאתם שיערתם וכינייתם בשם אֶתֶר. החלל איננו ריק;

ספירות החלל חגות וצוללות הלאה דרך אוקיינוס עצום של כוח-אנרגיה הנפרש בתוכו; ואף תכולת החלל של האטום איננה ריקה. אף-על-פי-כן, האתר איננו קיים, ועצם העובדה שהאתר ההיפותטי הזה נעדר, היא זו המאפשרת לפלנטה המיושבת לחמוק מפילה אל תוך השמש, ולא לקטרוני החג במסלולו להימנע מפילה אל תוך הגרעין.

6. אולטימאטונים, אלקטרונים ואטומים

בעוד שמטען החלל של הכוח האוניברסאלי הינו הומוגני ובלתי-מובחן, ארגונו של אנרגיה שהתפתחה לכדי חומר דורש כי ריכוז אנרגיה במסות בדידות בעלות ממדים ומשקל מוגדרים – תגובה מדויקת לכבידה.

הכבידה הקווית, או המקומית, הופכת פעילה במלואה בשעה שמופיע הארגון האטומי של החומר. חומר במצב קדם-אטומי הופך לתגובתי במידה קלה לכבידה כאשר הוא מעורר על-ידי קרני X ועל-ידי אנרגיות דומות אחרות, ואולם לא ניתן למדוד משיכה של כבידה קווית על חלקיקי אנרגיה-אלקטרונית חופשיים, לא-מחוברים ולא-טעונים, ואף לא על האולטימאטונים הבלתי-מאוגדים.

האולטימאטונים פועלים דרך משיכה הדדית, ומגיבים אך ורק למשיכת הכבידה המעגלית של פרדיס. בהיותם נטולי תגובה לכבידה קווית, הם מוחזקים אפוא כחלק מסחף החלל האוניברסאלי. האולטימאטונים מסוגלים להאיץ מהירות סיבובית עד לנקודת האנטי-כבידה חלקית, ואולם הם אינם מסוגלים להשיג – באופן בלתי-תלוי במארגני הכוח או במנהלי הכוח – את מהירות הבריחה הקריטית שבה הם מפסיקים להיות יחידים, ולחזור למצב של אנרגיה רבת-העוצמה. בטבע, האולטימאטונים חומקים ממצב הקיום הפיזי רק כאשר הם לוקחים חלק בפיצוץ הסופי של שמש שהתקררה ונוטה למות.

האולטימאטונים, אשר אינם מוכרים באורנטיה, מאטים בעוברים דרך שלבים רבים של פעילות פיזית בטרם הם משיגים את תנאי-הקדם של אנרגיית-הסיבוב הנדרשים לארגון האלקטרוני. לאולטימאטונים שלושה אופני תנועה: התנגדות הדדית לכוח הקוסמי, סיבובים יחידניים בעלי פוטנציאל אנטי-כבידה, והמיקומים התוך-אלקטרוניים של מאה האולטימאטונים הנערכים זה-ביחס-לזה.

משיכה הדדית מחזיקה יחד מאה אולטימאטונים המרכיבים את האלקטרון; ובאלקטרון טיפוסי לעולם יהיו לא יותר ולא פחות מאשר מאה אולטימאטונים. אובדן של אולטימאטון אחד או יותר גורם להרס זהות האלקטרון, ובכך מביא לכדי קיום את אחד מעשר הצורות המתאמות של האלקטרון.

האולטימאטונים אינם נעים בתוך האלקטרונים במסלולים או במעגלים, ואולם הם אכן מתפזרים או מתקבצים בהתאם למהירויות הסיבוב סביב צירם, ובכך קובעים את הממדים השונים של האלקטרונים. אותה מהירות סיבוב של האולטימאטונים סביב צירם קובעת אף את התגובות החיוביות, או השליליות, של הסוגים השונים של היחידות האלקטרוניות. כלל החלוקה וההתקבצות של החומר האלקטרוני, יחד עם השונות החשמלית של גופי האנרגיה-חומר החיוביים והשליליים, נובעים מן הפונקציות השונות האלה של מרכיב ההתאגדות-ההדדית של האולטימאטונים.

קוטרו של כל אטום הינו מעט פחות ממאת של מיליונית האינץ' (כ-1/40,000,000 של הסנטימטר), בעוד שמשקלו של האלקטרון הוא מעט יותר מ-1/2,000 מזה של האטום הקטן ביותר, מימן. אף כי הפרוטון החיובי, אשר מאפיין את גרעין האטום, עשוי להיות לא גדול יותר מאלקטרון שלילי, הוא שוקל כמעט פי אלפיים יותר ממנו.

אם מסת החומר הייתה מוגדלת עד אשר מסת האלקטרון הייתה משתווה לעשירית האונקיה (2.84 גרם), או אז היו גדלים הממדים בהתאם כך שנפחו של אלקטרון שכזה היה הופך להיות כנפח כדור-הארץ כולו. אם נפחו של פרוטון – הכבד מן האלקטרון פי אלף ושמונה-מאות – היה מוגדל עד שהיה משתווה לגודל של ראש של סיכה, או אז, בהשוואה, היה ראש של סיכה מגיע לקוטר השווה לזה של מסלול כדור-הארץ מסביב לשמש.

7. חומר אטומי

המבנה של כל חומר דומה למבנה של מערכת השמש. במרכזו של כל יקום אנרגיה זעיר קיים גרעין יחסית יציב ונייח של מנת-חומר. יחידה מרכזית זו יכולה להופיע באחד משלושה מופעים. סביב מרכז אנרגיה זה סובבת לרוב, בשפע אינסופי אך במעגלים מתנדנדים, יחידות האנרגיה שאותן ניתן לזמות אותן במידת-מה לפלנטות הסובבות את השמש של קבוצה כוכבית כלשהי, כדוגמת מערכת השמש שלכם.

האלקטרונים בתוך האטום סובבים מסביב לפרוטון המרכזי בערך באותו יחס מרחבי שבו חגות הפלנטות מסביב לשמש בחלל של מערכת השמש. ביחס לגודלם הממשי, המרחק בין גרעין האטום לבין המסלול האלקטרוני הפנימי ביותר, דומה למרחק הקיים בין הפלנטה הפנימית, כוכב חמה, לבין השמש שלכם.

מהירות הסיבוב של האלקטרונים סביב צירם ומהירותם במסלול מסביב לגרעין האטום, שתיהן מצויות מעבר ליכולת הדמיון אנושי, וזאת מבלי להזכיר את מהירותם של האולטימאטונים המרכיבים אותם. החלקיקים החיוביים של הרדיום עפים אל תוך החלל במהירות של עשר-אלף מייל לשנייה, בעוד שהחלקיקים השליליים משיגים מהירות הקרובה לזו של האור.

היקומים המקומיים בנויים על-פי המערכת העשרונית. ביקום דואלי קיימות בדיוק מאה צורות ברות-הבחנה שבהן הופכת אנרגיית-חלל לחומר אטומי; זהו המספר המקסימאלי האפשרי של התארגנויות-חומר בנבאדון. מאה צורות חומר אלה מהוות סדרה רגילה שבה סובבים אלקטרונים – מאחד ועד מאה – סביב גרעין מרכזי דחוס יחסית. התאגדות סדורה ומהימנה זו של אנרגיות שונות היא אשר מהווה את החומר.

לא כל העולמות מציגים על-פני השטח מאה יסודות ברי-זיהוי, ואולם, הם נוכחים במקום כלשהו, נכחו בעבר, או שהם מצויים בתהליך של אבולוציה. התנאים המלווים את היווצרותה ואת המשך התפתחותה של פלנטה קובעים כמה ממאה הטיפוסים האטומיים יהיו ברי-נראות. האטומים הכבדים יותר אינם נוכחים על-פני השטח של עולמות רבים. ואפילו באורניטיה, נוטים היסודות הידועים הכבדים יותר להתפרק לחתיכות, כפי שמדגימה התנהגות הרדיום.

יציבותו של האטום תלויה במספר הנויטרונים הבלתי-פעילים חשמלית המצויים בגוף המרכזי. ההתנהגות הכימית תלויה לחלוטין בפעילות האלקטרונים החגים חופשיים במסלול.

מעולם לא ניתן היה לאגד באורונוטון באופן טבעי יותר ממאה אלקטרונים הסובבים מסביב למערכת אטומית אחת. כאשר הוכנסו באופן מלאכותי לשדה הסיבוב מאה ואחת אלקטרונים, תמיד הייתה התוצאה התפרקותו המיידית של הפרוטון המרכזי, יחד עם התפוצה פראית של האלקטרונים ושל אנרגיות משוחררות אחרות.

בעוד שאטומים עשויים להכיל מאחד ועד מאה אלקטרונים במסלול, רק עשרת האלקטרונים החיצוניים של האטומים הגדולים יותר סובבים מסביב לגרעין המרכזי כגופים מובחנים ובדידים, וחגים באופן שלם והדוק במסלולים מדויקים ומובחנים. קשה לצפות או לגלות את שלושים האלקטרונים הקרובים ביותר למרכז כגופים נפרדים ומאורגנים. שיעור יחסים דומה לזה שבין התנהגות האלקטרונים לבין הקרבה לגרעין, ניתן למצוא בכל האטומים, בלא תלות במספר האלקטרונים שהם מכילים. ככל שהגרעין קרוב יותר, כך פוחתת האינדיבידואליות של האלקטרון. התרחבות האנרגיה דמוית-הגל של אלקטרון עשויה להתפשט כך שתתפוש את כלל המסלולים האטומיים הנמוכים יותר; והדבר נכון במיוחד בנוגע לאלקטרונים הקרובים ביותר לגרעין האטום.

לשלושים האלקטרונים בעלי המסלולים הפנימיים ביותר יש אינדיבידואליות, ואולם המערכות האנרגטיות שלהם נוטות להתערבב זו בזו, והן משתרעות מאלקטרון לאלקטרון ואף כמעט ממסלול למסלול. שלושים האלקטרונים הבאים מהווים את המשפחה השנייה, או את אזור האנרגיה השני, ולהם אינדיבידואליות רבה יותר, בהיותם גופי חומר המפעילים שליטה מלאה יותר על מערכות האנרגיה הנלוות להם. לשלושים האלקטרונים הבאים, אזור האנרגיה השלישי, יש אינדיבידואליות רבה אף יותר והם חגים במסלולים מובחנים ונפרדים יותר. עשרת האלקטרונים האחרונים, הקיימים אך בעשרת היסודות הכבדים ביותר, מתכבדים להחזיק בעצמאות, ולפיכך יכולים לחמוק משליטת גרעין האם פחות או יותר בחופשיות. בעקבות שינוי מינימאלי בלחץ או בטמפרטורה, חברי קבוצת האלקטרונים הרביעית והחיצונית ביותר עשויים לחמוק מאחיזתו של הגרעין המרכזי, כפי שהדבר מודגם בעצם ההתפרקות הספונטאנית של האורניום ושל יסודות אחרים הדומים לו.

עשרים ושבעה היסודות הראשונים – אלו המכילים בין אלקטרון אחד לעשרים-ושבעה אלקטרונים חגים במסלול – קלים יותר להבנה מיתר היסודות. החל מן היסוד העשרים-ושמונה ומעלה היננו נתקלים יותר ויותר בחוסר יכולת חזיוני הנובע מנוכחותו המשווערת של המוחלט הבלתי-מוגדר. ואולם, חלק מחוסר היכולת לחזות את התנהגות האלקטרונים נובע מן ההבדלים במהירויות הסיבוב של האולטימאטונים סביב צירם, ומנטייתם הבלתי-מוסברת "להתגודד". גם השפעות אחרות – פיזיות, חשמליות, מגנטיות וכבידתיות – גורמות לשינויים בהתנהגות האלקטרונים. האטומים, אפוא, דומים מאוד לאנשים באשר לאפשרות החזיוני. הסטיסטיקאים יכולים להצהיר על חוקים המתארים את ההתנהגות של מספר גדול של אנשים או של אטומים, אבל לא את זה של אטום בודד או של אדם יחיד.

8. קשירות אטומית

אף שהכבידה הינה אחד מתוך מספר גורמים המעורבים בשמירת מערכת אטומית זעירה יחדיו, קיימת גם אנרגיה רבת-עוצמה ובלתי-מוכרת בתוך ובקרב היחידות הבסיסיות האלה, ואנרגיה זו הינה הסוד שמאחורי הֶרְכָּבֵן הבסיסי ואופן התנהגותן בסופו של דבר; כוח זה עדיין ממתין לגילוי באורניטיה. השפעה אוניברסאלית זו מחדרת את כלל החלל הנכלל בגדר ארגון אנרגטי זעיר זה.

החלל הבין-אלקטרוני של האטום איננו ריק. חלל בין-אלקטרוני זה מופעל בקרבו של האטום על-ידי תופעות דמויות-גל אשר מסונכרנות באופן מושלם עם מהירות האלקטרונים ועם סיבובי האולטימאטונים. כוח זה איננו נשלט במלואו בידי חוקי המשיכה החיובית והשלילית שאתם מכירים; ולפיכך לעיתים התנהגותו בלתי-צפויה. דומה כי השפעה נטולת-שם זו מהווה תגובת כוח-חלל של המוחלט הבלתי-מוגדר.

הפרוטונים הטעונים והנויטרונים הבלתי-טעונים של גרעין האטום מוחזקים יחדיו באמצעות פעולת הגומלין של הֶמְזוּטְרוֹן, חלקיק חומר הכבד פי 180 מן האלקטרון. לולא סידור זה, המטען החשמלי שאותו נושאים הפרוטונים היה מפצל את גרעין האטום.

באופן שבו האטומים בנויים, לא כוחות כבידה ולא כוחות חשמליים היו יכולים להחזיק את הגרעין יחד. כוליותו של הגרעין נשמרת הודות לפעולת הלכידות ההדדית של הֶמְזוּטְרוֹן, אשר מסוגל להחזיק יחד חלקיקים טעונים וחלקיקים לא-טעונים הודות לעוצמה גבוהה יותר של כוח-מסה, ובשל התפקוד הנוסף הגורם לפרוטונים ולנויטרונים להחליף מקום ללא-הרף. המזוטרון גורם למטען החשמלי של חלקיקי הגרעין להיזרק ללא-הרף הלוך

ושוב בין הפרוטונים לבין הנויטרונים. בחלק אינפיניטסימאלי של שנייה, חלקיק גרעין נתון הינו פרוטון טעון ובחלק השנייה שלאחריו נויטרון לא-טעון. והתחלפויות אלה במצבי האנרגיה מתרחשות במהירות כה גבוהה ובלתי-תיאמן עד אשר נשללת מן המטען החשמלי כל אפשרות של תפקוד כהשפעה מפצלת. וכך פועל המזוטרון כחלקיק "נשא-אנרגיה" התורם תרומה עצומה ליציבות גרעין האטום.

נוכחותו ותפקודו של המזוטרון מסבירים גם חידה אטומית נוספת. כאשר אטומים מתנהגים באופן רדיואקטיבי, הם פולטים כמות אנרגיה גבוהה בהרבה מן המצופה. עודף קרינה זה מקורו בשבירתו של המזוטרון "נשא האנרגיה", אשר הופך בכך לאלקטרון רגיל. התפרקות המזוטונים מלווה גם בפליטת חלקיקים מסוימים קטנים ולא-טעונים.

המזוטרון מסביר תכונות לכידות מסוימות של גרעין האטום, ואולם הוא איננו האחראי להתלכדותם של פרוטונים זה עם זה ואף לא להידבקותם של הנויטרונים זה לזה. הכוח הפרדוקסאלי ורב-העוצמה של הלכידות הפולית של האטום הינו צורת אנרגיה אשר טרם נתגלתה באורגניקה.

המזוטונים הללו מצויים בשפע בקרני החלל אשר פוגעות ללא-הרף בפלנטה שלכם.

9. הפילוסופיה הטבעית

הדת איננה לבדה בנטייתה לעבר הדוגמה; הפילוסופיה הטבעית נוטה לדוגמיות באותה המידה. כאשר מורה-דת ידוע הסיק שהמספר שבע הינו מספר יסודי ביקום משום שבראש האדם מצויים שבעה פתחים, אילו ידע יותר כימיה, היה עשוי להציע אמונה מעין זו בהתבסס על תופעות-אמת בעולם הפיזי. על-אף המופע האוניברסאלי של אנרגיה, המתבסס על המערכת העשרונית, בכל היקומים הפיזיים של הזמן והמרחב נוכחת-תמיד התזכורת למציאות של הארגון האלקטרוני בעל שבעת ההיבטים של קדם-החומר.

המספר שבע הוא בסיסי ליקום המרכזי ולמערכת הרוחנית שבה טבועים שידורי האופי, ואולם המספר עשר, והמערכת העשרונית, הינם אינהרנטיים לאנרגיה, לחומר ולבריאה החומרית. אף-על-פי-כן, העולם האטומי אכן מציג מאפיינים מחזוריים מסוימים החוזרים על-עצמם בקבוצות של שבע – כעין סימן לידה שאותו נושא עולם החומר הזה כעדות למקורו הקדום אשר ברוח.

התמדה זו במבנה יצירתי בעל שבעה היבטים מודגמת בתחום הכימיה כחזרה על תכונות פיזיות וכימיות דומות בקבוצות מובחנות של שבע, זאת כאשר היסודות הבסיסיים מסודרים בהתאם לסדר משקלם האטומי. כאשר היסודות הכימיים של אורגניקה מסודרים כך בשורה, כל איכות נתונה, או כל תכונה נתונה, נוטה לחזור על עצמה בקפיצות של שבע. שינוי מחזורי זה בקפיצות של שבע נוטה לחזור על עצמו בשיעור הולך ופוחת בכלל הטבלה הכימית, אך הוא ניכר באופן המובחן ביותר בקבוצות האטומיות המוקדמות, או הקלות יותר. כאשר מתחילים ביסוד כלשהו, ולאחר שמבחינים בתכונה אחת בו, איכות זו תשתנה בעבור ששת היסודות הבאים; ואולם עם הגיענו ליסוד השמיני, תכונה זו נוטה להופיע מחדש. במילים אחרות, היסוד הכימי הפעיל השמיני דומה ליסוד הראשון, התשיעי דומה לשני, וכך הלאה. עובדה שכזו, השייכת לעולם הפיזי, מצביעה ללא ספק על המבנה בעל שבעת ההיבטים של האנרגיה הקדמונית ומעידה על המציאות הבסיסית של המגוון בעל שבעת ההיבטים של בריאות הזמן והמרחב. עוד ראוי כי ישית האדם ליבו לעובדה שקיימים שבעה צבעים בספקטרום הטבעי.

ואולם, לא כל ההשערות של הפילוסופיה הטבעית הינן תקפות; כך לדוגמא, האתר ההיפותטי, המייצג ניסיון רב-תושייה של האדם לאחד את בורותו בנוגע לתופעות החלל. הפילוסופיה של היקום איננה יכולה להסתמך על תצפיות מדעיות לכאורה. לולא ניתן היה לצפות בשינוי מעין זה, המדען היה נוטה לדחות על סף את האפשרות שמתוך הגולם יגיח פרפר.

היציבות הפיזית, יחד עם האלסטיות הביולוגית, מצויה בטבע אך ורק בשל תבונתם הקרובה-לאינסופית של אדריכלי האב של הבריאה. שום דבר פחות מאשר בינה טרנסצנדנטאלית לעולם לא יכול היה לעצב יחידות חומר אשר הן בה בעת גם כה יציבות וגם בעלות גמישות כה יעילה.

10. מערכות האנרגיה האוניברסאליות הלא-רוחניות (מערכות הדעת החומרית)

הסחף האינסופי של המציאות הקוסמית היחסית, מן המוחלטות של המונחיה של פרדיס ועד למוחלטות של עוצמת החלל, מעיד על התפתחויות מסוימות ביחסים במציאויות הלא-רוחניות של המקור והמרכז הראשון – אותן מציאויות אשר מסתתרות בעוצמת החלל, מתגלות במונוטה, ומתגלות ארעית ברמות הקוסמיות שביניהן. מחזור האנרגיה הנצחי הזה, בהיותו מעגל בתוך אבי היקומים, הינו מוחלט, ובהיותו מוחלט לא ניתן להרחיבו, לא בעובדות ולא בערכים; ואף-על-פי-כן, גם כעת – כתמיד – האב הקדמון מתמשש-בעצמו מתוך מרחב גדל-לעולם של זמן-מרחב, של התעלות מעל לזמן-מרחב ושל משמעויות זמן-מרחב, זירה של מערכות-יחסים משתנות שבה אנרגיית-החומר נתונה באופן הולך וגובר תחת שליטת הרוח החיה והאלוהית באמצעות המאמץ ההתנסותי של דעת אישית וחיה.

האנרגיות האוניברסאליות הלא-רוחניות מתארגנות-מחדש – ברמות שונות – במערכות החיות של הדעת של אלו-שאינם-בוראים, אשר חלק מסוים מהן ניתן לתאר באופן הבא:

1. דעת של קדם-רוחות-מסייעות. רמת דעת זו איננה-מתנסה בעולמות המיושבים והיא נסעדת בידי בקרי המאסטר הפיזיים. זוהי דעת מכאנית, זהו האינטלקט אשר לא-ניתן-ללמדו של צורות החיים החומריות הפרימיטיביות ביותר, ואולם הדעת אשר לא-ניתן-ללמדה

פועלת ברמות רבות מלבד זאת של החיים הפלנטאריים הפרימיטיביים.

2. רוחות מסייעות-דעת. זהו הסעד של רוח האם של יקום מקומי, הפועלת באמצעות שבע רוחותיה מסייעות-הדעת על רמת הדעת החומרית הנלמדת (הרמה הלא-מכאנית). ברמה זו מתנסה הדעת החומרית: כאינטלקט תת-אנושי (חייתי) בחמש הרמות הראשונות של המסייעות; כאינטלקט אנושי (מוסרי) בשבע הרמות של המסייעות; וכאינטלקט על-אנושי (אמצעיני) בשתי הרמות האחרונות של המסייעות.

3. דעות מורונטיות מתפתחות – תודעתן המתרחבת של אישיותות מתפתחות בנתיבת ההרקעה של היקום המקומי. זהו המתת של רוח האם של היקום המקומי בשיתוף הבן הבורא. רמת דעת זו מרמזת על הארגון של כלי החיים מן הסוג המורונטי, סינתזה בין החומרי לרוחני המבוצעת על-ידי מפקחי הכוח המורונטיים. הדעת המורונטית מתפקדת באופן משתנה בתגובה ל-570 רמות החיים המורונטיות, וברמות ההישג הגבוהות יותר מגלה יכולת הולכת וגדלה להתחבר לדעת הקוסמית. זהו הנתיב האבולוציוני של יצורים בני-תמותה, ואולם אף הדעת מן הטיפוס הלא-מורונטי מוענקת על-ידי בן יקום ורוח יקום לילדיהן הלא-מורונטיים של הבריאות המקומיות.

4. הדעת הקוסמית. זוהי הדעת המגוונת בעלת שבעת ההיבטים של הזמן והמרחב, אשר כל אחד משלביה נסעד בידי אחת משבע רוחות האב של שבעת יקומי העל. הדעת הקוסמית חובקת את כלל רמות הדעת הסופיות ומתאמת באופן התנסותי את רמות האלוהות-ההתפתחותית של הדעת העליונה, ובאופן טרנסצנדנטאלי את רמות הדעת הקיומיות של הדעת המוחלטת – המעגלים הישירים של הפועל האחד.

הדעת בפרדיס הינה מוחלטת; בהאווה, היא מוחלטופית; ובאורונטון – סופית. דעת תמיד מרמזת על הנוכחות והפעילות של סעד חי בנוסף למערכות אנרגיה שונות, והדבר נכון בעבור כל הרמות וכל סוגי הדעת. ואולם, מעבר לדעת הקוסמית, הופך תיאור מערכות היחסים של הדעת ושל אנרגיה לא-רוחנית לקשה יותר ויותר. הדעת של האווה הינה תת-מוחלטת אך על-אבולוציונית; בהיותה קיומית-התנסותית היא קרובה יותר לרמה המוחלטופית מכל מושג אחר שהתגלה לכם. הדעת של פרדיס מצויה מעבר להבנה האנושית; היא קיומית, לא-מרחבית ולא-זמנית. ואף-על-פי-כן, על כל רמות הדעת האלה מאפילה הנוכחות האוניברסאלית של הפועל האחד – אחיזת כבדת-הדעת של אל הדעת אשר בפרדיס.

11. מנגנונים אוניברסאליים

בעת שהיננו מעריכים ומכירים בדעת, שומה עלינו לזכור שהיקום איננו מכני ואף איננו קסום; הוא הינו יצירה של דעת ומנגנון של חוקים. ואולם, בעוד שמבחינה פרקטית חוקי הטבע פועלים במה שנדמה כמחוזות הדואליים של הפיזי ושל הרוחני, לאמיתו של דבר חד הם. המקור והמרכז הראשון הינו הגורם הראשוני של כלל החומר, ובה בעת האב הראשון והסופי של כל הרוחות. ביקומים שמחוץ-להאווה מופיע אב פרדיס באופן אישי אך ורק כאנרגיה טהורה וכרוח טהורה – בדמות מכוונני המחשבה ורסיסים דומים אחרים.

מנגנונים אינם שולטים באופן מוחלט בבריאה בכללותה; יקום היקומים בכללותו מתוכנן בידי דעת, עשוי בידי דעת ומנוהל בידי דעת. ואולם, המנגנון האלוהי של יקום היקומים הינו מושלם לגמרי מכדי שהשיטות המדעיות של דעתו הסופית של האדם תוכלנה להבחין אפילו בקמצוץ מעליונותה של הדעת האינסופית. זאת מכיוון שדעת בוראת, שולטת ומקיימת זו איננה חומרית ואף איננה דעת של יצור; היא הינה דעת-של-רוח הפועלת מתוך רמות הבורא של המציאות האלוהית ופן.

היכולת להבחין ולגלות את הדעת שבמנגנוני היקום תלויה באופן מוחלט ביכולת, בהיקף, ובקיבולת של הדעת החוקרת אשר עוסקת במשימת התבוננות שכזו. דעות של זמן-מרחב, אשר מאורגנות מקרב האנרגיות של זמן ומרחב, כפופות למנגנוני הזמן והמרחב.

הכבידה והתנועה האוניברסאליות הינן שתי פנים תאומות של מנגנון הזמן-מרחב הלא-אישי של יקום היקומים. הרמות של תגובת הכבידה לרוח, לדעת ולחומר הינן עצמאיות למדי מן הזמן, ואולם רק רמות הרוח האמיתיות של המציאות הינן עצמאיות מהמרחב (בלתי-מרחביות). רמות הדעת הגבוהות יותר של היקום – הרמות של דעת-רוח – עשויות אף הן להיות בלתי-מרחביות, ואולם הרמות של הדעת החומרית – כדוגמת הדעת האנושית – מגיבות לפעולות הגומלין של הכבידה האוניברסאלית, ומאבדות תגובה זו רק ביחס למידת הזדהותן עם הרוח. רמות המציאות הרוחנית מופרות על-ידי תכולת הרוח שלהן, והרוחניות בזמן ובמרחב נמדדת ביחס הפוך לתגובה לכבידה הקווית.

תגובה לכבידה קווית הינה אמת מידה כמותית של אנרגיה לא-רוחנית. כלל המסה – האנרגיה המאורגנת – כפופה לאחיזה זו, למעט האופן שבו פועלים עליה תנועה ודעת. כבידה קווית הינה הכוח המלכד קצר-הטווח של המאקרו-קוסמוס, בדומה, במידת-מה, לכך שהכוחות המלכדים הפנים-אטומיים הינם הכוחות קצרי-הטווח של המיקרוקוסמוס. אנרגיה פיזית שהפכה לחומר, המאורגנת כמה שמכונה חומר, איננה יכולה לחצות את החלל מבלי לחולל תגובת כבידה קווית. אף כי תגובת כבידה שכזו עומדת ביחס ישר למסה, היא מותאמת על-ידי החלל המתווך כך שהתוצאה הסופית אינה עולה על קירוב גס של מה שמבוטא כהיפוכו של ריבוע המרחק. בסופו של דבר, כובש החלל את הכבידה הקווית בשל נוכחותו בו של השפעות אנטי-כבידה של כוחות על-חומריים רבים הפועלים על-מנת לנטרל את פעולת הכבידה ואת כל התגובות כלפיה.

לעולם נוטים מנגנונים קוסמיים מורכבים ביותר וכאלה הנדמים כאוטומטיים-מאוד להסתיר את נוכחות הדעת אשר יצרה, או בראה, אותם, מפני

כלל התבונות המצויות ברמה נמוכה הרבה יותר מאשר הרמה האוניברסאלית של הטבע והיכולת של המנגנון עצמו. לפיכך, בלתי-נמנע הוא שבעבור הסדרים הנמוכים יותר של היצורים ייָצְמו המנגנונים האוניברסאליים הגבוהים יותר כחסרי-דעת. יוצא-מן-הכלל היחיד למסקנה שכזו יהיה השתמעות קיומה של דעת בתופעה המדהימה של יקום הנדמה כמחזיק-את-עצמו – ואולם זוהי סוגיה פילוסופית יותר מאשר סוגיה של התנסות בפועל.

מכיוון שדעת מתאמת את היקום, לא קיימת יציבות במנגנונים. התופעה של אבולוציה מדורגת הנלווית לתחזוקה-עצמית קוסמית הינה אוניברסאלית. הקיבולת האבולוציונית של היקום הינה בלתי-נדלית באינסופיות של הספונטניות. התקדמות לע7בר אחדות הרמונית, סינתזה התנסותית צומחת, המתווספת על-גבי מורכבות גדלה-לעולם של מערכות יחסים, תוכל להיווצר אך ורק על-ידי דעת בעלת תכלית ושולטת.

ככל שהדעת האוניברסאלית הקשורה לכל תופעה שהיא ביקום גבוהה יותר, כך יקשה על סוגי הדעת הנמוכים יותר לגלותה. ומכיוון שהדעת של המנגנון האוניברסאלי הינה דעת-רוח יצירתית (ואפילו הדעת של האינסופי), לעולם היא לא תוכל להתגלות או להיות מובחנת על-ידי רמות הדעת הנמוכות יותר של היקום, וקל וחומר על-ידי הדעת הנמוכה ביותר מכולן, זו האנושית. הדעת החייתית המתפתחת, אף כי מטבעה הינה שואפת-אל, איננה יודעת-אל מטבעה ובזכות-עצמה.

12. תבנית וצורה – עליונות הדעת

האבולוציה של מנגנונים מעידה ומצביעה על נוכחותה המוסתרת ועל עליונותה של דעת יצירתית. יכולתו של האינטלקט של בן התמותה להגות, לתכנן וליצור מנגנונים אוטומטיים מדגימה את איכויותיה העליונות, היצירתיות והתכליתיות של דעת האדם פהשפעה השליטה על הפלנטה. הדעת לעולם שואפת אל עָבֵר:

1. היצירה של מנגנונים חומריים.

2. הגילוי של מסתורין חבויים.

3. החקירה של מצבים מרוחקים.

4. הגיבוש של מערכות מנטאליות.

5. ההישג של מטרות של תבונה.

6. ההישג של רמות רוח.

7. ההגשמה של יעודים אלוהיים – עליונים, מרביים ומוחלטים.

הדעת תמיד יצירתית. מתת הדעת של יחיד – בעל-חיים, בן-תמותה, בן-מורונטיה, מרקיע רוח, או זה אשר-הפך-לסופיון – תמיד מסוגלת ליצור גוף הולם וראוי בעבור הזהות של היצור החי. ואולם, תופעת נוכחות אישיות או התבנית של זהות, ככזו, איננה מופע של אנרגיה, בין שהיא אנרגיה פיזית, אנרגיה של דעת או של רוח. צורת האישיות הינה ההיבט התבניתי של הוויה חיה; היא מעידה על התארגנות האנרגיה, ובשעה שמתווספים אליה חיים ותנועה, זהו מנגנון הקיום של היצור.

אפילו להוויות רוח יש צורה, וצורות רוח אלה (תבניות) הינן אמיתיות. אפילו לסוגים הגבוהים ביותר של אישיות רוח יש צורה – יש להן נוכחות אישית המקבילה בכל מובן לזו של גופים בני-תמותה באורנטיה. כמעט לכל ההוויות שניתן להיתקל בהן בשבעת יקומי העל יש צורה. ואולם, קיימים מספר יוצאי-דופן לכלל זה: נדמה כי למכוונני-המחשבה אין צורה עד לאחר ההתכנה עם הנשמות השורדות של בני התמותה הנלווים להם. גם לשליחים הבודדים, לרוחות השילוש בעלות ההשראה, לסייעים האישיים של הרוח האינסופית, לשליחי הכבידה, לרשמים הטרינסצנדנטאליים ולהוויות מסוימות אחרות אין צורה אשר ניתן לגלותה. ואולם, אלו מאפיינים את יוצאי-הדופן המעטים; לרוב רובם צורות אישיות אמיתיות, צורות אופייניות באופן יחידני אשר ניתן להכירן ולזהותן באופן אישי.

החיבור בין הדעת הקוסמית לבין סעד הרוחות מסייעות-הדעת מפתח מקדש פיזי הולם בעבור בן האדם המתפתח. באופן דומה, הדעת המורונטית מייצרת באופן יחידני צורה מורונטית בעבור כל השורדים המורונטיים. וכפי שגופו של בן התמותה הינו אישי ואופייני לכל בן-אנוש, כך גם הצורה המורונטית תהא יחידנית ביותר ותאפיין כראוי את הדעת היצירתית השולטת בה. שתי צורות מורונטיות כלשהן לא תהיינה דומות יותר זו לזו מאשר שני גופים אנושיים כלשהם. מפקחי הכוח המורונטיים מבקשים, והשרפים הממונים מספקים את החומר המורונטי הבלתי-מובחן אשר באמצעות יכולים החיים המורונטיים להתחיל לפעול. ולאחר החיים המורונטיים, ייצא שבאותה מידה גם הצורות הרוחניות הינן מגוונות, אישיות ומאפיינות את דעת-הרוח השוכנת בהן.

בעולם של חומר אתם חושבים על הגוף כעל מה שיש לו רוח, ואולם אנו מתייחסים לרוח ככזו שיש לה גוף. העיניים החומריות הינן אכן חלוניות הנשמה אשר נולדה-מן-הרוח. הרוח הינה האדריכלית, הדעת הינה הבנאית והגוף הינו הבניין החומרי.

אנרגיות פיזיות, אנרגיות של דעת ואנרגיות של רוח, ככאלה ובמצביהן הטהורים, אינן פועלות באופן מלא קְמציאויות של היקומים המופעיים. בפרדיס, שלושת האנרגיות האלה מתאמות, בהאווה הן הינן מתואמות, בעוד שברמות הפעילות הסופית ביקום היננו חייבים להתקל בכל מנעד העליונות: זו של החומר, זו של הדעת וזו של הרוח. במצבים לא-אישיים בזמן ובמרחב, נדמה כי האנרגיה הפיזית היא זו השלטת, ואולם נראה גם שככל שדעת הרוח מתקרבת לתכלית האלוהית ולפעולה עליונה, כך הופך ההיבט הרוחני לעליון; ושבְרמה הקְרִיבָה עשויה דעת הרוח להפוך לשלטת כמעט לחלוטין. ברמה המוחלטת, הרוח עליונה בוודאות. ומשם, דרך מחזות הזמן והמרחב, בכל מקום שבו נוכחת מציאות רוח אלוהית, וכל אימת שפועלת דעת-רוח אמיתית, תמיד נוֹטָה להיווצר משלים חומרי או פיזי לאותה מציאות של רוח.

הרוח הינה המציאות הבוראת; המשלים הפיזי הינו השיקוף בזמן ובמרחב של המציאות הרוחנית, ההשלכה הפיזית של פעולתה היצירתית של דעת-רוח.

הדעת שולטת בחומר בכלל היקום, ואפילו כאשר היא הופכת תגובתית לשליטתה האולטימטיבית של הרוח. ואצל האדם בן התמותה, רק אותה דעת אשר מכפיפה עצמה מרצונה החופשי להכוונת הרוח יכולה לקוות לשרוד את הקיום בן התמותה בְזמן-מרחב כילד אלמותי של עולם הרוח הנצחי של העליון, המרבי והמוחלט: האינסופי.

[הוצג על-ידי שליח רב-עוצמה המשרת בנבאדון ועל-פי בקשתו של גבריאֵל.]

הספר של אורנטיה

מסמך 43

הקונסטלציות

לרוב אורנטיה ידועה כ-606 של שְׁטֵנְיָה בנֶרְלִיטֵאָדֶק של נֶבֶאדוֹן; ופירוש הדבר הוא שאורנטיה הינה העולם המיושב השש-מאות-ושש במספר במערכת המקומית של שטניה, הממוקמת בקונסטלציה של נורלטיאדק, אחת ממאה הקונסטלציות של היקום המקומי של נבאדון. שליטי הקונסטלציות – שהינן החטיבות הראשיות של יקום מקומי – מקשרים את המערכות המקומיות של העולמות המיושבים אל המנהל המרכזי של היקום המקומי בֶסְאֶלְוִינְגְטוֹן, ובאמצעות המחזירות אל ממשל-העל של עתיקי היוםין באונֶרְסָה.

ממשל הקונסטלציה שלכם ממוקם בצביר המונה 771 ספירות ארכיטקטוניות, אשר המרכזית והגדולה שבהן היא עֶדְנֵטִיָה, מקום המושב של ממשל אבות הקונסטלציה, הגבוהים ביותר של נורלטיאדק. עדנטיה עצמה גדולה פי מאה לערך מעולמכם. שבעים הספירות העיקריות הסובבות סביב עדנטיה גדולות בערך פי עשרה מאורנטיה, בעוד שעשרת הלוויינים החגים מסביב לכל אחד משבעים העולמות הללו הם בגודלה של אורנטיה בקירוב. גודלן של 771 הספירות האלה הוא די דומה לגודל הספירות בקונסטלציות אחרות.

מניין הזמן ומדידת המרחקים בעדנטיה הם אלו של סאלווינגטון; ובדומה לספירות של בירת היקום, גם עולמות מטה הקונסטלציה זוכים לאספקה מלאה של הוויות שמימיות תבוניות מכל הסדרים. ככלל, אישיות אלה אינן שונות מאוד מאלה אשר תוארו בהקשר של ממשל היקום.

בשירות הקונסטלציות מוצבות השרפים המפקחות, הסדר השלישי של מלאכיות היקום המקומי. המטה שלהן ממוקם בספירות הבירה, והן סועדות באופן נרחב בעולמות האימון המורנטיים הסובבים. את שבעים הספירות העיקריות של נורלטיאדק, יחד עם שבע-מאות הלוויינים המשניים, מאכלסים האוֹנִינְטֵאטִיָה, אזרחיה הקבועים של הקונסטלציה. כלל העולמות הארכיטקטוניים הללו מנוהלים באופן מלא בידי הקבוצות השונות של חיים ילידיים, אשר ברובן הגדול לא נתגלו, אך הן כוללות את הספירונגה היעילים ואת הספֶרְנֶאגָה היפהיים. בהיותם מצויים בנקודת האמצע בתוכנית האימון המורנטיה, החיים המורנטיים של הקונסטלציות, כפי שתוכלו לשער, הם גם טיפוסיים וגם אידיאליים.

1. מטה הקונסטלציה

עדנטיה שופעת רמות הרים מרתקות, אזורים מוגבהים נרחבים של חומר פיזי מעוטר בחיים מורנטיים ושטוף בהדר רוחני, ואולם, אין בה שרשראות הרים מבוותרות כמו אלה המצויות באורנטיה. קיימים בה עשרות אלפי אגמים מנצצים ואלפים על-גבי אלפים של נחלים המחוברים זה לזה, ואולם אין בה אוקיינוסים גדולים או נהרות רבי-עוצמה. ורק ברמות הגבוהות לא יימצאו נחלים אלו של פני השטח.

המים בעדנטיה ובספירות ארכיטקטוניות דומות אינם שונים מן המים של הפלנטות האבולוציוניות. מערכות המים של ספירות כאלה מצויות הן על פני השטח והן מתחת להם, והלחות בהן מצויה בזרימה מחזורית רציפה. ניתן להקיף את עדנטיה דרך נתיבי מים אלו, אף כי ערוץ התחבורה הראשי הינו האטמוספירה. מטבע הדברים, הוויות רוחניות נעות מעל לפני השטח של עולם זה, בעוד שההוויות המורנטיים והחומריות משתמשות באמצעים חומריים וחומריים-למחצה על-מנת לנוע דרך אטמוספירה.

לעדנטיה ולעולמות הנלווים לה יש אטמוספירה אמיתית, התמהיל הרגיל בן שלושת הגזים המאפיין את הבריאות הארכיטקטוניות האלה, ואשר כולל את שני היסודות שבאטמוספירה של אורנטיה בנוסף לאותו גז מורנטי המתאים לשם נשימתן של הוויות מורנטיים. ואולם, אף כי האטמוספירה הינה גם חומרית וגם מורנטיה, אין בה סופות או הוריקנים; ואף לא קיץ או חורף. היעדר זה של הפרעות אטמוספריות ושל גיוון עונתי מאפשר לייפות את כלל שטחי החוף בעולמות אלו, אשר נבראו באופן מיוחד.

רמות ההרים של עדנטיה הינן יצירות פיזיות מפוארות, אשר יופיין מועצם הודות לשפע החיים הבלתי-נדלה השוטף אותן לאורכן ולרוחבן. למעט מבנים מועטים ומבודדים יחסית, לא תמצאנה ברמות אלה עבודות שהינן ממעשה ידיו של יצור. הקישוטים החומריים והמורנטיים מוגבלים בעדנטיה לאזורי המגורים. האזורים המוגבהים פחות הינם אתרי מגורים מיוחדים, ואלו מקושטים לעילא באומנות ביולוגית ומורנטיה כאחד.

על פסגת רכס הרמה ההררית השביעית ממוקמים אולמות התחייה של עדנטיה, במ מתעוררים בני התמותה המרקיעים המשתייכים לסדר ההרקעה המותאם המשני. תאים אלו של הרכבה-מחדש של יצורים מצויים תחת השגחתם של המלכיצדקים. גם בספירת הקבלה הראשונה של עדנטיה

(בדומה לפלנטת מלכיצדק שבסמוך לסאלווינגטון) מצויים אולמות תחייה מיוחדים, ובהם מורכבים-מחדש בני התמותה המשתייכים לסדרי ההרקעה המותאמים.

המלכיצדקים גם מחזיקים בעדנטיה בשתי מכללות מיוחדות. האחת, בית הספר של החירום, המוקדש ללימוד הבעיות הנובעות מן המרידה של שטניה. האחרת, בית הספר של המתת, המוקדש להתמחות בבעיות החדשות שהינן תולדה של העובדה שמיכאל ביצע את המתת הסופית שלו על אחד מן העולמות של נורלטיאדק. מכללה אחרונה זו נוסדה לפני כמעט ארבעים-אלף שנה, מייד לאחר שהצהיר מיכאל כי אורנטיה נבחרה כעולם שבו תתרחש המתת הסופית שלו.

ים הזכוכית, אזור הקבלה של עדנטיה, מצוי ליד המרכז המנהלי ומוקף באמפיתיאטרון של המטָה. מסביב לאזור זה מצויים מרכזי השליטה של שבעים חטיבות ענייני הקונסטלציה. מחצית אחת של עדנטיה מחולקת לשבעים מקטעים משולשים, אשר גבולותיהם מתכנסים בבנייני מטות המגזרים התואמים להם. יתר הספירה הזו מהווה פֶּארק טבעי אחד נרחב, אלו הם גני האלוהים.

אף כי הפלנטה כולה תהא פתוחה לבחינתכם, במהלך ביקוריכם התקופתיים בעדנטיה אתם תבלו את מרבית זמנכם באותו משולש מנהלי שמספרו תואם לעולם שבו תתגוררו באותה עת. ותמיד תהיו רצויים כמשקיפים באסיפות המחוקקות.

האזור המורונטי המוקצה לבני-תמותה מרקיעים המתגוררים בעדנטיה ממוקם במרכזו של המשולש השלושים-וחמישה, הסמוך למטה הסופיונים אשר ממוקם במשולש השלושים-ושישה. המטה הכללי של האוניוויטאטיה תופס שטח ענק באזור מרכז המשולש השלושים-וארבעה, הסמוך מיידית לאזור השמור למגורי האזרחים המורונטיים. מסידורים אלו ניתן להבחין כי הוכנו התנאים לשם אכלוסן של שבעים חטיבות עיקריות של חיים שמימיים לפחות, וכן, שכל אחד משבעים אזורים משולשים אלו מתואם עם ספירה כלשהי משבעים ספירות האומן המורונטי העיקריות.

ים הזכוכית של עדנטיה הינו קריסטל אחד עצום ממדים שהיקפו כמאה מייל ועומקו כשלושים מייל. קריסטל נהדר זה משמש כשדה הקליטה בעבור כל שרפי-המסע ובעבור הוויות אחרות המגיעות מנקודות שמחוץ לספירה; ים זכוכית שכזה מקל מאוד על נחיתת שרפי-המסע.

שדה קריסטל מסוג זה נמצא כמעט בכל העולמות הארכיטקטוניים; ומעבר לערכו הקישוטי הוא משמש לתכליות רבות, בהיותו משמש להצגת המחזירותיות של יקום העל לקבוצות המתכנסות, כגורם בטכניקות התמרת האנרגיה המסגלת את זרמי החלל, וכן, לשם התאמת זרמים נכנסים אחרים של אנרגיה פיזית.

2. ממשל הקונסטלציה

הקונסטלציות הינן היחידות האוטונומיות של יקום מקומי, וכל אחת מהן מנוהלת בהתאם לחוקים שהיא עצמה חוקקת. כאשר בתי הדין של נבאדון מסבים לדיון בענייני היקום, השיפוט של כלל הנושאים הפנימיים נעשה בהתאמה לחוקים התקפים בקונסטלציה האמורה. הצווים המשפטיים הללו של סאלווינגטון, יחד עם החוקים אשר חוקקו בקונסטלציות, מוצאים אל פועל על-ידי מנהלי המערכות המקומיות.

וכך פועלות קונסטלציות פִּיחידות המחוקקות, בעוד שהמערכות המקומיות משמשות פִּיחידות הביצוע או האכיפה. הממשל בסאלווינגטון הינו הסמכות השיפוטית והמתאמת העליונה.

בעוד שהפעולה השיפוטית העליונה הינה מנת-חלקו של המנהל המרכזי של יקום מקומי, קיימים במטה של כל קונסטלציה שני בתי דין משניים-אך-נכבדים – מועצת המלכיצדקים ובית הדין של הגבוהים ביותר.

כל הסוגיות המשפטיות נבחנות לראשונה על-ידי מועצת המלכיצדקים. שנים-עשר חברים מסדר זה, אשר צברו זה מכבר את הניסיון הנדרש בפלנטות האבולוציוניות ובמטות המערכות, מוסמכים לבחון את הראיות, לנתח את הבקשות ולגבש גזרי-דין ראשוניים, אשר מועברים לבית הדין של הגבוה ביותר, אבי הקונסטלציה המכהן. חטיבת בני התמותה בבית דין אחרון זה מורכבת משבעה שופטים, כולם בני-תמותה מרקיעים. ככל שתקיעו מעלה ביקום, כך תגדל הוודאות שתִּשְׁפּטו בפני בני-מינכם.

גוף החקיקה של הקונסטלציה מחולק לשלוש קבוצות. מקורן של הצעות החוק של הקונסטלציה הוא בבית המרקיעים התחתון, קבוצה המונה אלף נציגים בני-תמותה אשר בראשה עומד סופיון. כל מערכת ממנה עשרה חברים לשבת בדיון באסיפה זו. לעת הנוכחית בעדנטיה, גוף זה אינו מונה את מלוא מספר חבריו.

גוף הביניים של המחוקקים מורכב מן הצבאות השרפיים ומעמיתיהם, ילדים אחרים של רוח האם של היקום המקומי. קבוצה זו מונה מאה חברים, והיא מתמנה בידי האישיות הממונות, החולשות על שלל הפעילויות שאותן מבצעות הוויות מסוג זה בגבולות הקונסטלציה.

גוף החקיקה המייעץ, או הגבוה ביותר, של הקונסטלציה מורכב מבית העמיתים – ביתם של הבנים האלוהיים. סגל זה נבחר בידי האבות הגבוהים ביותר ומונה עשרה חברים. רק בנים בעלי ניסיון מיוחד רשאים לשרת בבית עליון זה. זוהי הקבוצה מבררת-העובדות וחוסכת-הזמן המשרתת ביעילות את שתי חטיבותיה הנמוכות יותר של האסיפה המחוקקת.

אסיפת המחוקקים המשולבת מורכבת משלושה חברים מכל אחת משלוש החטיבות הנפרדות האלה של האסיפה הדיונית של הקונסטלציה, ובראשה עומד הגבוה-ביותר הזוטר האוחז בשליטה. קבוצה זו מאשרת את צורתם הסופית של כלל החוקים ומתירה את פרסומם בידי השדרים. אישורה של ועדה עליונה זו מעניקה להצעות החוק תוקף חוקי בעולמות; ופעולתה הינה סופית. ההצהרות התחקיתיות היוצאות מעם עדנטיה מהוות את החוק הבסיסי בעבור נורלטיאדק כולה.

3. הגבוהים ביותר של נורלטיאדק

שליטי הקונסטלציות נמנים עם סדר הבנים הוורונדאדקים של היקום המקומי. בשעה שהם מוצבים בשירות פעיל ביקום כשליטי קונסטלציות או בכל תפקיד אחר, בנים אלו נודעים בשם הגבוהים ביותר, וזאת משום שהם מגלמים את התבונה המנהלית הגבוהה ביותר – אשר אליה מצטרפת האינטליגנציה הנאמנה ומרחיקת-הראות ביותר – מבין כל סדרי בני האל של היקום המקומי. מעולם לא הוטל כל ספק ביושרה האישית שלהם או בנאמנותם הקבוצתית; מעולם לא אירע בנבאדון שהבנים הוורונדאדקים סטו מדרך הישר.

לפחות שלושה בנים וורונדאדקים ממונים בידי גבריאל פגבוהים ביותר של כל אחת מן הקונסטלציות של נבאדון. העומד בראש שלישייה זו נודע בשם אבי הקונסטלציה, בעוד ששני עמיתיו נודעים בשמות הגבוה ביותר הבכיר והגבוה ביותר הזוטר. אב קונסטלציה מכהן במשך עשרת-אלפים שנים סטנדרטיות (כ-50,000 שנה כמניין הזמן באורנטיה), וזאת לאחר שכינה כעמית הזוטר וכעמית הבכיר במשך תקופות זהות.

מחקר תהילים ידע כי בעדנטיה שולטים שלושה אבות קונסטלציה, ועל-כן דיבר על מקום משכנם בלשון רבים: "יש נהר ופלגיו ישמחו עיר האלוהים, קדוש משכני עליון."

במהלך עידנים שרר באורנטיה בלבול רב באשר לשליטיו השונים של היקום. מורים רבים מאוחרים יותר בלבול בין האלילים השבטיים המעורפלים והבלתי-מובחנים שלהם לבין האבות הגבוהים ביותר. לאחר מכן מיזגו העברים את כל השליטים השמימיים הללו לכדי אלוהות משולבת אחת. מורה אחד הבין כי הגבוהים ביותר אינם השליטים העליונים, שכן אמר, "יושב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן". לעיתים קשה מאוד לדעת מתוך רישומי אורנטיה למי בדיוק מתייחסים בכינוי "העליון". ואולם, דניאל הבין נושא זה לאשורו. הוא אמר כי, "אלוהים העליון שולט בממלכות האנשים ומקים עליהם את שיחפוף".

אבות הקונסטלציה כמעט שאינם מתעניינים ביחידים של פלנטה מיושבת, ואולם יש להם נגיעה קרובה לאותן פונקציות תחקיתיות של הקונסטלציות, אשר נוגעות במידה רבה לכל גזע של בני-תמותה ולכל קבוצה לאומית של העולמות המיושבים.

אף כי ממשל הקונסטלציה עומד ביניכם לבין מנהל היקום, כיחידים תהא לכם על-פי-רוב אך נגיעה מועטה לממשלת הקונסטלציה. באופן טבעי יתמקד העניין העיקרי שלכם במערכת המקומית, בשטניה; ואולם באופן זמני, אורנטיה קרובה ביותר לשליטי הקונסטלציה בשל תנאים מסוימים שנוצרו במערכת ובפלנטה בעקבות מרידתו של לוציפר.

הגבוהים ביותר של עדנטיה תפסו חלקים מסוימים מן הסמכות הפלנטארית בעולמות המתמרדים בעת פרישתו של לוציפר. הם המשיכו להחזיק בכוח זה, ומזה זמן רב שעתיקי היומין אישרו את תפישתה של השליטה על העולמות שסטו מדרך הישר. כל עוד לוציפר חי, הם ימשיכו, ללא ספק, להחזיק בסמכות זו אשר נתפסה. במערכת נאמנה, הרבה מן הסמכות הזו הייתה משוקעת בדרך-כלל בידי ריבון המערכת.

ואולם, קיימת דרך נוספת שבה הפכה אורנטיה להיות קשורה באופן מיוחד לגבוהים ביותר. כאשר מיכאל, הבן הבורא, שהה במשימת המתת הסופית שלו – הואיל ומחליפו של לוציפר טרם קיבל לידי סמכות מלאה על המערכת המקומית – כלל העניינים באורנטיה הנוגעים למתת של מיכאל היו נתונים לפיקוח המיידי של הגבוהים ביותר של נורלטיאדק.

4. הר האסיפה – נאמן היומין

הר האסיפה הקדוש מכל הינו מקום המשכן של נאמן היומין, נציגו של שילוש פרדיס הפועל בעדנטיה.

נאמן היומין הינו בן שילוש של פרדיס, והוא נכח בעדנטיה כנציגו האישי של עמנואל מאז נוצר עולם המטה. לעולם יעמוד נאמן היומין לימין אבות הקונסטלציה על-מנת להשיא להם את עצתו, ואולם, הוא אף-פעם אינו מציע להם אותה מבלי שהתבקש קודם לכן. הבנים הגבוהים של פרדיס לעולם אינם משתתפים בניהול ענייניו של יקום מקומי, למעט בשעה שהשליטים בפועל של אותם מחזות מבקשים זאת. ואולם, כל מה שמשמש איחוד היומין בעבור בן בורא, משמש נאמן היומין בעבור הגבוהים ביותר של הקונסטלציה.

משכן נאמן היומין של עדנטיה הינו מרכז הקונסטלציה של מערכת התקשורת והמודיעין החוץ-יקומית של פרדיס. בני שילוש אלו, יחד סגל אישיותות האווה ופרדיס שלהם, ובקשר עם איחוד היומין הממונה, מצויים בתקשורת ישירה ורציפה עם סדרם ברחבי כל היקומים, ואפילו עד להאווה ולפרדיס.

ההר הקדוש ביותר הינו יפהפה באופן מעודן וממוקם באופן נפלא, ואולם משכנו בפועל של בן פרדיס הינו צנוע בהשוואה למשכן המרכזי של

הגבוהים ביותר וביחס לשבעים המבנים המקיפים המהווים את יחידת המגורים של בני וורונדאדק. יחידות אלה מיועדות באופן בלעדי לשם מגורים; והן נפרדות לחלוטין מן המבנים העצומים של המטה המנהלי, אשר בהם מתנהלים ענייני הקונסטלציה.

משכנו בעדנטיה של נאמן היומין ממוקם מצפון למעונותיהם אלו של הגבוהים ביותר וידוע בשם "הר אסיפת פרדיס". קרמה הררית מקודשת זו מתכנסים מעת לעת בני התמותה המרקיעים על-מנת להאזין לבן פרדיס זה בספרו על המסע הממושך והמסקרן של בני התמותה המתקדמים דרך מיליארד עולמות המושלמות של האוונה והלאה, אל עבר התענוגות הפל-יתוארו של פרדיס. וזהו במהלך התכנסויות מיוחדות אלה ממש בהר האסיפה שבני התמותה המורונטיים מכירים באופן מלא יותר את קבוצות האישיות השונות אשר מקורן ביקום המרכזי.

לוציפר הבוגד, אשר היה לפני הריבון של שטניה, בהצהירו על תביעתו לסמכות מועצמת, שאף לסלק את כל סדרי הבנים הבכירים יותר בתוכנית הממשל של היקום המקומי. והוא כיוון לכך בליבו כאשר אמר: "ממעל לבני האל אשא כיסאי; אשב בהר האסיפה בירכתי צפון; ואקמה לעליון".

מאה ריבוני המערכות מגיעים באופן תקופתי להתכנסויות בעדנטיה אשר דנות ברווחת הקונסטלציה. לאחר המרידה בשטניה, נטו הארְכִי-מורדים של ירושם שלא להגיע לוועידות אלה בעדנטיה כבעבר. ולא נמצאה כל דרך לעצור את עזות-המצח היהירה הזו עד לאחר המתת של מיכאל באורנטיה, שבעקבותיה קיבל ריבונו בלתי-מוגבלת בכל רחבי נבאדון. מעולם, מאז אותו יום, לא הורשו ארכי-מורדים אלו, אשר ידם נוגעה בחטא, לשבת בוועידות עדנטיה של ריבוני המערכת הנאמנים.

על העובדה שהמורים אשר מקדם ידעו על דברים אלו מעיד הרישום הבא: "ויהי היום, ויבואו בני האלוהים להתייצב בפני הגבוהים ביותר, ויבוא גם השטן בתוכם". וזוהי הינה הצהרה עובדתית, גם ללא קשר להזדמנות המסוימת שבה התרחשה.

מאז נצחונו של המשיח, נורלטיאדק כולה מטוהרת מחטא וממורדים. זמן מה לפני מות מיכאל בעת היותו בגוף, ניסה עמיתו הנכשל של לוציפר, שטן, להתקבל להתכנסות שכזו בעדנטיה, ואולם, התקשחות היחס כנגד הארכי-מורדים הגיעה לנקודה שבה דלתות הסימפטיה נסגרו באופן כמעט אוניברסאלי, עד אשר לא נמצא לאויבי שטניה מקום שבו יוכלו לתפוש עמדה. כאשר אין בנמצא דלת פתוחה בפני הרוע, גם לא קיימת הזדמנות בעבור מחשבת החטא. דלתות הלבבות של עדנטיה כולה נסגרו בפני שטן; פה אחד דחו אותו ריבוני המערכות המכונסים, ובה בעת בן האדם "ראה את השטן נופל כבקר מן השמיים".

מאז מרידת לוציפר נבנה מבנה חדש בקרבת משכנו של נאמן היומין. מבנה ארעי זה הינו המטה של הגבוה ביותר המקשר, אשר פועל בצמוד לבן-פרדיס ומשמש יועץ לממשל הקונסטלציה בכל הנושאים הנוגעים למדיניות ולגישה של סדר היומין ביחס לחטא ולמרידה.

5. אבות עדנטיה מאז המרידה של לוציפר

בשעת המרידה של לוציפר הושעתה הרוטציה של הגבוהים ביותר של עדנטיה. אף כעת, שולטים בנו אותם שליטים אשר שימשו בתפקיד באותה עת. מכך היננו מסיקים כי לא יחול כל שינוי במיחות השליטים הללו, עד אשר ניפטר מלוציפר ועמיתיו.

לעומת זאת, הורחב ממשל הקונסטלציה הנוכחי והוא כולל שנים-עשר בנים מסדר וורונדאדק. שנים-עשר בנים אלו הינם כדלקמן:

1. אבי הקונסטלציה. השליט הגבוה ביותר הנוכחי הינו מספר 617,318 בסדרת הוורונדאדקים של נבאדון. והוא שירת בקונסטלציות רבות ברחבי היקום המקומי שלנו בטרם קיבל על עצמו את אחריות עדנטיה.
2. הגבוה ביותר העמית הבכיר.
3. הגבוה ביותר העמית הזוטר.
4. הגבוה ביותר היועץ, נציגו האישי של מיכאל למן הגיעו למעמד של בן מאסטר.
5. הגבוה ביותר הניהולי, נציגו האישי של גבריאלי, המוצב בעדנטיה מאז המרידה של לוציפר.
6. המנהיג הגבוה ביותר של המשקיפים הפלנטאריים, מנהל המשקיפים הוורונדאדקים המוצבים בעולמותיה המבודדים של שטניה.
7. הגבוה ביותר הבורר, הבן הוורונדאדקי הממונה על יישוב כלל הקשיים הנובעים ממרידה בתוך הקונסטלציה.
8. מנהל החירום הגבוה ביותר, בן וורונדאדק האחראי על התאמת חוקי החירום של הזרוע המחוקקת בנורלטיאדק לעולמות המורדים-מבודדים של שטניה.
9. הגבוה ביותר המפשר, בן וורונדאדק אשר הופקד על הבאת הרמוניה בין ההתאמות המיוחדות של המתת באורנטיה לבין הניהול השגרתי של הקונסטלציה. נוכחות פעילויות מסוימות של רב-מלאכיות ושל סעדים בלתי-רגילים רבים אחרים באורנטיה, יחד עם

הפעילויות המיוחדות של כוכבי הערב הזוהרים בירושם, דורשות את פעילותו של בן זה.

10. הגבוה ביותר השופט, ראש בית הדין של חירום המופקד על שיפוט הבעיות המיוחדות של נורלטיאדק הנובעות מן הבלבול באשר למרידה בשטניה.

11. הגבוה ביותר של קישור, בן וורונדאדק המסופח לשליטי עדנטיה, אך הוצב כיועץ מיוחד, לצד נאמן היוםין, באשר לדרך הטובה ביותר לנהל בעיות הנוגעות למרידה ולחוסר נאמנות של היצורים.

12. הגבוה ביותר המנהל, נשיא מועצת החירום של עדנטיה. כל האישויות שהוצבו לשירות בנורלטיאדק בשל ההתקוממות בשטניה מרכיבות את מועצת החירום, ובראשן עומד בן וורונדאדק בעל ניסיון יוצא-דופן.

ותיאור זה אינו כולל את הוורונדאדקים הרבים, שליחי קונסטלציות נבאדון ואחרים, אשר אף הם שוכנים בעדנטיה.

מאז המרידה של לוציפר דאגו אבות עדנטיה דאגה מיוחדת לאורנטיה ולעולמות המבודדים האחרים אשר בשטניה. מני קדם הכיר הנביא בידם השלטת של אבות הקונסטלציה בענייני האומות. "בהנחל עליון מורשת גויים, בהפרידו בני-אדם, יצב גבולות עמים".

בכל עולם מבודד, או עולם המצוי בהסגר, נמצא בן וורונדאדק הפועל כמשקיף. הוא איננו משתתף בניהול הפלנטה, למעט בשעה שהתבקש על-ידי אבי הקונסטלציה להתערב בענייני האומות. למעשה, משקיף גבוה ביותר זה הוא אשר "שולט בממלכות בני-אנוש". אורנטיה הינה אחד מן העולמות המבודדים בנורלטיאדק, ומשקיף וורונדאדקי הוצב בפלנטה למן בגידתו של קאליגסטיה. כאשר מאקיננטה מלכי-צדק סעד באורנטיה בלבוש חומרי-למחצה, הוא הוקיר כבוד למשקיף הגבוה ביותר אשר שימש אז בתפקיד, כנאמר, "ומלכי-צדק מלך שלם כהן לאל עליון". מלכי-צדק גילה את יחסו של המשקיף הגבוה ביותר הזה אל אברהם בשעה שאמר, "וּבְרוּךְ אֵל עֲלִיוֹן, אֲשֶׁר-מִגֵּן צָרֶיךָ בְּיָדָהּ".

6. גני האלוהים

בירות המערכות מיופות באופן מיוחד במבנים חומריים ומינרליים, זאת בעוד שמטה היקום משקף יותר את ההדר הרוחני; ואולם, בירות הקונסטלציות הינן פסגת הפעילויות המורונטיות והקישוטים החיים. במטה הקונסטלציה קישוטים חיים נפוצים יותר בשימוש, ועדיפות זו לחיים – לאומנות בִּוְטָנִית – היא אשר גורמת לעולמות אלו להיקרא בשם "גני האלוהים".

כמחצית מעדנטיה מוקדשת לגניהם המעודנים של הגבוהים ביותר, וגנים אלו הינם מבין היצירות המורונטיות המקסימות ביותר ביקום המקומי. זהו ההסבר לכך שהמקומות היפים באופן יוצא-הדופן בעולמות המיושבים של נורלטיאדק מכונים באופן כה תדיר בכינוי "גן עדן".

במיקום מרכזי בתוך הגן הנהדר הזה מצוי מקדש הפולחן של הגבוהים ביותר. שומה על מחבר תהילים שידע דבר-מה על אודות דברים אלו, זאת הואיל וכתב: "מי יעלה בהר הגבוהים ביותר? מי יקום במקום קודש? נקי כפיים ובר לבב, אשר לא נשא לשווא נפשו ולא נשבע למרמה". במקדש זה מובילים הגבוהים ביותר, מדי יום עשירי של מנוחה, את עדנטיה כולה בהגות של סגידה לאל העליון.

העולמות הארכיטקטוניים נהנים מעשר צורות חיים מן הסדר החומרי. באורנטיה קיימים חיים של עולם הצומח ושל עולם החי, ואולם בעולם כדוגמת עדנטיה, קיימות עשר חטיבות של סדרי החיים החומריים. אילו הייתם חוזים בעשר חטיבות חיים אלה בעדנטיה, כי אז הייתם מסווגים במהרה את שלושת הראשונות לעולם הצומח ואת שלושת האחרונות לעולם החי, ואולם הייתם מתקשים עד מאוד להבין את טיבן של ארבע קבוצות הביניים, הכוללות צורות חיים מגוונות ומרתקות.

ואפילו עולם החי המובחן בבירור שונה מאוד מזה המצוי בעולמות האבולוציוניים, שונה עד כדי כך שכמעט בלתי-אפשרי לתאר בעבור דעתם של בני התמותה את טיבם הייחודי ואת אופיים החביב של יצורים לא-מדברים אלו. קיימים אלפים על-גבי אלפים של יצורים חיים אשר דמיונכם כלל לא יוכל לצייר. כלל הבריאה של עולם החי הינה מסדר שונה לחלוטין מזה של המינים הגסים של בעלי החיים החיים בפלנטות האבולוציוניות. ואולם, עולם חי זה בכללותו הינו תבונה ביותר ושירותי באופן מעודן, וכל המינים המגוונים כולם הינם עדינים במידה מפתיעה וחברותיים באופן נוגע ללב. בעולמות ארכיטקטוניים שכאלו לא נמצא יצורים אוכלי-בשר; ובכלל, אין דבר בעדנטיה כולה אשר מטיל מורא על הוויה חיה כלשהי.

גם עולם הצומח שונה מאוד מזה של אורנטיה, והוא כולל הן מינים חומריים והן מינים מורונטיים. לצמחייה החומרית צבע ירוק אופייני, ואילו למקבילות המורונטיות של עולם הצומח גוון סגול, או דמוי סחלב, בעל תכונות של גוון משתנה והשתקפות. צמחייה מורונטית שכזו הינה גידול אנרגטי טהור; וכאשר אוכלים ממנה דבר איננו משתייר.

בהינתן לעולמות הארכיטקטוניים הללו עשר חטיבות של חיים פיזיים – זאת גם מבלי להזכיר את הגיוניות המורונטית – קיימות אפשרויות לרוב לקישוט ולייפוי ביולוגי של הנוף ושל המבנים החומריים והמורונטיים. האומנים השמימיים מנחים את הסופר־נאג'ה הילידיים בביצוע העבודה הנרחבת של העיצוב הבוטני והייפוי הביולוגי. בעוד שאומנים שלכם חייבים להשתמש בצבע אדיש ובשיש חסר-חיים על-מנת לעצב את מושגיהם, האומנים השמימיים והאנויוויטאטיה משתמשים באופן תדיר יותר בחומרים חיים על-מנת לייצג את רעיונותיהם ועל-מנת ללכוד את האידיאלים שלהם.

אם אתם נהנים מן הפרחים, מן השיחים ומן העצים של אורנטיה, הרי שענייכם תתענגנה מן היופי הבוטני ומן ההדר של הצמחייה המצויה בגנים הנשגבים של עדנטיה. ואולם, לנסות ולהעניק מושג הולם לדעתו של בן התמותה על אודות יופי זה של העולמות השמימיים, תהא זו מלאכה אשר מעבר לכוחות התיאור שלי. ואכן אמת היא כי עין לא שזפה הדר ופאר קאלו הממתינים לכם בהגיעכם לעולמות הללו של הרפתקת הרקעת בני התמותה.

7. האוניוויטאטיה

האוניוויטאטיה הינם אזרחיה הקבועים של עדנטיה ושל העולמות הנלווים לה, וכל שבע-מאות ושבעים העולמות הסובבים את מטה הקונסטלציה נתונים לפיקוחם. ילדים אלו של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית נולדים אל תוך מישור קיום אשר מצוי בינות לחומרי ולרוחני, ואולם הם אינם יצורים מורונטיים. לילידי כל אחת משבעים הספירות העיקריות של עדנטיה צורות נראות שונות, וצורותיהם של בני התמותה המורונטיים מותאמות על-פי הסולם העולה של האוניוויטאטיה כל אימת שהם משנים את מקום מגוריהם, מספירה מספר אחת של עדנטיה ועד לספירה מספר שבעים.

מבחינה רוחנית, כל האוניוויטאטיה דומים זה לזה; מבחינה אינטלקטואלית, הם מגוונים כשם שבני התמותה מגוונים הם; צורתם דומה עד מאוד לזו של מצב הקיום המורונטי, והם נבראים על-מנת לפעול בשבעים סדרי אישיות שונים. כל אחד מסדרי האוניוויטאטיה הללו מציג עשר וואריאציות עיקריות של פעילות אינטלקטואלית, וכל אחד מטיפוסי האינטלקט השונים הללו חולש על בית-ספר מיוחד של אימון ושל חינוך העוסק בהתקדמות מקצועית, או בחברות מעשי, ונמצא על אחד מעשרת הלוויינים החגים מסביב לכל אחד מן העולמות העיקריים של עדנטיה.

שבע-מאות העולמות המשניים הינם ספירות טכניות של חינוך מעשי העוסק באופן פעולתו של כלל היקום המקומי, והם פתוחים בפני כל סוגי ההוויות התבוניות. בתי-ספר אלו של מיומנות מיוחדת ושל ידע טכני אינם מנוהלים באופן בלעדי בעבור בני התמותה המרקיעים, אף כי הסטודנטים המורונטיים מהווים את הקבוצה הגדולה ביותר באופן משמעותי מכל אלו הלומדים בקורסי האימון הללו. בשעה שתקבלו בכל אחד משבעים עולמות החינוך החברתי העיקריים, תינתן לכם באופן מיידי גישה לכל עשרת הלוויינים הסובבים אותו.

במושבות השירות השונות, בני-תמותה מורונטיים מרקיעים מהווים את הרוב בקרב מנהלי הבידור, ואולם האוניוויטאטיה מייצגת את הקבוצה הגדולה ביותר הנמנית עם סגל האומנים השמימיים בנבאדון. בכל רחבי אורונטון לא תימצאנה הוויות שמקורן מחוץ-להאוונה, למעט האַפֶּנְדֶּנְטְרִים של אורסה, הוויות אשר מסוגלות להשתוות לאוניוויטאטיה בכישוריהן האומנותיים, ביכולת הסתגלותן החברתית ובפקחותן בנושאי תיאום.

אזרחי הקונסטלציה הללו אינם חברים בפועל בסגל האומנים, אך הם עובדים באופן חופשי עם כל הקבוצות ותורמים רבות לכך שעולמות הקונסטלציה מהווים את הספירות הראשיות להתגשמות האפשרויות האומנותיות הנהדרות של תרבות מעבֶר. הם אינם פועלים מעבֶר לגבולות עולמות המטה של הקונסטלציה.

8. עולמות האימון של עדנטיה

המתת הפיזית של עדנטיה, ושל כל הספירות הסובבות אותה, הינה מושלמת-כמעט; אלה לא תוכלנה להשתוות להדר הרוחני של סאלווינגטון, ואולם הן עולות בהרבה על ההדר של עולמות האימון של ירושם. האנרגיה לכל ספירות-עדנטיה אלה מגיעה במישרין מזרמי החלל האוניברסאליים; ומערכות הכוח העצומות שלהם – הן אלה החומריות והן אלה המורונטיות – מפוקחות ומופצות במומחיות על-ידי מְרָכְזֵי הקונסטלציה, אשר סגל מיומן של בקרי מאסטר פיזיים ומפקחי כוח מורונטיים מסייע בידם.

התקופה שאותה מבליים בשבעים עולמות האימון של תרבות המעבֶר המורונטית, ואשר קשורה לפרק העדנטי בהרקעת בן התמותה, הינה התקופה היציבה ביותר בנתיבתו של בן-תמותה מרקיע, עד להגעתו למעמד של סופיון; אלו הם באמת החיים המורונטיים הטיפוסיים. בעוד שאתם מכווננים-מחדש בכל פעם שאתם עוברים מעולם תרבות עיקרי אחד למשנהו, אתם שומרים על אותו גוף מורונטי, ואינכם חווים תקופות של חוסר-הכרת האישיות.

שהותכם בעדנטיה ובספירות הנלוות לה תעסוק בעיקר בהתמחות באתיקה קבוצתית, הסוד שמאחורי מערכות היחסים ההדדיות הנעימות והמועילות המתקיימות בקרב סדרי האישיות התבוניות השונות של היקום ושל יקום העל.

בעולמות העליונים השלמתם את איחודה של האישיות המתפתחת בת התמותה; בבירת המערכת השגתם את אזרחות ירושם והגעתם לנכונות להכפיף את העצמי למרותן של פעילויות קבוצתיות ושל משימות מתואמות; ואולם כעת, בעולמות האימון של הקונסטלציה, אתם עתידים להשיג את הקבירות האמיתית של אישיותכם המורונטית המתפתחת. רכישה תרבותית נשגבת זו כרוכה בלימוד כיצד:

1. לחיות באושר ולעבוד ביעילות עם עשרה חברים מורונטיים שונים; זאת כאשר עשר קבוצות כאלה מאורגנות בפלוגות המונות מאה חברים, ואז מאוגדות לסגלים המונים אלף חברים.

2. לשכון בשמחה ולשתף פעולה בלב-שלם עם עשר אוניוויטאטיה, אשר, אף שהם דומים מבחינה אינטלקטואלית להוויות מורונטיות, הם שונים מאוד מהן בכל מובן אחר. ואז, עליכם לפעול עם קבוצה זו בת עשרת החברים, בשעה שהיא עצמה מתאמת את פעולתה עם עשר משפחות אחרות, אשר מתאגדות בתורן לכדי סגל המונה אלף אוניוויטאטיה.

3. להגיע בו-זמנית להתאמה עם חברים המורונטיים ועם המארחים האוניוויטאטיה הללו. לרכוש את היכולת לשתף פעולה מרצון וביעילות עם הוויות מן הסדר שלכם, בעודכם מצויים במערכת יחסי עבודה קרובים עם קבוצה מעט-שונה של יצורים תבוניים.

4. בעודכם פועלים חברתית כך, הן עם הוויות דומות לכם והן עם כאלה השונות מכם, להגיע להרמוניה אינטלקטואלית עם שתי קבוצות העמיתים ולבצע התאמות מקצועיות אליהן.

5. בעודכם מגיעים לחברות משביע-רצון של האישיות ברמה האינטלקטואלית וברמה המקצועית, להמשיך ולהביא למושלמות את היכולת לחיות בקשר אינטימי עם הוויות דומות לכם ועם כאלה השונות מכם במקצת, ולחוות רגזנות פוחתת-לעולם וטינה הולכת ומצטמצמת. מנהלי הבידור תורמים רבות להישג אחרון זה באמצעות פעילויות המשחק הקבוצתיות שלהם.

6. להתאים את כל טכניקות החברות השונות האלה על-מנת לקדם את התיאום המדורג של נתיבת ההרקעה לפרדים; להעצים את הבוננות היקומית באמצעות הגדלת היכולת לתפוש את המטרות-משמעות הנצחיות אשר חבויות בתוך הפעילויות האלה בזמן-מרחב, הנדמות כחסרות-משמעות.

7. ואז, להביא את כלל הפעולות האלה של חברות-מרוכה לשיאן, במקביל להרחבת הבוננות הרוחנית הקשורה להעצמת כל שלבי היכולות האישיות באמצעות ההתאגדות הרוחנית והתיאום המורונטי בין הקבוצות. באמצעות טכניקת שותפות, שני יצורים מוסריים יכולים לא רק להכפיל את הפוטנציאל האישי האינטלקטואלי, החברתי והרוחני שלהם; ביכולתם להכפיל את ההישג ואת מימוש האפשרויות שלהם כמעט פי ארבעה.

תיארנו את החברות בעדנטיה כהתאגדות של בן-תמותה מורונטי עם קבוצת משפחה של אוניוויטאטיה המונה עשרה יחידים, השונים ממנו מבחינה אינטלקטואלית, וכן, בו-זמנית, עם עשרה חברים מורונטיים. ואולם, בשבעת העולמות העיקריים הראשונים, חי רק בן תמותה מרקיע אחד עם עשרה אוניוויטאטיה. בקבוצה שנייה בת שבעת העולמות העיקריים, חיים שני בני-תמותה עם כל קבוצה בת עשרה ילדים, וכך הלאה ומעלה, עד אשר בקבוצה האחרונה של שבע הספירות העיקריות, שוכנות עשר הוויות מורונטיות יחד עם עשר אוניוויטאטיה. ככל שתלמדו להתרועע טוב יותר עם האוניוויטאטיה, כך תתרגלו את האתיקה המשופרת הזו ביחסים עם חברים המתקדמים המורונטיים.

כבני-תמותה מרקיעים, אתם תיהנו משהותכם בעולמות ההתקדמות של עדנטיה, ואולם, לא תחוו את אותה התרגשות אישית של שביעות-רצון המאפיינת את הקשר הראשוני שלכם עם ענייני היקום במטה המערכת, או את נגיעת הפרידה שלכם ממצאויות אלה בעולמות האחרונים של בירת היקום.

9. אזרחות בעדנטיה

לאחר השלמת הלימוד בעולם מספר שבעים, מקבלים בני התמותה המרקיעים אזרחות בעדנטיה. כאן משתתפים המרקיעים בפעם הראשונה ב"אסיפות פרדים" ושומעים את סיפור נתיבתם, כפי שהוא מתואר על-ידי נאמן היומין, המהווה את הראשונה באישויות העליונות אשר מקורן-בשילוש שבה פגשו המרקיעים.

כל השהות הזו בעולמות האימון של הקונסטלציה, המגיעה לשיאה עם קבלת אזרחות עדנטיה, מהווה תקופה של עונג שמימי אמיתי בעבור המתקדמים המורונטיים. במהלך שהותכם בעולמות המערכת התפתחתם מיצור קרוב-לחיה לכדי יצור מורונטי; הייתם יותר חומריים מרוחניים. בספירות של סאלווינגטון תפתחו מהווה מורונטית לכדי הווה בעלת מעמד של רוח אמיתית; תהיו יותר רוחניים מאשר חומריים. ואילו בעדנטיה, המרקיעים מצויים באמצע הדרך בין מעמדם הקודם לבין מעמדם העתידי, במחצית הדרך במעבר שלהם מן החיה האבולוציונית אל הרוח המרקיעה. במהלך כל שהותכם בעדנטיה ועולמותיה אתם הינכם "כמו המלאכים"; אתם מתקדמים כל הזמן, אך שומרים כל העת על מעמד מורונטי טיפוסי וכללי.

שהות זו של בן-תמותה מרקיע בקונסטלציה הינה התקופה האחרונה והיציבה ביותר בכלל נתיבת ההתקדמות המורונטית. התנסות זו מהווה את אימון החברות הקדם-רוחי של המרקיעים. והוא מקביל להתנסות הרוחנית הקדם-סופיונית בהאוונה ולאומון הקדם-מוחלטופי בפרדים.

בני-תמותה מרקיעים עסוקים בעדנטיה בעיקר במשימות בשבעים עולמות ההתקדמות של האוניוויטאטיה. הם אף משרתים במגוון תפקידים בעדנטיה עצמה, בעיקר בהקשר של תוכנית הקונסטלציה הנוגעת לרווחת קבוצות, גזעים, אומות ופלנטות. הגבוהים ביותר אינם עוסקים כה רבות בטיפוח התקדמות יחידנית בעולמות המיושבים; הם הינם השליטים בממלכות האנשים ולא בלבבות היחידים.

וביום ההוא, אשר בו תהיו מוכנים לעזוב את עדנטיה ולצאת אל עבר נתיבתכם בסאלווינגטון, אתם תעצרו לרגע קט ותתבוננו לאחור אל אחת מתקופות האימון היפות והמרעננות ביותר בצד זה של פרדים. ואולם, ההדר של כל זה מתעצם ככל שאתם מרקיעים פנימה ומשיגים יכולת מוגברת

להערכה רחבה יותר של משמעויות אלוהיות ושל ערכים רוחניים.

[הוצג בחסות מְלִאָאָטִיָּה מְלִכִּי-צִדְקָה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 44

האומנים השמימיים

במושבות השירות של מגוון עולמות המטה החטיבתיים והיקומיים ניתן למצוא את הסדר הייחודי של אישיות מורכבות, אשר מכונה בשם – האומנים השמימיים. הוויות אלה הינן האמניות והאומניות המומחיות של המחוזות המורונטיים ושל מחוזות הרוח הנמוכים. הן הינן הרוחות והרוחות-למחצה אשר עוסקות בקישוט המורונטי ובייפוי הרוחני. אומנים שכאלה פרושים ברחבי היקום המקיף – בעולמות המטה של יקומי העל, של היקומים המקומיים, של הקונסטלציות ושל המערכות, וכן בכל הספירות אשר התייצבו באור ובחיים; ואולם, מרחב הפעולה העיקרי שלהם הינו בקונסטלציות, ובייחוד בשבע-מאות ושבעים העולמות המקיפים כל ספירת מטה.

אף כי עבודתן של הוויות אלה עשויה להימצא בלתי-מובנת כמעט בעבור הדעת החומרית, ראוי להבין כי העולמות המורונטיים והעולמות הרוחניים אינם נטולי אומניות גבוהות ותרבויות נשגבות משלהם.

האומנים השמימיים לא נבראו ככאלו; הם הינם סגל נבחר ומגויס של הוויות, המורכב מאישיות מורות מסוימות ילידות היקום המרכזי, ומתלמידיהן המתנדבים המגיעים מקרב בני התמותה המרקיעים ומקרב קבוצות שמימיות רבות אחרות. סגל המלמדים המקורי של האומנים הללו הוקצה אי-אז בעבר על-ידי הרוח האינסופית, בשיתוף פעולה עם שבע רוחות האב, וכלל שבעת אלפים מדריכים מהאוונה, אלף מדריכים לכל אחת משבע חטיבות האומנים. מגרעין שכזה, בתור התחלה, התפתח ברבות העידנים גוף מבריק זה של עובדים מיומנים פְּעִינִים מורונטיים ורוחניים.

כל אישיות מורונטית, או כל הוויה רוחנית, רשאית להתקבל לסגל האומנים השמימיים; כלומר, כל הוויה המצויה מתחת לדרגה של בן אלוהי טבעי. בני האל המרקיעים מן הספירות האבולוציוניות רשאים, לאחר הגיעם לעולמות המורונטיים, להגיש בקשת הצטרפות לסגל האומנים, ואם הינם מחוננים באופן מספק, יכולים הם לבחור נתיבה שכזו למשך פרק זמן קצר יותר או ארוך יותר. ואולם, לא יוכל מאן-דהוא להצטרף אל האומנים השמימיים למשך תקופה הקצרה מאלף שנים, קרי אלף שנים כמניין הזמן ביקום העל.

כלל האומנים השמימיים רשומים במטה יקום העל, ואולם הם מונחים בידי המפקחים המורונטיים אשר בבירות היקומים המקומיים. הם מוצבים לשירות על-ידי הסגל המרכזי של המפקחים המורונטיים – הפועל בעולם המטה של כל יקום מקומי – בשבע חטיבות הפעילות העיקריות הבאות:

1. מוסיקאים שמימיים.

2. אמני-המופע השמימיים.

3. הבנאים האלוהיים.

4. רשמי המחשבות.

5. מתפעלי האנרגיה.

6. מתכננים ומעטרים.

7. פועלי הרמוניה.

כל המורים המקוריים של שבע הקבוצות האלה הגיעו מן העולמות המושלמים של האוונה, והאוונה מחזיקה בכל התבניות, קרי בתבניות הלימוד בעבור כל השלבים והצורות של האמנות הרוחנית. אף כי העברת האמנויות האלה מהאוונה לעולמות החלל הינה משימה כבירה, מעידן לעידן השתפרו האומנים השמימיים הן בטכניקה והן בביצוע. וכפי שהדבר קורה בכל ההיבטים האחרים של נתיבת ההקעה, אלו המתקדמים ביותר בכל נושא נדרשים בקביעות לחלוק את הידע ואת הכישורים המשופרים שלהם עם חבריהם אשר התקדמותם פחותה.

בעולמות העליונים תקבלו הצצה ראשונית לאומנויות המיובאות של האוונה, ויפיין של יצירות אלה והערכתכם את יופיין יעלו ויפרחו עד אשר

תעמדו בהיכלות הרוח של סאלווינגטון ותחזו ביצירות המופת מעוררות ההשראה של האמנים הנשגבים של מחזות הרוח.

כלל הפעילויות האלה של העולמות המורונטיים והרוחניים הינן ממשיות. בעבור הוויות רוחניות, עולם הרוח הוא מציאות. בעבורנו, עולם החומר הוא זה אשר הינו פחות מציאותי. הצורות הרוחניות הגבוהות יותר חולפות בחופשיות דרך חומר רגיל. הוויות רוח גבוהות אינן מגיבות לשום דבר חומרי, למעט לכמה מן האנרגיות הבסיסיות. בעבור הוויות חומריות, עולם הרוח הינו פחות או יותר בלתי-ממשי; בעבור הוויות רוחניות, עולם החומר הינו כמעט בלתי-מציאותי לחלוטין, בהיותו אך צילה של המהות של מציאויות רוחניות.

באמצעות ראייה רוחנית בלבד, אין ביכולתי להבחין בבניין אשר בו מתורגם ונרשם תיאור זה. יועץ אלוהי מאורסה אשר נזדמן במקרה לעמוד לצדי מבחין ביצירות החומריות הטהורות האלה אף פחות ממני. באמצעות התבוננות במקבילה רוחנית שלהן – אשר מוצגת לדעת שלנו על-ידי אחד משנאי האנרגיה המשרתים אותנו – היננו מבחינים כיצד יצירות חומריות אלה מופיעות בעבורכם. בניין חומרי זה אינו בדיוק מציאותי בעבורי, כהוויה רוחנית, ואולם, כמובן שהוא מציאותי ביותר ושמיש בהחלט בעבור בני-תמותה חומריים.

קיימים סוגים מסוימים של הוויות המסוגלות להבחין הן במציאותם של היצורים בעולמות הרוחניים והן במציאותם של היצורים בעולמות החומר. למחלקה זו משתייכים היצורים המכונים היצורים הרביעיים של שרתי האוונה, וכן היצורים הרביעיים של הבוררים. מלאכיות הזמן והמרחב ניהנות ביכולת להבחין הן בהוויות רוחניות והן בהוויות חומריות, וכך גם המרקיעים בני התמותה לאחר השתחררותם מן החיים בגוף. לאחר שהשיגו רמות רוחניות גבוהות יותר, מסוגלים המרקיעים לזהות מציאויות חומריות, מורונטיות ורוחניות.

נמצא כאן איתי גם שליח רב-עוצמה מאורסה, מרקיע מותך-מכוונן, אשר היה לפני הוויה בת-תמותה; והוא תופש אתכם כפי שאתם הינכם, ובה בעת רואה את השליח הבודד, את הסופרנאפים ואת ההוויות השמימיות האחרות אשר נוכחות עימנו. אף-פעם במהלך הרקעתכם הארוכה, לא תאבדו את היכולת להכיר את חבריכם מצורות הקיום הקודמות. ולעולם, בעודכם מעפילים פנימה בסולם החיים, תישמר בידכם היכולת להכיר את ההוויות חברותיכם מרמות ההתנסות הקודמות והנמוכות יותר ולהתרועע עימן. כל מעבר חדש, וכל תחייה חדשה, יוסיפו לטווח ראייתכם קבוצה אחת נוספת של הוויות רוחניות, וזאת מבלי שתגיעו כהוא-זה יכולתכם להכיר את חבריכם ואת רעיכם מן המעמדות שבהם הייתם מצויים בעבר.

כל אלו מתאפשרים בחווייתם של המרקיעים בני התמותה באמצעות פעולת מכוונני המחשבה השוכנים. הודות לכך שהם שומרים עותק של כלל חוויות חייכם, מובטח לכם כי לעולם לא תאבדו כל איכות אמיתית אשר הייתה לכם לפני; ומכווננים אלו ממשיכים להתקדם אתכם, כחלק מכם, ולאמיתו של דבר – כמכם עצמכם.

ואולם, כמעט ונואשתי מן הניסיון לתאר בעבור הדעת החומרית את טיבם ואת עבודתם של האומנים השמימיים. במאמץ לגולל בפני הדעת בת התמותה את מציאות הפעולות המורונטיות והתופעות הכמעט-רוחניות האלה, הנני נדרש לסלף את המחשבה ולעוות את השפה. קצרה הבנתכם מלתפוש, ושפתכם דלה ואינה מספקת דייה על-מנת לאפשר את תיאור המשמעות, הערך והיחסים של פעילויות רוחניות-למחצה אלה. ואף-על-פי-כן, הנני ממשיך בניסיון זה להאיר את דעת האדם באשר למציאויות אלה; זאת לצד הבנה מלאה של חוסר-יכולתי למלא משימה זו בהצלחה יתרה.

אין ביכולתי לעשות יותר מאשר לנסות לצייר הקבלה גסה בין הפעילויות החומריות של בני התמותה לבין התפקודים המרובים של האומנים השמימיים. אילו היו הגזעים של אורנטיה מתקדמים יותר באמנות ובהישגים תרבותיים אחרים, כי אז יכול הייתי להתקדם הרבה יותר במאמצי להשליך את דעת האדם מן הדברים שבחומר אל אלו המורונטיים. כל שאני יכול לקוות להשיג הוא לעורר אמתיה כלפי עובדת המציאויות של פעולות אלה של העולמות המורונטיים ושל עולמות הרוח.

1. המוסיקאים השמימיים

בהינתן מגבלות טווח השמיעה בן התמותה, יקשה עליכם עד מאוד לדמיין את המנגינות המורונטיות. קיים אפילו טווח חומרי של צלילים יפהפיים אשר אינו מוכר כלל על-ידי חוש השמיעה האנושי, והס מלהזכיר את הטווח הבלתי-נתפש של ההרמוניה המורונטית והרוחנית. מנגינות רוחניות אינן גלי קול חומריים, אלא פעימות רוחניות המתקבלות על-ידי רוח האישיות השמימיות. קיימים במנגינות של הספירות טווח עצום ונשמה של ביטוי, המלווים בביצוע רב-הוד, אשר כולם מצויים לחלוטין הרחק מעבר ליכולת התפישה האנושית. חזיתי במיליוני הוויות נלהבות אשר התרוננו בעדנה משנשמעה מנגינת העולם באנרגיית הרוח של המעגלים השמימיים. מנגינות נהדרות אלה יכולות להיות משודרות אף לקצוות היקום המרוחקות ביותר.

המוסיקאים השמימיים עוסקים בהפקת הרמוניה שמימית באמצעות תפעול הכוחות הרוחניים הבאים:

1. קול רוחני – הפסקות בזרימה הרוחנית.
2. אור רוחני – השליטה באור של המחזות המורונטיים והרוחניים והעצמתו.
3. התנגשויות אנרגיה – מנגינות המופקות הודות לניהול המיומן של האנרגיות המורונטיות והרוחניות.

4. סימפוניות צבע – מגנינות של גווני צבע מורונטיים; אלה נמנות על ההישגים הגבוהים ביותר של המוסיקאים השמימיים.

5. הרמוניה של רוחות מאוגדות – עצם הסידור וההתאגדות של סדרים שונים של הוויות מורונטיות ורוחניות מייצרים מגנינות מלכותיות.

6. מגנינות של מחשבה – חשיבה של מחשבות רוחניות יכולה להיות כה משוכללת לעבר מושלמות, עד כדי התפרצות במגנינות של האוונה.

7. המוסיקה של החלל – באמצעות פונון הולם, ניתן לקלוט את המגנינות של ספירות אחרות במעגלי התשדורת של היקום.

קיימים מעל למאה-אלף אופנים שונים של תיפעול קול, צבע ואנרגיה; טכניקות המקבילות לשימוש האנושי בכלי נגינה מוסיקליים. להקות הריקוד שלכם מייצגות, ללא ספק, ניסיון גם וגרוטסקי של יצורים חומריים להתקרב להרמוניה השמימית של מיקום הוויות וסידור אישיות. חמש הצורות האחרות של המגנינות המורונטיות אינן ניתנות לזיהוי על-ידי מנגנון החושים של גופים חומריים.

ההרמוניה, המוסיקה של שבע רמות הארגון המלודי, הינה הקוד האוניברסאלי האחד של תקשורת הרוח. המוסיקה, כפי שמבינים אותה בני-התמותה של אורנטיה, מגיעה לביטוי הגבוה ביותר שלה בבתי-הספר של ירושם, מטה המערכת, שם לומדות הוויות חומריות-למחצה את ההרמוניות של הקול. בני-תמותה אינם מגיבים לצורות אחרות של מגנינה מורונטית ושל הרמוניה רוחנית.

הערכת מוסיקה באורנטיה הינה פיזית ורוחנית כאחד; והמוסיקאים האנושיים שלכם פעלו רבות על-מנת לרומם את הטעם המוסיקאלי מן המונוטוניות הברברית של אבות-אבותיכם המוקדמים ועד לרמות הגבוהות יותר של הכרה בערך הקול. מרבית בני התמותה של אורנטיה מגיבים למוסיקה בעיקר דרך השרירים החומריים וכה מעט באמצעות הדעת והרוח; ואולם, חל שיפור מתמיד בהכרה מוסיקאלית במהלך יותר משלושים-וחמש אלף השנים האחרונות.

סינקופה טוֹנָאלית מייצגת מעבר מן המונוטוניות המוסיקאליות של האדם הפרימיטיבי אל ההרמוניה בעלת עושר הביטוי, ואל המגנינות בעלות המשמעות של המוסיקאים שלכם מן הזמן המאוחר יותר. הסוגים המוקדמים יותר הללו של מקצבים מעוררים את התגובה של חוש האהבה-למוסיקה מבלי לדרוש את הפעלת היכולות האינטלקטואליות הגבוהות יותר של הערכה הרמונית, ובכך מתחבבים באופן כללי יותר על יחידים בלתי-בשלים או עצלים מבחינה רוחנית.

המוסיקה הטובה ביותר של אורנטיה הינה אך כצל חולף של הלחנים הנהדרים הנשמעים על-ידי העמיתים השמימיים של המוסיקאים שלכם, אשר השאירו כרישום אך רסיסים מאותן הרמוניות של כוחות מורונטיים בדמות המגנינות המוסיקאליות של הרמוניות הקול. מוסיקה רוחנית-מורונטית מפעילה לעיתים מזומנות את כל שבעת אופני הביטוי והביצוע, ומשום כך הדעת האנושית הינה מוגבלת ביותר בכל ניסיון לצמצם את המלודיות האלה של הספירות הגבוהות לכדי תווים פשוטים של צליל מוסיקאלי. מאמץ שכזה יהא שקול במידה מסוימת לניסיון לשחזר את המגנינות של תזמורת אדירה תוך שימוש בכלי נגינה אחד בלבד.

אף כי אספתם באורנטיה מגנינות יפות, לא התקדמתם מן הבחינה המוסיקאלית כה רחוק כפי שהתקדמו רבות מן הפלנטות השכנות שלכם בשטניה. אילו רק שרדו אדם וחווה, כי אז הייתה לכם מוסיקה באמת; ואולם מתנת ההרמוניה, אשר הייתה להם כה טבעית, דוללה עד מאוד על-ידי לחנים בעלי נטיות לא-מוסיקאליות, עד כי רק פעם אחת יחידה בכל אלף חיים של בני-תמותה נולד אדם המסוגל להעריך הערכה רבה את ההרמוניה. אך אל נא תיפול רוחכם; יום אחד עשוי להופיע מוסיקאי אמיתי באורנטיה, ועמים שלמים ילכו שבי בקסם הלחנים הנהדרים שיפיק. אדם אחד שכזה מסוגל לשנות לנצח את המהלך של אומה שלמה, ואפילו של כלל העולם המתורבת. והדבר אכן נכון, פשוטו כמשמעו, כי "כוחה של מגנינה לשנות עולם שלם". לנצח תישאר המוסיקה השפה האוניברסאלית של אנשים, מלאכיות ורוחות. הרמוניה הינה השפה של האוונה.

2. המבצעים השמימיים

בן התמותה יוכל לקוות אך בקושי ליותר מאשר מושג זעום ומעוות של תפקוד המבצעים השמימיים, שאותם הנני נאלץ לתאר בזאת באמצעות הסמלים הגסים והמוגבלים של שפתכם החומרית. בעולם הרוחני-מורונטי קיימים אלף-ואחד דברים בעלי ערך עליון, דברים אשר ראויים לשעתוק ואינם ידועים באורנטיה, התנסויות הנכללות בקטגוריית הפעילויות אשר "עלו על דעתו של בן-אנוש" אך בקושי, אותן מציאויות שהכין האל בעבור אלו אשר ישרדו את החיים בגוף.

קיימות שבע קבוצות של המבצעים השמימיים, ואנסה לתאר בזאת את עבודתן באמצעות הסיווג הבא:

1. הזמרים – אלו יחידים ההרמוניה אשר שבים ומתארים את ההרמוניות המסוימות של העבר ומפרשים את המגנינות של ההווה. ואולם, כל זאת מתרחש ברמה המורונטית.

2. עובדי הצבע – אותם אמנים של אור וצל אשר אתם עשויים לכנות בשמות מאיירים וציירים, אמנים אשר משמרים סצנות חולפות ואפיזודות ארעיות בעבור ההנאה המורונטית העתידית.

3. צלמי האור – אלו הינם מכיני התיעוד של תופעות רוחניות-למחצה; סרטי הקולנוע של אורנטיה הינם אך איור גס של תיעוד זה.

4. שחקני ההצגות ההיסטוריות – אלו המשחזרים באופן דרמטי את האירועים המכריעים של תולדות היקום ושל ההיסטוריה שלו.

5. האמנים הנבואיים – אלו המשליכים את משמעויות ההיסטוריה אל עבר העתיד.

6. מספרי סיפורי-החיים – אלו המנציחים את המובן ואת המשמעות של חוויית החיים. ההשלכה של התנסויות אישיות בהווה אל עבר ערכים אשר יושגו בעתיד.

7. השחקנים הניהוליים – אלו המתארים את משמעותה של פילוסופיית הממשל ושל טכניקת הניהול, השחקנים הדרמטיים השמימיים של הריבונות.

לעיתים תכופות מאוד, המבצעים השמימיים משתפים פעולה ביעילות רבה עם מנהלי הבידור בשילוב הצגה של זיכרונות-עבר עם צורות מסוימות של מנוחה לדעת ובידור לאישיות. לעיתים, מבצעים אלו מתאחדים לשם ביצוע לפני ההתכנסויות המורונטיות והאסיפות הרוחניות במופעים דרמטיים אדירים המייצגים את התכלית אשר לשמה התכנסו. לאחרונה הייתי עד בעצמי למופע כביר שכזה, שבו מעל למיליון שחקנים הפיקו סדרה בת יותר מאלף סצנות.

המורים האינטלקטואליים הגבוהים יותר וסועדי המעבד משתמשים בחופשיות וביעילות בקבוצות המבצעים השונות האלה כחלק מפעילויות החינוך המורונטיות שלהם. ואולם, לא כל מאמצייהם מוקדשים לתיאור חולף; הרבה, הרבה מאוד מעבודתם הינה מטבע קבוע, והיא תיוותר לנצח כמורשת לכל זמן בעתיד. אומנים אלו הינם כה מיומנים, עד כי כאשר הם פועלים בהמוניהם, הם מסוגלים לשחזר עידן, וכאשר הם משתפים פעולה עם הסועדים השרפיים הם יכולים, הלכה למעשה, להציג את ערכיו הנצחיים של עולם הרוח בפני הצופים בני התמותה של הזמן.

3. הבנאים האלוהיים

קיימות ערים אשר "האל בנה וכוונן אותן". לנו ברוח יש מקבילה לכל מה שאתם, בני התמותה, מכירים, ויותר מכך במידה כל-תואר. יש לנו בתים, מנעמים רוחניים ואת צרכינו המורונטיים. על כל סיפוק חומרי שממנו מסוגלים בני-תמותה ליהנות, יש לנו אלפי מציאויות רוחניות המשמשות להעשרת ולהעצמת קיומנו. הבנאים האלוהיים פועלים בשבע קבוצות:

1. מתכנני ובנאי בתי המגורים – אלו הבונים ומשפצים את המשכנות המוקצות למגורי יחידים וקבוצות עבודה. מעונות מורונטיים ורוחניים אלו הינם אמיתיים. הם הינם בלתי-נראים בעבורכם, אתם בעלי הראייה קצרת-הטווח, ואולם בעבורנו הם הינם אמיתיים עד מאוד ויפים ביותר. במידה מסוימת, יכולות כל ההוויות הרוחניות לחלוק עם הבנאים פרטים מסוימים על אודות התכנון והיצירה של המעונות המורונטיים או הרוחניים שלהן. בתים אלו מצוידים ומקושטים בהתאם לצרכיהם של היצורים המורונטיים, או הרוחניים, אשר שוכנים בהם. קיימים מגוון שופע והזדמנות נרחבת לביטוי אינדיבידואלי בכל המבנים הללו.

2. בנאי המבנים המקצועיים – אלו העוסקים בתכנון ובהרכבה של המשכנות אשר בהם עובדים העובדים הרגילים והשגרתיים של המחוזות המורונטיים והרוחניים. ניתן להשוות בנאים אלו למקבליהם הבונים באורנטיה את סדנאות העבודה ואת המבנים התעשייתיים האחרים. בעולמות המעבר קיימת כלכלה הכרחית של סעד הדדי ושל חלוקת עבודה על-פי מומחיות. לא כולנו עושים הכול; קיים גיוון בתפקידים בקרב קבוצת ההוויות המורונטיות והרוחות המתפתחות, ובנאים מקצועיים אלו לא רק בונים סדנאות עבודה טובות יותר, אלא גם תורמים להעשרתו המקצועית של העובד.

3. בנאי מבני השעשועים. בתקופות המנוחה, משמשים מבנים עצומים למה שבני-תמותה יכנו שעשוע, ובמובן מסוים, משחק. בימות הולמות מסופקת בעבור מנהלי הבידור, ההומוריסטים של העולמות המורונטיים, אותן ספירות מעבר אשר בהן מתבצע אימון ההוויות המרקיעות אשר זה עתה הועתקו מן הפלנטות האבולוציוניות. ואפילו הרוחות הגבוהות יותר מעורבות בצורה מסוימת של הומור הכרוך בהיזכרות במהלך התקופות של הטענת הרוחנית.

4. בנאי מבני הפולחן – האדריכלים המומחים של המקדשים המורונטיים והרוחניים. בכל עולמות ההרקעה של בני התמותה מצויים מקדשים של פולחן, ואלו הינם היצירות האנינות ביותר במחוזות המורונטיים ובספירות הרוח.

5. בנאי מבני החינוך – אלו הבונים את מטות האימון המורונטי והלימוד הרוחני המתקדם. לעולם פתוחה הדרך לשם רכישת ידע נוסף, ולשם קבלת מידע נוסף על אודות העבודה הנוכחית והעתידית של מאן-דהוא, כמו גם ידע על אודות תרבות היקום, מידע אשר נועד להפוך את בני התמותה המרקיעים לאזרחים אינטליגנטיים ויעילים יותר של העולמות המורונטיים והרוחניים.

6. המתכננים המורונטיים – אלו הבונים על-מנת לתאם את התאגדותן של כלל האישויות של העולמות, כאשר אלה נוכחות בזמן כלשהו בכל ספירה שהיא. המתכננים הללו משתפים פעולה עם מפקחי הכוח המורונטיים על-מנת להעשיר את התיאום בחיים

7. בנאי מבני הציבור – האומנים אשר מתכננים ובונים את המקומות שנועדו לכינוס, למעט אלו המיועדים לפולחן. מקומות הכינוס הציבוריים הינם אדירים ומדהימים.

בעוד שלא המבנים הללו, ואף לא קישוטיהם, יהיו אמיתיים ממש בעבור התפישה החושית של בני-תמותה חומריים, בעבורנו הם אמיתיים ביותר. אתם לא תהיו מסוגלים לראות את המקדשים הללו גם אם תהיו שם בגופכם; ואף-על-פי-כן, כל היצירות העל-חומריות האלה נמצאות שם הלכה למעשה, והיננו מבחינים בהן בביורר ומפיקים מהן את מלוא ההנאה.

4. רשמי המחשבות

אומנים אלו מקדישים את עצמם לשימורן ולשעתוקן של המחשבות הנעלות של העולמות, והם פועלים בשבע קבוצות:

1. משמרי המחשבות. אלו הם האומנים המקדישים את עצמם לשימור המחשבות הגבוהות יותר של העולמות. בעולמות המורונטיים פניני המחשבה נחשבים כאוצרות של ממש. עוד בטרם הגעתי לראשונה לאורנטיה, ראיתי רישומים ושמעתי תשדורות של הרעיונות של כמה מהמוחות הגדולים של פלנטה זו. רשמי המחשבות משמרים רעיונות נאצלים שכאלו בשפתה של אורסה.

לכל יקום-על שפה משלו, לשון המדוברת על-ידי האישויות שלו ושלטת ברחבי מגזריו. ביקום-העל שלנו שפה זו נודעת כשפת אורסה. ואף לכל יקום מקומי יש שפה משלו. כל הסדרים הגבוהים יותר נבאדון הינם דו-לשוניים, ודוברים הם הן את שפת נבאדון ואת לשונה של אורסה. כאשר נפגשים שני יחידים משני יקומים מקומיים שונים, הם מתקשרים בלשון אורסה; לעומת זאת, אם אחד מהם מגיע מיקום-על אחר, הם חייבים להיעזר בשירותי מתורגמן. ביקום המרכזי יש אך צורך מועט בשפה; הן קיימת בו הבנה מושלמת ושלמה כמעט; שם, רק האלים אינם מובנים באופן מלא. לימדונו כי פגישה מקרית בפרדיס מגלה יותר הבנה הדדית ממה שאפשר להעביר באמצעות שפתם של בני-תמותה במהלך אלף שנים. ואפילו בסאלווינגטון "היננו יודעים כשם שהיננו ידועים".

בספירות המורונטיות והרוחניות, היכולת לתרגם מחשבה לכדי שפה מצויה מעבר לכוח תפישתו של בן התמותה. הרשמים המומחים יכולים להאיץ את הקצב שבו היננו מסוגלים לצמצם מחשבה לכדי רישום של קבע, עד כדי כך שניתן לרשום בדקה אחת, כמניין הזמן באורנטיה, כמות השקולה ליותר מחצי מיליון מילים, או סמלי מחשבה. לשונות יקום אלה הינן עשירות לאין שיעור יותר משפות העולמות המתפתחים. סמלי המושגים של אורסה כוללים מעל למיליארד תווים, אף כי האלף-בית הבסיסי כולל רק שבעים סמלים. לשון נבאדון אינה כה מפורטת, בהיות הסמלים הבסיסיים, או האלף-בית, עומדים על ארבעים-ושמונה במספר.

2. רשמי מושגים. קבוצת הרשמים השנייה הזו עוסקת בשימורן של תמונות מושגיות, של תבניות רעיוניות. זוהי צורה של רישום קבוע אשר איננה מוכרת במחוזות החומריים, ובאמצעות שיטה זו ביכולתי לקבל בשעה אחת, כמניין הזמן שלכם, יותר ידע משתוכלו אתם להשיג במאה שנות קריאה רגילה של לשון כתובה.

3. רשמי רעיון-גראפיים. ברשותנו מצויות הן המקבילה למילה הכתובה והן המקבילה למילה המדוברת שלכם, ואולם, לשם שימור מחשבות היננו משתמשים על-פי-רוב בטכניקות של איור מושגים ושל רעיון-גראפיים. אלו המשמרים רעיון-גראפיים מסוגלים לשפר את עבודתם של רשמי המושגים אלף מונים.

4. מקדמי אמנות הנאום. קבוצת רשמים זו עוסקת במשימה של שימור מחשבה על-מנת לשחזרה באמצעות נאום. ואולם, תוך שימוש בלשון נבאדון, ביכולתנו לכסות את חומר הנושאים של תקופת חיים שלמה של בן-תמותה מאורנטיה בנאום בן מחצית השעה בלבד. התקווה היחידה שלכם להבין פעולות אלה היא לעצור ולשקול את הטכניקה המפורזת והמעוותת של חיי החלום שלכם – כיצד ביכולתכם לחלוף בפנטסיות הליליות האלה במשך שניות מועטות על-פני שנים של חוויות.

אמנות הנאום של עולם הרוח הינה אחת מן התענוגות הנדירים הממתינים לאלו אשר שמעו רק את הנאומים הגסים והמגומגמים של אורנטיה. בנאומים של סאלווינגטון ושל עדנטיה קיימים הרמוניה של מוסיקה וביטוי מנעים-בצליליו המעוררים במאזין השראה בל-תתואר. מושגים בוערים אלו הינם כאבני חן של יופי המשובצות בעטרות של פאר. ואולם, אין ביכולתי לעשות כן! אינני מסוגל לתאר בעבור דעתו של בן-אנוש את רוחב יריעתן ואת עומקן של מציאויות אלה של עולם אחר!

6. מנהלי התשדורות. התשדורות של פרדיס, של יקומי העל ושל היקומים המקומיים מצויות תחת פיקוחה של קבוצת משמרי מחשבות אלו. הם משמשים כצנזורים וכעורכים, כמו גם כמתאמי החומרים המשודרים; הם מכינים בעבור יקום-העל התאמות של כלל תשדורות פרדיס, וכמו כן מתאימים ומתרגמים את תשדורותיהם של עתיקי היומין ללשונות היחידאיות של היקומים המקומיים.

תשדורות היקום המקומי נדרשות גם הן להיות מותאמות כך שתוכלנה להיקלט במערכות ובפלנטות היחידאיות. השידור של דוחות חלל אלו מצוי תחת פיקוח זהיר, ולעולם קיים גיבוי של הרישום, אשר נועד להבטיח את הקליטה הראויה של כל דיווח בכל עולם במעגל נתון. מנהלי תשדורות אלו הינם מומחים טכניים בשימוש בזרמי החלל לכל הצרכים של תקשורת מידע.

6. קְשָׁמִי הַמִּקְצֵב. בני אורנטיה יכנו בוודאי אומנים אלו בשם משוררים, אף כי תוצרי עבודתם שונים עד מאוד מן היכול הפואטי שלכם, ומתעלים מעליו באופן אינסופי-כמעט. המקצב הינו פחות מעייף בעבור הוויות מורונטיות ורוחניות, ועל-כן נעשה מאמץ קבוע על-מנת להגדיל את היעילות, כמו גם להעצים את ההנאה, על-ידי ביצוע פעולות מרובות באופן קצבי. הנני מבקש רק שתזכו לשמוע כמה מן התשדורות הפיוטיות של האסיפות בעדנטיה וליהנות מעושרם של הצבע והטון של גאוני הקונסטלציה, אשר מתמחים בצורה מעודנת זו של ביטוי-עצמי ושל הרמוניזציה חברתית.

7. הרשמים המורונטיים. הנני עומד כאובד עצות באשר לאופן שבו אוכל לתאר בעבור הדעת החומרית את תפקודה של קבוצה חשובה זו של רשמי מחשבות, אשר משימתה הינה לשמר את התמונות הקיבוציות של ההתכנסויות המורונטיות השונות ושל המבצעים הרוחניים; באופן גס, הם הינם הצלמים הקבוצתיים של עולמות המעבר. הם שומרים בעבור העתיד את הסצנות ואת ההתאגדויות החיוניות של העידנים המתקדמים הללו, ומשמרים אותן בארכיבי האולמות המורונטיים של הרשומות.

5. מתפעלי האנרגיה

אומנים מעניינים ויעילים אלו עוסקים בכל סוגי האנרגיה: זו הפיזית, זו של דעת וזו של רוח.

1. מתפעלי האנרגיה-הפיזית. מתפעלי האנרגיה-הפיזית משרתים במשך תקופות ארוכות יחד עם מנהלי הכוח, והם הינם מומחים בתפעול ובשליטה ברבות מרמות האנרגיה הפיזית. הם מכירים היטב את שלושת הזרמים הבסיסיים ואת שלושים חלוקות-המשנה של האנרגיה של יקומי-העל. הוויות אלה מעניקות סיוע בל-יתואר למפקחי הכוח המורונטיים בעולמות המעבר. והם הינם התלמידים המתמידים של ההשלכות הקוסמיות של פרדס.

2. מתפעלי אנרגיה של דעת. אלו הם המומחים לתקשורת בין-אישית של הוויות מורונטיות עם הוויות תבוניות מסוגים אחרים. למעשה, צורת תקשורת זו בין בני-תמותה כמעט שאינה קיימת באורנטיה. אלו הם המומחים אשר מקדמים את היכולת של הוויות מורונטיות מרקיעות לתקשר אלה עם אלה, ועבודתם כוללת הרפתקאות ייחודיות מרובות, הנוגעות לקשרים אינטלקטואליים והמצויות מעבר ליכולת התיאור שלי בעבור הדעת החומרית. אומנים אלו הינם תלמידיהם החריפים של מעגלי הדעת של הרוח האינסופית.

3. מתפעלי אנרגיה-רוחנית. מתפעלי האנרגיה הרוחנית מהווים קבוצה מסקרנת. אנרגיה רוחנית פועלת בהתאם לחוקים מבוססים, ממש כשם שפועלת האנרגיה הפיזית. כלומר, לימוד הכוח הרוחני מניב מסקנות מהימנות, וניתן לטפל בו באופן מדויק, ממש כשם שניתן לטפל באנרגיות הפיזיות. החוקים בעולם הרוח הינם בטוחים ומהימנים ממש כמו אלו של מחזות החומר. במהלך מיליוני השנים האחרונות טכניקות משופרות רבות שנועדו לשם ספיגת אנרגיה רוחנית גובשו על-ידי תלמידים אלו, הלומדים את חוקי הבסיסיים של הבן הנצחי השולטים באנרגיית-הרוח, כפי שהדבר מיושם בעבור הסדרים המורונטיים ובעבור הסדרים האחרים של הוויות שמימיות ברחבי היקומים.

4. המתפעלים המשולבים. זוהי הקבוצה ההרפתקנית של הוויות מאומנות-היטב, אשר מקדישה עצמה לחיבור התפקודי של שלושת רמות האנרגיה האלוהית המקוריות המופיעות ברחבי היקומים כאנרגיות פיזיות, אנרגיות של דעת ואנרגיות רוח. אלה הן האישיותות החריפות אשר, לאמיתו של דבר, מבקשות לגלות את נוכחותו ביקום של האל העליון, משום שבאישיות אלוהות זו חייב להתרחש האיחוד ההתנסותי של כלל האלוהות ביקום המקיף. ובמידה מסוימת, אומנים אלו זכו לאחרונה למידת-מה של הצלחה.

5. יועצי ההיסע. סגל זה של יועצים טכניים לשרפים-של-היסע הינו מיומן ביותר בשיתוף-פעולה עם תלמידי הכוכבים בגיבוש מסלולים ובסיוע אחר לממונים על ההיסעים בעולמות החלל. יועצים אלו משמשים כפקחי התנועה של הספירות, והם נוכחים בכל הפלנטות המיושבות. אורנטיה מקבלת שירות זה מידי סגל המונה שבעים יועצי היסע.

6. מומחי התקשורת. בדומה לכך, מקבלת אורנטיה שירות מדיהם של שניים-עשר טכנאי תקשורת בין-פלנטארית ובין-יקומית. הוויות מנוסות-ביותר אלה הינן מומחיות בידע על חוקי השידור וההפרעות הנוגעים לתקשורת של העולמות. סגל זה עוסק בכל צורות ההודעות בחלל, פרט לאלה של שליחי הכבידה ושל השליחים הבודדים. באורנטיה, הרבה מעבודתם חייבת להתבצע דרך מעגל רבי-המלאכות.

7. מורי המנוחה. המנוחה האלוהית כרוכה בטכניקה של ספיגת אנרגיית-רוח. מלאי האנרגיה המורונטית והרוחנית חייב להתמלא ממש כשם שהדבר נדרש בעבור אנרגיה פיזית, אך לא מאותן סיבות. בניסיוני להאיר את עיניכם, הנני נאלץ להשתמש בהמחשות גסות; ואף-על-פי-כן, אנו מעולם הרוח חייבים לעצור את פעילויותינו הרגילות מדי תקופה ולקחת את עצמנו למקומות מפגש הולמים שבהם היננו נכנסים למנוחה האלוהית, וכך מחדשים את האנרגיות שהתרוקנו.

תקבלו את שיעורכם הראשונים בנושאים אלו לכשתגיעו לעולמות העליונים, ולאחר שתהפכו להוויות מורונטיות ותתחילו להתנסות בטכניקות של העניינים הרוחניים. אתם יודעים על המעגל הפנימי ביותר של האוונה, וכן שלאחר שעולי-הרגל של הזמן חוצים את המעגלים שקודמים להאוונה הם חייבים להיות מוכנסים למנוחה הארוכה והמחיייה של פרדס. זוהי איננה דרישה טכנית בלבד של המעבר מנתיבת הזמן לשירות הנצח, אלא גם הכרח, צורת מנוחה הנחוצה על-מנת לחדש את מלאי האנרגיה האובדת בצעדים האחרונים של חווית ההרקעה, ועל-מנת לאגור עתודות של כוח רוחני לקראת השלב הבא של הנתיבה אשר אין-לה-סוף.

מתפעלי אנרגיה אלו פועלים גם במאות דרכים אחרות, ורבות מכדי להימנות, כדוגמת ייעוץ לשרפים, לכרובים ולסאנובים בנוגע לשיטות היעילות ביותר של ספיגת אנרגיה, ולשמירת האיזון המועיל ביותר של הכוחות המסתעפים בין הכרובים הפעילה לבין הסאנובים הסבילה. ומומחים אלו מגישים עזרה בדרכים רבות אחרות ליצורים המורונטיים והרוחניים במאמציהם להבין את המנוחה האלוהית, אשר הינה כה חיונית לשימוש היעיל באנרגיות הבסיסיות של החלל.

6. המתכננים והמעטרים

כמה שהייתי רוצה לדעת כיצד לתאר כיאות את העבודה המעודנת של האומנים הייחודיים הללו! אך כל ניסיון מצדי להסביר את עבודת הקישוט הרוחני רק תזכיר לדעתכם החומרית את מאמציהם העלובים, אך הראויים, לעשות דברים אלו בעולמות הדעת והחומר שלכם.

סגל זה, אף שהוא כולל מעל לאלף מחלקות-משנה של פעילויות, מקובץ תחת שבע הקבוצות הראשיות הבאות:

1. בעלי המלאכה של הצבע. אלו הם הגורמים לרובת גווני הצבע של השתקפות הרוח להעביר את מסריהם המעודנים של יופי הרמוני. למעט חישת הצבעים, אין דבר בחוויה האנושית אשר ניתן להשוות לפעילויות אלה.
2. מתכנני הקול. מתכננים אלו של מה שאתם מכנים בשם קול, מציירים גלי רוח בעלי זהויות מגוונות וברות-הבחנה מורונטית. לאמיתו של דבר, דחפים אלו הינם ההשתקפויות הנפלאות של נשמות-הרוח העירומות ורבות ההדר של צבאות השמיים.
3. מתכנני הרגשות. מעצימי ומשמרי הרגשות הללו הינם אלו המשמרים את ההרגשות המורונטיות ואת הרגשות האלוהיים לשם הלימוד והבנייה של ילדי הזמן, וכן לשם עירור השראה והעתרת יופי על המתקדמים המורונטיים ועל הרוחות המתקדמות.
4. אמני הריחות. השוואה זו של הפעילויות הרוחניות הנעלות לזיהוי הפיזי של ריחות כימיים הינה מצערת ממש, ואולם בני התמותה של אורנטיה יתקשו לזהות סעד זה בכל כינוי אחר. אומנים אלו יוצרים את הסימפוניות המגוונות שלהם בעבור חיזוק רוחם של ילדי האור המתקדמים ולשם הנאתם. אין לכם דבר על הארץ אשר אליו ניתן להשוות סוג זה של גדולה רוחנית, ואפילו לא במעט.
5. מעטרי הנוכחות. אומנים אלה אינם טרודים באמניות הקישוט-העצמי או בטכניקת ייפוי יצורים. הם מסורים ליצירת תגובות אושר מרובות ביחידים מורונטיים וביצורים של רוח באמצעות ההצגה הדרמטית של חשיבות מערכות יחסים, ודרך הערכים הממוקמים המוקצים לסדרים מורונטיים ורוחניים שונים בקבוצות המשולבות של הוויות מגוונות אלה. אומנים אלו מארגנים הוויות על-חומריות כפי שאתם הייתם מארגנים תווים מוסיקליים, ריחות ומראות חיים, ואז הם מערבבים אותם לכדי המנונים של תפארת.
6. מתכנני הטעם. ואיך אוכל לספר לכם על אודות אומנים אלו! אוכל רק לרמוז באופן חיוור כי הם משפרי הטעם המורונטי, וכי הם אף מתאמצים להגביר את ההערכה ליופי באמצעות חידודם של החושים הרוחניים המתפתחים.
7. המסנתזים המורונטיים. אלו הם רבי האומנים המומחים אשר, לאחר שכל האחרים תרמו את תרומותיהם שלהם, מוסיפים ללהקה המורונטית את גימורי השיא ואת הנגיעות הסופיות, ובכך משיגים תיאור מעורר השראה של היפה באופן אלוהי, והשראה מתמשכת בעבור ההוויות הרוחניות ובעבור עמיתיהן המורונטיים. ואולם אתם, בטרם תוכלו להתחיל ולחזות בתפארות האמנותיות וביופי האסתטי של העולמות המורונטיים והרוחניים, תאלצו להמתין עד אשר תשתחררו מן הגוף החייתי.

7. פועלי ההרמוניה

בשונה ממה שאתם עשויים לשער, אומנים אלו אינם עוסקים במוסיקה, בציור, או בכל דבר דומה לכך. הם עוסקים בתפעול ובארגון של אנרגיות וכוחות מיוחדים הקיימים בעולם הרוח, אך בני-תמותה אינם מסוגלים לזהותם. לו היה לי ולו קנה-מידה הקטן ביותר להשוואה, כי אז הייתי מנסה לתאר שדה ייחודי של הישג רוחני, ואולם נואשתי – אין כל טעם לנסות ולהעביר לדעת בני התמותה תחום זה של אמנות שמימית. ואף-על-פי-כן, גם מה שלא ניתן לתארו עדיין ניתן לרמוז לעברו:

יופי, מקצב והרמוניה כרוכים זה בזה מבחינה אינטלקטואלית ודומים זה לזה מבחינה רוחנית. לא ניתן להפריד מבחינה אינטלקטואלית את האמת, את העובדות ואת היחסים, והם נסמכים למושגים הפילוסופיים של יופי. טוב, יושרה וצדק מתייחסים-הדדית זה לזה באופן פילוסופי, וכרוכים מבחינה רוחנית יחדיו עם האמת החיה ועם היופי האלוהי.

המושגים הקוסמיים של פילוסופיה אמתית, התיאור של אומניות שמימיות, או הניסיון בן התמותה לצייר את ההבנה האנושית של היופי האלוהי, לעולם לא יוכלו להשביע רצון אם ניסיונות ההתקדמות כאלו של היצור אינם מאוחדים. ביטויים אלו של הדחף האלוהי בתוככי היצור המתפתח עשויים להיות אמיתיים מבחינה אינטלקטואלית, יפים מבחינה רגשית וטובים מבחינה רוחנית; ואולם, נשמת הביטוי האמיתי נשארת בחזקת נעדרת, אלא אם כן מציאויות אלה של אמת, משמעויות של יופי וערכים של טוב מאוחדים בחוויית החיים של האומן, המדען או הפילוסוף.

איכויות אלוהיות אלה מאוחדות באל באופן מושלם ומוחלט. ובידי כל אדם, או כל מלאכית, יודעי-אל, נתון הפוטנציאל לביטוי-עצמי בלתי-מוגבל ברמות הולכות-ומתקדמות לעולם של הגשמה-עצמית מאוחדת, באמצעות הטכניקה של ההישג שאין-לו-סוף של הידמות-לאל – המזיגה ההתנסותית בחוויה האבולוציונית של אמת נצחית, יופי אוניברסאלי וטוב אלוהי.

9. שאיפות בני-תמותה והישגים מורונטיים

אף-על-פי שאומנים שמימיים אינם עובדים באופן אישי בפלנטות חומריות כדוגמת אורנטיה, מעת לעת הם מגיעים ממטה המערכת על-מנת להגיש את עזרתם ליחידים המחווננים באופן טבעי מבני הגזעים בני התמותה. כאשר הם מוצבים לשירות שכוה, אומנים אלו עובדים ארעית תחת הפיקוח של מלאכיות הקדמה הפלנטאריות. הצבאות המלאכיים משתפים פעולה עם אומנים אלו בניסיון לסייע לאותם אומנים בני-תמותה אשר ניחנו במתנות-טבע, ואשר להם גם מכווננים בעלי ניסיון מיוחד קודם.

קיימים שלושה מקורות אפשריים ליכולת אנושית מיוחדת: בבסיס תמיד קיים הכישרון הטבעי, או המולד. יכולת מיוחדת אף-פעם איננה מתנת-אלוה שרירותית; תמיד קיים בסיס קדמון לכל כישרון יוצא-דופן. בנוסף ליכולת טבעית זו – או יותר נכון כהשלמה לה – עשויה להיות תרומת ההכוונה של מכוונן המחשבה באותם יחידים שבהם המכווננים השוכנים עצמם חוו התנסויות ממשיות, הלכה למעשה, בתחומים בעלי מאפיינים דומים בעולמות אחרים וביצורים בני-תמותה אחרים. באותם מקרים שבהם קיים כישרון יוצא-דופן הן בדעת האנושית והן במכוונן השוכן, עשויים אומני הרוח להיות מצוּנים לפעול על-מנת לשמש כיוצרי הרמוניה של הכישורים הללו, ולעורר השראה ולסייע בדרכים אחרות בעד בני-תמותה אלו לתור אחר אידיאלים של שלמות הולכת וגוברת ולנסות את ידם בגילום מועצם למען ההיבנות של העולם.

אין קיימות קסוות בשורות האומנים הרוחניים. אין זה משנה כמה נמוך המקור שלכם, אם אתם ניחנים ביכולת ובמתנת הביטוי, כי אז תזכו בהכרה הולמת ובהערכה המגיעה לכם ככל שתרקיעו מעלה בסולם ההתנסות המורונטית וההישג הרוחני. אין יכולה להתקיים כל מגבלה של תורשה אנושית, או של חוסרים בתנאי הסביבה של בני התמותה, שהנתיבה המורונטית לא תפצה עליהם ותסירם במלואם. וכל שביעות רצון כזו של הישג אמנותי וביטוי של הגשמה-עצמית יושגו באמצעות מאמצים האישיים בהתקדמות המדורגת. בסופו של דבר, השאיפות של בינוניות אבולוציונית ניתנות להגשמה. בעוד שהאלים אינם מעניקים לילדי הזמן כישורים ויכולות באופן שרירותי, הם מאפשרים להם להשיג את שביעות הרצון של כל כמיהותיהם הנעלות ולהשביע כל רעב אנושי לביטוי עצמי עילאי.

ואולם, שומה על כל בן-תמותה כי יזכור: רבות מן השאיפות להצטיינות אשר מתגרות בבני-תמותה בעודם בגוף לא תישארנה עוד בקרב אותם בני-תמותה בעת הנתיבה המורונטית והרוחנית שלהם. המרקיעים המורונטיים לומדים להַכָּרָת את כמיהות העבר האנוכיות לחלוטין שלהם ואת שאיפותיהם האגואיסטיות. ואף-על-פי-כן, אותם דברים אשר באמת כמהתם לעשותם על-פני כדור-הארץ ואשר נסיבות מנעום מכם בהתמדה, אם עדיין תרצו לעשותם לאחר שתרכשו את הבוננות האמיתית של המוֹטָה, כי אז תקבלו בוודאי כל הזדמנות להשביע את מלוא תשוקותיכם משכבר הימים.

בטרם בני התמותה המרקיעים יוצאים את היקום המקומי בדרכם אל נתיבת הרוח שלהם, הם יספקו כל רעב או כמיהה אינטלקטואליים, אומנותיים, או חברתיים, או כל שאיפה אמיתית אשר אפינה אי-פעם את מישורי הקיום האנושי או המורונטי שלהם. זהו הישג של שוויון בשביעות הרצון של הביטוי העצמי וההגשמה העצמית, ואולם זהו איננו ההישג של מעמד התנסותי שווה, ואף לא המחיקה המוחלטת של האינדיבידואליות האופיינית בכישורים, בטכניקה וביטוי. ואולם, ההבדל הרוחני החדש בהישג ההתנסות האישית לא יתיישר ולא ישווה כאמור, עד אשר תסימו את המעגל האחרון של נתיבת האוונה. או אז יוצבו אזרחי פרדיס בפני הצורך להסתגל להבדל מוחלטופי זה בהתנסות האישית, אשר ניתן להשוותו רק על-ידי ההישג הקבוצתי של מעמד היצור המרבי – יעדם של הסופיונים בני התמותה כרוחות מְדָרְגָה שביעית.

וזהו סיפורם של האומנים השמימיים, אותו גוף קוסמופוליטי של עובדים מעודנים העושים כה רבות על-מנת לרומם את הספירות הארכיטקטוניות באמצעות הגילומים האמנותיים של יופיים האלוהי של הבוראים הפרדיסיים.

[הוכתב על-ידי רב-מלאכית מנבאדון].

הספר של אורנטיה

מסמך 45

ממשל המערכת המקומית

המרכז הניהולי של שטניה מורכב מצביר המונה חמישים-ושבע ספירות ארכיטקטוניות – ירושם עצמה, שבעת הלוויינים העיקריים וארבעים-ותשעה לווייני המשנה. ירושם, בירת המערכת, גדולה כמעט פי מאה מאורנטיה, אף-על-פי שהכבידה שלה קטנה מזו של אורנטיה אך במעט. לווייניה העיקריים של ירושם הינם שבעת עולמות המעבר, אשר כל אחד מהם גדול בערך פי עשרה מאורנטיה, בעוד ששבעת לווייני המשנה של ספירות המעבר האלה הינם בערך בגודלה של אורנטיה.

שבעת העולמות העליונים הינם שבעת לווייני המשנה של עולם המעבר מספר אחד.

כלל מערכת זו של חמישים-ושבעה עולמות ארכיטקטוניים מוארת, מחוממת, מקבלת אספקת מים ומוטענת באנרגיה באופן עצמאי באמצעות התיאום שבין מרכז הכוח של שטניה לבין בקרי המאסטר הפיזיים, בהתאם לטכניקה המקובלת של הארגון הפיזי ושל ההסדר הנוגע לספירות אלה, אשר נבראו במיוחד. עולמות אלו אף מטופלים פיזית ומתוחזקים באופנים אחרים בידי הספון־נאגיה הילידים.

1. עולמות תרבות המעבר

שבעת העולמות העיקריים החגים סביב ירושם ידועים באופן כללי כעולמות תרבות המעבר. מעת לעת, ממונים שליטי עולמות אלו בידי הוועדה הביצועית העליונה של ירושם. מספרי ושמות הספירות האלה הינם כדלקמן:

מספר 1. עולם הסופיונים. זהו המטה של סגל הסופיונים של המערכת המקומית והוא מוקף על-ידי עולמות הקבלה, קרי שבעת העולמות העליונים, אשר מוקדשים באופן כה מלא לתוכנית ההרקעה של בני התמותה. עולם הסופיונים הינו נגיש בעבור כל תושבי שבעת העולמות העליונים. שרפים של היסע נושאות אישיות מרקיעות הלוך ושוב במהלך מסעות העלייה לרגל הללו, אשר נועדו לטפח את אמונתן ביעוד הסופי של בני-תמותה המצויים במעבר. אף כי הסופיונים והמבנים שלהם אינם גלויים ברגיל לעין המורונטית, תהיו נרגשים עד מאוד בשעה שמעת לעת יאפשרו לכם שנאי האנרגיה ומפקחי הכוח המורונטיים לקבל הצצה חטופה אל אישיות רוח גבוהות אלה, אשר השלימו הלכה למעשה את ההרקעה לפרדס, ואשר חזרו אל אותם עולמות בדיוק שמהם אתם מתחילים את המסע הארוך הזה; זאת כהבטחה וכאישור כי אתם רשאים ומסוגלים להשלים את המשימה הכבירה. כל אלו השוהים בעולמות העליונים מגיעים לספירת הסופיונים לפחות פעם בשנה על-מנת להתכנס באסיפות ההתבוננות בסופיונים.

מספר 2. העולם המורונטי. פלנטה זו משמשת כמטה של מפקחי החיים המורונטיים, והיא מוקפת בשבע הספירות אשר בהן מאמנים המנהיגים המורונטיים את עמיתיהם ואת עוזריהם – הן ההוויות המורונטיות והן בני התמותה המרקיעים.

בעת המעבר דרך שבעת העולמות העליונים, אתם אף תתקדמו דרך הספירות התרבותיות והחברתיות האלה של מגע מורונטי הולך וגדל. לכשתתקדמו מן העולם העליון הראשון לשני, תהיו זכאים לקבל הרשאת מבקר במטה המעבר מספר שתיים, העולם המורונטי, וכן הלאה. וכאשר תימצאו על כל אחד מששת עולמות התרבות הללו, תהיו רשאים, על-פי הזמנה, להפוך למבקרים ולמשקיפים בכל אחד משבעת העולמות הסובבים אשר בהם מתרחשות פעילויות קבוצתיות נלוות.

מספר 3. העולם המלאכי. זהו המטה של כל הצבאות המלאכיים אשר עוסקים בפעילויות הנוגעות למערכת, והוא מוקף בשבעת עולמות האיומן וההדרכה המלאכיים. אלה הינם הספירות החברתיות השרפיות.

מספר 4. העולם העל-מלאכי. ספירה זו משמשת כביתם בשטניה של כוכבי הערב הזוהרים ושל פמליה נרחבת של הוויות מתואמות וכמעט-מתואמות. שבעת לווייניו של עולם זה מוקדשים לשבע הקבוצות העיקריות של הוויות שמימיות חסרות-שם אלה.

מספר 5. עולם הבנים. פלנטה זו הינה המטה של הבנים האלוהיים מכלל הסדרים, לרבות הבנים אשר שולשו-בידי-בריייה. שבעת העולמות הסובבים מוקדשים להתקבצויות יחידות מסוימות של בנים אלו, בעלי הזיקה האלוהית.

מספר 6. עולם הרוח. ספירה זו משמשת כמקום המפגש במערכת לאישיות הגבוהות של הרוח האינוסופית. שבעת הלוויינים הסובבים אותה מוקדשים לקבוצות יחידות מקרב הסדרים השונים הללו. ואולם, בעולם המעבר מספר שש אין כל ייצוג לרוח, ואף לא נוכל להבחין בנוכחות שכזו בבירות המערכת; הסועדת האלוהית מסאלווינגטון נוכחת בנבאדון ככל מקום.

מספר 7. עולם האב. זוהי הספירה השקטה של המערכת. אף קבוצת הוויות איננה גרה שם. מקדש האור העצום תופש מקום מרכזי, אך לא ניתן להבחין בתוכו באף-אחד. וכל ההוויות מכל עולמות המערכת ברוכות בבואן כסוגדות.

שבעת הלוויינים הסובבים את עולמו של האב משמשים באופנים שונים במערכות השונות. בשטניה, הם משמשים כעת כספירות המעצר לקבוצות האסירים של המרד של לוציפר. בעדנטיה, בירת הקונסטלציה, אין עולמות מאסר מקבילים; השרפים והכרובים המעטות אשר הצטרפו לשורות המורדים במרד של שטניה מרותקות מזה זמן רב בעולמות הבידוד הללו של ירושם.

כמבקרים בעולם העליון השביעי, תהיה בידכם גישה אל עולם המעבר השביעי, הספירה של האב האוניברסאלי, וכן תורשו לבקר בעולמות הכלא של שטניה הסובבים פלנטה זו, היכן שאסורים כעת לוציפר ורוב האישיות אשר הלכו בעקבותיו במרידתו במיכאל. ניתן היה לצפות במחזה עצוב זה בעידנים האחרונים, והוא ימשיך לשמש אזהרה חמורה לכלל נבאדון, עד אשר יִשְׁפֹטו עתיקי היום את חטאם של לוציפר ושל עמיתיו הכושלים אשר דחו את הגאולה שהציע להם מיכאל, אבי יקומם.

2. ריבון המערכת

המנהל הכללי של מערכת מקומית של עולמות מיושבים הינו בן לאנונאנדק ראשי, ריבון המערכת. ביקום המקומי שלנו, מופקדות בידי ריבון המערכות הללו אחריות ניהוליות נרחבות, זכויות יתר אישיות יוצאות-דופן. לא כל היקומים, ואפילו לא אורוונטון, מאורגנים כך שריבון המערכת מורשים להפעיל כוחות נרחבים של שיקול דעת אישי באופן כה יוצא-דופן בעת ניהול ענייני המערכת. ואולם, בכל ההיסטוריה של נבאדון, מנהלים בלתי-מוגבלים אלו הציגו חוסר-נאמנות אך ורק שלוש פעמים. המרד של לוציפר במערכת של שטניה הייתה הפעם האחרונה והנרחבת מכולן.

בשטניה לחלוטין לא נערכו, אפילו לאחר ההתקוממות ההרסנית הזו, כל שינויים בטכניקת ניהול המערכת. ריבון המערכת הנוכחי מחזיק בכל העוצמה, והוא מפעיל את כלל הסמכות אשר הופקדה בידי קודמו הבלתי-ראוי, למעט הסמכות הנוגעת לעניינים מסוימים המצויים כעת תחת פיקוחם של אבות הקונסטלציה ואשר עתיקי היום טרם החזירו באופן מלא לידי לֶאֱנָאפֹרְג', מחליפו של לוציפר.

ראש שטניה הנוכחי הינו שליט אדיב ומבריק, והוא ריבון אשר נבחן בעת מרידה. כאשר שירת כעוזר לריבון המערכת, לֶאֱנָאפֹרְג' היה נאמן למיכאל עת התרחשה מרידה קודמת ביקום של נבאדון. אדונה רב-העוצמה והמבריק של שטניה הינו מנהל מנוסה אשר עמד במבחן. בעת שהתרחשה מרידת המערכת השנייה בנבאדון, בשעה שריבון המערכת מעד ונפל אל החשיכה, אחז לֶאֱנָאפֹרְג', אשר שימש כעוזר הראשון לראש המערכת השוגה, במושכות הממשל וניהל את ענייני המערכת כך שאבד מספר מועט יחסית של אישיות, הן בעולמות המטה והן בעולמות המיושבים של אותה מערכת חסרת-מזל. לֶאֱנָאפֹרְג' מתייחד בהיותו הבן הלאנונאנדקי הראשי היחיד בכלל נבאדון אשר פעל כך בנאמנות בשירותו של מיכאל ואשר עמד מול עצם קיום הכישלון של אחיו הבכיר ממנו בסמכותו ובדרגתו הקודמת. כפי הנראה, לֶאֱנָאפֹרְג' לא יועבר מירושם עד להתגברות על כל תוצאות האיולת הקודמת ועד להסרת כל תוצרי המרידה משטניה.

אף-על-פי שטרם הוחזרו לסמכותו ענייני העולמות המבודדים בשטניה, מגלה לֶאֱנָאפֹרְג' עניין רב ברווחתם, והוא מבקר באופן תדיר באורנטיה. וכפי שהדבר מתרחש במערכת אחרות ותקינות, יושב הריבון בראש וועידת המערכת של שליטי העולמות, הנסיכים הפלנטאריים והמושלים השוכנים הכלליים של העולמות המבודדים. וועידה פלנטארית זו מתכנסת מעת לעת במטה המערכת – וזאת "בשעה שבני האל נאספים יחדיו".

אחת לשבוע, קרי בכל עשרה ימים בירושם, מקיים הריבון כינוס יחד עם קבוצה כזו או אחרת מקרב סדרי האישיות השונים הדרים בעולם המטה. אלה הן השעות הבלתי-רשמיות והמקסימות של ירושם, והן מהוות אירועים בלתי-נשכחים. בירושם מתקיימת אחווה כבירה בין כלל קבוצות ההוויות מן הסדרים השונים ובין כל אחת מקבוצות אלה לבין ריבון המערכת.

התכנסויות ייחודיות אלה מתקיימות בים הזכוכית, בשדה ההתכנסות הגדול של בירת המערכת. והן הינן מאורעות חברתיים ורוחניים גרידא; אין משוחחים בהן כלל על ניהול המערכת ואפילו לא על תוכנית ההרקעה. בני התמותה המרקיעים מתקבצים בזמנים הללו פשוט כדי ליהנות את עצמם ולפגוש בחבריהם מירושם. אותן קבוצות, אשר הריבון לא מארח בעתות אלה של רגיעה שבועית, נפגשות במטות שלהן עצמם.

3. ממשלת המערכת

לעולם מסייעים בידי המנהל הכללי של מערכת מקומית, ריבון המערכת, שניים או שלושה בני לאנונאנדק, אשר משמשים כעוזר הראשון וכעוזר השני. ואולם בעת הנוכחית מנוהלת המערכת של שטניה בידי סגל המונה שבעה לאנונאנדקים.

1. ריבון המערכת – לֶאֱנָאפֹרְג', מספר 2,709 בסדר הראשי ויורש מקומו של לוציפר המודח.

2. העוזר הראשון של הריבון – מאנסורוטיה, מספר 17,841 בסדר הלאנואנדקים השלישוני. הוא נשלח לשטניה יחד עם לאנאפורג'.

3. העוזר השני של הריבון – סאדיב, מספר 271,402 בסדר השלישוני. אף סאדיב הגיע לשטניה יחד עם לאנאפורג'.

4. שומר המערכת – הולקאנט, מספר 19 בסדר השלישוני, המחזיק והשולט בכל הרוחות אשר תנועתן הוגבלה והינן מסדר גבוה מן הקיום של בני התמותה. באופן דומה לאמור לעיל, גם הולקאנט הגיע לשטניה עם לאנאפורג'.

5. רשם המערכת – וילטון, מזכיר המשרד הלאנואנדקי של שטניה, מספר 374 מן הסדר השלישי. וילטון היה חבר בקבוצה המקורית של לאנאפורג'.

6. מנהל המתת – פורטאנט, מספר 319,847 בסגל המילואים של הלאנואנדקים המשניים והמנהל הארעי של כל פעילויות היקום אשר הועתקו לירושם מאז המתת של מיכאל באורנטיה. פורטאנט סופח לסגל של לאנאפורג' למשך אלף ותשע-מאות שנים כמניין הזמן באורנטיה.

7. היועץ הגבוה – האנאורד, מספר 67 מקרב הבנים הלאנואנדקים הראשיים וחבר בסגל הגבוה של יועצי ומתאמי היקום. הוא פועל כיושב הראש בפועל של המועצה הביצועית של שטניה. האנאורד הינו החבר השניים-עשר מסדר זה אשר משרת בזה האופן בירושם למן המרידה של לוציפר.

קבוצה ניהולית זו בת שבעה לאנואנדקים מהווה את ממשלת החירום המורחבת אשר הפכה לחיונית בשל הדרישות שיצרה מרידתו של לוציפר. מכיוון שהמערכת הינה היחידה המבצעת ולא היחידה המחוקקת, מצויים בירושם אך ורק בתי משפט נמוכים, ואולם ממשל הלאנואנדקים נתמך בידי המועצה הביצועית של ירושם, הגוף המייעץ העליון של שטניה. מועצה זו מונה שנים-עשר חברים:

1. הנאנאורד, יושב הראש הלאנואנדקי.

2. לאנאפורג', ריבון המערכת.

3. מאנסורוטיה, העוזר הריבון הראשון.

4. ראש המלכיצדקים בשטניה.

5. המנהל בפועל של נשאי החיים של שטניה.

6. בכיר הסופיונים בשטניה.

7. האדם המקורי של שטניה, המפקח הראשי של הבנים החומריים.

8. מנהל הצבאות השרפיים בשטניה.

9. ראש הבקרים הפיזיים של שטניה.

10. המנהל של מפקחי הכוח המורונוטיים במערכת.

11. המנהל בפועל של היצורים האמצעיוניים במערכת.

12. העומד בפועל בראש סגל בני התמותה המרקיעים.

מועצה זו בוחרת, אחת לתקופה, שלושה מחבריה על-מנת שייצגו את המערכת המקומית במועצה העליונה שבמטה היקום, ואולם ייצוג זה מושעה עקב מרידה. בעת הזו, לשטניה יש משקיף במטה היקום המקומי, ואולם מאז המתת של מיכאל, החלה המערכת לבחור מחדש עשרה חברים למועצה המחוקקת של עדנטיה.

4. ארבעה-ועשרים חברי המועצה

במרכזם של שבעת מעגלי המגורים המלאכיים של ירושם ממוקם המטה של המועצה המייעצת של אורנטיה, ארבעה-ועשרים חברי המועצה. יוחנן המבשר כינה אותם בשם ארבעה-ועשרים הזקנים: "ומסביב לכס הכבוד ארבעה ועשרים מושבים, ועל המושבים ראיתם, ארבעה ועשרים זקנים

יושבים ומלוכשים בבגדים לבנים". הכס במרכזה של קבוצה זו הינו כס השיפוט של הרב-מלאכית היושבת בדיון, כס מפקד תחיית המתים של החסד והרחמים בעבור שטניה כולה. כס משפט זה שכן בירושם מאז ומעולם, ואולם ארבעה-ועשרים המושבים המקיפים אותו הושמו במקומם לפני לא יותר מאלף ותשע-מאות שנים, מעט לאחר שמיכאל המשיח רומם לדרגת ריבונות מלאה על נבאדון. ארבעה-ועשרים יועצים אלו הינם סוכניו האישיים בירושם, ונתונה בידם הסמכות לייצג את הבן המאסטר בכל הנושאים הנוגעים לקריאת השמות בשטניה ובשליבים רבים אחרים בתוכנית ההרקעה של בני התמותה בעולמותיה המבודדים של המערכת. הם הינם הסוכנים אשר נועדו לבצע את בקשותיו המיוחדות של גבריאל ואת פקודותיו הבלתי-שגרתיות של מיכאל.

עשרים-וארבעה חברי מועצה אלו גויסו מקרב שמונת הגזעים של אורנטיה, והאחרונים בקבוצה זו התאספו בשעת מפקד תחיית המתים של מיכאל, לפני אלף ותשע-מאות שנים. מועצה מייעצת זו של אורנטיה מורכבת מן החברים הבאים:

1. אֶנְגֶּא, ההוגה המאסטר של עידן טרום-הנסיך-הפלנטארי, אשר הכוין את חבריו בפולחן של "מפיה נשמת החיים".
2. קְאֶנְקֶאנְט, המורה הגדול של העידן שלאחר-הנסיך הפלנטארי באורנטיה, אשר כיוון את חבריו להערכת "האור הגדול".
3. אֶנְאֶמֶנְאֶלֶנְטֶן, מנהיג קדום של האדם האדום, וזה אשר הכוין גזע זה מפולחן של אלים רבים לעבר הערכת "הרוח הגדול".
4. אֶרְלֶאנְדֶּז, נסיך של האדם הכחול וזה אשר הנהיג אותם לעבר הכרה באלוהיות "הציף העליון".
5. פֶּנְשֶׁנְטֶה, האורים והתומים של הגזע הכתום הנכחד, ומנהיג עמים אלו בפולחן "המורה הגדול".
6. סִינְגֶּלֶאנְטֶן, הראשון מקרב בני האדם הצהוב ללמד ולהוביל את עמו בפולחן "האמת האחת" במקום האמיתות הרבות. האדם הצהוב ידע לפני אלפי שנים על אודות האל האחד.
7. פֶּאנְטֶאד, זה אשר גאל את האדם הירוק והעבירו מן החשיכה, וזה אשר הנהיגו בפולחן "מקור החיים היחיד".
8. אֶרְוֶנֶן, זה אשר האיר את גזעי האינדיגו ואשר הנהיגם בעבר בשירות "אל האלים".
9. אדם, האב הפלנטארי של אורנטיה אשר הורד מדרגתו אך שוקם, בן חומרי של האל אשר הועבר לדמות בן-תמותה בשר-ודם, אך שרד ורומם לאחר מכן לעמדה זו במצוותו של מיכאל.
10. חוּוה, אימו של הגזע הסגול של אורנטיה, אשר סבלה יחד עם בן-זוגה את עונש הכישלון, ואשר אף שוקמה יחד עמו והוצבה לשרת עם קבוצה זו של שורדים בני-תמותה.
11. חנוך, הראשון מבני התמותה של אורנטיה אשר הותך עם מכוונן המחשבה עוד במהלך חייו כבן-תמותה בגוף בשר ודם.
12. משה, משחררו של שריד לגזע הסגול המוצנע, והגורם המדרבן בתחיית פולחן האב האוניברסאלי תחת השם "אלוהי ישראל".
13. אליהו, נשמה מועתקת בעלת הישג רוחני בוהק במהלך העידן שלאחר הבן החומרי.
14. קְאֶקֶנְטֶה מֶלְכִי-צֶדֶק, הבן היחיד מסדר זה אשר העניק עצמו כמתת לגזעים באורנטיה. אף שהוא עדיין נספר כמלכי-צדק, הוא הפך ל"כוהן לנצח לאל עליון" וקיבל על עצמו שירות נצח כבן-תמותה מרקיע, זאת בשל שהותו באורנטיה בדמות בשר ודם בן-תמותה, בשלם בימיו של אברהם. לאחר מכן, מונה מלכי-צדק זה כממלא-מקומו של הנסיך הפלנטארי של אורנטיה, ולו מטעם בירושם והסמכות לפעול בשמו של מיכאל, אשר הוא עצמו הינו למעשה הנסיך הפלנטארי של העולם שבו חווה את המתת הסופי שלו בדמות בן-אנוש. ועל-אף כל זאת, אורנטיה עדיין מפוקחת בידי רצף של מושלים כלליים שוכנים, חברי מועצת הארבעה-ועשרים.
15. יוחנן המטביל, המבשר של משימת מיכאל באורנטיה, ובעודו בשר ודם – בן-דוד רחוק של בן האדם.
16. 1-2-3 הראשון, מנהיגם של היצורים האמצעיוניים הנאמנים בשירותו של גבריאל בשעת הבגידה של קאליגסטיה, זה אשר רומם לעמדה זו בידי מיכאל זמן קצר לאחר שקיבל לידי ריבונות בלתי-מותנית.

בהתאם לבקשתו של גבריאל, אישיות נבחרת אלה פטורות לעת עתה מתוכנית ההרקעה, ואין לנו כל מושג כמה זמן הם עשויים לשרת בתפקיד זה.

מקומות מספר 17, 18, 19 ו-20 אינם תפוסים באופן קבוע. הם מתמלאים ארעית מתוך הסכמה פה-אחד של שישה-עשר החברים הקבועים, והם נותרים פתוחים לשם הצבות מאוחרות יותר של בני-תמותה מרקיעים מן העידן הנוכחי שלאחר-הבן באורנטיה.

באופן דומה, מקומות מספר 21, 22, 23 ו-24 מתמלאים ארעית בעודם נשמרים כעתודה בעבור המורים הגדולים של עידנים אחרים ומאוחרים יותר, אשר ללא ספק יגיעו בעקבות העידן הנוכחי. ניתן לצפות באורנטיה לתקופות של בנים סמכותיים ושל בנים מורים, וכן לעידנים של אור וחיים; וזאת ללא כל תלות בביקורים בלתי-צפויים של בנים אלוהיים, אשר עשויים להתרחש או שלא להתרחש.

5. הבנים החומריים

המחלקות הגדולות של החיים השמימיים מחזיקות בירושם מטה ושמורות עצומות-ממדים, לרבות הסדרים השונים של הבנים האלוהיים, הרוחות הגבוהות, על-המלאכיות, המלאכיות והבריות האמצעיוניות. המשכן המרכזי של מגזר נהדר זה הינו מקדשם הראשי של הבנים החומריים.

תחום האדמים הינו מוקד המשיכה בעבור כל המגיעים החדשים לירושם. זהו אזור עצום המורכב מאלף מרקזים, על-אף שכל משפחה של בנות ובנים חומריים מתגוררת באחווה משלה עד הגיע רגע עזיבת חבריה לשירות בעולמות האבולוציוניים של החלל, או עד ליציאתם לעבר נתיבת ההרקה לפרדים.

בנים חומריים אלו הינם טיפוס ההוויות הגבוה ביותר המתרבה באמצעות יחסי-מין אשר ניתן למצוא בעולמות האימון של היקומים המתפתחים. והם אכן הינם חומריים; ואפילו האדמים והחוות הפלנטאריים נראים בפשטות בעבור הגזעים בני התמותה של העולמות המיושבים. בנים חומריים אלו הינם החוליה הפיזית האחרונה בשרשרת האישויות המשתרעת למן האלוהיות והמושלמות ממעל ועד לאנושיות ולקיום החומרי של מטה. בנים אלו משמשים בעבור העולמות המיושבים מתווכים שאיתם יכולים להתקשר הדדית הן הנסיך הפלנטארי הבלתי-נראה והן היצורים החומריים של העולמות.

במפקד האלף האחרון בסאלווינגטון היו רשומים בנבאדון 161,432,840 בנות ובנים חומריים בעלי מעמד אזרחות בבירות המערכות המקומיות. מספר הבנים החומריים משתנה בין מערכות שונות, ומספרם עולה בהתמדה הודות לריבוי טבעי. בעת שהם מפעילים את תפקודי ההתרבות שלהם, הם אינם מונחים עד תום בידי רצונותיהן האישיים של האישויות אשר באות במגע זו עם זו, אלא גם על-ידי גופי הממשל והמועצות המייעצות הגבוהים יותר.

בנות ובנים חומריים אלו הינם תושבי הקבע של ירושם ושל העולמות הנלווים לו. בירושם, הם מאכלסים אחוזות עצומות-ממדים ולוקחים באופן חופשי חלק בניהול המקומי של ספירת הבירה, כאשר הם מנהלים למעשה – בסיוע הבריות האמצעיוניות והמרקיעים – את כל ענייני השגרה.

בירושם, בנים מתרבים אלו מורשים להתנסות באידיאלים של ממשל-עצמי – בדומה לאופן של המלכי-צדקים – והם מגיעים לסוג גבוה מאוד של חברה. סדרי הבנים הגבוהים יותר מחזיקים בזכות הנטו של התחום, ואולם, האדמים של ירושם מושלים בעצמם כמעט בכל מובן באמצעות זכות-בחירה אוניברסאלית וממשל ייצוגי. והם מקווים לזכות ביום מן הימים באוטונומיה מלאה לחלוטין.

טיב השירות של הבנים החומריים נקבע במידה רבה בהתאם לגילם. בעוד שהם אינם מורשים להתקבל לאוניברסיטת מלכי-צדק של סאלווינגטון – בהיותם חומריים ומוגבלים ברגיל לפלנטות מסוימות – אף-על-פי-כן, המלכי-צדקים מחזיקים במטה של כל מערכת פקולטות חזקות של מורים המיועדות להדריך את הדורות הצעירים יותר של הבנים החומריים. מערכות האימון החינוכיות והרוחניות המוצעות לשם טיפוח התפתחות הבנות והבנים החומריים הצעירים יותר הינן כליל השלמות מבחינת הטווח, הטכניקה והמעשיות.

6. האימון האדמי של המרקיעים

הבנות והבנים החומריים, יחד עם ילדיהם, מציגים מחזה שובה-לב אשר לעולם אינו חדל לעורר את הסקרנות ולשבות את תשומת הלב של כל בני התמותה המרקיעים. הם כה דומים לגזעים החומריים המיניים שלכם, כך שאתם והם מגלים עניין משותף רב אלו באלו, אשר בו להעסיק את מחשבותיכם ולמלא את תקופות ההתרועעות החברית שלכם.

בני-תמותה שורדים מבלים את מרבית שעות הפנאי שלהם בבירת המערכת, אגב צפייה במנהגי החיים ובהתנהגותם של יצורים מיניים חומריים-למחצה עליונים אלו וחקירתם, וזאת משום שאזרחים אלו של ירושם הינם נותני החסות והמנטורים המידיים של בני התמותה השורדים, למן הזמן שבו הם משיגים אזרחות בעולם המטה ועד לעזיבתם בדרך לעדנטיה.

בשבעת העולמות העליונים, בני התמותה המרקיעים מקבלים את מלוא ההזדמנות על-מנת לפצות על כל חוסר התנסותי שממנו סבלו בעולמות המקור שלהם, בין אם נגרמו בשל תורשה, בשל סביבה, או בשל סיום מצער בטרם-עת של נתיבתם בגוף בשר ודם. דבר זה נכון בכל מובן, למעט באשר לחיי המין של בני התמותה ולהתאמות הנלוות להם. אלפי בני-תמותה מגיעים אל העולמות העליונים מבלי שנהנו בייחוד מן המשמעת הנגזרת מיחסי מין ממוצעים בספירות שבהן נולדו. ההתנסות בעולמות העליונים יכולה להעניק הזדמנות מועטה לפיצוי על חוסרים אישיים ביותר אלו. עבור מרקיעים אלו, ההתנסות המינית במובן פיזי הינה חלק מן העבר, ואולם, הודות ליחסים קרובים עם הבנות והבנים החומריים, הן באופן יחידני והן כחלק ממשפחותיהם, יכולים בני-תמותה אלו בעלי החסכים המיניים לפצות על ההיבטים החברתיים, האינטלקטואליים, הרגשיים והרוחניים של החסכים שלהם. וכך, כל אותם בני-אדם אשר נמנעו מהם התועלות שבהתקשרות מינית מועילה בעולמות האבולוציוניים – בשל נסיבות או בשל

שיפוט גרוע – זוכים לקבל כאן בבירת המערכת את מלוא ההזדמנות לרכוש את ההתנסויות החיוניות האלה של חיי בן התמותה באמצעות קשר קרוב ואוהב עם היצורים המיניים האדמיים הנשגבים אשר שוכנים דרך-קבע בבירות המערכות.

אף בן-תמותה, אמצעיני, או שרפים, אינו רשאי להרקיע לפרדיס, להגיע אל האב ולהתקבל לסגל הסופיונות, מבלי לעבור קודם לכן דרך ההתנסות הנעלה של השגת יחסי הורות לילד מתפתח של העולמות, או דרך התנסות אחרת כלשהי המקבילה ושקולה לה. מערכת היחסים בין הורה לילד הינה בסיסית למושג המהותי של האב האוניברסאלי ושל ילדיו ביקום. לפיכך, התנסות שכזו הופכת לחסרת-תחליף לשם אימונם ההתנסותי של כלל המרקיעים.

השרפים האבולוציוניות והיצורים האמצעיניים המרקיעים חייבים לעבור דרך חוויית הורות זו יחד עם הבנות והבנים החומריים של מטה המערכת. באמצעות הסיוע לאדמים ולחוות של ירושם בגידול ובחינוך צאצאיהם, משיגים מרקיעים אלו, אשר-אינם-מתרבים, את ההתנסות בחוויית ההורות.

כלל בני התמותה השורדים אשר לא התנסו בהורות בעולמות האבולוציוניים חייבים אף הם לקבל את האימון ההכרחי הזה בעודם שוהים בבתי הבנים החומריים בירושם, ובעודם משמשים כשותפים ההוריים לאבות ולאמהות נפלאים אלו. וכל זאת שריר וקיים, למעט כאשר בני-תמותה מעין אלו הצליחו לפצות על חסיהם במסגרת בית הילדים של המערכת, הממוקם בעולם תרבות-המעבר הראשון של ירושם.

בית ילדים של תקופת-מבחן זה של שטניה מנוהל בידי אישיות מורונטיות מסוימות וממוקם בעולם הסופיונים, אשר מחצית ממנו מוקדש לעבודה זו של גידול ילדים. כאן מתקבלים ומורכבים-מחדש ילדים מסוימים של בני-תמותה שורדים, כדוגמת אותם צאצאים אשר נפטרו בעולמות האבולוציוניים בטרם השיגו מעמד רוחני כיחידים. הרקעתו של מי מהוריהם הטבעיים מבטיחה כי ילדים בני-תמותה כעין אלו של העולמות, יזכו במהלך של הפיכה-מחדש-לאישיות בעולם הסופיונים של המערכת, ושם הם יורשו להדגים באמצעות בחירה עוקבת של רצון-חופשי האם הם בוחרים ללכת בדרך ההורים בנתיב הרקעת בני התמותה, או האם לאו. הילדים מופיעים כאן באופן דומה להופעתם בעולם הילדי, למעט היעדרותה של הבחנה מינית. לאחר חוויית החיים בעולמות המיושבים, לא קיימת עוד התרבות מן הסוג בר-התמותה.

תלמידים בעולמות העליונים אשר להם ילד אחד או יותר בבית הילדים של תקופת-המבחן בעולם הסופיונים, ואשר חסרים התנסות הורית הכרחית, רשאים לבקש הרשאת מלכי-צדק, אשר תביא להעברתם הארעית מחובות ההרקעה בעולמות העליונים אל עולם הסופיונים, שם הם יזכו בהזדמנות לפעול כהורים שותפים לילדיהם שלהם ולילדים אחרים. שירות זה של סעד הורי עשוי להיות מופר לאחר-מכן בירושם כמילוי מחצית אחת מן האימון שאותו נדרשים מרקיעים כעין אלו לעבור במשפחותיהם של הבנות והבנים החומריים.

בית הילדים של תקופת-המבחן עצמו מפקח על-ידי אלף זוגות של בנות ובנים חומריים, המגיעים כמתנדבים ממושבות סדרם אשר בירושם. מסייעים בידם באופן קרוב מספר דומה של קבוצות הורים אמצעסופיות אשר עוצרות כאן על-מנת להעניק שירות זה בדרך מן העולם האמצעסופי של שטניה אל יעד העולם בעולמותיהם המיוחדים השמורים בינות לספירות הסופיונות של סאלווינגטון.

7. בתי הספר של המלכיצדקים

המלכיצדקים הינם מנהליו של אותו סגל רחב של מדריכים – יצורים רצוניים אשר הפכו לרוחניים חלקית ואחרים – אשר פועלים באופן כה ראוי בירושם ובעולמות הנלווים לו, אך בעיקר בשבעת העולמות העליונים. אלה הן פלנטות המעצר, המקום שבו אותם בני-תמותה אשר נכשלים בהשגת ההיתוך עם מכווניהם השוכנים במהלך החיים בגוף בשר ודם, משוקמים בצורה בת-חלוף על-מנת לקבל עזרה נוספת ועל-מנת ליהנות מהזדמנות מורחבת להמשיך את מאמציהם להשגת הישג רוחני, אותם מאמצים ממש אשר נקטעו בטרם-עת בשל המוות. או לחלופין, אם בשל סיבה אחרת של מגבלה תורשתית, תנאי סביבה לא נוחים, או צירוף עוין של נסיבות, לא השלימה נשמה זו את הישגה, בלא תלות בסיבה המסוימת, כל אלו הנאמנים לתכליתם ואשר רוחם ראוי מוצאים עצמם, כעצמם הם, נוכחים על פלנטות ההמשך, שם חובה עליהם ללמוד לשלוט ולהתמחות בהיבטים החיוניים של הנתיבה הנצחית, לרכוש לעצמם את התכונות אשר אותן לא היו יכולים, או אשר לא הצליחו, לרכוש במהלך תקופת החיים בגוף.

כוכבי הערב הזוהרים (והמתואמים שלהם אשר אינם מכוונים-בָּשָׁם) משרתים לעיתים מזומנות כמורים במפעלי החינוך השונים של היקום, לרבות באלו המנוהלים בידי המלכיצדקים. כמו כן, אף הבנים המורים של השילוש משתפים פעולה ומעניקים את נגיעות המושלמות של פרדיס לבתי-ספר אלו של אימון מתקדם. ואולם, כל הפעילויות האלה אינן מוקדשות באופן בלעדי לשם התקדמותם של בני התמותה המרקיעים; רבות מהן עוסקות באותה מידה באימון המתקדם של אישיות הרוח הילידות של נבאדון.

הבנים המלכיצדקים מנהלים בירושם מעל לשלושים מרכזי חינוך שונים. בתי ספר אלו של אימון מתחילים עם המכללה להערכה-עצמית ומסתיימים בבתי הספר לאזרחות ירושם, שם מצטרפים הבנים והבנות החומריים למלכיצדקים ולאחרים במאמץ העילאי שלהם להכשיר את השורדים בני התמותה לקבל על עצמם את האחריות הגבוהות של הממשל הייצוגי. היקום כולו מאורגן ומנוהל על-בסיס התוכנית הייצוגית. ממשל ייצוגי הינו האידיאל האלוהי של ממשל-עצמי בקרב הוויות בלתי-מושלמות.

מדי מאה שנות זמן-יקום, בוחרת כל מערכת את עשרת נציגיה אשר יישבו בבית המחוקקים של הקונסטלציה. אלו נבחרים בידי מועצת ירושם בת אלף החברים, גוף נבחר הממונה על ייצוג קבוצות המערכת בכל הנושאים שהועברו לסמכותו או לטיפולו. כל הנציגים והשליחים האחרים נבחרים בידי המועצה בת אלף החברים הבוחרים, וחובה עליהם להיות בוגריו של בית הספר הגבוה ביותר במכללת הניהול של המלכיצדקים, כשם שכל

אלו המהווים את קבוצת הבוחרים בת אלף החברים הינם בוגריו. המלכיצדקים מטפחים את בית הספר הזה, ובאחרונה מסייעים בידם הסופיונים.

בירושם קיימים גופים נבחרים רבים, וכולם נבחרים מעת לעת לשאת בסמכות על-ידי שלושה סדרי אזרחות – זה של הבנות והבנים החומריים, זה של השרפים ועמיתיהן, לרבות יצורים אמצעיוניים, וזה של בני התמותה המרקיעים. על-מנת לזכות בכבוד לייצג, חייב המועמד להשיג את ההכרה הנדרשת מבתי הספר המלכיצדקיים לניהול.

זכות הבחירה הינה אוניברסאלית בירושם בקרב שלוש קבוצות אלה של אזרחים, ואולם הקול נספר באופן משתנה בהתאם לכמות האישית, המוכרת והרשומה כנדרש, של מוֹטָה – תבונה מורונטית. בבחירות בירושם, לקול של כל אישיות שהיא יש ערך הנע מאחד ועד אלף. כך מסווגים אזרחיה של ירושם בהתאם להישג המוטה שלהם.

מעת לעת מציגים עצמם אזרחי ירושם בפני הבוחרים המלכיצדקים, אשר מאשרים את הישג התבונה המורונטית שלהם. או אז עומדים הם בפני סגלי הבחינה של כוכבי הערב הזוהרים או של הממונים מטעמם, אשר מעניקים תוקף לרמת הבוננות הרוחנית. לאחר מכן, הם מופיעים בפני ארבעה-ועשרים היועצים ועמיתיהם, אשר שופטים את מעמד הישגם ההתנסותי בחברות. שלושת הגורמים הללו מובאים אז בפני רשמי האזרחות של הממשל הייצוגי, אשר מחשבים במהירות את מעמד המוֹטָה ומעניקים את ערך קול הבחירה בהתאם.

תחת פיקוחם של המלכיצדקים, לוקחים הבנים החומריים את בני התמותה המרקיעים בידם – במיוחד את אלו המתעכבים באיחוד אישיותם ברמות המורונטיות החדשות – ומעניקים להם אימון מוגבר המיועד לתקן פגמים שכאלו. לא יעזוב כל בן-תמותה שהוא את מטה המערכת בדרכו לעבר נתיבת החברות הנרחבת והמגוונת יותר של הקונסטלציה בטרם מאשרים בנים חומריים אלו את הישג המוטה של האישיות – אינדיבידואליות המשלבת את הקיום שהושלם כבן-תמותה בשיתוף התנסותי עם הנתיבה המורונטית שהחלה זה עתה, ושני אלו מתמזגים כראוי באמצעות שליטת-העל הרוחנית של מכוונן המחשבה.

[הוצג בידי מלכיצדק המוצב לשירות ארעי באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 46

מִטָּה המערכת המקומית

ירושם, המִטָּה של שטניה, הינה בירה ממוצעת של מערכת מקומית, ולמעט אי-סדרים מרובים אשר נגרמו על-ידי מרידת לוציפר ועל-ידי המתת של מיכאל באורנטיה, היא אופיינית לספירות דומות. המערכת המקומית שלכם חוותה התנסויות סוערות מסוימות, ואולם כעת היא מנוהלת באופן יעיל ביותר; ועם חלוף העידנים, תוצאות הדיסהרמוניה נמחקות באיטיות אך בבטחה. הִסְדֵּר והרצון הטוב מושבים על כנם, והתנאים בירושם מתקרבים יותר ויותר למעמד השמימי התואם את המסורות שלכם, שכן מִטָּה המערכת הוא אכן אותו גן העדן אשר ראו בעיני רוחם רוב המאמינים הדתיים של המאה העשרים.

1. היבטים פיזיים של ירושם

ירושם מחולקת לאלף מגזרי רוחב ולעשרת-אלפים מגזרי אורך. לספירה שבע בירות ראשיות ושבעים מְרָכְזִים ניהוליים משניים. שבע הבירות המגזריות נוגעות למגוון פעילויות, וריבון המערכת נוכח בכל אחת מהן לפחות אחת לשנה.

המייל הסטנדרטי של ירושם שקול לכשבעה מיילים של אורנטיה. המשקל הסטנדרטי, ה"גֶּרָאֵדְאָנְט", בנוי כלפי מעלה על בסיס המערכת העשרונית, החל מן האולטימאטון הבשל, והוא מייצג בדיוק רב כמעט עשר אונקיות במידות המשקל שלכם (קרי, כ-280 גרם). היום בשטניה שקול לשלושה ימי אורנטיה, פחות שעה אחת, ארבע דקות וחמש-עשרה שניות; זהו משך הזמן של סיבוב אחד של ירושם סביב צירו. שנת המערכת כוללת מאה ימי ירושם. זמן המערכת משודר על-ידי הִפְרוֹנוֹלִדְקִים המאסטרים.

האנרגיה של ירושם נשלטת באופן עילאי וזורמת מסביב לספירה בערוצים האזוריים, אשר מוזנים ישירות ממטעני האנרגיה של החלל ומנוהלים במומחיות בידי הבקרים הפיזיים המאסטרים. ההתנגדות הטבעית למעבר של האנרגיות האלה דרך ערוצי הזרימה הפיזיים מחוללת את החום הדרוש לייצור הטמפרטורה הנוחה של ירושם. הטמפרטורה בזמני אור מלא נשמרת בסביבות 70 מעלות פרנהייט (כ-21 מעלות צלזיוס), בעוד שבזמני נסיגת האור היא נופלת למעט פחות מ-50 מעלות פרנהייט (כ-10 מעלות צלזיוס).

אינכם אמורים להתקשות יתר-על-המידה על-מנת להבין את מערכת התאורה של ירושם. בירושם אין ימים ואין לילות, ואף לא עונות של חום וקור. שנאי הכוח מחזיקים מאה-אלף מרכזי אנרגיה, אשר מהם מוקרנות אנרגיות מעודנות כלפי מעלה דרך האטמוספירה של הפלנטה; עד להגעתן לתקרה-האווירית החשמלית של הספירה אנרגיות אלה עוברות שינויים מסוימים; או אז מוחזרות אנרגיות אלה חזרה ומטה בדמות אור עדין, מסונן ואחיד, הדומה בעוצמתו לאור השמש באורנטיה בשעה שהשמש מאירה ממעל בעשר בבוקר.

תחת תנאי תאורה שכאלו, אין קרני האור נראות כמגיעות ממקום אחד; הן פשוט בוקעות מן השמיים ונובעות מכל כיווני החלל במידה שווה. אור זה דומה מאוד לאור השמש הטבעי, למעט העובדה שהוא נושא הרבה פחות חום. מכאן ניתן להבין כי עולמות מִטָּה שכאלו אינם מאירים בחלל; אילו הייתה ירושם קרובה מאוד לאורנטיה, כי אז לא היה ניתן לראותה.

הגזים המחזירים אנרגיית-אור זו מן היונוספירה העליונה של ירושם אל הקרקע דומים מאוד לאלו המצויים בשכבות האוויר העליונות של אורנטיה, והקשורים לתופעות הזוהר המכוננות בפיכם "אורות הצפון"; אף כי תופעות אלה נגרמות בשל גורמים אחרים. באורנטיה, זהו אותו מגן גזי בדיוק אשר מונע את בריחתם של גלי השידור הארציים, ואשר מחזיר אותם לכיוון הארץ כאשר הם פוגעים בשכבה גזית זו במעופם הישיר כלפי חוץ. באופן זה נשמרות התשדורות קרוב לפני הקרקע בעת שהן נעות דרך האוויר מסביב לעולמכם.

תאורת ספירה זו נשמרת באופן אחיד למשך שבעים-וחמישה אחוזים ממשך היום של ירושם, ואז מתרחשת נסיגה הדרגתית עד אשר – בעת שהתאורה מינימאלית – כמות האור דומה לזו של ירח מלא שלכם בלילה בהיר. זוהי השעה השקטה בעבור ירושם כולה. רק תחנות הקליטה והשידור ממשיכות בפעולתן בעת זו של מנוחה והתאוששות.

ירושם מקבל אור חלוש ממספר שמשות קרובות – מעין אור-כוכבים בהיר – ואולם הוא אינו תלוי בשמשות אלה; עולמות כירושם אינם נתונים לחסדי ההפרעות השמשיות, והם אף אינם מתמודדים עם הבעיה של שמש מתקררת או גוססת.

שבעת עולמות המעבר של הלימוד וארבעים-ותשעה לווייניהם מחוממים, מארים, ומקבלים אנרגיה ומים באמצעות הטכניקה של ירושם.

2. תכונות פיזיות של ירושם

בירושם תתגעגעו לרכסי ההרים המבותרים של אורנטיה ושל עולמות מפותחים אחרים; זאת הואיל ואין בירושם לא רעידות-אדמה ואף לא ירידת גשמים. ואולם, אתם תיהנו מיפי הרמות הגבוהות ומן המגוון הייחודי האחר של טופוגרפיה ושל נופים. אזורים עצומים בירושם משומרים "במצב הטבעי", וההדר של אזורים מסוג זה מצוי רחוק למדי מעבר ליכולת הדמיון האנושי.

קיימים בירושם אלפים על-גבי אלפים של אגמים קטנים, אך לא נהרות שוצפים או אוקיינוסים נרחבים. על אף-אחד מן העולמות הארכיטקטוניים אין לא גשם ואף לא סערות או סופות, ואולם, קיימת בהם מנת משקעים יומית המתקבלת מעיבוי הלחות בזמן שהטמפרטורה יורדת לרמה הנמוכה ביותר שלה עם נסיגת האור (בעולם תלת-גזי נקודת הטל גבוהה יותר מאשר בפלנטה דו-גזית כדוגמת אורנטיה). הן עולם הצומח הפיזי והן עולם הדברים החיים המורונטי זקוקים ללחות, ואולם זו מסופקת במידה רבה באמצעות מערכת זרימה תת-קרקעית המשתרעת אל כל רחבי הספירה, ואפילו עד לפסגותיהן ממש של הרמות הגבוהות. מערכת מים זו איננה תת-קרקעית במלואה, זאת הואיל וקיימות תעלות רבות המחברות בין אגמיה המנצצים של ירושם.

האטמוספירה של ירושם הינה תערובת של שלושה גזים. אוויר זה דומה מאוד לזה של אורנטיה, בתוספת גז המותאם לנשימת סדר החיים המורונטי. גז שלישי זה איננו הופך בשום צורה שהיא את האוויר לבלתי-ראוי לנשימה בעבור בעלי-חיים או צמחים מן הסדרים החומריים.

מערכת התחבורה מחוברת לזרמים הסובבים של תנועת האנרגיה, וזרמי אנרגיה ראשיים אלו ממוקמים במרווחים של עשרה מייל. באמצעות התאמת מנגנונים פיזיים מסוגלות הבריות החומריות של הפלנטה להתקדם במהירות הנעה בין מאתיים לחמש-מאות מייל לשעה. ציפורי ההיסע טסות במהירות של כמאה מייל לשעה בקירוב. מנגנוני האוויר של הבנים החומריים נוסעים במהירות של כחמש-מאות מייל לשעה. הוויות מורונטיות בראשית דרכן והוויות חומריות חייבות להשתמש באמצעי תחבורה מכאניים אלו, ואולם אישיות רוח נעות מתוך חיבור לכוחות עליונים של אנרגיה ולמקורות הרוח שלה.

ירושם והעולמות הנלווים לו ניחנו בעשר מחלקות החיים הפיזיים הסטנדרטיות המאפיינות את הספירות הארכיטקטוניות של נבאדון. ומכיוון שאין אבולוציה אורגאנית בירושם, גם אין בו צורות חיים המצויות בעימות אלה עם אלה, אין מתקיים מאבק לשם קיום ואין שוררת הישרדות החזק. לעומת זאת, קיימת התאמה יצירתית המהווה כעין טעימה מן היופי, ההרמוניה והמושלמות של עולמות הנצח של היקום המרכזי האלוהי. ובכל המושלמות היצירתית הזו מתקיימת המזיגה המדהימה ביותר של חיים פיזיים ומורונטיים, אשר מוצגים באופן אומנותי אלו כלעומת אלו בידי האומנים השמימיים ועמיתיהם.

ירושם אכן מהווה טעימה מקדימה מן ההדר וההדר של פרדיס. ואולם, אל לכם לקוות שתוכלו לקבל מושג הולם על אודות עולמות ארכיטקטוניים מרהיבים אלו באמצעות כל ניסיון תיאור שהוא. קיים שם כה מעט אשר ניתן להשוותו למשהו בעולמכם, ואפילו אז הדברים של ירושם מתעלים כל-כך מעל אלו של אורנטיה, עד כי ההשוואה כמעט נלעגת. עד אשר תגיעו בפועל לירושם, תתקשו לקבל מושג כלשהו המתקרב לאמת על אודות העולמות השמימיים, ואולם, לא ירחק הרגע בעתיד לבוא שבו תוכלו להשוות את ההתנסות הנכונה לכם בבירת המערכת, להגעתכם – ביום מן הימים – לספירות האימון המרוחקות יותר של היקום, של יקום-העל ושל האוונה.

מגזר הייצור, או מגזר המעבדות, של ירושם הינו תחום נרחב, אשר יוצאי אורנטיה יתקשו להכירו מכיוון שאין בו ארובות מעשנות; ואף-על-פי-כן, לעולמות מיוחדים אלו נלווית כלכלה חומרית מורכבת, וקיימת בהם מושלמות של טכניקה מכאנית ושל הישג פיזי אשר ידהימו ואפילו ימלאו ביראת כבוד את הכימאים והממציאים המנוסים ביותר שלכם. עצרו-נא ושיקלו בדבר כי עולם ראשון זה שבו תעצרו במסעכם לפרדיס הינו חומרי הרבה יותר מרוחני. במהלך שהייתכם בירושם ובעולמות המעבר שלו אתם קרובים הרבה יותר לחיים הארציים שלכם של הדברים החומריים מאשר לחייכם המאוחרים יותר של קיום הרוח המתקדם.

הר שֶׁרְף הינו הנקודה הגבוהה ביותר בירושם, כמעט ארבעת-אלפים וחמש-מאות מטרים גובהו, והוא הינו נקודת היציאה לכל ההיסעים השרפיים. פיתוחים מכאניים רבים משמשים על-מנת להקנות את האנרגיה הראשונית הדרושה על-מנת לחמוק מן הכבידה הפלנטארית ולהתגבר על התנגדות האוויר. במהלך חלק הזמן המואר יוצא היסע שרפי כל שלוש שניות כמניין הזמן באורנטיה, ולעיתים נמשכת יציאתם הרחק אל תוך פרק המנוחה של היום. המסיעים ממריאים במהירות של כעשרים-וחמישה מיילים תקניים לשנייה במידות המשמשות באורנטיה, והם אינם משיגים את המהירות התקנית בטרם עולה מרחקם מירושם על אלפים מיילים.

ההיסעים מגיעים לשדה הקריסטל, המכונה "ים הזכוכית". מסביב לאזור זה מצויות תחנות הקליטה בעבור סדרי האישויות השונים אשר חוצים את החלל באמצעות ההיסע השרפי. בסמוך לתחנת הקליטה הקוטבית של הקריסטל, המיועדת לתלמידים מבקרים, הינכם רשאים לעלות למצפה דמוי-פנינה ולחזות במפת התבליט העצומה של כלל פלנטת המטה.

3. התשדורות של ירושם

התשדורות של יקום העל ושל פרדיס-האוונה מתקבלות בירושם בתיאום עם סאלווינגטון ובאמצעות טכניקה הקשורה בקריסטל הקוטבי, ים הזכוכית. בנוסף לאמצעים המוקדשים לקבלת אותה תקשורת המגיעה מחוץ לנבאדון, קיימות שלוש קבוצות מובחנות של תחנות קליטה. קבוצות תחנות נפרדות אך תלת-מעגליות אלה מכוננות לקליטת תשדורות מן העולמות המקומיים, ממטה הקונסטלציה ומבירת היקום המקומי. כל התשדורות האלה מוצגות באופן אוטומטי כך שכלל טיפוס ההוויות הנוכחות באמפיתיאטרון התשדורות המרכזי תוכלנה להבחין בהן; מכל עיסוקיו של בן-תמותה מרקיע בירושם, אין מרתק ושובה-לב מן ההאזנה לרצף הבלתי-נגמר של דוחות החלל של היקום.

תחנת קליטת-תשדורות זו מוקפת באמפיתיאטרון עצום-ממדים, הבנוי מחומרים מבהיקים אשר ברובם אינם ידועים באורנטיה, והמסוגל לאכלס יותר מחמישה מיליארד הוויות – חומריות ומורונטיות – מעבר לאירוח מספר עצום של אישיות רוח. זהו הבילוי המועדף לשעות הפנאי בירושם כולה – כך להעביר זמן בתחנת השידור ושם ללמוד על אודות רוחות ומצבו של היקום. זוהי הפעילות הפלנטארית היחידה אשר איננה מאטה בשעה שהאור נסוג.

באמפיתיאטרון זה של קליטת-התשדורות מתקבלות ברציפות ההודעות מסאלווינגטון. בסמוך, מילות עדנטיה של האבות הגבוהים ביותר של הקונסטלציה מתקבלות לפחות פעם ביום. מדי תקופה משודרות התשדורות הרגילות והמיוחדות מאורסה לכלל סאלווינגטון, וכאשר נקלטות תשדורות מפרדיס, כלל האוכלוסייה מתכנסת סביב ים הזכוכית, והחברים מאורסה מוסיפים את תופעת המחזירות לטכניקת התשדורת מפרדיס כך שאת כל אשר ניתן לשמוע ניתן גם לראות. ובאופן הזה נהנים בני התמותה השורדים מטעימה מוקדמת ומתמשכת של יופי והדר מתקדמים במהלך מסעם פנימה במסגרת הרפתקת הנצח.

תחנת השידור של ירושם נמצאת בקוטב הנגדי של הספירה. כל התשדורות אל העולמות היחידניים מועברות מבירות המערכות, למעט הודעותיו של מיכאל, אשר לעיתים מגיעות ליעדיהן ישירות דרך המעגל של רב-המלאכיות.

4. אזורי מגורים ומנהל

חלקים ניכרים מירושם מוקצים כאזורים למגורים, בעוד שחלקים אחרים של בירת המערכת משמשים לתפקודי המנהל ההכרחיים הכרוכים בפיקוח על ענייני 619 הספירות המיושבות, 56 עולמות תרבות-המעבר ובירת המערכת עצמה. בירושם ובנבאדון מוגדרים קטגוריות אלו כדלקמן:

1. המעגלים – אזורי המגורים של לא-ילידים.

2. הריבועים – האזורים הניהוליים-מנהליים של המערכת.

3. המלבנים – נקודות המפגש של החיים הילדיים הנמוכים יותר.

4. המשולשים – אזורי המנהל המקומיים או של ירושם.

סידור זה של פעילויות המערכת במעגלים, ריבועים, מלבנים ומשולשים משותף לכל בירות המערכות של נבאדון. ביקום אחר, עשוי לשרור הסדר שונה לחלוטין. אלו הם נושאים הנקבעים במסגרת התוכניות השונות של הבנים הבוראים.

תיאורנו את אזורי המגורים והמנהל הללו איננו מתחשב באחוזות העצומות והיפהפיות של הבנים החומריים של האל, אזרחי הקבע של ירושם, ואף אין אנו מזכירים סדרים מרתקים רבים אחרים של יצורים רוחניים וכמעט-רוחניים. לדוגמא: ירושם נהנית משירותיהם היעילים של הספירונגה, אשר תוכננו על-מנת לפעול במערכת. יצורים אלו מסורים לסעד רוחני למען התושבים והמבקרים העל-חומריים. הם הינם קבוצה של הוויות תבוניות ויפהפיות אשר הינן משרתות-המעבר של היצורים המורונטיים הגבוהים יותר ושל הסייעים המורונטיים אשר עמלים על תחזוקת כלל היצירות המורונטיות ועל עיסוקן. משמעותם בעבור ירושם הינה כמשמעות היצורים האמצעיוניים באורנטיה, סייעי ביניים הפועלים בין החומרי לבין הרוחני.

בירות המערכת מתייחדות בכך שהן הינן העולמות היחידים המשקפים באופן מושלם-כמעט את שלוש רמות הקיום של היקום: החומרית, המורונטית והרוחנית. בין אם הינכם אישיות חומרית, מורונטית או רוחנית, אתם תרגישו בבית בירושם; וכך גם מרגישים היצורים המשולבים, כדוגמת היצורים האמצעיוניים והבנים החומריים.

קיימים בירושם מבנים כבירים, הן מן הסוג החומרי והן מן הסוג המורונטי, בעוד שהקישוט של האזורים הרוחניים-לחלוטין אינו פחות מעודן ושלם. אילו רק היו ברשותי מילים על-מנת לספר לכם על אודות המקבילות המורונטיות של הציוד הפיזי המופלא של ירושם! אילו רק יכולתי להמשיך ולתאר בפניכם את ההדר הנשגב ואת המושלמות המעודנת של הפרטים הרוחניים של עולם מטה זה! אפילו המושג הדמיוני ביותר שלכם על אודות מושלמות היופי והשלמות-בפרטים לא יוכל להתקרב להשגת הדר זה. וירושם הינו אך הצעד הראשון בדרך אל המושלמות הנשגבת של יפי פרדיס.

5. המעגלים של ירושם

אזורי המגורים השמורים המוקצים בעבור קבוצות החיים העיקריות ביקום מכונים בשם "המעגלים של ירושם". קבוצות המעגלים המתוארות במסמכים אלו הינן הקבוצות הבאות:

1. המעגלים של בני האל.

2. המעגלים של המלאכיות ושל הרוחות הגבוהות יותר.

3. המעגלים של הסייעים האוניברסאליים, לרבות הבנים ששולשו על-ידי ברייה אשר אינם מסופחים לבנים המורים של השילוש.

4. המעגלים של בקרי המאסטר הפיזיים.

5. המעגלים של בני התמותה המרקיעים המסופחים, לרבות היצורים האמצעיוניים.

6. המעגלים של מושבות השירות.

7. המעגלים של סגל הסופיונות.

כל אחת מקבוצות המגורים האלה מורכבת משבעה מעגלים בעלי מרכז משותף אשר הולכים ומתרוממים. כולן בנויות בהתאם לאותם קווים מנחים, אך נבדלות בגודלן ועשויות מחומרים שונים. וכולן מוקפות במתחמים סגורים נרחבים ביותר, אשר מתרוממים על-מנת ליצור טיילות נרחבות המקיפות לחלוטין כל קבוצה של שבעה מעגלים בעלי מרכז משותף.

1. המעגלים של בני האל. אף כי בבעלותם של בני האל פלנטה חברתית משל עצמם – אחד מעולמות תרבות-המעבר – הם מאכלסים גם את התחומים העצומים הללו בירושם. בעולם תרבות-המעבר שלהם מתרועעים בני התמותה המרקיעים בחופשיות עם כל סדרי הבנים האלוהיים. שם תכירו ותאהבו בנים אלו באופן אישי, ואולם חיי החברה שלהם תחומים ברובם לעולם מיוחד זה וללוויניו. לעומת זאת, במעגלים של ירושם תוכלו לצפות בקבוצות שונות אלה של בנים בשעת עבודתן. ומכיוון שטווח הראייה המורונטי הינו עצום, תוכלו לשוטט בטיילות של הבנים ולהשקיף על הפעילויות המסקרנות של הסדרים השונים.

שבעת המעגלים הללו של הבנים הינם משותפי מרכז וגובהם הולך ועולה בעקיבות כך שכל אחד מן המעגלים החיצוניים והגדולים יותר משקיף על אלו הפנימיים והקטנים יותר, אשר כל אחד מהם מוקף בכותל של טיילת ציבורית. כתלים אלו בנויים מאבני קריסטל בעלות בוהק מנצנץ, והם מוגבהים כך שניתן להשקיף מהם על כל מעגלי המגורים הסמוכים להם. השערים הרבים – בין חמישים למאה-וחמישים אלף – אשר חוצים כל אחד מהכתלים הללו עשויים מקריסטלי פנינה יחידים.

המעגל הראשון במרחב הבנים מאוכלס על-ידי הבנים הסמכותיים וצוותיהם האישיים. כאן מתרכזות כלל התוכניות והפעילויות המיידיות של שירותי המתת והשיפוט של בנים אלו של משפט. וזהו גם המרכז שדרכו שומרים האוֹנֵאלים של המערכת על קשר עם היקום.

המעגל השני מאוכלס על-ידי הבנים המורים של השילוש. בתחום קדוש זה מאמנים הדאינלים ועמיתיהם את הבנים המורים הראשיים שזה מקרוב הגיעו. ובכל העבודה הזו מסייעת בידם ביעילות חטיבה של מתאמים מסוימים מכוכבי הערב הזוהרים. הבנים ששולשו על-ידי ברייה מאכלסים מגזר במעגל של הדאינלים. הבנים המורים של השילוש הינם הקרובים ביותר להוות את נציגיו האישיים של האב האוניברסאלי במערכת מקומית; הם הינם, לכל הפחות, הוויות אשר מקורן בשילוש. מעגל שני זה מהווה מרחב המרכז עניין יוצא-דופן בקרב כלל אוכלוסיית ירושם.

המעגל השלישי מוקדש למלכיצדקים. כאן שוכנים מנהלי המערכת ומפקחים על פעילויותיהם הבלתי-נגמרות כמעט של בנים רב-גוניים אלו. החל מן הראשון שבעולמות העליונים והלאה במשך כל נתיבת ירושם של בני התמותה המרקיעים, המלכיצדקים משמשים פֶּאבות מאמצים וכיועצים נוכחים-לעולם. לא נחטא לאמת אם נאמר שהשפעתם הינה הדומיננטית ביותר בירושם, למעט פעילויותיהם הנוכחות-לעולם של הבנות והבנים החומריים.

המעגל הרביעי הינו ביתם של הוֹרֹנֵדֵאדקים ושל כל הסדרים האחרים של הבנים המבקרים והמשקיפים, אשר לא הוכן בעבורם סידור אחר. אבות הקונסטלציה הגבוהים ביותר משתכנים במעגל זה כאשר הם מגיעים לביקורים של בדיקה במערכת המקומית. ההופכים-בינה-למושלמת, היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים משתכנים כולם במעגל הזה כאשר הם מוצבים בתפקיד במערכת.

המעגל החמישי הינו משכנם של הלאֵנוֹנֵאדקים, של סדר הבנים של ריבוני המערכת ושל הנסיכים הפלנטאריים. שלוש הקבוצות מתרועעות כאחת זו עם זו בשעה שהן מצויות בבית במרחב זה. סגל המילואים של המערכת נשמר במעגל זה; זאת בעוד שלרובן המערכת יש מקדש הממוקם במרכז קבוצת מבני הממשל אשר על גבעת המנהל.

המעגל השישי הינו מקום ההשתהות של נשאי החיים של המערכת. כל סדרי הבנים הללו מתאספים כאן, ומכאן הם יוצאים למשימותיהם בעולמות.

המעגל השביעי הינו מקום המפגש של הבנים המרקיעים, אותם בני-תמותה אמונים אשר עשויים לפעול באופן ארעי במטה המערכת, יחד עם בנות

לוויתם השרפיות. כל בני התמותה לשעבר – אשר מעמדם עולה על זה של אזרחי ירושם ונמוך מזה של סופיונים – נחשבים כמשתייכים לקבוצה אשר המטה שלה מצוי במעגל זה.

אזורים מעגליים שמורים אלו של הבנים תופסים שטח עצום, ועד לפני אלף ותשע-מאות שנים היה קיים במרכזו של שטח זה חלל גדול. כעת תופסת את האזור המרכזי הזה האנדרטה לזכרו של מיכאל, אשר הושלמה לפני כחמש-מאות שנה. לפני כארבע-מאות ותשעים-וחמש שנה, עם הקדשתו של מקדש זה, נכח מיכאל באופן אישי וסיפר לכל ירושם את הסיפור הנוגע ללב על אודות המתת של הבן המאסטר באורנטיה, הנמוך שבעולמות שטניה. האנדרטה לזכר מיכאל משמשת כעת כמרכזן של כלל הפעילויות הנכללות בניהול המותאם של המערכת, אשר חוללה המתת של מיכאל, כולל מרבית הפעילויות שהועברו לאחרונה מסאלווינגטון. סגל האנדרטה מונה מעל למיליון אישיות.

2. *המעגלים של המלאכיות.* בדומה לאזור המגורים של הבנים, מעגלים אלו של המלאכיות מורכבים משבעה מעגלים משותפי-מרכז אשר הולכים ומתגבהים בהדרגה, כאשר כל אחד מהם משקיף על האזורים הפנימיים.

מעגל המלאכיות הראשון תפוס בידי האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינוסופית אשר עשויות להיות מוצבות בעולם המטה – השליחים הבודדים ועמיתיהם. המעגל השני מוקדש לקהילת השליחים, ליועצים הטכניים, לבני הלוויה, לבוחנים ולרשמים, בשעה שאלו פועלים בירושם מעת לעת. המעגל השלישי מוחזק בידי הרוחות הסועדות מן הקבוצות והסדרים הגבוהים יותר.

המעגל הרביעי תפוס על-ידי השרפים המנהלות; והשרפים המשרתות במערכת מקומית כדוגמת שטניה מונות "מספר חסר-שיעור של מלאכיות". המעגל החמישי מאוכלס בשרפים הפלנטאריים, בעוד שהשישי משמש כביתן של סועדות המעבר. המעגל השביעי הינו ספירת השהייה של שרפים מסדר מסוים אשר נותר עלום. הרשמיים של כל קבוצות המלאכיות האלה אינן שוות יחד עם חברותיהן, הואיל ומקום מגוריהן הינו במקדש הרשומות של ירושם. כל הרשומות נשמרות בשלושה עותקים באולם ארכיבים זה המחולק לשלושה חלקים. במטה של מערכת לעולם נשמרות רשומות בצורה חומרית, מורונטית ורוחנית.

שבעת המעגלים הללו מוקפים בתצוגה הפנוראמית של ירושם, אשר היקפה הינו חמשת-אלפים מיילים תקינים, ואשר מוקדשת להצגת המעמד המתקדם של העולמות המיושבים של שטניה; תצוגה זו מעודכנת באופן רציף על-מנת לייצג באמת ובתמים את התנאים העדכניים בפלנטות היחידניות. אין לי כל ספק כי טיילת עצומה זו, המשקיפה על מעגליהן של המלאכיות, תהא המראה הראשון של ירושם אשר ילכוד את תשומת לבכם בשעה שירשה לכם פנאי ממושך במהלך ביקורכם הראשונים.

על המיצגים הללו ממונות צורות החיים הילידיות של ירושם, ואולם מסייעים בידן המרקיעים מן העולמות השונים של שטניה אשר שוהים בירושם בדרכם לעדנטיה. שיטות שונות משמשות להצגת תנאים פלנטאריים והתקדמות העולמות, שיטות אשר חלקן ידועות לכם, ואולם רובן אינן מוכרות באורנטיה. מיצגים אלה תופסים את הקצה החיצוני של קיר עצום זה. יתר הטיילת נותרת כמעט פתוחה לחלוטין, והיא מעוטרת ומקושטת לעילא.

3. *מעגלי הסייעים האוניברסאליים* מחזיקים את המטה של כוכבות הערב בחלל המרכזי העצום. כאן ממוקם המטה של גאלאנטיה, המנהלת-במשותף של קבוצת רב-מלאכיות רבת-עוצמה זו, בהיותה כוכבת הערב הראשונה אשר גויסה משורות המרקיעים. זהו אחד ממגזרי המנהל המדהימים ביותר בירושם כולה, אף שמדובר באחד המבנים המאוחרים יותר. קוטרו של מרכז זה הינו חמישים מיילים. המטה של גאלאנטיה עשוי קריסטל אחד יצוק, מונוליטי ושקוף לחלוטין. גם הוויות מורונטיות וגם הוויות חומריות מעריכות מאוד את הקריסטלים החומריים-מורונטיים האלה. כוכבות הערב הברואות מפעילות את השפעתן ברחבי ירושם כולה, בהיותן בעלות תכונות כאלה של אישיות. הואיל וכל-כך הרבה מפעילויותיהן הועברו לכאן מסאלווינגטון הפך העולם כולו לבעל ניחוח רוחני.

4. *מעגליהם של בקרי המאסטר הפיזיים.* הסדרים השונים של בקרי המאסטר הפיזיים מאורגנים במעגלים משותפי-מרכז מסביב למקדש העוצמה העצום, שם שוכן מנהל העוצמה של המערכת בשיתוף עם ראש מפקחי העוצמה המורונטיים. מקדש עוצמה זה הינו אחד משני מגורים של ירושם אשר בהם אין מותרת כניסתם של בני-תמותה מרקיעים ושל יצורים אמצעיוניים. המגזר האחר הינו מגזר פירוק-החומר באזור הבנים החומריים, שהוא סדרת מעבדות שבהן מתמירות השרפים של ההיסע הוויות חומריות ובמביאות אותן למצב הדומה מאוד לזה של סדר הקיום המורונטי.

5. *מעגליהם של בני התמותה המרקיעים.* האזור המרכזי במעגליהם של בני התמותה המרקיעים תפוס על-ידי קבוצה בת 619 אנדרטאות פלנטאריים המייצגות את עולמותיה המיושבים של המערכת; ומבנים אלו עוברים שינויים נרחבים מעת לעת. לבני התמותה מכל עולם שמורה הזכות להסכים, מעת לעת, על תוספות מסוימות או על שינויים מסוימים המוכנסים באנדרטאות הפלנטאריים שלהם. ואפילו כעת נערכים שינויים רבים במבנים של אורנטיה. במרכזם של 619 המקדשים הללו מצוי מודל פועל של עדנטיה ושל עולמותיה הרבים של תרבות ההרקעה. קוטרו של מודל זה הינו ארבעים מיילים, ולמעשה הוא מהווה שחזור של מערכת עדנטיה הנאמן למקור בכל פרט.

מרקיעים נהנים מן השירותים שלהם בירושם ומתענגים על הצפייה בטכניקות של קבוצות אחרות. כל אשר מתבצע במעגלים הרבים הללו פתוח לצפייה מלאה של כלל ירושם.

הפעילויות בעולם שכזה מתחלקות לשלושה סוגים: עבודה, התקדמות ומשחק. או במילים אחרות: שירות, לימוד והתרגעות. הפעילויות המשולבות כוללות חליפין חברתיים, בידור קבוצתי ופולחן אלוהי. קיים ערך חינוכי רב להתרועעות עם קבוצות מגוונות של אישיות, בנות סדרים שונים מאוד מרעכם המוכרים.

6. מעגליהן של מושבות השירות. שלושה מבני ענק מפארים את שבעת המעגלים של מושבות השירות: מצפה הכוכבים העצום של ירושם, גלריית האומנות הכבירה של שטניה, ואולם ההתכנסות העצום של מנהלי הבידור – התיאטרון של הפעילויות המורונטיות המוקדשות למנוחה ולפנאי.

האומנים השמימיים מנחים את הספורנאגיה ומספקים את שלל הקישוטים היצירתיים ואת אנדרטאות הזיכרון המצויות בשפע בכל מקומות ההתכנסות הציבוריים. מבני הסטודיו של אומנים אלו הינם בין הגדולים והיפים ביותר מבין כל המבנים שאין דומה להם בעולם נהדר זה. מושבות השירות האחרות מחזיקות מטות נרחבים ויפהפיים. רבים מן המבנים הללו בנויים בשלמותם מאבני קריסטל. כל העולמות הארכיטקטוניים שופעים קריסטלים ומתכות המכונות יקרות.

7. במרכז מעגלי הסופינים קיים מבנה ייחודי. ומקדש ריק שכזה מצוי בכל מטה מערכת ברחבי נבאדון. בירושם, מבנה זה חתום בחותמו של מיכאל ונושא את הכיתוב: "בלתי-מוקדש לשלב הרוח השביעי – למשימה הנצחית". גבריאלי שם את החותם על מקדש מסתורין זה, ואף-אחד פרט למיכאל לא יכול ואינו רשאי לשבור את חותם הריבונות אשר מוקם בידי כוכב הבוקר הבהיר. ביום מן הימים תחזינה עיניכם במקדש דומם זה, אף-על-פי שלא תוכלו לפענח את חידתו.

מעגלי ירושם אחרים: בנוסף למעגלי המגורים הללו, קיימים בירושם מקומות מגורים מוגדרים רבים נוספים.

6. הריבועים הביצועיים-מנהליים

החטיבות הביצועיות-מנהליות של המערכת ממוקמות בריבועים המשרדיים העצומים, אשר מספרם הוא אלף. כל יחידה מנהלית נחלקת למאה חטיבות-משנה המונות עשר תת-קבוצות כל אחת. אלף הריבועים הללו מקובצים בעשר חטיבות גדולות, אשר מהוות את עשרת המשרדים המנהליים הבאים:

1. תחזוקה פיזית ושיפור חומרי, התחומים של העוצמה והאנרגיה הפיזית.

2. בורות, אתיקה ושיפוט מנהלי.

3. עניינים פלנטאריים ומקומיים.

4. ענייני הקונסטלציות והיקום.

5. חינוך ופעילויות אחרות של המלכי-צדקים.

6. ההתקדמות הפיזית של הפלנטות ושל המערכת, התחומים המדעיים של הפעילויות בשטניה.

7. העניינים המורונטיים.

8. פעילויות ואתיקה של רוח טהורה.

9. סעד להרקעה.

10. פילוסופיה של היקום המקיף.

המבנים הללו הינם שקופים; ולפיכך אפילו התלמידים המבקרים יכולים לצפות בכלל פעילויות המערכת.

7. המלבנים – הספורנאגיה

אלף מלבנים של ירושם מאוכלסים בחיים הילידיים הנמוכים יותר של עולם המטה, ובמרכזם ממוקם המטה המעגלי העצום של הספורנאגיה.

בירושם, אתם תתפעמו מן ההישגים החקלאיים של הספורנאגיה הנפלאים. שם האדמה מעובדת במידה רבה לשם השגת תוצאות אסתטיות וקישוטיות. הספורנאגיה הינם גנני הנוף של עולמות המטה, והטיפול שהם מעניקים לשטחיה הפתוחים של ירושם הוא גם מקורי וגם אומנותי. לשם עיבוד הקרקע הם משתמשים הן בבעלי-חיים והן במתקנים מכאניים רבים. הם עושים שימוש-מומחים תבוני בסוכנויות הכוח של עולמותיהם, כמו גם בסדרים המרובים של אחיהם הפחותים יותר מסדרי הברואים של עולם-החי, אשר רבים מהם עומדים לרשותם בעולמות מיוחדים אלו. כעת סדר זה של בעלי-חיים מוכווני במידה רבה בידי היצורים האמצעיוניים המרקיעים מן הספירות האבולוציוניות.

בספורנאגיה אין שוכן מכוון. אף אין ברשותם נשמות שורדות, ואולם הם נהנים מחיים ארוכים, אשר לעיתים מגיעים למשך של ארבעים-אלף או

חמישים-אלף שנים סטנדרטיות. מספרם הינו עצום והם מעניקים סעד פיזי לכל סדרי האישיות ביקום אשר נדרשים לשירות חומרי.

אף כי אין ברשות הספורנאגיה נשמות שורדות ואין הם מפתחים נשמה שכזאת, ולמרות שאין להם אישיות, אף-על-פי-כן הם מפתחים אינדיבידואליות אשר יכולה לחוות גלגול-מחדש. כאשר הגופים הפיזיים של יצורים ייחודיים אלו מתדרדרים במצבם עם חלוף הזמן, עם השימוש ועם הגיל, מייצרים יוצריהם – בשיתוף עם נשאי החיים – גופים חדשים שבהם יכולים הספורנאגיה הישנים לכוון מחדש את משכנם.

הספורנאגיה הינם היצורים היחידים בכל היקום של נבאדון אשר חווים גלגול-מחדש כזה או אחר. הם מגיבים אך ורק לחמשת הרוחות סועדות-הדעת הראשונות; הם אינם מגיבים לרוחות של הסגידה ושל הבינה. ואולם, חמשת סועדות הדעת שקולות למכלול או לרמה שישית של מציאות, וגורם זה הוא אשר ממשיך ומתקיים כזהות התנסותית.

בבואי לתאר יצורים מועילים ויוצאי-דופן אלו הנני נותר חסר קנה-מידה להשוואה, זאת משום שאין בעולמות האבולוציוניים בעלי-חיים אשר ישוו להם. אין מדובר בהוויות אבולוציוניות, משום שתוכננו בצורתן ובמעמדן הנוכחיים בידי נשאי החיים. הם דו-מיניים ומתרבים כנדרש על-מנת לענות על צרכיה של אוכלוסייה הולכת וגדלה.

אפשר שאוכל לתאר באופן המיטבי בעבור הדעת של בני אורנטיה דבר-מה מטיבם של יצורים יפהפיים ושימושיים אלו, באומרי כי הם משלבים את תכונותיהם של סוס נאמן ושל כלב רוחש חיבה, ומציגים אינטליגנציה העולה על זו של השימפנזה החכמה ביותר. והם הינם יפים ביותר, אם לשפוט על-פי אמות המידה הפיזיות של אורנטיה. הם מעריכים ביותר את תשומת-הלב אשר מעריפים עליהם התושבים החומריים והחומריים-למחצה של העולמות הארכיטקטוניים הללו. הם ניחנים בראייה אשר מאפשרת להם לזהות – בנוסף להוויות חומריות – גם את היצירות המורנטיות, את הסדרים המלאכיים הנמוכים יותר, את היצורים האמצעיוניים, וכמה מן הסדרים הנמוכים יותר של אישיות הרוח. הם לא מבינים את הסגידה לאינסופי, ואף אינם תופשים את חשיבותו של הנצחי, אך הם אכן מצטרפים – דרך החיבה שאותה הם רוחשים לאדוניהם – למסירות הרוחנית החיצונית של עולמותיהם.

יש המאמינים כי בְּעֵידֶן יקומי עתידי יחמקו הספורנאגיה הנאמנים הללו מרמת הקיום שלהם כבעלי-חיים וישיגו ייעוד אבולוציוני ראוי לשמו של צמיחה אינטלקטואלית מדורגת ואפילו של הישג רוחני.

8. המשולשים של ירושם

ענייניה המקומיים והשגרתיים לחלוטין של ירושם מנוהלים ממאה המשולשים. יחידות אלה מקובצות מסביב לעשרת המבנים המדהימים המאכלסים את המנהל המקומי של ירושם. המשולשים הללו מוקפים בתצוגה הפנוראמית של ההיסטוריה של מטה המערכת. לעת הזו קיים בסיפור המעגלי הזה אזור מחוק שאורכו עולה על שני מיילים סטנדרטיים. אזור זה יושב על כנו לכשתתקבל שטניה מחדש לשורות משפחת הקונסטלציה. כל ההכנות למאורע זה נעשו בהתאם לצווים של מיכאל, ואולם בית-הדין של עתיקי היומין טרם סיים לחרוץ את הדין בענייני המרידה של לוציפר. שטניה לא תוכל לחזור ולהתקבל כחברה מן המניין בנורלטיאדק כל עוד שוכנים בה ארכי-מורדים, הוויות ברואות גבוהות אשר נפלו מן האור אל החשיכה.

בשעה ששטניה תוכל לשוב אל חיק הקונסטלציה, או אז תגיע העת לשקול את קבלתם מחדש של העולמות המבודדים אל משפחת המערכת של העולמות המיושבים, ובכלל זה גם להחזירם לקשר האיחוד הרוחני של העולמות. ואולם, אפילו אם אורנטיה הייתה מוחזרת למעגלי המערכת, עדיין הייתם עומדים נכלמים נוכח העובדה שכל המערכת שלכם מצויה תחת הסגר של נורלטיאדק, אשר מבדד אותה חלקית מכל יתר המערכות.

ואולם, לא ירחק היום שבו גזר-דינם של לוציפר ושל חבר מרעיו ישיב את המערכת של שטניה לקונסטלציה של נורלטיאדק, ולאחר מכן תוחזרנה אורנטיה והספירות המבודדות הנוספות למעגליה של שטניה, ושוב ייהנו עולמות אלו מן הזכות לתקשורת בין-פלנטארית ולקשר של איחוד בין-מערכתי.

בוא יבוא קיצם של המורדים והמרידה תגיע אל קיצה. השליטים העליונים הינם רבי-חסד וסבלניים, ואולם החוק של הרוע אשר מוזן באופן מכוון מוצא אל הפועל באופן אוניברסאלי וללא-דופי. "שכר החטא הינו המוות" – הכחדה נצחית.

[הוצג בידי רב-מלאכית מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 47

שבעת העולמות העליונים

בהיותו באורנטיה דיבר הבן הבורא על "מדורות רבים ביקומו של האב". במובן מסוים, כל חמישים-ושישה העולמות המקיפים את ירושם מוקדשים לתרבות המעבר של בני התמותה המרקיעים, אך שבעת לווייניו של עולם מספר אחת מופרים באופן מפורש יותר פֶּעולמות העליונים.

עולם מעבר מספר אחת עצמו מוקדש באופן די בלעדי לפעילויות ההרקעה, זאת בהיותו המטה של סגל הסופיונים המוצב בשטניה. עולם זה משמש כעת כמטה בעבור יותר ממאה-אלף פלוגות סופיונים, כאשר בכל אחת מן הקבוצות האלה חברות אלף הוויות מהוללות.

כאשר מערכת מתייצבת באור ובחיים, ובשעה שהעולמות העליונים חדלים בזה אחר זה מלשמש תחנות אימון בעבור בני התמותה, משתלטת עליהם האוכלוסייה ההולכת וגדלה של סופיונים אשר מצטברת במערכות ותיקות ומושלמות יותר אלה.

שבעת העולמות העליונים מצויים תחת אחריותם של המפקחים המורונטיים ושל המלכי-צדקים. בכל עולם עליון שכזה מצוי מושל בפועל האחראי ישירות בפני שליטי ירושם. הבוררים מאוורסה מחזיקים מטה בכל אחד מן העולמות העליונים, ובסמוך לו מצוי מקום המפגש של היועצים הטכניים. מנהלי הבידור והאומנים השמימיים מחזיקים מטה קבוצתי בכל אחד מן העולמות הללו. הקפירונגה פועלים החל מן העולם העליון מספר שתיים והלאה, בעוד שלכל השבעה – בדומה למצב בכל פלנטות תרבות-המעבר ובעולם המטה – מסופקים בשפע ספֶּוֹרְנָאגִיָה אשר נבראו באופן תקני.

1. עולם הסופיונים

אף-על-פי שרק סופיונים, קבוצות מסוימות של ילדים שניצלו ואלו המופקדים על שמירתם שוכנים בעולם המעבר מספר אחת, נערכו ההכנות לאירוח כלל מחלקות הוויות הרוח, בני התמותה שבמעבר והתלמידים המבקרים. הספֶּוֹרְנָאגִיָה, הפועלים על כלל העולמות הללו, הינם מארחים מסבירי-פנים בעבור כל ההוויות אשר הם מסוגלים לזהות. אכן יש להם תחושה עמומה באשר לסופיונים, אך הם אינם מסוגלים לראותם. על כן הם חייבים להתייחס אליהם במידה רבה כפי שאתם מתייחסים, במצבכם הפיזי הנוכחי, אל המלאכיות.

אף כי עולם הסופיונים הינו ספירה של יופי פיזי מעודן המעוטרת בקישוטים מורונטיים יוצאי-דופן, משכן הרוח הכביר אשר מצוי במרכז הפעילויות, הוא מקדש הסופיונים, אינו נראה לעין החומרית הבלתי-מזויינת או בעבור הראייה המורונטית המוקדמת. ואולם, שנאי האנרגיה יכולים להפוך רבות מן המציאויות האלה לנראות בעבור בני התמותה המרקיעים, ומעת לעת הם אכן עושים כן, למשל בעתות שבהן מתאספות הכיתות של תלמידי העולמות העליונים בספירת תרבות זו.

במהלך כלל ההתנסות בעולמות העליונים הינכם מודעים באופן רוחני כלשהו לנוכחותם של אחיכם המהוללים אשר השיגו את פרדיס, ואולם, מעת לעת מרענן ביותר לראות אותם הלכה למעשה כפי שהם פועלים במשכן המטה שלהם. לא תוכלו להבחין באופן ספונטאני במראם של סופיונים עד אשר תרכשו ראייה רוחנית אמיתית.

בעולם העליון הראשון חייבים כל השורדים לעמוד בדרישות וועדות ההורות מן הפלנטות הילידיות שלהן. הוועדה הנוכחית של אורנטיה מורכבת משניים-עשר זוגות הורים אשר הגיעו באחרונה, ואשר חוו התנסות כבני-תמותה של גידול שלושה או יותר ילדים עד לגיל הבגרות המינית. ככלל, השירות בוועדה זו נתון לתחלופה והוא נמשך עשר שנים בלבד. כל אלו אשר נכשלים בשכנוע חברי הוועדה הללו בנוגע להתנסותם כהורים חייבים לקבל הכשרה נוספות באמצעות שירות בבתייהם של הבנים החומריים בירושם, או שירות חלקי בבית הילדים של הניסיון בעולם הסופיונים.

ואולם, ללא קשר לניסיון ההורי, להורים בעולמות העליונים אשר להם ילדים הגדלים בבית הילדים של הניסיון ניתנת כל הזדמנות על-מנת לשתף פעולה עם נאמני המשמורת המורונטיים של ילדים כאלו באשר לחינוכם ולאומנם. הורים אלו מורשים להגיע לשם לביקור בתכיפות של כארבע פעמים בשנה. והצפייה בהורים של העולמות העליונים אשר מחבקים את צאצאיהם החומריים, בעת ביקורי העלייה לרגל התקופתיים שלהם בעולם הסופיונים, הינה מן המחזות היפים באופן הנוגע ביותר ללב בכל נתיבת ההרקעה. בעוד שאחד מן ההורים, או שניהם גם יחד, עשוי לעזוב עולם עליון בטרם עוזב אותו הילד, לעיתים קרובות הם שוהים הם בו יחדיו למשך עונה.

אף בן-תמותה מרקיע לא יוכל לחמוק מן ההתנסות של גידול ילדים – שלו עצמו או של אחרים – ויהיה זה בעולמות החומריים, או לאחר מכן בעולם הסופיונים או בירושם. אבות חייבים לעבור דרך התנסות הכרחית זו ממש באותו אופן ודאי שאימהות נדרשות לכך. הדעה בקרב העמים המודרניים של אורנטיה כי חינוך ילדים הוא בעיקר משימה של אימהות הינה שגויה ואומללה. ילדים זקוקים לאבות כמו גם לאימהות, ואבות נדרשים להתנסות ההורית הזו ממש כשם שהאימהות זקוקות לה.

2. בית הילדים של ניסיון

בתי הספר מקבלי-הילדים של שטניה ממוקמים בעולם הסופיונים, הוא ספירת תרבות-המעבר הראשונה של ירושם. בתי-ספר מקבלי-ילדים אלו הינם מפעלים המוקדשים לטיפוחם ולאומנם ילדי הזמן, לרבות אלו אשר מתו בעולמות האבולוציוניים של החלל בטרם רכשו מעמד של אינדיבידואל ברשומות היקום. במקרה שאחד ההורים, או שני ההורים, של ילד שכזה שורדים, מסמיכה שומרת הגורל את הכרובים הקשורה אליה כנאמנת של הזהות הפוטנציאלית של הילד, ומטילה עליה את האחריות להעביר נשמה בלתי-מפותחת זו לידי המורים של העולמות העליונים בבתי הילדים של הניסיון של העולמות המורונטיים.

אלה הן אותן כרובים נטושות אשר כמורות של העולמות העליונים מחזיקות, תחת פיקוחם של המלכי-צדקים, מפעלי חינוך נרחבים כאלו המיועדים לאימונם של אלו המצויים תחת השגחתם ומבחנם של הסופיונים. בני-חסות אלו של הסופיונים, ילדים צעירים אלו של בני התמותה המרקיעים, לעולם חוזרים להיות אישיות באותו מעמד פיזי מדויק אשר בו היו בעת המוות, למעט פוטנציאל ההתברכות. התעוררות זו מתרחשת בדיוק ברגע שבו מגיע ההורה לעולם העליון הראשון. או אז ניתנת לילדים הללו כל הזדמנות, כפי שהם, לבחור בדרך השמימית ממש כשם שהיו עושים בחירה שכזו בעולמות שבהם גדע המוות את נתיבתם בטרם עת.

בעולם בית הילדים, מקובצים היצורים הנתונים במבחן בהתאם לקיומו או לאי-קיומו של מכוון השוכן בהם, וזאת משום שהמכוונים מגיעים לשכון בילדים החומריים הללו ממש כמו בעולמות הזמן. ילדים בגילאי טרום-מכוון מטופלים במשפחות בנות חמש נפשות, וגילם נע משנה אחת או פחות ועד לחמש שנים בערך, או עד לגיל שבו מגיע המכוון.

כל הילדים בעולמות המתפתחים אשר להם מכוון מחשבה אך אשר לא ביצעו בטרם מותם בחירה באשר לנתיבת פרדיס, מקבלים-מחדש אף הם אישיות בעולם הסופיונים של המערכת, היכן שהם גדלים באופן דומה במשפחות של הבנים החומריים ושל עמיתיהם, ממש כאותם קטנטנים אשר הגיעו ללא מכוונים, אך אשר עתידים לקבל את משגוחי המסתורין עם הגיעם לגיל הנדרש של בחירה מוסרית.

הילדים והנערים אשר בהם שוכן מכוון בעולם הסופיונים גדלים אף הם במשפחות בנות חמש נפשות, וגילם נע משש ועד ארבע-עשרה; באופן מקורב, משפחות אלה כוללות ילדים בני שש, שמונה, עשר, שתיים-עשרה וארבע-עשרה. בכל עת לאחר גיל שש-עשרה, אם נערכה בחירה סופית, הם מועברים לעולם המעבר הראשון ומתחילים בהרקעתם לעבר פרדיס. חלקם מקבלים החלטה לפני גיל זה וממשיכים הלאה אל ספירות ההרקעה, ואולם בעולמות העליונים ימצאו אך מעט מאוד ילדים אשר גילם קטן משש-עשרה שנים כמניין הזמן באורנטיה.

השרפים השומרות מטפלות בנערים אלו בבית הילדים של הניסיון בעולם הסופיונים ממש כשם שהן סועדות רוחנית את בני התמותה בפלטות האבולוציוניות, זאת בעוד שהספורנאגיה הנאמנים דואגים לצרכיהם הפיזיים. וכך גדלים ילדים אלו בעולם המעבר עד לרגע שבו הם בוחרים את בחירתם הסופית.

בשעה שמסתיימים החיים החומריים, אם לא נעשתה בחירה בחיי ההרקעה, או אם מחליטים ילדי הזמן הללו בבירור שלא לבחור בהרפתקת האוונה, מסיים המוות באופן אוטומטי את נתיבת הניסיון שלהם. במקרים אלו לא נדרשת הכרעת דין; ואין תחייה ממוות שני שכזה. הם פשוט הופכים להיות כלא היו.

ואולם, באם הם בוחרים בנתיב המושלמות של פרדיס, הם הופכים מיידית מוכנים למעבר לעולם העליון הראשון, לשם מגיעים בזמן רבים מהם על-מנת להצטרף להוריהם בהרקעה להאוונה. לאחר שחצו דרך האוונה ושהשיגו את האלוהיות, מהוות נשמות אלה אשר מקורן בן-תמותה ואשר ניצלו, את האזרחים המרקיעים הקבועים של פרדיס. ילדים אלו, אשר נשללה מהם ההתנסות האבולוציונית ההכרחית ורבת-הערך בעולמות היילדות בת התמותה, אינם מצטרפים לסגל הסופיונות.

3. העולם העליון הראשון

בעולמות העליונים ממשיכים בני התמותה השורדים אשר קמו לתחייה את חייהם ממש בנקודה שבה הם נפסקו כאשר נקטפו בידי המוות. כאשר תעברו מאורנטיה לעולם העליון הראשון תבחינו בשינוי ניכר, אך אילו הגעתם מספירת זמן נורמאלית ומתקדמת יותר, כמעט ולא הייתם מבחינים בהבדל, למעט העובדה שברשותכם מצוי כעת גוף אחר; משכן הבשר והדם נותר מאחור, בעולם אשר בו נולדתם.

מרכזן של כל הפעילויות בעולם העליון הראשון הינו אולם תחיית המתים, המקדש העצום של הִרְפֶּת האישיות. מבנה עצום זה כולל את נקודת המפגש המרכזית של שומרות הגורל השרפיות, של מכוון המחשבה ושל רב-המלאכיות של תחיית המתים. נשאי החיים פועלים גם הם יחד עם

רשומות הדעת בת התמותה ותבניות זיכרון-היצור הפעילות, כפי שאלה הועברו מן הרמות החומריות אל הרוחניות, הינן רכושם היחידני של מכוונני המחשבה הנפרדים; גורמים אלו של הדעת, הזיכרון ואישיות היצור, אשר הפכו רוחניים, לעד מהווים חלק ממכווננים שכאלו. מטריצות הדעת של היצור והפוטנציאלים הסבילים של הזהות נוכחים בנשמה המורונטית אשר הופקדה למשמרתן של שומרות הגורל השרפיות. וזהו האיחוד-מחדש של הנשמה המורונטית אשר הופקדה בידי השרפים, ושל הרוח-דעת אשר הופקדה בידי המכוונן, אשר מרכיב-מחדש את אישיות היצור ומהווה את תחיתו של השורד מתנומתו.

אם לעולם לא תורכב כך מחדש אישיות ארעית ממקור בן-תמותה, ימשיכו לנצח רכיבי הרוח של בן התמותה שלא-שרד, כחלק אינטגרלי של מתת ההתנסות היחידנית של המכוונן אשר שכן בו לפנים.

ממקדש החיים החדשים יוצאים ומשתרעים כקרניים שבעה אגפים, אלו הם אולמות תחית-המתים של הגזעים בני התמותה. כל אחד מן המבנים הללו מוקדש להרכבתו של אחד משבעת הגזעים של הזמן. בכל אחד משבעת האגפים הללו קיימים מאה-אלף חדרי תחית אישיים, ואלו מסתיימים באולמות ההרכבה הכיתתיים העגולים אשר משמשים כתאי ההתעוררות של כמיליון יחידים. אולמות אלה מוקפים בחדרי הרכבת האישיות של הגזעים הממוזגים של העולמות הנורמאליים שלאחר-עידן-אדם. ללא קשר לטכניקות אשר בהן עשוי להיעשות שימוש בעולמות היחידניים של הזמן בנוגע לתחיות המתים של העידנים או לתחיות המתים המיוחדות, ההרכבה-מחדש האמיתית והמודעת של אישיות מלאה וממשית מתרחשת באולמות תחית המתים של קאנסונגה מספר אחת. לאורך הנצח כולו אתם תיזכרו ברשמי הזיכרון העמוקים של ההתודעות הראשונה שלכם לפקרים אלו של תחית.

מאולמות התחית אתם ממשיכים למגזר המלכי-צדקים, שם ניתן לכם משכן של קבע. או אז אתם נכנסים לתקופה של חופש אישי בת עשרה ימים. אתם חופשיים לחקור את הסביבה המיידית של ביתכם החדש ולהתודע לתוכנית העומדת מיידית לפניכם. כמו כן, קיים ברשותכם הזמן למלא אחר תשוקתכם להתייעץ עם הרשומות ולבדוק על אודות אהוביכם וחברים אחרים מכדור-הארץ אשר ייתכן ועברו לפניכם בעולמות הללו. בתום התקופה של עשרת ימי הפנאי שלכם תתחילו בשלב השני של מסעכם לפרדים, זאת משום שהעולמות העליונים הינם למעשה עולמות של אימון ולא רק פלנטות של עיכוב.

בעולם העליון מספר אחת (או באחר, במקרה של סטאטוס מתקדם) אתם תמשיכו את האימון האינטלקטואלי ואת ההתפתחות הרוחנית שלכם בדיוק באותה רמה שנקטעה על-ידי המוות. בפרק הזמן שבין המוות הפלנטארי, או המעבר, לבין התחית בעולם העליון, בן התמותה אינו מרוויח כל דבר שהוא פרט להתנסות בעובדת ההישרדות. אתם מתחילים שם בדיוק היכן שאתם מפסיקים כאן למטה.

כמעט כלל ההתנסות בעולם העליון מספר אחת נוגעת לסעד המחסור. שורדים המגיעים לספירת העיכוב הראשונה הזו מציגים פגמי אופי רבים כל-כך ומגוונים כל-כך, וכן מחסור בהתנסות בבני-תמותה, עד שעיקר פעילויות התחום עוסקות בתיקון ופריפוי הירושות המרובות האלה מן החיים בגוף בעולמות האבולוציוניים החומריים של הזמן והמרחב.

השהות בעולם העליון מספר אחת נועדה לפתח בני-תמותה שורדים לפחות עד לסטאטוס של העידן שלאחר-אדם בעולמות האבולוציוניים הנורמאליים. כמובן שמבחינה רוחנית תלמידי העולמות העליונים מתקדמים הרבה מעבר לשלב כזה של התפתחות אנושית גרידא.

אם אינכם נדרשים להתעכב בעולם מספר אחת, בתום עשרת הימים תיכנסו לתנומת המעבר ותתקדמו לעולם מספר שתיים, ובהמשך לכך, מדי עשרה ימים תתקדמו באופן הזה עד אשר תגיעו אל עולם ההצבה שלכם.

מרכזם של שבעת המעגלים העיקריים של מנהל העולם העליון הראשון משמש כמקום הימצאו של המקדש של בני הלוויה המורונטיים, המדריכים האישיים המוקצים לבני-תמותה מרקיעים. בני לווייה אלו הינם צאצאי רוח האם של היקום המקומי, וקיימים מיליונים אחדים מהם בעולמות המורונטיים של שטניה. בנוסף לאלו אשר מוצבים כבני לווייה קבוצתיים, תהיה לכם עבודה רבה לעשות עם המתורגמנים ועם הפרשנים, עם נאמני המבנים ועם מפקחי הטיולים. וכל בני הלווייה הללו משתפים פעולה באופן הדוק עם אלו הקשורים בפיתוח גורמי האישיות שלכם – אלו של הדעת ואלו של הרוח – בתוככי הגוף המורונטי.

בשעה שאתם יוצאים לדרככם בעולם מספר אחת, בן לווייה מורונטי אחד מוקצה לכל פלוגה בת אלף בני-תמותה מרקיעים, ואולם, תפגשו אותם במספרים גדולים יותר ככל שתתקדמו דרך שבע הספירות העליונות. הוויות יפהפיות ורב-גוניות אלה הינן חברות ידידותיות ומדריכות מקסימות. הן חופשיות ללוות יחידים או קבוצות נבחרות במסע לכל אחת מספירות תרבות-המעבר, לרבות העולמות הלוויינים שלהם. הם הינם מדריכי הטיולים והחברים לשעות-הפנאי של כל בני התמותה המרקיעים. לעיתים תכופות הם מלווים קבוצות של שורדים בביקוריהם התקופתיים בירושם, ובכל יום שבו אתם מצויים שם, תוכלו לגשת למגזר המרשם של בירת המערכת ולפגוש בבני-תמותה מרקיעים מכל שבעת העולמות העליונים, הואיל והם מטיילים בחופשיות הלך ושוב בין מקומות מגוריהם לבין מטה למערכת.

כאן, בספירה זו, אתם מוכנסים באופן מלא יותר אל תוכני החיים במאנסוניה. כאן מתחילות התקבצויות החיים המורונטיים ללבוש צורה; קבוצות עבודה וארגונים חברתיים מתחילים לפעול, קהילות מתהוות באופן רשמי ובני התמותה המתקדמים מייסדים סדרי חברה והתארגנויות ממשל חדשים.

בעולמות העליונים דרים שורדים מותכי-רוח בכפיפה אחת עם בני-תמותה מרקיעים מותכי-מכוונן. בעוד שקיימים הבדלים בין סדרי החיים השמימיים, כולם הינם חברותיים וחדורי אהווה. ובכל העולמות ההרקעה לא תמצאו דבר המשתווה לחוסר-הסובלנות האנושי ולאפליה השוררת במערכות הקסטות הבלתי-מתחשבות.

ככל שאתם מוסיפים ומרקיעים בעולמות העליונים בזה אחר זה, כך הם הופכים ליותר ויותר הומים בפעילויות המורונטיות של השורדים המתקדמים. וככל שתתקדמו, כך תכירו יותר ויותר את תכונות ירושם המתווספות לעולמות העליונים. ים הזכוכית מופיע בעולם השני של מאנסוניה.

בעת ההתקדמות מעולם עליון אחד למשנהו אתם רוכשים גוף מורונטי מפותח מחדש ומותאם כהלכה. אתם הולכים לישון עם שרפי ההיסע ומתעוררים באולמות התחייה עם גוף חדש אך בלתי-מפותח, ממש כשם שאירע כאשר הגעתם לראשונה לעולם העליון מספר אחת, למעט העובדה שמכוונן המחשבה איננו עוזב אתכם במהלך תנומות מסע אלה בין העולמות העליונים. משאתם עוברים מן העולמות האבולוציוניים אל עולם העליון התחילי נותרת אישיותכם על כנה ללא כל פגע.

בעת שאתם מרקיעים בחיים המורונטיים, זיכרון המכוונן שלכם נותר שלם לחלוטין. אותן אסוציאציות מנטאליות אשר היו חייתיות גרידא וחומריות כליל אבדו מטבע הדברים עם אובדן המוח הפיזי, ואולם, כל דבר בחיכם המנטאליים אשר היה ראוי ובעל ערך הישרדותי, נרשם על-ידי המכוונן ונשמר כחלק מן הזיכרון האישי לכל אורך נתיבת ההרקעה. לאורך התקדמותכם מעולם עליון אחד למשנהו, וממגזר אחד של היקום למגזר אחר – ואפילו לפרדים – תהיו מודעים לכל התנסויותיכם בעלות הערך.

אף-על-פי שברשותכם גופים מורונטיים, אתם ממשיכים לאכול, לשתות ולנוח במהלך שהותכם בכל שבעת העולמות הללו. אתם מתכבדים בסדר המזון המורונטי, ממלכה של אנרגיה חיה אשר אינה ידועה בעולמות החומר. בגוף המורונטי הן המזון והן המים מנוצלים לחלוטין; ואין כל פסולת שיורית. עצרו ושקלו בדבר: מאנסוניה מספר אחת הינה ספירה חומרית המייצגת את ההתחלות המוקדמות של התוכנית המורונטית. אתם עדיין קרובים להיותכם אנושיים, ואינכם מרוחקים בהרבה מנקודות המבט המוגבלות של החיים כבני-תמותה, ואולם, בכל עולם ניכרת התקדמות מוגדרת. בעוברכם מספירה לספירה, אתם הופכים פחות חומריים, יותר אינטלקטואליים ומעט יותר רוחניים. וההתקדמות הרוחנית הגדולה ביותר מתרחשת בשלושת העולמות האחרונים מתוך שבעת העולמות המדורגים הללו.

החסכים הביולוגיים הושלמו במידה רבה בעולם העליון הראשון. שם, פגמים בהתנסות הפלנטארית הנוגעים לחיי מין, לקשרים משפחתיים ולתפקוד הורי, תוקנו, או סומנו לשם תיקון עתידי בקרב משפחות הבנים החומריים בירושם.

מאנסוניה מספר שתיים מספקת באופן ייחודי יותר את ההזדמנות להסרת כל רמות העימותים האינטלקטואליים, ולריפוי כל סוגי הדיסגרמוניה המנטאלית. כאן נמשך ביתר-שאת המאמץ – אשר החל בעולם העליון הראשון – להבין את משמעות המוסקה המורונטית. ההתפתחות במאנסוניה מספר שתיים משתווה לסטאטוס האינטלקטואלי של התרבות בעידן שלאחר-בן-סמכותי בעולמות האבולוציוניים האידיאליים.

5. העולם העליון השלישי

מאנסוניה מספר שלוש משמשת כמטה של מורי העולמות העליונים. אף כי הם פועלים בכל שבע הספירות העליונות, הם מחזיקים את מטה הקבוצה במרכז מעגלי בתי הספר של עולם מספר שלוש. קיימים מיליוני מדריכים כאלה בעולמות העליונים ובעולמות המורונטיים הגבוהים יותר. קרובים מתקדמות ומהוללות אלה משרתות כמורות מורונטיות בכל הדרך מעלה, החל מן העולמות העליונים ועד לספירה האחרונה של אימון ההרקעה ביקום המקומי. ואלה יהיו בינות האחרונים לנפנף לכם בחיבה לשלום בהתקרב זמן הפרידה, עת תיפרדו לשלום – לפחות לעינים אחדים – מן היקום אשר ממנו הגעתם, זאת כאשר תעטפו בידי שרף לשם הסעה אל עולמות הקבלה של המגזר המשני של יקום העל.

בשעה שאתם שוהים בעולם העליון הראשון, נתונה בידכם הרשות לבקר בראשון שבעולמות המעבר, במטה הסופיונים ובבית הילדים של הניסיון של המערכת, אשר בו מטופחים הילדים האבולוציוניים הבלתי-מפותחים. כאשר תגיעו למאנסוניה מספר שתיים, תקבלו רשות לבקר מעת לעת בעולם המעבר מספר שתיים, אשר בו ממוקמים המטה של המפקחים המורונטיים בעבור שטניה כולה וכן בתי הספר של האימון בעבור הסדרים המורונטיים השונים. כאשר תגיעו לעולם העליון מספר שלוש, תקבלו מייד רשות לבקר בספירת המעבר השלישית, היא מטה הסדרים המלאכיים ומשכן בתי הספר המערכתיים השונים שלהם של האימון. הערך המיוחס לביקורים בירושם מן העולם הזה והעניין שהם מעוררים, הולכים וגדלים בעבור בני התמותה המתקדמים.

מאנסוניה השלישית הינו עולם של הישג אישי וחברתי כביר בעבור כל אלו אשר לא השיגו את השקול למעגלי התרבות הללו בטרם השתחררו מן הגוף בעולמות בני התמותה אשר בהם נולדו. בספירה זו מתחילה עבודת חינוך חיובית יותר. מטיבו, עוסק האימון בשני העולמות העליונים הראשונים בעיקר בחסכים – קרי בהיבט השלילי – זאת משום שאימון זה כרוך בהשלמת ההתנסות של החיים בגוף בשר ודם. בעולם עליון שלישי

זה השורדים מתחילים באמת את החינוך המורונוטי המדורג שלהם. התכלית העיקרית של אימון זה הינה להעצים את ההבנה של המתאם בין המוסקה המורונוטית לבין הלוגיקה של בני התמותה, התיאום בין המוסקה המורונוטית לפילוסופיה האנושית. בני-תמותה אשר שרדו משיגים כעת בוננות מעשית אל תוך המטפיזיקה האמיתית. זוהי ההיכרות הממשית עם ההבנה התבונית של המשמעותיות הקוסמיות ושל יחסי-הגומלין ביקום. תרבות העולם העליון השלישי דומה בטיבה לתרבות העידן שלאחר-מתת-הבן בפלנטה מיושבת רגילה.

6. העולם העליון הרביעי

משאתם מגיעים לעולם העליון הרביעי, אתם מצויים כבר בעיצומה של נתיבתכם המורונוטית; התקדמתם דרך ארוכה מן הקיום החומרי התחילי. כעת ניתנת בידכם הרשות לבקר בעולם המעבר מספר ארבע, ושם להתוודע למקשה ולבתי הספר של האימון של מלאכיות-העל, לרבות כוכבות הערב הזוהרות. הודות לשירותיהן הטובים של מלאכיות-על אלה של עולם המעבר הרביעי, מסוגלים המבקרים המורונוטיים להתקרב – במהלך ביקוריהם התקופתיים בירושם – עד מאוד אל סדרים השונים של בני האל; זאת הואיל ומגזרים חדשים של בירת המערכת נפתחים בהדרגה בפני בני התמותה המתקדמים במהלך ביקוריהם החוזרים ונשנים בעולם המקשה. הדר חדש הולך ונחשף בפני הדעת המתרחבת של מרקיעים אלו.

במאנסוניה הרביעית, מוצא המרקיע היחיד ביתר התאמה את מקומו בעבודה הקבוצתית ובפעילויות הכיתיות של החיים המורונוטיים. כאן מפתחים המרקיעים הערכה הולכת וגוברת של התשדורות ושל חלקים אחרים של התרבות והקדמה של היקום המקומי.

במהלך תקופת האימון בעולם מספר ארבע מוצגות לראשונה באמת בפני בני התמותה המרקיעים הדרישות והתענוגות של חיי החברה האמיתיים של היצורים המורונוטיים. וההשתתפות בפעילויות חברתיות אשר אינן מתבססות על הגדלת החשיבות האישית או על כיבוש בעבור-העצמי, הינה אכן התנסות חדשה בעבור יצורים אבולוציוניים. בזאת מוצג סדר חברתי חדש, סדר המתבסס על הסימפטיה המבינה את ההערכה ההדדית, על האהבה נטולת-האנוכיות של השירות ההדדי, ועל המניע המתעלה מעל הכול של ההכרה ביעוד משותף ועליון – התכלית הפרדיסית של מושלמות אלוהית נערצת. כלל המרקיעים הופכים להיות מודעים לידיעתם את האל, לגילוי האל, לחיפוש אחר האל ולמציאתו.

התרבות האינטלקטואלית והחברתית של עולם עליון רביעי זה משתווה לחיים המנטאליים והחברתיים של העידן שלאחר-בן-מורה בפלנטות אשר התפתחו באופן נורמאלי. המעמד הרוחני הינו מתקדם בהרבה מעידן בן תמותה שכזה.

7. העולם העליון החמישי

המעבר לעולם העליון החמישי מייצגת צעד אדיר בחיי המתקדם המורונוטי. ההתנסות בעולם זה מהווה טעימה מוקדמת אמיתית של החיים בירושם. כאן אתם מתחילים להכיר ביעוד הגבוה של העולמות האבולוציוניים הנאמנים, מכיוון שבמהלך התפתחותם הפלנטארית הטבעית הם עשויים להתקדם באופן נורמאלי לשלב זה. התרבות של עולם עליון זה מקבילה באופן כללי לזו של העידן המוקדם של אור וחיים בפלנטות המתפתחות באופן נורמאלי. ומכאן יכולים אתם להבין מדוע נקבע שהויות מסוג מתקדם ומחונך לעילא, אשר שוכנות לעיתים בעולמות אבולוציוניים מתקדמים אלו, פטורות מן המעבר דרך אחת או יותר מן הספירות העליונות, או אפילו דרך כולן.

מכיוון שבטרם עזיבת העולם העליון הרביעי רכשתם מומחיות בשפת היקום המקומי, אתם מקדישים כעת זמן רב יותר לשם רכישתה של שליטה הולכת ונשלמת בשפתה של אורסה, זאת על-מנת שתוכלו לשלוט בשתי השפות בטרם הגיעכם לירושם במעמד תושבות. ממקשה המערכת ומעלה עד האוונה, כלל בני התמותה המרקיעים הינם דו-לשוניים. או אז נדרש מהם אך להרחיב את אוצר המילים בשפת יקום-העל, והגדלה נוספת נדרשת על-מנת להתגורר בפרדיס.

עם הגעתו למאנסוניה מספר חמש, מקבל עולה הרגל רשות לבקר בעולם המעבר הנושא את אותו מספר, המטה של הבנים. כאן מתוודע בן התמותה המרקיע באופן אישי לקבוצות השונות של סדרי הבנים האלוהיים. הוא שמע על הויות נשגבות אלה ואף פגש בהן בירושם, ואולם כאן הוא מתקרב להכרתן באמת.

במאנסוניה החמישית אתם מתחילים ללמוד על אודות עולמות הלימוד של הקונסטלציה. כאן אתם פוגשים את הראשונים מקרב המנחים אשר מתחילים להכין אתכם לשהות הבאה בקונסטלציה. הכנה זו ממשיכה גם בעולמות מספר שש ושבע, בעוד שנגיעות הסיום שלה ניתנות במגזר בני התמותה המרקיעים אשר בירושם.

לידה אמיתית של מודעות קוסמית מתרחשת במאנסוניה מספר חמש. אתם הופכים מודעים ליקום. זהו אכן זמן של התרחבות האופקים. הדעת המתרחבת של בני התמותה המרקיעים מתחילה להבין שיעוד מדהים ונהדר כלשהו, נשגב ואלוהי, ממתין לכל אלו המסיימים את ההרקעה המדורגת לפרדיס, הרקעה אשר הייתה כרוכה בעמל כה רב אך החלה להיעשות באושר ובאופן מבשר טובות. בנקודה זו לערך, מתחיל בן התמותה המרקיע הממוצע להציג באמת ובתמים התלהבות התנסותית באשר להרקעה והאוונה. הלימוד הופך רצוני, השירות נטול האנוכיות הופך טבעי, והסגידה לספונטאנית. אופי מורונוטי אמיתי מבצבץ; יצור מורונוטי אמיתי הולך ומתפתח.

8. העולם העליון השישי

השוהים בספירה זו מורשים לבקר בעולם המעבר מספר שש, בו הם ממשיכים ללמוד על אודות הרוחות הגבוהות של יקום העל, אף כי הם אינם מסוגלים לחזות ברבות מן ההוויות השמימיות האלה. כאן הם אף מקבלים את השיעורים הראשונים שלהם בנתיבת הרוח העתידית, אשר מגיעה כה מהר בצמוד להשלמת האימון המורונטי של היקום המקומי.

העוזר לריבון המערכת מבקר באופן תדיר בעולם זה, וכאן מתחילה ההנחיה הראשונית באשר לטכניקה של ניהול יקום. השיעורים הראשונים אשר חובקים ענייניו של יקום בכללותו מועברים כעת.

זהו עידן זוהר בעבור בני תמותה מרקיעים, ולרוב ניתן לחזות בו בהיתוך המושלם בין הדעת האנושית לבין המכוונן האלוהי. בבחינת פוטנציאל, ההיתוך הזה עשוי היה להתרחש עוד לפני-כן, אך פעמים רבות הזהות הפועלת האמיתית אינה מושגת בפועל עד למועד השהות בעולם העליון החמישי, או אפילו השישי.

האיחוד של הנשמה האלמותית המתפתחת עם המכוונן הנצחי והאלוהי זוכה לציון בזימון של מלאכית-העל המפקחת על השורדים הקמים לתחייה ושל רב-המלאכית של הרישום בעבור אלו הנשפטים ביום השלישי; ואז, בנוכחות עמיתיו של שורד מורונטי שכזה, מצהירים שליחים אלו של אישור כך: "זה בני ידידי, אשר בו רציתי". טקס פשוט זה מסמל את כניסתו של בן-תמותה מרקיע אל נתיבת הנצח בשירות פרדיס.

מייד עם אישור ההיתוך עם המכוונן מוצגת לראשונה ההווה המורונטית החדשה בפני חבריה בשמה החדש וניתנת לה אורכה של ארבעים ימי התבודדות רוחנית, במהלכם היא שובתת מכל מלאכות השגרה ומתייחדת עם עצמה על-מנת לבחור את אחת מן הדרכים החליפיות להאווה ולברור אחת מן הטכניקות הנבדלות להשגת פרדיס.

אך עדיין, הוויות מבריקות אלה הינן פחות או יותר חומריות; והן רחוקות מלהיות רוחות אמיתיות; מן הבחינה הרוחנית, הן יותר בבחינת סוף-בני-תמותה, קרי מעט נמוכות מן המלאכיות. אך הן באמת הופכות ליצורים נפלאים.

במהלך השהות בעולם מספר שש משיגים תלמידי העולמות העליונים מעמד המשתווה להתפתחות הנאצלת המאפיינת את אותם עולמות אבולוציוניים אשר התקדמו באופן נורמאלי אל מעבר לשלב התחילי של אור וחיים. ארגון החברה במאנסוניה זו הינו מסדר גבוה. צל טבע הקיום כבני-תמותה הולך ומצטמצם ככל שמרקיעים דרך עולמות אלו בזה אחר זה. ככל שאתם מותירים מאחור את שרידיו הגסים של מקורכם הפלנטארי בעולם החי, אתם הופכים ליותר ויותר שובי-לב. "ההגעה מעלה דרך הסבל הגדול" משמשת ליצירת בני-תמותה מהוללים אשר הינם עדינים ומבינים ביותר, ומאוד אוהדים וסובלניים.

9. העולם העליון השביעי

החווייה בספירה זו הינה פסגת ההישג של הנתיבה המתחילה מייד לאחר המוות. במהלך שהותכם כאן תקבלו הנחייה של מורים רבים, אשר ישתפו כולם פעולה במשימת הכנתכם למגורים בירושם. במהלך השהות בעולם העליון השביעי למעשה נמחה כליל כל הבדל מובחן בין בני-תמותה אשר הגיעו מעולמות מבודדים ומפגרים ובין אותם שורדים אשר הגיעו מן הספירות המתקדמות והמאורות יותר. כאן תטוהרו מכל השאריות של תורשה מצערת, סביבה מזיקה ונטיות פלנטאריות בלתי-רוחניות. כאן מושמדים שרידיו האחרונים של "תו החיה".

בעודכם שוהים במאנסוניה מספר שבע, תקבלו רשות לבקר בעולם המעבר מספר שבע, עולמו של האב האוניברסאלי. כאן תתחילו בסגידה חדשה ורוחנית יותר של האב הבלתי-נראה, קרגל אשר תדבקו בו יותר ויותר לאורך כל נתיבת ההרקעה הארוכה שלכם. בעולם זה של תרבות מעבר תמצאו את מקדשו של האב, אך באב לא תחזו.

כאן מתחילה יצירתן של כיתות הבוגרים לירושם. עברתם מעולם לעולם כיחידים, אך כעת אתם מתכוננים לצאת לירושם בקבוצות; זאת על-אף שבמגבלות מסוימות רשאי מרקיע לבחור להשתהות בעולם העליון השביעי על-מנת לאפשר לחבר איטי מקבוצת העבודה הארצית או המאנסונית שלו להשיגו.

הסגל של המאנסוניה השביעית מתכנס בים הזכוכית על-מנת לחזות ביציאתכם לירושם במעמד של תושבים. אפשר שביקרתם בעבר בירושם מאות ואולי אלפי פעמים, אך תמיד כאורחים; מעולם לא יצאתם לבירת המערכת בלוויית קבוצת חברים הנפרדים לנצח לשלום מכל נתיבת מאנסוניה כבני-תמותה מרקיעים. מעט לאחר מכן תתקבלו בברכה כאזרחי ירושם בשדות הקליטה של עולם המטה.

אתם תיהנו ביותר מהתקדמותכם בשבעת עולמות פירוק החומר; אלו אכן ספירות של סיום-תמותה. בעולם העליון הראשון אתם אנושיים ברובכם, בבחינת בן-תמותה פחות הגוף החומרי, דעת אנושית השוכנת בתוך צורה מורונטית – גוף חומרי של העולם המורונטי, אך לא משכן בשר ודם בן-תמותה. בעת ההיתוך עם המכוונן אתם באמת עוברים ממצב בן-תמותה למעמד של בן-אלמוות, ועד לעת שבה תסיימו את נתיבתכם בירושם תהיו מורונטיים לחלוטין.

10. אזרחות של ירושם

קבלתה של כיתת בוגרים חדשה מן העולמות העליונים הינה האות לירושם כולה להתכנס כוועדת קבלת-פנים. אפילו הספוןאגיה נהנים מהגעתם של מרקיעים מנצחים אלו ממקור אבולוציוני, אלו אשר רצו במרוץ הפלנטארי ואשר סיימו את ההתקדמות בעולמות העליונים. רק הבקרים הפיזיים ומפקחי הכוח המורונטיים נעדרים מאירועים משמחים אלו.

בעיני רוחו ראה יוחנן המגלה חזיון של הגעת כיתת בני-תמותה מתקדמים מן העולם העליון השביעי אל ביתם השמימי הראשון, אל ההדר של ירושם. והוא רשם: "וַאֲרָא פִּיָּם זְכוּכִית פִּלּוּל פֶּאֶשׁ; וְאֵת הַמְתַּגְבְּרִים עַל הַסִּיָּה אֲשֶׁר הִיָּתָה לַפְּנִים בָּם, וְעַל צִלְמָהּ אֲשֶׁר נֹוֹתֵר לְאוֹרֶךְ הַמַּעֲבָר בַּעֲוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וּלְבִסּוֹף עַל הַתּוֹ הָאֲחֵרוֹן וְעַל-מִסְפַּר שְׁמָה, עוֹמְדִים עָלֶי יָם הַזְּכוּכִית וְנִבֵּל אֱלֹהִים בִּידֵיהֶם, שְׂרִים אֶת שִׁירַת הַשְּׁחָרֹר מִן הַפָּחַד בֶּן-הַתְּמוֹתָה וּמִן הַמּוֹת". (בכל העולמות הללו נעשה שימוש בתקשורת חלל מושלמת; וניתן לקלוט תקשורת מעין זו בכל מקום באמצעות נשיאת "נבל האלוהים", מתקן מורונטי המפצה על חוסר היכולת להתאים ישירות את מנגנון החישה המורונטי הבלתי-בשל לקליטת תקשורת החלל).

אף פאולוס חזה בסגל האזרחים המרקיעים של בני התמותה הנשלמים בירושם, באשר הוא כתב: "כי באתם אל הר ציון ואל עיר האלוהים החיים, ירושלים היושבת במרומים, ואל מקהלת רבבות מלאכים, אל האסיפה הגדולה של מיכאל ואל רוחות הצדיקים הנשלמים".

לאחר שהשיגו בני התמותה מעמד תושבות במטה המערכת, לא יתנסו עוד בתחיות-מתים. הצורה המורונטית אשר ניתנה לכם עם עזיבתכם את נתיבת העולמות העליונים הינה קְזו שתשמש אתכם עד לסיום ההתנסות ביקום המקומי. אף כי מעת לעת ייערכו בה אי-אילו שינויים, אתם תשמרו על צורה זו עד אשר תיפרדו ממנה לשלום בשעה שתגיהו כרוחות של שלב-ראשון בהכנה להעברה אל עולמות יקומי-העל של תרבות ההרקעה ושל אימון הרוח.

בני-תמותה אלו, אשר עוברים דרך כלל התנסות הנתיבה בעולמות העליונים, חוו שבע פעמים את תנומת ההתאמה ואת התעוררות התחייה. אך אולם התחייה האחרון, חדר התעוררות הסופי, נעזב מאחור בעולם העליון השביעי. ושינוי הצורה לא ידרוש עוד את איבוד ההכרה או את שבירת רצף הזיכרון האישי.

האישיות בת התמותה אשר החלה את דרכה בעולמות האבולוציוניים ואשר שכנה במשכן בשר ודם – ובקרבה שכן משגוח מסתורין ועליה הושפעה רוח האמת – איננה מוגנת, מוגשמת ומאוחדת לחלוטין, עד לאותו יום שבו מורשה אזרח ירושם זה לצאת לעדנטיה ומוכרז כחבר מן המניין בסגל המורונטי של נבאדון – שורד אל-מותי הקשור למכוונן, מרקיע אלי פרדיס, אישיות בעלת מעמד מורונטי וילד אמת של הגבוהים ביותר.

המוות של בן התמותה הינו טכניקת בריחה מן החיים החומריים בגוף בשר ודם; וההתנסות בחיי הקדמה במאנסוניה, דרך שבעת העולמות בהם מתבצע אימון מתקן וחינוך תרבותי, מייצגת את ההיכרות של בני התמותה השורדים עם הנתיבה המורונטית, חיי המעבר המצויים בין הקיום האבולוציוני החומרי ובין הישג הרוח הגבוה יותר של מרקיעי הזמן אשר מיועדים להשיג את שערי הנצח.

[הובא בחסות כוכב ערב זוהר].

הספר של אורנטיה

מסמך 48

החיים המורונטיים

האלים אינם יכולים להתמיר יצור מטבע חייתי גס לכדי רוח מושלמת באמצעות פעולה מסתורית כלשהי של קסם יצירתי, או לכל הפחות הם אינם עושים כן. בשעה שהבוראים חפצים ביצירת הוויות מושלמות, הם עושים כן במישרין באמצעות בריאה מקורית, ואולם לעולם הם אינם פועלים על-מנת להמיר בצעד אחד יצורים חומריים ויצורים אשר מקורם מן החי לכדי הוויות של מושלמות.

החיים המורונטיים, כפי שהם משתרעים לאורך שלביה השונים של הנתיבה ביקום המקומי, הינם הדרך היחידה שבה יכולים בני-תמותה חומריים להגיע אל סף עולם הרוח. איזה קסם טומן בחובו המוות – ההתפרקות הטבעית של הגוף החומרי – כך שצעד פשוט שכזה יוכל להתמיר בן-רגע את הדעת החומרית בת התמותה לכדי רוח אלמותית ומושלמת? אמונות שכאלה אינן אלא אמונות טפלות של בורות ומעשיות אשר נועדו להשביע רצון.

לעולם מפריד המעבר המורונטי הזה בין המצב כבן-תמותה לבין המצב הרוחני העוקב של בני האנוש השורדים. מצב תווך זה של התקדמות ביקום נבדל באופן מובחן בין הבריאות המקומיות השונות, אך בתכליתו ובכוונתו הוא דומה למדי. הסידור של העולמות העליונים ושל העולמות המורונטיים הגבוהים יותר בנבאדון הינו טיפוסי למדי לתוכניות המעבר המורונטיות בחלק זה של אורונטון.

1. חומרים מורונטיים

המחוזות המורונטיים הינם ספירות הקישור של היקום המקומי בין רמות הקיום החומריות והרוחניות של היצורים. החיים המורונטיים הללו היו ידועים באורנטיה מאז ימיו הראשונים של הנסיך הפלנטארי. מעת לעת זכו בני-תמותה ללמוד על מצב מעבר זה והמושג מצא את מקומו, אף כי בצורה מעוותת, בדתות של ימינו.

הספירות המורונטיות מהוות את שלבי המעבר של הרקעת בני התמותה דרך עולמות ההתקדמות של היקום המקומי. רק שבעת העולמות המקיפים את ספירת הסופיונים של המערכות המקומיות נקראים עולמות עליונים, זאת בעוד שכל חמישים-ושישה משכנות המעבר של המערכת – בדומה לספירות הגבוהות יותר הסובבות את מטה הקונסטלציה ואת מטה היקום – מכונים עולמות מורונטיים. בריאות אלה חולקות את היופי הפיזי ואת ההדר המורונטי של ספירות המטה של היקום המקומי.

כל העולמות הללו הינם ספירות ארכיטקטוניות, ויש בהם מספר כפול בדיוק של יסודות מזה המצוי בעולמות המפותחים. עולמות מעין אלו, אשר נוצרו בהתאם להזמנה, אינם ניחנים רק בשפע של מתכות כבדות ושל קריסטלים, זאת כיוון שיש בהם מאה יסודות פיזיים, אלא גם אוצרים בקרבם באופן דומה בדיוק מאה צורות של ארגון אנרגיה ייחודי המכונה *חומר מורונטי*. בקרי המאסטר הפיזיים ומפקחי הכוח המורונטיים מסוגלים לשנות את סיבובי יחידות החומר הראשוניות, ובה בעת להתמיר התאגדויות אנרגיה אלה על-מנת ליצור חומר חדש זה.

החיים המורונטיים המוקדמים במערכות המקומיות דומים במידה רבה מאוד לאלו שבעולם החומר הנוכחי שלכם, והם הופכים לפחות ופחות פיזיים וליותר מורונטיים-באמת בעולמות הלימוד של הקונסטלציה. כאשר תתקדמו אל הספירות של סאלווינגטון, תשיגו בהדרגה רמות יותר ויותר רוחניות.

מפקחי הכוח המורונטיים מסוגלים לייצר איחוד של אנרגיות חומריות ורוחניות, וכך לארגן צורת חומר מורונטית המגיבה להתווספות רוח שולטת. בעוברים דרך החיים המורונטיים בנבאדון, יספקו לכם אותם מפקחי כוח מורונטיים סבלניים ומוכשרים 570 גופים מורונטיים בזה אחר זה, אשר כל אחד מהם הינו שלב בהתמרה המדורגת שלכם. למן הרגע שתעזבו את עולמות החומר ועד אשר תהוו רוח מְדַרְגָה-ראשונה בסאלווינגטון, תעברו בדיוק 570 שינויים מורונטיים מטפסים כלפי מעלה ונפרדים. שמונה מהם יתרחשו במערכת, שבעים-ואחד בקונסטלציה, ואילו 491 במהלך השעות בספירות של סאלווינגטון.

במהלך ימיכם בגוף בשר ודם שוכנת בכם הרוח כדבר נפרד כמעט – לאמיתו של דבר מתת הרוח של האב האוניברסאלי פולשת לתוככי האדם. ואולם, במהלך החיים המורונטיים תהפוך הרוח לחלק ממשי מאישיותכם, וככל שתתקדמו הלאה במעבר דרך 570 ההתמרות המדורגות, כן תרקיעו מן המעמד החומרי של חיי היצור לעבר המעמד הרוחני.

פאולוס למד על קיומם של העולמות המורונטיים ועל ממשותם של החומרים המורונטיים, הואיל וכתב, "יש בשמים קניין טוב ממנו אשר קיים לעד". והחומרים המורונטיים הללו הינם ממשיים, פשוטו כמשמעו, כשם שכך הדבר אף ב"עיר אֶשֶׁר יְסוּדָתָהּ נֶאֱמָנָה וּבִוְנָהּ וּמְכוֹנָנָה הָאֱלֹהִים". וכל אחת מן הספירות המופלאות האלה הינה "מוֹשֵׁב טוֹב מְמַנֵּן, וְהוּא בְּשִׁמְיָם".

2. מפקחי הכוח המורונטיים

הוויות ייחודיות אלה עוסקות באופן בלעדי בפיקוח על אותן פעילויות המייצגות שילוב תקף של אנרגיות רוחניות ופיזיות, או של אנרגיות חומריות-למחצה. הן מקדישות את עצמן עד תום לסעד ההתקדמות המורונטית. אין זה שהן סועדות את בני התמותה כה רבות בעת התנסות המעבר, אלא שהן מאפשרות את תנאי הסביבה של המעבר בעבור היצורים המורונטיים המתקדמים. הן הינן הערוצים של הכוח המורונטי המקיים את החלקים המורונטיים של עולמות המעבר והמספק להם אנרגיה.

מפקחי הכוח המורונטיים הינם צאצאי רוח האם של יקום מקומי. הם תקינים למדי בעיצובם, אף שכבר יאות המקומיות השונות הם נבדלים קמעא בטיבם. הם נוצרו בעבור התפקוד המסוים שלהם, ואינם נזקקים לכל אימון שהוא בטרם הם מקבלים על עצמם את האחריות שלהם.

יצירת מפקחי הכוח המורונטיים הראשונים מתרחשת בעת ובעונה אחת עם נחיתתו של בן התמותה השורד הראשון על חופיו של אחד מן העולמות העליונים הראשונים ביקום מקומי. הם נבראים בקבוצות בנות אלף חברים, אשר מסווגות כדלקמן:

1. וסתי מעגל . . . 400

2. מתאמי מערכת . . . 200

3. נאמני משמורת פלנטאריים . . . 100

4. בקרים משולבים . . . 100

5. מייצבי קישור . . . 100

6. מסווגים בוררים . . . 50

7. רשמים עמיתים . . . 50

לעולם משרתים מפקחי הכוח ביקום שבו נולדו. הם מונחים בלעדית בידי פעילות הרוח המשותפת של בן היקום ושל רוח היקום, ואולם, לכל צורך אחר הם מהווים קבוצה בעלת ממשל-עצמי מלא. הם מחזיקים מטה על כל אחד מן העולמות העליונים הראשונים של המערכות המקומיות, שם הם עובדים בסמיכות קרובה לבקרים הפיזיים ולשרפים, ואולם, בכל הנוגע למופעי האנרגיה וליישום הרוח הם פועלים בעולם משלהם.

לעיתים הם אף פועלים בהקשר של מופעים על-חומריים בעולמות האבולוציוניים כסועדים המוצבים למשימה ארעית. ואולם, רק לעיתים רחוקות הם משרתים בעולמות המיושבים; והם אף אינם פועלים בעולמות האימון הגבוהים יותר של יקום העל, זאת משום היותם מסורים בעיקר לתוכנית המעבר של ההתקדמות המורונטית ביקום המקומי.

1. וסתי מעגל. אלו הם ההוויות הייחודיות המתאמות את האנרגיה הפיזית והרוחנית ומוסדות את זרימתה אל תוך הערוצים הנפרדים של הספירות המורונטיות, ומעגלים אלו הינם פלנטאריים באופן בלעדי, קרי מוגבלים לעולם יחיד. המעגלים המורונטיים הינם שונים הן מן המעגלים הפיזיים והן מן המעגלים הרוחניים של עולמות המעבר, והם משלימים את שניהם, ונדרשים מיליוני וסתיים שכאלו על-מנת לספק אנרגיה אפילו למערכת עולמות עליונים כמו זו של שטניה.

וסתי המעגלים מאתחלים את אותם שינויים באנרגיות החומריות אשר מכפילות אותם לשליטתם ולוויסותם של עמיתיהם. הוויות אלה הינן מחוללות כוח מורונטיות, כמו גם וסתיים של מעגלים. במידה רבה כשם שדינמו מייצר לכאורה חשמל מן האוויר, כך דומה שדינמו מורונטיים אלו מתמרים את אנרגיות החלל המצויות-בכל לכדי אותם חומרים שמהם שוזרים המפקחים המורונטיים את גופם של בני התמותה המרקיעים ויוצרים את פעילויות חייהם.

2. מתאמי מערכת. מכיוון שלכל עולם מורונטי יש סדר נפרד של אנרגיה מורונטית, בני האדם יתקשו ביותר לחזות בספירות אלה. ואולם, בכל ספירת מעבר עוקבת יגלו בני התמותה כי עולם הצומח, וכל דבר אחר הנוגע לקיום המורונטי, מתואם בהדרגה על-מנת להלוו את הרמה הרוחנית המתקדמת של השורד המרקיע. ומכיוון שהמערכת האנרגטית של כל אחד מן העולמות הינה יחידנית באופן זה, פועלים מתאמים אלו על-מנת למזג מערכות כוח נבדלות שכאלה ולהפוך אותן להרמוניות, כך שיפעלו כיחידת עבודה בעבור הספירות הנלוות לכל קבוצה ייחודית.

כאשר בני התמותה המרקיעים מתקדמים מעולם מורונטי אחד למשנהו, הם מתקדמים באופן מדורג מן הפיזי אל הרוחני; מכאן נובע הצורך לספק

סולם עולה של ספירות מורונטיות, וכן סולם עולה של צורות מורונטיות.

כאשר מרקייע העולמות העליונים עוברים מספירה אחת לאחרת, הם נמסרים על-ידי שרפי ההיסע לקולטים של מתאמי המערכת בעולם המתקדם. כאן, במקדשים ייחודיים אלו במרכז שממנו משתרעים שבעים האגפים שבהם ממוקמים חדרי המעבר – הדומים לאולמות התחייה בעולם הקבלה התחילי בעבור בני-תמותה שמקורם בכדור-הארץ – עורכים מתאמי המערכות את השינויים ההכרחיים בצורת הייצור. השלמת השינויים המוקדמים הללו בצורה המורונטית דורשת פרק זמן של שבעה ימים סטנדרטיים.

3. נאמני משמורת פלנטאריים. כל עולם מורונטי, החל מן הספירות העליונות ומעלה עד למטה היקום, מצוי – ככל שהדבר נוגע לעניינים המורונטיים – תחת משמורתם של שבעים נאמנים. נאמנים אלו מהווים את המועצה המקומית של הפלנטה אשר לה סמכות מורונטית עליונה. מועצה זו מעניקה את החומר בעבור הצורות המורונטיות לכל היצורים המרקיעים אשר נוחתים בספירות, והיא אשר מאשרת את ביצועם של אותם שינויים בצורת היצור המאפשרים את התקדמות המרקיע אל הספירה העוקבת הבאה. לאחר חציית העולמות העליונים, אתם תועתקו משלב אחד של החיים המורונטיים לשלב אחר מבלי שתאלצו לאבד את הכרתכם. איבוד ההכרה מתלווה אך ורק למטמורפוזות המוקדמות ולמעברים המאוחרים יותר מיקום אחד למשנהו ומהאוונה לפרדיס.

4. בקרים משולבים. לעולם מוצבת אחת מן ההוויות המכאניות הגבוהות האלה במרכזה של כל יחידה מנהלית של עולם מורונטי. בקר משולב רגיש לאנרגיות פיזיות, רוחניות ומורונטיות ופועל עימן; ותמיד נלווים להוויה זו שני מתאמי מערכת, ארבעה וסתי מעגל, נאמן משמורת פלנטארי אחד, מייצב קישור אחד, וכן רשם עמית או מסווג בדרך.

5. מייצבי קישור. בסמיכות לכוחות הפיזיים והרוחניים של התחום, אלו הם מווסתי האנרגיה המורונטית. הם מאפשרים את התמרתה של אנרגיה מורונטית לכדי חומר מורונטי. כלל הארגון המורונטי של הקיום תלוי במייצבים. הם מאטים את סיבובי האנרגיה עד לנקודה שבה יכול להתרחש תהליך הפיכתה לפיזית. ואולם, אין ברשותי מונחים שבאמצעותם אוכל לערוך השוואות או לתאר את הסעד של הוויות מעין אלה. כל זה מצוי הרחק מעבר לדמיון האנושי.

6. מסווגים בוררים. בשעה שאתם מתקדמים ממחלקה אחת או משלב אחד של עולם מורונטי למחלקה אחרת או אל שלב אחר, שומה עליכם לעבור פונון-מחדש או התאמה-מתקדמת; וזוהי משימתם של המסווגים הבוררים לשמור אתכם בסנכרון הולך ומתקדם עם החיים המורונטיים.

בעוד שצורות החיים והחומר המורונטיות הינן זהות, מן העולם העליון הראשון ועד לספירת המעבר האחרונה ביקום מתרחשת התקדמות תפקודית הנמתחת בהדרגה מן החומרי אל הרוחני. התאמתכם לבריאה זו – האחיזה בבסיסה אך המתקדמת באופן מדורג והופכת לרוחנית – מתבצעת באמצעות כוונון-מחדש ברגי זה. כוונון שכזה במנגנון האישיות כמוהו כבריאה חדשה, אף-על-פי שאתם משמרים את אותה צורה מורונטית.

תוכלו להכפיף את עצמכם באופן חוזר ונשנה למבחנם של הבוחנים הללו, ומייד כאשר ירשם ההישג הרוחני הנדרש הם יאשרו בשמחה את ההתקדמות במעמדכם. שינויים מדורגים אלו באים לידי ביטוי בתגובות משתנות לסביבה המורונטית, כדוגמת השינויים בדרישות המזון ובתרגולות אישיות רבות אחרות.

המסווגים הבוררים מעניקים גם שירות חשוב ביצירת קבוצות של אישיות מורונטיות לתכלית לימוד, הוראה ומיזמים אחרים. באופן טבעי הם מצביעים על אלו אשר יתפקדו באופן מיטבי בעת התאגדות ארעית.

7. רשמים עמיתים. לעולמות המורונטיים רשמים משל עצמם, אשר משרתים יחד עם הרשמים הרוחניים במשימת הפיקוח והשמירה על הרשומות ועל נתונים אחרים המשתייכים לבריאות המורונטיות. הרשומות המורונטיות הינן זמינות בעבור כלל סדרי האישיות.

כלל מחוזות המעבר המורונטיים נגישים בפני הוויות חומריות ורוחניות כאחד. כמתקדמים מורונטיים, אתם תישארו בקשר מלא עם העולם החומרי ועם האישיות החומריות, אף כי תבחינו באופן הולך וגובר בהוויות רוחניות ותתרועעו עמן; ועד לפרידתכם מן התוכנית המורונטית, תראו את כל סדרי הרוחות, למעט כמה מן הטיפוסים הגבוהים יותר, כדוגמת השליחים הבודדים.

3. בני לווייה מורונטיים

המארחים הללו של העולמות העליונים והמורונטיים הינם צאצאי רוח האם של יקום מקומי. הם נבראים מעידן לעידן בקבוצות של מאה-אלף, ובזו העת עומד מספרן של הוויות ייחודיות אלה בנבאדון על יותר משבעים מיליארד.

בני הלווייה המורונטיים מאומנים לשם שירות בידי המלכי-צדקים בעולם מיוחד הנמצא בסמוך לסאלווינגטון; הם אינם עוברים דרך בתי הספר המרכזיים של המלכי-צדקים. טווח השירות שלהם נע מן העולמות העליונים הנמוכים ביותר של המערכות ועד לספירות הלימוד הגבוהות ביותר של סאלווינגטון, אך רק לעיתים נדירות ניתן להיתקל בהם בעולמות המיושבים. הם משרתים תחת פיקוחם הכללי של בני האל, והם כפופים להנחייתם הצמודה של המלכי-צדקים.

בני הלווייה המורונטיים מחזיקים ביקום מקומי עשרת-אלפים מטות – מטה בכל אחד מן העולמות העליונים הראשונים של המערכות המקומיות. הם

מהווים סדר בעל ממשל-עצמי כמעט מלא, וככלל הם מהווים קבוצת הוויות נאמנה ותבונית; ואולם מדי פעם, בהקשר של התקוממויות שמימיות מצערות מסוימות, ידוע שהם סטו מדרך הישר. בזמן המרידה של לוציפר בשטניה, אבדו אלפים מן היצורים המועילים הללו. כעת מְלָאָה המכסה של ההוויות אלה במערכת המקומית שלכם, זאת לאחר שרק לאחרונה הושלם החסר שנגרם עקב המרידה של לוציפר.

קיימים שני טיפוסים מובחנים של בני לווייה מורונטיים; טיפוס אחד הוא אגרסיבי ואילו האחר הינו מופנם, ואולם לכל דבר ועניין מעמדם של אלו זהה. הם אינם יצורים מיניים, ואולם הם מפגינים זה כלפי זה חיבה יפה ונוגעת ללב. ואף כי הם אינם חיים בזוגות במובן החומרי (האנושי), הם קרובים מאוד בסדר הקיום של היצורים לגזעים של בני האדם. היצורים האמצעיוניים של העולמות הינם היצורים הקרובים אליכם ביותר; לאחר מכן באים הכרובים המורונטיים, ולאחריהם בני הלווייה המורונטיים.

חיבתם הרוחשת של בני לווייה אלו נוגעת ללב והם מהווים הוויות חברתיות באופן מקסים. הם ניחנים באישויות מובחנות, ולכשתפגשו בהם בעולמות העליונים, לאחר שתכירו אותם כמחלקה, תזהו במהרה גם את האינדיבידואליות שלהם. כל בני התמותה דומים זה לזה; ובה בעת, לכל אחד מכם אישיות מובחנת וברת-זיהוי.

ניתן לקבל מושג כלשהו על אודות טיב עבודתם של בני הלווייה המורונטיים הללו מתוך הסיווג הבא של פעילויותיהם במערכת מקומית:

1. שומרי עולה-הרגל אינם מוצבים לתפקידים ספציפיים בחיבור שלהם עם המתקדמים המורונטיים. בני לווייה אלו אחראיים על כלל הנתיבה המורונטית, ולפיכך הם משמשים כמתאמי עבודתם של כל סועדי המעבר וכל הסועדים המורונטיים האחרים.

2. מקבלי עולי-רגל וחברים חופשיים. אלו הינם בני הלווייה החברתיים של המגיעים החדשים לעולמות העליונים. אחד מהם ימתין בוודאות לקבל את פניכם כאשר תתעוררו בעולם העליון התחילי מתנומת המסע הראשונה של הזמן, כאשר תתנסו בתחייה ממות הגוף אל החיים המורונטיים. ובני הלווייה המורונטיים הללו יתלוו אליכם תמיד, החל ביום שבו תתקבלו כך באופן רשמי, עם התעוררותכם, ועד ליום שבו תעזבו את היקום המקומי כרוח מדרגה-ראשונה.

בני לווייה אינם מוקצים ליחידים באופן קבוע. לכן-תמותה מרקיע באחד מן העולמות העליונים או הגבוהים יותר עשויים להתלוות בני לווייה שונים בכל אחת מן ההזדמנויות העוקבות, והוא אף עשוי להימצא שוב כחסר בן לווייה במשך תקופות ארוכות. הכול תלוי הן בדרישות והן באספקה הזמינה של בני לווייה.

3. מארחי המבקרים השמימיים. יצורים חניניים אלו מסורים לאירוח של קבוצות המבקרים התלמידים העל-אנושיים ושל הוויות שמימיות אחרות העשויות לשהות בעולמות המעבר. תינתנה לכם הזדמנויות למכביר לבקר בכל עולם אשר אותו השגתם באופן התנסותי. מבקרים תלמידים מורשים לבקר בכל הפלנטות המיושבות, אפילו באלה המצויות בבידוד.

4. מתאמים ומנהלי קישור. בני לווייה אלו מסורים לדאגתם לאפשר דיאלוג מורונטי ולמניעת בלבול. הם הינם מלמדיה של ההתנהגות החברתית ושל ההתקדמות המורונטית; והם עושים זאת באמצעות שיעורים ופעילויות קבוצתיות אחרות בקרב בני התמותה המרקיעים. הם מחזיקים אזורים נרחבים אשר בהם הם מכנסים את תלמידיהם, ומעת לעת הם מבקשים את האומנים השמימיים ואת מנהלי הבידור לקשט את תכניתיהם. וככל שתתקדמו כך תבואו במגע קרוב יותר עם בני הלווייה הללו, ואתם תחבבו באופן הולך וגובר את חברי שתי הקבוצות. החיבור שלכם אל בן לווייה מטיפוס אגרסיבי או אל בן לווייה מטיפוס מופנם הוא עניין של מקריות גרידא.

5. מפרשים ומתרגמים. במהלך הנתיבה המוקדמת במאנוסניה תזדקקו בתכיפות לסיועם של המפרשים ושל המתרגמים. הם מכירים את כל שפות היקום המקומי ודוברים אותן; הם הינם הלשונאים של העולמות.

אתם לא תרכשו שפות חדשות באופן אוטומטי; אתם תלמדו שפות שם ממש כפי שאתם עושים זאת כאן למטה, והוויות מבריקות אלה תשמשנה לכם כמורות הלשון. נושא הלימוד הראשון בעולמות העליונים יהיה שפתה של שטניה, ואז תלמדו את שפתו של נבאדון. ובעודכם רוכשים מומחיות בשפות חדשות אלה, ישמשו לכם בני הלווייה המורונטיים כמפרשים יעילים וכמתרגמים סבלניים. לעולם לא תפגשו, בכל עולם מן העולמות הללו, במבקר כלשהו שבני הלווייה המורונטיים לא יהיו מסוגלים לתווך בעבורכם כמפרשים.

6. מפקחי הטיולים והבידור. בני הלווייה הללו ילוו אתכם במהלך מסעותיכם הארוכים יותר אל ספירת המטה ואל עולמות תרבות המעבר המקיפים. הם הינם המתכננים, המנהלים והמפקחים של כל המסעות היחידניים והקבוצתיים הללו בעולמות האימון והחינוך של המערכת.

7. נאמני משמורת של אזור ושל מבנה. אפילו המבנים החומריים והמורונטיים הולכים ועולים במושלמותם ובהדרגה ככל שאתם מתקדמים בנתיבה המאנוסנית. בעת שהותכם בעולמות העליונים השונים, אתם מורשים לבצע שינויים מסוימים במשכנות המוקצים לכם כמטה, הן באופן יחידני והן באופן קבוצתי. רבות מן הפעילויות בספירות אלה מתבצעות במתחמים הפתוחים של המעגלים, הריבועים והמשולשים השונים אשר הוגדרו לשם כך. מרבית המבנים בעולמות העליונים הינם חסרי-גג, בהיותם מתחמים הבנויים

באופן מפורר והמקושרים באופן מעודן. התנאים האקלימיים והתנאים הפיזיים האחרים השוררים בעולמות הארכיטקטוניים הופכים את הגגות לבלתי-נחוצים לחלוטין.

נאמנים אלו של שלבי המעבר בחיי ההרקעה מנהלים את העניינים המורונטיים באופן עילאי. הם נבראו לצורך ביצוע מלאכה זו, ועד אשר תתגלם עובדתיות ההווה העליונה, תמיד יוותרו בני לווייה מורונטיים; ולעולם הם אינם מבצעים משימות אחרות.

כשם שמערכות ויקומים מתייצבים באור ובחיים, כן מפסיקים העולמות העליונים באופן הולך וגובר לתפקד כספירות מעבר של אימון מורונטי. הסופיונים ממסדים יותר ויותר את תכנית האימון שלהם, אשר נדמה כי תוכנה על-מנת להעתיק את התודעה הקוסמית מן הרמה הנוכחית של היקום המקיף אל עבר זו של היקומים החיצוניים העתידיים. בני הלווייה המורונטיים נועדו לתפקד יותר ויותר יחד עם הסופיונים, וכן בעולמות רבים אחרים אשר נותרו עלומים באורנטיה לעת הזו.

יכולים אתם לשער כי הוויות אלה תתרומנה כפי הנראה רבות להנאתכם מן העולמות העליונים, בין אם שהותכם בם תהא ארוכה או קצרה. ואתם תמשיכו ליהנות מהם כל הדרך מעלה לעבר סאלווינגטון. מן הבחינה הטכנית, הם אינם הכרחיים לשום חלק מהתנסות ההישרדות שלכם. הייתם יכולים להגיע לסאלווינגטון גם בלעדיהם, אך הייתם חסרים אותם עד מאוד. הם הינם בבחינת המותרות האישיותיים של נתיבת ההרקעה שלכם ביקום המקומי.

4. מנהלי הבידור

שמחה עולצת והשקול-לחיוך הינם אוניברסאליים כמוסיקה עצמה. קיימות מקבילות מורונטיות ורוחניות לשמחה ולצחוק. חיי ההרקעה נחלקים באופן שווה למדי בין עבודה למשחק – חופשה מכל משימה.

ההירגעות השמימית וההומור העל-אנושי הינם שונים למדי מן המקבילות האנושיות שלהם, ואולם כולנו מתמסרים למעשה לצורה מסוימת של שניהם; ובמצבנו אנו, הם מספקים לנו במידה רבה את אשר ההומור האידיאלי יכול לעשות בעבורכם באורנטיה. בני הלווייה המורונטיים הינם נותני חסות מיומנים של משחק, ובידם מסייעים בכישרון רב מנהלי הבידור.

כפי הנראה, הייתם מבינים באופן המיטבי את עבודתם של מנהלי הבידור אילו היו מושווים לטיפוסים הגבוהים יותר של הבודנים באורנטיה; אף כי זו הייתה דרך גסה מאוד ומצער-יחסית לנסות ולהעביר מושג על אודות פעולתם של מנהלי שינוי והתרגעות אלו, סועדי ההומור המרומם הללו של העולמות המורונטיים והרוחניים.

במסגרת הדיון על ההומור הרוחני, הרשו לי ראשית לומר לכם מה הוא איננו. הלצות רוחניות לעולם אינן גוועות בהדגשת חוסר המזל של החלשים ושל הטועים. וכן, לעולם הן אינן מחללות קודש וכופרות ביושרה ובהדר של האלוהיות. ההומור שלנו כולל שלוש רמות כלליות של הערכה:

1. הלצות אשר מזכירות את העבר. עקיצות הנובעות מזיכרונות העבר של התנסות בלחימה, במאבק ולפעמים בפחד, ולעיתים תכופות אף בחרדה מטופשת וילדותית. בעבורנו, ההיבט הזה של ההומור נגזר מן היכולת העמוקה והתמידית לשאוב מן העבר חומרי זיכרון אשר באמצעותם ניתן להעניק בנועם טעם להווה ולהקל על כובד המשא הנוכחי.

2. הומור עכשווי. חוסר ההיגיון בהרבה דברים אשר גורמים לנו לעיתים כה תכופות לדאגות רציניות, השמחה שבגילוי כי מרבית החרדה האישית העמוקה שלנו הינה בלתי-חשובה. היננו מעריכים ביותר היבט זה של ההומור בשעה שביכולתנו לפתח את חרדות ההווה מפני וודאיות העתיד.

3. שמחה נבואית. ייתכן כי בני-תמותה יתקשו לדמות בנפשם היבט זה של הומור, אך היננו מפיקים שביעות רצון משונה מן הבטחה כי "כל הדברים פועלים יחדיו למען הטוב" – בעבור רוחות ובעבור הוויות מורונטיות, כמו גם בעבור בני-תמותה. היבט זה של הומור שמימי נובע מתוך אמונתנו בשמירת-העל האוהבת של הממונים עלינו וביציבות האלוהית של המנהלים העליונים שלנו.

ואולם, מנהלי הבידור של העולמות אינם עוסקים אך ורק בהצגת ההומור הגבוה של הסדרים השונים של ההוויות התבוניות; הם עוסקים גם בהנהגת השעשוע, הפנאי הרוחני והבידור המורונטי. ובהקשר זה, האומנים השמימיים משתפים עימם פעולה בלבב שלם.

מנהלי הבידור עצמם אינם מהווים קבוצה של הוויות בראות; הם הינם סגל מגוון הכולל הוויות הנעות מילידי האוונה ומטה דרך קהילת שליחי החלל והרוחות הסועדות של הזמן, ועד למתקדמים המורונטיים מן העולמות האבולוציוניים. כולם הינם מתנדבים, והם מקדישים את עצמם לעבודת הסיוע לחבריהם להשיג שינוי במחשבה ומנוחה לדעת, משום שפעולות מעין אלה מסייעות ביותר לשם חידוש מצבורי האנרגיה אשר הידלדלו.

בשעת עייפות חלקית מן המאמץ להשיג, ובעת ההמתנה לקבלתם של מטעני אנרגיה חדשים, נעים ומענג הדבר לחיות מחדש את אשר נעשה בימים ובעינים אחרים. ניתן למצוא מרגוע בהזיכרות בהתנסויות המוקדמות של הגזע או של הסדר. וזוהי בדיוק הסיבה שבשעטיה מכונים אמנים אלו מנהלי תזרה – הם מסייעים בהחזרת הזיכרון למצב התפתחות קודם, או למצב הווה מנוסה פחות.

כל ההוויות נהנות מחזרה מן הסוג הזה, למעט אלה אשר מטבען הינן בוראות ועל-כן מחדשות-עצמן באופן אוטומטי, וכן יצורים מסוימים בעלי ייחודיות גבוהה, כדוגמת מנהלי הכוח והבקרים הפיזיים, אשר תמיד ולנצח מתנהלים לחלוטין באופן דומה-לעסקי בכל תגובותיהם. שחרורים תקופתיים שכאלו מן המתח של החובה התפקודית הינם חלק שגרתי של החיים בכל העולמות ברחבי יקום היקומים, אך לא באי פרדיס. הוויות אשר נולדו במשכן המרכזי לא מסוגלות להתרוקן, ועל-כן אינן נזקקות לטעינה מחודשת באנרגיה. ובעבור הוויות כאלה, אשר להן מושלמות פרדיס נצחית, לא תיתכן חזרה שכזו להתנסויות אבולוציוניות.

רובנו עלינו דרך שלבי קיום נמוכים יותר, או דרך רמות מדורגות של סדרינו, והדבר מרענן ובמידה מסוימת אף משעשע, להתבונן לאחור בפרקים מסוימים של ההתנסות המוקדמת שלנו. יש מן המרגוע בהגות בדברים הישנים של הסדר שאליה היננו משתייכים ובמה שנותר בבעלות הדעת כזיכרון. העתיד מסמל מאבק והתקדמות; הוא מייצג עבודה, מאמץ והישג; ואילו טעם העבר הינו של דברים שבהם כבר התמחינו ושאותם השגנו; ההגות בעבר מאפשרת התרגעות ובחינה נטולת-דאגות אשר מעוררת שמחת רוח והלך מורונטי של הדעת, על סף העליצות.

אפילו ההומור של בני התמותה יכול להיות בריא ביותר בשעה שהוא מתאר מצבים הנוגעים לאלו המצויים מעט מתחת למצב ההתפתחותי הנוכחי של מאן-דהוא, או כאשר הוא מציג מי שלכאורה אמור להיות מעל בעת נפילתו כקורבן לאותן התנסויות אשר לרוב מיוחסות לאלו האמורים להיות נחותים. אתם, באורנטיה, הרשיתם לדברים רבים אשר הינם גסים ואכזריים בעת ובעונה אחת להתבלבל עם ההומור שלכם, אך ככלל, יש לברך אתכם על חוש הומור חריף יחסית. לכמה מן הגזעים שלכם יש נימת הומור עשירה אשר עוזרת להם רבות במהלך חייהם הארציים. כפי הנדמה קיבלתם הרבה מההומור מן הירושה האדמית שלכם, הרבה יותר ממה שהצלחתם לקבל הן מן המוסיקה והן מן האמנות.

במהלך תקופות משחק, בעיתות שבהן תושבי שטניה משחזרים באופן מרענן את זיכרונותיהם ממצב קיום נמוך יותר, מתעשרת שטניה כולה הודות להומור הנעים של סגל מנהלי הבידור מאורנטיה. חוש ההומור השמימי הזה הולך איתנו באשר נלך, אפילו כאשר היננו עסוקים במשימות הקשות ביותר. הוא עוזר לנו להימנע מלפתח יתר-על-המידה את הרעיון של החשיבות העצמית. ואולם, איננו נותנים לו דרור – או "עושים חיים" כפי שאתם ודאי הייתם אומרים – אלא כאשר היננו מצויים בהפסקה מן המשימות הרציניות של סדרינו התואמים.

כאשר היננו מתפתים להעצים את חשיבותנו העצמית, אם רק נעצור ונהגה פאינסופיות גדולתם והדרם של בוראינו-עושינו, כי אז תהפוך האדרתנו העצמית למגוחכת ביותר, ואפילו לגובלת בהיותה הומוריסטית. אחד מתפקידי ההומור הינו לסייע בעד כולנו לקחת את עצמנו פחות ברצינות. *ההומור הינו תרופת-הנגד האלוהית לרוממותו של האנו.*

הצורך ברגיעה ובהיסח הדעת של ההומור הינו הגדול ביותר בקרב אותם סדרי הוויות מרקיעות, אשר נתונות בלחץ מתמיד במהלך מאבקן להמשיך ולהעפיל כלפי מעלה. החיים שבשני הקצוות זקוקים אך במעט להיסח הדעת של ההומור. לאדם הפרימיטיבי אין יכולת הומוריסטית, ולהוויות הניחנות במושלמות פרדיס אין בו כל צורך. מטבען, קהילות האוונה הינן אוסף שמח ומרנן של אישיות מאושרות לעילא. בפרדיס, איכות הסגידה הופכת את פעילויותיהם של מנהלי הבידור לבלתי-נחוצות. ואולם, בקרב אלו אשר מתחילים את נתיבתם הרחק למטה מן היעד של מושלמות פרדיס, קיים כר נרחב לסעד של מנהלי הבידור.

ככל שבני התמותה הינם ממין גבוה יותר, כן גדל הלחץ, וכך גדלים הן היכולת להומור והן הצורך בו. בעולם הרוח ההיפך הוא הנכון: ככל שהיננו מרקיעים גבוה יותר, כך פוחת הצורך בהיסח הדעת שבהתנסויות החזרה. ואולם, ככל שהיננו מתקדמים מטה בסולם חיי הרוח, מפרדיס ועד לקהילות השרפים, כך עולה הצורך במשימת השמחה ובסעד העליצות. ההוויות אשר זקוקות ביותר להתרענונות שבחזרה התקופתית למצב האינטלקטואלי של התנסויות קודמות הינן הסוגים הגבוהים יותר של בני האדם, ההוויות המורונטיות, המלאכיות, והבנים החומריים, יחד עם כל סוגי האישיות הדומות האחרות.

שומה על ההומור לשמש כווסת ביטחון אוטומטי אשר מונע הצטברות של לחצים עודפים, הנגרמים בשל המונוטוניות של הגות-עצמית מתמשכת ורצינית באשר למאבק האינטנסיבי הנדרש לשם ההתקדמות המתפתחת וההישג הנאצל. ההומור אף פועל על-מנת להפחית את הזעזוע של המכה הבלתי-צפויה של עובדה או של אמת, עובדה קשיחה ועיקשת ואמת גמישה המתקיימת לעולם. באמצעות ההומור, אישיותו של בן התמותה, אשר לעולם אינה בטוחה במה תיתקל בהמשך הדרך, תופסת בזריזות – קרי תופשת נקודה ומגיעה לבוננות – את טיבו הבלתי-צפוי של המצב, בין אם הוא עובדה או אמת.

אף-על-פי שההומור באורנטיה הינו גס ביותר ונעדר ערך אומנותי, הוא עדיין משמש לתכלית בעלת-ערך, הן כביטוח בריאות והן כמשחרר של לחץ רגשי, ובכך הוא מונע לחץ עצבי מזיק והגות רצינית יתר-על-המידה בעצמי. ההומור והמשחק – ההתרגעות – אף-פעם אינם מהווים תגובה למאמץ המדורג; לעולם הם הינם ההדים של המבט לאחור, של ההיזכרות בעבר. אפילו באורנטיה, וכפי שאתם הינכם כעת, תמיד תמצאו כי הפסקה קצרה בהפעלתם של המאמצים והאינטלקטואליים החדשים והגבוהים יותר, וחזרה לפעילויות הפשוטות יותר של אבות אבותיכם, תצער אתכם.

העקרונות של חיי המשחק באורנטיה מבוססים מבחינה פילוסופית וממשיכים לחול על חיי ההרקעה העולים שלכם, דרך מעגלי האוונה ועד לחופי הנצח של פרדיס. כהוויות מרקיעות, מצויים ברשותכם זיכרונות אישיים של כל צורות הקיום הקודמות והנמוכות יותר שלכם, ואלמלא אותם זיכרונות זהות של העבר לא היה כל בסיס להומור של ההווה, בין שהוא מהווה צחוק של בני-תמותה ובין שהינו עליצות מורונטית. ההיזכרות הזו בהתנסויות עבר היא אשר מספקת את הבסיס להיסח הדעת ולהנאה של ההווה. וכך תמשיכו ליהנות מן המקבילות השמימיות של ההומור הארצי שלכם כל הדרך כלפי מעלה, דרך הנתיבה המורונטית הארוכה, ובהמשכה דרך הנתיבה ההופכת רוחנית יותר ויותר. ואותו חלק מן האל (המכוונן) אשר הופך לחלק נצחי מאישיותו של בן-תמותה מרקיע, תורם את צלילי-העל של האלוהיות לביטויי השמחה, ואפילו לצחוק הרוחני של היצורים

5. מורי העולמות העליונים

מורי העולמות העליונים הינם סגל המונה כרובים וסאנובים נטושים אך מהוללים. עת מתקדם עולה-רגל של הזמן מעולם הניסיון של החלל לעולמות העליונים ולעולמות האימון המורונטיים הנלווים להם, מתלווה אליו השרפים האישית או הקבוצתית שלו, שומר הגורל. בעולמות הקיום כבני-תמותה מסייעים בעדו ביעילות הכרובים והסאנובים; ואולם, כאשר משתחרר בן החסות בן התמותה מכבלי הגוף ומתחיל את נתיבת ההרקעה - בשעה שמתחילים החיים שלאחר-החומר או החיים המורונטיים – השרפים שבתפקיד אינה נזקקת עוד לסעד של סגניה הקודמים, הכרובים והסאנובים.

העוזרים הנטושים הללו של השרפים הסועדת מזומנים לעיתים קרובות למטה היקום, שם הם עוברים אל תוך החיבוק האינטימי של רוח האם של היקום, ומשם הם ממשיכים הלאה אל ספירות האימון של המערכות כמורי עולמות עליונים. מורים אלו מבקרים לעיתים מזומנות בעולמות החומר ופועלים החל מן העולמות העליונים הנמוכים ביותר ועד לספירות החינוך הגבוהות ביותר הקשורות למטה היקום. לבקשתם, רשאים הם לחזור לעבודתם הקודמת לצד השרפים הסועדת.

בשטניה קיימים מיליארדים על-גבי מיליארדים של מורים כאלו, ומספרם רק הולך וגדל בהתמדה; זאת משום שכרוב המקרים, כאשר ממשיכה שרפים פנימה יחד עם בן-תמותה מותך-מכוונן, נותרים מאחור הן הכרובים והן הסאנובים.

כמרבת המורים האחרים, מוצבים מורי העולמות העליונים לשירות בידי המלכי-צדקים. באופן כללי, מפקחים עליהם בני הלוויה המורונטיים, ואולם כיחידים וכמורים, הם מפקחים בידי המנהלים בפועל של בתי הספר או של הספירות אשר בהן הם עשויים לפעול כמדריכים.

כרובים מתקדמים אלו עובדים על-פי-רוב בזוגות, כפי שעשו בשעה שהיו מסופחים לשרפים. מטבעם, הם קרובים ביותר לסוג הקיום המורונטי, ובאופן טבעי הם מהווים מורים אוהדים ביותר של בני התמותה המרקיעים, והם מנהלים באופן יעיל ביותר את תכנית העולם העליון ואת מערכת החינוך המורונטית.

בבתי הספר של החיים המורונטיים עוסקים מורים אלו בלימוד פרטני, בלימוד בקבוצה, בכיתה וכן בלימוד המוני. בעולמות העליונים, מאורגנים בתי הספר הללו בשלוש קבוצות כלליות המחולקות למאה חטיבות כל אחת: בתי הספר של המחשבה, בתי הספר של הרגש ובתי הספר של העשייה. כאשר תגיעו לקונסטלציה, יתווספו בתי הספר של האתיקה, בתי הספר של הניהול ובתי הספר של ההתאמה החברתית. במטה היקום תיכנסו לבתי הספר של הפילוסופיה, האלוהיות והרוחניות הטהורה.

תחת הנחיית המורים הנאמנים והסבלניים הללו תהיו חייבים ללמוד את אותם הדברים אשר הייתם עשויים ללמוד בכדור-הארץ, אך נכשלתם בלימודם. אין בנמצא דרכים מלכותיות, קיצורי דרך או דרכים קלות המובילות אל עבר פרדים. בלא-תלות בהשתנויות היחידניות של הנתיב, שומה עליכם להתמחות בשיעורים של כל ספירה לפני שתוכלו להתקדם לאחרת; אמת זו תקפה לכל הפחות לתקופה שלאחר עזיבתכם את עולם הולדתכם.

אחת מן המטרות של הנתיבה המורונטית היא למחות מבני התמותה השורדים אחת ולתמיד כל זכר לתכונות החייתיות כדוגמת: דְּחִינָנוּת, התחמקות, חוסר-פְּנִנוּת, התעלמות מבעיות, חוסר-הוגנות וחיפוש אחר הדרך הקלה. במקדם מלמדים החיים המורונטיים את התלמידים המורונטיים הצעירים כי דחייה איננה בשום פנים בבחינת הימנעות. לאחר החיים בגוף, הזמן אינו יכול לשמש עוד כטכניקה להתחמקות ממצבים או לעקיפת חובות בלתי-נעימות.

מורי העולמות העליונים מתחילים את השירות בספירות השהות הנמוכות ביותר, ומשם מתקדמים, דרך ספירות החינוך של המערכת והקונסטלציה, אל עולמות האימון של סאלווינגטון. הם אינם נדרשים לכל משמעת מיוחדת שהיא בטרם החיבוק של רוח האם של היקום, ואף לא לאחריו. הם כבר אומנו לעבודתם בעת ששירתו כנספחי השרפים בעולמות הילידים של תלמידיהם השוהים בעולמות העליונים. והם כבר אווזים בניסיון מעשי בפועל, יחד עם בני התמותה המתקדמים הללו בעולמות המיושבים. הם הינם מורים מעשיים ואוהדים, מנחים נבונים ומבינים, מדריכים יעילים וכישורניים. הם מכירים את תכניות ההרקעה על בוריין ומחזיקים בניסיון רב בשלבים הראשונים של נתיבת ההתקדמות.

רבים מן הוותיקים יותר מבין המורים הללו, אלו אשר שירתו במשך תקופות ארוכות בעולמות מעגל סאלווינגטון, מאומצים-מחדש בידי רוח האם של היקום, ומן החיבוק השני הזה מגיחים הכרובים והסאנובים במעמד של שרפים מן המניין.

6. שרפים של העולמות המורונטיים – סועדות מעבר

בעוד שכלל סדרי המלאכיות, מן הסייעות הפלנטאריות ועד לשרפים העליונות, סועדות בעולמות המורונטיים, מוצבות סועדות המעבר באופן בלעדי יותר לטובת הפעילויות הללו. מלאכיות אלה הינן מן הסדר השישי של השרתיות השרפיות, והסעד שלהן מוקדש על-מנת לאפשר את המעבר של היצורים החומריים בני התמותה מחייהם החולפים בגוף הלאה אל השלבים המוקדמים של הקיום המורונטי בשבעת העולמות העליונים.

שומה עליכם להבין כי החיים המורונטיים של בן-תמותה מרקיע מתחילים לאמיתו של דבר בעולמות המיושבים עם התעברותה של הנשמה, בו ברגע שמכוונן הרוח מגיע לשכון בדעת היצור בעל המעמד המוסרי. ומאותו רגע ואילך, יש לנשמה בת התמותה יכולת פוטנציאלית לפעול באופן על-מזתי, ואפילו להכיר ברמות הגבוהות יותר של הספירות המורונטיות של היקום המקומי.

מכל מקום, אתם לא תהיו מודעים לסעד של שרפיות המעבר עד אשר תגיעו לעולמות העליונים, שם הן פועלות ללא-לאות למען התקדמותם של תלמידיהן בני התמותה, בשעה שהן מוצבות לשירות בשבע החטיבות הבאות:

1. מבשרות שרפיות. למן הרגע שבו אתם חוזרים להכרה בעולמות העליונים, אתם מסווגים ברשומות המערכת כרוחות מתפתחות. אמת היא, אינכם עדיין רוחות הלכה למעשה, אך כבר אינכם הוויות בנות-תמותה או הוויות חומריות; יצאתם זה מכבר לנתיבת קדם-הרוח והתקבלתם כחברים מן המניין לחיים המורונטיים.

בעולמות העליונים תסייענה בידכם המבשרות השרפיות לבחור בתבונה מבין הדרכים החלופיות לעדנטיה, לסאלווינגטון, לאוורסה ולהאוונה. ובאם קיימות מספר דרכים אשר מתאימות באותה המידה, אלה תוצגנה בפניכם ואתם תורשו לבחור את זו אשר מוצאת הן בעיניכם ביותר. שרפים אלה ממליצות אז לארבעה-ועשרים היועצים אשר בירושם באשר למסלול בעל היתרונות המרובים ביותר בעבור כל נשמה מרקיעה.

אין ניתנת בידכם בחירה בלתי-מוגבלת באשר למסלולכם העתידי; ואולם, אתם רשאים לבחור במסגרת המגבלות של מה שסועדות המעבר והממונים עליהן קבעו בתבונתם שהוא ההולם ביותר את ההישג הרוחני העתידי שלכם. על עולם הרוח חולש העיקרון של מתן כבוד לבחירתכם החופשית, זאת בהינתן שהמסלול שבו אתם עשויים לבחור אינו מזיק לכם ואינו פוגע בחבריכם.

שרפים אלה מקדישות עצמן על-מנת לבשר את בשורת ההתקדמות הנצחית, הניצחון של הישג המושלמות. בעולמות העליונים הן מצהירות על חוק השימור הכביר ועל שלטון הטוב: אף לא מעשה טוב אחד אובד לנצח כליל; אף שמעשה שכזה עלול להיות מעוכב למשך זמן רב, לעולם הוא אינו מתבטל לחלוטין, וכוחו עומד לנצח באופן התואם את אלוהיות המניע שלו.

ואפילו באורנטיה הן מייעצות למורים האנושיים של האמת ושל היושרה להיצמד להטפת "טובו של האל, המביא לידי תשובה", ולהכרזה כי "אהבת האל השלמה תגרש כל פחד". ואף אמיתות אלה הוצהרו בעולמכם:

אלוהים רועי; לא אחסר.

בנאות דשא ינחני וישובב נפשי בחיי נצח.

תחת כנפיו לא אצמא ולא ארעב.

אף כי ארד אל גיא צלמוות ואף כי ארקיע אל עולמות הספק,

אף כי אם אנוד בדד ואף כי אהלך בצוותא עם רעי וחברי,

אף כי אנצח במקהלות האור ואף כי אמעד גלמוד בדרכי עולם נידחות,

רוחך הטובה תסעדני, ומלאכיך הנהדרים המה ינחמוני.

אף אם אפול לתהומות מחשכים ואף אם אתן ראשי למוות עצמו,

לא אפקפק בך ולא אירא מפניך,

הן יודע לבי כי בהגיע העת וכי בהדר שמך,

תרוממני מעלה לשבת עמך במרומים.

זהו הסיפור אשר נלחש באישון ליל לנער הרועים. אף כי לא זכרו מילה במילה, כך סיפר אותו כמיטב זיכרונו, כפי שהוא נרשם כאן היום.

שרפים אלה הינן אף המבשרות של בשורת השגת המושלמות בעבור המערכת כולה, כמו גם בעבור המרקיע היחיד. ואפילו כעת במערכת הצעירה של שטניה, חובקים שיעוריהן ותכניותיהן את ההכנות לעידנים הבאים אשר בהם לא יישמשו עוד העולמות העליונים את בני התמותה המרקיעים כקרב-קפיצה בדרכם אל הספירות שבמרומים.

2. פרשניות גזע. אין כל גזעי בני התמותה זהים זה לזה. אמת היא כי קיימת תבנית פלנטארית העוברת כחוט השני בטבעם הפיזי, המנטאלי והרוחני,

וכן בנטייתיהם של הגזעים המגוונים בעולם נתון; ואולם, קיימים אף סוגי גזעים שונים, ונטיות חברתיות מובחנות מאוד מאפיינות את צאצאי הסוגים הבסיסיים של בני האדם הללו. בעולמות הזמן, פרשניות הגזע השרפיות מרחיבות את מאמציהם של נציגי הגזע להביא להמוניה בין נקודות המבט השונות של הגזעים, והן ממשיכות בפעולתן בעולמות העליונים, שבהם ממשיכים לשרור במידת מה אותם הבדלים. בפלנטה מבולבלת כאורנטיה כמעט ולא ניתנה להוויות המבריקות האלה הזדמנות הוגנת לפעול; ואולם, הן הינן הסוציולוגיות המיומנות והיועצות האתניות הנבונות של הרקיע הראשון.

עליכם לשקול את ההצהרה על אודות "הרקיע" ועל אודות "רקיע הרקיעים". הרקיע שאליו התייחסו מרבית נביאיכם הינו הראשון שבעולמות העליונים של המערכת המקומית. כאשר דיבר השליח על כך כי "לוקח לרקיע השלישי", הוא התייחס לאותה התנסות שבה ניתק המכוון שלו בעת שנתו ובמצב בלתי-שגרתי זה הוא עבר לעולם העליון השלישי מבין השבעה. כמה מחכמיכם חזו בעיני רוחם את הרקיע הגדול יותר, את "שמי השמים", אשר שבעת העולמות העליונים היוו בהתנסות זו אך ורק את החלק הראשון; החלק השני – ירושם; החלק השלישי – עדנטיה ולוויינה; החלק הרביעי – סאלווינגטון וספירות החינוך הסובבות אותו; החלק החמישי – אוורסה; החלק השישי – האוונה; ואילו החלק השביעי – פרדיס.

3. מתכננות דעת. שרפים אלה מסורות לבנייתן היעילה של קבוצות של הוויות מורונטיות ולארגון עבודתן של אלה בעולמות העליונים. הן הינן הפסיכולוגיות של הרקיע הראשון. לרוב המחלקה הייחודית הזו של שרפים סועדות הייתה התנסות קודמת כמלאכיות שומרות של ילדי הזמן, אך בני-חסותן לא הצליחו, מסיבה כזו או אחרת, להופיע כאישיות בעולמות העליונים, או ששרדו באופן אחר הודות לטכניקת ההיתוך עם רוח.

זוהי משימתן של מתכננות הדעת ללמוד את טיבן, את התנסותן ואת מעמדן של נשמות-המכוון אשר עוברות דרך העולמות העליונים, ולאפשר את חלוקתן לקבוצות התפתחות ולקבוצות משימה. ואולם, מתכננות דעת אלה אינן זוממות, מתפעלות או מנצלות בדרך אחרת כלשהי את בורותם או את מגבולותיהם האחרות של תלמידי העולמות העליונים. הן הוגנות לגמרי וצודקות לחלוטין. הן מכבדות את רצונכם המורונטי אשר זה עתה נולד; הן מחשיבות אתכם כהוויות רצוניות עצמאיות, והן מבקשות לעודד את התפתחותכם ואת התקדמותכם המהירות. כאן אתם ניצבים פנים-אל-פנים אל מול חכרות אמת ויועצות מבינות, מלאכיות אשר באמת ובתמים יכולות לסייע בעדכם "לראות אתכם עצמכם כפי שאחרים רואים אתכם" ו"לדעת את עצמכם כשם שיודעות אתכם המלאכיות".

ואפילו באורנטיה, מלמדות שרפים אלה את האמת הנצחית: אף אם דעתכם שלכם אינה משרתת אתכם כראוי, ביכולתכם להחליפה בדעתו של ישוע מנצרת, אשר לעולם משרתת אתכם כראוי.

4. יועצות מורונטיות. סועדות אלה מקבלות את שמן משום שהן מוצבות ללמד, להנחות ולייעץ לבני התמותה השורדים אשר מקורם בעולמות האנושיים, נשמות המצויות במעבר אל בתי הספר הגבוהים יותר של מטה המערכת. הן הינן המורות של אלו המבקשים להבין את האיחוד ההתנסותי של רמות החיים המסתעפות, אלו המנסים למזג את המשמעויות ולאחד את הערכים. זהו תפקידה של הפילוסופיה בחיי בן התמותה, ותפקידה של המוטה בספירות המורונטיות.

מוטה הינה יותר מאשר פילוסופיה עליונה; יחסה של המוטה אל הפילוסופיה הינו כיחס של שתי עיניים אל עין אחת; למוטה יש אפקט סטריאוסקופי על משמעויות ועל ערכים. אם תרצו, האדם החומרי רואה את היקום כמו בעין אחת בלבד – שטוח. תלמידי העולמות העליונים רוכשים פרספקטיבה קוסמית – עומק – בכך שהם מוסיפים את ההבחנות של החיים המורונטיים על-גבי אלה של החיים הפיזיים. והם מסוגלים להביא את נקודות המבט החומרית והמורונטית לידי מיקוד אמיתי במידה רבה באמצעות הסעד הבלתי-נלאה של יועצותיהם השרפיות, אשר מלמדות את תלמידי העולמות העליונים ואת המתקדמים המורונטיים בסבלנות כה רבה. רבות מן היועצות המחנכות של סדר השרפיות העליון החלו את נתיבותיהן כיועצות לנשמות בנות התמותה של הזמן אשר זה עתה השתחררו.

5. טכנאיות. אלה הן השרפים אשר מסייעות בידי מרקיעים חדשים להתאים את עצמם לסביבה החדשה והמוזרה יחסית של הספירות המורונטיות. החיים בעולמות המעבר דורשים מגע ממשי עם האנרגיות ועם החומרים הן של הרמה החומרית והן של הרמה המורונטית, וכן, במידה מסוימת, עם המציאויות הרוחניות. מרקיעים חייבים להתאים עצמם לכל רמה מורונטית חדשה, ובכל אלו הם מסתייעים רבות בידי השרפים הטכנאיות. שרפים אלה משמשות כמקשרות למפקחי הכוח המורונטיים ולבקרי המאסטר הפיזיים, והן פועלות באופן נרחב כמנחותיהם של עולי-הרגל המרקיעים באשר לטיבן של אותן האנרגיות אשר נעשה בהן שימוש בספירות המעבר. הן משמשות כחוצות-חלל לעת חירום ומבצעות תפקידים שגרתיים ומיוחדים רבים אחרים.

6. קְשָׁמִיּוֹת-מִוְרוֹת. שרפים אלה הן הרושמות את הפעולות אשר מתרחשות באזורי הגבול שבין הרוחני לפיזי, את מערכות היחסים שבין המלאכיות לבין בני האדם, ואת הפעולות המורונטיות במחוזות היקום הנמוכים יותר. הן אף משמשות כמנחות בנוגע לטכניקות היעילות והמועילות של רישום עובדות. באיסוף התבונה ובתיאום של נתונים אשר מתקיים ביניהם קשר יש מן האמנות, ואמנות זו מוגבהת באמצעות שיתוף הפעולה עם האומנים השמימיים, ואפילו בני התמותה המרקיעים מתקשרים באופן זה לשרפים הקְשָׁמִיּוֹת.

הקְשָׁמִיּוֹת של כלל הסדרים השרפיים מקדישות פרק זמן מסוים לשם חינוכם ואימונם של המתקדמים המורונטיים. נאמנות מלאכיות אלה של עובדות הזמן הינן המדריכות האידיאליות של כל התרים אחר עובדות. בטרם תעזבו את ירושם, תתוודעו באופן מעמיק למדי להיסטוריה של שטניה ושל 619 העולמות המיושבים שלה, וחלק גדול מן הסיפור הזה יוקנה לכם על-ידי הקְשָׁמִיּוֹת השרפיות.

המלאכיות האלה כולן מצויות בשרשרת הקְשָׁמִיּוֹת המשתרעת מן הנאמנות הנמוכות ביותר ועד לאלה הגבוהות ביותר, השומרות על עובדות הזמן

ועל אמיתות הנצח. ביום מן הימים, הן תלמִדְנָה אתכם לבקש אמת כמו גם עובדות, להרחיב את נשמתכם כמו גם את דעתכם. ואפילו כעת עליכם ללמוד להרוות את צימאונן של גן לבכם, ובנוסף לכך לחפש אחר החולות היבשים של הידע. משהלקח נלמד הצורות הינן חסרות ערך. אין אפרוח אשר בקע ללא קליפה, אך כל קליפה הינה חסרת-ערך לאחר שהאפרוח בקע. ואולם, לעיתים השגיאה גדולה כל-כך, עד אשר תיקונה באמצעות התגלות תהא קטלנית בעבור אותן אמיתות המגיחות לאישן ואשר הינן הכרחיות על-מנת למוטט אותה באופן התנסותי. כאשר לילדים יש אידיאלים משלהם, אל תעקרו אותם; תנו להם לגדול. ובעודכם לומדים כיצד לחשוב כמבוגרים, שומה עליכם כי תלמדו גם להתפלל כילדים.

החוק הינו החיים עצמם ולא הוראות ההתנהגות של החיים. הרוע הינו העבירה על החוק, ולא הפרת חוקי ההתנהגות הנוגעים לחיים, אשר הינם החוק. דבר-שקר אינו תלוי בדרך הסיפר של הדברים, אלא הינו דבר-מה הנאמר במחשבה תחילה כסילוף של אמת. יצירתן של תמונות חדשות מתוך עובדות ישנות, האופן שבו מיוצגים מחדש חיי ההורים בחיי צאצאיהם – אלו הן כיבושיה האמנותיים של האמת. צילה של שעה מסתובבת, אשר נהגה בכוונה תחילה לצורך מסולף, העיוות או הסילוף הקטן ביותר של מה שמהווה עיקרון – אלו מהווים דבר-שקר. ואולם, הפְּטִישׁ לאמת אשר הפכה לעובדה, אמת מאובנת, טבעת הברזל של מה שמכונה האמת-שאינה-משתנה, מעוורת את האדם ומשמרת אותו במעגל סגור של עובדות קרות. אדם עשוי להיות צודק מן הבחינה הטכנית בכל הנוגע לעובדות, אך לשגות לנצח באשר לאמת.

7. סגל המילואים של הסועדות. בעולם העליון הראשון מוחזק סגל גדול של כלל הסדרים של שרפי המעבר. בסמוך לשומרות הגורל, סועדות מעבר אלה הינן הקרובות ביותר לבני האדם מבין כל סדרי השרפים, וברבים מרגעי הפנאי שלכם אתם תבלו עמן. המלאכיות מתענגות על השירות, ולעיתים, כאשר הן אינן מוצבות למשימה, הן משרתות כמתנדבות. נשמות רבות של בני-תמותה מרקיעים התלקחו לראשונה באש האלוהית של הרצון-לשרת הודות לחברות אישית עם השרתיות המתנדבות של סגל המילואים השרפי.

מִקֵּן תלמדו להניח ללחץ לפתח יציבות וודאות; להיות נאמנים וכנים, ויחד עם זאת – עליזים; לקבל אתגרים ללא תלונות, ולעמוד אל מול קשיים וחוסר-ודאות ללא מורא. הן תשאלנה אתכם: אם תיפלו, האם תקומו עזים ללא חת לנסות מחדש? ואם תצליחו, האם תשמרו על שיקול דעת מאוזן – גישה מיוצבת ורוחנית – לאורך כל מאמץ במאבק הארוך לשבירת אזיקי רפיון חומר, להשגת החופש שבקיום הרוחני?

כבני-תמותה ממש, גם מלאכיות אלה רשמו לעצמן אכזבות רבות, והן תצבענה בפניכם על כך שלעיתים האכזבות המאכזבות ביותר שלכם הן אלה אשר הפכו להיות הברכות הגדולות ביותר. לעיתים זריעת הזרע מחייבת את מותו, מותן של תקוותיכם העמוקות ביותר, בטרם הוא יוכל להיוולד מחדש ולהניב את פירות החיים החדשים וההזדמנות החדשה. ומִקֵּן אתם תלמדו לסבול פחות מן הצער ומן האכזבה, ראשית, בכך שתתכננו פחות תכניות אישיות אשר מערבות אישיות אחרות, ולאחר-מכן, בכך שתקבלו את מנת חלקכם לאחר שפצעתם את חובתכם נאמנה.

אתם תלמדו כי כאשר אתם לוקחים את עצמכם ביתר רצינות, אתם מעמיסים על עצמכם נטל נוסף ומקטינים את סיכויי ההצלחה. דבר לא יכול להיות חשוב יותר מן העבודה בספירת המעמד שלכם – בעולם הזה או בעולם הבא. עבודת ההכנה לספירה הגבוהה יותר חשובה מאוד, אך דבר אינו משתווה בחשיבותו לעבודה בעולם שבו אתם חיים בפועל. ואולם, אף כי העבודה חשובה, העצמי אינו חשוב. כאשר אתם מרגישים חשובים, אתם מאבדים אנרגיה לשחיקה של כבוד האגו, וכך נותרת מעט אנרגיה לביצוע העבודה. החשיבות-העצמית, ולא העבודה, היא אשר מרוקנת את היצורים הבלתי-בשלים; הגורם העצמי הוא אשר מרוקן, ולא המאמץ הנדרש להישג. אם אינכם הופכים לבעלי חשיבות-עצמית, אתם יכולים לעשות עבודה חשובה; אם תניחו את עצמכם בצד, תוכלו לעשות כמה דברים באותה קלות שבה אתם עושים דבר אחד. הגיוון הינו נינוח; המונוטוניות היא אשר שוחקת ומרוקנת. יום רודף יום ודומה למשנהו – נותרים אך החיים או חלופת המוות.

7. מוֹטָה מוֹרוֹנִטִית

מישוריה הנמוכים יותר של המוטה המורונטית מתאחדים ישירות עם הרמות הגבוהות יותר של הפילוסופיה האנושית. בעולם העליון הראשון נהוג ללמד את התלמידים הפחות מתקדמים באמצעות טכניקת ההקבלה; במילים אחרות, בעבודה אחת מוצגים המושגים הפשוטים יותר של משמעויות המוטה, ובעבודה שכנגד מצוטטות הטענות המקבילות של הפילוסופיה בת התמותה.

לא מזמן, בעת ביצוע משימה בעולם העליון הראשון של שטניה, נפלה לידי ההזדמנות לצפות בשיטת לימוד זו; ואף כי אינני מורשה להציג את תוכן המוטה של השיעור, רשאי אני לרשום את עשרים-ושמונה הטענות של הפילוסופיה האנושית אשר בהן עשה שימוש המורה המורונטי הזה כחומר תיאורי אשר נועד לסייע בעד שוכניו החדשים של עולם עליון זה במאמציהם המוקדמים לתפוש את חשיבות המוטה ואת משמעותה. ההדגמות של הפילוסופיה האנושית היו אלה:

1. הדגמה של כישור ייחודי איננה מצביעה על רכישתה של יכולת רוחנית. פקחות אינה תחליף לאופי אמיתי.

2. מעטים האנשים אשר חיים על-פי האמונה שבאמת מפעמת בקרבם. פחד בלתי-הגיוני הינו תרמית-על אינטלקטואלית המופעלת על הנשמה בת התמותה המתפתחת.

3. לא ניתן לחרוג מן הקיבולות הטבעיות; מיכל בן חצי ליטר לעולם לא יוכל להכיל ליטר. לא ניתן לאלץ את המושג הרוחני באופן מכני לתוך תבנית הזיכרון החומרית.

4. רק בני-תמותה מועטים מעזים למשוך את סכום האשראי הניתן לאישיות כסעדם המשולב של הטבע ושל החסד. למעשה, מרבית הנשמות העניות הינן עשירות באמת, אך הן מסרבות להאמין בכך.

5. קשיים עשויים לאתגר את הבינוניים ולהביס את הפחדנים, ואולם הם רק ממריצים את בני האמת של הגבוהים ביותר.

6. ליהנות מן הזכות בלא ניצול לרעה, להיות חופשיים מבלי לפרוק-עול, להיות בעלי עוצמה ולסרב בהתמדה לנצלה למטרות של הגדלה-עצמית – כל אלו הינם סממניה של ציוויליזציה גבוהה.

7. תאונות עיוורות ובלתי-צפויות אינן מתרחשות בקוסמוס. ואף ההוויות השמימיות אינן מסייעות בעד ההוויה הנמוכה יותר אשר מסרבת לנהוג על-פי אור האמת שלה.

8. לא תמיד יניב המאמץ שמחה, אך לא יתכן אושר ללא מאמץ אינטליגנטי.

9. הפעולה משיגה כוח; המתניות מתבטאת בסופו של דבר בקסם.

10. היושרה פורטת על נימי ההרמוניה של האמת, והמנגינה רוטטת ברחבי היקום, ואפילו עד לכדי הכרה על-ידי האינסופי.

11. החלשים מסתפקים בהחלטות ואילו החזקים פועלים. החיים אינם אלא יום עבודה – עשו אותו היטב. הפעולה היא שלנו; התוצאות – של האל.

12. הסבל הגדול ביותר ביקום הינו לא לכאוב לעולם. בני התמותה לומדים בינה מהי אך ורק באמצעות התנסות במצוקה.

13. ניתן להבחין בכוכבים באופן המיטבי מתוך הבידוד הלבדי של מעמקי ההתנסות, ולא מפסגות ההרים המוארות והנלהבות.

14. עורר את תאבונם של רעיך לאמת; עוץ עצה רק כאשר התבקשת לעשות כן.

15. העמדת הפנים הינה הניסיון המגוחך של הבור להראות נבון, הניסיון של הנשמה העקרה להידמות כעשירה.

16. לא תוכלו להבחין באמת הרוחנית עד אשר תתנסו בה בהרגשה, ובאמיתות רבות לא ניתן לחוש אלא בעת צרה.

17. השאפתנות מסוכנת עד אשר חוברתה במלואה. לא רכשתם באמת מידה טובה כלשהי עד אשר מעשיכם הפכו אתכם ראויים לה.

18. חוסר-סבלנות הינו רעל רוח; הכעס הינו כאבן הנזרקת לקן צרעות.

19. חובה לנטוש את החרדה. האכזבות שהכי קשה להתמודד עמן הן אלה אשר לעולם לא תגענה.

20. רק משורר יוכל להבחין בשירה בפרוזה הרגילה של הקיום השגרתי.

21. המשימה הגבוהה ביותר של כל אמנות הינה לרמוז, באמצעות האשליות שלה, על מציאות גבוהה יותר ביקום ולגבש את רגשות הזמן לכדי מחשבת הנצח.

22. הנשמה המתפתחת איננה הופכת לאלוהית הודות למה שהיא עושה, אלא הודות למה שהיא חותרת לעשות.

23. המוות לא הוסיף מאום לחזקה האינטלקטואלית או למתת הרוחני, אך הוא הוסיף למעמד ההתנסותי את מודעות ההישרדות.

24. גורל הנצח נקבע רגע אחר רגע על-ידי ההישגים של חיי היומיום. הפעולות של היום הינן הגורל של המחר.

25. הגדולה אינה טמונה כה רבות ברכישתו של כוח כמו בשימוש הנבון והאלוהי בכוח שכזה.

26. ידע נרכש רק הודות לשיתוף; הוא נשמר הודות לתבונה והופך לחברתי הודות לאהבה.

27. קידמה דורשת את התפתחות האינדיבידואליות; הבינוניות מבקשת להנציח עצמה בסטנדרטיזציה.

28. עוצמת המגננה הווכחנית של כל טיעון עומדת ביחס הפוך לאמת שבו.

כזו היא עבודתם של המתחילים של העולם העליון הראשון, בעוד שהתלמידים המתקדמים יותר אשר בעולמות המאוחרים יותר רוכשים מומחיות

8. המתקדמים המורונטיים

למן הרגע שבו סיימו את לימודם בעולמות העליונים ועד להשגת מעמד רוח בנתיבת יקום-העל, מכונים בני התמותה המרקיעים מתקדמים מורונטיים. המעבר שלכם דרך חיי אזור הגבול הנהדרים הללו תהא חוויה בלתי-נשכחת, בבחינת זיכרון קסום. זהו השער האבולוציוני המוביל אל חיי רוח ולבסוף אל הישג מושלמות היצור, אשר באמצעותו משיגים המרקיעים את יעד הזמן – מציאת האל בפרדיס.

קיימת תכלית מובחנת ואלוהית בכלל התוכנית המורונטית הזו ובתוכנית הרוחנית העוקבת של התקדמות בני התמותה, בבית-ספר יקומי זה של אימון בעבור היצורים המרקיעים. בהתאם לתכנון הבוראים, מקבלים יצורי הזמן הזדמנות מדורגת לרכוש מומחיות בפרטי תפעול וניהול של היקום המקיף, וקורס אימון ממושך זה מתבצע באופן המיטבי כאשר בן התמותה השורד מטפס בהדרגה ומשתתף בפועל בכל שלב ושלב של הטיפוס.

לתוכנית ההישרדות של בני התמותה קיימת מטרה מעשית ומועילה; אינכם נהנים מכל העבודה האלוהית הזו ומן האימון המפרך הזה על-מנת שתשרדו אך ורק כדי ליהנות מאושר אינסופי ומקלות נצחית. מעבר לאופק של העידן האוניברסאלי הנוכחי חבויה מטרה טרנסצנדנטאלית של שירות. אילו האלים תכננו רק לקחת אתכם לטיול מאושר ארוך ונצחי, הם וודאי לא היו הופכים את היקום כולו במידה רבה שכזו לבית ספר אחד עצום ופרטני של אימון מעשי, והם לא היו מבקשים כי חלק גדול מן הבריאה השמימית ישמש כמורים וכמנחים, ואז יבלו עידנים על-גבי עידנים בהנחייתכם, אחד-אחד, דרך בית הספר העצום הזה של האימון ההתנסותי. דומה כי ההוצאה אל הפועל של תוכנית ההתקדמות של בני התמותה הינה אחת מן העיסוקים הראשיים של היקום המאורגן הנוכחי, ורוב הסדרים של היצורים התבוניים הברואים, אשר למספרם אין חקר, עוסק במישרין או בעקיפין בקידומו של שלב כזה או אחר בתוכנית המדורגת של המושלמות.

בחצותכם את סולם הקיום העולה של החיים מאדם בן-תמותה אל חיבוק האלוהות, אתם חיים למעשה את החיים של כל רמה ושלב אפשריים של הקיום כיצור שהפך למושלם, במגבלות העידן היקומי הנוכחי. מה שמצוי בין אדם בן-תמותה לבין סופיון של פרדיס חובק את כל מה שעשוי להימצא כעת – וזה כולל את כל מה שאפשרי כעת בעבור סדרי החיים התבוניים, יצורים סופיים אשר הפכו למושלמים. אם היעד העתידי של סופיוני פרדיס הינו שירות ביקומים החדשים המצויים כעת במהלך בריאתם, אזי מובטח כי בבריאה חדשה ועתידית זו לא יהיו סדרי יצורים של הוויות התנסותיות אשר חיהן יהיו שונים לחלוטין מאלו אשר חיו סופיונים בן-תמותה בעולם כלשהו כחלק מאימון ההרקעה שלהם, כאחד מן השלבים שבהתקדמותם הממושכת מן החיה אל המלאכית וממנה אל הרוח ומן הרוח אל האל.

[הוצג בידי רב-מלאכית מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 49

העולמות המיושבים

מקורם וטיבם של כלל העולמות המיושבים בבני-תמותה הינו אבולוציוני. ספירות אלה הינן מחוזות הולדתם – הערש האבולוציוני – של הגזעים בני התמותה של הזמן והמרחב. כל חלק בחיי ההרקעה הינו בבחינת בית-ספר אמיתי של אימון בעבור שלב הקיום המצוי מייד לאחריו, ועובדה זו נכונה בעבור כל אחד משלבי ההרקעה המדורגת של האדם לעבר פרדיס; והיא נכונה באותה המידה ממש בעבור ההתנסות ההתחלתית בבני-תמותה בעולם אבולוציוני, כמו גם בעבור בית הספר הסופי של המלכי-צדקים אשר במטה היקום, בית ספר שאליו מגיעים בני-תמותה מרקיעים אך ורק מייד בטרם מעברם לתוכנית יקום-העל ובטרם השגת הקיום במעמד של רוח מְרָגָה-ראשונה.

באופן בסיסי, כלל העולמות המיושבים מקובצים לשם ניהול שמימי לכדי מערכות מקומיות; וכל אחת מאותן מערכות מקומיות מוגבלת לכאלף עולמות אבולוציוניים. מגבלה זו נקבעה בצו עתיקי היומין, והיא נוגעת לפלנטות אבולוציוניות ממשיות אשר בהן חיים בני-תמותה בעלי מעמד הישרדותי. אין נכללים בקבוצה זו עולמות אשר התייצבו סופית באור ובחיים, ואף לא פלנטות המצויות בשלב הקדם-אנושי של התפתחות החיים.

שטניה עצמה הינה מערכת אשר יצירתה טרם נשלמה, והיא כוללת אך ורק 619 עולמות מיושבים. פלנטות שכאלה ממוספרות בהתאם לסדר רשימתן כעולמות מיושבים, כעולמות המיושבים על-ידי יצורים רצוניים. וכך ניתן לאורנטיה המספר 606 של שטניה, כלומר, העולם ה-606 במספר במערכת מקומית זו, היכן שהתהליך האבולוציוני הארוך של החיים הגיע אל שיאו עם הופעתן של הוויות אנושיות. קיימות שלושים-ושש פלנטות בלתי-מיושבות המתקרבות לשלב של מתת החיים, ובכמה מהן מתבצעות כעת ההכנות בעבור נשאי החיים. קיימות כמעט מאתיים ספירות המתפתחות כך שתהיינה מוכנות להשתלת חיים בטווח של מספר מיליוני השנים הבאות.

לא כל הפלנטות מתאימות לנשיאת חיים ברי-תמותה. הפלנטות הקטנות, שלהן מהירות סיבוב גבוהה סביב צירן, אינן מתאימות כלל לשמש כבתי גידול לחיים. בכמה מן המערכות הפיזיות של שטניה הפלנטות אשר סובבות סביב השמש המרכזית הינן גדולות מדי לשם מגורים, זאת משום שמסתן הגדולה מחוללת כבידה עריצה. לרבות מן הספירות הענקיות האלה יש לוויינים, לעיתים אף שישה או יותר, ולעיתים קרובות ממדיהם של ירחים אלו קרובים מאוד לאלו של אורנטיה, ועל-כן הינם אידיאליים כמעט למגורים.

העולם המיושב העתיק ביותר בשטניה, עולם מספר אחת, הינו אָנוֹןָה, אחד מארבעים-וארבע הלוויינים הסובבים סביב פלנטה חשוכה ענקית, אך חשוף לאור המשתנה של שלוש שמשות סמוכות. אנווה הינה ציוויליזציה מפותחת המצויה בשלב מתקדם.

1. החיים הפלנטאריים

יקומי הזמן והמרחב מתפתחים בהדרגה; התקדמותם של החיים – הארציים או השמימיים – איננה שרירותית ואף אינה קסומה. לא תמיד ניתנת האבולוציה הקוסמית להבנה (חיזוי), אך היא לחלוטין איננה בחזקת תאונה.

היחידה הביולוגית של חיי החומר היא התא הפרוטופלאסמי, ההתאגדות המשותפת של אנרגיות כימיות וחשמליות, ושל אנרגיות בסיסיות אחרות. הנוסחאות הכימיות משתנות ממערכת למערכת, וטכניקת ההתרבות של התא החי שונה במקצת בכל יקום מקומי, ואולם, נשאי החיים משמשים לעולם כזרזים החיים המאתחלים את התגובות הקדמוניות של חיי החומר; והם אלו אשר מדרבנים את מעגלי האנרגיה של החומר החי.

דמיון פיזי שורר בין כל העולמות במערכת מקומית; ואף-על-פי-כן, לכל פלנטה סולם חיים משלה, ואין בנמצא שני עולמות זהים לחלוטין במתת החיים של עולמות הצומח והחי אשר בהם. שינויים פלנטאריים אלו בטיפוסי החיים של המערכת נובעים מן ההחלטות של נשאי החיים. ואולם, הוויות אלה אינן גזמניות ואינן שגיוניות; היקומים מתנהלים בהתאם לחוק ולסדר. חוקיו של נבאדון הינם הצווים האלוהיים של סאלווינגטון, ואילו סדר החיים האבולוציוני של שטניה מתואם עם התבנית האבולוציונית של נבאדון.

אף שהאבולוציה הינה החוק של ההתפתחות האנושית, התהליך עצמו שונה מאוד בעולמות השונים. לעיתים מאותחלים החיים במרכז אחד, ולעיתים בשלושה, כפי שאירע באורנטיה. לרוב, מקורם של החיים בעולמות האטמוספריים הוא בים, אך לא תמיד כך הוא; והדבר תלוי במידה רבה במעמדה הפיזי של הפלנטה. לנשאי החיים נתון שיקול דעת נרחב באשר לתפקידים כמאתחלי-חיים.

בהתפתחותם של החיים הפלנטאריים, לעולם מקדימה צורת הצומח את זו של החי, וזו מפותחת כמעט לחלוטין בטרם מתחילות התבניות של עולם החי להתבדל. כל סוגי בעלי החיים מתפתחים מקרב התבניות הבסיסיות הקודמות של ממלכת הצומח של הדברים החיים; הם אינם מאורגנים בנפרד.

שלבי ההתפתחות המוקדמים של החיים אינם תואמים לחלוטין את הדעה הרווחת הנוכחית שלכם. האדם בן התמותה אינו תוצר של תאונה אבולוציונית. קיימת מערכת מדויקת – חוק אוניברסאלי – אשר קובעת את התגוללותם של החיים הפלנטאריים בספירות החלל. הזמן וההתרחבות במספרים גדולים של מין מסוים אינם הגורמים השולטים. עכברים מתרבים הרבה יותר מהר מאשר פילים, ועדיין הפילים מתפתחים יותר מהר מעכברים.

תהליך ההתפתחות הפלנטארית הינו סדור ומבוקר. התפתחותם של אורגניזמים גבוהים יותר מתוך קבוצות החיים הנמוכות יותר איננה מקרית. לעיתים מתעכבת ההתקדמות האבולוציונית עקב השמדת קווי פלסמת חיים מועדפים מסוימים הנישאים בקרב מינים נבחרים. לעיתים קרובות נדרשים עידנים על-גבי עידנים על-מנת לתקן את הנזק אשר נגרם בשל האובדן של ערוץ עליון יחיד של תורשה אנושית. עם הופעתם של זנים נבחרים ועליונים אלו של פרוטופלסמה חיה, יש לשמור עליהם בקנאות ובתבונה. ברוב העולמות המיושבים, לפוטנציאלי החיים העליונים הללו ניתן ערך גבוה בהרבה מאשר זה אשר ניתן להם באורגניקה.

2. הטיפוסים הפיזיים הפלנטאריים

קיימת תבנית סטנדרטית ובסיסית של עולם הצומח והחי בכל מערכת. ואולם, לעיתים תכופות עומדים נשאי החיים אל מול הצורך להתאים את התבניות הבסיסיות האלה על-מנת שיהלמו את התנאים הפיזיים המשתנים אשר מולם הם ניצבים בעולמות החלל הרבים. הם מטפחים טיפוס מערכתי מוכלל של בן-תמותה, ואולם קיימים שבעה טיפוסים נבדלים, כמו גם אלפים על-גבי אלפים של ווריאנטים משניים של שבעת הטיפוסים השונים הבולטים הללו:

1. טיפוסים של אטמוספירה.

2. טיפוסים של יסודות.

3. טיפוסים של כבידה.

4. טיפוסים של טמפרטורה.

5. טיפוסים של חשמל.

6. טיפוסים של אנרגיה.

7. טיפוסים חסרי-שם.

המערכת של שטניה כוללת את כל הטיפוסים הללו וכן קבוצות ביניים רבות, וזאת למרות שחלק מהסוגים מיוצגים בצמצום רב.

1. הטיפוסים של האטמוספירה. ההבדלים הפיזיים בין עולמות היישוב של בני התמותה נקבעים בעיקר בהתאם לטיב האטמוספירה; השפעות אחרות התורמות להתבחנות הפלנטארית הינן מינוריות יחסית.

המעמד האטמוספרי הנוכחי של אורגניקה הוא אידיאלי כמעט לתמיכה באדם מן הטיפוס הנושם, ואולם הטיפוס האנושי ניתן לשינוי כך שיהיה מסוגל לחיות הן בפלנטות העל-אטמוספריות והן בפלנטות התת-אטמוספריות. שינויים מעין אלו כוללים גם את עולם החי, אשר משתנה באופן ניכר בספירות המיושבות השונות. סדרי עולם החי עוברים שינויים גדולים הן בעולמות התת-אטמוספריים והן בעולמות העל-אטמוספריים.

בסוגים האטמוספריים בשטניה, שניים-וחצי אחוזים לערך הינם תת-נושמים, כחמישה אחוזים הינם נושמי-על ומעל לתשעים-ואחד אחוזים הינם נושמי-ביניים; וכולם גם יחד מהווים תשעים-ושמונה אחוזים וחצי מכלל העולמות בשטניה.

הוויות מסוג הגזעים של אורגניקה מסוגות כנושמי-ביניים; אתם מייצגים את הסדר הנשימתי הממוצע או הטיפוסי של הקיום כבני-תמותה. אילו היו קיימים יצורים תבוניים בפלנטה בעלת אטמוספירה דומה לזו של שכנכם הסמוך, נוגה, הרי שהם היו משתייכים לקבוצת נושמי-העל; ואילו יצורים אשר היו שוכנים בפלנטה בעלת אטמוספירה דלילה כמו זו של שכנכם החיצוני, מאדים, היו מכונים תת-נושמים.

אילו בני-תמותה היו שוכנים בפלנטה נטולת אוויר, כדוגמת הירח שלכם, הם היו משתייכים לסדר נפרד של לא-נושמים. טיפוס זה מייצג התאמה יסודית או קיצונית לסביבה הפלנטארית, אשר אליה נתייחס בנפרד. בשיעורם מהווים הלא-נושמים את האחוז-וחצי הנותרים של העולמות בשטניה.

2. הטיפוסים של היסודות. הבחנות אלה נוגעות ליחסם של בני-תמותה למים, לאוויר וליבשה, וקיימים ארבעה טיפוסים מובחנים של חיים תבוניים הנבדלים על-בסיס יחסם לבתי גידול אלו. הגזעים של אורנטיה משתייכים לסדר היבשתי.

יהא זה די בלתי-אפשרי בעבורכם לדמות את הסביבה השוררת בעולמות מסוימים במהלך העידנים המוקדמים שלהם. התנאים הבלתי-שגורתיים הללו מחייבים את בעל החיים המתפתח להישאר בחממת הגידול הימית שלו למשך תקופות ממושכות יותר מאשר בפלנטות המספקות סביבה יבשתית ואטמוספירת מסבירת-פנים בשלב מוקדם ביותר. ולהיפך, בעולמות מסוימים של נושמי-העל, כאשר הפלנטה איננה גדולה יתר-על-המידה, לעיתים מועיל הדבר לספק טיפוס בן-תמותה אשר יכול לנוע בקלות ברחבי האטמוספירה. לעיתים מצויים מעופפים אלו בין הקבוצות היבשתיות לבין הימיות, ובמידת מסוימת, לעולם הם חיים על-פני היבשה ולבסוף מתפתחים לכדי שוכני יבשה. ואולם, בעולמות מסוימים, הם ממשיכים לעופף במשך עידנים גם לאחר שהפכו להיות הוויות יבשתיות.

מדהים ומשעשע בו-זמנית לצפות בציוויליזציה המוקדמת של גזע אנושי פרימיטיבי הלובשת את צורתה, במקרה אחד באוויר ועל צמרות העצים, ובמקרה אחר – בתוך מימיהם הרדודים של אגנים טרופיים מוגנים, כמו גם בתחתית, בצדדים ועל חופיהם של האגנים הימיים הללו של הגזעים המוקדמים של ספירות יוצאות דופן אלה. ואפילו באורנטיה התקיימה תקופה ארוכה שבה שמר על עצמו האדם הפרימיטיבי וקידם את הציוויליזציה הפרימיטיבית שלו תוך חיים בעיקר על צמרות העצים, ממש כפי שעשו האבות הקדומים של שוכני העצים. ועל אורנטיה, עדיין יש לכם קבוצה של יונקים זעירים (משפחת העטלפים) אשר מנווטים את דרכם באוויר, וכן שוכני-ים כדוגמת כלבי הים והלווייתנים, אשר משתייכים אף הם למשפחת היונקים.

בשטניה, מקרב הטיפוסים של היסודות, שבעה אחוזים הינם מים, עשרה אחוזים הינם אוויר, שבעים אחוזים הינם אדמה ושלושה-עשר אחוזים הם מטיפוס משולב אדמה-אוויר. ואולם, התאמות אלה של יצורים תבוניים מוקדמים אלו אינם בבחינת דגים אנושיים ואף לא ציפורים אנושיות. הם משתייכים לטיפוסים האנושיים והקדם-אנושיים, ואינם לא דגי-על ולא ציפורים מהוללות, אלא בני תמותה בבירור ובמובחן.

3. הטיפוסים של הכבידה. הודות לשינוי בתוכן היצירתי, נבנות הוויות תבוניות כך שתוכלנה לפעול באופן חופשי הן בספירות קטנות מאורנטיה והן בספירות גדולות ממנה, ובכך הן מותאמות, במידותיהן, לכבידה של אותן פלנטות אשר אינן בעלות גודל וצפיפות אידיאליים.

טווח הגבהים של הטיפוסים הפלנטאריים השונים של בני התמותה משתנה, כאשר הממוצע בנבאדון עומד על מעט יותר משני מטרים. כמה מן העולמות הגדולים יותר מאוכלסים בהוויות המיתמרות לגובה של כשבעים וחמישה סנטימטרים בלבד. גובהם של בני התמותה נע מכאן ומעלה, דרך הגבהים הממוצעים בפלנטות בעלות הגודל הממוצע, ועד לשלושה מטרים לערך בפלנטות המיושבות הקטנות יותר. בשטניה קיים אך ורק גזע אחד אשר גובהו מתחת למטר ועשרים. עשרים אחוזים מן העולמות המיושבים של שטניה מאוכלסים בבני-תמותה מטיפוסי הכבידה המותאמים אשר שוכנים בפלנטות הגדולות יותר והקטנות יותר.

4. הטיפוסים של הטמפרטורה. ניתן לברוא הוויות חיות אשר מסוגלות לעמוד הן בטמפרטורות גבוהות הרבה יותר והן בטמפרטורות נמוכות הרבה יותר מטווח החיים של גזעי אורנטיה. קיימים חמישה סדרים מובחנים של הוויות, כפי שאֵלה מסווגות בהתייחס למנגנוני וויסות הטמפרטורה. בסולם זה מסווגים הגזעים של אורנטיה בדרגה מספר שלוש. שלושים אחוזים מעולמות שטניה מאוכלסים בגזעים מן הטיפוסים המותאמים לטמפרטורה. שנים-עשר אחוזים משתייכים לטווחי הטמפרטורה הגבוהים יותר, שמונה-עשר אחוזים לטווחי הטמפרטורה הנמוכים יותר; זאת ביחס לאורנטיה, אשר פועלת בקבוצת הביניים של הטמפרטורה.

5. הטיפוסים של החשמל. ההתנהגות החשמלית, המגנטית והאלקטרונית של העולמות הינה מגוונת באופן ניכר. קיימים עשרה תכנים של חיים של בני-תמותה אשר תוכננו באופן מגוון על-מנת לעמוד בפני האנרגיות השונות של הספירות. עשרת הגיוונים הללו אף מגיבים באופנים שונים קמעה לקרניים הכימיות של אור השמש הרגיל. ואולם, השינויים הפיזיים הקלים הללו אינם משפיעים כהוא זה על החיים האינטלקטואליים או הרוחניים.

מבין הקבוצות החשמליות של החיים בני התמותה, כמעט עשרים-ושלושה אחוזים משתייכים למחלקה מספר ארבע, זו של הקיום מן הטיפוס המצוי באורנטיה. הטיפוסים הללו נחלקים כדלקמן: מספר 1, אחוז אחד; מספר 2, שני אחוזים; מספר 3, חמישה אחוזים; מספר 4, עשרים-ושלושה אחוזים; מספר 5, עשרים-ושבעה אחוזים; מספר 6, עשרים-וארבעה אחוזים; מספר 7, שמונה אחוזים; מספר 8, חמישה אחוזים; מספר 9, שלושה אחוזים; מספר 10, שני אחוזים – באחוזים שלמים.

6. הטיפוסים של האנרגיה. לא כל העולמות דומים באופן שבו נקלטת בהם אנרגיה. לא בכל העולמות המיושבים יש אוקיינוס אטמוספרי אשר הולם את החלפת הגזים הנשימתית, כפי שהמצב הינו באורנטיה. במהלך התקופות המוקדמות והמאוחרות של פלנטות רבות, הוויות מן הסדר הנוכחי שלכם אינן מסוגלות להתקיים; וכאשר הגורמים הנשימתיים של פלנטה הינם גבוהים מאוד או נמוכים מאוד, אך כל תנאי-הקדם האחרים לחיים תבוניים הינם הולמים, לעיתים מבססים נשאי החיים על עולמות שכאלו צורה מותאמת של קיום בר-תמותה, הוויות אשר מסוגלות לקיים את חילופי תהליכי החיים שלהן במישרין תוך שימוש באנרגיית-אור ובאמצעות התמרות כוח ממקור ראשון של בקרי המאסטר הפיזיים.

קיימים שישה סדרי תזונה שונים בעולם החי ובקרב בני התמותה: תת-הנושמים משתמשים בהזנה מן הטיפוס הראשון, שוכני הים בשני, ואילו נושמי-הביניים בשלישי, כבאורנטיה. נושמי-העל משתמשים בקליטת אנרגיה מן הטיפוס הרביעי, בעוד שהלא-נושמים עושים שימוש בטיפוס החמישי של ההזנה ושל האנרגיה. הטכניקה השישית של קליטת אנרגיה מוגבלת ליצורים האמצעיוניים.

7. הטיפוסים חסרי-השם. בחיים הפלנטאריים קיימים ווריאנטים פיזיים רבים אחרים; ואולם, כל ההבדלים הללו הם אך עניינים של שינויים אנטומיים, הבחנות פיזיולוגיות והתאמות אלקטרו-כימיות. הבחנות שכאלה אינן נוגעות לחיים האינטלקטואליים או לחיי הרוח.

3. העולמות של הלא-נושמים

מרבית הפלנטות המיושבות מאוכלסות בהוויות תבוניות מן הטיפוס הנושם. ואולם, קיימים גם סדרים של בני-תמותה אשר מסוגלים לחיות בעולמות שבהם יש רק מעט אוויר או שאין בהם אוויר כלל. שיעור העולמות המיושבים באורונטון מטיפוס זה עומד על מעט פחות משבעה אחוזים. בנבאדון שיעור זה עומד על פחות משלושה אחוזים. בשטניה כולה קיימים רק תשעה עולמות מעין אלו.

קיימים כל-כך מעט עולמות מיושבים מן הטיפוס הבלתי-נושם בשטניה משום שמגזר זה של נורלטיאדק – אשר אורגן יחסית לאחרונה – עדיין שופע גופי חלל מטאוריים; ועולמות נעדרים אטמוספירה של חיכוך-מגן נתונים להפגזה תמידית של נוודים אלו. אפילו כמה מכוכבי השביט עשויים מנחילים של מטאורים, אך ככלל הם הינם גופי חומר מפוצלים קטנים יותר.

מיליונים על-גבי מיליונים של מטאוריטים חודרים מדי יום את האטמוספירה של אורנטיה, והם מגיעים במהירות של כמעט מאתיים מייל לשנייה. בעולמות הבלתי-נושמים חייבים הגזעים המתקדמים לפעול רבות על-מנת להגן על עצמם מן הנזק של המטאורים, והם מייצרים מתקנים חשמליים הפועלים על-מנת לאִפֵּל את המטאורים או להסיט אותם ממסלולם. ובני גזעים אלו ניצבים בפני סכנה גדולה כאשר הם יוצאים אל מעבר לאזורים המוגנים הללו. עולמות אלו אף סובלים מסערות חשמליות הרסניות מטבע שאינו ידוע באורנטיה. בעתות מעין אלה של תנודות אנרגטיות עצומות חייבים התושבים לתפוס מחסה במבני הבידוד המיוחדים שלהם.

החיים בעולמותיהם של הבלתי-נושמים הינם שונים לחלוטין מאלו הנהוגים באורנטיה. הבלתי-נושמים אינם אוכלים מזון או שותים מים כפי שעושים הגזעים של אורנטיה. תגובות המערכת העצבית, מנגנוני וויסות החום וחילוף החומרים של האנשים המיוחדים הללו שונים באופן קיצוני מהפונקציות הדומות בבני התמותה של אורנטיה. כמעט כל פעולת חיים, למעט ההתרבות, היא שונה; ואפילו שיטות הרבייה הינן שונות במידת מה.

בעולמות הבלתי-נושמים המינים של עולם החי שונים בתכלית השינוי מאלו המצויים בפלנטות בעלות אטמוספירה. תוכנית החיים של היעדר-הנשימה שונה מטכניקת הקיום השוררת בעולם בעל אטמוספירה; ואפילו בהישרדות נבדלים אנשיהם, בהיותם מועמדים להיתוך-עם-רוח. ואף-על-פי-כן, הוויות אלה נהנות מן החיים ועוסקות בפעילויות של העולמות במידה רבה עם אותם ניסיונות ושמחות שחווים בני התמותה החיים בעולמות בעלי אטמוספירה. באופיים ובדעתם הבלתי-נושמים אינם נבדלים מטיפוסים אחרים של בני תמותה.

אתם תתעניינו מאוד באורח החיים הפלנטארי של בני התמותה מטיפוס זה, הואיל וגזע כזה של הוויות שוכן פֶּסְפִּירָה המצויה בקרבה רבה לאורנטיה.

4. יצורים רצוניים אבולוציוניים

קיימים הבדלים גדולים בין בני התמותה של העולמות השונים, ואפילו בקרב אלו המשתייכים לאותם טיפוסים אינטלקטואליים ופיזיים, ואולם כל בני התמותה המתכבדים ברצון הינם בעלי-חיים זקופים, הולכי על שניים.

קיימים שישה גזעים אבולוציוניים בסיסיים: שלושה ראשיים – אדום, צהוב וכחול; ושלושה משניים – כתום, ירוק ואינדיגו. ברוב העולמות המיושבים קיימים כל הגזעים הללו, ואולם ברבות מן הפלנטות שבהן שוכנות הוויות בנות שלושה-מוחות שוכנים אך ורק שלושת הטיפוסים הראשיים. גם בכמה מערכות מקומיות מסוימות קיימים רק שלושת הגזעים הללו.

בממוצע, בני האדם ניחנים בשניים-עשר חושים פיזיים מיוחדים, זאת למרות שהחושים המיוחדים של בני התמותה בעלי-שלושת-המוחות משתרעים מעט מעבר לאלו של הטיפוסים בעלי מוח אחד ובעלי-שני-מוחות; והם יכולים לראות ולשמוע הרבה יותר מאשר הגזעים של אורנטיה.

על-פי-רוב נולדים התינוקות אחד-אחד, כאשר לידות של יותר מתינוק אחד הינן בחזקת יוצאות-מן-הכלל; וכן חיי המשפחה הינם אחידים למדי בפלנטות מכל הטיפוסים. השוויון בין המגדרים שורר בכל העולמות המתקדמים; הזכר והנקבה שווים זה לזה במתת הדעת ובמעמד הרוחני. איננו מחשיבים פלנטה ככזו אשר הגיחה זה מכבר מן הברבריות כל עוד מבקש אחד המינים לרדות באחר. היבט זה של התנסות היצורים תמיד משתפר מאוד לאחר הגעתם של בן ובת חומריים.

תחלופת עונות ושינויי טמפרטורה מתרחשים בכל הפלנטות שאותן מאירה ומחממת שמש. החקלאות הינה אוניברסאלית בכל העולמות בעלי האטמוספירה; עבודת האדמה הינה העיסוק האחד המשותף לכל הגזעים המתקדמים בכל הפלנטות מעין אלה.

כלל בני התמותה נאבקים ביניהם המוקדמים באויבים מיקרוסקופיים, כפי שאתם חווים זאת כעת באורנטיה, אף שאפשר כי אינכם חווים זאת באופן כה נרחב. משך החיים משתנה בין הפלנטות השונות ונע מעשרים-וחמש שנים בעולמות הפרימיטיביים ועד לקרוב לחמש-מאות שנה בעולמות המתקדמים והוותיקים יותר.

בני האדם כולם הינם יצורים חברתיים, הן כשבט והן כגזע. החלוקות האלה לקבוצות טבועות במקור ובהרכב שלהם. נטיות כאלה עשויות לעבור התאמה רק באמצעות התקדמות הציוויליזציה וההפיכה ההדרגתית לרוחניים. הבעיות החברתיות, הכלכליות והשלטוניות של העולמות המיושבים משתנות בהתאם לגילן של הפלנטות ולשיעור שבו הן הושפעו מביקוריהם העוקבים של הבנים האלוהיים.

הדעת הינה המתת של הרוח האינסופית, והיא פועלת באופן דומה למדי בסביבות מגוונות. הדעת דומה בקרב בני-תמותה שונים בלא תלות בִּהבדלים מבניים וכימיים מסוימים המאפיינים את הטבע הפיזי של היצורים הרצוניים של המערכות המקומיות. ללא תלות בהבדלים פלנטאריים אישיים או פיזיים, החיים המנטאליים של כל סדרי בני התמותה הללו הינם דומים למדי, ונתיבותיהם המיידיות שלאחר המוות דומות מאוד זו לזו.

ואולם, לא תוכל הדעת בת התמותה לשרוד ללא הרוח האלמותית. דעתו של האדם הינה בת-תמותה; ורק מתת הרוח אלמותית היא. ההישרדות תלויה בהפיכה לרוחני באמצעות סעד המכוון – בהולדתה ובהתפתחותה של נשמה אלמותית; או לכל הפחות, מן ההכרח שלא תתפתח התנגדות למשימת המכוון להביא לידי התמרה רוחנית של הדעת החומרית.

5. בני התמותה מן הסדרה הפלנטארית

יהא זה קשה למדי להציג כראוי את בני התמותה מן הסדרה הפלנטארית משום שאתם יודעים כה מעט על אודותיהם, ומשום שקיימת ביניהם שונות רבה כל-כך. מכל מקום, ניתן ללמוד על אודות יצורים בני-תמותה מנקודות מבט רבות, וביניהן הבאות:

1. התאמה לסביבה פלנטארית.

2. סדרות טיפוס-המוח.

3. סדרות קליטת-הרוח.

4. עידנים פלנטאריים-בני-תמותה.

5. סדרות של קרבה בין יצורים.

6. סדרות של היתוך-עם-מכוון.

7. שיטות המלטות מן הארץ.

הספירות המיושבות של שבעת יקומי העל מאוכלסות בבני-תמותה אשר מסווגים בה-בעת לאחת או ליותר מן הקטגוריות של שבע המחלקות המוכללות האלה של יצורים חיים אבולוציוניים. ואולם, אפילו הסיווגים המוכללים הללו אינם כוללים את האִמְצָעוּפִים, ואף לא צורות מסוימות אחרות של חיים תבוניים. העולמות המיושבים, כפי שהוצגו במסמכים אלו, מאוכלסים ביצורים בני-תמותה, ואולם קיימות גם צורות חיים אחרות.

1. התאמה לסביבה פלנטארית. מנקודת המבט של התאמת חיי היצורים לתנאי הסביבה של הפלנטה, קיימות שלוש קבוצות כלליות של עולמות מיושבים: קבוצת ההתאמה השגרתית, קבוצת ההתאמה הקיצונית והקבוצה הניסיונית.

ההתאמות הרגילות לתנאי הסביבה הפלנטאריים מצייתות לתבניות הפיזיות הכלליות אשר נדונו לעיל. עולמותיהם של הלא-נושמים מאופיינים בהתאמות היסודיות או הקיצוניות, ואולם בקבוצה זו נכללים גם טיפוסים אחרים. לרוב מותאמים העולמות הניסיוניים באופן אידיאלי לצורות החיים הטיפוסיות, ובפלנטות שכאלה, המהוות אחת מתוך כל עשר, מנסים נשאי החיים לייצר וואריאציות מועילות בתכנוני החיים הסטנדרטיים. מכיוון שעולמכם הינו פלנטה ניסיונית, הוא נבדל מאוד מן הפלנטות אחיותיו אשר בשטניה; צורות חיים רבות אשר הופיעו באורנטיה לא תמצאנה במקומות אחרים; ובדומה לכך, נעדרים מן הפלנטה שלכם מינים מצויים רבים.

ביקום של נבאדון, כלל עולמות החיים-אשר-הותאמו מחוברים יחדיו באופן סדרתי ומהווים תחום מיוחד של עניינים ביקום אשר נתונה לו תשומת ליבם של המנהלים המוקצים לכך; וכל העולמות הניסיוניים הללו מפקחים תקופתית בידי סגל של מנהלים ביקום, אשר בראשו עומד הסופון הוותיק הידוע בשטניה בשם טֶאָבֶאֶמְנֶטֶה.

2. סדרות טיפוס-המוח. האחידות הפיזית היחידה בקרב בני התמותה הינה המוח ומערכת העצבים; ואף-על-פי-כן, קיימים שלושה סוגי ארגון בסיסיים של המנגנון המוחי: מוח-אחד, שני-מוחות ושלושה-מוחות. בני אורנטיה משתייכים לטיפוס בן שני-המוחות, אשר במידת מה הינו בעל דמיון רב יותר, הרפתקני יותר ופילוסופי יותר מאשר טיפוס בני התמותה בעלי מוח-אחד, אך יחד עם זאת אלו פחות רוחניים, אתיים ופולחניים מאשר סדרי שלושת-המוחות. ההבדלים הללו במוח מאפיינים אפילו את התקופה הקדם-אנושית של הקיום החייתי.

באמצעות הקבלה, תוכלו לתפוש מתוך הטיפוס המצוי באורנטיה בעל שתי ההמיספרות של קליפת המוח, דבר-מה על אודות הטיפוס בעל מוח-אחד. הדרך הטובה ביותר להבין את המוח השלישי של הסדרים בעלי שלושת-המוחות היא כהתפתחות של המוח הנמוך יותר, או הבסיסי יותר, שלכם,

אשר מתפתח עד לנקודה שבה עיקר פעולתו היא השליטה על הפעילויות הפיזיות, ובכך הוא מותיר את שני המוחות העליונים חופשיים לעסוק בעיסוקים גבוהים יותר: האחד לתפקודים האינטלקטואליים והאחר לפעילויות השכפול-הרוחני של מכוונן המחשבה.

בעוד שההישגים הארציים של הגזעים אשר להם מוח-אחד הינם מעט מוגבלים בהשוואה לאלו של הסדרים אשר להם שני-מוחות, בפלטות הוויקיות של קבוצת שלושת-המוחות מתקיימות ציוויליזציות שהיו מדהימות את בני אורנטיה, ואשר במידת מסוימת היו מביישות את זו שלכם באמצעות ההשוואה. העולמות של בני התמותה בעלי שני-מוחות יכולים להשתוות לספירות של בעלי שלושת המוחות בהיבטים של התפתחות מכאנית וציוויליזציה חומרית, ואפילו בהתקדמות האינטלקטואלית. ואולם בכל הנוגע לשליטה הגבוהה יותר בדעת ולהתפתחות של יחסי-הגומלין בין האינטלקטואלי לרוחני, אתם נחותים במידת-מה.

בכל ההערכות ההשוואתיות מעין אלה, הנוגעות להתקדמות האינטלקטואלית או להישגים הרוחניים של כל עולם או של כל קבוצת עולמות, יהא זה אך הוגן להכיר בגיל הפלנטה; הרבה, הרבה מאוד תלוי בגיל, בסיועם של המרומים הביולוגיים ובמשימות העוקבות של הסדרים השונים של הבנים האלוהיים.

אף-על-פי שהעמים בעלי שלושת-המוחות מסוגלים להגיע לאבולוציה פלנטארית מעט גבוהה יותר מזו של הסדר אשר לו מוח-אחד ומזו הסדר שלו שני-המוחות, לכולם יש אותו טיפוס של פלסמת חיים וכולם עוסקים בפעילויות הפלנטאריות שלהם באופנים דומים, וזאת בדומה מאוד לבני האדם באורנטיה. שלושת הטיפוסים הללו של בני-תמותה פזורים ברחבי עולמות המערכות המקומיות. במרבית המקרים, לתנאים הפלנטאריים הייתה רק נגיעה מועטה להחלטותיהם של נשאי החיים באשר למיקומם של סדרים מגוונים אלו של בני-תמותה בעולמות השונים; זוהי זכותם של נשאי החיים לתכנן ולבצע כך.

לשלושת הסדרים הללו נתונה הזדמנות שווה בנתיבת ההרקעה. כל אחד מהם חייב לחצות את אותו סולם התפתחות אינטלקטואלית, וכל אחד מהם חייב לעמוד באותם מבחני התקדמות רוחניים. ניהול המערכת ושליטת-העל של הקונסטלציה של העולמות השונים הללו חפים באופן אחיד מן האפליה; ואפילו השלטון של הנסיכים הפלנטאריים הינו זהה.

3. *סדרות קליטת-הרוח*. קיימות שלוש קבוצות של תוכן-דעת, כפי שהדבר מתייחס למגע עם ענייני רוח. סיווג זה אינו מתייחס לסדרי בני התמותה בעלי המוח האחד, שני המוחות או שלושת המוחות; הוא מתייחס בראש ובראשונה לכימיה של הבלוטות, וליתר דיוק לארגון של בלוטות מסוימות ביחס לגופים של יוֹתֶרֶת המוח. לגזעים שבעולמות מסוימים יש בלוטה אחת, לאחרים שתיים, כמו לבני אורנטיה, בעוד שבספירות אחרות יש לגזעים שלושה מן הגופים הייחודיים הללו. הדמיון ויכולת הקליטה הרוחנית הטבועים מושפעים בבירור מן ההבדלים במתת כימי זה.

מבין טיפוס קליטת-הרוח, שישים-וחמישה אחוזים משתייכים לקבוצה השנייה, בדומה לגזעים של אורנטיה. שנים-עשר אחוזים משתייכים לטיפוס הראשון, ובאופן טבעי קולטים פחות; זאת בעוד שעשרים-ושלושה אחוזים נוטים יותר לרוחני במהלך חייהם הארציים. ואולם, הבדלים מעין אלו אינם שורדים את המוות הטבעי; ההבדלים הגזעיים הללו כולם תקפים אך ורק לחיים בגוף.

4. *עידנים פלנטאריים-בני-תמותה*. סיווג זה מכיר בעידני הזמן העוקבים כפי שהם משפיעים על מעמדו הארצי של האדם ועל יכולתו לקבל סעד שמימי.

החיים מאותחלים על הפלטות בידי נשאי החיים, אשר משגיחים על התפתחותם עד לזמן-מה לאחר הופעתו האבולוציונית של האדם בן התמותה. בטרם נשאי החיים עוזבים פלנטה, הם מכוונים, כמתחייב, נסיך פלנטארי כשליטו של העולם. יחד עם שליט זה מגיעה מכסה מלאה של עוזרים כפיפים ושל סועדים מסייעים, ועם הגעתו מתבצע השיפוט הראשון של החיים ושל המתים.

עם הופעתן של קבוצות בני אנוש, מגיע נסיך פלנטארי זה על-מנת לייסד ציוויליזציה אנושית ולמקד את החברה האנושית. עולמכם מלא-הבלבול אינו מהווה אמת-מידה לשלטונם המוקדם של נסיכים פלנטאריים, משום שהיה זה בתחילתו של ממשל כזה באורנטיה כאשר קָבֵר הנסיך הפלנטארי שלכם, קְאֵלִיגְאֶסְטָה, למרידתו של ריבון המערכת, לוציפר. מני אז הפלנטה שלכם מתנהלת במסלול סוער.

בעולם אבולוציוני רגיל, ההתקדמות הגזעית מגיעה לשיאה הביולוגי הטבעי במהלך שלטונו של הנסיך הפלנטארי, וזמן קצר לאחר מכן שולח ריבון המערכת לפלנטה זו בן ובת חומריים. הוויות מיובאות אלה משמשות כמרוֹממות ביולוגיות; כישלונן של אלה באורנטיה גרמה לסיבוך נוסף בהיסטוריה של הפלנטה שלכם.

כאשר ההתקדמות האינטלקטואלית והאיתית של גזע אדם מגיעה לגבול ההתפתחות האבולוציונית, או אז מגיע בן אָוּנָאֵל של פרדיס במשימת סמכות; ולאחר מכן, כאשר מתקרב המעמד הרוחני של עולם כזה לגבול ההישג הטבעי שלו, כי אז מגיע בן-של-מתת של פרדיס לביקור בפלנטה. המשימה העיקרית של בן מתת הינה לבסס את מעמד הפלנטה, לשחרר את רוח האמת על-מנת שתתפקד בפלנטה, ובכך תתאפשר הגעתם האוניברסאלית של מכווני המחשבה.

וכאן, שוב, נבדלת אורנטיה: מעולם לא הייתה משימת סמכות בעולמכם, ואף בן המתת שלכם לא היה מסדר האוונאלים; הפלנטה שלכם נהנתה מאות הכבוד של היותה פלנטת הבית בר התמותה של הבן הריבון, מיכאל מנבאדון.

כתוצאה מן הסעד של כל הסדרים העוקבים של הבנים האלוהיים, מתחילים העולמות המיושבים והגזעים המתקדמים שלהם להתקרב לשיאה של האבולוציה הפלנטארית. עולמות כאלו הופכים כעת בשלים למשימה הסופית, להגעתם של הבנים המורים של השילוש. עידן זה של הבנים המורים של השילוש הינו המבואה של העידן הפלנטארי הסופי – האוטופיה האבולוציונית – עידן האור והחיים.

סיווג זה של בני האדם יזכה לתשומת לב ייחודית במסמך שבהמשך.

5. סדרות של קרבה בין יצורים. הפלנטות אינן מאורגנות רק אנכית, במערכות, קונסטלציות וכן הלאה, אלא ניהול היקום מאפשר גם את היווצרותן של קבוצות אופקיות בהתאם לטיפוס, לסדרה וליחסים האחרים. ניהול אופקי זה של היקום נוגע יותר לתיאום השורר בין פעילויות קרובות זו לזו אשר טופחו באופן עצמאי בספריות שונות. על סדרות קרבה אלה של יצורים יקומיים מפקחים באופן תקופתי גייסות משולבים מסוימים של אישיות גבוהות אשר בראשם עומדים סופיונים עתירי-ניסיון.

גורמי קרבה אלו באים לידי ביטוי בכל הרמות, הואיל וסדרות קרבה מתקיימות בין אישיות לא-אנושיות, כמו גם בקרב יצורים בני-תמותה – ואפילו בין סדרים אנושיים ועל-אנושיים. ההוויות התבוניות מתייחסות זו לזו אנכית בשתיים-עשרה קבוצות גדולות של שבע חטיבות כל אחת. התיאום בין קבוצות ייחודיות אלה של הוויות חיות מתבצע, כפי הנראה, באמצעות טכניקה, אשר איננה מובנת עד סופה, של ההווה העליונה.

6. סדרות ההיתוך-עם-מכוונן. הסיווג הרוחני, או החלוקה הרוחנית, לקבוצות של כלל בני התמותה, במהלך התנסות טרום-ההיתוך שלהם, נקבע באופן בלעדי על סמך היחס שבין סטאטוס האישיות לבין משגוח המסתורין השוכן. כמעט תשעים אחוזים מן העולמות המיושבים בנבאדון מאוכלסים בבני-תמותה מותכי-מכוונן; וזאת בשונה מיקום סמוך אשר בו רק במעט יותר ממחצית העולמות שוכנות הוויות משופנות-מכוונן אשר מועמדות להיתוך נצחי עמו.

7. שיטות המלטות מן הארץ. קיימת אך ורק דרך בסיסית אחת שבה ניתן לאתחל חיים אנושיים יחידניים בעולמות המיושבים, והיא באמצעות רבייה ולידה טבעית של יצורים; ואולם, קיימות טכניקות רבות שבאמצעותן חומק האדם ממעמדו הארצי וזוכה בגישה לזרם הנע פנימה של מרקיעי-פרדים.

6. ההמלטות מן הארץ

כלל הטיפוסים הפיזיים השונים וכלל הסדרות הפלנטאריות השונות של בני-תמותה נהנות באופן דומה מן הסעד של מכוונני המחשבה, של המלאכיות השומרות ושל הסדרים השונים של קהילות השליחים של הרוח האינסופית. כולם כאחד משתחררים מאזיקי הבשר באמצעות שחרור המוות הטבעי, וכולם כאחד ממשיכים משם אל העולמות המורונטיים של אבולוציית הרוח ושל התקדמות הדעת.

מעת לעת, בהתאם לבקשת השלטונות הפלנטאריים או שליטי המערכת, נערכות תחיות-מתים מיוחדות של השורדים הנמים את שנתם. תחיות שכאלה נערכת לפחות אחת לאלף שנים למניין הזמן הפלנטארי, כאשר לא כולם מקיצים, אך "רבים מִיִּשְׁנֵי אֶדְמֶת-עֶפֶר יָקִיצוּ". תחיות מיוחדות אלה מהוות הזדמנות לשנע קבוצות מיוחדות של מרקיעים לשירות ספציפי בתוכנית הרקעת בני התמותה של היקום המקומי. לתחיות מיוחדות אלה קיימות הן סיבות מעשיות והן חיבורים סנטימנטאליים.

לאורך עידניו המוקדמים של עולם מיושב, רבים נקראים לספריות העליונות בעת תחיות המתים המיוחדות ותחיות אלף השנים, ואולם רוב השורדים מקבלים את אישיותם מחדש עם חנוכתו של עידן חדש הקשור בהתגלותו של בן אלוהי של שירות פלנטארי.

1. בני-תמותה מן הסדר השורד הקבוצתי או של סיום-עידן. עם הגעתו של המכוונן הראשון לעולם מיושב מופיעות גם השרפים השומרות; הן הינן הכרחיות להמלטות מן הארץ. במהלך כל התקופה נעדרת-החיים שבה נמים השורדים, מוחזקים הערכים הרוחניים והמציאותיות הנצחיות של נשמותיהם האלמותיות והחדשות שזה עתה התפתחו במשמורת-קודש בידי השרפים השומרות האישיות או הקבוצתיות.

השומרות הקבוצתיות הממונות על השורדים הנמים לעולם פועלות יחד עם הבנים השופטים בעת הופעתם בעולמות. "וְאִזָּא יִשְׁלַח אֶת מְלָאָכָיו וְיִקְבְּצוּ אֶת בְּחִירָיו מֵאֶרֶץ הָרוּחוֹת". עם כל שרפים הממונה על הפיכתו מחדש של שורד נם לאישיות, פועל המכוונן השב – אותו רסיס אלמותי של האב אשר חי בקרבו בתקופת חייו כבשר ודם – וכך משוחזרת זהותו ואישיותו קמה לתחייה. במהלך השינה של נתיניהם, משרתים מכווננים אלו המצויים-בהמתנה בדיונינגטון; לעולם הם אינם שוכנים בְּדַעַת בת-תמותה אחרת בתקופת ביניים זו.

בעוד שבעולמות הוותיקים יותר שבהם שוכנים בני-תמותה מצויים אותם סוגי בני-אדם מפותחים לעילא ורוחניים באופן כה מעודן, עד כי הם פטורים למעשה מן החיים המורונטיים, העידנים המוקדמים יותר של הגזעים אשר מקורם מן החי מתאפיינים בבני-תמותה פרימיטיביים, אשר הינם כה בלתי-בשלים עד שההיתוך עם המכוונן שלהם הוא בלתי-אפשרי. התעוררותם מחדש של בני-תמותה אלו מושגת באמצעות השרפים השומרות, בצירוף מנה יחידנית מרוחו האלמותית של המקור והמרכז השלישי.

וכך מקבלים השורדים הנמים של העידן הפלנטארי את אישיותם מחדש בעת מפקדי סיום העידן. ואולם, באשר לאישיות העולם אשר אינן ברות-הצלה, אף רוח אלמותית לא תהא נוכחת על-מנת לפעול לצד השומרות הקבוצתיות של הגורל, ודבר זה מחולל את חדלות קיומו של היצור. אף-על-פי שכמה מן הרשומות שלכם תיארו את מאורעות אלו כמתרחשים בפלנטות שבהן מתים בני התמותה, לאמיתו של דבר הם מתרחשים

2. בני-תמותה של סדרי ההרקעה היחידניים. התקדמותו היחידנית של בן-תמותה נמדדת על-פי ההישגים העוקבים ועל-פי החצייה (התמחות) של שבעת המעגלים הקוסמיים. מעגלים אלו של התקדמות בת-התמותה הינם רמות חוברות זו לזו של ערכים אינטלקטואליים, חברתיים, רוחניים, וכן של בוננות-קוסמית. בהתחילם בחוץ במעגל השביעי, כמהים בני התמותה אל המעגל הראשון, וכל אלו אשר הגיעו אל המעגל השלישי מקבלים מייד שומרות גורל אישיות הצמודות אליהם. בני-תמותה אלו עשויים לקבל מחדש את אישיותם בחיים המורנטיים באופן עצמאי מסיומי העידנים או ממשפטים אחרים.

במהלך העידנים המוקדמים של עולם אבולוציוני, רק בני-תמותה מעטים עומדים למשפט ביום השלישי. ואולם, עם חלוף העידנים, יותר ויותר שומרות גורל אישיות מוקצות לבני התמותה המתקדמים, וכך הולך וגדל מספרם של היצורים המתפתחים הללו, אשר זוכים לקבל את אישיותם-מחדש בעולם העליון הראשון ביום השלישי שלאחר המוות הטבעי. במקרים כאלה מסמלת חזרתו של המכוון את התעוררותה של הנשמה האנושית, וזוהי ההפיכה מחדש של המת לאישיות, ממש כפי שהדבר מתבצע בעת המפקד ההמוני עם סיומו של עידן בעולמות האבולוציוניים.

קיימות שלוש קבוצות של מרקיעים יחידניים: הפחות מתקדמים נוחתים בעולם העליון הראשון, או התחילי. הקבוצה המתקדמת יותר עשויה להצטרף לנתיבה המורנטיית בכל אחד מן העולמות העליונים המצויים בתווך, וזאת בהתאם להתקדמותם הקודמת בפלנטה. ואילו המתקדמים ביותר מקרב סדרים אלו מתחילים את התנסותם המורנטיית ממש בעולם העליון השביעי.

3. בני-תמותה של סדרי ההרקעה המותנים-בניסיון. בעיני היקום, מכוננת הגעתו של המכוון את קיומה של הזהות, ומקומן של ההוויות אשר בהן שוכן-מכוון הוא במפקד המשפט. ואולם, החיים הזמניים בעולמות האבולוציוניים הינם חסרי-וודאות, ורבים מתים בצעירותם בטרם יוכלו לבחור בנתיבת פרדיס. ילדים ונערים משופני-מכוון שכאלו הולכים אחר ההורה בעל המעמד הרוחני המתקדם יותר, וכך מגיעים לעולם הסופיונים של המערכת (בית הילדים של הניסיון) ביום השלישי, במסגרת תחיית-מתים מיוחדת, או במסגרת מפקדי אלף-השנים הרגילים ומפקדי סיומי עידן.

ילדים שמתים כאשר הם צעירים מדי מכדי שישכון בקרבם מכוון מקבלים את אישיותם מחדש בעולם הסופיונים של המערכות המקומיות בשעה שאחד מן ההורים מגיע אל העולמות העליונים. הילד רוכש ישות פיזית עם היוולדו כבן-תמותה, ואולם בכל העניינים הנוגעים להישרדות, נחשבים כל הילדים חסרי-המכוון כמסופחים עדיין להוריהם.

עם בוא הזמן המתאים מגיעים מכווני המחשבה לשכון בקטנים הללו; זאת בעוד שהסעד השרפי, הניתן לשתי הקבוצות של סדרי השורדים המותנים-בניסיון, הינו זהה באופן כללי לזה הניתן להורה המתקדם יותר, או שקולה לזו של ההורה במקרה שרק הורה אחד שורד. בלא קשר למעמד של הוריהם, אלו המגיעים למעגל השלישי זוכים לקבל שומרות אישיות.

בת-ילדים דומים של ניסיון מוחזקים בספירות הסופיונים של הקונסטלציה ושל מטה היקום בעבור ילדיהם חסרי-המכוון של סדרי המרקיעים המותאמים הראשי והמשני.

4. בני-תמותה מסדרי המרקיעים המותאמים המשניים. אלו בני האדם המתקדמים של העולמות האבולוציוניים האמצעיים. ככלל, הם אינם חסינים בפני המוות הפיזי, ואולם הם פטורים מן המעבר דרך שבעת העולמות העליונים.

הקבוצה הפחות מושלמת מקיצה מחדש במטה המערכת המקומית שלה ועוקפת רק את העולמות העליונים. קבוצת הביניים הולכת אל עולמות האימון של הקונסטלציה; הם עוקפים את כלל התוכנית המורנטיית של המערכת המקומית. והלאה יותר, בהתקדם העידנים הפלנטאריים של המאמץ הרוחני, שורדים רבים מתעוררים במטה הקונסטלציה ומשם מתחילים את הרקעתם לעבר פרדיס.

ואולם, בטרם יכולות מי מהקבוצות האלה להמשיך הלאה, הן חייבות לחזור לאחור ולשמש כמורים בעולמות שאותם פספסו, ובכך לרכוש התנסויות רבות כמורים בעולמות שמעליהם דילגו כתלמידים. לאחר מכן, הם ממשיכים כולם לפרדיס בדרכים המצוות להתקדמותם של בני התמותה.

5. בני-תמותה מסדר המרקיעים המותאם הראשי. בני התמותה הללו שייכים לחיים מטיפוס ההיתוך-עם-מכוון, ואולם לרוב הם מייצגים את השלבים הסופיים של ההתפתחות האנושית בעולם מתפתח. הוויות מהוללות אלה פטורות ממעבר דרך שערי המוות; הן כפופות לתפישה בידי הבן; והן מועתקות מקרב החיים ומופיעות באופן מיידי בנוכחותו של הבן הריבון במטה היקום המקומי.

אלו הם בני-תמותה אשר עוברים היתוך עם מכוונניהם במהלך החיים בגוף, ואישויות מותכות-עם-מכוון מעין אלה חוצות את החלל בחופשיות בטרם הן עוטות צורה מורנטיית. נשמות מותכות אלה נעות באמצעות היסע מכוון ישיר אל עבר אולמות התחייה של הספירות המורנטיים הגבוהות יותר, שם הן מקבלות את הכסות המורנטיית התחילית, ממש כשם שעושים כל יתר בני התמותה אשר מגיעים מן העולמות האבולוציוניים.

סדר הרקעת בני-תמותה מותאם ראשי זה עשוי להיות תקף בעבור יחידים מכל אחת מן הסדרות הפלנטאריות, החל מן השלב הנמוך ביותר ועד לשלב הגבוה ביותר של עולמות ההיתוך-עם-מכוון; ואולם, לעיתים תכופות היא פועלת על הספירות הוותיקות יותר, לאחר שאֵלָה הפיקו את

התועלות מביקוריהם הרבים של הבנים האלוהיים.

עם כינונו של העידן הפלנטארי של אור וחיים, רבים מגיעים לעולמות היקומיים המורונטיים באמצעות שיטת ההעתקה המותאמת הראשית. הלאה מכך, בשלבים המתקדמים של הקיום המבוסס, כאשר מרבית בני התמותה אשר עוזבים את העולם נכללים במחלקה זו, נחשבת הפלנטה כמשתייכת לסדרה זו. המוות הטבעי הופך לנדיר יותר ויותר בספירות האלה, אשר התייצבו מזה זמן רב באור ובחיים.

[הוצג על-ידי מלכיצדק מבית הספר לניהול פלנטארי של ירושם].

הספר של אורנטיה

מסמך 50

הנסיכים הפלנטאריים

אף כי הנסיכים הפלנטאריים משתייכים לסדר הבנים הלא־נאנדיקים, שירותם הינו כה מקצועי, עד כי הם נחשבים על-פי-רוב לקבוצה מובחנת. לאחר שהוסמכו בידי המלכיצדקים כלא־נאנדיקים משניים, מוקצים בנים אלו של היקום המקומי לסגל המילואים של סדרם אשר במטה הקונסטלציה. מכאן ואילך מטיל עליהם ריבון המערכת לשמש בתפקידים שונים, ובסופו של דבר הם מתמנים לנסיכים פלנטאריים ונשלחים לשמש כשליטי העולמות המיושבים המתפתחים.

הסימן המורה לריבון המערכת לפעול בעניין הקצאת שליט לפלנטה נתונה, הינו קבלתה של בקשה מטעם נשאי החיים למשלוח ראש מנהלי על-מנת שישמש באותה פלנטה אשר בה ייסדו חיים ופיתחו הוויות אבולוציוניות תבוניות. שליט פלנטארי מסדר בנים זה מוקצה לכל הפלנטות המאוכלסות ביצורים אבולוציוניים בני-תמותה.

1. משימתם של הנסיכים

הנסיך הפלנטארי ואֶקְוִי הנלווים מייצגים את הגישה האישית הקרובה ביותר (למעט ההתגשמות בגוף) שבה מסוגל לגשת הבן הנצחי של פרדיס אל עבר היצורים הנמוכים של הזמן והמרחב. אמת היא כי הבן הבורא נוגע ביצורי העולמות באמצעות רוחו, ואולם הנסיך הפלנטארי הינו האחרון מבין סדרי הבנים האישיים המשתרעים מפרדיס והחוצה אל עבר ילדי האדם. הרוח האִינסופית מתקרבת מאוד בדמויותיהן האישיות של שומרות הגורל ושל הוויות מלאכיות אחרות; האב האוניברסאלי חי בתוככי האדם הודות לנוכחות הקדם-אישית של משגוחי המסתורין; ואולם הנסיך הפלנטארי מייצג את המאמץ האחרון של הבן הנצחי ושל בניו להתקרב אליכם. בעולם מיושב חדש מהווה הנסיך הפלנטארי את הנציג היחידי של האלוהיות המושלמת, הנובעת מן הבן הבורא (הצאצא של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי) ומן הסועדת האלוהית (בת היקום של הרוח האִינסופית).

הנסיך של עולם מיושב חדש מוקף בסגל נאמן של עוזרים וסייעים ובמספר גדול מן הרוחות הסועדות. ואולם, סגל ההנחיה של עולמות חדשים מעין אלו חייב לבוא מקרב הסדרים הנמוכים יותר של מנהלי המערכת, וזאת על-מנת שיחוו באופן טבעי אהדה והבנה לבעיות ולקשיים הפלנטאריים. וכל המאמץ הזה לספק שלטון אוהד לעולמות האבולוציוניים כרוך בסיכון המוגבר שאישיות קרובות-לאדם אלה עשויות ללכת שולל בשל האפשרות של רוממות דעתן שלהן מעל ומעבר לרצונם של השליטים העילאיים.

בהיות בנים אלו בודדים למדי כנציגי האלוהיות בפלנטות היחידניות, הם עוברים מבחנים קשים; ונבאדון סבלה מביש המזל של מספר מרידות. בעת בריאת ריבוני המערכת והנסיכים הפלנטאריים מתרחשת הפיכה לאישיות של מושג אשר הלך והתרחק מן האב האוניברסאלי ומן הבן הנצחי, וקיימת סכנה מתגברת לאיבוד חוש המידה באשר לחשיבות העצמית, וכן קיימת סבירות גדולה יותר לכישלון לתפוש כראוי את הערכים ואת היחסים של סדרי ההוויות האלוהיות הרבות ואת דרגות הסמכות שלהן. העובדה שהאב אינו נוכח באופן אישי ביקום המקומי, אף היא משיתה על כלל הבנים הללו מבחן מסוים של אמונה ושל נאמנות.

ואולם, נסיכי העולם הללו אינם נכשלים לעיתים תכופות במשימותיהם לארגן ולנהל את הספירות המיושבות, והצלחתם מסייעת רבות למשימותיהם הבאות של הבנים החומריים, אשר מגיעים על-מנת להרכיב את הצורות הגבוהות יותר של חיי היצורים באדם הפרימיטיבי של העולמות. שלטונם אף תורם רבות להכנתן של הפלנטות בעבור בני האל של פרדיס, אשר מגיעים לאחר מכן על-מנת לשפוט את העולמות ולכוון עידנים עוקבים.

2. ממשל פלנטארי

כל הנסיכים הפלנטאריים מצויים תחת סמכותו המנהלית ביקום של גבריאל, מנהלו הכללי של מיכאל; זאת בעוד שמבחינת הסמכות המיידית, הם כפופים לצווי הביצוע של ריבוני המערכת.

הנסיכים הפלנטאריים רשאים לבקש בכל עת את עצתם של המלכיצדקים, מוריהם ומעניקי החסות שלהם לשעבר, ואולם, הם אינם מחויבים באופן שרירותי לבקש סיוע שכזה, ובמידה שאינם מבקשים עזרה שכזו מרצונם החופשי, אין המלכיצדקים מתערבים בניהול הפלנטה. שליטי העולמות הללו יכולים אף להפיק תועלת מעצתם של ארבעה-ועשרים חברי המועצה, אשר מתקבצים מעולמות המתת של המערכת. לעת הזו, כל חברי

המועצה בשטניה הינם ילידי אורנטיה. וכן קיימת מועצה מקבילה בת שבעים חברים במטה הקונסטלציה, מועצה אשר אף חבריה נבחרים משורות ההוויות האבולוציוניות של העולמות.

השלטון בפלנטות האבולוציוניות במהלך הנתיבה המוקדמת והבלתי-מיושבת הוא ברובו שלטון-יחיד. הנסיכים הפלנטאריים מארגנים את קבוצות הסייעים המתמחות שלהם מבין סגלי העוזרים הפלנטאריים שלהם. לרוב, הם מקיפים את עצמם במועצה עליונה בת שנים-עשר חברים, ואולם מועצה זו נבחרת ומורכבת בעולמות השונים באופנים שונים. נסיך פלנטארי אף עשוי להיעזר בעוזר אחד או יותר מן הסדר השלישי של סדר הבנים שלו עצמו, ולעיתים, בעולמות מסוימים, אף בעוזר מן הסדר שלו, סדר הבנים הלאנאנדקים המשוני.

כלל צוות המטה של שליט עולם מורכב מאישויות הרוח האינסופית ומטיפוסים מסוימים של הוויות מפותחות גבוהות יותר, וכן מבני-תמותה מרקיעים מעולמות אחרים. צוות שכזה מונה כאלף חברים בממוצע, וככל שהפלנטה מתקדמת עשוי סגל עוזרים זה להתרחב עד שהוא מונה מאה-אלף חברים ויותר. כל אימת שמורגש צורך בעוזרים נוספים, נדרשים הנסיכים הפלנטאריים אך להגשת בקשה לאחיהם, ריבוני המערכת, ובקשתם זו נענית ללא-דיחוי.

הפלנטות שונות מאוד זו מזו בטיבן, באופן ארגון ובניהולן, ואולם בכולן קיימים בתי-דין של צדק. מערכת המשפט של היקום המקומי מתחילה בבתי הדין של הנסיך הפלנטארי, אשר בראשם עומד חבר מצוותו האישי; הצווים של בתי הדין הללו ניתנים באופן אבהי ביותר ומתוך שיקול דעת עצמי. כלל הסוגיות המערבות יותר מאשר את הפיקוח על תושבי הפלנטה, כפופות לערכאות הערעור של בתי הדין הגבוהים יותר, ואולם העניינים הנוגעים לתחומי עולמו מיושבים במידה רבה בהתאם לשיקול דעתו האישי של הנסיך.

וועדות הבוררים המשוטטות משרתות את בתי הדין של הפלנטות ומשלימות אותם; והבקרים הרוחניים והפיזיים כאחד כפופים לממצאיהם של בוררים אלו. ואולם, אף הוצאה שרירותית אל הפועל אינה מתבצעת בלא הסכמתו של אבי הקונסטלציה, הואיל ו"הגבוהים ביותר המה השולטים בממלכות האדם".

הבקרים והשנאים המוצבים בפלנטה יכולים אף הם לשתף פעולה עם המלאכיות ועם הסדרים האחרים של הוויות שמימיות בהפיכת אותן אישויות לנראות בעבור יצורים בני-תמותה. במקרים מיוחדים יכולים הסייעים השרפיים, ואפילו המלכיצדקים, להפוך את עצמם לנראים בעבור תושבי העולמות המיושבים, והם אף עושים כן. הסיבה העיקרית לכך שבני-תמותה מרקיעים מובאים מבירת המערכת כחלק מצוותו של הנסיך הפלנטארי היא לאפשר תקשורת עם תושבי העולם.

3. הצוות הגשמי של הנסיך

על-פי-רוב, בלכתו של נסיך פלנטארי אל עולם צעיר, הוא נוטל עמו ממטה המערכת המקומית קבוצה של הוויות מרקיעות מתנדבות. מרקיעים אלו מתלווים אל הנסיך כיועצים וכעוזרים במלאכת השבחת הגזע המוקדמת. סגל זה של עוזרים חומריים מהווה את החוליה המקשרת שבין הנסיך לבין הגזעים של העולמות. לנסיך של אורנטיה, קאליגאסטיה, היה סגל בן מאה עוזרים מעין אלו.

עוזרים מתנדבים שכאלו הינם אזרחיה של בירת המערכת, ואף לא אחד מהם הותך עם המכוון השוכן שלהם. מעמד המכוונים של המתנדבים העוזרים הללו נותר מעמד של המתנה בבירת המערכת, זאת בעוד שהמתקדמים המורונטיים הללו חוזרים, ארעית, למעמדם החומרי הקודם.

נשאי החיים, אדריכלי הצורה, מספקים למתנדבים שכאלו גופים פיזיים חדשים שבהם ישכנו במהלך שהותם בפלנטה. בעוד שצורות אלה של אישויות פטורות מן המחלות הרגילות של העולמות, הן עדיין פגיעות לתאונות מסוימות מטבע מכני, בדומה לגופים המורונטיים המוקדמים.

לרוב נלקח הסגל הגשמי של הנסיך מן הפלנטה בהקשר של המשפט הבא, בעת הגיעו של הבן השני לספירה. בטרם עזיבתם, מפקידים הם כנהוג את חובותיהם השונות בידי צאצאיהם המשותפים ובידי מתנדבים ילידיים עליונים מסוימים. בעולמות שבהם הורשו עוזרים אלו של הנסיך להזדווג עם הקבוצות העליונות של הגזעים הילידיים, משמשים צאצאים שכאלו על-פי-רוב כממשיכי דרכם.

עוזרים אלו של הנסיך הפלנטארי מזדווגים לעיתים רחוקות בלבד עם הגזעים של העולם, ואולם הם תמיד מזדווגים בינם לבין עצמם. מן הזיווגים הללו נוצרות הוויות משני טיפוסים: הטיפוס הראשי של יצורים אמצעיוניים וטיפוסים גבוהים מסוימים של הוויות חומריות, אשר נותרות מסופחות לצוותו של הנסיך לאחר שהוריהם ניטלים מן הפלנטה עם הגעתם של אדם וחווה. ילדים אלו אינם מזדווגים עם הגזעים בני התמותה, למעט במקרי חירום מסוימים, וגם אז הדבר נעשה אך ורק בהנחייתו של הנסיך הפלנטארי. במקרים כאלו, ילדיהם – נכדיהם של חברי הסגל הגשמי – מצויים במעמד של הגזעים העליונים של תקופתם ושל דורם. מכוון שוכן בכל הצאצאים של העוזרים החומריים-למחצה הללו של הנסיך הפלנטארי.

עם סיומו של עידן הנסיך, כאשר מגיעה העת בעבור "סגל חוזר" זה לחזור אל מטה המערכת לשם המשכה של נתיבת פרדיס, מציגים מרקיעים אלו את עצמם בפני נשאי החיים מתוך כוונה להתפשט מגופם הפיזי. הם נכנסים לתנומת המסע, אשר ממנה הם מתעוררים משוחררים מן הכסות בת התמותה ועוטים את צורותיהם המורונטיות, מוכנים לקראת ההסעה השרפית חזרה אל בירת המערכת, שם ממתינים להם המכוונים אשר ניתקו מהם. מרקיעים אלו מפגרים בשיעור של עידן שלם אחרי בני כיתתם מירושם, ואולם הם רכשו התנסות ייחודית ויוצאת-דופן, פרק נדיר בנתיבתו של בן-תמותה מרקיע.

4. המטה ובתי הספר הפלנטאריים

עד מהרה מארגן הצוות הגשמי של הנסיך את בתי הספר הפלנטאריים של האימון והחינוך, שם לומדת השמנה והסלתה של הגזעים האבולוציוניים, אשר נשלחת לאחר מכן אל בני עמם על-מנת ללמדם את המנהגים המשופרים הללו. בתי הספר אלו של הנסיך ממוקמים במטה החומרי של הפלנטה.

הרבה מן העבודה הפיזית הכרוכה בכינונה של עיר מטה זו מתבצעת בידי הסגל הגשמי. ערי מטה שכאלה, או יישובי מטה אלו, המשתייכים לתקופה המוקדמת של הנסיך הפלנטארי, הינם שונים עד מאוד ממה שעשוי לדמיין בן-תמותה באורנטיה. בהשוואה לעידנים מאוחרים יותר, הם פשוטים ומאופיינים בקישוטים מינראליים ובבנייה חומרית מתקדמת יחסית. וכל זה עומד בניגוד למשטר האדמי, המתרכז סביב מטה בדמות גן, אשר ממנו מתבצעת עבודתם לטובת הגזעים במהלך העידן השני של בני היקום.

ביישוב המטה אשר בעולמכם, לכל אזור מגורים אנושי סופק שפע של שטחי אדמה. ובעוד שהשבטים המרוחקים המשיכו לצוד וללקט מזון, התלמידים והמורים אשר בבתי הספר של הנסיך היו כולם חקלאים וגננים. הזמן התחלק באופן די שווה בין העיסוקים הבאים:

1. עבודת כפיים. עבודת האדמה, בצירוף בניית בתים וקישוטים.

2. פעילויות חברתיות. הופעות משחק והקבצות תרבותיות וחברתיות.

3. יישום חינוכי. הוראה יחידנית לצד לימוד קבוצות-משפחה, אשר אליה מתווספות הדרכות כיתתיות מיוחדות.

4. הדרכה מקצועית. בתי-ספר לנישואין ולמלאכות בית, בתי-ספר של אמנות ואומנות האימון, וכן שיעורים להדרכת מורים – חילוניים, תרבותיים ודתיים.

5. תרבות רוחנית. אחוות המורים, הארת דרכם של הילדים וקבוצות הנוער והדרכתם של ילדים ילידיים מאומצים כשליחים אל בני עמם.

נסיך פלנטארי הינו בלתי-נראה בעבור הוויות בנות-תמותה; להאמין לייצוגים של הוויות חומריות-למחצה אשר בצוותו שקול לעמידה במבחן אמונה. ואולם, בתי הספר אלו של תרבות ושל אימון, מותאמים ביותר לצרכיה של כל פלנטה, ובמהרה מתפתחת בין גזעי בני האדם יריבות ערנית ומשובחת במאמציהם לזכות בהיתר כניסה למוסדות הלימוד השונים הללו.

ממרכז עולם של תרבות ושל הישג קורנת בהדרגה השפעה מרוממת ומתרחבת לעבר כל העמים, השפעה אשר מתמירה את הגזעים האבולוציוניים אט-אט ובבטחה. וביתניים, הילדים המחונכים והרוחניים של העמים הסובבים, אלו אשר אומצו ואומנו בבתי הספר של הנסיך, חוזרים אל קבוצות הולדתם ומכוננים שם, כמיטב יכולתם, מרכזים חדשים ורבי-עוצמה של לימוד ושל תרבות, מרכזים שאותם הם מנהלים בהתאם לתוכנית בתי הספר של הנסיך.

תכניות הקדמה הפלנטארית וההתקדמות התרבותית האלה באורנטיה היו מצויות בעיצומן, והתקדמו בצורה מאוד משביעת רצון, כאשר הובא המיזם כולו לידי סופו הפתאומי והמחפיר ביותר עקב הצטרפות קאליגאסטיה למרידתו של לוציפר.

אחת מן האפיזודות המזעזעות ביותר בעבורי במרידה זו הייתה הלימוד על אודות בגידתו הגסה של מי שנמנה על סדר הבנים שלי, קאליגאסטיה, אשר במחשבה תחילה זדונית, עיוות את הלימוד באופן שיטתי והרעיל את ההנחיה אשר סופקה בכל בתי הספר הפלנטאריים של אורנטיה אשר פעלו באותו זמן. ההרס של בתי הספר הללו היה מהיר ומוחלט.

רבים מצאצאי המרקיעים אשר בסגל החומרי של הנסיך נותרו נאמנים, ונטשו את שורותיו של קאליגאסטיה. נאמנים אלו קיבלו עידוד מן המלכיצדקים אשר קיבלו לידיהם את הפלנטה, ובזמנים מאוחרים יותר תרמו צאצאיהם רבות לקיום המושגים הפלנטאריים של אמת ושל יושרה. עבודתם של מבשרי הבשורה הנאמנים הללו סייעה על-מנת למנוע את חיסולה המוחלט של האמת הרוחנית באורנטיה. נשמות אמיצות אלה וצאצאיהן שמרו בחיים ידע מסוים של שלטון האב, וכן שימרו בעבור גזעי העולם את מושג העידנים הפלנטאריים העוקבים של סדרי הבנים האלוהיים השונים.

5. ציוויליזציה מתקדמת

הנסיכים הנאמנים של העולמות המיושבים צמודים בקביעות לפלנטות שאליהן הוצבו במשימתם המקורית. בני פרדיס וחלוקותיהם עשויים לבוא וללכת, ואולם נסיך פלנטארי מוצלח ממשיך לשמש פשליט של עולמו. ועבודתו, בהיותה מיועדת לטפח את התפתחות הציוויליזציה הפלנטארית, הינה עצמאית דיה ביחס למשימות הבנים הגבוהים יותר.

הדמיון בהתקדמות הציוויליזציות של כל שתי פלנטות שהן הינו מעט ביותר. פרטי התגוללות האבולוציה של בני התמותה נבדלים עד מאוד

בעולמות שונים רבים. אך למרות הגיוון הרב בהתפתחות הפלנטות במישורים הפיזיים, האינטלקטואליים והחברתיים, כלל הספירות האבולוציוניות מתקדמות בכיוונים מסוימים ומוגדרים היטב.

תחת שלטונו המיטיב של נסיך פלנטארי – המועצם על-ידי הבנים החומריים ומודגש באמצעות ביקוריהם התקופתיים של בני פרדיס – יחלפו הגזעים בני התמותה אשר בעולם ממוצע של זמן ומרחב, דרך שבעת עידני ההתפתחות הבאים בזה אחר זה:

1. *עידן התזונה*. היצורים הטרומ-אדמיים והגזעים של שחר האדם הפרימיטיבי עוסקים בעיקר בבעיות הקשורות במזון. הוויות מתפתחות אלה מבלות את זמן העירות שלהן בחיפוש אחר מזון או בלחימה, בין שזו הגנתית ובין שהיא התקפית. החיפוש אחר מזון הינו הדבר העיקרי המצוי בדעתם של אבות מוקדמים אלו של הציוויליזציה אשר תגיע לאחריהם.

2. *עידן הביטחון*. מייד לאחר שהצייד הפרימיטיבי יכול להתפנות מעט מזמן החיפוש אחר מזון, הוא משתמש בפנאי זה על-מנת לבצר את ביטחונו. יותר ויותר משומת לבו מוקדשת לטכניקה של המלחמה. הבתים מבוצרים, והשבטים מתמסדים בשל פחד הדדי ועקב השרשתה של שנאה לקבוצות זרות. השימור-העצמי הינו העיסוק המגיע תמיד לאחר התחזוקה-העצמית.

3. *עידן הנוחות החומרית*. לאחר שנפתרו חלקית בעיות המזון, ומשהושגה מידת-מה של ביטחון, הפנאי שנותר משמש לקידום נוחות אישית. התחרות בין הלוקסוס לצורך כובש את מרכז תשומת לבו של האדם. עידן שכזה מתאפיין לעיתים קרובות מדי ברודנות, בחוסר-סובלנות, בגרגרנות ובשכרות. היסודות החלשים יותר של הגזעים נוטים להגזמה ולאכזריות. בהדרגה מוכנעים החלשים דורשי התענוג הללו בידי היסודות החזקים יותר ומוקירי-האמת של הציוויליזציה המתקדמת.

4. *החיפוש אחר ידע וחוכמה*. המזון, הביטחון, העונג והפנאי מספקים את הבסיס להתפתחותה של תרבות ולהפצתו של ידע. תוצאתו של המאמץ להוציא את הידע אל הפועל הינה חוכמה, והציוויליזציה מגיעה לאמיתו של דבר כאשר התרבות למדה זה מכבר כיצד ליהנות מן הניסיון ולהתפתח מתוכו. המזון, הביטחון והנוחות החומרית עדיין שולטים בחברה, ואולם יחידים רבים מרחיקי-ראות הינם רעבים לידע וצמאים לחוכמה. כל ילד מקבל הזדמנות ללמוד באמצעות עשייה; בעידנים הללו החינוך הינו מילת המפתח.

5. *עידן הפילוסופיה והאחוזה*. כאשר בני התמותה לומדים לחשוב ומתחילים להפיק רווח מן הניסיון, הם הופכים להיות פילוסופיים – הם מתחילים להגות בתוך עצמם ולהפעיל שיקול דעת מבחין. בעידן זה הופכת החברה לאתית, ובני התמותה של עידן שכזה באמת הופכים להוויות מוסריות. הוויות מוסריות וחכמות מסוגלות לכוון בעולם מתקדם שכזה אחווה אנושית. הוויות אתיות ומוסריות מסוגלות ללמוד כיצד לחיות בהתאם לכלל הזהב.

6. *עידן החתירה לרוחניות*. משחלפו בני התמותה המתפתחים דרך שלבי ההתפתחות הפיזיים, האינטלקטואליים והחברתיים, במוקדם או במאוחר הם מגיעים לאותן רמות של בוננות אישית אשר מניעות אותם לבקש סיפוק רוחני והבנה קוסמית. הדת משלימה את העפלה מתחומי הרגש של הפחד והדעות הקדומות אל הרמות הגבוהות של החוכמה הקוסמית ושל ההתנסות הרוחנית האישית. החינוך שואף להישג של משמעויות, והתרבות אוזחת ביחסים הקוסמיים ובערכי אמת. בני-תמותה מתפתחים מעין אלו הינם מתורבתים באמת, מחונכים הלכה למעשה ויודעי-אל באופן מעודן.

7. *עידן האור והחיים*. זהו לבלובם של העידנים העוקבים של ביטחון פיזי, התרחבות אינטלקטואלית, תרבות חברתית והישג רוחני. הישגים אנושיים אלו הינם כעת ממוזגים, מקושרים ומתואמים באחדות קוסמית ובשירות נטול-אנוכיות. במגבלות של טבע סופי ושל מתת חומרית, אין גבולות לאפשרויות ההישג האבולוציוני על-ידי הדורות המתקדמים, אשר שוכנים בזה אחר זה בעולמות הנשגבים והמבוססים הללו של זמן ושל מרחב.

לאחר ששירתו את הספירות שלהם במשך עידנים עוקבים של היסטוריה עולמית ולאחר עידני ההתקדמות של הקדמה הפלנטארית, מועלים הנסיכים הפלנטאריים, עם תחילתו של העידן של אור וחיים, לדרגת ריבונים פלנטאריים.

6. תרבות פלנטארית

עקב בידודה של אורנטיה, הצגתם של פרטים רבים על אודות חייהם וסביבתם של שכניהם בשטניה הופכת לבלתי-אפשרית. במצגות אלה הינו מוגבלים על-ידי ההסגר הפלנטארי ועל-ידי בידודה של המערכת. והיננו חייבים להיות מונחים בידי מגבלות אלה בכל מאמצינו להאיר את עיני בני התמותה של אורנטיה, ואולם, ככל שהותר לנו, קיבלתם הנחיה באשר להתקדמותו של עולם אבולוציוני ממוצע, וביכולתכם להשוות את נתיבתו של עולם שכזה למצב הנוכחי באורנטיה.

התפתחותה של הציוויליזציה באורנטיה לא הייתה שונה במידה כה רבה מזו של עולמות אחרים אשר סבלו מביש המזל של בידוד רוחני. ואולם, בהשוואה לעולמות הנאמנים של היקום, דומה כי הפלנטה שלכם מבלבלת ביותר ומפגרת מאוד בכל השלבים של ההתקדמות האינטלקטואלית ושל ההישג הרוחני.

בעטיו של חוסר המזל אשר נפל בחלקה של הפלנטה שלכם, נמנע מבני אורנטיה מלהבין הרבה על אודות תרבותם של עולמות רגילים. ואולם, אל

לכם לדמיין את העולמות האבולוציוניים, ואפילו לא את העולמות האידיאליים ביותר שביניהם, כספירות שבהן החיים סוגים בשושנים. החיים ההתחלתיים של הגזעים בני התמותה לעולם כרוכים במאבק. מאמץ והחלטה הינם מרכיבים הכרחיים בתהליך רכישתם של ערכי הישרדות.

התרבות מתבססת על איכותה של הדעת; לא תוכל תרבות להתעצם, אלא אם כן הדעת מורמת. אינטלקט נעלה יבקש תרבות נאצלת וימצא דרך כלשהי להשיג את מטרתו זו. דעת נחותה תדחה את התרבות הגבוהה ביותר, ואפילו כאשר זו תוצג לה על מגש של כסף. בנוסף לזאת, הרבה תלוי גם במשימותיהם העוקבות של הבנים האלוהיים, ובשיעור שבו ההארה מתקבלת על-ידי בני התקופות התואמות לעידניהם.

אל לכם לשכוח כי כתוצאה ממרידתו של לוציפר שהו כל העולמות בשטניה תחת הבידוד הרוחני של נורלטיאדק במהלך מאתיים-אלף השנים האחרונות. ויידרשו עידנים על-גבי עידנים על-מנת לפצות על הנכויות אשר נגרמו כתוצאה מן החטא ומן הניתוק. כתוצאה של הטרגדיה הכפולה של נסיך פלנטארי מורד ושל בן חומרי אשר נכשל, עולמכם עודו נע בנתיבה בלתי-שגרתית של עליות ומורדות. ואפילו המתת של מיכאל המשיח באורנטיה לא ביטל באופן מיידי את ההשלכות הזמניות של השגיאות הגסות הללו בניהולו המוקדם של העולם.

7. תגמולי הבידוד

במחשבה ראשונה, ייתכן שנדמה כי אורנטיה והעולמות המבודדים הינם חסרי-מזל ביותר, זאת משום שניטלו מהם הנוכחות וההשפעה המועילות של אישיות על-אנושיות כדוגמת הנסיך הפלנטארי והבן והבת החומריים. ואולם, הבידוד של ספירות אלה מעניקה לגזעים שלהן הזדמנות ייחודית להפעלתה של אמונה ולפיתוחה של איכות ייחודית של ביטחון במהימנות הקוסמוס, אשר אינן תלויות בראייה או בכל שיקול חומרי שהוא. ייתכן שלבסוף יתברר כי בני התמותה אשר מגיעים מן העולמות המצויים בהסגר בעקבות מרידה הינם ברי-המזל ביותר. גילינו כי מרקיעים מעין אלו מקבלים לידיהם מהר מאוד משימות רבות מסוגים מיוחדים בפרויקטים קוסמיים שבהם אמונה שאין-עליה-עוררין וביטחון-עצמי נשגב הכרחיים לשם הישג.

בירושם, תופסים המרקיעים מן העולמות המבודדים הללו אזור מגורים משל-עצמם וידועים בשם *אֶגְדוֹנְטָקִים*, אשר משמעו הוא יצורים אבולוציוניים רצוניים אשר מסוגלים להאמין מבלי לראות, להחזיק מעמד בעת שהם מבודדים ולהתגבר על קשיים שאין-כדוגמתם אפילו בעת שהם לבדם. הקבוצה הפונקציונאלית הזו של אגודונטרים משיכה להתקיים בכל מהלך ההרקעה ביקום המקומי ובעת חציית יקום העל; היא נעלמת בעת השהות בהאווה, ואולם היא שבה ומופיעה באופן מיידי עם ההישג של פרדיס, והיא מתמידה בבירור בסגל הסופיונות של בני התמותה. *טאָפּאָמְנִטִּיָה* הינו *אֶגְדוֹנְטָקִי* במעמד של סופיון, אשר שרד מאחת הספירות שבהסגר אשר הייתה מעורבת באחת מן המרידות הראשונות אשר אירעו ביקומי הזמן והחלל.

במהלך נתיבת פרדיס כולה, התגמול מגיע בעקבות מאמץ כתוצאה של גורמים. תגמול שכזה מבדיל את היחיד מן הממוצע, מספק הבדלים בהתנסות היצורים ותורם לגמישות הביצועים המיטביים של הגוף הכולל של הסופיונים.

[הוצג על-ידי בן לאנואנדק משני מסגל המילואים].

הספר של אורנטיה

מסמך 51

האָדָמִים הפלנטאריים

במהלך העידן של הנסיך הפלנטארי, מגיע האדם הפרימיטיבי אל גבול ההתפתחות האבולוציונית הטבעית; והישג ביולוגי זה מסמן לריבון המערכת כי הגיעה העת לשלוח לעולם שכזה את סדר הבנים השני, את המרוממים הביולוגיים. בנים אלו, משום שהם שניים – הבן והבת החומריים – ידועים על-פי-רוב בפלנטה כאדם וחווה. שמו של הבן החומרי המקורי של שטניה הוא אדם, ואלו אשר הולכים אל עולמות המערכת כמרוממים ביולוגיים לעולם נושאים את שמו של הבן הראשון והמקורי של סדרם הייחודי.

בנים אלו הינם מתנתו החומרית של הבן הבורא לעולמות המיושבים. והם נותרים בפלנטה שבה הוצבו, לצד הנסיך הפלנטארי, לכל אורך הנתיב האבולוציוני של ספירה שכזו. בעולם שבו מצוי נסיך פלנטארי, אין בהרפתקה מעין זו משום סיכון רב, ואולם, בפלנטה כופרת, בעולם נעדר מנהיג רוחני, בעולם אשר ניטלה ממנו התקשורת הבין-פלנטארית, משימה שכזו כרוכה בסכנה חמורה.

למרות שאין ביכולתכם ולו לקוות לדעת הכול על אודות עבודתם של בנים אלו בכל עולמות שטניה ובמערכות אחרות, מסמכים אחרים מתארים באופן מלא יותר את חייהם ואת התנסויותיהם של הזוג המעניין, אדם וחווה, אשר הגיעו מסגל המרוממים הביולוגיים של ירושם על-מנת להעלות את גזעי אורנטיה בדרגה. ואף-על-פי שהתוכניות האידיאליות לשיפור הגזעים הילידיים שלכם נחלו כישלון, עדיין משימתו של אדם לא הייתה לשווא; אורנטיה נהנתה ממתנתם של אדם וחווה לאין חקר; ובקרב חבריהם ובמועצות השמיים אין עבודתם נחשבת כאבודה לחלוטין.

1. מקורם וטיבם של בני האל החומריים

הבנים והבנות החומריים, או המיניים, הינם צאצאיו של הבן הבורא; ורוח האם של היקום איננה משתתפת ביצירתן של הוויות אלה, אשר מיועדות לשמש כמרוממות פיזיות בעולמות האבולוציוניים.

סדר הבנים החומרי איננו אחיד ברחבי היקום המקומי. הבן הבורא מייצר אך ורק זוג אחד מן ההוויות האלה בכל מערכת מקומית; זוגות מקוריים אלו שונים בטיבם, בהיותם מכווננים לתבניות החיים של המערכות התואמות שלהם. ומן ההכרח שכך יהיה, משום שאחרת, פוטנציאל הרבייה של האדמים יהא בלתי-תפקודי יחד עם זה של בני התמותה המתפתחים בעולמותיה של כל מערכת שהיא. האדם והחווה אשר הגיעו לאורנטיה הינם צאצאי זוג הבנים החומריים המקורי של שטניה.

גובהם של הבנים החומריים משתנה ונע בין כשניים-וחצי מטרים לכשלושה מטרים, וגופם זוהר בבוהק אור קורן בגוון סגול. ובעוד שדם חומרי זורם בגופיהם החומריים, הם אף טעונים עד להתפקע באנרגיה אלוהית ורוויים באור שמימי. בנים חומריים אלו (האדמים) ובנות חומריות אלה (החורות) הינם שווים, והם נבדלים אך ורק בהיבטי הרבייה ובתכונות כימיות מסוימות. הם הינם שקולים אך נבדלים, זכר ונקבה – ולפיכך גם משלימים – והם מתוכננים לשרת בזוגות כמעט בכל משימותיהם.

הבנים החומריים נהנים מתזונה דואלית; הם אכן הינם דואליים בטיבם ובהרכב גופם, והם ניזונים מאנרגיה חומרית במידה רבה כשם שעושות ההוויות הפיזיות של העולמות; זאת בעוד שקיומם האלמותי מתקיים במלואו הודות לקליטתן הישירה והאוטומטית של אנרגיות קוסמיות מזינות מסוימות. באם הם ייכשלו באחת מן המשימות אשר הוטלו עליהם, או אפילו ימרדו במודע ובמתכוון, יהפוך סדר בנים זה למבודד וינותק מן הקשר למקורות היקום של אור וחיים. משם ואילך הם יהפכו להוויות חומריות הלכה למעשה, וגורלם יהא להשלים את מסלול החיים החומריים בעולם שבו הוצבו ולהיאלץ לבקש את משפטם של שופטי היקום. לבסוף יסיים המוות החומרי את נתיבתם הפלנטארית של בן או בת חומריים חסרי-מזל ובלתי-נבונים שכאלו.

האדם והחווה המקוריים – או אלו אשר נבראו במישרין – הינם אלמותיים מעצם טבע המתת אשר קיבלו, ממש כמו כל סדרי הבנים האחרים ביקום המקומי; ואולם, בניהם ובנותיהם מתאפיינים בהפחתה בפוטנציאל האלמותות. זוג מקורי זה אינו יכול להעביר אלמותיות בלתי-מותנית לצאצאיו, בנים כבנות. וצאצאיהם תלויים, לשם המשך חייהם, בסנכרון אינטלקטואלי רציף עם מעגלי כבידת-הדעת של הרוח. למן ראשיתה של מערכת שטניה, שלושה-עשר אדמים פלנטאריים אבדו במרידה ועקב כישלון, וכן אבדו 681,204 מקרב אלו המצויים בעמדות אומן נחותות-דרגה. מרביתן של עריקות אלה אירעו בתקופת מרידתו של לוציפר.

בעודם חיים כאזרחי קבע בבירות המערכת, ואפילו בשעה שהם פועלים במשימותיהם היורדות בפלנטות האבולוציוניות, אין ברשותם של הבנים החומריים מכוונני מחשבה; ואולם באמצעות שירותים אלו ממש, הם רוכשים יכולת התנסותית על-מנת לקבל אל קרבם מכוונן שוכן ולצאת אל נתיבת ההרקעה לעבר פרדיס. הוויות ייחודיות ומועילות-לעילא אלה הינן החוליות המקשרות שבין עולמות החומר לבין עולמות הרוח. הם מתרכזים במטה המערכת, שם הם מתרבים וממשיכים הלאה כאזרחיהם החומריים של העולם, ומשם הם נשלחים אל העולמות האבולוציוניים.

בשונה מקבנים ברואים אחרים המשרתים בפלנטות, סדר הבנים החומריים איננו בלתי-נראה מטבעו לעיני יצורים חומריים כדוגמת תושבי אורנטיה. בני אל אלו יכולים להיראות, להיות מובנים, ובתורם להתרועע הלכה למעשה עם יצורי הזמן ואפילו להזדווג עימם; זאת אף כי תפקיד זה של רוממות ביולוגית נופל לרוב בחלקם של צאצאי האדמים הפלנטאריים.

בירושם, ילדיהם הנאמנים של כל אדם וחווה הינם אלמותיים, ואולם צאצאיהם של בן ובת חומריים אשר נולדו לאחר הגעתם לפלנטה אבולוציונית אינם חסינים באותו אופן בפני המוות הטבעי. כאשר בנים אלו הופכים חומריים על-מנת להתרבות בעולם אבולוציוני, מתרחש שינוי במנגנון שידור-החיים. נשאי החיים מונעים במתכוון מן האדמים והחווות הפלנטאריים את היכולת להוליד בנים ובנות אלמותיים. במידה שאינם נכשלים, יכולים אדם וחווה המצויים במשימה פלנטארית להיות למשך זמן בלתי-מוגבל, ואולם במסגרת מגבלות מסוימות, ילדיהם חווים אורך-חיים ההולך ומתקצר מדור לדור.

2. מסעם של האדמים הפלנטאריים

עם קבלת החדשות בדבר הגעתו של עולם מיושב נוסף אל פסגת האבולוציה הפיזית, מכנס ריבון המערכת את סגל הבנים והבנות החומריים בבירת המערכת; ומשנידונו הצרכים של עולם אבולוציוני שכזה, נבחרים שניים מקבוצת המתנדבים – אדם וחווה מן הסגל הבכיר של הבנים החומריים – על-מנת לצאת להרפתקה, ועל-מנת להתמסר לתנומה המכונה העמוקה לקראת היעטפותם בידי-שרף והסעתם מן הבית אשר בו הם משרתים אל עבר עולם חדש של הזדמנויות ושל סכנות חדשות.

אדמים וחווה הינם יצורים חומריים-למחצה, וככאלו הם אינם יכולים להיות מוסעים בידי שרפים. בטרם יוכלו להיעטף בידי-שרף לשם הסעתם אל העולם שאליו הוצבו, הם חייבים לעבור תהליך של פירוק-חומר בבירת המערכת. שרפי ההיסע יכולים לחולל שינויים מעין אלו בבנים החומריים וכן ביצורים חומריים-למחצה אחרים, כך שיתאפשר להם להיעטף בידי-שרף ולהיות מוסעים באופן זה דרך החלל מעולם אחד אל משנהו וממערכת אחת אל רעותה. תהליך זה של הכנה-להיסע דורש כשלושה ימים תקינים; ושחזור מצבו הרגיל של יצור כזה, אשר עבר פירוק-חומר, עם הגיעו אל סיום מסע ההיסע השרפי, דורש את שיתוף הפעולה של נשא חיים.

בעוד שקיימת טכניקת פירוק-חומר זו לשם הכנתם של האדמים למסע מירושם אל עבר העולמות האבולוציוניים, אין בנמצא שיטה מקבילה ללקיחתם מעולמות מעין אלו, אלא אם כן הפלנטה כולה נדרשת להתפנות; ובמקרה זה מותקנת מערכת לעת-חירום של טכניקת פירוק-חומר בעבור כלל האוכלוסייה שאותה ניתן להציל. במידה שקטסטרופה פיזית כלשהי מאיימת על פלנטת הבית של גזע מתפתח, יתקינו המלכיצדקים ונשאי החיים את טכניקת פירוק-חומר בעבור כלל השורדים, והוויות אלה יוסעו באמצעות היסע שרפי אל העולם החדש אשר הוכן זה מכבר לשם המשך קיומם. לאחר שהחלה התפתחותו של גזע אנושי בעולם של חלל, היא חייבת להימשך באופן די עצמאי מהישרדותה הפיזית של אותה פלנטה, ואולם במהלך העידנים האבולוציוניים, אין כל כוונה שהאדם או החווה הפלנטאריים יעזבו את העולם שבו בחרו.

עם הגעתם ליעדם הפלנטארי, הבן והבת החומריים מורכבים-חומרית-מחדש תחת הנחייתם של נשאי החיים. תהליך זה בכללותו אורך בין עשרה לעשרים-ושמונה ימים כמניין הזמן באורנטיה. חוסר-ההכרה של השינה השרפית נמשך לכל אורך תהליך שחזור זה. וכאשר נשלמת הרכבתו-מחדש של האורגניזם הפיזי, עומדים הבנים והבנות החומריים הללו בביתם החדש ובעולמותיהם החדשים לכל דבר ועניין, ממש כשם שהיו לפני שמסרו עצמם בירושם לתהליך פירוק-חומר.

3. המשימות האדמיות

בעולמות המיושבים, בונים הבנים והבנות החומריים את בתי הגן שלהם בעצמם, ובמהרה מסייעים בידם ילדיהם שלהם. על-פי-רוב נבחר האתר בעבור הגן על-ידי הנסיך הפלנטארי, והסגל הגשמי שלו מבצע הרבה מעבודת ההכנה המקדמית בעזרתם של רבים מן הגזעים הילידיים הגבוהים יותר.

גני העדן הללו נקראים כך לכבודה של עדנטיה, בירת הקונסטלציה, ומשום שהם בנויים בהתאם לתבנית ההדר הפוטאני של עולם המטה של האבות הגבוהים ביותר. לרוב ממוקמים בתי גן אלו באזורים מרוחקים ובאקלים קרוב-לטרופי. בעולם ממוצע, הם הינם יצירות נהדרות. ולא תוכלו כלל לשפוט מרכזי תרבות יפהיים אלו מתוך הסיפור המקוטע על אודות התפתחותו המעוקרת של פרויקט דומה לזה באורנטיה.

מבחינה פוטנציאלית, אדם וחווה פלנטאריים מהווים את מלוא מתנת החסד הפיזי לגזעים של בני התמותה. עיסוקו העיקרי של זוג מיובא שכזה הינו התרבות ורימום ילדי הזמן. ואולם, אין כל הזדווגות ישירה בין אנשי הגן לבין אנשי העולם; לאורך דורות רבים נותרים אדם וחווה מבודדים מבחינה ביולוגית מבני התמותה האבולוציוניים, בעודם בונים גזע חזק מסדרם הם. זהו מקורו של הגזע הסגול בעולמות המיושבים.

התוכניות לרוממות הגזע נערכות ומוכנות על-ידי הנסיך הפלנטארי וצוותו, והן מוצאות אל הפועל בידי אדם וחווה. זוהי הנקודה שבה נמצאו הבן החומרי שלכם ובת-לווייתו במצב של חיסרון כביר עם הגעתם לאורנטיה. קאליגסטיה התנגד ביצירתיות וביעילות למשימה האדמית; ועל-אף שבאי הכוח המלכיצדקים של אורנטיה הזהירו מבעוד מועד את אדם וחווה מפני הסכנות האורבות להם בפלנטה מעצם נוכחותו של נסיך פלנטארי מורד, הצליח רב-מורדים זה, באמצעות תחבולה ערמומית, להערים על הזוג העדני ולהפילם בפח הפרת האמונים באשר לנאמנותם פשליטים הנראים-לעין של עולמכם. הנסיך הפלנטארי הבוגד אכן הצליח להכשיל את אדם וחווה שלכם, ואולם הוא כשל במאמציו לערב אותם במרידתו של לוציפר.

הסדר החמישי של המלאכיות, העוזרות הפלנטאריות, נספחות למשימה האדמית ולעולם מלוות את האדמים הפלנטאריים בהרפתקאותיהם בעולמות. לרוב מונה סגל ההצבה הראשונית כמאה-אלף. בשעה שהושקה בטרם-עת עבודתם של אדם וחווה של אורנטיה, בשעה שהם סטו מן התוכנית אשר צוותה, היה זה אחד מן הקולות השרפיים של הגן אשר הוכיח אותם באשר להתנהגותם הראויה לגינוי. והסיפור שלכם על אודות מאורע זה מדגים את האופן שבו המסורות הפלנטאריות שלכם נטו לייחס כל מה שהינו על-טבעי לאלוה ריבון העולמים. מכיוון שכך, בני אורנטיה התבלבלו לעיתים תכופות באשר לטבעו של האב האוניברסאלי, הואיל וכל המילים של עמיתיו וכפיפיו, כמו גם כל פעולותיהם, יוחסו באופן מכליל לו עצמו. במקרה של אדם וחווה, הייתה זו לא אחרת מאשר העוזרת הפלנטארית הראשית אשר הייתה מצויה אז בתפקיד. שרפים זאת, סולוניה, הצהירה על כישלון התוכנית האלוהית וביקשה את חזרתם של באי הכוח המלכיצדקים לאורנטיה.

היצורים האמצעיוניים המשניים הינם חלק טבעי מן המשימות האדמיות. כפי שהדבר נכון בעבור הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי, כך גם צאצאיהם של הבנות והבנים החומריים משתייכים לשני סדרים: הילדים הפיזיים שלהם והסדר המשני של היצורים האמצעיוניים. סועדים פלנטאריים חומריים – אך לרוב בלתי-נראים – אלו תורמים רבות להתקדמות הציוויליזציה ואפילו להכפתם של מיעוטים סוררים העלולים לבקש לחבל בהתפתחות החברתית ובקדמה הרוחנית.

אין לבלבל בין היצורים האמצעיוניים המשניים לבין אלו מן הסדר הראשי, אשר מתוארכים בסמוך למועד הגעתו של הנסיך הפלנטארי. מרביתם של היצורים האמצעיוניים המוקדמים יותר הללו באורנטיה הלכו בדרך המרידה יחד עם קאליגסטיה, והושמו במעצר מאז פְּנֶטְקוֹסְט. רבים מקרב הקבוצה האדמית אשר לא נותרו נאמנים לממשל הפלנטארי, הושמו אף הם במעצר כאמור.

ביום של פְּנֶטְקוֹסְט, חברו האמצעיוניים הראשיים והמשניים הנאמנים ויצרו איחוד התנדבותי אשר פעל מני אז כיחידה אחת בענייני העולם. והם משרתים תחת הנהגתם של אמצעיוניים נאמנים אשר נבחרים לסירוגין משתי הקבוצות.

עולמכם זכה לביקורם של ארבעה סדרי בנים: קאליגאסטיה, הנסיך הפלנטארי; אדם וחווה מסדר בניו החומריים של האל; מְאָקוֹיִנְטָה מְלִפִּיֶּצְדֶּק, "חכם שלם" בימיו של אברהם; ומיכאל המשיח, אשר הגיע כבן מתת של פרדיס. כמה יעיל ויפה יותר היה זה יכול להיות אילו מיכאל, הריבון העליון של היקום של נבאדון, היה מתקבל בברכה אל עולמכם על-ידי נסיך פלנטארי נאמן ויעיל ועל-ידי בן חומרי מסור ומוצלח, ושניהם כאחד היו יכולים לעשות כה רבות על-מנת להעצים את עבודת-חיי ואת משימתו של בן המתת! ואולם, לא כל העולמות היו חסרי-מזל כאורנטיה, ואף לא תמיד הייתה משימתם של האדמים הפלנטאריים כה קשה או כה מסוכנת. כאשר הם מצליחים, הם תורמים להתפתחותו של עם כביר, וממשיכים לשמש כראשיהם הנראים של העניינים בפלנטה, ואפילו הרחק אל תוך העידן אשר בו מיוצב עולם שכזה באור ובחיים.

4. ששת הגזעים האבולוציוניים

הגזע השליט במהלך העידנים המוקדמים של העולמות המיושבים הינו האדם האדום, אשר בדרך-כלל הוא הראשון להגיע לרמות התפתחות אנושיות. ואולם, בעוד שהאדם האדום הינו הגזע הוותיק של הפלנטות, האנשים בעלי-הצבע אשר מגיעים לאחריו מתחילים להופיע מוקדם מאוד במהלך העידן שבו מגיחה האנושות בת התמותה.

הגזעים המוקדמים הינם נעלים במידת-מה ביחס לאלו המאוחרים יותר; האדם האדום עומד גבוה מאוד מעל לגזע האינדיגו – השחור. נשאי החיים מעניקים את מלוא מתת האנרגיות החיות לגזע התחילי, או האדום, וכל מופע אבולוציוני עוקב של קבוצה מובחנת של בני-תמותה מייצג וואריאציה על חשבון המתת המקורי. אפילו גובהם הפיזי של בני התמותה נוטה לרדת מטה מן האדם האדום אל גזע האינדיגו, אף כי באורנטיה הופיעו ניצנים בלתי-צפויים של ענקיות בקרב האדם הירוק ובקרב האדם הכתום.

באותם עולמות שבהם קיימים כל ששת הגזעים האבולוציוניים, האנשים הנעלים הינם בני הגזעים הראשון, השלישי והחמישי – קרי האדום, הצהוב והכחול. וכך משתנות לסירוגין יכולות הצמיחה האינטלקטואלית וההתפתחות הרוחנית בקרב הגזעים האבולוציוניים, כאשר הגזעים השני, הרביעי והשישי פחות מוכשרים במידת-מה. הגזעים המשניים הללו הינם האנשים החסרים בעולמות מסוימים; והם אלו אשר הוכחדו ברבים מן העולמות האחרים. זהו חוסר מזל שבאורנטיה איבדתם במידה כה ניכרת מן האדם הכחול הנעלה שלכם, למעט מה שנותר ממנו בקרב ה"גזע הלבן" הממוזג. אובדנם של הצירים הירוק והכתום שלכם איננו מהווה נושא לדאגה כה רבה.

בעוד שנדמה כי האבולוציה של שישה – או של שלושה – גזעים של צבע מדרדרת את המתת המקורי של האדם האדום, היא מספקת כמה וואריאציות רצויות ביותר בטיפוסים בני התמותה, ומאפשרת את הביטוי המגוון של הפוטנציאל האנושי אשר לא ניתן היה להשיגו באופן אחר. בהינתן העובדה שבני-תמותה אלו מרוממים לאחר-מכן על-ידי הגזע האדמי, או הסגול, המיובא, שינויים אלו מועילים להתקדמותה של האנושות בכללותה. תוכנית מיוזג רגילה זו לא הוצאה אל הפועל באופן נרחב באורנטיה, וכישלון זה בביצוע תוכנית האבולוציה של הגזעים הופך בעבורכם

לבלתי-אפשרית את ההבנה הניכרת בדבר מעמדם של אנשים אלו בפלנטה מיושבת ממוצעת, מתוך ההתבוננות בשאריות הגזעים המוקדמים הללו בעולמכם.

בימיה המוקדמים של ההתפתחות הגזעית, קיימת בקרב האדם האדום, הצהוב והכחול נטייה קלה להזדווג ביניהם; כמו כן, קיימת נטייה דומה להתערבבות בין הגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו.

האנשים הפחות מפותחים מועסקים על-פי-רוב כעובדים על-ידי בני הגזעים המתקדמים יותר. דבר זה מתייחס למקור העבדות בפלנטות במהלך העידנים המוקדמים. האדם הכתום מוכנע בדרך-כלל בידי האדם האדום ומורד למעמד של משרת – ולעיתים אף מוכחד. האדם הצהוב והאדום מתרועעים זה עם זה לעיתים תכופות, אך לא תמיד. על-פי-רוב, הגזע הצהוב משעבד את הגזע הירוק, בעוד שהאדם הכחול מכניע את האינדיגו. הגזעים הללו של האנשים הפרימיטיביים מתייחסים לשימוש ברעיהם הנחשלים כעובדי כפייה, ממש כשם שבני אורנטיה מתייחסים לקנייה ולמכירה של סוסים ובקר.

במרבית העולמות הרגילים, עבדות בכפייה איננה שורדת את עידן הנסיך הפלנטארי, אף כי אנשים בעלי נכויות מנטאליות ופושעים הפועלים כנגד החברה ממשיכים להיאלץ לעבוד שלא-מרצונם. ואולם, בכל הספירות הרגילות מבוטלת העבדות מן הסוג הפרימיטיבי הזה מעט לאחר הגעתו של הגזע המיובא הסגול, או האדמי.

ששת הגזעים האבולוציוניים הללו נועדו להתמזג ולהיות מרוממים באמצעות מיזוג עם צאצאיהם של המרוממים האדמיים. ואולם, בטרם אנשים אלו מתמזגים, מושמדים במידה רחבה מרביתם של הנחותים והבלתי-מתאימים. הנסיך הפלנטארי והבן החומרי, יחד עם סמכויות פלנטאריות הולמות אחרות, הם השופטים את כשירותם של הזנים המתרבים. הקושי בהוצאתה של תוכנית קיצונית שכזו אל הפועל באורנטיה טמון בעובדת היעדרם של שופטים הכשירים להעריך את כשירותם או את חוסר-כשירותם הביולוגית של היחידים מקרב גזעי עולמכם. ועל-אף קיומו של מכשול זה, דומה כי עליכם להיות מסוגלים להסכים על הסרתם הביולוגית של הזנים היותר בלתי-כשירים, פגומים, נחשלים ואנטי-חברתיים.

5. מיזוג גזעי – מתת הדם האדמי

משאדם וחווה פלנטאריים מגיעים לעולם מיושב, הם קיבלו זה מכבר מן הממונים עליהם הנחייה מלאה בדבר דרך הביצוע הטובה ביותר של שיפור הגזעים הקיימים של ההוויות התבוניות. תוכנית הפעולה איננה אחידה; הרבה מושאר לשיקול דעתו של הזוג הסועד, ושגיאות אינן מחזה בלתי-שכיח, במיוחד בעולמות חסרי-סדר ובעולמות מרדניים כדוגמת אורנטיה.

על-פי-רוב, האנשים הסגולים אינם מתחילים להתמזג עם ילידי הפלנטה בטרם הגיע מספר בני קבוצתם שלהם ליותר ממיליון. ואולם בינתיים, סגל הנסיך הפלנטארי מצהיר כי ילדי האלים ירדו, כשם שהדבר אכן קרה, על-מנת להפוך לאחד עם גזעי האדם; והאנשים ממתינים בכליון עיניים ליום שבו יוצהר כי אלו אשר נמצאו כמשתייכים לזנים הגזעיים הנעלים רשאים להגיע אל גן העדן ולעמוד שם לבחירת בניו ובנותיו של אדם על-מנת לשמש פאבות ופאימהות האבולוציוניים של סדר האנושות הממוזג והחדש.

בעולמות הרגילים, האדם והחווה הפלנטאריים לעולם אינם מזדווגים עם הגזעים האבולוציוניים. עבודת השיפור הביולוגי הזו הינה מלאכתם של הצאצאים האדמיים. ואולם, האדמים הללו אינם יוצאים החוצה להתהלך בין הגזעים; אלו הם אנשי סגל הנסיך שמביאים אל גן העדן את הגברים והנשים הנעלים על-מנת שידווגו מרצונם החופשי עם הצאצאים האדמיים. והבחירה כמועמד להזדווגות עם בני ובנות הגן נחשבת ברוב העולמות לכבוד הגבוה ביותר.

בשעה שגזעי העולם מתאמצים באופן הולך וגובר לזכות בהכרה כראויים להיכנס אל הגן, מתמעטות בפעם הראשונה המלחמות הגזעיות ומצטמצמים המאבקים השבטיים. ולכם יכול להיות, לכל היותר, מושג קלוש על אודות האופן שבו המאבק התחרותי הזה תופס את מרכז הבמה של כל הפעילויות בפלנטה רגילה. באורנטיה, כלל התוכנית הזו לשיפור הגזע ירדה לטמיון מוקדם מאוד.

הגזע הסגול מהווה עם מונוגמי, וכל גבר או אישה אבולוציוניים המתאחדים עם הבנים והבנות האדמיים מתחייבים שלא לקחת לעצמם בני זוג אחרים, וכן להנחות את ילדיהם למונוגמיה. הילדים של כל אחד מן האיחודים הללו מתחנכים ומוכשרים בבתי הספר של הנסיך הפלנטארי, ולאחר מכן הם מורשים לצאת אל הגזע של ההורה האבולוציוני שלהם, ושם להתחתן בתוך קבוצות נבחרות של בני-תמותה נעלים.

עידן חדש וכביר יותר של קידמה אבולוציונית מתחיל בשעה שזן זה של בני חומריים מתווסף לגזעים המתפתחים של העולמות. בעקבות שפיעה התרבותית זו של יכולת מיובאת ושל תכונות על-אבולוציוניות, מתרחשת סדרה של קפיצות בהתפתחות הגזעית ובזו של הציוויליזציה; במאה-אלף שנים מתרחשת התקדמות רבה יותר מאשר במיליון שנות מאבק אשר קדמו להן. ובעולמכם, למרות כישלון התוכניות אשר צוו, התקדמות רבה נעשתה מאז שניתנה לאנשיכם מתנת פלסמת החיים של אדם.

ואולם, בעוד שילדיו הישירים של גן העדן הפלנטארי יכולים להעניק את עצמם לחברים הנעלים של הגזעים האבולוציוניים ובכך לרומם את הרמה הביולוגית של האנושות, לא יהא זה מועיל בעבור הזנים הגבוהים יותר של בני התמותה של אורנטיה להזדווג עם הגזעים הנמוכים יותר; התנהגות בלתי-נבונה שכזו תעמיד בסיכון את כלל הציוויליזציה בעולמכם. הואיל ונכשלתם להגיע להרמוניזציה של גזע באמצעות הטכניקה האדמית, שומה

עליכם לפתור כעת את בעיית שיפור הגזע הפלנטארית שלכם בשיטות אחרות, אנושיות ברובן, של התאמה ושל שליטה.

6. השלטון האדמי

במרבית העולמות המיושבים נותרים גני העדן כמרכזי תרבות נשגבים, והם ממשיכים לפעול, עידן אחרי עידן, כתבניות חברתיות להתנהגות ולנוהג הפלנטאריים. ואפילו בזמנים המוקדמים, כאשר אנשי הגזע הסגול מבודדים יחסית, בתי הספר שלהם מקבלים מועמדים ראויים מקרב הגזעים של העולם; זאת בעוד שההתפתחויות התעשייתיות של הגן פותחות ערוצים חדשים של חליפין מסחריים. וכך תורמים האדמים והחוות וצאצאיהם להתרחבות הפתאומית של התרבות ולשיפור המהיר של הגזעים האבולוציוניים בעולמותיהם. וכל מערכות היחסים האלה מועצמות ונחתמות בחותם המיזוג שבין הגזעים האבולוציוניים לבין בניו של אדם, אשר בא לידי ביטוי בעליית מדרגה מיידית במעמד הביולוגי, בהאצת הפוטנציאל האינטלקטואלי ובהתרחבות יכולת הקליטה הרוחנית.

בעולמות רגילים הופך מטה הגן של הגזע הסגול למרכז התרבותי העולמי השני, ויחד עם עיר המטה של הנסיך הפלנטארי, הוא קובע את קצב התפתחותה של הציוויליזציה. במשך מאות בשנים פועלים בו-זמנית בתי הספר של עיר המטה של הנסיך הפלנטארי ובתי הספר של הגן של אדם וחוות. ועל-פי-רוב הם אינם מרוחקים מאוד זה מזה ופועלים יחדיו בשיתוף פעולה הרמוני.

חישובו מה תהא המשמעות בעבור עולמכם אילו אי-שם בלכננט היה קיים מרכז ציוויליזציה עולמי, אוניברסיטת תרבותית פלנטארית כבירה, אשר פעלה ברציפות במשך 37,000 שנים. ושוב, עצרו ושיקלו כמה הייתה מועצמת סמכותו המוסרית של מרכז עתיק שכזה, אילו לא-הרחק משם היה ממוקם מטה נוסף ועתיק ממנו של סעד שמימי אשר מסורותיו משפיעות בכוח מצטבר של 500,000 שנות השפעה אבולוציונית משולבת. המנהג הוא אשר מפיק בסופו של דבר את האידיאלים של עדן אל רחבי העולם כולו.

בתי הספר של הנסיך הפלנטארי עוסקים בעיקר בפילוסופיה, דת, מוסר, ובהישגים האינטלקטואליים והאמנותיים הגבוהים יותר. בתי הספר של הגן של אדם וחוות מוקדשים על-פי-רוב לזמנויות שימושיות, להכשרה אינטלקטואלית בסיסית, לתרבות חברתית, התפתחות כלכלית, יחסי מסחר, יעילות פיזית וממשל אזרחי. בסופו של דבר, מרכזים עולמיים אלו מתמזגים, אך חיבור זה מתרחש הלכה למעשה רק בתקופתו של הבן הסמכותי הראשון.

קיומם המתמשך של האדם והחוות הפלנטאריים – לצד הגרעין הטהור המקשר ישירות אל הגזע הסגול – מעניק לתרבות העדנית את אותה יציבות של צמיחה הפועלת על הציוויליזציה של העולם מתוקף עוצמתה המחייבת של המסורת. בבנים ובבנות חומריים ואלמותיים אלו היננו מוצאים את החוליה האחרונה והחיונית המחברת את האל והאדם, החוליה המגשרת על התהום האנסופית-כמעט הפעורה בין הבורא הנצחי לבין האישיות הסופיות הנמוכות ביותר של הזמן. כאן קיימת הוויה ממקור גבוה, אשר הינה פיזית, חומרית ואפילו מהווה יצור בעל-מגדר כבני התמותה של אורנטיה, הוויה המסוגלת לראות ולהבין את הנסיך הפלנטארי הבלתי-נראה ולפרש אותו בעבור היצורים בני התמותה של העולם; זאת הואיל והבנים והבנות החומריים מסוגלים לראות את כלל הסדרים הנמוכים יותר של ההוויות הרוחניות; הם רואים את הנסיך הפלנטארי ואת כל צוותו, זה הנראה וזה הבלתי-נראה.

עם חלוף המאות ועם התמזגות צאצאיהם עם גזעי האדם, אותם בן ובת חומריים מתקבלים כאבות הקדמוניים המשותפים של האנושות, ההורים המשותפים של הצאצאים הממוזגים כעת של הגזעים האבולוציוניים. הכוונה היא שבני התמותה אשר מתחילים בעולם מיושב יתנסו בחוויה של ההכרה בשבעה אבות:

1. האב הביולוגי – האב בשר ודם.

2. אבי העולם – האדם הפלנטארי.

3. אבי הספירות – ריבון המערכת.

4. האב הגבוה ביותר – אבי הקונסטלציה.

5. אבי היקום – הבן הבורא והשליט העליון של הבריאות המקומיות.

6. אבות-העל – עתיקי היוםין אשר מושלים ביקום-העל.

7. אבי הרוח, או אב האוונה – האב האוניברסאלי אשר שוכן בפרדים ומעניק מרוחו על-מנת שתחייה ושתפעל בדעתם של היצורים הנמוכים אשר מאכלסים את יקום היקומים.

7. ממשל מאוחד

מעת לעת מגיעים הבנים האוונטאליים של פרדיס אל העולמות המיושבים על-מנת להוציא אל הפועל פעולות שיפוטיות, ואולם, האוונטאל הראשון אשר מגיע במשימה של סמכות הוא אשר מתחיל את העידן הרביעי של עולם אבולוציוני של זמן ומרחב. בפלנטות מסוימות שבהן מתקבל בן זה של סמכות באופן אוניברסאלי, הוא נותר למשך עידן אחד; וכך משגשגת הפלנטה תחת שלטונם המאוחד של שלושה בנים: הנסיך הפלנטארי, הבן החומרי ובן הסמכות, כאשר השניים האחרונים נראים לעיני כלל תושבי העולם.

בטרם מסיים הבן הראשון של סמכות את משימתו בעולם אבולוציוני רגיל, הושלם זה מכבר איחוד העבודה החינוכית והמנהלית של הנסיך הפלנטארי ושל הבן החומרי. מיזוג זה של הפיקוח הדואלי על הפלנטה, מביא לידי קיום סדר חדש ויעיל של ממשל עולמי. עם פרישתו של הבן הסמכותי, מקבל האדם הפלנטארי את סמכות ההכוונה החיצונית של הפלנטה. כך פועלים בצוותא הבן והבת החומריים כמנהלי הפלנטה, עד להתייצבותו של העולם בעידן של האור והחיים; או אז מורם הנסיך הפלנטארי לדרגת ריבון פלנטארי. במהלך עידן זה של אבולוציה מתקדמת, הופכים אדם וחווה למה שניתן להיקרא בשם ראשי-ממשלה-בצוותא של העולם המהולל.

מייד משפירתו החדשה והמאוחדת של העולם המתפתח מתבססת כהלכה, ומהר ככל שניתן להכשיר כראוי מנהלים כפיפים ומוכשרים, מיוסדות בירות-משנה בגופי יבשה מרוחקים ובקרב העמים השונים. ובטרם הגעתו של בן נוסף של עידן, יאורגנו בין חמישים למאה מרכזי-משנה מעין אלו.

הנסיך הפלנטארי וצוותו עדיין מטפחים את תחומי הפעילות של הרוח ושל הפילוסופיה. אדם וחווה מקדישים תשומת-לב מיוחדת למעמד הפיזי, המדעי והכלכלי של העולם. ושתי הקבוצות כאחת מקדישות באופן שווה את האנרגיות שלהן לטיפוח האמנויות, יחסי החברה וההישגים האינטלקטואליים.

בטרם תחילתו של העידן החמישי של ענייני העולם, הושג זה מכבר ניהול מפואר של הפעילויות בפלנטה. קיומם של בני התמותה בספירה מנוהלת-היטב שכזו הוא אכן מעורר ומועיל. ולו בני אורנטיה היו יכולים רק לחזות בחיים בפלנטה שכזו, מייד הם היו עומדים על ערכם של אותם דברים אשר איבד עולמם בשל אימוצו את הרוע והשתתפותו במרד.

[הוצג על-ידי בן לאנונאנדק משני מסגל המילואים].

הספר של אורנטיה

מסמך 52

העידנים של בני התמותה הפלנטאריים

למן תחילתם של החיים בפלנטה אבולוציונית ועד לעת לבלובם הסופי בעידן האור והחיים, מופיעים בזירת הפעולה של העולם לפחות שבעה עידנים של חיים אנושיים. עידנים עוקבים אלו נקבעים בהתאם למשימותיהם הפלנטאריות של הבנים האלוהיים, וכעולם מיושב ממוצע מופיעים העידנים הללו בסדר הבא:

1. האדם טרום-הנסיך הפלנטארי.
2. האדם פְּתֵר-הנסיך הפלנטארי.
3. האדם הבתר-אדמי.
4. האדם בתר-הבן-הסמכותי.
5. האדם בתר-הבן-המתת.
6. האדם בתר-המורה.
7. עידן האור והחיים.

מייד כאשר הופכים עולמות החלל להיות ראויים מן הבחינה הפיזית לחיים, הם נרשמים במרשם נשאי החיים, ובבוא העת נשלחים הבנים הללו לפלנטות מעין אלה מתוך מטרה לְאַתְחֵל חיים. כלל התקופה החל מאתחול החיים ועד להופעתו של האדם מכונה העידן הטרומ-אנושי, והיא קודמת לעידנים האנושיים העוקבים אשר אליהם מתייחס מסמך זה.

1. האדם הפרימיטיבי

מן העת שבה מגיח האדם מן הרמה החייתית – בשעה שביכולתו לבחור לסגוד לבורא – ועד להגעתו של הנסיך הפלנטארי, מכונים יצורים רצוניים בני-תמותה בשם *בני-אדם פרימיטיביים*. קיימים שישה טיפוסים, או גזעים, בסיסיים של בני-אדם פרימיטיביים, ואנשים מוקדמים אלו מופיעים בזה אחר זה בהתאם לסדר הצבעים בספקטרום, החל בצבע האדום. משך הזמן הנדרש לשם אבולוציית חיים מוקדמת זו משתנה במידה רבה מעולם לעולם, ונע ממאה-וחמישים אלף שנים ועד ליותר ממיליון שנים כמניין הזמן באורנטיה.

הגזעים האבולוציוניים בעלי הצבעים – אדום, כתום, צהוב, ירוק, כחול ואינדיגו – מתחילים להופיע בסביבות הזמן שבו מְפַתֵּחַ האדם הפרימיטיבי שפה פשוטה ומתחיל להפעיל את הדמיון היצירתי. בעת הזו האדם כבר מורגל מאוד בעמידה הזקופה.

בני האדם הפרימיטיביים הינם ציידים מעולים ולוחמים לבלי-חת. החוק בעידן זה הינו חוק הישרדותו הפיזית של החזק ביותר; בזמנים הללו כלל הממשל הינו שבטי. ובמהלך המאבקים הגזעיים המוקדמים בעולמות רבים, כמה מן הגזעים האבולוציוניים נכחדים, כפי שהדבר אירע באורנטיה. ולרוב, אלו אשר שורדים ממוזגים לאחר מכן עם הגזע הסגול המיובא בהמשך, קרי העם האדמי.

לאורה של הציוויליזציה אשר תגיע לאחריה, תקופה זו של האדם הפרימיטיבי מהווה פרק ארוך, חשוך ועקוב-מדם. האתיקה של הג'ונגל והמוסר של היערות הקדמונים אינם עולים בקנה אחד עם הסטנדרטים של התקופות המאוחרות יותר של דת התגלות ושל התפתחות רוחנית גבוהה יותר. בעולמות רגילים ובלתי-ניסויים, תקופה זו שונה מאוד מן המאבקים הממושכים והאכזריים עד מאוד אשר אפיינו עידן זה באורנטיה. כאשר תגיוח מהתנסות העולם הראשונה שלכם, תתחילו לראות מדוע מתרחש המאבק הארוך והמכאיב הזה בעולמות האבולוציוניים, וככל שתתקדמו הלאה בדרך המובילה אל עבר פרדיס, כך תלך ותגדל הבנתכם את התבונה שבאירועים המוזרים-לכאורה הללו. ואולם, על-אף כל החליפות והתמורות של העידנים המוקדמים של הולדת האדם, מעשיו של האדם הפרימיטיבי מייצגים פרק מזהיר, ואפילו הרואי, בתולדותיו של עולם אבולוציוני של זמן

האדם האבולוציוני המוקדם איננו יצור צבעוני. ככלל, בני התמותה הפרימיטיביים הללו הינם שוכני מערות או דרי צוקים. הם אף בונים בקתות גסות בתוך העצים הגדולים. לעיתים, בטרם הם רוכשים מידה גבוהה של אינטליגנציה, נשטפות הפלנטות במינים הגדולים יותר של חיות. ואולם, בשלב מוקדם בעידן הזה לומדים בני התמותה להצית אש ולשמור עליה, ועם השימוש הגובר בדמיון היצירתי, ועם השיפור בכלים, האדם המתפתח מכחיד עד מהרה את בעלי החיים הגדולים והסוררים יותר. הגזעים המוקדמים אף עושים שימוש נרחב בבעלי החיים המעופפים הגדולים יותר. ציפורים ענקיות אלה מסוגלות לשאת אדם אחד או שניים בגודל-ממוצע בטיסה רציפה למרחק של מעל לשמונה-מאות קילומטרים. בפלנטות מסוימות מגישות ציפורים כבירות אלה שירות רב-ערך משום שהן ניחנות בסדר גבוה של אינטליגנציה, ולעיתים קרובות הן דוברות מילים רבות בשפותיו של העולם. ציפורים אלה הינן אינטליגנטיות ביותר, צייתניות עד-מאוד ורוחשות חיבה במידה בל-תיאמן. באורנטיה, ציפורי מסע אלה נכחדו לפני זמן רב, ואולם אבות אבותיכם המוקדמים נהנו משירותיהן.

על-פי-רוב רוכש האדם את השיפוט האתי, הרצון המוסרי, לצד הופעתה של שפה מוקדמת. משמושגת הרמה האנושית – לאחר הופעה זו של רצון בר-תמותה – הופכות הוויות אלה פתוחות לקבל את המכווננים האלוהיים לשכון בהם באופן ארעי; ועם מותן של הוויות אלה, רבות מהן נבחרות כשורדות ונחתמות בידי רבי-המלאכיות לשם שחזור והיתוך עם הרוח בעתיד. לעולם מלוות רב-המלאכיות את הנסיכים הפלנטאריים, ובבד בבד עם הגעתו של הנסיך מתרחש שיפוט העידן של העולם.

כל בני התמותה אשר בהם שוכנים מכוונני מחשבה הינם סוגדים בפוטנציה; הם "הוארו באור האמת", והם ניחנים ביכולת לתור אחר קשר הדדי עם האלוהיות. ואף-על-פי-כן, מרביתה של הדת המוקדמת, או הביולוגית, של האדם הפרימיטיבי מהווה פחד חייתי מתמיד השזור ביראת-כבוד של בורות ובאמונות תפלות שבטיות. הישרדותה של האמונה התפלה בקרב הגזעים של אורנטיה רחוקה מלהחמיא להתפתחותכם האבולוציונית, והיא אף איננה תואמת את ההישגים הנהדרים האחרים של התקדמותכם החומרית. ואולם, לדת-פחד מוקדמת זו קיימת תכלית רבת-ערך בהכנעת מזגם היוקד של היצורים הפרימיטיביים הללו. היא זו אשר מבשרת את הציוויליזציה, והיא האדמה אשר בה יישתלו לאחר מכן זרעי דת ההתגלות בידי הנסיך הפלנטארי ובידי סועדיו.

על-פי-רוב, תוך כמאה-אלף שנים למן הרגע שבו רוכש האדם עמידה זקופה, מגיע הנסיך הפלנטארי, אשר נשלח מעם ריבון המערכת לאחר הדיווח של נשאי החיים כי הרצון מתפקד, ואפילו אם התפתחו באופן זה רק מעט אינדיבידואלים באופן יחסי. בדרך-כלל בני התמותה הפרימיטיביים מקדמים בשלום את הנסיך הפלנטארי ואת הסגל הנראה-לעין שלו; למעשה, לעיתים קרובות הם מביטים בהם ביראת כבוד ובהערצה, כמעט בסגידה, וזאת אם אין מרסנים אותם.

2. האדם בתר-הנסיך הפלנטארי

עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי מתחיל עידן חדש. ממשל מופיע על-פני הארץ ומושגת התקופה השבטית המתקדמת. קפיצות חברתיות עצומות מתבצעות במשך מספר אלפי שנים של שלטון זה. בתנאים רגילים, בני-תמותה מגיעים במהלך העידן הזה לציוויליזציה במעמד גבוה. הם אינם נאבקים זמן כה רב בברבריות כפי שעשו הגזעים של אורנטיה. ואולם, החיים בעולם מיושב משתנים במידה כה רבה עקב מרידה, עד שיכול להיות לכם רק מושג קלוש, או אפסי, על אודות שלטון מעין זה בפלנטה רגילה.

עידן זה אורך כחמש-מאות אלף שנה בממוצע; עידנים מסוימים ארוכים יותר מזה, בעוד שעידנים אחרים קצרים יותר. במהלך העידן הזה מתבססת הפלנטה במעגלי המערכת, ולממשלתה מוקצית מכסה מלאה של סייעים שמימיים שרפיים ואחרים. מכוונני המחשבה מגיעים במספרים הולכים וגדלים, והשומרות השרפיות מעצימות את משטר הפיקוח שלהן על בני התמותה.

כאשר מגיע הנסיך הפלנטארי לעולם פרימיטיבי, שלטת בו הדת ההתפתחותית של הפחד ושל הבורות. הנסיך וצוותו עורכים את ההתגלויות הראשונות של האמת הגבוהה יותר ושל ארגון היקום. הצגות ראשונות אלה של דת התגלות הינן פשוטות ביותר, ולרוב הן נוגעות לענייני המערכת המקומית. בטרם הגעתו של הנסיך הפלנטארי, הדת מהווה תהליך אבולוציוני גרידא. לאחר-מכן, מתקדמת הדת באמצעות התגלות מדורגת, כמו גם בדרך של צמיחה אבולוציונית. ובכל עידן, בכל תקופה של בני-תמותה, מתקבלת הצגה מורחבת של אמת רוחנית ושל אתיקה דתית. התפתחותה של יכולת הקליטה הדתית בקרב תושביו של עולם קובעת במידה רבה את קצב ההתקדמות הרוחנית ואת שיעור ההתגלות הדתית.

עידן זה חוזה בשחר רוחני, והגזעים השונים, על שבטיהם המגוונים, נוטים לפתח מערכות ייחודיות של דת ושל מחשבה פילוסופית. שתי נימות שזורות באופן אחיד בכל הדתות האלה של בני הגזעים השונים: הפחדים המוקדמים של האדם הפרימיטיבי וההתגלויות המאוחרות יותר של הנסיך הפלנטארי. במובנים מסוימים, נדמה שבני אורנטיה עדיין לא הגיעו לחלוטין מן השלב הזה של ההתפתחות הפלנטארית. ככל שתתמידו בלימוד זה, כך תבחינו בבהירות רבה יותר עד כמה סוטה עולמכם מן הנתיב הממוצע של ההתקדמות וההתפתחות האבולוציונית.

ואולם, הנסיך הפלנטארי איננו "נסיך השלום". המאבקים הגזעיים והמלחמות השבטיות ממשיכים אל תוך עידן זה, אך הולכים ופוחתים בתדירותם ובעוצמתם. זהו העידן הגדול של ההתפזרות הגזעית, והוא מגיע לשיאו בתקופה של לאומיות עזה. הצבע הינו הבסיס להתקבצויות השבטיות והלאומיות, ולעיתים תכופות מפתחים הגזעים השונים שפות נפרדות. כל קבוצה מתרחבת של בני-תמותה נוטה לבקש להתבודד. בידוד זה נתמך בקיומן של שפות רבות. בטרם יתאחדו הגזעים השונים, מלחמותיהם האכזריות באות לעיתים לידי ביטוי בהכחדתם של עמים שלמים; האדם הכתום

בעולמות ממוצעים, במהלך תקופת שלטונו המאוחרת של הנסיך מתחילים החיים הלאומיים להחליף את הארגון השבטי, או לחלופין – הם מתווספים על-גבי הקבוצות השבטיות הקיימות זה מכבר. ואולם, ההישג החברתי הכביר של עידן הנסיך הינו הופעת חיי המשפחה. עד אז, מערכות היחסים האנושיות היו שבטיות ברובן; ואילו כעת, מתחיל הבית לקרום עור וגידים.

זהו הינו העידן שבו מתגשם השוויון בין המינים. בפלנטות מסוימות הגברים עשויים לשלוט בנשים; בפלנטות אחרות קורה ההיפך. במהלך העידן הזה מתבסס בעולמות רגילים שוויון מלא בין המינים, שוויון אשר קודם להגשמתם המלאה יותר של האידיאלים של חיי המשפחה. זהו שחרו של עידן הזהב של המשפחה. הרעיון של השלטון השבטי נסוג בהדרגה מפני המושג הדואלי של חיי הלאום ושל חיי המשפחה.

החקלאות מופיעה במהלכו של עידן זה. צמיחת רעיון המשפחה אינה תואמת את חיי השוטות הבלתי-מבוססים של הצייד. בהדרגה מתבסס הנוהג של קיום יישובי קבע ושל עבודת האדמה. ביותם של בעלי החיים ופיתוחן של אומנויות הבית מתקדמות במהירות. עם ההעפלה אל פסגת ההתפתחות הביולוגית כבר הושגה רמה גבוהה של ציוויליזציה, ואולם מבחינה מכאנית קיימת אך התפתחות מועטה; ההמצאה מאפיינת את העידן העוקב.

בטרם סיומו של עידן זה, מטהורים הגזעים ומובאים לדרגה גבוהה של מושלמות פיזית ושל עוצמה אינטלקטואלית. ההתפתחות המוקדמת של עולם רגיל מסתייעת רבות בתוכנית לעידוד הגידול בטיפוסים הגבוהים יותר של בני התמותה ובקיצוץ תואם באלו הנמוכים יותר. והכישלון של אנשיכם המוקדמים להבחין בין שני הטיפוסים, הוא אשר אחראי לנוכחותם של יחידים פגומים ומפגרים כה רבים בקרב הגזעים של אורנטיה הנוכחית.

אחד מן ההישגים הגדולים ביותר של עידן הנסיך הינו הגבלת התרבותם של היחידים הלוקים בשכלם ושל אלו אשר אינם תואמים חברתית. הרבה לפני הגעתם של הבנים השניים, האדמים, מרבית העולמות נוטלים על עצמם את הטיפול הרציני במשימות טיהור הגזע, דבר שעמי אורנטיה אפילו לא ביצעו ברצינות עד כה.

בעיה זו של שיפור הגזע איננה מהווה מבצע כה נרחב בשעה שתוקפים אותה בתקופה המוקדמת הזו של התפתחות האנושות. התקופה הקודמת של מאבקים שבטיים ושל תחרות גסה להישרדות הגזע הסירה את מרבית הזנים החריגים והפגומים. לטיפש אין סיכוי רב לשרוד בחברה פרימיטיבית לוחמת המאורגנת באופן שבטי. זהו הרגש המסולף של הציוויליזציה המושלמת-חלקית שלכם אשר מטפח, מגן ומנציח את קיומם של הזנים הפגומים אשר אין להם תקנה בקרב הקבוצות האבולוציוניות האנושיות.

אין זוהי עדינות ואף אין זו זולתנות לאהוד באופן חסר-תוחלת את בני האדם המפגרים, את בני התמותה החריגים והנחותים אשר לא ניתן להצילם. אפילו בעולם הרגיל ביותר שבין העולמות האבולוציוניים קיימים מספיק הבדלים בין יחידים לבין קבוצות חברתיות שונות על-מנת לספק את מלוא ההזדמנות להפעיל את כל אותן תכונות נאצלות של רגש זולתני ושל סעד אנושי בטל-אנוכיות, וזאת מבלי להנציח את הזנים הבלתי-תואמים חברתית והמפגרים מוסרית של האנושות המתפתחת. קיימות שפע הזדמנויות על-מנת לגלות סובלנות ולהפעיל זולתנות כלפי אותם יחידים חסרי-מזל ונזקקים אשר לא איבדו את מורשתם המוסרית באופן חסר תקנה, ואשר לא השחיתו לנצח את זכותם הרוחנית המולדת.

3. האדם הבתר-אדמי

משמיעה הדחף המקורי של החיים האבולוציוניים את מסלולו הביולוגי, משהגיע האדם אל פסגת ההתפתחות החייתית, מגיע סדר הבנים השני ומתחיל עידן החסד והסעד השני. דבר זה נכון בכל העולמות האבולוציוניים. משהושגה הרמה הגבוהה ביותר האפשרית של חיים אבולוציוניים, בשעה שהקקיע האדם הפרימיטיבי ככל יכולתו במעלה הסולם הביולוגי, לעולם מופיעים על הפלנטה בן ובת חומריים אשר נשלחו מעם ריבון המערכת.

מכוונני המחשבה מוענקים באופן הולך וגובר ליצירי האנוש הבתר-אדמיים, ובהתמדה עולה מספרם של בני התמותה המגיעים ליכולת היתוך עתידית עם המכוונן. בעודם מתפקדים כבנים יורדים, אין מצויים מכווננים ברשותם של האדמים, אך צאצאיהם הפלנטאריים – אלו הישירים ואלו המעורבים – הופכים למועמדים ראויים לקבל בבוא העת את משגוחי המסתורין. עם סיומו של העידן הבתר-אדמי קיבלה הפלנטה זה מכבר את מלוא מכסת הסועדים השמימיים שלה; ורק המכווננים המותכים עדיין לא מוענקים באופן אוניברסאלי.

זוהי תכליתו העיקרית של השלטון האדמי להשפיע על האדם המתפתח לסיים את המעבר משלב הציוויליזציה של הצייד והמלקט לזה של החקלאי והגנן, אשר בשלב מאוחר יותר תתווסף אליו גם הופעת הנספחים העירוניים והתעשייתיים של הציוויליזציה. עשרת-אלפים שנים של עידן זה של המרומים הביולוגיים מספיקות על-מנת לחולל תמורה נפלאה. לרוב, עשרים-וחמש אלף שנה של ממשל כזה של תבונה משולבת של הנסיך הפלנטארי ושל הבנים החומריים, גורמות לספירה להבשיל לקראת בואו של בן של סמכות.

בעידן זה הינו עדים על-פי-רוב להשלמת חיסולם של הבלתי-כשירים ולהמשך טיהור הזנים הגזעיים; בעולמות רגילים חוסלו כמעט לחלוטין הנטיות החייתיות הפגומות מן הגזעים המתרבים של התחום.

הצאצאים האדמיים לעולם אינם מתמזגים עם הזנים הנחותים יותר של הגזעים האבולוציוניים. ואף ההזדווגות האישית של אדם או של חווה

פלנטאריים עם העמים האבולוציוניים איננה חלק מן התוכנית האלוהית. פרויקט שיפור הגזע הזה הינו משימתם של צאצאיהם. ואולם, צאצאיהם של הבן והבת החומריים מגויסים במשך דורות בטרם מתחיל סעד ההתמזגות הגזעית.

התוצאה של מתנת פלסמת החיים האדמית לגזעים בני התמותה הינה עליית-מדרגה מיידית ביכולת האינטלקטואלית והאצה של ההתקדמות הרוחנית. על-פי-רוב, מתרחש בנוסף לזאת גם שיפור פיזי מסוים. בעולם ממוצע, התקופה הבתר-אדמית הינה עידן של המצאות כבירות, של שליטה באנרגיה ושל התפתחות מכאנית. זהו העידן של הופעת ריבוי צורות בייצור ושל שליטה באיתני הטבע; זהו עידן הזהב של חקר הפלנטה ובסופו של דבר גם של הכנעתה. הרבה מן ההתקדמות החומרית של עולם מתרחשת בתקופה זו של חנוכת התפתחות המדעים הפיזיים, ממש בדומה לתקופה שאותה חווה אורנטיה לעת הזו. עולמכם מצוי בפיגור של עידן שלם ויותר ביחס ללוח הזמנים של פלנטה ממוצעת.

עם סיומו של העידן האדמי בפלנטה רגילה, הגזעים הינם ממוזגים למעשה, כך שניתן להצהיר באמת ובתמים כי "את כל הלאומים עשה האל מדם אחד", וכי בנו "מצבע אחד את כל העמים עשה". הצבע של גזע ממוזג מעין זה הינו גוון דמוי זית במידת מה של הצבע הסגול, "הלבן" הגזעי של הספירות.

האדם הפרימיטיבי הינו בעיקרו אוכל בשר; הבנים והבנות החומריים אינם אוכלים בשר, ואולם צאצאיהם, נמשכים בדרך-כלל מקץ מספר דורות אל רמת אוכלי-הכול, אף כי לעיתים נותרות קבוצות שלמות של צאצאיהם צמחוניות. מקור כפול זה של הגזעים הבתר-אדמיים מסביר מדוע זנים אנושיים ממוזגים מעין אלו מציגים שרידים אנטומיים הן של קבוצת אוכלי הצמחים והן של זו אוכלת הבשר.

בחלוף עשרת-אלפים שנים של התמזגות גזעית, ניתן למצוא בגזעים הנוצרים דרגות שונות של מיזוג אנטומי; בעוד שכמה מן הזנים נושאים חותם גדול יותר מן המורשת של האבות הקדמונים הצמחוניים, אחרים מציגים יותר מן התכונות המאפיינות את אבות אבותיהם האבולוציוניים אוכלי-הבשר ואת המאפיינים הפיזיים שלהם. במהרה הופכים מרבית הגזעים הללו של העולם לאוכלי-כול, והם מתקיימים מטווח רחב של מאכלים אשר מקורם מצוי הן בממלכת החי והן בממלכת הצומח.

העידן הבתר-אדמי הינו עידן הבין-לאומיות. עם ההתקרבות להשלמת משימת המיזוג הגזעי שוככת הלאומיות ואחוות האדם מתחילה להתגשם באמת. הממשל הייצוגי מתחיל להחליף את מקומו של השלטון המלוכני או האבהי. מערכת החינוך הופכת גלובאלית, ובהדרגה מתחילות השפות של הגזעים לסגת מפני שפתו של העם הסגול. רק לעיתים רחוקות מושגים השלום ושיתוף הפעולה האוניברסאליים בטרם התמזגותם הממשית של הגזעים, ובטרם הם דוברים שפה משותפת.

במהלך המאות האחרונות של העידן הבתר-אדמי מתפתח עניין חדש באמנות, במוסיקה ובספרות, והתעוררות גלובאלית זו הינה הסימן להופעת בן של סמכות. פסגת התפתחותה של תקופה זו הינה העניין האוניברסאלי במציאויות האינטלקטואליות, בפילוסופיה אמיתית. הדת הופכת פחות לאומנית, ויותר ויותר עניין פלנטארי. התגלויות חדשות של אמת מאפיינות את העידנים הללו, והגבוהים ביותר של הקונסטלציות מתחילים לשלוט בענייני האדם. האמת מתגלה עד לרמת ממשל הקונסטלציות.

התקדמות אתית כבירה מאפיינת את התקופה הזו; היעד של החברה בעידן זה הינו אחוות האדם. שלום עולמי – סיום העימותים בין הגזעים והעוינות בין הלאומים – הינו הסמן לבשלותה של הפלנטה להגעתו של סדר הבנים השלישי – בן הסמכות.

4. האדם בתר-הבן-הסמכותי

בפלנטות רגילות ונאמנות, מתחיל עידן זה בשעה שהגזעים האנושיים ממוזגים וכשירים ביולוגית. אין כל בעיות של גזע או של צבע; כל האומות וכל הגזעים הינם דם אחד, פשוטו כמשמעו. אחוות האדם משגשגת, והאומות לומדות לחיות בשלום ובשלווה על פני האדמה. עולם שכזה עומד בפתחה של התפתחות אינטלקטואלית כבירה אשר מתקדמת לקראת שיאה.

כאשר עולם אבולוציוני מבשיל כך לקראת עידן של סמכות, מופיע אחד מן הסדר הגבוה של הבנים האוונטאליים לשם משימה של סמכות. מקורם של הנסיך הפלנטארי ושל הבנים החומריים הינו פיקום מקומי; בן הסמכות מגיע מפרדיס.

בשעה שהאוונטאליים מפרדים מגיעים אל הספירות של בני התמותה במשימות של שיפוט, אך ורק כשופטים של סיום-עידן, לעולם הם אינם מתגשמים בגוף. ואולם, כאשר הם מגיעים במשימות של סמכות, ולכל הפחות בזו הראשונה, הם תמיד מתגשמים בגוף, וזאת אף-על-פי שהם אינם חווים את הלידה ואף אינם מתים את המוות של העולם. והם עשויים לחיות במשך דורות באותם מקרים שבהם הם נותרים כשליטיהן של פלנטות מסוימות. כאשר מסתיימות משימותיהם, הם מוותרים על חיהם הפלנטאריים ושבים למעמדם הקודם כבנים אלוהיים.

כל עידן חדש מרחיב את אופקיה של דת ההתגלות, והבנים הסמכותיים מרחיבים את התגלותה של האמת על-מנת לייצג את ענייניו של היקום המקומי על כל פלגיו.

זמן קצר לאחר ביקורו התחילי של בן של סמכות מגיעים הגזעים לעצמאות כלכלית. משך העבודה היומית הנדרש ליחיד על-מנת לקיים את עצמו תואם לשעתיים וחצי של זמנכם. ויהיה זה בטוח לחלוטין לשחרר בני-תמותה אינטליגנטיים ואתיים מעין אלו. אנשים מעודנים שכאלו יודעים היטב

כיצד לנצל את זמן הפנאי לשם שיפור-עצמי ולשם קידום הפלנטה. בעידן זה היננו חוזים בהמשכו של טיהור הגזע באמצעות ההגבלה המוטלת על התרבותם של היחידים המותאמים פחות והפחות מוכשרים.

הממשל הפוליטי והמנהל החברתי של הגזעים ממשיכים להשתפר, ובסיומו של העידן הזה הממשל העצמי מבוסס באופן טוב למדי. בשימוש במונח ממשל-עצמי היננו מתכוונים לשיטת הממשל הייצוגי הגבוהה ביותר. עולמות שכאלו מקדמים ומכבדים אך ורק את אותם מנהיגים ושליטים אשר הינם הכשירים ביותר לשאת באחריות חברתיות ופוליטיות.

במהלכו של עידן זה שוכן מכוון בקרב מרבית בני התמותה של העולם. ואולם, עדיין המתת של המשגוחים האלוהיים איננה תמיד בבחינת עניין אוניברסאלי. המכוונים המיועדים להיתוך עדיין אינם מוענקים לכל בני התמותה בפלנטה; היצורים הרצוניים עדיין נדרשים לבחור במשגוחי המסתורין.

במהלך תקופות הסיום של עידן זה, מתחילה החברה לחזור לצורות חיים פשוטות יותר. טיבה המורכב של ציוויליזציה מתקדמת הולך ומסתיים, ובני התמותה לומדים כיצד לחיות ביתר טבעיות ויעילות. ומגמה זו הולכת ומתרחבת עם כל עידן עוקב. זוהי תקופת פריחתן של האמנות, המוסיקה והלימוד הגבוה יותר. המדעים הפיזיים הגיעו זה מכבר אל פסגת התפתחותם. בעולם אידיאלי, עם סיומו של עידן זה ניתן לחזות במלאותה של התעוררות דתית כבירה, בהארה רוחנית חובקת-עולם. והתעוררת נרחבת זו בטיבם הרוחני של הגזעים, נותנת את האות להגעתו של בן המתת ולחנוכת העידן החמישי של האנושות.

בעולמות רבים קורה שהפלנטה איננה מוכנה להגעתו של בן המתת בעקבות משימת סמכות אחת; במקרה שכזה תתקיים משימה שנייה, ואפילו סדרה של משימות אשר כל אחת מהן תקדם את הגזעים מתקופה אחת לתקופה אחרת, עד אשר תהא הפלנטה מוכנה לקבלת מתנתו של בן המתת. במשימה הסמכותית השנייה ובאלה שתבואנה לאחריה, עשויים הבנים הסמכותיים להתגשם בגוף ועשויים שלא לעשות כן. ואולם, בלא תלות במספר הבנים הסמכותיים אשר עשויים להופיע – והם עשויים אף להמשיך ולבוא ככאלו לאחר בן המתת – הגעתו של כל אחד מהם מסמנת את סיומו של עידן אחד ואת תחילתו של עידן אחר.

התקופות של הבנים הסמכותיים משתרעות על-פני פרק זמן הנע בין עשרים וחמש אלף לחמישים-אלף שנים כמניין הזמן באורנטיה. לעיתים תקופה זו נמשכת זמן קצר הרבה יותר, ובמקרים נדירים היא אף ארוכה יותר. ואולם, עם חלוף הזמן אחד מן הבנים הסמכותיים הללו ייוולד כבן מתת של פרדיס.

5. האדם בתר-בן-המתת

כאשר מושג בעולם מיושב סטנדרט מסוים של התפתחות אינטלקטואלית ורוחנית, תמיד מגיע בן מתת של פרדיס. בעולמות רגילים הוא איננו מופיע בגוף בשר ודם עד אשר הרקיעו הגזעים לרמות הגבוהות ביותר של התפתחות אינטלקטואלית ושל הישג אתי. ואולם באורנטיה הופיע בן המתת, ואפילו הבן הבורא שלכם, עם סיומו של העידן האדמי; אך אין זהו הסדר הרגיל המתרחש בעולמות החלל.

כאשר הופכים העולמות בשלים לרוחניות, מגיע בן המתת. בנים אלו לעולם משתייכים לסדר הבנים הסמכותיים או לסדר הבנים האוונאליים, למעט אותו מקרה בודד המתרחש פעם אחת בכל יקום מקומי, בעת שהבן הבורא מתכוון למתת הסופי שלו בעולם אבולוציוני כלשהו, כפי שאירע הדבר בשעה שהופיע מיכאל מנבאדון באורנטיה על-מנת להעניק את עצמו לגזעים בני התמותה שלכם. רק אחד מתוך כמעט עשרה מיליון עולמות יכול ליהנות ממתנה שכזה; כל העולמות האחרים מקודמים מבחינה רוחנית באמצעות המתת של בן פרדיס מן הסדר האוונאלי.

בן המתת מגיע לעולם שבו שוררת תרבות חינוכית גבוהה, ובו הוא מוצא גזע אשר אומן והוכן מבחינה רוחנית להטמעתן של תורות מתקדמות ולהערכתה של משימת המתת. זהו עידן המתאפיין בפרדיפה חובקת העולם אחר תרבות מוסרית ואמת רוחנית. התשוקה בת-התמותה של העידן הזה הינה לחדור את המציאות הקוסמית ולהתייחד עם המציאות הרוחנית. התגלויות האמת מורחבות על-מנת שיכללו את יקום העל. מערכות חינוך וממשל חדשות לחלוטין צומחות על-מנת להחליף את המערכות הגסות של העידנים הקודמים. חדוות החיים נצבעת בגוון חדש, ותגובות החיים מרוממות לטונים ולנימות של גבהים שמימיים.

בן המתת חי ומת לשם הרוממות הרוחנית של הגזעים בני התמותה של עולם. הוא מכונן את "הדרך החיה והחדשה"; חיייו הינם התגלמותה של אמת פרדיס בגוף בשר ודם, אותה אמת ממש – ואפילו רוח האמת – אשר ביועדו אותה יהיה בן האדם חופשי.

כינונה של "דרך חיה וחדשה" זו באורנטיה הייתה בבחינת עובדה, כמו גם בבחינת אמת. בידודה של אורנטיה במהלך מרידתו של לוציפר השעתה את ההליך אשר באמצעותו יכולים בני התמותה לעבור עם מותם במישרין אל חופי העולמות העליונים. בטרם ימיו של מיכאל המשיח באורנטיה נמו כל הנשמות כולן עד לתחיות המתים של סוף-העידן, או עד לאלה המתרחשות אחת לאלף שנה. ואפילו משה לא הורשה לעבור אל הצד השני עד לקיומה של תחיית מתים מיוחדת, זאת הואיל והנסיך הפלנטארי אשר נפל, קאליגאסטיה, ערער על שחרור שכזה. ואולם, למן היום של פֶּנְטֶקוּסְט, שוב רשאים בני התמותה של אורנטיה להתקדם במישרין אל הספירות המורונטיות.

עם תחייתו מן המתים של בן המתת, ביום השלישי לאחר שוויתר על חיייו הגשמיים, הוא מרקיע לימינו של האב האוניברסאלי, מקבל את ההבטחה

בדבר קבלתה של משימת המתת, ושב אל הבן הבורא אשר במטה היקום המקומי. או אז, שולחים האוונאל של-המתת והבן הבורא את רוחם המשותפת, רוח האמת, אל עולם המתת. זוהי העת שבה "ניגרת רוחו של הבן המנצח על כל בשר". רוח האם של היקום המקומי משתתפת אף היא במתת זו של רוח האמת, ובצמידות לה מוכרז צו המתת של מכוונני המחשבה. מרגע זה ואילך, יקבלו כל היצורים הרצוניים בעלי הדעת הרגילה של אותו עולם מכווננים מייד עם הגיעם לגיל קבלת האחריות המוסרית, גיל הבחירה הרוחנית.

אם ישוב אוונאל של-מתת שכזה אל עולם לאחר משימת המתת, הוא לא יתגשם בגוף אלא יבוא "בהוד ועם צבאות השמיים".

העידן הבתר-בן-המתת עשוי להימשך בין עשרת-אלפים למאה-אלף שנה. אין מוקצב זמן שרירותי למי מן העידנים התקופתיים הללו. זהו זמן של התקדמות אתית ורוחנית כבירה. תחת השפעתם הרוחנית של עידנים אלו, האופי האנושי עובר תמורות כבירות וחווה התפתחות יוצאת מגדר הרגיל. החלתו של כלל הזהב כביצוע מעשי הופכת אפשרית. תורתו של ישוע אכן ישימה היא בעבור עולם אנושי אשר קיבל מבעוד מועד את החינוך המכין של הבנים של טרום-המתת, בעידניהם של האדרת האופי ושל העצמת התרבות.

במהלך עידן זה, הבעיות הקשורות למחלות ולפשע נפתרות כמעט במלואן. הפיגור חוסל באופן נרחב הודות לרבייה סלקטיבית. המחלות מצויות למעשה תחת שליטה הודות לאיכויות העמידות ביותר של הזנים האדמיים, ובאמצעות היישום הנכון וחובק העולם של תגליות המדעים הפיזיים של עידני העבר. במהלך תקופה זו מאמירה תוחלת החיים הממוצעת הרבה מעבר למה ששקול לשלוש-מאות שנים כמניין הזמן באורנטיה.

במהלך תקופה זו הולך ופוחת בהדרגה הפיקוח השלטוני. ממשל-עצמי אמיתי מתחיל לפעול; פחות ופחות חוקים מגבילים הינם הכרחיים. הענפים הצבאיים של ההתנגדות הלאומית חולפים להם; ומגיעה באמת תקופת ההרמוניה הבין-לאומית. קיימות אומות רבות, אשר נקבעות בעיקר על-ידי חלוקת קרקע, אך רק גזע אחד, שפה אחת ודת אחת. העניינים האנושיים הינם אוטופיים-כמעט, אך לא לחלוטין. זהו אכן עידן כביר ומהולל!

6. העידן הבתר-מתת באורנטיה

בן המתת הינו נסיך השלום. הוא מגיע עם המסר "שלום על הארץ ורצון טוב בין בני האדם". בעולמות רגילים, עידן זה הינו עידן של שלום כלל עולמי; והאומות לא תדענה עוד מלחמה. ואולם, השפעות מיטיבות שכאלה לא נלוו לבואו של בן המתת שלכם, מיכאל המשיח. אורנטיה איננה מתקדמת בהתאם לסדר הרגיל. עולמכם מצוי מחוץ לסדר ההתקדמות הפלנטארי. בעודו על כדור הארץ, הזהיר המאסטר שלכם את תלמידיו שבואו לא יביא עימו לאורנטיה את משטר השלום הרגיל. במפורש הוא אמר להם כי תהיינה "מלחמות ורוחות מלחמה", וכי אומה תקום על שכנתה. בזמן אחר הוא אמר "אל לכם לחשוב כי באתי להטיל שלום בארץ".

ואפילו בעולמות אבולוציוניים רגילים, הגשמתה של אחווה כלל עולמית בין בני האדם איננה דבר שקל להשיגו. בפלנטה מבולבלת וחסרת-סדר כדוגמת אורנטיה הישג שכזה דורש זמן ארוך הרבה יותר ומאמץ גדול בהרבה. התפתחות חברתית נטולת-עזרה תתקשה להגיע לתוצאות שמחות שכאלה בספירה מבודדת-רוחנית. התגלות רוחנית הינה חיונית לשם הגשמתה של אחווה באורנטיה. בעוד שישוע הורה את הדרך להשגתה המיידית של אחווה רוחנית, הגשמתה של אחווה חברתית בעולמכם תלויה רבות בהשגתן של ההתמורות האישיות וההתאמות הפלנטאריות הבאות:

1. *אחווה חברתית.* התרבות הקשרים החברתיים הבין-לאומיים והבין-גזעיים וההתאגדויות האחוה באמצעות נסיעות, מסחר ומשחק תחרותי. התפתחותה של שפה משותפת ועלייה במספר האנשים הדוברים שפות רבות. התחלופה הבין-גזעית והבין-לאומית של תלמידים, מורים, תעשיינים ופילוסופים דתיים.

2. *הפריה אינטלקטואלית הדדית.* האחוה איננה אפשרית בעולם שהשוכנים בו הינם כה פרימיטיביים עד כי הם נכשלים להבין את הטיפשות שבאנוכיות בלתי-מוגבלת. חייב להתרחש חילופין של ספרות לאומית וגזעית. כל גזע חייב להתוודע אל מחשבות הגזעים כולם; כל אומה חייבת להכיר את רגשותיהן של האומות כולן. הבורות יוצרת חשדנות, והחשדנות איננה תואמת את הגישה ההכרחית של אהדה ושל אהבה.

3. *התעוררות אתית.* רק מודעות אתית מסוגלת לחשוף את חוסר המוסריות שבאי-הסובלנות האנושית ואת החטא שבמאבקים הפנים-ארגוניים. רק מצפון מוסרי יכול לגנות את הרוע שבקנאה הלאומית ושבקנאה הגזעית. רק הוויות מוסריות תחפשנה אחר אותה בוננות רוחנית אשר נחוצה על-מנת לחיות את כלל הזהב.

4. *תבונה פוליטית.* בשלות רגשית הינה הכרחית בעבור שליטה עצמית. רק בשלות רגשית תבטיח כי טכניקות בין-לאומיות של המשפט המתורבת תחלפנה את הפתרון הברברי של המלחמה. ביום מן הימים יעמלו מדינאים נבונים לטובת רוחתה של האנושות, אפילו בעודם מתאמצים לקדם את האינטרסים של אומתם או של גזעם. בסופו של דבר, תבונה פוליטית אנוכית כמוה כהתאבדות – היא הורסת את כל אותן איכויות מתמידות אשר מבטיחות את הישרדותה של הקבוצה על-פני הפלנטה.

5. *בוננות רוחנית.* אחרי ככלות הכול, אחוות האדם מבוססת על ההכרה באבהותו של האל. הדרך המהירה ביותר להגשמתה של אחוות האדם באורנטיה הינה לגרום להתמרה רוחנית של האנושות בת-ימינו. הטכניקה היחידה להאצת המגמה הטבעית של ההתפתחות החברתית הינה הפעלתו של לחץ רוחני מלמעלה, אשר ישיג את הרחבת הבוננות המוסרית במקביל להתרחבות ביכולת

של נשמת כל אדם להבין ולאהוב כל אדם אחר. הבנה הדדית ואהבה אבהית הינן גורמים מתרבתים טרנסצנדנטאליים ורבי-השפעה בהתגלמותה הגלובאלית של אהוות האדם.

אילו יכולתם להיות מועתקים מן העולם המפגר והמבולבל שלכם אל פלנטה רגילה כלשהי, המצויה כעת בעידן בתר-בן-המתת, הייתם חושבים שהועתקתם אל גן העדן המתואר במסורותיכם. הייתם מאמינים אך בקושי כי אתם חוזים במפעל האבולוציוני הרגיל של ספירה בת-תמותה של משכן אנושי. עולמות אלו מצויים במעגלים הרוחניים של תחומם, והם נהנים מכל היתרונות של תשדורות היקום ושל שירותי המחזירות של יקום העל.

7. האדם בתר-הבן-המורה

הבנים מן הסדר הבא אשר מגיעים לעולם אבולוציוני רגיל הינם הבנים המורים של השילוש, בניו האלוהיים של שילוש פרדיס. ושוב היננו מוצאים את אורנטיה בסדר שונה מזה של הספירות אחיותיה, וזאת בכך שישוע שלכם הבטיח לשוב. את ההבטחה הזו הוא בוודאי יקיים, אך אף-אחד אינו יודע אם בואו בשנית יקדים את הופעותיהם של בנים סמכותיים או של בנים מורים, או שמא יתרחש רק לאחריהן.

הבנים המורים מגיעים בקבוצות אל העולמות אשר הופכים לרוחניים. בידי בן מורה פלנטארי מסייעים שבעים בנים ראשיים, שנים-עשר בנים משניים ושלושה מבין הגבוהים והמנוסים ביותר שבסדר העליון של הדינאליים. סגל זה יישאר בעולם למשך זמן מה, זמן מספיק ארוך על-מנת לחולל את המעבר מן העידנים האבולוציוניים לעידן האור והחיים – לא פחות מאשר אלף שנה כמניין הזמן בפלנטה ולעיתים קרובות אף למשך זמן ממושך הרבה יותר. משימה זו מהווה תרומה של השילוש למאמצים הקודמים של כל האישיות האלוהיות אשר סעדו עולם מיושב.

התגלות האמת מתרחבת כעת אל עבר היקום המרכזי ואל פרדיס. הגזעים הופכים לרוחניים ביותר. עם כביר התפתח ועידן כביר מתקרב. מערכות החינוך, הכלכלה והמנהל של הפלנטה עוברות תמורות קיצוניות. מתבססים ערכים חדשים ומערכות יחסים חדשות. מלכות השמיים מתחילה את הופעתה על-פני האדמה ותפארת האל מופצת ברחבי העולם.

זהו העידן שבו מועתקים בני התמותה רבים מקרב החיים. עם התקדמות העידן של הבנים המורים של השילוש, הופכת הברית הרוחנית של בני התמותה של הזמן לאוניברסאלית יותר ויותר. המוות הטבעי הופך פחות נפוץ ככל שהמכווננים מותכים יותר ויותר עם נתיניהם במהלך החיים בגוף בשר ודם. הפלנטה מסווגת, בסופו של דבר, כמשתייכת לסדר המותאם הראשי של בני-תמותה מרקיעים.

החיים בעידן זה הינם מהנים ומועילים. הפיגור ותוצרי הלוואי האנטי-חברתיים של המאבק האבולוציוני הארוך הוכחדו זה מכבר כמעט לחלוטין. תוחלת החיים מתקרבת לחמש-מאות שנה כמניין הזמן באורנטיה, וקצב ההתרבות של הגידול הגזעי מצוי תחת שליטה נבונה. מגיע סדר חברתי חדש לחלוטין. עדיין קיימים הבדלים גדולים בין בני התמותה, אך מצב החברה מתקרב יותר לאידיאלים של האחווה החברתית ושל השוויון הרוחני. הממשל הייצוגי הולך ונעלם, והעולם עובר לשלטון שליטתו העצמית של היחיד. הממשל עוסק בעיקר במשימות השיתופיות של מנהל חברתי ושל תיאום כלכלי. עידן הזהב מתקדם במהירות; ניתן כבר לראות באופק הקרוב את המטרה בזמן של המאבק הפלנטארי האבולוציוני האינטנסיבי. בקרוב יתממש הגמול של העידנים; תבונתם של האלים עומדת להתגשם.

הממשל הפיזי של עולם בעידן זה דורש מכל יחיד בגיר כשעה ביום; כלומר, זמן המקביל לשעה באורנטיה. הפלנטה מצויה בקשר הדוק עם ענייני היקום, ושוכניה סורקים את התשדורות האחרונות באותו עניין שאתם מקדישים כעת למהדורות האחרונות של עיתוניכם היומיים. בני הגזעים הללו עוסקים באלף דברים מעניינים אשר אינם ידועים כלל בעולמכם.

הנאמנות הפלנטארית האמיתית להוויה העליונה הולכת וגדלה. דור אחר דור, עוד ועוד מצטרפים לשורותיהם של אלו המתרגלים צדק וחיי חסד. לאט אך בבטחה, הולך העולם ונכבש בידי אלו המשרתים בשמחה את בני האל. הבעיות החומריות והקשיים הפיזיים נפתרו, רובם ככולם; הפלנטה מבשילה לקראת החיים המתקדמים ולקראת קיום מבוסס יותר.

מעט לעת במהלך עידניהם, בנים מורים ממשיכים להגיע אל העולמות השלווים הללו. והם אינם עוזבים עולם בטרם הבחינו כי התוכנית האבולוציונית, ככל שהיא נוגעת לפלנטה זו, פועלת באופן חלק. על-פי-רוב, נלווה אל הבנים המורים במשימותיהם העוקבות בן סמכות של משפט, זאת בעוד שבן אחר כזה פועל במהלך עזיבתם; ופעולות שיפוט אלו ממשיכות מתקופה לתקופה לאורך כל תוכנית האנושות בת התמותה של הזמן והמרחב.

כל משימה חוזרת ונשנית של הבנים המורים של השילוש מרוממת בהתמדה עולם נשגב שכזה עוד ועוד, עד לגבהים הולכים ומרקיעים של תבונה, של רוחניות ושל הארה קוסמית. ואולם, שוכניה הנאצלים של ספירה שכזו הינם עדיין סופיים ובני-תמותה. שום דבר אינו מושלם; ואף-על-פי-כן, מתפתחת איכות של התקרבות למושלמות בתפקודו של עולם בלתי-מושלם ובחיהם של שוכניו האנושיים.

הבנים המורים של השילוש עשויים לחזור פעמים הרבה לאותו עולם. ואולם במקדם או במאוחר, עם סיומה של אחת ממשימותיהם, מועלה הנסיך הפלנטארי לדרגת ריבון פלנטארי, וריבון המערכת מופיע על-מנת להצהיר על כניסתו של עולם שכזה לעידן האור והחיים.

על סיום משימתם הסופית של הבנים המורים (לפחות כזה יהא התזמון בעולם רגיל) כתב יוחנן: "ואראה הנה שמים חדשים וארץ חדשה ואת

ירושלים החדשה יורדת מאת האלוהים אשר במרומים, והיא מתוקנת ככלה המקושטת לכבוד בעלה".

זוהי אותה ארץ מחודשת, אותו שלב פלנטארי מתקדם, אשר חזה הנביא אשר מקדם בכותבו: "כִּי פֶּאֶשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַתְּדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַתְּדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִכִּי עֲשֵׂה עִמָּדִים לְפָנַי, כֵּן יַעֲמֹד וְרַעְעֶכֶם וְכֵן יַעֲמֹד שְׁמֶכֶם. וְהָיָה מִדִּי חוֹדֵשׁ בְּתִדְשׁוֹ וּמִדִּי שָׁבַת בְּשִׁבְתּוֹ, וַיָּבֹאוּ כָּל-בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי, אָמַר אֱלֹהִים".

ואלו בני התמותה של אותו הדור אשר מתוארים כ"זרע הנבחר, ממלכת כוהנים, גוי קדוש, עם סגלה; למען תספרו תהלות הקורה אתכם מחוֹשֶׁד אֶל אוֹרוֹ הַנִּפְלָא".

ללא קשר להיסטוריה הטבעית המיוחדת של פלנטה יחידנית כלשהי, ללא הבדל אם העולם היה נאמן לחלוטין או אם הוכתם ברוע או קולל בחטא – בלא קשר למה שקרה קודם לכן – במוקדם או במאוחר יקרבו חסדו של האל וסעד המלאכיות את יום בואם של הבנים המורים של השילוש; ועם עזיבתם, לאחר השלמת משימתם הסופית, יחל עידן נעלה זה של אור ושל חיים.

יכולים כל עולמותיה של שטניה להתאחד בתקוותו של זה אשר כתב: "וְאֶנְחֵנוּ כְּפִי הַבְּטָחָתוֹ מְחַפִּים לְשָׁמַיִם תְּדָשִׁים וּלְאָרֶץ תְּדָשָׁה אֲשֶׁר צָדֵק יָלִין בָּם. עַל-כֵּן תִּבְיִי הַמְּחַפִּים לְאֵלָה, שִׁקְדוֹ לְהִמָּצֵא לְפָנָיו בְּשָׁלוֹם נְקִיָּם וְזָכִים מְפִשֵּׁעַ".

עזיבתו של סגל הבנים המורים, עם סיום שלטונם הראשון או שלטון אחר כלשהו לאחריו, מקדמת את השחר של עידן האור והחיים – סף המעבר מן הזמן אל פרוזדור הנצח. ההתגשמות הפלנטארית של עידן זה של אור ושל חיים, עולה בהרבה על הציפיות הנעימות ביותר של בני התמותה של אורנטיה אשר מושגיהם על אודות חיי העתיד אינם מרחיקי ראות מעבר לאלו הנכללים באמונות הדתיות המתארות את השמיים כיעד המיידי וכמקום המשכן הסופי של בני התמותה השורדים.

[הוצג בחסות שליח רב-עוצמה המסופח זמנית לסגל של גבריאֵל].

הספר של אורנטיה

מסמך 53

המרידה של לוציפר

לוציפר היה בן לאנונאנדק ראשי מבריק של נבאדון. הוא התנסה בשירות במערכות רבות, היה יועץ בכיר של קבוצתו ונודע בתבונתו, בחכמתו וביעילותו. לוציפר היה מספר 37 של סדרו, וכאשר הוצב לשירות בידי המלכיצדקים, הוא צוין כאחד ממאה האישיות המוכשרות והמבריקות ביותר מתוך יותר משבע-מאות אלף בני מינו. מהתחלה נהדרת שכזו, דרך הרוע והשגגה, הוא אימץ את החטא ונמנה כעת על אחד משלושת ריבוני המערכות בנבאדון אשר נכנעו לדחף של העצמי ולהתחכמות של החופש האישי המלאכותי – דחיית הנאמנות ליקום וזלזול בחובות האחוה, עיוורון ביחס למערכות היחסים הקוסמיות.

ביקום של נבאדון, תחומו של מיכאל המשיח, קיימות עשרת-אלפים מערכות של עולמות מיושבים. לאורך כל ההיסטוריה של הבנים הלאנונאנדקים, בכלל עבודתם ברחבי אלפי המערכות האלה ובמטה היקום, נמצאו מאז ומעולם אך ורק שלושה ריבוני מערכת אשמים בבזיון ממשלת הבן הבורא.

1. מנהיגי המרידה

לוציפר לא היה הוויה מרקיעה; הוא היה בן ברוא של היקום המקומי, ועליו נאמר: "מושלם היית בכל דרכיך למן היום שבו נוצרת ועד אשר נתגלה בך החטא". פעמים רבות ישב להתייעצות עם הגבוהים ביותר של עדנטיה. ולוציפר שלט "בהר הקדוש של האל", הר הממשל של ירושם, וזאת מאחר שהיה מנהלה הכללי של מערכת כבירה אשר בה 607 עולמות מיושבים.

לוציפר היה הוויה נהדרת, אישיות מבריקה; הוא עמד לצד האבות הגבוהים ביותר של הקונסטלציות במדרג הישיר של סמכות היקום. על-אף חריגותיו של לוציפר, בטרם המתת של מיכאל באורנטיה נמנעו היצורים התבוניים הכפופים לו מלהפגין כלפיו חוסר-כבוד או בזו. ואפילו רב-המלאכית של מיכאל, בעת תחייתו מן המתים של משה, "לא האשימה אותו, אלא אמרה בפשטות, 'השופט הוכיח אותך'". השיפוט בנושאים הללו נתון בידיהם של עתיקי היום, שליטי יקום העל.

לעת הזאת לוציפר הינו הריבון המודח והכושל של שטניה. הגות בעצמי הינה הרסנית ביותר, אפילו בעבור האישיות המרוממות של העולם השמימי. על אודות לוציפר נאמר: "לבבך גבה בשל חניך; תבונתך נשחתה בשל זוהרך". נביאכם הקדום ראה את מצבו העגום בשעה שכתב: "איכה נפלת מַשְׁמִים, הילל בן-שָׁחַר; איכה נַגְדַּעַת לְאַרְצָךְ, חוֹלֵשׁ עַל גּוֹיִם".

בשל העובדה שהציב את סגנו הבכיר, שטן, לשטוח את טיעונו בפלנטה שלכם, נשמע באורנטיה אך מעט על אודות לוציפר. שטן היה חבר באותה קבוצה ראשית של לאנונאנדקים, אך מעולם לא שימש כריבון מערכת; הוא הצטרף באופן מלא להתקוממות של לוציפר. ה"שטן" הינו לא אחר מאשר קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי המודח של אורנטיה ובן המשתייך לסדר הלאנונאנדקים המשני. בעת שמיכאל שהה באורנטיה בגוף, חברו יחד לוציפר, שטן וקאליגסטיה על-מנת להכשיל את משימת המתת שלו. ואולם, הם נחלו כישלון חרוץ.

אָבְדוֹן היה ראש הסגל של קאליגסטיה. הוא הלך בעקבות מורו אל המרד, ומני אז הוא שימש כמנהלם הכללי של מורדי אורנטיה. בעל-זבוב היה מנהיגם של היצורים האמצעיוניים הבלתי-נאמנים אשר חברו לכוחותיו של קאליגסטיה הבוגד.

בסופו של דבר הפך הדרקון למייצג הסמלי של כל הדמויות המרושעות האלה. עם ניצחונו של מיכאל, "ירד גבריאל מסאלווינגטון וכפת את הדרקון (את כל מנהיגי המרד) למשך עידן. על אודות המורדות השרפיות של ירושם נאמר: "וְהַמִּלֶּאכִים אֲשֶׁר לֹא שָׁמְרוּ אֶת מִשְׁרָתָם הִרְאוּ שֶׁנֶּחֱבֵאוּ אֶת מַעֲוֵנָם, שָׁמְרָם בְּמוֹסְרוֹת עוֹלָם בְּאַפְלָה לְמִשְׁפַּט הַיּוֹם הַגָּדוֹל".

2. הגורמים למרד

לוציפר וסגנו הבכיר, שטן, שלטו בירושם במשך יותר מחמש-מאות אלף שנה כאשר החלו להעמיד בליבם את עצמם אל מול האב האוניברסאלי ובנו בא-כוחו, מיכאל.

במערכת של שטניה לא שררו תנאים מיוחדים או יוצאי-דופן אשר גרמו למרידה או אשר סייעו בעדה. היננו מאמינים שהרעיון קרם עור וגידים בדעתו של לוציפר, וכן שהוא עלול היה לחולל מרידה שכזו ללא קשר למקום הצבתו. בתחילה הצהיר לוציפר על תכניותיו בפני שטן, ואולם נדרשו חודשים אחדים על-מנת להשחית את דעתו של עמיתו המוכשר והמבריק. ואולם, משעה שהומר לתיאוריות המרד הוא הפך לטוען נועז וכולט של "העמידה העצמית על הזכות והחופש".

אף-אחד לא הציע מעולם את רעיון המרד ללוציפר. הרעיון לעמידה העצמית על הזכות אל מול רצונו של מיכאל וכנגד תכניותיו של האב האוניברסאלי, כפי שאלה מיוצגות במיכאל, נבע מדעתו שלו. יחסיו עם הבן הבורא היו אינטימיים ותמיד לבביים. בשום זמן בטרם רוממות דעתו שלו, לא הביע לוציפר בפומבי חוסר שביעות-רצון מממשל היקום. על-אף שתיתקו במשך יותר ממאה שנים של זמן תקני שידר איחוד היומין שבסאלווינגטון לאוורסה, באמצעות מחזירות, כי לא הכול שליו בדעתו של לוציפר. מידע זה אף נמסר לבן הבורא ולאבות הקונסטלציה של נורלטיאדק.

במהלך תקופה זו הפך לוציפר ביקורתי במידה הולכת וגוברת באשר לכלל התוכנית של ממשל היקום, ואולם תמיד הצהיר על נאמנות שלמה לשליטים העליונים. הפעם הראשונה שבה דיבר בחוסר-נאמנות התרחשה בעת ביקור של גבריאל בירושם, ימים אחדים בטרם הצהרת החופש הפומבית של לוציפר. גבריאל התרשם כה עמוקות מן הוודאות של מה שעתידי להתפרץ, עד כי נסע משם ישירות לעדנטיה על-מנת להיוועד עם אבות הקונסטלציה ולדון בצעדים שיש לנקוט במקרה של מרידה פומבית.

קשה מאוד להצביע על הגורם המדויק, או על הגורמים המדויקים, אשר הובילו בסופו של דבר למרידתו של לוציפר. היננו בטוחים אך בדבר אחד: בלא תלות באופן שבו הדבר החל, המקור היה בדעתו לוציפר. מן ההכרח שהתקיימה גאווה עצמית שהזינה את עצמה עד לנקודה של הולכת-שולל עצמית, כך שלוציפר באמת שכנע את עצמו למשך זמן מסוים כי הרהוריו במרידה היו למעשה לטובת המערכת, אם לא לטובת היקום כולו. כאשר התפתחו תכניותיו עד לנקודת ההתפכחות, הוא ללא ספק כבר הלך רחוק מכדי שגאוותו המקורית וההרסנית תרשה לו לעצור. בנקודה מסוימת במהלך חוויה זו הוא הפך צבוע, והרוע התפתח לכדי חטא מכוון ורצוני. העובדה שכך אירע מוכחת על-ידי אופן ההתנהגות העוקבת של המנהל המבריק הזה. במשך זמן רב הוצעה לו האפשרות להתחרט, ואולם רק אחדים מן הכפופים לו קיבלו מעולם את החסד אשר הוצע להם. לבקשת אבות הקונסטלציה, הציג נאמן היומין של עדנטיה באופן אישי את תכניתו של מיכאל להצלת המורדים הבוטים הללו, ואולם תמיד נדחו רחמיו של הבן הבורא, והם נדחו בבזוז ובזלזול הולכים וגוברים.

3. המנשר של לוציפר

יהיו אשר יהיו המקורות המוקדמים של הצרות אשר רחשו בליבם של לוציפר ושטן, ההתפרצות הסופית שלהן לבשה את הצורה של הצהרת החופש של לוציפר. טענותיהם של המורדים קובצו תחת שלושה נושאים:

1. **מציאותו של האב האוניברסאלי.** לוציפר טען כי האב האוניברסאלי אינו קיים באמת, כי הכבידה הפיזית ואנרגיית החלל הינן מטבעו של היקום, וכן כי האב הינו מיתוס אשר הומצא על-ידי בני פרדיס על-מנת לאפשר להם לקיים את השלטון ביקומים בשמו של האב. הוא הכחיש כי אישיות הינה מתת של האב האוניברסאלי. הוא אפילו רמז שהסופיונים חברו לבני פרדיס על-מנת לרמות את כלל הבריאה, משום שהם מעולם לא הביאו עימם בחזרה מושג ברור ביותר של אישיותו הממשית של האב, כפי שניתן להבחין בה בפרדיס. הוא בלבד בין הערצה לבין בורות. ההאשמה הייתה נרחבת, נוראית וכופרת. אין כל ספק כי התקפה סמויה זו על הסופיונים היא שהשפיעה על האזרחים המרקיעים אשר שכנו אז בירושם לעמוד איתן בהתנגדותם לכל הצעותיו של המורד.

2. **ממשל היקום של הבן הבורא – מיכאל.** לוציפר טען כי על המערכות המקומיות להיות אוטונומיות. הוא מחה כנגד זכותו של מיכאל, הבן הבורא, לקבל את הריבונות על נבאדון בשמו של אב פרדיס היפותטי ולחייב את כל האישיות להצהיר נאמנות לאב בלתי-נראה זה. הוא קבע כי כלל תוכנית הסגידה הייתה מזימה מחוכמת אשר נועדה להאדיר את בני פרדיס. הוא היה מוכן להכיר במיכאל כבורא-אביו, ואולם לא כאלוהיו וכשליט בדין.

התקפתו המרה ביותר כוונה כנגד זכותם של עתיקי היומין – "מלכים זרים" – להתערב בענייניהם של היקומים המקומיים ושל המערכות המקומיות. הוא גינה את השליטים הללו כרודנים וכעושקים. הוא דחק בהולכים אחריו להאמין כי אם רק יהיו בני האדם והמלאכיות אמיצים מספיק על-מנת לעמוד על שלהם ולדרוש בנחישות את זכויותיהם, איש מן השליטים הללו לא יוכל לעשות דבר על-מנת להתערב בתפקודו של שלטון עצמי מלא.

הוא טען כי אילו ההוויות הילידיות היו רק עומדות על עצמאותן, ניתן היה למנוע מן המוציאים אל הפועל של עתיקי הימין מלפעול במערכות המקומיות. הוא קבע שאלמותיות הייתה טבועה באישיותו אשר במערכת, שתחייה מן המתים הייתה טבעית ואוטומטית, וכן שכל ההוויות היו חיות לנצח אלמלא פעולותיהם השרירותיות והבלתי-צודקות של המוציאים אל הפועל של עתיקי היומין.

3. **ההתקפה על תוכנית האימון האוניברסאלית להרקעת בני התמותה.** לוציפר טען כי הרבה יותר מדי זמן ואנרגיה הושקעו בתוכנית האימון היסודית של בני התמותה המרקיעים בעקרונות הניהול של היקום, עקרונות שלידו היו בלתי-מוסריים ובלתי-הגיוניים. הוא

מחה כנגד התוכנית הארוכה עדי-עד להכנת בני התמותה של החלל לייעוד בלתי-ידוע כלשהו, והצביע על נוכחות סגל הסופיונים בירושם כהוכחה לכך שבני התמותה הללו השקיעו עידנים בהכנה לייעוד בדיוני לחלוטין. הוא הצביע בלעג על כך שייעודם של הסופיונים לא היה נהדר יותר מאשר חזרה לספירות פשוטות, כדוגמת אלה שמהן הגיעו במקור. הוא רמז לכך שהם הושחתו על-ידי משמעת יתר ואימוץ ממושך, ושלאמיתו של דבר הם היו בוגדים בעמיתיהם בני התמותה, משום שכעת הם משתפים פעולה עם תוכנית השעבוד של כלל הבריאה לבדיקות של ייעוד מיתי נצחי בעבור בני התמותה המרקיעים. הוא טען כי על המרקיעים ליהנות מחופש ההגדרה העצמית היחידנית. הוא הטיל ספק בכלל תוכנית ההרקעה של בני התמותה וכן גינה את התוכנית, כפי שזו טופחה בידי בני פרדיס ונתמכה על-ידי הרוח האינסופית.

ובאמצעות הצהרת חופש שכזו פצח לוציפר באורגיית החושך והמוות שלו.

4. התפרצות המרידה

המנשר של לוציפר פורסם במסגרת ההתכנסות השנתית של שטניה בים הזכוכית, בנוכחות קהילת ירושם המכונסת, ביום האחרון של השנה, לפני כמאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה. שטן הצהיר כי ניתן לסגוד לכוחות האוניברסאליים – הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים – ואולם ניתן להצהיר על שמירת אמונים אך ורק לשליט הנוכחי למעשה, לוציפר, "חברם של בני האדם ושל המלאכיות" ו"אל החופש".

קריאת הקרב של מרידת לוציפר הייתה הזכות-העצמית. אחד מטיעונו העיקריים היה כי אם ממשל-עצמי הוא טוב ונכון בעבור המלכיצדקים ובעבור קבוצות אחרות, אזי הוא טוב במידה שווה בעבור כלל סדרי היצורים התבוניים. הוא היה תקיף ועיקש בטענתו בדבר "שוויון הדעת" ו"אחוות התבונה". הוא קבע כי כל הממשל חייב להצטמצם לפלטות המקומיות ולא יחודן מרצון למערכות המקומיות. כל פיקוח אחר הוא אסר. והוא הבטיח לנסיכים הפלנטאריים כי ימשלו בעולמות כמנהלים עליונים. הוא כפר במיקומן של פעילויות החקיקה במטה הקונסטלציה ובהתנהלות ענייני המשפט בבירת היקום. הוא טען שכל תפקודי הממשל הללו חייבים להתרכז בבירות המערכות והמשיך לארגן אסיפה מחוקקת משלו ובתי דין משלו, אשר הוכפפו לסמכותו של שטן. והוא אף הנחה את הנסיכים של העולמות המורדים לעשות כאשר עשה הוא.

כלל חברי הקבינט המנהלי של לוציפר עברו לצד השני כגוף אחד, והם הושבעו בפומבי כמנהלי הממשל של הראש החדש של "המערכות והעולמות החופשיים".

בעוד שהתרחשו בעבר שתי מרידות בנבאדון, הן התרחשו בקונסטלציות מרוחקות. לוציפר טען שההתקוממויות אלה כשלו משום שמרבית היצורים התבוניים לא הלכו אחרי מנהיגיהם. הוא טען ש"הרוב שולט" וש"הדעת חסינה מפני הטעות". החופש שניתן לו משליטי היקום תמך לכאורה ברבות מטענותיו המרושעות. הוא המרה את פי כל הממונים עליו; ואף-על-פי-כן נדמה היה כי הם אינם מבחינים במעשיו. ניתנה לו יד חופשית להחיל את תכניתו המפתה בלא כל מגבלה או מכשול.

לוציפר הצביע על כל העיכובים הרחומים אשר חלו בהגעת הצדק כעל חוסר יכולת מצד ממשל בני פרדיס לעצור את המרידה. הוא המרה בגלוי את פיהם של מיכאל, של עמנואל ושל עתיקי היום, וביהירות קרא עליהם תיגר, ואז הצביע על העובדה שלא ננקטה כל פעולה בתגובה לכך כעדות ניצחת לחולשת ממשלות היקום ויקום העל.

גבריאל נכח באופן אישי לאורך כל מהלכי חוסר הנאמנות הללו, ורק הצהיר כי בבוא הזמן ידבר בשמו של מיכאל, וכי כל ההוויות תיוותרנה חופשיות לבחור ללא הפרעה; וכן כי "ממשלת בניו של האב חפצה אך רק בנאמנות ובדבקות אשר ניתנות מרצון, בלבב שלם ובאופן חסין מפני כחש".

לוציפר הורשה לבסס את ממשלת המרד שלו במלואה ולארגן אותה באופן יסודי בטרם עשה גבריאל מאמץ כלשהו לטעון כנגד הזכות לפרוש או לפעול כנגד תעמולת המורדים. ואולם, אבות הקונסטלציה הגבילו באופן מיידי את פעילות האישייות הבלתי-נאמנות האלה לגבולות מערכת שטניה. ואף-על-פי-כן, זמן העיכוב הזה היווה שעה של מבחן וניסיון כבירים בעבור ההוויות הנאמנות של שטניה כולה. במשך שנים אחדות הכול היה כאוטי, ובעולמות העליונים שרר בלבול רב.

5. טיבו של העימות

עם פרוץ המרידה בשטניה התייעץ מיכאל עם אחיו מפרדיס, עמנואל. לאחר ועידה רבת-חשיבות זו, הצהיר מיכאל כי ידבוק באותה מדיניות אשר אפיינה את טיפולו במרידות דומות בעבר, גישה של אי-התערבות.

בזמן המרידה הזו ובמהלך שתי המרידות שקדמו לה, לא הייתה ביקום של נבאדון סמכות ריבונית מוחלטת ואישית. מיכאל שלט מתוקף זכותו האלוהית כבא-כוחו של האב האוניברסאלי, אך עדיין לא מתוקף הזכות האישית שלו עצמו. הוא לא השלים עדיין את נתיבת המתת שלו; וטרם ניתן בידו "כל עוזו שמיים וארץ".

החל מפרוץ המרד ועד ליום שבו הוכתר מיכאל כשליט הריבוני של נבאדון, מעולם הוא לא התערב בכוחות המורדים של לוציפר; הם הורשו לפעול

בחופשיות במשך כמעט מאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה. לעת הזו מצויות בידי מיכאל המשיח עוצמה וסמכות מספקות על-מנת לטפל מיידית, ואף ללא כל גינונים, בהתפרצויות מעין אלה של חוסר-נאמנות, ואולם היננו מטילים ספק באם סמכות ריבונית זו תגרום לו לפעול באופן שונה מאשר בעבר באם תפרוץ התקוממות נוספת שכזו.

מכיוון שמיכאל בחר להישאר מרוחק מן הלחימה בפועל במרידתו של לוציפר, כינס גבריאאל את הסגל האישי שלו בעדנטיה, ומתוך התייעצות עם הגבוהים ביותר בחר ליטול את הפיקוד על הצבאות הנאמנים של שטניה. מיכאל נותר בסאלווינגטון בעוד גבריאאל ממשיך לעבר ירושם, ומבסס את עצמו בספירה המוקדשת לאב – אותו אב אוניברסאלי אשר באישיותו הטילו ספק לוציפר ושטן – ובנוכחות הצבאות המכונסים של האישיות הנאמנות הוא הניף את דגלו של מיכאל, את הסמל החומרי של ממשל השילוש של כלל הבריאה – שלושת המעגלים הכחלחלים משותפי-המרכז על הרקע הלבן.

סמלו של לוציפר היה דגל לבן עם עיגול אדום אחד, אשר בתוכו הופיע עיגול שחור מלא.

"נְתָהּ מְלַחְמָה בְּשָׁמַיִם, מִיכָאֵל הוּא וּמְלָאכָיו וְנִלְחָמִים בְּתַנִּין (לוציפר, שטן והנסיכים הכופרים); וְהַתַּנִּין נִלְחָם וּמְלָאכָיו הַמּוֹרְדִים נִלְחָמִים, וְלֹא נִתְחַזְקוּ." "מלחמת השמיים" הזו לא התחוללה כקרב פיזי, כפי שעיוות שזוה עשוי להיתפש באורנטיה. בימיו המוקדמים של המאבק הופיע לוציפר באופן מתמשך באמפיתיאטרון של הפלנטה. מן המטה שהקים בקרבת מקום, ניהל גבריאאל הצגה רציפה שבה חשף את הכחש של המורדים. מגוון האישיות אשר נכחו בספירה, וספק מכרסם בליבן באשר לגישתן, נדדו הלך ושוב בינות לדיונים הללו עד אשר קיבלו החלטה סופית.

ואולם, מלחמת השמיים הזו הייתה נוראית וממשית עד מאוד. אף כי היא לא כללה את הברבריות אשר כה מאפיינת את הלוחמה הפיזית בעולמות הבלתי-בשלים, עימות זה היה קטלני הרבה יותר; במהלך הקרב הפיזי מצויים בסכנה החיים החומריים, ואילו המלחמה בשמיים נוהלה במושגי חיי הנצח.

6. מפקדת שרפית נאמנה

במהלך תקופת הביניים שבין פרוץ מעשי העוינות לבין הגעת שליט המערכת החדש וסגלו, בוצעו, בידי אישיות רבות, פעולות נאצלות ומעוררות השראה מרובות של דבקות ושל נאמנות. ואולם, המרגש ביותר מבין כל אותם הישגים של דבקות היה התנהגותה של קְאֵנוֹטְקָה, השנייה בשרשרת הפיקוד של שרפי המטה של שטניה.

עם פרוץ המרד בירושם, הצטרפה מפקדת הצבאות השרפיים למחנהו של לוציפר. זוהי ללא ספק הסיבה שבעטיה כה רבות מן השרפים הנמנות על הסדר הרביעי, השרפים של ניהול המערכת, סטו מדרך הישר. אישיותו המבריקה של לוציפר גרמה למנהיגתן של השרפים לעיוורון רוחני; דרכיו המקסימות ריתקו את הסדרים הנמוכים יותר של ההוויות השמימיות. הן פשוט לא יכלו לתפוש כי היה זה אפשרי בעבור אישיות כה נוצצת לטעות.

לא הרבה לאחר-מכן אמרה מאנוטיה, בשעה שתיארה את ההתנסויות הקשורות לפרוץ המרידה של לוציפר: "אך הרגע המרטיט ביותר היה ההרפתקה המרגשת הקשורה במרידתו של לוציפר, כאשר – בעת ששימשתי כשנייה בשרשרת הפיקוד השרפי – סירבתי להשתתף בעלבון שתוכנן בעבור מיכאל; והמורדים רבי העוצמה ביקשו לחסל אותי באמצעות הכוחות המאוחדים שארגנו. מהומה כבירה שררה בירושם, ואולם לאף שרפים נאמנה לא אונה כל רע.

"עם כישלון הממונה הישירה שלי, נפלה עלי האחריות ליטול את הפיקוד על הצבאות השרפיים של ירושם כמנהלת העניינים השרפיים המבולבלים של המערכת. תמכו בי מבחינה מוסרית המלכיצדקים, ומרבית הבנים החומריים סייעו בידי בכישרון בשעה שננטשתי על-ידי קבוצה אדירה של בני הסדר שלי, אך זכיתי לתמיכה נהדרת של בני התמותה המרקיעים אשר בירושם.

"הואיל ונזרקנו באופן אוטומטי אל מחוץ למעגלי הקונסטלציה בשל פרישתו של לוציפר, היינו תלויים בנאמנות סגל המודיעין שלנו, אשר הפנה קריאות לעזרת עדנטיה מן המערכת הסמוכה קְאֵנוֹטְקָה; וגילינו כי ממלכת הסדר, אינטלקט הנאמנות ורוח האמת, גוברות מעצם טיבן על ההתמרדות, על העמידה העצמית על הזכות, ועל מה שמתקרא חירות אישית; הצלחנו להמשיך הלאה עד להגעתו של ריבון המערכת החדש, מחליפו הראוי של לוציפר. ומייד לאחר מכן הוצבתי בסגל הנאמנים המלכיצדקים של אורנטיה, וקיבלתי את האחריות על הסדרים השרפיים הנאמנים אשר בעולמו של קְאֵנוֹטְקָה הבוגד, אשר הצהיר על הספירה שלו כעל חברה במערכת המתוכננת החדשה של 'העולמות המשוחררים והאישיות החופשיות', כפי שאלו הוצעו בהצהרת החופש הידועה-לשמצה של לוציפר בקריאתו ל'יצורים התבוניים אוהבי-החופש, בעלי המחשבה החופשית והראייה קדימה של עולמות שטניה הנשלטים והמנוהלים שלא כראות'".

ומלאכית זו עדיין משרתת באורנטיה, והיא משמשת בתפקיד מפקדת עמיתה של השרפים.

7. תולדות המרידה

מרידתו של לוציפר הייתה כלל מערכתית. שלושים-ושבעה נסיכים פלנטאריים פורשים העבירו באופן נרחב את ממשלי עולמותיהם לצדו של רב-המורדים. רק קְאֵנוֹטְקָה לא הצליח הנסיך הפלנטארי לגרור עמו את אנשיו. בעולם זה התאחדו האנשים בתמיכה במיכאל, תחת הנחייתם של

המלכיצדקים. אֶלְנֹרָה, אישה צעירה מן העולם בן התמותה הזה, תפשה את מושכות השלטון בגזעים האנושיים, ואף לא נשמה אחת בעולם המוכה הזה הצטרפה למחנהו של לוציפר. ומני אז, משרתים הפֶּאנוֹפְטִים הנאמנים הללו בעולם המעבר השביעי של ירושם פְּשומרים ופְּבוֹנים בספירת האב ובשבעת עולמות המעצר המקיפים אותה. הפֶּאנוֹפְטִים פועלים לא רק כנאמנים של העולמות הללו, פשוטו כמשמעו, אלא הם גם מבצעים את הוראותיו האישיות של מיכאל הנוגעות לקישוט ספירות אלה לשם שימוש עתידי בלתי-נודע כלשהו. עבודה זו הם מבצעים בעודם עושים את דרכם לעדנטיה.

לאורך תקופה זו טען קאליגסטיה את טענותיו של לוציפר באורנטיה. המלכיצדקים עמדו בכישרון מנגד לנסיך הפלנטארי הבוגד, ואולם השקרים על אודות חופש בלתי-מוגבל והאשליות על אודות זכות עצמית קיבלו את מלוא ההזדמנות להוליך שולל את העמים הפרימיטיביים של עולם צעיר ובלתי-מפותח.

כלל התעמולה הנוגעת לפרישה נדרשה להיות מועברת על-ידי מאמץ אישי, וזאת משום ששירותי התשדורת וכל יתר האמצעים המשמשים לתקשורת בין-פלנטארית הושעו בידי מפקחי מעגלי המערכת. עם פרוץ המרידה למעשה, בודדה כלל המערכת של שטניה הן ממעגלי הקונסטלציה והן ממעגלי היקום. במשך פרק זמן זה נמסרו כל ההודעות הנכנסות והיוצאות על-ידי הסוכנות השרפיות ועל-ידי השליחים הבודדים. המעגלים אל העולמות אשר נפלו נקטעו גם הם, וזאת על-מנת למנוע מלוציפר להשתמש בערוצים אלו לשם קידום תכניתו הזדונית. והמעגלים הללו לא יוחזרו לפעולה כל עוד רב-המורדים חי בתחומיה של שטניה.

הייתה זו מרידה של הלאנונאנדקים. הסדרים הגבוהים יותר של בני היקום המקומי לא הצטרפו לפרישה של לוציפר, אף כי כמה מנשאי החיים המוצבים בפלנטות המורדות הושפעו במידת-מה מן המרי של הנסיכים הבלתי-נאמנים. אף אחד מן הבנים אשר שולשו לא סטה מדרך הישר. המלכיצדקים, רב-המלאכיות וכוכבות הערב הזוהרות נשארו כולם נאמנים למיכאל, וטענו באומץ, יחד עם גבריאֵל, בזכות רצון האב ושלטון הבן.

אף הוויה אשר מקורה בפרדים לא הייתה מעורבת בחוסר נאמנות. יחד עם השליחים הבודדים, הן החזיקו מטה בעולמה של הרוח ונותרו תחת הנהגתו של נאמן היוםין של עדנטיה. אף אחד מן הבוררים לא בגד, ואף אחד מן הרשמים השמימיים לא סטה מדרך הישר. ואולם, מחיר כבד נגבה משורות בני הלוויה המורונטיים ומורי העולמות העליונים.

אף לא מלאכית אחת אבדה מקרב סדר השרפים העליונות, ואולם קבוצה נכבדת מן הסדר הבא בתור, השרפים הבכירות, הולכה שולל ונלכדה. בדומה לכך, כמה מן הסדר השלישי של המלאכיות, אלה המפקחות, הולכו שולל. ואולם, השבר הנורא הגיע בקבוצה הרביעית, המלאכיות המנהלות, אותן שרפים אשר מוצבות דרך קבע בתפקידים אשר בבירות המערכת. מאנוטיה הצילה כמעט שני-שלישים מהן, ואולם מעט יותר משליש מהן נהו אחר מנהיגתן אל שורות המורדים. כשליש מכל הכרובים של ירושם, המסופחים למלאכיות המנהלות, אבדו יחד עם השרפים הבלתי-נאמנות שלהן.

מקרב הסייעות המלאכיות הפלנטאריות אשר מסופחות לבנים החומריים, כשליש הולכו שולל וכמעט עשרה אחוזים מסועדות המעבר נלכדו. יוחנן ראה זאת באופן סמלי בשעה שכתב על אודות התנין האדום הגדול, באומרו: "וְסָחַב בְּזַנְבוֹ מִן הַשָּׁמַיִם חֵלֶק שְׁלִישִׁי מִן הַכּוֹכָבִים וַיִּשְׁלִיכֵם אֶרְצָה אֵל הַחֲשִׁיכָה."

האבידה הגדולה ביותר אירעה בשורותיהן של המלאכיות, ואולם רוב הסדרים הנמוכים יותר של היצורים התבוניים היו מעורבים בחוסר-נאמנות. מקרב 681,227 הבנים החומריים בשטניה, תשעים-וחמישה אחוזים נפלו קורבן במרידתו של לוציפר. מספר גדול של יצורים אמצעיוניים אבדו בפלנטות היחידניות אשר בהן הצטרפו הנסיכים הפלנטאריים לטענותיו של לוציפר.

במובנים רבים הייתה מרידה זו הנרחבת וההרסנית ביותר מכל האירועים מסוג זה אשר אירעו בנבאדון. בהתקוממות זו היו מעורבות יותר אישיותות מאשר בשתי המרידות האחרות גם יחד. ולדיראון עולם ייזכר כי שליחיהם של לוציפר ושל שטן לא חסו אף על בתי החינוך של הילדים אשר בפלנטת החינוך של הסופיונים, אלא ביקשו להשחית את דעתם המתפתחת של אלו אשר חולצו בחסד מן העולמות האבולוציוניים.

בני התמותה המרקיעים היו פגיעים, אך עמדו בפני שקרי המרידה באופן טוב יותר מאשר הרוחות הנמוכות יותר. בעוד שרבים מאלו אשר בעולמות העליונים הנמוכים יותר, אלו אשר טרם השיגו התכה סופית עם מכוונניהם, נפלו, יירשם לתפארת התבונה של תכנית ההרקעה שאף לא אחד מן התושבים האזרחים המרקיעים של שטניה בירושם השתתף במרידתו של לוציפר.

שעה אחר שעה ויום אחר יום, צבאו צופים סקרנים, הנמנים על כל סוגי היצורים התבוניים השמימיים אשר ניתן להעלות על הדעת, על תחנות השידור של נבאדון כולה; הם עקבו בתשומת לב אחר הדיווחים על אודות המרידה בשטניה, ושמחו בשעה שהדוחות גוללו ברציפות את סיפור נאמנותם האיתנה של בני התמותה המרקיעים, המצויים תחת הנהגתם של המלכיצדקים, אשר עמדו איתן אל מול המאמצים המשולבים והמתמשכים של כל אותם כוחות רשע מתחכמים אשר חברו בזריזות כה רבה אל תנופת הפרישה והחטא.

חלפו מעל לשנתיים כמניין הזמן במערכת למן תחילת "המלחמה בשמים" ועד למינוי יורשו של לוציפר. ואולם, בסופו של דבר הגיע הריבון החדש ונחת עם צוותו בים הזכוכית. אני הייתי בין אלו אשר גויסו מקרב המילואים של עדנטיה בידי מיכאל, ועוד זוכר אנוכי את המסר הראשון של לְאֶנְאֶפּוֹרְג' אל אבי הקונסטלציה של נורלטיאדק. נאמר בו כך: "אף לא אזרח ירושם אחד אבד. כל בני התמותה המרקיעים שרדו את טבילת האש והגיחו מן המבחן המכריע כאשר ידם על העליונה." ומסר זה של אישור המשיך משם אל סאלווינגטון, אוורסה ופרדיס, והודיע כי התנסות

ההישרדות של הרקעת בני התמותה הינה תעודת האחריות הכבירה ביותר כנגד מרידה והמגן הבטוח ביותר מפני החטא. הקבוצה הנאצלת הזו של בני התמותה בירושם מנתה אך 187,432,811 חברים.

עם הגעתו של 'לאנאפוך'ג', הופשטו רבי המורדים מכל סמכויות השלטון אשר בידיהם והורדו מכיסאם, אף כי הורשו לנוע בחופשיות ברחבי ירושם, בספירות המורונטיות ואף בעולמות המיושבים היחידיים. הם אומנם המשיכו במאמצי הרמייה והפיתוי אשר נועדו לבלבל את דעתם של בני האדם והמלאכיות ולהוליך אותם שולל, ואולם, בכל הנוגע לעבודתם בהר הממשל של ירושם, "מקומם לא נמצא עוד".

אף כי ניטלו מידי של לוציפר כל הסמכויות הניהוליות בשטניה, לא היה קיים ביקום באותה עת כוח או בית-דין אשר יכול היה לעצור או להשמיד את המורד הזדוני הזה; באותה עת מיכאל לא היה שליט ריבון. עתיקי היומין תמכו באבות הקונסטלציה אשר תפשו את השלטון במערכת, אך הם מעולם לא הגישו כל החלטה נוספת בעניין הערעורים הרבים אשר עדיין עומדים ותלויים בנוגע למעמד הנוכחי של לוציפר, שטן ושותפיהם, וכן לגורלם העתידי.

וכך הורשו רבי המורדים הללו לשוטט בחופשיות בכל רחבי המערכת ולהמשיך לבקש להחזיר את תורותיהם על חוסר שביעות הרצון ועל העמידה על הזכות-העצמית. ואולם, במהלך קרוב למאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה, הם לא היו מסוגלים להוליך שולל עולם נוסף. אף לא אחד מעולמות שטניה אבד למן נפילתם של השלושים-ושבעה, ואפילו העולמות הצעירים יותר, אשר יושבו מאז ימי המרידה, לא נפלו.

8. בן האדם באורנטיה

לוציפר ושטן שוטטו בחופשיות ברחבי המערכת של שטניה, עד אשר השלים מיכאל את משימת המתת שלו באורנטיה. ובאחרונה הם היו יחד בעולמכם במהלך ניסיון ההתקפה המשובל שלהם על בן האדם.

לפני כן, כאשר הנסיכים הפלנטאריים – "בני האל" – התכנסו מעת לעת, "ובא גם השטן בתוכם", עם הטענה שהוא מייצג את כל אותם עולמות מבודדים של הנסיכים הפלנטאריים אשר נפלו. ואולם, מאז משימת המתת הסופית של מיכאל, לא ניתן לו חופש שכזה בירושם. בהמשך למאמציהם להשחית את מיכאל בעודו בגוף בעת משימת המתת, כל שריד לאהדה כלפי לוציפר ושטן חלף עבר מרחבי שטניה כולה, כלומר, מחוץ לעולמות המבודדים של החטא.

המתת של מיכאל סיימה את המרידה של לוציפר בשטניה כולה, למעט בפלנטות של הנסיכים הפלנטאריים הבוגדים. וזו הייתה חשיבות ההתנסות האישית של ישוע, אך בטרם מותו בגוף בשר ודם, כאשר הצהיר יום אחד בפני תלמידיו, "רְאִיתִי אֶת הַשָּׁטָן נוֹפֵל כַּפָּרָק מִן הַשָּׁמַיִם". הוא הגיע יחד עם לוציפר לאורנטיה למאבק המכריע האחרון.

בן האדם היה בטוח בהצלחתו, וידע כי הניצחון בעולמכם ייִשָּׁב לנצח את מעמדם של אויביו הוותיקים, ולא רק בשטניה אלא אף בשתי המערכות האחרות אשר נוגעו בחטא. הייתה זו הישרדות בעבור בני התמותה וביטחון בעבור המלאכים, כאשר השיב המאסטר שלכם בשלווה ומתוך ביטחון אלוהי להצעותיו של לוציפר במילים, "סור מִמְּנֵי הַשָּׁטָן". מן הבחינה העקרונית, היה זה סיומה האמיתי של מרידת לוציפר. אמת היא כי בתי הדין של אורסה טרם פרסמו את ההחלטה הביצועית באשר לערעורו של גבריאל, המייחל להשמדתם של המורדים, ואולם, צוו שכזה יגיע ללא ספק בבוא העת, הואיל והצעד הראשון בשימוע מקרה זה כבר הוצא אל הפועל.

קאליגסטיה הוכר בידי בן האדם פְּנִסִּיךְ הטכני של אורנטיה עד לסמוך למותו. אמר ישוע: "עֲתָה נִשְׁפָּט הָעוֹלָם הַזֶּה; וְעַתָּה יוֹשְׁלָךְ שׂוֹר הָעוֹלָם הַזֶּה אֵל הַחוּץ." ובסמוך יותר למועד סיום עבודת חייו הצהיר כי "נִדּוֹן שׂוֹר הָעוֹלָם הַזֶּה". ונסיך זה ממש, אשר הורד מעם כיסאו והוטל בו קלון, הוא אשר כונה לפניו בשם "האל של אורנטיה".

פעולתו האחרונה של מיכאל, בטרם עזיבתו את אורנטיה, הייתה להציע רחמים לקאליגסטיה ולדאליגסטיה, ואולם, אלו דחו את הצעתו העדינה על הסף. קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי הבוגד שלכם, עדיין חופשי באורנטיה לבצע את תכניותיו הזדוניות, ואולם אין בידי כל כוח לחזור אל דעתם של בני האדם, והוא אף אינו מסוגל להתקרב אל נשמותיהם על-מנת לנסות ולהשחית אותם, אלא אם כן הם עצמם משתוקקים באמת להיות מקוללים בעצם נוכחותו המרושעת.

בטרם המתת של מיכאל, ביקשו שליטי האופל הללו להמשיך ולהחזיק בסמכותם באורנטיה, והם עמדו בעקשנות אל מול האישיות השמימיות הנמוכות והכפיפות. ואולם, מאז היום של פְּנִטְקוֹקְסֵט, עומדים ומתרפסים קאליגסטיה הבוגד ושותפו הנבזה כמוהו, דאליגסטיה, מנגד להדר המלכותי של מכוונני המחשבה של פרדיס ומנגד לרוח האמת המגוננת, רוחו של מיכאל אשר הוגרה על כל בשר ודם.

ואף-על-פי-כן, אף רוח אשר נפלה מעולם לא הייתה מסוגלת לפלוש לדעתם של ילדי האל או להטריד את נשמותיהם. לא שטן ואף לא קאליגסטיה היו מסוגלים מעולם לנגוע או להתקרב אל בני האמונה של האל; האמונה הינה שריון יעיל בפני החטא והעוול. אמת היא: "כִּי אֲשֶׁר יִלְד מֵאֵת הָאֱלֹהִים, יִשְׁמֹר אֶת נַפְשׁוֹ וְהָרַע לֹא יַעַב בּוֹ."

באופן כללי, כאשר בני-תמותה חלשים ומושחתים מצויים לכאורה תחת השפעתם של שדים ורשעים, הם נשלטים אך ורק בידי נטיותיהם הטבעיות והמקוללות, הם מובלים בידי נטיותיהם הטבעיות שלהם עצמם. השטן קיבל הרבה נקודות זכות בעבור רוע אשר אינו שייך לו. מאז הצלב של

9. מצבה הנוכחי של המרידה

בימים המוקדמים של מרידת לוציפר, הציע מיכאל גאולה לכלל המורדים. עם הגעתו לריבונות שלמה ביקום, הוא הציע לכל אלו אשר יוכיחו חרטה כנה מחילה והצבה חוזרת באופן כלשהו של שירות ביקום. אף לא אחד מן המנהיגים נאות לקבל את החסד המוצע הזה. ואולם, אלפים מן המלאכיות ומקרב סדרי ההוויות השמימיות הנמוכות יותר, לרבות מאות מן הבנים והבנות החומריים, קיבלו את החסד אשר הוצע בידי הפאנופטים ושוקמו, עם תחיתו של ישוע לפני כאלף ותשע-מאות שנה. הוויות אלה הועברו מאז אל עולמו של האב בירושם, שם הן חייבות להיות מוחזקות, מן הבחינה הטכנית, עד אשר ימסרו בתי הדין של אוורסה את פסיקתם באשר למקרה גבריאל נגד לוציפר. ואולם, אין חולק על כך כי בשעה שיינתן גזר הדין של ההכחדה, תהייה אישיות אלה, אשר התחרטו ונושעו זה מכבר, פטורות מצו ההשמדה. נשמות אלה המצויות במבחן עוסקות כעת, לצד הפאנופטים, בעבודות התחזוקה של עולמו של האב.

רב-מוליכי-השולל לא היה באורנטיה מאז הימים בהם ביקש להניא את מיכאל מן התכלית להשלים את משימת המתת שלו ולבסס את עצמו באופן סופי וודאי פשליט הבלתי-מעורער של נבאדון. עם הפיכתו של מיכאל לראש המבוסס של היקום של נבאדון, נלקח לוציפר למעצר בידי סוכניהם של עתיקי היוםין מאורסה, ומני אז היה אסיר הכלוא בלוויין מספר אחד של קבוצת ספירות המעבר של ירושם אשר לאב. וכאן חוזים השליטים של עולמות אחרים ושל מערכות אחרות בסופו של הריבון הבלתי-נאמן של שטניה. פאולוס הכיר את מעמדם של מנהיגי המרד לאחר המתת של מיכאל, הואיל וכתב על אודות מפקדיו של קאליגסטיה כעל "הרוחות הרעות אשר במרומים".

עם קבלת הריבונות העליונה של נבאדון, ביקש מיכאל מעתיקי היוםין את הרשות לכלוא את כל האישויות הקשורות למרידת לוציפר כל זמן שתלויה ועומדת הפסיקה של בתי הדין של יקומי העל בתיק גבריאל נגד לוציפר, אשר נרשם ברשומות בית הדין העליון של אוורסה לפני כמעט מאתיים-אלף שנה, כמניין הזמן שלכם. באשר לקבוצה של בירת המערכת, אישרו עתיקי היוםין את בקשת מיכאל עם יוצא-דופן אחד בלבד: שטן הורשה לסור לביקורים תקופתיים של הנסיכים הבוגדים בעולמות אשר נפלו, עד אשר בן אחר של האל יתקבל בעולמות הבוגדים הללו, או עד אשר יתחילו בתי הדין של אוורסה את המשפט בתיק גבריאל נגד לוציפר.

שטן יכול היה לבוא לאורנטיה משום שלא היה לכם בן במעמד מגורים – לא נסיך פלנטארי ואף לא בן חומרי. מאז הוכרז מאקיוונטה מלכיצדק כנסיך הפלנטארי בא-הכוח של אורנטיה, ופתיחת התיק גבריאל נגד לוציפר נתנה את האות לכינונם של שלטונות פלנטאריים ארעיים בכל העולמות המבודדים. אמת היא כי שטן ביקר מעת לעת את קאליגסטיה ונסיכים אחרים אשר נפלו, וזאת עד למועד הצגת ההתגלויות האלה, בשעה שהתקיים הדיון הראשון בבקשתו של גבריאל להכחיד את רב-המורדים. שטן מוחזק כעת ללא תנאי בעולמות המאסר של ירושם.

מאז המתת הסופי של מיכאל, אף אחד בכל שטניה לא ביקש לסור לעולמות המאסר על-מנת לסעוד את המורדים הכלואים. ואף הוויה נוספת לא הצטרפה אל מחנהו של מוליך השולל. במשך אלף ותשע-מאות שנה מצב זה נותר על כנו.

אין אנו מצפים להסרת ההגבלות הנוכחיות על שטניה בטרם עתיקי היוםין ייפטרו סופית מרב-המורדים. מעגלותיה של המערכת לא יוחזרו לפעולה כל אימת שלוציפר עודו בין החיים. ובינתיים, הוא בלתי-פעיל לחלוטין.

המרידה הסתיימה בירושם. בעולמות אשר נפלו היא מסתיימת מהר ככל שמגיעים אליהם בנים אלוהים. היננו מאמינים כי כל המורדים אשר יזכו אי-פעם לקבל את הרחמים כבר עשו כן. היננו ממתינים להבזקת השידור אשר ימנע מן הבוגדים הללו את קיומם כאישיות. היננו מעריכים כי פסק הדין של אוורסה ימסר באמצעות שידור של הוצאה אל הפועל, אשר יגרום להכחדתם של המורדים הכלואים הללו. או אז תתורו אחר מקומותיהם, אך אלו לא יוכלו להימצא. "נָפֵל יוֹדֵעַ עֲמִים, שָׁמָּה עָלֶיךָ; בְּלֹהוֹת הָיִיתָ, וְאֵינְךָ עוֹד עוֹלָם." וכך יארע כי בוגדים בלתי-ראויים אלו "יהיו כלא היו". הכול ממתינים לצו של אוורסה.

ואולם, לאורך עידנים עומדים שבעת עולמות הכלא הללו של החשיכה הרוחנית בשטניה כתמרור אזהרה כבד-משקל בעבור נבאדון כולה, והם מצהירים ברהיטות וביעילות על האמת הגדולה כי "דָּרְךָ בּוֹגְדִים קָשָׁה הִיא"; כי "בכל חטא טמון גם זרע הכחדתו"; וכי "שָׂכָר הַחֲטָא הוּא הַמָּוֶת".

[הוצג בידי מְאֻנָּאנְדָט מלכיצדק, אשר היה לפניו מסופח לחבר הנאמנות של אורנטיה].

הספר של אורנטיה

מסמך 54

בעיות של מרידת לוציפר

האדם האבולוציוני מתקשה להבין את מלוא משמעותם של הרוע, השגיאה, החטא והעוול, והוא מתקשה לתפוש את מלוא מובנם. האדם תופש באיטיות כי ניגוד בין מושלמות לבין חוסר-מושלמות יוצר רוע פוטנציאלי; כי אמת ושקר המתעמתים ביניהם יוצרים שגיאה מבלבלת; כי המתת האלוהית של הרצון החופשי באה בסופו של דבר לידי ביטוי במחוזות הנפרדים של חטא ושל יושרה; כי המרדף העיקש אחר האלוהיות מוליך אל ממלכת האל, בניגוד לדחייתה המתמשכת אשר מובילה אל מחוזות העוול.

האלים אינם יוצרים רוע ואף אינם מתירים חטא ומרי. רוע פוטנציאלי מתקיים-בזמן ביקום הכולל רמות מושלמות משתנות של משמעויות ושל ערכים. החטא הינו פוטנציאלי בכל המחוזות שבהם ניחנות הוויות בלתי-מושלמות ביכולת לבחור בין טוב לרע. עצם נוכחותם הסותרת של אמת ושל לא-אמת, של עובדה ושל שקר, היא המכוננת את פוטנציאל השגיאה. הבחירה המכוונת של רוע מהווה חטא; הדחייה מרצון של האמת הינה שגיאה; הרדיפה המתמדת אחר החטא והשגיאה מהווה עוול.

1. חירות אמיתית וחירות שקרית

מכל הבעיות המבלבלות אשר נבעו מן המרידה של לוציפר, זו אשר גרמה את הקושי הרב ביותר הייתה כישלונם של בני התמותה האבולוציוניים הבלתי-בוגרים להבחין בין חירות אמיתית לבין חירות שקרית.

חירות אמיתית הינה מסע העידנים וגמול ההתקדמות האבולוציונית. החירות השקרית הינה האשליה הדקה של טעות הזמן ורוע המרחב. החירות המתמדת מבוססת על ממשותו של הצדק – על האינטליגנציה, הבשלות, האחוה והשוויון.

בשעה שהמניע המצוי בבסיס החירות הינו בלתי-נבון, בלתי-מותנה ובלתי-נשלט, הופכת החירות לטכניקת הרס-עצמי של קיום קוסמי. חירות אמיתית מתקשרת באופן מדורג למציאות ולעולם היא מביאה בחשבון שוויון חברתי, הוגנות קוסמית, אחווה ביקום וחובות אלוהיות.

החירות הינה אובדנית בשעה שהיא מנותקת מצדק חומרי, מהוגנות אינטלקטואלית, מסובלנות חברתית, מחובה מוסרית ומערכים רוחניים. החירות איננה קיימת בנפרד ממציות קוסמית, וכל מציאות של אישיות עומדת ביחס למערכות היחסים שלה עם האלוהיות.

רצון-עצמי נטול מגבלות וביטוי-עצמי נטול וויסות שקולים לאנוכיות בלתי-ממותנת, היא פסגתה של אי-האלוהיות. החירות אשר איננה קשורה לכיבוש העצמי, ההולך ומתרחב, הינה אך יציר הדמיון האנושי האנוכי. החירות המונעת-מן-העצמי הינה אשליה מושגית, תרמית אכזרית. הפקרות המתחפשת לחירות אינה אלא מבשרת השעבוד השפל.

חירות אמיתית נלווית לכבוד-עצמי אמיתי; חירות שקרית הינה בת-לווייתה של הערצה-עצמית. חירות אמיתית מהווה פרי של שליטה-עצמית; חירות שקרית מהווה תביעה יומרנית של זכות. שליטה-עצמית מובילה לשירות נטול אנוכיות; הערצה-עצמית נוטה אל עבר ניצולם של האחרים בעבור האדרתו האנוכית של יחיד שוגה שכזה, אשר מוכן להקריב הישג של יושר לטובת רכישת כוח בלתי-צודק אל מול חבריו.

אפילו התבונה הינה אלוהית ובטוחה אך ורק בשעה שהטווח שלה הינו קוסמי והמניע שלה הינו רוחני.

אין קיימת שגיאה גדולה יותר מאותו סוג של רמייה-עצמית אשר מוביל הוויות תבוניות להשתוקק להפעיל כוח על הוויות אחרות מתוך מטרה לשלול מן האישיות האלה את חירויותיהן הטבעיות. כלל הזהב של ההוגנות האנושית מזדעק כנגד כל רמייה, חוסר-הוגנות, אנוכיות וחוסר-יושרה מעין אלה. אך ורק חירות אמיתית ואותנטית תואמת את שלטון האהבה ואת סעד הרחמים.

איך מעז היצור בעל הרצון-העצמי לכרסם בזכויות רעיו בשם החירות האישית, בעוד שהשליטים העליונים של היקום נסוגים בכבוד מלא-חסד מפני זכויות הרצון האלה ומפני הפוטנציאלים של האישיות! לאף הוויה אין זכות לשלול משום הוויה אחרת – תוך הפעלה של חירותה האישית לכאורה – את אותן זכויות קיום אשר ניתנו לה מידי הבוראים ואשר זכות לכבוד גם מכל עמיתיהם, כפיפיהם ונתיניהם הנאמנים.

האדם האבולוציוני עשוי להידרש להילחם על חירויותיו החומריות אל מול רודנים ומדכאים בעולם של חטא ושל עוול, או במשך התקופות המוקדמות של ספירה מתפתחת, אך אין אלה פני הדברים בעולמות המורונטיים או בפסגות הרוח. המלחמה הינה מורשתו של האדם האבולוציוני המוקדם, ואולם בעולמות שבהם מתקדמת הציוויליזציה באופן רגיל, הלוחמה הפיזית איבדה זה מכבר את מקומה כטכניקת יישוב אי-הבנות בין גזעים.

2. גניבת החירות

עם הבן ובתוככי הרוח הקרין האל את האוונה הנצחית, ומני אז שררה התבנית הנצחית של השתתפות מתואמת בבריאה – השיתוף. תבנית שיתוף זו הינה תוכנית האב בעבור כל אחד מבני האל ומבנות האל אשר יוצאים אל החלל על-מנת לעסוק בַּניסיון לשכפל בזמן את היקום המרכזי של המושלמות הנצחית.

כל יצור בכל יקום מתפתח אשר שואף לעשות את רצון האב עתיד להפוך לשותפם של בוראי הזמן-מרחב בהרפתקה נהדרת זו של הישג מושלמות התנסותית. אלמלא היה זה כך, האב לא היה מעניק ליצורים שכאלו רצון חופשי יצירתי, ואף לא היה שוכן בקרבם, כלומר, הוא לא היה נכנס איתם לשותפות באמצעות רוחו שלו.

השיגעון של לוציפר היה הניסיון לעשות את הבלתי-ייעשה, לקצץ את מעגלות הזמן ביקום התנסותי. פשעו של לוציפר היה הניסיון לשלול מכל האישיותות בשטניה את זכויותיהן היצירתיות, ההקטנה הבלתי-מזוהה של ההשתתפות האישית של היצורים – השתתפותם מרצונם החופשי – במאבק האבולוציוני הממושך להשגת המעמד של אור וחיים, הן כיחידים והן כחלק מכלל. בעשותו כן, העמיד ריבון המערכת שלכם אשר מלפנים, את התכלית הארעית של רצונו האישי במישרין כנגד התכלית הנצחית של רצון האל, כפי שזה התגלתה במתת הרצון החופשי לכל היצורים בעלי האישיות. וכך איימה מרידתו של לוציפר לכרסם באופן המרבי ברצונם החופשי של מרקיעי המערכת של שטניה ושל משרתיה – איום לשלול לנצח מכל אחת מן ההוויות האלה את החוויה המרגשת של תרומת דבר אישי וייחודי לאנדרטת התבונה ההתנסותית, ההולכת ונבנית לאיטה, ואשר תתקיים ביום מן הימים בדמות המערכת אשר הפכה למושלמת של שטניה. וכך מתחפש המנשר של לוציפר במלבושי חירות, ועומד ניצב באור הבהיר של ההיגיון כאיום כביר לזמון את גניבת החירות האישית ולעשות כן בממדים אשר התקרבו אליהם אך פעמיים בלבד בכל ההיסטוריה של נבאדון.

קיצורו של דבר, מה שהאל העניק לאדם ולמלאכיות, ביקש לוציפר ליטול מידיהם, כלומר, ליטול מהם את הזכות האלוהית להשתתף ביצירת גורלותיהם שלהם עצמם וגורל מערכת העולמות המיושבים המקומית הזו.

אף הוויה ביקום כולו אינה מחזיקה בחירות הצודקת לשלול מכל הוויה אחרת את חירותה האמיתית, את זכותה לאהוב ולהיות נאהבת, את זכותה לסגוד לאל ולשרת את רעהו.

3. השיהוי בזמן של הצדק

לעולם טרודים היצורים בעלי הרצון המוסרי אשר בעולמות האבולוציוניים בשאלה נטולת המחשבה: מדוע הבוראים הנבונים-בכל מתירים את הרוע ואת החטא? הם כושלים לתפוש שהן הרוע והן החטא הינם בלתי-נמנעים על-מנת שהיצור יהא חופשי באמת. הרצון החופשי של האדם המתפתח, או של המלאכית המעודנת, איננו מושג פילוסופי גרידא, אידיאל סמלי. יכולת הבחירה הניתנת בידי האדם לבחור בין טוב לרע הינה מציאות יקומית. חירות זו לבחירה עצמית הינה מתנתם של השליטים העליונים, והם לא ירשו להוויה כלשהי, או לקבוצת הוויות כלשהי, לשלול מתנת חירות אלוהית זו מאף הוויה ברחבי היקום – ואפילו לא על-מנת לרצות הוויות שוגות ובורות שכאלה בַּהנאה מהדבר אשר כונה בטעות חירות אישית.

אף-על-פי שההזדהות המודעת עם הרוע היוצאת מלב-שלם (חטא) הינה השקול לאי-קיום (הכחדה), לעולם חייב להפריד פרק זמן בין רגע ההזדהות של האישיות עם החטא לבין הוצאתו של העונש אל הפועל – התוצאה האוטומטית של אימוץ מרצון שכזה של הרוע – פרק זמן באורך מספק על-מנת שיאפשר לשפוט את מעמדו של יחיד שכזה ביקום באופן שיספק את כל אישיות היקום המעורבות בצורה מלאה, ויהא כה הגון צודק עד אשר יזכה לאישורו של החוטא בעצמו.

ואולם, אם מורד יקומי זה כנגד מציאות האמת והטוב מסרב לאשר את גזר-הדין, ואם האשם בליבו יודע את הצדק שבגיגיו אך מסרב להודות בכך, כי אז חייבת הוצאתו של העונש אל הפועל להיות מושהית בהתאם לשיקול דעתם של עתיקי היום. ועתיקי היום מוסרבים להכחיד כל הוויה שהיא בטרם נכחדו כל הערכים המוסריים וכל המציאויות הרוחניות, הן במחולל-הרוע והן בכל תומכיו הקשורים בו ובכל אלו אשר עשויים לאהוד אותו.

4. השיהוי בזמן של הרחמים

בעיה אחרת בקונסטלציה של נורלטיאדק אשר קשה במידת-מה לתת לה הסבר, נוגעת לסיבות שבעטיין הורשו לוציפר, שטן והנסיכים אשר נפלו להמשיך ולחולל צרות במשך זמן כה רב בטרם נעצרו, נכלאו ונשפטו.

הורים, אלה אשר ילדו וגידלו ילדים, יכולים להיטיב להבין מדוע מיכאל – בורא ואב – עשוי להיות איטי בגינותם ובהשמדתם של בניו שלו. סיפורו של ישוע על הבן הנבחר מדגים היטב כיצד יכול אב אוהב לחכות במשך זמן רב להבעת החרטה של ילד ששגה.

עצם העובדה שיצור עושה-רע יכול לבחור בפועל לשגות – לחטוא – מבססת את עובדת הרצון החופשי ומצדיקה באופן מלא כל שיהוי בהוצאת הצדק אל הפועל, בהינתן שהרחמים המוצעים עשויים להביא לחרטה ולשיקום.

רוב החירויות אשר ביקש לוציפר כבר היו ברשותו; אחרות הוא היה עתיד לקבל. כל המתנות יקרות הערך האלה אבדו עם הכניעה לחוסר הסבלנות ועם ההתמסרות לתשוקה לקבל-כעת את אשר נחשק, ולרכוש זאת תוך רמיסת כלל החובה לכבד את הזכויות ואת החירויות של כל ההוויות האחרות המרכיבות את יקום היקומים. חובות מוסריות הינן מולדות, אלוהיות ואוניברסאליות.

ידועות לנו סיבות רבות לכך שהשליטים העליונים לא השמידו, או לא כלאו, מיידית את מנהיגי מרידת לוציפר. אין כל ספק כי קיימות סיבות אחרות, ואפילו טובות יותר, אשר אינן ידועות לנו. מידת הרחמים של שיהוי זה בהוצאתו של הצדק אל הפועל הוצעה באופן אישי בידי מיכאל מנבאדון. אלמלא חיבתו של בורא-אב זה לבניו השוגים, היה פועל הצדק העליון של יקום העל. אילו אירוע כדוגמת מרידת לוציפר היה מתרחש בנבאדון בשעה שמיכאל שכן בגוף בשר ודם באורנטיה, מחוללי רוע שכזה עלולים היו להיות מושמדים מיידית ולחלוטין.

צדק עליון יכול לפעול מיידית רק בשעה שהוא אינו מרוסן על-ידי הרחמים האלוהיים. ואולם, סעד הרחמים בעבור ילדי הזמן והמרחב לעולם מעניק את השיהוי הזה בזמן, את מרווח הישועה שבין הזריעה לקציר. במידה שהזרע שנזרע הינו טוב, פרק הזמן הזה מאפשר את בחינתו של האופי ואת בנייתו; ואם הזרע שנזרע הוא רע, שיהוי זה של רחמים מאפשר זמן לחרטה ולתיקון. השיהוי הזה בזמן בשיפוטם ובהשמדתם של עושי-הרע טבוע בסעד הרחמים של שבעת יקומי העל. ריסון הצדק על-ידי הרחמים מוכיח שהאל הינו אהבה, ושאל אהבה זה שולט ביקומים וחולש ברחמיו על-פני גורלותיהם ומשפטיהם של כל יצוריו.

שיהוי הרחמים בזמן נובע מתוקף רצונם החופשי של הבוראים. קיים טוב אשר ניתן להפיק ביקום מן הטכניקה הזו של סבלנות כלפי מורדים חטאים. בעוד שאמת ויציב כי טוב אינו יכול לנבוע מן הרע בעבור זה אשר הוגה ועושה רע, נכון באותה המידה שכל הדברים (לרבות הרוע, זה שבכוח זה המתגשם הלכה למעשה) עובדים יחדיו לטובת כלל ההוויות אשר יודעות את האל, אוהבות לעשות את רצונו ומרקיעות לעבר פרדים בהתאם לתכניתו הנצחית ולתכליתו האלוהית.

ואולם, העיכובים הללו אשר מקורם ברחמים אינם נעדר-קץ. על-אף השיהוי הארוך (בהתאם לתפישת הזמן באורנטיה) בשיפוט מרידתו של לוציפר, היננו יכולים למסור כי בזמן הכנתה של התגלות זו, התקיים באוורסה הדיון הראשון בתיק גבריאל נגד לוציפר, ומעט אחר-כך הוצא צו מטעם של עתיקי היום, אשר קבע כי שטן יוגבל מעתה לעולם הכלא יחד עם לוציפר. ודבר זה מביא קץ על יכולתו של שטן לשוב ולבקר בכל עולם שהוא מעולמות שטניה אשר נפלו. הצדק עלול להיות איטי ביקום הנשלט ברחמים, אך הוא הינו וודאי.

5. התבונה שבשיהוי

מכל הסיבות הרבות הידועות לי אשר בעטיין לוציפר ומרעיו לא נכלאו או נשפטו מוקדם יותר, הנני מורשה להביא את הבאות:

1. הרחמים דורשים שיינתן בידי כל עושה-רע זמן מספק על-מנת לגבש גישה שקולה אשר נבחרה בשלמותה ביחס למחשבותיו הרעות ולפעולותיו החוטאות.
2. הצדק העליון נשלט בידי אהבת האב; לפיכך, לעולם לא יהרוס הצדק את אשר יכולים להציל הרחמים. לכל עושה-רע מוענק הזמן הדרוש על-מנת לזכות בגאולה.
3. אף אב אוהב אינו ממהר להעניש את מי מבני משפחתו אשר שגה. הסבלנות איננה יכולה לפעול באופן אשר איננו עצמאי מן הזמן.
4. אף שהמעשים השגויים פוגעים לעולם במשפחה, התבונה והאהבה דורשות מן הילדים אשר הולכים בדרך הישר להיאזר בסבלנות כלפי אח אשר שגה, במשך תקופת הזמן שאותה מעניק האב האוהב לחוטא על-מנת לאפשר לו להבחין בדרכו השגויה ולבחור לאמץ את הגאולה.
5. בלא תלות בגישתו של מיכאל כלפי לוציפר, על-אף היותו אביו-בוראו של לוציפר, לא היה זה בתחומי סמכותו של הבן הבורא לשפוט מיידית את ריבון המערכת הבוגד, משום שבאותה עת הוא לא השלים עדיין את נתיבת המתת שלו, ולפיכך גם טרם השיג ריבונות בלתי-מוגבלת בנבאדון.
6. עתיקי היום היו יכולים להכחיד את המורדים הללו באופן מידי, ואולם רק לעיתים רחוקות הם מוציאים להורג עושי-רע ללא שימוע מלא. במקרה הזה הם בחרו שלא לפסוק בניגוד להחלטותיו של מיכאל.

7. ברי כי עמנואל יעץ למיכאל להישאר מרוחק מן המורדים ולהרשות למרידה לצעוד בנתיב הטבעי של ההשמדה-עצמית. ותבונתו של איחוד היומין הינה ההשתקפות בזמן של התבונה המאוחדת של שילוש פרדיס.

8. נאמן היומין בעדנטיה יעץ לאבות הקונסטלציה לאפשר למורדים יד חופשית במעשיהם, על-מנת להביא לכך שבמוקדם או במאוחר כל האהדה לעושי-הרע הללו תעקר מן השורש מלבבות כלל האזרחים הנוכחיים והעתידיים של נורלטיאדק – כל יצור בן תמותה, מורונטי או רוחני.

9. בירושם יעץ נציגו האישי של המִקְצֵע העליון של אורוונטון לגבריאֵל להעניק את מלוא ההזדמנות לכל יצור חי להגיע לבשלות של בחירה שקולה בעניינים הקשורים להצהרת החירות של לוציפר. משהועלו הנושאים של המרי, גילה יועץ החירות מפרדיס לגבריאֵל כי אם לא תינתן הזדמנות מלאה וחופשית כאמור לכלל היצורים בנורלטיאדק, או אז תכניס פרדיס את כלל הקונסטלציה לבידוד מתוך הגנה עצמית מפני כל היצורים אשר ייתכן וליבם חצוי או שהספק מכרסם בו. על-מנת לשמור את דלתות פרדיס פתוחות לשם הרקעתן של ההוויות מנורלטיאדק, היה זה נחוץ לאפשר למרידה להתפתח במלואה ולהבטיח כי ההחלטה על הגישה הינה שלמה מצד כל ההוויות אשר היו קשורות לכך באופן כלשהו.

10. כהצהרה עצמאית שלישית, הוציאה הסועדת האלוהית מסאלווינגטון צו המורה כי לא ייעשה דבר על-מנת לרפא באופן חלקי, לדכא מתוך מורך-לב, או להסתיר בכל צורה שהיא, את פרצופם הדוחה של המורדים או של המרידה עצמה. הצבאות המלאכיים הונחו לפעול לגילוי מלא ולמתן הזדמנות בלתי-מוגבלת לביטוי של החטא, וזאת כטכניקה המהירה ביותר להשגת מזור מלא ומושלם של מגפת הרוע והחטא.

11. בירושם התארגנה מועצת חירות של בני-תמותה לשעבר, הכוללת שליחים רבי-עוצמה, בני-תמותה מהוללים אשר הייתה להם התנסות אישית במצבים מעין אלו, יחד עם עמיתיהם. הם מסרו לגבריאֵל כי אם ייערך ניסיון להפעיל שיטות דיכוי שרירותיות או מהירות, מספר ההוויות אשר תלכנה שולל יגדל לפחות פי שלושה. כלל סגל היועצים של אורסה הסכים ויעץ לגבריאֵל להרשות למרידה להתפתח במלואה בדרכה הטבעית, אפילו אם יידרשו מיליון שנים על-מנת להשלים את ההתמודדות עם התוצאות.

12. הזמן הינו יחסי, ואפילו ביקום של זמן: אילו בן-תמותה מאורנטיה בעל תוחלת חיים ממוצעת היה מחולל פשע אשר היה גורם למהומה כלל-עולמית, ואילו היה נעצר, נשפט ומוצא להורג תוך יומיים או שלושה מרגע ביצוע הפשע, האם היה זה נתפש כזמן ארוך בעיניכם? ואכן, זו תהא השוואה קרובה יותר בהתייחס לתוחלת חייו של לוציפר, ואפילו אם משפטו, אשר החל עתה, לא יושלם גם תוך מאה-אלף שנות אורנטיה. ניתן לציין את חלוף הזמן היחסי מנקודת המבט של אורסה, שם ניצבת הערכאה, אם נאמר שפשעו של לוציפר הובא למשפט בתוך שתיים-וחצי שניות מן הרגע שבוצע. מנקודת המבט של פרדיס, המשפט מתרחש בו-זמנית יחד עם המעשה.

קיים מספר שווה של סיבות שלא לעצור באופן שרירותי את מרידתו של לוציפר, אשר תהיינה מובנות לכם באופן חלקי, אך אותן אינני מורשה לציין. הנני מורשה ליידע אתכם כי באורסה היננו מלמדים ארבעים-ושמונה סיבות להרשות לרוע לצעוד ולהשלים את מלוא הדרך עד לפשיטת-הרגל המוסרית שלו ולהכחדתו הרוחנית. אינני מטיל ספק בכך שקיימות סיבות נוספות במספר דומה אשר אינן ידועות לי.

6. ניצחון האהבה

יהיו אשר יהיו הקשיים אשר עשויים בני-תמותה אבולוציוניים להיתקל בהם במהלך מאמציהם להבין את מרידת לוציפר, ראוי להבהיר לכל ההוגים והשוקלים בדבר כי הטכניקה שבה טופלו המורדים הינה הוכחה ניצחת לצדקת האהבה האלוהית. אכן דומה כי האהבה הרחומה אשר הוצעה למורדים גרמה לסבל ולמִצְוָה להוויות תמימות רבות, ואולם כל האישיות הפגועות האלה יכולות לסמוך על השופטים הנבונים-בכל כי יגזרו את גורלותיהן ברחמים כמו גם בצדק.

בכל עיסוקיהם של הבן הבורא ושל אביו מפרדיס בהוויות התבוניות, האהבה היא השלטת. לא ניתן להבין חלקים רבים בגישתם של שליטי היקום כלפי המורדים והמרי – החטא והחוטאים – אלא אם כן זוכרים כי האל בדמותו כאב מקדים את כל רמות האחרות של מופעי האלוהות בכל עיסוקיה של האלוהות עם האנושות. אף ראוי לזכור כי כל הבנים הבוראים של פרדיס מונעים על-ידי הרחמים.

אם אב אוהב של משפחה גדולה בוחר להפגין חמלה כלפי אחד מילדיו אשר נמצא אשם במעשה שגוי באופן חמור, בהחלט ייתכן שהגשת רחמים זו לילד אשר נהג שלא-כשורה תגרום לקושי זמני לכל שאר הילדים אשר נהגו כשורה. תוצאה שכזו הינה בלתי-נמנעת; סיכון שכזה הינו חלק בלתי-נפרד מן המציאות של היותך ילד להורה אוהב וחבר בקבוצת משפחה. כל בן משפחה נהנה מהתנהגותם הטובה של כל יתר חבריה; ובאופן דומה, שומה על כל אחד מן החברים גם לסבול את התוצאות המיידיות בזמן של התנהגותו הבלתי-ראויה של כל חבר אחר. משפחות, קבוצות, אומות, גזעים, עולמות, מערכות, קונסטלציות ויקומים הינם מערכות יחסים של התאגדות אשר להן אינדיבידואליות; ומשום כך, כל חבר בקבוצה שכזו, בין קטנה ובין גדולה, קוצר את הפירות, וסובל מן התוצאות, של המעשים הטובים והמעשים השגויים של כל יתר החברים בקבוצה הנדונה.

ואולם, דבר אחד חייב להיות ברור: אם אתם סובלים מתוצאות הרוע של מחטאו של מי מחברי משפחתכם, אזרח או בן-תמותה חבר כלשהו, ואפילו

ממרידה במערכת או במקום אחר – אין זה משנה מה הינכם נדרשים לסבול בעטיים של המעשים השגויים של עמיתכם, חבריכם או הממונים עליכם – אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים בביטחון הנצחי כי כל המצוקות מעין אלה הינן קשיים ברי-חלוף. אף אחת מן התוצאות המשפיעות על האחוה בידי התנהגות בלתי-ראויה בקבוצה לא תוכל לעולם לחבל בסיכויי הנצח שלכם, או אפילו לשלול כזית מזכותכם האלוהית להרקעה לפרדיס ולהשגת האל.

וקיים פיצוי בעבור הניסיונות, השיהוי והאכזבות, אשר נלווים לעולם לחטא המרידה. מתוך ההשלכות הרבות ורבות הערך של מרידת לוציפר אשר ניתן לכנות בשם, אביא לתשומת הלב רק את הנתיבות המועצמות של אותם מרקיעים בני-תמותה, אזרחי ירושם, אשר בעמדם איתן כנגד כחש החטא מיקמו עצמם בשורת המועמדים כשליחים עוצמתיים לעתיד, חברים בסדר שאליו הנני משתייך בעצמי. כל הוויה אשר עמדה במבחן של אותו פרק של רוע קידמה מיידית את מעמדה המנהלי והעשירה את ערכה הרוחני.

בתחילה נדמה היה כי ההתקוממות של לוציפר היוותה אסון בלתי-מרוסן למערכת וליקום. התועלת החלה להצטבר בהדרגה. בחלוף עשרים-וחמש אלף שנים למניין זמן המערכת (עשרים אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה), החלו המלכיצדקים ללמד כי הטוב אשר נבע מטיפשותו של לוציפר השתווה לרע אשר חולל. באותה עת הפך הסך הכולל של הרע לקבוע כמעט, והמשיך לגדול אך ורק בעולמות מבודדים מסוימים, בעוד שההשלכות המועילות המשיכו להכפיל את עצמן ולהתפרש ברחבי היקום ויקום-העל, ואפילו עד להאוונה. כעת מלמדים המלכיצדקים כי הטוב אשר נבע מן המרידה בשטניה גדול פי יותר מאלף מסך כל הרע.

ואולם, קציר מועיל ויוצא-דופן מעין זה של מעשים רעים יכול היה להתקיים אך ורק הודות לגישתם הנבונה, האלוהית והרחומה של כל הממונים על לוציפר, החל באבות הקונסטלציה בעדנטיה וכלה באב האוניברסאלי אשר בפרדיס. חלוף הזמן רק העצים את התוצאות הטובות אשר הופקו מטיפשותו של לוציפר; ומכיוון שהרוע אשר עליו יש להיענש התפתח באופן מלא למדי בתוך זמן קצר יחסית, ברי כי שליטי היקום הנבונים-בכל ומרחיקי הראות יאריכו לבטח את משך הזמן אשר בו ניתן לקצור תוצאות מועילות יותר ויותר. בלא תלות בשלל הסיבות הנוספות להשתהות במעצרים ובשיפוטם של מורדי שטניה, יהיה די ברווח יחיד זה על-מנת להסביר מדוע לא נכלאו המורדים הללו קודם-לכן, ומדוע הם לא נשפטו והושמדו.

ראוי לה לדעת קצרת-הרואי וכבולת-הזמן של בני התמותה שתתמהמה בביקורתה על השיהוי בזמן של מנהלי ענייני היקום מרחיקי הראות והנבונים-בכל.

אחת מן השגיאות במחשבה האנושית בנוגע לבעיות האלה כלולה ברעיון לפיו כל בני התמותה האבולוציוניים בפלנטה מתפתחת היו בוחרים להיכנס לנתיבת פרדיס לולא קולל עולמם על-ידי החטא. היכולת לסרב להישרדות אינה מתחילה בתקופת מרידתו של לוציפר. מאז ומתמיד ניהן האדם בן התמותה במתת הבחירה מתוך רצון-חופשי באשר לנתיבת פרדיס.

ככל שתרקיעו בחוויית ההישרדות, כן יתרחבו מושגי היקום שלכם וכן יתרחבו אופקיכם ביחס למשמעויות ולערכים; וכך, תוכלו להבין טוב יותר מדוע הוויות כדוגמת לוציפר ושטן הורשו להמשיך במרידתם. תוכלו גם להבין טוב יותר כיצד יכול לצמוח טוב אולטימטיבי (גם אם לא מידי) מן הרוע המוגבל-בזמן. לאחר שתשיגו את פרדיס, אתם באמת תוארו ותתנחמו בעת שתאזינו לפילוסופיים העל-שרפיים בעודם דנים בסוגיות עמוקות אלה של התאמה ביקום ומסבירים אותו. ואולם אפילו אז, הנני מסופק באשר לאפשרות שדעתכם תנוח באמת. דעתי שלי, לכל הפחות, לא נחה כאשר הגעתי לפסגה של הפילוסופיה ביקום. רכשתי הבנה מלאה של המורכבויות האלה רק לאחר שהוצבתי למשימות ניהול ביקום-העל, ושם, הודות להתנסות בפועל, רכשתי את הקיבולת המושגית המתאימה להבנה של בעיות רבות-פנים אלה של שוויון קוסמי ושל פילוסופיה רוחנית. ככל שתרקיעו לעבר פרדיס, כן תלמדו יותר ויותר כי ניתן להבין סוגיות בעייתיות רבות של ניהול ביקום רק לאחר רכישתה של קיבולת התנסותית גדולה יותר ולאחר השגתה של בוננות רוחנית מורחבת. התבונה הקוסמית הכרחית להבנת המצבים הקוסמיים.

[הוצג על-ידי שליח עוצמתי למוד הישרדות התנסותית במרידת המערכת הראשונה ביקומי הזמן, אשר מסופח כעת לממשל יקום העל של אורוונטון ופועל בנושא זה לבקשתו של גבריאל מסאלווינגטון].

הספר של אורנטיה

מסמך 55

הספירות של אור וחיים

עידן האור והחיים הינו ההישג האבולוציוני הסופי של עולם של זמן ומרחב. למן התקופה המוקדמת של האדם הפרימיטיבי, עבר עולם מיושב שכזה דרך העידנים הפלנטאריים העוקבים – עידני טרום ובתר הנסיך הפלנטארי, העידן הבתר-אדמי, עידן בתר-בן-הסמכות ועידן בתר-בן-המתת. לאחר מכן מוכן עולם שכזה לפסגת ההישג האבולוציוני, למעמד המבוסס של אור ושל חיים, וזאת הודות לסעד משימותיהם הפלנטאריים העוקבות של המורים הבנים, על התגלויותיהם ההולכות והמתקדמות של אמת אלוהית ושל תבונה קוסמית. במאמצייהם אלו לכונן את העידן הפלנטארי הסופי, לעולם נהנים הבנים המורים מסיוען של כוכבות הערב הזוהרות, ולעיתים מזה של המלכיצדקים.

עידן זה של אור ושל חיים, אשר מיוסד בידי הבנים המורים עם סיום משימתם הפלנטארית הסופית, ממשיך בעולמות המיושבים עד אין קץ. פעולותיהם השיפוטיות של הבנים הסמכותיים עשויות לחלק כל שלב מתקדם במעמד המבוסס לרצף של תקופות; ואולם, כל הפעולות השיפוטיות מעין אלה הינן טכניות לגמרי, והן אינן משנות כהוא זה את מהלכם של האירועים הפלנטאריים.

הישרדות מתמדת מובטחת אך ורק לאותן פלנטות אשר משיגות קיום במעגלים הראשיים של יקום העל, ואולם, ככל שידיעתנו מגעת, עולמות אלו, אשר מבוססים באור ובחיים, נועדו להתמיד במשך עידני הנצח של כל זמני העתיד.

קיימים שבעה שלבים באופן שבו מתגולל עידן האור והחיים בעולם אבולוציוני, ובהקשר זה ראוי לציין כי עולמותיהם של בני התמותה מותכי-הרוח מתפתחים בהתאם לקווים זהים לאלו של העולמות המשתייכים לסדרת ההיתוך-עם-מכוונן. שבעת השלבים הללו של אור וחיים הינם:

1. השלב הראשון, או שלב הפלנטה.

2. השלב השני, או שלב המערכת.

3. השלב השלישי, או שלב הקונסטלציה.

4. השלב הרביעי, או שלב היקום המקומי.

5. השלב החמישי, או שלב המגזר המשני.

6. השלב השישי, או שלב המגזר הראשי.

7. השלב השביעי, או שלב יקום-העל.

בסופו של מסמך זה מתוארים השלבים הללו של התקדמות בהתפתחות כפי שהם מתייחסים לארגון היקום, ואולם, כל עולם יכול להשיג את הערכים הפלנטאריים של כל אחד מן השלבים באופן די בלתי-תלוי בהתפתחותם של עולמות אחרים או של הרמות העל-פלנטאריים של הניהול ביקום.

1. המקדש המורונטי

עצם נוכחותו של מקדש מורונטי בבירה של עולם מיושב מעידה על כניסתה של ספירה שכזו לעידנים המבוססים של אור ושל חיים. בטרם עוזבים הבנים המורים עולם, עם השלמת משימתם הסופית, הם חונכים עידן סופי זה של הישג אבולוציוני; והם עומדים בראש ביום שבו "יורד המקדש הקדוש אל פני האדמה". מאורע זה, המסמל את שחר עידן האור והחיים, לעולם זוכה לכבוד הנובע מנוכחותו האישית של בן המתת של פרדיס של הפלנטה, אשר מגיע לחזות ביום הכביר הזה. שם, במקדש זה אשר אין כמותו ליופי, מכריז בן מתת זה של פרדיס על הנסיך הפלנטארי הוותיק כעל הריבון הפלנטארי החדש, והוא מעניק בידי בן לאנונאנדק נאמן זה כוחות חדשים וסמכויות מורחבות בנוגע לעניינים הפלנטאריים. ריבון המערכת נוכח אף הוא ומאשר בדבריו את ההצהרות האלה.

למקדש מורונטי שלושה חלקים: במרכזו מצוי המקום הקדוש של בן המתת של פרדיס. מימין נמצא מושבו של הנסיך הפלנטארי לשעבר, הריבון הפלנטארי הנוכחי; וכאשר הוא נוכח במקדש, בן לאנונאנדק זה נראה לעיני היחידים הרוחניים יותר של העולם. משמאל נמצא מושבו של הראש המכהן של הסופיונים המסופחים לפלנטה.

אף-על-פי שמדובר על המקדשים הפלנטאריים כאילו הם "יורדים מן השמיים", הלכה למעשה לא מועבר כל חומר ממשי שהוא ממטה המערכת. הארכיטקטורה של כל אחד מן המקדשים הללו מתוכננת בזעיר-אנפין בבירת המערכת, ולאחר-מכן מביאים מפקחי הכוח המורונטיים את התוכניות המאושרות האלה אל הפלנטה. כאן הם בונים, יחד עם בקרי המאסטר הפיזיים, את המקדש המורונטי בהתאם למפרטים.

המקדש המורונטי הממוצע עשוי להכיל כשלוש-מאות אלף צופים. מבנים אלו אינם משמשים לפולחן, למשחק או לקבלת תשדורות; הם מוקדשים לטקסים המיוחדים של הפלנטה, טקסים כדוגמת: תקשורת עם ריבון המערכת או עם הגבוהים ביותר, טקסי חיזיון מיוחדים אשר נועדו לגלות את נוכחות האישיות של הוויות רוחניות, וכן – הגות קוסמית דוממת. כאן עורכים בתי הספר של הפילוסופיה הקוסמית את טקסי הסיום שלהם, וכאן גם מקבלים בני התמותה של העולם הכרה פלנטארית בעבור הישגים של שירות חברתי גבוה, וכן בעבור הישגים יוצאי-דופן אחרים.

מקדש מורונטי שכזה אף משמש כמקום ההתכנסות לצפייה בהעתקתם של בני-תמותה חיים לכדי קיום מורונטי. הואיל ומקדש המעבר מורכב מחומר מורונטי, הוא אינו מושמד על-ידי ההדר הרושף של האש המאכלת, אשר משמידה באופן כה מלא את גופם הפיזי של אותם בני-תמותה אשר חווים שם היתוך סופי עם מכוונניהם האלוהיים. בעולם גדול, הבזקי היציאה הללו מתרחשים כמעט ברציפות, וככל שעולה מספר המעברים, כך גם מסופקים מקדשי חיים מורונטיים משניים באזורים שונים של הפלנטה. לפני זמן לא רב שהיתי בעולם בצפון הרחוק אשר פעלו בו עשרים-וחמישה מקדשים מורונטיים.

בעולמות שטרם התבססו – פלנטות נטולות מקדשים מורונטיים – מתרחשים הבזקי ההיתוך הללו פעמים רבות באטמוספירה של הפלנטה, לשם מועלה הגוף הפיזי של המועמד למעבר בידי היצורים האמצעיוניים ובידי הבקרים הפיזיים.

2. מוות והעתקה

המוות הטבעי, הפיזי, אינו בבחינת כורח המציאות בעבור בני התמותה. מרבית ההוויות האבולוציוניות המתקדמות, אזרחי העולמות המתקיימים בעידן הסופי של אור ושל חיים, אינם מתים; הם מועתקים ישירות מן החיים בגוף בשר ודם אל עבר הקיום המורונטי.

חווית ההעתקה הזו מן החיים החומריים אל המצב המורונטי – היתוך של נשמה אלמותית עם המכוון השוכן – עולה בתדירותה ביחס ישר להתקדמותה האבולוציונית של הפלנטה. בתחילה, מגיעים בכל עידן אך ורק בני-תמותה מועטים לרמות העתקה של התקדמות רוחנית, ואולם, עם תחילתם של העידנים העוקבים של הבנים המורים, מתרחשים יותר ויותר היתוכי-מכוון בטרם מסתיימים חיייהם המתארכים של בני התמותה המתקדמים הללו; ובשעת משימתם הסופית של הבנים המורים, כרבע מבני התמותה הנשגבים הללו פטורים מן המוות הטבעי.

והלאה מכך, בעידן האור והחיים, חשים היצורים האמצעיוניים או עמיתיהם את המעמד הממשמש ובא של איחוד אפשרי בין הנשמה לבין המכוון, ומצביעים על כך בפני שומרות הגורל, אשר בתורן מוסרות את הדברים הללו לקבוצת הסופיונים שבחסותה עשוי בן-תמותה כזה לפעול; או אז, מצווה הריבון הפלנטארי על בן-תמותה שכזה לפרוש מכל חובותיו הפלנטאריות, להיפרד מן העולם אשר ממנו בא, ולהתייצב במקדש הפנימי של הריבון הפלנטארי, ושם להמתין למעבר המורונטי, להבזק ההעתקה, אשר יישא אותו ממחוזות החומר של האבולוציה אל הרמה המורונטית של ההתקדמות הקדם-רוחנית.

משהתקבצו בני המשפחה, החברים וחברי קבוצת העבודה של מועמד-היתוך שכזה במקדש המורונטי, הם מפוזרים מסביב לבמה המרכזית שבה מועמדי-ההיתוך נחים ומשוחחים בינתיים בחופשיות עם חבריהם המכונסים. מעגל חוצץ של אישיות שמימיות מאורגן על-מנת להגן על בני התמותה החומריים מפעולתן של האנרגיות המופיעות ברגע של "הבזק החיים", אשר משחרר את המועמד להרקעה מאזיקי הבשר החומרי, ובכך עושה בעבור בן-התמותה האבולוציוני הזה את כל אשר עושה המוות הטבעי בעבור אלו אשר משתחררים כך מן הגוף.

מועמדי היתוך רבים עשויים להתכנס בה-בעת במקדש רחב הידיים. ומה יפה הוא המפגש שבו מתקבצים כך בני-תמותה על-מנת לחזות בהרקעת אהוביהם בלהבות הרוח; ואיזה ניגוד קיים בין כל זה לבין העידנים המוקדמים יותר, שבהם היו בני התמותה מחויבים להפקיד את מתייהם בחיבוקה של האדמה! הסצנות של כבי ויללות אשר אפיינו את העידנים הקודמים של האבולוציה האנושית מתחלפות כעת באושר אקסטאטי ובהתלהבות הנשגבת ביותר, שעה שבני-תמותה יודעי-אל אלו נפרדים לעת עתה לשלום מאהוביהם, בעוד שהאחרונים מנותקים מקשריהם החומריים באמצעות האש הרוחנית של ההוד המכלה ושל ההדר המרקיע. בעולמות אשר התבססו באור ובחיים, "לוויות" הינן מאורעות של אושר עילאי, של שביעות-רצון מעמיקה ושל תקווה בל-תתואר.

נשמות בני התמותה המתקדמים הללו הולכות ומתמלאות באמונה, בתקווה ובביטחון. הרוח השורה על אלו המתכנסים מסביב למקדש ההעתקה דומה לזאת אשר שורה בין חברים וקרובים מאושרים המתכנסים בטקס סיום של חבר קבוצתם, או לזאת השורה על אלו המגיעים לחזות באירוע שבו מתכבד אחד מחברים בכבוד רב. והיה זה בהחלט מועיל אילו בני-תמותה מתקדמים-פחות היו רק יכולים ללמוד לראות את המוות הטבעי עם

משהו מן השמחה ועליצות-הלבב האלה.

צופים בני-תמותה אינם מסוגלים לראות דבר מחבריהם המועתקים לאחר הבזק ההיתוך. נשמות מועתקות מעין אלה נעות באמצעות היסע של מכוונן ישירות אל אולם התחייה של עולם האימון המורונטי המתאים. פעולות אלה, הנוגעות להעתקתם של בני-אדם חיים לעולם המורונטי, נתונות לפיקוחה של רב-מלאכית אשר הוצבה בעולם שכזה ביום שבו התייצב לראשונה באור ובחיים.

עם הגעתו של עולם לשלב הרביעי של אור וחיים, יותר ממחצית מבני התמותה עוזבים את הפלנטה באמצעות העתקה מבין שורות החיים. התמעטות זו של המוות נמשכת עוד ועוד, אך אין אני יודע על מערכת כלשהי שעולמותיה המיושבים חפים לגמרי מן המוות הטבעי כטכניקת שחרור מכבלי הגוף, ואפילו זמן רב לאחר התבססות בחיים. ועד אשר יושג באופן אחיד מעמד אבולוציה פלנטארי גבוה שכזה, חייבים עולמות האימון המורונטיים של היקום המקומי להמשיך ולשמש כספירות חינוך ותרבות בעבור המתקדמים המורונטיים המתפתחים. אף-על-פי שמבחינה תיאורטית חיסולו של המוות הינו בגדר האפשר, בהתאם לתצפיות חיסול שכזה טרם התרחש. ייתכן שמעמד כזה יושג במהלך הישורת הרחוקה של העידנים העוקבים של החיים הפלנטאריים של הרמה השביעית המבוססת.

הנשמות המועתקות של העידנים המלבלבים בספירות המבוססות אינן חולפות דרך העולמות העליונים. הן אף אינן שוהות, כתלמידות, בעולמות המורונטיים של המערכת או של הקונסטלציה. הן אינן חולפות דרך כל שלב שהוא מן השלבים המוקדמים של החיים המורונטיים. הם הינם בני התמותה המרקיעים היחידים אשר חומקים כמעט לחלוטין מהמעבר המורונטי מן הקיום החומרי אל המעמד הרוחני-למחצה. התנסותם הראשונית של בני-תמותה אחוזי-בן מעין אלו בנתיבת ההרקעה נתונה לשירותיהם של עולמות ההתקדמות של מטה היקום. ומעולמות הלימוד הללו של סאלווינגטון, הם שבים כמורים אל אותם עולמות אשר חלפו לידם, ולאחר מכן הם ממשיכים פנימה אל עבר פרדיס בנתיב המבוסס של הרקעת בני התמותה.

אילו רק יכולתם לבקר בפלנטה המצויה במצב התפתחות מתקדם, הייתם תופשים על נקלה את הסיבות שבעטיין מקבלים את פני בני התמותה המרקיעים באופנים שונים בעולמות העליונים ובעולמות המורונטיים הגבוהים יותר. הייתם מבינים במהירות שהוויות אשר מגיעות מספירות כה מפותחות מוכנות להמשיך בהרקעתן אל עבר פרדיס הרבה לפני בני התמותה הממוצעים, אשר מגיעים מעולם נעדר-סדר ונחשל כאורנטיה.

בלא כל קשר לרמת ההישג של הפלנטה אשר ממנה עשויים בני-אדם להרקיע אל העולמות המורונטיים, שבע הספירות העליונות מעניקות להם שפע הזדמנויות לרכוש ניסיון כמורים-תלמידים של כל אשר לא הצליחו לחלוף דרכו בשל המעמד המתקדם של הפלנטות הילידיות שלהם.

היקום הינו אמין בהפעלת טכניקות ההשוואה האלה, אשר נועדו להבטיח כי אף מרקיע לא יחסר דבר ממה שהינו הכרחי לשם התנסות ההרקעה שלו.

3. עידני הזהב

במהלך עידן זה של אור וחיים, העולם הולך ומשגשג תחת שלטונו האבהי של הריבון הפלנטארי. לעת הזו מתקדמים העולמות בדחף של שפה אחת, דת אחת, ובספירות רגילות – של גזע אחד. אך עידן זה איננו מושלם. בעולמות הללו עדיין קיימים בתי-חולים מצוידיים היטב, בתים לטיפול בחולים. עדיין נותרו הבעיות של טיפול בתאונות אקראיות ובחול'לים הבלתי-נמנעים הנלווים לחולשת הזקנה ולהפרעות הקשורות לקניליות. המחלות לא הוכנעו לחלוטין, ואף בעלי החיים הארציים טרם הושקטו באופן מושלם; אך בהשוואה לתקופות המוקדמות של האדם הפרימיטיבי בעידן של טרום הנסיך הפלנטארי, עולמות שכאלו נדמים כפרדיס. אילו הייתם יכולים להיות מועתקים לפתע לפלנטה המצויה בשלב ההתפתחות הזה, ודאי הייתם מתארים באופן אינסטינקטיבי עולם שכזה כגן-עדן עלי אדמות.

הממשל האנושי של העניינים החומריים ממשיך לתפקד במהלך עידן זה של התקדמות ושל מושלמות יחסיות. הפעילויות הציבוריות של עולם המצוי בשלב הראשון של אור וחיים אשר ביקרתי בו לאחרונה מומנו באמצעות טכניקת המַעְשָׁר. כל עובד בגיר – וכל האזרחים הכשירים-גופנית עבדו בעבודה כלשהי – שילם לקופה הציבורית עשרה אחוזים מהכנסתו או מרווחיו, וסכום זה חולקה כדלקמן:

1. שלושה אחוזים הושקעו בקידום האמת – מדע, חינוך ופילוסופיה.
2. שלושה אחוזים הוקדשו ביופי – משחק, פנאי חברתי ואמנות.
3. שלושה אחוזים הושקעו בטוב – שירות חברתי, זולתנות ודת.
4. אחוז אחד הוקצה לעתודות ביטוח כנגד סיכוני אובדן כושר עבודה הנובע כתוצאה מתאונות, מחלות, זקנה או אסונות בלתי-נמנעים.

משאביה הטבעיים של הפלנטה הזו נוהלו כרכוש חברתי, כמשאבים ציבוריים.

הכבוד הגבוה ביותר שהתכבד בו אזרח בעולם זה הינו אות "השירות העליון", והוא דרגת ההכרה היחידה אשר הוענקה אי-פעם בתוככי המקדש

המורונטי. הכרה זו ניתנה לאלו אשר התבלטו במשך תקופה ארוכה באופן של תגלית על-חומרית כלשהי, או של שירות חברתי פלנטארי.

מרבית התפקידים החברתיים והניהוליים הוחזקו במשותף בידי גברים ונשים. אף רוב ההוראה נעשתה במשותף; ובדומה לכך, כל תפקידי האמון המשפטיים בוצעו בידי זוגות אשר חברו יחדיו באופן דומה.

בעולמות הנשגבים הללו משך הזמן הדרוש לשם הולדת ילדים איננו ממושך ביותר. המצב שבו מפרידות יותר מדי שנים בין הילדים במשפחה איננו המצב המיטבי. כאשר הילדים קרובים זה לזה בגילם, הם מסוגלים לתרום הרבה יותר לאימונם ההדדי. ובעולמות הללו הם מאומנים באופן נפלא על-ידי המערכות התחרותיות של המאמץ הנלהב בתחומים המתקדמים ובמחלקות של ההישג המגוון ברכישת מומחיות פאמת, ביופי ובטוב. ואל לכם לחשוש, שכן אפילו בספירות המהוללות האלה קיים עדיין מספיק רוע – רוע אמיתי ורוע פוטנציאלי – אשר הינו בבחינת עידוד לבחור בין אמת לשקר, בין טוב לרע, בין חטא ליושרה.

ואף-על-פי-כן, קיים קנס מסוים ובלתי-נמנע הנלווה אל הקיום כבן-תמותה בפלנטות אבולוציוניות מתקדמות מעין אלה. כאשר עולם מבוסס מתקדם אל מעבר לשלב השלישי של אור וחיים, עתידים כלל המרקיעים, בטרם יגיעו אל המגזר המשני, לקבל משימה ארעית כלשהי בפלנטה המצויה בשלבים המוקדמים ביותר של אבולוציה.

כל אחד מן העידנים העוקבים הללו מייצג הישגים מתקדמים בכל שלבי ההישג בפלנטה. בתקופה הראשונה של האור הורחבה התגלות האמת כך שתכלול את תפקודו של יקום היקומים, בעוד שהלימוד על אודות האלוהות בתקופה השנייה מהווה ניסיון לרכוש מומחיות במושג המתחלף במהירות של טיבם, משימתם, סעדם, התאגדויותיהם, מקורם וגורלם של הבנים הבוראים; קרי, הרמה הראשונה של האל בעל שבעת ההיבטים.

לפלנטה בגודלה של אורנטיה יהיו, בשעה שתתבסס כהלכה, כמאה מרכזים תת-ניהוליים. בראש מרכזים כפיפים אלו תעמד אחת מן הקבוצות הניהוליות המוסמכות הבאות:

1. בנים ובנות חומריים צעירים אשר הובאו ממטה המערכת על-מנת לשמש כעוזריהם של אדם וחווה השולטים.

2. צאצאי הסגל בן-התמותה-למחצה של הנסיך הפלנטארי, אשר נוצרו בעולמות מסוימים לשם קבלת אחריות מסוג זה ומסוגים דומים אחרים.

3. צאצאיהם הישירים של אדם וחווה.

4. יצורים אמצעיוניים אשר הפכו לחומריים ולאנושיים.

5. בני-תמותה בעלי מעמד של היתוך-עם-מכוונן, אשר לבקשתם שלהם מקבלים פטור זמני מן ההעתקה במצנת המכוונן-שהפך-לאישי ואשר ממונה על היקום, על-מנת שיוכלו להמשיך ולמלא תפקידים מנהליים מסוימים חשובים בפלנטה.

6. בני-תמותה אשר אומנו במיוחד בבתי הספר הניהוליים של הפלנטה, ואשר קיבלו בנוסף לכך את אות השירות העליון במקדש המורונטי.

7. וועדות נבחרות מסוימות המונות שלושה אזרחי בעלי כישורים מתאימים, אשר נבחרות מפעם לפעם על-ידי כלל האזרחים בהוראת הריבון הפלנטארי, וזאת בהתאם ליכולתן המיוחדת להשלים משימה מובחנת כלשהי אשר נחוצה לאותו מגזר של הפלנטה.

הקשיים הכבירים הניצבים לפתחה של אורנטיה באשר להישג הייעוד הפלנטארי הגבוה של אור וחיים נעוצים בבעיות של מחלות, פיגור, מלחמה, גזעים מרובי צבעים וריבוי שפות.

אף עולם אבולוציוני אינו יכול לקוות להתקדם אל מעבר לשלב ההתבססות הראשון באור, בטרם הוא מגיע לשפה אחת, דת אחת ופילוסופיה אחת. קיומו של גזע יחיד תומך במידה רבה בהישג שכזה, ואולם ריבוי העמים באורנטיה אינו מונע את השגתם של שלבים גבוהים יותר.

4. התאמות-מחדש בתחום המנהלי

בשלבים העוקבים של הקיום המבוסס מתקדמים העולמות המיושבים בצורה נפלאה תחת שרביט הניהול הנבון והאוהד של סגל הסופיונים המתנדב, מרקיעים אשר השיגו את פרדיס ושבו משם על-מנת לסעוד את אחיהם שבגוף. סופיונים אלו הינם פעילים תוך כדי שיתוף-פעולה עם הבנים המורים של השילוש, אך הם אינם מתחילים את השתתפותם האמיתית בענייני העולם בטרם מופיע המקדש המורונטי על-פני האדמה.

עם כינונו הרשמי של סעד סגל הסופיונים בפלנטה, נסוגה מרבית הקהילה המלאכית. ואולם, השרפים שומרות הגורל ממשיכות בהענקת סעדן האישי לבני התמותה המתקדמים פאור; ואכן, מלאכיות אלה מגיעות במספרים הולכים וגדלים במהלך העידנים המבוססים; זאת מכיוון שקבוצות הולכות וגדלות של בני-אנוש מגיעות אל המעגל הקוסמי השלישי של ההישג בן-התמותה המתואם עוד במהלך מחזור חייהם בפלנטה.

זוהי אך הראשונה מבין ההתאמות המנהליות העוקבות אשר נלוות להתגלותן של התקופות העוקבות של ההישג, ההופך מבריק יותר ויותר, בעולמות המיושבים, בעוד אלו עוברים מן השלב הראשון של הקיום המבוסס אל השלב השביעי.

1. השלב הראשון של אור וחיים. עולם בשלב מבוסס תחילי זה מנוהל בידי שלושה שליטים:

א. הריבון הפלנטארי, אשר בן מורה של השילוש משמש לו כיועץ; בסבירות גבוהה זהו ראש הסגל הסופי של הבנים הללו אשר פעלו בפלנטה.

ב. ראש הסגל של הסופיונים בפלנטה.

ג. אדם וחווה, אשר פועלים יחדיו כמאחדי המנהיגות הדואלית של הנסיך-הריבון וראש הסופיונים.

היצורים האמצעיוניים המרוממים והמשוחררים הם אלו הפועלים כפרשנים בעבור השומרות השרפיות ובעבור הסופיונים. אחת מן הפעולות האחרונות של הבנים המורים של השילוש במשימתם הסופית היא לשחרר את האמצעיוניים של העולם ולקדמם (או להחזירם) למעמד פלנטארי מתקדם, וזאת תוך הצבתם בתפקידים של אחריות בממשל החדש של הספירה המבוססת. שינויים כאלו נערכו זה מכבר בטווח הראייה האנושית, שינויים אשר מאפשרים לבני-תמותה להכיר את בני הדודים הללו מן השלטון האדמי המוקדם, אשר היו בלתי-נראים עד כה. דבר זה מתאפשר הודות לתגליות הסופיות במדע הפיזי, בשיתוף עם התפקודים המורחבים בפלנטה של בקרי המאסטר הפיזיים.

לאחר השלב המבוסס הראשון, רשאי ריבון המערכת לשחרר את היצורים האמצעיוניים בכל עת על-מנת שיהפכו – בסיועם של נשאי החיים והבקרים הפיזיים – לאנושיים במורונטיה; ולאחר שיקבלו מכוונני מחשבה, הם יוכלו להתחיל בהרקעתם לעבר פרדיס.

בשלב השלישי ובאלו שבאים לאחריו, כמה מן האמצעיונים עדיין פועלים, בעיקר כאישיות של קישור בעבור הסופיונים, ואולם, עם הכניסה לכל שלב של אור וחיים, סדרים חדשים של סועדי קישור מחליפים במידה רבה את האמצעיוניים; מעטים מאוד מהם נותרים מעבר לשלב הרביעי של האור. השלב השביעי עתיד לחזות בהגעת הסועדים המוחלטופיים הראשונים מפרדיס על-מנת לשרת במקומם של יצורים מסוימים של היקום.

2. השלב השני של אור וחיים. תקופה זו מסומנת בעולמות על-ידי הגעתו של נשא חיים, אשר הופך ליועץ בהתנדבות של שליטי הפלנטה בנוגע להמשך המאמצים לטהר ולייצב את הגזע האנושי. וכך, משתתפים נשאי החיים באופן פעיל בהמשך התפתחותו של הגזע האנושי – פיזית, חברתית וכלכלית. או אז מרחיבים הם את פיקוחם על המשך טיהור המין בן התמותה באמצעות ההכחדה הקיצונית של השאריות הנחשלות הנותרות אשר להן פוטנציאל נחות מן הבחינה האינטלקטואלית, הפילוסופית, הקוסמית והרוחנית. אלו אשר מתכננים ושותלים את החיים בעולם מיושב הינם כשירים לחלוטין לייצג לבנים ולבנות החומריים, אשר להם סמכות מלאה ובלתי-מעורערת לטהר את הגזע המתפתח מכל ההשפעות המזיקות.

מן השלב השני ואילך, לאורך נתיבתה של פלנטה מבוססת, משמשים הבנים המורים כיועציהם של הסופיונים. במהלך משימות מעין אלה הם משרתים כמתנדבים, ולא מתוקף הצבה לתפקיד; והם משרתים באופן בלעדי לצד סגל הסופיונים, מלבד מצב שבו, בהסכמתו של ריבון המערכת, רשאים הם לשמש כיועציהם של אדם וחווה הפלנטאריים.

3. השלב השלישי של אור וחיים. במהלך תקופה זו מגיעים העולמות המיושבים להערכה חדשה של עתיקי היום, השלב השני של האל בעל שבעת ההיבטים, ונציגיהם של שליטי יקום-העל הללו נכנסים למערכות יחסים חדשות עם ממשל הפלנטה.

בכל תקופה עוקבת של קיום מבוסס פועלים הסופיונים בקיבולת הולכת ומתרחבת לעולם. קיים קשר עבודה קרוב בין הסופיונים, כוכבות הערב (מלאכיות-העל) והבנים המורים של השילוש.

במהלך התקופה הזו, או בתקופה הבאה לאחריה, הופך בן מורה – המסתייע ברביעיית הרוחות הסועדות – להיות מסופח למנהל הכללי בן התמותה הנבחר, אשר הופך כעת להיות מנהל-משותף של ענייני העולם לצד הריבון הפלנטארי. מנהלים כלליים בני-תמותה אלו משרתים במשך עשרים-וחמש שנים של זמן פלנטארי, וההתפתחות החדשה הזו היא אשר מקילה על האדם והחווה הפלנטאריים להשתחרר, במהלך העידנים הבאים, מן העולם אשר בו שירתו במשך זמן כה רב.

רביעיית הרוחות הסועדות כוללת את: הראש השרפי של הספירה, היועצת הסקוראפית של יקום העל, רב-המלאכית של ההעתקות והאומָנָאפִים אשר פועלת כנציגתו האישית של הזקיף המוקצה המוצב במטה המערכת. ואולם, יועצות אלה לעולם אינן מציעות את עצתן, אלא אם התבקשו לעשות כן.

4. השלב הרביעי של אור וחיים. בעולמות מופיעים הבנים המורים של השילוש בתפקידים חדשים. מסייעים בידם הבנים אשר שולשו-בידי-בריה הקשורים מזה זמן רב לסדרם, והם מגיעים כעת לעולמות כיועצים מתנדבים של הריבון הפלנטארי ושל עמיתיו. זוגות כאלו – בנים אשר שולשו בפרדיס-האווה ובנים מרקיעים-ששולשו – מייצגים נקודות מבט שונות של היקום והתנסויות אישיות מגוונות אשר הינן שימושיות ביותר בעבור השליטים הפלנטאריים.

בכל עת לאחר עידון זה, יכולים האדם והחוה של הפלנטה לבקש מן הבן הבורא הריבון להשתחרר מחובותיהם הפלנטאריות על-מנת להתחיל בהרקעתם אל עבר פרדיס; לחלופין, הם יכולים להישאר בפלנטה כמנהלי הסדר החדש העושה את הופעתו של חברה הולכת והופכת לרוחנית; חברה אשר מורכבת מיחידים מתקדמים המתאמצים להבין את התורות הפילוסופיות של הסופיונים, אשר מוצגות בידי כוכבות הערב הזוהרות, אלה המוצבות כעת בעולמות הללו על-מנת לשתף פעולה בזוגות עם הסקונאפים של מטה יקום-העל.

הסופיונים עוסקים בעיקר באתחול הפעילויות החדשות והעל-חומריות של החברה – הפעילויות החברתיות, התרבותיות, הפילוסופיות, הקוסמיות והרוחניות. ככל שהיננו מסוגלים להבחין, הם ימשיכו בהענקת סעד זה הרחק אל תוך התקופה השביעית של היציבות האבולוציונית, ואז ייתכן שימשיכו הלאה על-מנת לסעוד בחלל החיצון; ואת מקומם, כך היננו משערים, תפושנה הוויות מוחלטות מפרדיס.

5. השלב החמישי של אור וחיים. ההתאמות-מחדש של שלב קיום מבוסס זה נוגעות כמעט לחלוטין לתחומים הפיזיים, ומהוות את עיסוקם הבסיסי של בקרי המאסטר הפיזיים.

6. השלב השישי של אור וחיים חוזה בהתפתחותם של תפקודים חדשים של מעגלי הדעת בעולם. דומה כי התבונה הקוסמית הופכת למרכיב יסודי בסעד הדעת ביקום.

7. השלב השביעי של אור וחיים. בראשית התקופה השביעית מצטרף למורה של השילוש המייצג לריבון הפלנטארי יועץ מתנדב אשר נשלח מטעם עתיקי היומין; ולאחר מכן יצטרף אליהם יועץ שלישי אשר מגיע מעם המבצע העליון של יקום העל.

במהלך תקופה זו, אם לא קודם לכן, לעולם משוחררים אדם וחווה מחובותיהם הפלנטאריים. אם מצוי בן חומרי בשורות הסופיונים, הוא עשוי להיות מוצמד למנהל הכללי בן התמותה, ולעיתים זהו מלכי-צדק אשר מתנדב לשמש בתפקיד זה. אם בשורות הסופיונים מצוי אמצעיוני, כל אלו הנמנים על סדר זה בפלנטה משוחררים באופן מיידי.

לאחר שקיבלו שחרור ממשימתם המתמשכת אלי-עידנים, רשאים אדם וחווה פלנטאריים לבחור מן הנתיבות שלהלן:

1. הם יכולים להבטיח שחרור מן הפלנטה ולהתחיל מיידית בהרקעתם ממטה היקום אל עבר פרדיס, תוך שהם מקבלים מכוונני מחשבה עם סיום ההתנסות המורונית.

2. לעיתים קרובות יקבלו האדם והחוה הפלנטאריים מכווננים בעודם משרתים בעולם המבוסס באור, וזאת בצמוד לכך שכמה מילדיהם, צאצאיהם הישירים המיובאים אשר התנדבו לתקופת שירות בפלנטה, מקבלים מכווננים. לאחר מכן, רשאים כולם להמשיך אל מטה היקום ומשם להתחיל את נתיבת פרדיס.

3. אדם וחווה פלנטאריים רשאים – בדומה לבנות ולבנים החומריים מבירת המערכת – לעבור ישירות אל העולם האמצעופי לשם שהות קצרה, ושם לקבל את המכווננים שלהם.

4. הם עשויים להחליט לשוב למטה המערכת, ולשבת שם במשך תקופה בבית המשפט העליון, ולאחר שירות זה לקבל מכווננים ולהתחיל בהרקעה אל פרדיס.

5. הם עשויים לבחור לעבור מחובותיהם הניהוליות בחזרה אל העולם שבו נולדו על-מנת לשמש שם כמורים במשך עונה, ולקבל מכווננים שוכנים בעת העברתם אל מטה היקום.

במהלך כל התקופות האלה, הבנות והבנים החומריים המיובאים והמסייעים משפיעים השפעה עצומה על סדרי החברה והכלכלה המתקדמים. הם הינם אלמותיים בפוטנציה, לפחות עד אשר הם בוחרים להפוך לאנושיים, לקבל מכווננים ולצאת לדרכם אל פרדיס.

בעולמות האבולוציוניים הווה חייבת להפוך לאנושית על-מנת לקבל מכוונן מחשבה. למעט השרפים, בכל החברים המרקיעים מקרב סגל הסופיונים בני התמותה שכן בעבר מכוונן, אשר עמו הותכו, ובשעה שהם מתקבלים לסגל זה הם הינם משופני-אב באמצעות סוג אחר של רוח.

5. פסגת ההתפתחות החומרית

בני-תמותה החיים בעולם מוכה-חטא, נשלט-בידי-רוע, מבקש-לעצמו ומבודד כדוגמת אורנטיה, עשויים להתקשות לתפוש את המושלמות הפיזית, את ההישג האינטלקטואלי ואת ההתפתחות הרוחנית המאפיינים את העידנים המתקדמים הללו של אבולוציה בספירה נטולת חטא.

השליבים המתקדמים בעולם מבוסס באור ובחיים מייצגים את פסגת ההתפתחות האבולוציונית החומרית. בעולמות המתורבתים הללו, נעלמו העצלנות והחיכוך של העידנים הפרימיטיביים הקודמים. העוני וחוסר השוויון החברתי נעלמו כמעט לחלוטין, הפיגור נעלם והפשע הפך לחזיון נדיר. חוסר-שפיות פשוט חדל מלהתקיים, ונדיר לחזות בחולשת הדעת.

המעמד הכלכלי, החברתי והניהולי של העולמות הללו היו מסדר גבוה אשר הפך למושלם. המדע, האמנות והתעשייה משגשים, והחברה מהווה מנגנון פעולה חלק של הישג גבוה בהיבט החומרי, האינטלקטואלי והתרבותי. התעשייה הוסטה במידה נרחבת לשירות מטרותיה הנעלות יותר של ציוויליזציה נשגבת שכוזר. החיים הכלכליים של עולם שכזה הפכו מוסריים.

המלחמה הפכה לנחלת ההיסטוריה, ואין קיימים עוד צבאות או כוחות משטרה. הממשל הולך ונעלם בהדרגה. אט-אט הופכת השליטה העצמית את חוקי האדם לבלתי-נחוצים. במצב ביניים של ציוויליזציה מתקדמת, היקף הממשל האזרחי והתקנות המעוגנות בחוק עומדים ביחס הפוך למוסריותם ולרוחניותם של האזרחים.

בתי הספר שופרו באופן ניכר והם מוקדשים לאימון הדעת ולהרחבתה של הנשמה. מרכזי האמנות הינם מעודנים והארגונים המוזיקליים נשגבים. מקדשי הפולחן, על בתי הספר לפילוסופיה ולדת התנסותית הנלווים להם, הינם יצירות של יופי ושל הדר. מתקני ההתכנסויות לשם פולחן, המצויים תחת כיפת השמיים משתווים, להם במעודנותם באופן שבו הם מקושטים בפשטות.

קיים שפע של הזדמנויות הולמות למשחק תחרותי, להומור ולצורות אחרות של הישג אישי וקבוצתי. בעולם בעל תרבות כה גבוהה, סוג מיוחד של הפעילויות התחרותיות נוגע למאמצייהם של יחידים ושל קבוצות להצטיין במדעי הקוסמולוגיה ובפילוסופיות שלה. הספרות ואמנות הנאום משגשגות, והשפה כה משתפרת עד שהיא מסוגלת לסמל את המושגים, כמו גם לבטא את הרעיונות. החיים הינם פשוטים באופן מרענן; סוף כל סוף הצליח האדם לתאם בין מצב התפתחות מכני גבוה לבין הישג אינטלקטואלי מעורר השראה, ואף האפיל על שני אלה בהישג רוחני מעודן. המרדף אחר האושר הינו חוויה של שמחה ושל סיפוק.

6. בן התמותה האינדיבידואלי

ככל שהעולמות מתקדמים במעמד המבוסס של אור וחיים, הופכת החברה ליותר ויותר שלווה. היחיד, אף שאיננו פחות עצמאי או מסור למשפחתו, הפך יותר זולתני ונכון ליצירת אחווה.

באורנטיה, וכפי שאתם הינכם, ביכולתכם להעריך אך במעט את מעמדם המתקדם ואת טבעם המתפתח של הגזעים הנאורים של העולמות הללו אשר הפכו למושלמים. אנשים אלו הינם הלבוב של הגזעים האבולוציוניים. ואולם, הוויות שכאלה עדיין הינן בנות-תמותה; הן ממשיכות לנשום, לאכול, לישון ולשתות. התפתחות כבירה הזו איננה מלכות השמיים, ואולם היא מהווה מבשרת נשגבת של העולמות האלוהיים של הרקעת פרדיס.

בעולם רגיל הועלה זה מכבר הכושר הביולוגי של הגזע האנושי לרמה גבוהה במהלך העידנים הבתר-אדמיים; וכעת, התפתחותו הפיזית של האדם נמשכת מתקופה לתקופה במהלך העידנים המבוססים. הן הראייה והן השמיעה מתרחבות. עד לעת הזו מספר הנפשות באוכלוסייה הפך קבוע. ההתרבות מווסתת בהתאם לצרכים הפלנטאריים ולמתת התורשתי הטבעי: במהלך העידן הזה מחולקים בני התמותה בפלנטה לחמש עד עשר קבוצות, והקבוצות הנמוכות יותר מורשות להוליד רק מחצית מכמות הילדים אשר מורשות להוליד הקבוצות הגבוהות יותר. השיפור המתמיד של גזע נהדר שכזה במהלך עידן האור והחיים, מתרחש במידה רבה הודות להתרבות סלקטיבית של אותם זנים גזעיים אשר מציגים איכויות גבוהות יותר של טבע חברתי, פילוסופי, קוסמי ורוחני.

המכווננים ממשיכים להגיע ממש כמו בתקופות האבולוציוניות הקודמות, ועם חלוף העידנים, בני התמותה הללו מסוגלים יותר ויותר להתייחד עם רסיס האב השוכן. במהלך שלבי ההתפתחות העובריים והקדם-רוחניים, הרוחות סועדות-הדעת עדיין פועלות. וככל שנחווים העידנים העוקבים של החיים המבוססים, כך רוח הקודש והסעד של המלאכיות הופכים יעילים אף יותר. בשלב הרביעי של אור וחיים נדמה כי בני התמותה המתקדמים מסוגלים לחוות קשר מודע משמעותי עם נוכחות הרוח של רוח האב החולשת על יקום העל; זאת בעוד שהפילוסופיה של עולם מעין זה מתמקדת בניסיון להבין את ההתגלויות החדשות של האל העליון. יותר ממחצית מן השוכנים האנושיים של פלנטות במעמד מתקדם זה חווים העתקה מבין החיים אל המצב המורונטי. ואכן, "הדברים הראשונים חלפו עברו; והנה, הכול נעשה חדש".

היננו סבורים כי ההתפתחות הפיזית תגיע למיצויה עם סיום התקופה החמישית של עידן האור-והחיים. היננו מבחינים בכך שהגבולות העליונים של ההתפתחות הרוחנית הנוגעים לדעת האנושית המתפתחת נקבעים על-ידי הרמה שבה הערכים המורונטיים האחדים והמשמעותיות הקוסמיות עברו היתוך עם המכוון. ואולם באשר לתבונה: בעוד שלאמיתו של דבר אין אנו יודעים, היננו משערים שלעולם לא תוכל להיות מגבלה על ההתפתחות האינטלקטואלית ועל השגת התבונה. בעולם ברמה-השביעית, התבונה עשויה לכלות את הפוטנציאלים החומריים, להתחיל בתפישת את המוסקה, ובסופו של דבר אפילו לטעום מן ההדר המוחלטופי.

היננו מבחינים כי בעולמות המפותחים לעילא הללו, אשר זה מכבר מצויים ברמה השביעית, לומדים בני האדם את שפתו של היקום המקומי באופן מלא בטעם העתקתם; וביקרתו בפלנטות וותיקות מאוד אחדות אשר בהן לימדו האפֶנְדֶנְטֶרִים את בני התמותה הזקנים יותר את שפתו של יקום העל. ובעולמות הללו חזיתי בטכניקה אשר באמצעותה מגלות האישויות המוחלטופיות את נוכחות הסופיונים במקדש המורונטי.

זהו סיפורו של היעד הנהדר של המאמץ האנושי בעולמות האבולוציוניים; וכל זה מתרחש עוד בטרם נכנסים בני האדם לנתיבתם המורונטית; כל ההתפתחות המזהירה הזו ניתנת להשגה על-ידי בני-תמותה חומריים בעולמות המיושבים, השלב הראשון בהחלט באותה נתיבה אינסופית ובלתי-ניתנת-להבנה של הרקעה לפרדיס ושל הישג האלוהיות.

ואולם, האם תוכלו לשער בנפשכם איזה סוג של בני-תמותה אבולוציוניים מגיעים כעת מן העולמות אשר מצויים זה מכבר בעידן השביעי המבוסס של אור וחיים? אלו הינם פֶּאלו אשר הולכים לעולמות המורוטיים של בירת היקום המקומי להתחיל את נתיבות הרקעתם.

אילו בני התמותה המבולבלים של אורנטיה היו יכולים רק לחזות באחד מן העולמות המתקדמים יותר הללו, המבוססים זה מכבר באור ובחיים, כי אז לעולם לא היו מטילים עוד ספק בתבונתה של תוכנית הבריאה האבולוציונית. אף אם לא קיים עתיד של נצח להתקדמותו של היצור, עדיין היו ההישגים האבולוציוניים הנשגבים של הגזעים האנושיים, בעולמות מבוססים שכאלו של הישג מושלמות, מצדיקים במלואה את בריאתו של האדם בעולמות של זמן ומרחב.

לעיתים קרובות היננו מהרהרים: אם יהא היקום המקיף מבוסס באור ובחיים, האם ייעודם של בני התמותה המרקיעים המעודנים עדיין יימצא בסגל הסופיונות? ואולם, אין אנו יודעים.

7. השלב הראשון או השלב הפלנטארי

תקופה זו נמשכת למן הופעתו של המקדש המורוטי במֶטָה הפלנטארי החדש ועד להתייצבותה של המערכת כולה באור ובחיים. עידן זה נחנך על-ידי הבנים המורים של השילוש עם נעילתן של משימותיהם העוקבות בעולם, בשעה שהנסיך הפלנטארי מרום לדרגת ריבון פלנטארי בהתאם לצו, ולנוכחותו האישית, של בן המתת של פרדיס באותה ספירה. בצמוד לכך, מאתחלים הסופיונים את השתתפותם הפעילה בענייני הפלנטה.

כלפי חוץ ומצד ההופעה הנראית של הדברים, השליטים או המנהלים בפועל של עולם שכזה, אשר התבסס באור ובחיים, הינם הבן והבת החומריים, אדם וחווה של הפלנטה. הסופיונים הינם בלתי-נראים, כמו גם הנסיך-הריבון, מלבד בשעת ההימצאות במקדש המורוטי. לפיכך, ראשי השלטון הפלנטאריים בפועל, פשוטו כמשמעו, הינם הבן והבת החומריים. זוהי הידיעה של סידורים אלו אשר נתנה תוקף של כבוד לרעיון של מלכים ומלכות ברחבי המחוזות ביקום. ובתנאים האידיאליים הללו, כאשר עולם יכול לפקוד על אישיות גבוהה שכאלה לפעול מטעם שליטים גבוהים אף יותר אך בלתי-נראים, מלכים ומלכות הינם הצלחה כבירה.

משיושג עידן שכזה בעולמכם, אין כל ספק כי מֶאֱקִינוֹטָה מלכי-צדק, המשמש כעת כנסיך פלנטארי בא-כוח של אורנטיה, יתפוס את כס הריבון הפלנטארי; בירושם שיערו זה מכבר כי יתלוו אליו בן ובת של האדם והחווה באורנטיה, אשר מוחזקים כעת בעדנטיה כתלמידיהם של הגבוהים ביותר של נֶוֶרְלֵטְיֶאָדְק. ילדים אלו של אדם עשויים לשרת כך באורנטיה, בצמוד לריבון-המלכי-צדק, משום שנשללו מהם יכולות ההתרחבות לפני כמעט 37,000 שנה, בזמן שבו וויתרו על גופיהם החומריים באורנטיה במסגרת ההכנה להעברתם לעדנטיה.

עידן מבוסס זה נמשך עוד ועוד, עד אשר כל פלנטה מיושבת במערכת משיגה את עידן ההתייצבות; ואז, לאחר שהעולם הצעיר ביותר – זה אשר הגיע אחרון לאור ולחיים – התנסה בהתייצבות שכזו במשך אלף שנים כמניין הזמן במערכת, נכנסת המערכת כולה למעמד מיוצב, והעולמות היחידניים נכנסים לעידן המערכת של אור וחיים.

8. השלב השני, או שלב המערכת

כאשר הופכת מערכת בשלמותה למבוססת באור, נחנך סדר ממשל חדש. הריבונים הפלנטאריים הופכים לחברים באסיפת המערכת, וגוף מנהלי חדש זה, אשר כפוף לזכות הווטו של אבות הקונסטלציה, הינו עליון בסמכותו. מערכת שכזו של עולמות מיושבים הופכת לבעלת ממשל-עצמי לכל דבר ועניין. האסיפה המחוקקת של המערכת מכוננת פֶּעוֹלָם המטה, וכל פלנטה שולחת אליה את עשרת נציגיה. בתי הדין מכוננים כעת בבירות המערכת, ורק הערעורים מובאים אל מטה היקום.

עם התייצבותה של המערכת, הופך הזקיף המוקצה, נציגו של המבצע העליון של יקום העל, ליועץ בהתנדבות לבית הדין העליון של המערכת, וליושב הראש בפועל של האסיפה המחוקקת החדשה.

לאחר התייצבותה של מערכת שלמה באור ובחיים, ריבוני המערכת לא ימשיכו עוד להתחלף. ריבון שכזה נותר בראש המערכת שלו לצמיתות. לעומת זאת, הסייעים לריבון ממשיכים להתחלף כבעידנים הקודמים.

במהלך תקופה זו של התייצבות, אמצעופיים מגיעים לראשונה מעולמות מֶטָה היקום אשר בהם הם שוהים, על-מנת לשמש כיועצים לאסיפות המחוקקות ולבתי הדין השיפוטיים. אמצעופיים אלו אף עורכים מאמצים מסוימים להחדיר משמעויות מוטה חדשות בעלות ערך עליון לתוככי מפעלי החינוך אשר הם מטפחים במשותף עם הסופיונים. מה שעשו הבנים החומריים בעבור הגזעים האנושיים, מן הבחינה ביולוגית, עושים עתה היצורים האמצעופיים בעבור בני האדם המאוחדים והמהוללים הללו, בתחומים המתקדמים-לְעוֹלָם של הפילוסופיה והמחשבה אשר הפכה לרוחנית.

בעולמות המיושבים הופכים הבנים המורים למשתפי-פעולה מתנדבים עם הסופיונים, ואותם בנים מורים גם מתלווים לסופיונים אל העולמות העליונים כאשר הספירות האלה אינן משמשות עוד כעולמות קבלה דיפרנציאליים, לאחר שמערכת בכללותה מיוצבת באור ובחיים; או לפחות נכון הדבר בשעה שכלל הקונסטלציה התפתחה כאמור. ואולם, אין קיימות קבוצות אשר התפתחו כה הרחק בנבאדון.

אין אנו מורשים לגלות את טיבה של עבודת הסופיונים אשר יפקחו על עולמות עליונים מעין אלו, אשר מוקדשים-מחדש לשם פעילויות אחרות. מכל מקום, נמסר לכם זה מכבר כי ברחבי היקומים קיימים סוגים שונים של יצורים תבוניים אשר לא תוארו במסמכים אלו.

וכעת, בשעה שהמערכות מתייצבות באור בזו אחר זו הודות להתקדמותם של העולמות המרכיבים אותן, מגיעה העת שבה מושגת התייצבות המערכת האחרונה בקונסטלציה נתונה, ומנהליו של היקום – הבן המאסטר, איחוד היומין וכוכב הבוקר הבהיר – מגיעים לבירת הקונסטלציה על-מנת להצהיר על הגבוהים ביותר כעל שליטיה הבלתי-מסויגים של המשפחה החדשה, אשר הפכה מושלמת, של מאה מערכות מיוצבות של עולמות מיושבים.

9. השלב השלישי, או שלב הקונסטלציה

לאיחודה של קונסטלציה שלמה של מערכות מבוססות נלוות חלוקות חדשות של סמכות ביצועית וכן התאמות-מחדש נוספות בממשל היקום. תקופה זו עדה להישג מתקדם בכל עולם מיושב, ואולם היא מתאפיינת במיוחד בהתאמות-מחדש במטה הקונסטלציה, הכוללות שינויים ניכרים במערכות היחסים הן עם הפיקוח של המערכת והן עם ממשל היקום המקומי. במהלכו של עידן זה מועברות פעילויות רבות של הקונסטלציה ושל היקום אל בירותיהן של המערכות, ונציגים מיקום-העל פותחים ביחסים חדשים וקרובים יותר עם שליטי הפלנטות, המערכות והיקום. כפועל-יוצא של התאגדויות חדשות אלה, מבססים את עצמם מנהלים מסוימים של יקום העל בבירות הקונסטלציות כיועצים מתנדבים לאבות הגבוהים ביותר.

משקונסטלציה מתייצבת כך באור, נפסקת הפעולה החקיקתית, ובית ריבונן המערכות, אשר בראשו יושבים הגבוהים ביותר, פועל במקומה. כעת קבוצות מנהליות מעין אלה מתנהלות, לראשונה, במישרין עם ממשל יקום העל בעניינים הנוגעים ליחסים עם האוונה ופרדיס. בכל עניין אחר, נותרת הקונסטלציה קשורה ליקום המקומי כבעבר. משלב לשלב בחיים המבוססים ממשיכים האוניקוֹטָאָקָה לנהל את העולמות המורונטיים של הקונסטלציה.

בעוד שהעידנים חולפים ועוברים, משתלטים אבות הקונסטלציה יותר ויותר על תפקודי הניהול או הפיקוח המפורטים אשר התרכזו קודם לכן במטה המערכת. עם ההישג של השלב השישי של הייצוב, תגענה הקונסטלציות המאוחדות האלה לעמדה של אוטונומיה מלאה-כמעט. עם הכניסה לשלב השביעי של ההתייצבות נחזה, ללא ספק, ברוממות השליטים הללו לדרגה המכבדת את שמם באמת – הגבוהים ביותר. לכל דבר ועניין, יתנהלו אז הקונסטלציות במישרין אל מול שליטי יקומי העל, בעוד שממשל היקום המקומי יתרחב על-מנת לקחת אחריות על חובות חדשות של היקום המקיף.

10. השלב הרביעי, או שלב היקום

כאשר יקום הופך מיוצב באור ובחיים, הוא מוכנס במהרה אל מעגלי יקום העל, ועתיקי היומין מכריזים על כינון *המועצה העליונה בעלת הסמכות הבלתי-מוגבלת*. גוף ניהול חדש זה מורכב ממאה נאמני היומין, ובראשו עומד איחוד היומין; והפעולה הראשונה של המועצה העליונה הזו היא להכיר בריבונות הרציפה של הבן הבורא המאסטר.

ככל שהדבר נוגע לגבריאלי ולאב מלכי-צדק, ממשיך הממשל ביקום בשינויים קטנים יחסית. מועצה זו, אשר סמכותה בלתי-מוגבלת, עוסקת בעיקר בסוגיות החדשות ובתנאים החדשים הנובעים מן המעמד המתקדם של אור וחיים.

המבקר העמית מגייס כעת את כל הזקפים המוקצים על-מנת להרכיב מהם את *סגל הייצוב של היקום המקומי*, והוא מבקש את האב מלכי-צדק לחלוק עמו את הפיקוח עליו. וכעת, מוקצה בפעם הראשונה סגל של רוחות שילוש בעלות השראה לשירותו של איחוד היומין.

התייצבותו של יקום שלם באור ובחיים מחוללת התאמות-מחדש מעמיקות בכלל תוכנית הממשל, החל מן העולמות המיושבים היחידניים ועד למטה היקום. יחסים חדשים מתרחבים מטה אל הקונסטלציות ואל המערכות. רוח האם של היקום חווה יחסי זיקה חדשים עם רוח האב של יקום העל, וגבריאלי מכונן קשר ישיר עם עתיקי היומין, אשר ישמש בשעה שבה הבן המאסטר עשוי להיעדר מעולם המטה.

במהלך העידן הזה ואלו הבאים לאחריו, ממשיכים הבנים הסמכותיים לשמש כשופטי סיום-עידן, בעוד שמאה מן הבנים האוֹנֵאליים הללו של פרדיס מרכיבים את המועצה החדשה של כוכב הבוקר הבהיר בבירת היקום. מאוחר יותר, ולבקשת ריבונן המערכות, אחד מן הבנים הסמכותיים הללו יהפוך ליועץ העליון אשר יוצב בעולם המטה של כל אחת מן המערכות המקומיות, עד להשגתו של שלב האיחוד השביעי.

במהלך העידן הזה משמשים הבנים המורים כיועצים בהתנדבות, לא רק לריבוננים הפלנטאריים, אלא אף – בדומה לכך ובקבוצות של שלושה – בעבור אבות הקונסטלציה. בסופו של דבר מוצאים בנים אלו את מקומם ביקום המקומי, משום שלעת הזו הם מוקפים מתחום השיפוט של הבריאה המקומית ומוצבים בשירות המועצה העליונה אשר סמכותה בלתי-מוגבלת.

סגל הסופיונים מכיר כעת, בפעם הראשונה, בהרשאת השיפוט של סמכות חוץ-פרדיסית, היא המועצה העליונה. עד כה לא הכירו הסופיונים בפיקוח כלשהו בצד הזה של פרדיס.

הבנים הבוראים של יקומים מבוססים מעין אלו מבלי הרבה מזמנם בפרדס ובעולמות הקשורים אליו, וכן בהתייחסות עם קבוצות הסופונים הרבות המשרתות ברחבי הבריאה המקומית. וכך, האדם שבמיכאל ימצא קשר של אחווה מלאה יותר עם בני התמותה הסופיוניים המהוללים.

ההשערות באשר לתפקודם של הבנים הבוראים הללו, בהקשר של היקומים החיצוניים המצויים כעת בשלב הבנייה הראשוני, הינן חסרות-תוחלת לחלוטין. ואולם, מעת לעת כולם עוסקים בהשערות מעין אלה. עם ההישג של שלב ייצוב רביעי זה הופכים הבנים הבוראים לחופשיים מן הבחינה הניהולית; הסועדת האלוהית הולכת וממזגת את סעדה עם זה של רוח האב של יקום העל ועם זה של הרוח האינסופית. נדמה כי מתפתחת מערכת יחסים חדשה ונשגבת בין הבן הבורא, הרוח היצירתית, כוכבות הערב, הבנים המורים וסגל הסופיונים אשר הולך וגדל לעולם.

באם מיכאל יעזוב אי-פעם את נבאדון, יהפוך גבריאֵל ללא ספק למנהל הכללי והאב מלכי-צדק יהא עמיתו. בה בעת, יינתן מעמד חדש לכלל סדרי האזרחים הקבועים, כדוגמת הבנים החומריים, האוניִיִטְאָטִיקָה, האמצעופיים, הסוסאטיה ובני התמותה מותכי-הרוח. ואולם, כל אימת שהתפתחות נמשכת, השרפיות ורב-המלאכיות תידרשנה לניהול היקום.

מכל מקום, היננו שבעי רצון באשר לשני היבטים של השערותינו: באם הבנים הבוראים מיועדים ליקומים החיצוניים, תתלוויה אליהם, ללא כל ספק, הסועדות האלוהיות. והיננו בטוחים באותה המידה בדיוק בכך שהמלכי-צדקים עתידים להישאר ביקומים המקוריים שלהם. היננו אף סבורים כי המלכי-צדקים עתידים לשמש בתפקידים הנושאים אחריות הולכת וגדלה כממשל ובניהול של היקום המקומי.

11. השלבים של המגזר המשני והראשי

מגזרים משניים וראשיים של יקום העל אינם מעורבים ישירות בתוכנית ההתייחסות באור ובחיים. התקדמות אבולוציונית שכזו נוגעת בעיקר ליקום מקומי, כיחידה, ונוגעת אך ורק לחלקים המרכיבים יקום מקומי. יקום-על מיוצב באור ובחיים בשעה שכל היקומים המקומיים המרכיבים אותו הפכו בעצמם למושלים. ואולם, אף לא אחד משבעת יקומי העל הגיע אפילו לרמת התקדמות קרובה לכך.

העידן של המגזר המשני. ככל שהתצפיות מסוגלות לחדור ולהבחין, השלב החמישי, או שלב המגזר המשני, של ההתייחסות נוגע באופן בלעדי למעמד הפיזי ולהתייחסותם המתואמת של מאה היקומים המקומיים הקשורים במעגלים המבוססים של יקום-העל. כפי הנדמה, רק מרכזי הכוח ועמיתיהם עוסקים בהערכות-מחדש אלה של הבריאה החומרית.

עידן המגזר הראשי. באשר לשלב השישי, או לשלב התייחסות המגזר הראשי, היננו יכולים אך ורק לשער, משום שאף לא אחד מאיתנו חזה במאורע שכזה. ואף-על-פי-כן, ביכולתנו להעריך רבות על אודות ההתאמות המנהליות והאחרות אשר תתלוויה בוודאי למעמד מתקדם כזה של עולמות מיושבים ושל ההתקבצויות שלהם ליקומים.

מכך שמעמדו של המגזר המשני קשור לשווי-משקל פיזי מתואם, היננו מסיקים שאיחוד המגזר הראשי יעסוק ברמות אינטלקטואליות חדשות מסוימות של הישג, בהישגים מתקדמים אפשריים בהבנה העליונה של התבונה הקוסמית.

היננו מגיעים למסקנות באשר להתאמות-מחדש, העשויות ככל הנראה להתלוות להשגתן של רמות התקדמות אבולוציוניות אשר טרם-הושגו; וזאת באמצעות התבוננות בתוצאות של הישגים שכאלו בעולמות היחידניים ובהתנסויותיהם של בני-תמותה יחידים החיים בספירות וותיקות יותר ומפותחות לעילא אלה.

ראוי להבהיר כי המנגנונים המנהליים וטכניקות הממשל של יקום או של יקום-על אינם יכולים להגביל, או לעכב בכל צורה שהיא, את ההתפתחות האבולוציונית, או את ההתקדמות הרוחנית, של פלנטה מיושבת יחידנית או של בן-תמותה יחיד כלשהו בספירה שכזו.

באחדים מן היקומים הוותיקים יותר היננו מוצאים עולמות מבוססים בשלב החמישי ובשלב השישי של אור וחיים – ואפילו הרחק לתוך התקופה השביעית – אשר המערכות המקומיות שלהם עדיין לא התבססו באור. פלנטות צעירות יותר עשויות לעכב את איחודה של המערכת, ואולם דבר זה לא יגביל כהוא זה את התקדמותן של עולמות וותיק ומתקדם יותר. כמו כן, המגבלות הסביבתיות של עולם מבודד לעולם לא תוכלנה לעכב את הישגו האישי של בן-תמותה יחיד; ישוע מנצרת, כאחד האדם בינות לבני-אנוש, השיג את המעמד של אור וחיים באופן אישי לפני יותר מאלף ותשע-מאות שנים באורנטיה.

ומתוך התבוננות באשר מתרחש בעולמות שהתבססו זה מכבר, היננו מגיעים למסקנות מהימנות למדי בנוגע למה שיקרה בשעה שיקום-על שלם יתבסס באור; וזאת על-אף שאין ביכולתנו לשער בבטחה את מאורע ההתבססות של שבעת יקומי העל.

12. השלב השביעי, או שלב יקום העל

איננו מסוגלים לשער באופן ודאי את אשר יתרחש בשעה שיקום-על יתבסס באור, משום שמאורע כזה מעולם לא התמש כעובדה. ממה שמלמדים המלכי-צדקים, ואשר מעולם לא נסתר, היננו מסיקים כי יערכו שינויים מפליגי לכת בכלל הארגון והניהול של כל אחת מן היחידות של בריאות הזמן והמרחב, החל בעולמות המיושבים וכלה במטה יקום העל.

האמונה הכללית היא שמספרים גדולים מקרב הבנים ששולשו-בידי-בריייה, ואשר אינם מסופחים באופן אחר, עתידים להתקבץ בבירות המטה של יקומי העל המבוססים ובבירות של חלוקותיהם. התקבצות זו עשויה להתרחש בציפייה להגעתם, בזמן מן הזמנים, של אלו מן החלל החיצון אשר מצויים בדרכם להאוונה ולפרדיס; ואולם, אין אנו יודעים באמת.

אם וכאשר יתייצב יקום-על באור ובחיים, היננו מאמינים כי גוף הייעוץ הנוכחי של המפקחים הבלתי-מוגדרים של העליון יהפוך להיות הגוף המנהלי הגבוה בעולם המטה של יקום העל. אלה האישיות אשר מסוגלות להתקשר ישירות עם המנהלים המוחלטופיים, אשר יהפכו ללא-דיחוי לפעילים ביקום העל המבוסס. אף-על-פי שהמפקחים הבלתי-מוגדרים הללו פעלו זה מכבר כיועצים פְּיחידות אבולוציוניות מתקדמות של הבריאה, הם לא יקבלו אחריות מנהלית עד אשר תהפוך סמכותה של ההוויה העליונה לריבונית.

המפקחים הבלתי-מוגדרים של העליון, אשר פועלים ביתר שאת במהלכה של תקופה זו, אינם סופיים, מוחלטופיים, מרביים או אינסופיים; הם הינם העליונות והם מייצגים אך ורק את האל העליון. הם הינם הייצוג כאישיות של עליונות בזמן-מרחב, ולפיכך הם אינם פועלים בהאוונה. הם פועלים אך ורק כמאחדים עליונים. אפשר שהם מעורבים בטכניקת המחזירות האוניברסאלית, ואולם אין אנו בטוחים בזאת.

לאף-אחד מאיתנו אין מושג מספק באשר למה שיתרחש בשעה שהיקום המקיף (שבעת יקומי העל אשר תלויים בהאוונה) יתייצב כולו באור ובחיים. מאורע זה יהא, ללא כל ספק, המאורע המעמיק ביותר בתולדות הנצח למן הופעתו של היקום המרכזי. ישנם אלו המחזיקים בדעה כי ההוויה העליונה עצמה תגיח מן המסתורין של האוונה, אשר אופף את אישיות רוחה, ותשכון במטה יקום העל השביעי פְּריבון ההתנסותי והכול-יכול של בריאות הזמן והמרחב אשר הפכו מושלמות. ואולם, אין אנו יודעים באמת.

[הוצג בידי שליח עוצמתי המסופח ארעית למועצת הרב-מלאכיות באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 56

אחדות אוניברסאלית

האל הינו אחדות. האלוהות מתואמת באופן אוניברסאלי. יקום היקומים הינו מנגנון משולב עצום אחד אשר נשלט באופן מוחלט בידי דעת אינסופית אחת. תחומיה הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים של הבריאה האוניברסאלית מתואמים באופן אלוהי. אכן קיימים יחסים הדדיים בין המושלם לבין הבלתי-מושלם, ומשום כך עשוי היצור האבולוציוני הסופי להרקיע אל פרדים מתוך ציות לציווי של האב האוניברסאלי: "היו אתם מושלמים, כשם שאנוכי מושלם הנני."

כלל הרמות השונות של הבריאה מאוחדות בתכניותיהם של אדריכלי יקום האב ותחת ניהולם. היקום עשוי להציג בפני הדעת המוגבלת של בני התמותה של הזמן-מרחב בעיות ומצבים רבים אשר מבטאים לכאורה חוסר-הרמוניה ומצביעים על היעדר תיאום יעיל; ואולם, אלו מאיתנו אשר מסוגלים לצפות במבנים רחבים יותר של תופעות ביקום – ואשר הינם מנוסים יותר באמנות זו של הבחנה פאחדות הבסיסית העומדת ביסוד המגוון היצירתי, ובגילוי האחדות האלוהית המשתרעת מעל לכלל התפקוד הזה של הריבוי – מסוגלים להבחין טוב יותר בתכלית האלוהית היחידה אשר מוצגת בכל שלל המופעים הללו של אנרגיה יצירתית ביקום.

1. תיאום פיזי

הבריאה הפיזית, או החומרית, איננה אינסופית, אך היא מתואמת באופן מושלם. קיימים כוח, אנרגיה ועוצמה, ואולם, מקור כולם הינו אחד. דומה כי שבעת יקומי העל הינם דואליים; כי היקום המרכזי הינו מטבע-שילוש; אך לפרדים מבנה יחיד. ופרדים הינו המקור בפועל של כל היקומים החומריים – בעבר, בהווה ובעתיד. ואולם, נגזרת קוסמית זו מהווה מאורע של נצח; בשום זמן – בעבר, בהווה או בעתיד – אין מגיחים החלל או היקום החומרי מאי האור הגרעיני. כמקור הקוסמי, פועל פרדים לפני החלל וקודם לזמן; ולפיכך נגזרות אלה היו נדמות כיתומות בזמן ובמרחב, לולא הגיחו מבעד למוחלט הבלתי-מוגדר, המאגר האולטימטיבי שלהן בחלל והמְגֵלָה והקְנֶסֶת שלהן בזמן.

המוחלט הבלתי-מוגדר מקיים את היקום הפיזי, בעוד שמוחלט האלוהות מדרבן את שליטת-העל המעודנת בכל המציאות החומרית; ושני מוחלטים אלו מאוחדים תפקודית על-ידי המוחלט האוניברסאלי. ההתאמה המלוכדת הזו של היקום החומרי מובנת באופן המיטבי על-ידי כלל האישיות – החומריות, המורונטיות, המוחלטות והרוחניות – באמצעות ההתבוננות בתגובת הכבידה של כלל המציאות החומרית האמיתית לכבידה אשר מרכזה בפרדים התחתון.

האחדת הכבידה הינה אוניברסאלית ובלתי-משתנה; כמוה, גם תגובת האנרגיה-הטהורה הינה אוניברסאלית ואין כל מנוס ממנה. האנרגיה הטהורה (הכוח הקדמוני) והרוח הטהורה הינן לחלוטין קדם-תגובתיות לכבידה. הכוחות הקדמוניים הללו, אשר הינם מטבע המוחלט, נשלטים באופן אישי בידי האב האוניברסאלי; ומשום כך מרכזה של כלל הכבידה הינו בנוכחותו האישית של אב פרדים של האנרגיה הטהורה ושל הרוח הטהורה, ובמקום מושבו העל-חומרי.

האנרגיה הטהורה הינה האם הקדומה של כל המציאויות התפקודיות היחסיות והבלתי-רוחניות, בעוד שהרוח הטהורה הינה פוטנציאל שליטת-העל המכווניה והאלוהית של כלל מערכות האנרגיה הבסיסיות. ומרכזן של שתי מציאויות אלה – ככל שתהיינה מגוונות במופיעיהן ברחבי החלל וכפי שניתן לצפות בהן בתנועות הזמן – הינו באישיותו של אב פרדים. בקרבו הן הינן אחת – הן חייבות להיות מאוחדות – משום שהאל הינו אחד. אישיותו של האב מאוחדת באופן מוחלט.

בטיבו האינסופי של האל האב לא תוכל להתקיים, בכל אופן שהוא, דואליות של מציאות, כגון פיזית ורוחנית; ואולם, ברגע שבו היננו מסיטים את המבט מן הרמות האינסופיות ומן המציאות המוחלטת של הערכים האישיים של אב פרדים, היננו מבחינים בקיומן של שתי המציאויות האלה ומהים שהן מגיבות לחלוטין לנוכחותו האישית; כל הדברים נכללים בקרבו.

בו ברגע שאתם עוזבים את המושג הבלתי-מוגבל של אישיותו האינסופית של אב פרדים, שומה עליכם להניח דעת כטכניקה אשר אין ממנה מנוס של איחוד ההתפצלות הגדלה-לעולם של המופעים היקומיים הדואליים הללו של אישיות הבורא בעלת היסוד היחיד, המקור והמרכז הראשון – הנני.

2. אחדות אינטלקטואלית

האב-המחשבה מגשים ביטוי רוחי בבן-הדבר ומשיג את התרחבות המציאות ביקומים החומריים רחבי הממדים באמצעות פרדיס. הביטויים הרוחניים של הבן הנצחי מתואמים עם הרמות החומריות של הבריאה באמצעות תפקודי הרוח האינסופית, זו אשר הודות לסעד הדעת המגיבה-לרוח שלה ולפעולות ההכוונה-הפיזיות של הדעת, המציאויות הרוחניות של האלוהות וההשלכות החומריות של האלוהות מתואמות אלה עם אלה.

הדעת הינה המתת התפקודי של הרוח האינסופית, ולפיכך הינה אינסופית בבחינת פוטנציאל ואוניברסאלית כמתת. המחשבה הקדמונית של האב האוניברסאלי הווה בנצח כביטוי דואלי: אי פרדיס והאלוהיות המשותווה לו, הבן הרוחני והנצחי. דואליות כזו של מציאות נצחית הופכת את אל הדעת, את הרוח האינסופית, לבלתי-נמנעת. הדעת הינה ערוץ התקשורת החיוני בין מציאויות רוחניות לאלה החומריות. היצור האבולוציוני החומרי מסוגל לתפוש ולהבין את הרוח השוכנת אך ורק הודות לסעד הדעת.

דעת אינסופית ואוניברסאלית זו סועדת ביקומי הזמן והמרחב פדעת הקוסמית; ואף שהיא משתרעת למן הסעד הפרימיטיבי של הרוחות הסועדות ועד לדעתו הנהדרת של המנהל הכללי של יקום, אפילו דעת קוסמית זו מאוחדת באופן הולם תחת פיקוחן של שבע רוחות האב, אשר בתורן מתואמות עם הדעת העליונה של הזמן והמרחב ומתואמות באופן מושלם עם דעתה החובקת-כל של הרוח האינסופית.

3. האחדה רוחנית

כשם שמרכזה של כבידת הדעת האוניברסאלית מצוי בנוכחותה האישית של הרוח האינסופית בפרדיס, כך מרכזה של כבידת הרוח האוניברסאלית מצוי בנוכחות האישית בפרדיס של הבן הנצחי. האב האוניברסאלי הינו אחד, ואולם, בעבור הזמן-מרחב הוא מתגלה בתופעות הדואליות של אנרגיה טהורה ושל רוח טהורה.

בדומה לכך, אף מציאויות הרוח של פרדיס הינן אחת, ואולם, בכל המצבים והיחסים של הזמן-מרחב מתגלה רוח יחידה זו בתופעות הדואליות של אישיות ומופעי הרוח של הבן הנצחי, וכן באישיות והשפעות הרוח של הרוח האינסופית ושל הבריאות הנלוות לה; ואף קיימת שלישית – רסיסים של רוח-טהורה – מתת האב של מכוונני המחשבה וישויות רוח אחרות אשר הינן קדם-אישיות.

ללא תלות ברמת פעילויות היקום שבה אתם עשויים להיתקל בתופעות רוחניות, או ליצור קשר עם הוויות רוח, הינכם רשאים לדעת כי הן כולן נובעות מן האל אשר הינו רוח, באמצעות סעד של בן הרוח ושל רוח הדעת האינסופית. ורוח עצומת-ממדים זו פועלת כתופעה בעולמות האבולוציוניים של הזמן בהתאם להכוונת מטה היקומים המקומיים. מן הבירות האלה של הבנים הבוראים מגיעות רוח הקודש ורוח האמת, יחד עם הסעד של הרוחות סועדות-הדעת, בעבור הרמות הנמוכות יותר והמתפתחות של הדעת החומרית.

בעוד שדעת הינה מאוחדת יותר ברמה של רוחות האב – בהיותה סמוכה להוויה העליונה, ופדעת הקוסמית בכפיפות לדעת המוחלטת – סעד הרוח לעולמות המתפתחים מאוחד באופן ישיר יותר באישיות השוכנות במטות היקומים המקומיים ובאישיות של הסועדות האלוהיות המושלות, אשר בתורן הינן מתואמות באופן מושלם כמעט עם כבידת פרדיס של הבן הנצחי, אשר בו מתרחשת ההאחדה הסופית של כל מופעי הרוח בזמן-מרחב.

ניתן להשיג, לקיים ולהפוך לנצחי את הקיום המושלם של היצור באמצעות ההיתוך של הדעת בעלת התודעה-העצמית עם רסיס מתת רוח של קדם-השילוש של אחת מאישיות השילוש של פרדיס. הדעת בת התמותה הינה יצירתם של הבנים והבנות של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית, ובשעה שהיא מותכת עם מכוונן מחשבה אשר הגיע מעם האב, היא חולקת את מתת הרוח המשולשת של המחוזות האבולוציוניים. ואולם, שלושת ביטויי הרוח הללו הופכים מאוחדים באופן מושלם בסופיונים, ממש כשם שהיו כה מאוחדים בנצח ב אני הנני האוניברסאלי, בטרם הפך הוא לאב האוניברסאלי של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית.

לעולם ובסופו של דבר חייבת הרוח להפוך לבעלת ביטוי משולש ולמאוחדת-בשילוש בהגשמתה הסופית. הרוח נובעת ממקור אחד באמצעות ביטוי משולש; וקסופיות מוכרחה היא להשיג את ביטוייה המלא, והיא אכן עושה כן, באותה האחדה אלוהית אשר נחוות במציאת האל בנצח – בהיות אחד עם האלוהיות – ובאמצעות סעד הדעת הקוסמית של הביטוי האינסופי של הדבר הנצחי של מחשבתו האוניברסאלית של האב.

4. האחדתה של האישיות

האב האוניברסאלי הינו אישיות מאוחדת באופן אלוהי; ומשום כך, כל ילדיו המרקיעים – הנישאים לפרדיס על-ידי תנופת הקזרה של מכוונני המחשבה, אלו אשר יצאו מעם פרדיס על-מנת לשכון בדעת החומרית של בני התמותה בהתאם לציווי של האב – כמותו יהיו אישיות מאוחדות לחלוטין עוד בטרם יגיעו להאווה.

מעצם טבעה, מנסה האישיות לאחד את כלל המציאויות המרכיבות אותה. אישיותו האינסופית של המקור והמרכז הראשון, האב האוניברסאלי, מאחדת את כל שבעת מרכיבי המוחלטות של האינסופיות; ובדומה לכך, אישיותו של בן התמותה, בהיותה מתת בלעדי וישיר מעם האב

האוניברסאלי, ניחנה בפוטנציאל לאחד את הגורמים המרכיבים את היצור בן התמותה. יצירתיות מאחדת שכזו של אישיות כלל היצורים מהווה סימן היכר למקורה הגבוה והייחודי, ובנוסף הינה הוכחה לקשר הרציף שלה עם אותו מקור דרך מעגל האישיות, אשר באמצעותו שומרת אישיות היצור על קשר ישיר ומקיים עם אב כלל האישיות אשר בפרדים.

אף-על-פי שהאל מופיע החל במרחביו של זה בעל שבעת ההיבטים ומעלה – דרך העליונות והמרביות – עד לאל המוחלט, מבטיח מעגל האישיות – אשר מרכזו בפרדים ובאישיותו של האל האב – את האחדות השלמה והמושלמת של כל אותם ביטויים מגוונים של אישיות אלוהית, ככל שהדבר נוגע לכלל אישיות היצורים בכל רמות הקיום התבוני ובכל מחוזות היקומים המושלמים, אלו אשר הפכו-למושלמים ואלו ההופכים-למושלמים.

בעוד שעבור היקומים ובהם האל הינו כל אשר שהצגנו, אף-על-פי-כן, בעבורכם ובעבור כלל היצורים יודעי-האל, הוא הינו אחד, אביכם ואביהם. בעבור האישיות, האל איננו יכול להיות רבים. האל הינו אב לכל אחד ואחד מיצוריו, ואין זה מן האפשר שלילד יהא יותר מאב אחד.

מבחינה פילוסופית, קוסמית וביחס לרמות שונות ולמיקומים שונים של התגלמות, אתם רשאים ואף נדרשים להגות בתפקוד האלוהיות המרובות ולהניח את קיומם של שילושים רבים; ואולם, בחויית הסגידה שבקשר האישי של כל אישיות סוגדת ברחבי יקום האב, האל הינו אחד; ואותה אלוהות מאוחדת ואישית הינה ההורה שלנו מפרדים, האל האב, הנותן, המְשַׁמֵּר, ואביהן של כלל האישיות, החל באדם בן התמותה אשר בעולמות המיושבים ועד לבן הנצחי אשר באי האור המרכזי.

5. אחדות של אלוהות

היותה של אלוהות פרדים אחת, היותה בלתי-ניתנת לחלוקה, הינה קיומית ומוחלטת. קיימים שלושה אופנים אשר בהם מתבטאת האלוהות כאישיות באופן נצחי – האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית – ואולם, בשילוש פרדים הן הינן בפועל אלוהות אחת, בלתי-מחולקת ובלתי-מתחלקת.

שתי רמות תת-מוחלטות נפרדו מרמת המציאות הקיומית המקורית של פרדים-האוונה, ומאז עסקו האב, הבן והרוח בבריאתם של עמיתים וכפיפים אישיים רבים. ואף כי יהא זה בלתי-ראוי לנסות ולעסוק בהקשר זה בהאחדה המוחלטת של האלוהות ברמות טרנסצנדנטאליות של מרביות, ניתן להתבונן בכמה היבטים של הפונקציה המאחדת של אותו מגוון של ביטויים-אישיים של אלוהות, אשר בהם מופיעה האלוהות באופן תפקודי במגזרי הבריאה המגוונים ובפני הסדרים השונים של ההוויות התבוניות.

פעולתה הנוכחית של האלוהות ביקומי העל מתגלמת באופן פעיל במעשיהם של הבוראים העליונים – הבנים הבוראים והרוחות של היקום המקומי, עתיקי היוםין של יקום העל ושבע רוחות האב של פרדים. הוויות אלה מהוות את שלושת הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים אשר מוביל פנימה אל עבר האב האוניברסאלי, וכלל התחום הזה של האל בעל שבעת ההיבטים מצוי בתהליך של תיאום ברמה הראשונה של האלוהות ההתנסותית בהוויה העליונה המתפתחת.

בפרדים וביקום המרכזי, אחדותה של האלוהות הינה עובדת קיום. ברחבי היקומים המתפתחים של הזמן והמרחב, אחדותה של האלוהות מהווה הישג.

6. האחדות של האלוהות ההתנסותית

כאשר שלושת האישים הנצחיים של האלוהות פועלים בשילוש פרדים כאלוהות בלתי-מחולקת, הם מגיעים לאחדות מושלמת; בדומה לכך, בשעה שהם יוצרים, בין במשותף ובין בנפרד, צאצאיהם בפרדים מציגים את האחדות המאפיינת של האלוהות. ואלוהות זו של תכלית אשר מבוטאת בידי הבוראים והשליטים העליונים של מרחבי הזמן-מרחב, באה לידי ביטוי בסופו של דבר בפוטנציאל העוצמה המאחדת של ריבונותה של העליונות ההתנסותית, אשר – בנוכחות אחדותו האנרגטית הבלתי-אישית של היקום – מכוננת מתח של מציאות הניתן ליישוב אך ורק באמצעות האחדה הולמת עם מציאויות האישיות ההתנסותית של האלוהות ההתנסותית.

מציאויות האישיות של ההוויה העליונה נובעות מאלוהויות פרדים, ומתאחדות בעולם הקבלה של מעגל האוונה החיצוני עם זכויות העוצמה של העליון הכול-יכול, אשר מגיעות מן האלוהויות הבוראות של היקום המקיף. האל העליון היה קיים כאישיות בהאוונה בטרם נבראו שבעת יקומי העל, ואולם הוא פעל אך ורק ברמות רוחניות. תוצאת התפתחות עוצמתה הכול-יכולה של העליונות, באמצעות סינתזה מגוונת של אלוהויות ביקומים המתפתחים, באה לבסוף לידי ביטוי בנוכחות עוצמה חדשה של אלוהות אשר תואמה עם האישיות הרוחנית של העליון בהאוונה באמצעות הדעת העליונה, אשר הועתקה בצמידות לכך מן הפוטנציאל הטמון בדעת האינסופית של הרוח האינסופית לדעתה התפקודית הפעילה של ההוויה העליונה.

היצורים בעלי הדעת החומרית של העולמות האבולוציוניים של שבעת יקומי העל יכולים להבין אחדות של אלוהות אך ורק כפי שהיא מתפתחת בסינתזה העוצמה-האישיותית הזו של ההוויה העליונה. בכל רמת קיום שהיא, האל איננו יכול לחרוג מקיבולת התפישה של ההוויות אשר חיות באותה רמה. באמצעות הכרת האמת, הערכת היופי והסגידה לטוב, שומה על האדם בן התמותה לפתח את ההכרה באל האהבה, ואז להתקדם דרך רמות אלוהות הולכות ומתגבהות אל עבר הבנת העליון. האלוהות, בהיותה נתפשת כך כמאוחדת פְּעוּצָמָה, יכולה להפוך אז לאישית פְּרוּם-על-מנת שהיצורים יוכלו להבינה ולהשיגה.

בעוד שבני-תמותה מרקיעים משיגים הבנת עוצמה של הכול-יכול בבירות יקומי העל, והבנה של אישיות העליון במעגלים החיצוניים של האוונה, הם לא מוצאים בפועל את ההווה העליונה כפי שהם עתידים למצוא את אלוהיות פרדיס. ואפילו הסופיונים, אשר הינם רוחות מדרגה שישית, לא מצאו את ההווה העליונה, וככל הנראה גם לא ימצאו אותה בטרם ישיגו מעמד כרוחות מדרגה שביעית, ועד אשר יהפוך העליון לפעיל למעשה בפעילויות של היקומים החיצוניים העתידיים.

ואולם, משמצאו המרקיעים את האב האוניברסאלי כרמה השביעית של האל בעל שבעת ההיבטים, הם השיגו את אישיותה של האישיות הראשונה מקרב כלל רמות היחסים האישיים של האלוהות עם יצורי היקום.

7. השלכות אבולוציוניות אוניברסאליות

להתקדמות המתמדת של האבולוציה ביקומי הזמן-מרחב מתלוות התגלויות מתרחבות-לעולם של אלוהות לכלל היצורים התבוניים. השגתה של פסגת הקדמה האבולוציונית בעולם, במערכת, בקונסטלציה, ביקום, ביקום המקיף מציינת התרחבות תואמת של פעולת אלוהות ביחידות המתקדמות האלה של הבריאה ובעבורן. ולכל התעצמות מקומית שכזו בהבנת האלוהות מתלוות השלכות מסוימות ומוגדרות היטב של מופעי אלוהות מורחבים בכל המגזרים האחרים של הבריאה. החל מפרדיס וכלפי חוץ, כל תחום חדש שבו מתגשמת ומושגת אבולוציה מהווה התגלות חדשה ומורחבת של אלוהות התנסותית בעבור יקום היקומים.

ככל שמרכיביו של יקום מקומי מתבססים בהדרגה באור ובחיים, כך גדל והולך המופע של האל בעל שבעת ההיבטים. האבולוציה של זמן-מרחב מתחילה בפלנטה עם הביטוי הראשון של שליטת האל בעל שבעת ההיבטים – התאגדותם של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית. עם התבססותה של מערכת באור, חיבור זה של בן-רוח מגיע לפעולתו המלאה; וכאשר מתייצבת קונסטלציה שלמה כאמור, הופכת הרמה השנייה של האל בעל שבעת ההיבטים לפעילה יותר ברחבי תחום שכזה. להתפתחות המנהלית המלאה של יקום מקומי נלווים סעדים חדשים וישירים יותר של רוחות האב של יקום העל; ובנקודה הזו אף מתחילות אותן ההתגלויות וידיעה של האל העליון, אשר גדלות בהתמדה ומגיעות לשיאן בהבנת המרקיע את ההווה העליונה, בעודו חולף מבעד לעולמות המעגל השישי של האוונה.

האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם מופעי אלוהות קיומיים בעבור יצורים תבוניים, ולפיכך אינם מתרחבים באופן דומה בתוך יחסים אישיים עם יצורי הדעת והרוח של כלל הבריאה.

ראוי לציין כי בני-תמותה מרקיעים עשויים לחוות את נוכחותן הבלתי-אישית של רמות אלוהות עוקבות זמן רב בטרם הפיכתם לרוחניים במידה מספקת ולמחונכים באופן הולם על-מנת להשיג הכרה אישית התנסותית של אלוהויות אלה כהוויות אישיות ולבוא עמן במגע.

לכל הישג אבולוציוני חדש בקרב מגזר בבריאה, כמו גם לכל חדירה של מופעי האלוהות את החלל, נלוות בו-זמנית התרחבויות של התגלות-תפקודית של אלוהות בתוככי כלל יחידות הבריאה אשר קיימות באותה עת ואשר אורגנו קודם לכן. חדירה חדשה זו אל עבודת הניהול של היקומים, ושל היחידות המרכיבות אותם, אינה נדמית תמיד כמתבצעת בדיוק בהתאם לטכניקה המתוארת להלן, משום שהנוהל המעשי הינו לשלוח מבעוד מועד קבוצות מנהלים על-מנת להכשיר את הקרקע לעידנים הבאים והעוקבים של שליטת על ניהולית. ואפילו האל המרבי מבשר על שליטת-העל הטרנסצנדנטאלית שלו ביקומים במהלך השלבים המאוחרים יותר בהתייצבותו של יקום מקומי באור ובחיים.

עובדה עומדת היא שככל שמתקדמת התייצבותן של בריאות הזמן והמרחב, ניתן להבחין בתפקוד חדש ומלא יותר של האל העליון, בצמוד לנסיגה מקבילה של שלושת מופעיו הראשונים של האל בעל שבעת ההיבטים. אם וכאשר יהפוך היקום המקיף למבוסס באור ובחיים, מה תהא אז פעולתם העתידית של מופעיו הבוראים-יצירתיים של האל בעל שבעת ההיבטים, במידה שהאל העליון יחזיק בשליטה ישירה בבריאות הזמן והמרחב האלה? האם המארגנים והחלוצים הללו של יקומי הזמן-מרחב עתידים להשתחרר על-מנת לבצע פעילויות דומות בחלל החיצון? אין לנו יודעים זאת, ואולם היננו עוסקים רבות בהשערות בנושאים הללו ובנושאים אחרים הקשורים אליהם.

בשעה שמתרחבים גבולות האלוהות ההתנסותית החוצה אל עבר מרחבי המוחלט הבלתי-מוגדר, היננו חוזים את פעילותו של האל בעל שבעת ההיבטים במהלך העידנים האבולוציוניים המוקדמים יותר של בריאות עתידיות אלה. אין לנו מסכימים כולנו באשר למעמד העתידי של עתיקי היום ושל רוחות האב של יקומי העל. ואף אין לנו יודעים אם ההווה העליונה תפעל שם כפי שהיא פועלת בשבעת יקומי העל, אם לאו. ואולם, כולנו משערים כי המיכאלים, הבנים הבוראים, עתידים לפעול ביקומים החיצוניים הללו. יש הסבורים כי העידנים העתידיים יחזו בצורת איחוד כלשהי קרובה יותר בין צמדי הבנים הבוראים והסועדות האלוהיות; ייתכן שבסופו של דבר איחוד שכזה של בוראים יסתיים בביטוי חדש כזה או אחר של זהות בורא-מאוגדת בעל טבע מרבי. ואולם, לאמיתו של דבר, אין לנו יודעים דבר על אודות האפשרויות האלה של העתיד הבלתי-נגלה.

מכל מקום, אין לנו יודעים כי ביקומי הזמן והמרחב מספק האל בעל שבעת ההיבטים גישה מדורגת לאב האוניברסאלי, וכי גישה אבולוציונית זו מאוחדת באופן התנסותי באל העליון. היננו עשויים לשער כי תוכנית מעין זו חייבת לשרור ביקומים החיצוניים; מצד שני, סדרי ההוויות החדשים אשר עשויים לשכון במועד זה או אחר ביקומים הללו עשויים להיות מסוגלים לגשת לאלוהות ברמות מרביות ובאמצעות טכניקות מוחלטות. קיצורו של דבר, אין בחזקתנו שמץ של מושג באשר לטכניקת הגישה לאלוהות אשר עשויה לפעול ביקומים העתידיים של החלל החיצון.

ואף-על-פי-כן, היננו סבורים כי יקומי העל אשר הפכו מושלמים יהיו באופן כזה או אחר חלק מתוכניות ההרקעה לעבר פרדיס של אותן ההוויות

אשר עשויות לשכון פבריאות חיצוניות אלה. בהחלט אפשרי כי בעידן עתידי זה נוכל לחזות ביצורים מן החלל החיצון אשר ניגשים להאווה דרך שבעת יקומי העל, ואשר מנוהלים בידי האל העליון, בין אם בשיתוף עם שבע רוחות האב ובין אם לאו.

8. המאחד העליון

להוויה העליונה נודעים שלושה תפקידים בהתנסותו של האדם בן התמותה: ראשית, היא הינה המאחדת של האלוהות בזמן-מרחב, האל בעל שבעת ההיבטים; שנית, היא הינה האלוהות המקסימאלית אשר יצורים סופיים יוכלו להבינה הלכה למעשה; ושלישית, היא דרך הגישה היחידה של האדם בן התמותה אל עבר ההתנסות הטרנסצנדנטאלית של התייחדות עם דעת מוחלטת, רוח נצחית ואישיות פרדיס.

התנסויותיהם האישיות של סופיונים מרקיעים, אשר נולדו ביקומים המקומיים, הוזנו ביקומי העל ואומנו ביקום המרכזי, כוללות את מלוא הפוטנציאל להבנת האלוהות בזמן-מרחב של האל בעל שבעת ההיבטים ההולך ומתאחד בעליון. הסופיונים משרתים בעקיבות ביקומי העל אשר בהם לא נולדו, ובכך מוסיפים הם התנסות על-גבי התנסות עד אשר מושג מלוא המגוון בעל שבעת ההיבטים של התנסות היצור האפשרית. הסופיונים מסוגלים למצוא את האב האוניברסאלי הודות לסעד של המכוונים השוכנים, ואולם, סופיונים שכאלה מצליחים להכיר את ההווה העליונה הודות לטכניקות האלה של התנסות, והם עתידים לשרת את האלוהות העליונה ולשמש בהתגלות שלה ביקומי החלל החיצון העתידיים ובעבורם.

קחו בחשבון, כל מה שעושים האל האב ובניו מפרדיס בעבורנו, בתורנו או נתונה בידנו ההזדמנות לעשות, ברוח, בעבור ההווה העליונה המגיחה, ובקרבה. ההתנסות של אהבה, של אושר ושל שירות ביקום הינה הדדית. האל האב איננו זקוק לכך שבניו ישיבו לו את כל אשר נתן להם, ואולם הם יכולים (או רשאים) בתורם להעניק את כל זאת לרעייהם ולהווה העליונה המתפתחת.

כלל התופעות היצירתיות משקפות פעילויות רוחניות-יצירתיות קודמות. אמר ישוע, ודברים אלו נכונים פשוטם כמשמעם, כי "הבן עושה אך את אשר הוא רואה את אביו עושה". בבוא הזמן תוכלו, אתם בני התמותה, להתחיל בגילוי העליון לרעיכם, ותוכלו להעצים באופן הולך וגובר התגלות זו ככל שתקיעו לעבר פרדיס. בנצח, אפשר שתורשו לבצע התגלויות הולכות וגוברות של אל זה של היצורים האבולוציוניים, פרמות עליונות – ואפילו מרביות – כסופיונים מדרגה שביעית.

9. אחדות מוחלטת אוניברסאלית

המוחלט הבלתי-מוגדר ומוחלט האלוהות מאוחדים במוחלט האוניברסאלי. המוחלטים מתואמים במרבי, מותנים בעליון ועוברים שינוי בזמן-מרחב באל בעל שבעת ההיבטים. ברמות התת-אינסופיות קיימים שלושה מוחלטים, ואולם באינסופיות הם נדמים כאחד. בפרדיס קיימים שלושה ביטויי אישיות של אלוהות, ואולם בשילוש הם הינם אחד.

הסוגיה הפילוסופית העיקרית של יקום האב הינה זו: האם המוחלט (שלושת המוחלטים אשר הינם כאחד באינסופיות) היה קיים לפני השילוש? והאם המוחלט הינו אבי השילוש? או שמא השילוש קדם למוחלט?

האם המוחלט הבלתי-מוגדר הינו נוכחות כוח בלתי-תלויה בשילוש? האם נוכחותו של מוחלט האלוהות מרמזת על פעולתו הבלתי-מוגבלת של השילוש? והאם המוחלט האוניברסאלי הינו פעולתו הסופית של השילוש, ואף שילוש של שילושים?

במחשבה ראשונה, נדמה כי המושג של המוחלט כאביהם הקדמון של כל הדברים – ואפילו של השילוש – מעניק סיפוק חולף שטבעו התמוגגות-של-עקביות ושל האחדה פילוסופית, ואולם, כל מסקנה מעין זו הופכת לבלתי-תקפה בשל ממשות נצחיותו של שילוש פרדיס. לימדונו, ובכך היננו מאמינים, כי האב האוניברסאלי ועמיתיו לשילוש הינם נצחיים מטיבם ומעצם קיומם. ומשום כך, קיימת אך ורק מסקנה פילוסופית עקבית אחת, והיא: בעבור כל היצורים התבוניים ביקום, המוחלט הינו תגובתו הבלתי-אישית והמתואמת של השילוש (של השילושים) בכל המצבים הבסיסיים והראשוניים בחלל, הן בתוככי היקום והן מחוצה לו. בעבור כלל האישיות התבוניות של היקום המקיף, שילוש פרדיס עומד לעולם בסופיות, נצחיות, עליונות ומרביות, ולכל תכלית מעשית של הבנה אישית והכרת היצור, הוא עומד כמוחלט.

כפי שדעתם של היצורים עשויה לבחון סוגיה זו, הם מובלים להשערה הסופית על אודות האני הנני האוניברסאלי כגורם הקדמון וכמקור הבלתי-מוגדר הן של השילוש והן של המוחלט. לכן, כאשר היננו כמהים להגות במושג אישי של המוחלט, היננו שבים לרעיונות ולאידאליים שלנו על אודות אב פרדיס. כאשר היננו משתוקקים לאפשר את הבנתו של מוחלט זה, אשר מכל בחינה אחרת הינו בלתי-אישי, או להרחיב את המודעות לגביו, היננו חוזרים לעובדה כי האב האוניברסאלי הינו האב הקיומי של האישיות המוחלטת; הבן הנצחי הינו האישיות המוחלטת, אף כי איננו, במובן ההתנסותי, הביטוי האישי של המוחלט. ומשם היננו ממשיכים לקמות את השילושים ההתנסותיים כפסגת הביטוי האישי של מוחלט האלוהות, ולתפוש את המוחלט האוניברסאלי כמהווה את היקום, ואת התופעות החיצוניות ליקום של נוכחותן הברורה של הפעילויות הבלתי-אישיות של התאגדויות האלוהות המאוחדות והמתואמות של העליונות, המרביות והאינסופיות – שילוש השילושים.

ניתן להבחין באל האב בכל הרמות, מן הסופית ועד לאינסופית, ואף כי יצוריו מפרדיס ועד לעולמות האבולוציוניים הבחינו בו ברמות שונות, אך ורק הבן הנצחי והרוח האינסופית מכירים אותו כאינסופיות.

אישיות רוחנית הינה מוחלטת רק בפרדים, והמושג של המוחלט הינו בלתי-מוגדר רק באינסופיות. נוכחות האלוהות הינה מוחלטת רק בפרדים, וההתגלות של האל לעולם חייבת להיות חלקית, יחסית ומדורגת, עד אשר עוצמתו הופכת לאינסופית במובן ההתנסותי בעוצמת החלל של המוחלט הבלתי-מוגדר, בעוד שמופעי אישיותו הופכים לאינסופיים במובן ההתנסותי בנוכחותו הברורה של מוחלט האלוהות, ובעוד ששני הפוטנציאלים הללו של אינסופיות הופכים להיות מאוחדים-במציאות במוחלט האוניברסאלי.

ואולם, מעבר לרמות התת-אינסופיות, שלושת המוחלטים הינם אחד, ולפיכך האינסופיות מתגשמת-באלוהות, בלא קשר לשאלה אם סדר קיום אחר ידע-בעצמו אי-פעם מודעות של אינסופיות.

מעמד קיומי בנצח מרמז על מודעות-עצמית קיומית של אינסופיות, אף כי עשוי להידרש נצח נוסף על-מנת להתנסות בידעה-עצמית של הפוטנציאלים ההתנסותיים הטבעיים בנצחיות אינסופית – אינסופיות נצחית.

והאל האב הינו המקור האישי של כל מופעי האלוהות והמציאות בעבור כל היצורים התבוניים וכל הוויות הרוח בכל רחבי יקום היקומים. כאישיות, בין אם כעת ובין אם במהלך ההתנסויות העוקבות ביקום של עתיד הנצח, בין אם תשיגו את האל בעל שבעת ההיבטים ובין אם לאו, בין אם תבינו את האל העליון, תמצאו את האל המרבי או תנסו לתפוש את המושג של האל המוחלט, תגלו לשביעות-רצונכם הנצחית, שעם סיומה של כל הרפתקה גיליתם-מחדש את האל הנצחי ברמות התנסויות חדשות – את אב פרדים של כלל האישיות ביקום.

האב האוניברסאלי הינו ההסבר לאחדות האוניברסאלית כפי שהיא חייבת להיות מוגשמת באופן עליון, ואפילו מרבי, באחדות הבתר-מרבית של הערכים והמשמעויות המוחלטות – מציאות בלתי-מוגדרת.

מארגני הכוח המאסטרים יוצאים אל החלל ומניעים את האנרגיות שבו על-מנת לגרום להן להפוך למגיבות לכבידת המשיכה מפרדים של האב האוניברסאלי; ולאחר מכן מגיעים הבנים הבוראים, אשר מארגנים את כוחות התגובה-לכבידה הללו אל תוך יקומים מיושבים, ומפתחים בהם יצורים תבוניים אשר מקבלים על עצמם את רוחו של האב מפרדים, ולאחר מכן מרקיעים אל האב על-מנת להיות כמוהו בכל מגוון התכונות האלוהיות האפשריות.

דומה כי המצעד הבלתי-פוסק וההולך ומתרחב של הכוחות היצירתיים היוצאים מעם פרדים דרך החלל, מבשר על התחום המתרחב-לעולם של אחיזת הכבידה של האב האוניברסאלי, ועל ההתרחבות אשר לעולם-אינה-מסתיימת של מגוון סוגי היצורים התבוניים המסוגלים לאהוב את האל ולהיות נאהבים על-ידו, ואשר בכך שהם הופכים בזה האופן ליודעי-אל, עשויים לבחור להידמות לו, ועשויים לבחור להגיע אל פרדים על-מנת למצוא את האל.

יקום היקומים מאוחד לחלוטין. האל הינו אחד בעוצמה ובאישיות. קיים תיאום של כל רמות האנרגיה ושל כל שלבי האישיות. מבחינה פילוסופית ומבחינה התנסותית – הן כמושג והן במציאות – מרכזם של כל הדברים ושל כל הוויות הינו באב בפרדים. האל הינו הכול ובתוך הכול, ובלעדי לא יתקיימו הוויות או דברים כלשהם.

10. אמת, יופי וטוב

בשעה שהעולמות המבוססים באור ובחיים מתקדמים מן השלב הראשוני ועד לעידן השביעי, הם נוהים באופן הולך ומתגבר אחר הכרת מציאותו של האל בעל שבעת ההיבטים, וזאת על הטווח שמן ההערצה לבן הבורא ועד לסגידה לאביו שבפרדים. במהלך השלב השביעי המתמשך בהיסטוריה של עולם מעין זה, הולכת וגדלה ידיעתם של בני התמותה המתקדמים-לעד על אודות האל העליון, בעוד שהם מבחינים במעורפל במציאות הסעד המאפיל של האל המרבי.

במהלך עידן מפואר זה, עיסוקם העיקרי של בני התמותה המתקדמים-לעד הינו החיפוש אחר הבנה טובה יותר וידיעה מלאה יותר של מרכיבי האלוהות הניתנים להבנה – אמת, יופי וטוב. ודבר זה מייצג את מאמצי האדם להבחין באל – בדעת, בחומר וברוח. וככל שנמשך חיפוש זה של בן התמותה, כך הוא מוצא את עצמו שקוע יותר ויותר בלימוד ההתנסותי של הפילוסופיה, הקוסמולוגיה והאלוהות.

אתם תופשים את הפילוסופיה במידת מה, ואת האלוהות אתם מבינים באמצעות הפולחן, השירות לחברה וההתנסות הרוחנית האישית; ואולם, לעיתים קרובות מדי אתם מגבילים את החיפוש אחר היופי – הקוסמולוגיה – ללימוד מפעלי האמנות הגסים של האדם. יופי, אמנות, הינם במידה רבה עניין של האחדה ושל ניגודים. גיוון הכרחי לשם מושג היופי. היופי העליון, פסגת האמנות הסופית, הינו הדרמה של איחוד רוחב הקצוות הקוסמיים של הבורא והברוא. האדם אשר מוצא את האל והאל אשר מוצא את האדם – היצור אשר הופך למושלם כבורא – זהו הינו ההישג הנשגב של היופי העליון, פסגת ההישג של האמנות הקוסמית.

ומכאן שהמִטְרָאִילִינִם, האֵתֶאִינִם, הינו מִיקוּסוֹם הכיעור, פסגת האנטיתזה הסופית של מה שיפה. היופי הגבוה ביותר כלול בנוף האיחוד של המגוון אשר נולד מתוך המציאות ההרמונית אשר קדמה לו.

ההישג של רמות מחשבה קוסמולוגיות כולל:

1. סקירות. רעב להרמוניה וצמא ליופי. מאמצים עיקשים לגלות רמות חדשות של מערכות יחסים קוסמיות.

2. הערכה אסתטית. אהבה ליפה והערכה מתקדמת-לעד כלפי המגע האמנותי המצוי בכל המופעים היצירתיים אשר בכלל רמות המציאות.

3. רגישות אתית. באמצעות ידיעת האמת, מובילה ההערכה ליופי לתחושת הנאותות הנצחית של אותם דברים אשר נוגעים להכרת הטוב האלוהי ביחסיה של האלוהות עם כלל ההוויות; וכך, אפילו הקוסמולוגיה מוליכה אל-עבר החיפוש אחר ערכי מציאות אלוהיים – אל ידיעת-האל.

העולמות המבוססים באור ובחיים עסוקים במלאות כה רבה בהבנת האמת, היופי והטוב, משום שערכי איכות אלו מהווים את התגלותה של האלוהות למחוזות הזמן והמרחב. המשמעויות של האמת הנצחית פונות במשולב אל הטבע האינטלקטואלי והרוחני של בן התמותה. היופי האוניברסאלי כולל את היחסים ואת המקצבים ההרמוניים של הבריאה הקוסמית; זו פונה באופן מובחן יותר לאינטלקט ומוליכה אל עבר ההבנה מאוחדת ומסונכרנת של היקום החומרי. הטוב האלוהי מייצג את התגלותם של ערכים אינסופיים לדעת הסופית, שם הם נתפשים ומרוממים ממש עד לסף הרמה הרוחנית של ההבנה האנושית.

האמת הינה הבסיס למדע ולפילוסופיה, בהציגה את הבסיס האינטלקטואלי של הדת. היופי מטפח את האמנות, את המוסיקה ואת המקצבים בעלי המשמעות בכלל ההתנסות האנושית. הטוב כולל את החוש האתי, את המוסריות ואת הדת – הרעב-למושלמות ההתנסות.

קיומו של היופי מעיד על נוכחות דעת יצור אשר ביכולתה להעריך, ממש באותה וודאות שבה מעידה עובדת האבולוציה המדורגת על שליטתה של הדעת העליונה. היופי הינו ההכרה האינטלקטואלית בסיתתה ההרמונית בזמן-מרחב של המגוון הנרחב של המציאות המופעת, אשר נובעת כולה מאחדות נצחית אשר קדמה לה.

הטוב הינו ההכרה המנטאלית בערכים היחסיים של הרמות השונות של מושלמות אלוהית. ההכרה בטוב מעידה על דעת בעלת מעמד מוסרי, דעת אישית אשר לה היכולת להבחין בין טוב לרע. ואולם התקדמות על הטוב, גדולה, הינה מידה של הישג אמיתי של אלוהיות.

ההכרה ביחסי אמת מעידה על דעת אשר מסוגלת להבחין בין אמת לבין שגיא. רוח המתת של האמת, אשר עוטפת את דעת בני האדם של אורנטיה מגיבה באופן מהימן לאמת – יחסי הרוח החיים של כל הדברים וכל ההוויות כפי שהם מתואמים במהלך ההרקעה הנצחית אל עבר האל.

כל דחף של כל אלקטרון, כל מחשבה וכל רוח הינם יחידת פעולה ביקום השלם. רק החטא מבודד ורק הרוע מתנגד לכבידה ברמות המנטאליות והרוחניות. היקום הינו שלם: אין דבר או הוויה אשר קיימים או חיים בבידוד. הידיעה העצמית הינה רוע פוטנציאלי אם היא הינה אנטי-חברתית. ודבר זה נכון, פשוטו כמשמעו: "אין אדם החי לנפשו". החברות הקוסמית מהווה את הצורה הגבוהה ביותר של האחדות האישיות. אמר ישוע: "הַתְּחַפֵּץ לִהְיוֹת גָּדוֹל בְּקִרְבָּכֶם, יְהִי לְכֶם לְמַשְׁרָת."

אפילו האמת, היופי והטוב – גישתו האינטלקטואלית של האדם אל יקום הדעת, החומר והרוח – חייבים להיות משולבים לכדי מושג מאחד אחד של אידיאל אלוהי ועליון. כשם שהאישיות של בן התמותה מאחדת את ההתנסות האנושית בחומר, בדעת וברוח, כך הופך אידיאל אלוהי ועליון זה למאוחד-בעוצמה בעליונות, ואז מקבל ביטוי של אישיות קאל האהבה האבהית.

כל בוננות אל תוככי היחסים של החלקים אל שלם נתון כלשהו, מחייבת תפישה מבינה של היחס בין כל החלקים לבין אותו שלם; וביקום, פירושו של דבר הוא היחס שבין החלקים הברואים לשלם הבורא. וכך הופכת האלוהיות למטרה – הטנסצנדנטאלית ואפילו האינסופית – של ההישג האוניברסאלי והנצחי.

יופי אוניברסאלי הינו הכרת השתקפותו של אי פרדיס בבריאה החומרית, בעוד שאמת נצחית הינה הסעד המיוחד של הבנים מפרדיס, אשר לא רק מעניקים את עצמם לגזעים בני התמותה, אלא אף משפיעים מרוח האמת שלהם על כל העמים. הטוב האלוהי מתבטא במידה שלמה יותר בסעד האוהב של מגוון אישיות הרוח האינסופית. ואולם אהבה, הסך הכולל של שלוש האיכויות האלה, הינה הבחנת האדם באל כאביו הרוחני.

החומר הפיזי הינו אך הצל בזמן-מרחב של זוהר-האנרגיה של האלוהיות המוחלטות בפרדיס. משמעויות האמת הינן ההדהוד באינטלקט-בן-התמותה של הדבר הנצחי של האלוהות – ההבנה בזמן-מרחב של מושגים עליונים. ערכי הטוב של האלוהיות הינם סעדי החסד של אישיות הרוח של האוניברסאלי, הנצחי והאינסופי בעבור היצורים הסופיים של הזמן-מרחב של הספירות האבולוציוניות.

ערכי מציאות משמעותיים אלו של אלוהיות מתמזגים ביחסיו של האב עם כל יצור אישי כאהבה אלוהית. הם מתואמים בבן ובבניו כחסד אלוהי. והם מבטאים את איכויותיהם באמצעות הרוח וילדי הרוח שלה כסעד אלוהי, הייצוג של החסד האוהב בעבור ילדי הזמן. שלוש אלוהיות אלה מתגלמות בעיקר בהווה העליונה כסיתתה של עוצמת-אישיות. והן מודגמות באופנים מגוונים על-ידי האל בעל שבעת ההיבטים, בשבע התאגדויות שונות של משמעויות וערכים אלוהיים, בשבע רמות הולכות ועולות.

בעבור האדם הסופי, אמת, יופי וטוב חובקים את מלוא ההתגלות של המציאות האלוהית. וכאשר הבנה-אוהבת זו של האלוהות מוצאת ביטוי רוחני

בחייהם של בני-תמותה יודעי-אל, מבשילים פירותיה של האלוהיות: שלווה אינטלקטואלית, קידמה חברתית, סיפוק מוסרי, אושר רוחני ותבונה קוסמית. בני התמותה המתקדמים בעולם המצוי בשלב השביעי של אור וחיים, למדו זה מכבר כי האהבה הינה הדבר הגדול ביותר ביקום – והם יודעים כי האל הינו אהבה.

אהבה הינה התשוקה לעשות טוב לאחרים.

[הוצג בידי שליח עוצמתי המבקר באורנטיה, וזאת בהתאם לבקשת סגל ההתגלות של נבאדון ובשיתוף פעולה עם מלכי-צדק מסוים – הנסיך הפלנטארי בא-הכוח של אורנטיה.]

~~~~~

מסמך זה על אודות אחדות אוניברסאלית הינו המסמך העשרים-וחמישה במספר בסדרה של מצגות אשר חוברו בידי מחברים שונים, אשר התבקשו לפעול כקבוצה על-ידי ועדה בת שתיים-עשרה אישיות נבאדון הפועלות תחת הנחיית מאנוט'ה מלכי-צדק. הכתבנו את המסמכים הללו ורשמנו אותם בשפה האנגלית, באמצעות טכניקה אשר אושרה על-ידי הממונים שלנו, בשנת 1934 למניין הזמן באורנטיה.

הספר של אורנטיה

מסמך 57

המקור של אורנטיה

בהציגנו קטעי רשומות מארכיוני ירושם על אודות אורנטיה, הנוגעים לאירועים קדומים לה ולהיסטוריה המוקדמת שלה, היננו מונחים להתייחס לזמן במושגים שבהם נעשה שימוש בעת הנוכחית – לוח השנה המעוברת אשר בה $365\frac{1}{4}$ ימים. ככלל, לא נעשה ניסיון לציין שנים מדויקות, אף-על-פי שקיים רישום לגביהן. כשיטה עדיפה להצגת העובדות ההיסטוריות האלה, נשתמש במספרים השלמים הקרובים ביותר.

כאשר נתייחס למאורע כאילו אירע לפני שני מיליון שנה, בכוונתנו לציין תאריך זה כמניין השנים לאחר מן העשורים המוקדמים של המאה העשרים לעידן הנוצרי. לפיכך, נציין מאורעות רחוקים וקדומים אלו כאילו אירעו בתקופות-זמן שלמות בנות אלפי, מיליוני ומיליארדי שנים.

1. הערפילית אנדרונובר

מקורה של אורנטיה הינו בשמש שלכם, והשמש שלכם הינה אחת מצאצאיה הרבים של הערפילית אנדרונובר, אשר אורגנה לפני כרכיב של הכוח הפיזי ושל ההזנה החומרית של היקום המקומי של נבאדון. ומקורה של הערפילית הכבירה הזו עצמה הינו בכוח-המטען האוניברסאלי של החלל ביקום-העל של אורונוטון, לפני זמן רב ביותר.

בעת תחילתם של הדברים המתוארים בזאת, שלטו זה מכבר מארגני הכוח המאסטרס הראשיים של פרדיס שליטה מלאה באנרגיות-החלל אשר אורגנו לאחר-מכן כערפילית אנדרונובר.

לפני $987,000,000,000$ שנה דיווח מארגן הכוח העמית – אשר שימש אז כמפקח מספר $811,307$ מסדרת אורונוטון – בעת שיצא למסע החוצה מאורסה, לעתיקי היומין, כי תנאי החלל היו נוחים לאתחול תופעות הפיכה-לחומר במגזר מסוים בקטע המזרחי, דאז, של אורונוטון.

לפני $900,000,000,000$ שנה, כפי שמעידים ארכיוני אורסה, נרשם היתר מטעם מועצת שיווי המשקל של אורסה לממשל יקום-העל המאשר לשלוח מארגן כוח וצוותו לאזור שצוין קודם-לכן על-ידי מפקח מספר $811,307$. הרשויות באורונוטון זימנו את המגלה המקורי של יקום פוטנציאלי זה על-מנת שיוציא אל הפועל את הצו של עתיקי היומין הקורא לארגונה של בריאה חומרית חדשה.

הרישום של היתר זה מסמל כי מארגן הכוח וצוותו כבר יצאו מאורסה במסע הארוך אל עבר אותו מגזר חלל במזרח, אשר בו הם עתידים לעסוק בפעילויות הממושכות, העתידות להסתיים בהגחתה של בריאה פיזית חדשה באורונוטון.

לפני $875,000,000,000$ שנה אותחלה בפועל הערפילית הכבירה של אנדרונובר, ערפילית מספר $876,926$. אך ורק נוכחותם של מארגן הכוח ואנשי צוותו הנלווים אליו נדרשו על-מנת לאתחול את מערבולת האנרגיה אשר גדלה בסופו של דבר לכדי ציקלון החלל העצום הזה. לאחר האתחול של סיבובים ערפיליים מעין אלו, מארגני הכוח החיים פשוט נסוגו בזווית ישרות אל מישור דיסק הסיבוב, ומאז ואילך, מבטיחות האיכויות הטבועות של האנרגיה את התפתחותה המדורגת והסדורה של מערכת פיזית חדשה שכזו.

בסביבות הזמן הזה פונה התיאור אל תפקודן של אישיות יקום-העל. לאמיתו של דבר, התחלתו הממשית של הסיפור מצויה בנקודה זו – ממש בעת שבה מתכוננים מארגני הכוח של פרדיס לסגת, לאחר שהכינו את תנאי אנרגיית-החלל לפעולתם של מנהלי הכוח ושל הבקרים הפיזיים של יקום העל של אורונוטון.

2. השלב הערפילי הראשי

כלל הבריאות האבולוציוניות החומריות נולדות מערפיליות מעגליות וגזיות, ובמהלך החלק המוקדם של תקופת הקיום הגזי שלהן כל הערפיליות הראשיות האלה הינן מעגליות. ככל שהן מזדקנות הן הופכות על-פי-רוב לספיראליות, וכאשר תמה תקופת יצירת השמשות שלהן, הן מסיימות לעיתים תקופות את דרכן כמקבצי כוכבים או כשמשות עצמות המוקפות במספר משתנה של פלנטות, לוויינים וקבוצות חומר קטנות יותר, אשר דומות, במידה רבה, למערכת השמש הזעירה שלכם.

לפני 800,000,000,000 שנה הייתה הבריאה של אנדרונובר מבוססת למדי כאחת מן הערפיליות הראשיות המפוארות של אורונוטון. כאשר הסתכלו האסטרונומים של יקומים שכנים החוצה אל עבר תופעת החלל הזו, אך מעט ממה שראו משך את תשומת ליבם. אומדני כבידה אשר נערכו בבריאות השכנות הראו כי באזורים של אנדרונובר מתרחשים תהליכי הפיכה לחומר בחלל, ותו לא.

לפני 700,000,000,000 שנה הגיעה המערכת של אנדרונובר לממדים עצומים, ובקרים פיזיים נוספים נשלחו אל תשע הבריאות החומריות הסובבות על-מנת לתמוך ולשתף פעולה עם מרכזי הכוח של בריאה חומרית חדשה זו, אשר הייתה מצויה בתהליך התפתחות כה מהיר. במועד עבר רחוק זה, הוחזק כל החומר אשר הונחל לבריאות העתידיות בגבולותיו של גלגל החלל העצום הזה, אשר המשיך לשוב לנצח, ולאחר שהגיע אל קוטרו המרבי, החל להסתובב מהר יותר ויותר בעודו ממשיך להתעבות ולהתכווץ.

לפני 600,000,000,000 שנה הושג השיא של תקופת שינוע-האנרגיה של אנדרונובר; הערפילית השיגה את מסתה המקסימאלית. בזמן הזה היא הייתה ענן גז מעגלי אשר צורתו דמתה במידת-מה לזו של ספראיד פחוס. זו הייתה התקופה המוקדמת של יצירת המסה הדיפרנציאלית, ושל השינויים במהירות הסיבוב. הכבידה והשפעות אחרות עתידות היו להתחיל את עבודתן בהתמרת גזי החלל לכדי חומר מאורגן.

3. השלב הערפילי המשוני

הערפילית העצומה החלה כעת לקבל בהדרגה את הצורה הספיראלית ולהפוך נראית אף לעיני האסטרונומים ביקומים רחוקים. זוהי ההיסטוריה הטבעית של מרבית הערפיליות; בטרם הן מתחילות להשליך שמשות ולפצוח במלאכת בניית היקום, נצפות על-פי-רוב ערפיליות אלה של השלב המשוני כתופעות ספיראליות.

בשעה שהתבוננו תלמידי הכוכבים הסמוכים של אותו עידן רחוק במטמורפוזה הזו של הערפילית אנדרונובר, הם ראו בדיוק את מה שרואים האסטרונומים של המאה העשרים כאשר הם מִפְנִים את הטלסקופים שלהם אל עבר החלל וחוזים בערפיליות הספיראליות של העידן הנוכחי בחלל החיצון הסמוך.

בסביבות נקודת הזמן שבה הושגה מקסימום מסה, שליטת הכבידה פְּתוּכָה הגזי החלה להיחלש והחל שלב בריחת הגז, כאשר הגז זורם הלאה בדמות של שתי זרועות מובחנות ועצומות, אשר ניִפְעו משני קצוות מנוגדים של מסת האם. זמן קצר לאחר מכן, גרמו סיבובי המהירים של הגרעין המרכזי העצום להופעה ספיראלית של שני זרמי הגז המושלכים הללו. התקררותם של חלקים מן הזרועות המזדקרות, ובהמשך לכך התעבותם, יצרו בסופו של דבר את דמותן הסבוכה. החלקים הדחוסים יותר הללו היו מערכות ותת-מערכות עצומות של חומר פיזי החג בחלל באמצע הענן הגזי של הערפילית, בעודו מוחזק בבטחה באחיזת הכבידה של גלגל האם.

ואולם הערפילית החלה להתכווץ, והתגברות קצב הסיבוב מיעטה עוד יותר את שליטת הכבידה; ובחלוף זמן לא רב, החלו אזורי הגז החיצוניים לחמוק למעשה מן האחיזה המיידית של גרעין הערפילית, לברוח אל החלל במסלולים בעלי מתווה בלתי-סדיר, ולחזור אל עבר אזורי הגרעין על-מנת להשלים את סיבוביהם, וכך הלאה. ואולם, היה זה אך שלב ארעי בהתקדמותה של הערפילית. קצב הסיבוב ההולך וגדל לעולם עתיד היה – בחלוף זמן לא רב – להשליך אל החלל שמשות ענק אשר מסלוליהן הינם עצמאיים.

וזהו הדבר אשר אירע באנדרונובר לפני עידן ועידנים. גלגל האנרגיה גדל וגדל, עד אשר הגיע לשיעור התרחבותו המרבי, ואז, משהחלה ההתכווצות, הוא סבב מהר יותר ויותר, עד אשר הגיע לבסוף לשלב הצנטריפוגאלי הקריטי והחלה להתפרקות הכבירה.

לפני 500,000,000,000 שנה נולדה השמש הראשונה של אנדרונובר. שילוח בוער זה נפרד מאחיזת הכבידה של האם, ונקרע החוצה אל עבר החלל בהרפתקה עצמאית ברחבי קוסמוס של הבריאה. מסלולו נקבע על-ידי נתיב בריחתו. שמשות צעירות כאלה הופכות במהרה לספִּירִיות, והן מתחילות את נתיבותיהן הארוכות ורבות-האירועים ככוכבי החלל. למעט אלה אשר נולדות כגרעיני ערפיליות סופניים, רוב רובן של השמשות באורונוטון נולד באופן דומה. שמשות חומקות אלה חולפות דרך תקופות שונות של התפתחות, ולאחר מכן של שירות ביקום.

לפני 400,000,000,000 שנה החלה תקופת התפישה-מחדש של ערפילית אנדרונובר. כתוצאה מן הגידול המדורג, ומהמשך ההתעבות של גרעין האם, נתפסו-מחדש רבות מן השמשות הסמוכות והקטנות יותר. מעט לאחר מכן החל השלב הסופי של התעבות הערפילית, התקופה אשר קודמת תמיד להיפרדותם הסופית של צבירי אנרגיה וחומר עצומים אלו.

קרוב למיליון שנה לאחר תקופה זו בחר מיכאל מנבאדון, בן בורא של פרדיס, בערפילית מתפרקת זו כאתר ההרפתקה שלו בבניית יקום. וכמעט באופן מיידית החלה בנייתם של העולמות הארכיטקטוניים של סאלווינגטון ושל מאה קבוצות הפלנטות של מטות הקונסטלציות. נדרשו כמעט מיליון שנים על-מנת להשלים את המקבצים הללו של עולמות אשר נוצרו במיוחד. פלנטות המטה של המערכות המקומיות נבנו במשך תקופה אשר החלה באותו זמן ונמשכה בערך עד לפני חמישה מיליארדי שנים.

לפני 300,000,000,000 שנה היו המעגלים הסולאריים של אנדרונובר מבוססים היטב, והמערכת הערפילית עברה תקופה זמנית של יציבות פיזית יחסית. בסביבות הזמן הזה הגיע הסגל של מיכאל לסאלווינגטון, והממשל של אורונוטון באורסה הכיר הכרה פיזית ביקום המקומי של נבאדון.

לפני 200,000,000,000 שנה ניתן היה לחזות בהתקדמות ההתכווצות וההתעבות אשר לוו ביצירתו של חום עצום בצביר המרכזי, או במסת הגרעין, של אנדרונובר. חלל יחסי הופיע אפילו באזורים הסמוכים לגלגל האם-השמימי המרכזי. האזורים החיצוניים הפכו מיוצבים יותר ומאורגנים באופן משופר; כמה מן הפלנטות אשר חגו מסביב לשמשות אשר זה עתה נולדו התקררו באופן מספק על-מנת להימצא ראויות לשתילתם של חיים. הפלנטות המיושבות הוותיקות ביותר בנבאדון משויכות לעידנים הללו.

כעת מתחיל מנגנון היקום אשר הושלם של נבאדון את ראשית פעולתו, ובריאתו של מיכאל נרשמת באוורסה כיקום של התיישבות ושל הרקעה מדורגת של בני תמותה.

לפני 100,000,000,000 שנה הושג שיא מתח העיבוי; הושגה נקודת מתח החום המרבית. לעיתים נמשך שלב קריטי זה של מאבק החום בכבידה לאורך עידנים, ואולם, במוקדם או במאוחר מנצח החום במאבקו עם הכבידה, ומתחילה התקופה המרהיבה של הפצת שמשות. וזהו הינו הסימן המציין את סוף נתיבתה המשנית של ערפילית חלל.

4. השלבים השלישוני והרביעוני

השלב הראשוני של ערפילית הינו מעגלי; השני – ספיראלי; השלישוני הינו השלב הראשון של הפצת השמשות, בעוד שהשלב הרביעוני כולל את השלב השני והאחרון של הפצת שמשות, כאשר גרעין האם מסיים כצביר כדורי, או כשמש יחידה הפועלת כמרכז של מערכת שמש סופית.

לפני 75,000,000,000 שנה הגיעה הערפילית הזו לשיא שלב משפחות-השמש שלה. זו הייתה פסגת התקופה הראשונה של אובדן שמשות. מני אז, מרבית השמשות האלה מחזיקות במערכות נרחבות של פלנטות, לוויינים, איים כהים, כוכבי שביט, מטאורים וענני אבק קוסמיים.

לפני 50,000,000,000 שנה הסתיימה התקופה הראשונה הזו של הפצת שמשות; הערפילית סיימה במהירות את מחזור הקיום השלישוני, אשר במהלכו ילדה 876,926 מערכות שמש.

לפני 25,000,000,000 שנה ניתן היה לחזות בסיומו של המחזור השלישוני בחיי הערפילית, וכן בארגון ובייצוב היחסי של מערכות הכוכבים הנרחבות אשר נגזרו מערפילית הורית זו. ואולם, תהליך ההתכווצות הפיזית ויצירת החום המוגברת נמשכו במסה המרכזית של שארית הערפילית.

לפני 10,000,000,000 שנה החל המחזור הרביעוני של אנדרונובר. הושגה טמפרטורת המקסימום של המסה-הגרעינית; חלה התקרבות אל נקודת ההתעבות הקריטית. גרעין האם המקורי החל להזדעזע תחת הלחץ המשולב של מתח עיבוי החום-הפנימי שלו עצמו ומשיכת כבידת-הגאות המתגברת של הנחיל הסובב של מערכות שמש משוחררות. ההתפרצויות הגרעיניות אשר עמדו להתחיל את מחזור השמשות השני של הערפילית עמדו בפתח. המחזור הרביעוני של הקיום כערפילית עמד להתחיל.

לפני 8,000,000,000 שנה החלה ההתפרצות הסופית הנוראה. אך ורק המערכות החיצוניות הינן בטוחות בשעת ההתחוללות הזו של תוהו ובוהו קוסמי. וזו הייתה תחילת הסוף של הערפילית. פרק זמן זה של השלכת שמשות נמשך כמעט שני מיליארד שנים.

לפני 7,000,000,000 שנה ניתן היה לחזות בשיא ההתנפצות הסופית של אנדרונובר. הייתה זו תקופת לידתן של השמשות הסופיות הגדולות יותר, וכן השיא בהפרעות הפיזיות המקומיות.

לפני 6,000,000,000 שנה הסתמנה סיומה של תקופת ההתנפצות הסופית ולידתה של השמש שלכם, אשר הינה החמישים-ושש במספר, החל מהשמש האחרונה אשר נולדה למשפחת השמשות השנייה של אנדרונובר. התפרצות סופית זו של גרעין הערפילית ילדה 136,702 שמשות, רובן גופים בודדים. המספר הכולל של שמשות ושל מערכות שמש אשר מקורן בערפילית אנדרונובר היה 1,013,628. מספר השמש של מערכת השמש הינו 1,013,572.

וכעת, ערפילית אנדרונובר איננה עוד; ואולם היא ממשיכה להתקיים בשמשות הרבות ובמשפחות הפלנטות שלהן, אשר נולדו בענן אם זה של חלל. שארית הגרעין הסופית של ערפילית מפוארת זו עודה בוערת בזוהר אדמדם וממשיכה לספק אור וחום מתונים לשארית משפחתה הפלנטארית, המונה מאה שישים-וחמישה עולמות החגים כעת מסביב לאם מכובדת זו, אשר לה שני דורות כבירים של מלכי אור.

5. המקור של מוֹנֵמָאטִיָה – מערכת השמש של אורנטיה

לפני 5,000,000,000 שנה הייתה השמש שלכם כדור בוער מבודד יחסית אשר אסף אל קרבו את מרבית החומר החג בסמוך לו בחלל, את שאריות המהומה אשר ליוותה את לידתו שלו.

כיום, השמש שלכם הגיעה ליציבות יחסית; ואולם, מחזורי כתמי-השמש אשר אורכם אחד-עשר וחצי שנים מסגיר את העובדה שבצעירותה הייתה כוכב משתנה. בימיה המוקדמים של שמשכם, יצרו ההתכווצות המתמשכות, וכפועל יוצא מהן גם העלייה המדורגת בטמפרטורה, זעזועים אדירים על-פני שטחה. למשיכות הטיטניות האלה נדרשו שלושה ימים וחצי על-מנת להשלים מחזור של בהירות משתנה. מצב משתנה זה, פעימות מחזוריות

אלה, גרמו לשמש שלכם להיותה מגיבה באופן נמרץ להשפעות חיצוניות מסוימות אשר עתידות היו להופיע מעט לאחר-מכן.

כך הוכנה במתחלל המקומי עבור המקור הייחודי של מוֹנָמָטִיקָה – זהו שמה של משפחת הפלנטות של השמש שלכם – מערכת השמש אשר אליה משתייך עולמכם. פחות מאחוז אחד מן המערכות הפלנטאריות של אורונוטון נולדו באופן דומה.

לפני 4,500,000,000 שנה החלה המערכת העצומה של אַנְגוֹנָה את התקרבותה אל עבר סביבתה של שמש בודדה זו. מרכז המערכת העצומה הזו היה ענק כהה של חלל, אשר היה מוצק, טעון ביותר ובעל משיכת כבידה כבירה.

עם שאַנְגוֹנָה התקרבה יותר אל השמש, נורו החוצה אל עבר החלל – ברגעים של מקסימום התרחבות במהלך פעימות סולאריות – סילונים של חומר גזי בדמות לשונות סולאריות ענקיות. בתחילה, לשונות הגז הבוערות האלה נפלו ללא יוצאת-מן-הכלל אל תוך השמש, ואולם, ככל שאנגונה התקרבה והלכה, כך הפכה משיכת הכבידה של המבקרת עצומת הממדים כה גדולה עד כי לשונות הגז האלה היו נשברות בנקודות מסוימות, כאשר שורשיהן נופלים בחזרה אל תוך השמש, בעוד שהחלקים החיצוניים הפכו מנותקים ויצרו גופי חומר עצמאיים, מטאוריטים סולאריים אשר מייד החלו לחוג סביב השמש במסלולים אליפטיים משל עצמם.

ככל שהמערכת של אנגונה התקרבה, כן הלכו וגדלו הסילוקים הסולאריים; חומר רב יותר ויותר נמשך מעם השמש והפך לגופים עצמאיים החגים בחלל אשר סביב לה. מצב זה התפתח במשך כחמש-מאות אלף שנה, עד אשר הגיעה אנגונה לנקודתה הקרובה ביותר אל השמש; או אז חוותה השמש – יחד עם אחת מן העוויתות הפנימיות התקופתיות שלה – התפרקות חלקית; משני צדדים הפוכים נפלטו בעת ובעונה אחת נפחים עצומים של חומר. מן הצד של אנגונה נשאב החוצה עמוד עצום של גזים סולאריים – עמוד מחודד למדי בשני קצותיו ובעל בליטה מובחנת באמצעו – אשר ניתק לעד משליטת המשיכה המיידית של השמש.

עמוד כביר זה של גזים סולאריים, אשר הופרד כך מן השמש, התפתח לאחר-מכן לכדי שתיים-עשרה הפלנטות של מערכת השמש. פליטת הגז המדהדת מצדה המנוגד של השמש – בתיאום-של-גאות עם סילוקו של אב קדמון ענק זה של מערכת השמש – התקררה מאז והפכה למטאורים ולאבק החלל של מערכת השמש; זאת על-אף שהרבה, הרבה מאוד, מן החומר הזה נתפס-מחדש לאחר מכן על-ידי כבידת השמש, בשעה שמערכת אנגונה נסוגה אל תוך החלל.

אף כי אנגונה הצליחה למשוך לעברה את החומר הקדמון של פלנטות מערכת השמש ואת נפח החומר העצום אשר סובב כעת סביב השמש בדמות אסטרואידים ומטאורים, היא לא ניכסה לעצמה מאום מן החומר הסולארי הזה. המערכת האורחת לא התקרבה במידה מספקת על-מנת לגנוב למעשה דבר מן החומר של השמש; ואולם, היא התקרבה במידה מספקת על-מנת למשוך אל עבר החלל המפריד ביניהן את כל החומר המהווה את מערכת השמש הנוכחית.

מתוך הגרעינים המתקררים והמתעבים באזורים הפחות מסיביים והמחודדים בקצוות של תפיחת הכבידה הכבירה אשר הצליחה אנגונה לנתק מן השמש, נוצרו במהרה, בצורה ממוזערת, חמש הפלנטות הפנימיות וחמש הפלנטות החיצוניות, בעוד ששבתאי וצדק נוצרו מן החלקים המרכזיים התפוחים והמסיביים יותר. וכפי שמעידה תנועת הנסיגה של לוויינים מסוימים של צדק ושבתאי, משיכת הכבידה רבת העוצמה שלהם תפסה במקדם את מרבית החומר אשר נגנב מעם אנגונה.

בשל העובדה כי צדק ושבתאי נוצרו מן המרכז ממש של עמוד הגזים הסולאריים המחוממים חימום-על, הם הכילו כמות כה גדולה של חומר חם מן השמש, עד כי הם זהרו באור בוהק ופלטו נפחים עצומים של חום; לאמיתו של דבר, למשך פרק זמן קצר לאחר יצירתם כגופי חלל נפרדים הם היו כשמשות משניות. ועד עצם היום הזה נותרו שתי הפלנטות הגדולות ביותר האלה של מערכת השמש גזיות ברובן; והן אפילו טרם התקררו עד לנקודת ההתעבות או ההתמצקות המלאה.

גרעיני ההתכווצות-הגזית של עשר הפלנטות האחרות הגיעו במהרה לשלב ההתמצקות, והחלו למשוך לעברם כמויות הולכות וגדלות מן החומר המטאורי אשר חג בחלל הסמוך להם. וכך, המקור של עולמות מערכת השמש היה כפול: גרעינים של התעבות גזית אשר התעצמו לאחר מכן הודות לתפישת כמויות עצומות של מטאורים. ואכן, הם עדיין ממשיכים לתפוש מטאורים, אם כי במספרים קטנים הרבה יותר.

הפלנטות אינן חגות מסביב לשמש במישור המשווה של אימן הסולארית; והן אכן היו עושות זאת אילו נזרקו החוצה בשל סיבוב השמש. לחלופין, הן חגות במישור הסילוק של אנגונה, אשר נמצא בזווית נטייה משמעותית ביחס למישור המשווה של השמש.

בעוד שאנגונה לא הצליחה לתפוש מאום ממסת החומר של השמש, השמש שלכם אכן הוסיפה למשפחת הפלנטות המתגלגלת שלה חלק מחומר החלל החג של המערכת האורחת. בשל שדה הכבידה רב העוצמה של אנגונה, מסלוליה של המשפחה הפלנטארית הנסמכת עליה היו מרוחקים מרחק ניכר מן הענק האפל; ומעט לאחר סילוק המסה הקדומנית של מערכת השמש, ובעוד שאנגונה הייתה עדיין בקרבת השמש, התקרבו שלוש מן הפלנטות העיקריות של מערכת אנגונה במידה כה רבה אל אביה הקדמון המאסיבי של מערכת השמש, עד כי משיכת הכבידה שלו, המועצמת על-ידי זו של השמש, הייתה מספקת על-מנת להביא לאיזון-על את אחיזת הכבידה של אנגונה ולנתק באופן תמידי בין הנוודית השמימית לבין שלושת נסמכיה אלו.

במקור, לכל החומר במערכת השמש, אשר נגזר מן השמש, הייתה תנועה מסלולית בעלת כיוון הומוגני, ואלמלא חדירתם של שלושת גופי החלל

הזרים הללו, כל החומר במערכת השמש היה שומר על אותו כיוון של מסלול ההיקפי. וכפי שאירע, ההשפעה של שלושת הנסמכים של אנגונה הזריקה כוחות כיווניים חדשים וזרים למערכת השמש המגיחה, והתוצאה הייתה הופעתה של תנועת נסיגה. תנועת נסיגה בכל מערכת אסטרונומית הינה תמיד מקרית, והיא לעולם מופיעה כתוצאה מהשפעת ההתנגשות של גופי חלל זרים. התנגשויות שכאלה אינן מייצרות תמיד תנועת נסיגה, ואולם, לעולם לא תופיע נסיגה, מלבד במערכת המכילה מסות בעלות מקורות שונים.

6. השלב של מערכת השמש – עידן היווצרות הפלנטות

לאחר לידתה של מערכת השמש, החלה תקופה שבה הלכו והתמעטו הפליטות מן השמש. במשך חמש-מאות אלף שנים נוספות המשיכה השמש לפלוט אל החלל הסובב אותה נפחים של חומר ששיעורם הולך ופוחת. ואולם, במהלך תקופה זו המאופיינת במסלולים בלתי-יציבים, כאשר הגופים הסובבים את השמש התקרבו אליה עד למידת הקרבה המרבית, הצליח ההורה הסולארי לתפוש מחדש חלק גדול מן החומר המטאורי הזה.

הפלנטות הקרובות ביותר אל השמש היו הראשונות להאט את סיבוביהן בשל חיכוך הגאות. השפעות כבידה מעין אלה גם תורמות – בעודן משמשות כבלם לקצב סיבוב הפלנטה סביב צירה – לייצובם של המסלולים הפלנטאריים, וגורמות לפלנטה להסתובב כל העת בקצב יותר ויותר איטי עד לסיום הסיבוב סביב הציר; סיבוב זה מותיר המיקספרה אחת של הפלנטה מופנית תמיד אל עבר השמש, או אל גוף גדול יותר, כפי שהדבר מודגם על-ידי כוכב חמה ועל-ידי הירח, אשר תמיד מסב את אותם פנים כלפי אורנטיה.

כאשר ישתוו חיכוכי הגאות של כדור הארץ ושל הירח, תמיד תפנה הארץ את אותו חצי-כדור אל עבר הירח, והיום והחודש יהיו שקולים – אורכם יעמוד על כארבעים-ושבעה ימים. וכאשר תושג יציבות כזו של המסלולים, יתחילו חיכוכי הגאות לפעול באופן הפוך; הם יפסיקו לדחוף את הירח הלאה מכדור הארץ, ולחלופין ימשכו את הלוויין אט-אט לעברה של הפלנטה. ואז, בעתיד רחוק זה שבו יתקרב הירח למרחק של כאחד-עשר אלף מיילים מן הארץ, תגרום הכבידה של זו לירח להתנפץ, ופיצוץ זה של חיכוך-גאות ירסק את הירח לחלקיקים קטנים, אשר עשויים להיאסף מסביב לעולם בדמות טבעות של חומר הדומות לאלה של שבתאי, או שהם עלולים להימשך בהדרגה אל הארץ כמטאורים.

אם גופי החלל דומים זה לזה בגודלם ובדחיסותם, עלולות להתרחש התנגשויות. ואולם, אם שני גופי חלל בעלי דחיסות דומה הינם בעלי גודל יחסית שונה, כי אז, אם הקטן מתקרב בהדרגה אל הגדול, תתרחש התנפצותו של הגוף הקטן יותר כאשר רדיוס מסלולו יקטן מפעמיים וחצי קוטר הגוף הגדול יותר. התנגשויות בין ענקי החלל הן בהחלט נדירות, ואולם, התפוצצויות חיכוך הגאות האלה של הגופים הקטנים יותר הן נפוצות למדי.

כוכבים נופלים מופיעים בנחילים משום שהם הינם רסיסייהם של גופי חומר גדולים יותר, שהתנפצו בעקבות חיכוך הגאות אשר הופעל עליהם על-ידי גופי חלל סמוכים וגדולים יותר. טבעותיו של שבתאי הינן רסיסיו של לוויין שהתנפץ. אחד מן הירחים של צדק מתקרב כעת באופן מסוכן לאזור הקריטי של התנפצות הגאות, ובתוך מספר מיליוני שנים ייתפס בחזרה בידי הפלנטה, או שיחווה התנפצות של כבידת-גאות. הפלנטה החמישית של מערכת השמש, אשר בעבר הרחוק מאוד נעה במסלול בלתי-שגרתי, התקרבה באופן מחזורי אל צדק יותר ויותר, עד אשר היא נכנסה לאזור הקריטי של התנפצות כבידת הגאות, התנפצה במהירות לרסיסים והפכה לצביר האסטרואידים של ימינו.

לפני 4,000,000,000 שנה ניתן היה לחזות בארגון המערכות של צדק ושל שבתאי במידה רבה כפי שהן נראות היום, מלבד ירחיהן, אשר המשיכו לגדול במשך מספר מיליארדי שנים. למעשה, כל הפלנטות וכל הלוויינים של מערכת השמש עדיין ממשיכים לגדול כתוצאה מתפיסה מתמשכת של מטאורים.

לפני 3,500,000,000 שנה היו גרעיני ההתעבות של עשר הפלנטות האחרות מעוצבים היטב, וכמו כן, ליבותיהם של רוב הירחים היו קיימים ושלמים; זאת על-אף שכמה מן הלוויינים הקטנים יותר התאחדו בשלב מאוחר יותר על-מנת ליצור את הירחים הגדולים יותר של ימינו אנו. ניתן להתייחס לעידן זה כאל עידן יצירת הפלנטות.

לפני 3,000,000,000 שנה פעלה מערכת השמש בדומה מאוד לאופן פעולתה כיום. והגורמים המרכיבים אותה המשיכו לגדול ככל שמטאורים של החלל המשיכו לשטוף את הפלנטות ואת לווייניהן בקצב מסחרר.

בסביבות מועד זה נרשמה מערכת השמש שלכם ברשומות הפיזיות של נבאדון וניתן לה שמה – מונֶמְטֶיָה.

לפני 2,500,000,000 שנה גדלו הפלנטות לאין שיעור. אורנטיה הייתה ספירה מפותחת היטב אשר גודלה היה כעשירית ממסתה הנוכחית, והיא המשיכה לגדול במהירות באמצעות צבירתם של מטאורים.

כלל הפעילות הכבירה הזו הינה חלק רגיל מיצירתו של עולם אבולוציוני מסדר הגודל של אורנטיה, והיא מהווה את פעילויות ההכנה האסטרונומיות אשר מכשירות את הקרקע לתחילת ההתפתחות הפיזית של עולמות חלל מעין אלו כהכנה להרפתקאות החיים של הזמן.

7. העידן המטאורי – העידן הגעשי, האטמוספירה הפרימיטיבית של הפלנטה

במהלך התקופות המוקדמות האלה המו אזורי החלל של מערכת השמש מגופים קטנים אשר נוצרו בתהליכים של התנפצות ועיבוי; ובהיעדר

אטמוספירת הגנה מאכלת התרסקו גופי החלל הללו הישר על פניה של אורנטיה. התנגשויות בלתי-פוסקות אלה שמרו את פני השטח של אורנטיה במצב פחות או יותר חמים, ועובדה זו – לצד פעולתה המוגברת של הכבידה עם גדילתה של הספירה – החלה להניע את אותן השפעות אשר גרמו בהדרגה ליסודות הכבדים יותר – כדוגמת הברזל – לשקוע יותר ויותר אל עבר מרכז הפלנטה.

לפני 2,000,000,000 שנה החלה הארץ לגדול במובחן ביחס לירח. מאז ומתמיד הייתה הפלנטה גדולה יותר מן הלוויין שלה, ואולם לא היה הבדל כה גדול עד לסביבות הזמן הזה, כאשר גופי חלל כבירים נתפסו בידי הארץ. גודלה של אורנטיה היה אז כחמישית מגודלה הנוכחי, והיא הפכה להיות גדולה דיה על-מנת להחזיק באטמוספירה הפרימיטיבית אשר החלה להופיע כתוצאה מן התחרות הפנימית היסודית בין הפנים החם לקליפה המתקררת.

פעילות געשית מובחנת החלה באותם ימים. החום הפנימי של הארץ המשיך לעלות הודות לקבורתן ההולכת ומעמיקה של היסודות הרדיואקטיביים, או הכבדים יותר, אשר הובאו מן החלל על-ידי המטאורים. בחינת היסודות הרדיואקטיביים הללו תגלה כי גילה של אורנטיה על פני השטח שלה עולה על מיליארד שנה. שיעור הרדיום הינו מכשיר הזמן המהימן ביותר אשר עומד לרשותכם לביצוע הערכות מדעיות באשר לגילה של הפלנטה, ואולם, כל ההערכות האלה הינן קצרות מדי משום שכל החומרים הרדיואקטיביים אשר זמינים לבחינתכם נלקחו מפני השטח של הארץ, ולכן מייצגים את הרכישות האחרונות יחסית של היסודות הללו באורנטיה.

לפני 1,500,000,000 שנה היה גודלו של כדור הארץ כשני שלישי מגודלו הנוכחי, בעוד שהירח התקרב למסתו הנוכחית. העובדה שכדור הארץ גדל הרבה יותר מהר ביחס לירח אפשרה לו להתחיל לגנוב את מעט האטמוספירה אשר הייתה ללוויין שלו במקור.

הפעילות הגעשית מצויה כעת בשיאה. הארץ כולה הינה גיהנום אש של ממש, ופני השטח דומים למצב המותך המוקדם יותר, עוד בטרם שקעו המתכות הכבדות יותר אל עבר המרכז. *זהו הינו העידן הגעשי*. ואף-על-פי-כן, נוצר בהדרגה קרום המורכב ברובו מאבן השחם הקלה יותר באופן יחסי. הבמה הופכת מוכנה יותר ויותר לפלנטה אשר תוכל ביום מן הימים לתמוך בחיים.

האטמוספירה הפרימיטיבית של הפלנטה מתפתחת לאיטה, והיא מכילה כעת מעט אדי מים, פחמן חד-חמצני, פחמן דו-חמצני ומימן כלורי; ואולם, כמעט ואין בנמצא חנקן או חמצן חופשיים. האטמוספירה בעולם המצוי בעידן הגעשי הינה מחזה משונה. בנוסף לגזים האמורים, היא טעונה למכביר בגזים געשיים רבים, וזאת כאשר חגורת האוויר הולכת ומבשילה גם בתוצרי הבעירה של ממטרי המטאורים הכבדים השוטפים ללא-הרף את פני השטח של הפלנטה. בעירה מטאורית שכזו מחסלת את החמצן האטמוספירי כמעט לחלוטין, וקצב ההפצצה המטאורית עודו עז.

לעת הזאת, האטמוספירה הפכה יותר יציבה והיא התקררה מספיק על-מנת שממטרי גשם יחלו ליפול על משטחי הסלע החמים של פני השטח של הפלנטה. במשך אלפי שנים הייתה אורנטיה עטופה בשמיכה אחת עצומה ורציפה של קיטור. ובמשך העידנים הללו, השמש מעולם לא הפציעה מעל פני השטח של כדור הארץ.

הרבה מן הפחמן שנמצא באטמוספירה נלקח על-מנת לייצר את הפחמות של המתכות השונות, אשר נמצאו בשפע בשכבות הפלנטה הקרובות אל פני השטח. מאוחר יותר, כמויות גדולות הרבה יותר מן הגזים הפחמניים הללו נצרכו על-ידי החיים הצמחיים המוקדמים והעשירים של הפלנטה.

אפילו בתקופות המאוחרות יותר, ניצלו זרמי הלבנה המתמשכים והמטאורים היוורדים את החמצן שבאוויר כמעט לחלוטין. אפילו המצבורים המוקדמים של האוקיינוס הפרימיטיבי אשר עתיד היה להופיע בקרוב לא הכילו אבנים צבעוניות או פצצלים כלשהם. ובמשך זמן ממושך לאחר הופעתו של אוקיינוס זה, למעשה לא היה כלל חמצן חופשי באטמוספירה; והוא לא הופיע בכמויות משמעותיות עד אשר הוא יוצר בהמשך על-ידי האצות וצורות אחרות של חיים מעולם הצומח.

האטמוספירה הפלנטארית הפרימיטיבית של העידן הגעשי מספקת הגנה מועטה בלבד כנגד השפעות ההתנגשות של נחילים מטאוריים. מיליונים על-גבי מיליונים של מטאורים יכולים לחדור חגורת אוויר שכזו ולהתנפץ כגופים מוצקים על קרום הפלנטה. ואולם, בחלוף הזמן נמצא כי מספר הולך ופוחת מהם הינו גדול מספיק על-מנת לעמוד במגן החיכוך ההולך ומתחזק לעולם של האטמוספירה העשירה בחמצן של העידנים המאוחרים יותר.

8. ייצוב הקרום, עידן רעידות האדמה, האוקיינוס העולמי והיבשת הראשונה

ההיסטוריה של אורנטיה מתחילה למעשה לפני 1,000,000,000 שנים. הפלנטה השיגה זה מכבר את קרבת גודלה הנוכחי. ובסביבות הזמן הזה היא נרשמה ברשומות הפיזיות של נבאדון וקיבלה את שמה – *אורנטיה*.

האטמוספירה ומשקעי לחות בלתי-פוסקים אפשרו את התקררותו של קרום כדור הארץ. בשלב מוקדם, הפעילות הגעשית השתוותה כמעט ללחצי-החום הפנימיים ולהתכווצותו של הקרום; ועם התקדמות עידן זה של התקררות ושל התאמת הקרום, הלכה והתמעטה כמות הרי הגעש והחלו להופיע רעידות האדמה.

ההיסטוריה הגיאולוגית האמיתית של אורנטיה מתחילה עם התקררותו של קרום כדור הארץ במידה מספקת על-מנת לגרום ליצירתו של האוקיינוס הראשון. משהחל עיבוי אדי המים על-פני הקרקע המתקררים של הארץ, הוא נמשך עד שהסתיים כמעט לחלוטין. בסוף תקופה זו היה האוקיינוס

כלל-עולמי, והוא כיסה את הארץ כולה בעומק ממוצע של יותר ממייל אחד. הגאות והשפל פעלו אז ממש כפי שניתן לצפות בהם כיום, ואולם האוקיינוס הפרימיטיבי הזה לא היה מלווה; למעשה, הוא היווה מעטפת מים מתוקים אשר כיסתה את העולם. באותם ימים, רוב הכלור התקיים בצמוד למתכות שונות, ואולם מספיק ממנו נקשר למימן על-מנת להפוך את המים האלו לחמוצים במידת מה.

בפתחה של תקופה רחוקה זו, ראוי לראות את אורנטיה כפלנטה מכוסה במים. מאוחר יותר, בקצו מתחתיתו של האוקיינוס השקט ד-היום זרמי לבה עמוקים יותר – ולפיכך גם דחוסים יותר – וחלק זה של פני השטח המכוסים מים שקע באופן ניכר. היבשת הראשונה הגיחה מן האוקיינוס העולמי כהתאמת פיצוי של שיווי-משקל להתעבותו ההדרגתית של קרום כדור הארץ.

התמונה שהציגה אורנטיה לפני 950,000,000 שנה היא של יבשת אחת ענקית ושל גוף מים אחד גדול, הוא האוקיינוס השקט. הרי הגעש עדיין נפוצים ורעידות האדמה הינן גם תכופות וגם חזקות. המטאורים ממשיכים להפציץ את הארץ, אך תדירות הגעתם, כמו גודלם, הולכים ופוחתים. האטמוספירה הולכת ומתבהרת, ואולם כמות הפחמן הדו-חמצני ממשיכה להיות גדולה. קרום כדור הארץ הולך ומתייצב.

בסביבות הזמן הזה הוצבה אורנטיה לצרכי ממשל פלנטארי במערכת של שטניה ונרשמה במרשם החיים של נורלטיאדק. אז החלה ההכרה המנהלית של הפלנטה הקטנה והבלתי-חשובה, אשר עתידה הייתה להיות הפלנטה אשר בה עתיד מיכאל לעסוק במפעל הכביר של המתת שלו כבן-תמותה, ולהשתתף באותן חוויות אשר מני אז גרמו לאורנטיה להיות ידועה באופן מקומי בשם "עולם הצלב".

לפני 900,000,000 שנה היינו עדים להגעתה לאורנטיה של משלחת הסיור הראשונה משטניה; ועדת סיור אשר נשלחה מירושם על-מנת לבחון את הפלנטה ולדווח עד כמה היא מתאימה לשמש תחנת ניסויי-חיים. ועדה זו כללה עשרים-וארבעה חברים, וביניהם נשאי חיים, בנים לאנונאדקים, מלכי-צדקים, שרפיות וסדרים אחרים של חיים שמימיים אשר להם נגיעה לימים המוקדמים של המנהל והארגון הפלנטאריים.

לאחר שערכה סקר מקיף של הפלנטה, חזרה הוועדה לירושם והמליצה בפני ריבון המערכת בחיוב על הכללת אורנטיה במרשם ניסויי-החיים. בהתאם לכך, נרשם עולמכם בירושם כעולם עשירי, ולנשאי החיים נמסרה ההודעה כי תינתן להם הרשות לבסס תבניות חדשות של שינוע מכאני, כימי וחשמלי בעת הגעתם לאחר-מכן לאורנטיה עם הרשאות לשתילת ולנטיעת חיים.

בבוא העת הושלמו בידי הוועדה המעורבת בת שנים-עשר החברים בירושם הסיידורים לשם יישוב הפלנטה, ואלו אושרו על-ידי הוועדה הפלנטארית בת שבעים החברים בעדנטיה. תכניות אלה, אשר הוצעו בידי היועצים של נשאי החיים, התקבלו לבסוף בסאלווינגטון. מעט אחר-כך נשאו התשדורות של נבאדון את ההודעה כי אורנטיה תהא הבמה אשר עליה יבצעו נשאי החיים את הניסוי השישים במספר, אשר עוצב מתוך מטרה להרחיב ולשפר את טיפוס שטניה של תבניות החיים של נבאדון.

מעט לאחר שהוכרה אורנטיה בתשדורות היקום לכלל נבאדון, היא קבלה מעמד יקומי מלא. ומעט אחר-כך היא נרשמה במרשם פלנטות המטה של המגזרים המשני והראשי של יקום העל; ובטרם הסתיים עידן זה, מצאה אורנטיה את מקומה במרשם החיים-הפלנטאריים של אוורסה.

העידן הזה כולו התאפיין בסופות תכופות ואלימות. הקרום הקדום של הארץ היה מצוי במצב של תנועה מתמדת. התקררות פני השטח והופעת זרמים של לבה התרחשו לסירוגין. בשום מקום על פני העולם אין ניתן למצוא שריד מן הקרום המקורי הזה. פעמים רבות מדי הוא התערבב כל כולו עם לבה שהשתרבבה מן המעמקים והתמזגה עם המשקעים של האוקיינוס הכלל-עולמי אשר שקעו לאחר-מכן.

בשום מקום על פני שטח העולם אין ניתן למצוא יותר שרידים תואמים מן הסלעים העתיקים הללו של קדם-האוקיינוס מאשר בצפון-מזרח קנדה, מסביב למפרץ הדסון. התרוממות שחם נרחבת זו מורכבת ממסלע השייך לעידני קדם-האוקיינוס. שכבות סלע אלה חוממו, כופפו, פותלו, הורמו וקומטו, וחוו שוב ושוב את המטמורפוזות המעוותות האלה.

במהלך העידנים האוקיאניים שוקעו שכבות עצומות של סלע מרובד ונטול-מאובנים בקרקעית האוקיינוס הקדום הזה. (אבן גיר יכולה להיווצר כתוצאה ממשקעים כימיים; לא כל אבן הגיר הישנה יותר נוצרה באמצעות שקיעתם של בעלי-חיים ימיים.) באף-אחת מתצורות הסלע העתיקות האלה לא ניתן למצוא עדות לחיים; הן אינן מכילות מאובנים כלל, אלא אם כן התערבבו – כדרך מקרה – משקעים מאוחרים יותר מן העידנים המימיים עם השכבות הישנות יותר האלה של קדם-החיים.

הקרום המוקדם של הארץ היה בלתי-יציב בעליל, ואולם לא התרחש תהליך של יצירת הרים. בשעת יצירתה התכווצה הפלנטה תחת לחץ הכבידה. הרים אינם תוצאה של קריסת קרומה המתקרר של ספירה מתכווצת; הם מופיעים מאוחר יותר כתוצאה מפעולתם של גשם, כבידה וסחיפה.

המסה היבשתית של עידן זה הלכה וגדלה עד אשר כיסתה כמעט עשרה אחוזים משטח הפנים של כדור הארץ. רעידות אדמה חזקות החלו אך ורק לאחר שהמסה היבשתית הגיחה במידה ניכרת אל מעל לפני המים. משתן החלו, הן תכפו והתחזקו במשך עידנים. לאורך מיליונים על-גבי מיליונים של שנים התמעטו רעידות האדמה, ואולם אורנטיה עדיין חווה מדי יום כחמש-עשרה רעידות אדמה בממוצע.

לפני 850,000,000 שנה החל העידן האמיתי הראשון בהתייצבות קרום כדור הארץ. מרבית המתכות הכבדות יותר שקעו מטה אל עבר מרכז הכדור; הקרום המתקרר חדל מלהתפרק באופן כה מקיף, כפי שאירע בעידנים עברו. איזון טוב יותר נוצר בין סילוק החול לבין תחתית האוקיינוס הכבדה יותר. זרם הלבה התת-קרומי הפך להיות כלל-עולמי כמעט, ודבר זה פיצה וייצב את התנודות שנגרמו עקב ההתקררות, ההתכווצות

ההתפרצויות הגעשיות ורעידות האדמה המשיכו לקטון בתכיפותן ובחוזקן. האטמוספירה המשיכה להתנקות מגזים געשיים ומאדי מים, ואולם אחוז הפחמן הדו-חמצני עדיין היה גבוה.

ההפרעות החשמליות באוויר ובאדמה פחתו אף הן. זרמי הלבנה הביאו אל פני השטח תערובת של יסודות אשר הכניסו גיוון לקרום ובודדו טוב יותר את הפלנטה מאנרגיות חלל מסוימות. וכל זה תרם רבות לכך שהתאפשר לשלוט באנרגיה הארצית ולווסת את זרימתה, כפי שמעיד תפקודם של הקטבים המגנטיים.

לפני 800,000,000 שנה ניתן היה לחזות בתחילת העידן היבשתי הגדול הראשון, העידן אשר בו המשיכה להגיח היבשת.

למן התעבות ההידרוספירה של כדור הארץ, ראשית לכדי אוקיינוס עולמי ולאחר מכן בתצורת האוקיינוס השקט, ראוי לשוות את דמותו של גוף מים זה כמכסה אז תשע עשיריות משטח פני כדור הארץ. המטאורים אשר נפלו לים נצברו על תחתית האוקיינוס, ובאופן כללי ניתן לומר כי מטאורים עשויים מחומרים כבדים. אלו אשר נפלו על האדמה התחמצנו במידה רבה, ולאחר מכן נשחקו על-ידי הסחיפה ונשטפו אל אגני האוקיינוס. וכך הפכה קרקעית האוקיינוס כבדה יותר ויותר, ולכך נתווסף משקל גוף המים אשר עומקו בנקודות מסוימות עמד על עשרה מיילים.

ההתגברות כלפי מטה של דחף האוקיינוס השקט גרם להמשך הדחף כלפי מעלה של מסת היבשה. אירופה ואפריקה החלו להפציע ממעמקי האוקיינוס השקט, יחד עם אותן מסות אשר קרויות כיום אוסטרליה, צפון ודרום אמריקה ויבשת אנטרקטיקה, זאת בעוד שתחתית האוקיינוס השקט המשיכה לשקוע כהתאמה וכפיצוי למהלך זה. עם סיומה של תקופה זו, כמעט שליש מפני שטח כדור הארץ היה מכוסה יבשה, כולה כחלק מגוף יבשתי אחד.

עם הגידול הזה בהתגברות האדמה הופיעו הבדלי האקלים הראשונים בפלנטה. התרוממות פני הקרקע, עננות קוסמית והשפעות אוקיאניות הינם הגורמים העיקריים המשפיעים על תנודות האקלים. בעת שהיבשה הגיחה במידה המרבית, עמוד השדרה של המסה היבשתית של אסיה הגיע לגובה של תשעה מיילים כמעט, כארבעה-עשר וחצי קילומטרים. אילו הייתה כמות רבה של לחות באוויר העוטף את האזורים המוגבהים ביותר הללו, כי אז היו נוצרות שמיכות קרח עצומות; ועידן הקרח היה מגיע הרבה לפני שהגיע בפועל. היה זה כמה מאות מיליוני שנים בטרם כל-כך הרבה יבשה הגיחה שוב אל מעל לפני המים.

לפני 750,000,000 שנה הופיעו השברים הראשונים במסה היבשתית, בדמות הסדק הצפוני-דרומי הגדול, אשר לאחר מכן אפשר למי האוקיינוס להיכנס אל תוכו וסלל את הדרך לנדידתן מערבה של היבשות של צפון אמריקה ודרומה, לרבות גרינלנד. הבקע המזרחי-מערבי הארוך ניתק את אפריקה מאירופה, וקרע את מסות היבשה של אוסטרליה, האיים באוקיינוס השקט ואנטרקטיקה, מן היבשת של אסיה.

לפני 700,000,000 שנה התקרבה אורנטיה להבשלתם של תנאים ראויים לתמיכה בחיים. נדידת היבשות נמשכה; האוקיינוס חדר באופן הולך ומתגבר אל היבשה בדמות ימים ארוכים דמויי-אצבע המספקים את אותם מים רדודים ומפרצי-מחסה אשר הינם כה מתאימים כבית-גידול לעולם החי הימי.

לפני 650,000,000 שנה ניתן היה לחזות בהמשך ההיפרדות של המסות היבשתיות, וכתוצאה מכך, בהתרחבות נוספת של הימים היבשתיים. ומים אלו השיגו במהרה את רמת המליחות אשר הייתה נחוצה לשם קיום חיים באורנטיה.

באותם ימים, ובימים אשר נוצרו לאחריהם, נרשמו רישומי החיים של אורנטיה, כפי שאלו נתגלו לאחר-מכן בדפי האבן השמורים-היטב, כרך אחר כרך, בהתאם לאופן שבו תקופה רדפה תקופה ועידן רדף עידן. ימים פנים-יבשתיים אלו של זמני העבר הינם לאמיתו של דבר ערש האבולוציה.

[הוצג על-ידי נשא חיים, חבר בסגל המקורי של אורנטיה, המשמש כעת משקיף תושב.]

הספר של אורנטיה

מסמך 58

כינון החיים באורנטיה

בשטניה כולה מצויים אך ורק שישים-ואחד עולמות הדומים לאורנטיה, עולמות של שינוי-חיים. מרבית העולמות המיושבים מאוכלסים בהתאם לטכניקות מבוססות; בספירות שכאלה ניתן לנשאי חיים חופש פעולה מועט בלבד לשם ביצוע תכניותיהם לשתיית חיים. ואולם, אחד מתוך כל עשרה עולמות בקירוב מוגדר כעולם עשירי ומוצב במרשם המיוחד של נשאי החיים; ובעולמות שכאלו היננו מורשים לבצע ניסויי חיים מסוימים במאמץ לשנות, ואף לשפר במידת האפשר, את הסוגים הסטנדרטיים של הוויות חיות ביקום.

1. תנאי-הקדם לחיים הפיזיים

לפני 600,000,000 שנה הגיעה לאורנטיה משלחת נשאי החיים אשר נשלחה מירושם, והחלה בלימוד התנאים הפיזיים כהכנה לאתחול החיים בעולם מספר 606 של המערכת של שטניה. זו עתידה הייתה להיות התנסותנו השש-מאות ושש במספר באתחולן של תבניות החיים של נבאדון בשטניה, וההזדמנות השישים במספר שלנו לערוך שינויים ולבצע התאמות בתוכן החיים הבסיסי והסטנדרטי של היקום המקומי.

ראוי להבהיר כי נשאי החיים אינם יכולים לאתחל חיים עד אשר הספירה בשלה לחניכת המחזור האבולוציוני. כמו כן, אין ביכולתנו לאפשר התפתחות מהירה יותר של חיים מאשר זו היכולה להיתמך ולהינתן באמצעות התפתחותה הפיזית של הפלנטה.

נשאי החיים של שטניה תכננו תבנית חיים המבוססת על נתון כלורי; משום כך, לא ניתן היה לעשות כל צעד שהוא לקראת שתילת תבנית זו עד להגעת מליחות מי האוקיינוס למידה המספקת. סוג הפרוטופלזמה של אורנטיה יכול לפעול אך ורק בתוך תמיסת מלח מתאימה. כלל החיים הקדומים – בעולם הצומח כמו גם בעולם החי – התפתחו בבית גידול של תמיסת מלח. ואפילו בעלי החיים היבשתיים המאורגנים יותר אינם יכולים להמשיך ולחיות מבלי שתמיסת מלח חיונית זו זורמת לאורך גופם, במחזור הדם שבו שרוי כל תא חי זעיר, אשר למעשה צולל ב"מעמקי מלוחים" אלו, פשוטו כמשמעו.

אבותיכם הקדמונים נעו בחופשיות ברחבי האוקיינוס המלוח; כיום, אותה תמיסה מלוחה דמויית-אוקיינוס זורמת בחופשיות בתוככי גופכם, ושוטפת כל תא יחידני בנוזל כימי אשר הינו שווה-ערך בכל תכונותיו המהותיות למי המלח אשר עוררו את התגובות הפרוטופלזמיות הראשונות של התאים החיים הראשונים אשר פעלו בפלנטה.

ואולם, עם פתיחתו של העידן הזה, אורנטיה מתפתחת בכל המובנים לקראת מצב נוח לתמיכה בצורות התחיליות של החיים הימיים. התפתחויות פיזיות איטיות אך בוטחות מכינות על-פני כדור הארץ ובאזורי החלל הסמוכים את המצע לניסיונות המאוחרים יותר לכינון צורות חיים שכאלה, אשר החלטנו כי תהיינה מותאמות באופן המיטבי לתנאי הסביבה הפיזיים המתפתחים – הן אלו היבשתיים והן אלו החלליים.

בהמשך לכך, משלחת נשאי החיים חזרה משטניה לירושם, מתוך העדפה להמתין לשבירה נוספת של מסת האדמה היבשתית, שבירה אשר תעודד יצירת ימים פנים-יבשתיים ומפרכי-מחסה נוספים, בטרם תחל בפועל בשתילת החיים.

בפלנטה שבה מקור החיים הינו בים, התנאים האידיאליים לשתילתם של חיים קיימים הודות למספר גדול של ימים פנים-יבשתיים, והודות לקו חוף נרחב של מים רדודים ושל מפרכי-מחסה; ופיזור כזה בדיקו של מימי כדור-הארץ הלך והתפתח במהירות. עומקם של ימים פנים-יבשתיים עתיקים אלו עלה רק לעיתים רחוקות על מאה-וחמישים או על מאה-ושמונים מטרים; ואור השמש יכול לחדור את מי האוקיינוס עד לעומק העולה על מאה ושמונים מטרים.

וחיי הצומח הפרימיטיביים מצאו את דרכם מקווי חוף כאלו אל היבשה באזורי האקלים הנוחים והשלווים של עידן מאוחר יותר. שם העניקו כמויות הפחמן הגדולות אשר באטמוספירה את ההזדמנות למיני החיים היבשתיים החדשים לצמוח מהר ובשפע. אף-על-פי שבעת ההיא הייתה אטמוספירה זו אידיאלית לשם גידול צמחייה, היא הכילה שיעור כה גבוה של פחמן דו-חמצני עד כי שום בעל-חיים – לא כל שכן אדם – היה מסוגל לחיות על פני האדמה.

2. האטמוספירה של אורנטיה

האטמוספירה הפלנטארית מסננת עד לכדור הארץ כאחד חלקי שני מיליארד מסך קרינת השמש. אם עבור האור אשר נופל על צפון-אמריקה היה נגבה תשלום בתעריף של שני סנטיים לקילוואט-שעה, אזי היה חשבון האור השנתי עומד על 800 קוודריליון דולר. החשבון של העיר שיקגו לבדה עבור אור שמש היה עומד על הרבה יותר מ-100 מיליון דולר ביום. וראוי לזכור שאתם מקבלים מן השמש גם צורות אחרות של אנרגיה – האור איננו התרומה היחידה אשר מגיעה לאטמוספירה שלכם מן השמש. אורנטיה נשטפת על-ידי כמויות אדירות של אנרגיית שמש, הכוללות אורכי-גל גם בטווחים שמעל ושמחת לתחום הזיהוי של הראייה האנושית.

האטמוספירה של כדור הארץ הינה אטומה כמעט לחלוטין לחלק גדול מקרינת השמש בטווח העל-סגולי הקיצון של הספקטרום. מרבית אורכי הגל הקצרים הללו נספגים בידי שכבת אוזון, אשר קיימת בגובה של כשישה-עשר קילומטרים מעל פני הארץ, ואשר משתרעת כשישה-עשר קילומטרים נוספים אל עבר החלל. בתנאים השוררים על-פני הארץ היה עובי שכבת האוזון אשר מחדר אזור זה עומד על שני מילימטרים וחצי בלבד; ואף-על-פי-כן, הכמות הקטנה באופן יחסי והבלתי-משמעותית-לכאורה של אוזון מגנה על תושבי אורנטיה מן הכמויות העודפות של הקרינות העל-סגולות המסוכנות וההרסניות האלה המצויות באור השמש. ואולם, אילו הייתה שכבה זו אך מעט עבה יותר, היא הייתה מונעת מכם את אותן קרניים על-סגוליות החשובות והבריאות ביותר, אשר מגיעות כעת אל פני השטח של הארץ, ואשר מהוות תנאי קדם ליצירתו של אחד הוויטמינים החיוניים ביותר עבורכם.

ועדיין, כמה מן המְכַנִּסִּים האנושיים פחותי הדמיון שלכם עומדים על כך שהבריאה החומרית והאבולוציה האנושית הינן בבחינת תאונה. האמצעיונים של אורנטיה אספו מעל לחמישים אלף עובדות של הפיזיקה והכימיה אשר לדעתם אינן עולות בקנה אחד עם חוקי המקרה, ואשר לטענתם מדגימות באופן מהימן את נוכחותה של תכלית תבונית בקרב הבריאה החומרית. וכל זאת אינו מתייחס לקטלוג שאותו ערכו, המכיל מעל למאה אלף ממצאים בתחומים שמחוץ לפיזיקה ולכימיה, ואשר לטענתם מוכיח את נוכחותה של דעת בְּתַכְנוּן, בְּבְּרִיָּאָה וּבְתַחזוּקָה של הקוסמוס החומרי.

השמש שלכם שוטפת אתכם במבול אמיתי של קרני-מוות, והחיים הנוחים שלכם באורנטיה מתאפשרים הודות להשפעה ה"ממוזלת" של מעל לעשרים-וארבע פעולות הגנה מקריות-לכאורה הפועלות בדומה לשכבת האוזון הייחודית הזו.

אלמלא אפקט "החממה" של האטמוספירה היה פועל במהלך הלילה, החום היה קורן ואובד במהירות רבה כל-כך עד כי לא ניתן היה לקיים חיים, אלא באופן מלאכותי.

הטרופוספירה שוכנת בשמונה עד תשעה-וחצי הקילומטרים הנמוכים יותר של אטמוספירת כדור הארץ; זהו האזור שבו הרוחות וזרמי האוויר מחוללים את תופעות מזג האוויר. מעל לאזור הזה שוכנת היונוספירה הפנימית ומייד מעליה הסטרטוספירה. בעלותנו מעלה מפני כדור הארץ והאלה, נופלת הטמפרטורה באופן קבוע במשך תשעה-וחצי ועד שלושה-עשר קילומטרים, ובגובה זה היא עומדת על כ-57 מעלות צלזיוס מתחת לאפס (70 מעלות פרנהייט). טווח טמפרטורות זה, הנע בין כ-54 לכ-57 מעלות צלזיוס מתחת לאפס, נותר ללא שינוי במהלך המשך העלייה לאורך כשישים-וחמישה קילומטרים הבאים; אזור זה של טמפרטורה קבועה הינו הסטרטוספירה. מגובה של כשבעים-ושניים ועד שמונים קילומטרים מתחילות הטמפרטורה לעלות, ועלייה זו נמשכת עד אשר – בגובה של תופעות מיִצְגִי זוהר הקוטב – מושגת טמפרטורה של כ-650 מעלות צלזיוס, וחום עז זה הוא אשר מיינן את החמצן. ואולם, לא ניתן להשוות את החום באטמוספירה הדלילה הזו למידות החום השוררות על-פני האדמה. זכרו כי מחצית מכל האטמוספירה שלכם מצויה בכחמשת הקילומטרים הראשונים. תופעות האור הגבוהות ביותר של זוהר הקוטב מצינות את גובהה של אטמוספירת כדור-הארץ – כשש-מאות וארבעים קילומטרים.

תופעות זוהר הקוטב קשורות במישרין לכתמי השמש, אותם ציקלונים סולאריים הסובבים בכיוונים הפוכים מעל ומתחת לקו המשווה של השמש, ממש כפי שעושים ההוריקנים הטרופיים של כדור-הארץ. הפרעות אטמוספיריות מעין אלה סובבות בכיוונים הפוכים בשעה שהן מתרחשות מעל ומתחת לקו המשווה.

כוחם של כתמי השמש לשנות תדרים של אור מראה כי מרכזי סערות שמשיים אלו מתפקדים כמגנטים עצומים. שדות מגנטיים כאלו מסוגלים להשליך חלקיקים טעונים ממעמקי כתם השמש החוצה אל החלל, ועד לחלק החיצוני של אטמוספירת כדור הארץ, שם גורמת השפעתם המייננת ליצירת המחזות המרהיבים של זוהר הקוטב. לפיכך, תופעות זוהר הקוטב מגיעות לשיאן בשעה שכתמי השמש מצויים בשיאם – או מעט לאחר מכן – כאשר הכתמים ממוקמים פחות או יותר בקו המשווה.

ואפילו מחט המצפן מגיבה להשפעה זו של השמש; זאת משום שהיא נוטה מעט מזרחה עם זריחת השמש ומעט מערבה בסמוך למועד שקיעתה. כך קורה בכל יום, ואולם בשיאם של מחזורי כתמי השמש תנודה זו של המצפן הינה כפולה בשיעורה. הנדידות היומיות הללו של המצפן מתרחשות בתגובה ליינון המוגבר של חלקה העליון של האטמוספירה, אשר נגרם בידי אור השמש.

זוהי נוכחותן של שתי רמות שונות של אזורי מוליכות חשמלית בסטרטוספירה-העל שאחרית על תשדורות הרדיו ארוכות הטווח של הגלים הארוכים והקצרים. לעיתים מופרעות התשדורות שלכם על-ידי הסערות הנוראיות אשר מתרחשות מפעם לפעם במחזות היונוספירות החיצוניות האלה.

3. סביבת החלל

במהלך התקופות המוקדמות שבהן הופך היקום לחומרי, ענני מימן עצומים מפוזרים בינות לאזורי החלל; ממש כשם שצבירי אבק אסטרונומי דומים מאפיינים כיום אזורים רבים ברחבי החלל המרוחק. הרבה מן החומר המאורגן, אשר השמשות הלוהטות מפרקות ומפזרות כאנרגיית קרינה, נבנה במקור בענני המימן הללו של החלל, אשר מופיעים בשלב מוקדם. תחת תנאים מסוימים ובלתי-שגרתיים, פירוקים אטומיים יכולים להתרחש גם בגרעיני המסות המימניות הגדולות יותר. ולכל התופעות האלה, של בנייה ופירוק של אטומים, כמו בערפיליות חמות-ביותר, נלווית הופעתו של מבול-גאות של קרני חלל קצרות של אנרגיית קרינה. ולקרינות המגוונות האלה נלווית צורה של אנרגיית-חלל אשר איננה ידועה באורנטיה.

מטען אנרגיית הקרינה הקצרות של החלל ביקום גדול פי ארבע-מאות מכל הצורות האחרות של אנרגיית הקרינה הקיימות במרחבי החלל המאורגן. הפלט של קרני החלל הקצרות – בין אם הוא מגיע מן הערפיליות הלוהטות, שדות החשמל המתוחים, החלל החיצון או ענני המימן העצומים – עובר שינוי איכותי וכמותי על-ידי תנודות ושינויים פתאומיים במתחי הטמפרטורה, הכבידה והלחצים האלקטרוניים.

התרחשות תוצאות אלה במקור של קרני החלל נקבעת על-ידי מאורעות קוסמיים רבים, כמו גם על-ידי מסלולי החומר החג, אשר נע ממעגלים מותאמים לאליפסות קיצוניות. גם התנאים הפיזיים עלולים להשתנות במידה מרובה, משום שלעיתים חוגת האלקטרון מתרחשת בכיוון ההפוך להתנהגות החומר הגס יותר, ואפילו באותו אזור פיזי.

ענני המימן הכבירים אכן הינם מעבדות כימיות קוסמיות אמיתיות, ובהם מקופלים כל השלבים של האנרגיה המתפתחת ושל החומר המצוי בתהליכי מטאמורפוזת. פעולות אנרגיה כבירות מתרחשות אף בגזים המצויים בשולי הכוכבים הבינאריים, אשר חופפים לעיתים כה קרובות, ולפיכך מתקיימים בצוותא בצורה נרחבת. ואולם, אף לא אחת מפעילויות האנרגיה העצומות והנרחבות האלה של החלל משפיעה כהוא זה על תופעות החיים המאורגנים – על תאי הפלזמה של הדברים החיים ושל ההוויות החיות. בהחלט נודעת לתנאים האנרגטיים הללו של החלל נגיעה לתנאי הסביבה החיוניים לכינון חיים, ואולם, הם אינם יעילים בהשפעתם על השינויים המאוחרים יותר בגורמים התורשתיים של תאי הפלזמה, כפי שמשפיעות אחדות מקרני האנרגיה הארוכות יותר. החיים השתולים בידי נשאי החיים עמידים לחלוטין בפני כל השטף המדהים הזה של קרינת החלל הקצרה של אנרגיית היקום.

כל התנאים הקוסמיים ההכרחיים הללו היו חייבים להתפתח לכדי מצב נוח, בטרם נשאי החיים היו יכולים להתחיל בפועל בכינון חיים באורנטיה.

4. העידן של שחר החיים

אל לכם להתבלבל בשל העובדה שהיננו מכונים נשאי חיים. היננו מסוגלים לשאת חיים לפלנטות ואף היננו עושים כן, ואולם לא הבאנו כל חיים שהם אל אורנטיה. החיים של אורנטיה הינם ייחודיים, ומקורם בפלנטה. ספירה זו הינה עולם של חיים-מותאמים; כל החיים אשר מופיעים עליה גובשו על-ידינו כאן על הפלנטה; ואין אף עולם אחר בשטניה, ואפילו לא נבאדון כולו, שבו מצוי קיום-חיים הדומה בדיוק לזה של אורנטיה.

סגל נשאי החיים שב לאורנטיה לפני 550,000,000 שנה. אנו ארגנו ואתחלנו את תבניות החיים המקוריות של העולם הזה ושתלנו אותן במימיו מסבירי הפנים של העולם, תוך שיתוף פעולה עם עוצמות רוחניות וכוחות על-פיזיים. מקורם של כל החיים בפלנטה (למעט אישיותות חוץ-פלנטאריות) עד לימיו של קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי, הינו בשלוש שתילות החיים הימיות המקוריות והזהות שלנו, אשר בוצעו בו-זמנית. שלוש שתילות החיים האלה כונו: המרכזית, או זו של אירואסיה-אפריקה; המזרחית, או זו של אוסטרלואסיה; והמערבית, הכוללת את גרינלנד ואת האמריקות.

לפני 500,000,000 שנה חיי הצומח הימיים הפרימיטיביים של אורנטיה היו מבוססים היטב. גרינלנד ומסת היבשה של הקוטב, יחד עם צפון אמריקה ודרומה, החלו את נדידתן הארוכה והאיטית מערבה. אפריקה נעה מעט דרומה, ויצרה בינה לבין גוף האם עמק שכיוונו מזרח-מערב, אגן הים התיכון. אנטרקטיקה, אוסטרליה והיבשה שמעידים עליה איי האוקיינוס השקט, נפרדו בדרום ובמזרח ונדדו מאז מרחק ניכר.

שתלנו את הצורה הפרימיטיבית של החיים הימיים במפרציהם הטרופיים המוגנים של הימים המרכזיים של השסע במסת היבשה אשר הלכה ונשברה, שסע אשר כיוונו מזרח-מערב. בביצוע שלוש שתילות של חיים ימיים, מטרתנו הייתה להבטיח כי כל מסת יבשה גדולה תישא עמה חיים, בְּיִמּוֹתֶיהָ אשר מימיהם חמים, הואיל והיבשה נפרדה לאחר מכן. חזינו כי בעידן המאוחר יותר, אשר יגיהו בו החיים היבשתיים, יפרידו אוקיינוסים גדולים של מים בין המסות היבשיות הנודדות האלה.

5. נדידת היבשות

נדידת היבשות נמשכה. בשל הלחץ הפועל עליו – אשר שיעורו הוא 25,000 טון לאינץ' רבוע – וללחץ הכבידה העצום, הפך גרעין כדור הארץ דחוס ונוקשה כפלדה; ועמוק בתוכו הוא היה ועודנו חם ביותר. עם הירידה מטה אל מתחת לפני השטח, הטמפרטורה הולכת ועולה עד אשר היא מגיעה במרכז כדור הארץ לשיעור מעט גבוה מזה של טמפרטורת פני השטח של השמש.

אלף ושש-מאות הקילומטרים החיצוניים של מסת כדור הארץ מורכבים בעיקר מסוגי סלע שונים. מתחת להם מצויים היסודות המתכתיים הדחוסים והכבדים יותר. במהלך העידנים הקדם-אטמוספיריים המוקדמים היה העולם – במצבו המותך והמחומם מאוד – במצב כמעט נוזלי, כך שהמתכות הכבדות שקעו פנימה אל תוכו. אלה המצויות כיום קרוב אל פני השטח מייצגות את פליטותיהם של הרי געש עתיקים, זרמי לבה נרחבים ומאחרים יותר, ואת מרבצי המטאורים של הזמן החדש יותר.

עובי הקרום החיצוני עמד על כשישים-וחמישה קילומטרים. קליפה חיצונית זו נתמכה על-ידי ים של בזלת מותכת בעובי משתנה, והיא נחה במישרין על שכבה ניידת של לבה מותכת המוחזקת תחת לחץ גבוה, אך לעולם נוטה לנוע אנה ואנה תוך השוואת הלחצים הפלנטאריים המשתנים, ובכך לייצב את קרום כדור הארץ.

ואפילו כיום ממשיכות היבשות לצוף על-פני ים הבזלת המותך הזה, דמוי-הכרית, אשר לא התקשה. אלמלא הגנה זו, היו רעידות האדמה החזקות יותר מזעזעות את העולם ומרסקות אותו לכדי שברים, פשוטו כמשמעו. רעידות אדמה נגרמות בשל החלקתו ותזוזתו של הקרום החיצוני המוצק, ולא על-ידי הרי געש.

כאשר שכבות הלבנה של קרום כדור הארץ מתקררות, הן יוצרות שחם (גרניט). הדחיסות הממוצעת של אורנטיה הינה מעט יותר מפי חמש-וחצי מזו של מים; דחיסותו של השחם הינה פחות מפי שלושה יותר מזו של מים. דחיסותה של ליבת כדור הארץ גדולה פי שנים-עשרה מזו של מים.

קרקעיות הימים דחוסות יותר מן המסות היבשתיות, ולפיכך נותרות היבשות מעל לפני המים. כאשר נדחפות קרקעיות הימים אל מעל לפני הים, נמצא כי הן מורכבות בעיקר מבזלת, צורת לבה כבדה יותר מן השחם של המסות היבשתיות. ושוב, אלמלא היו היבשות קלות מקרקעיות האוקיינוס, כי אז הייתה הכבידה מושכת את קצות האוקיינוסים כלפי מעלה אל מעל ליבשה, ואולם אין אנו חוזים בתופעות מעין אלה.

משקל האוקיינוסים מהווה אף הוא גורם בלחץ המוגבר המופעל על קרקעיות הימים. משקלן של קרקעיות הימים הנמוכות יותר, אך הכבדות יותר באופן יחסי, בנוסף למשקל המים אשר מונחים מעליהן, מתקרב למשקלן של היבשות הגבוהות יותר אך הקלות הרבה יותר. ואולם, כל היבשות נוטות לזלוג לתוך האוקיינוסים. הלחץ היבשתי ברמות של קרקעית האוקיינוס עומד על כ-1,400 קילוגרם לסנטימטר רבוע. כלומר, זה עשוי היה להיות הלחץ של מסת יבשה, אילו עמדה כ-5,000 מטר מעל לקרקעית האוקיינוס. לחץ המים בקרקעית האוקיינוס עומד על כ-350 קילוגרמים לסנטימטר רבוע. הפרשי לחצים אלו נוטים לגרום ליבשות להחליק פנימה אל עבר קרקעיות האוקיינוס.

שקיעת קרקעית האוקיינוס במהלך עידני קדם-החיים גרמה לדחיפתה כלפי מעלה של מסת יבשה בודדת, עד לגובה שבו נטה הלחץ האופקי לגרום לשוליה המזרחיים, המערביים והדרומיים להחליק מטה במורד, מעל למשטחי הלבנה הצמיגיים-למחצה, אל עבר המים המקיפים של האוקיינוס השקט. ודבר זה איזן את לחץ היבשת באופן כה מלא, עד כדי כך שלא נגרם שבר נרחב בחופיה המזרחיים של היבשת האסיאתית העתיקה הזו; ואולם, מני אז מרחף אותו קו חוף מזרחי מעל לתהום מעמקי האוקיינוס הסמוך אליו, ומאיים לצלול אל קברו המימי.

6. תקופת המעבר

לפני 450,000,000 שנה אירע המעבר מחיי עולם הצומח אל חיי עולם החי. מטאמורפוזת זו התרחשה במימיהם הרדודים של המפרצים הטרופיים המוגנים ובקלגונות של קווי החוף הארוכים של היבשות ההולכות ונפרדות. והתפתחות זו, אשר הייתה טבועה כולה בתבניות החיים המקוריות, התרחשה באופן הדרגתי. שלבי מעבר רבים התקיימו בין צורות החיים המוקדמות והפרימיטיביות של עולם הצומח ובין האורגניזמים המוגדרים היטב והמאחרים יותר של עולם החי. ואפילו כיום ממשיך להתקיים עובש המעבר הריי, וקשה לסווגו הן כצמח והן כבעל חיים.

אף-על-פי שניתן לעקוב אחר התפתחות חיי עולם הצומח אל תוך חיי עולם החי, ואף-על-פי שנמצאו סדרות מדורגות של צמחים ושל בעלי-חיים אשר מובילות במדורג מן האורגניזמים הפשוטים ביותר ומעלה אל עבר המורכבים והמתקדמים ביותר, לא תוכלו למצוא חוליות מקשרות שכאלה בין החטיבות הגדולות של ממלכת החי, ואף לא בין סוגי בעלי החיים הגבוהים ביותר, אשר קדמו לאדם, לבין שחר האדם של הגזעים האנושיים. לעולם תהיינה חסרות "חוליות נעדרות" אלה, כפי שהן מכונות, מהסיבה הפשוטה שמעולם הן לא היו קיימות.

מעידן לעידן מופיעים בעולם החי מינים חדשים מיסודם. הם אינם מתפתחים כתוצאה מהצטברות מדורגת של השתנויות קטנות; הם מופיעים כסדרי חיים מלאים וחדשים, והם מופיעים לפתע.

הופעתם הפתאומית של מינים חדשים ושל סדרים מגוונים של אורגניזמים חיים הינה ביולוגית לגמרי, והיא טבעית לחלוטין. אין שום-דבר על-טבעי הקשור לשינויים הגנטיים הללו.

בעלי-חיים התפתחו בשעה שמליחות האוקיינוסים הגיעה לרמה ההולמת; והיה זה פשוט באופן יחסי לאפשר למי המלח לזרום דרך גופם של בעלי החיים הימיים. ואולם, כאשר האוקיינוסים הגדולים התכווצו ואחוז המלח שבהם עלה בשיעור חד, פיתחו אותם בעלי חיים את היכולת להקטין את מליחות נוזלי גופם באמצעות טכניקות מתוחכמות לשימור מלח, ממש כפי שהאורגניזמים אשר למדו לחיות במים מתוקים סיגלו לעצמם את היכולת לשמר בנוזלי גופם רמה הולמת של נתרן כלורי.

לימוד מאובני הסלע של בעלי החיים הימיים חושף את מאבקי ההסתגלות המוקדמים של האורגניזמים הפרימיטיביים הללו. הצמחים ובעלי החיים

לעולם אינם חדלים לערוך את ניסויי ההסתגלות הללו. הסביבה משתנה כל העת, והאורגניזמים החיים עמלים לעולם על-מנת להתאים את עצמם לתנודות הבלתי-פוסקות האלה.

הציוד הפיזיולוגי והמבנה האנטומי של כל סדרי החיים החדשים מתקיימים בתגובה לפעולתו של חוק פיזי; ואולם, מתת הדעת העוקבת הינה המתת של הרוחות סועדות-הדעת, אשר עולה בקנה אחד עם היכולת המוחית המולדת. הדעת, אף-על-פי שהיא איננה תוצר של התפתחות פיזית, תלויה לחלוטין בקיבולת המוח אשר מסופק אך ורק על-ידי התפתחויות פיזיות ואבולוציוניות.

בחלוף כמעט אינספור מחזורים של רווחים והפסדים, של התאמות והתאמות-מחדש, מתנודדים כלל האורגניזמים החיים הלך ושוב מעידן לעידן. אלו המגיעים לאחדות קוסמית – שורדים, ואילו אלו הנכשלים בהשגת יעד זה פוסקים מלהתקיים.

7. ספר ההיסטוריה הגיאולוגית

הקבוצה העצומה של מערכות סלע אשר היוו את הקרום החיצוני של העולם במהלך עידן שחר החיים, או הפרוטרוזואיקון, אינה מופיעה כעת בנקודות רבות על-פני שטח כדור הארץ. וכאשר קבוצה זו אכן מגיחה מתחת לכל אשר נצבר בעידנים העוקבים, ימצאו בה אך ורק השרידים המאובנים של החיים של עולם הצומח ושל עולם החי הפרימיטיבי המוקדם. כמה מסלעי המשקע העתיקים-יותר הללו מעורבבים עם שכבות אשר נוצרו לאחר-מכן, ולעיתים ימצאו בהם שרידי מאובנים של צורות חיים מוקדמות יותר של עולם הצומח; זאת בעוד שבשכבות העליונות ביותר ניתן למצוא לעיתים כמה מן הצורות הפרימיטיביות יותר של אורגניזמים ימיים מעולם החי. ברבים מן המקומות הללו תמצאנה שכבות הסלע העתיקות ביותר והמרוכדות האלה, אשר בהן נוכל למצוא – במישרין על-גבי האבן הבלתי-מובחנת העתיקה יותר – מאובנים של החיים הימיים המוקדמים, הן מעולם הצומח והן מעולם החי.

מאובנים מן התקופה הזו מניבים אצות, צמחים דמויי-אלמוגים, פרוטוזואונים פרימיטיביים ואורגניזמי-מעבר דמויי ספוג. ואולם, היעדרם של מאובנים מעין אלו בשכבות הסלע המוקדמות אינו מוכיח בהכרח כי דברים חיים לא התקיימו במקומות אחרים בזמן שכל אלו שקעו. במהלך הזמנים המוקדמים הללו היו החיים דלילים, והם עשו את דרכם אך באיטיות מעל פני האדמה.

המסלע של עידן עתיק זה מצוי כעת על-פני שטח כדור הארץ, או קרוב מאוד אל פני השטח, והוא מכסה כשמינית מפני האדמה הנוכחיים. עוביה הממוצע של אבן מעבר זו, שכבות הסלע המרוכדות העתיקות ביותר, הינו כשניים-וחצי קילומטרים. בנקודות מסוימות מגיע עוביין של מערכות סלע אלה עד לכשישה-וחצי קילומטרים, ואולם רבות מן השכבות אשר שויכו לעידן זה משתייכות לתקופות מאוחרות יותר.

בצפון אמריקה – באזורים המזרחיים, המרכזיים והצפוניים של קנדה – שכבת סלע עתיקה ופרימיטיבית זו, הכוללת מאובנים, עולה אל פני השטח. קיימת גם רמה של מסלע זה, המשתרעת למקוטעין בכיוון מזרח-מערב, מפנסילבניה והרי האדירונדאק מערבה דרך מישגן, ויסקונסין ומינסוטה. רמות נוספות רצות מניו-פאונדלנד לעבר אלבמה ומאלסקה לכיוון מקסיקו.

הסלעים של עידן זה חשופים פה ושם ברחבי העולם; ואולם, אין ביניהם קלים לפירוש מאלו המצויים באזור אגס סופ'יריור ובגרנד קניון של נהר הקולורדו, שם מעידים הסלעים הפרימיטיביים הללו, הקיימים במספר שכבות וצופנים בחובם מאובנים, על תהפוכות ותנודות פני השטח באותם זמנים רחוקים.

שכבת אבן זו – השכבה העתיקה ביותר בקרום כדור הארץ אשר צפונים בה מאובנים – קומטה, קופלה ועוותה באופן גרוטסקי כתוצאה מן התהפוכות של רעידות האדמה ושל הרי הגעש המוקדמים. זרמי הלבנה של עידן זה הביאו איתם מעלה, קרוב אל פני השטח של הפלנטה, הרבה ברזל, נחושת ועופרת.

מעטים הם המקומות על פני כדור הארץ שבהם מוצגות הפעילויות האלה בצורה גראפית יותר מאשר בעמק הסנט קרוז אשר בוויסקונסין. באזור זה נפלטו מאה עשרים-ושבע זרמי לבה רצופים אל פני האדמה, זרמים שלאחריהם שקעה האדמה במים ובשל כך נוצר מרבץ של סלע משקע. אף-על-פי שמרבית השיקוע העליון של הסלע וזרמי הלבנה המפרידים ביניהם נעדרים כיום, ואף שתחתיתה של מערכת זו קבורה בעומק האדמה, אף-על-פי-כן, מוצגות כיום לראווה בין שישים-וחמש לשבעים מן הרשומות המרוכדות האלה של עידנים שחלפו.

בעידנים המוקדמים הללו, שבהם הרבה מן היבשה הייתה מצויה בסמוך לגובה פני הים, פעמים רבות היא שקעה ולאחר מכן הגיחה שוב. קרום כדור הארץ אך נכנס לתקופת ההתייצבות היחסית המאוחרת שלו. התנודות, העליות והמורדות, של נדידת היבשות המוקדמת יותר, תרמו לתדירות שקיעתן המחזורית של מסות היבשה הגדולות.

בזמנים הללו של החיים הימיים הפרימיטיביים, שקעו אזורים נרחבים של קווי החוף היבשתיים אל מתחת לפני הימים, בשיעורים הנעים ממטרים אחדים ועד לקרוב לקילומטר. הרבה מאבן החול והקונגלומאטים מייצגים את הצטברויות המשקע בחופים העתיקים הללו. סלעי המשקע, אשר שייכים לתקופת ריבוד מוקדמת זו, נחים ישירות מעל אותן שכבות, אשר תיארוכן מצביע על זמן קדום בהרבה מהופעת החיים, זמן הופעתו המוקדמת של האוקיינוס הכלל-עולמי.

כמה מן השכבות העליונות של מרבצי סלעי המעבר הללו מכילים כמויות קטנות של פצלים, או של צפחה בגוונים כהים, אשר מצביעים על נוכחותו של פחמן אורגאני ומעידים על קיומם של אבותיהם הקדמונים של צורות הצומח אשר כיסו את פני הארץ בעידן הקרבון, או עידן הפחם, אשר הגיע לאחר מכן. הרבה מן הנחושת המצויה בשכבות הסלע הללו נוצרה בשל שיקוע של מים. ניתן למצוא ממנה בחריצי הסלעים העתיקים יותר, כריכוז של מי הביצה הרדודים של קו חוף מוגן ועתיק כלשהו. מכרות הברזל של צפון-אמריקה ושל אירופה ממוקמים במרבצים ובשיחולים המאוחרים יותר של תקופות המעבר של יצירת החיים, אשר בחלקם מצויים במסלע הבלתי-מרוכב העתיק יותר ובחלקם בסלעי הריבוד הללו.

עידן זה חוזה בתפוצתם של החיים ברחבי מימיו של העולם; החיים הימיים התבססו היטב באורנטיה. קרקעיותיהם של הימים היבשתיים הנרחבים והרדודים מתכסות בהדרגה בגידול שופע ועשיר של צמחייה, בעוד שהמים של קווי החוף שוקקים בצורות החיים הפשוטות של עולם החי.

וכלל הסיפור הזה מסופר באופן גראפי מבינות לעמודי המאובנים של "ספר המסלע" הגדול של מרשם העולם. ואם אכן תרכשו מיומנות בפירושם של עמודי המרשם הביו-גאולוגי העצום הזה, הם יספרו לכם את האמת לאמיתה. רבות מקרקעיות הימים העתיקים הללו מורמות כעת גבוה אל היבשה, ומרבצים של עידני על-גבי עדינים מספרים את סיפור מאבקי החיים של אותם ימים מוקדמים. אמת ויציב, פשוטו כמשמעו, מאמר המשורר שלכם, אשר טען כי "העפר אשר למרגלותינו היה פעם חי".

[הוצג על-ידי חבר בסגל נשאי החיים של אורנטיה, השוכן כעת בפלנטה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 59

עידן החיים הימיים באורנטיה

הננו סבורים כי ההיסטוריה של אורנטיה החלה לפני כמיליארד שנה, וכי היא משתרעת על-פני חמש תקופות עיקריות:

1. העידן של קדם-החיים משתרע על-פני ארבע-מאות וחמישים מיליון השנים הראשונות, החל מסביבות הזמן שבו הגיעה הפלנטה לגודלה הנוכחי ועד לעת שבה כוננו החיים. תלמידכם ציינו תקופה זו כעידן האֶקְזוֹאִיקוֹן.

2. עידן שחר-החיים משתרע על-פני מאה-וחמישים מיליון השנים הבאות. עידן זה מפריד בין העידן הקודם של קדם-החיים, או עידן אסונות הטבע, ובין זה שבא לאחריו, העידן של החיים הימיים המפותחים יותר. עידן זה ידוע לחוקריכם כעידן הפרוֹטֶרוֹזוֹאִיקוֹן.

3. עידן החיים הימיים משתרע על-פני מאתיים-וחמישים מיליון השנים הבאות, והוא ידוע לכם ביותר כעידן הפֶּלֶאֶזוֹאִיקוֹן.

4. עידן החיים היבשתיים המוקדם משתרע על-פני מאה מיליון השנים הבאות וידוע בשם עידן המֶזוֹזוֹאִיקוֹן.

5. עידן היונקים תופש את חמישים מיליון השנים האחרונות. עידן טרי זה ידוע בשם העידן הקְנוֹזוֹאִיקוֹן.

וכך, עידן החיים הימיים מחזיק כרבע מן ההיסטוריה של הפלנטה שלכם. ניתן לחלק עידן זה לשש תקופות ארוכות, אשר כל אחת מהן מתאפיינת בהתפתחויות מוגדרות-היטב, הן במחזות הגיאולוגיים והן בתחומים הביולוגיים.

עם תחילת התקופה, צמחייה שופעת מכסה את קרקעיותיהם של הימים, את המדפים היבשתיים הנרחבים ואת האגנים הרדודים הרבים המצויים בקרבת החוף. צורות בעלי החיים הפשוטות והפרימיטיביות יותר של עולם החי כבר התפתחו מן האורגניזמים של עולם הצומח אשר קדמו להם, והאורגניזמים הראשונים של עולם החי עשו את דרכם בהדרגה לאורך קווי החוף הנרחבים של המסות היבשתיות השונות, עד אשר הימים הפנים-יבשתיים שקקו חיים ימיים פרימיטיביים. מכיוון שרק מעטים מן האורגניזמים הראשונים הללו היו בעלי קונכיות, לא השתמרו רבים מהם כמאובנים. ואף-על-פי-כן, הבמה מוכנה לקראת הפרקים הפותחים של אותו "ספר סלע" כביר של שימור רשומות החיים, אשר הונחו באופן כה יסודי בעידנים העוקבים.

יבשת צפון-אמריקה עשירה באופן נהדר במרבצי הסלע עתירי המאובנים מעידן החיים הימיים כולו. בין השכבות הראשונות והעתיקות ביותר לבין השכבות המאוחרות יותר של העידן הבא מפרידים מרבצי סחיפה נרחבים, אשר מבדילים במובחן את שני שלבי ההתפתחות הפלנטאריים הללו.

1. חיים ימיים מוקדמים בימים הרדודים עידן הטְרִילוֹבִיטִים

בהנף שחרה של תקופה זו של שקט יחסי על-פני כדור הארץ, החיים מוגבלים לימים הפנים-יבשתיים ולקווי החוף של האוקיינוסים; עדיין לא התפתחה כל צורה שהיא של אורגניזם יבשתי. בעלי החיים הימיים הפרימיטיביים מבוססים היטב ומוכנים לקראת שלב ההתפתחות האבולוציוני הבא. האֶקְמוֹבוֹת הינן שורדות טיפוסיות של שלב חיים ראשוני זה של עולם החי, והופעתן הייתה בסמוך לסיום עידן המעבר הקודם.

לפני 400,000,000 שנה, החיים הימיים, הן הצמחיים והן אלו של עולם החי, היו מפוזרים באופן די טוב על-פני העולם כולו. האקלים של העולם הופך למעט חם יותר ונוח יותר. קיימת הצפה כללית של חופי היבשות השונות, ובייחוד אלו של צפון-אמריקה ודרומה. אוקיינוסים חדשים מופיעים וגופי המים הישנים מתרחבים עד למאד.

לראשונה זוחלת הצמחייה החוצה אל פני היבשה, ובמהרה היא עושה התקדמות ניכרת במידת התאמתה לבית גידול בלתי-ימי.

בעלי החיים הרב-תאיים הראשונים מופיעים פתאום וללא אבות קדמונים מדורגים. הטְרִילוֹבִיטִים התפתחו, ובמשך עידנים הם אלו אשר שולטים ברחבי הימים. מנקודת המבט של החיים הימיים, זהו עידן הטְרִילוֹבִיטִים.

בחלקה המאוחר של תקופת זמן זו, הגיחו מן הים חלקים גדולים של צפון-אמריקה ושל אירופה. קרום כדור הארץ היה מיוצב באופן ארעי; הרים, או ליתר דיוק התרוממויות יבשה גבוהות, עלו לאורך חופי האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט, באיי הודו המערבית ובדרום אירופה. כלל האזור הקאריבי היה מורם עד מאוד.

לפני 390,000,000 שנה, היבשה הייתה עדיין מוגבהת. בחלקים של מזרח אמריקה ומערבה ובחלקים של מערב-אירופה אנו עשויים למצוא את שכבות הסלע אשר הונחו בזמנים הללו, ואלו הם הסלעים העתיקים ביותר המכילים מאובני טרילוביטים. היו קיימים מפרצים ארוכים רבים דמויי-אצבע אשר חדרו אל תוך מסות היבשה, ובהן שקעו סלעים נושאי-מאובנים אלו.

בתוך מספר מיליוני שנים החל האוקיינוס השקט לפלוש אל יבשות אמריקה. שקיעת היבשה נגרמה בעיקרה בשל התאמות בקרום, אף שההתפשטות האופקית של היבשה – או זחילת היבשות – היוותה גם היא גורם.

לפני 380,000,000 שנה אסיה הייתה מצויה בשקיעה, ואילו כל יתר היבשות חוו התרוממות קצרת מועד. ואולם, ככל שתקופה זו הלכה והתקדמה, החל האוקיינוס האטלנטי, אשר זה מקרוב הופיע, לפלוש ברחבות פנימה אל כל החופים הסמוכים לו. הימים הצפון אטלנטיים, או הארקטיים, היו מחוברים אז אל מימי הגולף הדרומיים. כאשר ים דרומי זה חדר אל בקע האפלאצ'י, התנפצו גליו כלפי מזרח אל מול הרים אשר גובהם היה רם כשל הרי האפלים; ואולם, באופן כללי, היבשות היוו פיסות של חבלי-ארץ נמוכים ובלתי-מעניינים, נעדרים לחלוטין כל יופי של נוף.

מרבצי המשקע של העידנים הללו משתייכים לארבעה סוגים:

1. קונגלומֶרָטִים – חומר השוקע בסמוך לקווי החוף.

2. סלעי חול – מרבצים אשר נוצרו במים רדודים שהיו בהם מספיק גלים על-מנת למנוע מן הבוצ מלהתייבב.

3. צִפְחוֹת – מרבצים אשר שוקעו במים עמוקים ושקטים יותר.

4. אבני גיר – אבנים אלה כוללות את מרבצי קונכיות הטרילוביטים במים עמוקים.

מאובני הטרילוביטים של העידנים הללו מציגים אחידות בסיסית לצד שונות מובחנת מסוימת. בעלי החיים המוקדמים אשר התפתחו משלוש שתילות החיים המקוריות היו אופייניים; אלו אשר הופיעו בחצי הכדור המערבי היו שונים מעט מאלו של הקבוצה האירו-אסייתית ומן הטיפוס האוסטרלו-אסייתי או האוסטרלו-אנטרקטי.

לפני 370,000,000 שנה התרחשה שקיעתן הגדולה, והמוחלטת-כמעט, של צפון-אמריקה ודרומה, שלאחריהן שקעו גם אפריקה ואוסטרליה. רק חלקים מסוימים של אמריקה הצפונית נותרו מעל לפני הימים הללו של תקופת הקמפֶרְיוֹן. חמישה מיליון שנים לאחר מכן נסוגו הימים מפני היבשות העולות. וכל התופעות האלה, של שקיעה והתרוממות יבשות, היו בלתי-דרמטיות והתרחשו לאיטן לאורך מיליוני שנים.

השכבות הנושאות מאובני טרילוביטים של תקופה זו מציצות פה ושם ברחבי כלל היבשות, למעט במרכז אסיה. ברבים מן האזורים הסלעים הללו הינם אופקיים, ואולם בהרים הם משופעים ומעוותים עקב הלחץ והקימוט. ולחץ שכזה שינה במקומות רבים את טיבם המקורי של מרבצים אלו. אבן הגיר הפכה לקוורץ; הצִפְחָה הפכה לִלְחָה; ואילו אבן הגיר הפכה לשיש.

לפני 360,000,000 שנה היבשה עדיין הייתה מצויה במהלך של התרוממות. צפון-אמריקה ודרומה היו מוגבהות בהחלט. מערב-אירופה והאיים הבריטיים החלו להגיח, למעט חלקים של גֵילס אשר היו משוקעים במעמקים. בעידנים הללו לא היו שכבות קרח גדולות. מרבצי הקרח לכאורה, אשר נזכרים בהקשר של השכבות האלה באירופה, באפריקה, בסין ובאוסטרליה, נגרמו בשל קרחונים הרריים מבודדים או בשל הסחת הריסות קרחונים אשר מקורם מאוחר יותר. האקלים של העולם היה ימי ולא יבשתי. הימים הדרומיים היו אז חמים יותר מאלו של היום, והם השתרעו צפונה אל מעבר לצפון-אמריקה ומעלה עד לאזורי הקוטב. זרם הגולף חלף דרך החלק המרכזי של צפון-אמריקה, והוסט מזרחה על-מנת לשטוף ולחמם את חופיה של גרינלנד, בהופכו בכך את היבשת אשר מכוסה כיום שמיכת קרח לגן עדן טרופי אמיתי.

החיים הימיים היו דומים אלו לאלו ברחבי העולם וכללו אצות, אורגניזמים חד-תאיים, ספוגים פשוטים, טרילוביטים וסרטנים אחרים – חסילונים, סרטנים ולובסטרס. עם סיומה של תקופה זו הופיעו שלושת-אלפים מינים של פֶּרִיפֹּדִים, אשר מהם שרדו מאתיים בלבד. בעלי-חיים אלו מייצגים מגוון של החיים המוקדמים אשר המשיך להתקיים כמעט ללא כל שינוי עד לזמן הזה.

ואולם, הטרילוביטים היו בעלי החיים השליטים; הם היו בעלי-חיים מיניים והתקיימו בצורות רבות. בהיותם שחיינים עלובים, הם צפו בעצלתיים במים הרדודים או זחלו על-פני קרקעיות הימים, והתכדו לצורך הגנה-עצמית כאשר הותקפו בידי אויביהם אשר הופיעו מאוחר יותר. אורכם נע בין כחמישה סנטימטרים לכשלושים סנטימטרים, והם התפתחו לכדי ארבע קבוצות מובחנות: טורפים, צמחוניים, אוכלי-כל ו"אוכלי-בוץ". יכולתה של הקבוצה האחרונה להתקיים במידה רבה על בסיס של חומר לא-אורגני – וזהו בעל החיים הרב-תאי האחרון שהייתה לו היכולת הזו – מסבירה את התרבותה העצומה של קבוצה זו ואת שרידותה במשך זמן כה ממושך.

וזו הייתה התמונה הביו-גיאולוגית באורנטיה עם סיומה של אותה תקופה ארוכה בהיסטוריה של העולם, אשר נמשכה חמישים מיליון שנה, וכונתה בידי הגיאולוגים שלכם תקופת הקמבריון.

2. שלב ההצפה היבשתית הראשונה עידן בעלי החיים-חסרי החוליות

התופעות המחזוריות של התרוממות ושל שקיעת היבשה, אשר מאפיינות את הזמנים הללו, היו כולן הדרגתיות ובלתי-מרשימות, בהיותן מלוות בפעילות געשית מועטה או בהיעדר כולל של פעילות מעין זו. במהלך כל ההתרוממות והשקיעות העוקבות האלה של היבשות, יבשת האם של אסיה לא חלקה את מלוא ההיסטוריה עם יתר היבשות. אומנם היא חוותה הצפות רבות, בטובלה ראשית בכיוון אחד ולאחר-מכן בכיוון אחר, ביחוד במהלך ההיסטוריה המוקדמת שלה, ואולם היא איננה מציגה את מרבצי הסלע האחידים אשר ניתן לגלותם ביבשות האחרות. בעידנים האחרונים הייתה יבשת אסיה היציבה ביותר מקרב כלל המסות היבשתיות.

לפני 350,000,000 שנה ניתן היה לחזות בראשית תקופת ההצפה הגדולה של היבשות כולן, למעט מרכז אסיה. שוב ושוב כוסו המסות היבשתיות במים; ורק רמות החוף נותרו מעל לפני המים הפנים-יבשתיים הרדודים אך המתנודדים והנרחבים הללו. שלוש הצפות עיקריות אפיינו תקופה זו, ואולם בטרם הסתיימה התקופה שוב התרוממו היבשות, ושיעור האדמה אשר הגיחה היה גבוה בחמישה-עשר אחוזים משיעורה החשוף כעת. האזור הקאריבי היה מוגבה באופן ניכר. תקופה זו אינה מובחנת מאוד באירופה, זאת משום שתנודות היבשה היו פחותות, בעוד שהפעילות הגעשית הייתה מתמדת יותר.

לפני 340,000,000 שנה התרחשה שקיעה יבשתית נרחבת נוספת, למעט באסיה ובאוסטרליה. ככלל, מימי האוקיינוסים של העולם היו ממוזגים. היה זה עידן כביר של אבן-גיר, והרבה מן המסלע הזה שוקע על-ידי אצות מפרישות גיר.

מספר מיליוני שנים מאוחר יותר החלו להיגח מן המים חלקים גדולים של יבשת אמריקה ושל יבשת אירופה. בחצי הכדור המערבי נותרה אך ורק זרוע של האוקיינוס השקט מעל למקסיקו ולאזור הרי הרוקי ד-היום, ואולם, בסמוך לסיומו של עידן זה שוב החלו לשקוע חופי האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט.

לפני 330,000,000 שנה הסתמן ראשיתו של פרק זמן יחסית שקט ברחבי העולם כולו, כאשר, שוב, יבשה רבה הייתה מצויה מעל לפני המים. החריג היחיד לשלטון השקט היבשתי הזה הייתה התפרצותו של הר הגעש הכביר של צפון-אמריקה אשר במזרח קנטאקי, התפרצות שהיוותה את אחת מן הפעילויות הגעשיות היחידות הכבירות שידע העולם מעודו. אפרו של הר געש זה כיסה שטח בן כאלף ושלוש-מאות קילומטרים רבועים בשכבה אשר עובייה נע בין כחמישה לכשבעה מטרים.

לפני 320,000,000 שנה התרחשה ההצפה העיקרית השלישית הנכללת בתקופה זו. המים של הצפה זו כיסו את כלל היבשה אשר כיסתה ההצפה הקודמת, בעוד שבכיוונים רבים בכל רחבי האמריקות ואירופה המים השתרעו אף רחוק יותר מזה. חלקה המזרחי של צפון-אמריקה, כמו גם מערב-אירופה, היו שקועים בעומק הנע בין כ-3,000 לכ-4,500 מטרים מתחת לפני המים.

לפני 310,000,000 שנה שוב היו המסות היבשתיות של העולם מוגבהות היטב, למעט חלקיה הדרומיים של צפון-אמריקה. מקסיקו הגיחה ויצרה את ים המפרץ, אשר שמר מני אז על זהותו.

החיים של תקופה זו ממשיכים להתפתח. שוב העולם שקט ושלו באופן יחסי; האקלים נותר מתון ונוח; הצמחים היבשתיים נודדים רחוק יותר ויותר מן החופים. תבניות החיים מפותחות היטב, אף-על-פי שניתן למצוא אך מעט מאובני צומח מן הזמנים הללו.

היה זה העידן הגדול של האבולוציה של האורגניזמים היחידניים של עולם החי, אף כי רבים מן השינויים – כדוגמת המעבר מן הצומח אל החי – התרחשו זה מכבר. ממלכת החי הזו התפתחה עד לנקודה שבה כל טיפוס חיים המצוי מתחת לבעלי החוליות יוצג במאובני הסלעים אשר שוקעו בזמנים אלו. ואולם, כל בעלי החיים הללו היו אורגניזמים ימיים. למעט סוגים אחדים של תולעים אשר זחלו על החופים, עדיין לא הופיעו בעלי-חיים יבשתיים; ואף הצמחייה טרם התפשטה על פני היבשות; האוויר הכיל עדיין כמות גדולה מדי של פחמן דו-חמצני מכדי לאפשר את קיומם של נושמי-אוויר. ובעיקר, קיומם של כל בעלי החיים – למעט סוגים מסוימים מן הפרימיטיביים שבהם – היו תלוי בחיים הצמחיים במישרין או בעקיפין.

הטרילוביטים עדיין משלו בכיפה. בעלי החיים הזעירים הללו התקיימו ברבבות תבניות והיו אבותיהם הקדמוניים של הסרטנים המודרניים. לכמה מן הטרילוביטים היו בין עשרים-וחמש אלף לארבעים אלף עיניות זעירות; לאחרים היו עיניים פגומות. עם סיומה של תקופה זו, חלקו הטרילוביטים את השלטון בימים עם כמה צורות חיים חסרות-חוליות אחרות. ואולם, הם נכחדו לחלוטין במהלך תחילת התקופה הבאה.

האצות מפרישות-הגיר היו נפוצות. היו קיימים אלפי מינים של אבותיהם המוקדמים של האלמוגים. תולעי ים שרצו בשפע; והיו קיימים מינים רבים של מדוזות אשר נכחדו מאז. אלמוגים וטיפוסים מאוחרים יותר של ספוגים הלכו והתפתחו. הסילוניות היו מפותחות מאוד, והן שרדו בדמותם של הנאוטילוס, התמנון, הדיונונית והקיימן.

היו קיימים מינים רבים של בעלי-חיים בעלי קונכייה, ואולם הקונכיות לא נדרשו אז כל-כך לצרכי הגנה כבתקופות שלאחר-מכן. החלזונות היו

נוכחים במימי הימים העתיקים, והם כללו את המקדחים בעלי הקונכייה הבודדת, את חלזונות הים ואת החלזונות הצדפיים חצו את מיליוני השנים המפרידות בינינו, במידה רבה כפי שהיו קיימים אז, והם כוללים את צדפות המול, צדפות הקלאם, צדפות האויסטר וצדפות הסקאלופ. האורגניזמים בעלי קונכיית הקשנה התפתחו אף הם, והברכיפודים הללו חיו באותם מים עתיקים באופן דומה למדי לאופן שבו הם מתקיימים כיום; ואפילו היו להם הסדרי מגן של קשנה בעלות צירים, חריצים וכן הסדרים אחרים.

כך מסתיים סיפורה האבולוציוני של תקופת החיים הימיים הכבירה השנייה, אשר ידועה לגיאולוגים שלכם כתקופת האוקדוויק.

3. שלב ההצפה הגדולה השנייה תקופת האלמוגים – עידן הברכיפודים

לפני 300,000,000 שנה החלה תקופה כבירה נוספת של שקיעת יבשה. פלישת הימים הסילוריים הקדומים דרומה וצפונה הכינה את טביעתה של מרבית אירופה וצפון-אמריקה במים. היבשה לא הייתה מורמת ביותר מעל לפני הים, כך שלא התרחש שיקוע רב כל-כך בסמוך לקווי החוף. הימים שקקו חיים עטויי קונכיות-גיר, ונפילתן של קונכיות אלה אל קרקעית הים בנתה בהדרגה שכבות עבות ביותר של אבן גיר. זהו הינו המרבץ הנרחב הראשון של אבן גיר, והוא מכסה למעשה את כל אירופה וצפון-אמריקה, ואולם הוא מופיע על-פני כדור הארץ אך ורק במקומות מועטים. העובי הממוצע של שכבת סלע נושנה זו הינו כשלוש-מאות מטרים, ואולם, רבים מן המרבצים הללו עוותו מאז במידה ניכרת הודות לשיפועים, התפרצויות ושברים, ורבים מהם השתנו והפכו לקוורץ, לצפחה ולשיש.

בשכבות הסלע של תקופה זו אין ניתן למצוא סלעי-אש או לבה, למעט אלו של הרי הגעש הגדולים של דרום-אירופה ושל מזרח מין, וכן זרמי הלהב של קוויבק. הפעילות הגעשית הייתה ברובה נחלת העבר. זו הייתה שיאה של פעילות כבירה של שיקוע של מים; בנייה של הרים התרחשה באופן מועט בלבד, או שלא התרחשה כלל.

לפני 290,000,000 שנה נסוג הים מן היבשות באופן ניכר, וקרקעיות האוקיינוסים הסובבים היו מצויים בתהליך של שקיעה. מסות היבשה השתנו אך מעט בטרם שקעו שוב אל מתחת לפני המים. החלה תנועתם המוקדמת של ההרים בכל היבשות, והתפרצויות הקרום הגדולות ביותר היו ההימלאיה אשר באסיה וההרים הקלדוניים הגדולים, אשר משתרעים מאירלנד, דרך סקוטלנד והלאה עד לספיצברגן.

המרבצים של עידן זה הם אלו אשר בהם נמצא את רוב הגז, הנפט, האבץ והעופרת, כאשר הגז והנפט מופקים מאוספי החומר העצומים של הצומח והחי אשר נסחפו מטה בתקופת השקיעה הקודמת, ואילו מרבצי המינרלים מייצגים את השיקוע של גופי מים רדודים. רבים ממרבצי סלעי המלח שייכים לתקופה זו.

הטרילוביטים שקעו במהירות, ואת מרכז הבמה תפשו הרכיכות הגדולות יותר, או הסילוניות. בעלי החיים הללו גדלו עד לאורך של כחמישה מטרים ולקוטר של כשלושים סנטימטרים, והם הפכו לאדוני הימים. מין זה של בעל-חיים הופיע פתאום והשתלט על החיים הימיים.

הפעילות הגעשית הכבירה של עידן זה התרחשה במגזר האירופי. התפרצויות געשיות אלימות ונרחבות שכאלה, כפי שאירעו אז באגן הים-תיכון, ובמיוחד בסביבת האיים הבריטיים, לא נראו שוב אלא כעבור מיליונים על-גבי מיליונים של שנים. זרימת לבה זו על-פני אזור האיים הבריטיים נראית כיום כשכבות לבה וכסלע המופיעים לסירוגין בעובי של קרוב ל-8,000 מטרים. סלעים אלו שוקעו על-ידי זרמי הלהב אשר זרמו לסירוגין, התפזרו על-גבי קרקעית ים רדודה, וכך הפרידו בין מרבצי הסלע; וכל זה הורם לאחר-מכן גבוה אל מעל לפני הים. רעידות אדמה אלימות התרחשו בצפון-אירופה, ובייחוד בסקוטלנד.

האקלים הימי המתון והאחיד נותר בעינו, והימים החמימים שטפו את החופים של יבשות הקוטב. במרבצים הללו ניתן למצוא מאובנים של ברכיפודים ושל בעלי-חיים ימיים אחרים ממש עד לקוטב צפוני. החלזונות, הברכיפודים, הספוגים והאלמוגים מייצרי-השוניות המשיכו להתרבות.

סיום העידן הזה חוזה בהתקדמותם השנייה של הימים הסילוריים ובהתמזגות נוספת של מימי האוקיינוסים הצפוניים והדרומיים. הסילוניות שולטות בחיים הימיים, בעוד שצורות החיים הקשורות מתפתחות ומתבדלות בהדרגה.

לפני 280,000,000 שנה הגיחו היבשות באופן ניכר מן ההצפה הסילורית השנייה. מרבצי הסלע של השקיעה הזו ידועים בצפון-אמריקה בשם אבן גיר נְאָגְרָה, זאת משום שמפלי הניאגרה זורמים כעת על-גבי שכבת סלע זו. שכבת סלע זו משתרעת מן ההרים שבמזרח ועד לאזור עמק המיסיסיפי, ואולם לא מערבה מכך, למעט בדרום. שכבות אחדות משתרעות על-גבי קנדה, חלקים מדרום-אמריקה, אוסטרליה ומרבית אירופה, ועובייה הממוצע של סדרת ניאגרה זו הינו כמאתיים מטרים. מייד מעל למרבץ הניאגרה, באזורים רבים ניתן למצוא אוסף של קונגלומרטים, של צפחה ושל סלע מלח. זוהי ההצטברות של שיקועים מסדר שני. המלח הזה שקע בלגונות גדולות אשר נפתחו אל הים ונותקו ממנו לסירוגין, כך שההתאידות התרחשה בד בבד עם שיקוע של מלח ושל חומר אחר אשר התקיים בתמיסה. באזורים מסוימים עוביין של שכבות סלע מלח אלה עומד על כעשרים מטרים.

האקלים הינו אחיד ומתון, ומאובנים של בעלי-חיים ימיים שוקעים באזורים הארקטיים. ואולם, עם סיומו של עידן זה, מליחות הימים היא כה מופרזת עד שרק מעט מן החיים שורדים.

לקראת סיום השקיעה הסילורית הסופית מתרחשת התרבות גדולה של קווצי-עור – חבצלות הסלע – כפי שמעידים מרבצי חבצלות הים באבן הגיר. הטרילוביטים נעלמו כמעט לחלוטין, והרכיכות ממשיכות למלוך בימים; שוניות אלמוגים נוצרות בכמויות גדולות הרבה יותר. במהלך תקופה זו מתפתחים לראשונה, במיקומים הנוחים יותר, עקרבי הים הפרימיטיביים הראשונים. וזמן מועט לאחר מכן, ובאופן פתאומי, עורכים את הופעתם גם העקרבים האמיתיים – נושמי האוויר בפועל.

התפתחויות אלה חותמות את התקופה השלישית של החיים הימיים, אשר משתרעת על-פני עשרים וחמישה מיליוני שנים וידועה לחוקריכם בשם התקופה הסילורית.

4. שלב הגחת היבשה הגדולה תקופת חיי הצומח היבשתי עידן הדגה

במשך זמן רב יחסית הייתה ידו של הים על העליונה במאבק הממושך בין האדמה למים, ואולם עתות של ניצחון היבשה עומדות בפתח. ונדידת היבשות טרם התקדמה כה רחוק, כך שלעיתים כל היבשה של עולם מחוברת למעשה באמצעות מְצָרִים דקים וגשרי יבשה צרים.

בעת שהיבשה מגיחה מן ההצפה הסילורית האחרונה, מגיעה לסיומה תקופה חשובה בהתפתחותו של העולם ובאבולוציה של החיים. זהו שחרו של עידן חדש על-פני הארץ. הנוף העירום והבלתי-מושך של זמנים עברו הולך ולובש ירוק שופע, והיערות המדהימים הראשונים עתידים להופיע כבר בקרוב.

הודות להתבדלות המוקדמת בין המינים היו החיים הימיים בתקופה זו מגוונים ביותר; ואולם, מאוחר יותר התרחשה התמזגות והתחברות חופשית בין כלל הטיפוסים השונים הללו. בתחילה הגיעו הפְּרִיפִּוֹדִים לשיאם, לאחר מכן החליפו אותם פְּרוֹקִי-הֶרְגֵלִיִּים; והזיפרגליים ערכו את הופעתם לראשונה. ואולם, המאורע הגדול מכולם היה ההופעה הפתאומית של משפחת הדגים. עידן זה הפך להיות עידן הדגה, אותה תקופה בהיסטוריה של העולם אשר התאפיינה בבעלי-חיים מטיפוס הֶחֱוֹלִיִּיתִיִּים.

לפני 270,000,000 שנה כלל היבשות היו מצויות מעל לפני המים. מזה מיליונים על-גבי מיליונים של שנים לא הייתה כמות רבה כל-כך של יבשה מצויה בו-זמנית מעל לפני המים; היה זה אחד מן העידנים הגדולים ביותר של הופעת יבשה בכלל ההיסטוריה של העולם.

חמישה מיליון שנה לאחר מכן הוצפו לזמן קצר אזורי היבשה של צפון-אמריקה ודרומה, אירופה, אפריקה, צפון-אסיה, ואוסטרליה; כאשר בזמן כזה או אחר הייתה השקיעה בצפון-אמריקה מוחלטת כמעט; ועוביין של שכבות אבן הגיר אשר נוצרו נע בין כ-150 לכ-1,500 מטרים. הימים הֶדְבֻנִיִּים השונים הללו השתרעו ראשית בכיוון אחד ולאחר מכן במשנהו, כך שהים הארקטי הפנים-יבשתי העצום של צפון-אמריקה מצא מוצא אל האוקיינוס השקט דרך צפון-קליפורניה.

לפני 260,000,000 שנה, לקראת סיומה של תקופה זו של שקיעת-יבשה, הייתה צפון-אמריקה מכוסה בחלקה בימים שהתחברו בעת ובעונה אחת אל מימי האוקיינוסים השקט והאטלנטי, ואל הימים הארקטי והגולף. עוביין הממוצע של המרבצים של השלבים המאוחרים הללו של ההצפה הֶדְבֻנִיִּית הראשונה עומד על כשלוש-מאות מטרים. שוניות האלמוגים המאפיינות את הזמנים הללו מעידות על כך שהימים הפנים-יבשתיים היו צלולים ורדודים. מרבצי אלמוגים שכאלו עומדים חשופים בגדות נהר האוֹהִיּוֹ ליד לואִיזִ'יָּל, קֶנְטֶאקִי, עוביין הינו כשלושים מטרים, והם כוללים יותר ממאתיים מינים. תצורות אלמוגים אלה משתרעות מרחבי קנדה וצפון-אירופה ועד לאזורים הארקטיים.

לאחר שקיעות אלה אל מתחת לפני המים, רבים מקווי החוף הללו התרוממו באופן ניכר, כך שהמרבצים הקודמים כוסו בבוץ או בצפחה. קיימת אף שכבה אדומה של אבן-חול המאפיינת את אחד השיקועים הֶדְבֻנִיִּים. שכבה אדומה זו משתרעת על-פני רוב שטחו של כדור הארץ, וניתן למוצאה באמריקה הצפונית והדרומית, באירופה, ברוסיה, בסין, באפריקה ובאוסטרליה. מרבצים אדומים כאלו מרמזים על תנאי אקלים צחיחים או צחיחים-למחצה, ואולם האקלים של העידן הזה היה עדיין מתון ואחיד.

לאורך כל התקופה הזו נותרה היבשה אשר מדרום-מזרח לאי של סִינְסִינְטִי הרבה מעל לפני המים. ואולם, הרבה מאוד מאירופה המערבית, לרבות האיים הבריטיים, היה שקוע מתחת לפני המים. בוויילס, בגרמניה ובמקומות אחרים באירופה, עובי הסלעים הֶדְבֻנִיִּים הינו כ-6,000 מטרים.

לפני 250,000,000 שנה ניתן היה לחזות בהופעת משפחת הדגים, בעלי החוליות; היה זה אחד השלבים החשובים ביותר בכלל האבולוציה הקדם-אנושית.

פרוקי הרגליים, או הסרטניים, היו אבותיהם הקדמונים של בעלי החוליות הראשונים. מְכֻשְׂרִיָּה של משפחת הדגים היו שני אבות קדמונים פרוקי-רגליים; לאחד היה גוף ארוך אשר חיבר ראש וזנב, ואילו האחר היה קדם-דג חסר עמוד-שדרה וחסר לסת. ואולם, טיפוסים מקדמיים אלו נשמדו במהרה עם הופעתם הפתאומית מן הצפון של הדגים, בעלי החוליות הראשונים בעולם החי.

רבים מן הדגים האמיתיים הגדולים ביותר משתייכים לעידן הזה, כמה מן המינים בעלי השיניים מגיעים לאורך של כשמונה עד כעשרה מטרים; הכרישים בני-זמננו הינם השורדים מקרב קבוצת דגים קדומה זו. הדגים בעלי השריון ובעלי הריאות הגיעו אל פסגתם האבולוציונית, ובטרם עידן זה תם, הסתגלו הדגים הן למים מתוקים והן למים מלוחים.

ניתן למצוא שכבות מקוריות של שיני דגים ושל שלדי דגים במרבצים אשר שוקעו לקראת סיום העידן הזה; ושכבות מאובנים עשירות ממוקמות לאורך חופי קליפורניה, הואיל ומפרצים מוגנים רבים של האוקיינוס השקט השתרעו אל תוך היבשה של אותו אזור.

הארץ התכסתה במהירות בסדרים חדשים של צמחייה יבשתית. עד אז צמחו על היבשה צמחים מועטים בלבד, למעט בסמוך לקצות המים. כעת, ובאופן פתאומי, הופיעה משפחת השרכים השופעת והתפשטה במהירות על-פני היבשה אשר הלכה והתגבשה במהירות בכל חלקי העולם. עד מהרה התפתחו מיני עצים, אשר עוביים כשישים סנטימטרים וגובהם כשנים-עשר מטרים; מאוחר יותר התפתחו עלים, ואולם למינים המוקדמים הללו הייתה עלווה בסיסית בלבד. צמחים קטנים רבים התקיימו, ואולם לא ניתן למצוא את מאובניהם משום שעל-פי-רוב הם הושמדו על-ידי החיידקים אשר הופיעו אף לפנייהם.

עם עליית היבשה התחברה צפון-אמריקה לאירופה באמצעות גשרים יבשתיים אשר השתרעו עד לגרינלנד. ועד ליום הזה אוצרת גרינלנד תחת שמיכות הקרח שלה את שרידיהם של צמחי היבשה המוקדמים הללו.

לפני 240,000,000 החלה היבשה לשקוע בחלקים של אירופה, צפון-אמריקה ודרומה. שקיעה זו בישרה את הופעת השיטפונות הקבועים האחרונים והפחות נרחבים. הימים הארקטיים שוב נעו דרומה מעל לחלק גדול של צפון-אמריקה; והאוקיינוס האטלנטי הציף חלק גדול מאירופה וממערב אסיה, בעוד שהאוקיינוס השקט כיסה את רובה של הודו. הצפה זו הופיעה באיטיות ונסוגה באותה איטיות. הרי הקטסקיל אשר לאורך הגדה המערבית של נהר ההקסון מהווים את אחת מהאנדרטאות הגיאולוגיות הגדולות ביותר בצפון-אמריקה השייכות לתקופה זו.

לפני 230,000,000 שנה המשיכו רוב הימים בנסיגתם. חלק גדול של אמריקה הצפונית היה מצוי מעל לפני המים, ופעילות געשית נרחבת התרחשה באזור סנט-לורנס. הר הוֹנְיָאֵל אשר במונטריאול הינו הצוואר אשר עבר סחיפה של אחד מהרי הגעש הללו. המרבצים של כלל התקופה הזו נראים היטב בהרי האפֶּלְצִ'ים של אמריקה הצפונית, שם חצב נהר הסֶקְסְקָהָנָה עמק אשר חושף את השכבות העוקבות האלה, אשר הגיעו לעובי של מעל ל-4,000 מטרים.

התרוממות היבשות נמשכה והאטמוספירה הלכה והתעשרה בחמצן. פני הארץ הלכו ונתכסו ביערות עצומים של שרכים בגובה של כשלושים מטרים ובעצים הייחודיים לאותם הימים, יערות דוממים; אף קול רחש לא נשמע, אפילו לא רשרוש של עלה, זאת משום שלעצים הללו לא היו עלים.

וכך התקרבה לסיומה אחת מהתקופות הארוכות באבולוציה של החיים הימיים – עידן הדגה. תקופה זו בהיסטוריה של העולם נמשכה קרוב לחמישים מיליון שנה; והיא נודעת בקרב חוקריכם בשם תור הקבון.

5. שלב תזזות הקרום תור הקרבון של יערות השרכים עידן הצפרדעים

הופעת הדגים בתקופות הקודמות סימנה את שיא התפתחותם של החיים הימיים. מנקודה זו ואילך, הופכת התפתחות החיים ביבשה לחשובה יותר ויותר. ותקופה זו נפתחת כאשר הבמה מוכנה באופן כמעט אידיאלי להופעתם של בעלי החיים היבשתיים הראשונים.

לפני 220,000,000 שנה, אזורי יבשה רבים בכל היבשות, לרבות מרבית צפון-אמריקה, היו מצויים מעל לפני המים. היבשה כוסתה בצמחייה שופעת; אכן היה זה עידן השרכים. הפחמן הדו-חמצני עדיין היה קיים באטמוספירה, אך בשיעורים הולכים ופוחתים.

מעט לאחר מכן הוצף החלק המרכזי של צפון-אמריקה, ובתוך כך נוצרו שני ימים פנים-יבשתיים גדולים. אזורי היבשה הגבוהים אשר לחופי האוקיינוס האטלנטי ולחופי האוקיינוס השקט היו ממוקמים אך מעט מעבר לקווי החוף הנוכחיים. שני הימים הללו מחוברים כיום תוך שצורות החיים אשר בהם ממוזגות אלה באלה; והאיחוד שבין צורות החיים הימיות האלה סימן את ההתחלה של דעיכתם המהירה והכלל-עולמית של החיים הימיים, ואת פתיחת התקופה של הבאה של חיי היבשה.

לפני 210,000,000 שנה כיסו הימים הארקטיים החמים את מרבית צפון-אמריקה ואירופה. מי הקוטב הדרומי הציפו את דרום-אמריקה ואת אוסטרליה, בעוד שאפריקה ואסיה היו מוגבהות ביותר.

כאשר הימים היו מצויים בשיאם, התרחשה באופן פתאומי התפתחות אבולוציונית חדשה. לפתע הופיעו בעלי החיים היבשתיים הראשונים. מינים רבים מקרב בעלי החיים הללו היו מסוגלים לחיות הן על היבשה והן במים. בעלי החיים נושמי-האוויר האמפביים הללו התפתחו מפרוקי-הרגליים, אשר שלפוחיות השחייה שלהם התפתחו לכדי ריאות.

מן המים המלוחים של הימים זחלו החוצה אל פני היבשה חלזונות, עקרבים וצפרדעים. כיום מטילות הצפרדעים את ביציהן במים, וצאצאיהן הרכים מתקיימים בתחילה כדגיגים, כראשנים. תקופה זו בהחלט יכולה להיחשב כעידן הצפרדעים.

מהר מאוד לאחר מכן הופיעו לראשונה החרקים, ויחד עם עכבישים, עקרבים, מקקים, צרצרים וארבה, הם פשטו וכיסו את יבשות העולם. מוטת כנפיהן של השפיריות הגיע לכשעשרים וחמישה סנטימטרים. התפתחו אלף מיני מקקים, אשר כמה מהם הגיעו לאורך של כעשרה סנטימטרים.

שתי קבוצות של חבצלות סלע התפתחו במיוחד, ולאמיתו של דבר הן מהוות את המאובנים המובילים של תקופה זו. גם הכרישים אשר ניזונו

מקונכיות התפתחו מאוד, ובמשך יותר מחמישה מיליון שנים הם שלטו באוקיינוסים. האקלים היה עדיין מתון ונוח; והחיים הימיים השתנו אך במעט. דגי מים מתוקים התפתחו והטרילוביטים התקרבו לכדי הכחדה. האלמוגים היו נדירים, והרבה מאבן הגיר נוצר על-ידי חבצלות הים. אבני הגיר הטובות יותר לשם בנייה הונחו בתקופה זו.

מְיָמֵיהֶם של רבים מן הימים הפנים-יבשתיים הכילו גיר ומינרלים אחרים בשיעורים כה גדולים, עד כי אלו הפריעו מאוד להתקדמותם ולהתפתחותם של רבים מבין המינים הימיים. לבסוף התנקו הימים, וזאת כתוצאה משיקוע משמעותי של מרבצי סלע אשר במקומות מסוימים מכילים אבץ ועופרת.

עוביים של מרבצי תור קרבון מוקדם זה נע בין כ-150 לכ-600 מטרים, והם מורכבים מאבן-חול, מצפחה ומאבן-גיר. השכבות הישנות ביותר מכילות מאובנים של בעלי-חיים וצמחים ימיים ויבשתיים כאחד, זאת בנוסף לחצץ רב ולמשקעי אגן. בשכבות הישנות האלה מצוי רק מעט פחם בר-ניצול. המרבצים הללו ברחבי אירופה דומים מאוד לאלו המונחים בצפון-אמריקה.

לקראת סופה של תקופה זו החלה היבשה בצפון-אמריקה לעלות. חלה הפוגה קלה, והים שב לכסות כמחצית מן השטח אשר כיסה לפני-כן. הייתה זו הצפה קצרה, ובמהרה עלתה מרבית האדמה אל מעל לפני המים. דרום-אמריקה הייתה מחוברת לאירופה דרך אפריקה.

תקופה זו חוזה בתחילתם של הרי הוֹז', הרי היער השחור והרי אֶוֶרְל. בכל רחבי בריטניה ואירופה ניתן למצוא גדמי הרים אחרים ועתיקים יותר.

לפני 200,000,000 שנה החלו השלבים הפעילים האמיתיים של תור הקרבון. במשך עשרים מיליון השנים הקודמות נמשך התהליך של הנחת מרבצי הפחם המוקדמים יותר, ואולם כעת נמשך התהליך של פעילויות יצירת הפחם הנרחבות יותר. משך התקופה שבה הונח הפחם למעשה עלה במעט על עשרים-וחמישה מיליון שנה.

היבשה עלתה וירדה באופן מחזורי בשל התזוזות ברמת פני הים, תזוזות אשר נגרמו על-ידי פעילויות בתחתית האוקיינוסים. חוסר המנוחה של הקרום – ירידתה ועלייתה של היבשה – ושפע הצמחייה של ביצות החוף, תרמו ליצירתם של מרבצי פחם נרחבים, אשר בעטיים ידועה תקופה זו כ**תור הקרבון**. ועדיין האקלים היה נוח בכל העולם.

שכבות הפחם מצויות לסירוגין בין שכבות של צפחה, של אבן ושל קונגלומרט. עוביים של מרבצי הפחם הללו ברחבי מרכז ומזרח ארצות-הברית נע בין כשנים-עשר לכחמישה-עשר מטרים. ואולם, רבים מן המרבצים הללו נשטפו בשעה שהיבשה עלתה בתקופות מאוחרות יותר. בחלקים מסוימים של צפון-אמריקה ושל אירופה עובי השכבה המכילה פחם הינו כ-5,400 מטרים.

נוכחותם של שורשי עצים אשר גדלו בְּחִימָר המצוי מתחת לשכבות הפחם הנוכחיות מוכיח כי הפחם נוצר בדיוק במקום שבו הוא נמצא כיום. הפחם הינו שאריות של צמחייה רקובה אשר שומרה-במים ואשר שונתה-בלחץ, צמחייה אשר צמחה באדמות הבוץ ובחופי הביצות של עידן רחוק זה. לעיתים מכילות שכבות הפחם הן גז והן נפט. באם שכבות הכבול – שאריות הצמחייה של זמנים עברו – יחשפו לחום וללחץ ההולמים, הם יהפכו לסוג של פחם. פחם האבן נחשף לחום וללחץ גדולים יותר מאשר פחם אחר.

מספר שכבות הפחם במרבצים השונים של צפון-אמריקה, אשר מעיד על מספר הפעמים שהיבשה עלתה וירדה, נע בין עשר באילינוי, עשרים בפנסילבניה, שלושים-וחמש באלבמה ושבעים-וחמש בקנדה. במרבצי הפחם נוכל למצוא מאובני מים מלוחים ומתוקים כאחד.

במהלך תקופה זו ההרים של צפון ודרום-אמריקה היו פעילים, כאשר גם האנדים וגם אביהם הדרומי הקדמון של הרי הרוקי היו מצויים בעלייה. אזורים החוף הגבוהים והכבירים של האוקיינוס האטלנטי ושל האוקיינוס השקט החלו לשקוע, ובסופו של דבר הפכו כה סחופים ושקועים עד שקווי החוף של שני האוקיינוסים נסוגו עד לקרבת מיקומם הנוכחי. עוביים הממוצע של מרבצי הצפה זו עומד על כשלוש-מאות מטרים.

לפני 190,000,000 שנה ניתן היה לחזות בהתפשטותו מערבה של ים הקרבון של צפון-אמריקה, מעל לאזור שבו מצויים כיום הרי הרוקי, ועם מוצא לאוקיינוס השקט דרך צפון-קליפורניה. ברחבי האמריקות ואירופה המשיך הפחם להיות משוקע כלפי מטה, שכבה אחר שכבה, בשעה שאזורי החוף עלו ירדו לאורך עידנים אלו של התנדנדות קווי החוף.

לפני 180,000,000 שנה הסתיים תור הקרבון, אשר במהלכו נוצר פחם בכל רחבי העולם – באירופה, בהודו, בסין, בצפון-אפריקה ובאמריקות. עם סיום תקופת יצירת הפחם, עלתה צפון-אמריקה ממזרח לעמק המיסיסיפי, ומרבית האזור הזה נותר מאז מעל לגובה פני הים. תקופת התרוממות היבשה הזו מסמנת את עידן ההרים המודרניים של צפון-אמריקה, הן באזור האפלצ'ים והן במערב. הרי געש היו פעילים באלסקה ובקליפורניה, וכן באזורים שבהם נוצרו הרים באירופה ובאסיה. מזרח אמריקה ומערב אירופה היו מחוברות באמצעות היבשת של גרינלנד.

התרוממות היבשה החלה לשנות את האקלים הימי של העידנים הקודמים, ולהחליפו בתחילת האקלים היבשתי המתון פחות והמשתנה יותר.

הצמחים של הזמנים הללו נשאו נבגים שאותם יכולה הרוח לשאת ולהפיץ למרחקים. לעיתים קרובות היו העצים בתור הקרבון בעלי קוטר-גזע של כשני מטרים וגובה של כארבעים מטרים. השרכים המודרניים אכן הינם שרידים של תקופות נעלמות אלה.

ככלל, היו אלה עידי ההתפתחות של האורגניזמים של המים המתוקים; שינויים מעטים חלו בחיים הימיים הקודמים. ואולם, המאפיין החשוב של תקופה זו היה הופעתם הפתאומית של הצפרדעים ושל בני-דודיהם הרבים. מאפייני החיים של תור הקרבון היו השרכים והצפרדעים.

6. שלב המעבר האקלימי תקופת הזרעים והצמחים עידן המצוקה הביולוגית תקופה זו מסמנת את סיום ההתפתחויות האבולוציוניות העיקריות של החיים הימיים, ואת פתיחתה של תקופת המעבר אשר הולכה אל עבר העידנים העוקבים של בעלי החיים היבשתיים.

עידן זה היה עידן ההתרוששות הגדולה של החיים. אלפי מינים ימיים נכחדו בעוד שהחיים על-פני היבשה טרם התבססו. היה זה זמן של מצוקה ביולוגית, העידן שבו החיים כמעט ונמחו מעל פני האדמה וממעמקי האוקיינוסים. לקראת סיומו של עידן החיים הימיים הארוך היו קיימים על פני כדור הארץ יותר ממאה-אלף מינים של חיים. ועם סיומה של תקופת המעבר הזו שרדו פחות מחמש-מאות.

הייחוד של תקופה זו לא נבע כל-כך מהתקררות קרום כדור הארץ, או מההיעדר הממושך של פעילות געשית, אלא מהשילוב יוצא-הדופן של השפעות שגרתיות וקודמות – הצטמצמות הימים והתרוממות גוברת של מסות יבשה עצומות. האקלים הימי המתון של זמנים עברו הלך ונעלם, ובמהירות התפתח סוג האקלים היבשתי הנוקשה יותר.

לפני 170,000,000 שנה התרחשו התאמות ושינויים אבולוציוניים גדולים על פני כלל שטחו של כדור הארץ. היבשה עלתה בכל רחבי העולם בשעה שקרקעיות האוקיינוסים היו מצויות במהלך של שקיעה. הופיעו שרשראות הרים מבודדות. חלקה המזרחי של צפון-אמריקה היה מצוי הרבה מעל לפני הים; המערב הלך ועלה לאיטו. היבשות היו מכוסות באגמים מלוחים קטנים וגדולים ובימים פנים-יבשתיים אשר היו מחוברים לאוקיינוסים באמצעות מצרים צרים. עובי שכבות הסלע של תקופת מעבר זו נע בין כ-300 לכ-2,000 מטרים.

קרום כדור הארץ התקמט במידה רבה בעת התרוממות היבשה הללו. הייתה זו תקופה של הופעת היבשות, למעט היעלמותם של גשרי יבשה מסוימים, לרבות היבשות אשר חיברו במשך זמן כה רב את דרום-אמריקה לאפריקה ואת צפון-אמריקה לאירופה.

האגמים והימים הפנים-היבשתיים הלכו והתייבשו בהדרגה בכל רחבי העולם. הרים מבודדים וקרחונים אזוריים החלו להופיע, בייחוד בחצי הכדור הדרומי, ובאזורים רבים ניתן למצוא את משקעי הקרחונים של תצורות הקרח האלה אפילו בין כמה ממרבצי הפחם העליונים והמאוחרים יותר. הופיעו שני גורמים אקלימיים חדשים – קרחונים וצחיחות. רבים מהאזורים הגבוהים יותר של כדור הארץ הפכו צחיחים ושוממים.

במהלך העידנים הללו של שינויי אקלים, אירעו שינויים גדולים גם בצמחים היבשתיים. הצמחים בעלי הזרעים הופיעו לראשונה, והם אפשרו אספקת מזון טובה יותר לבעלי החיים היבשתיים אשר גדלו לאחר-מכן. החרקים עברו שינוי קיצוני. התפתחו שלבי המנוחה על-מנת לענות על דרישות הפעילות המופחתת בעתות החורף והשרב.

מקרב בעלי החיים היבשתיים הגיעו הצפרדעים לשיאם בעידן הקודם ודעכו במהירות, ואולם הם שרדו הואיל והם יכלו לחיות באופן ממושך אפילו בבריכות ובאגמים אשר הלכו והתייבשו בזמנים הרחוקים והקשים ביותר הללו. במהלך עידן דעיכה זה של הצפרדעים, אירע באפריקה הצעד הראשון בהתפתחות הצפרדע לכדי זוחל. ומכיוון שהמסות היבשתיים היו מחוברות עדיין, התפשט היצור הקדם-זוחלי הזה, אשר היה נושם-אוויר, בכל רחבי העולם. עד לעת הזו האטמוספירה השתנתה כל-כך, עד שהיא הייתה ראויה בהחלט לנשימת בעלי-חיים. זמן קצר לאחר הגעת הצפרדעים הקדם-זוחליים הללו, צפון-אמריקה בודדה זמנית ונותקה מאירופה, מאסיה ודרום-אמריקה.

התקררותם ההדרגתית של מימי האוקיינוסים תרמה רבות להשמדת החיים הימיים. בעלי החיים הימיים של אותם עידנים מצאו מקלט זמני בשלושה מקומות מפלט מועדפים: באזור הנוכחי של מפרץ מקסיקו, במפרץ הגנגס של הודו ובמפרץ סיציליה אשר באגן הים התיכון. ומשלושת האזורים הללו יצאו מאוחר יותר המינים הימיים החדשים – אלו אשר נולדו להתמודד עם הקשיים – על-מנת למלא מחדש את הימים.

לפני 160,000,000 שנה הייתה היבשה מכוסה ברובה בצמחייה המותאמת לתמוך בחיים של בעלי החיים היבשתיים, והאטמוספירה הפכה אידיאלית לשם נשימת בעלי-חיים. וכך הסתיימו להם התקופה של הצטמצמות החיים הימיים ואותם זמני מבחן של קושי ביולוגי אשר הכחידו את כל אותן צורות החיים, פרט לאלה אשר נודע להן ערך הישרדותי, ובשל כך היו ראויות לשמש כאבות הקדמונים של החיים אשר התפתחו בקצב מהיר יותר ובמגוון עשיר יותר בעידנים הבאים של האבולוציה הפלנטארית.

סיום תקופה זו של מצוקה ביולוגית, אשר ידועה לתלמידים בשם תור הפך, מסמנת גם את תום של עידן הפלאוזואיקון, אשר מכסה רבע מן ההיסטוריה הפלנטארית, מאתיים וחמישים מיליון שנה.

האוקיינוס מילא את ייעודו כחממה העצומה של טיפוח החיים באורנטיה. במהלך העידנים הממושכים שבהם היבשה לא הייתה ראויה לתמוך בחיים – בטרם הכילה האטמוספירה די חמצן על-מנת לתמוך בבעלי החיים היבשתיים הגבוהים יותר – שימש הים כאם וכמקור ההזנה של החיים המוקדמים של העולם. כעת הולכת ונסוגה בהדרגה חשיבותו הביולוגית של הים, כאשר השלב השני של האבולוציה מתחיל להתגלל על-פני האדמה.

[הוצג על-ידי נשא חיים של נבאדון, אחד מקרב הסגל המקורי אשר הוצב באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 60

אורנטיה בתקופת עידן החיים היבשתיים המוקדמים

תם עידן החיים הימיים הבלעדיים. התרוממות היבשה, התקררות הקרום והאוקיינוסים, הצטמצמות הימים וההעמקה אשר חלה בהם כתוצאה מכך, זאת לצד גידול אדיר בנוכחות יבשה בקווי הרוחב הצפוניים, כל אלו חברו והובילו לשינוי משמעותי של האקלים בעולם בכל האזורים המרוחקים מקו המשווה.

התקופות החותמות של העידן הקודם אכן היו תור הצפרדעים, ואולם האבות הקדמונים הללו של בעלי החוליות היבשתיים לא משלו עוד בכיפה, משום שהם שרדו רק במספרים קטנים. מינים מועטים בלבד עמדו במבחנים הקשים של תקופת המצוקה הביולוגית הקודמת. ואפילו הצמחים בעלי הנבגים כמעט ונכחדו.

1. תור הזוחלים המוקדם

מרבצי הסחף של תקופה זו היו מורכבים ברובם מקונגלומרטים של צפחה ושל אבן-חול. שכבות הגבס והשכבות האדומות אשר מצויות בכל השיקועים הללו, הן באירופה והן באמריקה, מעידות על כך שאקלימן של היבשות האלה היה צחיח. אזורים צחיחים אלו היו נתונים לסחף כביר בשל גשמי הפתע האלימים והמחזוריים אשר ירדו ברמות שמסביב.

בשכבות אלה ניתן למצוא אך מאובנים מעטים, ואולם ניתן להבחין בסלעי החול בטביעות רגליים מרובות של זוחלי יבשה. באזורים רבים, כשלוש-מאות מטרים של המרבצים של סלע החול האדום של תקופה זו, כלל אינם מכילים מאובנים. חיי בעלי החיים היבשתיים נמשכו ברציפות רק בחלקים מסוימים של אפריקה.

עובי המרבצים הללו משתנה ונע בין כ-1,000 לכ-3,000 מטרים, ובחופי האוקיינוס השקט עוביים מגיע אף לכ-5,500 מטרים. מאוחר יותר, לבה נדחפה בכוח אל בין רבות מן השכבות האלה. שורת הצוקים שלצד נהר ההדסון נוצרה הודות לשיחול של לבת בזלת בין השכבות האלה, המשתייכות לתור הטריאס. פעילות געשית נרחבת התרחשה בחלקים שונים של העולם.

ברחבי אירופה, ובייחוד בגרמניה וברוסיה, ניתן למצוא מרבצים מן התקופה הזו. באנגליה משתייך סלע החול האדום החדש לתקופה הזו. כתוצאה מפלישה של ים, הונח בדרום האלפים סלע-גיר אשר ניתן לחזות בו כעת בדמותם של קירות, פסגות ועמודי סלע-גיר דולומיטי של האזורים הללו. ניתן למצוא שכבה זו בכל רחבי אפריקה ואוסטרליה. שיש הקרָרָה מקורו בשכבת אבן-גיר מותאמת שכזו. דבר מתקופה זו לא יימצא באזוריה הדרומיים של אמריקה הדרומית, משום שחלק זה של היבשת נותר שקוע, ולכן הוא מציג אך ורק מרבצים של מים, או מרבצים ימיים, המשתלבים ברצף של התקופות הקודמות ושל התקופות הבאות.

לפני 150,000,000 שנה החלו התקופות המוקדמות של חיי היבשה בהיסטוריה של העולם. ככלל, מצבם של החיים לא היה כה טוב, אך הוא היה טוב יותר מאשר של אלו בסיום עידן החיים הימיים המאומץ והעוין.

עם פתיחתו של עידן זה, נמצאים חלקיה המזרחיים והמרכזיים של צפון-אמריקה, החצי הצפוני של דרום-אמריקה, מרבית אירופה ואסיה כולה, הרבה מעל לפני המים. לראשונה, צפון-אמריקה מבודדת מבחינה גיאוגרפית, ואולם אין הדבר נמשך זמן רב, משום שהגשר היבשתי של מיצר פֶרִינֶץ מגיח במהרה ומחבר את היבשת עם אסיה.

עמקים כבירים נוצרו בצפון-אמריקה במקביל לחופי האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט. השבר הגדול של מזרח-קונטיננט הופיע, ובסופו של דבר שקע צדו האחד בעומק של יותר משלושה קילומטרים. רבים מן העמקים הללו של צפון-אמריקה התמלאו לאחר מכן במרבצי סחף, כפי שאירע אף לרבים מן האגנים של אגמי המים המתוקים ואגמי המים המלוחים אשר באזורים ההרריים. לאחר מכן, אזורי יבשה שקועים ומלאים אלו הורמו מעלה בשיעור ניכר בשל זרמי לבה תת-קרקעיים. היעדרות המאובנים של רבים מן האזורים משתייכים לתקופה זו.

על-פי-רוב, חופי האוקיינוס השקט היו מצויים מעל לפני המים בעתות שבהן שקעה היבשת אל מתחת לפני המים, זאת למעט החלק הדרומי של

קליפורניה ואי גדול אשר התקיים אז במקום שהיום הוא האוקיינוס השקט. ים קליפורניה קדום זה היה עשיר בחיים ימיים והשתרע מזרחה עד להתחברותו אל אגן הים העתיק של אזור המערב התיכון.

לפני 140,000,000 שנה הופיעו לפתע הזוחלים בצורתם המלאה, כאשר הרמז המקדים היחיד להם היה שני אבותיהם הקדמונים, הקדם-זוחלים אשר התפתחו באפריקה במהלך התור הקודם. הזוחלים התפתחו במהירות, ובמהרה הניבו תנינים, זוחלים עטויי-קשקשים, ולבסוף אף נחשי-ים וזוחלים מעופפים. אבותיהם הקדמונים של שלב המעבר נעלמו במהירות.

זוחלים דינוזאוריים אלו, אשר התפתחו במהירות, הפכו במהרה למלכי העידן. הם היו מטילי-ביצים ונבדלו מכל בעלי החיים האחרים במוחותיהם הקטנים, כשמוחות במשקל של פחות מ-450 גרם שלטו בגופים אשר שקלו מאוחר יותר עד ארבעים טונות. ואולם, הזוחלים המוקדמים היו קטנים יותר; הם היו טורפים והלכו על רגליהם האחוריות, בדומה לקנגורו. היו להם עצמות חלולות כשל בעלי-כנף, ולאחר מכן הם פיתחו ברגליהם האחוריות רק שלושה בהונות; ורבים מן המאובנים של טביעות אצבעותיהם סווגו בטעות כטביעות של ציפורי ענק. מאוחר יותר התפתחו הדינוזאורים הצמחוניים. הם הלכו על ארבע, וענף אחד מקרב הקבוצה הזו פיתח שריון הגנה.

מספר מיליוני שנים לאחר מכן הופיעו היונקים הראשונים. הם היו חסרי-שליה והוכחו ככישלון חרוץ; אף לא אחד מהם שרד. היה זה מאמץ ניסיוני לשפר את טיפוסיו היונקים, ואולם מאמץ זה לא צלח על-פני אורגניקה.

החיים הימיים של התקופה הזו היו דלים אך השתפרו במהירות עם פלישתו המחודשת של הים, אשר שוב יצרה קווי חוף נרחבים של מים רדודים. מכיוון שמסביב לאירופה ולאסיה היו יותר מים רדודים, ניתן למצוא סביב יבשות אלה את מרבצי המאובנים העשירים ביותר. אם תחקרו היום את חיי העידן הזה, בחנו את אזורי ההימלאיה, סיביר והים התיכון, כמו גם את הודו ואת איי אגן דרום האוקיינוס השקט. תכונה בולטת של החיים הימיים הייתה נוכחות של כמות גדולה של אמוניטים יפהפיים, אשר שאריות מאובניהם נמצאות בכל רחבי העולם.

לפני 130,000,000 שנה השתנו הימים אך במעט. סיביר וצפון-אמריקה היו מחוברות בגשר היבשתי של מצר ברינג. חיים ימיים ייחודיים ועשירים הופיעו בקליפורניה אשר לחוף האוקיינוס השקט, שם התפתחו מעל לאלף מינים של אמוניטים מתוך הטיפוסים הגבוהים יותר של הסילוניות. השינויים אשר חלו בחיים של אותה תקופה אכן היו מהפכניים, אף-על-פי שהם היו שינויי מעבר והתרחשו בהדרגה.

תקופה זו נמשכה מעל לעשרים-וחמישה מיליון שנה ונודעת כתור הקריאס.

2. עידן הזוחלים המאוחר

לפני 120,000,000 שנה החל שלב חדש בעידן הזוחלים. המאורע הכביר של תקופה זו היה התפתחותם של הדינוזאורים ודעיכתם. חיי היבשה הגיעו להתפתחותם הכבירה ביותר, ככל שהדבר נוגע לגודל, ועם סיומו של עידן זה כמעט ונמחו מעל פני האדמה. הדינוזאורים התפתחו בכל הגדלים, החל ממינים שגודלם היה קטן משישים סנטימטרים ועד לדינוזאורים הצמחוניים הכבירים, אשר אורכם התקרב לעשרים-ושלושה מטרים, וששום יצור חי כלשהו לא השתווה לממדיהם אלו מאז.

הדינוזאורים הגדולים ביותר הופיעו במערב צפון-אמריקה. זוחלים מפלצתיים אלו קבורים בכל רחבי אזורי הרי הרוקי, לאורך כל חופי האוקיינוס האטלנטי של צפון-אמריקה, ברחבי מערב-אירופה, דרום-אפריקה והודו, אך לא באוסטרליה.

היצורים המאסיביים הללו הפכו לפחות פעילים ופחות חזקים ככל שהם הלכו וגדלו; ואולם, הם נזקקו לכמות כה גדולה של מזון, והם פשוט במספרים כה גדולים על פני האדמה, עד שהם פשוט מתו מרעב ונכחדו – חסרה להם האינטליגנציה להתמודד עם המצב.

ועד לעת הזו, רוב החלק המזרחי של צפון-אמריקה, אשר היה מורם במשך תקופה ארוכה, יושר ונשטף אל תוך האוקיינוס האטלנטי, כך שקו החוף הגיע כמה מאות מיילים רחוק יותר ממיקומו הנוכחי. החלק המערבי של היבשת עדיין היה מורם, ואולם, אפילו אל תוך האזורים הללו פלשו מאוחר יותר הן הים הצפוני והן האוקיינוס השקט, אשר השתרעו מזרחה עד לאזור הגבעות השחורות של דקוטה.

היה זה עידן של מים מתוקים שהתאפיין בריבוי אגמים פנים-יבשתיים, כפי שניתן לראות בשפע המאובנים של מים מתוקים המצויים בשיכוכים הקרואים מוריסון אשר בקולורדו, במונטנה וביואמינג. עובי המרבצים הללו, המשלבים משקעים של מים מתוקים ומים מלוחים, נע בין כ-600 לכ-1,500 מטרים; ואולם, רק מעט אבן-גיר מצויה בשכבות האלה.

אותו ים-קוטב אשר השתרע כה הרחק מטה מעל לצפון-אמריקה כולה, כיסה אף את כל דרום-אמריקה, למעט הרי האנדים אשר הופיעו זה מכבר. שטחי סין ורוסיה היו מוצפים ברובם, ואולם, פלישת המים הגדולה יותר התרחשה באירופה. היה זה במהלך שקיעה זו אל מתחת לפני המים שהונח הסלע הליטוגרפי היפהפה של דרום-גרמניה, אותן שכבות אשר בהן משומרים מאובנים, כדוגמת הכנפיים העדינות של חרקי העבר, ממש כאילו הונחו שם אמש.

הצמחייה של העידן הזה דמתה ברובה לזו של העידן שקדם לו. השרכים המשיכו להתקיים, בעוד שמחטניים ואורנים הפכו דומים יותר ויותר למינים של ימינו אנו. לאורך חופיו הצפוניים של הים התיכון עדיין הונחה כמות מסוימת של פחם.

חזרתם של הימים שיפרה את מזג האוויר. האלמוגים נפוצו אל ימי אירופה, עובדה המעידה על כך שהאקלים היה עדיין מתון ואחיד, אך מעולם הם לא חזרו להופיע במים המתקררים לאיטם של ימי הקוטב. החיים הימיים של הזמנים הללו השתפרו והתפתחו במידה רבה, במיוחד במימיה של אירופה. הן האלמוגים והן חבצלות הים הופיעו, באופן זמני, במספרים גדולים יותר מאשר עד אז; ואולם, היו אלו האמוניטים אשר שלטו בעולם החי של חסרי החוליות של האוקיינוסים, כשגודלם הממוצע נע בקירוב משבעה ועד עשרה סנטימטרים, אף כי אחד המינים הגיע לקוטר של כשני מטרים וחצי. הספוגים היו מצויים בכל מקום, והן הדיונונים והן הצדפות המשיכו להתפתח.

לפני 110,000,000 שנה המשיכו הפוטנציאלים של החיים הימיים להתגלות. אחת המוטציות יוצאות הדופן של העידן הזה היה קיפוד הים. הסרטנים, הלוברסטים, והטיפוסים המודרניים של הסרטנאים הבשילו. שינויים מובחנים חלו במשפחת הדגים, כשלראשונה הופיע טיפוס דג מסוג חדקן, ואולם, ברחבי כלל הימים עדיין רחשו נחשי הים האכזריים, צאצאיהם של זוחלי היבשה, ואלו איימו להשמיד את כלל משפחת הדגים.

עידן זה המשיך להיות, בראש ובראשונה, תורם של הדינוזאורים. הם מילאו את היבשה עד כדי כך שבמהלך התקופה הקודמת שבה עלו הימים, שני מינים פנו אל המים בחפשם אחר מזונם. נחשי-ים אלו מייצגים צעד קודם של האבולוציה. בעוד שמינים חדשים מסוימים מתקדמים, זנים מסוימים נותרים על מקומם, ואילו אחרים נמשכים לאחור וחוזרים למצב קודם. וזהו הדבר אשר אירע כאשר שני מיני הזוחלים הללו נטשו את היבשה.

בחלוף הזמן גדלו נחשי הים לממדים כאלו שהם הפכו נרפים ביותר ולבסוף נכחדו, זאת משום שמוחותיהם לא היו גדולים דיים על-מנת לספק הגנה לגופיהם העצומים. מוחותיהם שקלו פחות משישים גרם, על-אף שהאינטיאוזאורים הענקיים הללו הגיעו לעיתים לאורך של כחמישה-עשר מטרים, ורובם היו באורך של יותר מעשרה מטרים. גם תניני הים מהווים חזרה לאחור ביחס לזוחלים היבשתיים, אך בשונה מנחשי הים, בעלי החיים הללו תמיד שבו ליבשה על-מנת להטיל את ביציהם.

זמן לא רב לאחר ששני מיני דינוזאורים נדדו אל המים בניסיון השימור העצמי חסר התוחלת, נדחפו שני טיפוסים אחרים אל האוויר בעקבות התחרות המרה של החיים על-פני האדמה. ואולם, הפטרוזאורים המעופפים הללו לא היו אבותיהם הקדמונים של הציפורים האמיתיות של העידנים הבאים. הם התפתחו מן הדינוזאורים המקפצים בעלי העצמות החלולות, וכנפיהם, אשר דמו לכנפי עטלף, הגיעו למוטה של שישה עד שבעה מטרים בקירוב. הזוחלים הקדומים המעופפים הללו הגיעו לממדים של כשלושה מטרים, והיו להם לסתות נפרדות, באופן דומה ביותר לנחשים המודרניים. למשך זמן מה, נדמה היה כי הזוחלים המעופפים הללו מהווים הצלחה, אך הם לא הצליחו להתפתח באופן שיאפשר להם לשרוד כמעופפים. הם מייצגים את הזנים אשר לא שרדו מבין אלו אשר קדמו לציפורים.

בתקופה זו התרבו הצבים, והם הופיעו לראשונה בצפון-אמריקה. אבותיהם הקדמונים הגיעו מאסיה דרך הגשר היבשתי הצפוני.

לפני מאה מיליון שנה התקרב עידן הזוחלים לסיומו. הדינוזאורים, על-אף המסה העצומה שלהם, היו יצורים כמעט חסרי-מוח, והם חסרו את האינטליגנציה הנדרשת על-מנת לספק לגופיהם העצומים כמות מזון מספקת. וכך אבדו זוחלים יבשתיים נרפים אלו במספרים הולכים וגדלים. מכאן ואילך תעקוב האבולוציה אחר נתיב גדילתם של המוחות ולא אחר הממדים הפיזיים; והתפתחות המוחות תאפיין כל אחת מן התקופות העוקבות באבולוציה של בעלי החיים ובהתקדמות הפלנטה.

תקופה זו, הכוללת את שיאם ואת תחילת דעיכתם של הזוחלים, נמשכה קרוב לעשרים וחמישה מיליון שנה וידועה בשם *תור היוקרה*.

3. שלב הקרטיקון תקופת הצמחים בעלי-הפרחים עידן הציפורים

שמה של תקופת הקרטיקון הכבירה נגזר משליטתן השופעת של החוריריות, יוצרות הגיר, בימים. תקופה זו מביאה את אורנטיה לקרבת סיום שליטתם הארוכה של הזוחלים, והיא חוזה בהופעתם ביבשה של הצמחים בעלי הפרחים ושל הציפורים. אלו הם גם הזמנים שבהם תמה נדידת היבשות מערבה ודרומה, נדידה אשר לוותה בעיוותים כבירים של הקרום, שאליהם נלוו באופן טבעי זרמי לבה בהיקף נרחב ופעילות געשית כבירה.

בסמוך לסיומה של התקופה הגיאולוגית הקודמת הייתה מרבית היבשה מצויה מעל לפני המים, אף כי לא היו בנמצא פסגות הרים. ואולם, ככל שנמשכה נדידת היבשות, נתקלה זו במכשול העצום הראשון, עמוק בקרקעית האוקיינוס השקט. מאבק זה של כוחות גיאולוגיים היווה את הגורם ליצירתן של כלל שרשראות ההרים הצפוניות והדרומיות הנרחבות, המשתרעות מאלסקה ומטה, דרך מקסיקו עד לכף הוֹרְן.

וכך הופכת תקופה זו לשלב המודרני של בניית ההרים בהיסטוריה הגיאולוגית. לפני תקופה זו היו אך פסגות הרים מועטות, בבחינת רמות יבשה מורמות ורחבות מאוד. כעת, שרשרת ההרים שלחופי האוקיינוס השקט התחילה להתרומם, אך היא הייתה ממוקמת כאלף קילומטרים ממערב למיקומו הנוכחי של החוף. ההרים של הסיירה החלו להיווצר, ושכבותיהם המכילות זהה הינן תוצר של זרמי הלבה של תקופה זו. בחלק המזרחי של צפון-אמריקה, הלחץ של האוקיינוס האטלנטי החל אף הוא לגרום להתרוממות היבשה.

לפני 100,000,000 שנה היו יבשת צפון-אמריקה וחלק מאירופה מצויות הרבה מעל לפני המים. התעוותות היבשות של אמריקה נמשכה, ותוצאתה הייתה המטאמורפזה של הרי האנדים של דרום-אמריקה וההתרוממות ההדרגתית של המישורים המערביים של צפון-אמריקה. מרביתה של מקסיקו שקעה אל מתחת לפני הים, והאוקיינוס האטלנטי כרסם בחופה המזרחי של דרום-אמריקה, ולבסוף הגיע למיקומו הנוכחי של קו החוף. האוקיינוס

האטלנטי והאוקיינוס ההודי נמצאו אז בסביבות המקום שבו הם מצויים כיום.

לפני 95,000,000 שנה החלו המסות היבשתיות של אמריקה ושל אירופה לשקוע שוב. הימים הדרומיים החלו בפלישתם לצפון-אמריקה ובהדרגה השתרעו צפונה והתחברו לאוקיינוס הארקטי; ובכך הם כוננו את השקיעה הכבירה השנייה של היבשת. כאשר הים נסוג לבסוף, הוא הותיר את היבשת בערך כפי שהיא כעת. לפני שהחלה השקיעה הכבירה הזו, נשטפו הרמות המזרחיות של האפלצ'ים כמעט לחלוטין עד לגובה פני הים. שכבות הסימר הצבעוניות הרבות, המשמשות כעת לייצור מוצרי סימר, שוקעו על-גבי אזורי החוף של האוקיינוס האטלנטי במהלכו של העידן הזה; עוביין הממוצע של שכבות אלה עומד על כ-600 מטרים.

פעילות געשית כבירה התרחשה בדרום האלפים ולאורך הקו הנוכחי של שרשרת הרי החוף של קליפורניה. העיוותים הגדולים ביותר בקרום מזה מיליונים על-גבי מיליונים של שנים התרחשו במקסיקו. שינויים גדולים חלו גם באירופה, ברוסיה, ביפן ובחלק הדרומי של דרום-אמריקה. האקלים הפך מגוון יותר ויותר.

לפני 90,000,000 שנה הגיחו הצמחים בעלי הפרחים מן הימים המוקדמים הללו של תור הקרטיקון ובמהרה כיסו את היבשות. צמחים יבשתיים אלו הופיעו פתאום, יחד עם עצי תאנה, מגנוליות ועצי צבעוני. במהרה לאחר מכן התפשטו עצי תאנה, עצי פרי הלחם ועצי דקל ברחבי אירופה ובמישורים המערביים של צפון-אמריקה. לא הופיעו חיות יבשה חדשות.

לפני 85,000,000 נסגר מצר ברינג וחסם את מימיהם המתקררים של הימים הצפוניים. עד אז נבדלו החיים הימיים של מימי האוקיינוס האטלנטי-מפרץ הגולף במידה רבה מאלו של האוקיינוס השקט, בשל הבדלי הטמפרטורה בין שני גופי המים הללו, אשר הפכו כעת להיות אחידים.

מרבצי הגיר והחלואר ירוק-החול העניקו לתקופה זו את שמה. השיכובים של הזמנים הללו היו מגוונים, וכללו גיר, צפחה, אבן-חול וכמויות קטנות של אבן-גיר, כמו גם פחם נחות או ליגניט, ובאזורים רבים הם אף מכילים נפט. עוביין של השכבות הללו משתנה ונע מכ-60 מטרים במקומות מסוימים ועד לכ-3,000 מטרים במערב צפון-אמריקה ובאזורים רבים באירופה. לאורך גבולותיהם המזרחיים של הרי הרוקי, ניתן לצפות במרבצים הללו לרגלי הגבעות אשר התרוממו ונטו.

בכל רחבי העולם מצוי גיר בתוככי השכבות הללו, ושכבות אלה, העשויות למחצה מסלע, סופחות אל תוכן מים בבליטות הפונות כלפי מעלה ומובילות אותם מטה, על-מנת לספק מים לרבים מאזוריו הצחיחים של כדור הארץ בהווה.

לפני 80,000,000 שנה התחוללו הפרעות כבירות בקרום כדור הארץ. ההתקדמות בנדידת היבשות לכיוון מערב הלכה והתקרבה לכדי עצירה מוחלטת, והאנרגיה העצומה של המומנטום האיטי של החלק האחורי של המסה היבשתית קימטה כלפי מעלה את קו החוף של צפון ודרום אמריקה, וכתוצאה מכך אותחלו שינויים לאורך קווי החוף של האוקיינוס השקט באסיה. אורכה של מעטפת יבשה מוגבהת זו סביב האוקיינוס השקט, אשר מגיעה לשיאה בשרשראות ההרים הנוכחיות, עומד על יותר מארבעים-אלף קילומטרים. והתהפכות אשר נלוו להולדתה היו בבחינת התהפכות הכבירות ביותר בפני השטח אשר התרחשו למן הופעתם של החיים באורגנייה. זרמי הלבנה, הן מעל לפני השטח והן מתחתיו, היו נרחבים ונפוצים.

לפני 75,000,000 הסתיימה נדידת היבשות. הושלמה יצירת שרשראות ההרים הארוכות של האוקיינוס השקט, מאלסקה ועד לכף הורן; ואולם, בעת ההיא היו קיימות אך ורק פסגות מועטות.

הדחף האחורי של נדידת היבשות אשר נעצרו, המשיך להרים את מישוריה המערביים של צפון אמריקה, בעוד שבמזרח הורמו הרי האפלצ'ים השחוקים של אזורי החוף האטלנטי הישר כלפי מעלה, עם מעט מאוד נטייה, או ללא נטייה כלל.

לפני 70,000,000 שנה התרחשו העיוותים בקרום אשר קשורים לשיא ההתרוממות של אזור הרי הרוקי. מקטע גדול של סלע נדחף קרוב לעשרה קילומטרים מעל לפני השטח של קולומביה הבריטית; כאן נדחפו הסלעים הקמפריים החוצה מעל לשכבות הקרטיקוניות. בשיפולים המזרחיים של הרי הרוקי, בסמוך לגבול הקנדי, התרחשה דחיפה-החוצה מרהיבה נוספת; כאן ניתן למצוא את הסלעים מתקופת קדם-החיים אשר נדחפו החוצה אל מעל למרבצים אשר הונחו אז בתקופת הקרטיקון.

היה זה עידן של פעילות געשית בכל רחבי העולם, פעילות אשר הניבה חרוטים געשיים קטנים ומבודדים רבים. הרי געש תת-ימיים התפרצו באזור ההימלאיה השקוע מתחת לפני המים. חלק גדול משאר שטחה של אסיה, לרבות סיביר, נמצא עדיין אף הוא מתחת למים.

לפני 65,000,000 שנה התרחשה אחת מזרימות הלבנה הגדולות של כל הזמנים. ניתן למצוא את שכבות המרבצים של זרמי הלבנה הללו, ושל זרימות אשר קדמו להם, בכל רחבי האמריקות, בצפון-אפריקה ובדרומה, באוסטרליה ובחלקים מאירופה.

חיות היבשה השתנו מעט, ואולם בשל ההגחה המוגברת של היבשה, ובמיוחד בצפון-אמריקה, הן התרבו במהירות. צפון-אמריקה הייתה שדה ההתפתחות הכביר של חיות היבשה בזמנים ההם, בהיות אירופה שקועה ברובה מתחת לפני המים.

האקלים עדיין היה חם ואחיד. אזורי הקוטב נהנו מאקלים הדומה לאקלים הנוכחי של מרכזה ודרומה של צפון-אמריקה.

בעולם הצומח התרחשה אבולוציה נרחבת. בקרב צמחי היבשה שלטו אלו בעלי הפרחים, ורבים מן העצים של ימינו-אנו הופיעו לראשונה, לרבות האשור, הלכנה, האלו, האגוז, השקמה, האדר, וכן הדקלים המודרניים. הפירות, העשבים והדגנים צמחו בשפע; והעצים והעשבים נושאי-הזרעים הללו היוו עבור עולם הצומח את מה שהיוו האבות הקדמונים של האדם עבור עולם החי – חשיבותם האבולוציונית נפלה אך מזו של הופעת האדם. לפתע, וללא כל הדרגות מקדימה, חלה מוטציה במשפחה הגדולה של הצמחים בעלי הפרחים. וצמחיה חדשה זו התפשטה במהרה בכל רחבי העולם.

לפני 60,000,000 שנה, אף כי הזוחלים היו מצויים בדעיכה, המשיכו הדינוזאורים למלוך ביבשה, כאשר את ההובלה נטלו כעת טיפוס הדינוזאורים הטורפים הזריזים והפעילים יותר של המינים הקטנים, המקפצים בדומה לקנגורו. ואולם, זמן מה קודם לכן הופיעו טיפוסים חדשים של דינוזאורים צמחוניים, אשר התרבותם המהירה התרחשה בעקבות הופעתה של משפחת העשבים בעולם הצומח היבשתי. אחד מן הדינוזאורים אוכלי-העשב החדשים הללו היה הולך-על-ארבע אמיתי בעל שתי קרניים וחגורת כתפיים דמוית-גלימה. הופיע הצב היבשתי, כשישה מטרים רוחבו, והופיעו גם התנינים המודרניים והנחשים האמיתיים מן הטיפוס המודרני. גם בקרב הדגים ובקרב צורות חיים ימיים אחרות חלו שינויים גדולים.

קדם-הציפורים של העידנים הקודמים, אשר בוססו ושחו, לא הצליחו באוויר; כמו כן, אף הדינוזאורים המעופפים כשלו. היו אלו מינים שלהם חיים קצרי-מועד אשר נכחדו במהרה. כמו הדינוזאורים, אף הם נידונו להרס ולאבדון, הואיל ומוחותיהם הכילו כמות קטנה מדי של חומר ביחס לממדי גופם. ניסיון שני זה להפיק בעלי-חיים אשר יוכלו לנוע באטמוספירה, נכשל, בדומה לניסיון הכושל להפיק יונקים במהלך העידן הזה והעידן אשר קדם לו.

לפני 55,000,000 שנה מצעד האבולוציה צוין בהופעתה הפתאומית של הראשונה מבין הציפורים האמיתיות, יצור קטן דמוי-יונה אשר היה אביהן הקדמון של כל הציפורים. היה זה הטיפוס השלישי של יצור מעופף אשר הופיע בכדור הארץ, והוא הגיח היישר מקבוצת הזוחלים, ולא מן הדינוזאורים המעופפים בני זמנו, או מן הטיפוסים המוקדמים יותר של ציפורי היבשה בעלות השיניים. וכך הופך עידן זה להיות ידוע בשם *מור הציפורים*, כמו גם עידן דעיכת הזוחלים.

4. סוף תקופת הגיר

תור הקרטיקון הכביר התקרב אל סיומו, וסיום זה סימן את סופן של פלישות הים הכבירות אל היבשה. עובדה זו נכונה במיוחד באשר לאמריקה הצפונית, שבה אירעו בדיק עשרים-וארבע הצפות גדולות. ועל-אף שלאחר מכן התרחשו אי-אילו הצפות מינוריות, אף לא אחת מאלה יכולה להשתוות לפלישות הנרחבות והממושכות של הים בעידן הזה ובעידנים הקודמים. המחזוריים הללו, של שליטת היבשה והים לסירוגין, התרחשו במחזוריים בני מיליון שנה. העלייה והירידה של רצפת האוקיינוס ושל גובה האדמה ביבשות מתרחשות בקצב בן עידן שלם. ואותן תזוזות קרום קצביות אף תמשכנה מזמן זה ואילך, ולאורך כל ההיסטוריה של כדור הארץ, אך בתדירות ובשיעור הולכים ופוחתים.

תקופה זו חוזה גם בסיום נדידת היבשות ובבנייתם של ההרים המודרניים של אורנטיה. ואולם, לחץ המסות היבשתיות, והמומנטום, ההולך נבלם, של תקופת נדידתן הממושכת, אינם מהווים את ההשפעות הבלעדיות על בניית הרים. הגורם העיקרי אשר קובע את מיקומה של שרשרת הרים הינו קיומו המקדים של אזור נמוך, או של עמק, אשר התמלא במשך העידנים הקודמים במרבצי סחף אדמה ובסחיפות של הים, אשר הינם קלים יותר באופן יחסי. לעיתים מגיע עוביים של אזורי אדמה קלים יותר אלו לכ-4,500 עד כ-6,000 מטרים; ומשום כך, בשעה שהקרום נתון ללחץ מכל סיבה שהיא, האזורים הקלים יותר הללו הינם הראשונים להתקמט כלפי מעלה, להתקפל, להתרומם ולאפשר התאמה מפצה של הכוחות הנאבקים ושל הלחצים הפועלים בקרום כדור הארץ או מתחת לו. לעיתים מתרחשות דחיפות אלה של אדמה כלפי מעלה ללא קיפול. ואולם, עם התרוממותם של הרי הרוקי, התרחשו נטיות וקימוטים כבירים; ואלו לוו בדחיפות כבירות של השכבות השונות כלפי מעלה, הן מעל פני הקרקע והן מתחת להן.

ההרים העתיקים ביותר בעולם ממוקמים באסיה, בגרינלנד, ובצפון-אירופה בקרב ההרים המשתייכים למערכות הישנות יותר הפונות בכיוון מזרח-מערב. ההרים בגילאי הביניים נכללים בקבוצה הסובבת את האוקיינוס השקט ובמערכת האירופאית השנייה שכיוונה מזרח-מערב, ואשר נולדה בסביבות אותו זמן. אורכה של התרוממות כבירה זו הינו מעל לחמישה-עשר אלף קילומטרים, והיא משתרעת מאירופה ועד לרמות היבשתיות הגבוהות של הודו המערבית. ההרים הצעירים ביותר מצויים במערכת של הרי הרוקי; שם, במשך עידנים, לאחר שהיבשה התרוממה היא כוסתה על-ידי הים, אף כי חלק משטחי האדמה הגבוהים יותר נותרו כאיים. לאחר היווצרות ההרים בגילאי הביניים, התרוממה רמה הררית אמיתית, אשר פוסלה לאחר-מכן – בידי האמנות המשולבת של כוחות הטבע – בדמותם הרי הרוקי של ימינו.

האזור הנוכחי של הרי הרוקי של צפון-אמריקה איננו ההתרוממות המקורית של היבשה; אותה התרוממות נשחקה ונסחפה זה מכבר ואז התרוממה מחדש. שרשרת ההרים הקדמית הנוכחית הינה מה שנשאר מהשרשרת המקורית אשר התרוממה מחדש. הפסגות פִּיקֶס ולֹנְגְס הינן דוגמאות יוצאות-דופן לפעילות ההררית הזו, אשר נמשכה לאורך שני דורות של חיי הרים ואף יותר מכך. שתי הפסגות האלה זקפו את ראשן מעל לפני המים גם במשך כמה מן ההצפות הקודמות.

עידן זה היה פעיל ורב-מאורעות ביבשה ומתחת למים, הן מבחינה ביולוגית והן מבחינה גיאולוגית. קיפודי הים התרבו בעוד שהאלמוגים וחבצלות הים הלכו והידלדלו. האמוניטים, אשר שלטו ברמה בעידן קודם, דעכו אף הם במהירות. על היבשה הוחלפו יערות השרכים באופן נרחב באורניים ובעצים מודרניים אחרים, לרבות עצי הסִּקֶּה האדירים. עם סיומה של תקופה זו, אף-על-פי שהיונקים בעלי השליות טרם התפתחו, הייתה הבמה הביולוגית מוכנה ומזומנה להופעתם, בעידן מאוחר יותר, של האבות הקדמונים של טיפוס היונקים העתידיים.

וכך מגיע לסיומו עידן ממושך באבולוציה של העולם, אשר נמשך החל מראשית הופעתם של החיים על-פני היבשה ועד לזמנים האחרונים של האבות הקדמונים המידיים של המין האנושי ושל הענפים הסמוכים לו. תור זה, *תור הקק־טיקון*, נמשך חמישים מיליון שנה והוא מביא לסיומו את עידן חיי היבשה אשר קדם ליונקים, ואשר השתרע על-פני תקופה של מאה מיליון שנה הידועה כעידן *המזוזואיקון*.

[הוצג על-ידי נשא חיים מנבאדון אשר הוצב בשטניה ופועל כעת באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 61

עידן היונקים באורנטיה

עידן היונקים משתרע למן זמנם של ראשוני היונקים בעלי השליה ועד לסיום עידן הקרח, והוא נמשך מעט פחות מחמישים מיליון שנה.

במהלך תקופה זו של עידן הקנוזואיקון הנוף העולמי משך את העין עד מאוד – גבעות משתפלות, עמקים נרחבים, נהרות רחבים ויערות כבירים. פעמיים במהלך פרק הזמן הזה תעלת פנמה עלתה וירדה, ואילו הגשר היבשתי של מצר ברינג עשה זאת שלוש פעמים. טיפוס בעלי החיים היו גם רבים וגם מגוונים. העצים המוציאים ציפורים, והעולם כולו היה גן-עדן של בעלי-חיים; זאת על-אף המאבק הבלתי-פוסק של מיני בעלי החיים המתפתחים להשיג עליונות.

המרבצים אשר הצטברו בחמש התקופות של העידן הזה, בן חמישים מיליון השנים, מכילים את רישומי המאובנים של שושלות היונקים הרציפות, והם מובילים ממש עד לזמני הופעתו בפועל של האדם עצמו.

1. שלב מסת היבשה החדש עידן היונקים המוקדמים

באופן כללי, לפני 50,000,000 שנה היו אזורי היבשה של העולם מצויים מעל לפני המים, או אך מעט מתחת להם. התצורות וההשקעות של התקופה הזו מצויות הן ביבשה והן בים, אך עיקרן מצוי ביבשה. במשך זמן ניכר עלתה היבשה בהדרגה, אך בה בעת היא נשטפה מטה אל עבר הרמות הנמוכות ואל עבר הימים.

מוקדם במהלך תקופה זו הופיעו לפתע בצפון-אמריקה יונקים מטיפוס שלילי, והם היוו את ההתפתחות האבולוציונית החשובה ביותר עד אותו זמן. בעבר התקיימו סדרים קודמים של יונקים חסרי-שליה, ואולם טיפוס זה הופיע היישר ובאופן פתאומי מן האב הקדמון הזוחל הקדום אשר צאצאיו שרדו את כל תקופת דעיכתם של הדינוזאורים. אבי היונקים השלייתיים היה טיפוס של דינוזאור קטן, פעיל ביותר, טורף ומקפץ.

האינסטינקטים הבסיסיים של היונקים החלו להופיע בטיפוסי היונקים הפרימיטיביים הללו. היונקים מחזיקים ביתרון הישרדותי אדיר ביחס לכל צורות בעלי החיים האחרות, משום שהם יכולים:

1. להוליד צאצאים מפותחים ובשלים באופן יחסי.

2. להזין את צאצאיהם, לטפחם ולהגן עליהם, תוך כדי הפגנת חיבה.

3. להפעיל את יכולות המוח העליונות שלהם לצרכי התרבות-עצמית.

4. לנצל את זריזותם המוגדלת על-מנת לחמוק מאויבים.

5. להפעיל אינטליגנציה עליונה על-מנת להתאים את עצמם לסביבה ולהסתגל אליה.

לפני 45,000,000 שנה היו שדרות היבשות מוגבהות, במקביל לשקיעה כללית של קווי החוף. חיי היונקים התפתחו במהירות. זוחל קטן, יונק מטיל ביצים, שגשג; ואבותיהם הקדמונים של הקנגורו – אשר הופיע מאוחר יותר – נדדו ברחבי אוסטרליה. במהרה היו גם סוסים קטנים, קרנפים זריזי-רגליים, טפירים בעלי-חזק, חזירים פרימיטיביים, סנאים, למורים, אופוסומים ומספר שבטים של בעלי-חיים דמויי-קוף. הם היו כולם קטנים, פרימיטיביים ומותאמים ביותר למגורים ביערות של אזורי ההר. התפתחה ציפור יבשה גדולה דמוית-יען, אשר גובהה הגיע לכשלושה מטרים וממדי הביצה שהטילה לכעשרים-ושלושה על כשלושים-ושלושה סנטימטרים. אלו היו אבותיהן הקדמונים של ציפורי ההיסע הענקיות אשר הגיעו מאוחר יותר והיו בעלות אינטליגנציה גבוהה ביותר, וכמו-כן, נשאו בזמן מן הזמנים בני-אדם בדרך האוויר.

היונקים של עידן הקנוזואיקון המוקדם חיו ביבשה, מתחת למים, באוויר ובין צמרות העצים. היו להם בין זוג אחד לאחד-עשר זוגות של בלוטות יניקה, וכולם היו מכוסים בכמות נכבדה של פרווה. בדומה לסדרים אשר הופיעו לאחר מכן, הם פיתחו שתי קבוצות עוקבות של שיניים והיו להם

מוחות גדולים ביחס לממדי גופם. ואולם, לא נכלל בקרבם אף-אחד מן המינים המודרניים.

לפני 40,000,000 שנה החלו אזורי היבשה של חצי הכדור הצפוני להתרומם, ובעקבות כך חלו שיקועי יבשה חדשים ונרחבים והתרחשו פעילויות יבשתיות אחרות, לרבות זרמי לבה, התקמטויות, יצירת אגמים וסחיפה.

במהלך החלק המאוחר של עידן זה הייתה מרביתה של אירופה שקועה מתחת לפני המים. לאחר התרוממות קלה של היבשת היא הייתה מכוסה באגמים ובמפרצים. האוקיינוס הארקטי נע דרומה דרך השקע של אוּרָל והתחבר אל הים התיכון, אשר התרחב אז כלפי צפון; והרמות של האַלְפִים, הקַרְפָּטִים, האַפְּגָנִים והפִּינְגָאִים היו מצויות גבוה מעל לפני המים, כאיים בים. תעלת פנמה הייתה מורמת; האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט היו מופרדים. צפון-אמריקה הייתה מחוברת לאסיה דרך הגשר היבשתי של מצר ברינג ולאירופה דרך גרינלנד ואיסלנד. מעגל היבשה של כדור הארץ בקווי הרוחב הצפוניים נקטע רק על-ידי מצרי אורל, אשר חיברו את הימים של הקוטב עם הים התיכון המורחב.

במים של אירופה שוקעה כמות רבה של אבן-גיר אשר מקורה בחורִי־רִיֹות. כיום, אותו סלע מורם לגובה של כ-3,000 מטרים בהרי אלפים, לגובה של כ-4,800 מטרים בהימלאיה ולגובה של כ-6,000 מטרים בטיבט. ניתן למצוא את משקעי הגיר של תקופה זו לאורך חופיהן של אפריקה ושל אוסטרליה, בחוף המערבי של דרום-אמריקה ובסביבות איי הודו המערבית.

במהלך כל התקופה הזו, המכונה אַאֶלְקוֹן, נמשכה ברציפות, או כמעט ללא הפרעה, התפתחותם של היונקים ושל צורות חיים קרובות אחרות. צפון-אמריקה הייתה אז מחוברת יבשתית לכל היבשות האחרות, למעט אוסטרליה; והעולם התמלא בהדרגה ביונקים פרימיטיביים מסוגים שונים.

2. שלב ההצפה הטרי עידן היונקים המתקדמים

תקופה זו התאפיינה בהתפתחות המהירה והנוספת של היונקים בעלי-השליה; בזמנים הללו התפתחו הצורות המתקדמות יותר של חיי היונקים.

אף-על-פי שהיונקים המוקדמים בעלי-השליה הגיעו מאבות קדמונים טורפים, התפתחו במהרה ענפים אוכלי-צמחים, ובסמוך לאלו הגיעו גם משפחות של יונקים אוכלי-כל. הצמחים בעלי הפרחים היו מזונם העיקרי של היונקים ההולכים ומתרבים במהירות, כאשר הצמחייה המודרנית – הכוללת את מרבית הצמחים והעצים בני זמננו – הופיעה זה מכבר בתקופות מוקדמות יותר.

לפני 35,000,000 שנה הסתמנה תחילת תקופת השליטה הכלל-עולמית של היונקים בעלי-השליה. הגשר היבשתי הדרומי היה נרחב, והוא חיבר מחדש את היבשת העצומה של אנטרטיקה דאז לדרום-אמריקה, לדרום-אפריקה ולאוסטרליה. למרות הצטברות מאסיבית של יבשה בקווי הרוחב הגבוהים, נותר האקלים של העולם מתון יחסית; זאת בשל הגידול העצום של הימים הטרופיים, וגם בשל העובדה שהיבשה לא התרוממה מספיק על-מנת שייווצרו קרחונים. זרימות לבה נרחבות אירעו בגרינלנד ובאיסלנד, כאשר כמות מסוימת של פחם שוקעה בין השכבות האלה.

שינויים מובחנים התרחשו בממלכת החי של הפלנטה. החיים הימיים עברו התאמות כבירות; רוב סדרי החיים הימיים בני זמננו כבר היו קיימים אז, והחוריריות המשיכו למלא תפקיד חשוב. חיי החרקים היו דומים מאוד לאלו של העידן הקודם. מרבצי קולורדו של מאובני פְּלֹרִיסְנֶט משתייכים לשנים המאוחרות של זמנים רחוקים אלו. רוב משפחות החרקים החיות מתוארכות לתקופה זו, ואולם, רבים מאלו שחיו אז הינם כיום בבחינת יצורים אשר נכחדו, אף כי מאובניהם נותרו.

על היבשה היה זה בעיקר תור התחדשותם והתפשטותם של היונקים. בטרם תקופה זו הסתיימה, נכחדו יותר ממאה מן המינים אשר השתייכו ליונקים המוקדמים והפרימיטיביים יותר. ואפילו היונקים הגדולים בעלי המוח הקטן נעלמו במהרה מעל פני האדמה. ככל שהדבר נוגע להתקדמות בהישרדות של בעלי החיים, תפשו המוח והזריזות את מקומם של השריון ושל הגודל. ואט-אט, עם דעיכתה של משפחת הדינוזאורים, תפשו היונקים את השליטה בכדור הארץ, תוך שהם מחסלים במהרה ולחלוטין את שארית אבותיהם הקדמונים הזוחלים.

במקביל להיעלמות הדינוזאורים, התרחשו שינויים גדולים אחרים בענפים השונים של משפחת הלטאות. השורדים מקרב משפחות הזוחלים המוקדמות הינם הצבים, הנחשים, והתנינים, יחד עם הצפרדע הנכבד, הקבוצה היחידה המייצגת את האבות הקדמונים המוקדמים של האדם.

המקור של מספר קבוצות יונקים היה בעל-חיים ייחודי אשר נכחד זה מכבר. יצור טורף זה היה מעין הכלאה בין חתול וכלב-ים; הוא היה מסוגל לחיות ביבשה או במים, והיה מאוד אינטליגנטי ופעיל. באירופה התפתח אביה הקדמון של משפחת הכלבים, ובמהרה התפתחו מינים רבים של כלבים קטנים. בסביבות אותו הזמן הופיעו המכרסמים – הכוללים את הבונים, הסנאים, סנאי הכיס, העכברים והארנבות – אשר הפכו לצורת חיים ראויה לציון. רק שינויים מועטים חלו במשפחה זו מאז. המשקעים המאוחרים יותר של תקופה זו מכילים את שאריות המאובנים של כלבים, חתולים, דביבונים וסמורים בצורותיהן הקדמוניות.

לפני 30,000,000 שנה החלו להופיע טיפוסי היונקים המודרניים. עד אז חיו היונקים על-פי-רוב בהרים, בהיותם יונקים מן הסוג ההררי; לפתע החלה התפתחותם של יונקים מן הסוג המישורי, או בעלי הפרסות; היו אלו מלחכי-העשב, בשונה מאוכלי הבשר בעלי הטלפיים. מלחכי העשב הופיעו מאב קדמון בלתי-מובחן בעל חמש בהונות וארבעים-וארבע שיניים אשר אבד לפני תום העידן. במשך כל התקופה הזו, התפתחות הבהונות לא התקדמה אל מעבר לשלב של שלוש הבהונות.

הסוס, דוגמא יוצאת-דופן של האבולוציה, חי בזמנים הללו הן בצפון-אמריקה והן באירופה, אף כי התפתחותו לא נשלמה לחלוטין עד לעידן הקרח העוקב. אף כי משפחת הקרנפים הופיעה בסיומה של תקופה זו, התפשטותה הנרחבת התרחשה רק לאחר מכן. התפתח גם יצור קטן דמוי-חזיר אשר הפך לאב הקדמון של המינים הרבים של החזירים, הפקארים וההיפופוטמים. מקורם של הגמלים ושל הלאמות הינו בצפון-אמריקה, ובסביבות אמצעה של תקופה זו הם שטפו בהמוניהם את המישורים המערביים. מאוחר יותר היגרו הלאמות לדרום-אמריקה ואילו הגמלים היגרו לאירופה; ובמהרה נכחדו אלו וגם אלו בצפון-אמריקה, אף כי כמה גמלים שרדו שם עד לעידן הקרח.

בסביבות הזמן הזה התרחש במערב צפון-אמריקה דבר-מה ראוי לציון: אבותיהם המוקדמים של הלקמורים הקדמונים הופיעו לראשונה. אף כי לא ניתן להחשיב משפחה זו כלמורים ממש, בואם סימן את כינון הציר אשר ממנו הגיחו לאחר מכן הלקמורים האמיתיים.

בדומה לנחשי היבשה של העידן הקודם, אשר העבירו את עצמם אל הימים, כעת נטש את היבשה שבט שלם של יונקים בעלי-שליה ועבר לשכון באוקיינוסים. ומני אז הם נותרו בים כאשר הם מניבים את הלווייתנים, הדולפינים, הפוקנות, כלבי הים ואריות הים המודרניים.

חיי הציפורים של הפלנטה המשיכו להתפתח עם שינויים אבולוציוניים חשובים מועטים בלבד. מרבית הציפורים המודרניות כבר היו קיימות, לרבות השחפים, האנפות, הפלמינגו, האיות, הבזים, הנשרים, הינשופים, השלווים והיענים.

עם סיומה של תקופת האוליגוקן, אשר נמשכה עשרה מיליון שנים, התפתחו מאוד עולם הצומח, החיים הימיים וחיות היבשה; וכל אלו התפתחו מאוד והיו נוכחים על-פני כדור הארץ בדומה מאוד לימינו אנו. בהמשך התרחשה התייחדות ניכרת, אך הצורות הקדמוניות של רוב הדברים החיים כבר היו אז.

3. שלב ההרים המודרניים עידן הפיל והסוס

התרוממות היבשה והפרדת הימים שינו לאיטן את מזג האוויר העולמי אשר הלך והתקרר בהדרגה, אך עדיין נותר מתון. עצי סקוויה ומגנוליה צמחו בגרינלנד, ואולם הצמחים הסוב-טרופיים החלו בנדידתם דרומה. עד לסיומה של תקופה זו נעלמו כמעט לחלוטין צמחי האקלים החם הללו מקווי הרוחב הצפוניים, ואת מקומם תפשו צמחים חסונים יותר והעצים הנשירים.

חל גידול כביר במגוון העשבים, ושיניהם של רבים מן היונקים השתנו בהדרגה עד שהתאימו לאלה של הטיפוסים המלחכים של בני ימינו.

לפני 25,000,000 שנה התרחשה שקיעה קלה של האדמה אל מתחת למים; זאת לאחר תקופה ארוכה של התרוממות היבשה. הרי הרוקי נותרו מורמים מאוד וכך נמשך השיקוע של חומר הסחף ברחבי האזורים הנמוכים אל עבר המזרח. הרי הסיירה היו מוגבהים-מחדש באופן ניכר; ולמעשה, מני אז הם ממשיכים ועולים. השבר האנכי הכביר באזור קליפורניה, אשר אורכו כשישה-וחצי קילומטרים, מתוארך לזמן הזה.

העידן שהתרחש לפני 20,000,000 שנה אכן היה עידן הזהב של היונקים. הגשר היבשתי של מצר ברינג היה מורם וקבוצות רבות של בעלי-חיים נדדו מאסיה לצפון-אמריקה, לרבות המסטודון בעל ארבע-החטים, קרנפים קצרי-רגליים ומינים רבים ממשפחת החתולים.

הופיעו ראשוני הצבאים, ובמהרה שטפו את צפון-אמריקה מעלי הגרה – צבאים, שוורים, גמלים, ביזונים ומספר מינים של קרנפים – ואולם חזירי הענק, אשר התנשאו לגובה של כשני מטרים, נכחדו.

לפילי הענק של תקופה זו, ושל התקופות הבאות לאחריה, היו מוחות גדולים כמו גם גופים גדולים; ובמהרה הם שטפו את העולם כולו, למעט אוסטרליה. לשם שינוי, הפעם העולם נשלט על-ידי בעל חיים ענק בעל מוח גדול במידה מספקת על-מנת לאפשר לו להמשיך ולהתקיים. בהינתן הצורך להתמודד עם החיים האינטליגנטיים ביותר של העידנים הללו, אף בעל-חיים בגודלו של הפיל לא היה מסוגל לשרוד אלמלא היה מצויד במוח גדול באיכות נעלה. בכל הנוגע לאינטליגנציה ולכושר הסתגלות, רק הסוס מתקרב אל הפיל ורק האדם מתעלה מעל הסוס. ואף-על-פי-כן, מתוך חמישים המינים של הפיל אשר היו קיימים בתחילת תקופה זו, אך ורק שניים שרדו.

לפני 15,000,000 שנה היו אזורי ההר של אירו-אסיה מצויים במהלך של התרוממות, וברחבי האזורים הללו התרחשה פעילות געשית מסוימת; ואולם, דבר לא השתווה לזרמי הלבנה של חצי הכדור המערבי. תנאים בלתי-יציבים אלו שררו בכל רחבי העולם.

מיצר גיברלטר נסגר, וספרד חוברה לאפריקה דרך הגשר היבשתי הישן; ואולם, הים התיכון זרם לאוקיינוס האטלנטי דרך תעלה צרה אשר חצתה את צרפת, כאשר פסגות הרים ורמות מופיעות כאיים מעל לים עתיק זה. מאוחר יותר החלו הימים האירופיים הללו לסגת. ומאוחר יותר מזה, התחבר הים התיכון לאוקיינוס ההודי; זאת בעוד שבסיומה של התקופה הזו התרומם אזור סואץ עד אשר הים התיכון הפך לזמן מה לים פנים-יבשתי מלוח.

הגשר היבשתי של איסלנד שקע אל מתחת לפני המים, והמים הארקטיים התמזגו עם אלו האוקיינוס האטלנטי. החוף האטלנטי של צפון-אמריקה התקרר במהירות, ואולם חוף האוקיינוס השקט נותר חם יותר מאשר הוא בהווה. זרמי האוקיינוס הגדולים פעלו והשפיעו על האקלים, ממש כפי שהם עושים כיום.

חיי היונקים המשיכו להתפתח. במישוריה המערביים של צפון-אמריקה הצטרפו עדרי ענק של סוסים אל הגמלים; אכן היה זה עידן הסוסים, כמו גם עידן הפילים. מוחו של הסוס קרוב באיכויות של עולם החי למוחו של הפיל, ואולם בהיבט אחד הוא בהחלט נחות ממנו; זאת משום שהסוס מעולם לא התגבר לחלוטין על הנטייה החזקה הטבועה בו להימלט בשעה שמופיע פחד. הסוס חסר את השליטה הרגשית שבה ניחן הפיל, בעוד שהפיל מוגבל ביותר בשל גודלו וחוסר זריזותו. במהלך תקופה זו התפתח בעל-חיים אשר במידת מה היה דומה הן לפיל והן לסוס, אך בעל-חיים זה הושמד במהרה בידי משפחת החתולים אשר התרבתה במהירות.

עם כניסתה של אורנטיה למה שנקרא "עידן ללא סוסים", שומה עליכם לעצור ולהרהר במשמעות שהייתה לבעל-החיים הזה עבור אבותיכם. בתחילה השתמש האדם בסוס לצרכי מאכל, לאחר מכן לצרכי תחבורה, ובהמשך לצרכי חקלאות ומלחמה. זמן רב שירת הסוס את המין האנושי ומילא תפקיד חשוב בהתפתחות הציוויליזציה האנושית.

ההתפתחויות הביולוגיות של תקופה זו תרמו רבות להכנת הזירה להופעתו העתידית של האדם. הטיפוסים האמיתיים של הקוף ושל הגורילה הפרימיטיביים התפתחו במרכז אסיה; ולאלו כמו אלו אב קדמון משותף, אשר נכחד זה מכבר. ואולם, אף לא אחד מן המינים הללו קשור לשרשרת היצורים החיים אשר עתידים להפוך, לעתיד לבוא, לאבותיהם הקדמונים של הגזע האנושי.

משפחת הכלבים יוצגה על-ידי מספר קבוצות, וביניהן ראוי לציין את הזאבים ואת השועלים; שבט החתולים יוצג על-ידי הפנתרים ונמרי שן-החרב הסיביריים הגדולים, כשהאחרונים התפתחו לראשונה בצפון-אמריקה. משפחות הכלבים והחתולים המודרניות התרכו בכל רחבי העולם. סמורים, נמיות ודביבונים שגשגו והתפתחו באזורי קווי הרוחב הצפוניים.

הציפורים המשיכו להתפתח, אף כי אירעו שינויים מובחנים מועטים בלבד. הזוחלים היו דומים לטיפוסים המודרניים – נחשים, תניניים וצבים.

וכך מגיעה לסיומה תקופה רבת-אירועים ומעניינת עד מאוד של ההיסטוריה העולמית. עידן זה של הפיל ושל הסוס ידוע בכינוי *המיוקן*.

4. שלב התרוממות היבשות אשר מקרוב נדיתה היונקים הגדולה האחרונה

זוהי התקופה של התרוממות היבשה של קדם-עידן הקרח בצפון-אמריקה, באירופה ובאסיה. הטופוגרפיה של היבשה השתנתה באופן ניכר; שרשראות הרים נולדו, נהרות שינו את נתיבותיהם והרי געש מבודדים התפרצו בכל רחבי העולם.

לפני 10,000,000 שנה החל עידן של שיקועי אדמה נרחבים באזורים הנמוכים של היבשות, ואולם רוב המשקעים הללו הוסרו לאחר-מכן. בזמן זה רוב יבשת אירופה הייתה מצויה עדיין מתחת למים, לרבות חלקים מאנגליה, מבלגיה ומצרפת; והים התיכון כיסה חלק גדול מצפון-אפריקה. בצפון-אמריקה התרחשו שיקועים נרחבים בבסיסי ההרים, באגמים ובאגני היבשה הגדולים. עוביים הממוצע של השיקועים הללו עומד על כשישים מטרים בלבד; הם פחות או יותר צבעוניים והמאובנים נדירים בהם. במערבה של צפון-אמריקה התקיימו שני אגמים גדולים של מים מתוקים. הרי הסיירה היו מצויים במהלך התרוממות; ההרים שְאֶסְטָה, הוד וְרִינִייר החלו את נתיבותיהם כהרים. ואולם, צפון-אמריקה לא החלה את זחילתה אל עבר השקע האטלנטי, אלא רק בעידן הקרח הבא.

למשך פרק זמן קצר, שוב הייתה כלל היבשה של העולם מחוברת, למעט אוסטרליה, והחלה הנדידה הכלל-עולמית הגדולה האחרונה של בעלי החיים. צפון-אמריקה הייתה מחוברת הן לדרום-אמריקה והן לאסיה, והתקיימה תחלופה חופשית של בעלי-חיים. עֶצְלָנִים אסייתים, אֶרְמָדִילוֹ, אֶנְטִילופוֹת ודובים נכנסו לצפון-אמריקה, בעוד שהגמלים הצפון אמריקניים נדדו לסין. הקרנפים היגרו לכל רחבי העולם, למעט אוסטרליה ודרום-אמריקה, ואולם, עם סיום תקופה זו הם נכחדו בחצי הכדור המערבי.

ככלל, החיים של התקופה הקודמת המשיכו להתפתח ולהתפשט. משפחת החתולים שלטה בעולם החי, והתפתחות החיים בים כמעט ועצרה מלכת. לרבים מן הסוסים היו עדיין שלוש בהונות, אך הטיפוסים המודרניים כבר החלו להגיע; לאמות וגמלים דמויי-ג'ירפה התערבבו במישורי המרעה עם הסוסים. באפריקה הופיעו הג'ירפות, ולהן צוואר ארוך ממש כפי שהוא היום. בדרום-אמריקה התפתחו עצלנים, ארמדילו, דובי-נמלים וטיפוס הקוף הפרימיטיבי של דרום-אמריקה. בטרם נפרדו היבשות בסופו של דבר, הֶקְסֹטְדוֹנִים, אותם בעלי-חיים מאסיביים, נדדו לכל מקום, למעט אוסטרליה.

לפני 5,000,000 שנה התפתח הסוס בצורתו הידועה כיום ונדד מצפון-אמריקה לכל רחבי העולם. ואולם, הסוס נכחד מן היבשת המקורית שלו הרבה לפני הגעתו של האדם האדום ליבשת זו.

האקלים הלך והתקרר בהדרגה; צמחי היבשה נעו לאיטם דרומה. בתחילה הייתה זו התגברות הקור בצפון שעצרה את נדידתם של בעלי החיים מעל המִצְרִים הצפוניים; לאחר-מכן שקעו גשרי היבשה הצפון-אמריקניים הללו. ובמהרה לאחר-מכן שקעה סופית גם היבשה המקשרת את אפריקה ואת דרום-אמריקה, וחצי הכדור המערבי היה מבודד ממש כפי שהוא היום. מכאן ואילך החלו להתפתח בחצאי הכדור המערבי והמזרחי צורות חיים שונות.

וכך מגיעה לסיומה תקופה זו, אשר נמשכה קרוב לעשרה מיליון שנים, ואביו הקדמון של האדם טרם הופיע. זמן זה מכונה על-פי-רוב בשם *תקופת הקליוקן*.

5. עידן הקרח המוקדם

עם סיומה של התקופה הקודמת היו אדמות צפון-מזרח צפון-אמריקה וצפון-אירופה מורמות עד למאוד לאורך אזורים נרחבים, כאשר בצפון-אמריקה אזורים עצומים התרוממו עד לגובה של כ-9,000 מטרים ויותר. אקלימים מתונים שררו קודם לכן בכל האזורים הצפוניים הללו; המים הארקטיים היו חשופים כולם להתאדות, והם המשיכו להיות חופשיים מקרח כמעט עד לסיומה של תקופת הקרח.

בד בבד עם התרוממות יבשה אלה, חלו שינויים בזרמי האוקיינוסים, והרוחות העונתיות שינו את כיווניהן. תנאים אלו גרמו לבסוף למשקעים כמעט רציפים של לחות; זאת בשל תנועת האטמוספירה הרוויה עד מאוד מעל הרמות הצפוניות. שלג החל לרדת באזורים הגבוהים – ולפיכך הקרים – הללו, והוא המשיך לרדת עד אשר עומקו הגיע לכ-6,000 מטרים. האזורים שבהם שכבת השלג הייתה העמוקה ביותר, בשילוב עם גורם הגובה, קבעו את הנקודות המרכזיות של הזרמים המאוחרים יותר של הלחץ הקרחוני. ועידן הקרח נמשך כל עוד המשקעים המרובים הללו המשיכו לכסות את הרמות הצפוניות האלה בשמיכת שלג עצומה זו, אשר הפכה עד מהרה לקרח מוצק אך זוחל.

כל סדיני הקרח הכבירים של תקופה זו היו ממוקמים ברמות המוגבהות ולא באזורים הרריים, מקום המצאם כיום. מחצית מן הקרח אשר בקרחונים הייתה בצפון-אמריקה, רבע ממנה באירו-אסיה, ואילו רבע נוסף בשאר העולם ובעיקר באנטרקטיקה. הקרח השפיע רק מעט על אפריקה, אך אוסטרליה הייתה מכוסה כמעט כולה בשמיכת הקרח של אנטרקטיקה.

האזורים הצפוניים של העולם הזה חוו שש פלישות קרח מובחנות ונפרדות; זאת על-אף שעשרות התקדמויות ונסיגות התלוו לפעילותה של כל יריעת קרח יחידנית. הקרח בצפון-אמריקה התרכז בשני מרכזים, ובהמשך בשלושה. גרינלנד הייתה מכוסה, ואילו איסלנד נקברה לחלוטין מתחת לזרם הקרח. באירופה כיסה הקרח בזמנים שונים את האיים הבריטיים, למעט חופיה הדרומיים של אנגליה, והוא התפשט למערב אירופה כלפי מטה לצרפת.

לפני 2,000,000 שנה החל הקרחון הצפון-אמריקני הראשון להתקדמותו דרומה. עידן הקרח היה אז בתהליך היווצרות, וקרחון זה בילה כמעט מיליון שנה בהתקדמותו ממרכזי הלחץ הצפוניים ובחזרתו אליהם. יריעת הקרח המרכזית השתרעה דרומה הרחק עד לקנזס; מרכזי הקרח המזרחיים והמערביים לא היו אז כה נרחבים.

לפני 1,500,000 שנה היה הקרחון הגדול הראשון בתהליך נסיגה צפונה. בה בעת, ירדו כמויות עצומות של שלג על גרינלנד ובצפון-מזרח אמריקה הצפונית; ולא חלף זמן רב בטרם החלה מסת הקרח המזרחית הזו לנוע דרומה. הייתה זו פלישת הקרח השנייה.

שתי פלישות הקרח הראשונות האלה לא היו נרחבות באירו-אסיה. במהלך התקופות המוקדמות יותר האלה של עידן הקרח שטפו את אמריקה הצפונית מסטודונים, ממוטות מכוסות-צמר, סוסים, גמלים, צבאים, כבשי מושק, ביזונים, עצלני יבשה, בוגי ענק, נמרים בעלי שן-מסור, עצלנים גדולים כפילים, וקבוצות רבות ממשפחות החתולים והכלבים. ואולם, החל מן הזמן הזה ואילך, מספריהם הלכו ופחתו במהירות בשל הקור המתגבר של תקופת הקרחונים. לקראת סופו של עידן הקרח, נכחדו בצפון-אמריקה רוב מיני בעלי החיים הללו.

הרחק מן הקרח המשיכו החיים היבשתיים והימיים של העולם בשינויים קטנים בלבד. בין פלישות הקרח היה האקלים מתון בערך כפי שהוא כיום, ואולי אף מעט חם יותר. אחרי ככלות הכול, הקרחונים היו תופעה מקומית, אף-על-פי שהם התפשטו וכיסו אזורים עצומים. האקלים בחופים היה שונה באופן משמעותי בין התקופות שבהן לא היה קרח לבין התקופות שבהן גלשו קרחוני ענק מחופיה של מְיִין אל האוקיינוס האטלנטי, החליקו דרך פוגט סאונד אל האוקיינוס השקט, ורעמו בדרכם מטה מן הפיורדים של נורבגיה אל עבר הים הצפוני.

6. האדם הפרימיטיבי בעידן הקרח

המאורע הכביר של תקופת הקרחונים הזאת היה התפתחותו של האדם הפרימיטיבי. מעט מזרחה מהודו, בשטח המצוי כעת מתחת לפני המים – ובקרב צאצאיהם של טיפוסי הֶלְמוֹרִים הצפון-אמריקניים העתיקים יותר אשר היגרו לאסיה – הופיעו פתאום היונקים של שחר היות האדם. בעלי החיים הקטנים הללו הלכו לרוב על רגליהם האחוריות, והיו להם מוחות גדולים ביחס לממדי גופם ובהשוואה לבעלי-חיים אחרים. במהלך הדור השבעים של סדר חיים זה, התבחנה לפתע קבוצה חדשה וגבוהה יותר של בעלי-חיים. יונקי-ביניים חדשים אלו – אשר גודלם וגובהם היו כפולים כמעט מאלו של אבותיהם ואשר ניחנו ביכולת מוחית מוגברת בהתאם – אך החלו לבסס את עצמם כהלכה, כאשר הפְּרִימָטִים, המוטציה החיונית השלישית, הופיעו פתאום. (בדיוק בזמן הזה, התפתחות נסיגתית בקרב זני יונקי-הביניים העניקה קיום לאבותיהם הקדמונים של האַנְתְּרופוֹאִידִים; ומאז ועד היום המשיך הענף האנושי קדימה בהתפתחות מתמדת, בעוד שהשבטים האנתרופואידים נותרו על מקומם, או למעשה נסוגו לאחור.)

לפני 1,000,000 שנה נרשמה אורנטיה כעולם מיושב. מוטציה שהתרחשה בקרב הזנים המתקדמים של הפרימטים הפיקה פתאום שני בני-אדם פרימיטיביים, ואלו היו למעשה אבותיו הקדמונים של המין האנושי.

מאורע זה התרחש בסביבות תחילת ההתקדמות השלישית של הקרחונים; וכך, ניתן לראות כי אבותיכם הקדומים המוקדמים נולדו וגדלו בסביבה ממריצה, מרעננת וקשה. והשורדים היחידים של האבֶּנְרִיג'ינִים הללו של אורנטיה, האֶסְקִימוֹסִים, מעדיפים אפילו כעת לשכון באקלימי הצפון הקרים.

עד סמוך לסיומו של עידן הקרח לא הייתה נוכחות בני-אדם בחצי הכדור המערבי. ואולם, במהלך התקופות שבין עידני הקרח, הם נעו מערבה אל סביבות הים התיכון ובמהרה שטפו את יבשת אירופה. במערות של מערב אירופה ניתן למצוא עצמות-אדם מעורבות עם שיירים של בעלי-חיים ארקטיים וטרופיים, עובדה המעידה על כך שהאדם חי באזורים הללו במהלך כל העידנים המאוחרים של התקדמות ונסיגות הקרחונים.

7. המשך עידן הקרח

במהלך תקופת הקרחונים פעילויות אחרות נמצאו בעיצומן, ואולם, פעולת הקרח מאפילה על כל התופעות האחרות בקווי הרוחב הצפוניים. אף תופעה ארצית אחרת אינה מותירה עדות אופיינית שכזו על הטופוגרפיה. לא ניתן למצוא את הסלעים המובחנים ואת הביקועים על-פני השטח, כדוגמת בורות, אגמים, אבנים מותקות וקמח סלעים בהקשר של שום תופעת טבע אחרת. הקרח אף אחראי לאותן תפיחות עדינות, לאותן תנועות גליות בפני הקרקע, הידועות בשם דרוֹמְלִין. כמו כן, עם התקדמותו מסיט הקרחון נהרות ומשנה את כלל פני השטח של הארץ. רק הקרחונים לבדם מותירים מאחוריהם את אותן סחיפות חושפניות – את מוֹרְנוֹת הקרקע, המורנות הצידיות ומורנות הקצה. סחיפות אלה, ובמיוחד מורנות הקרקע, משתרעות בצפון-אמריקה צפונה ומערבה מן החוף המזרחי, והן מצויות גם באירופה ובסיביר.

לפני 750,000 שנה יריעת הקרח הרביעית, אשר היוותה איחוד של שדות הקרח המרכזי והמזרחי של צפון-אמריקה, הייתה זה מכבר בדרכה דרומה; בשיאה היא הגיעה עד לדרום אֵילִינוֹי, בהסיטה את נהר המִיְסִיסִפִי כשמונים קילומטרים מערבה, ובמזרח הגיעה דרומה עד לנהר אוֹהִיוֹ ולמרכז פֶּנְסִילְבַּנְיָה.

באסיה פלשה יריעת הקרח הסיבירית את פלישתה הדרומית ביותר, בעוד שבאירופה עצר הקרחון המתקדם רק בסמוך למחסום של הרי האַלְפִים.

לפני 500,000 שנה, במהלך התקדמותו החמישית של הקרח, התפתחות חדשה האיצה את מהלך האבולוציה האנושית. לפתע, ובתוך דור אחד, חלה מוטציה של הזן האנושי האבוריגִ'ני, אשר ממנה הופיעו ששת הגזעים הצבעוניים. תאריך זה חשוב כפליים, הואיל והוא גם מציין את הגעת הנסיך הפלנטארי.

בצפון-אמריקה, התקדמותו של הקרחון החמישי היוותה פלישה משולבת של כל שלושת מרכזי הקרח. מכל מקום, האונה המזרחית השתרעה רק מרחק קצר מתחת לעמק סְיִינְט-לוֹרֶנְס, ויריעת הקרח המערבית התקדמה דרומה אך מעט. ואולם, האונה המרכזית המשיכה דרומה וכיסתה את מרבית מדינת אֵילִינוֹי. באירופה, פלישה זו של הקרח לא הייתה כה נרחבת כמו קודמתה.

לפני 250,000 שנה החלה תקופת הקרח השישית והאחרונה. ולמרות העובדה שהרמות הצפוניות החלו לשקוע קמעה, הייתה זו התקופה שבה הצטברה כמות השלג הגדולה ביותר בשדות הקרח הצפוניים.

בפלישה הזו התאחדו שלוש יריעות הקרח הכבירות לכדי מסת קרח אחת עצומה, וכל ההרים במערב השתתפו בפעילות הקרחונית הזו. הייתה זו פלישת הקרחונים הגדולה ביותר בצפון-אמריקה; הקרח נע דרומה מרחק קרוב לאלפיים וחמש-מאות קילומטרים ממרכז הלוחץ שלו, וצפון-אמריקה חוותה את הטמפרטורות הנמוכות ביותר אשר חוותה מעודה.

לפני 200,000 שנה, בעת התקדמות הקרחון האחרון, התרחש אירוע אשר הייתה לו נגיעה רבה למצעד האירועים באורנטיה – מרידתו של לוציפר.

לפני 150,000 שנה הגיע הקרחון השישי והאחרון לנקודות ההתפשטות הדרומיות ביותר שלו, כאשר יריעת הקרח המערבית חצתה אל מעבר לגבול הקנדי; היריעה המרכזית ירדה מטה, לעבר קֶנְזַס, מיזורי ואֵילִינוֹי; היריעה המזרחית התקדמה דרומה וכיסתה את מרבית השטח של פֶּנְסִילְבַּנְיָה ושל אוֹהִיוֹ.

זהו הקרחון אשר שלח לפניו את הלשונויות הרבות – או את אונות הקרח – אשר חצבו את האגמים הגדולים והקטנים של ימינו אנו. במהלך נסיגתו נוצרה בצפון-אמריקה מערכת האגמים הגדולים. ונכון מאוד הסיקו הגיאולוגים של אורנטיה את השלבים השונים של התפתחות זו, ונכון ניחשו כי גופי מים אלו זרמו, בזמנים שונים, ראשית אל תוך עמק המיסיסיפי, לאחר מכן מזרחה אל עמק ההֶדְסוֹן, ולבסוף בנתיב צפוני לֶסִינְט-לוֹרֶנְס. מזה שלושים-ושבע אלף שנה שהמערכת המחוברת של האגמים הגדולים נשפכת דרך הנתיב הנוכחי של הניאגרה.

לפני 100,000 שנה, במהלך נסיגתו של הקרחון האחרון, החלו להיווצר יריעות הקרח העצומות של הקוטב, ומרכז הצטברות הקרח נע משמעותית צפונה. וכל אימת שאזורי הקוטב ימשיכו להיות מכוסים קרח, יהיה זה בלתי-אפשרי כמעט שיתרחש עידן קרח נוסף, וזאת ללא קשר להתרוממות עתידית של היבשה או לשינויים עתידיים בזרמי האוקיינוסים.

הקרחון האחרון הזה התקדם במשך מאה-אלף שנה, ונדרש לו פרק זמן דומה על-מנת להשלים את נסיגתו צפונה. האזורים הממוזגים היו חופשיים מקרח במשך מעט יותר מחמישים-אלף השנים האחרונות.

תקופת הקרח הקשוחה השמידה מינים רבים ושינתה באופן קיצוני מינים רבים אחרים. מינים רבים סוננו בקפידה בידי ההכרח לנדוד הלוך-ושוב בעקבות התקדמות הקרח ונסיגתו. בין בעלי החיים אשר עקבו על היבשה אחר הקרחונים הלוך ושוב נכללים הדוב, הביזון, האיל, כבש המושק,

הממותה ביקשה את הערבות הפתוחות בעוד שהמסטודון העדיף את שוליהם המוגנים של אזורי היערות. עד לזמן מאוחר התפרסה הממותה ממקסיקו ועד לקנדה; הסוג הסיבירי של הממותה התכסה צמר. המסטודון התקיים בצפון-אמריקה עד אשר הוכחד בידי האדם האדום, ממש כשם שהאדם הלבן חיסל לאחר-מכן את הביזון.

במהלך תקופת הקרח האחרונה נכחדו בצפון-אמריקה הסוס, הטפיר, הלאמה והנמר בעל שן-החרב. את מקומם תפשו העצלנים, הארמדילו וחזירי המים אשר עלו מדרום-אמריקה.

הנדידה המאולצת של החיים מפני התקדמות הקרח הביאה לעירוב יוצא-דופן של צמחים ושל בעלי-חיים; ועם נסיגתה של פלישת הקרח האחרונה, נותרו רבים מן המינים הארקטיים של הצמחים ושל בעלי החיים נטושים, גבוה על פסגות הרים מסוימים אשר אליהם נעו על-מנת לחמוק מהשמדה על-ידי הקרחון. וכך, ניתן למצוא כיום את הצמחים ואת בעלי החיים המותקים הללו גבוה באֵלִפִים של אירופה ואפילו בהרי האפלצ'ים של צפון-אמריקה.

עידן הקרח הינו התקופה הגיאולוגית האחרונה אשר נשלמה. היא מכונה *תקופת הפליסטוקן* וארכה מעל לשני מיליון שנה.

התקופה שלפני 35,000 שנה מסמנת את סיומו של עידן הקרח הגדול, למעט באזורי הקוטב של הפלנטה. תאריך זה משמעותי גם משום שהוא מתקרב להגעתם של בן ובת חומריים, וכן לתחילתו של העידן האדמי, אשר תואם בקירוב את תחילתה של *תקופת ההולוקן*, או תקופת בתר-הקרח.

תיאור זה, המשתרע למן הופעת חיי היונקים ועד לנסיגת הקרח והלאה אל הזמנים ההיסטוריים, מכסה תקופה של כמעט חמישים מיליון שנה. זוהי התקופה הגיאולוגית האחרונה – התקופה הנוכחית – והיא ידועה לחוקריכם בשם *עידן הקנזואאיקן*, או עידן הזמן-האחרון.

[הובא בחסות נשא חיים שוכן.]

הספר של אורנטיה

מסמך 62

גזעי השחר של האדם המוקדם

לפני כמיליון שנה הופיעו האבות הקדמונים המידיים של המין האנושי באמצעות שלוש מוטציות פתאומיות ועוקבות, אשר נבעו מן הזן המוקדם של היונק בעל-השליה מטיפוס הלמור. הגורמים השליטים של הלמורים המוקדמים הללו נגזרו מפלזמת החיים המתפתחת המערבית, או מזו של הקבוצה האמריקנית המאוחרת יותר. ואולם, בטרם כינון הקו הישיר לאבות הקדמונים של האדם, חזק זן זה בתרומות משתילת החיים המרכזית אשר התפתחה באפריקה. קבוצת החיים המזרחית תרמה אך מעט, או כלל לא תרמה, ליצירתו בפועל של המין האנושי.

1. טיפוס הלמור המוקדמים

הלמורים המוקדמים אשר נוגעים למורשת המין האנושי לא היו קשורים ישירות לשבטי הגיבונים והקופים אשר היו קיימים קודם לכן, ואשר חיו אז באירו-אסיה ובצפון-אפריקה, אלו אשר צאצאיהם שרדו עד לזמן הנוכחי. הם אף לא היו צאצאיהם של טיפוס הלמור המודרני, אף כי הם הגיחו מאב קדמון המשותף לשניהם, ואשר נכחד לפני זמן רב.

בעוד שטיפוסי הלמור המוקדמים הללו התפתחו בחצי הכדור המערבי, כינונה של שושלת היונקים הישירה של המין האנושי התרחשה בדרום-מזרח אסיה, באזור המקורי של שתילת החיים המרכזית, אך בסמוך לגבולות האזורים המזרחיים. מספר מיליוני שנה קודם לכן היגרו טיפוסי הלמור הצפון-אמריקניים מערבה דרך הגשר היבשתי של ברינג, והתקדמו לאיטם בכיוון דרום-מערב לאורך חופיה של אסיה. השבטים המהגרים הללו הגיעו לבסוף לאזור יפה לבריאות הממוקם בין הים התיכון המורחב דאז לבין האזורים ההרריים המורמים של חצי האי ההודי. באדמות האלה אשר במערב הודו הם התאחדו עם זנים מבטיחים אחרים, וכך יצרו את השושלת הקדומה של הגזע האנושי.

בחלוף הזמן, שקע בהדרגה החוף של הודו באזור המצוי מדרום-מערב להרים, וכך הפכו החיים באזור הזה מבודדים לחלוטין. לא הייתה כל דרך לגשת אל – או לחמוק מן – חצי האי המסופוטמי או הפרסי הזה, אלא מן הצפון, ונתיב זה נחסם שוב ושוב על-ידי פלישות הקרחונים בכיוון דרום. והיה זה באזור כמעט פְּרִדִּיסי זה, ומקרב הצאצאים העליונים של טיפוס למורי זה של יונקים, שהגיחו שתי קבוצות גדולות: שבטי האנתרופואידים של הזמן המודרני והמינים הנוכחיים של האדם.

2. היונקים המבשרים

לפני מעט יותר ממיליון שנה, הופיעו לפתע היונקים המבשרים המסופוטמיים, צאצאיהם הישירים של היונקים בעלי-השליה הצפון-אמריקניים מטיפוס הלמור. אלו היו יצורים קטנים ופעילים אשר התנשאו לגובה של פחות ממטר אחד; ואף-על-פי שברגיל הם לא התהלכו על רגליהם האחוריות, הם יכלו לעמוד זקופים ללא קושי. הם היו שעירים וזריזים והם קשקשו זה עם זה באופן הדומה לקופים, ואולם שלא כשבטי האנתרופואידים, הם היו אוכלי-בשר. היה להם אגודל מנוגד פרימיטיבי, כמו גם בוהן אוחזת גדולה ושימושית ביותר. מנקודה זו ואילך פיתחו המינים הקדם-אנושיים את האגודל המנוגד, בעודם מאבדים בהדרגה את כוח האחיזה של הבוהן הגדולה. שבטי הקופים המאוחרים יותר שימרו את הבוהן גדולה האוחזת, אך מעולם לא פיתחו את סוג האגודל האנושי.

היונקים המבשרים הללו הגיעו לגודלם המלא בהגיעם לגיל של שלוש או ארבע שנים, ותוחלת חייהם הממוצעת הייתה כעשרים שנה. ככלל, צאצאיהם נולדו כיחידים, אף כי מפעם לפעם נולדו גם תאומים.

לפרטים מן המין החדש הזה היו המוחות הגדולים ביותר ביחס לממדי גופם מכל בעל-חיים אחר אשר התקיים עד אז על-פני כדור הארץ. הם חוו רבות מן הרגשות וחלקו רבים מן האינסטינקטים אשר יאפיינו בשלב מאוחר יותר את האדם הפרימיטיבי; הם היו סקרנים מאוד והפגינו התרוממות רוח ניכרת בשעה שהצליחו להוציא אל הפועל משימה כלשהי. הרעב למזון והכמיהה למין היו מפותחים ביותר, והם הפגינו בחירה מינית מוגדרת תוך כדי חיזור מגושם משהו ותוך כדי בחירת בני-זוג. הם לחמו בעוז להגנת בני מינם והיו רכים למדי ביחסיהם המשפחתיים; כמו כן, הם היו בעלי חוש ענישה-עצמית על גבול הבושה והחרטה. הם רחשו חיבה עד למאוד והיו נאמנים לבני זוגם באופן נוגע ללב, אך אם הפרידו ביניהם הנסיבות, הם בחרו בשותפים חדשים.

בהיותם בעלי קומה נמוכה ובהחזיקם במוחות חריפים אשר בעזרתם הבינו את הסכנות הטמונות ביערות אשר בהם שכנו, הם פיתחו פחד יוצא-דופן אשר הובילם לנקוט אמצעי זהירות נבונים אשר תרמו באופן כה ניכר להישרדותם; צעדים כדוגמת בניית מקלטים גסים בתוך צמרות העצים, אשר מיגרו רבות מן הסכנות הטמונות בחיים על-פני הקרקע. תחילתן של נטיות האנושות לעבר הפחד מתוארכות באופן ספציפי במיוחד לימים הללו.

היונקים המבשרים הללו פיתחו יותר רוח שבטית מזו אשר התקיימה אי-פעם קודם לכן. הם אכן אהבו עד מאד את חיי הקהילה, ואף-על-פי-כן היו לוחמניים עד מאוד בשעה שהופרעו בצורה כלשהי משגרת חייהם הרגילה; והם הפגינו את מזגיהם החמים בשעה שהתעורר כעסם במלואו. מכל מקום, טבעם הלוחמני שימש לתכלית טובה; הקבוצות העליונות לא היססו להילחם בשכניהם הנחותים, וכך, באמצעות הישרדות סלקטיבית, הלך המין והשתפר בהדרגה. עד מהרה, הם שלטו בחיי היצורים הקטנים יותר של אזור זה, וכך שרדו אך מעט מן השבטים דמויי-הקוף הוותיקים יותר אשר אינם אוכלי-בשר.

בעלי החיים הקטנים והאגרסיביים הללו התרכבו והתפשטו ברחבי חצי האי של מסופוטמיה במשך יותר מאלף שנים; זאת בעוד שחל בהם שיפור מתמיד מבחינה פיזית ומבחינת האינטליגנציה הכללית. והיה זה אך שבעים דורות לאחר ששבט חדש זה נולד מעם אביו, טיפוס הלמור הגבוה ביותר, כאשר התרחשה ההתפתחות מחוללת-העידנים הבאה – היבדלותם הפתאומית של האבות הקדמונים של הצעד החיוני הבא בהתפתחות בני האדם באורנטיה.

3. יונקי הביניים

מוקדם בתחילת נתיבתם של היונקים המבשרים, במשכנם בצמרות העצים של זוג נעלה של מקרב היצורים הזרזים הללו, נולדו תאומים – זכר אחד ונקבה אחת. בהשוואה לאלו אשר קדמו להם, הם אכן היו יצורים נאים להפליא. שיער מועט בלבד כיסה את גופם, אך לא הייתה זו מגבלה כלל, והואיל והם חיו באקלים חמים ונוח.

ילדים אלו צמחו לגובה של כמטר ועשרים סנטימטרים. הם היו גדולים מהוריהם בכל המובנים; היו להם רגליים ארוכות יותר וזרועות קצרות יותר. היו להם אגודלים מנוגדים מושלמים כמעט, כאלו המותאמים לסוגי עבודה מגוונים, ממש כאגודלו הנוכחי של האדם. הם התהלכו זקופים, ורגליהם היו מותאמות להליכה כמעט כרגלי בני הגזעים האנושיים המאוחרים יותר.

בהשוואה לבני האדם, היו מוחותיהם של התאומים הללו נחותים וקטנים יותר, ואולם ביחס לקודמיהם, היו מוחותיהם נעלים וגדולים הרבה יותר. בשלב מוקדם הפגינו התאומים אינטליגנציה נעלה, ובמהרה הוכרו כראשיו של כלל שבט היונקים המבשרים; והם אכן כוננו צורה פרימיטיבית של ארגון חברתי ושל חלוקה כלכלית גסה של העבודה. אח ואחות אלו הזדווגו ובמהרה הם נהנו מחברתם של עשרים-ואחד ילדים אשר דמו להם עד מאוד, כאשר כולם מתנשאים לגובה של מעל מטר ועשרים סנטימטרים ונעלים על המינים אשר קדמו להם בכל מובן. קבוצה חדשה זו יצרה את הגרעין של יונקי הביניים.

כאשר גדל עד למאוד מספר הפרטים בקבוצה הנעלה והחדשה הזו, פרצה מלחמה חסרת רחמים; וכאשר תם המאבק המר, לא נותר בחיים אף-אחד מן היחידים בני הגזע הקודם של היונקים המבשרים. הנצר של המין – אלו אשר מספרם פחות אך עוצמתם והאינטליגנציה שלהם רבות יותר – שרד על חשבון קודמיו.

וכעת, במשך כמעט חמש-עשרה אלף שנים (שש-מאות דורות), הפך יצור זה לאימת חלק זה של העולם. כל החיות הכבירות והאימתניות של הזמנים הקודמים נכחדו. החיות הגדולות ילידות האזורים הללו לא היו טורפות, והמינים הגדולים יותר של משפחת החתולים, האריות והנמרים, טרם פלשו לפינה החבויה הייחודית הזו על-פני כדור הארץ. ומשום כך, עשו יונקי הביניים הללו חייל והכניעו את הכול בפינת הבריאה שלהם.

בהשוואה למינים אשר קדמו להם, יונקי הביניים היו משופרים בכל מובן. אפילו תוחלת החיים הפוטנציאלית שלהם הייתה ארוכה יותר, כעשרים-וחמש שנה. במינים החדשים הללו הופיעו מספר תכונות אנושיות בסיסיות. בנוסף לנטיות המולדות אשר הציגו אבותיהם, היו יונקי הביניים הללו מסוגלים להביע סלידה במצבים דוחים מסוימים. בנוסף, הם ניחנו באינסטינקט מובחן של אגירה; הם החביאו מזון לשם שימוש עתידי ואהבו עד מאוד לאסוף חלוקים עגולים וחלקים וסוגים מסוימים של אבנים עגולות אשר התאימו לשמש כתחמושת לשם הגנה או התקפה.

יונקי הביניים הללו היו הראשונים להציג נטייה מובחנת לבנייה, כפי שהדבר מוצג בתחרות בין בנייתם הן של בתי עץ בצמרות העצים והן של מחסות תת-קרקעיים מסועפי-מנהרות; הם היו מין היונקים הראשון אשר מצא מחסה הן על העצים והן מתחת לפני הקרקע. באופן ניכר הם נטשו את העצים כמקומות מגורים; והם חיו על-פני הקרקע במהלך היום וישנו בצמרות העצים במהלך הלילה.

בחלוף הזמן, הגידול הטבעי במספרם גרם לבסוף לתחרות רצינית על המזון וליריבות מינית, וכל אלה באו לידי ביטוי בסדרת קרבות עקובה מדם אשר כמעט וחסלה את המין בכללותו. מאבקים אלו נמשכו עד אשר נותרה בחיים אך ורק קבוצה אחת המונה פחות ממאה יחידים. ואולם, השלום שב לשורר, והשבט השורד היחיד הזה בנה מחדש את בתיו בין צמרות העצים וחזר לחיים רגילים ושלווים-למחצה.

אך בקושי רב תוכלו להעלות בדמיונכם עד כמה היו אבותיכם הקדם-אנושיים הקדמונים קרובים מעת לעת לכדי הכחדה. באירוע מסוים, אילו קפץ הצפרדע אשר היה אביה הקדמון של האנושות כולה כחמישה סנטימטרים פחות, אזי נתיב האבולוציה כולו היה משתנה במידה רבה. אימם המיידית

דמויות-הלמור של יונקי הבשורה חמקה ממוות לא פחות מחמש פעמים, ובמרחק של חוט השערה בלבד, בטרם ילדה את האב של סדר היונקים החדש והגבוה יותר. ואולם, הסכנה הגדולה ביותר אירעה כאשר היכה ברק את העץ אשר עליו ישנה אמם העתידית של התאומים הפרימיטיביים. שני ההורים הללו, יונקי הביניים, חוו הלם משמעותי וכוויות חמורות; שלושה משבעת ילדיהם נהרגו במכת הברק הזו אשר ניחתה מן השמים. בעלי החיים המתפתחים הללו כמעט והאמינו באמונות טפלות. בני זוג זה, אשר צמרת העץ שלו הוכתה, היו מנהיגיה של הקבוצה המתקדמת יותר של מין יונקי הביניים; ובעקבותיהם, יותר ממחצית השבט, אשר כלל את המשפחות האינטליגנטיות יותר, עברו למרחק של מעל לשלושה קילומטרים מן המקום ההוא, ושם הם החלו בבנייתם של משכנות חדשים בצמרות העצים ומחסות קרקעיים חדשים – מקומות המחסה הארעיים שלהם בעת סכנת פתע.

במהרה לאחר שהשלימו את בניית ביתם, מצא עצמו זוג זה, אשר שרד מאבקים כה רבים, כהוריו הגאים של זוג תאומים, בעלי החיים המעניינים והחשובים ביותר אשר נולדו עד אותה עת בעולם; זאת משום שהם היו הראשונים למין החדש של פרימיטים אשר כוננו את הצעד החיוני הבא באבולוציה הקדם-אנושית.

בה בעת שנולדו התאומים הפרימיטים, זוג אחר – זכר ונקבה מפגרים במיוחד מקרב שבט יונקי הביניים, זוג אשר היה נחות הן מן הבחינה הפיזית והן מן הבחינה המנטאלית – ילד אף הוא תאומים. תאומים אלו, זכר אחד ונקבה אחת, היו אדישים לצידי; הם עסקו אך ורק במציאת מזון, ומכיוון שלא אכלו בשר הם איבדו עד מהרה כל עניין בחיפוש אחר טרף. התאומים המפגרים הללו היו למייסדיהם של שבטי האנתרופואידים המודרניים. צאצאיהם ביקשו את האזורים הדרומיים החמים יותר, בעלי האקלים הנוח ושפע הפירות הטרופיים, ושם המשיכו ממש כבאותו יום, למעט אותם ענפים אשר הזדווגו עם טיפוסים הגיבונים והקופים המוקדמים, ואשר כתוצאה מכך התדרדרו עד למאוד.

וכך ניתן לראות בבירור כי האדם והקוף קרובים זה לזה אך ורק בכך ששניהם הגיחו מקרב יונקי הביניים, שבט שבו אירעה בה בעת לידתם – והיפרדותם לאחר מכן – של שני זוגות תאומים: הזוג הנחות נועד ליצור את טיפוס הקופים, הבבונים, השימפנזה והגורילה המודרניים; ואילו הזוג הנעלה נועד להמשיך את קו ההרקעה אשר התפתח לכדי היות האדם עצמו.

האדם המודרני והאנתרופואידים אכן הגיחו מאותו שבט ומאותו מין, אך לא מאותם הורים. אביהם הקדמונים של בני האדם הינם צאצאיהם של הזנים העליונים של השריד הנבחר של שבט יונקי-ביניים זה, בעוד שהאנתרופואידים המודרניים (למעט כמה טיפוסים של למורים, גיבונים, ויצורים דמויי-קוף אחרים אשר התקיימו קודם-לכן) הינם צאצאיהם של הזוג הנחות ביותר של קבוצת יונקי הביניים הזאת, זוג אשר שרד אך ורק הודות לכך שהסתתר במחסן מזון תת-קרקעי במשך יותר משבועיים במהלך הקרב המר האחרון של שבטם, והגיח רק לאחר תום כל הקרבות.

4. הפרימיטים

אנו שבים לסיפור הולדתם של התאומים הנעלים, זכר אחד ונקבה אחת, על-ידי שני החברים המובילים בשבט יונקי הביניים: תינוקות חייתיים אלו היו מסדר בלתי-רגיל; גופם כוסה אף בפחות שיער מאשר זה של הוריהם, וכן, בהיותם צעירים מאוד, הם התעקשו להתהלך זקופים. קודמיהם תמיד למדו להתהלך על רגליהם האחוריות, ואולם התאומים הפרימיטים הללו עמדו זקופים מלכתחילה. הם התנשאו לגובה של מעל מטר וחצי, וראשיהם היו גדולים יותר בהשוואה לאלו של חבריהם לשבט. ואף-על-פי שהם למדו לתקשר זה עם זה בשלב מוקדם באמצעות סימנים וצלילים, הם מעולם לא הצליחו לגרום לאנשיהם להבין את הסמלים החדשים הללו.

בסביבות גיל ארבע-עשרה שנים הם ברחו מן השבט, ועברו מערבה על-מנת לגדל את משפחתם ולכונן את המין החדש של הפרימיטים. והיצורים הללו אכן ראויים לכינוי פרימיטים, זאת משום שהם בעל החיים אשר קודם במישורין ומיידית למשפחת האדם עצמה.

וכך אירע שהפרימיטים אכלסו אזור בחוף המערבי של חצי האי המסופוטמי, אשר חדר באותם זמנים אל תוך הים הדרומי, בעוד שהשבטים הפחות אינטליגנטיים והמקורבים אלו לאלו התגוררו מסביב לקצהו של חצי האי ומעלה לאורך קו החוף המזרחי.

הפרימיטים היו יותר אנושיים ופחות חייתיים מאשר קודמיהם, יונקי הביניים. פרופורציות השלד של המין החדש היו דומות מאוד לאלה של הגזעים האנושיים הפרימיטיביים. סוגי היד והרגל האנושיים התפתחו במלואם, והיצורים הללו היו מסוגלים ללכת ואף לרוץ ממש כמו כל צאצאיהם האנושיים המאוחרים יותר. הם נטשו באופן ניכר את החיים על העצים, אף שהם המשיכו ללון בין צמרות העצים בלילות כאמצעי זהירות, וזאת משום שכקודמיהם, הם היו נתונים עד מאוד לפחדים. השימוש המוגבר בידיהם תרם רבות להתפתחות כוחו הטבעי של המוח, אך הם טרם ניחנו בדעת אשר ניתן לכנות "אנושית" באמת ובתמים.

אף כי בטיבם הרגשי הם נבדלו אך במעט מקודמיהם, בכל נטיותיהם האחרות הם הציגו זיקה אנושית יותר. הם אכן היו בעלי-חיים נפלאים ונעלים, אשר הגיעו לבגרות בסביבות גיל עשר שנים ואשר תוחלת החיים הטבעית שלהם עמדה על כארבעים שנה. כלומר, הם היו יכולים לחיות חיים ארוכים שכאלו אילו היו מתים מוות טבעי, ואולם באותם ימים רחוקים מעט מאוד בעלי-חיים מתו מוות טבעי; מאבק הקיום היה אינטנסיבי הרבה יותר מדי לשם כך.

וכעת, לאחר כמעט תשע-מאות דורות של התפתחות, אשר נמשכו בערך עשרים-ואחד אלף שנים למן הזמן המקורי שבו נולדו היונקים המבשרים, ילדו הפרימיטים לפתע שני יצורים יוצאי-דופן, את בני האדם האמיתיים הראשונים.

וכך אירע שהיונקים המבשרים, אשר הגיחו מטיפוס הלמור הצפון-אמריקני, ילדו את יונקי הביניים, ויונקי הביניים הללו ייצרו בתורם את הפרימטים הנעלים, אלו אשר היו לקודמיהם המידיים של גזע האדם הפרימיטיבי. שבטי הפרימטים היו החוליה החיונית האחרונה באבולוציה של האדם, ואולם בתוך פחות מחמש-אלפים שנה לא נותר אף לא אחד מן השבטים היחידים יוצאי הדופן הללו.

5. בני האדם הראשונים

אך 993,419 שנים מפרידות בין שנת 1934 לספירת הנוצרים לבין נקודת הולדתם של שני בני האדם הראשונים.

שני היצורים יוצאי הדופן הללו היו אכן בני-אנוש. היו להם אגודלים אנושיים מושלמים, כפי שהיו לרבים מקודמיהם, בעוד שלהם היו רגליים מושלמות ממש כשל בני גזעי האדם של ימינו אנו. הם היו יצורים הולכים ורצים, אך לא מטפסים; פונקציית האחיזה של הבוהן הגדולה הייתה חסרה, היא נעלמה לחלוטין. כאשר האיצה אותם הסכנה אל עבר צמרות העצים, הם טיפסו ממש כפי שהיה מטפס האדם כיום. הם היו מטפסים על גזע העץ בדומה לדוב, ולא כמו השימפנזה או הגורילה, תוך קפיצות מענף לענף כלפי מעלה.

בני האדם הראשונים הללו (וכך אף צאצאיהם) הגיעו לבשלות מלאה בגיל שתיים-עשרה, והם ניחנו בתוחלת חיים פוטנציאלית בת כשבעים-וחמש שנה.

רגשות חדשים רבים הופיעו בשלב מוקדם בקרב התאומים האנושיים הללו. הם חשו הערצה כלפי חפצים וכלפי הוויות אחרות והציגו מידה לא מבוטלת של יוהרה. ואולם, ההתקדמות הראויה ביותר לציון בהתפתחות הרגשית הייתה הופעת הפתאומית של קבוצת רגשות אנושיים של ממש, קבוצת הסגידה, אשר כוללת את היראה, את רחישת הכבוד, את הענווה, ואפילו צורה פרימיטיבית של הכרת תודה. הפחד, בצרוף הבורות ביחס לתופעות הטבע, עתידים היו להוליד את הדת הפרימיטיבית.

לא זאת בלבד שרגשות אנושיים שכאלו הופיעו בבני האדם הפרימיטיביים הללו, אלא שתחושות רבות מפותחות הרבה יותר הופיעו בצורתן הבסיסית. הם היו מודעים במידת-מה לרחמים, לבושה ולתוכחה, והם היו מודעים ביותר לאהבה, לשנאה ולנקמה; כמו כן, הם היו רגישים לרגשות מובחנים של קנאה.

שני בני האדם הראשונים הללו – התאומים – היוו מבחן כביר להוריהם הפרימטים. הם היו כה סקרנים והרפתקנים, עד כי בטרם מלאו להם שמונה שנים הם כמעט ואיבדו את חייהם במצבים רבים. וכך, בהגיעם לגיל שתיים-עשרה הם היו מצולקים כדבעי.

בשלב מוקדם מאוד הם למדו להשתמש בתקשורת מילולית; בהגיעם לגיל עשר שנים הם בנו שפה משופרת של סימנים וסמלים אשר כללה קרוב לחמישים רעיונות; שפה אשר הרחיבה ושיפרה במאוד את טכניקת התקשורת הגסה של אבותיהם. ואולם, ככל שהתאמצו, הם היו מסוגלים ללמד את הוריהם אך ורק כמה מן הסימנים ומן הסמלים החדשים.

כאשר היו בני תשע לערך, הם צעדו ביום בהיר אחד במורד הנהר וערכו פגישה עתירת חשיבות. כל הוויה שמימית תבונית אשר הוצבה באורנטיה – לרבות אני עצמי – הייתה נוכחת כמשקיפה במאורעות של מפגש זה של צהרי היום. ביום רב-אירועים זה הם הגיעו להבנה כי יחיו זה עם זה וזה בשביל זה, והייתה זו ההבנה הראשונה בסדרת הסכמים מעין אלו, אשר הסתיימו לבסוף בהחלטתם לברוח מחבריהם החייתיים הנחותים ולנוע צפונה; זאת בבלי דעת כי בכך הם עתידים לייסד את המין האנושי.

אף-על-פי שכולנו היינו עסוקים ביותר במה שתכננו הפראים הקטנים הללו, לא היה בכוחנו לשלוט בפעולת דעתם; לא השפענו – ולא יכולנו להשפיע – באופן שרירותי על החלטותיהם. ואולם, בתוך המגבלות של האופן שבו ניתן לפעול בפלנטה, אנו, נשאי החיים, יחד עם עמיתינו, זממנו כולנו להוביל את התאומים האנושיים הללו צפונה והרחק מאנשיהם השעירים, שוכני-עצים באופן חלקי. וכך, באמצעות הבחירה האינטליגנטית שלהם עצמם, התאומים אכן נדדו, והודות לפיקוח שלנו הם נדדו צפונה לאזור מבודד שבו הם חמקו מאפשרות ההידרדרות הביולוגית אשר הייתה מתרחשת אילו התערבבו עם קרוביהם הנחותים משבטי הפרימטים.

זמן קצר בטרם עזבו את יערות ביתם, הם איבדו את אימם בפשיטה של גיפונים. אף כי לא הייתה לה רמת האינטליגנציה אשר הייתה להם, היא חשה כלפי צאצאיה חיבה אימהית ראויה של יונקים, חיבה מסדר גבוה, והיא מסרה את חייה ללא חת פניסיון להציל את הזוג הנפלא. וקורבנה לא היה לשווא, משום שהיא הסיגה את האויב עד אשר הגיע האב מלווה בתגבורת והניס את הפולשים.

עד מהרה, לאחר שהזוג הצעיר נטש את עמיתיו על-מנת לכוון את המין האנושי, לא היה ניתן לנחם את אביהם הפרימט – ליבו נשבר בקרבו. הוא סירב לאכול, אפילו כאשר המזון הובא לפניו בידי ילדיו האחרים. משאבדו צאצאיו המבריקים נדמה היה לו כי סר טעם החיים בקרב עמיתיו הרגילים; וכך, הוא נדד הוא אל תוך היער, נפל למארב של גיפונים עוינים והוכה בידיהם למוות.

6. האבולוציה של הדעת האנושית

אנו, נשאי החיים אשר באורנטיה, עמדנו בהמתנה דרוכה על המשמר הממושך למן היום שבו שתלנו לראשונה את פלזמת החיים במימיה של

הפלנטה; ומטבע הדברים, הופעתן של ההוויות הראשונות אשר הינן תבניות באמת ובעלות רצון של ממש, הביאה לנו שמחה גדולה ושביעות-רצון עילאית.

אנו התבוננו בהתפתחותם המנטאלית של התאומים באמצעות התבוננותנו בפעולת שבע הרוחות מסייעות הדעת, אשר הוצבו באורנטיה בזמן הגעתנו אל הפלנטה. במשך כל התפתחותם האבולוציונית הממושכת של החיים הפלנטאריים, המשיכו סועדי דעת בלתי-נלאים אלו לרשום את יכולתם ההולכת וגוברת לתקשר עם היכולות המוחיות ההולכות ומתרחבות של בעלי החיים המתקדמים לעבר רמות נעלות יותר.

בתחילה, אך ורק רוח האינטואיציה יכולה הייתה לתפקד בהתנהגות הרפלקסיבית והאינסטינקטיבית של חיי עולם החי הבראשיתיים. עם ההיבדלות של טיפוסים גבוהים יותר, יכולה הייתה רוח ההבנה להעניק ליצורים שכאלו את מתת הקישור הספונטני של רעיונות. מאוחר יותר הבחנו בפעולתה של רוח האומץ; בעלי החיים המתפתחים אכן פיתחו צורה גסה של מודעות-עצמית הגנתית. בהמשך להופעתן של קבוצות היונקים, חזינו ברוח הידע אשר ביטאה עצמה ביתר שאת. והתפתחותם של היונקים הגבוהים יותר הביאה עמה את פעולת רוח הייעוץ, בנוסף להתעצמותו של אינסטינקט הקצף ולתחילת ההתפתחות החברתית הפרימיטיבית.

מן היונקים המבשרים, דרך יונקי הביניים והפרימיטים, הבחנו באופן הולך וגובר בשירות המתרחב של חמש המסייעות הראשונות. ואולם, השתיים הנותרות, סועדות הדעת הגבוהות ביותר, מעולם לא היו מסוגלות לתפקד בטיפוס הדעת האבולוציוני של אורנטיה.

שערו בנפשכם את אושרנו, כאשר יום אחד – בשעה שהתאומים היו בני עשר לערך – יצרה רוח הפולחן את הקשר הראשון עם דעתה של התאומה הנקבה, זמן קצר לאחר מכן גם עם התאום הזכר. או אז ידענו שדבר-מה הדומה לדעת אנושית הלך וקרב לכדי מימוש; וכאשר, בערך שנה לאחר-מכן, הם החליטו לבסוף, כתוצאה ממחשבה מדיטאטיבית ומהחלטה מכוונת, להימלט מן הבית ולערוך את מסעם צפונה, או אז החלה רוח הבינה לפעול באורנטיה ובדעתם של שני אלו, אשר הוכרו כעת כבעלי דעת אנושית.

סדר מידיי וחדש של הנעה חל בשבע הרוחות מסייעות הדעת. היינו מלאי חיות בתוך הציפייה; הכרנו בכך שהשעה לה ייחלנו זמן רב ממשמשת ובאה; נוכחנו לדעת שהננו עומדים על סף מימוש מאמצינו הממושכים לפתח יצורים רצוניים באורנטיה.

7. הכרה כעולם מיושב

לא נדרשנו להמתין זמן רב. בצהרי היום שלאחר בריחת התאומים, התרחש במוקד הקליטה הפלנטארי של אורנטיה הבזק הניסיון הראשוני של אותות מעגל היקום. כולנו, היינו נרגשים, כמובן, נוכח ההכרה בכך שמאורע כביר עמד להתרחש; ואולם, מכיוון שעולם זה היווה תחנת ניסוי-חיים, לא היה לנו שמץ של מושג כיצד בדיוק נתוודע אל ההכרה בחיים התבוניים שעל הפלנטה. ואולם, המתח לא נמשך זמן רב. ביום השלישי שלאחר בריחת התאומים, ובטרם עזב סגל נשאי החיים, הגיע רב המלאכים של נבאדון אשר עניינו הוא כינון המעגל הפלנטארי התחילי.

היה זה יום רב-אירועים באורנטיה, כאשר קבוצתנו הקטנה התכנסה מסביב לקוטב הפלנטארי של תקשורת החלל וקיבלה את המסר הראשון מסאלווינגטון, ממעגל הדעת הפלנטארי החדש אשר זה עתה כונן. ומסר ראשון זה, אשר הוכתב בידי ראש הסגל של רבי המלאכים, אמר כך:

"לנשאי החיים אשר באורנטיה – ברכות! הננו משדרים אישור והבטחה של חדווה גדולה מאת סאלווינגטון, עדנטיה וירושם לכבוד הרישום במטה של נבאדון המאשר את קיומה של דעת מכובדת של רצון באורנטיה. החלטתם המכוונת של התאומים להימלט צפונה ולהפריד את צאצאיהם מאבותיהם הנחותים נרשמה. זוהי ההחלטה הראשונה של דעת באורנטיה – הדעת מן הטיפוס האנושי – והיא מבססת באופן אוטומטי את מעגל התקשורת אשר באמצעותו משודר מסר ראשוני זה של הכרה."

או אז הגיעו על-גבי מעגל זה ברכותיהם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, אשר הכילו הוראות לנשאי החיים השוכנים, ואשר אסרו עלינו להתערב בתבנית החיים אשר אנו כוננו. הונחינו שלא להתערב בענייני ההתקדמות האנושית. לא ניתן להסיק מכך שנשאי החיים התערבו אי-פעם באופן שרירותי ומכאני בפעולתה הטבעית של תכנית האבולוציה הפלנטארית, הואיל ומעולם לא עשינו כך. ואולם, עד לזמן הזה הורשינו לתפעל את הסביבה ולהגן על פלזמת החיים בצורה מיוחדת, ופיקוח יוצא-דופן אך טבעי לחלוטין זה, הוא אשר היה עתיד להיפסק.

ומייד לאחר שסיימו הגבוהים ביותר את דבריהם הגיע לפלנטה המסר היפהפה מאת לוציפר, אשר היה אז ריבון המערכת של שטניה. כעת שמעו נשאי החיים את מילות הברכה של מפקדם שלהם, וקיבלו את רשותו לשוב לירושם. מסר זה מלוציפר הכיל את הקבלה הרשמית של עבודת נשאי החיים באורנטיה, והוא זיכה אותנו מכל ביקורת עתידית ביחס למאמצינו לשפר את תבניות החיים של נבאדון, כפי שאלו התבססו במערכת של שטניה.

המסרים הללו מסאלווינגטון, מעדנטיה ומירושם, סימנו באופן רשמי את סיום הפיקוח הממושך של נשאי החיים על הפלנטה. במשך עידנים שירתנו, וסייעו בידינו אך ורק שבע הרוחות מסייעות הדעת ובקרי המאסטר הפיזיים. וכעת, עם הופעת הרצון ביצורים האבולוציוניים של הפלנטה – קרי היכולת לבחור בסגידה ובהרקעה – נוכחנו לדעת כי תמה מלאכתנו וקבוצתנו התכוננה לעזוב. בהיות אורנטיה עולם של שינוי-חיים, ניתנה לנו הרשות להשאיר מאחור שני נשאי-חיים בכירים וכן שנים-עשר עוזרים; ואנוכי נבחרתי כאחד מקבוצה זו ונותרתי מני אז באורנטיה.

אך 993,408 שנים חלפו (עד לשנת 1934 לספירת הנוצרים) מאז שהוכרה אורנטיה באופן רשמי כפלנטה המיושבת במין אנושי ביקום של נבאדון.

האבולוציה הביולוגית השיגה שוב את הרמות האנושיות של אצילות הרצון; האדם הגיע לפלנטה ה-606 במספר של שטניה.

[הוצג בחסות נשא-חיים של נבאדון השוכן באורנטיה].

הספר של אורנטיה

מסמך 63

המשפחה האנושית הראשונה

אורנטיה נרשמה כעולם מיושב כאשר שני יצירי האנוש הראשונים – אותם תאומים – היו בני אחת-עשרה שנים, ובטרם הפכו להורי הילוד הראשון לדור השני של בני האדם הלכה למעשה. ובמועד זה של הכרה רשמית בפלנטה, הסתיים המסר של רב-המלאכית מסאלווינגטון במילים אלה:

"דעת-אדם הופיעה במספר 606 של שטניה, וההורים הללו של הגזע החדש ייקראו **אָנְדוֹן** ו**פּוֹנְטָה**. וכל רבי-המלאכיות מתפללות כי במהרה תוענק ליצורים אלו מתנת רוח האב האוניברסאלי על-מנת שתשכון בקרבם באופן אישי."

אָנְדוֹן הינו השם בנבאדון אשר פירושו "היצור הראשון דמוי-אב אשר גילה רעב אנושי למושלמות". פירוש השם פּוֹנְטָה הינו "היצור הראשון דמוי-בן אשר גילה רעב אנושי למושלמות". אנדון ופונטה מעולם לא הכירו את השמות הללו, עד אשר הם הוענקו להם בשעה שבה הותכו עם מכוונני המחשבה שלהם. במהלך כל שהותם באורנטיה כבני-תמותה הם קראו זה לזה סוֹנְטָה-אָן וסוֹנְטָה-אָן, כאשר סוֹנְטָה-אָן פירושו "אהוב על-ידי אם", ואילו סוֹנְטָה-אָן פירושו "אהוב על-ידי אב". הם אלו אשר העניקו לעצמם את השמות הללו, ומשמעויות השמות מצביעות על ההערכה ההדדית והחיבה ההדדית אשר שררה בין שניהם.

1. אָנְדוֹן ופּוֹנְטָה

במובנים רבים היו אנדון ופונטה זוג בני האדם הראויים ביותר לציון אשר חיו אי-פעם על-פני כדור הארץ. הזוג הנפלא הזה, ההורים בפועל של כלל האנושות, היו נעלים בכל מובן מעל רבים מצאצאיהם הישירים, והם היו שונים בתכלית מכל קודמיהם, הן המידיים והן הרחוקים.

לכאורה, הוריו של בני הזוג האנושי הראשון הזה היו שונים אך במעט מן הממוצע של שבטם, אף כי הם נמנו על חבריו היותר אינטליגנטיים של השבט, אותה קבוצה אשר למדה ראשונה לזרוק אבנים ולהשתמש באלות בשעת לחימה. הם אף יצרו אביזרים חדים ודמויי-מחט מאבן, מצור ומעצמות.

בזמן שעדיין גר עם הוריו, חיבר אנדון פיסת צור חדה לקצה של אלה, תוך שימוש בגידים של בעל-חיים, ובלא פחות משנים-עשר מקרים הוא עשה שימוש ראוי בנשק הזה על-מנת להציל את חייו שלו ואת חייה של אחותו, אשר הייתה הרפתקנית וסקרנית ממש כמותו, ואשר נלוותה אליו תמיד בכל מסעות הגילויים שלו.

ההחלטה של אנדון ושל פונטה לברוח משבטי הפרימיטים רמזה על איכות דעת גבוהה בהרבה מהאינטליגנציה הגסה יותר אשר אפיינה כה רבים מצאצאיהם המאוחרים יותר, אלו אשר השפילו עצמם בעת שהזדווגו עם בני-דודיהם המפגרים משבטי האנתרופואידים. ואולם, הרגשתם המעורפלת כי הם יותר מאשר בעלי-חיים גרידא, נבעה מכך שהם ניחנו באישיות, והודות לעובדה שהועצמו מעצם הנוכחות השוכנת של מכוונני המחשבה.

2. בריחתם של התאומים

במשך זמן מה, לאחר שאנדון ופונטה החליטו לברוח צפונה, הם נכנעו לפחדיהם, ובמיוחד פחדו להסב חוסר-שביעות רצון לאביהם ולמשפחתם הקרובה. הם דמינו שקרוביהם העוינים יארבו להם, וכך הכירו באפשרות שייהרגו בידי בני שבטם המקנאים זה מכבר. עוד בזמן שהיו צעירים בילו התאומים את מרבית עתותיהם זה בחברת זה, ומשום כך מעולם לא היו מקובלים במיוחד בקרב בני דודיהם החייתיים של שבט הפרימיטים. והם אף לא שיפרו את מעמדם בעיני השבט בכך שבנו בית עץ נפרד ומשובח ביותר.

והיה זה באותו בית-עץ חדש אשר בצמרות העצים, כשלילה אחד לאחר שניעורו משנתם בשל סערה אלימה, ובעת שאחזו זה בזה בחיבוק שטיבו פחד וחיבה, גמלה בדעתם באופן סופי ומלא ההחלטה לברוח מן המשכן השבטי ומביתם אשר בין צמרות העצים.

מבעוד מועד הם הכינו מחסה גס בצמרת של עץ המצוי במרחק של כחצי יום הליכה בכיוון צפון. היה זה מקום המחבוא הבטוח והסודי שלהם עבור

היום הראשון לשהייתם הרחק מיערות משכנם. ואף-על-פי שבדומה לפריםטים, פחדו התאומים פחד מוות מן השהייה בלילה על-פני הקרקע, הם יצאו לדרכם צפונה מעט לפני רדת הליל. אף כי נדרשה מהם מידה לא-רגילה של אומץ על-מנת לצאת למסעם הלילי – ואפילו בליל ירח מלא – הם הסיקו נכונה את המסקנה כי כך יקטנו הסיכויים שמישהו יבחין בחסרונם ושקורבניהם ובני שבטם ידלקו אחריהם. ומעט לאחר חצות הליל הם אכן הגיעו בבטחה למקום המפגש אשר אותו הכינו מבעוד מועד.

במסעם צפונה הם גילו מצבור חשוף של צור, וכן מצאו אבנים רבות בעלות צורה המתאימה למגוון שימושים והצטיידו באספקה לשימוש עתידי. תוך כדי ניסיון לנתץ את הצורים הללו על-מנת שיתאימו יותר לתכליות מסוימות, גילה אנדון את איכותם ליצירת ניצוצות והגה את הרעיון של הדלקת אש. אך רעיון זה לא מצא בו אחיזה מכיוון שהאקלים היה עדיין יפה לבריאות והיה אך צורך מועט באש.

ואולם, שמש הסתיו הלכה וירדה בשמים, וככל שהתאומים נדדו צפונה כך הלכו והתקררו הלילות. הם כבר נאלצו להשתמש בפרוות בעלי-חיים על-מנת להתחמם. ובטרם חלף ירח אחד למן יציאתם מן הבית, סימן אנדון לזוגתו על כך שהוא חושב שהוא מסוגל להדליק אש באמצעות אבן הצור. במשך חודשיים הם ניסו להשתמש בניצוץ של הצור על-מנת להדליק אש, אך הם נכשלו בכך. יום אחר יום היכו בני הזוג באבני הצור במאמץ להצית את העץ. עד שלבסוף, ערב אחד בסמוך לשעת השקיעה, נגלה להם סוד הטכניקה בשעה שחלף במוחה של פונטה הרעיון לטפס על עץ סמוך ולקחת ממנו קן נטוש של ציפור. הקן היה יבש ודליק עד מאוד, ומשום כך עלה בלהבה גדולה מיד עם פגיעת הניצוץ. הם היו כה מופתעים ומבוהלים מהצלחתם עד שכמעט ואיבדו את האש, אך הם הצליחו לשמור עליה באמצעות הוספת חומר בעירה מתאים; או אז החלו לראשונה הוריה של האנושות כולה לתור אחר עצי בעירה.

היה זה אחד מן הרגעים המאושרים ביותר בחייהם הקצרים אך רבי-המאורעות. במשך כל הלילה הם ישבו והתבוננו באש הדולקת שלהם, תוך שהם מבינים במעורפל שבידם גילוי העשוי לאפשר להם להביס את האקלים, ולפיכך להיות לנצח בלתי-תלויים בקרוביהם החייתיים אשר באדמות הדרום. ולאחר שלושה ימים שבהם נחו ונהנו מן האש, הם המשיכו במסעם.

לעיתים תכופות המשיכו אבותיהם הקדמונים הפרימיטים של אנדון להזין אש אשר הוצתה על-ידי ברק, אך מעולם קודם לכן לא הייתה בידי היצורים אשר על-פני כדור הארץ שיטה להדלקת אש בהתאם לרצונם שלהם. ואולם, זמן רב יחלוף בטרם ילמדו התאומים כי טחב יבש וחומרים אחרים הינם טובים להדלקת אש ממש כמו קיני ציפורים.

3. משפחתו של אנדון

חלפו כמעט שנתיים למן הלילה שבו יצאו התאומים את ביתם ועד שנולד ילדם הראשון. הם קראו לו סוֹנְטָד; וסונטד היה היצור הראשון אשר נולד באורנטיה ואשר כוסה עם היוולדו בכיסוי מגן. זוהי תחילתו של הגזע האנושי, ועם האבולוציה החדשה הזו הופיע אינסטינקט הדאגה ההולמת לעוללים היותר ויותר חלשים אשר יאפיינו את ההתפתחות המדורגת של הדעת מן הסדר האינטלקטואלי, בניגוד לזו מן הטיפוס החייתי הטהור יותר.

לאנדון ופונטה נולדו בסך-הכול תשעה-עשר ילדים, והם חיו ונהנו מחברתם של כמעט חמישים נכדים ושישה נינים. המשפחה התגוררה בארבעה מחסות-סלע – או מערות-למחצה – סמוכים זה לזה, כאשר שלושה מהם חוברו ביניהם באמצעות מסדרונות שנחצבו באבן הגיר הרכה באמצעות כלי צור אשר פותחו בידי ילדיו של אנדון.

האֶנְדוֹנִים המוקדמים הללו הפגינו חוש שבטי מובהק; הם צדו בקבוצות ואף-פעם לא התרחקו ממקום מגוריהם יתר על המידה. דומה שהם הבינו כי הם היו קבוצה מבודדת וייחודית של הוויות חיות ולפיכך היה עליהם להימנע מלהיפרד. תחושה זו של קרבה משפחתית אינטימית חייבת את קיומה, ללא ספק, לסעד הדעת המורחב של הרוחות הסועדות.

אנדון ופונטה פעלו ללא לאות על-מנת לטפח ולרומם את השבט. הם חיו עד גיל ארבעים-ושתיים, עת נהרגו שניהם במהלך רעידת אדמה מנפילתה של בליטת סלע רופפת. יחד עמם נמחו חמישה מילדיהם ואחד-עשר מנכדיהם; כמו כן, כמעט עשרים מצאצאיהם סבלו מפגיעות קשות.

עם מות הוריו, ועל-אף הפציעה הקשה ברגלו, נטל סונטד מייד את רסן הנהגת השבט לידי, והסתייע רבות באשתו, אחותו הבוגרת ביותר. משימתם הראשונה הייתה לגלול סלעים על-מנת לקבור ביעילות את הוריהם, אחיהם, אחיותיהם וילדיהם המתים. אין לייחס לפעולת קבורה זו משמעות שלא לצורך. הרעיונות שלהם באשר להישרדות שלאחר המוות היו מעורפלים מאוד ובלתי-מוגדרים, ואלו נבעו בעיקר מחיי החלום הפנטסטיים והמגוונים שלהם.

משפחתם זו של אנדון ופונטה החזיקה מעמד יחדיו עד לדור העשרים, אז גרמו השילוב של התחרות על המזון ושל החיכוך החברתי לתחילתה של ההתפזרות.

4. השבטים האנדוניים

לאדם הפרימיטיבי – לאנדונים – היו עיניים שחורות וגוון עור שחום, מעין שילוב של צהוב ואדום. הֶקְלִיִן הינו חומר מעניק-צבע המצוי בעורם של כל בני האדם. זהו פיגמנט הצבע האנדוני המקורי. בהופעתם הכללית ובצבע עורם דמו האנדונים המוקדמים הללו יותר לאסקימואים בני-ימינו

מאשר לכל טיפוס של בני-אדם החי כיום. הם היו היצורים הראשונים אשר השתמשו בעורות בעלי-חיים כהגנה מפני הקור; גופם עטה רק מעט יותר שיער מזה של בני האדם החיים בהווה.

החיים השבטיים של אבותיהם החייתיים של בני האדם המוקדמים הללו בישרו על תחילתן של מוסכמות חברתיות רבות; ועם התרחבות הרגשות של ההוויות האלה, והתעצמות היכולות המוחיות, חלה התפתחות מיידיית בארגון החברתי וחלוקה חדשה של עבודת השבט. הם היו חקיינים לעילא ולעילא, ואולם אינסטינקט המשחק שלהם היה מפותח באופן קלוש בלבד; אף חוש ההומור נעדר כמעט לחלוטין. האדם הפרימיטיבי חייך מדי פעם, אך מעולם לא התמכר לצחוק משחרר. ההומור היה מורשתו של הגזע האנושי המאוחר יותר. בני האדם המוקדמים הללו לא היו כה רגישים לכאב ואף לא הגיבו באופן כה ניכר למצבים בלתי-נעימים, בשונה מרבים מבני התמותה אשר התפתחו בשלב מאוחר יותר. עבור פונטה ועבור צאצאיה המידיים, אף הלידה לא היוותה חוויה כואבת או מייסרת.

הם היוו שבט נהדר. הזכרים היו מוכנים להילחם בגבורה למען הבטחת שלום חבריהם וצאצאיהם; הנקבות הקדישו עצמן ברוב חיבה לילדיהן. ואולם, הפטריוטיות שלהם הייתה מוגבלת לחלוטין לשבט מן הקרבה הראשונה. הם היו נאמנים ביותר למשפחותיהם; הם היו מוכנים למות ללא כל היסוס בהגנה על ילדיהם, אך לא היו מסוגלים לתפוש את הרעיון של המאמץ לעשות את העולם למקום טוב יותר עבור נכדיהם. הזולתנות טרם נולדה בלב האנושי; וזאת אף-על-פי שכל הרגשות ההכרחיים להולדתה של דת כבר היו קיימים באבוריג'ינים הללו של אורנטיה.

הגברים המוקדמים הללו רחשו חיבה נוגעת ללב כלפי חבריהם והיה להם מושג אמיתי – אם כי גס – בדבר הרעות. בעת שלחמו שוב ושוב בשבטים הנחותים בזמנים מאוחרים יותר, היה זה מחזה נפוץ למדי לחזות באחד מן האנשים הפרימיטיביים הללו נלחם באומץ ביד אחת בעודו נאבק לגונן על רעהו הלוחם הפצוע ולהצילו. רבות מן התכונות הנאצלות ביותר והמאוד אנושיות אשר התפתחו אבולוציונית בשלב מאוחר יותר הודגמו בתחילה באופן נוגע ללב בקרב האנשים הפרימיטיביים הללו.

השבט האנדוני המקורי שימר שרשרת מנהיגות רציפה עד לדור העשרים-ושבעה, ואז, משלא הופיע בין צאצאיו הישירים של סונטד צאצא זכר, החלו שני טוענים יריבים לשלטון להילחם על זכות העליונות.

בטרם נפוצו השבטים האנדוניים באופן ניכר, שפה מפותחת ביותר התפתחה מתוך מאמציהם המוקדמים לתקשר זה עם זה. שפה זו המשיכה להתפתח, וכמעט מדי יום נוספו לה תוספות בשל ההמצאות החדשות וההתאמות לסביבה אשר פותחו בידי האנשים הפעילים, חסרי המנוח והסקרנים הללו. ושפה זו הפכה ללשונה של אורנטיה, שפתה של משפחת האדם המוקדמת, עד אשר הופיעו מאוחר יותר הגזעים הצבעוניים.

בחלוף הזמן גדל מספרם של השבטים האנדוניים, והמגע בין המשפחות המתרחבות גרם לחיכוכים ולא-הבנות. דעתם של האנשים הללו הייתה נתונה לשני דברים בלבד: הציד אשר נועד לספק להם את מזונם והלחימה שנועדה להתנקם על חוסר-צדק כלשהו, אמיתי או מדומה, או על עלבון אשר ספגו מעם השבטים השכנים.

מריבות משפחתיות התעצמו, מלחמות שבטיות פרצו ואבדות כבדות נגרמו בקרב הגורמים הטובים ביותר מקרב הקבוצות המוכשרות והמתקדמות יותר. כמה מן האבדות היו חסרות-תקנה; העולם הפסיד לנצח כמה מן הזנים בעלי הערך הגבוה ביותר מבחינת יכולת ואינטליגנציה. מלחמת השבטים הבלתי-פוסקת הזו איימה להכחיד את הגזע המוקדם הזה ואת הציוויליזציה הפרימיטיבית שלו.

בלתי-אפשרי לגרום להוויות פרימיטיביות מעין אלה לחיות יחדיו בשלום לאורך זמן. האדם הינו צאצא של בעלי-חיים לוחמניים, וכאשר בני-אדם מצויים בקשר קרוב, אנשים לא-מתורבתים מעצבנים ומעליבים זה את זה. נשאי החיים מכירים בנטייתם זו של היצורים האבולוציוניים, ובהתאם לכך הם מכינים מבעוד מועד את היפרדותם לבסוף של בני האדם המתפתחים לגזעים שונים ונפרדים; לפחות שלושה גזעים במספר, ופעמים תכופות יותר – שישה במספר.

5. תפוצתם של האנדונים

הגזעים האנדוניים המוקדמים לא חדרו הרחק מאוד אל תוך אסיה, והם אף לא נכנסו בתחילה לאפריקה. הגיאוגרפיה של אותם זמנים הניעה אותם בכיוון צפון, והאנשים הללו נדדו יותר ויותר צפונה, עד אשר עיכבה אותם התקדמותו האיתית של הקרחון השלישי.

בטרם הגיעו יריעות הקרח הנרחבות האלה לצרפת ולאיים הבריטיים, נעו צאצאיהם של אנדון ופונטה מערבה דרך אירופה וכוננו יותר מאלף מקומות יישוב נפרדים לאורך הנהרות הגדולים אשר זרמו אל מימיו החמים, דאז, של הים הצפוני.

השבטים האנדוניים הללו היו שוכני הנהרות המוקדמים של צרפת; במשך עשרות אלפי שנים הם חיו לאורך נהר הסום. נהר הסום הינו הנהר היחיד אשר לא שונה על-ידי הקרחונים, והוא זורם כיום מטה אל הים בדומה מאוד לאופן שבו הוא זרם באותם ימים. ודבר זה מסביר מדוע תמצאנה עדויות כה רבות לאורך עמק הנהר הזה לקיום צאצאיהם של האנדונים.

האבוריג'ינים הללו של אורנטיה לא היו שוכני עצים, אף-על-פי שבעתות חירום הם עדיין עלו אל צמרות העצים. על-פי-רוב הם גרו תחת מחסות שהעניקו צוקים תלולים לאורך הנהרות, ובמערות בצדי הגבעות אשר אפשרו תצפית טובה על דרכי הגישה, כמו גם מקלט מאתני הטבע. וכך, הם יכלו ליהנות ממנעמי האש מבלי שהעשן יטרידם יתר על המידה. הם אף לא היו שוכני מערות, אף כי בזמנים מאוחרים יותר יריעות הקרח הבאות

התקדמו דרומה ודחקו את צאצאיהם אל תוך המערות. הם העדיפו לחנות בסמוך לקצהו של יער ולצדו של פלג מים.

בשלב מוקדם מאוד הם הפכו פיקחים ביותר באשר לאופן הסוואת מגוריהם המוגנים-חלקית, וכן הציגו מיומנות רבה בבניית חללי שינה עשויים אבן, בקתות סלע בצורת כיפה, אשר לתוכן זחלו בלילות. הכניסה לבקתה שכזו נסגרה באמצעות גלילת סלע בחזיתה, אבן גדולה אשר הונחה לצורך זה בפנים עוד בטרם הונחו אבני הגג באופן סופי.

האנדונים היו ציידים מוצלחים ועשויים לבלי-חת, ולמעט גרגרי יער ופירות עץ מסוימים הם ניזונו על טהרת הבשר. וכשם שאנדון המציא את גרון הסלע, כך גילו צאצאיו במוקדם את מקל ההטלה ואת הצלצל, ועשו בהם שימוש יעיל. סוף-סוף פעלו יחד דעת יוצרת-כלים ויד אשר השתמשה בהם; ובני האדם המוקדמים הללו הפכו מומחים לעילא ולעילא בהכנתם של כלי צור. הם נסעו למרחקים בחיפוש אחר צור, ממש כשם שבני האדם של ימינו אנו נוסעים עד לקצות הארץ בחיפוש אחר זהב, פלטינה ויהלומים.

ושבטי אנדון אלו ביטאו בדרכים רבות דרגת תבונה שצאצאיהם אשר נסוגו-לאחור לא השיגו אלא כעבור חצי מיליון שנים, וזאת אף-על-פי שהם שוב ושוב גילו-מחדש שיטות שונות להבערת אש.

6. אֶנְאָגֶר – המורה הראשון של אמת

במשך כמעט עשרת אלפים שנה, נסוג המעמד התרבותי והרוחני של השבטים ככל שהתרחבה התפוצה האנדונית; כל זאת עד לימיו של אֶנְאָגֶר, אשר נטל לידי את מושכות ההנהגה של השבטים, השכיח ביניהם שלום, ובפעם הראשונה הוביל את כולם בפולחנו של זה "הנופח נשמת חיים באדם ובבהמה."

הפילוסופיה של אנדון הייתה מבולבלת ביותר; בשל הנוחות הרבה אשר הופקה מכך שגילה באקראי את האש, הוא חמק אך בקושי מהפיכתו לסוגד לאש. ההיגיון, בכל אופן, הכווינו מתגליתו שלו אל עבר השמש, כמקור נעלה יותר של חום ושל אור וכגורם המעורר הרבה יותר יראת-כבוד; ואולם, זו הייתה רחוקה מדי, ולפיכך הוא כשל בהפיכתו לסוגד לשמש.

במוקדם פיתחו האנדונים פחד מאתני הטבע – מן הרעם, הברק, הגשם, השלג, הברד והקרח. ואולם, הדחף העיקרי החוזר ונשנה באותם ימים מוקדמים היה הרעב; ומכיוון שעיקר תזונתם הגיעה מן החי, הם פיתחו לבסוף סוג של פולחן החי. בעבור בני אנדון, בעלי החיים הגדולים אשר מהם ניזונו היו הסמלים לכוח יצירתי ולעוצמת הקיום. מעת לעת נהוג היה לציין אחדים מבעלי החיים הגדולים הללו כחפצי פולחן. בעת שבעל-חיים מסוים היה אופנתי, היו מציירים אותו בגסות על קירות המערות, ומאוחר יותר, עם ההתקדמות המתמדת של האמנויות, הייתה נחרטת דמותו של אליל בעל-חי שכזה על חפצי קישוט שונים.

בשלב מוקדם מאוד כוננו העמים האנדונים את הרגל ההימנעות מאכילת בשר החיה אשר זכתה להערצת השבט. לאחר מכן, על-מנת להיטיב להרשים את דעת הצעירים, הם פיתחו טקס פולחן אשר התקיים סביב גופו של אחד מבעלי החיים הנערצים הללו; ועוד לאחר מכן, התפתחו המופעים הפרימיטיביים הללו לטקסי הקרבת הקורבנות המשוכללים יותר של צאצאיהם. וזהו הינו המקור לשימוש בקורבנות כחלק מהפולחן. הרעיון הזה פותח על-ידי משה בפולחנם של העברים, והשתמר, באופן עקרוני, על-ידי השליח פאולוס, בדמות דוקטרינת כפרת העוונות באמצעות "שפיכת הדם."

העובדה שהמזון היה הדבר החשוב ביותר בחיי בני האדם הפרימיטיביים הללו מודגם בתפילה של עמים פשוטים אלו, שאותה לימדם אונאגר, מורם הגדול. ונוסח תפילה זו היה:

"הו, נשמת החיים. תן לנו היום את מזוננו, הצל אותנו מקללת הקרח, שמור עלינו מאויבינו אשר ביער, וקבל אותנו בחסדך אל תוך המַעֲבָר העצום."

אונאגר החזיק מטה בחופיו הצפוניים של הים התיכון הקדום, באזור הים הכספי ד-היום, ביישוב וּשְמוּ אֶנְאָגֶר, מקום שהייה בסיבוב הפונה מערבה קֶשְבִיל המסע המוליך מאדמות הדרום של מסופוטמיה צפונה. מאובאן הוא שלח מורים אל היישובים המרוחקים על-מנת להפיץ את הדוקטרינות החדשות שלו על אודות אלוהות אחת ועל אודות המושג שלו של העולם הבא, אשר אותו כינה המַעֲבָר העצום. שליחים אלו של אונאגר היו המיסיונרים הראשונים של העולם; הם אף היו בני האדם הראשונים אשר בישלו בשר, אלו אשר השתמשו לראשונה באופן קבוע באש לשם הכנת מזון. הם בישלו בשר הנתון בקצותיהם של מקלות וגם על אבנים חמות; מאוחר יותר הם צלו נתחים גדולים באש, ואולם צאצאיהם חזרו לצרוך בשר נא באופן כמעט בלעדי.

אונאגר נולד לפני 983,323 שנים (קרי, בספירה לאחר משנת 1934 לספירת הנוצרים) וחי עד גיל שישים-ותשע. סך הישגיו של גאון הדעת והמנהיג הרוחני הזה של תקופת קדם-הנסיך-הפלנטארי, הינו סיפור מרגש של ארגון האנשים הפרימיטיביים הללו לכדי חברה אמיתית. הוא כונן ממשל שבטי יעיל, אשר במשך אלפים רבים של שנים לא הושג כדוגמתו בקרב ממשלי הדורות הבאים. שוב לא נתקיימה על-פני כדור הארץ, עד להגעתו של הנסיך הפלנטארי, ציוויליזציה כה רוחנית. לעמים הפשוטים הללו הייתה דת אמיתית, אם כי פרימיטיבית, אך בהמשך זו אבדה לאלו אשר באו אחריהם והידרדרו.

אף כי הן אנדון והן פונטה קיבלו מכוונני מחשבה, כפי שקיבלו גם רבים מצאצאיהם, היה זה רק בימיו של אונאגר שהמכווננים ושרפי המשמר הגיעו לאורנטיה במספרים גדולים. אכן היה זה תור הזהב של האדם הפרימיטיבי.

7. הישרדותם של אנדון ופונטה

אנדון ופונטה, מייסדי הנפלאים של המין האנושי, זכו להכרה בעת השיפוט של אורנטיה, עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי, ובבוא העת הגיחו מתוכנית העולמות העליונים במעמד של אזרחי ירושם. אף כי מעולם הם לא הורשו לשוב לאורנטיה, הם מודעים להיסטוריה של הגזע אשר אותו כוננו. הם התאבלו על הבגידה של קאליגאסטיה, התעצבו על הכישלון האדמי, אך שמחו לאין שיעור בשעה שהתקבלה ההצהרה כי מיכאל בחר בעולםם כזירת המתת הסופית שלו.

בירושם הן אנדון והן פונטה הותכו עם מכוונני המחשבה שלהם, וכך גם אחדים מילדיהם, לרבות סוֹנְטָד; ואולם מרבית צאצאיהם, ואפילו אלו הישירים, השיגו רק היתוך-עם-רוח.

זמן קצר לאחר הגעתם לירושם, קיבלו אנדון ופונטה רשות מריבון המערכת לשוב אל העולם העליון הראשון ולשרת בו לצד האישיות המורנטיות המקבלות את פני עולי הרגל של הזמן המגיעים מאורנטיה אל הספירות השמימיות. הם הוצבו בשירות זה ללא כל הגבלת זמן. ובהקשר של התגלויות אלה, הם ביקשו לשלוח את ברכותיהם לאורנטיה, ואולם בקשה זו נדחתה ברוב תבונה.

וזהו סיפורו של הפרק ההרואי והמרתק ביותר בכל ההיסטוריה של אורנטיה, הסיפור על אודות האבולוציה, מאבקי החיים, המוות וההישרדות הנצחית של ההורים הייחודיים של האנושות בכללותה.

[הוצג על-ידי נשא חיים השוכן באורנטיה..]

הספר של אורנטיה

מסמך 64

הגזעים הצבעוניים האבולוציוניים

זהו הינו סיפורם של הגזעים האבולוציוניים של אורנטיה למן ימיהם של אַנְדֹון ופֹנְטָה, לפני כמעט מיליון שנה, הלאה דרך הזמנים של הנסיך הפלנטארי, ועד לסיומו של עידן הקרח.

גילו של הגזע האנושי עומד על כמעט מיליון שנה, והמחצית הראשונה של סיפורו תואמת באופן גס את ימי טרום-הנסיך-הפלנטארי באורנטיה. המחצית השנייה של ההיסטוריה של המין האנושי נפתחת עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי ובהופעת ששת הגזעים הצבעוניים, והיא תואמת בקירוב את התקופה שאליה מתייחסים על-פי-רוב כ"תקופת האבן הקדומה".

1. האבוריג'ינים האנדוניים

האדם הפרימיטיבי ערך את הופעתו האבולוציונית על-פני כדור הארץ לפני מעט פחות ממיליון שנה, והייתה לו חוויה נמרצת. באופן אינסטינקטיבי הוא ביקש לחמוק מסכנת ההתערבות בשבטי האנתרופואידים הנחותים. ואולם, נמנע ממנו מלהגר מזרחה בשל הרמות הטיבטיות הצחיחות המתנשאות לגובה של כתשעה קילומטרים מעל לפני הים; כמו כן, הוא לא יכול היה לנדוד דרומה או מערבה בשל התפשטותו של הים התיכון, אשר השתרע באותה עת מזרחה עד לאוקיינוס ההודי; וככל שנע צפונה הוא נתקל בהתקדמות הקרח. ואולם, אפילו כאשר נחסמה נדידתו על-ידי הקרח, ואף-על-פי שהעוינות בין פזורות השבטים הלכה וגברה, בני הקבוצות האינטליגנטיות יותר מעולם לא שקלו את האפשרות לנוע דרומה על-מנת לחיות בקרב דודניהם שוכני העצים השעירים ובעלי האינטלקט הנחות.

רבים מן הרגשות הדתיים המוקדמים של האדם נבעו מתוך תחושת חוסר האונים שיצרה הסגירות הסביבתית של מצבו הגיאוגרפי – הרים מימין, מים משמאל וקרח מלפנים. ואולם, האנדונים המתקדמים הללו לא היו מוכנים לחזור לאחור אל קרב קרוביהם הנחותים שוכני העצים אשר מדרום.

בניגוד להרגלים של קרוביהם הלא-אנושיים, נמנעו האנדונים הללו מן היערות. מאז ומעולם האדם הידרדר ביערות; האבולוציה האנושית התקדמה אך ורק בקווי הרוחב הפתוחים והגבוהים יותר. הרעב והקור של השטחים הפתוחים עוררו פעולה, כושר המצאה ותושייה. בעוד שבני השבטים האנדוניים הללו עסקו בפיתוח חלוצי המין האנושי הנוכחי בתוככי הקשיים והמחסור של אזורי האקלים הצפוניים הנוקשים הללו, דודניהם המפגרים היו שרויים במנעמי היערות הטורפיים הדרומיים של חבל הארץ המקורי המשותף.

המאורעות הללו התרחשו בתקופות של הקרחון השלישי; הראשון בהתאם למניין הגיאולוגים. שני הקרחונים הראשונים לא היו נרחבים בצפון-אירופה.

במשך רוב רובו של עידן הקרח הייתה אנגליה מחוברת יבשתית לצרפת, בעוד שמאחר יותר אפריקה הייתה מחוברת לאירופה באמצעות גשר היבשה של סיציליה. ובעת נדידת האנדונים היה קיים נתיב יבשתי רציף שהשתרע מאנגליה שבמערב ועד לג'אוה שבמזרח; ואולם אוסטרליה הייתה שוב מבודדת, עובדה אשר תרמה את חלקה להתפתחות ממלכת החי הייחודית שלה.

לפני 950,000 שנה נדדו צאצאיהם של אנדון ופונטה הרחק מזרחה ומערבה. בתנועתם מערבה הם חלפו דרך אירופה עד לצרפת ולאנגליה. בזמנים מאוחרים יותר הם חדרו מזרחה הרחק עד לג'אוה, שם נמצאו עצמותיהם לאחרונה – מה שזכה לכינוי "האדם מג'אוה" – ומשם הם המשיכו הלאה לעבר טסמניה.

הקבוצות אשר נעו מערבה הפכו פחות מזוהמות בזנים המפגרים של אבותיהם הקדמונים המשותפים המקוריים מאשר אלה אשר נעו מזרחה והתערבבו בחופשיות כה רבה עם דודניהם החייתיים המפגרים. היחידים הבלתי-מתקדמים הללו נסחפו דרומה והזדווגו לאחר מכן עם בני השבטים הנחותים. מאוחר יותר, חזרו צאצאיהם בני הכלאיים במספרים הולכים וגדלים צפונה על-מנת להזדווג עם העמים האנדונים המתפשטים במהירות, וזיווגים אומללים מעין אלו דרדרו באופן ודאי את הזנים הנעלים. הפולחן למעניק נשמת החיים התקיים בפחות ופחות מן היישובים הפרימיטיביים. הציוויליזציה המוקדמת הזו עמדה תחת סכנת הכחדה.

וכך היו פני הדברים באורנטיה מאז ומעולם. שוב ושוב הידרדרו ציוויליזציות מבטיחות, ובסופו של דבר גם נכחדו, בשל האיוולת אשר התירה לנעלה להזדווג באופן חופשי עם הנחות.

2. העמים של פוקסהול

לפני 900,000 שנה הלכו ונעלמו מעל פני האדמה הן האמנויות של אנדון ופונטה והן התרבות של אונאגר; התרבות, הדת ואפילו מלאכת הצור היו מצויות כולן בנקודת השפל הנמוכה ביותר.

אלו היו הזמנים שבהם הגיע לאנגליה מספר גדול של קבוצות בני-כלאיים מדרום-צרפת. השבטים הללו היו מעורבים במידה כה רבה עם יצורי היער דמויי-הקוף, עד כי הם היו אנושיים אך בקושי. לא הייתה להם דת, אך הם עסקו במלאכות צור גסות והייתה להם די אינטליגנציה על-מנת להדליק אש.

אלו אשר הגיעו לאחריהם באירופה היו עם נעלה במידת-מה ופורה, אשר צאצאיו התפשטו עד מהרה ברחבי היבשת, מן הקרח אשר בצפון ועד לאלפים ולים התיכון אשר מדרום. השבטים הללו הם אלו המכונים *הגזע הקלִיקִי*.

במהלך התקופה הארוכה הזאת של התנוונות תרבותית, שמרו העמים של פוקסהול באנגליה ושבטי פֶּאדוֹנָאן של צפון-מערב הודו על כמה מן המסורות של אנדון ועל שיירים מסוימים מתרבותו של אונאגר.

עמי פוקסהול היו הרחוקים ביותר שבמערב והצליחו לשמר את מרבית התרבות האנדונית; הם אף שימרו את הידע שלהם במלאכת הצור, אשר אותו העבירו לצאצאיהם, אבותיהם הקדמונים של האסקימואים.

אף-על-פי ששרידיהם של עמי פוקסהול היו האחרונים להתגלות באנגליה, היו האנדונים הללו לאמיתו של דבר בני האדם הראשונים אשר התגוררו באזורים הללו. באותה עת עדיין חיבר הגשר היבשתי את צרפת לאנגליה; ומכיוון שמרבית היישובים המוקדמים של צאצאי אנדון מוקמו לאורך הנהרות וקווי החוף של אותם זמנים מוקדמים, הם מצויים כיום מתחת למימי התעלה האנגלית ולמימי הים הצפוני; ואולם, שלושה או ארבעה מהם עדיין מצויים בחופי אנגליה מעל לפני המים.

רבים מן העמים האינטליגנטיים והרוחניים יותר של אנשי פוקסהול שימרו את עליונותם הגזעית והנחילו הלאה את מנהגיהם הדתיים הפרימיטיביים. ועמים אלו, אשר התערבבו לאחר מכן בזנים מאוחרים יותר, נעו מאנגליה מערבה לאחר ביקור מאוחר יותר של הקרח, ושרדו כבני האסקימו של ימינו אנו.

3. השבטים של פֶּאדוֹנָאן

מלבד העמים של פוקסהול במערב, נאבק ושרד מרכז תרבותי אחר במזרח. קבוצה זו הייתה ממוקמת למרגלות הגבעות של רמות צפון-מערב הודו, בקרב השבטים של פֶּאדוֹנָאן, בן-נינו של אנדון. העמים הללו היו הצאצאים היחידים של אנדון אשר מעולם לא הקריבו קורבנות-אדם.

הבאדונאים של אזורי הרמה אכלסו מישור נרחב מוקף יערות אשר נחצה על-ידי נחלים והכיל שפע ציד. בדומה לכמה מדודניהם אשר בטיבט, הם חיו בבקתות אבן גסות, במערות המצויות בצדי הגבעות ובמעברים תת-קרקעיים למחצה.

בעוד שהשבטים הצפוניים החלו לפחד יותר ויותר מן הקרח, אלו שחיו קרוב יותר למקום הולדתם המקורי פחדו מאוד מן המים. הם חזו בשקיעה ההדרגתית של חצי האי המסופוטמי אל תוך האוקיינוס, ואף-על-פי שהוא הגיה פעמים מספר, נוצרו המסורות של הגזעים הפרימיטיביים הללו סביב הסכנות אשר מקורן בים וסביב פחדם מפני ההצפות המחזוריות. ופחד זה, לצד התנסותם בהצפות הנהרות, מסבירים מדוע הם תרו אחר אזורי הרמה כמקום מגורים בטוח.

ממזרח לתחומי העמים של באדונאן, בגבעות סְוֵאֵלִיק של צפון-הודו, ניתן למצוא מאובנים המתקרבים אל טיפוסי המעבר המצויים בתווך שבין האדם לבין כמה מן הקבוצות הקדם-אנושיות, יותר מאשר בכל מקום אחר על פני כדור הארץ.

לפני 850,000 שנה, פתחו השבטים העליונים של באדונאן במלחמת השמדה שכוונה כנגד שכניהם הנחותים והחייתיים. בתוך פחות מאלף שנה, רוב הקבוצות החייתיות של האזורים הללו הושמדו או נדחפו חזרה אל היערות הדרומיים. המסע להשמדת הנחותים הביא לשיפור מה במצבם של שבטי הגבעות של אותה תקופה. וצאצאיו המעורבים של הזן המשופר הזה של באדונאן הופיעו בזירת ההתרחשויות כעם חדש לכאורה – *הגזע הניאנדרטלי*.

4. הגזעים הניאנדרטליים

הניאנדרטליים היו לוחמים מצטיינים, והם הרבו במסעות. הם התפשטו בהדרגה ממרכזי הרמות של צפון-מערב הודו עד לצרפת במערב, לסין

במזרח, ואפילו מטה עד לצפון-אפריקה. הם שלטו בעולם במשך קרוב לחצי מיליון שנים, עד לזמני הנדודים של הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים.

לפני 800,000 שנה היה ציד בשפע; מינים רבים של איילים, כמו גם של פילים והיפופוטמים, שוטטו ברחבי אירופה. היה שפע של בקר; סוסים וזאבים נמצאו בכל מקום. הניאנדרטליים היו ציידים מעולים, והשבטים שבצרפת היו הראשונים לאמץ את המנהג שבו ניתנת לציידים המוצלחים ביותר את הזכות לבחור מקרב הנשים את רעותיהם.

האיל היה שימושי ביותר עבור בני העמים הניאנדרטליים הללו, ושימש כמקור למזון, ללבוש ולהכנת כלים; זאת מכיוון שעמים אלו מצאו מגוון שימושים לקרניים ולעצמות. הייתה להם אך תרבות מועטה; ואולם, הם שיפרו במידה רבה את עבודת אבן הצור, עד שזו הגיעה כמעט לרמתה בימי אנדון. אבני צור גדולות אשר חוברו לידיעות עץ חזרו לשמש כגרזנים וכמכשירים.

לפני 750,000 שנה יריעת הקרח הרביעית הייתה זה מכבר בדרכה דרומה. בסיוע מכשיריהם המשופרים, קדחו הניאנדרטליים חורים בקרח אשר כיסה את הנהרות הצפוניים, וכך הצליחו לשפד את הדגים אשר עלו מעלה דרך הפתחים. השבטים הללו המשיכו לסגת בהתמדה מפני התקדמות הקרח, אשר במועד זה פלש לאירופה באופן הנרחב ביותר.

בזמנים הללו ערך הקרחון הסיבירי את מצעדו הדרומי ביותר, ואילץ את האדם המוקדם לנוע דרומה חזרה אל חבלי הארץ אשר מהם הגיע. ואולם, המין האנושי כבר נבדל במידה כזו שהסכנה להמשך התבוללותו עם קרוביו האנתרופואידים הבלתי-מתקדמים פחתה עד מאוד.

לפני 700,000 שנה היה הקרחון הרביעי, הגדול מכולם באירופה, מצוי בשלבי נסיגה; האדם ובעלי החיים עשו את דרכם חזרה צפונה. האקלים היה קריר ולח, והאדם הפרימיטיבי שוב שגשג באירופה ובמערב אסיה. בהדרגה התפשטו היערות באדמות שעד לאחרונה כוסו על-ידי הקרחון.

חייהם של היונקים השתנו אך במעט בשל הקרחון. בעלי החיים הללו התמידו בקיומם ברצועת האדמה הצרה שבין הקרחון ובין הרי האלפים, ועם נסיגת הקרחון שבו והתפשטו במהרה בכל רחבי אירופה. דרך הגשר היבשתי של סיציליה הגיעו מאפריקה פילים בעלי חטים ישרים, קרנפים רחבי-אף, צבועים ואריות אפריקנים, ובעלי החיים החדשים הללו הכחידו כמעט לחלוטין את הנמרים בעלי שיני המסור ואת ההיפופוטמים.

לפני 650,000 שנה ניתן היה לחזות בהמשכו של האקלים הנוח. עד מחצית התקופה שבין הקרחונים כבר היה כה חם, עד כי האלפים התערטלו כמעט לחלוטין מקרח ומשלג.

לפני 600,000 שנה הגיע הקרח לנקודת הנסיגה הצפונית ביותר שלו, ולאחר הפוגה של מספר אלפי שנים שב לנוע דרומה בפעם החמישית. ואולם, במשך חמישים-אלף שנים התרחשו אך מעט התאמות אקלים. האדם ובעלי החיים באירופה השתנו אך במעט. היובש הקל של התקופה הקודמת התמעט, וקרחוני האלפים ירדו הרחק מטה אל עמקי הנהרות.

לפני 550,000 שנה שוב דחק הקרחון המתקדם את האדם ואת בעלי החיים בכיוון דרום. ואולם, כעת היה לאדם מספיק מקום ברצועת האדמה הרחבה אשר השתרעה צפון-מזרחה אל תוך אסיה ונחה בין יריעת הקרח לבין הים השחור, אשר היווה אז שלוחה מורחבת ביותר של הים התיכון.

בתקופות הקרחון הרביעי והחמישי ניתן היה לחזות בהמשך התפשטות התרבות הגסה של הגזעים הניאנדרטליים. ואולם, ההתקדמות הייתה כה מועטה עד אשר נדמה כי הניסיון לייצר צורה חדשה ושונה של חיים תבוניים באורנטיה התקדם אל עבר כישלונו. במשך כמעט רבע מיליון שנים המשיכו העמים הפרימיטיביים הללו לנדוד, לצוד וללחום, כאשר מפעם לפעם הם משתפרים למשך פרק זמן בכיוונים מסוימים; אך ככלל, הם נסוגים בהתמדה בהשוואה לאבותיהם הקדמונים האנדונים הנעלים.

במהלך התקופות האלה של חשיכה רוחנית הגיעה תרבות האמונות הטפלות של האדם לשפל המדרגה. מעבר לאמונות טפלות מבישות לא הייתה לניאנדרטליים כל דת. הם פחדו עד מוות מן העננים, ובייחוד מן הדוק ומן הערפל. בהדרגה התפתחה דת פרימיטיבית המבוססת על פחד מאתני הטבע, בעוד שפולחן בעלי החיים פחת בהדרגה עם השיפור בכלים; שפע הצייד אפשר לאנשים הללו לחיות עם פחות חרדה באשר למזונם. הפרסים המיניים אשר הוענקו כהוקרה על ההישג במרדף שיפרו באופן משמעותי את כישורי הצייד. דת הפחד החדשה הזו הובילה לניסיונות לפייס את הכוחות הבלתי-נראים העומדים מאחורי אתני הטבע הללו; ניסיונות אשר הסתיימו לבסוף, בשלב מאוחר יותר, בהקרבת בני-אדם על-מנת לפייס את הכוחות הפיזיים הבלתי-נראים והבלתי-נודעים. ומנהג איום זה של הקרבת קורבנות אדם המשיך להתבצע על-ידי העמים המפגרים יותר של אורנטיה עד לסף המאה העשרים ממש.

הניאנדרטליים המוקדמים הללו יכולים היו להיקרא סוגדי-שמש אך בקושי. לעומת זאת, הם חיו בפחד מן החושך; הם פחדו פחד מוות מן הלילה הנופל. כל עוד הירח זרח במיעוטו הם עדיין הסתדרו; ואולם, בהחשיך הירח הם נכנסו לפניקה והחלו להקריב את הטובים שבגברים ובנשים מקרב בני מינם במאמץ להשפיע על הירח לשוב ולזרוח. במוקדם הם למדו כי השמש תשוב ותזרח כמנהגה, אך הם שיערו שהירח שב אך ורק משום שהקריבו לשם כך את אחיהם לשבט. עם התקדמות התפתחות הגזע, המטרה והתכלית אשר מאחורי הקרבת הקורבנות השתנו בהדרגה; ואולם, הנוהג של הקרבת קורבנות אדם כחלק מן הטקס הדתי השתמר במשך תקופה ארוכה.

5. המקור של הגזעים הצבעוניים

לפני 500,000 שנה שבטי באדונאן של רמות צפון-מערב הודו היו מעורבים במאבק גזעי כביר נוסף. המלחמה העזה הזו השתוללה ללא-הרף במשך למעלה ממאה שנה, וכאשר תם המאבק הארוך, נותרו כמאה משפחות בלבד. ואולם, השורדים הללו היו הצאצאים האינטליגנטיים והרצויים ביותר מקרב כל צאצאיהם של אנדון ופונטה אשר חיו באותה עת.

וכעת החלה להתרחש בקרב הבאדונאנים הללו של אזורי הרמה תופעה חדשה ומוזרה. גבר ואישה אשר חיו בחלק הצפון-מזרחי של אזור הרמה, אשר היה מיושב באותה עת, החלו לפתע ליצור משפחה של ילדים אינטליגנטיים בצורה יוצאת-דופן. הייתה זו משפחת הקאנגיק, אבותיהם הקדמונים של כל ששת הגזעים הצבעוניים של אורנטיה.

לא זו בלבד שתשעה-עשר ילדי הסאנגיק הללו היו אינטליגנטיים יותר מחבריהם, אלא שגם עורם ביטא נטייה ייחודית להיצבע בצבעים שונים עם חשיפתו לשמש. מקרב תשעה-עשר הילדים הללו, חמישה היו אדומים, שניים כתומים, ארבעה צהובים, שניים ירוקים, ארבעה כחולים, ושניים בצבע אינדיגו. עם התבגרות הילדים הפכו הצבעים הללו ליותר ויותר מובחנים, וכאשר הצעירים הללו הזדווגו לאחר מכן עם חברי השבט שלהם, כל צאצאיהם נטו להיצבע בצבע העור של ההורה הסאנגיק.

וכעת אחדל מלגלול את הסיפור הנפרש לו באופן כרונולוגי; וזאת לאחר שאני מסב את תשומת הלב להגעתו של הנסיך הפלנטארי בסמוך למועד זה, ובעודנו דנים בנפרד בששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה.

6. ששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה

בעולם אבולוציוני ממוצע מופיעים ששת הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים בזה אחר זה; האדם האדום הוא הראשון להתפתח, ובמשך עידנים הוא משוטט בעולם בטרם יופיעו הגזעים הצבעוניים אשר מגיעים לאחריהם. הופעתם הבו-זמנית של כל ששת הגזעים באורנטיה – ועוד במשפחה אחת – היה מאורע יוצא-דופן ביותר.

הופעתם של האנדונים המוקדמים באורנטיה הייתה אף היא בבחינת חידוש בשטניה. בשום עולם אחר במערכת המקומית לא התפתח גזע כזה של יצורים רצוניים לפני הופעתם של הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים.

1. האדם האדום. העמים הללו היוו דוגמאות ראויות לציון של הגזע האנושי, ובמובנים רבים הם התעלו מעל אנדון ופונטה. הם היוו קבוצה אינטליגנטית ביותר והיו הראשונים מבין ילדי הסאנגיק אשר פיתחו ציוויליזציה וממשל שבטיים. לעולם הם היו מונוגמיים; ואפילו צאצאיהם המעורבים הזדווגו אך ורק לעיתים רחוקות עם בני-זוג מרובים.

בזמנים מאוחרים יותר הם נקלעו לצרות רציניות וממושכות עם אחיהם הצהובים אשר באסיה. סייעה בעדם המצאתם המוקדמת של החץ והקשת, אך לרוע המזל הם ירשו מאבותיהם הקדמונים הרבה מנטייתם ללחום בינם לבין עצמם, מה שהחליש אותם עד כדי כך שהשבטים הצהובים הצליחו להגיס אותם מן היבשת האסייתית.

לפני כשמונים-וחמש אלף שנה, חצתה השארית הטהורה-יחסית של הגזע האדום בהמוניה אל עבר צפון-אמריקה, ומעט לאחר מכן שקע מצר היבשה של ברינג, ובכך גרם לבידודה. מאז לא חזר אף אדם אדום לאסיה. ואולם, ברחבי סיביר, סין, מרכז אסיה, הודו ואירופה, הם הותירו אחריהם הרבה ממשען הגזע שלהם אשר התערבב עם הגזעים הצבעוניים האחרים.

כאשר חצה האדם האדום אל תוככי אמריקה, הוא הביא עמו הרבה מן התורות ומן המסורות של מקורותיו המוקדמים. לקודמיו המידיים היה קשר לפעילויות המאוחרות יותר של מטה העולם של הנסיך הפלנטארי. ואולם, זמן קצר לאחר שהגיע אל היבשות של אמריקה, החל האדם האדום לאבד את הקשר שלו לתורות אלה, וכן חלה הידרדרות עצומה בתרבותו האינטלקטואלית והרוחנית. מהר מאוד חזרו האנשים הללו ללחום זה בזה בפראות כה רבה, עד כי נדמה שהמלחמות השבטיות האלה תסתיימנה בהכחדתה המהירה של השארית הזו של הגזע האדום הטהור-יחסית.

בשל הנסיגה הכבירה הזו נדמה היה כי האדם האדום נידון לכליה, עד אשר הופיע אונאמונאולונטון כמנהיגו וכמושיעו הרוחני לפני כשישים-וחמש אלף שנים. הוא הביא לקיומו של שלום ארעי בקרב האדם האדום באמריקה וחידש את פולחן "הרוח הגדולה". אונאמונאולונטון חי עד גיל תשעים-ושש שנים והמטה שלו מוקם בקרב עצי הסקווינה הכבירים של קליפורניה. רבים מצאצאיו המאוחרים יותר הגיעו עד לזמנים המודרניים בקרב האינדיאנים משבט הקלקפוט.

בחלוף הזמן, הפכה תורתו של אונאמונאולונטון למסורות מעורפלות בלבד. מלחמות האחים התחדשו, ולמן ימיו של המורה הגדול הזה לא הצליח אף מנהיג אחר להשכין שלום כללי ביניהם. במהלך המאבקים השבטיים הללו הלכו ונעלמו בהדרגה הזנים היותר אינטליגנטיים; אלמלא כן, האדם האדום המוכשר והנבון היה מקים ביבשת צפון-אמריקה ציוויליזציה כבירה.

לאחר שחצה מסין לאמריקה, האדם האדום הצפוני לא בא יותר במגע עם אף השפעה עולמית אחרת (למעט האסקימוסים), עד אשר הוא התגלה בשלב מאוחר יותר על-ידי האדם הלבן. היה זה מצער ביותר שהאדם האדום פספס כמעט לחלוטין את ההזדמנות שלו להיות מורם באמצעות העירוב של המטען האדמי המאוחר יותר. כפי הנראה, האדם האדום לא היה מסוגל לשלוט באדם הלבן, ואף לא היה מוכן לשרתו מרצון. בנסיבות מעין אלה, אם שני הגזעים אינם מתערבבים זה בזה, נדון אחד מהם לכליה.

2. האדם הכתום. המאפיין הבולט של בני הגזע הזה היה הדחף הייחודי שלהם לבנות; לבנות כל דבר, ואפילו רק לערום אבנים בערמות ענק על-מנת להיווכח איזה מן השבטים יערום את הערמה הגדולה ביותר. אף כי הם לא היו אנשים מתקדמים, הם הפיקו תועלת רבה מבתי הספר של הנסיך ושלחו לשם את נציגיהם על-מנת שיוכשרו.

הגזע הכתום היה הראשון לעקוב אחר קו החוף דרומה לעבר אפריקה, ככל שהים התיכון נסוג מערבה. ואולם, הם מעולם לא מצאו אחיזה איתנה באפריקה, ונמחקו מגדר קיום על-ידי הגזע הירוק אשר הגיע מאוחר יותר.

בטרם בוא הקץ, איבדו אנשים אלו הרבה מרמתם התרבותית והרוחנית. ואולם, התעוררות גדולה של חיים גבוהים יותר חלה הודות למנהיגותו הנבונה של פוֹרְשֹׁנְטָה, הגאון של הגזע האומלל הזה, אשר סעד אותם בשעה שהמטה שלהם היה ממוקם בהר מגידו לפני כשלוש-מאות אלף שנים.

המאבק הגדול האחרון בין האדם הכתום לבין אדם הירוק התרחש באזור עמק הנילוס התחתון אשר במצרים. מלחמה ממושכת זו ניטשה במשך קרוב למאה שנים, ובסיומה נותרו בחיים מעט מאוד פרטים מן הגזע הכתום. שרידי העמים הללו נספגו אל קרב האדם הירוק ואל אנשי האינדיגו אשר הגיעו בשלב מאוחר יותר. ואולם, האדם הכתום חדל להתקיים כגזע לפני כמאה-אלף שנים.

3. האדם הצהוב. השבטים הצהובים הפרימיטיביים היו הראשונים לנטוש את המרדף אחר הציד, לכוון יישובים קהילתיים ולפתח חיי בית המבוססים על חקלאות. מן הבחינה האינטלקטואלית הם היו נחותים במידת-מה ביחס לאדם האדום, אך מבחינה חברתית וקבוצתית הם הוכיחו את עצמם כנעלים על כל עמי הסאנגיק האחרים בכל הנוגע לקידום ציוויליזציה גזעית. מכיוון שהם פיתחו רוח של אחווה, ומכיוון שהשבטים השונים למדו לחיות בשלום זה עם זה, הם הצליחו להניס מעל פניהם את הגזע האדום עם התפשטותם ההדרגתית אל תוככי אסיה.

בעקבות כפירת קאליגאסטיה הם נעו הרחק מן ההשפעות של המטה הרוחני של העולם ונקלעו לחשכה גדולה; ואולם, עידן מבריק אחד שרר בקרב העמים הללו כאשר, לפני כמאה-אלף שנים, נטל סִינְגְלָאנטון לידיו את רסן הנהגת השבטים הללו ושיבח את פולחן ה"אמת האחת".

ניתן לייחס את ההישרדות של מספר רב יחסית של אנשים מן הגזע הצהוב לשלום הבין-שבטי שלהם. מימיו של סִינְגְלָאנטון ועד לזמנים של סין המודרנית, נמנה הגזע הצהוב על הגזעים היותר שלווים של אורנטיה. גזע זה קיבל מורשת קטנה אך בעלת עוצמה רבה מן המטען האדמי אשר יובא מאוחר יותר.

4. האדם הירוק. הגזע הירוק היווה את אחת מן הקבוצות הפחות מוכשרות מקרב האנשים הפרימיטיביים; והם נחלשו מאוד בשל הגירה נרחבת בכיוונים שונים. בטרם נפוצו, חוו השבטים הללו, לפני כשלוש-מאות וחמישים אלף שנים, התעוררות כבירה של תרבות תחת הנהגתו של פֶּאנְטָאד.

הגזע הירוק נחלק לשלוש חטיבות עיקריות: השבטים הצפוניים הוכנעו, שועבדו ונספגו אל תוך הגזעים הצהוב והכחול. הקבוצה המזרחית התמזגה עם העמים ההודיים של אותה תקופה, ושרידים שלה מצויים עדיין בקרבם. בני האומה הדרומית נכנסו לאפריקה, ושם השמידו את דודניהם הכתומים, הנחותים כמעט כמותם.

במובנים רבים, שתי הקבוצות היו שקולות זו לזו במאבק הזה, זאת משום ששתיהן נשאו זנים מסדר הענקים; ורבים ממנהיגיהם התנשאו לגובה של מעל לשניים-וחצי מטרים. בגזע הירוק הוגבלו זני הענקים הללו כמעט אך ורק לאומה הדרומית, או המצרית.

השרידים של האדם הירוק המנצח נספגו לאחר מכן אל תוך גזע האינדיגו, העם הצבעוני האחרון אשר התפתח והיגר ממרכז התפוצה הגזעית המקורי של הסאנגיק.

5. האדם הכחול. האנשים הכחולים היו עם כביר. במוקדם הם המציאו את החנית, ולאחר מכן פיתחו את הבסיס לרבות מן האמנויות של הציוויליזציה המודרנית. האדם הכחול ניחן ביכולת המוחית של האדם האדום בצירוף הנשמה והרגש של האדם הצהוב. הצאצאים האדמיים העדיפו את האדם הכחול על-פני כל הגזעים הצבעוניים האחרים אשר שרדו לאחר מכן.

האנשים הכחולים המוקדמים הגיבו להסברי המורים בסגל של קאליגאסטיה, והם נגררו לבלבול רב בשל התורה המעוותת אשר הונחלה להם לאחר מכן מאת המנהיגים הבוגדים הללו. בדומה לגזעים הפרימיטיביים האחרים, הם מעולם לא התאוששו לחלוטין מן הסערה אשר פקדה אותם בעקבות בגידת קאליגאסטיה, והם אף לא התגברו לחלוטין על נטייתם ללחום בינם לבין עצמם.

כחמש-מאות שנים לאחר נפילת קאליגאסטיה, התרחשה התעוררות נרחבת של לימוד ושל דת מסוג פרימיטיבי – אך יחד עם זאת אמיתית ומועילה. אוֹרְלָאנְדוֹף הפך למורה גדול בקרב הגזע הכחול והוביל רבים מן השבטים חזרה לפולחן האל האמיתי תחת השם "הצ'יף העליון". הייתה זו ההתקדמות הגדולה ביותר של האדם הכחול, עד לזמנים המאוחרים יותר אשר בהם התרומם גזע זה במאוד הודות לספיגת מרבית הגזע הסגול.

התגליות והמחקרים האירופאיים על אודות תקופת האבן הקדומה עסקו בעיקר בחשיפת הכלים, העצמות ומוצגי האמנות של האנשים הכחולים העתיקים הללו, וזאת משום שהם התקיימו באירופה עד לאחרונה. אותם גזעים באורנטיה המכונים *הגזעים הלבנים* הינם צאצאי האנשים הכחולים הללו, כפי שהם שונו בתחילה על-ידי מזיגה מסוימת עם הצהוב והאדום, וכפי שרוממו לאחר מכן במידה ניכרת הודות לספיגת מרבית הגזע הסגול.

6. גזע האינדיגו. כשם שהאדם האדום היה המתקדם ביותר מקרב כל עמי הסאנגיק, כך היו האנשים השחורים הפחות מתקדמים ביניהם. הם היו האחרונים להגר מבתיים אשר באזורי הרמה. הם נעו לעבר אפריקה, השתלטו על היבשת, ומאז נותרו שם, למעט כאשר נלקחו משם מפעם לפעם בכוח כעבדים.

בהיותם מבודדים באפריקה, ובדומה לאדם האדום, העמים בצבע האינדיגו קיבלו מעט, או כלל לא קיבלו, מן ההגבהה הגזעית אשר הייתה עשויה להיות מופקת כתוצאה מהזרקה המטען האדמי. בהיותו לבדו באפריקה, גזע האינדיגו התקדם אך במעט עד לימיו של אוֹרְוֹנוֹן, אשר בהם חווה התעוררות רוחנית כבירה. אף-על-פי שבשלב מאוחר יותר הם כמעט ושכחו לחלוטין את "אל האלים" אשר פיארו אותו אוֹרְוֹנוֹן, הם לא איבדו לחלוטין את התשוקה לסגוד לבלתי-נודע; והם שמרו לכל הפחות על צורת פולחן מסוימת עד לפני מספר אלפי שנים.

ולמרות הפיגור שלהם, לעמי האינדיגו מעמד זהה בדיוק לזה של כל גזע ארצי אחר בפני השלטונות השמימיים.

היו אלה זמנים של מאבקים מרים בין הגזעים, ואולם, בסמוך למטה הנסיך הפלנטארי חיו יחד בהרמוניה-יחסית הקבוצות המוארות יותר, אלה אשר קיבלו הנחיה זה מכבר; וזאת אף-על-פי שהגזעים של העולם לא הגיעו לשום הישג תרבותי כביר בטרם הופרעה תכנית זו באופן משמעותי עם פרוץ המרד של לוציפר.

מעת לעת חוו כל העמים הללו תחיות רוחניות ותרבותיות. מְאֶנְסָאָנְט היה מורה גדול של ימי בתר-הנסיך-הפלנטארי. ואולם, מצוינים בזאת אך ורק אותם מנהיגים ומורים יוצאי-דופן אשר השפיעו באופן מובהק על גזע שלם ועוררו בו השראה. בחלוף הזמן, קמו באזורים שונים מורים פחותים; ובאופן מצטבר, תרומותיהם הסתכמו באותן השפעות מצילות אשר מנעו את התמוטטותה הכוללת של הציוויליזציה התרבותית, ובייחוד בעידני החשיכה הארוכים שבין מרידת קאליגאסטיה לבין הגעתו של אדם.

קיימות סיבות טובות ומספקות רבות לתכנית הפיתוח של שלושה או שישה גזעים צבעוניים בעולמות החלל. ואף-על-פי שבני התמותה של אורנטיה עשויים שלא להעריך במלואן את כל הסיבות האלה, נביא בזאת לתשומת הלב את הבאות:

1. הגיוון הינו חיוני על-מנת לאפשר פעולה נרחבת של הבריירה הטבעית, ההישרדות הדיפרנציאלית של זנים נעלים.

2. גזעים חזקים וטובים יותר מהווים תוצאה של הכלאה בין עמים מגוונים, כאשר הגזעים השונים הללו מהווים נשאים של גורמי תורשה נעלים. והגזעים של אורנטיה היו יוצאים נשכרים ממיזוג מוקדם שכזה, בהינתן שעם אחד שכזה היה יכול להיות מרומם לאחר מכן באופן יעיל באמצעות מזיגה יסודית עם המטען האדמי הנעלה. הניסיון לבצע ניסוי שכזה באורנטיה בתנאי הגזע הנוכחיים עשוי להיות הרסני ביותר.

3. גיוון גזעים מעורר תחרות בריאה.

4. הבדלי מעמד בין הגזעים, ובין קבוצות שונות בתוככי כל אחד מן הגזעים, הינם הכרחיים על-מנת לפתח את הסובלנות ואת הזולתנות האנושית.

5. הומוגניות של הגזע האנושי איננה רצויה בטרם מגיעים עמיו של עולם מתפתח לרמות גבוהות-יחסית של התפתחות רוחנית.

7. תפוצת הגזעים הצבעוניים

כאשר החלו הצאצאים הצבעוניים של משפחת הסאנגיק להתרבות, וכאשר הם תרו אחר הזדמנות להתפשט לשטחים שכנים, התקדם מאוד הקרחון החמישי – השלישי למניין הגיאולוגים – בנדידתו דרומה מעל לאירופה ולאסיה. הגזעים הצבעוניים המוקדמים הללו נוסו באופן יוצא-דופן בקשיים ובחומרה של עידן הקרח אשר אליו נולדו. באסיה היה הקרחון הזה כה נרחב, עד שבמשך מספר אלפי שנים נחסמה כליל האפשרות להגר למזרח-אסיה. ורק לאחר נסיגתו המאוחרת של הים התיכון, בשל התרוממות חצי האי ערב, הם יכלו להגיע לאפריקה.

וכך אירע שבמשך כמעט מאה-אלף שנה התפזרו עמי הסאנגיק הללו מסביב ולמרגלות הגבעות, ופחות או יותר התערבבו אלו באלו; וזאת על-אף הסלידה – המזרה אך הטבעית – אשר הופיעה במוקדם בין הגזעים השונים.

בין הזמנים של הנסיך הפלנטארי לבין אלו של אדם, הפכה הודו לביתה של האוכלוסייה הקוסמופוליטית ביותר אשר חיה אי-פעם על-פני כדור הארץ. ואולם, היה זה מצער שערכוביה זו הכילה שיעור כה גדול מקרב הגזעים הירוק, הכתום והאינדיגו. עמי הסאנגיק המשניים הללו מצאו כי הקיום קל ונוח יותר בארצות הדרום, ורבים מהם היגרו לאחר מכן לאפריקה. עמי הסאנגיק הראשיים, הגזעים הנעלים, נמנעו מן האזורים הטרופיים; תנועתו של האדם האדום הייתה בכיוון צפון-מזרח אל אסיה, ובעקבותיו נע גם האדם הצהוב, בעוד שהגזע הכחול נע בכיוון צפון-מערב אל תוך אירופה.

האדם האדום החל להגר במוקדם לכיוון צפון-מזרח בעקבות הקרח הנסוג, בעודו עוקף את אזורי הרמה של הודו ומשתלט על כל צפון-מזרח אסיה. השבטים הצהובים עשו זאת בסמוך לאדם האדום ובעקבותיו, ולאחר מכן הניסו אותו אל מחוץ לאסיה, אל צפון-אמריקה.

כאשר נטשו השרידים טהורי-הזן באופן יחסי של הגזע האדום את אסיה, הם מנו אחד-עשר שבטים, ומספר היחידים הגיע למעט יותר משבעת-אלפים איש, אישה וילד. לשבטים הללו נלוו שלוש קבוצות קטנות בעלות מורשת מעורבת, כשהגדולה שבהן מורכבת מן הגזעים הכחול והכתום. שלוש הקבוצות האלה לא התחברו במלואן עם האדם האדום, ובמוקדם הן נדדו דרומה לעבר מקסיקו ומרכז אמריקה, שם הצטרפה אליהן מאוחר יותר קבוצה קטנה המעורבת מצהובים ומאדומים. בין כל העמים הללו התקיימו נישואי תערובת אשר מהם נוצר גזע ממוזג חדש שהיה הרבה פחות לוחמני ביחס לאדם האדום מן הזן הטהור. בתוך חמשת-אלפים שנים התפצל גזע ממוזג זה לשלוש קבוצות אשר יצרו, בהתאמה, את הציביליזציות של מקסיקו, של מרכז אמריקה ושל דרום אמריקה. הנגזרת של דרום-אמריקה אכן קיבלה נגיעה קלה מדמו של אדם.

האדם האדום והאדם הצהוב המוקדמים התערבבו במידה מסוימת באסיה, וצאצאי האיחוד הזה נעו מזרחה ולאורך קו החוף הדרומי; בסופו של דבר, הם הונסו על-ידי בני הגזע הצהוב – אשר התרבה במהירות – אל חצאי האיים ואל האיים הקרובים אשר בינם. אלו הם המהווים את האדם החום של ימינו אנו.

הגזע הצהוב המשיך לאכלס את אזוריה המרכזיים של אסיה המזרחית. מתוך כל ששת הגזעים הצבעוניים, בני הגזע הצהוב הם אלו אשר שרדו במספרים הגדולים ביותר. אף-על-פי שמפעם לפעם האדם הצהוב היה מעורב במלחמות גזע, הוא לא עסק במלחמות בלתי-פוסקות ובלתי-נלאות כדוגמת אלה שלחמו האדם האדום, האדם הירוק והאדם הכתום. שלושת הגזעים הללו למעשה השמידו את עצמם, בטרם הוכחדו כמעט-סופית בידי אויביהם מקרב הגזעים האחרים.

מכיוון שהקרחון החמישי לא התפשט כה רחוק דרומה באירופה, הדרך הייתה פתוחה בחלקה ואפשרה לעמי הסאנגיק הללו להגר בכיוון צפון-מערב; ועם נסיגת הקרח, היגר האדם הכחול – בלוויית מספר קבוצות גזע קטנות אחרות – מערבה לאורך הנתיבים העתיקים של השבטים האנדונים. הם פלשו לאירופה בגלים עוקבים ואכלסו את מרבית היבשת.

באירופה הם נתקלו עד מהרה בצאצאים הניאנדרטליים של אביהם הקדמון המשותף, אנדון. הניאנדרטליים האירופיים הוותיקים יותר הללו נדחקו על-ידי הקרחון דרומה ומזרחה, וכך היו בעמדה שאפשרה להם לפגוש את דודניהם הפולשים משבטי הסאנגיק ולספוג אותם אל קרבם.

ככלל וכפתח דבר, שבטי הסאנגיק היו אינטליגנטיים יותר מצאצאיהם המדורדרים של אנשי הערבות האנדונים הראשונים, ואף נעלים עליהם ברוב המובנים; והתערבבותם של שבטי סאנגיק אלו עם העמים הניאנדרטליים הובילה לשיפור מיידי בגזע הקדום יותר. הייתה זו ההזרקה של דם סאנגיק – ובייחוד זו של האדם הכחול – אשר גרמה לשיפור המובהק בעמים הניאנדרטליים, כפי שניתן להיווכח בה בגלים העוקבים של שבטים אינטליגנטיים יותר ויותר אשר שטפו את אירופה מן המזרח.

במהלך התקופה הבין-קרחונית הבאה התפשט גזע ניאנדרטלי חדש זה מאנגליה ועד הודו. שרידי הגזע הכחול אשר נותרו בחצי האי הפרסי הישן התמזגו בהמשך עם שרידים מסוימים אחרים, בעיקר צהובים; והמזיגה אשר נוצרה, ואשר רוממה במידת-מה לאחר מכן על-ידי הגזע הסגול של אדם, התמידה בדמות השבטים השחומים הנוודים של הערבים המודרניים.

כל מאמץ לזהות את המורשת הסאנגיקית של העמים המודרניים חייב לקחת בחשבון את השיפור המאוחר יותר בזני הגזע שהושג על-ידי מזיגת הדם האדמי.

הגזעים הנעלים ביקשו את האקלימים הצפוניים או הממוזגים, בעוד שהגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו נמשכו בהתמדה לעבר אפריקה דרך הגשר היבשתי החדש אשר התרומם והפריד את הים התיכון – אשר נסוג מערבה – מן האוקיינוס ההודי.

האדם האינדיגו היה האחרון מקרב עמי הסאנגיק להגר ממרכז הולדת הגזע. בסביבות הזמן שהאדם הירוק עסק בהריגת בני הגזע הכתום במצרים – ובעשותו כן החליש את עצמו במידה רבה – החלה ההגירה ההמונית הגדולה של השחורים דרומה, לאורך קו החוף דרך פלסטינה; ומאוחר יותר, כאשר העמים בצבע האינדיגו, החזקים מן הבחינה הפיזית, שטפו את מצרים, הם מחקו את האדם הירוק מכדי קיום בשל הכוח הטמון במספרם הגדול. גזעי האינדיגו הללו ספגו אל קרבם את שיירי האדם הכתום והרבה מן המטען של האדם הירוק, ושבטי אינדיגו מסוימים שופרו במידה משמעותית הודות למזיגה גזעית זו.

וכך דומה שמצרים נשלטה ראשית בידי האדם הכתום, לאחר מכן בידי האדם הירוק, לאחריו בידי האדם בצבע האינדיגו (שחור), ועוד בהמשך בידי גזע כלאיים של אדם אינדיגו, אדם כחול ואדם ירוק אשר עבר שינוי. ואולם, זמן רב בטרם הגיע אדם, הניסו האדם הכחול מאירופה והגזעים המעורבים של חצי האי ערב את הגזע האינדיגו אל מחוץ למצרים, הרחק דרומה אל תוככי היבשת האפריקנית.

עם התקרבות ההגירות של עמי הסאנגיק לסיומן, נעלמו זה מכבר הגזע הירוק והגזע הכתום; האדם האדום אוחד בצפון-אמריקה, האדם הצהוב במזרח אסיה, האדם הכחול באירופה וגזע האינדיגו מצא את מקומו באפריקה. הודו מאכלסת עירוב של גזעי הסאנגיק המשניים; והאדם החום, המהווה מזיגה של האדום והצהוב, מחזיק באיים אשר לחופי אסיה. אזורי הרמה של דרום-אמריקה מאוכלסים בגזע ממוזג בעל פוטנציאל נעלה למדי. האנדונים הטהורים יותר חיים באזורים הצפוניים ביותר של אירופה ובאיסלנד, בגרינלנד ובצפון-מזרח אמריקה הצפונית.

במהלך התקופות שבהן התקדם הקרחון למרחק הרב ביותר, היו השבטים האנדונים שבאזורים המערביים ביותר קרובים מאוד לכדי הידחקות אל

הים. במשך שנים הם חיו על הרצועה הדרומית הצרה של אנגליה ד-היום. והייתה זו מסורת ההתקדמויות המחזוריות של הקרחון אשר דחקה בהם לרדת אל הים עת הופיע הקרחון השישי והאחרון. הם היו הרפתקני הים הראשונים. הם בנו סירות והחלו לתור אחר יבשות חדשות, אשר בהן, כך קיוו, יוכלו להיות חופשיים מפלישות הקרח האיומות. וכמה מהם הגיעו לאיסלנד, אחרים לגרינלנד, אך רוב רובם מתו בים הפתוח ברעב ובצמא.

לפני מעט יותר משמונים-אלף שנה, זמן קצר לאחר שהאדם האדום נכנס לצפון-מערב אמריקה הצפונית, גרמו קפיאת מי הימים הצפוניים והתקדמות שדות הקרח המקומיים בגרינלנד, לאסקימוסים הללו – צאצאי האבוריג'ינים של אורנטיה – לתור אחר אדמה טובה יותר, אחר בית חדש; ודרכם צלחה כאשר חצו את המצרים הצרים אשר הפרידו אז את גרינלנד ממסת היבשה הצפון-מזרחית של אמריקה הצפונית. הם הגיעו ליבשת כאלפיים-ומאה שנים לאחר הגעת האדם האדום לאלסקה. בהמשך נעו כמה מן הזנים המעורבים של האדם הכחול מערבה והתמזגו באסקימוסים של התקופה המאוחרת יותר, ואיחוד זה היה מועיל במידת-מה בעבור שבטי האסקימוסים.

לפני כחמשת-אלפים שנה אירעה בחופיו הדרום-מזרחיים של מפרץ הדסון פגישה מקרית בין שבט אינדיאני לבין קבוצה בודדת של אסקימוסים. שני השבטים התקשו לתקשר זה עם זה, אולם עד מהרה החלו בנישואי תערובת והתוצאה הייתה שהאסקימוסים הללו נספגו לבסוף אל גדרי האדם האדום אשר עלה עליהם במספריו. ומפגש זה מייצג את המגע היחיד של האדם האדום הצפון-אמריקני עם זן אנושי אחר כלשהו עד לפני כאלף שנה, עת האדם הלבן הגיע במקרה אל חופיו של האוקיינוס האטלנטי.

מאבקי העידנים המוקדמים הללו התאפיינו באומץ, בגבורה ואפילו בהרואיזם. וכולנו הננו מְצָרִים על כך שהרבה מן התכונות המעולות והמחוספסות האלה של אבותיכם הקדומים אבדו מקרב הגזעים של הימים המאוחרים יותר. ואף-על-פי שהננו מעריכים רבים מסוגי העידון של הציוויליזציה המתקדמת, הננו מתגעגעים להתמדה המופלאה ולדבקות העילאית של אבותיכם המוקדמים, אשר גבלה לעיתים בגדולה וברוממות.

[הוצג על-ידי נשא חיים השוכן באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 65

שליטת-העל באבולוציה

החיים החומריים האבולוציוניים הבסיסיים – חיי קדם הדעת – מתגבשים בידי בקרי המאסטר הפיזיים ומהווים סעד של מתן-החיים מאת שבע רוחות האב, בצירוף הסעד הפעיל של נשאי החיים הממונים. כתוצאה מן התפקוד המתואם של היצירות המשולשת הזו מתפתחת בקרב האורגניזם היכולת הפיזית לדעת – מנגנונים חומריים המגיבים בתבונה לגירויים סביבתיים חיצוניים, ובהמשך גם לגירויים פנימיים, השפעות אשר מקורן בַּדעתו של האורגניזם עצמו.

לפיכך, קיימות שלוש רמות מובחנות של יצירת חיים והתפתחות חיים:

1. תחום האנרגיה-הפיזית – ייצור היכולת לדעת.

2. סעד הדעת של הרוחות הסועדות – סעד הנושק ליכולת רוחנית.

3. מתת הרוח של דעת בת-תמותה – אשר מסתיימת במתן מכוונן מחשבה.

רמות התגובה המכאנית והבלתי-ניתנת-ללימוד של האורגניזם לסביבה מהוות תחומים של הבקרים הפיזיים. הרוחות סועדות הדעת מאתחלות ומווסתות את טיפוסי הדעת המסתגלים או הבלתי-מכאניים אשר-ניתנים-ללימוד – אותם מנגנוני תגובה של האורגניזם אשר מסוגלים ללמוד מן ההתנסות. ובה בעת שהרוחות המסייעות מתפעלות כך את פוטנציאלי הדעת, כן מפעילים נשאי החיים שליטה משמעותית, הנתונה לשיקול דעתם, על ההיבטים הסביבתיים של התהליכים האבולוציוניים ממש עד למועד הופעת הרצון האנושי – היכולת לדעת את האל והכוח לבחור לסגוד לו.

הפעולה המשולבת של נשאי החיים, של הבקרים הפיזיים ושל הרוחות הסועדות, היא זו אשר מתנה את נתיב ההתפתחות האורגנית בעולמות המיושבים. זוהי הסיבה לכך שהאבולוציה – באורנטיה או בכל מקום אחר – הינה לעולם תכליתית ואף פעם איננה מקרית.

1. תפקודי נשאי החיים

לנשאי החיים פוטנציאל לשינוי האישיות אשר מחזיקים בו אך ורק סדרי יצורים מועטים. הבנים הללו של היקום המקומי מסוגלים לפעול בשלוש רמות קיום שונות. על-פי-רוב הם מבצעים את משימותיהם כבני רמת-הביניים, קרי במצבם המקורי. ואולם, לנשא חיים בשלב כזה של קיום לא תתאפשר כלל פעולה בתחומים האלקטרומכאניים, ככזה המייצר מאנרגיות פיזיות ומחלקיקים חומריים יחידות של קיום חי.

נשאי החיים מסוגלים לפעול – והם אכן פועלים – בשלוש הרמות הבאות:

1. הרמה הפיזית של האלקטרוכימיה.

2. רמת-הביניים הרגילה של שלב הקיום המעין-מורונטי.

3. הרמה הרוחנית-למחצה המתקדמת.

כאשר נשאי החיים מוכנים לעסוק בשתילת חיים, ומשהם בחרו זה מכבר את האתרים לשם משימה שכזו, הם מזמנים את רב-המלאכית של ועדת ההתמרה של נשאי החיים. קבוצה זו כוללת עשרה סדרים של אישיותות שונות, לרבות הבקרים הפיזיים ועמיתיהם, ובראשה עומדת רב-המלאכית הראשית אשר משמשת בתפקיד זה במצוותו של גבריאל וברשותם של עתיקי היום. כאשר הוויות אלה מחוברות באופן הולם זו לזו, הן מסוגלות לחולל בנשאי החיים שינויים המאפשרים להם לפעול באופן מידי ברמות הפיזיות של האלקטרוכימיה.

לאחר שגובשו תבניות החיים ומשהושלם כנדרש הארגון הפיזי, הופכים הכוחות העל-חומריים אשר נוגעים להפצת החיים לפעילים, והחיים מתקיימים. או אז נשאי החיים שבים מייד למצב הביניים הרגיל שלהם מבחינת הקיום כאישיות, מצב שבו הם מסוגלים לתפעל את היחידות החיות

ולחניע את האורגניזמים המתפתחים, אף-על-פי שניטלת מהם כל יכולת לארגן – קרי ליצור – תבניות חדשות של חומר חי.

לאחר שהאבולוציה האורגנית השלימה חלק ממסלולה ומשהופיע הרצון החופשי מן הסוג האנושי באורגניזמים המתפתחים הגבוהים ביותר, או אז חייבים נשאי החיים לעזוב את הפלנטה או לנדוד נדרי ויתור; במילים אחרות, שומה עליהם להתחייב להימנע מכל ניסיון נוסף להשפיע על מהלך האבולוציה האורגנית. וכאשר נדרים מעין אלו ניתנים מרצון על-ידי אותם נשאי חיים הבוחרים להיוותר על הפלנטה ולשמש כיוצאים עתידיים לאלו אשר יהיו מופקדים על קידום היצורים הרצוניים המפותחים החדשים, או אז מזומנת וועדה בת שנים-עשר חברים, אשר בראשה עומדת ראשת כוכבי הערב, היא הפועלת בסמכות ריבון המערכת וברשותו של גבריאל; ומיד מותמרים נשאי חיים אלו לשלב השלישי של קיומם כאישיות – שלב החיים הרוחני-למחצה. ואנוכי פעלתי באורנטיה בשלב קיום שלישי זה למן ימיהם של אַנְדֹן ופּוֹנְטָה.

הננו ממתינים לזמן שבו עשוי היקום להתייצב באור ובחיים, לאפשרות של מצב הוויה רביעי אשר בו נהיה רוחניים לחלוטין; ואולם, מעולם לא התגלה לנו באיזו טכניקה עשויים אנו להגיע למצב מתקדם ורצוי זה.

2. הנוף האבולוציוני

סיפור עלייתו של האדם, מן האצה ועד להיותו אדונה של הבריאה הארצית, אכן הינו סיפור רומנטי של מאבק ביולוגי ושל הישרדות הדעת. אבותיהם הקדמונים הראשוניים של בני האדם אכן היו – פשוטו כמשמעו – הנזלת והמוגלה של קרקעית האוקיינוס, במפרכי המים החמים הרדודים ובלגונות של קווי החוף העצומים של הימים הפנים-יבשתיים העתיקים; ממש באותם מים אשר בהם ביססו נשאי החיים את שלוש שתילות החיים העצמאיות באורנטיה.

כיום קיימים אך מעטים מקרב אותם מינים מוקדמים של צמחייה ימית אשר השתתפו בשינויים התקופתיים ההם אשר הביאו לכדי קיום את האורגניזמים הגבוליים דמויי-החי. הספוגים הינם השורדים של אחד מטיפוסי הביניים המוקדמים, אותם אורגניזמים אשר דרכם התרחש המעבר ההדרגתי מעולם הצומח אל עולם החי. צורות המעבר המוקדמות האלה, אף כי הן אינן זהות לספוגים המודרניים, היו דומות להם עד מאוד; ואלה היו אורגניזמים גבוליים אמיתיים – לא צמחים ואף לא בעלי-חיים – אך הם הובילו לבסוף לכדי התפתחות צורות החיים האמיתיות של עולם החי.

החיידקים – אורגניזמים צמחיים פשוטים מסוג פרימיטיבי ביותר – השתנו אך במעט למן ימי שחר החיים; הם אפילו מציגים מידה מסוימת של נסיגה בהתנהגותם הטפילית. רבות מן הפטריות מייצגות אף הן תנועת נסיגה של האבולוציה, בהיותן צמחים אשר איבדו את יכולת ייצור הכלורופיל שלהם והפכו פחות או יותר לטפילים. מרבית החיידקים אשר גורמים למחלות, כמו גם גופי העזר הוויראליים שלהם, אכן משתייכים לקבוצה מרדנית זו של פטריות טפיליות. במהלך עידני הביניים אשר חלפו מאז, התפתחה מאותם אבות קדומים – אשר מהם התפתחו גם החיידקים – כלל ממלכת הצומח הכבירה.

במהרה הופיעו טיפוסי בעלי החיים החד-תאיים, והם הופיעו לפתע. האַמֶּפֶה, בעל החיים החד-תאי הטיפוסי, התקיימה – תוך שינויים קטנים – למן הזמנים הרחוקים הללו ועד לימינו. וכיום היא פועלת ממש כפי שפעלה בשעה שהייתה ההישג האחרון והגדול ביותר של אבולוציית החיים. בעבור הבריאה של עולם החי, ייצור זעיר זה וכן דודניו החד-תאיים, הינם מה שמהווים החיידקים בעבור עולם הצומח; הם מייצגים את הישרדות הצעדים הראשונים בהיבדלות החיים, זאת לצד כישלון המשך ההתפתחות.

בטרם חלף זמן רב התאגדו בעלי החיים החד-תאיים בקהילות, ראשית בתצורת הוֹלֹוֹקְס ולאחר מכן בהתאם לקוויהן של ההִידְרָה ושל המדוזה. מאוחר יותר התפתחו כוכבי הים, חבצלות הים, קיפודי הים, מלפפוני הים, הַנְּדָלִים, החרקים, העכבישים, הסרטנאים והקבוצות המקורבות של תולעי האדמה ושל העלוקות, אשר בעקבותיהן הגיעו במהרה גם הרכיכות – הצדפה, התמנון והחילזון. בין כל אלו הפרידו ונכחדו מאות על-גבי מאות של מינים; זוכים כאן לאזכור אך ורק אלו אשר שרדו את המאבק הארוך, הממושך לאין שיעור. מינים בלתי-מתקדמים מעין אלו, יחד עם משפחת הדגים אשר הופיעה לאחר מכן, מייצגים כיום את הטיפוסים הנייחים של בעלי החיים המוקדמים והנמוכים יותר, הענפים בעץ החיים אשר לא הצליחו להתקדם.

וכך הייתה הבמה מוכנה להופעתם של בעלי החוליות הראשונים, הדגים. ממשפחת הדגים הזו הגיחו שתי התאמות ייחודיות – הצפרדע והסלמנדרה. והיה זה הצפרדע אשר החל באותה סדרה מדורגת של הִתְמַיְנוּת בעולם החי, אשר הסתיימה לבסוף באדם עצמו.

הצפרדע הינו אחד מן המינים המוקדמים ביותר מקרב אבותיו הקדומים של הגזע האנושי; ואולם, הוא כשל בהתקדמותו, והוא מתקיים כיום ממש כבאותם ימים רחוקים. הצפרדע הינו המין היחיד הקודם לגזעי שחר האדם אשר חי כעת על-פני האדמה. ואין לו לאדם כל אב קדמון אשר שרד בין הצפרדע לבין האסקימוסים.

הצפרדעים הניבו את הזוחלים, משפחה כבירה של בעלי-חיים אשר למעשה נכחדה כמעט לחלוטין; ואולם, בטרם עברה מן העולם היא העניקה קיום לכלל משפחת בעלי הכנף ולסדרים רבים אחרים של יונקים.

הקפיצה הגדולה ביותר בכלל האבולוציה אשר קדמה לאדם התרחשה ככל הנראה בשעה שהזוחל הפך לציפור. טיפוסי הציפורים של היום – הנשרים, הברווזים, היונים והיענים – הינם כולם צאצאיהם של זוחלי הענק של ימי העבר הרחוקים.

ממלכת הזוחלים, צאצאיה של משפחת הצפרדעים, מיוצגת כיום על-ידי ארבע חטיבות אשר שרדו: שתיים מהן בלתי-מתקדמות, הנחשים והלטאות, יחד עם דודניהם התנינים והצבים; אחת מתקדמת-חלקית, היא משפחת העופות; והרביעית, אבותיהם הקדמונים של היונקים והקו הישיר אשר ממנו הגיעו המינים האנושיים. ואף כי עברו מן העולם מזה זמן רב, גודלם העצום של הזוחלים מצא הד בפיל ובמסטודון, בעוד שצורותיהם הייחודיות הונצחו בדמות הקנגורו המקפצים.

באורנטיה הופיעו אך ורק ארבע-עשרה מערכות, כאשר הדגים מהווים את האחרונה שבהן; ומאז העופות והיונקים לא התפתחו מחלקות חדשות.

היונקים בעלי השליה הגיעו לפתע מדינוזאור וזחל קטן וזריז בעל הרגלי טורף ומוח גדול יחסית. היונקים הללו התפתחו במהירות רבה ובאופנים שונים, והניבו לא רק את המינים המודרניים הנפוצים, אלא גם את הטיפוסים הימיים, דוגמת הלווייתנים וכלבי הים, ואת אלו המעופפים, דוגמת משפחת העטלפים.

וכך התפתח האדם מקרב היונקים הגבוהים יותר, אשר עיקר הגעתם נובע משתילת החיים המערבית בימים הקדומים המזרחיים-מערביים המוגנים. בתחילה התקדמו היטב הקבוצות המזרחיות והמרכזיות של האורגניזמים החיים אל-עבר ההישג של רמות קדם-אנושיות של קיום חייית. ואולם, בחלוף העידנים, כשֶׁל המוקד המזרחי של בסיס החיים להגיע לרמות משביעות-רצון של מעמד תבוני קדם-אנושי; ובשל העובדה שהוא סבל מאובדן חוזר ונשנה ובלתי ניתן לתיקון של סוגי הפלזמה הגבוהים ביותר שלו, ניטל ממנו לעולם הכוח לשקם את הפוטנציאלים האנושיים.

מכיוון שאיכות היכולת המנטאלית של קבוצה מזרחית זו להתפתח הייתה נחותה באופן כה מובחן ביחס לשתי הקבוצות האחרות, נשאי החיים, בהסכמת הממונים עליהם, תפעלו את הסביבה על-מנת להגביל במידה נוספת את התפתחות זני החיים הקדם-אנושיים הנחותים הללו. כלפי חוץ, מחיקתן של קבוצות יצורים נחותות אלה הייתה מקרית, ואולם, למעשה, היא הייתה תכליתית לגמרי.

מאוחר יותר במהלך הפרישה האבולוציונית של האינטליגנציה היו הלמורים, אשר היו אבותיהם הקדמונים של המינים האנושיים, הרבה יותר מפותחים בצפון-אמריקה מאשר באזורים אחרים; ולפיכך הם הובלו להגר מזירת שתילת החיים המערבית דרך הגשר היבשתי של ברינג ומטה לאורך החוף עד לדרום-מערב אסיה, שם הם המשיכו להתפתח וליהנות מתוספת של זנים מסוימים המשתייכים לקבוצת החיים המרכזית. וכך התפתח האדם מתוך זני חיים מערביים ומרכזיים מסוימים, אך היה זה באזורים המרכזיים ועד לאלו הסמוכים למזרח.

ובאופן הזה התפתחו החיים אשר נשתלו באורנטיה עד לעידן הקרח, עת הופיע לראשונה האדם עצמו והחל את נתיבתו רבת האירועים בפלנטה. והופעה זו של האדם הפרימיטיבי על-פני כדור הארץ במהלך עידן הקרח לא הייתה אך בבחינת תאונה; היא הייתה מתוכננת. המעקשים והאקלים הקשה של עידן הקרח התאימו בכל מובן לתכלית של קידום ייצור טיפוס בן-אדם קשוח בעל מתנת הישרדות כבירה.

3. טיפוחה של האבולוציה

יהא זה אפשרי אך בקושי להסביר לדעת האדם בן-ימינו רבות מן ההתרחשויות המוזרות והגרוטסקיות לכאורה של ראשית התקדמות האבולוציה. תכנית בעלת תכלית פעלה לאורך כל אותן אבולוציות מוזרות לכאורה של דברים חיים; ואולם, אין אנו מורשים להתערב באופן שרירותי בהתפתחותן של תבניות החיים לאחר שאלה הוכנסו זה מכבר לפעולה.

נשאי החיים מורשים להשתמש בכל משאב טבעי שהוא, ויכולים לעשות שימוש בכל נסיבה ברת-מזל אשר תיטיב עם ההתקדמות ההתפתחותית של ניסוי החיים, ואולם אין אנו מורשים להתערב באופן מכאני, או לתפעל באופן שרירותי, את מהלכה או נתיבתה של האבולוציה של צמח או של בעל-חיים כלשהו.

הובא לידיעתכם כי בני התמותה של אורנטיה התפתחו דרך צפרדע פרימיטיבי, וכי הזן העולה הזה, אשר נישא כפוטנציאל על-ידי צפרדע בודד, חמק אך בקושי באירוע מסוים מפני הכחדה. ואולם, לא יהא נכון להסיק כי האבולוציה של המין האנושי הייתה מסתיימת אילו אכן התרחשה תאונה בצומת הזה. הואיל ובו ברגע של התרחשות זו ממש, היינו אנו במהלך התבוננות וטיפוח של לא פחות מאלף זני חיים שונים ומרוחקים המצויים בתהליכי מוטציה, אשר היו יכולים להיות מכוונים לכדי תבניות שונות של התפתחות קדם-אנושית. הצפרדע הקדמון המיוחד הזה היווה את בחירתנו השלישית, כאשר שני זני החיים הקודמים לו נכחדו חרף כל מאמצינו לשמרם.

ואפילו אובדנם של אנדון ופונטה בטרם הביאו צאצאים לעולם, אף-על-פי שהיה מעכב את התפתחות האנושות, לא היה מונע אותה. לאחר הופעתם של אנדון ופונטה, ובטרם מוצו פוטנציאלי המוטציה האנושית של עולם החי, התפתחו לא פחות משבעת-אלפים זנים הולמים אשר יכלו להגיע לסוג טיפוס מסוים של התפתחות קדם-אנושית. ורבים מקרב הזנים הטובים יותר נספגו בהמשך על-ידי הענפים השונים של המין האנושי המתרחב.

זמן רב בטרם הגעתם של לפלנטה של הבן והבת החומריים, המרוממים הביולוגיים, מוצו הפוטנציאלים האנושיים של מיני בעלי החיים המתפתחים. המעמד הביולוגי הזה של עולם החי מודגם לנשאי החיים בתופעה מן השלב השלישי של הנעת הרוחות הסועדות, אשר מתרחשת באופן אוטומטי בד בבד עם ההגעה למיצוי יכולתו של עולם החי להוליד את הפוטנציאלים המוטאנטיים של יחידים קדם-אנושיים.

המין האנושי באורנטיה חייב לפתור את בעיותיו הנוגעות להתפתחות בת התמותה באמצעות המטען האנושי הנמצא ברשותו – לא יתפתחו עוד, בכל עתיד לבוא, גזעים נוספים מתוך המקורות הקדם-אנושיים. ואולם, עובדה זו איננה מונעת את אפשרות השגתן של רמות התפתחות אנושיות גבוהות

בהרבה באמצעות הטיפוח הנכון של הפוטנציאלים האבולוציוניים אשר עדיין שוכנים בגזעים בני התמותה. את מה שאנו, נשאי החיים, עושים על-מנת לטפח ולשמר את זני החיים בטרם הופעת הרצון האנושי, חייב האדם לעשות למען עצמו לאחר התרחשות מאורע זה ולאחר פרישתו מן המעורבות הפעילה באבולוציה. ככלל, גורלו האבולוציוני של האדם נתון בידי שלו, ושומה על התבונה המדעית להחליף במוקדם או במאוחר את פעולתן האקראית של הברירה הטבעית הבלתי-נשלטת ושל ההישרדות המקרית.

ותוך כדי דיון בטיפוחה של האבולוציה, ראוי שנזכיר כי בעתיד הפרוש למרחוק – בשעה שבה אתם עשויים להיות מסופחים לסגל נשאי חיים – תהיה בידכם מלוא מלואה של ההזדמנות להציע הצעות ולבצע כל שיפור אפשרי שהוא בתכניות ובטכניקה של ניהול החיים ושתילתם. היו סבלניים! אם יש לכם רעיונות טובים, אם מוחכם פורה ומניב שיטות טובות יותר לניהול חלק כלשהו של עולמות היקום, אזי תינתנה לכם בוודאות ההזדמנות להציגם בפני חבריכם ועמיתים לניהול בעידינים אשר יבואו.

4. ההרפתקה של אורנטיה

אל נא תתעלמו מן העובדה כי אורנטיה הוקצתה לנו כעולם של ניסוי-חיים. בפלנטה זו ערכנו את הניסוי השישים במספר שלנו בניסיון לשנות – ואם ניתן אף לשפר – את ההתאמה של שטניה לתכניות החיים של נבאדון; וברשומות נרשם כי השגנו שינויים מועילים רבים בתכניות החיים הסטנדרטיות. ובאופן ייחודי, באורנטיה ביצענו והדגמנו באופן משביע רצון לא פחות מעשרים-ושמונה תכונות של שינוי חיים אשר תהיינה לעזר לנבאדון כולה במשך כל זמן העתיד.

ואולם, בשום עולם כינון החיים אינו מהווה מעשה ניסיוני במובן של ניסוי דבר-מה אשר מעולם לא נוסה והינו בלתי-ידוע. אבולוציית החיים הינה טכניקה אשר לעולם מתקדמת, משתנה ומגוונת, אך לעולם איננה מקרית, נטולת-שליטה, או ניסיונית לחלוטין במובנם האקראי של הדברים.

תכונות רבות בחיי האדם מספקות שפע ראיות לכך שתופעת הקיום האנושי תוכננה בתבונה, לכך שהאבולוציה האורגנית אינה מהווה אך תאונה קוסמית. כאשר תא חי נפצע, הוא ניחן ביכולת להפריש חומרים כימיים מסוימים אשר מסוגלים לעורר ולהפעיל את התאים השכנים הרגילים, ואלו מתחילים מייד להפריש חומרים מסוימים אשר מקלים על תהליך הריפוי של הפצע; ובה בעת מתחילים התאים הרגילים הללו, אשר לא נפגעו, להתרבות – הם ממש מתחילים לפעול על-מנת ליצור תאים חדשים אשר יחליפו את כל התאים האחים אשר ייתכן שנהרסו בתאונה.

פעולה ותגובה כימיות אלה, הנוגעות לריפוי פצעים ולהתרבות תאים, מייצגות את נוסחה אשר נבחרה בידי נשאי החיים, ואשר כוללת למעלה ממאה-אלף שלבים ותכונות של תגובות כימיות והשלכות ביולוגיות אפשריות. בטרם בחרו לבסוף בנוסחה זו בעבור ניסוי החיים באורנטיה, ערכו נשאי החיים במעבדותיהם מעל לחצי מיליון ניסויים ייחודיים.

בשעה שהמדענים של אורנטיה יידעו יותר על אודות הכימיקלים המרפאים הללו, הם יהפכו לייעילים יותר בטיפול בפציעות, ובעקיפין יידעו גם יותר על השליטה במחלות מסוימות.

מאז כוננו חיים באורנטיה, שיפרו נשאי החיים את טכניקת הריפוי הזו, כפי שהיא שולבה בעולם אחר בשטניה, בכך שהיא מאפשרת הקלה נוספת בכאב ומביאה לשליטה טובה יותר ביכולת התרבות התאים הנורמליים הקשורים.

לניסוי החיים של אורנטיה היו מאפיינים ייחודיים רבים, ואולם שני המאורעות יוצאי הדופן היו הופעתו של הגזע האנדוני לפני התפתחותם של הגזעים הצבעוניים, וכן הופעתם, בהמשך לכך, של המוטנטים של הסאנגיק במשפחה אחת ויחידה. אורנטיה הינה העולם הראשון בשטניה אשר בו הופיעו ששת הגזעים הצבעוניים באותה משפחה אנושית. על-פי-רוב, הם מופיעים בזנים שונים מתוך מוטציות בלתי-תלויות המתרחשות במטען של בעלי החיים הקדם-אנושיים; ובדרך כלל הם מופיעים על-פני האדמה כל אחד בתורו, במשך פרק זמן ממושך, החל באדם האדום והמשך מטה בסדר הצבעים עד לאינדיגו.

שינוי יוצא-דופן אחר בנוהל היה הגעתו המאוחרת של הנסיך הפלנטארי. ככלל, מופיע הנסיך בפלנטה בסמוך לזמן התפתחות הרצון; ואילו הייתה מתבצעת תכנית מעין זו, היה עשוי קאליגאסטיה להגיע לאורנטיה אפילו במשך תקופת חייהם של אנדון ופונטה, במקום כחמש-מאות אלף שנים מאוחר יותר, בד בבד עם הופעתם של ששת גזעי הסאנגיק.

בעולם מיושב רגיל, הגעתו של נסיך פלנטארי הייתה מאושרת לבקשת נשאי החיים במועד הופעתם של אנדון ופונטה, או מעט לאחר מכן. ואולם, הואיל ואורנטיה נועדה להיות פלנטת שינוי-חיים, הוסכם מבעוד מועד על שליחת המלכיצדקים המשקיפים, שנים-עשר במספר, כיועציהם של נשאי החיים ופאחארים על הפלנטה עד להגעתו המאוחרת יותר של הנסיך הפלנטארי. המלכיצדקים הללו הגיעו בשעה שאנדון ופונטה ערכו את ההחלטות אשר אפשרו למכוונני-מחשבה לשכון בדעתם בת התמותה.

כתוצאה ממאמציהם של נשאי החיים באורנטיה לשפר את תכניות החיים של שטניה, נוצרו בהכרח צורות רבות, וחסרות-תועלת לכאורה, של חיי מעקר. ואולם, הרווחים אשר נצברו זה מכבר הינם מספקים על-מנת להצדיק את השינויים בתכניות החיים התקניות של אורנטיה.

הייתה זו כוונתנו לייצר מופע מוקדם של רצון בחיים האבולוציוניים של אורנטיה, ובזאת הצלחנו. לרוב, הרצון אינו מגיע אלא זמן רב לאחר

שהגזעים הצבעוניים קיימים זה מכבר, ובדרך כלל הוא מופיע לראשונה בקרב הטיפוסים הנעלים של האדם האדום. עולמכם הינו הפלנטה היחידה בשטניה אשר בה הופיע טיפוס הרצון האנושי בגזע הקודם לגזע צבעוני.

ואולם, במאמצינו לספק את אותם שילובים והתאגדויות של גורמי תורשה אשר הניבו בסופו של דבר את היונקים אשר היו לאבותיו הקדמונים של המין האנושי, ניצבנו אל מול ההכרח להתיר את קיומם של מאות ואלפי שילובים והתאגדויות חסרי-תועלת באופן יחסי. בעת שתפששו בעברה של הפלנטה, וודאי תחזינה עיניכם ברכים מתוצרי הלוואי הללו, הנדמים כמוזרים; וביכולתי להבין עד כמה תמוהים עשויים להיות חלק מן הדברים הללו מנקודת המבט האנושית המוגבלת.

5. תהפוכות אבולוציית החיים

היה זה מקור של צער עבור נשאי חיים להיווכח בכך שמאמצינו המיוחדים לשנות את החיים התבוניים באורנטיה עלו כך בתוהו בשל סטיות טראגיות המצויות מעבר לשליטתנו: בגידתו של קאליגאסטיה וכישלוננו של אדם.

ואולם, במהלך כלל ההרפתקה הביולוגית הזו, אכזבתנו הגדולה ביותר נבעה מנסיגת צורות פרימיטיביות מסוימות של צומח לרמות קדם-כלורופיל של החיידקים הטפיליים בקנה מידה כה נרחב ובלתי-צפוי. תוצאה זו באבולוציה של החיים הצמחיים גרמה למחלות מעיקות רבות בקרב היונקים הגבוהים יותר, ובמיוחד בקרב בני האדם הפגיעים יותר. כאשר ניצבנו אל מול המצב הסבוך הזה, התייחסנו לקשיים המעורבים במידה מסוימת של ביטול; זאת משום שידענו כי המזיגה המאוחרת יותר עם פלסמת החיים האדמית תחזק את כוחות העמידה של הגזע הממוזג אשר ייווצר, ותהפוך אותו לחסיין במיוחד בפני כל המחלות הנוצרות על-ידי האורגניזמים מן הסוג הצמחי. ואולם, תקוותינו אלה נידונו לנחול אכזבה בשל הכישלון האדמי האומלל.

יקום היקומים, לרבות אותו עולם קטן המכונה אורנטיה, איננו מנוהל לשם אישורנו בלבד ואף לא רק עבור נוחותנו; וקל וחומר שלא על-מנת לרצות את גחמותינו או לספק את סקרנותנו. ההוויות הנבונות והכל-יכולות אשר אחראיות לניהולו של היקום יודעות אל-נכון וללא כל ספק מה הן עושות בדיוק; וכך, ראוי לנשאי החיים, ולדעת של בני התמותה, להתאזר בסבלנות ולהמתין, ובתוך כך לשאת פעולה בחפץ-לב עם שלטון התבונה, ממשל העוצמה ומצעד הקדמה.

קיימים, כמובן, פיצויים מסוימים על הקשיים, כדוגמת המתת של מיכאל באורנטיה. ואולם, ללא קשר לכל שיקול מעין זה, מפקחיה השמימיים המאוחרים יותר של הפלנטה הזו הביעו ביטחון מלא בניצחוננו האבולוציוני הסופי של המין האנושי, ובכך שבסופו של דבר יוצדקו התכונות ותבניות החיים המקוריות שלנו.

6. טכניקות חיים אבולוציוניות

בלתי-אפשרי לקבוע בדיוק, בו-זמנית, את מיקומו המדויק של עצם המצוי בתנועה ואת מהירותו המדויקת; כל ניסיון למדוד את האחד גורם לשינוי בלתי-נמנע בשני. פרדוקס מסוג דומה ניצב בפני האדם בן התמותה בשעה שהוא מנתח מן הבחינה הכימית את הפרוטופלזם. הכימאי יכול לספק הארה באשר להרכבו הכימי של פרוטופלזם מת, ואולם הוא איננו יכול להבחין בארגון הפיזי או בתפקוד הדינאמי של פרוטופלזם חי. לעולם ימשיך המדען להתקרב יותר ויותר אל עבר סודות החיים, אך הוא לא יוכל לגלותם אף-פעם, ולו מן הסיבה שעליו להרוג את הפרוטופלזם על-מנת לנתחו. הפרוטופלזם המת שוקל כמו הפרוטופלזם החי, אך הוא אינו זהה לו.

הדברים החיים וההוויות החיות ניחנים במתת הסתגלות מקורית. בכל תא חי של צמח או של בעל-חיים, בכל אורגניזם חי – חומרי או רוחני – מצויה תאווה אשר אינה יודעת שובע להישג של מושלמות הולכת-וגדלה בהתמדה של התאמה לסביבה, של הסתגלות האורגניזם ושל הגשמה מורחבת של החיים. המאמצים האינסופיים הללו של כלל הדברים החיים מעידים על כך שקיימת בקרבם שאיפה מולדת למושלמות.

הצעד החשוב ביותר באבולוציה של הצומח היה פיתוח יכולת ייצור הכלורופיל, וההתקדמות השנייה בחשיבותה הייתה התפתחות הנבג לכדי זרע מורכב. הנבג הינו יעיל ביותר כסוכן רבייה, ואולם הוא חסר את פוטנציאלי הגיוון והגמישות הטבעיים בזרע.

אחד מן הפרקים המועילים והמורכבים ביותר באבולוציה של טיפוס בעלי החיים הגבוהים יותר, הינו פיתוח היכולת של הברזל המצוי בתאי הדם הסובבים במחזור הדם לשמש בתפקיד הכפול של נשא חמצן ושל מסלק פחמן דו-חמצני. והתפקוד הזה של תאי הדם האדומים מדגים כיצד מסוגלים אורגניזמים מתפתחים לסגל את תפקודיהם לתנאי הסביבה המשתנים והמגוונים. בעלי החיים הגבוהים יותר, ובגדר זה האדם, מחמצנים את רקמותיהם באמצעות פעולת הברזל של תאי הדם האדומים, אשר נושא חמצן לתאים החיים, ובאותה יעילות ממש מסלק את הפחמן הדו-חמצני. ואולם, מתכות אחרות יכולות אף הן לשמש לאותה מטרה. כך משתמש הדיונון לתכלית זו בנחושת, וסוסוני הים משתמשים בנחושת.

התמשכותן של התאמות ביולוגיות מעין אלה מודגמת באבולוציית השיניים בקרב היונקים הגבוהים יותר של אורנטיה; אצל אבותיו הקדמונים המרוחקים של האדם הגיע מספר השיניים לשלושים-ושש, או אז החל מספר זה, בשחר הגחת האדם וקרוביו, בהתאמה הסתגלותית מחדש לעבר שלושים-ושתיים שיניים. כעת נע המין האנושי אט-אט אל עבר עשרים-ושמונה שיניים. תהליך האבולוציה בפלנטה הזו עדיין מתקדם באופן פעיל ומסתגל.

ואולם, רבות מן ההתאמות המסתוריות לכאורה של האורגניזמים החיים הינן כימיות גרידא, פיזיות גרידא. בכל רגע נתון, קיימת בזרם הדם של כל אדם אפשרות של מעל ל-15,000,000 תגובות כימיות בקרב ההפרשות ההורמונליות של תריסר בלוטות חסרות צינורות הפרשה (אל-ביביות).

צורות החיים הנמוכות יותר של עולם הצומח מגיבות לחלוטין לסביבות הפיזית, הכימית והחשמלית. ואולם, ככל שהחיים מעפילים בסולם, נכנסים לפעולה בזה אחר זה סעדי הדעת של שבע הרוחות הסועדות, והדעת הופכת יותר ויותר סתגלנית, יצירתית, מתואמת ושלטת. יכולת בעלי החיים להתאים את עצמם לאוויר, למים וליבשה אינה מתת על-טבעית, אלא מהווה הסתגלות על-פיזית.

הפיזיקה והכימיה לבדן לא תוכלנה להסביר כיצד התפתח בן האדם מתוך הפרוטופלזם הקדמון של הימים (ים) המוקדמים. היכולת ללמוד, הזיכרון והתגובה המשתנה לסביבה, הינם מתת הדעת. חוקי הפיזיקה אינם מגיבים לאימון; הם בלתי-ניתנים לשינוי והינם בלתי-משתנים. התגובות הכימיות אינן משתנות באמצעות חינוך; הן הינן אחידות ומהימנות. למעט נוכחותו של המוחלט הבלתי-מוגדר, ניתנות התגובות החשמליות והכימיות לחיזוי. ואולם, הדעת יכולה ליהנות מן הניסיון; היא יכולה ללמוד מהרגלי ההתנהגות התגובתיים לגירוי חוזר ונשנה.

האורגניזמים הקדם-תבוניים מגיבים לגירויים סביבתיים, ואולם, אותם אורגניזמים אשר הינם מגיבים לסעד הדעת, מסוגלים להתאים את הסביבה עצמה ולתפעל אותה.

המוח הפיזי, יחד עם מערכת העצבים הנלווית לו, ניחן ביכולת המולדת להגיב לסעד הדעת, ממש כשם שהדעת המתפתחת של אישיות ניחנת ביכולת מולדת מסוימת לקליטת רוח, ולפיכך מכילה את הפוטנציאלים להתקדמות ולהישג רוחניים. האבולוציה האינטלקטואלית, החברתית, המוסרית והרוחנית תלויה בסעד הדעת של שבע הרוחות הסועדות ושל עמיתיהן העל-פיזיים.

7. רמות דעת אבולוציוניות

שבע הרוחות הסועדות הינן סועדות הדעת הגמישות של היצורים האינטליגנטיים הנמוכים יותר של יקום מקומי. סדר זה של דעת סועד ממקוה היקום המקומי, או מעולם כלשהו המחובר אליו, ואולם, קיימת מעם בירות המערכות הכוונה רבת-השפעה על תפקודי הדעת הנמוכים יותר.

בעולם אבולוציוני, הרבה, הרבה מאוד, תלוי בעבודתן של שבע הסועדות האלה. ואולם, הן הינן סועדות דעת; אין להן נגיעה לאבולוציה הפיזית, תחומם של נשאי החיים. ואף-על-פי-כן, השילוב המושלם בין מתת הרוח הזו לבין הנוהל המצווה והטבעי של תכנית נשאי החיים הנפרשת והטבעית, הוא אשר אחראי לחוסר היכולת של בני התמותה להבחין, בתופעת הדעת, בדבר פרט ליד הטבע ולפעולתם של תהליכים טבעיים; זאת על-אף שלעיתים אתם נמצאים תוהים בבואכם להסביר את כל הקשור בתגובות הטבעיות של הדעת כפי שזו מתייחסת לחומר. ואילו הייתה אורגניזם פועלת בהתאמה רבה יותר לתכניות המקוריות, הייתם מבחינים אף בפחות דברים אשר היו מושכים את תשומת לבכם בתופעת הדעת.

שבע הרוחות הסועדות דומות יותר למעגלים מאשר לישויות, וכעולמות רגילים הן משולכות במעגלים לצד תפקודי סיוע אחרים הפועלים ברחבי היקום המקומי. בפלנטות של ניסויי-חיים, לעומת זאת, הן מבודדות באופן יחסי. ובאורגניזם, בשל טבען הייחודי של תבניות החיים, חוו הסועדות הנמוכות יותר קושי גדול הרבה יותר בהתקשרות עם האורגניזמים האבולוציוניים, מאשר היה עשוי להיות הדבר במקרה של מתת חיים מטיפוס תקני יותר.

שוב, בעולם אבולוציוני ממוצע, שבע הרוחות הסועדות מסונכרנות באופן הרבה יותר טוב עם שלבי ההתקדמות של התפתחות בעלי החיים מאשר באורגניזם. למעט יוצא-דופן אחד, חוו הסועדות את הקושי הרב ביותר בעת יצירת הקשר עם הדעת המתפתחת של האורגניזמים באורגניזם, זאת בהשוואה לכלל תפקודן בנבאדון מאז ומעולם. בעולם זה התפתחו צורות רבות של תופעות גבוליות – שילובים מבלבלים של תגובות אורגניזם מן הטיפוס המכאני הבלתי-נלמד ומן הטיפוס הבלתי-מכאני הנלמד.

שבע הרוחות המסייעות אינן יוצרות קשר עם סדרי האורגניזמים המכאניים-לחלוטין המגיבים לסביבה כאורגניזם. תגובות קדם-תבוניות מעין אלה של אורגניזמים חיים נוגעות אך ורק לתחומי האנרגיה של מרכזי הכוח, של הבקרים הפיזיים ושל עמיתיהם.

רכישת פוטנציאל היכולת ללמוד מן הניסיון מסמנת את תחילת פעולת הרוחות הסועדות; והן פועלות למן הדעת הנמוכה ביותר של צורות קיום פרימיטיביות ובלתי-נראות, ועד לטיפוסים הגבוהים ביותר בסולם האבולוציוני של יצירי האנוש. הרוחות הסועדות הינן המקור והתבנית לאותן התנהגויות, אשר אחרת הינן פחות או יותר מסתוריות, ולתגובות הדעת המהירות, והבלתי-מובנות במלואן, לסביבה החומרית. השפעות נאמנות ומהימנות-לעולם אלה מוכרחות להמשיך בסעד המקדמי שלהן במשך תקופה ארוכה בטרם תשיג הדעת החייתית את הרמות האנושיות של יכולת קבלה רוחנית.

הסועדות פועלות באופן בלעדי באבולוציה של הדעת ההתנסותית עד לרמת השלב השישי, רוח הפולחן. ברמה זו מתרחשת אותה חפיפה בלתי-נמנעת בסעד – התופעה שבה הגבוה יותר יורד על-מנת לתאם עם הנמוך יותר, מתוך צפייה להישג עוקב של רמות התפתחות מתקדמות. וסעד רוחני נוסף מלווה את פעולתה של הרוח הסועדת השביעית והאחרונה, רוח הבינה. במהלך כלל הסעד של עולם הרוח, היחיד אינו חווה לעולם מעברים חדים בשיתוף הפעולה הרוחני; השינויים הללו הינם תמיד הדרגתיים והדדיים.

לעולם נחוץ להפריד בין התחומים הפיזיים (אלקטרוכימיים) לבין התגובה המנטאלית לגירויי סביבה; ובתורן, על כל אלה להיות מוכרות כתופעות נפרדות מפעילויות רוחניות. תחומי הכבידה הפיזית, המנטאלית, והרוחנית הינם מחוזות שונים של המציאות הקוסמית, על-אף יחסי הגומלין האינטימיים ביניהם.

8. אבולוציה בזמן ובמרחב

הזמן והמרחב קשורים זה לזה באופן שלא ניתן לפרקו; קיים חיבור טבוע ביניהם. השהיות הזמן הינן בלתי-נמנעות בנוכחות תנאי מרחב מסוימים.

אם מתמיהה העובדה כי נדרש פרק זמן כה ממושך על-מנת לגרום לשינויים האבולוציוניים בהתפתחות החיים, אומר כי אין אנו יכולים לתזמן את תהליכי החיים לתנועה מהירה יותר מאשר מתירה המטאמורפוזת הפיזית של פלנטה. שומה עלינו להמתין להתפתחות הטבעית, הפיזית, של פלנטה; אין לנו שמץ שליטה על האבולוציה הגיאולוגית. אילו התנאים הפיזיים היו מתירים זאת, היינו יכולים לארגן את אבולוציית החיים השלמה בתוך הרבה פחות ממיליון שנה. ואולם, כולנו כפופים לסמכות השליטים העליונים בפרדיס, והזמן איננו קיים בפרדיס.

קנה המידה של היחיד למדידת הזמן הינו משך החיים שלו עצמו. כלל היצורים מותנים בזמן באופן הזה, ולפיכך הם מחשיבים את האבולוציה כתהליך ממושך ביותר. לאלו מאתנו אשר משך חייהם איננו מוגבל לקיום זמני, האבולוציה איננה נדמית כמשימה כה ארוכה. בפרדיס, שם הזמן אינו קיים כלל, כל הדברים הללו נוכחים בדעת של האינסופיות ובפעולות הנצח.

וכפי שהאבולוציה של הדעת תלויה בהתפתחות האיטית של התנאים הפיזיים, וכן מעוכבת על-ידה, כך תלויה ההתפתחות הרוחנית בהתרחבות המנטאלית, ולעולם היא תתעכב בשל פיגור אינטלקטואלי. ואולם, אין פירושו של דבר שהאבולוציה הרוחנית תלויה בחינוך, בתרבות או בחוכמה. הנשמה עשויה להתפתח בלא קשר לתרבות המנטאלית, אך לא בהעדר יכולת ותשוקה מנטאליות; הבחירה לשרוד וההחלטה להשיג שלמות הולכת וגדלה – לעשות את רצון האב שבשמיים. אף כי ההישרדות עשויה להיות בלתי-תלויה בהחזקת ידע וחוכמה, ההתקדמות בהחלט תלויה בהם.

במעבדות הקוסמיות האבולוציוניות תמיד שולטת הדעת בחומר, והרוח לעולם מתואמת עם הדעת. הכישלון של סוגי המתת המגוונים הללו לסנכרן ולתאם עלול לגרום לעיכובים בזמן, ואולם אם היחיד אכן יודע אל-נכון את האל ומשתוקק למצאו ולהדמות לו, או אז מובטחת ההישרדות בלא קשר למגבלות הזמן. המצב הפיזי עלול להגביל את הדעת, והסטייה המנטאלית עלולה לעכב את ההישג הרוחני, אך אין ביכולתו של אף אחד מן המכשולים הללו להביס את בחירת הרצון הנעשית מתוך שלמות הנשמה.

כאשר בשלים התנאים הפיזיים, יכולה להתרחש אבולוציה מנטאלית פתאומית; כאשר מעמד הדעת הינו מתאים, עשויות להתרחש התמרות רוחניות פתאומיות; כאשר הערכים הרוחניים מקבלים הכרה הולמת, או אז ניתן להבחין במשמעויות הקוסמיות, ובהדרגה האישיות משתחררת ממכשולות הזמן ונגאלת ממגבלות המרחב.

[בחסות נשא חיים מנבאדון השוכן באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 66

הנסיך הפלנטארי של אורנטיה

הגעתו של בן לאנונאנדק לעולם ממוצע מסמלת כי הרצון, היכולת לבחור בנתיב ההישרדות הנצחית, התפתח בדעתו של האדם הפרימיטיבי. ואולם, באורנטיה, הנסיך הפלנטארי הגיע כמעט חצי מיליון שנה לאחר הופעתו של רצון אנושי.

לפני כחמש-מאות אלף שנה, במקביל להופעת ששת הגזעים הצבעוניים, או גזעי הסאנגיק, הגיע לאורנטיה קאליגאסטיה, הנסיך הפלנטארי. עם הגעת הנסיך חיו על-פני כדור הארץ כמעט חצי מיליארד בני-אדם פרימיטיביים, והם היו פזורים היטב ברחבי אירופה, אסיה ואפריקה. המטה של הנסיך, אשר מוקם במסופוטמיה, היה מצוי בסביבות מרכז אוכלוסיית העולם.

1. הנסיך קאליגאסטיה

קאליגאסטיה היה בן לאנונאנדק, מספר 9,344 בסדר המשני. הוא היה מצויד בניסיון בניהול ענייני היקום המקומי בכלל, ובעידנים המאוחרים יותר – גם בניהול המערכת המקומית של שטניה בפרט.

בטרם שלטונו של לוציפר בשטניה, סופח קאליגאסטיה למועצת המייעצים לנשאי החיים בירושם. לוציפר העלה את קאליגאסטיה בדרגה ומיקם אותו בעמדה בסגלו האישי, שם מילא בזה אחר זה חמישה תפקידי כבוד ואמון.

כבר בשלב מוקדם ביותר ביקש לעצמו קאליגאסטיה תפקיד כנסיך פלנטארי, ואולם, משהועלתה בקשתו שוב ושוב לאישור במועצות הקונסטלציה, היא כשלה בקבלת הסכמת אבות הקונסטלציה. דומה היה כי קאליגאסטיה חפץ באופן מיוחד להישלח כשליט פלנטארי אל עולם עשירי או אל עולם של שינוי-חיים. בקשתו נדחתה מספר פעמים בטרם הוצב לבסוף באורנטיה.

קאליגאסטיה יצא את ירושם אל עולם המשמורת אשר קיבל לשליטתו, ובאמתחתו רישום מעורר קנאה של נאמנות ודבקות ברווחת היקום אשר בו נולד ואשר בו שהה; וזאת על-אף חוסר-מנוחה אופייני כלשהו, אשר לווה בנטייה לחלוק על הסדר המבוסס בעניינים פעוטים מסוימים.

ואנוכי הייתי נוכח בירושם בשעה שיצא קאליגאסטיה המבריק את בירת המערכת. מעולם לא יצא נסיך של פלנטה אל נתיבת השליטה בעולם, מצויד בעושר רב יותר של התנסות-הכנתית, או עם סיכויי הצלחה גדולים יותר מאלו אשר עמם יצא קאליגאסטיה לדרכו באותו יום רב-מאורעות לפני חצי מיליון שנה. דבר אחד שריר לבטח: בעת שבה ביצעת את משימתך, אשר במסגרתה העליתי את סיפורו של אותו מאורע אל תשדורות היקום המקומי, מעולם לא שיוויתי בנפשי – אף לא לרגע אחד או במידה קלושה כלשהי – כי לאנונאנדק נאצל זה יבגוד תוך זמן כה קצר בנאמנות הקדושה של משמורת הפלנטה, ויכתים באופן כה נורא את שמו הטוב של הסדר המרומם של בנים ביקום שאליו הוא משתייך. באמת ובתמים החשבתי את אורנטיה כאחת מקרב חמש או שש הפלנטות ברות-המזל ביותר ברחבי שטניה כולה, בכך שבראש ענייני עולמה תעמוד דעת כה מנוסה, מבריקה ומקורית. לא הבנתי אז כי קאליגאסטיה החל להתאהב באופן בוגדני בעצמו; לא הבנתי אז עד תום את הדקויות של גאוות האישיות.

2. הסגל של הנסיך

הנסיך הפלנטארי של אורנטיה לא נשלח למשימתו בגפו, אלא לווה בסגל הרגיל של עוזרים ומסייעים מנהליים.

בראש קבוצה זו עמד דאליגאקטנה, העוזר-העמית של הנסיך הפלנטארי. דאליגאסטיה גם הוא היה בן לאנונאנדק משני, ומספרו בסדר זה היה 319,407. בשעת הצבתו כעמית של קאליגאסטיה הייתה דרגתו עוזר.

הסגל הפלנטארי כלל מספר רב של משתפות-פעולה מלאכיות, וכן צבא של הוויות שמימיות אחרות, אשר הוצבו על-מנת לקדם את האינטרסים של הגזעים האנושיים ולעודד את רווחתם. ואולם, מנקודת ראותכם, הקבוצה המעניינת ביותר מכולן הייתה זו של החברים הגשמיים בסגל הנסיך – אשר לעיתים מכונים חבורת המאה של קאליגאסטיה

מאה החברים הללו בסגל הנסיך, אשר הפכו מחדש לחומריים, נבחרו על-ידי קאליגאסטיה מתוך מעל ל-785,000 אזרחים מרקיעים של ירושם אשר התנדבו לצאת להרפתקה באורנטיה. כל אחד ממאה הנבחרים הגיע מפלנטה אחרת, ואף לא אחד מהם הגיע מאורנטיה.

המתנדבים הללו מירושם הובאו באמצעות היסע שרפי ישירות מבירת המערכת אל אורנטיה, ועם הגעתם הוחזקו עטופים-בידי-שרף עד אשר ניתן היה לספק להם צורות אישיות מן הטבע הדואלי המשמש לשירות מיוחד בפלנטה – גופים ממשיים העשויים בשר ודם אשר בנוסף לכך מכווננים אל מעגלי החיים של המערכת.

מעט לפני הגעתם של מאה אזרחי ירושם הללו, ביקשו שני נשאי החיים המפקחים השוכנים באורנטיה, אשר שיכללו זה מכבר את תוכניותיהם, רשות מירושם ומעדנטיה להשתיל את פלסמת החיים של מאה שורדים נבחרים מן הזן של אנדון ופונטה אל תוך הגופים החומריים אשר יוכנו עבור החברים הגשמיים מסגל הנסיך. הבקשה נענתה בחיוב בירושם ואושרה בעדנטיה.

בהתאם לכך, בחרו נשאי החיים חמישים גברים וחמישים נשים אשר הינם נצר לאנדון ופונטה, ואשר מייצגים את הזנים המיטביים ששרדו מאותו גזע ייחודי. למעט יוצא-דופן אחד או שניים, היו התורמים האנדוניים הללו להתקדמות הגזע זרים זה לזה. הם קובצו ממחוזות רחוקים מאוד זה מזה, באמצעות ההכוונה המתואמת של מכוונני המחשבה וההנחיה השרפית, עד לסף המטה הפלנטארי של הנסיך. כאן נמסרו מאה הנשואים האנושיים הללו לידיה של וועדת המתנדבים המיומנת לעילא מאנאלון, אשר ניצחה על מלאכת ההפקה החומרית של מנה מפלסמת החיים של צאצאים אלו של אנדון. או אז הועבר החומר החי הזה אל הגופים החומריים אשר נבנו לשימושם של מאה החברים הירושמיים מקרב סגל הנסיך. ובינתיים, אזרחים אלו של בירת המערכת, אשר זה מקרוב הגיעו, הוחזקו בתנומת ההיסע השרפי.

הפעולות הללו, יחד עם יצירתם בפועל של גופים מיוחדים עבור חבורת המאה של קאליגאסטיה, היוו מקור לאגדות רבות, אשר רבות מהן התבלבלו לאחר מכן עם המסורות המאוחרות יותר הנוגעות להתמקמות של אדם וחווה בפלנטה.

כלל מעשה ההפיכה מחדש לאישיות – למן הרגע שבו הגיעו ההיסעים השרפיים אשר נשאו את מאה המתנדבים מירושם ועד לזמן שבו הם הפכו להוויות מודעות בעלות שלוש פנים של העולם – ארך עשרה ימים בדיוק.

3. דאלאמטיה – עירו של הנסיך

מטה הנסיך הפלנטארי מוקם באזור המפרץ הפרסי דאז, במחוז המקביל למסופוטמיה המאוחרת יותר.

האקלים והנוף של מסופוטמיה של אותם ימים התאים מכל בחינה לשימויות של סגל הנסיך ועוזריו; תנאים אלו היו שונים מאוד מאלו אשר שררו לעיתים מאז. היה זה נחוץ כי ישרור אקלים נוח שכזה כחלק מן הסביבה הטבעית אשר תוכננה על-מנת שתגרום לבני אורנטיה הפרימיטיביים לעשות את צעדי ההתקדמות הראשוניים בהיבטים של תרבות ושל ציוויליזציה. המשימה הכבירה האחת של אותם עידנים הייתה התמרתו של האדם מעיסוק בצייד לעיסוק במרעה, מתוך תקווה שלאחר מכן יתפתח להיות חקלאי שוחר-שלום ושוכן-בית.

מטה הנסיך הפלנטארי באורנטיה היה מטה טיפוסי לתחנות מעין אלה בספירה צעירה ומתפתחת. גרעין היישוב של הנסיך הייתה עיר פשוטה מאוד אך יפהפייה, אשר הייתה מוקפת חומה אשר גובהה כשנים-עשר מטרים. מרכז תרבות עולמי זה כונה דאלאמטיה, לכבודו של דאליגאסטיה.

העיר הייתה פרושה בעשר חטיבות-משנה, כאשר אחוזות המטה של עשר הוועדות של הסגל הגשמי מצויות במרכזי חטיבות המשנה האלה. בחלק המרכזי ביותר של העיר מוקם המקדש של האב הבלתי-נראה. המטה המנהלי של הנסיך ושל עמיתיו אורגן בצורת שנים-עשר חדרים המקובצים בצמוד למקדש עצמו.

כלל המבנים בדאלאמטיה היו בני קומה אחת, למעט מטה המועצה – אשר היה בן קומתיים – והמקדש המרכזי לאבי כל הדברים, אשר היה מבנה קטן אך בגובה של שלוש קומות.

העיר הדגימה את שיטות הבניה הטובות ביותר של אותם ימים מוקדמים בהיבט של חומרי בנייה – לִבְנִים. בעץ ובאבן נעשה אך שימוש מועט. ובעקבות הדוגמא של דאלאמטיה, השתפרו בניית הבתים וארכיטקטורת הכפרים בקרב עמי הסביבה.

בסמוך למטה הנסיך התגוררו אנשים מכל הצבעים ומכל המעמדות. והתלמידים הראשונים בבתי הספר של הנסיך גויסו מקרב השבטים הסמוכים הללו. אף-על-פי שבתי הספר הראשונים של דאלאמטיה היו בסיסיים, הם העניקו את כל אשר ניתן היה לעשות עבור הגברים והנשים של אותו עידן פרימיטיבי.

הסגל הגשמי של הנסיך קיבץ אליו בריצפות את היחידים העליונים מקרב השבטים אשר מסביב; ולאחר שאימנו את התלמידים הללו ועוררו בהם השראה, שלחו אותם בחזרה כמורים וכמנהיגים של העמים אשר מהם הגיעו.

4. הימים הראשונים של חבורת המאה

הגעתו של סגל הנסיך יצרה רושם עז. בעוד שנדרשו כמעט אלף שנים לתפוצתן של החדשות עד למרחוק, אותם שבטים אשר היו בסמוך למטה במסופוטמיה הושפעו במידה רבה מן הלימוד ומן ההתנהלות של מאה הדיירים החדשים של אורנטיה. והרבה מן המיתולוגיה המאוחרת יותר שלכם נבעה מתוך האגדות המסולפות של אותם ימים הראשונים, כאשר חברים אלו של סגל הנסיך חזרו והפכו לאישיות באורנטיה כאנשי-על.

המכשול הרציני העומד בפני השפעתם הטובה של מורים חוץ-פלנטאריים שכאלו הינה נטייתם של בני-תמותה להתייחס אליהם כאל אלים; ואולם, למעט הטכניקה אשר באמצעותה הופיעו על-פני כדור הארץ, חבורת המאה של קאליגאסטיה – חמישים גברים וחמישים נשים – לא נעזרו בשיטות על-טבעיות ואף לא בתמרונים על-אנושיים.

ואולם, הסגל הגשמי אכן היה על-אנושי. חברי הסגל החלו את משימתם באורנטיה כהוויות יוצאות-מן-הכלל בעלות שלושה היבטים:

1. הם היו גשמיים ואנושיים-יחסית משום שנשאו בגופם את פלסמת החיים הממשית של אחד הגזעים האנושיים, פלסמת החיים האנדונית של אורנטיה.

מאה החברים הללו בסגל הנסיך התחלקו שווה בשווה ביחס למינם ובהתאם למעמדם הקודם כבני-תמותה. כל אחד מקרב החברים בקבוצה זו יכול היה לשמש כהורה-במשותף לסדר חדש כלשהו של הוויה פיזית, ואולם, הם הונחו בקפדנות שלא לשמש כהורים, אלא תחת תנאים מסוימים. על-פי הנוהג, מוליד הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי את ממשיכיו זמן מועט בטרם פרישתו מן השירות המיוחד בפלנטה. על-פי-רוב קורה הדבר עם הגעתם של אדם וחווה הפלנטאריים, או מעט לאחר מכן.

לפיכך, להוויות המיוחדות האלה היה אך מושג קלוש, או לא היה מושג כלל, על אודות טיפוס היצור החומרי העתיד להיווצר מן האיחוד המיני שלהם. והם אף פעם גם לא ידעו עליו; בטרם הגיע המועד לצעד שכזה במסגרת עבודתם בעולם, שיבשה מרידה את התכנית כולה, ואלו אשר שימשו לאחר מכן כהורים היו מבודדים ממעגלי החיים של המערכת.

צבע עורם ושפתם של החברים החומריים בסגלו של קאליגאסטיה היה כשל הגזע האנדוני. הם צרכו מזון בדומה לבני התמותה של העולם, בהבדל אחד: הגופים אשר נוצרו עבורם קיבלו את מלוא צרכם מתזונה צמחונית. היה זה אחד מן השיקולים אשר קבעו את משכנם באזור חם השופע פירות ואגוזים. מקור הנוהג להתקיים מתזונה צמחונית הינו בימי חבורת המאה של קאליגאסטיה, זאת מאחר שנוהג זה התפשט לאזורים קרובים ורחוקים כאחד והשפיע על הרגלי האכילה של שבטים סובבים רבים, קבוצות אשר מקורן בגזעים האבולוציוניים אשר התבססו לפנים על תזונה בשרית באופן בלעדי.

2. חבורת המאה הייתה מורכבת מהוויות חומריות אך על-אנושיות, זאת בשל העובדה שחבריה הורכבו מחדש באורנטיה כגברים וכנשים ייחודיים מסדר גבוה וייחודי.

אף-על-פי שחברי קבוצה זו נהנו מאזרחות זמנית בירושם, הם טרם הותכו עם מכוונני המחשבה שלהם; וכאשר הם התנדבו והתקבלו לשרת בפלנטה לצד סדרי הבנים היורדים, המכווננים שלהם נותקו. ואולם, הירושמיים הללו היו הוויות על-אנושיות – היו להם נשמות אשר צמחו תוך כדי הרקעה. במהלך החיים בגוף בשר ודם מצויה הנשמה במצב עוברי; היא נולדת (קמה לתחייה) במהלך החיים המורונטיים וחווה צמיחה בעולמות המורונטיים העוקבים. ונשמותיהם של חברי חבורת המאה של קאליגאסטיה התרחבו כך באמצעות ההתנסויות המדורגות של שבעת העולמות העליונים עד שהגיעו למעמד של אזרחות בירושם.

בהתאם להנחיות אשר חלו עליהם, לא עסקו חברי הסגל ברבייה מינית, ואולם הם חקרו בדקדקנות את המבנה האישי שלהם וניסו בזהירות כל שלב אשר ניתן לדמיין בקשר שבין האינטלקט (הדעת) לבין המורונטיה (הנשמה). והיה זה במהלך השנה השלושים-ושלוש לשהותם בדאלאמטיה – הרבה בטרם הושלמה החומה – כאשר מספר שתיים ומספר שבע בקבוצה הִדְאָנִיטִית גילו במקרה תופעה אשר אירעה בעת החיבור בין העצמיים המורונטיים שלהם (חיבור אשר לכאורה הינו בלתי-מיני ובלתי-חומרי); ותוצאתה של הרפתקה זו התבררה כראשון מקרב היצורים האמצעיוניים הראשיים. הוויה חדשה זו נראתה לחלוטין לעיני הסגל הפלנטארי ולעיני עמיתיו השמימיים, אך לא נראתה לעיני הגברים והנשים מקרב השבטים האנושיים השונים. בסמכותו של הנסיך הפלנטארי עסק כלל הסגל הגשמי בייצור של הוויות דומות; וכולם עשו כן בהצלחה לאחר שעקבו אחר ההוראות של הזוג הדאניטי החלוצי. וכך הביא לבסוף סגל הנסיך לכדי קיום את הסגל המקורי בן 50,000 האמצעיוניים הראשיים.

היצורים הללו מטיפוס הביניים שירתו רב-ערך בטיפול בענייניו של מטה העולם. הם היו בלתי-נראים לעיני בני האדם, ואולם המבקרים הפרימיטיביים בדאלאמטיה למדו על אודות הרוחות-למחצה הבלתי-נראות האלה, ובמשך עידנים הן היוו את כלל עולם הרוח בעבור בני-תמותה מתפתחים אלו.

באופן אישי היו חברי חבורת המאה של קאליגאסטיה בני-אלמוות, או אלו אשר אינם מתים. דרך צורותיהם הגשמיות זרמו אותם משלימים נוגדניים של זרמי החיים של המערכת; ואילו לא איבדו את הקשר עם מעגלי החיים עקב המרידה, הם היו ממשיכים לחיות ללא-קץ עד להגעתו לאחר מכן של בן האל, או עד למועד מאוחר יותר שבו הם היו משוחררים על-מנת להמשיך במסעם אשר נקטע להאווה ולפרדיס.

המשלימים הנוגדניים הללו של מעגלי החיים של שטניה הופקו מפירותיו של עץ החיים, שיח מעדנטיה אשר נשלח לאורנטיה על-ידי הגבוהים ביותר מנורלטיאדק בעת הגעתו של קאליגאסטיה. בימי דאלאמטיה גדל העץ הזה בחצר המרכזית של המקדש לאב הבלתי-נראה, והיה זה פרי עץ החיים אשר אפשר להויות החומריות מקרב סגל הנסיך – אשר אחרת היו בנות-תמותה – להמשיך ולחיות עד בלי קץ כל עוד הייתה להן גישה אליהם.

בעוד שלא נודע לו כל ערך עבור הגזעים האבולוציוניים, מזון-על הזה היה מספק למדי על-מנת להעניק חיים רציפים לבני חבורת המאה של קאליגאסטיה, וכן למאה האנדוניים שעברו-שינוי אשר נלוו אליהם.

ראוי להסביר בהקשר זה כי בזמן שמאה האנדוניים תרמו את מטען הפלסמה האנושית שלהם לחברים בסגל הנסיך, שילבו נשאי החיים בתוככי גופיהם בני התמותה את המשלים של מעגלי המערכת; וכך התאפשר להם לחיות במקביל לחברי הסגל – מאה אחר מאה – מבלי לציית למוות הפיזי.

לבסוף, מאה האנדוניים נעשו מודעים לתרומה אשר תרמו לצורותיהם החדשות של הנעלים אשר מעליהם; ואותם מאה ילדים מן השבטים של אנדון הושארו במטה כעוזריהם האישיים של חברי הסגל הגשמי של הנסיך.

5. הארגון של חבורת המאה

חבורת המאה אורגנה לשירות בעשר מועצות אוטונומיות בנות עשרה חברים כל אחת. כאשר נפגשו שתיים או יותר מן המועצות האלה לישיבה משותפת, בראש התכנסויות קישור שכאלה ישב דאליגאסטיה. עשר הקבוצות האלה הורכבו כך:

1. מועצת המזון והרווחה החומרית. בראש קבוצה זו עמד אָנָג. סגל מיומן זה קידם את נושאי המזון, המים, הביגוד וההתקדמות החומרית של המין האנושי. הם לימדו חפירת בארות, שליטה במעיינות והשקיה. הם לימדו את אלו מן האזורים הגבוהים יותר ומן הצפון שיטות משופרות לטיפול בעורות המיועדים ללבוש, ולאחר מכן הוצגה האריגה על-ידי המורים לאמנות ולמדע.

התקדמות רבה חלה בשיטות אחסון המזון. המזון שומר באמצעות בישול, ייבוש ועישון; וכך הפך המזון המשומר לנכס המוקדם ביותר. האדם הונחה כיצד להתמודד מול סכנות הרעב, אשר מעת לעת השמיד חלקים מאוכלוסיית העולם.

2. הוועד המנהל לנושא ביות בעלי-חיים והשימוש בהם. מועצה זו הוקדשה למשימת בחירתם והשבחתם של אותם בעלי-חיים אשר הותאמו באופן המיטבי על-מנת לסייע לבני האדם לשאת מסעות, להתנייד ולספק מזון; ולאחר מכן גם לשמש בעיבוד האדמה. הסגל המיומן הזה נוהל על-ידי בון.

בויתו מספר טיפוסי בעלי-חיים שימושיים אשר נכחדו זה מכבר, לצד כמה שהמשיכו לשמש כחיות בית עד עצם היום הזה. זמן רב חי האדם עם הכלב, והאדם הכחול כבר ביית בהצלחה את הפיל. הודות להשבחה קפדנית, שופרה הפרה עד אשר הפכה למקור מזון רב-ערך; החמאה והגבינה הפכו למוצרי מזון נפוצים בתזונה האנושית. האדם הונחה כיצד להשתמש בשור לשם נשיאת משאות, ואולם הסוס לא בוית אלא במועד מאוחר יותר. חברי הסגל הזה לימדו את האדם לראשונה כיצד להשתמש בגלגל על-מנת לאפשר את הגרירה.

היה זה באותם ימים שנעשה שימוש ראשון ביונים; אלה נלקחו למסעות ארוכים על-מנת לשלוח הודעות או לקרוא לעזרה. הקבוצה של בון הצליחה לאמן את ציפורי הפְּנְדֹר הכבירות כציפורי תחבורה, ואולם אלה נכחדו לפני יותר משלושים-אלף שנה.

3. היועצים בנוגע לשליטה בחיות הטרף. לא היה די בכך שהאדם המוקדם ינסה לביית בעלי-חיים מסוימים, אלא אף נדרש ממנו ללמוד כיצד לגונן על עצמו מפני השמדה על-ידי השארית העוינת של עולם החי. בראש קבוצת יועצים זו עמד דָן.

התכלית של חומת עיר עתיקה הייתה להגן מפני חיות טרף, כמו גם למנוע מתקפות פתע בידי בני-אדם עוינים. אלו אשר חיו ביער ובלא חומה היו תלויים במגורים על עצים, בבקתות אבן ובתחזוקתן של מדורות לילה. היה זה אך טבעי, אפוא, שהמורים הללו יקדישו זמן רב על-מנת ללמד את תלמידיהם כיצד לשפר את המגורים האנושיים. באמצעות שימוש בשיטות משופרות ובמלכודות, חלה התקדמות אדירה בהכנתם של בעלי החיים.

4. הפקולטה להפצת ידע ושימורו. הקבוצה הזו ארגנה והנחתה את הפעולות החינוכיות גרידא של אותם ימים ראשונים. בראשה של הקבוצה עמד פָאד. שיטות החינוך של פאד כללו פיקוח על העבודה, בנוסף להנחיה בשיטות עבודה משופרות. פאד ניסח את האלף-בית הראשון והכניס לשימוש שיטת כתיבה. אלף-בית זה כלל עשרים-וחמישה סימנים. כחומרי כתיבה השתמשו האנשים הראשונים הללו בקליפות עץ, לוחות חמר, לוחות אבן, סוג מסוים של קלף אשר הוכן מעורות מרודדים, וכן חומר גס דמוי-גייר אשר הוכן מקיני צרעות. הספרייה של דאלאמטיה – אשר נהרסה זמן קצר לאחר בגידתו של קאליגאסטיה – הכילה יותר משני מיליון רשומות נפרדות והייתה ידועה בשם "בית פאד".

האדם הכחול נטה לכתיבה תוך שימוש באלף-בית ועשה את ההתקדמות הגדולה ביותר בהיבט זה. האדם האדום העדיף כתיבה ציורית, בעוד שהגזעים הצהובים נעו לעבר השימוש בסמלים לתיאור מילים ורעיונות, בדומה מאוד לשיטות שבהן הם משתמשים כיום. ואולם האלף-בית, ואף הרבה יותר מכך, אבדו לעולם לאחר מכן במהלך הבלבול שהביאה עמה המרידה. עריקתו של קאליגאסטיה רמסה את תקוות העולם לשפה אוניברסאלית, לפחות למשך מספר רב של עידנים.

5. הוועדה לתעשייה ולמסחר. מועצה זו עסקה בקידום התעשייה בקרב השבטים ובעידוד הסחר בין קבוצות השלום השונות. מנהיגה היה נוד. סגל זה עודד את כל צורות הייצור הפרימיטיביות. ואלה תרמו במישרין לעלייה ברמת החיים בכך שסיפקו סחורות חדשות רבות אשר בהן חשק האדם הפרימיטיבי. חברי הסגל אף הרחיבו במאוד את הסחר במלח המשופר, אשר הופק על-ידי המועצה למדע ולאמנות.

האשראי המסחרי הראשון ניתן בקרב הקבוצות המוארות האלה, אשר חונכו בבתי הספר של דאלאמטיה. ממרכז חליפין מרכזי של אשראי הם רכשו אסימונים, ואלו התקבלו במקום העצמים הממשיים של החליפין. במשך מאות-אלפי שנים לא שיפר העולם את השיטות העסקיות האלה.

6. המכללה לדת ההתגלות. גוף זה פעל לאיטו. הציוויליזציה של אורנטיה נוצרה הלכה למעשה בין פטיש הצורך לסדן הפחד. ואולם, קבוצה זו עשתה התקדמות רבתי בניסיונה להחליף את הפחד מן היצור (סגידה לרוחות רפאים) בפחד מפני הבורא; וזאת, בטרם הופסקו מאמציה בשל הבלבול אשר נלווה לאחר מכן למהומות הפרישה. בראש מועצה זו עמד קאפ.

אף לא אחד מחברי סגל הנסיך הציג התגלות מתוך כוונה לסבך את האבולוציה; הם הציגו התגלות אך ורק כפסגת המיצוי של כוחות האבולוציה. ואולם, האפ נכנע למאוייהם של תושבי העיר לכונן סוג של טקס דתי. קבוצתו העניקה לתושבי דאלאמטיה את שבעת מזמורי הסגידה, ואף נתנה להם את משפט השבח היומי; ולבסוף לימדה אותם את "תפילת האב", בנוסח הבא:

"אבי הכול, אשר את בנו אנו מכבדים, אנא הבט בנו ממרומיך בחסד. וגאלנו מכל הפחדים, מלבד הפחד ממך עצמך. עשנו ראויים בעיני מורינו האלוהיים, ולנצח שים אמת בפינו. הושיענו וחלצנו מאלימות ומכעס; וטע בליבנו כבוד להורינו ולרכושם של שכנינו. אנא, תן לנו מרעה ירוק בעונתו וצאן בשפע לשמח בו את ליבנו. והנה אנו נושאים תפילה כי במהרה יבוא המרום המובטח. ונעשה את רצונך בעולם הזה, כאשר עושים אחרים בפעולות אשר מעבר."

אף כי חברי סגל הנסיך הוגבלו אך ורק לשימוש באמצעים טבעיים ובשיטות רגילות של שיפור הגזע, הם הבטיחו כי המתת האדמי של גזע חדש יגיע כיעד הצמיחה האבולוציונית העוקבת, עם השגתה של פסגת ההתפתחות הביולוגית.

7. שומרי הבריאות והחיים. מועצה זו עסקה בהכנסתה של התברואה לשימוש ובעידוד ההיגיינה הפרימיטיבית; והיא הונהגה בידי לוט.

חבריה לימדו דברים רבים אשר אבדו במהלך הבלבול של העידנים העוקבים, ואשר לא התגלו מחדש עד למאה העשרים. הם לימדו את האנושות כי הבישול, ההרתחה והצלייה הינן דרכים להימנע ממחלות; ואף כי הבישול מקטין במאוד את תמותת התינוקות, וכן מאפשר להם להיגמל מוקדם יותר.

הרבה מפרקי הלימוד המוקדמים של שומרי הבריאות של לוט נשתמרו בקרב שבטי הארץ עד לימיו של משה; אף כי תורה זו סולפה ושונתה במידה ניכרת.

המכשול הגדול בקידום ההיגיינה בקרב האנשים הבורים הללו הייתה נעוצה בעובדה שהגורמים האמיתיים של מחלות רבות היו קטנים מדי מכדי להיראות בעין בלתי-מזויינת, וכן בשל העובדה שאנשים אלו האמינו באמונות טפלות ביחס לאש. נדרשו, אם כן, אלפי שנים על-מנת לשכנע אותם לשרוף אשפה. בינתיים, עודדו אותם לקבור את האשפה הנרקבת שלהם. ההתקדמות הסניטרית הגדולה של אותה תקופה נבעה מהפצת הידע על אודות התכונות המבריאות ומחסלות-המחלות של אור השמש.

בטרם הגעתו של הנסיך, הרחצה הייתה אך ורק בבחינת טקס דתי. אכן קשה היה לשכנע את האדם הפרימיטיבי לרחוץ את גופו כחלק מנוהג בריאותי. לבסוף גרם לוט למורי הדת להכליל רחצה במים כחלק מטקסי הטיהור השבועיים אשר התקיימו במסגרת סגידת צהרי-היום בפולחנו של אבי הכול.

שומרי הבריאות הללו אף ביקשו להכניס לשימוש לחיצות יד כתחליף לחליפין של רוק, או לשתייה של דם, כסימן של ברית חברות אישית, או כחותם של נאמנות לקבוצה. ואולם, כאשר בני העמים הפרימיטיביים הללו נמצאו מחוץ ללחץ המחייב של תורת מנהיגיהם הנעלים, הם חזרו עד מהרה אל המנהגים הנבערים ושטופי האמונות התפלות הקודמים, מנהגים אשר הורסים את הבריאות ומפיצים מחלות.

8. המועצה הפלנטארית לאמנות ולמדע. סגל זה עשה רבות על-מנת לשפר את הטכניקות התעשייתיות של האדם המוקדם, וכן

על-מנת לרומם את מושגי היופי שבהן החזיק. מנהיגו של סגל זה היה מֶק.

האמנות והמדע ברחבי העולם היו מצויים בשפל המדרגה, ואולם תושבי דאלאמטיה לימדו את הפיזיקה והכימיה הבסיסיות. הקדרות קודמה, כלל אמנויות הקישוט שופרו והאידיאלים של היופי האנושי הועצמו במידה רבה. ואולם, המוזיקה התקדמה אך במעט עד לאחר הגעת הגזע הסגול.

האנשים הפרימיטיביים הללו לא השתכנעו לערוך ניסויים בכוח הקיטור, אף כי מוריהם האיצו בהם שוב ושוב לעשות כן; הם לא יכלו להתגבר על פחדם מפני כוח הנפץ של קיטור דחוס. בסופו של דבר הם אכן השתכנעו לעבוד עם מתכות ועם אש, למרות שעבור האדם המוקדם פיסת מתכת אדומה מרוב חום הייתה בבחינת עצם מזרה אימה.

מֶק פעל רבות על-מנת לקדם את תרבותם של האנדונים ולשפר את אמנותו של האדם הכחול. מזיגה של האדם הכחול ושל הגזע האנדוני הניבה טיפוס בעל מתת אמנותית, ורבים מאלו בעלי המתת הפכו לפסלים מומחים. הם לא עבדו עם אבן או עם שיש, אך עבודות החמר שלהם, אשר התקשו באמצעות אפייה, קישטו את גניה של דאלאמטיה.

התקדמות רבה חלה באמנויות הבית, אשר מרביתן אבדו במהלך העידנים הארוכים והחשוכים של ההתקוממות, ומעולם לא התגלו עד לזמנים המודרניים.

9. המושלים של היחסים השבטיים המתקדמים. קבוצה זו הופקדה על מלאכת קידום החברה האנושית לרמה של מדינה. מנהיגה של הקבוצה היה תות.

המנהיגים הללו תרמו רבות לקיומם של נישואין בין-שבטיים. הם עודדו את החיזור ואת הנישואין אשר נערכו לאחר שיקול דעת ראוי ומתן הזדמנות מלאה להתוודע. מחולות המלחמה הצבאיים גרידא התעדנו ושונו על-מנת שישמשו לצרכים חברתיים בעלי ערך. משחקים תחרותיים רבים הונהגו, אך האנשים העתיקים הללו היוו עממים רציניים ביותר; מעט הומור היה נתון בחלקם של השבטים המוקדמים הללו. אך ורק מעט מן המנהיגים הללו שרדו את ההתפוררות העוקבת אשר אירעה במהלך ההתקוממות בפלנטה.

תות ועמיתיו עמלו על-מנת לקדם התאגדויות של שלום בין הקבוצות, לווסת את המלחמה ולהפוך אותה לאנושית, לתאם את היחסים הבין-שבטיים ולשפר את ממשלות השבטים. בסביבת דאלאמטיה התפתחה תרבות מתקדמת יותר, והקשרים החברתיים המשופרים הללו סייעו רבות על-מנת להשפיע על שבטים מרוחקים יותר. ואולם, תבנית הציוויליזציה אשר שררה במטה הנסיך הייתה שונה מאוד מן החברה הברברית אשר התפתחה במקומות אחרים, ממש כפי שבמאה העשרים החברה בקייפטאון, דרום-אפריקה, הינה שונה לחלוטין מן התרבות הגסה של הבושמנים הזעירים אשר בצפון.

10. בית הדין העליון של התיאום השבטי ושל שיתוף הפעולה הגזעי. המועצה העליונה הזו הונהגה בידי נָאן ושימשה כבית הדין לערעורים עבור כלל תשע הוועדות המיוחדות האחרות אשר עסקו בפיקוח על ענייני האנושות. מועצה זו שימשה במגוון רחב של תפקידים, ובידיה הופקדו כלל העניינים הארציים אשר לא הוקצו באופן ייחודי לקבוצות האחרות. סגל נבחר זה אושר על-ידי אבות הקונסטלציה של עדנטיה בטרם הוסמך לקבל לידיה את תפקיד בית הדין העליון של אורנטיה.

6. שלטונו של הנסיך

דרגת התרבותיות של עולם נמדדת באמצעות המורשת החברתית של ישויותיו הילידיות; וקצב ההתפשטות התרבותית נקבע אך ורק על-ידי היכולת של תושביו להבין רעיונות חדשים ומתקדמים.

השעבוד למסורת מניב יציבות ושיתוף פעולה הודות לרגש הקושר בין העבר לבין ההווה, ואולם, באותה המידה, הוא חונק את היוזמה ומשעבד את כוחותיה היצירתיים של האישיות. העולם כולו היה שכוי בקיפאון של המנהגים המסורתיים, עת הגיעה חבורת המאה של קאליגאסטיה והחלה להטיף, בתוככי הקבוצות החברתיות דאז, את הבשורה החדשה של יוזמה יחידנית. ואולם, השלטון המיטיב הזה הופסק עד מהרה, עד כי הגזעים מעולם לא השתחררו לחלוטין מן השעבוד לנוהג; אופנה עדיין שולטת באופן מופרז באורנטיה.

חברי חבורת המאה של קאליגאסטיה – בוגרי העולמות העליונים של שטניה – הכירו היטב את האמנויות ואת התרבות של ירושם; ואולם ידע שכזה הינו חסר-ערך כמעט בפלנטה ברברית המיושבת בבני-אדם פרימיטיביים. ההוויות החכמות האלה ידעו שלא נכון לנסות ולבצע התמרה פתאומית, או רוממות מאסיבית, של הגזעים הפרימיטיביים דאז. הם הבינו היטב את האבולוציה האיטית של המין האנושי, ובחוכמה עשו כאשר נמנעו מכל ניסיון קיצוני לשנות את צורת החיים של האדם על-פני כדור הארץ.

כל אחת מעשר הוועדות הפלנטאריות החלה לקדם באיטיות ובטבעיות את העניינים אשר הופקדו בידיה. תכניתם התבססה על משיכת המוחות הטובים ביותר מקרב השבטים הסובבים, ושליחתם, לאחר הכשרתם, בחזרה אל עמיהם כשליחים של רוממות חברתית.

מעולם לא נשלחו שליחים זרים אל גזע מסוים, אלא כאשר אותם עמים ביקשו זאת במפורש. אלו אשר עמלו על-מנת לרומם ולקדם שבט או גזע

נתון, היו תמיד ילדים בני אותו שבט או גזע. חבורת המאה אף לא ניסתה לכפות את מנהגיו ואת חוקיו של גזע נעלה יותר על שבט אחר. לעולם הם עמלו בסבלנות על-מנת לרומם ולקדם את החוקים אשר התבססו משכבר-הימים בקרב כל גזע וגזע. האנשים הפשוטים של אורנטיה הביאו את מנהגיהם לדאלאמטיה, שלא על-מנת להחליפם במנהגים חדשים וטובים יותר, אלא על-מנת לרוממם באמצעות המגע עם תרבות גבוהה יותר והקשר עם מוחות נעלים יותר. התהליך היה איטי, אך יעיל ביותר.

המורים של דאלאמטיה ביקשו להוסיף את הברירה החברתית המודעת לברירה הטבעית גרידא של האבולוציה הביולוגית. הם לא בלבלו את החברה האנושית, ואולם הם האיצו במידה ניכרת את האבולוציה הרגילה והטבעית שלה. המוטו שלהם היה התקדמות באמצעות אבולוציה ולא מהפכה באמצעות התגלות. למין האנושי נדרשו עידנים על-מנת לרכוש את מעט הדת והמוסר אשר היו ברשותו, ואנשי-העל הללו ידעו היטב שלא נכון לשלול מן האנושות את מעט הקדמה הזו על-ידי הבלבול והחרדה אשר הינם תמיד התוצאה של מצב שבו הוויות מוארות ונעלות מנסות לרומם את הגזעים המפגרים באמצעות לימוד-יתר והארת-יתר.

כאשר מייסונורים נוצריים הולכים לליבה של אפריקה – שם נהוג שהבנים והבנות נותרים תחת שליטת ההורים והנחייתם לאורך כל חיי ההורים – הם רק גורמים לבלבול ולהתמוטטותה הכוללת של הסמכות כאשר הם מבקשים להחליף נוהג זה תוך דור אחד ויחיד, בכך שהם מלמדים כי הילדים הללו חייבים להיות חופשיים מכל מגבלה הורית לאחר הגעתם לגיל עשרים-ואחת.

7. החיים בדאלאמטיה

אף-על-פי שהמטה של הנסיך היה יפהפה ומעודן, ולמרות שתוכנן על-מנת לעורר יראה באדם הפרימיטיבי של אותה תקופה, הוא היה צנוע למדי. המבנים לא היו גדולים במיוחד, הואיל והמניע של המורים המיובאים הללו היה לעודד את התפתחותה לבסוף של החקלאות באמצעות הצגת איכרות מבוססת בעלי-חיים. שטחי האדמה שבתוככי חומות העיר סיפקו שטחי מרעה וגינון מספקים לתמיכה באוכלוסייה בת כעשרים אלף נפש.

אזורי הפנים של מקדש הפולחן המרכזי ושל עשר אחוזות המועצה של קבוצות הפיקוח של אנשי-העל אכן היו יצירות אמנות יפהפיות. ובעוד שמבני המגורים היוו דוגמא לסדר ולניקיון, הכול היה פשוט מאוד ופרימיטיבי לחלוטין בהשוואה להתפתחויות המאוחרות יותר. במטה התרבותי הזה לא נעשה שימוש בכל שיטה שהיא אשר לא השתייכה בטבעיות לאורנטיה.

הסגל הגשמי של הנסיך שכן בְּמשכנות לדוגמא, משכנות פשוטים אשר תוחזקו כבתים שמטרתם הייתה להעניק השראה ולהרשים באופן חיובי את התלמידים המשקיפים אשר שהו במרכז החברתי ובמטה החינוכי של העולם.

הסדר המובחן של חיי המשפחה ומגוריה יחדיו של משפחה במעון אחד, במיקום נייח יחסית, החלו באותם ימים של דאלאמטיה ונבעו בעיקר מן הדוגמא ומן הלימוד של חבורת המאה ושל תלמידיהם. מעולם לא הפך הבית ליחידה חברתית מצליחה, עד אשר הובילו אנשי-העל ונשות-העל של דאלאמטיה את האנושות לאהוב את נכדיהם ואת ניניהם ולתכנן עבורם. הפרא אוהב את ילדו, אך האדם התרבותי אוהב גם את נכדו.

חברי הסגל של הנסיך התגוררו יחדיו כאבות וכאימהות. אכן, ילדים משל עצמם לא היו להם, ואולם בכל עת שכנו בחמישים בתי התבנית של דאלאמטיה לא פחות מחמש-מאות קטנטנים מאומצים אשר נקבצו מן המשפחות הנעלות של הגזעים האנדונים וגזעי הסאנגיק; רבים מן הילדים הללו היו יתומים. והם נהנו מן המשמעת ומהחינוך של הורי-העל הללו; ואז, לאחר שלוש שנים בבתי הספר של הנסיך (הם נכנסו לשם בגיל שבין שלוש-עשרה לחמש-עשרה), הם היו רשאים להינשא והיו מוכנים לקבל את תפקידם כשליחי הנסיך אל השבטים הנזקקים מן הגזעים אשר מהם הגיעו.

פֶּאד נתן את חסותו לתכנית הלימוד של דאלאמטיה, אשר הוצאה אל הפועל בדמות בית-ספר תעשייתי שבו למדו התלמידים באמצעות עשייה; התלמידים עשו את דרכם בבית הספר באמצעות ביצוע יומיומי של משימות שימושיות. תכנית הלימוד הזו לא התעלמה מן המחשבה ומן הרגש ומתפקידם בפיתוח האופי; ואולם, המקום הראשון ניתן לאימון באמצעות עבודת כפיים. ההנחיה הייתה הן יחידנית והן קבוצתית. את התלמידים לימדו הן גברים והן נשים בנפרד, והן שני המינים יחדיו. מחצית מן הלימוד נעשתה בחלוקה למינים השונים; המחצית השני ניתנה לשני המינים גם יחד. התלמידים למדו מיומנויות ידניות באופן יחידני, ואורגנו חברתית בקבוצות או בכיתות. לימדו אותם להתרועע עם קבוצות של צעירים מהם, של מבוגרים מהם ושל בוגרים, כמו גם עבודת צוות עם בני גילם. הם אף התוודעו להתאגדויות כגון קבוצות משפחתיות, קבוצות משחק וכיתות לימוד.

בין התלמידים המאוחרים יותר אשר אומנו במסופוטמיה, על-מנת לפעול בקרב הגזעים שלהם, היו האַנדוֹנִיטִים מן הרמות של מערב הודו, יחד עם נציגים של האדם האדום ושל האדם הכחול; מספר קטן יותר של נציגים מן הגזע הצהוב התקבלו אף הם.

קאפ הציג בפני הגזעים המוקדמים קוד מוסרי. חוק זה נודע בשם "דרכו של האב", וכלל את שבע המצוות הבאות:

1. לא תירא, ואף לא תעבוד, כל אל אחר מלבד אבי הכול.

2. לא תמרה את פי בנו של האב, שליט העולם, ולא תתייחס בחוסר-כבוד לעמיתיו העל-אנושיים.

3. לא תאמר דבר שקר בשעה שתיקרא לעמוד בפני שופטי העם.

4. לא תרצח איש, אישה או ילד.

5. לא תגנוב את רכושו או את צאנו של שכנך.

6. לא תיגע באשת רעך.

7. לא תתייחס בחוסר-כבוד להורידך או לזקני השבט.

זה היה החוק בדאלאמטיה במשך כמעט שלוש-מאות אלף שנה. ורבות מן האבנים עליהן חקוקות מצוות אלה מונחות כעת מתחת לפני המים בסמוך לחופיהן של מסופוטמיה ושל פרס. נוצר הנוהג לשמור בתשומת לב יתרה על כל אחת מהמצוות האלה במשך יום בשבוע, ולהשתמש בהן הן כברכות שלום והן כאמרות הודיה בשעת הארוחה.

החודש הירחי – פרק-זמן בן עשרים-ושמונה ימים – שימש לשם מניין הזמן באותם ימים. למעט היום והלילה, היה זה מניין הזמן היחיד אשר בו השתמשו האנשים המוקדמים. המורים של דאלאמטיה הציגו את השבוע בן שבעת הימים, והוא נבע מן העובדה ששבע הינו רבע מעשרים-ושמונה. חשיבות המספר שבע ביקום העל העניקה להם, ללא ספק, הזדמנות להכניס תזכורת רוחנית לספירת הזמן הרגילה. ואולם, לתקופת הזמן של השבוע אין קיים מקור טבעי.

השטחים אשר ברדיוס של כמאה-וששים קילומטרים מסביב לעיר היו מיושבים למדי. בסמוך לעיר וסביבה עסקו מאות מבוגרי בתי הספר של הנסיך בחקלאות מבוססת בעלי-חיים, וכן הוציאו אל הפועל בדרכים אחרות את הלימוד אשר קיבלו מסגל הנסיך ומעוזריהם האנושיים הרבים. מעטים עסקו בחקלאות ובגננות.

האנושות לא נשלחה לעבוד את האדמה כעונש על חטא לכאורה. "בזעת אפיך תאכל את פרי השדה", לא היה משפט עונשין אשר צווה בשל השתתפותו של האדם בכסילות מרידתו של לוציפר תחת הנהגת קאליגאסטיה הבוגד. עבודת האדמה הינה חלק טבעי מכינונה של ציוויליזציה מתקדמת בעולמות האבולוציוניים, וציווי זה היווה חלק מרכזי מכלל תורתו של הנסיך הפלנטארי ושל סגלו במהלך שלוש-מאות אלף השנים אשר חלפו למן הגעתם לאורנטיה ועד לימים הטראגיים שבהם חבר קאליגאסטיה ללוציפר המורד. עבודת האדמה איננה קללה; לחלופין, היא הינה בבחינת הברכה הגבוהה ביותר עבור כל אלו המורשים ליהנות מן הפעילות האנושית ביותר מקרב כלל הפעילויות האנושיות.

עם פרוץ המרידה, מנתה אוכלוסיית דאלאמטיה כמעט ששת-אלפים איש. מספר זה כולל את התלמידים הרגילים, אך איננו כולל את המבקרים ואת המשקיפים, אשר תמיד מנו מעל לאלף איש. ואולם, בלתי-אפשרי שיהיה בידכם מושג, או שיהיה מושג זה קלוש בלבד, באשר ליפי הקדמה של אותם ימים רחוקים; למעשה, כל ההישגים האנושיים הנפלאים של אותם ימים נמחו לחלוטין בשל הבלבול הנוראי והחשיכה הרוחנית המתועבת אשר באו לאחר פורענות התרמית וההסתה של קאליגאסטיה.

8. הפורענות של קאליגאסטיה

מתוך שהננו מתבוננים לאחר אל עבר הקריירה הארוכה של קאליגאסטיה, אנו מוצאים אך ורק תכונה יוצאת-דופן אחת המאפיינת את התנהגותו ואשר הייתה עשויה לעורר את תשומת הלב; הוא היה אינדיבידואליסט קיצוני. הוא נטה לצדד כמעט בכל הפגנה שהיא, ובדרך-כלל אהד את אלו אשר הביעו במתינות ביקורת סמויה. הננו מבחינים בהופעתה המוקדמת של נטייה זו לחוסר-מנוחה תחת סמכות, לנטירת טינה באופן מתון כלפי כל צורות הפיקוח. למרות שהפגין טינה קלה כלפי עצתם של הממונים עליו וחוסר-מנוחה מסוים תחת סמכות גבוהה ממנו, למרות כל אלה, בשעה שהוצב בפני מבחן, תמיד הוכיח את נאמנותו לשליטי היקום וציית לצווי אבות הקונסטלציה. שום פגם ממשי לא נמצא בו מעולם, עד לבגידתו המחפירה באורנטיה.

ראוי לציין כי הן לוציפר והן קאליגאסטיה הונחו בסבלנות והוזהרו באופן אוהב באשר לנטיות הביקורתיות שלהם ולהתפתחות המעודנת של גאוותם העצמית, ושל תחושת החשיבות העצמית המוגזמת אשר נלוותה לה. ואולם, כל ניסיונות העזרה הללו סווגו באופן מסולף כביקורת בלתי-מוצדקת וכהתערבות בלתי-מוצדקת בחירויות האישיות. הן קאליגאסטיה והן לוציפר שפטו את אלו אשר ייעצו להם כחברים כמונעים בידי אותם מניעים ראויים לגינוי אשר החלו לשלוט במחשבה המסולפת שלהם עצמם ובתכנוניהם השגויים. הם שפטו את אלו אשר יעצו להם ללא אנוכיות באמצעות אנוכיותם אשר הלכה ותפחה בקרבם.

למן הגעתו של הנסיך קאליגאסטיה, התקדמה הציוויליזציה הפלנטארית באופן רגיל למדי במשך כמעט שלוש-מאות אלף שנה. למעט העובדה שהייתה זו ספירת שינוי-חיים, ולפיכך כפופה למספר רב של תופעות בלתי-שגרתיות ותקופות בלתי-רגילות של תנודות אבולוציוניות, אורנטיה התקדמה באופן משביע רצון בקריירה הפלנטארית שלה עד לימי מרידת לוציפר ובגידתו במקביל של קאליגאסטיה. כל ההיסטוריה אשר באה לאחר מכן השתנתה בהחלט בשל השגיאה הקטסטרופלית הזו, כמו גם בעקבות הכישלון המאוחר יותר של אדם וחווה במילוי משימתם בפלנטה.

הנסיך של אורנטיה נפל לחשיכה בשעת מרידתו של לוציפר, ובכך גרם לבלבול הממושך בפלנטה. בפעולה מתואמת של אבות הקונסטלציה ושל

רשויות אחרות ביקום, ניטלה ממנו לאחר מכן הסמכות הריבונית. הוא חלק את התהפוכות הבלתי-נמנעות של בידוד אורנטיה עד לזמן שהותו של אדם על הפלנטה, ותרם במשהו לכישלון התכנית לרומם את הגזעים בני התמותה באמצעות הזרקת דם-החיים של הגזע הסגול החדש – צאצאיהם של אדם וחווה.

כוחו של הנסיך הכושל לחבל בענייניה של האנושות צומצם באופן ניכר הודות להתגשמותו בת התמותה של מאקיננטה מלכי-צדק בימיו של אברהם; ולאחר מכן, בתקופת חייו של מיכאל בגוף בשר ודם, ניטלה מן הנסיך הבוגד הזה באופן סופי כל סמכות שהיא באורנטיה.

הדוקטרינה של שטן אישי באורנטיה, אף שהיה לה בסיס כלשהו מעצם נוכחותו בפלנטה של קאליגאסטיה הבוגד והמעוול, הייתה בדויה לחלוטין באופן שבו לימדה כי "שטן" שכזה יכול להשפיע על דעתו של אדם רגיל בניגוד לבחירתו החופשית והטבעית. ואפילו לפני המתת של מיכאל באורנטיה, לא יכלו מעולם לא קאליגאסטיה ולא דאליגאסטיה לדכא בני-תמותה, או להכריח יחיד רגיל כלשהו לעשות דבר-מה בניגוד לרצונו האנושי. הרצון החופשי האנושי הינו עליון בענייניו של האדם; ואפילו מכוונן המחשבה השוכן מסרב לחייב את האדם לחשוב מחשבה אחת, או לבצע פעולה אחת, בניגוד לבחירתו של רצון האדם.

וכעת ממתין מורד זה של העולם, נטול כל יכולת להזיק לנתיניו הקודמים, לפסק הדין הסופי של עתיקי היוםין של אורסה הנוגע לכל אלו אשר נטלו חלק במרידה של לוציפר.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 67

המרידה הפלנטארית

אין כל אפשרות להבין את הבעיות הנוגעות לקיום האנושי באורנטיה ללא הכרתן של תקופות כבירות מסוימות בעבר, ובעיקר את עובדת התרחשותה של המרידה הפלנטארית ותוצאותיה. אף-על-פי שהתקוממות זו לא הפריעה באופן משמעותי להתקדמותה של האבולוציה האורגנית, היא בהחלט שינתה באופן מובחן את מהלכן של האבולוציה החברתית ושל ההתפתחות הרוחנית. כלל ההיסטוריה העל-פיזית של הפלנטה הושפעה באופן עמוק מן הפורענות ההרסניות הזו.

1. הבגידה של קאליגאסטיה

במשך שלוש-מאות אלף שנים הייתה אורנטיה תחת אחריותו של קאליגאסטיה, כאשר הגיע שטן, עוזרו של לוציפר, לאחד מביקורי הבדיקה התקופתיים שלו. וכאשר הגיע שטן לפלנטה, הופעתו לא דמתה כהוא זה לקריקטורות שלכם על אודות הדרו המרושע. הוא היה, ועודנו, בן לאנונאדק בעל בוהק כביר. "ואין לתמוה, הן שטן עצמו הינו יצור בוהק של אור".

במסגרת הבדיקה הזו, יידע שטן את קאליגאסטיה על אודות "הצהרת החירות" המוצעת של לוציפר; וכפי שידוע לנו כעת, הנסיך הסכים אז לבגוד בפלנטה עם הצהרת המרד. אישיות היקום הנאמנות התבוננו בבזו יוצא-דופן בנסיך קאליגאסטיה בשל מעילה זו באמון, אשר תוכננה מראש. הבן הבורא ביטא את הבזו הזה כשאמר: "אתה הינך כמות מנהיגה, לוציפר, וכחטא הנצחית את עוולתו. הוא שיקר למן ראשית הרוממות-העצמית שלו, כי אינו ניצב בפאמט".

בכל העבודה המנהלית של יקום מקומי, אין אמון גבוה אשר נחשב קדוש יותר מזה אשר ניתן לנסיך פלנטארי המקבל על עצמו אחריות לרווחתם ולהכוונתם של בני התמותה המתפתחים בעולם מיושב חדש. ומכל צורות הרשע, אין הרסנית יותר במעמד האישיות מן המעילה באמון ומחוסר הנאמנות כלפי החברים אשר נותנים את אמונם. כאשר ביצע קאליגאסטיה את החטא המכוון הזה, הוא עיוות את אישיותו במידה כה שלמה, עד כי דעתו מעולם לא הצליחה לחזור למלוא שיווי משקלה.

קיימות דרכים רבות לבחון את החטא, ואולם, מנקודת מבט פילוסופית של היקום, החטא הינו גישתה של אישיות אשר מתנגדת ביודעין למציאות הקוסמית. ניתן להחשיב שגיאה כתפישה שגויה או מעוותת של המציאות. הרוע הינו הכרה חלקית של מציאויות היקום, או הסתגלות לקויה אליהן. ואולם החטא הינו ההתנגדות המכוונת למציאות האלוהית – בחירה מודעת להתנגד לקדמה רוחנית – בעוד שהעוול כרוך בהתרסה מופגנת ומתמדת כלפי מציאות מוכרת, והוא מסמל מידה של התפרקות האישיות אשר גובלת באי-שפיות קוסמית.

שגיאה מרמזת על היעדר חריפות אינטלקטואלית; הרוע, על חוסר בחוכמה; החטא, על עוני רוחני שפל; ואולם עוול מעיד על דעיכת שליטת האישיות.

וכאשר החטא נבחר פעמים רבות, וכאשר הוא חוזר ונשנה, הוא עלול להפוך להרגל. המורגלים בחטא עלולים בקלות להפוך לבני עוולה, קרי להפוך למורדים בלב שלם כנגד היקום וכנגד כלל המציאויות האלוהיות אשר בו. בעוד שניתן למחול על כל צורות החטא, הננו מטילים ספק בכך שבן העוולה יצטער אי-פעם באמת ובתמים על מעשיו הבלתי-ראויים, או יזכה לקבל מחילה על חטאיו.

2. פרוץ המרד

מעט לאחר הבדיקה של שטן, בשעה שממשלת הפלנטה עמדה לפני מימושם של דברים כבירים באורנטיה, כינס קאליגאסטיה – ביום חורף אחד של היבשות הצפוניות – מפגש ממושך עם עמיתו, דאליגאסטיה; ולאחר מפגש זה כינס האחרון את עשר המועצות של אורנטיה לכינוס שלא מן המניין. כינוס זה נפתח בהצהרה שהנסיך קאליגאסטיה עומד להכריז על עצמו כריבון המוחלט של אורנטיה ודרש שכל הקבוצות המנהליות יתפטרו ויפקידו בידי דאליגאסטיה, כנאמן, את כל תפקודיהן ואת סמכותן; וזאת בטרם תאורגן מחדש הממשלה הפלנטארית ותחולקנה מחדש, בהמשך לכך, כלל משרות הסמכות המנהליות האלה.

בהמשך להצגת הדרישה המדהימה הזו, טען נאן – יושב הראש של מועצת התיאום העליונה – את טענתו המלומדת. המנהל המכובד והמשפטן המוכשר הזה כינה את דרכו המוצעת של קאליגאסטיה כמעשה הגובל במרידה פלנטארית, והפציר בפני המכונסים להימנע מכל השתתפות בו עד אשר ניתן יהיה לערער עליו בפני לוציפר, ריבון המערכת של שטניה; כלל הסגל תמך בהצעה זו. ערר, כאמור, נשלח לירושם, ומייד הגיעו בחזרה משם ההוראות אשר הגדירו את קאליגאסטיה כריבון העליון של אורנטיה, ואשר ציוו על ציות מוחלט ללא-עוררין לכל פקודותיו. בתגובה למסר המדהים הזה נשא וואן הנאצל את נאמו הזכור בן שבע השעות, נאום שבו האשים באופן רשמי את דאליגאסטיה, קאליגאסטיה ולוציפר בביזוי הריבונות של היקום של נבאדון; כמו כן, הוא ערער בפני הגבוהים ביותר של עדנטיה בבקשה לקבל מהם תמיכה ואישור.

ובינתיים, נותקו מעגלי המערכת; אורנטיה הפכה למבודדת. כל קבוצות החיים השמימיים בפלנטה מצאו עצמן לפתע, וללא כל התרעה מוקדמת, מנותקות לחלוטין מכל עצה והכוונה חיצונית.

דאליגאסטיה הכריז רשמית על קאליגאסטיה כעל "האל של אורנטיה ועליון על הכול". וכאשר ההכרזה הזו לעיניהם, התבהר הנושא; וכל קבוצה התכנסה אל תוך עצמה והחלה להתלבט בדיונים אשר נועדו, בסופו של דבר, לחרוץ את גורלה של כל אישיות על-אנושית בפלנטה.

השרפים, הכרובים והוויית שמימיות אחרות היו מעורבות בהחלטות של המאבק המר הזה, של קונפליקט החטא הארוך הזה. קבוצות על-אנושיות רבות אשר שהו באורנטיה במקרה בעת בידודה עוכבו כאן ונאלצו להחליט, בדומה לשרפים ולעמיתיהן, בין החטא לבין היושרה – בין דרכי של לוציפר לבין רצונו של האב הבלתי-נראה.

המאבק הזה נמשך במשך יותר משבע שנים. הרשויות של עדנטיה לא היו מוכנות להתערב, והן לא עשו כן, עד אשר כלל האישיות הנוגעות בדבר הגיעו להחלטה סופית. רק אז קיבלו וואן ורעיו הנאמנים זיכוי ושחרור מן החרדה הממושכת שלהם ומן המתח הבלתי-נסבל.

3. שבע השנים המכריעות

פרוץ המרידה בירושם, בירתה של שטניה, שודרה על-ידי מועצת מלכידק. ומייד נשלחו מלכידקים לעת חירום לירושם, וגבראל התנדב לשמש כנציג הבן הבורא אשר על סמכותו נקרא תיגר. עם תשדורת זו על עובדת פרוץ המרד בשטניה, הוכנסה המערכת להסגר ובודדה מן המערכות האחרות שלה. ותהי "מלחמה בשמים", במטה של שטניה, וזו נפוצה לכל הפלנטות של המערכת המקומית.

באורנטיה, ארבעים מחברי הסגל הגשמי של חבורת המאה (לרבות וואן) סירבו להצטרף להתקוממות. רבים מן העוזרים האנושיים של הסגל (המותאמים והאחרים) הגנו אף הם באומץ ובאצילות על מיכאל ועל ממשל היקום שלו. אובדן איום של אישיות חל בקרב השרפים והכרובים. כמעט מחצית מן השרפיות המנהלות ומשרפיות המעבר אשר הוקצו לפלנטה חברו למנהיגתן ולדאליגאסטיה בתמיכה בטענותיו של לוציפר. ארבעים-אלף ומאה-ותשעה-עשר מבין היצורים האמצעיוניים הראשיים נתנו יד לקאליגאסטיה, ואולם יתר ההוויית האלה שמרו על נאמנותן.

הנסיך הבוגדני קיבץ את היצורים האמצעיוניים הבלתי-נאמנים, וכן קבוצות אחרות של אישיות מורדות, וארגן אותם על-מנת לבצע את זממו; זאת בעוד שוואן קיבץ את האמצעיונים הנאמנים, וכן קבוצות נאמנות אחרות, והחל במלחמת ההצלה הכבירה של הסגל הפלנטארי ושל אישיות שמימיות אחרות אשר ננטשו בפלנטה.

במהלך תקופות המאבק האלה, התגוררו הנאמנים ביישוב אשר אינו מוקף חומה ולו הגנה מועטה, המצוי מספר קילומטרים ממזרח לדאלאמטיה; ואולם, מגוריהם נשמרו יומם ולילה בידי היצורים האמצעיוניים הנאמנים והערניים, אשר לעולם עומדים על משמרתם, ועץ החיים יקר-המציאות נמצא ברשותם.

עם פרוץ המרד, תפשו כרובים ושרפים נאמנות, בסיוע שלושה אמצעיונים נאמנים, חזקה על עץ החיים והתירו רק לארבעים חברי הסגל הנאמנים ולבני התמותה המותאמים הנלווים אליהם לחלוק בפירותיו ובעליו של צמח האנרגיה הזה. היו בנמצא חמישים-ושישה מתוך עמיתיהם הסגל המותאמים האנדונים הללו, כאשר שישה-עשר עוזרים אנדונים של חברי סגל בלתי-נאמנים סירבו להצטרף למרידה לצד הממונים עליהם.

במהלך שבע שנים מכריעות אלה של מרידת קאליגאסטיה, הקדיש וואן את כל כולו לעבודת הסעד של צבאו הנאמן הזה של בני-אדם, אמצעיוניים ומלאכיות. הבוננות הרוחנית והאיתנות המוסרית אשר אפשרו לוואן לקיים נאמנות כה בלתי-ניתנת לערער לממשל היקום הייתה פרי של מחשבה בהירה, היסק חכם, שיפוט לוגי, הנעה כנה, תכלית נטולת אנוכיות, נאמנות אינטליגנטית, זיכרון התנסותי, אופי בעל-משמעת והקדשתה ללא-פקפוק של אישיותו לעשיית רצונו של האב אשר בפרדיס.

שבע שנות ההמתנה האלה היוו פרק זמן לבחינת הלב ולהטלת משמעת על הנשמה. משברים מעין אלו בענייני היקום מדגימים את ההשפעה הכבירה שיש לדעת כגורם בבחירה רוחנית. החינוך, האימון והניסיון מהווים גורמים בקבלתן של רוב ההחלטות החיוניות של כלל היצורים האבולוציוניים המוסריים. ואולם, בהחלט אפשרי הדבר בעבור הרוח השוכנת ליצור קשר ישיר עם יכולת ההכרעה וההחלטה של האישיות האנושית, וזאת על-מנת להעצים את רצון היצור המוקדש במלואו לביצוע פעולות מדהימות של נאמנות מתוך דבקות בדרכו ובצונו של האב בפרדיס. וזהו בדיוק הדבר אשר אירע בחוויה של אָמָאדון, עוזרו האנושי המותאם של וואן.

אמאדון הינו הגיבור האנושי הבולט של מרידת לוציפר. צאצא זכר זה של אנדון ופונטה היה אחד מן המאה אשר תרמו פלסמת חיים לסגל הנסיך,

ולמן אותו מאורע הוא נותר צמוד אל וואן כעמיתו וכעוזרו האנושי. אמאדון בחר לעמוד לצד מנהיגו לכל אורך המאבק הממושך והמתיש. והיה זה מעורר השראה לצפות בכך זה של הגזעים האבולוציוניים עומד איתן אל מול הכחש של דאליגאסטיה; זאת בעוד שלאורך שבע שנות המאבק הוא ועמיתיו הנאמנים התנגדו בעוז רוח בלתי-נכנע לכל תורת רמייה של קאליגאסטיה המבריק.

קאליגאסטיה, אשר ניחן במקסימום אינטליגנציה ובניסיון עצום בענייני היקום, סטה מדרך הישר – אימץ את החטא. אמאדון, עם מינימום של אינטליגנציה וללא כל ניסיון בענייני היקום, נותר איתן בשירות היקום ובנאמנותו לעמיתו. וואן עשה שימוש בדעת וברוח מתוך שילוב נפלא ויעיל של נחישות אינטלקטואלית ושל בוננות רוחנית, ובכך השיג רמת הגשמה התנסותית של האישיות מן הסדר הגבוה ביותר האפשרי. כאשר הדעת והרוח מאוחדות לחלוטין, הן מהוות פוטנציאל ליצירתם של ערכים על-אנושיים, ואפילו של מציאויות מורונטיות.

אין סיום לסיפור על אודות המאורעות המרטיטים של אותם ימים טראגיים. אך לבסוף נלקחה ההחלטה הסופית של האישיות האחרונה, ואז, ורק אז, הגיע גבוה ביותר מעדנטיה עם המלכיצדקים של החירום ותפש את רסן השלטון באורנטיה. רישומי השלטון הפנורמיים של קאליגאסטיה בירושם נמחקו, והחלה תקופת המבחן של שיקום הפלנטה.

4. חבורת המאה של קאליגאסטיה לאחר המרד

כאשר נספרו לבסוף הקולות, נמצא כי חברי הסגל הגשמי של הנסיך התחלקו כדלקמן: וואן נותר נאמן, ועמו כלל בית הדין של התיאום. אָגָג ושלושה חברים במועצת המזון שרדו. כלל הוועד המנהל לנושא גידול בעלי-חיים נסחף אל תוך המרד, וכך גם כלל היועצים בנושא השליטה בבעלי החיים. ניצלו פָאד, יחד עם חמישה חברים בפקולטה החינוכית. נוד, יחד עם כלל הוועדה לתעשייה ולמסחר, חבר לקאליגאסטיה. קָאפ וכלל המכללה לדת ההתגלות נותרו נאמנים לצד וואן וחבורתו הנאצלת. לוט וכלל מועצת הבריאות, אבדו. המועצה לאמנות ולמדע נותרה נאמנה בשלמותה, ואילו תות והוועדה לממשל שבטי סטתה כולה מדרך הישר. וכך, ניצלו ארבעים מתוך המאה אשר הועברו לאחר מכן לירושם, משם המשיכו במסעם לפרדים.

שישים החברים בסגל הפלנטארי אשר מרדו בחרו בנוד כמנהיגם. הם שרתו בלב שלם את הנסיך המורד, ואולם גילו עד מהרה כי נשללה מהם ההזנה של מעגלי החיים של המערכת. הם התוודעו לעובדה שהורדו בדרגה למעמד של הוויות בנות-תמותה. הם אכן היו על-אנושיים, אך, בה בעת, גם חומריים ובני-תמותה. במאמץ להרכבות את מספרם, ציווה מיד דאליגאסטיה להתחיל ברבייה מינית, תוך שהוא יודע אל-נכון שהשישים המקוריים וארבעים-וארבעה עמיתיהם האנדוניים המותאמים נידונו להיכחד על-ידי המוות במוקדם או במאוחר. לאחר נפילתה של דאלאמטיה, היגר הסגל הבלתי-נאמן צפונה ומזרחה. מזה זמן רב ידועים צאצאיהם בשם נודיטים, ומשכנם הינו בשם "ארץ נוד".

נוכחות אנשי-העל ונשות-העל יוצאי-הדופן הללו, אשר ננטשו בשל המרד והחלו להזדווג עם בני ובנות הארץ, היוותה בקלות את המקור לאותם סיפורים מסורתיים על אודות אלים היורדים מטה להזדווג עם בני-תמותה. וכך נולדו אלף ואחת האגדות המיתיות מטבען, אך אשר התבססו על העובדות של ימי בתר-המרד, ואשר לאחר מכן מצאו את מקומן בסיפורי העם ובמסורות של העמים השונים שאבותיהם הקדמונים השתתפו במגעים אלו עם הנודיטים ועם צאצאיהם.

אנשי הסגל המורדים, אשר נמנעה מהם ההזנה הרוחנית, מתו לבסוף מוות טבעי. והרבה מעבודת האלילים המאוחרת יותר של הגזעים האנושיים נבעה מן התשוקה להנציה את זיכרון ההוויות המכובדות ביותר האלה של ימי קאליגאסטיה.

כאשר הגיע סגל המאה לאורנטיה, הם נותקו באופן זמני ממכוונני המחשבה שלהם. מייד עם הגעתם של הנאמנים המלכיצדקים הוחזרו כל האישויות הנאמנות (למעט וואן) לירושם, ואחד-מחדש עם המכווננים אשר המתינו להם. איננו יודעים אל-נכון את גורלם של שישים חברי הסגל המורדים; המכווננים של אלו עדיין ממתנים בירושם. נושאים אלו יותרו ללא ספק כמות שהם, עד אשר תישפט סופית מרידתו של לוציפר ויוכרע גורל כל משתתפיה.

להוויות כדוגמת מלאכיות ואמצעיונים היה מאוד קשה לתפוש כיצד שליטים אמינים ומבריקים כקאליגאסטיה וכדאליגאסטיה יכולים לסטות מדרך הישר – לחטוא באופן בוגדני. אותן הוויות אשר נפלו לחטא – ולא בחרו באופן מכוון או מתוכנן מראש להצטרף למרד – הולכו שולל בידי הממונים עליהם, רומז על-ידי המנהיגים אשר בהם הם נתנו את אמונם. באותה מידה היה זה קל לזכות בתמיכת בני התמותה האבולוציוניים בעלי הדעת הפרימיטיבית.

הרוב המוחלט של ההוויות האנושיות והעל-אנושיות אשר נפלו קורבן למרידתו של לוציפר בירושם ובמגוון הפלנטות אשר הלכו שולל, התחרטו זה מכבר בלב שלם על טיפשותן; והננו מאמינים באמת ובתמים כי כל אלו אשר התחרטו בכנות ישוקמו ויוחזרו באופן כלשהו לשירות ביקום בתחום כזה או אחר; זאת, לכשעתיקי היומין ישלימו באופן סופי את השיפוט הנוגע לענייני המרידה בשטניה, שיפוט אשר החל אך לפני זמן קצר.

5. תוצאותיה המידיות של המרידה

בדאלאמטיה ובסביבתה שרר בלבול גדול במשך כמעט חמישים שנה לאחר פרוץ המרד. נעשה ניסיון לארגן מחדש את העולם כולו באופן קיצוני ושלם; המהפכה החליפה את האבולוציה פמדיניות לקידום תרבותי ולשיפור גזעי. בקרב הנעלים ובקרב אלו אשר אומנו באופן חלקי ושהו

בדאלאמטיה ובסביבתה הופיע שיפור פתאומי במעמד התרבותי, ואולם, כאשר נוסו השיטות החדשות והקיצוניות האלה על העמים הסובבים, התוצאה המיידית הייתה בלבול כל-יתואר ומהומה גזעית. האנשים הפרימיטיביים המפותחים-למחצה של אותם ימים תרגמו מהר מאוד את החופש להפקרות.

זמן קצר ביותר לאחר המרידה, עסק כלל סגל ההסתה במגננה אנרגטית של העיר כנגד המון של פראיים-למחצה אשר כיתרו את חומותיה כתוצאה של דוקטרינות החופש אשר לימדום בטרם עת. ושנים בטרם נפלו המטות היפהפיים תחת נחשולי הדרום, כבר פשטו השבטים אשר בעורף דאלאמטיה – אלו אשר הולכו שולל והונחו שלא כראוי – ותקפו בשטף פראי-למחצה את העיר הנהדרת, בעודם הודפים את סגל ההסתה ואת עמיתיהם צפונה.

תכניתו של קאליגאסטיה לבנות מחדש באופן מידי את החברה האנושית בהתאם לרעיונותיו על אודות החופש של היחיד ועל אודות חירויות הקבוצה, נכשלה כישלון חרוץ ומהיר, ופחות או יותר שלם. החברה שקעה במהרה לרמה הביולוגית הישנה שלה, והמאבק קדימה החל מחדש ממקום מתקדם אך במעט מזה שבו היה בתחילת שלטונו של קאליגאסטיה; ומהומה זו הותירה את העולם בלבול הגרוע ביותר.

מאה-שישים-ושתיים שנים לאחר המרד, שטף נחשול את דאלאמטיה, והמטה הפלנטארי שקע אל מתחת למי הים; ואדמה זו לא שבה להגיח עד אשר נמחקו כמעט כל שרידי התרבות הנאצלת של אותם ימים מפוארים.

כאשר שטפו המים את בירתו הראשונה של העולם, שכנו בה רק הטיפוסים הנמוכים ביותר של גזעי הסאנגיק של אורנטיה, בוגדים אשר הפכו זה מכבר את מקדשו של האב לבית פולחן המוקדש לאל נוג, אל הכוזב של האור והאש.

6. וואן – האיתן

חסידי וואן נסוגו בשלב מוקדם לרמות של מערב הודו, שם נחסכו מהם המתקפות של הגזעים המבולבלים של האזורים נמוכים, וממקום מנוחתם זה הם תכננו את שיקום העולם, ממש כמו האֶאֶדוֹנִיִּים הקודמים להם, אשר עמלו בעבר וללא ידיעתם למען רווחתה של האנושות, מעט בטרם תקופת הולדת גזעי הסאנגיק.

בטרם הגעתם של הנאמנים המלכיצדקים, מסר וואן את ניהול ענייני האנושות לידי עשר וועדות בנות ארבעה חברים כל אחת, קבוצות זהות לאלה של משטר הנסיך. נשא החיים השוכן הבכיר תפס את עמדת ההנהגה הזמנית של מועצה זו בת ארבעים החברים, אשר פעלה לכל אורך שבע שנות ההמתנה. קבוצות דומות של אֶאֶדוֹנִיִּים קיבלו לידיהן את האֶאֶדוֹנִיִּיות האלה לאחר ששלושים-ותשעה חברי הסגל הנאמנים שבו לירושם.

האֶאֶדוֹנִיִּים הללו נולדו מתוך קבוצת 144 האנדוניים הנאמנים שאליהם השתייך אֶאֶדוֹן, ואשר לימים נקראו על שמו. קבוצה זו כללה שלושים-ותשעה גברים ומאה-וחמש נשים. חמישים-ושש מאלו היו בעלי מעמד אלמותי, וכולם (למעט אֶאֶדוֹן עצמו) הועתקו ביחד עם חברי הסגל הנאמנים. תחת הנהגתם של וואן ושל אֶאֶדוֹן, המשיכה שארית השבט הנאצל הזה לשהות על-פני כדור הארץ עד לסוף ימי חייהם כבני-תמותה. הם היו כשאור אשר המשיך והתרבה, והמשיך לספק לעולם מנהיגות במהלך העידנים הארוכים של החשיכה של בתר-המרד.

וואן הושאר באורנטיה עד לימיו של אדם, ונותר כמנהיג המוכתר של כל האישויות העל-אנושיות אשר פועלות בפלנטה. במשך מעל למאה-וחמישים אלף שנה קוימו וואן ואֶאֶדוֹן באמצעות טכניקת עץ החיים, בשילוב סעד החיים הייחודי של המלכיצדקים.

ענייניה של אורנטיה נוהלו במשך זמן ממושך על-ידי מועצה פלנטארית של נאמנים; מועצה בת שנים-עשר מלכיצדקים אשר אושרה בצו שלט הקונסטליציה העליון, האב הגבוה ביותר של נורלטיאדק. בסמוך לנאמנים המלכיצדקים פעלה מועצה מייעצת אשר כללה את הבאים: אחד מעוזריו הנאמנים של הנסיך הכושל, שני נשאי החיים השוכנים, בן ששולש המצוי באימון חניכה, בן מורה מתנדב, כוכבת ערב זוהרת מאוואלון (מעת לעת), מפקדת השרפים והכרובים, יועצים משתי פלנטות שכנות, המנהל הכללי של החיים המלאכיים הכפופים, וכן וואן, המפקד העליון של היצורים האמצעיונים. וכך נשלטה ונוהלה אורנטיה עד להגעתו של אדם. אין זה מוזר, אם כן, שוואן האמיץ והנאמן זכה למקום במועצת הנאמנים הפלנטארית, זו אשר ניהלה את ענייניה של אורנטיה במשך זמן כה ממושך.

שנים-עשר הנאמנים המלכיצדקים של אורנטיה פעלו בגבורה. הם שימרו את שאריות הציוויליזציה, ומדיניותם בפלנטה הוצאה אל הפועל בנאמנות בידי וואן. בחלוף אלף שנים למן המרד, היו לו יותר משלוש-מאות-וחמישים קבוצות מתקדמות אשר היו פזורות ברחבי העולם. מאחזי הציוויליזציה הללו כללו בעיקר את צאצאיהם של האנדוניים הנאמנים, אשר התמזגו קלות עם גזעי הסאנגיק, ובייחוד עם האדם הכחול ועם הנודיטים.

על-אף העיכוב האיום אשר נגרם בשל המרידה, היו על-פני כדור הארץ זנים ביולוגיים רבים ומבטיחים. תחת פיקוחם של המלכיצדקים הנאמנים, המשיכו וואן ואֶאֶדוֹן את מלאכת קידום האבולוציה הטבעית של המין האנושי, והמשיכו לשאת קדימה את האבולוציה הפיזית של האדם עד אשר זו הגיעה להישג השיא שלה, אשר הצדיק את שליחתם לאורנטיה של בן ובת חומריים.

וואן ואֶאֶדוֹן נותרו בכדור הארץ עד זמן קצר לאחר הגעתם של אדם וחווה. מספר שנים לאחר מכן הם הועתקו לירושם, ושם התאחד וואן עם מכווננו אשר המתין לו. וואן משרת כעת את אורנטיה בעודו ממתין לפקודה להמשיך הלאה במסע הארוך-הארוך לעבר מושלמות פרדיס ואל הייעוד העולם של סגל הסופיונים של בני התמותה ההולך ומתקבץ.

ראוי לציין כי כאשר ערער וואן בפני הגבוהים ביותר של עדנטיה, לאחר שלוציפר עמד מאחורי קאליגאסטיה באורנטיה, שלחו אבות הקונסטלציה החלטה מיידית אשר גיבתה את וואן בכל טענותיו. פסק דין זה לא הצליח להגיע אליו משום שמעגלי התקשורת הפלנטאריים נותקו בשעה שהמסר היה בדרכו. רק לאחרונה התגלתה הפסיקה הזו, כשהיא שוכנת ברשותו של משדר אנרגיה, שם ננטשה מאז בידודה של אורנטיה. ללא תגלית זו, אשר נעשתה בשל חקירותיהם של האמצעונים של אורנטיה, היה ממתין שיחורורה של הודעה זו עד להשבת אורנטיה אל מעגלי הקונסטלציה. ותאונה-לכאורה זו בתקשורת הבין-פלנטארית התאפשרה בשל העובדה שמשדרי אנרגיה יכולים לקלוט ולשדר מידע, אך אינם יכולים לאתחל תקשורת.

המעמד הטכני של וואן ברשומות המשפטיות של שטניה לא יושב סופית בפועל עד אשר החלטה זו של אבות עדנטיה נרשמה בירושם.

7. ההשלכות מרחיקות הלכת של החטא

ההשלכות האישיות (הצנטרופטיות) של הדחייה הרצונית והמתמדת של היצור את האור הינן בלתי-נמנעות ויחידניות כאחד, ונוגעות אך רק לאלוהיות ולאבות יצור אישי. פרי עוול שכזה, המשמיד את הנשמה, הינו הקרע הפנימי של היצור הרצוני בן העוולה.

לא כן הדבר באשר להשלכות החיצוניות של החטא: ההשלכות הבלתי-אישיות (הצנטרופוגליות) של אימוץ החטא הינן הן בלתי-נמנעות והן קיבוציות, זאת בהיותן נוגעות לכל יצור אשר פועל בטווח ההשפעה של אירועים מעין אלו.

בחלוף חמישים אלף שנה למן התמוטטותה של ממשלת הפלנטה, היו ענייניה של הארץ כה בלתי-מאורגנים וכה מפגרים, עד כי המין האנושי התקדם אך מעט מאוד מעבר למעמד האבולוציוני הכללי שבו היה נתון עם הגעתו של קאליגאסטיה, שלוש-מאות וחמישים אלף שנה קודם לכן. במובנים מסוימים חלה התקדמות; בכיוונים אחרים אירעה נסיגה משמעותית.

החטא לעולם איננו בעל השפעה מקומית בלבד. המגזרים המנהליים של היקומים הינם בחזקת אורגניזם; הצרה של אישיות אחת חייבת להיות, במידה מסוימת, מנת חלקן של כולן. החטא, בהיותו גישתה של האישיות כלפי המציאות, נידון להציג את פירותיו הבאשים מטבעם בכל אחת מרמות הערכים ביקום אשר נוגעות לו. ואולם, ההשלכות המלאות של חשיבה שגויה, של נקיטת פעולת מרושעת, או של תכנון מתוך חטא, נחוו אך ורק במישור הפעולה בפועל. הפרת חוק של היקום עלולה להיות קטלנית במישור הפיזי, אך בעלת מעורבות לא חמורה בעבור הדעת, ונטולת פגיעה בהתנסות הרוחנית. לחטא השלכות קטלניות בנוגע להישרדות האישיות רק כאשר הוא הינו גישתה של ההווה בכללותה, קרי, כאשר הוא מהווה את בחירתה של הדעת ואת רצונה של הנשמה.

לרוע ולחטא השלכות בתחומי החומר והחברה, והם עלולים אפילו לעכב לעיתים את ההתקדמות הרוחנית ברמות מסוימות של המציאות ביקום; אך לעולם לא יוכל חטאו של האחד לשלול מן האחר את הגשמתה של הזכות האלוהית להישרדות האישיות. ההישרדות הנצחית עלולה להיפגע אך ורק על-ידי החלטות הדעת ובחירת הנשמה של היחיד עצמו.

החטא באורנטיה תרם אך במעט לעיכובה של האבולוציה הביולוגית, ואולם הוא פעל על-מנת למנוע מן הגזעים בני התמותה את מלוא התועלת של המורשת האדמית. החטא מעכב באופן כביר את ההתפתחות האינטלקטואלית, את הצמיחה המוסרית, את הקדמה החברתית ואת ההישג הרוחני ההמוני. ואולם, הוא לא מונע את ההישג הרוחני הגבוה ביותר של כל יחיד אשר בוחר לדעת את האל ועושה את רצונו האלוהי מתוך כנות.

קאליגאסטיה מרד, אדם וחווה אכן נכשלו, ואולם, אף בן-תמותה אשר נולד באורנטיה לאחר מכן לא סבל בהתנסותו הרוחנית האישית בשל המשגים הקשים הללו. כל בן-אנוש אשר נולד באורנטיה מאז המרד של קאליגאסטיה נענש באופן כלשהו ותלוי-זמן, ואולם רוחותן העתידית של נשמות שכאלה מעולם לא נפגעה כהוא זה בהיבט הנצח. אף אדם לא נדרש לסבול חסך רוחני חיוני בשל חטאו של אחר. החטא הינו אישי לחלוטין, ככל שהוא נוגע לאשמה מוסרית או להשלכות רוחניות, על-אף השלכותיו מרחיקות הלכת בתחומים המנהלתיים, האינטלקטואליים והחברתיים.

בעוד שאיננו יכולים לתפוש את החכמה המאפשרת קטסטרופות מעין אלה, ביכולתנו להבחין תמיד בתוצאות המועילות של ההפרעות המקומיות, בשעה שאלה משתקפות החוצה אל עבר היקום באופן כללי.

8. הגיבור האנושי של המרד

הוויות אמיצות רבות עמדו אל מול מרידתו של לוציפר בעולמות השונים של שטניה; ואולם הרשומות בסאלווינגטון מתארות את אמאדון כשחקן יוצא הדופן של המערכת כולה; וזאת בשל האופן הנפלא שבו דחה את מבול ההסתה ודבק איתנות בוואן – ויחזיו הם עמדו ללא-חת בנאמנותם לעליונותם של האב הבלתי-נראה ושל בנו מיכאל.

בזמן המאורעות החשובים הללו הוצבתי אנוכי בעדנטיה, ועדיין הנני מודע לרטט אשר אחז בי בשעה שעקבתי אחרי התשדורות של סאלווינגטון, אשר סיפרו, מדי יום ביומו, על אודות הנחישות הבל-תיאמן, על הדבקות העילאית ועל הנאמנות המעודנת של זה אשר היה לפני פרא-למחצה, ואשר הגיח מן הזן הניסיוני המקורי של הגזע האנדוני.

מעדנטיה ומעלה, דרך סאלווינגטון ואף עד לאוורסה, במשך שבע שנים ארוכות, תמיד הייתה שאלתם הראשונה של כל צורות החיים השמימיות הכפופות בעניין המרידה בשטניה: "ומה בנוגע לאמאדון מאורנטיה, האם הוא עדיין עומד איתן?"

ואף אילו הכשילה המרידה של לוציפר את המערכת המקומית ואת עולמותיה הכושלים, ואף אילו האובדן של בן זה ושל עמיתיו, אשר הולכו שולל, פגע באופן זמני בהתקדמות הקונסטלציה של נורלטיאדק, כי אז שיקלו את האפקט מרחיק הלכת של ההצגה מעוררת ההשראה של ילד טבע יחיד זה ושל החבורה הנחושה בת 143 חבריו אשר עמדו איתן בעבור המושגים הגבוהים יותר של ניהול היקום מול לחץ נגדי עצום אשר הופעל על-ידי ממוניהם הבלתי-נאמנים. והרשוני להבטיחכם נאמנה, כי דבר זה כבר גרם ליותר טוב ביקום של נבאדון וביקום-העל של אורוונטון מאשר יוכל סך הרוע והצער אשר גרמה מרידת לוציפר להשתוות לו לעולם.

וכל זאת איננו אלא הדגמה עילאית בהדרה ונוגעת ללב ביופייה של התבונה הטמונה בתכניתו האוניברסאלית של האב לגיוס סגל הסופיונות של בני התמותה בפרדיס, ולכך שקבוצת המשרתים המסתוריים האדירה הזו של העתיד מגויסת ברובה מתוך הסמך המצוי של בני התמותה אשר התקדמו בהקעה – בני-תמותה ממש כאמאדון האיתן.

[הוצג על-ידי מלכיצדק מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 68

שחר הציוויליזציה

זהו תחילת סיפור מאבקו הארוך-הארוך של המין האנושי לנוע קדימה, ממעמד שהיה אך מעט טוב יותר מזה של הקיום החייתי, דרך העידנים החולפים, ועד לזמנים המאוחרים יותר אשר בהם התפתחה בקרב הגזעים הגבוהים יותר של האנושות ציוויליזציה אמיתית, אף כי בלתי-מושלמת.

הציוויליזציה נרכשת על-ידי הגזע; היא איננה טבועה בביוֹלוגיה; ולפיכך חייבים כל הילדים לגדול בסביבה מתורבתת, ועל הצעירים להתחנך מחדש דור אחר דור. איכויותיה הנעלות של ציוויליזציה – מדעיות, פילוסופיות ודתיות – אינן מועברות מדור אחר למשנהו במישרין באופן תורשתי. ההישגים התרבותיים הללו נשמרים אך ורק באמצעות השימור הנאור של המורשת החברתית.

מוריה של דאלאמטיה הנהיגו את האבולוציה החברתית של סדר שיתוף הפעולה, ובמשך שלוש-מאות אלף שנה חונכה האנושות באמצעות הרעיון של פעילויות בקבוצה. האדם הכחול הוא אשר הפיק מן ההוראה החברתית המוקדמת הזו את התועלת המרובה מכולם, האדם האדום הפיק תועלת במידת-מה, ואילו האדם השחור הפיק את התועלת המועטה מכולם. בתקופות הקרובות יותר לזמננו הציעו הגזע הלבן והגזע הצהוב את ההתפתחות החברתית המתקדמת ביותר באורנטיה.

1. חברות הגנתי

כאשר הם מובאים זה אל קרבתו של זה, בני האדם לומדים לעיתים תכופות לחבב אלו את אלו; ואולם, האדם הפרימיטיבי לא ניחן באופן טבעי בשפע רוח של רגשות אחווה וברצון ליצור קשר חברתי עם אחר. לחלופין, הגזעים המוקדמים למדו באמצעות התנסות מעציבה כי "קיימת עוצמה באחדות"; וחוסר זה במשיכת אחווה טבעית הוא זה אשר חוסם כעת את הדרך להגשמתה המיידית של אחוות האדם באורנטיה.

במוקדם הפכה ההתאגדות למחירה של ההישרדות. האדם הבווד היה חסר ישע, אלא אם כן נשא אות שבטי אשר העיד על השתייכותו לקבוצה אשר בוודאי תנקום על כל מתקפה כלפיו. ואפילו בימיו של קין, יציאה החוצה ללא סימן השתייכות כלשהו לקבוצה הייתה קטלנית. הציוויליזציה הפכה לתעודת הביטוח של האדם כנגד מוות אלים, בעוד שתשלומי הפרמיה מצד האדם היחיד שולמו בדמות כניעה לדרישות החוק המרובות של החברה.

על-כן כוננה החברה הפרימיטיבית על בסיס ההדדיות שבצורך ועל בסיס הביטחון המוגבר אשר העניקה ההתאגדות. והחברה האנושית התפתחה במחזורים ממושכים כתוצאה מן הפחד מפני הבידוד ובאמצעות שיתוף הפעולה המסווג.

בני האדם הפרימיטיביים למדו במוקדם כי הקבוצות הינן כבירות וחזקות לאין שיעור מסכום היחידות היחידניות המרכיבות אותן. יחידה בת מאה אנשים העובדים יחדיו בתיאום מסוגלים להזיז סלע כביר; עשרים שומרים-של-שלום מאומנים היטב יכולים לרסן אספסוף חם-מזג. וכך נולדה החברה, לא כהצטברות מספרית גרידא, אלא דווקא כתוצאה של הארגון של משתפי פעולה אינטליגנטיים. ואולם, שיתוף הפעולה איננו תכונה טבעית של האדם; האדם לומד לשתף פעולה בהתחלה דרך פחד, ואחר-כך משום שהוא מגלה ששיתוף הפעולה הינו יעיל ביותר כדרך התמודדות עם קשיי הזמן וכמגן מפני סכנות הנצח המשוערות.

האנשים אשר התארגנו כך בשלב מוקדם כחברה פרימיטיבית הפכו מוצלחים יותר במתקפותיהם על הטבע, כמו גם במגננה מפני עמיתיהם בני האדם; היו להם אפשרויות נרחבות יותר להישרדות; ולפיכך המשיכה הציוויליזציה באורנטיה להתקדם בהתמדה, על-אף המכשולים הרבים אשר עמדו בדרכה. ואך ורק בשל העובדה כי בעת ההתאגדות עלה שיעור ההישרדות, כשלו עד כה טעויותיו הגסות הרבות של האדם לעצור או להרוס את הציוויליזציה האנושית.

העובדה כי החברה המתורבתת בת-זמננו הינה תופעה חדשה יחסית מוצגת על-ידי הישרדותם עד ימינו-אנו של תנאים חברתיים פרימיטיביים כל-כך, כאלו המאפיינים את הילידים באוסטרליה, ואת הבּוּשְׁמָנִים והפִּיגְמִים של אפריקה. בקרב האנשים המפגרים הללו ניתן להבחין במשהו מן העוונות השבטית המוקדמת, בחשדנות אישית ובתכונות אחרות ואנטי-חברתיות ביותר אשר אפיינו במידה כה רבה את כלל הגזעים הפרימיטיביים. השיירים האומללים הללו של העמים הלא-חברתיים של הזמן הקדום מעידים באופן ברור על העובדה כי הנטייה היחידנית של האדם לא תוכל להתחרות בהצלחה בהתאגדויות ובארגונים החזקים ורבי העוצמה יותר של הקדמה החברתית. הגזעים האנטי-חברתיים המפגרים והחשדנים הללו,

הדוברים ניב המשתנה מדי כשישים או כשמונים קילומטרים, מדגימים כיצד עשוי היה להיראות העולם שבו הייתם חיים כעת, אילולא הלימוד המשולב של הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי ועבודתה המאוחרת יותר של קבוצת מרוממי הגזע האדמיים.

המושג המודרני "בחזרה אל הטבע" הינו הזיה של בורות, אמונה בכך שפעם התקיים "עידן זהב" דמיוני. הבסיס היחידי לאגדות על אודות עידן הזהב הינו עובדת הקיום ההיסטורי של דאלאמטיה ושל עדן. ואולם, החברות המשופרות האלה היו רחוקות מרחק ניכר מהגשמת החלומות האוטופיים.

2. גורמים בהתקדמות החברתית

החברה המתורבתת מהווה תוצאה של מאמציו המוקדמים של האדם להתגבר על סלידתו מן הבידוד. ואולם, אין הדבר מעיד בהכרח על חיבה הדדית, והמצב הסוער הנוכחי בקרב קבוצות פרימיטיביות מסוימות מדגים היטב את מה שהשבטים המוקדמים נדרשו לעבור. ואף-על-פי שהיחידים של ציוויליזציה עלולים להתנגש זה בזה ולהיאבק זה כנגד זה, ואף-על-פי שהציוויליזציה עצמה עשויה להידמות למסה סתורה של מאמץ ומאבק, היא אכן מעידה על מאמץ כן, ולא על המונוטוניות הקטלנית של הקיפאון.

בעוד שרמת האינטליגנציה תרמה באופן משמעותי לקצב ההתקדמות התרבותית, במהותה נועדה החברה לצמצם את גורם הסיכון באופן חייו של היחיד, והיא התקדמה מהר ככל שהצליחה להפחית את הכאב ולהעצים את אלמנט העונג בחיים. וכך, כלל המבנה החברתי דוחף לאיטו אל עבר יעד הגורל – שמד או הישרדות – וזאת בתלות ביעד, שימור-עצמי או סיפוק-עצמי. השימור העצמי הינו המקור לחברה, בעוד שהסיפוק העצמי המופרז משמיד את הציוויליזציה.

החברה עוסקת בהנצחה-עצמית, שימור-עצמי וסיפוק-עצמי, ואולם, ראוי שההגשמה העצמית האנושית תהפוך למטרה המיידית של קבוצות תרבותיות רבות.

אינסטינקט העדר של האדם הטבעי איננו מספיק על-מנת להסביר את התפתחותו של הארגון החברתי אשר קיים כיום באורנטיה. אף כי הנטייה הטבעית לחיים בקהילה מצויה בבסיסה של החברה האנושית, הרבה מן החברות של האדם הוא נרכש. שתי השפעות חזקות תרמו לתחילת ההתאגדות של בני האדם: הרעב למזון והאהבה המינית; האדם חולק את שני הדחפים האינסטינקטיביים הללו עם ממלכת החי. שני רגשות אחרים אשר חיברו בין בני האדם ושמרו אותם יחדיו היו היוהרה והפחד, ובמיוחד הפחד מרוחות הרפאים.

ההיסטוריה אינה אלא רישום המאבק הממושך של האדם על המזון. האדם הפרימיטיבי חשב רק בשעה שהיה רעב; שימור מזון היווה את פעולת המניעה העצמית הראשונה שלו, פעולת המשמעת העצמית. עם צמיחתה של החברה, פסק הרעב למזון להיות התמריץ היחיד להתאגדות הדדית. היו אלו סוגים רבים אחרים של רעב, וכן הגשמתם של צרכים שונים, אשר הובילו להתאגדות קרובה יותר בקרב האנושות. ואולם, כיום מכביד על החברה משקלם הכבד של הצרכים-כביכול המופרזים של האדם. הציוויליזציה המערבית של המאה העשרים נאנקת קשות תחת המשא הכבד של המותרות ושל ההתרבות המוגזמת של הצרכים ושל המאוויים האנושיים. החברה המודרנית עומדת בצומת של אחד מן השלבים המסוכנים ביותר שלה של התאגדויות הדדיות נרחבות ושל תלות-הדדית סבוכה ביותר.

הרעב, היוהרה והפחד מפני רוחות הרפאים הפעילו לחץ חברתי מתמיד, ואולם, הסיפוק המיני היה אך חולף ועויתי. לא הדחף המיני לבדו הוא אשר הניע את הגברים והנשים הפרימיטיביים לקחת על עצמם את העול הכבד של קיום הבית. בתחילה נוסד הבית על בסיס חוסר המנוחה המיני של הזכר בשעה שנמנע ממנו הסיפוק התכוף, וגם על מסירות האהבה האימהית של הנקבה האנושית, שאותה היא חולקת במידה מה עם הנקבות של כל בעלי החיים הגבוהים. נוכחותו של תינוק חסר-ישע קבעה את ההבדלים הראשונים בין פעילויותיהם של הזכרים ושל הנקבות; האישה נדרשה לקיים משכן מבוסס שבו תוכל לעבד את האדמה. ומן הזמנים המוקדמים ביותר, מקום משכנה האישה נחשב תמיד לבית.

וכך הפכה האישה במוקדם לחלק הכרחי מן התוכנית החברתית המתפתחת, לא כל-כך בשל התשוקה המינית החולפת כמו בשל הדרישה למזון; היא הייתה שותפה חיונית לשם השימור העצמי. היא הייתה ספקית של מזון, בהמת משא ובת-לוויה אשר ספגה התעללויות רבות בלא שהציגה טינה אלימה; ובנוסף לכל התכונות הרצויות האלה, היא הייתה אמצעי נוכח תמיד לשם סיפוק מיני.

כמעט כל הדברים בעלי הערך המתמיד במסגרת הציוויליזציה נובעים במקורם מהמשפחה. המשפחה הייתה קבוצת השלום המוצלחת הראשונה; בה למדו הגבר והאישה כיצד להתאים את יריבותם, ובה בעת לימדו את ילדיהם לרדוף שלום.

תפקיד הנישואין במסגרת האבולוציה הינו להבטיח את הישרדות הגזע ולא את ההגשמה גרידא של אושר אישי; השימור העצמי וההנצחה העצמית הינם מטרותיו האמיתיות של הבית. הסיפוק העצמי הינו נלווה אך איננו הכרחי, אלא אך ורק כתמריץ המבטיח את הקשר המיני. הטבע דורש הישרדות, ואולם אמוניות הציוויליזציה ממשיכות להעצים את העונג שבנישואין ואת הסיפוק שבחיי המשפחה.

אם נרחיב את היוהרה כך שתכלול גם את הגאווה, השאפתנות והכבוד, כי אז נוכל להבחין לא רק כיצד הנטיות האלה תורמות להיווצרותן של התאגדויות אנושיות, אלא גם כיצד הן מחזיקות את האנשים יחדיו, וזאת משום שרגשות מעין אלו הינם חסרי-תוחלת ללא קהל אשר בפניו הן תוצגנה לראווה. במהרה חברה היוהרה לרגשות ולדחפים אחרים אשר נזקקו לזירה חברתית שבה יוכלו להיות מוצגים ולספק את עצמם. קבוצה זו

של רגשות היוותה את המקור להתחלה המוקדמת של כלל האמונות, הטקסים וכל צורות התחרויות והמשחקים הספורטיביים.

היוהרה תרמה רבות להולדתה של החברה; ואולם, בזמן ההתגלות הזו, מאיימים מאמציו הערמוניים של דור גאוותני להציף ולהטביע את כלל המבנה המורכב של ציוויליזציה ייחודית ביותר. זה מכבר החליפה השאיפה לעונג את רצון-הקָעב; המטרות החברתיות הלגיטימיות של השימור-העצמי מתחלפות במהירות לכדי צורות בזויות ומאיימות של סיפוק-עצמי. השימור העצמי בונה את החברה; הסיפוק העצמי הבלתי-מרוסן לעולם הורס את הציוויליזציה.

3. השפעת החברות של הפחד מפני רוחות הרפאים

התשוקות הפרימיטיביות יצרו את החברה המקורית, ואולם הפחד מפני רוחות הרפאים החזיק אותה יחד והוסיף לקיומה נופך חוץ-אנושי. המקור לפחד הפשוט היה פיזיולוגי: הפחד מפני כאב פיזי, מפני רעב אשר איננו בא על סיפוקו, או מפני אסון ארצי כלשהו; ואולם, הפחד מפני רוחות הרפאים היה בבחינת אימה חדשה ועילאית.

הגורם היחיד אשר נודעה לו, ככל הנראה, ההשפעה הרבה ביותר על התפתחות החברה האנושית הינו החלום על רוח הרפאים. אף כי רוב החלומות הפחידו עד למאוד את הדעת הפרימיטיבית, החלום על רוח הרפאים הטיל אימה הלכה למעשה על האנשים המוקדמים, ודחף את בעלי החלומות הללו, רדופי האמונות התפלות, להתחבר בכנות על-מנת לבקש הגנה הדדית זה בזרועותיו של זה מפני הסכנות המעורפלות והבלתי-נראות של עולם הרוחות. החלום על רוח הרפאים היה אחד מן המופעים המבדילים הראשונים בין טיפוס הדעת האנושי לבין זה של בעלי החיים. בעלי החיים אינם רואים בעיני רוחם את החיים שלאחר המוות.

למעט גורם זה של רוח הרפאים, כל חברה נוסדה על בסיס של צרכים יסודיים ודחפים ביולוגיים בסיסיים. ואולם, הפחד מפני רוח הרפאים היווה גורם חדש במסגרת הציוויליזציה, פחד אשר עלה בהרבה על צרכיו הבסיסיים של היחיד, ואשר עלה בהרבה אפילו על המאבקים לשימור הקבוצה. הבעתה מפני רוחות המתים הולידה צורה חדשה ומדהימה של פחד: אימה מזעזעת ורבת-עוצמה אשר תרמה להתמרת הסדרים הרופפים של העידינים המוקדמים וליצירת הקבוצות הפרימיטיביות הממושמות והמרוסנות יותר של הזמן הקדום. האמונה התפלה חסרת הטעם הזו, אשר בחלקה עדיין קיימת, הכינה את דעתם של בני האדם – באמצעות הפחד מפני הבלתי-מציאותי ומפני העל-טבעי – לגילוייה, בשלב מאוחר יותר, של "יראת האל", אשר הינה ראשית הדעת". הפחדים הבלתי-מבוססים של האבולוציה מתוכננים להיות מוחלפים בִּיראה מפני האלוהויות, אשר אותה מעודדת ההתגלות. הכת המוקדמת של יראת רוח הרפאים הפכה לקשר חברתי רב-עוצמה, ולמן אותם ימים רחוקים ממשיכה האנושות לחתור, פחות או יותר, להשגתה של רוחניות.

הרעב והאהבה דחפו את האנשים זה לעבר זה; היוהרה והפחד מפני רוח הרפאים החזיקו אותם יחדיו. ואולם, ללא השפעתן של ההתגלויות מקדמות השלום, אין די ברגשות הללו לבדם על-מנת לעמוד במתח החשדנות והרוגז הטמון בקשרים הבין-אישיים. ללא הסיוע ממקורות על-אנושיים, יפקע המתח של החברה עם הגיעו למגבלות מסוימות, ואותן השפעות אשר מניעות את החברה – הרעב, האהבה, היוהרה והפחד – קושרות קשר על-מנת לדרדר את האנושות לעבר מלחמה ושפיכות דמים.

נטייתו של הגזע האנושי לשלום איננה מתנת טבע; היא נגזרת מן הלימוד של דת ההתגלות, מן הניסיון המצטבר של הגזעים המתקדמים, אך בעיקר מתורתו של ישוע, נסיך השלום.

4. התפתחותן של המוסכמות

מקורם של כל המוסדות החברתיים המודרניים הינו בהתפתחות המנהגים הפרימיטיביים של אבותיכם הקדמונים הפראיים; מה שנהוג כיום הינו נוהג האתמול אשר הורחב והותאם. הנוהג מהווה בעבור הקבוצה את מה שמהווה ההרגל בעבור היחיד; והמנהגים הקבוצתיים מתפתחים לכדי מנהגים עממיים או מסורות שבטיות – מוסכמות של ההמון. מקורם של כל מוסדות החברה בת ימינו נעוץ בהתחלות הצנועות והמוקדמות האלה.

ראוי לזכור כי המוסכמות נולדו מתוך מאמץ להתאים את החיים בקבוצה לתנאי החיים בצוואת במספרים גדולים; המוסכמות היו בבחינת המוסד החברתי הראשון של האדם. וכל התגובות השבטיות האלה נולדו מתוך השאיפה להימנע מכאב ומהשפלה, תוך כדי חיפוש אחר ההנאה מן העונג ומן הכוח. מקורם של המנהגים העממיים, כמו גם מקורן של השפות, הינו תמיד בלתי-מודע ובלתי-מכוון, ומשום כך לעולם אופן מסתורי.

הפחד מפני רוח הרפאים הניע את האדם הפרימיטיבי לראות בעיני רוחו את העל-טבעי, ובכך הניח בבטחה את היסודות לאותן השפעות חברתיות רבות-עוצמה של האתיקה ושל הדת, אשר בתורן שימרו מדור לדור וללא-פגע את מנהגי החברה ואת מוסכמותיה. הדבר היחיד אשר כונן וקבע את המוסכמות היה האמונה כי המתים קינאו לאורחות החיים שבהן חיו ועל-פיהן מתו; ומשום כך, הטילו עונש כבד על כל בני התמותה החיים אשר העזו לנהוג בחוסר אחריות כלפי אותם חוקי חיים אשר הם עצמם כיבדו בעת חייהם בגוף בשר ודם. ואת כל זאת מדגימה בצורה המיטבית ההערצה הנוכחית שאותה חש הגזע הצהוב כלפי אבותיו. הדת הפרימיטיבית אשר התפתחה מאוחר יותר חזקה באופן משמעותי את הפחד מפני רוח הרפאים בכך שייצבה את המוסכמות, ואולם הציוויליזציה המתקדמת שחררה את האנושות יותר ויותר מכבלי הפחד ומן השעבוד לאמונות התפלות.

בטרם קיבל מן המורים של דאלאמטיה את הלימוד המשחרר – אשר הנהיג ליברליות – היה האדם הקדום בבחינת קורבן חסר-ישע של טקסיות

המוסכמות; הפרא הפרמיטיבי הוקף מכל עבר בטקסיות בלתי-פוסקת. כל מה שעשה, החל מן הרגע שבו הקיץ משנתו בבוקר ועד לרגע שבו נרדם במערתו עם רדת ליל נדרש להיעשות בדיוק כפי שנעשה – קרי, בהתאם לדרכים המקובלות של השבט. הוא היה עבד לרודנות ההרגל; לא היה בחייו שום-דבר חופשי, ספונטני או מקורי. לא הייתה שום התקדמות טבעית אל עבר קיום מנטאלי, מוסרי או חברתי רם יותר.

האדם המוקדם היה אחוז כהוגן בידי המנהג; הפרא אכן היה עבד נרצע להרגל; ואולם, מאז ומתמיד עלו והופיעו אותן וואריאציות של הטיפוס אשר העז לחשוב באופנים חדשים ולכונן שיטות חיים משופרות. ואף-על-פי-כן, רפיונו של האדם הפרמיטיבי מהווה את בלם הביטחון הביולוגי כנגד נפילה פתאומית מדי לחוסר ההתאמה ההרסני של ציוויליזציה אשר מתקדמת מהר מדי.

ואולם, המוסכמות האלה אינן בבחינת רוע מוחלט; ושומה על התפתחותן שתימשך. הניסיון לשנותן מן היסוד באמצעות הפיכה קיצונית עלול להוות מכה קטלנית כמעט להימשכותה של הציוויליזציה. הנוהג היווה את חוט השני של המשכיות אשר שמר על שלמות הציוויליזציה. דרכה של האנושות זרועה בשיירי מנהגים אשר ננטשו ובנוהגים חברתיים שאבד עליהם הכלח; ואולם, מעולם לא שרדה אף ציוויליזציה אשר זנחה את מוסכמותיה, אלא כאשר אימצה לעצמה מנהגים טובים וראויים יותר.

הישרדותה של חברה תלוי בראש ובראשונה בהתפתחותן המדורגת של מוסכמותיה. תהליך התפתחות המנהגים נובע מן הרצון לערוך ניסויים; רעיונות חדשים מועלים ומוצעים – ומכאן נובעת תחרות. ציוויליזציה בהתקדמות מאמצת את הרעיון המתקדם ושורדת; הזמן והנסיבות בוחרים לבסוף את הקבוצה הכשירה יותר לשרוד. ואולם, אין פירושו של דבר כי כל שינוי נפרד ובודד במבנה החברה האנושית היה לטובה. לא כך הדבר! לחלוטין לא! זאת הואיל ואירעו גם מספר רב של נסיגות במהלך המאבק ההתקדמות הממושך של הציוויליזציה של אורנטיה.

5. טכניקות של אדמה – אמנויות התחזוקה

האדמה הינה בימת האנושות; בני האדם הינם השחקנים. ולעולם חייב האדם להתאים את משחקו למצב האדמה. התפתחות המוסכמות תמיד תלויה ביחס אדם-אדמה. ועובדה זו נכונה על-אף הקושי להבחין בה. טכניקות האדמה של האדם, או אמנויות התחזוקה, בנוסף לרמת איכות חייו, שוות לסך הדרכים העממיות, קרי המוסכמות. וסכום התאמת האדם לדרישות החיים שווה לציוויליזציה התרבותית שלו.

התרבויות האנושיות המוקדמות ביותר הנצו לאורך נהרותיו של חצי הכדור המזרחי, ומצעדה קדימה של הציוויליזציה כלל ארבע צעדים גדולים. ואלו הם:

1. שלב הליקוט. ההכרח לצרוך מזון, הרעב, הוביל לצורה הראשונה של ארגון תעשייתי, שיירות ליקוט המזון הפרמיטיביות. לעיתים נפרשה שיירת רעב שכזו לאורך כשישה-עשר קילומטרים, בעוברה על הארץ תוך חיפוש מזון. היה זה שלב התרבות הפרמיטיבי של הנוודים, וכיום זוהי צורת החיים של הבושמנים באפריקה.

2. שלב הציד. המצאת כלי נשק אפשרה לבני האדם להפוך לצידים, ובכך להשיג שחרור ניכר מן ההשתעבדות למזון. אנדוני נבון אחד אשר נפצע קשה באגרופו בעת קרב מר, גילה-מחדש את הרעיון של שימוש במקל ארוך במקום זרועו, יחד עם קשירת פיסת צור קשה באמצעות גידים אל קצה המקל, במקום אגרופו. שבטים רבים גילו באופן עצמאי תגליות מעין אלה, וצורות שונות אלה של הפטישים היוו את אחד הצעדים הכבירים קדימה של הציוויליזציה האנושית. כיום ישנם ילדים באוסטרליה אשר התקדמו אך מעט מעבר לשלב הזה.

האנשים הכחולים הפכו לצידים וללוחדים מומחים; הם לכדו כמויות עצומות של דגים באמצעות גדרות שהתקינו בנהרות. את עודף הדגים הם ייבשו לצריכה בחורף. מלכודות בצורות מחוכמות רבות שימשו לציד, אך הגזעים הפרמיטיביים יותר לא צדו את בעלי החיים הגדולים יותר.

3. השלב הכפרי. שלב זה של הציוויליזציה התאפשר הודות לביותם של בעלי החיים. הערבים והילידים באפריקה כלולים בקרב העמים הכפריים של הזמן האחרון.

החיים הכפריים הוסיפו והגדילו את החופש מן השעבוד למזון; האדם למד לחיות מן הריבית על ההון שברשותו, קרי מן הגידול אשר חל בעדר; ועובדה זו הגדילה את שיעור הפנאי אשר הוקדש לתרבות ולקדמה.

החברה של קדם-החיים-הכפריים התבססה של שיתוף-פעולה בין המינים, ואולם, התפשטות העיסוק בגידול בעלי-חיים דחקה את האישה עמוק לעבר מעמד של עבד בחברה. בזמנים קודמים הייתה זו חובתו של הגבר להבטיח את המזון מן החי, בעוד שעיסוקה של האישה היה לספק מזון מן הצומח. לפיכך, כאשר נכנס האדם לעידן הכפרי של קיומו, חל פיתוח עצום בכבוד האישה. היא עדיין נצרכה לעמול בעבודת האדמה על-מנת לייצר את צרכי הקיום מן הצומח, בעוד שהגבר נדרש אך ורק להזדקק לעדריו על-מנת לספק שפע של מזון מן החי. וכך הפך הגבר לבלתי-תלוי באופן יחסי באישה; ולאורך כל העידן הכפרי המשיך והתדרדר מעמד האישה בהתמדה. עם סיומו של עידן זה הפכה האישה אך מעט יותר מבעל-חיים אנושי, כזו המופקדת על העבודה ועל הולדת הצאצאים האנושיים, ממש בדומה למצופה מבעלי החיים בעדר. הגברים של העידן הכפרי אהבו את עדריהם עד למאד; מצערת ביותר העובדה

כי לא יכלו לרחוש חיבה עמוקה יותר לנשותיהם.

4. השלב החקלאי. שלב זה החל עם ביותם של צמחים, והוא מהווה את הסוג הגבוה ביותר של ציוויליזציה חומרית. הן קאליגאסטיה והן אדם התאמצו ללמד את הגננות ואת החקלאות. אדם וחווה היו גננים, לא רועי-צאן; ובאותם ימים הייתה הגננות בבחינת תרבות מתקדמת. לעיסוק בגידול צמחים יש השפעה מרוממת על כל הגזעים של המין האנושי.

החקלאות הכפילה את היחס אדם-אדמה בעולם ביותר מפי ארבעה. ניתן לשלב את החקלאות יחד עם העיסוקים הכפריים של השלב התרבותי הקודם. וכאשר קיימת חפיפה בין כל שלושת השלבים, הגברים צדים והנשים עובדות את האדמה.

מאז ומעולם התקיים חיכוך בין רועי הצאן לבין עובדי האדמה. הצייד והרועה היו לוחמניים, קרביים; החקלאי הינו טיפוס יותר שוחר שלום. הקשר לבעלי-חיים מרמז על מאבק ועל כוח; הקשר לצמחים מניב סבלנות, שקט ושלווה. החקלאות והתעשייה הינן פעילויות השלום. אך החיסרון של שתיהן, כפעילויות חברתיות בעולם, הוא שהן נעדרות ריגוש והרפתקה.

החברה האנושית התפתחה משלב הצייד, דרך זה של רעיית הצאן ועד לשלב הטריטוריאלי של החקלאות. וכל שלב בהתקדמותה זו של הציוויליזציה לווה בפחות ופחות חיי נוודות; יותר ויותר אנשים החלו לגור בבית.

ובשעה זו משלימה התעשייה את החקלאות, ועמה מגיעה התוצאה של גידול בעיור והתרחבות קבוצות האזרחים הבלתי-חקלאיות. ואולם, עידן תעשייתי לא יוכל לקוות לשרוד, אלא אם כן יצליחו מנהיגיו לזהות כי אפילו ההתפתחויות החברתיות הגבוהות ביותר חייבות לעולם להישען על בסיס חקלאי איתן.

6. האבולוציה של התרבות

האדם הינו יציר האדמה, ילדו של הטבע; ואין זה משנה עד כמה יבקש להתחמק מן האדמה, הרי שלבסוף נידון ניסיונו זה לכישלון. ונכון הדבר בעבור כלל האנושות, פשוטו כמשמעו, "פי מַעֲפָר אֶתָּה, וְאֶל עֶפֶר תָּשׁוּב". מאבקו הבסיסי של האדם היה, ולעולם יהא, על האדמה. ההתאגדויות החברתיות הראשונות של בני האדם הפרימיטיביים נוסדו על-מנת לנצח במאבקי האדמה הללו. היחס אדם-אדמה עומד בבסיסה של כל ציוויליזציה חברתית.

האינטליגנציה של האדם – אשר באה לידי ביטוי באמנויות ובמדעים – הגדילה את תנובת האדמה; בה בעת, הגידול הטבעי נשלט במידה מסוימת, וכך התאפשרו התזונה והפנאי הדרושים לשם בנייתה של ציוויליזציה תרבותית.

החברה האנושית נשלטת על-ידי חוק הקובע כי האוכלוסייה חייבת להשתנות ביחס ישר לאמנויות האדמה, וביחס הפוך לרמת חיים נתונה. במשך כלל העידנים המוקדמים הללו, ואפילו יותר בהווה, קבע חוק הביקוש וההיצע בנוגע לאדם ולאדמה את הערך של שניהם. בימים שבהם האדמה הייתה מצויה וזמינה בשפע – אזורים בלתי-מיושבים – היה הצורך בבני-אדם רבים גדול מאוד, ולפיכך עלה מאוד גם ערכם של חיי האדם; משום כך היה אובדן החיים דבר איום יותר. במהלך התקופות של חוסר באדמה ושל אכלוס-היתר הנלווה לכך, הפכו חיי אדם זולים יותר באופן יחסי, כך שהמלחמה, הרעב והמגפות נתפשו מתוך דאגה פחותה.

כאשר פוחתת תנובת האדמה, או כאשר עולה שיעור האוכלוסין, מתחדש המאבק הבלתי-נמנע; התכונות הגרועות ביותר אשר בטבע האדם עולות אל פני השטח. השיפור בתנובת האדמה, התרחבותן של האמנויות המכאניות והפיחות בשיעור האוכלוסין, כל אלו נוטים לקדם את ההתפתחות של צדדיו הטובים יותר של טבע האדם.

החברה החלוצית מפתחת את הצד הבלתי-מוכשר של האנושות; האמנויות העדינות והקדמה המדעית האמיתית, בנוסף לתרבות הרוחנית, כל אלה שגשגו באופן מיטבי במרכזי החיים הגדולים, בעת שנתמכו באוכלוסייה תעשייתית וחקלאית ביחס מעט נמוך מן היחס אדם-אדמה. לעולם מכפילות הערים את הכוח של תושביהן, לטובה או לרעה.

מאז ומעולם השפיעה רמת החיים על גודל המשפחה. ככל שרמת החיים עולה כך קטנה המשפחה; וזאת עד לנקודה שבה מתאפשר מעמד מבוסס, או שמתרחשת פְּלִיָּה הדרגתית.

במשך כל העידנים קבעה רמת החיים את איכות האוכלוסייה אשר שרדה, זאת בניגוד לכמות גרידא. רמות החיים של המעמדות המקומיים מניבות מעמדות חברתיים חדשים, מוסכמות חדשות. כאשר רמות החיים הופכות מורכבת מדי, או כאלה של מותרות רבים מדי, כי אז הן הופכות עד מהרה לאובדניות. הקסטות הינן תוצאה ישירה של לחצים חברתיים חזקים הנגרמים בשל התחרות הקשה הנוצרת בתוככי אוכלוסיות צפופות.

הגזעים המוקדמים נהגו להגביל לעיתים קרובות את גודל האוכלוסייה; כל השבטים הפרימיטיביים הרגו תינוקות מעוותים וחולים. לפני הזמנים שבהם נקנו נשים לתכלית של נישואין, תינוקות בנות נרצחו לעיתים תכופות. לא פעם היו חונקים את התינוק עם לידתו, אך השיטה החביבה הייתה חשיפת התינוק לאיתני הטבע. אב לתאומים התעקש על-פי-רוב שאחד מן השניים יירצח, זאת הואיל ולידות-מרובות נחשבו כלידות אשר נגרמו בשל קסם, או בשל חוסר-נאמנות. ככלל, חסו על חייהם של תאומים בני אותו מין. ובעוד שהטאבו הללו היו לפנים אוניברסאליים כמעט, הם מעולם

לא היוו חלק מן המוסכמות האַנְדוֹגִיט; האנשים הללו תמיד התייחסו לתאומים כאל סימן למזל טוב.

גזעים רבים למדו את טכניקות ההפלה, ונוהג זה הפך נפוץ ביותר לאחר התבססות הטאבו על לידות של נשים לא-נשואות. במשך זמן רב היו הנשים הבלתי-נשואות הורגות את ילדיהן, ואולם בקרב קבוצות מתורבתות יותר הפכו הילדים הבלתי-חוקיים הללו לבני החסות של אם הילדה היולדת. שבטים פרימיטיביים רבים נכחדו כמעט לחלוטין בשל הנוהג המשולב של ההפללות ושל הרג התינוקות. ואולם, ללא קשר למה שקבעו המוסכמות, ילדים מעטים מאוד נרצחו לאחר שהחלו לינוק – האהבה האימהית הינה חזקה מדי לשם כך.

ואפילו במאה העשרים עדיין קיימות שאריות של השיטות האלה לשליטה באוכלוסין. באוסטרליה קיים שבט אשר האימהות בו מסרבות לגדל יותר מאשר שניים או שלושה ילדים. עד לפני זמן לא רב, שבט אוכל-אדם מסוים היה אוכל כל ילד חמישי שנולד. במדגסקר, שבטים מסוימים משמידים את כל הילדים אשר נולדו בימים חסרי-מזל מסוימים, דבר אשר מביא למותם של קרוב לעשרים-וחמישה אחוזים מכלל התינוקות.

מנקודת המבט של העולם, עודף אוכלוסייה מעולם לא היווה בעיה רצינית בעבר; ואולם, אם תפחתנה המלחמות, ואם המדע ימשיך להדביר את המחלות האנושיות, כי אז הדבר עלול להוות בעיה רצינית כבר בעתיד הקרוב. בעת ההיא, תעמוד תבונת מנהיגות העולם במבחן כביר. האם יעמדו לשליטה של אורנטיה התבונה והאומץ לטפח את הריבוי של בני האדם הממוצעים והיציבים, וזאת במקום ריבויים של אלו המצויים בקצוות, הן בני האדם העל-רגילים והן בני הקבוצות של בני-אדם תת-רגילים ההולכות וגדלות באופן עצום? נדרש לקדם את האדם הרגיל; הוא הינו עמוד השדרה של הציוויליזציה והמקור לגאונים המוטנטיים של הגזעים. על החברה להחיל שליטה על בני האדם התת-רגילים; אין נדרש לייצר מאלו יותר מהמספר הדרוש לקיום רמות התעשייה הנמוכות, אותן מלאכות אשר דורשות אינטליגנציה גבוהה מזו של בעלי החיים, אך אשר דרישותיהן הינן כה נמוכות עד שהן תהיינה בבחינת שיעבוד ואף עבדות לשמה בעבור הטיפוסים הגבוהים יותר של בני האדם.

[הוצג על-ידי מלכיצדק המוצב לעיתים באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 69

המוסדות האנושיים הפרימיטיביים

מן הבחינה הרגשית עולה האדם על אבותיו החייתיים ביכולתו להעריך את ההומור, את האמנות ואת הדת. מן הבחינה החברתית, עליונותו של האדם מתבטאת ביכולתו לבנות כלים, לתקשר ולבנות מוסדות.

כאשר בני-אדם מקיימים לאורך זמן ממושך קבוצות חברתיות, תוצאתן של התאגדויות מעין אלה הינה תמיד יצירתן של נטיות פעולה מסוימות אשר באות לשיאן פְּמִסוד. מרבית מוסדותיו של האדם הוכיחו את עצמם כחוסכי-עבודה, בעוד שבה בעת הם תורמים דבר-מה להעצמת תחושת הביטחון הקבוצתית.

האדם המתורבת גאה מאוד באופיים, ביציבותם ובהמשכיותם של מוסדותיו המבוססים, ואולם, כלל המוסדות האנושיים הינם אך הצטברות של מוסכמות העבר, כפי שאלה נשתמרו הודות לטאבו וכפי שזכו להערכתה של הדת. מורשות מעין אלה הופכות למסורות; ובסופו של דבר עוברות המסורות מטמורפוזה לכדי מוסכמות.

1. המוסדות האנושיים הבסיסיים

כלל המוסדות האנושיים מטפלים בצורך חברתי כזה אחר, בהווה או בעבר; זאת על-אף שפיתוח היתר של המוסדות פוגע בוודאות בערכו של היחיד, בכך שהאישיות מואפלת והיוזמה מצומצמת. על האדם לשלוט במוסדותיו ולא להרשות לעצמו להיות נשלט בידי היצירות האלה של הציוויליזציה המתקדמת.

המוסדות האנושיים מתחלקים לשלוש מחלקות כלליות:

1. **המוסדות לתחזוקה-עצמית.** מוסדות אלו חובקים את אותם נְהָגִים הנובעים מן הרעב למזון ומן האינסטינקטים הנלווים לו לשימור-עצמי. הם כוללים את התעשייה, הרכוש, המלחמה לשם השגת הרווח ואת כל מנגנוני הוויסות של החברה. במוקדם או במאוחר, מקדם אינסטינקט הפחד את כינון מוסדות ההישרדות הללו באמצעות הטאבו, המוסכמה והתמיכה הדתית. ואולם, הפחד, הבורות והאמונה הטפלה שימשו בתפקידי מפתח עם ראשית כינונם של כלל המוסדות האנושיים, ובהתפתחותם לאחר מכן.

2. **המוסדות להנצחה-עצמית.** אלו מוסדות החברה אשר נובעים מהרעב למין, מן האינסטינקט האימהי ומתוך הרגשות הרכים הגבוהים יותר של הגזעים. הם חובקים את אמצעי הביטחון החברתיים אשר מקנים הבית ובית הספר, את חיי המשפחה, את החינוך, האתיקה והדת. והם כוללים את מנהגי הנישואין, את המלחמה לשם הגנה ואת בניית הבתים.

3. **המוסדות לסיפוק-עצמי.** אלו הם הנהגים אשר נובעים מנטיות היוהרה ומרגשות הגאווה; והם כוללים את מנהגי הלבוש והקישוט-האישי, השימושים החברתיים, המלחמה לשם השגת תהילה, הריקוד, השעשוע, המשחקים, וצורות אחרות של סיפוק חושי. ואולם, הציוויליזציה מעולם לא פיתחה מוסדות מיוחדים של סיפוק-עצמי.

שלוש קבוצות הנהגים האלה של פעילויות חברתיות קשורות קשר אינטימי זו לזו ותלויות-הדדית באופן מדויק. באורנטיה הן מייצגות ארגון סבוך אשר פועל כמנגנון חברתי יחיד.

2. שחר התעשייה

התעשייה הפרימיטיבית צמחה לאיטה כתעודת ביטוח כנגד אימת הרעב. כבר בשחר קיומו למד האדם מאחדים מבעלי החיים אשר במהלך האיסוף בתקופת השפע אחסנו מזון לימי המחסור.

בטרם הנץ החסכנות המוקדמת והתעשייה הפרימיטיבית נגזר גורלו של השבט הממוצע לעוני ולסבל אמיתי. האדם המוקדם נאלץ להתחרות על

מזונו עם כלל עולם החי. כוח המשיכה של התחרות לעולם מושך את האדם כלפי מטה, אל עבר הרמה החייתית; העוני הינו המצב הטבעי אשר רודה באדם. העושר אינו מתת טבע; הוא הינו תוצאה של עבודה, של ידע ושל ארגון.

האדם הפרימיטיבי לא איחר להבחין בִּיתרונות ההתאגדות. ההתאגדות הובילה לארגון, והתוצאה הראשונה של הארגון הייתה חלוקת העבודה, אשר מייד חסכה בזמן ובחומרים. התמקצעות זו בעבודה גולדה כתוצאה מן ההסתגלות ללחץ – מן החיפוש אחר הדרך הקלה ביותר. הפראים הפרימיטיביים מעולם לא ביצעו מלאכה אמיתית כלשהי בשמחה או מתוך רצון. התאגדות בעבורם נבעה מאילוץ ההכרח.

האדם הפרימיטיבי סלד מעבודה קשה, והוא לא הזדרז אלא כאשר עמד מול סכנה גדולה. גורם הזמן בעבודה – הרעיון של ביצוע משימה נתונה במסגרת של זמן מוגבל – הוא מושג מודרני לחלוטין. הקדמונים מעולם לא הזדרזו. היו אלה הדרישות הכפולות והמכופלות של מאבק הקיום העז, לצד אלה של רמת חיים הולכת ועולה בהתמדה, אשר הניעו את גזעי האדם המוקדם, הנרפים מיסודם, לעבר החריצות.

המלאכה – מאמצי התכנון – מבדילה את האדם מן הבהמה, אשר מאמציה הינם אינסטינקטיביים בעיקרם. הצורך לעבוד הינו בבחינת הברכה העליונה של האדם. כלל חברי הסגל של הנסיך עבדו; הם תרמו רבות על-מנת לרומם את עבודת הכפיים באורנטיה. אדם היה גנון; האל של העברים עמל בעצמו – הוא היה הבורא והמקיים של הדברים כולם. העברים היו השבט הראשון אשר העניק ליצרנות חשיבות עליונה; הם היו העם הראשון אשר הכריז כי "זה אשר אינו חפץ לעמול, גם לאכול לא יאכל". ואולם, רבות מדתות העולם נסוגו אל האידיאל המוקדם של הבטלנות. יופיטר היה הולל, ובודהה הפך לחסיד מְעִין של הפנאי.

שבטי הסאנגיק היו יצרניים למדי בשעה ששכנו הרחק מן האזורים הטרופיים. ואולם, מאבק ארוך ביותר התקיים בין חסידיו העצלים של הכישוף לבין שליחי המלאכה – אלו אשר ראו את הנולד.

בתחילה כוונה ראיית הנולד האנושית לטובת שימורם של האש, המים והמזון. ואולם, האדם הפרימיטיבי היה מהמר מטבעו; תמיד הוא ביקש לקבל משהו בלא-תמורה, ולעיתים קרובות מדי, במהלך הזמנים המוקדמים ההם, נזקפה לזכות הכישוף הצלחתה של פעולה אשר בוצעה בסבלנות. זמן רב חלף עד אשר הכישוף פינה את מקומו מפני ראיית הנולד, המניעה-העצמית והיצרנות.

3. ההתמקצעות בעבודה

חלוקת העבודה בחברה הפרימיטיבית נקבעה בראש ובראשונה על-ידי הנסיבות הטבעיות, ורק לאחר מכן על-ידי הנסיבות החברתיות. הסדר המוקדם של ההתמקצעות בעבודה היה כדלקמן:

1. *התמקצעות מבוססת מגדר*. עבודתה של האישה נגזרה מנוכחותו הנבחרת של הילד; באופן טבעי, הנשים אוהבות תינוקות יותר מן הגברים. וכך הפכה האישה לזו העוסקת בעבודות השגרתיות, בעוד שהגבר הפך לצייד וללוחם אשר עסק לחילופין בְּתַקופות מובחנות של עבודה ושל מנוחה.

במשך כל העידנים פעל הטאבו על-מנת לשמר את האישה בבירור בתחומה. באנוכיותו, בחר הגבר את המלאכות הנוחות יותר, והותיר את ביצוע מלאכות הפרך השגרתיות בידי האישה. מאז ומעולם התבייש הגבר לבצע את עבודותיה של האישה, אך האישה מעולם לא גילתה כל התנגדות לבצע את עבודותיו של הגבר. ואולם, מוזר להיווכח כי הן הגברים והן הנשים תמיד עבדו יחדיו בבניית הבית ובריהוטו.

2. *התאמה לגיל ולחולי*. ההבדלים הללו קבעו את חלוקת העבודה העוקבת. הגברים הזקנים, כמו הנכים, הוקצו במוקדם לעבוד בהכנת כלי עבודה וכלי נשק. ולאחר מכן הם הוקצו לבניית מפעלי השקיה.

3. *הבידול המבוסס על הדת*. המרפאים היו בני האדם הראשונים אשר היו פטורים מעבודת הכפיים; הם היוו את המעמד המקצועי החלוצי. חרשי המתכת היו קבוצה קטנה אשר התחרתה במרפאים על הקוסמות. כישוריהם בעבודת המתכות גרמו לאנשים לפחד מהם. ה"חרשים הלבנים" וה"חרשים השחורים" הינם המקור לאמונות המוקדמות בקסם לבן ובקסם שחור. מאוחר יותר התערבבה אמונה זו באמונות הטפלות על רוחות רפאים טובות ורעות, וכן על רוחות טובות ורעות.

חרשי המתכת היוו את הקבוצה הבלתי-דתית הראשונה אשר נהנתה מזכויות-יתר מיוחדות. בשעת מלחמה הם נחשבו לניטרליים, ופנאי נוסף זה תרם לכך שכבוצה הם הפכו להיות הפוליטיקאים של החברה הפרימיטיבית. ואולם, בעקבות ניצול גס לרעה של זכויות היתר האלה הפכו חרשי המתכת לשנואים על הכלל, ואנשי הרפואה הזדרזו לטפח את השנאה כלפי מתחריהם. במאבק הראשון הזה בין המדע לבין הדת, ניצחה הדת (האמונות הטפלות). לאחר שסולקו מן הכפרים, החזיקו חרשי המתכת בבתי הפונדק הראשונים, וכן בבתי המגורים הציבוריים הראשונים בשולי הישובים.

4. *בעלים ועבד*. הבידול הבא בעבודה נבע מן היחסים שבין הכובש לנכבש; ומשמעו של דבר – תחילת העבדות האנושית.

5. *בידול המבוסס על שוני בתכונות פיזיות ומנטאליות*. חלוקת עבודה נוספות הושפעו מההבדלים המולדים שבין בני האדם; לא כל

מומחי התעשייה הראשונים היו עובדי הצור ובנאי האבן; הבאים לאחריהם היו חרשי המתכת. לאחר מכן התפתחה מומחיות של קבוצות; משפחות ושבטים שלמים הועידו עצמם לעיסוק במלאכות מסוימים. מקורה של אחת מן הקסטות המוקדמות ביותר של הכמרים, בנפרד מן המרפאים של השבט, נעוץ באמונה טפלה אשר רוממה משפחה של חרשי חרבות מומחים.

הקבוצות הראשונות של מומחי תעשייה היו מייצאי מלח-הסלע והקדרים. בקרב הקבוצה האחרונה, הנשים הכינו את כלי החרס הפשוטים, ואילו הגברים את המהודרים שבהם. בקרב שבטים מסוימים בוצעו מלאכות התפירה והאריגה בידי נשים, ואילו בשבטים אחרים בידי הגברים.

ראשונות לעסוק במסחר היו הנשים; הן הועסקו כמרגלות וניהלו מסחר כעיסוק צדדי. או אז התרחב המסחר, והנשים שימשו כמתווכות – כשליחות. לאחר מכן בא ועלה מעמד הסוחרים, אלו אשר גבו עמלה, רווח, בעבור שירותיהם. הגידול בסחר החליפין הקבוצתי התפתח לכדי מסחר; ולאחר החליפין בסחורות הגיע החליפין בעובדים מומחים.

4. תחילתו של הסחר

בדיוק כשם שהנישואין שבהסכמה הגיעו לאחר אלו של השבי, כך גם הגיע סחר החליפין לאחר הפשיטות לצורך השתלטות. ואולם, תקופה ארוכה של פיראטיות חצצה בין הנקגים המוקדמים של סחר החליפין הדומם לבין הסחר המאוחר יותר באמצעות שיטות החליפין המודרניות.

סחר החליפין הראשון נערך על-ידי סוחרים חמושים אשר הותירו את סחורותיהם בנקודה ניטרלית. השווקים הראשונים קוימו בידי הנשים; הן היו הסחורות הראשונות, הואיל והן היו אלה אשר נשאו את המשאות; הגברים היו לוחמים. בשלב מוקדם מאוד התפתח דוכן הסחר, קיר רחב דיו על-מנת למנוע מן הסוחרים מלהגיע זה אל זה עם כלי נשקם.

נעשה שימוש בפטיש אשר עמד על המשמר במחסני הסחורות של סחר החליפין הדומם. שווקים מעין אלו היו חסינים בפני גניבות; דבר לא היה מוסר, אלא לאחר שהוחלף או לאחר שנקנה; ולעולם היו הסחורות בטוחות בשעה שפטיש הופקד על המשמר. הסוחרים הראשונים היו הוגנים ביותר בתוך שבטיהם הם, אך סברו כי אין כל פגם ברמיית זרים מרוחקים. ואפילו העברים המוקדמים הכירו בקוד אתי שונה ביחסם לגויים.

סחר החליפין הדומם נמשך לאורך עידנים בטרם נפגשו בני-אדם בלתי-חמושים על אדמת השוק המקודשת. היו אלה אותן ככרות שוק אשר הפכו למקומות מקלט הראשונים, ואשר נודעו מאוחר יותר בארצות מסוימות כ"ערי מקלט". כל מי שנמלט על נפשו מצא בשוק מפלט מפני התקפה.

המשקלות הראשונים היו גרגרים של חיטה ושל דגנים אחרים. אמצעי החליפין הראשון היה דג, או עז. מאוחר יותר הפכה הפרה ליחידת חליפין.

מקורו של הכתב המודרני הינו ברישומי הסחר המוקדמים; יצירת הספרות הראשונה של האדם הייתה מסמך קידום-מכירות, פרסומת למלח. רבות מן המלחמות המוקדמות נסובו סביב מרבצים של משאבים טבעיים, כגון צור, מלח ומתכות. האמנה השבטית הרשמית הראשונה נגעה להפיכתו של מרבץ מלח למרבץ בין-שבטי. המקומות אשר בהם נערכו אמנות סיפקו הזדמנות לחליפין ידידותיים ושלווים של רעיונות ושל התערבות בין שבטים שונים.

הכתב התפתח והתקדם דרך השלבים של "מקל המסרים", קשרי החבלים, כתב התמונות, ההירוגליפים וחגורות הנואמפון, ועד לאלף-בית המוקדמים של הסמלים. משלוח המסרים התפתח ממסרי העשן הפרימיטיביים, הלאה דרך הרצים, השליחים הרכובים על-גבי בעלי-חיים, מסילות הברזל והמטוסים, כמו גם הטלגרף, הטלפון והתקשורת האלחוטית.

רעיונות חדשים ושיטות משופרות נישאו בידי הסוחרים הקדומים אל רחבי העולם המיושב. המסחר, לצד ההרפתקה, הוביל למסעות של חיפוש וגילוי. וכל אלו יחדיו הולידו את התחבורה. המסחר, באמצעות קידום ההפריה התרבותית ההדדית, היווה גורם רב-ערך להפצת הציוויליזציה.

5. תחילתו של ההון

ההון הינו העבודה אשר מיושמת תוך וויתור על ההווה לטובת העתיד. חסכוניות מייצגים צורה של תחזוקה ושל ביטוח הישרדותי. אחסון המזון הוביל לפיתוח שליטה-עצמית ויצר את בעיות ההון והעבודה הראשונות. לאדם אשר החזיק בבעלותו מזון – בהנחה שהיה מסוגל להגן עליו מפני שודדים – היה יתרון מובחן על אדם שלא החזיק מזון בבעלותו.

הבנקאי הקדום היה איש הערך של השבט. הוא החזיק באוצרות הקבוצה כפיקדון, והשבט כולו נרתם להגנת בקתתו בשעה שזו הותקפה. וכך, צבירתם של ההון האישי ושל העושר הקבוצתי הובילו מייד לקיומו של הארגון הצבאי. בתחילה היו מיועדים אמצעי זהירות מעין אלו להגנה על הרכוש מפני פשיטות זרים, ואולם, בהמשך לכך, השתגר הנוהג לשמור על כושרו של הארגון הצבאי באמצעות ארגון של פשיטות על רכושם ועל עושרם של שבטים שכנים.

הדחפים הבסיסים אשר הובילו לצבירתו של ההון, היו:

1. הרעב – יחד עם ראיית הנולד. המשמעות של שמירת המזון ושימורו הייתה עוצמה ונוחות עבור אלו אשר ניחנו בראיית נולד מספקת על-מנת לספק באופן הזה את צרכי העתיד. אחסון המזון העניק תעודת ביטוח הולמת מפני הרעב ומפני האסונות, ולאמיתו של דבר, קָלל גוף המוסכמות הפרימיטיבי נועד לסייע לאדם להכפיף את ההווה לעתיד.
 2. אהבת המשפחה – התשוקה לספק את רצונותיהם. ההון מייצג את שמירת הרכוש על-אף לחץ הרצונות ד-היום, על-מנת שישמש כתעודת ביטוח כנגד דרישות העתיד. ייתכן וחלק מן הצורך העתידי הזה נוגע לדורות הבאים של האדם.
 3. יוהרה – התשוקה להציג לראווה את צבירת הרכוש. ביגוד עודף היה אחד מסימני הבידול הראשונים. הרהבתנות שבאיסוף פנתה עד מהרה אל גאוותו של האדם.
 4. מעמד – הלהט לרכוש יוקרה חברתית ופוליטית. במוקדם מאוד קמה אצולה מסחרית אשר כרטיס הכניסה אליה היה תלוי במתן שירות מיוחד כלשהו לבני המלוכה, או אשר ניתן פשוט תמורת תשלום של כסף.
 5. עוצמה – השאיפה להיות בעלים. מתן הלוואות היה נהוג כשיטת שעבוד, כאשר הריבית הנהוגה באותם זמנים קדומים הייתה בשיעור של מאה אחוז בשנה. מלווי הכספים הפכו עצמם למלכים באמצעות יצירת צבא של חייבים. משרתים בשל-חוב היו בין צורות הרכוש הנצבר הראשונות; ובימים הקדומים נמשכה עבדות החבות אפילו עד לשליטה על הגוף לאחר המוות.
 6. הפחד מפני רוחות המתים – תשלום לכמרים לשם קבלת הגנה. במוקדם החל האדם להעניק תשורות מוות לכמרים, וזאת מתוך כוונה שרכושו ינוצל על-מנת לקדמו דרך החיים הבאים. כך הפכו הכמרים לעשירים ביותר; והם היו בין הראשיים מקרב הקפיטליסטים הקדומים.
 7. הדחף המיני – התשוקה לרכוש אישה אחת או יותר. שיטת הסחר הראשונה של האדם הייתה החלפת נשים; היא החלה עוד הרבה לפני הסחר בסוסים. ואולם, הסחר בעבדים מיניים מעולם לא קידם את החברה; סחר שכזה היה – והוא עודנו – בבחינת חרפה לגזע, משום שבעת ובעונה אחת הוא עיכב את התפתחות חיי המשפחה וזיהם את כושרם הביולוגי של העמים העליונים.
 8. צורות שונות של סיפוק-עצמי. אחדים ביקשו לעצמם עושר משום שהוא טמן בחובו עוצמה; אחרים עמלו על-מנת לצבור רכוש משום שהוא העניק נוחות. האדם המוקדם (וגם כמה מאלו של הימים המאוחרים יותר) נטה לבזבז את משאביו על מותרות. החומרים המשכרים והסמים סיקרנו את הגזעים הפרימיטיביים.
- ככל שהתקדמה הציוויליזציה, כך רכש האדם תמריצים חדשים לחיסכון; רצונות חדשים נוספו עד מהרה לרעב המקורי למזון. המשטמה לעוני הייתה כה גדולה, עד כי ההנחה הייתה שאך ורק העשירים הולכים ישירות לגן העדן לאחר מותם. הערך אשר ניתן לרכוש הפך כה גבוה, עד כי ניתן היה למחוק בושה משמו של מאן ד-הוא באמצעות עריכת סעודה כיד המלך.
- במוקדם הפכה צבירת הרכוש לסמל הכרה של בידול חברתי. יחידים בשבטים מסוימים היו צוברים רכוש במשך שנים ארוכות, רק על-מנת ליצור רושם עז באמצעות שריפת הרכוש בחג מסוים, או על-ידי חלוקתו בחינם לחבריהם לשבט. דבר זה הפך אותם לאנשים גדולים. ואפילו האנשים המודרניים מתהוללים בפזרנות תוך הענקת מתנות בחג המולד, בעוד שבעלי ממון מקיימים מפעלי צדקה וחינוך כבירים. הטכניקות של האדם משתנות, אך נטייתו נותרת די קבועה.
- ואולם, מן ההגיונות לציין כי עשירים קדומים רבים חילקו הרבה מעושרם בשל הפחד להירצח על-ידי אלו אשר חמדו את אוצרותיהם. אנשים עשירים נהגו להקריב עשרות עבדים על-מנת להציג בוז לעושר.
- אף-על-פי שההון נטה לשחרר את האדם, הוא סיבך במידה רבה את הארגון החברתי והתעשייתי שלו. הניצול של ההון לרעה בידי קפיטליסטים בלתי-הוגנים אינו משנה את העובדה כי ההון הינו הבסיס לחברה התעשייתית המודרנית. הודות להון ולהמצאות נהנה הדור הנוכחי ממידה רבה יותר של חופש מכל הדורות אשר קדמו לו על-פני האדמה. דבר זה נרשם כעובדה, ולא כהצדקה לניצול הרבתי של ההון לרעה על-ידי נאמנים אנוכיים וחסרי התחשבות.

6. האש ויחסה לציוויליזציה

החברה הפרימיטיבית על ארבע חטיבותיה – התעשייתית, השלטונית, הדתית והצבאית – קמה ועלתה באמצעות השימושים השונים באש, בבעלי החיים, בעבדים וברכוש.

היכולת להדליק אש הבדילה, תוך דילוג אחד, את האדם מבעלי החיים; האש הינה ההמצאה, או התגלית, האנושית הבסיסית. האש אפשרה לאדם להישאר על-פני האדמה בלילות, הואיל ובעלי החיים פחדו מן האש. האש עודדה את המפגשים החברתיים של בין הערביים; היא לא רק גוננה מפני

הקור ומפני חיות הפרא, אלא שימשה גם כביטחון מפני רוחות הרפאים. בתחילה היא שימשה יותר למאור מאשר לחימום; ושבטים מפגרים רבים מסרבים לישון, אלא אם להבה דולקת במשך כל הלילה.

האש הייתה מקדמת גדולה של הציוויליזציה, באשר היא העניקה לאדם את ההזדמנות הראשונה להיות זולתני מבלי להחסיר מעצמו דבר; זאת בעת שהוא העניק לשכנו גחלים בוערים. האש של הבית, שעליה השגיוחו האם או הבת הבכורה, הייתה המחנכת הראשונה, באשר היא דרשה השגחה ומהימנות. הבית הקדום לא היה מבנה, אלא המשפחה המקובצת מסביב לאש, מסביב לאח הביתי. ובשעה שכן ייסד בית חדש, הוא נשא אל ביתו זרד בוער מן האח הביתי.

אף כי אנדון, מגלה האש, נמנע מלהתייחס אליה כאל אובייקט לסגידה, רבים מצאצאיו התייחסו אל הלהבה כאל פְּטִישׁ או כאל רוח. הם כשלו ברתומת הסגולות התברואתיות של האש לטובתם, הואיל והם סירבו לשרוף את האשפה. האדם הפרימיטיבי פחד מן האש ותמיד ביקש לשמור אותה במצב רוח טוב, ומכאן הנוהג לפזר קטורת. הקדמונים לא ירקו על האש בשום מקרה, וכמו כן מעולם לא היו עוברים בין אדם אחר לבין אש בוערת. ואפילו אבני האש ואבני הצור, אשר שימשו להדלקתה של האש, נחשבו בעיני אנשי ראשית האנושות כקדושות.

כיבוי להבה הוחזק בבחינת חטא; אם האש אחזה בבקתה, אזי היא הורשתה להמשיך ולבעור. האש אשר במקדשים ובמקומות הקדושים הייתה קדושה, ומעולם לא הותר לכבותה, מלבד במסגרת הנוהג להדליקה מחדש מדי שנה, או לאחר אסון כזה או אחר. הנשים נבחרו ככוהנות משום שהן היו אמונות על האש הביתית.

המיתוסים הראשונים על אודות האופן שבו ירדה האש מעם האלים נבעו מן התצפיות על האש אשר הציתו הברקים. הרעיונות האלו, על אודות מקור על-טבעי של האש, הובילו במישורין לסגידה לאש; והסגידה לאש הובילה לנוהג של "העברה באש", נוהג אשר נשמר עד לימיו של משה. ועדיין קיים הרעיון של מעבר באש לאחר המוות. למיתוס האש היה תפקיד כביר ככוח מחבר בימי קדם, והוא עדיין קיים בסמליהם של הפרסים.

האש הובילה לעבר הבישול, והמונח "אוכלי מזון נא" הפך לכינוי לעג. הבישול הפחית את כמות אנרגיית החיים אשר נדרשה לשם עיכול המזון, וכך הותיר בידי האדם הקדום כוח עודף לעיסוק בתרבות חברתית; זאת בעוד שגידול בעלי החיים – בצמצמו את המאמץ הנדרש על-מנת להמציא את המזון – הותיר זמן לפעילויות חברתיות.

ראוי לזכור שהאש פתחה את השער לקראת העבודה עם מתכות, והובילה לגילוי המאוחז יותר של כוח הקיטור וכן לשימושים הנוכחיים בחשמל.

7. השימוש בבעלי-חיים

בראשיתם של הדברים, היה כלל עולם החי אויבו של האדם; נדרש ללמוד כיצד להתגונן מפני חיות הפרא. בתחילה אכל האדם את החיות; ואולם לאחר מכן, הוא למד כיצד לביית אותן ולהביאן לשרת אותו.

ביות בעלי החיים אירע באקראי. הפרא צד את העדרים ממש כשם שהאינדיאנים של אמריקה צדו את הביזון. באמצעות הקפת העדר הם יכלו לשלוט בבעלי החיים, וכך לקטול אותם בעת שאלו נדרשו כמזון. לאחר מכן נבנו מכלאות ונתפשו עדרים שלמים.

קל היה לאלף בעלי-חיים מסוימים, ואולם רבים מהם, כדוגמת הפיל, לא התרבו בשבי. לאחר מכן התגלה כי מינים מסוימים של בעלי-חיים אכן נכנעים לנוכחותו של האדם ומתרבים בתנאי שבי. ביותם של בעלי החיים קודם באופן הזה באמצעות רבייה סלקטיבית, אמנות אשר התקדמה עד למאוד מאז ימי דאלאמטיה.

הכלב היה בעל החיים הראשון אשר בוית, וההתנסות הקשה באילופו החלה לאחר שכלב מסוים חזר הביתה עם הצייד, לאחר שעקב אחריו לאורך יום שלם. במשך עידנים שימשו הכלבים לשם מזון, צייד, תחבורה וחברה. בתחילה הכלבים רק יללו, ואולם לאחר מכן הם למדו גם לנבוח. חוש הריח המפותח של הכלב הוליד את הרעיון שהוא מסוגל לראות רוחות, וכך נולדו פתות הפְּשִׁיט של הכלב. השימוש בכלבי-שמירה אפשר לראשונה לכלל השבט לישון בלילה. לאחר מכן השתגר הנוהג להשתמש בכלבי-שמירה על-מנת לשמור על הבית מפני רוחות, כמו גם מפני אויבים פיזיים. כאשר הכלב נבח, היה זה סימן כי אדם או חיה התקרבו; אך כאשר הוא ילל, משמעות הדבר הייתה שהיו רוחות בסמוך. ואפילו כעת, רבים עדיין מאמינים כי יללת הכלב לעת ליל מרמזת על קרבתו של המוות.

כאשר הגבר היה עדיין צייד, הוא התייחס לאישה בלבביות יחסית; ואולם לאחר ביותם של בעלי החיים – בנוסף לבלבול שמקורו בשלטון קאליגאסטיה – שבטים רבים התייחסו אל נשיהם באופן מביש. הם התייחסו אליהן ממש כפי שהתייחסו אל בעלי החיים שלהם. היחס האכזרי של הגבר כלפי האישה מהווה את אחד מן הפרקים החשוכים ביותר בהיסטוריה האנושית.

8. העבדות כגורם בציוויליזציה

האדם הפרימיטיבי מעולם לא היסס לשעבד את אִחִיו. האישה הייתה העבד הראשון, עבד משפחתי. האדם הכפרי שיעבד את האישה כשותפתו המינית הנחותה. סוג זה של עבדות מינית נבע ישירות מתלותו הפחותה של הגבר באישה.

לפני זמן לא רב, היה השעבוד גורלם של שבויי המלחמה אשר סירבו לקבל על עצמם את דתו של הכובש. בזמנים הקדומים יותר היו השבויים נאכלים, מעונים למוות, מצוים להילחם זה בזה, מוקרבים לרוחות או משעבדים. השעבוד היה בבחינת התקדמות משמעותית ביחס לרצח ולקניבליזם.

השעבוד היה בבחינת צעד קדימה בהתייחסות הרחמנית לשבויי המלחמה. המצור על קָעִי – לרבות הטבח הכולל של גברים, נשים וטף – בו חסו אך ורק על חייו של המלך על-מנת לספק את גאוות הכובש, הינו ייצוג נאמן של הטבח הברברי אשר היה נהוג אפילו בקרב עמים מתורבתים לכאורה. הפשיטה על עוג, מלך הבשן, הייתה אכזרית ויעילה באותה מידה. העברים "החרימו" את אויביהם, קרי נטלו את כל רכושם כביזה. הם דרשו מכל הערים להעלות מס תוך איום ב"הרג כל זכר". ואולם, רבים מן השבטים בני זמנם, אלו אשר ניחנו באגואיזם שבטי פחות, החלו זה מכבר בנוהג לאמץ את העליונים שבין שבוייהם.

הצייד – כדוגמת האדם האדום מאמריקה – לא שיעבד. הוא אימץ את שבוייו, או קטל אותם. העבדות לא הייתה שכיחה בקרב העמים הכפריים מכיוון שהם נדרשו לעובדים מועטים בלבד. רועי הצאן הרגו בשעת מלחמה את כל הגברים השבויים, ולקחו כעבדים רק את הנשים ואת הטף. הקוד של משה הכיל הנחיות ספציפיות לאופן שבו ניתן לשאת אישה מקרב הנשים השבויות האלה. אם הן לא השביעו רצון, ניתן היה לשלח אותן לדרכן, אך לא הותר לעברים למכור נשים דחיות אלה לעבדות – לכל הפחות היה זה צעד אחד קדימה של הציוויליזציה. אף-על-פי שהסטנדרטים החברתיים של העברים היו גסים, הם עלו בהרבה על אלו של השבטים הסובבים.

רועי הצאן היו הקפיטליסטים הראשונים; עדריהם ייצגו את ההון, והם חיו על הריבית – על הגידול הטבעי. הם נטו שלא להפקיד את העושר הזה בידי עבדים או בידי נשים. ואולם, מאוחר יותר הם שבו שבויים זכרים ואילצו אותם לעבד את האדמה. זהו הינו המקור הראשון למעמד הצמיתות – האדם אשר מחובר לאדמה. על נקלה ניתן היה ללמד על את האפריקאים לעבד את האדמה; ומשום כך הם הפכו לגזע העבדים הכביר ביותר.

העבדות הייתה חוליה הכרחית בשרשרת הציוויליזציה האנושית. היא הייתה הגורם שבאמצעותו חצתה החברה מן הכאוס והבטלנות אל הסדר ואל הפעילויות המתורבתות; היא חייבה עמים מפגרים ועצלים לעבוד, וכך סיפקה עושר ופנאי לשם ההתקדמות החברתית של השולטים בהם.

מוסד העבדות חייב את האדם להמציא את מנגנוני השליטה של החברה הפרימיטיבית; הוא היווה את המקור לראשית הממשל. העבדות דורשת שליטה חזקה, והיא נעלמה באירופה של ימי הביניים משום שהאדונים הפיאודליים לא הצליחו לשלוט בעבדים. השבטים המפגרים של ימי קדם, כדוגמת הילידים ד-היום באוסטרליה, מעולם לא החזיקו עבדים.

אמת היא כי העבדות הינה מדכאת, ואולם בבתי הספר של הדיכוי למד האדם פעלתנות מהי. לבסוף חלקו העבדים את ברכותיה של החברה הגבוהה יותר, שהם עזרו ליצור שלא מרצונם. העבדות יוצרת ארגון של תרבות והישגים חברתיים, אך במהרה היא תוקפת את החברה בערמומיות מבפנים, פחולי החברתי ההרסני החמור מכולם.

ההמצאות המכאניות המודרניות יתרו את העבד. העבדות, כמו הפוליגמיה, חולפת מן העולם משום שהיא איננה משתלמת. ואולם, מאז ומעולם היה זה הרסני לשחרר בפתאומיות כמויות גדולות של עבדים; כאשר הם משוחררים בהדרגה, הצרות הינן פחותות.

כיום בני האדם אינם עבדים חברתיים, ואולם, אלפים מתירים לשאפתנות לשעבד אותם לחובות. העבדות הבלתי-רצונית פינתה את מקומה לצורה חדשה ומשופרת של שעבוד תעשייתי מותאם.

אף-על-פי שהאידיאל של החברה הינו חופש אוניברסאלי, לעולם אין לסבול את הבטלנות. אי לכך, ראוי שכל האנשים אשר מסוגלים לכך, יחויבו לעבוד לפחות במידה הנדרשת לשם תמיכה בעצמם.

החברה המודרנית נעה בהילוך אחורי. העבדות כמעט ונעלמה; בעלי החיים המבויתים יוצאים מן השימוש. על-מנת לרכוש לעצמה עוצמה, מושיטה הציוויליזציה את ידה לאחור אל-עבר האש – אל העולם הלא-אורגני. האדם עלה מן הפראיות הודות לאש, לבעלי החיים ולעבדות; כעת הוא מושיט את ידו לאחור, מוותר על עזרתם של העבדים ועל סיועם של בעלי החיים, בעודו מבקש לנכס לעצמו סודות חדשים ומקורות חדשים של עושר ושל עוצמה מתוך המחסנים היסודיים של משאבי הטבע.

9. רכוש פרטי

בעוד שהחברה הפרימיטיבית הייתה שיתופית למעשה, האדם הפרימיטיבי לא נצמד לדוקטרינות המודרניות של הקומוניזם. הקומוניזם של אותם ימים קדומים לא היה בבחינת תיאוריה או דוקטרינה חברתית בלבד; הוא היה בבחינת התאמה אוטומטית פשוטה ומעשית. הקומוניזם מנע את התלות בנדבות ואת המחסור; קיבוץ נדבות וזנות כמעט ולא היו מוכרים בקרב אותם שבטים קדומים.

הקומוניזם הפרימיטיבי לא השווה במיוחד בין בני האדם, והוא אף לא רומם את הבינוניות; ואולם, הוא הוקיר את חוסר המעש ואת הבטלה, והוא אכן דיכא את היצרנות והרס את השאפתנות. הקומוניזם היה בבחינת פיגום הכרחי לצמיחתה של החברה הפרימיטיבית, אך הוא פינה את מקומו להתפתחותו של סדר חברתי גבוה יותר; וזאת משום שהוא עמד בסתירה לארבע נטיות אנושיות חזקות:

1. המשפחה. האדם אינו רק קמה לצבור רכוש; הוא אף משתוקק להוריש את הונו ואת רכושו לצאצאיו. ואולם, בראשיתה של החברה השיתופית, עם מותו של האדם נצרך הונו באופן מידי על-ידי הקבוצה, או לחלופין – חולק בין חבריה. לא הייתה קיימת ירושה של רכוש – מס הרכוש עמד אז על מאה אחוזים. המוסכמות המאוחרות יותר הנוגעות לצבירת הון ולהורשת רכוש היו בבחינת התקדמות חברתית מובחנת. וכל זאת שריר וקיים על-אף הניצול המופגן לרעה אשר נלווה, מאוחר יותר, לשימוש השגוי בהון.

2. נטיות דתיות. האדם הפרימיטיבי רצה גם לחסוך רכוש על-מנת שישמש כגרעין לתחילתם של החיים בקיום הבא. מניע זה מסביר מדוע היה נהוג במשך זמן כה ממושך לקבור את חפציו האישיים של האדם יחד עמו. הקדמונים האמינו שרק העשירים שורדים את המוות עם מידה מיידית כלשהי של הנאה או של כבוד. מוריה של דת ההתגלות, ובמיוחד המורים הנוצריים, היו הראשונים להכריז כי הגאולה ניתנת לעניים באותם התנאים שבהם היא ניתנת לעשירים.

3. התשוקה לחופש ולפנאי. בימים המוקדמים של האבולוציה החברתית הייתה חלוקתם של הרווחים האישיים בקרב הקבוצה מעין צורה של עבדות; זה אשר עבד שועבד לזה שהתבטל. זו הייתה חולשתו האובדנית של הקומוניזם: הבזבזנים התרגלו לחיות על-חשבון החסכנים. ואפילו בזמנים המודרניים תלויים הבזבזנים במדינה (משלמי המיסים החסכנים) שתדאג להם. אלו שאין ברשותם הון עדיין מצפים מאלו אשר ההון מצוי ברשותם שיאכילו אותם.

4. הדחף לכיטחון ולעוצמה. הקומוניזם נהרס לבסוף על-ידי הנוהג של יחידים מתקדמים ומצליחים לרמות, אלו שהשתמשו בתחבולות שונות בניסיון לחמוק מן השעבוד לעצלנים חסרי התושייה של שבטם. אך בתחילה הייתה כל אגירה בחזקת סוד; חוסר הביטחון הפרימיטיבי מנע צבירה פומבית של הון. ואפילו בזמנים מאוחרים יותר, היה זה מסוכן ביותר לצבור עושר רב מדי; בוודאות היה המלך ממציא האשמה כלשהי על-מנת להחרים את רכושו של העשיר, וכאשר מת אדם עשיר, עוכבה לווייתו עד אשר תרמה משפחתו סכום נכבד לרווחת הציבור או למלך, מס עיזבון.

בזמנים המוקדמים היו הנשים רכוש של הקהילה, והמשפחה נשלטה בידי האם. ראשי השבט המוקדמים היו הבעלים של כלל האדמה ושל כל הנשים; הנישואין דרשו את הסכמתו של שליט השבט. בחלוף הקומוניזם, הוחזקו הנשים באופן יחידני, ובהדרגה תפס האב את השליטה הביתית. זו הייתה תחילתו של הבית, ומנהגי הפוליגמיה הנפוצים הוחלפו במונוגמיה. (פוליגמיה הינה השריד לאלמנט העבדות של הנקבה במסגרת נישואין. מונוגמיה הינה האידיאל החופשי מעבדות של ההתאגדות אשר אין-דומה-לה בין גבר אחד לאישה אחת לצורך המפעל המעודן של בניית בית, גידול צאצאים, חינוך הדדי ושיפור-עצמי.)

בתחילה הוחזק כלל הרכוש, לרבות כלי העבודה וכלי הנשק, כרכוש שיתופי של השבט. הרכוש הפרטי כלל בתחילה את כל הפריטים אשר נגעו בהם באופן אישי. אם זר שתה מכוס, הפכה הכוס מרגע זה והלאה לרכושו. בהמשך, כל מקום שבו נשפך דם הפך לרכוש האדם או הקבוצה שנפצעו.

וכך פוּבד הרכוש הפרטי במקור, משום שההנחה הייתה שהוא טעון בחלק כזה או אחר של אישיות בעליו. היושרה ביחס לרכוש נסמכה בביטחון על סוג האמונה הטפלה הזו; לא נדרש כל כוח שיטור אשר ישמור על הרכוש האישי. בתוך הקבוצה לא היו גניבות, אף כי אנשים לא היססו לנכס לעצמם את רכושם של שבטים אחרים. יחסי הרכוש לא הסתיימו עם המוות; בתחילה נשרפו החפצים האישיים, בהמשך הם נקברו יחד עם המת, ולאחר מכן עברו בירושה למשפחה השורדת או לשבט.

מקורם של חפצי הקישוט האישיים נעוץ בנוהג לענוד קמענות. היווהרה, יחד עם הפחד מפני רוחות הרפאים, הובילו את האדם הקדום להתנגד לכל ניסיון לפשוט ממנו את הקמענות החביבים עליו; ורכוש זה נחשב לבעל ערך יותר מאשר הצרכים הבסיסיים.

מקומות הלינה היו מפריטי הרכוש המוקדמים ביותר של האדם. לאחר מכן, הוקצו אזורים מגורים מטעם ראשי השבט, אשר קיבלו לידיהם את הנאמנות על כל נְכָסֵי הַדָּלָא-נְיָדִי של הקבוצה. או אז סימן אתר של אֵש את הבעלות; ולאחר מכן, היוותה באר סימן לקניין על השטח הסמוך לה.

בורות ובארות מים היו בין הפריטים הראשונים של רכוש פרטי. כלל מנהגי הפטיש אומצו על-מנת לשמור על בורות מים, בארות, עצים, יבולים ודבש. לאחר שאבד האמון בפטיש, התפתחו חוקים אשר נועדו להגן על הרכוש הפרטי. ואולם, חוקי הצייד – קרי הזכות לצוד – קדמו בהרבה לחוקי האדמה. האדם האדום באמריקה מעולם לא הבין את הקניין האישי על האדמה; הוא לא הצליח להבין את נקודת המבט של האדם הלבן.

בתחילה סומן הרכוש הפרטי בעיטור המשפחה, וזהו המקור המוקדם לסמלים המשפחתיים. אף את הנדל"ן ניתן היה להציב תחת שמירתן של הרוחות. הכוהנים היו "מקדשים" חלקת אדמה, וזו הייתה שוכנת תחת משמר הקסם של הטאבו אשר כונן שם. לפיכך נאמר שהבעלים מחזיק ב"קניין כוהנים". העברים כיבדו עד מאוד את אבני הציון המשפחתיות האלה: "ארור המסיג גבול שכנו". סימני האבן הללו נשאו את ראשי התיבות של הכוהן. ואפילו עצים הפכו לרכוש פרטי כאשר נחרטו עליהם ראשי התיבות.

בתקופות מוקדמות רק היבולים היו פרטיים, ואולם רצף של יבולים גרר זכות קניין; וכך הובילה החקלאות לראשית הקניין הפרטי על האדמה. בתחילה ניתנה ליחידים אך ורק זכות חכירה למשך תקופת חייהם; ועם מותם חזרה האדמה לבעלות השבט. זכויות הקניין הראשונות אשר הוענקו מידי השבטים ליחידים היו קברים – חלקות קבורה משפחתיות. בזמנים מאוחרים יותר השתייכה האדמה לאלו אשר גידרו אותה. ואולם, הערים

תמיד שמרו שטחים עבור מרעה ציבורי ולשם שימוש בעת מצור; האזורים ה"שיתופיים" הללו מייצגים את שרידיהן של צורות הבעלות השיתופיות הקודמות.

לבסוף הקצתה המדינה זכות קניין ליחיד, תוך שהיא שומרת לעצמה את הזכות להטיל מסים. כאשר זכויות הקניין שלהם הובטחו, יכלו בעלי האדמות לגבות שכירות והאדמה הפכה למקור הכנסה – להון. לבסוף הפכה האדמה לסחירה הלכה למעשה, כאשר היא נקנית, מועברת, ממושכנת ומעוקלת.

הרכוש הפרטי הביא עמו חופש מוגבר ויציבות משופרת; ואולם, הבעלות הפרטית על האדמה קיבלה את תמיכת החברה אך ורק לאחר שנכשלו מאמצי השליטה וההכוונה השיתופיים; ועד מהרה היא גררה רצף של עבדים, צמיתים ומעמדות חסרי-אדמה. ואולם, המיכון המשופר הולך ומשחרר בהדרגה את האדם מעבודות משעבדות.

הזכות לקניין איננה מוחלטת; היא חברתית לחלוטין. ואולם, כלל הממשל, החוק, הסדר, זכויות האזרח, החירויות החברתיות, המוסכמות, השלום והאוויר, כפי שנהנים מהם בני האדם המודרניים, צמחו סביב הבעלות הפרטית על הרכוש.

הסדר החברתי הנוכחי איננו נכון בהכרח – הוא איננו אלוהי או קדוש – ואולם תיטיב האנושות לעשות אם תנוע לאיטה בעת שהיא עורכת שינויים. מה שיש בידכם הוא טוב יותר לאין שיעור מכל מערכת אשר הייתה ידועה לקודמיהם. ודאו כי בשעה שאתם משנים את הסדר החברתי, אתם משנים אותו לטובה. אל תשתכנעו לערוך ניסויים בנוסחאות אשר נזנחו על-ידי אבותיכם. צעדו קדימה, לא לאחור! הניחו לאבולוציה להימשך! אל נא תסבו צעדיכם לאחור.

[הוצג בידי מלכיצדק מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 70

האבולוציה של הממשל האנושי

מייד משפטר האדם באופן חלקי את בעיות הפרנסה, הוא ניצב בפני המשימה של הסדרת היחסים האנושיים. התפתחותה של התעשייה דרשה חוק, סדר והתאמה חברתית; קיומו של הרכוש הפרטי דרש ממשל.

בעולם אבולוציוני היריבויות מהוות דבר טבעי; השלום נשמר אך ורק הודות למערכת כלשהי של הסדרה חברתית. ההסדרה החברתית מהווה חלק בלתי-נפרד מן הארגון החברתי; ההתאגדות מרמזת על סמכות שלטת כזו או אחרת. הממשל מחייב תיאום בין קבוצות יריבות – שבטים, סמולות, משפחות או יחידים.

הממשל מהווה התפתחות בלתי-מודעת; הוא מתפתח תוך כדי ניסוי וטעייה. יש לממשל ערך הישרדותי, ומשום כך הוא הופך למסורת. האנרכיה העצימה את האומללות; ומשום כך התפתחו – או מתפתחים – לאיטם הממשל, וכן החוק והסדר היחסיים. היו אלה דרישותיו הכפייניות של מאבק ההישרדות אשר דחפו, פשוטו כמשמעו, את המין האנושי בדרך ההתקדמות לעבר ציוויליזציה.

1. היווצרות המלחמה

המלחמה הינה מצבו הטבעי של האדם המתפתח ומורשתו; השלום הינו קנה המידה שעל-פיו נמדדת התפתחות הציוויליזציה. בטרם עברו הגזעים המתקדמים חברות חלקי, היה האדם אינדיבידואליסט קיצוני, חשדן ביותר ולוחמני במידה כל-תאמן. האלימות הינה חוק טבע, והעוינות הינה התגובה האוטומטית של ילדי הטבע; זאת בעוד שהמלחמה הינה אך בבחינת אותן פעילויות ממש, כאשר אלה מבוצעות באופן קיבוצי. וכל אימת שיריעת הציוויליזציה נמתחת בשל סיבוכי התקדמות החברה – ובכל מקום שבו מתקיים הדבר – לעולם מתרחשת נסיגה מיידית והרסנית, בחזרה אל אותן שיטות מוקדמות של יישוב אלים של הרוגז, אשר מקורו ביחסים הבין-אישיים בין בני-אדם.

המלחמה הינה תגובה חייתית לאי-הבנות ולרוגז; השלום שורה כאשר כל הבעיות והקשיים הללו מיושבים באופן מתורבת. גזעי הסאנגיק – כמו גם הגזעים האדמיים והנודיים המדורדרים המאוחרים יותר – היו כולם לוחמניים. האנדונים למדו במוקדם את כלל הזהב, ואפילו כיום חיים צאצאיהם האסקימוסים בהתאם לקוד זה; הנוהג מושרש בהם היטב, והם חפים למדי ממריבות אלימות.

אנדרון לימד את ילדיו ליישב חילוקי דעות באמצעות הכאה עם מקל על-גבי עץ, כשכל העת מקללים את העץ; הראשון לשבור את המקל הוכרז כמנצח. האנדונים המאוחרים יותר נהגו ליישב חילוקי דעות באמצעות הצגה פומבית; אלו אשר היו חלוקים ביניהם צחקו ולעגו אלו לאלו, והקהל היה זה שהכריע מיהו המנצח באמצעות מחיאות כפיים.

ואולם, תופעה כדוגמת המלחמה לא יכלה להתקיים, עד אשר החברה התפתחה מספיק על-מנת ליהנות הלכה למעשה מתקופות של שלום ולתמוך במנהגים מלחמתיים. עצם הרעיון של מלחמה מרמז על דרגה מסוימת של ארגון.

עם הופעתן של קבוצות חברתיות, החלו להתרגזויות היחידניות להיבלע בקרב הרגשות הקבוצתיים; ועובדה זו עודדה את השלווה התוך-שבטית, תוך גביית מחיר מן השלום הבין-שבטי. וכך, בתחילה שרר השלום בקרב הקבוצה – או השבט – אשר תמיד שנאה את כל אשר מצוי מחוצה לה, את הזרים. למעשה, האדם הקדום החשיב את הקזת דמו של הזר כמעלה.

אך אפילו דבר זה לא צלח בתחילה. כאשר ראשי השבטים הקדומים ניסו ליישב אי-הבנות, הם הבחינו כי לעיתים קרובות היה זה נחוץ להתיר, לפחות פעם בשנה, קרבות אבנים שבטיים. השבט היה נחלק אז לשתי קבוצות והקדיש יום שלם ללחימה. וזאת לא בשל כל סיבה אחרת, אלא לשם ההנאה שבדבר; הם באמת נהנו להילחם.

המלחמה ממשיכה להתקיים הואיל והאדם הינו אנושי; הוא התפתח מן החיה וכלל החיות הינן לוחמניות. בין הסיבות הראשיות למלחמה מצויות הסיבות הבאות:

1. הרעב, אשר הוביל לפשיטות על מזון. מאז ומעולם גרם המחסור באדמה למלחמה, ובמהלך המאבקים הללו נכחדו, הלכה למעשה, כלל השבטים המוקדמים שוחרי השלום.

2. מחסור בנשים - ניסיון להקל על מצוקת כוח עזר בתי. מאז ומעולם גרמה גניבת נשים למלחמה.

3. יוהרה – התשוקה להציג את עוצמת השבט לראווה. הקבוצות הנעלות נלחמו על-מנת לכפות את אורחות חייהם על קבוצות נחותות יותר של בני-אדם.

4. עבדים – הצורך לגייס כוח אדם לשורות העובדים.

5. נקמה, הייתה המניע למלחמה כאשר שבט אחד האמין ששבט שכן גרם למותו של מי מחבריהם. האבל נמשך עד אשר הובא הביתה ראש אדם. המלחמה לשם נקמה נחשבה כדבר ראוי עד לזמנים מודרניים יחסית.

6. פנאי – המלחמה נחשבה בעיני הגברים הצעירים של אותם זמנים מוקדמים כעיסוק לעת פנאי. אם לא הייתה עולה עילה ראויה ומספקת ללחימה – בשעה שהתמשכות השלום כבר החלה להעיק – שבטים שכנים נהגו ללחום בקרבות חבריים-למחצה, לפצוח בהסתערויות כחלק מן החג, וליהנות מקרבות מבוזבזים.

7. זת – התשוקה להמיר אחרים לפת. כלל הדתות הפרימיטיביות תמכו במלחמה. רק בזמנים המאוחרים החלה הדת להזעיק את פניה כלפי המלחמה. לרוע המזל, על-פי-רוב היו הכמרים המוקדמים בעלי בריתם של בעלי העוצמה הצבאית. ואחד ממהלכי השלום הגדולים בהיסטוריה היה הניסיון להפריד את הכנסייה מהמדינה.

השבטים הקדומים לחמו מאז ומעולם במצוות אלוהיהם, בפקודת מלכיהם או בהוראת המרפאים. העברים האמינו ב"אל מלחמה" שכזה; וסיפור פשיטתם על המִדְיָנִים הינו תיאור טיפוסי של האכזריות האיומה של מלחמות השבטים הקדומות; תקיפה זו – על טבח כלל הזכרים וההרג לאחר מכן של כל הילדים ממין זכר ושל כל הנשים אשר לא היו בתולות – הייתה מכבדת בהחלט את אורחותיו של ראש שבט מלפני מאתיים-אלף שנה. וכל זה התבצע "בשם ריבון העולמים, אלוהי ישראל".

זהו הינו סיפור האבולוציה של החברה, האופן הטבעי שבו פותרים הגזעים את בעיותיהם; האופן שבו מחיל האדם את גורלו על-פני האדמה. האלוהות איננה יוזמת זוועות מעין אלה, על-אף נטיית האדם להטיל את האחריות לכך על אלוהיו.

החמלה הצבאית הגיעה לאיטה אל המין האנושי. ואפילו כאשר עמדה אישה בראש העברים, דבורה, המשיכה והתקיימה אותה אכזריות נרחבת. מפקד צבאה של דבורה, אשר ניצח את הגויים, גרם "לכל המחנה ליפול לפי חרב; ולא נשאר מהם עד אחד".

בשלב מוקדם מאוד של ההיסטוריה האנושית נעשה שימוש בכלי נשק מורעלים. צורות שונות ומשונות של מומים הוטלו בבני-אדם. שאול לא היסס לדרוש מדוד מאה עורלות של פלישתים כתשלום נדוניה בעבור בתו מיכל.

המלחמות המוקדמות נערכו בין שבטים שלמים; ואולם, בזמנים מאוחרים יותר, בשעה ששני יחידים משבטים שונים הסתכסכו, במקום ששני השבטים יילחמו, נערך דו-קרב בין שני היחידים. כמו כן, השתגר הנוהג לפיו שני צבאות מהמרים על הכול בהתאם לתוצאת הקרב בין נציגים נבחרים מכל אחד מהצדדים, כמו בדוגמה של דוד וגוליית.

העידון הראשון של המלחמה היה לקיחתם של שבויים. לאחר מכן, קיבלו הנשים פטור מפעילויות האיבה; או אז הוכר גם מעמדם של הלא-לוחמים. מעמדות צבאיים וצבאות של קבע התפתחו במהרה על-מנת לעמוד במורכבות ההולכת וגדלה של הלוחמה. על לוחמים שכאלו נאסר במוקדם להתרועע עם נשים; והנשים פסקו זה מכבר מללחום, אף-על-פי שתמיד הן הזינו וסעדו את החיילים ודחקו בהם לצאת אלי קרב.

הנוהג להכריז מלחמה ייצג התקדמות משמעותית. הכרזות שכאלה על ההתכוונות ללחום רמזו על הגעת חוש של הוגנות; לאחר מכן התפתחו בהדרגה חוקי המלחמה ה"מתורבתת". במוקדם מאוד השתגר המנהג שלא ללחום ליד אתרים קדושים, ובהמשך לכך גם שלא ללחום בימים מקודשים מסוימים. אחרי כן הגיעה תורה של ההכרה הכללית בזכות המקלט; פליטים פוליטיים קיבלו הגנה.

וכך התפתחה הלוחמה בהדרגה, מן הציד האנושי הפרימיטיבי ועד למערכת המסודרת יותר, באופן יחסי, של האומות ה"מתורבתות" בזמנים המאוחרים יותר. ואולם, הגישה החברתית של הַרְעוּת מחליפה את זו העוינת אך באופן איטי ביותר.

2. ערכה חברתי של המלחמה

בעידנים עברו חוללה מלחמה קשה שינויים חברתיים ואפשרה את אימוצם של רעיונות חדשים במידה שלא הייתה מתרחשת באופן טבעי אף לא במשך עשרת-אלפים שנה. המחיר האיום שתבעו יתרונות מלחמה מסוימים היה נסיגה ארעית של החברה אל הברבריות; על ההיגיון המתורבת היה לפנות את מקומו. המלחמה הינה תרופה עזה, יקרה מאוד ומסוכנת ביותר; ואף אם תכופות היא מרפאה חוליים חברתיים מסוימים, לעיתים היא

הורגת את החולה, קרי משמידה את החברה.

הצורך המתמיד בהגנה לאומית יוצר התאמות חברתיות חדשות ומתקדמות רבות. כיום נהנית החברה מן היתרון שבשורה ארוכה של המצאות שימושיות אשר היו צבאיות לחלוטין בראשיתן; והחברה חבה למלחמה אפילו את הריקוד, שפן בצורותיו הראשונות היה תרגיל צבאי.

המלחמה הייתה בעלת ערך בעבור הציוויליזציות של העבר, מכיוון שהיא:

1. חייבה משמעת, אכפה שיתוף-פעולה.

2. החשיבה ביותר את החוסן ואת האומץ.

3. קידמה וביססה את הלאומיות.

4. השמידה עמים חלשים ובלתי-כשירים.

5. פוגגה את אשליית השוויון הפרימיטיבי וריבדה את החברה באופן סלקטיבי.

למלחמה היה ערך סלקטיבי ואבולוציוני מסוים, ואולם בדומה לעבדות, נדרש לנטוש אותה ביום מן הימים עם התקדמותה האיטית של הציוויליזציה. המלחמות אשר מקדם עודדו מסעות ומגעים בין-תרבותיים; המטרות האלה זוכות כעת לשירות טוב יותר משיטות תחבורה ותקשורת מודרניות. המלחמות אשר מקדם חיזקו את האומות, ואולם המאבקים המודרניים משבשים את תרבות הציוויליזציה. הלוחמה הקדומה הביאה להכחדתם של עמים נחותים; התוצאה הסופית של הקונפליקט המודרני הינו ההשמדה הסלקטיבית של בני-אדם מן הזנים המובחרים. המלחמות המוקדמות עודדו ארגון ויעילות, ואולם אלו הפכו כעת למטרותיה של התעשייה המודרנית. בימים עברו שימשה המלחמה כגורם תסיסה חברתית אשר הניע את הציוויליזציה קדימה; תוצאה זו מושגת כעת טוב יותר על-ידי השאפתנות וההמצאה. המלחמה הקדומה תמכה במושג של אָל לוחם, ואולם לאדם המודרני נאמר כי האל הינו אהבה. בעבר שימשה המלחמה למטרות רבות בעלות-ערך, והיא הייתה בבחינת פיגום הכרחי בבנייתה של הציוויליזציה; ואולם, עד מהרה היא הופכת לפושטת רגל תרבותית – היא איננה מסוגלת לייצר דיכדנדים של רווח חברתי במידה שיכולה להשתוות לאובדן האיום הנלווה לפעולתה.

בעבר האמינו הרופאים בהקזת הדם כמזור לחולי רבים, אך מאז הם גילו תרופות טובות יותר לרוב המחלות האלה. באותה מידה, הקזת הדם הבין-לאומית של המלחמה בהחלט חייבת לפנות את מקומה מפני גילויין של שיטות טובות יותר לריפוי מאובי האומות.

אומותיה של אורנטיה נכנסו זה מכבר למאבק הכביר שבין המיליטריזם הלאומני לבין התעשייתיות, וקונפליקט זה מקביל באופנים רבים למאבק הממושך שבין הצייד-רועה-הצאן לבין החוואי. ואולם, אם עתידה התעשייתיות לנצח את המיליטריזם, כי אז היא חייבת להימנע מן הסכנות האורבות לה. סכנות התעשייה המנצה באורנטיה הן:

1. הסחף החזק לעבר מטריאליזם, עיוורון רוחני.

2. הסגידה לעושר ולעוצמה, עיוות ערכים.

3. המידות הרעות של המותרות, חוסר-בגרות תרבותית.

4. הסכנות המתעצמות של הבטלנות, חוסר-רגישות לשירות.

5. הגידול ברפואה הגזעית הבלתי-רצויה, הידרדרות ביולוגית.

6. האיום של עבדות תעשייתית סטנדרטית, קיפאון האישיות. העבודה מרוממת, ואולם עבודה מונוטונית מאלחשת.

המיליטריזם הינו אוטוקראטי ואכזר – פראי. הוא מקדם את הארגון החברתי בקרב הצד הכובש, אך מפורר את הנכבש. התעשייתיות הינה מתורבתת יותר, והיא חייבת לפעול באופן שמקדם את היוזמה ומעודד את האינדיבידואליזם. על החברה לקדם את המקוריות בכל צורה אפשרית.

אל נא תטעו ותהללו את המלחמה; במקום זאת, בִּדְקוּ מה היא עשתה בעבור החברה, כך שתוכלו לדמיין ביתר דיוק מה חייבים לספק תחליפיה על-מנת להמשיך ולקדם את הציוויליזציה. במידה שלא יסופקו תחליפים הולמים מעין אלו, היו בטוחים כי המלחמה תימשך עוד זמן רב.

האדם לא יקבל אף-פעם את השלום כצורת חיים שבשגרה, עד אשר ישתכנע לחלוטין, ובאופן חוזר ונשנה, כי השלום מיטיב עם רווחתו החומרית יותר מכול, ועד אשר תספק החברה ברוב חוכמה תחליפים של שלום לשם סיפוק הנטייה הטבעית לשחרר מעת לעת את הדחף השיתופי, אשר מיועד להוציא לחופשי האנרגיות והרגשות המצטברים-לעולם אשר משתייכים לתגובות השימור-העצמי של המין האנושי.

ואולם, אפילו בעת שהמלחמה חולפת ועוברת, ראוי שהיא תכובד כאותו בית-ספר של ניסיון אשר חייב גזע של יחידים יהירים להכפיף את עצמם לסמכות מרוכזת ביותר – זו של מפקד עליון. המלחמה המיושנת אכן בחרה כמנהיגים את האנשים אשר היו גדולים מעצם טיבם, ואולם המלחמה המודרנית לא עושה זאת עוד. על-מנת לגלות את המנהיגים, שומה על החברה לפנות כעת לכיבושי השלום: התעשייה, המדע וההישג החברתי.

3. התאגדויות אנושיות מוקדמות

בחברות הפרימיטיביות ביותר היה העדר בבחינת חזות הכול; ואפילו הילדים היו רכושו המשותף. המשפחה המתפתחת החליפה את העדר בתחום גידול הילדים, בעוד שהחמולות והשבטים המגיחים תפשו את מקומו פִּיחידה החברתית.

הרעב למין והאהבה האימהית כוננו את המשפחה. ואולם, הממשל האמיתי לא הופיע עד לאחר היווצרות קבוצות של משפחות-על. בימי קדם-המשפחה של העדר, המנהיגות סופקה על-ידי יחידים אשר נבחרו באופן בלתי-רשמי. הפושמנים באפריקה מעולם לא התקדמו אל מעבר לשלב הפרימיטיבי הזה; אין להם בעדר כל מנהיג.

המשפחות הפכו מאוחדות באמצעות קשרי דם במסגרת החמולות, התאגדויות של אחים; ואלה התפתחו לאחר מכן לשבטים, קהילות טריטוריאליזם. המלחמה והלחצים החיצוניים אכפו על החמולות המשפחתיות את הארגון השבטי, ואולם, היו אלו המסחר והסחר אשר החזיקו את הקבוצות הפרימיטיביות המוקדמות האלה יחדיו, תוך שמירה על מידה מסוימת של שלום פנימי.

ארגוני הסחר הבין-לאומיים יקדמו את השלום באורנטיה באופן טוב לאין שיעור מאשר כל ההתחכמויות הסנטימנטליות של חזון תכנית שלום. יחסי המסחר התאפשרו הן על-ידי התפתחות השפה והן על-ידי שיטות תקשורת משופרות, כמו גם על-ידי תחבורה טובה יותר.

מאז ומעולם עיכבה חסרונה של שפה משותפת את צמיחתן של קבוצות השלום, ואולם הכסף הפך לשפה האוניברסאלית של המסחר המודרני. החברה המודרנית מוחזקת בשלמותה בעיקר באמצעות השוק התעשייתי. מניע הרווח הינו גורם מתקפת רב-כוח, והוא מועצם על-ידי הרצון לשרת.

בעידנים המוקדמים כל שבט היה מוקף מעגלים משותפי-מרכז של פחד וחשדנות הולכים וגוברים; ומכאן מקור המנהג לרצוח את כל הזרים, ובשלב מאוחר יותר – לשעבדם. פירושו של הרעיון הישן על אודות הרעות היה אימוץ אל תוך החמולה; והאמונה הרווחת הייתה כי חברות בחמולה שורדת את המוות – אחד מן המושגים המוקדמים ביותר של חיי נצח.

טקס האימוץ היה כרוך בשתיית דם הדדית. בקבוצות מסוימות החליפו רוק במקום לשתות את הדם, וזהו הינו המקור הקדום לנוהג של הנשיקה החברתית. וכל טקסי ההתאגדויות, בין של נישואין ובין של אימוץ, הסתיימו תמיד בארוחות משתה.

בזמנים מאוחרים יותר נעשה שימוש בדם מהול ביין אדום, ולבסוף נחתם טקס האימוץ על-ידי שתיית יין בלבד, כאשר החתימה סומלה בהשקת הכוסות ומומשה בעת בליעת המשקה. העברים עשו שימוש בצורה מותאמת של טקס האימוץ הזה. אבותיהם הקדמונים הערבים עשו שימוש בשבועה אשר נאמרה בשעה שידו של המועמד נחה על אברי הרבייה של יליד השבט. העברים התייחסו לגרים המאומצים בנדיבות ובאחוה. "כאזרח מקרבכם יהיה לכם הגר הגר אתכם; ואהבת לו כמוך".

"חברות של אירוח" היה יחס של אירוח ארעי. כאשר יצאו האורחים המבקרים לדרכם, היו שוברים כלי לשניים, וחלק אחד ניתן לזה אשר יצא לדרכו על-מנת שישמש להצגה ראווה בפני צד שלישי העשוי להגיע במועד מאוחר יותר. היה נהוג כי אורחים המצויים בדרכים משלמים באמצעות סיפור מעשיות על אודות מסעותיהם והרפתקאותיהם. מספרי הסיפורים של ימי קדם הפכו להיות כה פופולריים עד שבסופו של דבר המוסכמות אסרו עליהם לפעול בעונות הציד והקציר.

הסכמי השלום הראשונים היו "קשרי הדם". שגרירי השלום של שני שבטים ניצים היו נפגשים, מכבדים זה את זה, ואז דוקרים את העור עד זוב דם; או אז הם היו מוצצים זה את דמו של זה ומכריזים על שלום.

שליחויות השלום המוקדמות ביותר כללו משלחות של גברים אשר הביאו עמם את נשותיהם הנבחרות על-מנת לספק מינית את אויביהם לשעבר; כך נעשה שימוש בתיאבון המיני לשם דיכוי הדחף הלוחמני. השבט אשר זכה לביקור כבוד, ערך ביקור גומלין שבמסגרתו הציע הוא מנשותיו; וכך כונן שלום יציב. זמן לא רב לאחר מכן התקיימו נישואי תערובת בין משפחות ראשי השבטים.

4. חמולות ושבטים

קבוצת השלום הראשונה הייתה המשפחה, לאחריה החמולה, השבט, ומאוחר יותר האומה, אשר הפכה בסופו של דבר למדינה הטריטוריאלית המודרנית. העובדה שקבוצות השלום בנוו ימינו התרחבו זה מכבר אל מעבר לקשרי הדם וכוללות אומות הינה מעודדת ביותר; זאת למרות העובדה שהאומות של אורנטיה עדיין מציאות סכומי עתק על הכנות למלחמה.

החמולות היו קבוצות קשרי-דם בתוככי השבט, והן חייבות את קיומן לאינטרסים משותפים מסוימים, למשל:

1. מקורות המצביעים על אב קדמון משותף.

2. שבועת אמונים לטקס דתי משותף.

3. דיבור באותו ניב.

4. מקום מגורים משותף.

5. פחד מאותם אויבים.

6. התנסות צבאית משותפת.

ראשי החמולות היו כפופים תמיד לראש השבט, וממשלות השבט המוקדמות היוו איחוד רופף של חמולות. האוסטרלים הילידיים מעולם לא פיתחו צורת ממשל שבטית.

לרוב, ראשי חמולות השלום הגיעו למעמדם דרך קו הירושה של האם; מפקדי המלחמה של השבט כוננו את קו הירושה של האב. בתי הדין של ראשי השבט ושל המלכים המוקדמים הורכבו מראשי החמולות, אשר היה נהוג להזמין פעמים אחדות בשנה לשהות בנוכחות המלך. כך התאפשר לו לצפות בהם ולהבטיח באופן משופר את שיתוף פעולה עמם. החמולות שימשו בממשל המקומי לתכלית רבת-ערך, ואולם הן עיכבו במאוד את צמיחתן של אומות גדולות וחזקות.

5. ההתחלות של הממשל

לכל מוסד אנושי הייתה ראשית; והממשל האזרחי הינו תוצר של התפתחות מדורגת, ממש כמו הנישואין, התעשייה והדת. מן החמולות והשבטים הפרימיטיביים המוקדמים התפתחו בהדרגה הסדרים העוקבים של הממשל האנושי, אשר הופיעו ונעלמו עד לצורות הסדר החברתי והאזרחי המאפיינות את השליש השני של המאה העשרים.

עם עלייתן המדורגת של היחידות המשפחתיות, הונחו יסודות הממשל באופן הארגון החמולתי, קרי בקבוצות המשפחה הקשורות בקשרי דם. גוף הממשל האמיתי הראשון היה *מועצת הזקנים*. קבוצה שלטת זו הורכבה מגברים זקנים אשר התבלטו באופן מועיל כזה או אחר. אפילו האדם הברברי העריך את החוכמה והניסיון, וכך החלה תקופה ממושכת שבה שלטו הזקנים. בהדרגה צמח שלטון האוליגרכיה של הזקנים לכדי הרעיון הפטריארכלי.

במועצות הזקנים המוקדמות שכנו בפוטנציה כל זרועות הממשל: הזרוע המבצעת, הזרוע המחוקקת והזרוע השיפוטית. כאשר המועצה פירשה את מוסכמות ההווה, היא היוותה בית-דין; כאשר היא ביססה מנהגים חברתיים חדשים, היא שימשה כמחוקקת; ובמידה שבה נאכפו החלטות וצווים מעין אלו, היא שימשה כזרוע המבצעת. ראש המועצה היה אחד ממבשרי הגעתו המאוחרת יותר של ראש השבט.

לשבטים מסוימים היו מועצות נשים, ומעת לעת שימשו נשים כשליטות של שבטים רבים. שבטים מסוימים של האדם האדום דבקו בתורתו של אֶנְאֶמְנָאֶלֹנְטֹן, וצייתו לפסיקה של "מועצת השבעה", אשר ניתנה פה אחד.

האנושות התקשתה ללמוד כי לא המלחמה ולא השלום יכולים להתנהל בידי חברה מתדיינת. "בלבולי המוח" הפרימיטיביים היו מועילים אך לעיתים רחוקות. הגזע למד במוקדם שלצבא אשר בראשו עמדה קבוצה של ראשי חמולות לא היה סיכוי כנגד צבא חזק אשר בראשו מפקד אחד. מאז ומעולם הייתה המלחמה ממליכת-מלכים.

בתחילה נבחרו מפקדי המלחמה אך ורק עבור שירות צבאי, ובעתות שלום הם היו מוותרים על חלקים מסמכותם, שכן אז תפקידם היה בעל אופי חברתי יותר. ואולם, בהדרגה הם החלו לכרסם במרווחים השלווים, ונטו להמשיך ולשלוט ממלחמה אחת והלאה אל זו הבאה לאחריה. לעיתים תכופות הם דאגו לכך שהמלחמה הבאה תגיע זמן לא רב לאחר זו הקודמת. אדוני המלחמה המוקדמים הללו לא חיבבו את השלום.

בזמנים מאוחרים יותר נבחר חלק מן המנהיגים לשירות שונה מן השירות הצבאי, וזאת הודות לתכונות פיזיות יוצאות-דופן או ליכולות אישיות יוצאות-מן-הכלל. לאדם האדום היו בדרך כלל שתי סדרות של מנהיגים – הֶסְאָצ'ם, או מנהיגי השלום, ומפקדי המלחמה אשר תפקידם עבר בירושה מנהיגי השלום שימשו גם שופטים ומורים.

כמה מן הקהילות המוקדמות נשלטו בידי המרפאים, אשר שימשו לעיתים תכופות כמנהיגים. אדם אחד עשוי היה לשמש ככוהן, כמרפא וכמנהל כללי. לעיתים קרובות, הסמלים המוקדמים של בתי המלוכה היוו במקור סמלים או סימנים של לבוש הכוהן.

ואלו היו השלבים אשר דרכם נולדה בהדרגה הזרוע המבצעת של הממשל. מועצות החמולות והשבטים המשיכו לשמש בתפקידי ייעוץ וכמבשרי הזרועות אשר הופיעו מאוחר יותר – הזרוע המחוקקת והזרוע השופטת. באפריקה של היום, כל צורות הממשל הפרימיטיביות האלה עדיין קיימות

6. ממשל מלוכני

ממשל מדיני יעיל הגיע רק עם הופעתו של מנהל בעל סמכות ביצועית מלאה. האדם גילה כי ניתן לקיים ממשל יעיל אך ורק על-ידי הפקדת העוצמה בידי אישיות, ולא על-ידי הענקת רעיון.

הריבונות צמחה מן הרעיון של סמכות משפחתית או של עושר. כאשר מלך פטריארכלי של ממלכה קטנה הפך למלך של ממש, הוא לעיתים כונה "אבי אומתו". מאוחר יותר, מלכים נחשבו כיוצאי חלציהם של גיבורים. ומאוחר עוד יותר, השלטון החל לעבור בירושה בשל האמונה במקורם האלוהי של המלכים.

העברת המלוכה בירושה מנעה את האנרכיה אשר הגיעה לפני כן בתווך שבין מותו של מלך לבין בחירתו של המלך הבא אחריו, אנרכיה אשר חוללה שִׁמּוֹת. למשפחה היה ראש ביולוגי; לחמולה, מנהגי טבעי נבחר; לשבט, ולמדינה אשר באה לאחריה, לא היה מנהיג טבעי, וזו הייתה סיבה נוספת להעביר את תפקיד המנהיג-המלך בירושה. הרעיון מאחורי משפחות המלוכה והאצולה התבסס גם על המוסכמות בדבר "הבעלות על השם" בקרב הסמולות.

בסופו של דבר נחשבה שושלת המלוכה לעל-טבעית, והסברה גרסה כי דמם של המלכים מקורו בימי הסגל הגשמי של הנסיך קאליגאסטיה. וכך הפכו המלכים לאישיות פִּטִּיש אשר פחדו מהם באופן בלתי-רגיל, ובחצר המלוכה נעשה שימוש בדיבור מסוג מיוחד. ואפילו בזמנים האחרונים היו שהאמינו כי מגע המלכים מרפא מחלות, ואחדים מהעמים באורנטיה עדיין מתייחסים אל שליטיהם כאילו הגיעו ממקור אלוהי.

לעיתים תכופות הוחזקו מלכי הפִּטִּיש המוקדמים בבידוד; מלך הפִּטִּיש נחשב לקדוש מדי מכדי להיראות ברבים, מלבד בימי חג ובימי קודש. על-פי-רוב נבחר נציג אשר התחזה לו, וזהו הינו המקור של ראשי הממשלות. השר הראשון בקבינט היה מנהלן מזון; ועד מהרה באו אחרים אחריו. תוך זמן קצר מינו השליטים נציגים אשר הופקדו על המסחר ועל הדת; כמו כן, התפתחותו של הקבינט הייתה בבחינת צעד ישיר בדרך להפיכת הסמכות הביצועית לבלתי-אישית. עוזרים אלו של המלכים המוקדמים הפכו לאצולה המקובלת, וככל שעלתה קרנן של הנשים כך גם הלכה ועלתה בהדרגה אשת המלך לדרגת מלכה.

שליטים חסרי-מצפון רכשו עוצמה רבה באמצעות גילוי הרעל. הקסמים בחצרות המלך המוקדמות היו שטניים; אויביו של המלך מתו מהר מאוד. ואולם, אפילו הרוזן העריץ ביותר היה כפוף למגבלות אחדות; לכל הפחות ריסן אותו הפחד המתמיד מפני ההתנקשות. מאז ומעולם היוו המרפאים, רופאי האליל והכוהנים גורם מרסן רב-עוצמה ביחס למלכים. לאחר מכן, הפעילו בעלי האדמות, האצילים, השפעה מרסנת. ומעת לעת, החמולות והשבטים היו פשוט קמים ומסלקים את עריציהם ואת רודניהם. בשעה שהשליטים המסולקים נידונו למוות, לעיתים ניתנה בידיהם הבחירה להתאבד; וזהו הינו מקור האופנה החברתית הקדומה להתאבד במצבים מסוימים.

7. חברות סודיות ומועדונים פרימיטיביים

קרבת הדם קבעה את הקבוצות החברתיות הראשונות; ההתאגדות הרחיבה את החמולות המשפחתיות. נישואי-תערובת היו הצעד הבא אשר הרחיב את הקבוצה, והשבט המורכב אשר נוצר כתוצאה מכך היה הגוף הפוליטי האמיתי הראשון. ההתקדמות הבאה בהתפתחות החברתית חלה עם התפתחות הפתות הדתיות והמועדונים הפוליטיים. אלו הופיעו לראשונה כחברות סודיות, ובמקור הן היו דתיות לחלוטין; לאחר מכן הן הפכו לפוליטיות. בתחילה הן היו מועדונים לגברים; בשלב מאוחר יותר מכן הופיעו מועדונים לנשים. ואז אלו התחלקו לשני סוגים: המועדונים החברתיים-פוליטיים והמועדונים הדתיים-מיסטיים.

לסודיות של החברות האלה היו סיבות רבות, כגון:

1. הפחד מפני חמת השליטים בשל הפרת טאבו כזה או אחר.

2. קיום טקסים דתיים של מיעוט.

3. שימור סודות "רוח" בעלי-ערך או סודות מסחריים.

4. הנאה מקסם או מכישוף מיוחדים.

עצם הסודיות של החברות האלה העטירה על חבריהן עוצמת של מסתורין ביחס לשאר חברי השבט. הסודיות פונה אף אל היוהרה; חברי המועדון היוו את האצולה החברתית של אותם ימים. לאחר שהנערים התקבלו, הם צדו עם הגברים; בעוד שלפני-כן הם ליקטו ירקות עם הנשים. והכישלון במבחני הבגרות נחשב כבושה העילאית, כחרפת השבט; בהמשך לכישלון חובי היחיד הכושל להישאר מחוץ למשכן הגברים, יחד עם הנשים והילדים, והוא נחשב כנשי. מלבד זאת, אלו אשר לא התקבלו למועדון גם לא הורשו להתחתן.

בשלב מוקדם ביותר לימדו בני האדם הפרימיטיביים את המתבגרים שליטה מינית מהי. הדבר הפך לנוהג ליטול את הנערים מעם הוריהם מגיל ההתבגרות ועד לנישואיהם, ולהפקיד את חינוכם ואת אימונם בידי חברות הגברים הסודיות. ואחד מן התפקודים העיקריים של המועדונים הללו הייתה לשלוט בגברים המתבגרים הצעירים, ובכך למנוע את הבאתם לעולם של ילדים בלתי-חוקיים.

הזנות המסחרית החלה כאשר מועדוני הגברים הללו שילמו כסף תמורת השימוש בנשים משבטים אחרים. ואולם, הקבוצות המוקדמות היו חפות במובחן ממיתרנות מינית.

טקסי חניכת ההתבגרות השתרעו לרוב על-פני תקופה בת חמש שנים. הטקסים הללו כללו מידה רבה של עינויים-עצמיים ושל חיתוכים מכאיבים. נוהג המילה החל לראשונה כטקס חניכה אל תוך אחת מן החבורות הסודיות האלה. כחלק מחניכת ההתבגרות, נחרטו על הגוף סימני השבט; מקורו של הקעקוע היה בסמל חברות שכזה. עינויים אלו, לצד מחסור רב, נועדו להקשיח את הצעירים הללו, לחרוט בהם את מציאות החיים ואת הקשיים הבלתי-נמנעים אשר בהם. מטרה זו מושגת טוב יותר באמצעות המשחקים האתלטיים והתחרויות הפיזיות אשר הופיעו מאוחר יותר.

ואולם, החבורות הסודיות האלה אכן ניסו לשפר את מוסריותם של המתבגרים; אחת מן המטרות העיקריות של טקסי ההתבגרות הייתה להדגיש בפני הנערים שעליהם להניח לנפשן את נשותיהם של גברים אחרים.

לאחר שנים אלה של משמעת נוקשה ושל אימון, וממש בטרם נישאו, על-פי-רוב שוחררו הצעירים הללו לתקופה קצרה של פנאי ושל חופש, שלאחריה חזרו על-מנת להינשא ולהכפף עצמם לטאבו של השבט למשך שארית חייהם. והמנהג הקדום הזה נמשך עד לזמנים המודרניים תחת הרעיון הטיפשי של "לחרוש בשדות זרים".

שבטים רבים תמכו ביצירתם של מועדונים סודיים של נשים, אשר מטרתם הייתה להכין נערות מתבגרות לתפקידי האישה והאם. לאחר שנחנכו, היו הנערות מותרות לנישואין והורשו לצפות ב"מיצג הפלות", מסיבת התצוגה החברתית של אותם ימים. במוקדם הופיעו מסדרים נשיים אשר התנגדו לנישואין.

מעט לאחר מכן הופיעו מועדונים בלתי-סודיים, כאשר קבוצות של גברים רווקים ושל נשים אשר לא-נוגעו יצרו ארגונים נפרדים. לאמיתו של דבר, התאגדויות אלה היו בתי הספר הראשונים. ובעוד שמועדוני הגברים והנשים נטו לרדוף זה את זה, לאחר המגע עם מוריה של דאלאמטיה ניסו כמה מן השבטים המתקדמים את החינוך המשותף, והקימו פנימיות משותפות לשני המינים.

החבורות הסודיות תרמו ליצירת מעמדות חברתיים בעיקר הודות לאופי המסתורי של טקסי החניכה שלהן. החברים בחבורות האלה לבשו בתחילה מסכות על-מנת להפחיד ולסלק את הסקרנים מטקסי האבלות שלהם – מפולחן אבותיהם הקדמונים. לאחר מכן התפתחו הטקסים הזה למעין סיאנס שעליו נאמר שהופיעו בו רוחות רפאים. חברות "הלידה מחדש" הקדומות השתמשו בסימנים ודיברו בשפה סודית מיוחדת; הם גם נמנעו ממיני מזון ומשקאות מסוימים. הם שימשו כמשטרת הלילה ומעבר לכך נטלו חלק במגוון רחב של פעילויות חברתיות.

כל ההתאגדויות הסודיות כפו שבועה, אכפו סודיות ולימדו על אודות שמירת סודות. המסדרים הללו הטילו אימה על האספסוף ושלטו בו; הם גם שימשו כחבורות שיטור, ולשם כך השתמשו בחוק הלינץ'. הם היו המרגלים הראשונים בעת שהשבטים לחמו, והיו המשטרה החשאית הראשונה בעתות שלום. וטוב מהכול, הם היו אלו אשר גרמו למלכים חסרי-המצפון לשבת בחוסר נוחות על כיסאם. על-מנת להגיע לאיזון מולם, קידמו המלכים משטרות חשאיות משל עצמם.

החבורות האלה הולידו את המפלגות הפוליטיות הראשונות. ממשל המפלגות הראשון היה "החזקים" נגד "החלשים". בימי קדם חל שינוי בממשל רק בעקבות מלחמת אזרחים, אשר שימשה הוכחה ניצחת לכך שהחלשים הפכו לחזקים.

המועדונים הללו הועסקו על-ידי סוחרים בגביית חובות ועל-ידי שליטים בגביית מיסים. גביית המיסים היוותה מאבק ממושך, כאשר אחת מצורות המוקדמות היה המעשר – עשירית מן הצייד או מן השלל. במקור הוטלו המיסים על-מנת להחזיק את בית המלך, ואולם נמצא כי קל יותר לגבותם כאשר הם מוסווים כמנחה המיועדת לתמיכה בשירותי המקדש.

אט-אט הפכו החבורות הסודיות האלה לארגוני הצדקה הראשונים, ולאחר מכן התפתחו לכדי החבורות הדתיות הראשונות – מבשרות הכנסיות. לבסוף, הפכו כמה מן החבורות האלה לבין-שבטיות, לאחוזות הבין-לאומיות הראשונות.

8. מעמדות חברתיים

חוסר השוויון המנטאלי והפיזי בין בני האדם מבטיח את הופעת המעמדות החברתיים. העולמות היחידים שבהם לא נמצא ריבוד חברתי הינם העולמות הפרימיטיביים ביותר והמתקדמים ביותר. ציוויליזציה בראשיתה טרם החלה בתהליך הבידול בין הרמות החברתיות, בעוד שעולם אשר התבסס באור ובחיים כבר טשטש במידה רבה את החלוקות האלה בין בני האדם, חלוקות אשר מאפיינות במידה כה רבה את כל שלבי הביניים האבולוציוניים.

בעת שהחברה הגיחה משלב הראיות אל שלב הברבריות, נטו מרכיביה האנושיים להתקבץ במעמדות; וזאת מן הסיבות הבאות:

1. טבעיות - מגע, קשרי משפחה ונישואין; ההבחנות החברתיות הראשונות התבססו על מגדר, גיל ודם – הקשר לראש השבט.
2. אישיות - ההכרה ביכולת, בסיבולת, בכישורים ובכוח-סבל; ומייד לאחר מכן ההכרה בשליטה בשפה, בידע ובהשכלה הכללית.
3. מזל - המלחמה וההגירה יצרו הפרדה בין קבוצות בני האדם. התפתחות המעמדות הושפעה במידה רבה מן הכיבוש, מן היחסים בין המנצח למנוצח, בעוד שהעבדות הניבה את החלוקה הכללית הראשונה של החברה לחופשיים ולמשועבדים.
4. כלכליות - עשירים ועניים. העושר והבעלות על עבדים הייתה הבסיס הגנטי של מעמד אחד בחברה.
5. גיאוגרפיות - מעמדות עלו בהתאם להיות ההתיישבות עירונית או כפרית. העיר והכפר, בהתאמה, תרמו להבחנה בין רועה-הצאן-החקלאי לבין הסוחר-תעשיין, כולל ההבחנה בין נקודות מבטם ותגובותיהם השונות.
6. חברתיות - בהדרגה נוצרו מעמדות בהתאם לאופן שבו העריך הכלל את ערכן החברתי של הקבוצות השונות. בין החלוקות המוקדמות ביותר מסוג זה היו ההבחנות בין הכוהן-מורה, השליט-לוחם, בעל ההון-הסוחר, העובדים הפשוטים והעבדים. העבד מעולם לא יכול היה להפוך לבעל הון, אף-על-פי שלעיתים העובד השכיר יכול היה לבחור להצטרף לשורות בעלי ההון.
7. מקצועיות - ככל שהתרבו המקצועות, כך הם נטו לבסס קסטות וגילדות. העובדים התחלקו לשלוש קבוצות: המעמדות המקצועיים, לרבות המרפאים, העובדים המיומנים, ולאחריהם העובדים הבלתי-מיומנים.
8. דתיות - כתות המועדונים המוקדמות הניבו את המעמדות שלהן עצמן בתוככי החמולות והשבטים, והאדיקות והמיסטיות של הכהנים תרמו זה מכבר להשתייכותם לקבוצה חברתית נפרדת.
9. גזעיות - נוכחותם של שני גזעים או יותר בתוך אומה – או יחידה טריטוריאלית נתונה – גרמה בדרך-כלל להופעת קסטות על בסיס צבע. מערכת הקסטות המקורית של הודו, כמו זאת של מצרים המוקדמת, התבססה על צבע.
10. גיל - צעירים ובוגרים. בקרב השבטים, נותר הנער תחת השגחתו של האב במשך כל חיי האב, בעוד שהנערה הושארה תחת השגחת אימה עד לנישואיה.

מעמדות חברתיים גמישים וניידים הינם בבחינת הכרח בעבור ציוויליזציה מתפתחת, ואולם, כאשר המעמד הופך לקסטת, כאשר הרמות החברתיות מתאבנות, המחיר של היציבות החברתית המשופרת בא לידי ביטוי בהפחתה של היוזמה האישית. הקסטות החברתיות פותרות את הבעיה של מציאת מקומו של היחיד בתעשייה, אך הן מצמצמות בחדות את ההתפתחות היחידנית ומונעות למעשה שיתוף-פעולה חברתי.

לאחר שנוצרו באופן טבעי, יישארו המעמדות החברתיים על כנם, עד אשר ישמיד אותם האדם בהדרגה באופן אבולוציוני באמצעות תפעול נכון של משאביה הביולוגיים, האינטלקטואליים, והרוחניים של ציוויליזציה מתקדמת, כגון:

1. חידוש ביולוגי של המטענים הגזעיים – ההשמדה הסלקטיבית של זנים אנושיים נחותים. לדבר זה תהייה הנטייה למחוק הרבה מחוסר השוויון השורר בין בני-תמותה.
2. אימון חינוכי של המוחות בעלי העוצמה המשופרת, אשר יעלו מתוך שיפור ביולוגי מעין זה.
3. האצה דתית של תחושות קשרי האחווה והרעות בין בני התמותה.

ואולם, הפעולות האלה עשויות להניב פירות של אמת רק במילניומים העתידיים הרחוקים, אף-על-פי ששיפור חברתי רב עשוי לחול באופן מיידי בעקבות תפעול אינטליגנטי, נכון וסבלני של גורמי האצה הללו של קידמה תרבותית. הדת הינה המנוף רב-העוצמה אשר מרים את הציוויליזציה מן הכאוס, אך היא נעדרת כל עוצמה ללא נקודת המשען של דעת בריאה ורגילה המתבססת בבטחה על גורמי תורשה בריאים ורגילים.

9. זכויות אדם

הטבע אינו מקנה לאדם זכויות כלשהן, אלא את החיים ואת העולם לחיות בו את אותם חיים. הטבע אפילו לא מקנה את הזכות לחיות, כפי שניתן להסיק מן התוצאה הסבירה של מפגש פנים-אל-פנים בין אדם בלתי-חמוש לבין נמר רעב ביער הפרימיטיבי. מתנתה העיקרית של החברה לאדם הינה הביטחון.

בהדרגה עמדה החברה על זכויותיה, ובעת הנוכחית, אלה הן:

1. ביטחון של אספקת מזון.
2. הגנה צבאית – ביטחון באמצעות מוכנות.
3. שימור השלום הפנימי – מניעת האלימות האישית ואי-הסדר החברתי.
4. שליטה מינית – נישואין, מוסד המשפחה.
5. קניין – הזכות לבעלות.
6. קידום תחרות בין יחידים ובין קבוצות.
7. הענקת חינוך ואימון לצעירים.
8. קידום המסחר והסחר – פיתוח תעשייתי.
9. שיפור בתנאי העבודה ובתגמול.
10. הערכות לחופש של פולחן דתי על-מנת לרומם את כל הפעילויות החברתיות האחרות באמצעות הפיכתן למונעות על-ידי רוח.

כאשר הזכויות הינן עתיקות ומקורן אינו-נודע, הן מכונות לעיתים *זכויות טבעיות*. ואולם, זכויות אדם אינן באמת טבעיות; הן לגמרי חברתיות. הן יחסיות ומשתנות-לעולם, משום שהן מהוות לא יותר מאשר את כללי המשחק – ההתאמות המוכרות ביחסים המושלים בתופעת התחרות האנושית, אשר משתנה בהתמדה.

מה שעשוי להיחשב כנכון בתקופה אחת עלול שלא להיחשב כך בתקופה אחרת. הישרדותם של מספר גדול של אנשים פגומים ומפגרים איננו נובע מן העובדה שיש להם זכות טבעית כלשהי להכביד כך על הציוויליזציה של המאה העשרים, אלא פשוט מכך שהחברה של היום, באמצעות המוסכמות, מכתיבה זאת.

באירופה של ימי הביניים הוכרו אך מעט זכויות אדם; אז כל אדם היה שייך למישהו אחר, והזכויות היו אך בבחינת זכויות-יתר, או משוא פנים, אשר הוענקו על-ידי המדינה או הכנסייה. והמרד בשגיאה זו היה שגוי באותה המידה, בכך שהוביל לאמונה שכל בני האדם נולדים שווים.

החלשים והנחותים תמיד טענו לשוויון זכויות; הם תמיד התעקשו על כך שהמדינה תחייב את החזקים ואת העליונים לספק את רצונותיהם, ואף לפצות אותם על אותם חסכים אשר פעמים רבות מדי הינם התוצאה הטבעית של אדישותם ושל עצלותם הם.

ואולם, אידיאל השוויון הזה הינו תוצר של הציוויליזציה; הוא אינו קיים בטבע. אפילו התרבות עצמה מדגימה באופן נחרץ את חוסר השוויון הטבוע בין בני האדם, ביכולות התרבותיות המאוד בלתי-שוות שלהם. הגשמתו הפתאומית והבלתי-אבולוציונית של שוויון טבעי לכאורה, ישליך את האדם המתורבת עד מהרה לאחור אל המנהגים הגסים של העידנים הפרימיטיביים. החברה איננה יכולה להבטיח שוויון זכויות לכול, אך היא יכולה להבטיח לנהל את זכויותיו המשתנות של כל פרט בהגינות ובצדק. זהו עניינה וחובתה של החברה, לספק לילד של הטבע הזדמנות הוגנת ושלווה לבקש את השימור-העצמי, להשתתף בהנצחה-העצמית, ובה בעת ליהנות ממידה מסוימת של סיפוק-עצמי, כשהסכום של שלושת אלו מהווה את האושר האנושי.

10. האבולוציה של הצדק

הצדק הטבעי הינו תיאוריה מעשה ידי אדם; ואין בו דבר מן המציאות. הצדק בטבע הינו תיאורטי לחלוטין, בדיוני לחלוטין. הטבע מספק אך סוג אחד של צדק – האופן הבלתי-נמנע שבו התוצאות תואמות את הגורמים.

פירוש הצדק, כפי שהוא נתפש על-ידי האדם, הינו קבלת הזכויות המגיעות לו, ולכן הצדק היה עניין הנתון להתפתחות מדורגת. מושג הצדק בהחלט עשוי להיות מרכיב של דעת אשר לה מתת רוח, אך הוא אף-פעם אינו מגיח לכדי קיום באופן מושלם בעולמות החלל.

האדם הפרימיטיבי ייחס את כל התופעות לאישיות. כך, במקרה של מוות, הפרא לא שאל *מה* הרג אותו, אלא *מי*? לפיכך, לא הוכר הרצח בשוגג, וגזר הדין של העונש על פשע התעלם לחלוטין מן המניע; גזר הדין ניתן בהתאם לנזק אשר נגרם.

בחברה הפרימיטיבית המוקדמת ביותר פעלה דעת הציבור במישרין; לא היה צורך באנשי חוק. בחיים הפרימיטיביים לא הייתה כל פרטיות. שכניו של אדם היו אחראיים להתנהגותו; לפיכך, הייתה להם הזכות לחטט בענייניו האישיים. החברה התנהלה על-בסיס התיאוריה שלפיה לחברי הקבוצה חייב להיות עניין, ואף דרגה מסוימת של שליטה, בהתנהגותו של כל פרט.

מוקדם ביותר שררה האמונה שהרוחות השליטו צדק באמצעות המרפאים והכוהנים; עובדה זו גרמה לסדרים הללו להפוך למגלי הפשע ולאנשי החוק הראשונים. השיטות המוקדמות לגילוי פשע כללו התנסויות קשות ברעל, באש ובכאב. ההתנסויות הברבריות האלה היו לא יותר מאשר טכניקות שיפוט גסות; הן לא יישבו בהכרח את חילוקי הדעות באופן צודק. לדוגמא: כאשר נעשה שימוש ברעל, אם הנאשם הקיא, אזי הוא נחשב לזכאי.

הברית הישנה מתארת את אחד מן הניסיונות הללו, מבחן לאשמה בחיי הנישואין: אם חשד איש באשתו בחוסר נאמנות, הוא הביאה אל הכוהן והצהיר על חשדותיו; לאחר מכן הכין הכוהן שיקוי שהורכב ממים קדושים ומעפר מקרקע המשכן. לאחר הטקס הנהוג, אשר כלל איומים בקללה, חויבה האישה המואשמת ללגום את השיקוי הנורא. אם האישה הייתה אשמה, אזי "באו המים המאירים אל תוכה והפכו למרים, צבטו את בטנה ונפלו ירכיה, וְהִיְתָה הָאִשָּׁה לְאֵלָה בְּקֶרֶב עַמָּה". והיה ואישה כלשהי הצליחה לגמוע את השיקוי המטונף מבלי להראות סימני מחלה פיזית כלשהם, אזי היא זוכתה מן ההאשמות של בעלה הקנאי.

שיטות פענוח הפשע המפלצתיות האלה היו נהוגות, בזמן כזה או אחר, כמעט בכל השבטים. דו-הקרב הינו שריד מודרני של המשפט בניסיון.

אין לתמוה על כך שהעברים, וכן שבטים מתורבתים-למחצה אחרים, השתמשו בטכניקות שיפוט פרימיטיביות שכאלה לפני שלושת-אלפים שנה; ואולם, בהחלט מדהים שאנשים שקולים ישמרו לאחר-מכן שריד ברברי שכזה בתוך אוסף כתבי קודש. שומה על המחשבה המתבוננת כי תבהיר שאף הוויה אלוהית מעולם לא נתנה לבן-תמותה כלשהו הוראות כה בלתי-נהוגות בנוגע לפענוח ולשיפוט של חשד לחוסר-נאמנות בחיי הנישואין.

במוקדם אימצה החברה את גישת הנקמה של הגמול: עין תחת עין ונפש תחת נפש. כל השבטים המתפתחים הכירו בזכות זו של נקמת הדם. הנקמה הפכה לתכלית החיים הפרימיטיביים, ואולם הדת שינתה מאז בתכלית השינוי את מנהגי השבט הקדומים הללו. מעולם הכריזו מוריה של דת ההתגלות כי "לי נקם ושילם", אמר אלוהים". הַךְ הנקמה של ימי קדם לא היה שונה בהרבה מן הרצח של ימינו-אנו תחת האמתלה של חוק בלתי-כתוב.

ההתאבדות הייתה שיטת נקמה נפוצה. אם אדם לא היה מסוגל לנקום בחייו, הוא מת מתוך אמונה שיוכל לחזור כרוח ולהטיל את זעמו על אויבו. ומכיוון שאמונה זו הייתה נפוצה ביותר, עצם האיום בהתאבדות על מפתן ביתו של האויב הספיק, על-פי-רוב, על-מנת לגרום לו להתפטר. האדם הפרימיטיבי לא החשיב במיוחד את החיים; ההתאבדות בשל זוטות הייתה נפוצה, ואולם הלימוד של הדאלאמטים הפחית את הנוהג הזה בשיעור ניכר; זאת בעוד שבזמנים האחרונים התאחדו הפנאי, הנוחות, הדת והפילוסופיה על-מנת להפוך את החיים למתוקים ולרצויים יותר. לעומת זאת, שביטות הרעב הינן מקבילה מודרנית לשיטת נקמה עתיקה זו.

אחד מנוסחי החוק השבטי המתקדמים המוקדמים ביותר נגע להגדרת סכסוך הדם כעניין שבטי. אך מוזר לציין כי אפילו אז יכול היה אדם לרצוח את אשתו מבלי להיענש על כך, בתנאי ששילם עליה מלוא תמורתה. לעומת זאת, האסקימוסים של ימינו-אנו עדיין מתירים למשפחת הנפגע את הסמכות להחליט ולהוציא אל הפועל את העונש על ביצוע פשע, ואפילו יהא זה רצח.

התקדמות אחרת הייתה הטלת קנסות על הפרת הטאבו, קביעת קנסות עונשין. קנסות אלו היוו את ההכנסות הראשונות של הקופה הציבורית. הנוהג לשלם "כופר נפש" אף הפך לאופנה שהחליפה את נקמת הדם. סכומי נזיקין שכאלה שולמו על-פי-רוב בנשים או בבקר; זמן רב חלף בטרם הוטלו קנסות כספיים, פיצויים כספיים, כעונש על ביצוע פשע. ומכיוון שמהותו של רעיון העונש היה הפיצוי, בסופו של דבר לכל דבר היה מחיר שאותו היה ניתן לשלם כפיצוי על נזק, לרבות חיי אדם. העברים היו הראשונים אשר ביטלו את נוהג תשלום כופר הנפש. משה לימד כי "לא תיקחו כופר לנפש רוצח, אשר הוא רשע, למות; כִּי מוֹת יוֹמֵת".

וכך, בתחילה נעשה הצדק בידי המשפחה, לאחר מכן בידי החמולה, ואחר-כך בידי השבט. ביצוע צדק של אמת החל בזמן שבו ניטלה הנקמה מידי הפרטים ומקבוצות המשפחה והושמה בידי הקבוצה החברתית, המדינה.

העונש של שריפה בחיים היה בעבר בבחינת נוהג נפוץ. הוא הוכר על-ידי שליטים קדומים רבים, לרבות חמורבי ומשה, והאחרון אף הכתיב כי מבצעי פשעים רבים – ובמיוחד אלו הנושאים אופי מיני חמור – ייענשו בשריפה על המוקד. כך, אם "בת איש כוהן" – או בת של אזרח מוביל אחר – פנתה לזנות פומבית, היה זה מנהג העברים "לשרוף אותה באש".

הבגידה – "מכירה" או בגידה בחברים לשבט – הייתה הפשע הראשון אשר נשא עונש מוות. העונש האוניברסאלי על גניבת בקר היה מוות מידי, ואפילו בזמנים האחרונים הוטל במקרה של פשע גניבת סוסים עונש זהה. ואולם, בחלוף הזמן התגלה כי חומרת העונש איננה מהווה גורם מרתיע בעל-ערך, כפי שמהווים וודאותו ומהירות הוצאתו של העונש אל הפועל.

בשעה שהחברה אינה מענישה על פשעים, טינת הקבוצה לרוב מתבטאת בצורת חוק הליניץ; מתן המקלט היווה אופן התחמקות מן הכעס הפתאומי של הקבוצה. הליניץ ודו-הקרב מייצגים את חוסר הנכונות של הפרט לוותר על התיקון הפרטי של העוול ולהפקידו בידי המדינה.

קשה לתאר את ההבדלים הברורים בין המוסכמות לחוקים, ממש כשם שקשה להבחין, עם עלות השחר, מתי בדיוק הופך הלילה ליום. המוסכמות הינן חוקים ותקנות משטרה בהתהוות. כאשר הן מתבססות לאורך זמן, נוטות המוסכמות הבלתי-מוגדרות להתגבש לכדי חוקים מדויקים, תקנות ממשיות ומוסכמות חברתיות מוגדרות היטב.

החוק הינו תמיד שלילי בתחילה, ובבחינת איסור; בציוויליזציות מתקדמות הוא הופך יותר ויותר לחיובי ולמנחה. החברה המוקדמת פעלה באופן שלילי, והעניקה ליחיד את הזכות לחיות, בכך שאכפה על כל האחרים את המצווה "לא תרצח". כל מתן של זכויות, או של חופש, ליחיד כרוך בהגבלת החופש של כל השאר, ועניין זה מיושם באמצעות הטאבו, החוק הפרימיטיבי. כל רעיון הטאבו הינו שלילי מיסודו, מאחר שהחברה הפרימיטיבית אורגנה כולה באופן שלילי, וניהול הצדק נכלל במסגרת אכיפת הטאבו. ואולם, במקור חל תוקף החוקים הללו אך ורק על חברי השבט האחרים, כפי שמודגם בימים מאוחרים יותר על-ידי העברים, אשר החזיקו בקוד אתי נפרד בכל הנוגע לגויים.

מקור השבועה הינו בימי דאלאמטיה, והיא נובעת מן המאמץ להפוך את העדות לאמיתית יותר. שבועות מעין אלה כללו קללה אשר קילל האדם את עצמו. קודם לכן, אף יחיד לא הסכים להעיד כנגד הקבוצה אשר בה נולד.

הפשע היווה התקפה על המוסכמות השבטיות, והחטא היה בבחינת הפרתם של אותם טאבו אשר נהנו מתמיכת הרוחות; ובמשך זמן רב שרר בלבול רב אשר נבע מן הכישלון להפריד בין הפשע לבין החטא.

האינטרס העצמי כונן את הטאבו על ההריגה, והחברה תמכה בו בדמות המוסכמות המסורתיות, בעוד שהדת קידשה את הנוהג כחוק מוסרי; וכך חברו כל השלושה על-מנת להפוך את חיי האדם לבטוחים ולקדושים יותר. בימים המוקדמים החברה לא הייתה יכולה להחזיק מעמד יחדיו, לולא קיבלו הזכויות את תמיכת הדת; האמונות הטפלות שימשו ככוח המשטרה המוסרי והחברתי במשך העידנים האבולוציוניים הממושכים. הקדמונים טענו כולם שחוקיהם העתיקים, הטאבו, ניתנו לאבותיהם מידי האלים.

החוק הינו רישום מאוגד של התנסות אנושית ממושכת, דעת הציבור אשר התגבשה והפכה לחוק. המוסכמות היוו את חומר הגלם של הניסיון הנצבר אשר ממנו גיבשו המוחות הפוסקים המאוחרים יותר את החוק הכתוב. לשופט הקדום לא היה כל חוק. כאשר הוא פסק את פסיקתו, הוא פשוט אמר, "כך נהוג".

ההתייחסות לפסיקות קודמות בהחלטות בית הדין מייצגת את מאמץ השופטים להתאים את החוקים הכתובים לתנאים המשתנים של החברה. כך מתאפשרת התאמה מדורגת לתנאי החברה המתחלפים, לצד המשכיותה המרשימה של המסורת.

מחלוקות ביחס לרכוש יושבו באופנים רבים, וביניהם:

1. השמדת הרכוש הנתון במחלוקת.
2. יישוב בכוח – הטוענים נלחמו זה בזה.
3. יישוב תוך גישור – בהתאם להחלטת צד שלישי.
4. ערעור בפני הזקנים – ולאחר מכן בפני בתי הדין.

בתי הדין הראשונים היו בבחינת מפגשי קרבות אגרופ מנוהלים; השופטים היו פשוט בבחינת שופטי הקרב. הם דאגו לכך שהקרב יתנהל בהתאם לחוקים המקובלים. עם הכניסה לקרב בבית הדין, הפקיד כל צד אצל השופט פיקדון אשר נועד לכסות את העלויות ואת הקנס הצפוי לאחר שצד אחד ינצח את הצד השני. "החזק עדיין היה הצודק". לאחר מכן החליפו טיעונים מילוליים את המכות הפיזיות.

הרעיון של צדק פרימיטיבי לא היה כרוך כה רבות בהגינות, כשם שנועד להיפטר מן המריבה ובכך למנוע אי-סדר ציבורי ואלימות פרטית. ואולם, האדם הפרימיטיבי לא התרעם יתר על המידה בעקבות מה שכיום נחשב לאי-צדק; היה זה אך מובן מאליו שבעלי העוצמה ישתמשו בה באופן אנוכי. ואף-על-פי-כן, ניתן לקבוע באופן מדויק ביותר את מעמדה של כל ציוויליזציה בהתאם ליסודיות ולהגינות של בתי הדין שלה ובהתאם ליושרה של שופטיה.

12. הקצאת סמכות אזרחית

המאבק הכביר באבולוציה של הממשל נגע לעניין ריכוז הכוח. מנהלי היקום למדו מן הניסיון כי העמים האבולוציוניים בעולמות המיושבים מנוהלים באופן המיטבי באמצעות הממשל האזרחי מן הסוג הייצוגי, ממשל שבו מתקיים מאזן כוחות הולם בין הזרוע המבצעת, הזרוע המחוקקת והזרוע השופטת, זרועות אשר כולן מתואמות היטב ביניהן.

אף-על-פי שהסמכות הפרימיטיבית הייתה מבוססת על כוח, על עוצמה פיזית, הממשל האידיאלי הינו מערכת ייצוגית אשר המנהיגות בה מבוססת על יכולת; ואולם, ימי הברבריות היו מלאים מדי במלחמה מכדי לאפשר לממשל ייצוגי לפעול ביעילות. הרוזן הוא זה אשר ניצח במאבק הממושך

שבין חלוקת הסמכות לבין הפיקוד המאוחד. העוצמה המבוזרת והמוקדמת של מועצת הזקנים הפרימיטיבית התרכזת בהדרגה באישיותו של המלך האבסולוטי. לאחר הגעתם של מלכים אמיתיים נותרו קבוצות הזקנים כגופים מייעצים מחוקקים-שיפוטניים-למחצה; לאחר מכן הופיעו אספות מחוקקים בעלות מעמד מתואם, ולבסוף כוננו בתי דין גבוהים בנפרד מן האספות המחוקקות.

המלך היה זה אשר הוציא אל הפועל את המוסכמות, את החוקים המקוריים הבלתי-כתובים. לאחר מכן, הוא אסף את צווי החקיקה, את דעת הציבור אשר התגבשה זה מכבר. אף כי הופעת אספת העם כביטוי לדעה הציבורית התעכבה, היא ייצגה התקדמות חברתית כבירה.

המלכים המוקדמים הוגבלו במידה רבה בידי המוסכמות – המסורת או דעת הציבור. בזמנים האחרונים גיבשו כמה מן האומות באורנטיה את המוסכמות האלה לכדי בסיס מתועד בעבור הממשל.

בני התמותה של אורנטיה זכאים לחירות; עליהם ליצור את שיטות הממשל שלהם; עליהם לאמץ חוקות או אָמְנוֹת אחרות של סמכויות אזרח ושל הליכים מנהליים. ולאחר שעשו כן, עליהם לבחור כמנהלים כלליים באחיהם המיומנים והראויים ביותר. כנציגיהם לזרוע המחוקקת עליהם לבחור אך ורק את אלו אשר הינם מוכשרים אינטלקטואלית ומוסרית למלא חובה קדושה שכזו. אך ורק אלו אשר ניחנו ביכולת טבעית, ואשר רכשו חוכמה הודות לניסיון רב, ראוי שייבחרו כשופטים בבתי הדין הגבוהים והעליונים.

אם בני האדם מעוניינים לשמור על חירותם, עליהם – לאחר שבחרו באמנת החירות שלהם – לאפשר את הפירוש הנכון, האינטליגנטי והעשוי לבלי חת שלה, על-מנת למנוע את הדברים הבאים:

1. גזל של כוח אשר לא הוענק על-ידי הזרוע המבצעת או המחוקקת.

2. מזימות של מתסיסים בורים ורדופי אמונות טפלות.

3. עיכוב של הקדמה המדעית.

4. קיפאון השורר בשעה שהבינוניות שולטת.

5. שלטון של מיעוטים אכזריים.

6. שליטה בידי שאפתניים ופיקחים השואפים להיות רודנים.

7. שיבושים הרסניים בשל פאניקה.

8. ניצול לרעה בידי חסרי המצפון.

9. שעבוד האזרחים באמצעות מיסוי על-ידי המדינה.

10. כישלון ההוגנות הכלכלית והחברתית.

11. איחוד בין הכנסייה למדינה.

12. אובדן החירות האישית.

אלו הם היעדים והמטרות של בתי הדין החוקתיים אשר פועלים כווסתים של מנועי הממשל הייצוגי בעולם אבולוציוני.

מאבקה של האנושות, אשר נועד להפוך את הממשל באורנטיה למושלם, כרוך בהפיכת ערוצי המנהל למושלמים, בהתאמתם לצרכי ההווה המשתנים לעולם, בשיפור חלוקת הכוח בתוככי הממשל, ואז בבחירתם של מנהיגים מנהליים אשר הינם חכמים באמת. אף-על-פי שקיימת צורת ממשל אלוהית ואידיאלית, אין ניתן לחשוף אותה, אלא נדרש כי הגברים והנשים של כל פלנטה ופלנטה ברחבי יקומי הזמן והמרחב יגלו אותה לאיטם ובדי עמל.

[הוצג על-ידי מלכיצדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 71

התפתחות המדינה

המדינה מהווה התפתחות מועילה של הציוויליזציה; היא מייצגת את הרווח הנקי של החברה מזוועות ומתלאות המלחמה. ואפילו המדינאות איננה אלא סך הטכניקה הצבורה המשמשת לניהול מאבקי הכוח התחרותיים בין השבטים והאומות הנאבקות.

המדינה המודרנית הינה המוסד אשר שרד במאבק הכוחות הממושך בין הקבוצות. בסופו של דבר ניצח הכוח הנעלה, והפיק יצירה עובדתית – המדינה – ויחד עמה את המיתוס המוסרי על אודות חובתו המוחלטת של האזרח לחיות ולמות למען המדינה. ואולם, המדינה איננה מהווה בריאה אלוהית; היא אפילו לא נוצרה הודות לפעולה אנושית אינטליגנטית ורצונית; המדינה הינה מוסד אבולוציוני לחלוטין ומקורה היה אוטומטי לחלוטין.

1. המדינה העופרית

המדינה הינה ארגון ניהולי טריטוריאלי חברתי; והמדינה החזקה, היעילה והעמידה ביותר מורכבת מאומה בודדת, אשר אנשיה חולקים שפה משותפת, מוסכמות משותפות ומוסדות משותפים.

המדינות הראשונות היו קטנות, וכולן היוו תוצאה של כיבוש. הן לא נוצרו בשל התאגדויות מרצון. רבות מהן נוסדו בידי נוודים כובשים, אשר פשטו על רועי צאן שלווים או על חקלאים מתיישבים, גברו עליהם ושעבדו אותם. מטבע הדברים, מדינות מעין אלה אשר נוצרו עקב כיבוש היו מרובדות; קיומם של המעמדות היה בלתי-נמנע, והמאבקים בין המעמדות מעולם היו בן־קררים.

השבטים הצפוניים של האדם האדום של אמריקה מעולם לא השיגו מעמד אמיתי של מדינה. הם מעולם לא התקדמו אל מעבר לאיגוד רופף של שבטים, צורה פרימיטיבית ביותר של מדינה. הניסיון הקרוב ביותר שלהם לכך היה הפדרציה של האירוקוויים, ואולם קבוצה זו, המונה שש אומות, מעולם לא תפקדה כמדינה ולא הצליחה לשרוד בשל היעדרם של דברים מסוימים אשר הינם הכרחיים לחיים לאומיים מודרניים, למשל:

1. רכישת רכוש פרטי והורשתו.

2. ערים, יחד עם חקלאות ותעשייה.

3. חיות בית מועילות.

4. ארגון משפחתי מעשי. האנשים האדומים הללו דבקו במשפחת האם ובירושת האחין.

5. טריטוריה מוגדרת.

6. מנהל ראשי חזק.

7. שעבוד של שבויים – הם אימצו אותם או רצחו אותם.

8. כיבושים נחשבים.

האדם האדום היה דמוקרטי מדי; היה לו ממשל טוב, אך הוא כשל. אילולא פגש האדם האדום בטרם עת את הציוויליזציה המתקדמת יותר של האדם הלבן – אשר דבק בשיטות הממשל של היוונים ושל הרומאים – בסופו של דבר הוא היה מפתח בעצמו מדינה.

המדינה הרומית המוצלחת התבססה על:

1. משפחת האב.

2. חקלאות וביית בעלי-חיים.

3. ריכוז אוכלוסייה – ערים.

4. רכוש ואדמה פרטיים.

5. עבדות – מעמדות של אזרחות.

6. כיבוש וארגון-מחדש של העמים החלשים והמפגרים.

7. טריטוריה מוגדרת הכוללת דרכים.

8. שליטים אישיים וחזקים.

החולשה הגדולה של הציוויליזציה הרומית, ואחד הגורמים לנפילתה של האימפריה בסופו של דבר, הייתה התקנה הליברלית והמתקדמת לכאורה, אשר הפכה את הנער לחופשי בגיל עשרים-ואחת ואשר שחררה את הנערה ללא תנאי להיות חופשיה להינשא לגבר לפי בחירתה, או ללכת באשר תרצה ולהפוך לבלתי-מוסרית. הנזק לחברה לא נבע מהרפורמות האלה עצמן, אלא מן האופן הפתאומי והנרחב אשר בו הן אומצו. התמוטטותה של רומא מעידה על מה שניתן לצפות בשעה שמדינה מתרחבת במהירות רבה מדי ובה בעת מתנוונת מבפנים.

המדינה העוברית התאפשרה הודות להיחלשות קשר הדם לעומת התחזקות הקשר הטריטוריאלי, והפדרציות השבטיות האלה חוברו על-פי-רוב בחזקה על-ידי הכיבוש. בעוד שהריבונות המתעלה מעל לכל המאבקים הפעוטים ולכלל ההבדלים בין הקבוצות, מאפיינת את המדינה האמיתית, עדיין שורדים בארגוניה המאוחרים יותר של המדינה קסטות ומעמדות רבים כשרידי החמולות והשבטים של ימים עברו. המדינות הטריטוריאליות המאוחרות והגדולות יותר נאבקו מאבק ממושך ומר בקבוצות החמולות הקטנות יותר הקשורות בקשרי דם, וממשל השבט הוכיח את עצמו כשלב מעבר בעל ערך בתנועה מן הסמכות המשפחתית לזו של המדינה. בזמנים מאוחרים יותר, חמולות רבות צמחו מתוך התאגדויות מסחריות ומתוך התאגדויות תעשייתיות אחרות.

תוצאת הכישלון של שילוב המדינה היא נסיגה לתנאים ולטכניקות הממשל של טרום-המדינה, כדוגמת הפיאודליזם של אירופה בימי הביניים. במהלך תקופות החשיכה האלה התמוטטה המדינה הטריטוריאלית, וחלה נסיגה לקבוצות הקטנות של הטירות, להופעתם-מחדש של שלבי ההתפתחות של החמולות והשבטים. ואפילו כיום קיימות באסיה ובאפריקה מדינות-למחצה מעין אלה, אך לא כולן הינן בבחינת נסיגות אבולוציוניות; רבות מהן מהוות גרעינים עוברים של מדינות בעתיד לבוא.

2. האבולוציה של הממשל הייצוגי

הדמוקרטיה, על אף שהינה אידיאל, היא תוצר של הציוויליזציה ולא של האבולוציה. צעדו לכם לאיטכם! ובחרו בקפידה! זאת הואיל וסכנות הדמוקרטיה הינן:

1. האדרת הבינוניות.

2. בחירת שליטים בזויים ובורים.

3. כישלון להכיר בעובדות הבסיסיות של האבולוציה החברתית.

4. הסכנה הטמונה בהענקת זכות בחירה אוניברסאלית לידי רוב בלתי-מחונך ועצל.

5. שעבוד לדעת הקהל; הרוב אינו תמיד צודק.

דעת הקהל, דעת הרבים, עיכבה מאז ומעולם את החברה. ואף-על-פי-כן, היא בעלת-ערך; זאת משום שבעוד שהיא מעכבת את החברה, היא אכן משמרת את הציוויליזציה. השיטה הבטוחה והאמיתית היחידה להאצת התפתחות הציוויליזציה הינה חינוך דעת הקהל; הכוח מספק אך ורק האצה זמנית, ואילו הצמיחה התרבותית תמשיך ותאיץ ככל שהקליעים יפנו את מקומם לטובת פתקי ההצבעה. דעת הקהל, המוסכמות, הינה האנרגיה הבסיסית והיסודית באבולוציה החברתית ובפיתוח המדינות, אך שומה עליה להיות בלתי-אלימה בביטוייה על-מנת שתהא בעלת-ערך עבור המדינה.

מידת ההתקדמות של חברה נקבעת במישרין בהתאם לשיעור היכולת של דעת הקהל לשלוט בהתנהגות האישית ובניהול המדינה באמצעות ביטוי בלתי-אלימים. הממשל המתורבת האמיתי הגיע בשעה שדעת הקהל לבשה את דמותה של זכות בחירה אישית. בחירות כלליות עשויות שלא להביא תמיד להחלטות נכונות, ואולם הן מייצגות את הדרך הנכונה לפעול, ואפילו את הדרך הנכונה לעשות את הדבר השגוי. האבולוציה לא מייצרת

שלמות מופלגת באופן מיידי, אלא התאמות מעשיות יחסיות ומתקדמות.

קיימים עשרה צעדים – או שלבים – באבולוציה של צורה מעשית ויעילה של ממשל ייצוגי. ואלו הם:

1. *החופש האישי*. העבדות, הצמיתות וכל צורות השעבוד האנושי חייבות להיעלם.
2. *חופש הדעת*. אם אנשים חופשיים אינם זוכים לקבל חינוך – קרי ללמוד כיצד לחשוב באופן אינטליגנטי ולתכנן בתבונה – אזי, לרוב, החופש הוא מזיק יותר מאשר מועיל.
3. *שלטון החוק* – ניתן ליהנות מחירות אך ורק כאשר רצונותיהם וגחמותיהם של שליטים בשר ודם מוחלפים על-ידי צווי חקיקה התואמים את חוקי היסוד המקובלים.
4. *חופש הביטוי*. לא ניתן לדמיון ממשל ייצוגי אשר אין בו חופש לכל צורות הביטוי לשאיפות ולדעות האנושיות.
5. *ביטחון הרכוש*. אף ממשל לא יוכל להחזיק מעמד לאורך זמן, אם לא יעניק את הזכות ליהנות מרכוש אישי בצורה כזו או אחרת. האדם כמה לזכות להשתמש ברכושו הפרטי, לשלוט בו, להעניק אותו, למוכרו, להחכירו או להורישו.
6. *הזכות לטעון*. הממשל הייצוגי מניח את זכות האזרחים להישמע. הזכות לטעון טבועה באזרחות החופשית.
7. *הזכות למשול*. אין זה מספיק להישמע; שומה על הזכות לטעון שתתקדם עד לניהול בפועל של הממשל.
8. *זכות בחירה אוניברסאלית*. ממשל ייצוגי מניח מראש ציבור בוחרים אינטליגנטי, יעיל ואוניברסאלי. לעולם ייקבע אופיו של ממשל שכזה בהתאם לאופיים ולשיעור קומתם של אלו המרכיבים אותו. עם התקדמות הציוויליזציה, אף כי זכות הבחירה תישאר אוניברסאלית לשני המינים, היא תעבור ביטול התאמות, סידור-מחדש ובידול מסוגים אחרים.
9. *שליטה במשרתי הציבור*. אף ממשל אזרחי לא יתקיים בבחינת שירות יעיל ושימושי, מבלי שתעמודנה לרשות האזרחים שיטות חכמות – אשר בהן הם גם יעשו שימוש – להנחיית מחזיקי המשרות ומשרתי הציבור ולשליטה בהם.
10. *ייצוג תבוני ומיומן*. הישרדות הדמוקרטיה תלויה בקיומו של ממשל ייצוגי מוצלח; ותנאי לכך הוא הנוהג לבחור למשרות ציבוריות אך ורק את אותם יחידים מוכשרים מבחינה טכנית, כשירים מבחינה אינטלקטואלית, נאמנים מבחינה חברתית ומתאימים מבחינה מוסרית. אך ורק באמצעות מילוי התנאים האלה לא תכלה מן הארץ ממשלה של העם, על-ידי העם ולמען העם.

3. האידיאלים של המדינאות

לצורה הפוליטית, או הניהולית, של ממשל נודעת משמעות זניחה, אלא אם היא מעניקה את אשר הכרחי לשם קדמה אזרחית – חירות, ביטחון, חינוך ותיאום חברתי. מה שקובע את נתיב האבולוציה החברתית הוא לא מה שהמדינה מהווה, אלא מה שהיא עושה. ואחרי ככלות הכול, אף מדינה לא תוכל להתעלות מעל לערכי המוסר של אזרחיה, כפי שאלו לובשים צורה בדוגמא של מנהיגיהם הנבחרים. הבורות והאנוכיות יבטיחו גם את נפילתה של צורת הממשל הגבוהה ביותר.

האגואיזם הלאומי, עד כמה שהוא מצער, היה הכרחי להישרדות החברתית. דוקטרינת העם הנבחר שימשה גורם עיקרי בגיבוש השבט ובבניית האומה ממש עד לעת המודרנית. ואולם, אף מדינה אינה יכולה להגיע לרמות תפקוד אידיאליות עד אשר כל צורות חוסר הסובלנות מושמות תחת שליטה; חוסר הסובלנות לעולם עוין את הקדמה האנושית. והאופן המיטבי שבו ניתן ללחום בחוסר הסובלנות הוא באמצעות התיאום בין המדע, המסחר, המשחק והדת.

המדינה האידיאלית מתפקדת תחת הדחף של שלושה מניעים מתואמים ורבי-עוצמה:

1. נאמנות האהבה אשר נגזרת מן ההכרה באחוות האדם.
 2. הלאומנות התבונית המבוססת על אידיאלים נבונים.
 3. תובנה קוסמית המפורשת במונחים של עובדות, מטרות וצרכים פלנטאריים.
- חוקי המדינה האידיאלית הינם מועטים, והם עברו מעידן הטאבו השלילי אל תוך עידן הקדמה החיובית של חירות היחיד, הנובעת משליטה עצמית משופרת. המדינה המרוממת איננה רק מחייבת את אזרחיה לעבוד, אלא גם מעודדת אותם להשתמש באופן מועיל ומרומם בפנאי ההולך וגדל, הנובע מן החופש מעבודה שמאפשר עידן המיכון המתקדם. הפנאי חייב לייצר, כמו גם לצרוך.

אף חברה אשר התירה את הבטלה, או סבלה את העוני, לא התקדמה רבות. ואולם, לא ניתן להכחיד את העוני ואת התלות כאשר הזנים הפגומים והמפגרים נתמכים בחופשיות ומורשים להתרבות ללא הגבלה.

חברה מוסרית תשאף לשמר את הכבוד-העצמי של אזרחיה, ולספק לכל יחיד רגיל הזדמנות נאותה להגשמה עצמית. תכנית כזו של הישג חברתי תניב חברה מתורבתת מן הסדר הגבוה ביותר. יש לעודד את האבולוציה החברתית באמצעות פיקוח ממשלתי המפעיל דרגה מינימלית של שליטה מסדירה. המדינה הטובה ביותר היא זו אשר מתאמת במידה הרבה ביותר ומושלת במידה המועטה ביותר.

האידיאלים של המדינאות חייבים להיות מושגים באמצעות אבולוציה, מתוך הצמיחה האיטית של התודעה האזרחית, ההכרה במחויבות ובזכות שבשירות החברתי. בתחילה, בני האדם מקבלים על עצמם את עול הממשל כחובה – זאת לאחר סיום ממשלם של רודפי-בצע פוליטיים – ואולם לאחר מכן הם מבקשים סעד שכזה כזכות, ככבוד הגבוה ביותר. המעמד של כל שלב של ציוויליזציה מתואר נאמנה על-ידי שיעור קומתם של האזרחים המתנדבים לקבל על עצמם את האחריות המדינתיות.

בקהילייה אמיתית, התחום של ניהול ערים ומחוזות מופקד בידי מומחים ומנוהל ממש כפי שמנוהלות כל צורות ההתאגדות הכלכליות והמסחריות האחרות.

במדינות מתקדמות נחשב השירות הפוליטי כמעשה המסירות הגבוה ביותר מצדם של האזרחים. שאיפתם הגדולה ביותר של הנבונים והנאצלים ביותר שבאזרחים הינה להיות מוכרים אזרחית, להיבחר או להתמנות למשרת אמן ממשלתית כלשהי; וממשלות שכאלה מעטירות על משרתיהן האזרחיים והחברתיים את ההכרה המכובדת ביותר בעבור שירותם. לאחר מכן, מוענק הכבוד – על-פי הסדר הזה – לפילוסופים, למחנכים, למדענים, לתעשיינים ולאנשי הצבא. הורים מקבלים את גמולם בדמות הצטיינות ילדיהם, ואילו מנהיגים דתיים-לעילא, בהיותם שגריריה של ממלכה רוחנית, מקבלים את גמולם האמיתי בעולם אחר.

4. ציוויליזציה מתקדמת

שומה על הכלכלה, החברה והממשל להתפתח, אם בכוונתם לעמוד על כנם. בעולם אבולוציוני, תנאים סטטיים מעידים על דעיכה; שורדים אך ורק אותם מוסדות אשר נעים קדימה עם הזרם האבולוציוני.

תכנית מתקדמת של ציוויליזציה המצויה במהלך של התרחבות כוללת:

1. שימור של חירויות הפרט.

2. הגנה על הבית.

3. קידום הביטחון הכלכלי.

4. מניעת מחלות.

5. חינוך חובה.

6. חובת עבודה.

7. ניצול מועיל של הפנאי.

8. דאגה לחסרי המזל.

9. שיפור הגזע.

10. טיפוח המדע והאמנות.

11. טיפוח הפילוסופיה – חוכמה.

12. הרחבת התובנה הקוסמית – רוחניות.

והתקדמות זו באמנות הציוויליזציה מובילה במישרין להגשמת המטרות האנושיות והאלוהיות הגבוהות ביותר של המפעל האנושי – ההישג החברתי של אחוות האדם והמעמד האישי של ידיעת-האל, אשר מתגלה ברצונו העילאי של כל יחיד לעשות את רצון האב שבשמים.

הופעתה של אחווה אמיתית מעידה על כך שהגיע סדר חברתי שבו כל אדם שמח לשאת את עולו של אחיו; הם אכן מתאווים לנהוג הלכה למעשה בהתאם לכלל הזהב. ואולם, אין ניתן להגשים חברה אידיאלית מעין זו כל עוד החלשים, או הרשעים, ממתנינים על-מנת לנצל לרעה, ובאופן בלתי-הגון, את אלו אשר מונעים בעיקר מתוך מסירות לעבר שירות האמת, היופי והטוב. במצב שכזה, מעשי לנהוג באופן אחד ויחיד: אנשי "כלל הזהב" יכולים לכונן חברה מתקדמת שבה הם יחיו בהתאם לאידיאלים שלהם, ובה בעת יגנו על עצמם באופן הולם מפני רעיהם הנבערים, אשר עלולים לבקש לנצל את נטייתם לשלום, או להכחיד את הציוויליזציה המתקדמת שלהם.

האידיאלים לעולם אינו יכול לשרוד בפלנטה מתפתחת, אם בכל דור מתירים לעצמם האידיאליסטים להיות מושמדים בידי סדריה הבזויים יותר של האנושות. וכאן מצוי מבחנו הכביר של האידיאליזם: האם יכולה חברה מתקדמת לשמור על המוכנות הצבאית, אשר מבטיחה את ביטחונה מפני כל מתקפה של שכניה מחרחרי המלחמה, בלא להיכנע לפיתוי להפעיל את העוצמה הצבאית הזו ולתקוף עמים אחרים מתוך כוונה להשיג רווח אנוכי או להאדיר את שמה כאומה? הישרדות האומה דורשת מוכנות, ורק האידיאליזם הדתי יכול למנוע את השימוש הזנותי במוכנות לשם תוקפנות. רק אהבה – אחווה – יכולה למנוע מן החזקים לדכא את החלשים.

5. האבולוציה של התחרות

התחרות הינה הכרחית לשם קדמה חברתית, ואולם תחרות בלתי-מוסדרת מניבה אלימות. בחברה הנוכחית, התחרות מחליפה לאיטה את המלחמה בכך שהיא קובעת את מקומו של היחיד בחברה, וכן את הישרדותו של העצמן. (הרצח והמלחמה נבדלים במעמדם לפני המוסכמות, בשל העובדה שהרצח הוצא אל מחוץ לחוק עוד מימיה הראשונים של החברה, בעוד שהאנושות בכללותה עדיין לא הוציאה את המלחמה אל מחוץ לחוק.)

המדינה האידיאלית לוקחת על עצמה להסדיר את ההתנהגות החברתית אך ורק במידה הנחוצה על-מנת להוציא את האלימות אל מחוץ לתחרות בין היחידים, וכן למנוע את חוסר ההגינות ביוזמה האישית. הנה בעיה גדולה הניצבת לפתחה של המדינאות: כיצד להבטיח את השקט והשלווה בתעשייה, את תשלום המסים התומכים בעוצמת המדינה, ובה בעת למנוע את המיסוי מלהגביל את התעשייה ולמנוע מן המדינה מלהפוך לטפילית או לרודנית?

במהלך העידנים המוקדמים יותר של כל עולם, התחרות הינה הכרחית לשם קיום ציוויליזציה מתקדמת. ככל שמתקדמת האבולוציה של האדם, כך הופך שיתוף הפעולה ליותר ויותר יעיל. בציוויליזציות מתקדמות, שיתוף הפעולה יעיל יותר מן התחרות. האנשים המוקדמים הומרצו על-ידי התחרות. האבולוציה בראשיתה מתאפיינת בהישרדותו של הכשיר מבחינה ביולוגית, ואולם, הציוויליזציות המאוחרות יותר מתקדמות טוב יותר הודות לשיתוף הפעולה התבוני, להבנת האחוה ולברית האחים הרוחנית.

אמת היא כי התחרות בתעשייה הינה בזבזנית ביותר ומאוד בלתי-יעילה, אך אין לעודד את חיסול המנגנון הכלכלי הזבזבני הזה, במידה שהתאמות מעין אלה תגרורנה ולו את הפגיעה הקטנה ביותר באחת מחירויות היחיד הבסיסיות.

6. מניע הרווח

הכלכלה מונעת-הרווח הנוכחית נידונה לכישלון, אלא אם כן ניתן יהיה להוסיף למניעי הרווח את מניעי השירות. התחרות חסרת הרחם המבוססת על אינטרס עצמי צר-מוחין תשמיד לבסוף אפילו את אותם דברים אשר אותם היא מבקשת לשמר. מניע הרווח הבלעדי, הנתון בשירות העצמי, איננו תואם את האידיאלים הנוצריים – והרבה פחות מכך את השיעורים שלימד ישוע.

בכלכלה, מניע הרווח מתייחס למניע השירות כפי שבמסגרת הדת הפחד מתייחס לאהבה. אך אין להשמיד או להסיר את מניע הרווח בפתאומיות; הוא גורם לבני-אדם רבים, העצלים בלעדי מניע זה, לעבוד קשה. לעומת זאת, אין הכרח כי המעורר האנרגטי החברתי הזה ייותר לעולם אנוכי במטרותיו.

מניע הרווח בפעילויות הכלכליות הוא שפל לחלוטין, ואיננו ראוי כלל לחברה מסדר מתקדם; ולמרות זאת, הוא מהווה גורם הכרחי במהלך שלביה המוקדמים יותר של ציוויליזציה. אין ליטול מן האדם את מניע הרווח, עד אשר הוא רכש לעצמו מניעים עליונים, שאין בהם כוונת-רווח, לשם הנעת מאמציו הכלכליים ושירותו החברתי – הדחפים הנעלים של החוכמה המופלגת, של האחוה המסקנת ושל מצוינות ההישג הרוחני.

7. חינוך

המדינה המתמידה מבוססת על תרבות, נשלטת על-ידי אידיאלים ומונעת על-ידי שירות. שומה על מטרת החינוך להיות רכישת מיומנות, חיפוש חוכמה, הגשמת עצמיות והשגת ערכים רוחניים.

במדינה האידיאלית, החינוך נמשך לאורך כל החיים, ולעיתים הופכת הפילוסופיה לעיסוק המרכזי של אזרחיה. אזרחי קהילייה מעין זו רודפים אחר חוכמה על-מנת להרחיב את התובנה על חשיבות יחסי האנוש, משמעויות המציאות, אצילות הערכים, מטרות החיים ותהילות הגורל הקוסמי.

בני אורנטיה חייבים לדמות בעיני רוחם חזון של חברה חדשה ובעלת תרבות גבוהה יותר. כאשר תחלוף מן העולם המערכת הכלכלית אשר בה

הרווח הינו המניע היחיד, ינסוק החינוך לרמות ערכיות חדשות. זמן רב מדי היה החינוך מקומי, צבאי, מרום-אגו ומכוון לרדיפה אחר הצלחה; בסופו של דבר הוא חייב להפוך לכלל-עולמי, אידיאליסטי, מכוון להגשמת העצמי ולתפישה קוסמית.

לאחרונה עבר החינוך משליטתם של הכמרים לזו של עורכי הדין ואנשי העסקים. בסופו של דבר, הוא חייב להימסר לידיהם של הפילוסופים והמדענים. על המורים להיות אנשים חופשיים, מנהיגי אמת, על-מנת שהפילוסופיה – החיפוש אחר האמת – תהפוך לעיסוק העיקרי של החינוך.

החינוך הינו העסק של החיים; הוא חייב להימשך לאורך כל החיים, כך שהאנושות תחווה בהדרגה את הרמות המרקיעות של חוכמת בני-התמותה, אשר הינן:

1. הידע על אודות הדברים.

2. הבנת המשמעויות.

3. הערכת הערכים.

4. האצילות שבעבודה – החובה.

5. המניע של המטרות – מוסריות.

6. אהבת השירות – אופי.

7. תבונה קוסמית – הבחנה רוחנית.

ואז, באמצעות ההישגים הללו, ירקיעו רבים להישג הדעת העילאי של בני התמותה, ידיעת האל.

8. אופי המדינתיות

המאפיין הקדוש היחידי של כל ממשל אנושי, הינו החלוקה של המדינאות לשלוש זרועות התפקוד של הביצוע, החקיקה והשיפוט. היקום מנוהל בהתאמה לתוכנית כזו של חלוקת התפקידים והסמכויות. מלבד המושג האלוהי הזה של הסדרה חברתית יעילה, או של ממשל אזרחי, זה משנה אך מעט מהי צורת המדינה שאותה בוחרים האנשים, ובתנאי שהאזרחים מתקדמים בהתמדה אל עבר המטרה של שליטה-עצמית מורחבת ושירות חברתי מוגבר. חדות האינטלקט, החוכמה הכלכלית, הפיקחות החברתית והסיבולת המוסרית של עם משתקפים כולם נאמנה במדינאות.

האבולוציה של המדינאות מחייבת התקדמות מרמה לרמה, כדלקמן:

1. יצירת ממשל בן שלוש זרועות: המבצעת, המחוקקת והשופטת.

2. החופש לעסוק בפעילויות חברתיות, פוליטיות ודתיות.

3. ביטול כל צורות העבדות והשעבוד האנושיות.

4. יכולתם של האזרחים לשלוט בהטלת המיסוי.

5. כינונו של חינוך אוניברסאלי – לימוד אשר נמשך מן העריסה ועד לקבר.

6. ההתאמה ההולמת בין הממשל המקומי והממשל הלאומי.

7. טיפוח המדע וחיסולן של המחלות.

8. ההכרה ההולמת בשוויון בין המינים והפעולה המתואמת של גברים ונשים בבית, בבית-הספר ובכנסייה, יחד עם שירות ייחודי של נשים בתעשייה ובממשל.

9. חיסול המלאכות המשעבדות באמצעות המצאת מכונות, וכן השליטה המתמחה העוקבת בעידן המיכון.

10. ההשתלטות על הניבים – ניצחונה של שפה אוניברסאלית.

11. סיום המלחמות – שיפוט בין-לאומי של חילוקי דעות לאומיים וגזעיים בבתי דין יבשתיים של אומות, אשר מעליהם חולש

בית-דין פלנטארי עליון שחבריו מגויסים אוטומטית מקרב הראשים הפורשים של בתי הדין של היבשות. בתי הדין של היבשות הינם סמכותיים; בית הדין העולמי הינו מייעץ – מוסרי.

12. האופנה הכלל-עולמית של רדיפת החוכמה – התעלות הפילוסופיה. התפתחותה של דת עולמית, דת אשר תבשר על כניסתה של הפלנטה לשלביה המוקדמים יותר של ההתייצבות באור ובחיים.

אלו הן דרישות-הקדם של ממשל מתקדם וסימני ההיכר של מדינאות אידיאלית. אורנטיה רחוקה מהגשמתם של האידיאלים המרוממים הללו. ואולם, הגזעים המתורבתים החלו זה מכבר במלאכה – האנושות צועדת לקראת ייעודים אבולוציוניים גבוהים יותר.

[הובא בחסות מלכיצדק של נבאדון].

הספר של אורנטיה

מסמך 72

הממשל בפלנטה שכנה

בהסכמתו של לֶאָנְאָפֹּרְג' ובאישורם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, מורשה אנוכי לתאר משהו על אודות חֲנִי החברה, המוסר והפוליטיקה של הגזע האנושי המתקדם ביותר החי בפלנטה המצויה במרחק לא-רב-מאוד ושייכת למערכת שטניה.

מכל העולמות בשטניה אשר הפכו מבודדים בשל השתתפותם במרידה של לוציפר, פלנטה זו חוותה את ההיסטוריה הדומה ביותר לזו של אורנטיה. הדמיון בין שתי הספרות מסביר ללא-ספק מדוע ניתן האישור להצגת מצגת יוצאת-דופן זו; זאת הואיל והסכמתם של שליטי המערכת לתאר באוזני פלנטה אחת את ענייניה של פלנטה אחרת הינה מאורע יוצא-דופן ביותר.

פלנטה זו, בדומה לאורנטיה, סתה מדרך הישר על-ידי חוסר נאמנות של הנסיך הפלנטארי שלה בהקשר של מרידת לוציפר. היא קיבלה בן חומרי מעט לאחר שאדם הגיע לאורנטיה, ובן זה נכשל אף הוא והותיר את הספרה מבודדת; זאת מכיוון שמעולם לא הוענק לגזעים בני התמותה של פלנטה זו בן של סמכות.

1. האומה היבשתית

למרות כל המכשולים הפלנטאריים הללו, מתפתחת כעת ביבשת מבודדת – שגודלה כגודלה של אוסטרליה – ציוויליזציה נעלה ביותר. אומה זו מונה כ-140 מיליון נפש. אנשיה הינם גזע מעורב, בעיקרו כחול וצהוב, ומצוי בהם שיעור מעט גבוה יותר של הגזע הסגול ממה שמצוי בגזע המכונה לבן באורנטיה. הגזעים השונים הללו עדיין אינם ממוזגים במלואם, אך הם מתרועעים זה עם זה ומתחברים באופן ראוי ביותר. תוחלת החיים הממוצעת ביבשת זו עומדת כעת על תשעים שנה, והיא גבוהה בחמישה-עשר אחוזים מזו של כל עם אחר על-פני הפלנטה.

המנגנון התעשייתי של אומה זו נהנה מיתרון גדול מסוים הנובע מהטופוגרפיה הייחודית של היבשת. ההרים הגבוהים, אשר מעליהם יורדים גשמים כבדים שמונה חודשים בשנה, ממוקמים בדיוק במרכזה של המדינה. סידור טבעי זה מתאים ביותר לשימוש בכוח המים, ומאפשר להשקות בקלות את הרבע המערבי הצחיח יותר של היבשת.

האנשים הללו מתקיימים בכוחות עצמם, ובמילים אחרות: הם יכולים לחיות עד בלי די מבלי לייבא דבר מן האומות הסובבות אותם. יש להם משאבי טבע בשפע, והם למדו כיצד לפצות על מה שחסר להם והכרחי לחיים באמצעות טכניקות מדעיות. הם נהנים מסחר-פנים ער, אך מקיימים סחר-חוץ מועט בלבד, וזאת בשל העוינות הכוללת של שכניהם הפחות מתקדמים.

באופן כללי, עקבה אומה יבשתית זו אחר הנטייה האבולוציונית של הפלנטה: ההתפתחות מן השלב השבטי ועד להופעת שליטים ומלכים חזקים לאורך אלפי שנים. לאחר המלוכנים המוחלטים הגיעו סדרי ממשל שונים ורבים – באו והלכו שפע בלתי-נדלה של רפובליקות כושלות, של מדינות שיתופיות ושל רודנים. צמיחה זו נמשכה עד לפני כחמש-מאות שנה, כאשר – במהלכה של תקופה פוליטית תוססת במיוחד – אחד מחברי הטרִיאומֶיךְט הרודני רב-העוצמה של האומה שינה את דעתו. הוא התנדב לוותר על כסאו בתנאי שאחד מן השליטים האחרים, השפל יותר מבין השניים הנוותרים, יוותר אף הוא על כס הרודנות. וכך נמסרה הריבונות על היבשת לידי שליט יחיד. המדינה המאוחדת המשיכה להתקדם תחת שלטון מלוכני חזק במשך למעלה ממאה שנים, אשר במהלכן התפתחה מגילה מעולה של זכויות חירות.

המעבר העוקב מן המלוכנות לשיטת ממשל ייצוגית היה הדרגתי, והמלכים נותרו כדמויות חברתיות או רגשיות בלבד, ונעלמו בסופו של דבר משנסתיימה שושלת הזכרים. הרפובליקה הנוכחית מתקיימת מזה כמאתיים שנה, שבמהלכן חלה התקדמות מתמשכת לעבר שיטות הממשל אשר יתוארו מייד; ההתפתחויות האחרונות בתחומי התעשייה והפוליטיקה אירעו במהלך העשור האחרון.

2. ארגון פוליטי

לאומה היבשתית הזו יש כעת ממשל ייצוגי, כאשר בירת המדינה ממוקמת במרכזה. הממשל המרכזי מורכב מפדרציה חזקה בת מאה מדינות חופשיות באופן יחסי. מדינות אלה בוחרות את מושליהן ואת מחוקקיהן לתקופה בת עשר שנים, ואיש איננו זכאי להיבחר שוב. שופטי המדינה

מתמנים למשך כל חייהם בידי המושלים ומאושרים על-ידי אספות המחוקקים, אשר כוללות נציג אחד לכל מאה-אלף אזרחים.

קיימים חמישה סוגים שונים של ממשל עירוני, התלויים בגודלה של העיר; ואולם, אף עיר איננה מורשית לאכלס יותר ממיליון תושבים. ככלל, שיטות הממשל העירוני האלה הינן פשוטות, ישירות וחסכוניות מאוד. מעט התפקידים במנהל העיר הינם מבוקשים ביותר בקרב האזרחים מן הסוג הגבוה ביותר.

הממשל הפדרלי כולל שלוש חטיבות ממשל מתואמות: מבצעת, מחוקקת ושופטת. המנהל הפדרלי הכללי נבחר מדי שש שנים בבחירות אזוריות אוניברסאליות. הוא לא זכאי להיבחר שוב, אלא על-פי בקשתו של לפחות שבעים וחמש אספות מחוקקות ובאישורם של מושלי אותן מדינות, וגם אז, לתקופה אחת בלבד. מיעץ בידו קבינט-על אשר בו חברים כל המנהלים הכלליים לשעבר אשר עדיין בין החיים.

החטיבה המחוקקת כוללת שלושה בתים:

1. *הבית העליון* נבחר בידי קבוצות עובדי התעשייה, העובדים המקצועיים, עובדי החקלאות וקבוצות אחרות של עובדים, אשר בוחרים בהתאם לתפקידם הכלכלי.

2. *הבית התחתון* נבחר על-ידי ארגוני חברה מסוימים, הכוללים את הקבוצות החברתיות, הפוליטיות והפילוסופיות אשר לא נכללו במסגרת התעשייה או המקצועות. כלל האזרחים מן המניין משתתפים בבחירת שני סוגי הנציגים, אך הם מקובצים באופן שונה בהתאם לאופי הבחירה – לבית העליון או לבית התחתון.

3. *הבית השלישי* – המדינאים הבכירים – כולל את וותיקי השירות הציבורי ובנוסף להם אנשים מכובדים רבים הממונים על-ידי המנהל הכללי, המנהלים האזוריים (התת-פדרליים), נשיא בית הדין העליון והמנהלים של שני בתי המחוקקים האחרים. קבוצה זו מוגבלת למאה חברים, ואלו נבחרים בבחירת-רוב של המדינאים הבכירים עצמם. החברות הינה למשך כל תקופת החיים, וכאשר מקום מתפנה, נבחר למלא את המקום הזה האדם אשר קיבל את מרב הקולות מקרב רשימת המועמדים. תפקידו של גוף זה הינו ייעוצי גרידא, אך הוא מהווה וסת רב-עוצמה של דעת הקהל, וכן נודעת לו השפעה כבירה על כל זרועות הממשל.

הרבה מן העבודה המנהלית הפדרלית מתבצע על-ידי עשר הרשויות האזוריות (תת-פדרליות), אשר כל אחת מהן מורכבת מהתאגדות של עשר מדינות. חטיבות אזוריות אלה הינן ביצועיות ומנהליות לחלוטין, ואין להן כל תפקוד חקיקתי או שיפוטי. עשרת המנהלים האזוריים ממונים אישית בידי המנהל הפדרלי הכללי, ומשך כהונתם חופף לשלו – שש שנים. בית הדין הפדרלי העליון מאשר את מינוי עשרת המנהלים האזוריים, ואף-על-פי שהם אינם יכולים להתמנות מחדש, המנהל הפורש הופך באופן אוטומטי לעמיתו וליועצו של מחליפו. לחלופין, המנהלים האזוריים הללו בוחרים את הקבינטים שלהם המורכבים מפקידי ממשל.

האומה מנוהלת משפטית על-ידי שתי מערכות משפט עיקריות – בתי הדין של החוק ובתי הדין החברתיים-כלכליים. בתי הדין של החוק פועלים בשלוש הרמות הבאות:

1. *בתי-דין זוטרים* בעלי סמכות מוניציפלית ומקומית, אשר ניתן לערער על החלטותיהם בפני בתי הדין הגבוהים של המדינות.

2. *בתי הדין הגבוהים של המדינות*, אשר החלטותיהם בכל עניין שאיננו מערב את הממשל הפדרלי, או פוגע בזכויות וחירויות האזרח, הינן סופיות. המנהלים האזוריים מוסמכים להביא באופן מיידי כל עניין לדיון בפני בית הדין הפדרלי העליון.

3. *בית הדין הפדרלי העליון* – בית הדין העליון לשיפוט חילוקי-דעות לאומיים והערעורים בתיקים המגיעים מעלה מבתי הדין של המדינות. בית דין עליון זה כולל שנים-עשר חברים אשר גילם נע בין ארבעים לשבעים וחמש שנים, ואשר שירתו לכל הפחות שנתיים בבית-דין מדינתי כלשהו, מונו למשרה רמה זו על-ידי המנהל הכללי ואושרו על-ידי רוב בקבינט-העל ובבית המחוקקים השלישי. כל ההחלטות של גוף משפטי עליון זה נקבעות באמצעות רוב של שני-שליש לפחות.

בתי הדין החברתיים-כלכליים פועלים בשלוש החטיבות הבאות:

1. *בתי-דין של הורות*, אשר קשורים לחטיבה המחוקקת ולחטיבה השיפוטית של מערכת המשפחה והחברה.

2. *בתי-דין של חינוך* – הגופים המשפטיים אשר קשורים למערכות בתי הספר המדינתיים והאזוריים, וכן קשורים לזרוע המבצעת ולזרוע המחוקקת של מנגנון המנהל החינוכי.

3. *בתי הדין של התעשייה* – בתי הדין המחזיקים בסמכות מלאה ליישב את כלל אי-ההבנות הכלכליות.

בית הדין העליון איננו דן בתיקים חברתיים-כלכליים, אלא לאחר הצבעה של שלושה-רבעים מחברי בית המחוקקים השלישי של הממשל הלאומי, הוא בית המדינאים הבכירים. מלבד מקרה זה, כלל ההחלטות של בתי הדין הגבוהים של הורות, החינוך והתעשייה, הינן סופיות.

3. חיי הבית

ביבשת זו החוק איננו מתיר לשתי משפחות לגור יחד תחת קורת גג אחת. ומכיוון שמגורים קבוצתיים הוצאו אל מחוץ לחוק, נהרסו רוב בתי הדירות. ואולם, הרווקים עדיין מתגוררים במועדונים, בתי-מלון ובתי-מגורים משותפים אחרים. השטח המינימלי עבור בית מגורים חייב להיות לפחות בן כ-4,500 מטרים רבועים. כלל האדמה וכל רכוש אחר המשמשים למגורים פטורים ממס עד לשיעור של פי עשרה מההקצאה המינימלית לבית מגורים.

חיי המשפחה של האנשים הללו השתפרו לאין שיעור במהלך המאה האחרונה. שני ההורים, הן האבות והן האמהות, מחויבים ללמוד בבתי הספר להורות של חינוך הילדים. ואפילו החקלאים המתגוררים ביישובים כפריים קטנים משלימים מלאכה זו בהתכתבות; על-מנת לקבל הוראה בעל-פה הם הולכים למרכזים הקרובים אליהם אחת לעשרה ימים – קרי, מדי שבועיים. זאת הואיל והשבוע שלהם מונה חמישה ימים.

בכל משפחה יש בממוצע חמישה ילדים, והם מצויים בשליטתם המלאה של ההורים, או – במקרה שאחד מההורים או שניהם נפטרו – תחת השגחת האפוטרופוסים הממונים על-ידי בתי הדין להורות. קבלת אחריות אפוטרופסות על יתום מאב ומאם נחשבת לכבוד גדול עבור כל משפחה. מבחני השוואה נערכים בינות להורים, והיתום נמסר למשפחתם של אלו אשר מציגים את כישורי ההורות המיטביים.

האנשים הללו מחשיבים את הבית כמוסד הבסיסי של הציוויליזציה שלהם. הציפייה היא שהחלק הערכי ביותר בחינוכם של הילדים ובבניית אופיים יובטח על-ידי ההורים וייעשה במסגרת הבית; והאבות מקדישים לחינוך הילדים כמעט את אותה מידה של תשומת-לב שאותה מקדישות האמהות.

כלל החינוך המיני ניתן בבית על-ידי ההורים, או על-ידי האפוטרופוסים החוקיים. בהפוגות המנוחה בבתי המלאכה של בית הספר מוצעת הכוונה מוסרית על-ידי המורים; אך לא כך הוא באשר לחינוך דתי, אשר נחשב לזכותם הבלעדית של ההורים, וזאת מכיוון שהדת נחשבת לחלק אינטגרלי מחיי הבית. הקוונה דתית גרידא ניתנת בפומבי אך ורק במקדשי הפילוסופיה, מכיוון שמוסדות דתיים לגמרי, כדוגמת הכנסיות של אורנטיה, לא התפתחו בקרב האנשים הללו. על-פי הפילוסופיה שלהם, הדת הינה השאיפה לדעת את האל ולבטא אהבה כלפי הזולת באמצעות שירותו; ואולם, ראייה זו איננה מאפיינת את מעמדן הדתי של יתר האומות בפלנטה זו. הדת הינה נושא משפחתי במידה כה רבה בקרב האנשים הללו, עד כי לא קיימים מקומות ציבוריים אשר מוקדשים אך ורק להתכנסות דתית. מבחינה פוליטית, הדת והמדינה, כפי שנוהגים לומר בני אורנטיה, הינם נפרדים לחלוטין, אך קיימת חפיפה מוזרה בין הדת לפילוסופיה.

עד לפני עשרים שנה, המורים הרוחניים (המקבילים לכמרים באורנטיה) – אשר מבקרים מעת לעת כל משפחה על-מנת לבחון את הילדים ולקבוע אם קיבלו מהוריהם הנחייה ראויה – היו מצויים תחת פיקוח ממשלתי. היועצים והבודקים הרוחניים הללו מצויים כעת תחת הכוונה של הקרן לקדמה רוחנית, מוסד חדש אשר נתמך על-ידי תרומות מרצון. ייתכן שמוסד זה לא יתפתח עוד עד לאחר הגעתו של בן סמכותי מפרדיס.

הילדים נותרים בחזקתם החוקית של ההורים עד גיל חמש-עשרה, העת שבה הם מקבלים לראשונה חניכה אל תוך אחריותם האזרחית. לאחר מכן, כל חמש שנים, וחמש פעמים בזו אחר זו, מתקיימים טקסים פומביים דומים לאותן קבוצות גיל, ואז הולכות וקטנות מחויבויותיהם כלפי ההורים, בעוד שהם מקבלים על עצמם אחריות חדשה כלפי המדינה בתחום החברתי ובתחום האזרחי. זכות הבחירה מוענקת בגיל עשרים, הזכות להינשא ללא הסכמת ההורים איננה מוענקת עד לגיל עשרים-וחמש, והילדים חייבים לעזוב את הבית בהגיעם לגיל שלושים.

חוקי הנישואין והגירושין הינם אחידים בכל רחבי האומה. הנישואין לפני גיל עשרים – הגיל שבו מתקבלות זכויות האזרח – אסורים. הרשות להינשא ניתנת אך ורק שנה לאחר הצהרת כוונת הנישואין, ורק לאחר שהן החתן והן הכלה מציגים תעודות המעידות כי הם קיבלו הנחייה כנדרש בבתי הספר של ההורות באשר לאחריות של חיי הנישואין.

תקנות הגירושין אינן כה נוקשות, ואולם צווי ההיפרדות – אשר ניתנים על-ידי בתי הדין של ההורות – לא יכולים להתקבל, אלא כעבור שנה מרישום הבקשות עבורם; ושנה על פלנטה זו ארוכה בהרבה מאשר באורנטיה. אף-על-פי שחוקי הגירושין נוחים, שיעור הגירושין עומד על כעשירית בלבד משיעור הגירושין של הגזעים המתורבתים של אורנטיה.

4. המערכת החינוכית

המערכת החינוכית של אומה זו הינה של חינוך חובה, ושני המינים לומדים יחדיו בבתי הספר הקדם-אוניברסיטאיים, שבהם לומדים התלמידים מגיל חמש ועד לגיל שמונה-עשרה. בתי הספר הללו הינם שונים במידה רבה מאלו של אורנטיה. אין בהם חדרי כיתה, ורק מקצוע אחד נלמד בכל עת; ולאחר שלוש השנים הראשונות הופכים כל התלמידים להיות מורים-סייעים, ומלמדים את אלו אשר מצויים מתחתם. ספרים משמשים אך ורק על-מנת למצוא מידע אשר יסייע בפתרון הבעיות המתעוררות בבתי המלאכה ובחווות של בית הספר. בבתי המלאכה הללו מיוצר הרבה מן הריהוט המצוי בשימוש ביבשת, וכך גם רבים מן האביזרים המכאניים – זהו עידן כביר של המצאה ושל מיפון. בצמוד לכל בית-מלאכה מצויה ספריית עבודה, שבה יכול התלמיד להיוועץ בספרי העיון הנדרשים. גם חקלאות וגננות נלמדות לאורך כל תקופת החינוך בחווות הנרחבות הצמודות לכל בית-ספר מקומי.

רפי השכל לומדים אך ורק חקלאות וטיפול בבעלי-חיים, והם מאושפזים במשך כל חייהם במושבות משמורת מיוחדות שבהן מופרדים המינים

על-מנת למנוע מהם להפוך להורים, וזאת משום שההורות נמנעת מכל הפחותים מן הרגילים. אמצעי ההגבלה הללו מצויים בתוקף מזה שבעים-וחמש שנים; צווי האשפוז מוצאים על-ידי בתי הדין של ההורות.

כולם יוצאים לחופשה בת חודש אחד בכל שנה. הלימודים בבתי הספר הקדם-אוניברסיטאיים מתקיימים במשך תשעה מתוך עשרת החודשים של השנה, ואת החופשה מבליים התלמידים אגב טיול עם ההורים או עם חברים. הנסיעות האלה מהוות חלק מתוכנית החינוך למבוגרים, והן נמשכות לאורך כל החיים, כאשר הכספים המיועדים לכיסוי ההוצאות האלה נצברים באותן שיטות שבהן נעשה שימוש לתשלום הביטוח לעת זקנה.

רבע מן הזמן בבית הספר מוקדש למשחק – לאתלטיקה תחרותית – כאשר התלמידים מתקדמים בתחרויות אלה – הבחנות את כישוריהם ואת כשרונם – למן הרמה המקומית, דרך הרמה המדינתית והאזורית ועד לרמה הלאומית. בדומה לכך, מתקיימות תחרויות נאום ותחרויות מוזיקליות, כמו גם תחרויות בתחומי המדע והפילוסופיה, ואלה תופסות את תשומת ליבם של התלמידים, החל מן החטיבות החברתיות הנמוכות והלאה אל עבר התחרויות המזכות בכבוד לאומי.

ממשל בית הספר הינו העתק של הממשל הלאומי על שלושת הזרועות המתואמות שלו, כאשר סגל המורים משמש כבית המחוקקים השלישי, או המייעץ. המטרה העיקרית של החינוך ביבשת זו היא להפוך כל תלמיד לאזרח התומך-בעצמו.

כל ילד אשר מסיים את מערכת בתי הספר הקדם-אוניברסיטאיים בגיל שמונה-עשרה מהווה בעל-מלאכה מומחה. או אז מתחיל הלימוד של הספרים והחיפוש אחר ידע ייחודי, וזאת בבתי הספר למבוגרים או באוניברסיטאות. כאשר תלמיד מבריק מסיים את עבודתו לפני הזמן אשר הוקצב לה, ניתנת לו מתנת זמן ואמצעים שבאמצעותם הוא רשאי לבצע פרויקט לפי בחירתו. מערכת החינוך כולה מתוכננת על-מנת להכשיר את היחיד כיאזרח.

5. ארגון תעשייתי

מצב התעשייה בקרב האנשים הללו הינו רחוק מן האידיאלים שלהם; ההון והעבודה עדיין מצויים בצרותיהם, ואולם הם הולכים ונעשים מתואמים עם התכנית של שיתוף-פעולה פן. ביבשת ייחודית זו העובדים הולכים ונעשים בעלי-מניות בכל החברות התעשייתיות; כל עובד נבון הופך אט-אט לקפיטליסט קטן.

היריבויות החברתיות הולכות ומתמעטות, והרצון הטוב עולה בהתמדה. לא נוצרו בעיות כלכליות חמורות בשל ביטול העבדות (לפני מעל למאה שנה), מכיוון שהתאמה זו בוצעה בהדרגה תוך שחרור של שני אחוזים מדי שנה. אותם עבדים אשר עברו בתוצאות משביעות רצון מבחנים מנטאליים, מוסריים ופיזיים זכו לקבל אזרחות; רבים מן העבדים העליונים הללו היו שבויי מלחמה או ילדים של שבויים שכאלה. לפני כחמישים שנה הם שיחררו את אחרון העבדים הנחותים שלהם, ובזמנים המאוחרים עוד יותר, הם מקדישים עצמם לטיפול במשימה של הקטנת מספר המעמדות המפגרים והמרושעים.

האנשים הללו פיתחו לאחרונה טכניקות חדשות ליישוב אי-ההבנות בנושאי התעשייה ולתיקון אופני ניצול כלכלי, ושיטות אלה מהוות שיפור מובחן ביחס לשיטות הקודמות אשר באמצעותן נפתרו בעיות מסוג זה. האלימות, כשיטה ליישוב מחלוקות אישיות או תעשייתיות, הוצאה אל מחוץ לחוק. שכר, רווחים ובעיות כלכליות אחרות אינם מוסדרים באופן נוקשה, אך באופן כללי הם מצויים תחת שליטת בתי המחוקקים התעשייתיים, בעוד שכל המחלוקות הנובעות מן התעשייה נידונות בפני בתי הדין התעשייתיים.

בתי הדין התעשייתיים הינם בני שלושים שנה בלבד, אך הם פועלים באופן משביע רצון בהחלט. ההתפתחות האחרונה ביותר קובעת שמכאן ואילך יכירו כל בתי הדין בתמורה חוקית כמשתייכת לאחת משלוש חטיבות:

1. שיעורי ריבית כחוק על השקעות הון.

2. שכר הולם לבעלי-מקצוע מיומנים אשר מועסקים במפעלי תעשייה.

3. שכר עובד הוגן וצודק בתמורה לעבודה פיזית.

על אלו להיות משולמים, ראשית בהתאם לחוזה, או במקרה של ירידה ברווחים, יקטנו כולם באופן ארעי באותו שיעור. ולאחר מכן, כל רווח אשר מצוי מעבר לתשלומים הקבועים הללו, יחולק בשיעור אשר נקבע בין כל החטיבות: ההון, בעלי המקצועות והפועלים.

מדי עשור שנים המנהלים האזוריים מתאימים וקובעים את שעות העבודה היומיות כחוק. התעשייה פועלת כעת בשבוע בן חמישה ימים, ארבעה ימים המוקדשים לעבודה ויום אחד למשחק. האנשים הללו עובדים שש שעות בכל יום, וכמו התלמידים, במשך תשעה מתוך עשרת חודשי השנה. את החופשה הם מבליים על-פי-רוב במסעות, וכיוון שאך לאחרונה פותחו שיטות תחבורה חדשות, כלל האומה מרבה לנסוע. האקלים מאפשר לנסוע במשך כשמונה חודשים בשנה, והם מנצלים את מלוא ההזדמנויות הנתונות בידיהם.

לפני מאתיים שנה שלט המניע לרווח שליטה מוחלטת בתעשייה, ואולם כיום הוא הולך ומוחלף במהירות בכוחות מניעים אחרים וגבוהים יותר. התחרות ביבשת הזו חריפה, ואולם רובה עברה מן התעשייה אל המשחק, המיומנות, ההישג המדעי וההגשמה האינטלקטואלית. היא בולטת ביותר

בשירות החברתי ובנאמנות לממשל. בקרב האנשים הללו הופך השירות הציבורי במהירות לשאיפה הגבוהה ביותר. האדם העשיר ביותר ביבשת עובד שש שעות במשרד של בית-המלאכה למכונות אשר בבעלותו, ואז ממחר לסניף המקומי של בית הספר למדינאות, שם הוא מבקש להכשיר את עצמו לשירות ציבורי.

העבודה הופכת מכובדת יותר ויותר ביבשת זו, כאשר כל האזרחים שגילם מעל לשמונה-עשרה, ואשר מסוגלים לכך בגופם, עובדים בבית ובחוות, בתעשייה מוכרת כלשהי, בעבודות הציבוריות שאליהם מתקבלים כלל המובטלים הארעיים, או בקרב סגל עובדי הכפייה אשר במכרות.

האנשים הללו מתחילים לטפח גם צורה חדשה של סלידה חברתית – סלידה מן הבטלה ומן העושר אשר הושג ללא עמל. לאט אבל בטוח, הם הולכים והופכים לאדוני מכונותיהם. פעם גם הם נלחמו למען חירות פוליטית, ולאחר מכן עבור חופש כלכלי. כעת הם מתחילים ליהנות משניהם, בה בעת שהם מתחילים להעריך, בנוסף לכך, את הפנאי אשר רכשו בדי עמל, ואשר אותו ניתן להקדיש להגשמה עצמית הולכת וגוברת.

6. ביטוח לעת זקנה

אומה זו מקיימת מאמץ נחוש להחליף את הצדקה מן הסוג הפוגע בכבוד-העצמי, בערבויות הביטחון המכובדות של הביטוח הממשלתי לעת זקנה. אומה זו מעניקה לכל ילד חינוך ומספקת לכל אדם עבודה; וכך היא יכולה להפעיל בהצלחה תכנית ביטוח אשר נועדה להגן על החולים ועל הזקנים.

בקרב עם זה, חייבים כל האנשים לפרוש מעבודה לשם רווח בגיל שישים-וחמש, אלא אם כן קיבלו היתר מנציב העבודה של המדינה אשר מעניק להם את הזכות להמשיך בעבודתם עד לגיל שבעים. מגבלת הגיל הזו איננה חלה על אלו המשרתים בממשלה או על הפילוסופים. בעלי המגבלות הפיזיות, או בעלי הנכויות הקבועות, יכולים להיכנס לרשימת הפרישה בכל גיל, וזאת באמצעות צו בית משפט החתום גם על-ידי נציב הגמלאות של הממשלה האזורית.

הכספים המשמשים לתשלום גמלאות הזקנה מופקים מארבעה מקורות:

1. הממשלה הפדרלית דורשת לטובת מטרה זו שכר של יום אחד בכל חודש; ובמדינה הזו כולם עובדים.

2. תרומות – אזרחים עשירים רבים תורמים לשם תכלית זו.

3. הרווחים של עובדי הכפייה אשר במכרות המדינה. לאחר שהעובדים המגויסים תמכו בעצמם והפרישו לעצמם את ההפרשות שלהם לעת זקנה, מועברים כל יתר הרווחים מעבודתם אל קרן הגמלאות הזו.

4. ההכנסות ממשאבי הטבע. כל העושר הטבעי ביבשת מוחזק כנאמנות חברתית בידי הממשל הפדרלי, והרווחים המופקים מעושר טבעי זה מוקצים למטרות חברתיות, כגון מניעת מחלות, מתן חינוך לגאונים וכיסוי הוצאות הלימוד של יחידים מבטיחים-במיוחד בבתי הספר למדינאות. מחצית מן ההכנסות ממשאבי הטבע מוקצית לקרן הגמלאות לעת זקנה.

אף-על-פי שהקרנות האקטואריות המדינתיות והאזוריות מעניקות צורות רבות של ביטוח מגן, קרנות הפנסיה לעת זקנה מנוהלות באופן בלעדי בידי הממשל הפדרלי באמצעות עשרת המשרדים האזוריים.

הקרנות הממשלתיות האלה מנוהלות ביושר מזה זמן רב. לאחר הבגידה והרצח, העונשים הכבדים ביותר אשר מוטלים על-ידי בתי הדין, עניינם במעילה באמון הציבור. חוסר נאמנות חברתי ופוליטי נמנה כיום על הפשעים האיומים ביותר.

7. מיסוי

הממשל הפדרלי דואג לאזרח הבודד אך ורק בנושא הגמלאות לעת זקנה ובטיפול הגאונות והמקוריות היצירתית; ממשלות המדינות עוסקות מעט יותר באזרח היחיד, בעוד שהממשל המקומי עוסק באופן אבהי הרבה יותר בפרט ובחברה. העיר (או חלקים מסוימים ממנה) עוסקת בנושאים כגון בריאות, תברואה, תקני בנייה, נוי, אספקת מים, תאורה, חימום, פנאי, מוזיקה ותקשורת.

בכל תעשייה תשומת הלב נתונה בראש ובראשונה לבריאות; היבטים מסוימים של הרווחה הפיזית נחשבים כזכות בלעדית של התעשייה ושל הקהילה, ואולם בעיות הבריאות האישיות והמשפחתיות הינן נושא לטיפול אישי בלבד. בתחום הבריאות, כמו בכל תחום אישי-גרידא אחר, תכניתה של הממשלה היא להתערב פחות ופחות.

לערים אין סמכות להטיל מסים, והן אף לא יכולות להיכנס לחובות. הן מקבלות מאוצר המדינה הקצבה בהתאם למספר התושבים, והן חייבות להשלים הכנסות מן הרווחים שאותן הן מפיקות מן העסקים החברתיים שלהן ומאגרות רישוי על פעילויות מסחריות שונות.

מערכות ההיסע המהירות, אשר מאפשרות למעשה להרחיב במידה ניכרת את גבולות העיר, מצויות בשליטה מוניציפלית. מחלקות כיבוי האש

העירוניות נתמכות על-ידי קרנות מניעת-אש וקרנות הביטוח, וכל המבנים, הן בעיר והן בכפר, הינם חסיני-אש – והם כאלו כבר מעל לשבעים-וחמש שנה.

אין ממונים כוחות מוניציפליים לשמירה על הסדר; כוחות המשטרה מוחזקים על-ידי ממשלות המדינות. משרד זה מגייס את כל מועמדיו כמעט מקרב שורות הגברים הרווקים אשר גילם נע בין עשרים-וחמש לחמישים שנה. רוב המדינות מטילות מס רווקות כבד למדי, אשר משולם לכל הגברים אשר מצטרפים לשורות משטרת המדינה. במדינה הממוצעת עומד הכוח המשטרתי כעת אך ורק על כעשירית מגודלו לפני חמישים שנה.

קיימת אחידות מועטה בלבד, אם בכלל, בין משטרי המס של מאה המדינות החופשיות והריבוניות באופן יחסי, וזאת בשל העובדה שהתנאים הכלכליים ותנאים אחרים משתנים במידה רבה בין חלקיה השונים של היבשת. בכל מדינה קיימות עשר תקנות חוקתיות בסיסיות אשר לא ניתן לשנותן, אלא באישור בית הדין הפדרלי העליון, ואחד מן החוקים הללו מונע הטלת מס רכוש העולה על אחוז אחד בשנה על כל רכוש שהוא; והבתים, הן בעיר והן בכפר, הינם פטורים ממס.

הממשל הפדרלי מנוע מלהיכנס לחובות, ונדרש משאל-עם המאושר על-ידי יותר משלושה-רבעים של האזרחים על-מנת שמדינה כלשהי תוכל ללוות, למעט למטרות מלחמה. מכיוון שהממשל הפדרלי איננו יכול להיכנס לחובות, במקרה של מלחמה מוסמכת מועצת ההגנה הלאומית לגבות מן המדינות כספים, כמו גם אנשים וחומרים, ככל שאלו נדרשים. ואולם, לא ניתן להחזיק בכל חוב שהוא למשך תקופה העולה על עשרים-וחמש שנה.

ההכנסות התומכות בממשל הפדרלי מופקות מחמשת המקורות הבאים:

1. מכסי ייבוא. כלל הייבוא כפוף למכסים המיועדים להגן על רמת החיים ביבשת, הגבוהה הרבה יותר מזו של כל אומה אחרת על-פני הפלנטה. שיעורי המכס הללו נקבעים על-ידי בית הדין הגבוה ביותר לתעשייה, לאחר ששני בתי המחוקקים של התעשייה אישרו את המלצות המנהל הכללי לנושאים כלכליים, אשר מתמנה במשותף על-ידי שני גופי החקיקה הללו. בית המחוקקים הגבוה לתעשייה נבחר על-ידי העובדים, ואילו הנמוך יותר על-ידי בעלי ההון.
2. תמלוגים. הממשל הפדרלי מעודד המצאות ויצירות מקוריות בעשר המעבדות האזוריות, ומסייע לגאונים מכל הסוגים – אמנים, סופרים ומדענים – וגם שומר על הפטנטים שלהם. בתמורה, נוטל הממשל מחצית מן הרווחים המופקים מכל ההמצאות והיצירות האלה, בין אם הן נוגעות למיכון, לספרים, לאמנות, לצמחים או לבעלי-חיים.
3. מס ירושה. הממשל הפדרלי מטיל מס ירושה מדורג, אשר נע מאחוז אחד ועד לחמישים אחוזים, בהתאם לגודל הירושה ולתנאים אחרים.
4. ציוד צבאי. הממשל מרוויח סכום נכבד מההכרת ציוד צבאי וימי לשימושים מסחריים ולמטרות פנאי.
5. משאבי טבע. כאשר ההכנסות ממשאבי הטבע אינן נצרכות במלואן לשם המטרות הייעודיות המצוינות באמנה הפדרלית של המדינה, הן מופקדות באוצר הלאומי.

התקציב הפדרלי – למעט הסכומים הנדרשים למלחמה אשר מוערכים על-ידי מועצת ההגנה הלאומית – מופק בבית המחוקקים העליון, מסוכם עם הבית התחתון, מאושר על-ידי המנהל הכללי, ותוקפו הסופי ניתן מידי ועדת התקציב הפדרלית בת מאה החברים. מושלי המדינות מעמידים מועמדים כחברים בוועדה זו, ואלו נבחרים בידי האספות המחוקקות של המדינות לתקופת שירות בת עשרים-וארבע שנים, כאשר רבע מן החברים הללו נבחר מדי שש שנים. מדי שש שנים בוחר גוף זה, ברוב של שלושה-רבעים, את אחד מחבריו לעמוד בראשו, וחבר זה הופך בזאת למנהל-הממונה על האוצר הלאומי.

8. המכללות המיוחדות

בנוסף לתכנית חינוך החובה הבסיסית, אשר נמשכת מגיל חמש ועד לגיל שמונה-עשרה, מוחזקים בתי-ספר מיוחדים כדלקמן:

1. בתי ספר למדינאות. בתי הספר הללו מתחלקים לשלושה סוגים: של האומה, של האזור ושל המדינה. המשרות הציבוריות של האומה נחלקות לארבע חטיבות. החטיבה הראשונה של אמון הציבור נוגעת בעיקרה לממשלת האומה, וכל מחזיקי המשרות בקבוצה זו חייבים להיות בוגרי בתי הספר למדינאות, הן האזוריים והן הלאומיים. יחיד יכול לקבל משרה פוליטית, להיבחר או להתמנות לתפקיד בחטיבה השנייה, לאחר שסיים את אחד מעשרת בתי הספר האזוריים למדינאות; התפקידים הללו נוגעים לאחריות בממשל האזורי ובממשלות המדינות. חטיבה מספר שלוש כוללת את תפקידי האחריות במדינה, ונושאי משרה מעין אלו מחויבים לשאת אך ורק תעודות גמר של בתי הספר למדינאות של המדינה. נושאי המשרות בחטיבה הרביעית והאחרונה אינם מחויבים לשאת בתואר מדינאות כלשהו, בשל העובדה שלעולם הם מתמנים לכל התפקידים הללו. אלו כוללים תפקידים זוטרים של עוזרים, מזכירות ותפקידים טכניים המבוצעים בידי בעלי המקצוע המוכשרים השונים אשר פועלים במסגרת המנהלית של הממשל.

שופטי בתי הדין הזוטרים ושופטי בתי הדין של המדינה מחזיקים בתואר מבתי הספר למדינאות של המדינה. שופטי בתי הדין – אשר

להם סמכות לדון בנושאים חברתיים, חינוכיים ותעשייתיים – מחזיקים בתארים מבתי הספר האזוריים. שופטי בית הדין הפדרלי העליון חייבים להחזיק בתארים מכל בתי הספר הללו למדינאות.

2. בתי הספר לפילוסופיה. בתי הספר הללו מסופחים למקדשי הפילוסופיה, והם קשורים פחות או יותר לתפקיד הציבורי של הדת.

3. מוסדות מדע. בתי הספר הטכניים הללו מתואמים דווקא עם התעשייה ולא עם מערכת החינוך, והם מנוהלים בחמש-עשרה חטיבות.

4. בתי-ספר להכשרה מקצועית. המוסדות המיוחדים הללו מספקים את ההכשרה הטכנית למקצועות הנלמדים השונים, שנים-עשר במספר.

5. בתי הספר של הצבא ושל הצי. ליד המטה הלאומי ובעשרים-וחמישה המרכזים הצבאיים שעל החוף ממוקמים אותם מוסדות אשר מוקדשים להכשרתם הצבאית של אזרחים מתנדבים בגילאים שבין שמונה-עשרה לשלושים שנה. לפני גיל עשרים-וחמש נדרשת הסכמת ההורים על-מנת להתקבל לבתי הספר הללו.

9. התכנית לזכות בחירה אוניברסאלית

אף-על-פי שכלל המועמדות למשרות ציבוריות מוגבלות לבוגריהם של בתי הספר למדינאות של המדינה, של האזור ובתי הספר הפדרליים, מנהיגיהם המתקדמים של אומה זו גילו בתכניתם חולשה רצינית לנושא זכות הבחירה האוניברסאלית; ולפני כחמישים שנה הם הוסיפו לחוקה הוראה אשר משנה את תכנית הבחירה וכוללת את המאפיינים הבאים:

1. כל גבר וכל אישה מעל לגיל עשרים מחזיקים בקול אחד. בהגיעם לגיל זה חייבים כלל האזרחים להתקבל כחברים בשתי קבוצות בחירה: הם יצטרפו לקבוצה הראשונה בהתאם לתפקודם הכלכלי – תעשייתי, מקצועי, חקלאי או מסחרי; הם ייכנסו לקבוצה השנייה בהתאם לנטייתיהם הפוליטיות, הפילוסופיות והחברתיות. כלל העובדים חייבים להשתייך, כאמור, לקבוצה כלכלית כלשהי, והגילדות האלה – בדומה להתאגדויות לא-כלכליות – מוסדרות ממש כפי שמוסדר הממשל הלאומי, בחלוקה של העוצמה לשלושה חלקים. הרישום לקבוצות אלה אינו יכול להשתנות במשך שנים-עשרה שנים.

2. עם הגשת המועמדות מידי מושלי המדינה או המנהלים האזוריים, ובהתאם לצו של המועצות האזוריות העליונות, עשויים יחידים אשר שירתו את החברה שירות רב-ערך, או אשר הפגינו תבונה יוצאת-דופן בשירות הממשלה, לקבל לידיהם קולות נוספים, וזאת בתדירות הנמוכה מכל חמש שנים, ולא יותר מאשר תשעה קולות-על מעין אלו. עשר הינו מספר הקולות המרבי של בוחר מרובה-קולות. המדענים, המציאים, המורים, הפילוסופים והמנהיגים הרוחניים מקבלים אף הם הכרה כאמור, ומתכבדים בכוח פוליטי מועצם. זכויות אזרח מתקדמות שכאלה מוענקות על-ידי המדינה והמועצות העליונות ממש כשם שתארים מוענקים על-ידי בתי הספר המיוחדים, ומקבליהן גאים להציג לראווה את סממני ההכרה האזרחית הללו לצד תואריהם האחרים, ולצרפם לרשימת הישגיהם האישיים.

כלל היחידים אשר נידונו לעבודת כפייה במכרות, וכל משרתי הממשל אשר נתמכים על-ידי תקציב המסים, מאבדים את זכות הבחירה למשך התקופות האלה. דבר זה איננו תקף עבור אנשים מבוגרים אשר עשויים לפרוש לגמלאות בגיל שישים-וחמש.

4. קיימות חמש מדרגות בחירה המשקפות את שיעור המס הממוצע אשר שולם במשך כל תקופה בת מחצית העשור. משלמי מסים כבדים מורשים לקבל עד חמישה קולות נוספים. תוספת זו הינה בלתי-תלויה בכל הכרה מסוג אחר, ואולם בשום מקרה לא יוכל אדם להטיל יותר מעשרה פתקי הצבעה.

5. בעת שבה אומצה תכנית בחירה זו, ננטשה שיטת הבחירה הטריטוריאלית לטובת מערכת הבחירה הכלכלית, או התפקודית. כעת בוחרים כלל האזרחים כחברים בקבוצות התעשייה, החברה, או המקצועות, בלא תלות במקום מגוריהם. וכך, מורכב ציבור הבוחרים מקבוצות מבוססות, מאוחדות ואינטליגנטיות, אשר בוחרות אך ורק את הטובים שבחבריהם לתפקידי אמון ואחריות בממשל. לתכנית הבחירה התפקודית, או הקבוצתית, הזו קיים יוצא-מן-הכלל אחד: מדי שש שנים נבחר המנהל הכללי הפדרלי בבחירות לאומיות כלליות, ושום אזרח אינו מטיל יותר מאשר פתק בחירה אחד.

וכך, למעט בבחירתו של המנהל הכללי, מופעלת זכות הבחירה על-ידי קבוצות אזרחים כלכליות, מקצועיות, אינטלקטואליות וחברתיות. המדינה האידיאלית היא אורגנית, וכל קבוצת אזרחים חופשית ואינטליגנטית מייצגת איבר חיוני ופעיל בתוך אורגניזם הממשל הרחב יותר.

בתי הספר למדינאות מוסמכים להתחיל בהליך משפטי בבתי הדין של המדינה על-מנת לשלול את זכות הבחירה מכל יחיד עצל, אדיש, או עברייני. האנשים הללו מכירים בעובדה לפיה כאשר חמישים אחוזים מאומה הינם נחותים, או פגומים, ובעלי זכות בחירה, כי אז אומה שכזו נידונה לכיליון. הם מאמינים כי שלטון הבינוניות טומן בחובו את זרע נפילתה של כל אומה שהיא. הבחירה הינה חובה, וקנסות כבדים מוטלים על כל אלו אשר אינם מקיימים את חובת הבחירה.

10. הטיפול בפשע

אף-על-פי ששיטותיהם של האנשים הללו לטיפול בפשיעה, באי-שפיות ובניווון תחשבה במובנים מסוימים כמספקות, במובנים אחרים הן תזעזענה, ללא ספק, את רוב בני אורנטיה. הפושעים הרגילים והאנשים הפגומים מושמים, בחלוקה על-פי מין, במושבות חקלאיות שונות, והם יותר מאשר תומכים בעצמם. המקרים הרציניים יותר של פושעים מתמידים ושל חסרי-שפיות אשר אין ניתן לרפאם נידונים על-ידי בתי המשפט למוות בתאי הגזים הקטלניים. בנוסף לרצח, עונש מוות חל על פושעים רבים אחרים, לרבות מעילה באמון הממשל; והצדק נעשה במהרה ובבטחה.

האנשים הללו עוברים מעידן החוק השלישי לזה החיובי. לאחרונה, בניסיון למנוע פשע, הם כה הרחיקו לכת וגזרו עבודות שירות למשך כל תקופת החיים במושבות העונשין על כל אלו אשר האמונה לגביהם הינה שהם רוצחים ופושעים כבדים בפוטנציה. במידה שנידונים אלו מוכיחים לאחר מכן שהם הפכו לנורמליים יותר, הם עשויים להשתחרר על-תנאי או לזכות במחילה. שיעור הרצח ביבשת הזו עומד על אחוז אחד בלבד מזה השורר בקרב כל האומות האחרות.

המאמצים למנוע את התרבות הפושעים והיחידים הפגומים החלו לפני יותר ממאה שנה וכבר נושאים פירות משביעי רצון. אין קיימים בתי-סוהר או בתי-משוגעים. והדבר נובע מסיבה אחת, והיא ששיעורן של הקבוצות האלה עומד על כעשרה אחוזים בלבד משיעורן באורנטיה.

11. מוכנות צבאית

נשיא מועצת ההגנה הלאומית עשוי למנות את בוגרי בתי הספר הצבאיים הפדראליים ל"שומרי הציוויליזציה" ולהעניק להם אחת משבע דרגות, בהתאם לכישוריהם ולניסיונם. מועצה זו מונה עשרים וחמישה חברים, אשר מועמדים על-ידי בתי הדין הגבוהים ביותר להורות, לחינוך ולתעשייה, מאושרים על-ידי בית הדין הפדרלי העליון, ובראשם עומד, מתוקף תפקידו, ראש הסגל לעניינים צבאיים מתואמים. חברים מעין אלו משרתים עד לגיל שבעים.

הקורסים שאותם לומדים קציני קבע אלו נמשכים ארבע שנים, והם מתואמים לעולם עם רכישת מומחיות במקצוע או במשלח יד מסוימים. הכשרה צבאית אף-פעם לא ניתנת מבלי לצרף לה הכשרה תעשייתית, מדעית או מקצועית. כאשר מסתיימת ההכשרה הצבאית, היחיד רכש זה מכבר, במהלך ארבע שנות הקורס, מחצית מהחינוך אשר ניתן בכל אחד מבתי הספר המיוחדים, אשר גם בהם משך הקורס עומד על ארבע שנים. באופן זה נמנעת יצירתו של מעמד מקצועי צבאי, בכך שניתנת ההזדמנות למספר רב של גברים לתמוך בעצמם בה בעת שהם רוכשים את המחצית הראשונה של ההכשרה הטכנית או המקצועית.

השירות הצבאי בתקופות של שלום הינו התנדבותי גרידא, ובכל הזרועות הוא נמשך ארבע שנים, אשר במהלכן לומד כל אדם, בנוסף למומחיות בטקטיקה צבאית, גם מקצוע לימוד. לימוד המוזיקה הינו אחד מן העיסוקים העיקריים בבתי הספר הצבאיים המרכזיים, ובעשרים וחמישה מחנות האימון הפזורים בהיקף היבשת. במהלך תקופות שפל בתעשייה, אלפי מובטלים מועסקים באופן אוטומטי בהקמת ההגנות הצבאיות של היבשת, ביבשה, בים ובאוויר.

אף-על-פי שהאנשים הללו מחזיקים במוסדות מלחמה רבי-עוצמה, המיועדים לשם הגנה מפני פלישת העמים העוינים אשר סביב, ראוי לציין לזכותם כי במשך מעל למאה שנה הם לא השתמשו במשאבים הצבאיים הללו על-מנת לפתוח במלחמה התקפית. הם הפכו מתורבתים עד לשיעור שבו הם יכולים להגן באופן איתן על הציוויליזציה מבלי להיכנע לפיתוי להשתמש ביכולותיהם המלחמתיות לשם תקיפה. למן כינונה של המדינה היבשתית המאוחדת לא פרצו מלחמות אזרחים, ואולם, במהלך מאתיים השנים האחרונות נקראו האנשים הללו ללחום בתשע מלחמות מגננה, שלוש מהן אל מול התאגדויות רבות-עוצמה של מעצמות עולמיות. ולמרות שאומה זו שומרת על הגנה הולמת מפני תקיפה של שכנים עוינים, היא מקדישה תשומת לב רבה הרבה יותר להכשרתם של מדינאים, מדענים ופילוסופים.

בשעה שאומה זו מצויה בשלום עם העולם, מועסקים כלל אמצעי ההגנה הניידים באופן די מלא בשירות הסחר, המסחר והפנאי. כאשר מוכרזת מלחמה, מתגייסת האומה בכללותה. במשך תקופת הקרבות נהוג תשלום שכר צבאי בכלל התעשיות, וראשי כל המשרדים הצבאיים הופכים לחברים בקבינט של המנהל הכללי.

12. האומות האחרות

אף-על-פי שהחברה והממשל של העם הייחודי הזה עולים במובנים רבים על אלו של האומות באורנטיה, ראוי לציין כי הממשלות המושלות בכל היבשות האחרות (קיימות בפלנטה זו אחת-עשרה יבשות) הינן נחותות במובחן ביחס לאומותיה המתקדמות יותר של אורנטיה.

וממש כעת מתכנן הממשל הנעלה הזה לכוון יחסים דיפלומטיים עם העמים הנחותים, ובפעם הראשונה קם מנהיג דתי גדול אשר תומך בשליחתם של שליחים אל האומות הסובבות. הננו חוששים כי הם עומדים לבצע את אותה שגיאה אשר ביצעו רבים אחרים, כאשר ניסו לכפות תרבות ודת נעלים על גזעים אחרים. איזה דבר נפלא היה קורה בעולם הזה אילו האומה היבשתית הזו, בעלת התרבות המתקדמת, הייתה אך יוצאת החוצה

ומביאה אליה את הטובים שבבנים של העמים השכנים, ולאחר שחינכה אותם, הייתה שולחת אותם חזרה כשגרירים של תרבות על-מנת לעורר את אחיהם! מובן שאם יגיע בקרוב בן של סמכות אל אומה מתקדמת זו, במהרה יכולים להתרחש בעולם הזה דברים מופלאים.

תיאור זה של ענייני פלנטה שכנה נעשה באישור מיוחד, ומתוך כוונה לקדם את הציוויליזציה ולהעצים את האבולוציה של הממשל באורנטיה. ניתן היה לתאר דברים רבים נוספים אשר היו ללא ספק מעניינים ומסקרנים את בני אורנטיה, ואולם, תיאור זה ממצה את מגבלות הרשות אשר התקבלה לעניין זה.

ראוי, אם כן, שבני אורנטיה ישימו לב לכך שהספֶּרה האחות שלהם במשפחת שטניה לא נהנתה משימות של סמכות או משימות מתת של בני פרדיס. וכן, כי העמים השונים באורנטיה אינם כה מרוחקים זה מזה בתרבותם כמרחק התרבותי הגדול המפריד בין האומה היבשתית לבין שכנותיה בפלנטה.

בעת שרוח האמת שוטפת את הכול, היא מספקת את הבסיס הרוחני להגשמתם של הישגים כבירים בענייני המין האנושי בעולם המתת. לפיכך, אורנטיה מוכנה הרבה יותר להגשמתו המיידית יותר של ממשל פלנטארי, על חוקיו, מנגנוניו, סמליו, מוסכמותיו ושפתו – וכל אלו יתרמו כה רבות לכינון שלום כלל-עולמי בחסות החוק, ועשויים להוביל ביום מן הימים להפצעתו של שחר עידן האמת של הכמיהה הרוחנית; ועידן שכזה מהווה את הסף הפלנטארי בדרך אל העידנים האוטופיים של אור וחיים.

[הוצג על-ידי מלכיצדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 73

גן העדן

ההתנוונות התרבותית והעוני הרוחני אשר נגרמו כתוצאה מנפילתו של קאליגאסטיה, וכן הבלבול החברתי אשר נגרם בעקבות נפילה זו, השפיעו אך במעט על המעמד הפיזי או הביולוגי של עמי אורנטיה. האבולוציה האורגאנית המשיכה להתקדם במהירות, ובאופן די בלתי-תלוי בעיכוב התרבותי והמוסרי אשר הגיע עד מהרה בעקבות בגידתם של קאליגאסטיה ושל דאליגאסטיה. והנה, הגיע הרגע בהיסטוריה של הפלנטה – לפני כמעט ארבעים-אלף שנה – שבו נשאי החיים אשר מילאו את התפקיד רשמו לפנייהם, כי מנקודת מבט ביולוגית גרידא, ההתקדמות ההתפתחותית של הגזעים באורנטיה הלכה והתקרבה אל שיאה. הנאמנים המלכיצדקים, אשר הסכימו לדעה זו, הצטרפו ברצון לבקשתם של נשאי החיים מן הגבוהים ביותר של עדנטיה, לבחון את אורנטיה מתוך מטרה לאשר את משלוח המרוקמים הביולוגיים, בן ובת חומריים.

בקשה זו הופנתה לגבוהים ביותר של עדנטיה מכיוון שמאז נפילת קאליגאסטיה והיעדר-הסמכות הארעי בירושם, הם אלו אשר ניהלו במישרין הרבה מענייניה של אורנטיה.

טאבאמנטיה, הריבון המפקח של סדרת העולמות העשיריים או הניסיוניים, הגיע על-מנת לבחון את הפלנטה, ולאחר שסקר את התקדמות הגזעים, המליץ כראוי על אישור הענקת בנים חומריים לאורנטיה. מעט פחות ממאה שנים לאחר בדיקה זו הגיעו אדם וחווה, בן ובת חומריים של המערכת המקומית, והחלו במשימה הקשה של הניסיון לפרק את ענייניה הסבוכים והמבולבלים של פלנטה המעוכבת בשל מרידה ומצויה תחת החרם של בידוד רוחני.

1. הנודים והאמאדונים

בפלנטה רגילה, הגעתו של בן חומרי מסמלת על-פי-רוב את התקרבותו של עידן כביר של המצאה, התקדמות חומרית והארה אינטלקטואלית. העידן הבתר-אדמי הינו העידן המדעי הגדול ברוב העולמות, אך לא כך הוא באורנטיה. אף-על-פי שתושבי הפלנטה היו בבחינת גזעים כשירים פיזית, השבטים התבוססו במעמקי הפראיות והקיפאון המוסרי.

הלכה למעשה, כלל הרווחים של ממשל הנסיך נמחקו כעבור עשרת-אלפים שנה מהמרד; והגזעים של העולם היו במצב טוב אך במעט ביחס למצב שבו היו אילולא הגיע מעולם בן שוגה זה לאורנטיה. ואך ורק בקרב הנודים והאמאדונים נשתמרו מסורותיה של דאלאמטיה ותרבותו של הנסיך הפלנטארי.

הנודים היו צאצאיהם של המורדים מקרב חברי סגל הנסיך, ושמם נגזר משמו של מנהיגם הראשון, נוד, אשר שימש בעבר יושב הראש של הוועדה לתעשייה וסחר של דאלאמטיה. האמאדונים היו צאצאי אותם אנדונים אשר בחרו להישאר נאמנים לצד ואן ואמאדון. הכינוי "אמאדוני" מהווה מונח יותר תרבותי ודתי במהותו מאשר גזעי; מבחינה גזעית, האמאדונים היו למעשה אנדונים. המונח "נודים" הינו תרבותי וגזעי כאחד, וזאת משום שהנודים עצמם היו את הגזע השמיני של אורנטיה.

בין הנודים לאמאדונים התקיימה יריבות מסורתית. איבה זו עלתה אל פני השטח כל אימת שצאצאי שתי הקבוצות האלה ניסו את כוחם במפעל משותף כלשהו. ואפילו מאוחר יותר, בנוגע לענייניה של עדן, הם התקשו מאוד לעבוד יחדיו בשלווה.

זמן מועט לאחר הרס דאלאמטיה, התחלקו חסידיה של נוד לשלוש קבוצות עיקריות. הקבוצה המרכזית נותרה בסמוך לביתם המקורי, קרוב למקורות המפרץ הפרסי. הקבוצה המזרחית היגרה אל עבר אזורי הרמות של עילם, מעט מזרחה מעמק נהר הפרת. ואילו הקבוצה המערבית מוקמה בחופי הסוריים הצפון-המזרחיים של הים התיכון ובשטחים הסובבים אותם.

הנודים הללו הזדווגו בחופשיות עם גזעי הסאנגיק והעמידו אחריהם צאצאים מוכשרים. וכמה מצאצאי המורדים הדאלאמטיים הצטרפו לאחר מכן אל ואן ואל חסידיה הנאמנים בארצות אשר מצפון למסופוטמיה. כאן, בסמיכות לאגם ואן ולאזור הדרומי של הים הכספי, התערו הנודים באמאדונים והתמזגו איתם, וכך הם נמנו על "הגיבורים אשר מני-אז".

עוד בטרם הגיעו אדם וחווה, היוו שתי הקבוצות האלה – הנודים והאמאדונים – את הגזעים המתקדמים והמתורבתים ביותר על-פני כדור-הארץ.

2. תכנון הגן

במשך כמאה שנה לפני בדיקתו של טאָפּאָמָנְטָה, הטיפו ואן ועמיתיו – ממטה האתיקה והתרבות של העולם אשר באזורי הרמה – על הגעתו הקרבה של בן אל מובטח, מרומם של גזע, מורה של אמת, וממשיך דרכו הראוי של קאליגאסטיה. אף-על-פי שמרבית תושבי העולם של אותם ימים הביעו אך עניין מועט – אם בכלל – בתחזית מעין זו, אלו אשר היו מצויים בקשר מידי עם ואן ועם אמאדון התייחסו ברצינות לתורה הזו, והחלו להתכונן לקראת קבלת הפנים בפועל לבן המובטח.

ואן סיפר לחבריו הקרובים ביותר את סיפור הבנים החומריים של ירושם; את מה שידע על אודותיהם עוד בטרם הגיע לאורנטיה. הוא ידע היטב כי הבנים האדמיים הללו התגוררו מאז ומעולם בבתי גן פשוטים אך מקסימים, והציע, שמונים-ושלוש שנים בטרם הגעתם של אדם וחווה, כי יקדישו עצמם להכרזה על בואם הממשמש ובא, ולהכנה של בית גן לשם התקבלותם.

מן המטה שלהם אשר באזורי הרמה ומשישים-ואחד יישובי הפזורה המרוחקים, גייסו ואן ואמאדון סגל המונה למעלה משלושת-אלפים עובדים חפצים ונלהבים, אשר במהלך אסיפה חגיגית, הקדישו עצמם למשימת ההתכוננות לבן המובטח – או לכל הפחות, לבן המצופה.

ואן חילק את מתנדביו למאה חבורות, עם מפקד בראש כל אחת מהן ועמית אשר שירת כקצין קישור בסגל האישי שלו; זאת כאשר אמאדון משמש כעמיתו שלו. הוועדות האלה החלו בעבודתן המקדמית ברצינות, והוועדה לבחירת מיקום הגן יצאה לדרך בחיפוש אחר הנקודה האידיאלית.

אף כי מקאליגאסטיה ומדאליגאסטיה ניטל רוב הכוח לפעול באופן מרושע, הם עשו כל אשר ביכולתם על-מנת לחבל ולעכב את עבודת ההכנה של הגן. ואולם, על רוב תחבולותיהם המרושעות פיצו פעולות הנאמנות של קרוב לעשרת-אלפים היצורים האמצעיוניים הנאמנים, אשר עמלו ללא לאות על-מנת לקדם את המפעל.

3. האתר של הגן

הוועדה לבחירת האתר נעדרה במשך קרוב לשלוש שנים. והיא דיווחה בחיוב על שלושה אתרים אפשריים: הראשון היה אי במפרץ הפרסי; השני היה המיקום בנהר אשר אוכלס בהמשך על-ידי הגן השני; והשלישי, חצי-אי מוארך – כמעט אי – אשר בלט מערבה מחופיו המזרחיים של הים התיכון.

הוועדה המליצה כמעט פה אחד על הבחירה השלישית. אתר זה נבחר, ונדרשו שנתיים על-מנת להעביר את המטה התרבותי של העולם, לרבות עץ החיים, אל חצי האי הים-תיכוני הזה. כלל שוכני חצי האי – למעט קבוצה אחת – פינו אותו בשלווה עם הגעתם של ואן וחבורתו.

חצי-אי ים-תיכוני זה ניהן באקלים יפה לבריאות ובטמפרטורה נוחה; מזג האוויר המיוצב הזה התקיים הודות להרים הסובבים ולעובדה שאזור זה היה למעשה אי הנתון בתוך ים פנים-יבשתי. בעוד שגשם רב ניתן על שטחי הרמה הסובבת, לעיתים נדירות בלבד ירד גשם על עדן עצמה. ואולם, מדי לילה "עלה אד מן הארץ", מן הרשת הנרחבת של ערוצי השקיה מלאכותיים ורענן את צמחיית הגן.

קו החוף של מסת היבשה הזו היה מורם למדי, ורוחב צוואר החיבור ליבשה בנקודה הצרה ביותר עמד על כארבעים-ושלושה קילומטרים בלבד. הנהר הכביר אשר השקה את עדן זרם מטה למן חלקיו הגבוהים יותר של חצי האי, זרם מזרחה דרך צוואר חצי האי אל היבשה, ומשם חצה את אזוריה הנמוכים של מסופוטמיה אל הים אשר מעבר להם. ארבעה יובלים הזינו אותו, ואלו נבעו בגבעות החוף של חצי האי העדני, ואלו הם "ארבעת הראשים" של הנהר "היוצא מעם עדן", ואשר לאחר-מכן בלבלו אותם עם פלגי הנהרות אשר הקיפו את הגן השני.

ההרים הסובבים את הגן שפעו אבנים טובות ומתכות יקרות, אף כי אלו קיבלו תשומת לב מועטה בלבד. הרעיון המוביל עתיד היה להיות האדרתה של הגננות ורוממותה של החקלאות.

האתר אשר נבחר בעבור הגן היה ככל הנראה הנקודה היפה במינה בכל העולם, והאקלים באותה עת היה אידיאלי. בשום מקום אחר לא נמצא מיקום אשר התאים באופן כה מושלם להפוך לגן עדן שכזה של הבעה בוטנית. בנקודת מפגש זו הלכה והתכנסה השמנה והסלתה של הציוויליזציה של אורנטיה. מעבר לנקודה זו שכן העולם בחשיכה, בבורות ובפראיות. עדן הייתה נקודת האור היחידה באורנטיה; אך טבעי הוא שהיא היוותה חלום של חניניות, ובמהרה הפכה לשיר הלל לנוף מעודן ונפלא אשר הפך מושלם.

4. כינון הגן

בשעה שהבנים החומריים, המרוממים הביולוגיים, מתחילים את שהותם בעולם אבולוציוני, מקום משכנם נקרא על-פי-רוב הגן של עדן; זאת משום שהוא מתאפיין ביפי הצמחייה ובהדר הבוטני של עדנטיה, בירת הקונסטלציה. ואן הכיר לבטח את המנהגים הללו, ובהתאם לכך קבע שחצי האי כולו יוקדש לטובת הגן. המרעה והטיפול בבעלי החיים נועד להתרחש ביבשת הסמוכה. מקרב עולם בעלי החיים, ניתן היה למצוא בגן רק את הציפורים

ואת בעלי החיים המבויתים. הוראותיו של ואן היו שעדן נועדה להיות גן, וגן בלבד. מעולם לא נשחטו בעלי-חיים בתחומיה. וכל הבשר אשר אותו צרכו עובדי הגן לאורך כל שנות בנייתו הובא פנימה מן העדרים אשר הוחזקו תחת משמר ביבשת.

המשימה הראשונה הייתה בניית חומת לבנים לרוחב צוואר חצי האי. משזו הושלמה, יכולה הייתה המלאכה האמיתית של ייפוי הנוף ובניית בתים להמשיך באין מפריע.

גן זואולוגי נוצר באמצעות בנייתה של חומה קטנה יותר, ממש מחוץ לחומה הראשית; השטח שביניהן, שאוכלס חיות טרף מסוגים שונים, שימש כהגנה נוספת מפני מתקפות עוינות. גן חיות זה אורגן בשתיים-עשרה חטיבות ענק, ושבילים מוגנים על-ידי חומות הובילו בין הקבוצות האלה אל עבר שניים-עשר שערי הגן, כאשר הנהר ואזורי המרעה הסמוכים לו תופסים את החלק המרכזי.

בהכנת הגן הועסקו אך ורק עובדים מתנדבים; מעולם לא נעשה שימוש בעובדים שכירים. העובדים המתנדבים טיפחו את הגן וטיפלו בעדרים אשר תמכו בו; גם תרומות של מזון התקבלו ממאמינים שבקרבת מקום. וכל המפעל העצום הזה בוצע עד להשלמתו, חרף הקשיים הנלווים למצבו המבולבל של העולם בימי הצרה הללו.

ואולם הצעתו של ואן – שלא ידע עד כמה קרובה הגעתם של הבן והבת – כי הדור הצעיר יוכשר גם הוא להמשיך במפעל, למקרה שתידחה הגעתם, גרמה לאכזבה גדולה. נדמה היה כי זוהי הייתה הודאה בחוסר-אמונה מצדו של ואן, והדבר גרם לצרות צרורות ולנטישות רבות; אך ואן המשיך הלאה בתוכנית ההכנה שלו, ובניתיים מילא את מקום הנוטשים במתנדבים צעירים יותר.

5. הבית אשר בגן

במרכז חצי האי העדני עמד מקדש האבן המעוֹדן של האב האוניברסאלי, המקדש הקדוש של הגן. בצפון מוקם המטה המנהלי; בדרום נבנו בתי העובדים ובני משפחותיהם; במערב הוקצתה קרקע עבור בתי הספר המתוכננים של מערכת החינוך של הבן המצופה, בעוד ש"בעדן אשר מקדם" נבנו בתי המגורים אשר יועדו לבן המובטח ולצאצאיו המידיים. התוכניות הארכיטקטוניות של עדן סיפקו בתי מגורים ושפע אדמה למיליון בני-אדם.

אף-על-פי שהגן היה גמור רק כדי רבע ממנו עם הגעתו של אדם, היו בו אלפי קילומטרים של שוחות השקיה ולמעלה מתשעה-עשר אלף קילומטרים של שבילים ושל כבישים סלולים. במגורים השונים היו מעט יותר מחמשת-אלפים מבני-לבנים, ועצים וצמחים רבים מני ספור. מספר הבתים המרבי אשר הרכיב כל מקבץ שהוא בפארק היה שבעה. ועל-אף שהמבנים בגן היו פשוטים, הם היו אמנותיים ביותר. הכבישים והשבילים היו בנויים כהלכה, והנוף היה מעודן.

סידורי התברואה של הגן היו מתקדמים הרבה יותר מכל מה שנוסה עד אז באורנטיה. מי השתייה של עדן נשמרו ללא דופי הודות לשמירה הקפדנית על הוראות התברואה אשר נועדו לשמור על טוהרם. במהלך הזמנים המוקדמים הללו, צרות רבות נגרמו בשל הזנחת חוקים אלו, ואולם אט-אט שכנע ואן את עמיתיו בחשיבות ההקפדה שלא להתיר לדבר ליפול לתוך המים המסופקים לגן.

בטרם נבנתה, בשלב מאוחר יותר, מערכת לטיפול בביוב, נהגו בני עדן להקפיד לקבור את כל חומרי הפסולת והרקב. ומפקחיו של אמאדון ערכו מדי יום סריקות בחיפוש אחר גורמי מחלה אפשריים. בני אורנטיה לא ניעורו שוב לחשיבות מניעת המחלות האנושיות עד לשלהי המאה התשע-עשרה והמאה העשרים. בטרם הופר שלטונו של אדם, נבנתה מערכת הובלת פסולת מכוסה עשויה לבנים, אשר עברה מתחת לחומות ורוקנה את תכולתה אל תוך נהר עדן, כקילומטר וחצי מעבר לחומה החיצונית, או הקטנה, של הגן.

עם הגעתו של אדם כבר צמחו בעדן רוב הצמחים השייכים לאותו אזור של העולם. וכבר בוצע שיפור ניכר ברבים מן הפרות, הדגנים והאגוזים. רבים מן הפרות ומן הדגנים המודרניים גודלו כאן לראשונה, ואולם לאחר מכן אבדו עשרות מינים של צמחי מאכל.

בכחמישה אחוזים משטח הגן נעשה שימוש מלאכותי ביותר לגידולים, חמישה-עשר אחוזים אחרים היו בשימוש חלקי לגידולים, ויתר הגן נותר פחות או יותר במצבו הטבעי בהמתנה לבואו של אדם, מתוך מחשבה כי מוטב לסיים את הכנת הפארק בהתאם לרעיונותיו שלו.

וכך הוכן הגן לשם קבלת הפנים לאדם המובטח ולבת לווייתו. וגן זה היה מכבד אף עולם אשר ממשלתו הפכה מושלמת, עולם הנשלט באופן רגיל. אדם וחווה היו מרוצים ביותר מן התוכנית הכללית של עדן, אף כי הם ערכו שינויים רבים בריהוט של מעונם הפרטי.

אף-על-פי שעם הגעתו של אדם מלאכת הייפוי הייתה רחוקה מסיומה, המקום כבר היה בחזקת פנינת יופי בוטנית; ובמהלך התקופה המוקדמת לשהותו של אדם בעדן, עטה הגן כולו לבוש חדש וממדים חדשים של יופי והדר. מעולם לא שכנה באורנטיה – לא לפני כן ולא לאחר מכן – תצוגה כה יפה ומושלמת של גננות ושל חקלאות.

6. עץ החיים

במרכז המקדש של הגן שתל ואן את עץ החיים, אשר נשמר במשך תקופה כה ארוכה, העץ אשר העלים שלו נועדו לשמש "מרפא לגויים", ואשר

פריו הזין אותו במשך זמן כה ממושך על-פני כדור-הארץ. ואן ידע אל נכון כי גם אדם וחווה יהיו תלויים במתנה זו מעם עדנטיה לשם תחזוקת חייהם, לאחר שיופיעו באורנטיה בלבוש של צורה חומרית.

הבנים החומריים הנמצאים בבירות של המערכות אינם נזקקים להזנה מעץ החיים. ורק כאשר הם הופכים-מחדש לאישיות בפלנטה, הם תלויים בסיוע זה על-מנת לשמר אלמותיות פיזית.

אפשר שצורת הביטוי "עץ הדעת טוב ורע" מהווה סמל מילולי למספר רב של חוויות אנושיות, ואולם, "עץ החיים" לא היה מיתוס; הוא היה ממשי והתקיים באורנטיה במשך זמן רב. בשעה שאישרו הגבוהים ביותר של עדנטיה את הצבתו של קאליגאסטיה לתפקיד הנסיך הפלנטארי של אורנטיה, וכן את מאה האזרחים של ירושם אשר ישמשו כסגל המנהלי שלו, הם שלחו לפלנטה באמצעות המלכיצדקים שיח מעדנטיה, וצמח זה גדל באורנטיה והפך לעץ החיים. צורה זו של חיים לא-תבוניים הינה ילידת הספרות של מטות הקונסטלציות, והיא מצויה גם בעולמות המטה של היקומים המקומיים ושל יקומי העל, כמו גם בספרות של האוונה, אך לא בבירותיהן של המערכות.

צמח-על זה אגר אנרגיות-חלל מסוימות אשר שימשו כנוגדן לאלמנטים הגורמים להזדקנות הקיום החייתי. פרי עץ החיים שימש כסוללת אחסון על-כימית, אשר שחררה באופן מסתורי את כוח הארכת-החיים של היקום בשעת אכילת הפרי. צורת הזנה זו הייתה חסרת תועלת לחלוטין בעבור היצורים האבולוציוניים הרגילים באורנטיה, אך היא נועדה לשרת במיוחד את מאה החברים הגשמיים בסגל של קאליגאסטיה, וכן את מאה האנדונים המותאמים אשר תרמו מפלסמת החיים שלהם לסגל הנסיך; ואשר בתמורה קיבלו לרשותם את אותו משלים חיים אשר אפשר להם לנצל את פרי עץ החיים לשם הארכה בלתי-מוגבלת של חייהם, אשר אלמלא כן היו סופיים כבקיום בן-תמותה.

במהלך ימי שלטון הנסיך צמח עץ זה מתוך האדמה בחצר המעגלית המרכזית של מקדש האב. עם פרוץ המרד, ואן ועמיתיו הצמיחו אותו מחדש מתוך הליבה המרכזית במחנה הארעי שלהם. לאחר מכן נלקח שיח זה של עדנטיה אל מקום המסתור שלהם ברמות הגבוהות, שם הוא שימש הן את ואן והן את אמאדון במשך למעלה ממאה-וחמישים אלף שנים.

כאשר ואן ועמיתיו הכינו את הגן בעבור אדם וחווה, הם שתלו מחדש את העץ מעדנטיה בגן של עדן, ושם הוא צמח שוב בחצר מעגלית ומרכזית של מקדש אחר המוקדש לאב. ואדם וחווה אכלו מעת לעת מפריו על-מנת לשמר את הצורה הדואלית של חייהם הפיזיים.

כאשר תכניתו של הבן החומרי סטתה מדרך הישר, אדם ומשפחתו לא הורשו לשאת את ליבת העץ החוצה מן הגן. כאשר פלשו הנודים לעדן, נאמר להם כי "ביום אֶכְלְכֶם ממנו, והייתם כאלוהים". למרבה פליאתם, הם גילו כי העץ כלל לא נמצא תחת שמירה. הם אכלו בחופשיות מפירותיו במשך שנים, אך דבר לא אירע להם; הם נותרו כולם בני-תמותה של העולם; חסרה להם המתת אשר פעלה כמשלים לפרי עץ החיים. הם זעמו בשל אי-יכולתם להפיק תועלת מן העץ, ובמהלך אחת ממלחמותיהם הפנימיות, עלו באש הן המקדש והן העץ; אך ורק חומת האבן נותרה, עד אשר שקע הגן לאחר מכן אל מתחת לפני המים. היה זה המקדש השני שהוקדש לאב ואשר אבד.

וכעת חייב כל גוף בשר ודם באורנטיה לצעוד בדרך הטבע של החיים והמוות. אדם, חווה, ילדיהם וילדי ילדיהם, יחד עם עמיתיהם, כולם מתו בחלוף הזמן, וכך הפכו כפופים לתכנית ההרקעה של היקום המקומי, אשר במסגרתה מגיעה לאחר המוות הגשמי תחייה בעולמות העליונים.

7. גורלה של עדן

לאחר שפינה אדם את הגן הראשון, אכלסו אותו לחלופין הנודים, הקוטים והסנטים. לאחר מכן הפך הגן למשכנם של הנודים הצפוניים, אשר התנגדו לשיתוף פעולה עם האדמיים. נודים אלו, מן הסוג הנמוך יותר, שכנו בכל רחבי חצי האי במשך כמעט ארבעת-אלפים שנה לאחר שאדם עזב את הגן, ואז, בהקשר של הפעילות הגעשית האלימה של הרי הגעש הסובבים ושל שקיעת הגשר היבשתי הסיציליאני לאפריקה, שקעה הקרקעית המזרחית של הים התיכון ומשכה עמה אל המצולות את כלל חצי האי העדני. בשל שקיעה עצומה זו, התרומם קו החוף המזרחי של הים התיכון בשיעור ניכר. וזה היה סופה של היצירה הטבעית היפה ביותר אשר נראתה באורנטיה מאז ומעולם. שקיעה זו לא הייתה פתאומית; מאות אחדות של שנים נדרשו על-מנת שהמים יציפו כליל את חצי האי.

אין אנו יכולים להתייחס אל היעלמות הגן כנובעת, בכל אופן שהוא, מכישלון התכניות האלוהיות או מטעויותיהם של אדם וחווה. הננו מחשיבים את שקיעתה של עדן כתופעה טבעית, ולא כדבר כלשהו אחר; ואולם, נדמה לנו כי שקיעת הגן תוזמנה להתרחש בדיוק בסביבות מועד הצטברות המילואים של הגזע הסגול, אשר נדרשו על-מנת לשקם את עמי העולם.

המלכיצדקים יעצו לאדם לא להתחיל בתכנית הרוממות וההתמזגות הגזעית, עד אשר תמנה משפחתו שלו חצי מיליון נפש. מעולם לא יועד הגן לשמש כביתם הקבוע של האדמיים. אלו נועדו להפוך לשליחים של חיים חדשים אל העולם כולו; הם נועדו להתגייס למתת נטולת-אנוכיות למען הגזעים הנזקקים של כדור-הארץ.

ההוראות אשר ניתנו לאדם מידי המלכיצדקים הנחו אותו לכונן מטות חטיבתיים גזעיים ויבשתיים, ולהפקיד את אלה בידי בניו ובנותיו שלו עצמו; זאת בעוד שהוא וחווה אמורים היו לחלק את זמנם בין הבירות העולמיות השונות האלה כיועצים וכמתאמים של הסעד הכלל-עולמי של הרוממות הביולוגית, ההתקדמות האינטלקטואלית והשיקום המוסרי.

[הוצג על-ידי סולֹוֹנִיָה, "הקול השרפי אשר בגן".]

הספר של אורנטיה

מסמך 74

אדם וחווה

אם מתחילים לספור לאחור משנת 1934 אחרי הספירה, הרי שאדם וחווה הגיעו לאורנטיה לפני 37,848 שנים. הם הגיעו באמצע העונה, בעת שהגן היה מצוי בשיא פריחתו. בצהרי היום, וללא כל התרעה מוקדמת, נחתו באיטיות על-פני השטח של הפלנטה הסובבת – בסמוך למקדש המוקדש לאב האוניברסאלי – שני ההיסעים השרפיים, מלווים באישיות מירושם אשר הופקדו על היסע המרוממים הביולוגיים לאורנטיה. כלל עבודת ההפיכה של גופיהם של אדם וחווה לחומריים התבצעה בתוך מתחם המקדש החדש הזה. ולמן הגעתם חלפו עשרה ימים בטרם נוצרו-מחדש בצורה האנושית המכופלת ההולמת את הצגתם פשליטים החדשים של העולם. ושניהם חזרו להכרה בו-זמנית. לעולם משרתים הבנים והבנות החומריים יחדיו. ואי-היפרדותם לעולם – בשום זמן ובשום מקום – הינו ממהות שירותם. הם מתוכננים לעבוד בזוגות; ורק לעתים רחוקות הם פועלים לבדם.

1. אדם וחווה בירושם

אדם וחווה הפלנטאריים של אורנטיה היו חברים בסגל הבכיר של הבנים החומריים של ירושם, ויחדיו הם היו את מספר 14,311. הם השתייכו לסדרה הפיזית השלישית, והיתמרו לגובה של כשניים-וחצי מטרים.

בשעה שאדם נבחר להגיע לאורנטיה, הועסקו הוא וזוגתו במעבדות הבדיקות והניסויים הפיזיים של ירושם. במשך יותר מחמש-עשרה אלף שנה הם שימשו כמנהלי החטיבה לאנרגיה ניסויית, כפי שזו מיושמת בהתאמתן של צורות חיים. זמן רב לפני כן הם שימשו כמורים בבתי הספר לאזרחות בירושם המיועדים לחדשים אשר זה מקרוב הגיעו. וראוי לזכור כל זאת בהקשר של תיאור התנהגותם העוקבת באורנטיה.

משפורסמה הקריאה למתנדבים למשימת ההרפתקה האדמית באורנטיה, התנדב כלל הסגל הבכיר של הבנים והבנות החומריים. לבסוף בחרו הבוחנים המלכיצדקים – באישורם של לְאָנְאָפֹּרְג' ושל הגבוהים ביותר של עדנטיה – את האדם והחווה אשר הגיעו לאחר מכן לפעול כמרוממים הביולוגיים של אורנטיה.

אדם וחווה נותרו נאמנים למיכאל במהלך מרידתו של לוציפר; אף-על-פי-כן, הזוג נקרא להתייצב בפני ריבון המערכת ולפני כלל הקבינט שלו למטרת בחינה וקבלת הנחיה. הפרטים על מצב העניינים באורנטיה הוצגו במלואם; והם קיבלו הנחיה מקיפה בדבר התכניות שאותן יש לבצע עם קבלת אחריות השלטון בעולם שסוע שכזה. הם הושמו תחת שבועת אמונים משותפת לגבוהים ביותר של עדנטיה ולמיכאל מסאלווינגטון. והוצע להם להחשיב עצמם ככפופים לסגל הנאמנים המלכיצדקים של אורנטיה; זאת עד אשר יחליט גוף שלטוני זה כי הם ראויים לקבל לידיהם את השלטון בעולם אשר בו הוצבו.

הזוג מירושם הותיר אחריו בבירת שטניה ובמקומות אחרים מאה צאצאים, חמישים בנים וחמישים בנות, יצורים נהדרים אשר חמקו ממלכודות ההתקדמות; ובשעה שעזבו הוריהם לאורנטיה היו כל הצאצאים הללו מוצבים בתפקידי אמן ביקום. והם נכחו כולם במקדש היפהפה של הבנים החומריים, וסייעו בעת תרגילי הפרידה הנכללים במסגרת הטקסים האחרונים של קבלת המתת. הילדים הללו ליוו את הוריהם אל מטה הפירוק-החומרי של סדרם, והיו האחרונים להיפרד מהם ולאחל להם הצלחה במסע בשעה שאלו נרדמו אל תוך תנומת איבוד ההכרה האישית הקודמת להכנה לקראת ההיסע השרפי. הילדים בילו זמן מה יחדיו במקום המפגש המשפחתי, ושמחו על כך שבקרוב יהיו הוריהם לראשיהם הנראים-לעין של פלנטה 606 במערכת שטניה, ולאמיתו של דבר – לשליטיה היחידים.

וכך עזבו אדם וחווה, מצוידים בהערכת אזרחיה של ירושם ובאיחולי ההצלחה שלהם. הם יצאו לדרכם על-מנת לקבל את האחריות החדשה שלהם, מצוידים כראוי ומונחים כהלכה בדבר כל חובה וכל סכנה אשר עלולה להיקרא בדרכם באורנטיה.

2. הגעתם של אדם וחווה

אדם וחווה נפלו לתנומה בירושם, וכאשר התעוררו לראשונה במקדש האב אשר באורנטיה – בקרב ההמון הרב אשר נקבץ לקבל את פניהם – הם עמדו פנים-אל-פנים אל מול שתי הוויות שעל אודותיהן שמעו רבות זה מכבר, ואן ועמיתו הנאמן אמאדון. שני הגיבורים הללו של פרישת

קאליגאסטיה היו הראשונים לקבל את פניהם ולברך אותם בביתם החדש בגן.

שפתה של עדן הייתה ניב אנדוני שאותו דיבר אמאדון. ואן ואמאדון שיפרו את השפה הזו במאוד על-ידי יצירת אלף-בית בן עשרים-וארבע אותיות; והם קיוו לראות את השפה הזו הופכת לשפתה של אורנטיה כולה, עת תתפשט התרבות העדנית ברחבי העולם. בטרם עזבו את ירושם, אדם וחווה רכשו שליטה מלאה בניב האנושי הזה, וכך שמע בן זה של אנדון את השליט המרומם של עולמו פונה אליו בשפתו שלו.

ובאותו יום אחזה בעדן שמחה והתרגשות רבה, עת מיהרו הרצים למקומות המפגש של יוני הדואר אשר קובצו מקרוב ומרחוק, וצעקו: "שחררו את הציפורים; תנו להן ותישאנה את דבר בואו של הבן המובטח." וכך, שנה אחרי שנה, המשיכו מאות ישובים של מאמינים לספק בנאמנות את יוני הדואר המבויתות האלה לשם מטרה זו בדיוק.

בשעה שנפוצו והתפשטו החדשות על אודות הגעתו של אדם, קיבלו אלפים מאנשי השבטים הסמוכים את תורתם של ואן ושל אמאדון; ובמשך חודשים על-גבי חודשים המשיכו לזרום לעדן עולי-רגל על-מנת לקבל את פניהם של אדם וחווה ולהוקיר את אביהם הבלתי-נראה.

זמן קצר לאחר שניעורו, לווו אדם וחווה אל קבלת הפנים הרשמית בגבעה הגדולה אשר מצפון למקדש. תל טבעי זה הורחב והוכן על-מנת שישמש בטקס ההכתרה של השליטים החדשים של העולם. כאן, ועדת קבלת הפנים של אורנטיה קידמה בברכה בצהרי היום בן ובת אלו של מערכת שטניה. אמאדון עמד בראש ועדה זו, אשר כללה שנים-עשר חברים: נציג מכל אחד מגזעי הסאנגיק; המכהן בפועל בראש היצורים האמצעיונים; אָנאן, בת נאמנה ודוברת מטעם הנודים; נוח, בנו של אדריכל ובנאי הגן, זה אשר הוציא אל הפועל את תכניותיו של אביו המנוח; וכן שני נשאי החיים השוכנים.

הפעולה הבאה הייתה העברת הסמכות על הפלנטה לאדם וחווה, וזו נעשתה בידי המלכיצדק הבכיר, ראש מועצת הנאמנים של אורנטיה. הבן והבת החומריים נשבעו אמונים לגבוהים ביותר של נורלטיאדק ולמיכאל מנבאדון, והוכרזו על-ידי ואן כשליטה של אורנטיה; ובכך וויתר ואן על הסמכות הרשמית אשר בה החזיק במשך מאה-וחמישים אלף שנה מתוקף פעולתם של הנאמנים המלכיצדקים.

במועד זה, מועד הכתרתם הרשמית כשליטי העולם, לבשו אדם וחווה גלימות מלכות. לא כל האמנויות של דאלאמטיה אבדו מן העולם; אמנות האריגה עדיין שימשה בימיה של עדן.

או אז נשמעה הכרזתן של הרב-מלאכיות, וקולו המשודר של גבריאל ציווה על הקראת השמות של המשפט השני של אורנטיה, ועל תחייתם של השורדים הנמים של עידן החסד והרחמים השני של פלנטה מספר 606 של שטניה. חלף עבר לו עידן הנסיך; העידן של אדם, העידן הפלנטארי השלישי, נפתח בהדר של פשטות; ושליטיה החדשים של אורנטיה החלו את תקופת שלטונם תחת מה שנדמה כתנאים מבטיחים, וזאת על-אף הבלבול חובק העולם אשר נגרם בשל היעדר שיתוף-פעולה של הסמכות הקודמת להם בפלנטה.

3. אדם וחווה לומדים על אודות הפלנטה

וכעת, משהוכרזו רשמית, הכירו אדם וחווה בכאב בבידוד הפלנטארי שלהם. התשדורות השגורות היו בחזקת דממה, וחסרו להם כל מעגלי התקשורת החוץ-פלנטארית. עמיתיהם אשר בירושם הלכו אל עולמות אשר התקדמו באופן חלק, עולמות שבהם היה נסיך פלנטארי מבוסס היטב, וכן סגל מנוסה הממתין לקבלם וכשיר לשותף עמם פעולה במהלך התנסותם המוקדמת בעולמות מעין אלו. ואולם, כאן באורנטיה שינתה המרידה את פני הדברים מן הקצה אל קצה. כאן הנסיך הפלנטארי עדיין היה נוכח מאוד, ולמרות שניטלה ממנו מרבית יכולתו לפעול ברשעות, הוא עדיין היה מסוגל להפוך את משימתם של אדם וחווה לקשה, ובמידה מסוימת אף למסוכנת. היו אלו בן ובת של ירושם רציניים ומפוכחים, אשר צעדו באותו לילה בגן תחת ירח מלא וקורן ודנו בתכניות לקראת המחר.

וכך נסתיים יומם הראשון של אדם וחווה באורנטיה המבודדת, הפלנטה המבולבלת של בגידת קאליגאסטיה; והם צעדו ושוחחו עמוק אל תוך הלילה, לילם הראשון על-פני כדור הארץ – ולילה זה היה כה מלא בדידות.

אדם בילה את יומו השני על-פני כדור הארץ בפגישה עם הנאמנים הפלנטאריים ועם המועצה המייעצת. מן המלכיצדקים ומעמיתיהם, למדו אדם וחווה עוד על הפרטים של מרידת קאליגאסטיה ועל השלכות ההתקוממות הזו על התקדמות העולם. ככלל, היה זה סיפור מאכזב; הסיפור הארוך על הניהול השגוי של ענייני העולם. הם למדו את כל העובדות בדבר ההתמוטטות המוחלטת של תכנית קאליגאסטיה להאצת האבולוציה החברתית. הם אף הבינו עד תום את הכסילות הטמונה בניסיון להשיג התקדמות פלנטארית באופן בלתי-תלוי בתכנית ההתקדמות האלוהית. וכך הסתיים לו יום עצוב אך מאיר עיניים – יומם השני באורנטיה.

היום השלישי הוקדש לבחינה של הגן. מעל גבי ציפורי ההיסע הגדולות – הפאנדורים – צפו אדם וחווה מטה על מרחבי הגן העצומים, בעודם נישאים באוויר מעל הנקודה היפה ביותר על-פני כדור הארץ. יום זה של בחינה הסתיים בסעודה עצומה לכבוד כל אלו אשר עמלו על הכנתו של הגן העדני הזה של יפי והדר. ושוב צעדו הבן ובת וזוגתו בגן, עמוק אל תוך הלילה של יומם השלישי, ושוחחו על הממדים העצומים של הבעיות העומדות לפניהם.

ביום הרביעי נאמו אדם וחווה בפני אסיפת הגן. בעמדם על תל ההכתרה, הם דיברו בפני קהלם על תכניותיהם לשיקום העולם, וכן שרטטו את קווי המתאר של השיטות אשר בהן יבקשו לגאול את התרבות החברתית של אורנטיה משפל המדרגה שאליה נפלה בשל חטא ומרד. היה זה יום גדול, והוא ננעל בסעודה לכבוד מועצת הגברים והנשים אשר נבחרו לשאת בתפקידי אחריות בממשלו החדש של העולם. שימו לב! בקבוצה זו נכללו הן נשים והן גברים, והייתה זו הפעם הראשונה שבה אירע כדבר הזה על-פני כדור הארץ מאז ימי דאלאמטיה. היה זה בבחינת חידוש מדהים לצפות בחווה, אישה, חולקת עם גבר את הכבוד ואת האחריות על ענייני העולם. וכך נסתיים לו יומם הרביעי על-פני כדור הארץ.

היום החמישי שימש לארגון הממשל הארעי, השלטון אשר עתיד היה לפעול עד ליום שבו יעזבו המלכיצדקים הנאמנים את אורנטיה.

היום השישי הוקדש לבחינת הסוגים הרבים של בני-אדם ושל בעלי-חיים. אדם וחווה לוו במשך היום כולו לאורך חומותיה המזרחיות של עדן, בעודם צופים בעולם החי של הפלנטה ומגיעים להבנה מעמיקה יותר של אשר נדרש לעשות על-מנת להסדיר את הבלבול בעולם המאוכלס במגוון כה רחב של יצורים חיים.

מה גדולה הייתה פליאתם של בני לווייתו של אדם בסיור זה, כאשר הם נוכחו לראות כיצד הוא הבין במלואם את טיבם ואת תפקודם של אלפים על-גבי אלפים של בעלי-חיים אשר הוצגו בפניו. ברגע שהביט בבעל-חיים, הוא ידע להצביע על טיבו ועל התנהגותו. אדם ידע לציין שמות המתארים את מקורם, טיבם ותפקודם של כל היצורים החומריים אשר ראה. אלו אשר הובילו אותו בסיור בדיקה זה לא ידעו שהשליט החדש של העולם היה אחד האנטומים המומחים הגדולים ביותר בכל שטניה; וחווה אף היא הייתה מומחית באותה המידה. אדם הדחיק את עמיתו כאשר תיאר בפניהם יצורים חיים רבים אחרים אשר הינם קטנים מכדי שיען אדם תוכל להבחין בהם.

כאשר תם לו היום השישי לשהותם בארץ, נחו אדם וחווה לראשונה בביתם החדש ב"עדן אשר מקדם". ששת הימים הראשונים להרפתקה באורנטיה היו עמוסים עד למאוד, והם ציפו בהנאה גדולה ליום שלם של חופש מכל פעילות.

ואולם, הנסיבות הכתיבו אחרת. מאורעות היום הקודם, שבו הסביר אדם באופן כה אינטליגנטי ומקיף על אודות עולם החי של אורנטיה, יחד עם נאום ההכתרה המצוין שלו וקסמו האישי, שבו את ליבם של שוכני הגן, וכבשו את שכלם, במידה כזאת שהם לא רק היו מוכנים לקבל את הבן והבת מירושם אשר זה עתה הגיע כשליטים, אלא שרובם אף היו מוכנים להשתטח אפיים ארצה ולסגוד להם כאלים.

4. ההתקוממות הראשונה

באותו לילה, הלילה שלאחר היום השישי, בעוד אדם וחווה ישנים שנת ישרים, דברים מוזרים התרחשו בקרבת מקדש האב במגזר המרכזי של עדן. תחת אורו הרך של הירח, התקבצו מאות גברים ונשים נלהבים ומרוגשים והאזינו במשך שעות לטענותיהם הנלהבות של מנהיגיהם. כוונתם הייתה טובה, אך הם פשוט לא יכלו להבין את פשטות התנהלותם החברית והדמוקרטית של שליטיהם החדשים. וזמן רב בטרם הפציע השחר, מנהלי העולם הארעיים החדשים הללו הגיעו למסקנה פה-אחד שאדם ובת-זוגו היו הרבה יותר מדי צנועים וענווים. הם החליטו כי האלוהיות ירדה אל פני כדור הארץ מלובשת בגוף, וכי אדם וחווה היו למעשה אלים, או כל-כך קרובים לכך עד כי הם ראויים לסגידה נערצת.

המאורעות המדהימים של ששת הימים הראשונים של אדם וחווה על-פני כדור הארץ היו הרבה יותר מדי, אפילו עבור שכלם הבלתי-מוכן של הטובים בבני האדם של העולם; ראשיהם הסתחררו; והם נסחפו אחר ההצעה להביא בצהרי היום את הזוג הנאצל אל מקדש האב, על-מנת שכולם יוכלו לכרוע ברך בסגידה ראויה ולהשתטח אפיים לפניהם בכניעה צנועה. ובעושה את כל זאת היו שוכני הגן כנים באמת ובתמים.

ואן מחה. אמאדון נעדר משום שעמד בראש משמר הכבוד אשר נותר מאחור עם אדם וחווה במשך הלילה. ואולם, ממחאתו של ואן נדחקה אל קרן זווית. נאמר לו שאף הוא היה צנוע מדי, עניו מדי; וכי הוא עצמו אינו רחוק מהיות אל, אחרת כיצד יכול היה לחיות לאורך זמן כה ממושך על-פני האדמה, וכיצד הצליח לחולל מאורע כביר שכזה כהגעתו של אדם? וכאשר בני עדן המשוללהבים התכוננו לקחת ולשאת אותו אל ההר על-מנת לסגוד לו, עשה ואן את דרכו החוצה דרך ההמון, ומכיוון שהיה מסוגל לתקשר עם האמצעונים, הוא שלח את מנהיגם בבהילות אל אדם.

היה זה בסמוך לשחר היום השביעי שלהם על-פני כדור הארץ, כאשר שמעו אדם וחווה את החדשות המטלטלות על הצעתם של בני התמותה הללו, אשר כוונתם טובה אך הבנתם לוקה; ואז, בעוד ציפורי ההיסע עופפו בכיוונם על-מנת להביאם אל המקדש, האמצעונים – אשר לאל ידם לעשות דברים מעין אלו – העבירו את אדם וחווה אל מקדש האב. היה זה מוקדם בבוקרו של היום השביעי הזה – ועל ההר שבו נערכה זה מכבר קבלת הפנים – שאדם סקר את סדרי הבנים האלוהיים, והבהיר לדעתם הארצית של האנשים הללו כי ניתן לסגוד אך ורק לאב, ולאלו אשר הוא מציין בעצמו. אדם הבהיר בפשטות כי הוא יסכים לקבל כל כבוד שהוא ולזכות בכל הוקרה שהיא, אך לעולם לא סגידה!

היה זה יום עתיר-חשיבות, ואך לפני צהרי היום, בסביבות השעה שהגיעה השליחה השרפית אשר נשאה עמה את דבר האישור מירושם להכתרתם של שליטי העולם, נעו אדם וחווה אל מחוץ להמון, הצביעו אל מקדש האב ואמרו: "לכו כעת אתם אל הסמל החומרי הזה לנוכחותו הבלתי-נראית של האב, והשתטחו אפיים ארצה בסגידה לזה אשר ברא את כולנו ומקיים אותנו בחיים. ומי ייתן שתהא זו התחייבות לכך שלעולם לא תתפתו עוד לסגוד לאיש מלבד לאל". וכולם עשו כדבריו של אדם. הבן והבת החומריים עמדו לבדם על התל וראשיהם מורכנים בשעה שהאנשים השתטחו בתוך המקדש.

וזהו היה המקור למסורת יום השבת. תמיד הוקדש היום השביעי בעדן לכינוס הצהריים במקדש; במשך זמן רב נהוג היה להקדיש יום זה לשם טיפוח עצמי. הבוקר הוקדש לשיפור פיזי, הצהריים לסגידה רוחנית, אחר-צהריים לטיפוח השכלי, ואילו הערב הוקדש לבילוי חברתי של שמחה. מעולם לא היה זה חוק של עדן, אך זה היה הנוהג כל עוד חלה השפעת השלטון האדמי על-פני האדמה.

5. שלטונו של אדם

במשך כמעט שבע שנים לאחר הגעתו של אדם נותרו הנאמנים המלכיצדקים בתפקידם, אך לבסוף הגיעה העת שבה מסרו את ניהול ענייני העולם לידי אדם ושב לירושם.

הפרידה מן הנאמנים נמשכה יום שלם, ובמהלך הערב העניק כל מלכיצדק לאדם וחווה את עצות הפרידה מטעמו וכן איחולי הצלחה. מספר פעמים ביקש אדם מיועציו להישאר עמו בכדור הארץ, ואולם בקשותיו אלה תמיד נענו בשלילה. הגיעה העת שבה על הבנים החומריים לקחת על עצמם את מלוא האחריות לניהול ענייני העולם. וכך, ההיסעים השרפיים של שטניה יצאו בחצות הלילה לעבר ירושם ועמם ארבע-עשרה הוויות; זאת משום שוואן ואמאדון הועתקו בו בזמן שיצאו שנים-עשר המלכיצדקים.

במשך זמן מה התנהלו כלל ענייני אורנטיה באופן די טוב, ונדמה היה כי בסופו של דבר יצליח אדם לפתח תכנית כלשהי על-מנת לקדם את התרחבותה ההדרגתית של התרבות העדנית. בהתאם לעצת המלכיצדקים, הוא החל לטפח את אומנויות הייצור מתוך כוונה לפתח יחסי מסחר עם העולם החיצון. בשעה שעדן שובשה, פעלו בה למעלה ממאה מפעלי ייצור פרימיטיביים, וכונו בה זה מכבר יחסי מסחר ענפים עם השבטים הסמוכים.

במשך עידנים הונחו אדם וחווה באשר לטכניקה לשיפור העולם במטרה להכינו לתרומות הייחודיות לקידום הציוויליזציה האבולוציונית; ואולם כעת, הם ניצבו פנים-אל-פנים אל מול בעיות בוערות, כגון כינון חוק וסדר בעולם של פראים, ברברים ובני-אדם מתורבתים-למחצה. למעט השמנת של אוכלוסיית העולם אשר התקבצה בגן, רק קבוצות מעטות, הפזורות פה ושם, היו מוכנות במידה כזו או אחרת לקבלת התרבות האדמית.

אדם עשה מאמץ הרואי ונחוש על-מנת לכוון ממשל עולמי, אך הוא נתקל בהתנגדות עיקשת בכל פינה. אדם כבר הפעיל מערכת של שליטה קבוצתית בעדן ואיגד את כלל החבורות האלה בליגה העדנית. ואולם, הוא נתקל בצרות צרורות בשעה שיצא אל מחוץ לגן וניסה ליישם את הרעיונות הללו בקרב השבטים הסמוכים. ברגע שבו החלו עמיתיו של אדם לפעול מחוץ לגן, הם נתקלו בהתנגדות הישירה והמתוכננת-היטב של קאליגאסטיה ושל דאליגאסטיה. הנסיך הכושל סולק מכס השלטון של העולם, אך הוא לא סולק מן הפלנטה. הוא עדיין היה נוכח בכדור הארץ, ובמידה מסוימת היה מסוגל להפעיל התנגדות לכל תכניותיו של אדם לשיקום החברה האנושית. אדם ניסה להזהיר את בני הגזעים השונים מפני קאליגאסטיה, אך משימה זו הייתה קשה ביותר בשל העובדה שרב-אויבים זה שלו היה בלתי-נראה לעיני בני-תמותה.

אפילו בקרב יושבי עדן נמצאו בעלי דעת מבולבלת אשר נטו אל עבר תורתו של קאליגאסטיה על אודות החופש האישי הבלתי-מוגבל; ואלו גרמו לאדם צרות ללא סוף; ללא הרף הם הפריעו לתכניות המעולות של ההתקדמות המדורגת ושל הפיתוח המשמעותי. לבסוף, הוא נאלץ לסגת מתכניות לחברות מידי; הוא נסוג חזרה לשיטת הארגון של ואן, חילק את בני עדן לחבורות בנות מאה חברים כל אחת, כאשר בראש כל חבורה עומד מפקד, וסגנים עומדים בראש כל קבוצה בת עשרה חברים.

אדם וחווה הגיעו על-מנת לכוון ממשל ייצוגי במקום הממשל המלוכני, אך הם לא מצאו על-פני האדמה ממשל ראוי לשמו. למשך זמן מסוים נסוג אדם מכל המאמצים לכוון ממשל ייצוגי, ובטרם התמוטטות השלטון העדני הוא הצליח לייסד קרוב למאה מרכזי סחר וחברה חיצוניים, שבהם שלטו בשמו יחידים חזקים. רוב המרכזים הללו אורגנו זה מכבר בידי ואן ואמאדון.

המנהג לשלוח שגרירים משבט אחד למשנהו החל בימיו של אדם. והיה זה צעד כביר קדימה באבולוציה של הממשל.

6. חיי הבית של אדם וחווה

שטח הקרקע המשפחתית האדמית עמד על כשלוש-עשרה אלף דונמים. מסביב לחלקה הביתית הזו ובצמוד לה הוכנה חלקה אשר נועדה לתמוך ביותר משלוש-מאות אלף הצאצאים מן הזן הטהור. ואולם, אך ורק היחידה הראשונה מתוך המבנים המתוכננים נבנתה אי-פעם. בטרם הספיקה המשפחה האדמית להתרחב אל מעבר לקיבולת ראשונית זו, התוכנית העדנית שובשה כליל והגן פונה.

אָדָמְסוֹן היה הבן הבכור של הגזע הסגול באורנטיה, ובעקבותיו הגיעה אחותו וְתָסוֹן, בנם השני של אדם וחווה. חווה הייתה לאמם של חמישה ילדים בטרם עזבו המלכיצדקים – שלושה בנים ושתי בנות. השניים הבאים היו תאומים. לפני הכישלון היא ילדה שישים-ושלושה ילדים, שלושים-ושתיים בנות ושלושים-ואחד בנים. כאשר עזבו אדם וחווה את הגן, כללה משפחתם ארבעה דורות ו-1,647 צאצאים מזן טהור. לאחר שעזבו את הגן, נולדו להם ארבעים-ושניים ילדים, בנוסף לשני הצאצאים אשר ילדו כהורים-במשותף עם בני-תמותה של כדור הארץ. וסך זה איננו כולל את ההורות האדמית של הנודים ושל הגזעים האבולוציוניים.

הילדים האדמיים לא שתו חלב בעלי-חיים עת הפסיקו לינוק חלב-אם בגיל שנה. לחווה הייתה גישה לחלב ממגוון גדול של אגוזים ולמיצים מפירות

רבים, ומכיוון שהכירה על בוריה את הכימיה ואת תכולת האנרגיה של המזונות הללו, היא שילבה אותם באופן ראוי להזנת ילדיה עד להופעת השניים.

בעוד שהבישול היה שגור בסביבה האדמית המיידית בעדן ומחוצה לה, בביתו של אדם לא בישלו. הם מצאו את מזונותיהם – פרות, אגוזים ודגנים – מוכנים עם הבשלתם. הם אכלו פעם אחת ביום, זמן קצר לאחר צהרי היום. אדם וחווה אף צרכו "אור ואנרגיה" במישרין ממקורות אנרגיה מסוימים של החלל, וזאת בהקשר של סעד עץ החיים.

גופיהם של אדם וחווה הקרינו בוהק של אור, ואולם, בהתאם לנוהג של עמיתיהם, הם תמיד לבשו בגדים. אף כי במהלך היום הם לבשו אך מעט, עם בוא הערב הם עטו לבוש לילה. מקור ההילה המסורתית המקיפה את ראשי האנשים הנחשבים אדוקים וקדושים נעוץ בימיהם של אדם וחווה. הואיל ורוב האור אשר הקרינו גופם כוסה על-ידי לבוש, ניתן היה להבחין אך ורק באור אשר זהר מראשיהם. צאצאיו של אדםסון תמיד ציירו כך את היחידים אשר נחשבו כיוצאי-דופן בהתפתחותם הרוחנית.

אדם וחווה יכולים היו לתקשר זה עם זה ועם ילדיהם המיידים למרחק של כשמונים קילומטרים. החלפת המחשבות הזו התבצעה באמצעות תאי גז עדינים אשר היו ממוקמים בסמוך למבני המוח שלהם. הודות למנגנון זה הם יכלו לשלוח ולקבל תנודות מחשבתיות. ואולם, יכולת זו הושעתה באופן מידי בשעה שהדעת נכנעה לחוסר ההרמוניה ולהפרעת רוע.

הילדים האדמיים התחנכו בבתי ספר משלהם עד לגיל שש-עשרה, כאשר את המבוגרים יותר לימדו את הצעירים. הזאטוטים החליפו עיסוק מדי שלוש דקות, ואילו המבוגרים יותר מדי שעה. ואכן, היה זה חידוש באורנטיה, לצפות בילדים אלו של אדם וחווה משחקים, פשוט שמחים ונהנים לשחק לשם השעשוע לבדו. המשחק וההומור של ימינו-אנו נגזר ברובו מן הזן האדמי. האדמיים כולם העריכו הערכה רבה את המוזיקה, והיה להם חוש הומור מפותח.

גיל האירוסין הממוצע היה שמונה-עשרה, ובו החלו הצעירים הללו ללמוד בקורס הנחייה בן שנתיים ימים אשר נועד להכניס לקבלת אחריות בחיי הנישואין. בגיל עשרים הם היו רשאים להינשא; ולאחר שנישאו הם החלו במלאכת חייהם, או בהכנה מיוחדת לשם הגשמת ייעוד זה.

הנוהג בקרב אומות מסוימות מאוחרות יותר, להתיר את נישואיהם של אח ואחות במשפחות המלוכה – אשר לכאורה הינן צאצאיות האלים – החל במסורת של הצאצאים האדמיים אשר בלית-ברירה הזדווגו זה עם זה. טקסי הנישואין של בני הדור הראשון ושל בני הדור השני של הגן נערכו תמיד על-ידי אדם וחווה.

7. החיים בגן

למעט ארבע השנים שבהן ביקרו בבתי הספר המערביים, ילדיו של אדם חיו ועבדו ב"עדן אשר מקדם". עד לגיל שש-עשרה הם קיבלו חינוך אינטלקטואלי בהתאם לשיטות בתי הספר של ירושם. מגיל שש-עשרה ועד לגיל עשרים הם התחנכו בבתי הספר של אורנטיה אשר בקצה השני של הגן, שם הם אף שימשו כמורים לבני הכיתות הנמוכות יותר.

כלל תכליתה של המערכת המערבית של בתי הספר של הגן הייתה *חברות*. שעות הפנאי של הבוקר הוקדשו לגננות ולחקלאות מעשית, ואילו שעות אחר-צהריים למשחקים תחרותיים. הערבים שימשו למפגשים חברתיים ולטיפוח חברויות אישיות. החניכה הדתית והמינית נחשבה כמחוז של הבית וכחובתם של ההורים.

הלימוד בבתי הספר הללו כלל הנחייה בדבר:

1. בריאות ושמירה על הגוף.

2. כלל הזהב, התקן של היחסים בחברה.

3. היחס בין זכויות הפרט לזכויות הקבוצה ולחובות הקהילה.

4. ההיסטוריה והתרבות של הגזעים השונים של כדור הארץ.

5. שיטות לקידום ולשיפור הסחר העולמי.

6. תיאום בין החובות והרגשות המתנגשים אלה באלו.

7. טיפוח המשחק, ההומור והתחליפים התחרותיים למאבקים הפיזיים.

בתי הספר, ולמעשה כלל הפעילויות אשר בגן, היו תמיד פתוחים בפני מבקרים. צופים בלתי-חמושים התקבלו באופן חופשי לביקורים קצרי-מועד

בעדן. על-מנת לשהות בגן, בן אורנטיה היה צריך לעבור "אימוץ". הוא קיבל הנחייה באשר לתכנית ולמטרה של המתת של אדם, הצהיר על כוונתו לדבוק במשימה זו, ואז הצהיר אמונים לשלטונו החברתי של אדם ולריבונותו הרוחנית של האב האוניברסאלי.

חוקי הגן התבססו על הקודים הישנים יותר של דאלאמטיה והוכרזו תחת שבעה ראשי פרקים:

1. חוקי הבריאות והתברואה.
2. התקנות החברתיות של הגן.
3. קוד הסחר והמסחר.
4. חוקי המשחק והתחרות ההוגנים.
5. החוקים של חיי הבית.
6. הקוד האזרחי של כלל הזהב.
7. שבע המצוות של שלטון המוסר העליון.

הקוד המוסרי של עדן היה שונה אך במעט משבע הדיברות של דאלאמטיה. ואולם האדמיים לימדו סיבות רבות נוספות בכל הנוגע לדיברות האלה; למשל, באשר לאיסור לרצוח, מכוונן המחשבה השוכן הוצג כסיבה נוספת לכך שאין להרוס חיי אדם. הם אף לימדו כי "הוא אשר שופך את דם האדם באדם, דמו שלו יישפך; כי בצלמו עשה אלוהים את האדם".

שעת הפולחן הציבורית של עדן הייתה שעת הצהריים; שעת השקיעה הייתה שעת הפולחן של המשפחה. אדם עשה כמיטב יכולתו על-מנת להניא את בני עדן מהשימוש בתפילות קבועות. הוא לימד שהתפילה היעילה חייבת להיות יחידנית לגמרי, ושתפילה שכזו חייבת להיות "רצונה של הנשמה"; ואולם, בני עדן המשיכו לעשות שימוש בתפילות ובמנהגים אשר הועברו אליהם מימי דאלאמטיה. אדם אף ניסה להחליף את קורבנות הדם שבטקסי הדת במנחות של פירות האדמה, אולם הוא התקדם אך מעט בנושא זה בטרם שובש הגן.

אדם ניסה ללמד את בני הגזעים על אודות השוויון בין המינים. האופן שבה עבדה חווה לצד בעלה הרשים מאוד את כלל שוכני הגן. אדם בהחלט לימד אותם כי האישה, השווה בערכה לגבר, תורמת את גורמי החיים המתאחדים על-מנת ליצור חיים חדשים. עד אז הייתה הסברה השגורה בקרב האנושות כי מקור כל הרבייה הינו ב"חלצי האב". הם ראו באם לא יותר מאשר אמצעי להזנת העובר אשר טרם נולד ולדאגה לצרכיו של העולל עם היוולדו.

אדם לימד את בני זמנו את כל אשר הם יכולים היו להבין, אך, באופן יחסי, לא היה זה הרבה מאוד. ואף-על-פי-כן, בני הגזעים היותר אינטליגנטיים של כדור הארץ ציפו בכמיהה ליום שבו יורשו להתחתן עם ילדיהם הנעלים של בני הגזע הסגול. ולאִיזה עולם שונה הייתה אורנטיה הופכת אילו יצאה אל הפועל תכנית כבירה זו אשר כיוונה לרוממותם של הגזעים! ואפילו כך, רווחים עצומים נבעו מכמות הדם הקטנה של גזע מיובא זה אשר הצליחו לנכס בני הגזעים האבולוציוניים לעצמם בעקיפין.

וכך עמל אדם למען רווחתו ורוממותו של העולם שבו שהה. ואולם, הייתה זו משימה קשה להוביל אנשים מעורבים ובני-כלאיים לעבר דרך טובה יותר.

8. אגדת הבריאה

סיפור בריאתה של אורנטיה בשישה ימים התבסס על המסורת לפיה אדם וחווה בילו שישה ימים בדיוק בסקירתם הראשונית את הגן. מקרה זה העניק קדושה דתית-כמעט לפרק הזמן של השבוע, אשר הוצג במקור על-ידי הדאלאמטיים. העובדה שאדם בילה שישה ימים בסקירת הגן ובגיבוש תכניות ארגון מקדמיות לא הוחלטה מראש; היא עלתה והתגבשה יום אחר יום. בחירת היום השביעי לשם פולחן נבעה לחלוטין מן העובדות אשר תוארו לעיל.

האגדה על אודות בריאת העולם בשישה ימים הייתה מחשבה שלאחר מעשה, והיא נוצרה, לאמיתו של דבר, יותר משלושים-אלף שנה לאחר מכן. יתכן שאחת מן העובדות בסיפור, הופעתם הפתאומית של השמש והירח, נבעה מן המסורות אשר סיפרו על יציאתו הפתאומית של העולם מתוך ענן דחוס בחלל העשוי חומר זעיר, ענן אשר הסתיר במשך זמן ממושך הן את השמש והן את הירח.

הסיפור על אודות בריאת חווה מצלעו של אדם הינו אך תמצית מבולבלת של סיפור ההגעה האדמית והניתוח השמימי אשר היה קשור בהחלפת חומרי חיים שנלוותה להגעת הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי, יותר מארבע-מאות וחמישים אלף שנה לפני כן.

מרבית אנשי העולם הושפעו מן המסורת הגורסת כי צורותיהם הפיזיות של אדם וחווה נוצרו עבורם עם הגעתם לאורנטיה. האמונה כי האדם נוצר מן התקרה הייתה כמעט מוחלטת בחצי הכדור המזרחי; ניתן להתחקות אחר מסורת זו כפי שנעה מן האיים הפיליפיניים ומסביב לעולם עד לאפריקה. וקבוצות רבות קיבלו את הסיפור הזה, על כך שהאדם נברא באופן מיוחד כלשהו מן החמר, במקום האמונות הקודמות בבריאה מדורגת – אבולוציה.

הרחק מהשפעותיהן של דאלאמטיה ושל עדן, נטתה האנושות להאמין ברוממותו המדורגת של הגזע האנושי. עובדת האבולוציה איננה תגלית מודרנית; הקדמונים הבינו את אופייה האיטי וההתפתחותי של ההתקדמות האנושית. כך היו ליוונים הקדומים רעיונות ברורים בנושא זה על-אף קרבתם למסופוטמיה. ולמרות שלמרבית הצער התבלבלו גזעי כדור הארץ השונים באשר למושגיהם על אודות האבולוציה, רבים מן השבטים הפרימיטיביים האמינו ולימדו כי הינם צאצאיהם של בעלי-חיים שונים. האנשים הפרימיטיביים נהגו לבחור פ"טוֹטֵם שלהם את בעל החיים אשר לכאורה היה אביהם הקדמון. שבטים אינדיאניים מסוימים בצפון-אמריקה האמינו כי מקורם הוא מן הבֹּנֶה ומזאב הערבות. שבטים מסוימים מאפריקה לימדו כי הם צאצאיו של הצבוע, בני שבט מקלאי ראו עצמם כצאצאי הלמור, וקבוצה מגינאה החדשה החשיבה עצמה כיוצאת מן התוכי.

הבבלים, בשל הקשר המידי שלהם עם שרידי הציוויליזציה של האדמיים, האדירו וייפו את סיפור בריאתו של האדם; הם לימדו כי הוא ירד ישירות מעם האלים. הם טענו כי הגזע הינו ממקור אריסטוקראטי, וטענה זו לא תאמה אפילו את דוקטרינת הבריאה מן התקרה.

סיפור הבריאה בברית הישנה הינו מתאריך מאוחר הרבה יותר מימיו של משה; משה מעולם לא לימד את העברים סיפור מעוות שכזה. ואולם, הוא אכן הציג בפני בני ישראל גרסה פשוטה ומתמצתת על אודות הבריאה, וזאת מתוך תקווה להגדיל בעיניהם את חנו של הבורא, האב האוניברסאלי אשר אותו כינה אדוני אלוהי ישראל.

בתחילת הלימוד שלו, נהג משה בחוכמה כאשר נמנע מלנסות ולחזור לזמנים הקדומים לאדם; ומכיוון שמשה היה המורה העליון של העברים, נקשרו הסיפורים על אודות אדם באלו של הבריאה. על העובדה כי המסורות המוקדמות הכירו בציוויליזציה מימי טרום-אדם, מעידה בבירור כוונת העורכים המאוחרים יותר למחוק כל התייחסות לענייני האנושות בטרם ימיו של אדם, וכן התרשלותם בהסרת ההתייחסות חושפת-הסוד להגירת קין אל "ארץ נוד", שם לקח לעצמו אישה.

העברים לא עשו שימוש שגור בשפה כתובה עד זמן רב לאחר שהגיעו לפלשתינה. הם למדו את השימוש באלף-בית משכניהם הפלישתים, אשר היו פליטים פוליטיים מן הציוויליזציה הגבוהה יותר של כרתים. העברים כתבו רק מעט עד לסביבות שנת 900 לפני הספירה, ומכיוון שלא הייתה להם שפה כתובה עד למועד מאוחר זה, נפוצו בקרבם מספר סיפורי בריאה שונים; ואולם לאחר השבי בבבל, הם נטו יותר לקבלתה של גרסה מסופוטמית מותאמת.

המסורת היהודית התגבשה סביב משה, ומשום שהוא התאמץ להתחקות אחר מורשתו של אברהם חזרה עד לאדם, הניחו היהודים כי אדם היה ראשון בני האדם. יהוה היה הבורא, ומכיוון שאדם היה אמור להיות האדם הראשון, הוא חייב היה לברוא את העולם אך בטרם ברא את אדם. ואז נשזרה אל תוך הסיפור המסורת על אודות ששת הימים של אדם, והתוצאה הייתה שכמעט אלף שנה לאחר חייו של משה על-פני כדור הארץ נכתבה המסורת של ששת ימי הבריאה ויוחסה אליו לאחר מכן.

כאשר שבו הכוהנים היהודים לירושלים, הם כבר השלימו את כתיבת הסיפור שלהם על אודות ראשית הדברים. במהרה הם טענו כי סיפור זה נכתב על סמך סיפור הבריאה, כפי שזה נכתב בידי משה והתגלה לאחרונה. ואולם, העברים בני זמנם, בסביבות שנת 500 לפני הספירה, לא התייחסו לכתבים הללו כאל התגלויות אלוהיות; לחלופין, הם התייחסו אליהם במידה רבה כפי שעמים מאוחרים יותר מתייחסים לסיפורים מיתולוגיים.

המסמך המזויף הזה, אשר שויך שלא בצדק לתורת משה, הובא לתשומת ליבו של תלמי – מלכה היווני של מצרים – אשר הורה לוועדה בת שבעים מלומדים לתרגם אותו ליוונית למען הספרייה החדשה שלו באלכסנדריה. וכך מצא תיאור זה את מקומו בינות לאותם כתבים אשר הפכו מאוחר יותר לחלק מאוסף "כתבי הקודש" של הדת היהודית ושל הדת הנוצרית. ובשל הזיהוי עם המערכות התיאולוגיות האלה, השפיעו מושגים מעין אלה במשך זמן רב ובאופן מעמיק על הפילוסופיה של עמים מערביים רבים.

המורים הנוצריים הנציחו את האמונה בעובדה כי הגזע האנושי נברא על-ידי ציווי, וכל זאת הוביל במישרין ליצירת היפותזה על אודות עידן זה של אושר אוטופי אשר התקיים לפני, ולתיאוריה על אודות נפילתו של האדם – או העל-אדם – כהסבר למצבה הלא-אוטופי של החברה. ההשקפות האלה על החיים ועל מקומו של האדם ביקום, היו במקרה הטוב מייאשות, משום שהן התבססו על אמונה בנסיגה לאחור ולא בהתקדמות, וכמו כן רמזו על קיום אלוהות נוקמת ונוטרת, אשר פרקה את זעמה על המין האנושי כנקמה על המשגים של מנהלי פלנטה מסוימים בעבר.

"עידן הזהב" הינו מיתוס, אך עדן הייתה עובדה שרירה וקיימת; והציוויליזציה של הגן אכן סולקה. אדם וחווה פעלו בגן במשך מאה ושבע-עשרה שנים, עת חוסר סבלנותה של חווה ושגיאות בשיקול הדעת של אדם, גרמו להם לסטות מן הדרך אשר הותוותה, דבר שהביא במהרה לאסון על עצמם וגרם לפיגור הרסני של הקדמה ההתפתחותית של אורנטיה כולה.

[סופר על-ידי סולוֹנֶה, "הקול השרפי אשר בגן".]

הספר של אורנטיה

מסמך 75

כישלונם של אדם וחווה

לאחר יותר ממאה שנות מאמץ באורנטיה, אדם הצליח לראות אך התקדמות מועטה מחוץ לגן; נראה היה כי העולם בכללותו לא השתפר בהרבה. הגשמת שיפור הגזע נראתה רחוקה עד מאוד, והמצב נדמה כה מייאש עד כי הוא דרש דבר הקלה אשר לא נכלל בתכניות המקוריות. מחשבה זו, לכל הפחות, חלפה לעיתים קרובות בשכלו של אדם, אשר הביעה כך פעמים רבות באוזניה של חווה. אדם ובת-זוגו היו נאמנים, אך מבודדים מבני-מינם, והם היו מודאגים עמוקות ממצבו העגום של עולמם.

1. הבעיה של אורנטיה

המשימה האדמית בעולם ניסיוני, מצולק מפאת מרידה ומבודד, כדוגמת אורנטיה, הייתה קשה ביותר. ובמקדם מאוד הבינו הבן והבת החומריים את הקושי ואת המורכבות של משימתם הפלנטארית. אף-על-פי-כן, הם עסקו באומץ בפתרון בעיותיהם המורכבות. ואולם, בשעה שפנו למלאכה החשובה לעילא של חיסול הזנים הפגומים והמנוונים מקרב הזנים האנושיים, הם נואשו למדי. הם לא מצאו כל מוצא מן הדילמה, והם לא יכלו להיוועץ בממונים עליהם בירושם או בעדנטיה. הם היו כאן, מבודדים, ויום אחר יום עמדו מול סבך חדש ומורכב, בעיה אשר דומה כי אין לה פתרון.

תחת נסיבות רגילות, עבודתם התחילית של אדם וחווה פלנטאריים הייתה אמורה להיות התיאום והמזיגה בין הגזעים השונים. ואולם, באורנטיה נראה היה שפרויקט מעין זה הוא נטול-תקווה כמעט; זאת משום שעל-אף שהגזעים אכן היו כשירים ביולוגית, הם מעולם לא טיהרו עצמם מן הזנים המפגרים והפגומים שלהם.

אדם וחווה מצאו עצמם בספרה בלתי-מוכנה לחלוטין להכרזה על אחוות האדם, עולם המגשש אחר דרכו בחשיכה רוחנית מתועבת, ומקולל בבלבול המתגבר בשל כישלון משימתו של הממשל הקודם. הדעת והמוסר היו בשפל המדרגה, ובמקום להתחיל במשימת הגשמת האחדות הדתית, הם נדרשו להתחיל לגמרי מחדש בעבודת ההמרה של התושבים לצורות האמונה הדתית הפשוטות ביותר. במקום למצוא שפה אחת אשר אותה ניתן לאמץ, הם ניצבו מול בלבול כלל עולמי שכלל מאות על-גבי מאות של ניבים מקומיים. מעולם לא ניצב אדם כלשהו של שירות פלנטארי בפני עולם קשה מזה; נדמה היה כי המכשולים הינם בלתי-עבירים והבעיות מצויות מעבר ליכולתו של יצור למצוא להן פתרון.

הם היו מבודדים, ותחושת הבדידות העמוקה אשר נפלה עליהם רק התעצמה בשל העזיבה המוקדמת של הנאמנים המלכיצדקים. הם יכולים היו לתקשר עם הוויה כלשהי המצויה מחוץ לפלנטה אך ורק בעקיפין, באמצעות סדרי המלאכיות. אט-אט נחלש האומץ שלהם, רוחם השתופפה, ולעיתים אף אמונתם כמעט והתפוגגה.

וזהו הינה התמונה האמיתית של החרדה אשר אחזה בשתי הנשמות הנאצלות האלה, בעת ששקלו את המשימות אשר ניצבו לפניהן. ושניהם היו מודעים היטב לממדים העצומים של המפעל אשר נדרש לשם ביצוע משימתם בפלנטה.

יתכן שמעולם לא עמדו בנים חומריים של נבאדון בפני משימה כה קשה וכה נעדרת-תקווה כגון זו אשר בפניה ניצבו אדם וחווה במצבה העגום של אורנטיה. ואולם, במקדם או במאוחר הם היו זוכים לקצור פירות אילו רק היטיבו להתבונן קדימה ולהתאזר בסבלנות. שניהם, ובמיוחד חווה, היו חסרי סבלנות יתר-על-המידה; הם לא היו מוכנים לשנס מותניים לקראת מבחן הסיבולת הארוך, הארוך מאוד. הם רצו לראות תוצאות מיידיות כלשהן, ואכן כך היה; אך התברר שהתוצאות שהתקבלו באופן הזה היו הרסניות ביותר הן עבורם והן עבור עולמם.

2. המזימה של קאליגאסטיה

קאליגאסטיה ביקר בגן לעיתים תכופות וקיים פגישות רבות עם אדם וחווה; ואולם, הם עמדו איתן נוכח כל הצעותיו לפשרה ולקיצורי-דרך הרפתקניים. הוצגו בפניהם מספיק מתוצאות המרידה על-מנת שאִלה ישמשו כחסיונות יעילה בפני כל ההצעות המרומזות האלה. ואפילו צאצאיו הצעירים של אדם לא הושפעו מניסיונותיו של דאליגאסטיה. וכמובן, לא לקאליגאסטיה ולא לעמיתו עמד הכוח להשפיע על יחיד כלשהו בניגוד לרצונו, ואף פחות מזה לשכנע את ילדיו של אדם לעשות את הרע.

ראוי לזכור שקאליגאסטיה נשא עדיין בתואר הנסיך הפלנטארי של אורנטיה; אומנם הוא היה בחזקת בן שטעה, אך גם היה בן גבוה של היקום המקומי. הוא לא סולק סופית מתפקידו עד לימי מיכאל המשיח באורנטיה.

אך הנסיך הכושל היה עיקש ונחוש. במהרה הוא ויתר על ניסיונותיו מול אדם והחליט לתקוף באיגוף ערמומי את חווה. הרשע הסיק כי תקוותו היחידה להצלחה טמונה בשימוש הפיקחי באנשים מתאימים המשתייכים לשכבות החברה העליונות של קבוצת בני נוד, צאצאיהם של מי שהיו בעבר עמיתיו בסגל הגשמי. ובהתאם לכך, גובשו התכניות על-מנת להפיל בפח את אמו של הגזע הסגול.

חווה הייתה רחוקה ביותר מהכוונה לעשות דבר-מה אשר יחבל בתכניותיו של אדם, או שיעמיד בסכנה את הפלנטה אשר קיבלו שניהם לנאמנותם. המלכיצדקים – בהכירם את נטיית האישיה לתור אחר תוצאות מיידיות במקום לתכנן מתוך ראייה למרחוק על-מנת לזכות בתוצאות מרוחקות יותר – לימדו את חווה באופן מיוחד, בטרם עזבו, על אודות הסכנות המיוחדות האורבות להם בשל מצבם המבודד בפלנטה, ובייחוד הזהירו אותה לבל תסור מצדו של בעלה, כלומר, שלא תנסה לקדם את מפעלם המשותף בכל אופן אישי או סודי. חווה צייתה להנחיות האלה בהקפדה במשך למעלה ממאה שנה, ולא עלה בדעתה שסכנה כלשהי עלולה להתלוות לביקוריו של מנהיג נודי מסוים בשם שְרָפְתָּה, ביקורים אשר הלכו והפכו פרטיים וסודיים יותר ויותר. העניין כולו התפתח בצורה כה הדרגתית וטבעית עד כי היא נתפשה בלתי-מוכנה.

שוכני הגן היו בקשר עם הנודים למן הימים הראשונים של עדן. מן הצאצאים המעורבים הללו של חבריו הכושלים של סגל קאליגאסטיה, הם קיבלו עזרה ושיתוף פעולה בעלי-ערך; ודרכם עתיד היה השלטון העדני להגיע אל מפתחו המלאה ואל התמוטטותו הסופית.

3. הפיתוי של חווה

אדם השלים זה מכבר את מאה השנים הראשונות שלו על-פני כדור הארץ, עת נבחר שְרָפְתָּה, לאחר מות אביו, למנהיג הקונפדרציה המערבית, או הסורית, של השבטים הנודים. שְרָפְתָּה היה אדם בעל גוון-עור חום, צאצא מבריק של מי שהיה בעבר ראש ועדת הבריאות של דאלאמטיה, ובת זוגתו הייתה אחת מן המוחות הגדולים ביותר של הגזע הכחול של אותם ימים רחוקים. לאורך כל התקופות, קו הירושה הזה החזיק בסמכות והשפיע השפעה כבירה על השבטים הנודים המערביים.

שְרָפְתָּה ביקר בגן מספר פעמים והתרשם עמוקות מן היושרה הטמונה במניעיו של אדם. ומעט לאחר שקיבל לידי את הנהגת הנודים הסוריים, הוא הצהיר על כוונתו לכונן קשרים עם עבודתם של אדם וחווה בגן. מרבית בני עמו הצטרפו לתכניתו זו, ואדם התעודד מן החדשות הללו, לפיהן השבט החזק והאינטליגנטי ביותר מקרב כלל השבטים הסמוכים הצטרף כמעט פה אחד לתמיכתה בתכנית הפיתוח העולמית; אכן היו אלה חדשות משמחות לב. ומעט לאחר מאורע זה, אירחו אדם וחווה את שְרָפְתָּה ואת סגלו החדש בביתם הפרטי.

שְרָפְתָּה הפך לאחד מן הסגנים המוכשרים והיעילים ביותר של אדם. הוא היה כן לחלוטין וישר עד תום בכל דרכיו; והוא מעולם לא היה מודע, אפילו לא לאחר מכן, ששימש כמכשיר לעת מצוא בידי של קאליגאסטיה הנכלולי.

או אז הפך שְרָפְתָּה ליושב הראש העמית של הוועדה העדנית לקשרים שבטיים; ותכניות רבות הוכנו לשם ביצוע נמרץ יותר של עבודת הצירוף של השבטים המרוחקים לתכלית הגן.

הוא קיים פגישות רבות עם אדם וחווה – במיוחד עם חווה – והם דנו בתכניות רבות לשיפור שיטותיהם. יום אחד, במהלך שיחה עם חווה, צץ במוחו של שְרָפְתָּה הרעיון, כי יתכן ויהא זה מועיל ביותר אילו בינתיים – בעת ההמתנה להצטרפות מספר גדול של אנשי הגזע הסגול – ניתן יהיה לעשות דבר-מה על-מנת לקדם באופן מידי את השבטים הנצרכים הממתינים. שְרָפְתָּה טען כי אילו ייוולד אצל הנודים – פגזע המתקדם ומשתף-הפעולה ביותר – מנהיג ממקור אשר חלקו מן הזן הסגול, כי אז ייווצר חיבור חזק אשר יקרב את העמים הללו אל הגן. וכל זאת נשקל ונטען באופן פן והגון, כאשר טובת העולם ניצבת ברמה, והאיל וילד זה, אשר צפוי לגדול ולהתחנך בגן, עשוי להשפיע השפעה ניכרת ומיטיבה על אנשי אביו.

ראוי לשוב ולהדגיש כי שְרָפְתָּה היה כן וישר לחלוטין בכל אשר הציע. הוא מעולם לא חשד בכך ששיחק לידיהם של קאליגאסטיה ודאליגאסטיה. שְרָפְתָּה היה נאמן עד תום לתכנית שכללה בניית סגל חזק של הגזע הסגול בטרם יחל הניסיון הכלל-עולמי לרומם את העמים המבולבלים של אורנטיה. ואולם, הגשמתה של תכנית זו דורשת מאות בשנים, והוא היה נעדר סבלנות; הוא רצה לראות תוצאות מיידיות כלשהן – דבר-מה שיתרחש בעצם תקופת חייו שלו. הוא הבהיר לחווה כי אדם היה מאוכזב לעתים קרובות מן המעט אשר הושג בכיוון של רוממות העולם.

התכניות האלה הבשילו בסתר במשך למעלה מחמש שנים. לבסוף, הם התפתחו עד לנקודה שבה הסכימה חווה להיפגש בסתר עם קאנו, המוח המבריק ביותר והמנהיג הפעיל ביותר של מושבת הנודים הידידותית הסמוכה. קאנו אהד מאוד את השלטון האדמי; לאמיתו של דבר, הוא היה המנהיג הרוחני הפן של אותם נודים שכנים אשר תמכו ביחסים ידידותיים עם הגן.

הפגישה הגורלית אירעה בשעות בין ערביים של יום סתיו, לא רחוק מביתו של אדם. עד אז חווה לא פגשה מעולם את קאנו היפהפה והנהלב – והוא היווה דוגמא נהדרת להישרדותם של המאפיינים הפיזיים הנעלים והמאפיינים האינטלקטואליים יוצאי הדופן של אבותיו הקדמונים הרחוקים בסגל

הנסיך. וקאנו האמין אף הוא באדיקות ביושרתו של הפרויקט של שְׂרָפְתָּתָהּ. (מחוץ לגן, ההזדווגות עם יותר מבן-זוג אחד הייתה בבחינת נוהג נפוץ.)

או אז הסכימה חווה – תחת השפעת החנופה, ההתלהבות והשכנוע האישי העמוק – להתחיל במפעל אשר דובר בו כה רבות, ולהוסיף את התכנית הקטנה שלה להצלת העולם לתכנית האלוהית הגדולה והנרחבת יותר. בטרם יכלה להבין לאשורו את המתרחש, נעשה הצעד הקטלני. המעשה קם והיה.

4. ההכרה בכישלון

ההוויות השמימיות בפלנטה סערו. אדם זיהה כי דבר-מה אינו כשורה וקרא לחווה להתלוות אליו הצידה בגן. או אז שמע אדם לראשונה את כל סיפור התכנית אשר הבשילה מזה זמן רב להאצת השיפור בעולם באמצעות פעולה בשני כיוונים בו-זמנית: הוצאתה אל הפועל של התכנית האלוהית, ובה בעת ביצוע המפעל של שְׂרָפְתָּתָהּ.

ובשעה שבה נועדו יחדיו הבן והבת החומריים בגן שטוף אור הירח, הוכיח אותם "הקול אשר בגן" על אי הציות שלהם. וקול זה היה לא אחר מאשר הצהרתי שלי בפני הזוג העדני, כי הם הפרו את ברית הגן; כי הם לא צייתו להוראות של המלכיצדקים; כי הם נכשלו בהוצאתה אל הפועל של שבועת האמונים אשר נדרו בפני ריבון היקום.

חווה הסכימה להשתתף בנוהג של הטוב והרע. הטוב הינו הוצאתן אל הפועל של התכניות האלוהיות; החטא הינו חוסר ציות מכוון לרצון האלוהי; הרוע הינו ההתאמה השגויה של התכניות וההסתגלות הקלוקלת של הטכניקות, אשר תוצאתן הינה חוסר הרמוניה ביקום ובלבול פלנטארי.

בכל פעם שאכלו בני הזוג של הגן מפרי עץ החיים, הם הוזהרו על-ידי רב-המלאכית השומרת להימנע מלהיענות להצעותיו של קאליגאסטיה לשלב טוב ברע. וכך הם הוזהרו: "בו ביום שתערבבו טוב ברע, תהיו כבני התמותה של הארץ; מות תמותון".

במהלך פגישתם הסודית והרת הגורל, סיפרה חווה לקאנו על אודות האזהרה החוזרת והנשנית הזו; ואולם קאנו, אשר לא הבין את החשיבות ואת המשמעות של אזהרות מעין אלה, הבטיח לה נאמנה כי גברים ונשים בעלי מניעים טובים וכוונות של אמת לא יוכלו לעשות כל רע; וכי היא לבטח לא תמות, אלא תחיה מחדש באישיות הצאצא המשותף שלהם, אשר יגדל להיות זה אשר יברך את העולם וייצב אותו.

ואפילו שפרויקט זה, של שינוי בתכנית האלוהית, נהגה ובוצע בכנות מלאה ורק מן המניעים הגבוהים ביותר באשר לרווחת העולם, הוא היווה בבחינת רוע משום שייצג את האמצעי השגוי להגיע למטרה צודקת; זאת משום שהוא סטה מדרך הישר, מן התכנית האלוהית.

אכן, קאנו שובב את מבטה של חווה, והיא הבינה את כל אשר המפתה שלה הבטיח באמצעות "ידע חדש ומתרחב של ענייני המין האנושי, והבנה מהירה של הטבע האנושי, כמשלים להבנתה שלה את הטבע האדמי".

באותו לילה שוחחתי בגן עם אביו ועם אמו של הגזע הסגול, כפי שהורתה לי חובתי מתוקף הנסיבות המצערות. הקשבתי מלוא הקשב לכל אשר הוביל לכישלונה של האם חווה, והשאתי לשניהם עצה והנחייה באשר למצב המייד. הם פעלו בהתאם לחלק מן העצות האלה; מחלק אחר של העצות הם התעלמו. פגישה זו מופיעה ברישומיכם כ"אלוהים קורא לאדם וחווה בגן ושואל, 'אֵיכָה?'". בדורות מאוחרים יותר היה שגור הנוהג לייחס כל דבר יוצא-דופן או חורג מגדר הרגיל – בין שבמישור הטבעי ובין שבמישור הרוחני – להתערבות אישית וישירה של האלים.

5. השלכות הכישלון

ההתפכחות של חווה אכן הייתה פתטית. אדם הבין את המצב במלוא חומרתו, ובעוד שליבו נשבר בקרבו והוא נתקף ייאוש, הוא אך ריחם על בת-זוגו וחס עליה כי שגתה.

היה זה מתוך ייאוש ההיווכחות של אדם בכישלון, כאשר, למחרת היום שבו עשתה חווה את צעדה השגוי, הוא ביקש את לְאֹטָה – האישה הנודית המבריקה אשר עמדה בראש בתי הספר המערביים של הגן – ובכוונה תחילה עשה את אותו מעשה כסילות אשר עשתה חווה. אך אל לכם להבין שלא כהלכה; אדם לא הולך שולל; הוא ידע אל נכון את אשר עמד לעשות; ובכוונה תחילה הוא בחר לחלוק בגורלה של חווה. הוא אהב את זוגתו אהבה על-אנושית, והמחשבה על האפשרות שיבלה משמרת ארוכה ובודדה באורנטיה בלעדיה, הייתה יותר מאשר יכול היה לשאת.

וכאשר נודע לשוכני הגן את אשר אירע לחווה, לא ניתן היה לעצור את זעמם; הם הכריזו מלחמה על היישוב הנודי הסמוך. הם זרמו החוצה דרך שערי הגן, פשטו על האנשים הבלתי-מוכנים הללו, והשמידו אותם לחלוטין – לא נותר בחיים אף איש, אישה או ילד. ואף קאנו, אביו של קין, אשר טרם נולד, אבד.

עת הבין שרפתתיה את אשר אירע, הוא נמלא אימה ושקע בפחד ובחרטה. למחרת היום הוא הטביע עצמו בנהר הגדול.

ילדיו של אדם ביקשו לנחם את אימם המודאגת, בעוד אביהם נודד בבדידותו במשך שלושים יום. בסוף אותה תקופה התקבלה מעצמה ההחלטה, ואדם שב אל ביתו והחל לתכנן את דרך הפעולה העתידית.

לעיתים כה קרובות ילדים תמימים חולקים בתוצאות מעשיהם המטופשים של הוריהם אשר שגו. בניהם ובנותיהם הישרים והנאצלים של אדם וחווה נשטפו בצער הבלתי-מוסבר של הטרגדיה הבלתי-תיאמן אשר נפלה על ראשם באופן כה פתאומי ואכזרי. המבוגרים יותר שבין הילדים הללו לא התאוששו מן הצער ומן העצב של אותם ימים טראגיים, אפילו לא חמישים שנה לאחר מכן, ובמיוחד מן האימה של אותה תקופה בת שלושים יום שבה נעדר אביהם מן הבית, בעוד שאימם המודאגת לא ידעה כלל היכן הוא מצוי ומה עלה בגורלו.

ועבור חווה נמשכו שלושים הימים הללו כשנים של צער ושל סבל. הנשמה הנאצלת הזו מעולם לא התאוששה לחלוטין מתוצאות אותה תקופת ייסורים של סבל נפשי ושל צער רוחני. בזיכרונה של חווה, אף תקופה מאוחרת יותר של חוסר או קושי פיזיים לא הייתה קרובה להשתוות לאותם ימים נוראים ולאותם לילות איומים של בדידות ושל חוסר וודאות קשה מנשוא. נודע לה על אודות המעשה הנמהר של שרפתתיה, אך היא לא ידעה אל נכון האם חברה התאבד מתוך צער או שמא נלקח מן העולם כעונש על שגיאתה שלה. וכאשר שב אדם, הרגישה חווה שביעות רצון של אושר ושל הכרת תודה, שלא התפוגגה במשך כל שארית חייהם המשותפים הארוכים והקשים של שירות מפרך.

הזמן חלף, ואולם אדם לא היה בטוח לגבי טיב העבירה אשר ביצעו, אלא שבעים יום לאחר כישלונה של חווה, עת חזרו המלכיצדקים הנאמנים לאורנטיה ולקחו לידיהם את הסמכות על ענייני העולם. או אז ידע כי הם נכשלו.

ואולם, צרות נוספות רחשו וקרבו: החדשות על אודות השמדתו של היישוב הנודי אשר בסמוך לעדן לא איחרו להגיע אל שבטי האב של שרפתתיה אשר בצפון; או אז הלך ונאסף צבא כביר מתוך מטרה לצעוד ולעלות על הגן. והייתה זו תחילתה של מלחמה ארוכה ומרה בין האדמים לבין הנודים, וזאת מכיוון שהעיונות הזו נמשכה עוד זמן רב לאחר שעזבו אדם וחסידיו והיגרו לגן השני אשר בעמק הפרת. איבה מרה וקשה שררה "בין אותו גבר ובין האישה, בין זרעו לבין זרעה".

6. אדם וחווה עוזבים את הגן

משנודע לאדם כי הנודים החלו בצעידתם, הוא תר אחר עצתם של המלכיצדקים; ואולם, אלו סירבו ליעץ לו, ורק ציינו כי הוא חייב לפעול על-פי מיטב שיקול דעתו, והבטיחו לשתף פעולה באופן חברי, כפי יכולתם, בכל דרך פעולה שיבחר. נאסר על המלכיצדקים מלהתערב בתכניותיהם האישיות של אדם וחווה.

אדם ידע כי הוא וחווה נכשלו; נוכחותם של המלכיצדקים הנאמנים העידה בעבורו על-כך, זאת אף כי הוא לא ידע עדיין דבר על אודות מעמדם, או גורלם האישי לעתיד לבוא. במשך כל הלילה הוא קיים מפגש עם כאלף-ומאתיים חסידים נאמנים אשר התחייבו לנהות אחר מנהיגם, ולמחרת, בצהרי היום, יצאו עולי רגל אלו מעדן בחיפוש אחר בתים חדשים. אדם לא חיבב את המלחמה, ובהתאם לכך בחר להותיר את הגן הראשון לנודים ללא כל התנגדות.

שלושה ימים לאחר יציאתה של השיירה העדנית את הגן, היא נעצרה בשל הגעתם של ההיסעים השרפיים מירושם. ובפעם הראשונה נודע לאדם וחווה מה יהא גורל ילדיהם. ובעוד שההיסעים עומדים בסמוך, ניתנה לאותם ילדים אשר הגיעו לגיל בחירה (עשרים שנה) האפשרות להישאר באורנטיה עם הוריהם או לעבור אל תחת חסותם של הגבוהים ביותר של נורלטיאדק. שני-שלישים מן הילדים בחרו ללכת לעדנטיה; כשליש מן הילדים בחרו להישאר עם הוריהם. כל הילדים אשר טרם הגיעו לגיל בחירה נלקחו לעדנטיה. איש לא יכול היה לצפות בפרידה המצערת של הבן והבת החומריים מילדיהם מבלי להיווכח בכך שדרכם של בוגדים קשה היא. צאצאים אלו של אדם וחווה מצויים כעת בעדנטיה; ואין אנו יודעים מהו הסידור אשר הוכן בעבורם.

הייתה זו שיירה עצובה, שיירה עצובה ביותר, אשר התכוננה להמשיך בדרכה. האם יש דבר טראגי מזה! להגיע אל עולם מתוך תקוות כה גדולות, להתקבל בכבוד כה גדול, ואז לצאת את עדן בבושת פנים, רק על-מנת לאבד יותר משלושה-רבעים מן הילדים עוד בטרם מציאת מקום מגורים חדש!

7. ירידתם של אדם וחווה

היה זה בעת שהשיירה מעדן עצרה, כאשר הובא לידיעת אדם וחווה טיב העבירות אשר ביצעו ונמסר להם הדבר אשר יעלה בגורלם. גבריאל הופיע על-מנת להכריז על גזר הדין. וכך נגזר: האדם והחווה הפלנטאריים של אורנטיה נמצאו בדין כושלים; הם הפרו את ברית הנאמנות שלהם כשליטיהם של עולם מיושב זה.

אף כי שפלה רוחם מפאת האשמה, אדם וחווה שמחו ביותר לשמוע כי שופטיהם בסאלווינגטון זיכו אותם מכל אשמה של "ביזוי ממשל היקום". הם לא נמצאו אשמים במרד.

לזוג העדני נמסר כי הם הורידו עצמם בדרגה למעמד של בני-תמותה של העולם; וכי מכאן ואילך עליהם לנהוג כגבר ואישה של אורנטיה, ולבקש

הרבה בטרם עזבו אדם וחווה את ירושם, מנחיהם הסבירו להם את מלוא המשמעות של כל חריגה משמעותית מן התכניות האלוהיות. ואני עצמי הוזהרתי אותם חזור והזהר, הן לפני הגעתם לאורנטיה והן לאחריה, כי הורדה בדרגה למעמד של בני-תמותה בשר ודם תהא ללא ספק מנת חלקם פתוצאה הוודאית, פְּעוּשׁ הבטוח, אם ייכשלו בביצוע משימתם בפלנטה. ואולם, מן ההכרח להבין את המעמד האלמותי של סדר הבנים החומרי, על-מנת לתפוש בבירור את התוצאות אשר נלוו לכישלונם של אדם וחווה.

1. בדומה לעמיתיהם אשר בירושם, אדם וחווה שמרו על מעמד אלמותי הודות לחיבור אינטלקטואלי עם מעגל כבידת הדעת של הרוח. כאשר ההזנה החיונית הזו נקטעת בשל הפרדה מנטאלית, או אז אובד גם מעמד האלמותיות בלא תלות ברמתו הרוחנית של היצור הקיים. מעמד של בני-תמותה, ולאחריו התפוררות פיזית, היו התוצאות הבלתי-נמנעות של הכישלון האינטלקטואלי של אדם וחווה.

2. הבן והבת החומריים של אורנטיה, אשר קיבלו באופן אישי צורה דמוית בני-תמותה בשר ודם של העולם הזה, היו תלויים אף הרבה יותר בתחזוקתה של מערכת זרימה דואלית, הראשונה הנובעת מן הטבע הפיזי שלהם, והאחרת הנובעת מאנרגיית-העל השמורה בפרי עץ החיים. רב-המלאכית השומרת תמיד הזהירה את אדם וחווה כי במקרה של כישלון בתפקידם תחול ירידה במעמדם, ולאחר כישלונם בפועל נמנעה מהם הגישה למקור אנרגיה זה.

קאליגאסטיה אכן הצליח להפיל את אדם ואת חווה בפח, אך לא הצליח בתכניתו להוביל אותם למרד גלוי כנגד ממשלו של היקום. מה שהם עשו אכן נחשב לרוע, אך הם מעולם לא נמצאו אשמים בביזוי האמת, ואף מעולם לא הצטרפו ביוזעין למרידה כנגד שלטון הצדק של האב האוניברסאלי ושל הבן הבורא שלו.

8. נפילתו לכאורה של האדם

אדם וחווה אכן נפלו ממרום מעמדם כבנים חומריים למעמד הנמוך של בני-תמותה. אך לא הייתה זו נפילתו של האדם. המין האנושי רומם חרף התוצאות המיידיות של הכישלון האדמי. אף כי התכנית האלוהית של מתת הגזע הסגול לבני אורנטיה נכשלה, הגזעים בני התמותה יצאו נשכרים ביותר מן התרומה המוגבלת אשר תרמו אדם וצאצאיו לגזעים של אורנטיה.

לא חלה כל "נפילה של האדם". ההיסטוריה של הגזע האנושי היא כזאת של אבולוציה מדורגת, והמתת האדמית הותירה את עמי העולם במצב ביולוגי טוב בהרבה ממצבם הקודם. הזנים הנעלים יותר של אורנטיה כוללים כעת גורמי תורשה הנובעים מארבעה מקורות נפרדים: אנדוני, סאנגיק, נודי ואדמי.

אין ניתן להחשיב את אדם כמי שהטיל קללה על המין האנושי. אף שהוא אכן נכשל בהוצאתה אל הפועל של התכנית האלוהית, אף שהוא אכן הפר את בריתו עם האלוהות, אף שהוא ובת-זוגו בהחלט הורדו במעמדם כיצורים, על-אף כל זאת, תרומתם למין האנושי קידמה רבות את הציוויליזציה באורנטיה.

בניסיון להעריך את תוצאותיה של משימת אדם בעולמכם, מן הצדק להכיר בתנאים אשר שררו בפלנטה. אדם ניצב מול משימה חסרת-תקווה כמעט, כאשר הוא ובת-זוגו היפהפייה הוסעו מירושם לפלנטה החשוכה והמבולבלת הזו. ואולם, אילו מילאו אחר הנחיותיהם של המלכיצדקים ושל עמיתיהם, ואילו היו סבלניים יותר, כי אז היו מצליחים בסופו של דבר. ואולם, חווה האזינה לתעמולה הזדונית על אודות החירות האישית וחופש הפעולה הפלנטארי. היא הובילה לערוך ניסוי בפלסמת החיים של סדר הבנים החומרי, בכך שהרשתה לחיים הללו, אשר הופקדו בידיה, להתערבב בטרם עת באלו של הסדר המעורב של התוכן המקורי של נשאי החיים, אשר שולב, לפני כן, עם זה של הוויות בעלות יכולת רבייה אשר היו מסופחות בזמנו לסגל הפלנטארי.

לעולם, במהלך כל הרקעתכם לעבר פרדים, לא תשיגו דבר בכך שתנסו לעקוף באופן חסר סבלנות את התכנית האלוהית המבוססת באמצעות קיצורי-דרך, המצאות אישיות, או כל שיטה אחרת לשיפור דרך המושלמות, הדרך אל המושלמות ובעבור המושלמות הנצחית.

אחרי ככלות הכול, התבונה לא נחלה ככל הנראה כישלון מאכזב יותר בשום פלנטה אחרת בנבאדון. אך אין זה מפתיע ששגיאות מעין אלה מתרחשות בענייניהם של היקומים האבולוציוניים. אנו מהווים חלק מבריאה כבירה ועצומה, ואין זה מוזר שלא הכול בגדרי הבריאה הזו פועל באופן מושלם; היקום שלנו לא נברא במושלמות. המושלמות הינה היעד הנצחי שלנו, אך לא המקור שלנו.

אילו היה זה יקום מכאניסטי, אילו המקור והמרכז הראשון הכביר היה אך ורק כוח ולא היה גם אישיות, אילו כלל הבריאה הייתה הצבר עצום של חומר פיזי הנשלט על-ידי חוקים מדויקים המאופיינים בפעולות אנרגטיות בלתי-משתנות, כי אז הייתה יכולה לשרור מושלמות, אפילו חרף מעמד חוסר השלמות של היקום. או אז לא היו כל חילוקי דעות; לא היה כל חיכוך. ואולם ביקום המתפתח שלנו, זה של מושלמות ושל חוסר-מושלמות יחסיים, הננו שמחים על כך שחילוקי דעות ואי-הבנות הינם מן האפשר, משום שאלה מהווים הוכחה בדבר עובדת האישיות ביקום ופעולתה. ואם הבריאה שלנו הינה בבחינת קיום הנשלט על-ידי אישיות, כי אז תוכלו להיות סמוכים ובטוחים בדבר האפשרות להישרדותה, להתקדמותה ולהישיגיה של האישיות; ביכולתנו להיות בטוחים בכך שהאישיות צומחת, מתנסה וחווה הרפתקה. איזה יקום מדהים הוא היקום האישי והמדורג, יקום אשר

איננו מכאני גרידא או אפילו מושלם באופן סביל!

[הוצג בידי סולונִיָה, "הקול השרפי אשר בגן".]

הספר של אורנטיה

מסמך 76

הגן השני

בשעה שאדם בחר להותיר את הגן הראשון לנודים ללא התנגדות, הוא וחסידי לא יכולים היו ללכת מערבה, מכיוון שלא היו ברשות העננים סירות מתאימות לשם הרפתקה ימית מעין זו. הם לא יכלו לפנות צפונה; שכן הנודים הצפוניים כבר החלו לצעוד אל עבר ערן. והם חששו ללכת דרומה; שכן הגבעות של אותו אזור שִׁרְצו שבטים עוינים. הדרך היחידה אשר הייתה פתוחה בפניהם הייתה הדרך מזרחה, וכך הם יצאו מזרחה אל עבר האזורים הנעימים דאז, בין נהר החידקל לנהר הפרת. ורבים מאלו אשר נותרו מאחור צעדו מאוחר יותר מזרחה על-מנת להצטרף לאדמיים בביתם החדש אשר בעמק.

קִין וסָאנְסָה נולדו שניהם בטרם הגיעה השיירה האדמית אל יעדה, בין הנהרות אשר במסופוטמיה. לאִוְטָה, אמה של סאנסה, נפטרה בעת לידת בתה; חווה סבלה רבות, אך שרדה הודות לכוחותיה הרבים יותר. חווה אימצה אל חיקה את סאנסה, ילדתה של לאוטה, והיא גדלה לצדו של קין. סאנסה גדלה להיות אישה ברוכת יכולות. היא הפכה לאשתו של סָאָרְגֶן, מנהיג הגזעים הכחולים הצפוניים, ותרמה להתקדמותו של הגזע הכחול של אותם ימים.

1. בני-ערן נכנסים למסופוטמיה

לשיירתו של אדם נדרשה כמעט שנה שלמה על-מנת להגיע לנהר הפרת. הם מצאו את הנהר במצב של גאות ושל הצפה, והם נותרו לחנות במישורים אשר ממערב לנהר במשך קרוב לשישה שבועות בטרם חצו את השטח שבין הנהרות, השטח אשר עתיד היה להפוך לגן השני.

כאשר הגיעה אל שוכני השטח של הגן השני הידיעה כי המלך והכוהן הגדול של גן העדן צועד לקראתם, הם נסו בבהלה אל ההרים אשר ממזרח. עם הגעתו, מצא אדם את כלל השטח המבוקש חופשי לחלוטין. וכאן החלו אדם ועוזריו לעמול על בניית בתים חדשים ועל כינון מרכז חדש של תרבות ושל דת.

אתר זה היה ידוע לאדם כאחת משלוש הבחירות המקוריות של הוועדה האמונה על המשימה לבחור אתרים אפשריים לגן מאלה אשר הציעו ואן ואמאדון. באותם ימים שימשו שני הנהרות עצמם כהגנה טבעית; ומעט מצפון לגן השני התקרבו הפרת והחידקל זה אל זה כך שניתן היה לבנות חומת הגנה, המשתרעת על-פני כתשעים קילומטרים, על-מנת להגן על השטח המצוי בין שני הנהרות ומדרום.

משהתבססו בערן החדשה, נדרש היה לאמץ שיטות מחייה גסות; אכן נדמה היה שהאדמה קוללה. הטבע שוב עשה את שלו. כעת נאלצו האדמיים לקיים את עצמם מאדמה בלתי-מוכנה, ולהתמודד עם מציאויות החיים אל מול העוינות וחוסר-ההתאמות הטבעיות של הקיום בן התמותה. את הגן הראשון הם מצאו במצב מוכן חלקית בעבורם, ואילו את הגן השני נדרש היה להכין בעמל כפם ו"בזעת אפם".

2. קין והבל

פחות משנתיים לאחר הולדתו של קין, נולד הָבֶל, הילד הראשון אשר נולד לאדם וחווה בגן השני. כאשר הגיע הבל לגיל שתיים-עשרה הוא בחר להיות רועה צאן; קין בחר להיות עובד אדמה.

כעת, באותם ימים נהוג היה להגיש לכוהנים מנחות מכל אשר שהיה מצוי. רועי הצאן הביאו מנחות צאן, ואילו החקלאים הציעו מפרי השדה; ובהתאם לנוהג הזה, אף קין והבל הציעו מעת לעת את מנחותיהם לכוהנים. פעמים רבות התווכחו הנערים באשר לערך המקצועות אשר בהם עסקו, ועד מהרבה הבל הבחין כי המנחות מן החי הועדפו על-פני האחרות. לשווא ניסה קין לדבר בזכות הנוהג בגן הראשון ועל אודות העדיפות אשר ניתנה בעבר לפרי השדה. אך הבל לא שעה לדבריו אלו, ולעג לאחיו הבכור על מבוכתו.

בימיו של גן עדן הראשון, אדם אכן ביקש להניא מהנוהג להציע מנחות של קורבנות מן החי, ולפיכך לטענותיו של קין אכן היה תקדים מוצדק. יחד עם זאת, היה קשה מאוד לארגן את חיי הדת של גן עדן השני. אדם כרע תחת העול של אלף-ואחד הפרטים הנוגעים לעבודות הבנייה, ההגנה והחקלאות. מכיוון שהיה מדוכדך מאוד מבחינה רוחנית, הוא הפקיד את מלאכת ארגון הפולחן והחינוך בידי אלו ממוצא נודי אשר שירתו בתפקידים

הללו בגן הראשון; וכך, כעבור זמן קצר, החלו הכוהנים הנודים אשר היו מצויים בתפקיד לחזור לתקנות ולנהגים של ימי טרום-אדם.

שני הנערים מעולם לא הסתדרו היטב בינם לבין עצמם, ועניין הקורבנות אך ליבה את השנאה אשר הלכה ותפחה ביניהם. הבל ידע כי הוא בנם המשותף של אדם וחווה, ומעולם לא שכח להזכיר לקין שאדם לא היה אביו. קין לא היה בעל דם סגול טהור, מכיוון שאביו היה מן הגזע הנודי, אשר לאחר מכן התערבב עם האדם הכחול ועם האדם האדום, וכן עם הזנים האבוריג'ינים האנדונים. וכל אלו, לצד התוקפנות הטבעית אשר ירש קין, גרמו לו לטפח שנאה הולכת וגדלה לאחיו הצעיר.

הנערים היו בגיל שמונה-עשרה ועשרים בהתאמה, כאשר המתח שביניהם הגיע אל נקודת הכרעה, כאשר, יום אחד, הצקותיו של הבל גרמו לאחיו התוקפן לזעם כה רב, עד כי קם ורצח אותו בחרון אפו.

התבוננות בהתנהגותו של הבל מבססת את הערך של הסביבה ושל החינוך כגורמים בפיתוח האופי. הבל קיבל ירושה אידיאלית, והירושה מונחת בבסיס האופי כולו; ואולם, ההשפעה של סביבה נחותה נטרלה כמעט לחלוטין את הירושה הנפלאה הזו. הבל הושפע מאוד מסביבתו השלילית, ובמיוחד בשנות צעירותו. הוא היה הופך לאדם שונה לחלוטין אילו חי עד גיל עשרים-וחמש או שלושים; או אז הירושה הנעלה שלו הייתה יוצאת אל האור. בעוד שסביבה טובה יכולה לתרום אך מעט ליכולת להתגברות על מכשולות האופי הנובעות מירושה בסיסית, סביבה רעה בהחלט יכולה לקלקל ירושה מצוינת, לכל הפחות בשנות החיים הראשונות. סביבה חברתית טובה וחינוך הולם הינם בבחינת קרקע וסביבה חיוניים הנדרשים על-מנת להפיק את המרב מירושה טובה.

מותו של הבל נודע להוריו כאשר כלביו החזירו את הצאן הביתה ללא אדונם. עבור אדם וחווה קין הפך לתזכורת עגומה לכסילותם, והם עודדו אותו בשעה שהחליט לעזוב את הגן.

חייו של קין במסופוטמיה לא היו בדיוק שמחים, זאת משום שהוא סימל בצורה ייחודית מאוד את הכישלון. לא שעמיתיו התייחסו אליו בצורה בלתי-נעימה, אך הוא הבחין בטינה הבלתי-מודעת אשר חשו כלפי נוכחותו. אך קין ידע, מכיוון שלא נשא כל אות שבטי, כי הוא ייהרג בידי איש השבט השכן הראשון שיפגוש. הפחד, וכן מידה מסוימת של חרטה, גרמו לו להכות על חטא. מעולם לא שכן בקין מכוונן, והוא תמיד מרד במשמעת המשפחתית וסלד מן הדת של אביו. ואולם כעת הוא הלך אל חווה, אמו, וביקש את עזרתה ואת הנחייתה הרוחנית, וכאשר הוא ביקש בכנות עזרה אלוהית, בא ושכן בו מכוונן. ומכוונן זה, אשר שכן בפנים והתבונן החוצה, נתן לקין יתרון מובחן של עליונות, באשר הוא שייך אותו לשבט של אדם, אשר ממנו יראו מאוד.

וכך עזב קין לארץ נוד אשר ממזרח לעדן השנייה. הוא הפך למנהיג גדול בקרב אחת מן הקבוצות של אנשי אביו, ובמידה מסוימת קיים את התחזיות של שרפתתיה בכך שבמהלך חייו אכן קידם את השלום בין חטיבה זו של הנודים לבין האדמיים. קין נשא לאישה את רִמֹנָה, דודניתו הרחוקה, ובנם הראשון, חנוך, הפך למנהיגם של הנודים מעולם. ובמשך מאות בשנים המשיך השלום לשרור בין אנשי עולם ובין האדמים.

3. החיים במסופוטמיה

בחלוף הזמן בגן השני, השלכות הכישלון הלכו והתבררו. אדם וחווה התגעגעו מאוד אל ביתם הקודם, היפה והשלו, ולילדיהם אשר הועברו לעדנטיה. אכן היה זה פתטי לצפות בזוג נהדר זה יורד לרמתם של אנשים פשוטים של העולם, בשר ודם; אך הם נשאו את מעמדם המופחת בחן ובנחישות.

אדם נהג בתבונה בהקדישו את רוב זמנו לחינוך ילדיו וחבריהם בנושאי ממשל אזרחי, שיטות חינוך ומסירות דתית. אילולא ראה כך את הנולד, הייתה מתחוללת מהומה עם מותו. וכך, הייתה למותו של אדם השפעה מועטה בלבד על ניהול ענייני עמו. ואולם, הרבה בטרם הלכו אדם וחווה לעולמם, הם הכירו בכך שילדיהם וחסידיהם למדו בהדרגה לשכוח את ימי תהילתם בעדן. ומרבית חסידיהם יצאו נשכרים מכך שאכן שכחו את ההדר של עדן; הם לא הרגישו חוסר שביעות רצון שלא לצורך בשל הסביבה הפחות נעימה אשר בה שהו.

שליטיהם האזרחיים של האדמיים נקבעו בתורשה והמשיכו את הבנים של הגן הראשון. בנו הראשון של אדם, אדמסון (אדם בן אדם), יסד מרכז משני של הגזע הסגול מצפון לגן השני. בנו השני של אדם, חווסון, הפך להיות מנהיג ומנהלן מומחה; הוא היה עוזרו הגדול של אביו. חווסון לא חי זמן ממושך כאביו, ובנו הבכור, יֶאֱנְסָאד, ירש את מקומו של אדם כמנהיג השבטים האדמיים.

ראשיתם של השליטים הדתיים, או הכוהנים, הינו שֶׁת, בנם הבוגר ביותר של אדם וחווה אשר נולד בגן השני ושרד. הוא נולד מאה עשרים-ותשע שנים לאחר הגעתו של אדם לאורנטיה. שת הקדיש את עצמו לעבודת שיפור המעמד הרוחני של אנשי אביו, והפך לראש הכוהנים החדשים של הגן השני. בנו, אָנוּשׁ, ייסד את סדר הפולחן החדש, ונכדו, קִינָן, כונן את שירות מיסיון החוץ בעבור השבטים הסובבים, הן הקרובים והן הרחוקים.

מקדר הכוהנים של שת היה מפעל בן שלושה חלקים, אשר כלל דת, בריאות וחינוך. כוהניו של מסדר זה אומנו לשמש כאנשי דת בטקסים דתיים, כרופאים וכמפקחים תברואתיים, ואף לפעול כמורים בבתי הספר של הגן.

השיירה של אדם נשאה עמה לארץ אשר בין שני הנהרות את הזרעים והפקעות של מאות צמחים ודגנים מן הגן הראשון; הם אף הביאו עמם כמות גדולה של עדרים, וכמות מסוימת מכל בעלי החיים המבויתים. מסיבה זו, היו להם יתרונות משמעותיים ביחס לשבטים השכנים. הם נהנו מרבים מן

היתרונות של התרבות הקודמת של הגן המקורי.

עד למועד עזיבת הגן הראשון, אדם ומשפחתו ניזונו תמיד מפירות, דגנים ואגוזים. בדרכם למסופוטמיה, הם אכלו בפעם הראשונה עשבי מאכל וירקות. נוהג אכילת בשר הונהג במוקדם בגן השני, ואולם, אדם וחווה מעולם לא כללו בשר כחלק מתזונתם השגרתית. גם אדמסון, חווסון והילדים האחרים בני הדור הראשון של הגן הראשון מעולם לא הפכו לאוכלי בשר.

ביחס לעמי הסביבה, האדמיים התעלו עד מאוד בהישגיהם התרבותיים ובהתפתחותם האינטלקטואלית. הם ייצרו את האלף-בית השלישי, ובדרכים אחרות הניחו את היסודות להרבה ממה שקדם לאמנות, למדע ולספרות המודרניים. כאן, בארץ שבין החידקל לבין הפרת, הם שימרו את אומנויות הכתב, עיבוד המתכות, הקדרות והאריגה, והפיקו סוג ארכיטקטורה אשר לא השתוו אליו שוב במשך אלפי שנים לאחר מכן.

חיי המשפחה של האנשים הסגולים היו אידיאליים לימיהם. הילדים זכו לקבל קורסי הכשרה בחקלאות, מלאכות יד וטיפול בבעלי-חיים, או לחלופין חונכו לשמש בתפקיד המשולש של אנשי שת: כוהן, רופא וכמורה.

ובשעה שאתם הוגים בכוהניו של שת, אל לכם לבלבל בין אותם מורים מוסריים ונאצלים של בריאות ושל דת, בין אותם מחנכים אמיתיים, לבין הכוהנים המסחריים והשפלים של השבטים המאוחרים יותר ושל האומות הסובבות. מושגיהם על אודות האלוהות ועל אודות היקום היו מתקדמים, ופחות או יותר מדויקים; שיטות הבריאות שלהם היו מעולות לאותם זמנים; ושיטות חינוך טובות משלהם מעולם לא הופיעו מאז על-פני האדמה.

4. הגזע הסגול

אדם וחווה היו מייסדיו של הגזע האנושי הסגול, הגזע האנושי התשיעי אשר הופיע באורנטיה. לאדם ולצאצאיו היו עיניים כחולות, והאנשים הסגולים התאפיינו בגוון עור בהיר ובצבע שיער בהיר – צהוב, אדום וחום.

חווה לא סבלה מכאבים בעת הלידה; כך היה בתחילה גם בקרב הגזעים האבולוציוניים. רק בקרב הגזעים המעורבים, אשר נוצרו כתוצאה מן האיחוד של האדם האבולוציוני עם הנוודים, ולאחר מכן גם עם האדמיים, סבלו הנשים מכאבים לידה עזים.

בדומה לאחיהם אשר בירושם, אדם וחווה קיבלו אנרגיה משני מקורות הזנה, וניזונו הן ממזון והן מאור, זאת בנוסף לאנרגיות על-פיזיות מסוימות אשר נותרו עלומות באורנטיה. צאצאיהם באורנטיה לא ירשו מהוריהם את המתת של קליטת אנרגיה ושל זרימת אור. להם הייתה מערכת זרימה אחת, מערכת ההזנה האנושית של הדם. והם היו בני-תמותה במובחן אך האריכו ימים, אף שעם כל דור שחלף הלכה ונטתה אריכות הימים אל עבר הנורמה האנושית.

הן אדם וחווה והן בני הדור הראשון של ילדיהם לא ניזונו מבשרם של בעלי-חיים. הם ניזונו אך ורק "מפרי העץ". לאחר הדור הראשון, החלו כל צאצאיו של אדם לצרוך מוצרי חלב, ואולם רבים מהם המשיכו לדבוק בתזונה צמחונית. רבים מן השבטים הדרומיים שעמם הם התאחדו לאחר מכן, היו צמחוניים אף הם. ומאוחר יותר, רוב השבטים הצמחוניים הללו היגרו מזרחה ושרדו כפי שהם ממוזגים כיום בקרב עמי הודו.

חושי הראייה הפיזיים והרוחניים של אדם וחווה היו נעלים בהרבה על-פני אלו של בני האדם כיום. החושים המיוחדים שלהם היו הרבה יותר חדים, והם היו מסוגלים לראות את האמצעונים ואת ציבור המלאכיות, את המלכיצדקים ואת הנסיך הכושל קאליגאסטיה, אשר פעמים רבות הגיע להיוועד עם מחליפו הנאצל. הם שמרו על היכולת לחזות בהוויות השמימיות האלה במשך מעל למאה שנים לאחר הכישלון. חושים מיוחדים אלו לא נמצאו באותה חדות בילדיהם, ובחלוף כל דור הם נטו להתמעט.

על-פי-רוב שכן מכוון בקרב הילדים האדמיים, משום שהם כולם ניחנו ביכולת הישרדות בלתי-מוטלת בספק. הצאצאים הנעלים הללו סבלו מפחד פחות מאשר ילדיה של האבולוציה. כיום ממשיך לשרור פחד כה רב בקרב הגזעים של אורנטיה, הואיל ואבות אבותיכם קיבלו כה מעט מפלסמת החיים של אדם, וזאת בשל כישלונן המוקדם של תכניות הרוממות הפיזית של הגזעים.

תאי הגוף של הבנים החומריים ושל צאצאיהם עמידים בפני מחלות הרבה יותר מאלו של ההוויות האבולוציוניות הילידיות של הפלנטה. תאי הגוף של הגזעים הילדיים דומים לאלו של האורגניזמים המיקרוסקופיים והאולטרה-מיקרוסקופיים החיים אשר מחוללים מחלות בעולם. עובדות אלה מסבירות מדוע חייבים בני אורנטיה להרבות במאמציהם המדעיים על-מנת להתמודד עם תחלואים פיזיים רבים כל-כך. אילו נשאו גזעכם יותר מן החיים האדמיים, הייתם הרבה יותר עמידים בפני מחלות.

לאחר שהתבסס בגן השני אשר על גדות נהר הפרת, בחר אדם להותיר אחריו ככל האפשר מפלסמת החיים שלו ובכך להיטיב עם העולם לאחר מותו. בהתאם לכך, הפכה חווה לראשת ועדת שיפור גזע אשר מנתה שנים-עשר חברים, ובטרם הלך אדם לעולמו, בחרה ועדה זו 1,682 נשים מן הטיפוסים הגבוהים ביותר באורנטיה, ונשים אלה הרו מתוך פלסמת החיים של אדם. למעט 112 ילדים, כל יתר ילדיהם גדלו והגיעו לבגרות, ובאופן זה נהנה העולם מתוספת של 1,570 גברים ונשים נעלים. אף כי האימהות המועמדות האלה נבחרו מקרב כלל השבטים הסובבים, וייצגו את רוב הגזעים המצויים על-פני האדמה, מרביתן נבחרו מן הזנים הגבוהים יותר של הנוודים, והן היוו את תחילתו המוקדמת של הגזע האֶנְדִיטִי רב העוצמה. ילדים אלו נולדו וגודלו בסביבה השבטית של אימותיהם שלהם.

5. מותם של אדם וחווה

זמן לא רב לאחר כינון הגן השני, אדם וחווה יודעו כהלכה כי חרטה אשר הביעו התקבלה, וכי – אף שנגזר עליהם לשאת את הגורל של יתר בני התמותה של העולם – הם בהחלט יהיו מועמדים להצטרף לשורות השורדים הנמים של אורנטיה. הם האמינו באמונה שלמה בבשורה הזו, על אודות התחייה מן המתים והשיקום, אשר עליה הכריזו המלכיצדקים באופן כה נוגע ללב. שגיאתם הייתה שגיאה של שיקול דעת, ולא החטא המודע והמכוון של המרד.

כאזרחי ירושם, לא היו ברשותם של אדם וחווה מכוונני מחשבה, ואף לא שכנו בהם מכווננים בעת שפעלו באורנטיה בתקופת הגן הראשון. ואולם, זמן קצר לאחר שהורדו למעמד של בני-תמותה, הם הפכו מודעים לנוכחות חדשה בתוכם והתעוררו להכרה בכך שהמעמד האנושי בצירוף חרטה כנה אפשרה למכווננים לשכון בהם. הייתה זו הידיעה ששוכנים בהם מכווננים אשר שימחה את ליבם של אדם וחווה לאורך שארית חייהם; הם ידעו כי הם נכשלו ככנים חומריים של שטניה, אך הם גם ידעו שהנתיבה לפרדים עדיין הייתה פתוחה בפניהם ככנים מרקיעים של היקום.

אדם ידע על אודות תחיית המתים של סיום העידן אשר התרחשה בו בזמן עם הגעתו לפלנטה, והוא האמין שהוא זוגתו יהפכו בוודאי חזרה לאישיות בעת הגעת סדר הבנים הבא. הוא לא ידע שמיכאל, הריבון של היקום הזה, התעתד להופיע במהרה באורנטיה; הוא ציפה לכך שהבן הבא שיגיע יהיה מסדר אוונאל. ואף-על-פי-כן, אדם וחווה תמיד מצאו נחמה במסר האישי היחידי אשר קיבלו אי-פעם ממיכאל, אף כי התקשו להבינו במידת מה. מסר זה כלל, בנוסף לכיטויי חברות ונחמה אחרים, את הדברים הבאים: "שקלתי את הנסיכות של כישלונכם, זכרתי את התשוקה אשר בליבכם להיות נאמנים תמיד לרצונו של אבי, ואתם תיקראו מעם חיבוק תנומת המוות בשעה שאבוא לאורנטיה; זאת אם הבנים הכפופים של היקום שלי לא ישלחו לקראו לכם לפני בוא העת הזאת".

והיה זה בבחינת מסתורין גדול עבור אדם וחווה. הם יכלו להבין כי במסר זה טמונה הבטחה מוסווית לאפשרות שתתרחש תחיית מתים מיוחדת, ואפשרות מעין זו שימחה אותם עד מאוד; ואולם, הם לא הצליחו לתפוש את פשר הרמז שיתכן והם ינחו עד לעת שבה תתרחש תחיית מתים בהקשר של הופעתו האישית של מיכאל באורנטיה. וכך, תמיד הכריז הזוג מעדן כי במועד כזה או אחר יגיע בן של האל, והם שיתפו עם האהובים עליהם את האמונה הזו, או לכל הפחות את התקווה המיוחדת, על האפשרות שהעולם שבו שגו והצטערו עשוי להפוך לעולם שבו יבחר שליט היקום הזה לעשות שימוש כבן מתת של פרדים. זה נדמה היה טוב מדי מכדי להיות אמיתי, אך אדם אכן השתעשע במחשבה שאורנטיה השסועה עשויה, ככלות הכול, להפוך לעולם בר המזל ביותר בשטניה, למושא הקנאה של הפלנטות בנבאדון.

אדם חי במשך 530 שנה; הוא נפטר ממה שניתן להגדיר כזקנה. המנגנון הפיזי שלו פשוט התבלה; תהליך ההתפרקות גבר בהדרגה על תהליך התיקון, והקץ הבלתי-נמנע הגיע. חווה נפטרה תשע-עשרה שנים קודם לכן, בשל לב שנחלש. שניהם נקברו מתחת למרכז מקדש הסגידה האלוהית, אשר נבנה בהתאם לתכניותיהם זמן קצר לאחר סיום בניית החומה של המושבה. וזהו הינו המקור לנוהג לקבור גברים ונשים אדוקים ומכובדים מתחת לרצפה של מקומות פולחן.

הממשל העל-חומרי של אורנטיה, תחת הכוונתם של המלכיצדקים, המשיך לפעול, אך נקטע הקשר הפיזי הישיר עם הגזעים האבולוציוניים. למן הימים הרחוקים של הגעת הסגל הגשמי של הנסיך, דרך ימיהם של ואן ואמאדון, ועד להגעתם של אדם וחווה, הוצבו בפלנטה נציגים פיזיים של ממשל היקום. ואולם, עם הכישלון האדמי, הסתיים ממשל זה, אשר השתרע על-פני תקופה בת למעלה מארבע-מאות וחמישים אלף שנה. במישור הרוחני, המשיכו הסייעות המלאכיות ללחום בגבורה, לצד מכוונני המחשבה, למען הצלתו של היחיד; ואולם, עד להגעתו של מאקיוננטה מלכיצדק, לא הוצגה תכנית מקיפה המכוונת להגעה לרווחה כלל-עולמית עבור בני התמותה של כדור הארץ; והוא, אשר הגיע בימיו של אברהם, הודות לעוצמתו, לסבלנותו ולסמכותו כבן של האל, הניח את היסודות לרוממות נוספת ולשיקום רוחני של אורנטיה חסרת המזל.

אך מנת חלקה של אורנטיה לא הייתה רק מזל-ביש; פלנטה זו הייתה גם ברת המזל ביותר בכל רחבי היקום המקומי של נבאדון. שומה על בני אורנטיה לראות בכל אלו משום רווח, שכן השגיאות של אבותיהם הקדמונים והטעויות של שליטי העולם הקדומים דחפו את הפלנטה אל מעמקי של בלבול חסר-תקווה – אשר הסתבך אף יותר בשל רוע וחטא – ובדיוק הרקע הזה של אפילה מצא חן ביותר בעיניו של מיכאל מנבאדון, עד כי הוא בחר בעולם זה פזירה אשר בה יחשוף את אישיותו האוהבת של האב אשר בשמיים. אין זאת כי אורנטיה נזקקה לבן בורא על מנת להסדיר את ענייניה; אלא שהרוע והחטא אשר באורנטיה העניקו לבן הבורא רקע ניגודי יותר לשם חשיפת אהבתו, סבלנותו וחסדו של אבי פרדים, אשר אין דומה להם.

6. הישרדותם של אדם וחווה

אדם וחווה הלכו אל מנוחת המוות מתוך אמונה חזקה בהבטחות אשר קיבלו מן המלכיצדקים, בכך שיום אחד יקיצו מתנומת המוות על-מנת להמשיך בחייהם בעולמות העליונים, עולמות אשר הינם כה מוכרים להם למן ימי טרם משימתם בגוף החומרי של הגזע הסגול באורנטיה.

הם לא נחו מנוחה ארוכה בשכחה של תנומת חוסר ההכרה של בני התמותה של העולמות. ביום השלישי לאחר מותו של אדם, יומיים לאחר קבורתו המכובדת, הגיעו הוראותיו של לאנאפורג' – אשר אושרו על-ידי הגבוה ביותר המכהן של עדנטיה וכן זכו להסכמת איחוד היומין בסאלווינגטון אשר פעל מטעם מיכאל – והושמו בידיו של גבריאל, הוראות אשר ציוו על הקראת שמות מיוחדת בעבור השורדים הנכבדים של הכישלון האדמי באורנטיה. ובהתאם לצו זה של תחיית מתים מיוחדת, העשרים-וששה במספר מסדרת אורנטיה, אדם וחווה הפכו מחדש לאישיות והורכבו מחדש

באולמות תחיית המתים של העולמות העליונים בשטניה, יחד עם 1,316 מעמיתיהם להתנסות של הגן הראשון. נשמות נאמנות רבות אחרות כבר הועתקו זה מכבר בזמן הגעתו של אדם, אשר נתלווה לה הליך שיפוט של סיום עידן הן בעבור השורדים הנמים והן בעבור בעלי זכות ההרקעה החיים.

אדם וחווה חלפו במהרה דרך עולמות ההרקעה המדורגת עד אשר השיגו אזרחות בירושם, ושוב שבו להיות תושבי הפלנטה אשר ממנה הגיעו, אך כעת כחברים בסדר אחר של האישיות ביקום. הם עזבו את ירושם כאזרחים קבועים – בנים של האל; הם חזרו אליה כאזרחים מרקיעים – בני אנוש. ומייד הם סופחו לשירות אורנטיה בבירת המערכת, ולאחר מכן הוצבו כחברים בין ארבעה-ועשרים היועצים המהווים את גוף הייעוץ והשליטה הנוכחי של אורנטיה.

וכך מגיע לסיומו הסיפור על אודות האדם והחווה הפלנטאריים של אורנטיה, סיפור של מבחן, טרגדיה וניצחון; לכל הפחות ניצחון אישי לבן ולבת החומריים שלכם, בעלי הכוונות הטובות אך אשר הלכו שולל, וללא ספק, באחריתם של הדברים, זהו סיפור של ניצחון סופי גם בעבור עולמם ותושביו, אשר טולטלו בשל המרד והוטרדו מידו של הרוע. בסיכומם של הדברים כולם, אדם וחווה תרמו תרומה כבירה לתהליך התפתחות הציוויליזציה המהירה ולקדמה הביולוגית המואצת של המין האנושי. הם הותירו תרבות כבירה על-פני כדור הארץ, ואולם, ציוויליזציה מתקדמת שכזו לא יכלה לשרוד אל מול הדילול המוקדם ושקיעתה-לבסוף של מורשת אדם. אלו הם האנשים אשר עושים את הציוויליזציה; זו אינה הציוויליזציה אשר עושה את האנשים.

[הוצג על-ידי סולונג'ה, "הקול השרפי אשר בגן".]

הספר של אורנטיה

מסמך 77

הבריות האמצעיות

במרבית העולמות המיושבים של נבאדון שוכנת קבוצה אחת, או יותר, של הויות ייחודיות, אשר מתקיימות ברמת תפקוד-חיים המצויה בסביבות אמצע הדרך שבין בני התמותה של העולמות לבין סדרי המלאכיות; לפיכך הן נקראות הבריות האמצעיות. דומה כי הן מהוות תאונה של הזמן, אך הן מתרחשות באופן כה נפוץ והן בעלות-ערך כה רב כמסייעות, עד כי כולנו קיבלנו אותן זה מכבר כחלק מן הסדרים החיוניים בסעד הפלנטארי המשולב שלנו.

באורנטיה פועלים שני סדרים נבדלים של אמצעיונים: הסגל הראשי, או הוותיק יותר, אשר התהווה בימי העבר של דאלאמטיה, והסדר המשני, או הצעיר יותר, אשר מקורו בימי אדם.

1. האמצעיונים הראשיים

מקורם של האמצעיונים הראשיים נעוץ בהתאגדות ייחודית שבין החומרי לרוחני באורנטיה. ידוע לנו על קיומם של יצורים דומים בעולמות וקמערכות אחרות, אך מקורם של אלו הינו בטכניקות שונות.

ראוי לזכור כי המתת העוקבות של בני האל בפלנטה מתפתחת גורמות לשינויים מובחנים בכלכלה הרוחנית של העולם, ולעיתים משנות את אופן פעולת ההתאגדויות בין הסוכנויות החומריות והסוכנויות הרוחניות בפלנטה, כך שנוצרים מצבים שאכן הינם קשים להבנה. מעמדם של מאה החברים הגשמיים בסגל הנסיך קאליגאסטיה מדגים בדיוק התאגדות ייחודית מעין זו: כאזרחים מורונטיים מרקיעים של ירושם הם היו יצורים על-חומריים חסרי יכולות רבייה. כסועדים פלנטאריים יורדים באורנטיה הם היו יצורים מיניים חומריים בעלי יכולת הולדת צאצאים חומריים (כפי שכמה מהם אכן עשו לאחר מכן). מה שאיננו יודעים להסביר באופן משביע רצון זה כיצד יכלו המאה הללו לשמש בתפקידים ההוריים ברמה העל-חומרית, אך זהו בדיוק הדבר אשר אירע. התוצאה של זיווג על-חומרי (בלתי-מיני) בין חבר זכר וחברה נקבה מקרב הסגל הגשמי של הנסיך הייתה הופעתו של האמצעיון הראשי הבכור.

מייד התגלה כי ייצור מסדר זה – קרי ייצור המצוי באמצע הדרך שבין הרמה של בני התמותה לרמה של המלאכיות – יועיל ביותר לטיפול בענייניו של מטה הנסיך, ובהתאם לכך, ניתנה לכל זוג בסגל הגשמי הרשות ליצר הווייה דומה. מאמץ זה הניב את קבוצת האמצעיונים הראשונה בת חמישים החברים.

לאחר שנה שבה נצפתה עבודתה של קבוצה ייחודית זו, הרשה הנסיך הפלנטארי את התרבות האמצעיונים ללא כל הגבלה. תכנית זו הוצאה אל הפועל כל עוד נמשכה היכולת לברוא, וכך הגיע לעולם הסגל המקורי המונה 50,000 חברים.

תקופה בת חצי שנה הפרידה בין ייצורו של אמצעיון למשנהו, וכאשר נולדו לכל זוג אלף הויות מעין אלה, לעולם לא נולדו עוד יותר מהם. ואין בנמצא כל הסבר לכך שיכולת זו מוצתה עם הופעת הצאצא האלף. כל הניסיונות אשר נעשו לאחר מכן הניבו אך ורק כישלון.

היצורים הללו הרכיבו את סגל המודיעין של ממשל הנסיך. הם שוטטו מקצה העולם ועד קצהו, בעודם משקיפים על גזעי העולם ולומדים אותם, וכן בעודם מעניקים שירותים רבי-ערך אחרים לנסיך ולסגלו בעבודת ההשפעה מרחוק על החברה האנושית מן המטה הפלנטארי.

תכנית זו נמשכה עד לימיה הטראגיים של המרידה הפלנטארית, אשר הפילה בפח מעט יותר מארבע חמישיות מקרב האמצעיונים הראשיים. הסגל הנאמן התקבל לשירותם של המלכיצדקים הנאמנים, ופעל תחת הנהגת ואן אשר נשא את תפקידו עד לימיו של אדם.

2. הגזע הנודי

אף כי זהו הינו הסיפור על אודות המקור, הטבע והפעולה של היצורים האמצעיונים באורנטיה, בשל הקרבה המשפחתית שבין שני הסדרים – הראשי והמשני – נחוץ להפסיק בנקודה זו את הסיפור על אודות האמצעיונים הראשיים על-מנת לעקוב אחר קו הירידה המתחיל בחבריו המורדים

של הסגל הגשמי של הנסיך קאליגאסטיה אשר החל בימי המרידה הפלנטארית ונמשך עד לזמנים של אדם. היה זה קו הירושה הזה אשר סיפק, בימים המוקדמים של הגן השני, מחצית מן המורשת לסדר המשני של היצורים האמצעיונים.

החברים הפיזיים בסגל הנסיך הורכבו כיצורים מיניים במטרה להשתתף בתכנית של הפקת צאצאים המשלבים את התכונות של הסדר המיוחד שלהם עצמם עם אלה של הזנים הנבחרים של השבטים האנדוניים, וכל זאת אירע תוך ציפייה להופעתו המאוחרת יותר של אדם. נשאי החיים תכננו טיפוס חדש של בני-תמותה, הכולל את האיחוד שבין צאצאיהם האחודים של סגל הנסיך לבין בני הדור הראשון של צאצאי אדם וחווה. וכך, בעיני רוחם הם תכננו סדר חדש של יצורים פלנטאריים, ואלו – כך הם קיוו – יהפכו להיות מוריה-שליטיה של החברה האנושית. הוויות מעין אלה תוכננו לשם עליונות חברתית, ולא לשם עליונות אזרחית. ואולם, הואיל והפרויקט הזה כשל כמעט לחלוטין, לעולם לא נדע איזו אריסטוקרטיה של מנהיגות נעימה ושל תרבות אשר אין-דומה-לה איבדה אורנטיה. וזאת משום שכאשר הסגל הגשמי התרבה לאחר מכן, היה זה בעקבות המרידה ולאחר שנמנע מהם החיבור שלהם לזרמי החיים של המערכת.

בעידן בתר-המרד באורנטיה נחזו מאורעות בלתי-שגרתיים רבים. ציוויליזציה כבירה – התרבות של דאלאמטיה – התפרקה לחתיכות. "הנפילים (הנודים) היו בארץ באותם ימים, וכאשר באו בני האלוהים אל בנות האדם אשר ילדו להם, היו ילדיהם 'הגיבורים אשר מעולם, אנשי השם'." אף כי הם היו אך בקושי "בני האלוהים", כך החשיבו בני התמותה האבולוציוניים של אותם ימים רחוקים את בני הסגל ואת צאצאיהם המוקדמים; המסורת הגדילה אפילו את שיעור קומתם. זהו, אם כן, המקור לסיפור העם הכמעט אוניברסאלי על אודות האלים אשר ירדו אל הארץ ועל בנות האדם אשר ילדו להם גזע עתיק של גיבורים. וכל האגדה הזו התבלבלה עוד יותר עם ההתמזגויות הגזעיות של האדמים אשר הופיעו לאחר מכן בגן השני.

הואיל ומאה החברים הגשמיים בסגל הנסיך נשאו בקרבם מטען פלזמה של הזנים האנושיים האנדוניים, מטבע הדברים הציפייה הייתה שאם וכאשר הם יחלו בהתרבות מינית, צאצאיהם יהיו דומים לחלוטין לאלו של הורים אנדונים אחרים. ואולם, כאשר החלו שישים החברים המורדים של הסגל – חסידיו של נוד – לעסוק ברבייה מינית הלכה למעשה, נמצא כי צאצאיהם עלו בהרבה על העמים האנדונים ועל עמי הסאנגיק כמעט בכל מובן. מצוינות בלתי-צפויה זו אפיינה לא רק את האיכויות הפיזיות והאינטלקטואליות, אלא גם את היכולות הרוחניות.

התכונות המוטאנטיות אשר הופיעו בדור הנודי הראשון נבעו כתוצאה משינויים מסוימים אשר נערכו בתצורה ובהרכב הכימי של גורמי התורשה של מטען הפלזמה האנדוני. שינויים אלו נגרמו בשל הנוכחות, בגופם של חברי הסגל, של מעגלי קיום החיים רבי-עוצמה של מערכת שטניה. מעגלי החיים הללו גרמו לכרומוזומים של התבנית הייחודית של אורנטיה להתארגן-מחדש באופן הדומה יותר לתבניות הסטנדרטיות של התמחות שטניה של מופע החיים המצויה של נבאדון. הטכניקה לגרימת מטמורפוזת פלזמה זו באמצעות פעולת זרמי החיים של המערכת אינה שונה בהרבה מהשיטות שבהן משתמשים מדענים של אורנטיה על-מנת להתאים את מטען הפלזמה של צמחים ושל בעלי-חיים באמצעות שימוש בקרני X.

וכך קמו ועלו העמים הנודיים כתוצאה משינויים משונים ובלתי-צפויים מסוימים, אשר התרחשו בפלזמת החיים אשר הועתקה – על-ידי המנתחים מאָנאולון – מגוף התורמים האנדוניים אל אותם חברי סגל גשמיים.

ראוי להזכיר כי מאה התורמים של מטען הפלזמה האנדונית קיבלו בתורם את המשלימה האורגנית של עץ החיים, כך ששכנו בגופם מעגלי החיים של שטניה. גם ארבעים-וארבעה האנדונים המותאמים, אשר מרדו בעקבות הסגל, הזדווגו בינם לבין עצמם ובכך תרמו תרומה כבירה לזנים הטובים יותר מקרב העמים האנדוניים.

ושתי הקבוצות האלה – הכוללות 104 יחידים אשר נשאו את מטען הפלזמה האנדונית המותאם – מהוות את אבותיהם הקדמונים של הנודים, הגזע השמיני אשר הופיע באורנטיה. ומאפיין חדש זה של חיים אנושיים באורנטיה מייצג שלב נוסף בהתגוללות התכנית המקורית של השימוש בפלזמה זו כעולם התאמת-חיים, למעט העובדה שזו הייתה אחת מן ההתפתחויות אשר לא נצפו מראש.

הנודים של קו התורשה הטהור היוו גזע נהדר, ואולם, בהדרגה הם התערבבו עם העמים האבולוציוניים של הארץ, ובטרם חלף זמן רב חלה הדרדרות גדולה. עשרת-אלפים שנים לאחר המרידה הם נפלו עד לנקודה שבה תוחלת חייהם הממוצעת עלתה אך במעט על זו של הגזעים האבולוציוניים.

כאשר ארכיאולוגים חופרים ומגלים את רישומי לוחות הקמר של צאצאיהם המאוחרים יותר של הנודים, השומרים, הם מגלים רשימות של מלכים שומרים אשר חוזרות כמה אלפי שנים לאחור; וככל שהרישומים הללו הינם קדומים יותר, כך הולכת ומתארכת תקופת שלטונם של המלכים היחידים הללו, מעשרים-וחמש או שלושים שנה ועד למאה-וחמישים שנה ויותר. התארכות זו של שלטון המלכים הקדומים-יותר מציינת כי כמה מן השליטים הנודים המוקדמים (צאצאים מיידים של סגל הנסיך) אכן חיו חיים ארוכים מאלו של יורשיהם המאוחרים יותר, ואף מרמזת על מאמץ למתוח את השושלות חזרה עד לדאלאמטיה.

הרישומים על אודות יחידים מארכי-חיים נובעים גם כתוצאה מבלבול בין חודשים לשנים כפרקי זמן. ניתן להיווכח בכך גם באילן היוחסין של אברהם בתורה וברישומים המוקדמים של הסינים. הבלבול בין החודש, או העונה, בת עשרים-ושמונה הימים, לבין השנה בת יותר משלוש-מאות וחמישים הימים – אשר נכנסה לשימוש מאוחר יותר – אחראי למסורות על אודות חיים אנושיים ממושכים מעין אלו. קיימים רישומים על אודות אדם אשר חי מעל לתשע-מאות "שנה". תקופה זו מייצגת מעט פחות משבעים שנה, וחיים שכאלו נחשבו במשך עידנים כמושכים ביותר; ובהמשך כונה משך חיים מעין זה בשם "שלוש פעמים עשרים שנה, ועוד עשר".

מניין הזמן באמצעות החודשים בני עשרים-ושמונה הימים נמשך הרבה לאחר ימיו של אדם. ואולם, כאשר המצרים לקחו על עצמם לערוך רפורמה בלוח השנה, לפני כשבעת-אלפים שנה, הם עשו כן בדיוק נמרץ, והכניסו לשימוש את השנה בת 365 הימים.

3. מגדל בבל

לאחר שקיעתה של דאלאמטיה נעו הנודים צפונה ומזרחה, ואז ייסדו את עירם החדשה, דילמון, כמטה הגזע והתרבות שלהם. וכחמישים-אלף שנה לאחר מותו של נוד, כאשר צאצאי סגל הנסיך התרבו מדי מכדי להתקיים בארצות הסמוכות לעירם החדשה דילמון, ולאחר שיצאו והחלו להינשא בנישואי תערובת עם האנדונים ועם שבטי הסאנגיק הסמוכים לגבולותיהם, סברו מנהיגיהם כי נדרש לעשות דבר-מה על-מנת לשמר את אחדותם הגזעית. בהתאם לכך כונסה מועצה של השבטים, ולאחר דיונים רבים אושרה תכניתו של פֶּאָלֹוט, צאצא של נוד.

באבלוט הציע להקים מקדש יומרני של האדרת הגזע במרכז הטריטוריה אשר אותה אכלסו אז. תוכנן כי המקדש הזה יכלול מגדל אשר טרם נראה כמותו בעולם. ומבנה זה עתיד היה להיות מצבת זיכרון כבירה לגדולתם החולפת. רבים ביקשו להקים את האנדרטה הזו בדילמון, אולם אחרים טענו שמוטב למקם מבנה עצום ממדים שכזה במרחק בטוח מסכנות הים; זאת בזכרם את המסורות על אודות הצפתה של בירתם הראשונה, דאלאמטיה.

בהתאם לתכניתו של באבלוט המבנים החדשים עתידים היו לשמש כגרעין המרכז העתידי של התרבות והציוויליזציה הנודית. לבסוף התקבלה עצתו והבנייה החלה בהתאם לתכניתו. שמה של העיר החדשה עתיד היה להיות באבלוט, על שם אדריכל ובנאי המגדל. מיקום זה נודע מאוחר יותר בשם פֶּאָלֹוד, ולבסוף בשם פֶּבֶל.

ואולם, הנודים היו עדיין חלוקים בדעותיהם באשר לתכניות ולתכליתו של המפעל הזה. ואף בין המנהיגים לא שררה הסכמה מלאה בנוגע לתכניות הבנייה ולישימוש אשר ייעשה במבנים לאחר השלמתם. לאחר ארבע שנים וחצי של עבודה, התעוררה מחלוקת גדולה באשר למטרה ולמניע העומדים מאחורי בניית המגדל. הוויכוח הפך כה מר עד שהעבודה נעצרה לחלוטין. נשאי המזון הפיצו את החדשות על אודות המחלוקת, והרבה מחברי השבטים החלו להתכנס באתר הבנייה. הוצגו שלוש נקודות מבט שונות באשר לתכלית בניית המגדל:

1. הקבוצה הגדולה ביותר, כמעט מחצית, ביקשה לראות במגדל אנדרטה להיסטוריה הנודית ולעליונות הגזעית. הם סברו כי הוא חייב להיות מבנה כביר ומרשים אשר יעורר את הערצת כלל דורות העתיד.

2. הקבוצה השנייה בגודלה ביקשה לתכנן מגדל אשר ינציח את תרבותה של דילמון. הם ראו בעיני רוחם את באבלוט הופכת למרכז מסחרי, אמנותי ותעשייתי גדול.

3. הקבוצה הקטנה ביותר, המיעוט, סברה שהקמתו של המגדל מהווה הזדמנות לכפר על טיפשותם של אבותיהם הקדמונים אשר השתתפו במריבה של קאליגאסטיה. הם טענו שיש להקדיש את המגדל לפולחנו של אבי הכול, ושכל תכליתה של העיר החדשה הינה להיות תחליף לדאלאמטיה – קרי לשמש מרכז תרבותי ודתי עבור כל הברברים הסובבים.

הצעת הקבוצה הדתית נדחתה מייד בהצבעה. הרוב דחה את התורה לפיה אבותיהם הקדמונים נאשמו במרידה; הם התרעמו על אות קלון גזעי מעין זה. לאחר שנפטרו מאחת מן הזוויות של המחלוקת, ומשלא הצליחו ליישב בדיון את חילוקי הדעות בין שתי האחרות – הם התדרדרו אל הלחימה. הדתיים – אלו אשר לא נלחמו – נסו אל בתיהם אשר בדרום, בעוד שאחיהם נלחמו עד אשר הושמדו כמעט כליל.

לפני כשתים-עשרה אלף שנה נערך ניסיון שני להקים את מגדל בבל. הגזעים הממוזגים של האנדיטים (נודים ואדמים) קיבלו על עצמם להקים מגדל חדש על חורבותיו של המבנה הראשון, אך המפעל לא זכה לתמיכה מספקת; והוא קרס תחת המשקל היומרני שלו עצמו. אזור זה נודע במשך זמן רב בשם ארץ בבל.

4. מרכזי הציוויליזציה הנודיים

תפוצתם של הנודים הייתה תוצאה מיידית של מלחמת האחים אשר פרצה בשל מגדל בבל. מלחמה פנימית זו הפחיתה במידה משמעותית את מספרם של הנודים הטהורים, ובמובנים רבים הייתה אחראית לכישלונם לכונן ציוויליזציה קדם-אדמית גדולה. למן הזמן הזה ואילך, במשך מעל למאה-ועשרים אלף שנה, הלכה והידרדרה התרבות הנודית, עד אשר היא רוממה באמצעות העירוני האדמי. אך אפילו בימיו של אדם הנודים היו עדיין עם מוכשר. רבים מצאצאיהם המעורבים נמנו על בנאי הגן, ואחדים ממפקדי הקבוצות של ואן היו נודים. כמה מן המוחות המוכשרים ביותר אשר שירתו בסגלו של אדם נמנו על גזע זה.

שלושה מארבעת המרכזים הנודים הגדולים הוקמו מייד לאחר סכסוך באבלוט:

1. הנודים המערביים או הסורים. שאריות הלאומנים – או אלו אשר דגלו בזיכרון הגזע – נעו צפונה, חברו לאנדונים וייסדו, לאחר מכן, את המרכזים הנודים אשר בצפון-מערב מסופוטמיה. הייתה זו הפזורה הנודית הגדולה ביותר, והם תרמו רבות לזן האֶשְׁנִירִי

2. הנודים המזרחיים או העילמים. המצדדים בזכות התרבות והמסחר היגרו במספרים גדולים מזרחה, לעילם, ושם התאחדו עם שבטי הסאנגיק המערביים. העילמים של התקופה שלפני שלושים-אלף עד ארבעים-אלף שנה הפכו זה מכבר לסאנגיקים בטבעם, אף-על-פי שהם המשיכו לקיים ציוויליזציה נעלה על זו של הברברים אשר סביב.

לאחר כינונו של הגן השני נהוג היה לכנות את התיישבות הנודית הסמוכה הזו בשם "ארץ נוד"; ובמהלך התקופה הממושכת של שלום יחסי בין הקבוצה הנודית הזו לבין האדמים, שני הגזעים התערבבו במידה רבה, זאת מכיוון שהיה זה נהוג יותר ויותר כי בני האל (האדמים) יינשאו בנישואי תערובת עם בנות האדם (הנודים).

3. הנודים המרכזיים או הקדם-שומריים. קבוצה קטנה במוצא נהרות החידקל והפרת שימרה יותר ממורשתה הגזעית. בני קבוצה זו התקיימו במשך אלפי שנים ולבסוף סיפקו את המורשת הנודית אשר התמזגה עם האדמים על-מנת לכוון את העמים השומריים של ימי קדם.

וכל זה מסביר כיצד הופיעו השומרים לפתע ובאופן כה מסתורי בזירת הפעולה של מסופוטמיה. החוקרים לעולם לא יוכלו להתחקות אחר עקבותיהם של השבטים הללו חזרה עד לראשיתם של השומרים, אשר מקורם היה לפני מאתיים-אלף שנה, לאחר שקיעתה של דאלאמטיה. השבטים הקדומים הללו הופיעו לפתע באופק הציוויליזציה, ללא כל עקבות ממקור כלשהו בעולם, וברשותם תרבות נעלה ומפותחת לחלוטין הכוללת מקדשים, עבודת מתכת, חקלאות, בעלי-חיים, קדרות, אריגה, חוקי מסחר, חוקים אזרחיים, טקסים דתיים ושיטת כתב עתיקה. בתחילת התקופה ההיסטורית אבד להם מזה זמן רב האלף-בית של דאלאמטיה, והם אימצו את שיטת הכתב המשונה אשר מקורה בדילמון. השפה השומרית, אשר למעשה אבדה מן העולם, לא הייתה שמיית; היה לה הרבה מן המשותף לשפות המכונות אריות.

הרישומים המפורטים אשר הותירו מאחוריהם השומרים מתארים את האתר של היישוב הבלתי-רגיל אשר מוקם במפרץ הפרסי, בסמוך לעיר דילמון המוקדמת יותר. המצרים כינו עיר זו של תהילת עבר בשם דילמאט, בעוד שהשומרים המאוחרים יותר – אלו אשר הפכו לאדמים – בלבלו הן בין העיר הנודית הראשונה והן בין העיר הנודית השנייה לבין דאלאמטיה, וכינו את שלושתן בשם דילמון. והארכיאולוגים מצאו זה מכבר את לוחות החמר השומריים אשר מגוללים את סיפורו של גן עדן ארצי זה אשר "בו ברכו האלים לראשונה את האנושות בדוגמא לחיים מתורבתים ותרבותיים". והלוחות הללו, אשר מתארים את דילמון, גן העדן של האדם ושל האל, מונחים כעת חרש על מדפיהם המאובקים של מוזיאונים רבים.

השומרים ידעו היטב על עדן הראשונה ועדן השנייה, ואולם, על-אף גישואי התערובת הנרחבים עם האדמים, הם המשיכו להתייחס אל שוכני הגן בצפון כאל בני גזע זר. הגאווה השומרית בתרבות הנודית הקדומה יותר הובילה אותם להתעלם מנופי התהילה המאוחרים יותר הללו לטובת ההדר והמסורות הפרדיסיות של העיר דילמון.

4. הנודים והאדמונים הצפוניים – הונאנים. קבוצה זו קמה לפני סכסוך בבלוט. הנודים הללו, הצפוניים מכולם, היו צאצאיהם של אלו אשר ויתרו על מנהיגותו של נוד ושל יורשיו לטובת זו של ואן ואמאדון.

כמה מעמיתיו המוקדמים של ואן התיישבו לאחר מכן סביב חופי האגם אשר עדיין נושא את שמו, ומסורותיהם צמחו מסביב למיקום זה. אררט הפך להר המקודש להם, ובעבור הוואנים של הימים המאוחרים יותר נודעה לו משמעות דומה לזו אשר נודעה להר סיני בעבור העברים. לפני עשרת-אלפים שנה לימדו אבותיהם הקדמונים הוואנים של האשורים כי חוק המוסר שלהם, בן שבע הדיברות, ניתן לוואן מידי האלים על הר אררט. הם האמינו באמונה שלמה כי ואן, ועמיתו אמאדון, נלקחו מן הפלגטה בעודם בחיים בעת שעסקו בסגידה על ההר.

הר אררט היה ההר הקדוש של צפון מסופוטמיה, ומכיוון שהרבה מן המסורות שלכם על אודות ימי קדם אלו נרכשו בהקשר של הסיפור הבבלי על אודות המבול, אין זה מפתיע כי הר אררט והאזור אשר סביבו נשזרו אל תוך הסיפור היהודי המאוחר יותר על אודות נוח והמבול הכלל-עולמי.

בערך בשנת 35,000 לפני הספירה ביקר אדמסון באחד מן היישובים המזרחיים ביותר של הוואנים הקדומים על-מנת לייסד שם את מרכז הציוויליזציה שלו.

5. אדמסון וראטה

ולאחר ששרטטנו את מפת האבות הקדמונים הנודים אשר מהם ירשו האמצעונים המשניים, שומה על סיפור זה לסקור כעת את המחצית האדמית של מורשתם; זאת הואיל והאמצעונים המשניים הינם גם נכדיו של אדמסון, בנו הבכור של הגזע הסגול באורנטיה.

אדמסון נמנה עם אותה קבוצה מקרב ילדי אדם וחווה, אשר בחרה להישאר על-פני כדור הארץ יחד עם אביהם ואמם. כעת שמע בנו הבכור של אדם לעיתים תכופות מוואן ומאמאדון את הסיפור על אודות ביתם שבהרי הצפון, וזמן מה לאחר כינון הגן השני החליט לצאת ולחפש את ארץ חלומות הנעורים שלו.

בעת הזו, היה אדמסון היה בן 120 שנה והיה אביהם של שלושים-ושניים ילדים מזן טהור של הגן הראשון. הוא רצה להישאר עם הוריו ולסייע בעדם בבנייתו של הגן השני, אך הוטרד מאוד בשל אובדן בת-זוגו וילדיהם, אשר בחרו כולם ללכת לעדנטיה יחד עם אותם ילדים אדמים אחרים אשר בחרו להפוך למשרתיים של הגבוהים ביותר.

אדמסון לא התכוון לנטוש את הוריו באורנטיה, והוא לא נטה לברוח מקושי או מסכנה, אך הוא מצא כי קשרי החברה בגן השני היו רחוקים מלהשביע רצון. הוא עשה רבות על-מנת לקדם את פעילויות הבנייה והביטחון המוקדמות, אך החליט לעזוב צפונה בהזדמנות הראשונה. ואף כי עזיבתו הייתה נעימה לחלוטין, אדם וחווה התעצבו על אובדן בנם בכורם, ועל כך שהוא עוזב לעבר עולם מוזר ועוין, וכפי שחששו – שלא על-מנת לחזור.

חבורה בת עשרים-ושבעה חברים נלוותה לאדמסון במסע צפונה, בחיפוש אחר האנשים הללו של פנטזיות ילדותו. תוך מעט יותר משלוש שנים מצאה המשלחת של אדמסון את מושא ההרפתקה שלה; ובקרב האנשים הללו הוא מצא אישה נפלאה ויפהפייה, בת עשרים, אשר טענה כי הינה הצאצאית האחרונה מן הזן הטהור של סגל הנסיך. אישה זו, ראטה, אמרה שאבות אבותיה היו כולם צאצאים של שניים מחברי סגל הנסיך אשר נפלו. היא הייתה השריד האחרון לגזעה, ולא היו לה אחים או אחיות אשר נותרו בחיים. היא כבר החליטה שלא להזדווג ולמות ללא צאצאים, אך ליבה הלך אחר שבי אדמסון המלכותי. וכאשר שמעה את הסיפור על אודות עדן, ועל האופן שבו תחזיותיהם של ואן ושל אמאדון אכן התגשמו, ובשעה שהקשיבה לסיפור על אודות כישלון הגן, אך ורק מחשבה אחת העסיקה את ראשה – להינשא לבן ולירש הזה של אדם. ואדמסון אימץ חישה מהר את הרעיון, ותוך פחות משלושה חודשים הם נישאו.

אדמסון וראטה הקימו משפחה בת שישים-ושבעה ילדים. הם ייסדו קו כביר של הנהגת העולם, אך הם עשו דבר-מה נוסף. ראוי לזכור כי שתי ההוויות האלה אכן היו על-אנושיות. כל ילד רביעי אשר נולד להם היה מסדר ייחודי. לעיתים קרובות, הוא היה בלתי-נראה. מעולם לא אירע כדבר הזה בהיסטוריה של העולם. ראטה נבהלה מאוד – אפילו האמינה באמונות טפלות – אך אדמסון ידע היטב על אודות קיומם של האמצעונים הראשיים, והסיק שדבר-מה דומה לכך מתרחש לנגד עיניו. כאשר הגיע הצאצא השני בעל ההתנהגות המוזרה, הוא החליט לזווג ביניהם, מכיוון שהאחד היה זכר והשנייה הייתה נקבה, וזהו הינו המקור לסדר המשני של האמצעונים. בחלוף מאה שנה, לפני שהתופעה הזו נפסקה, הובאו לעולם כמעט אלפיים מהם.

אדמסון חי 396 שנה. והוא חזר פעמים רבות על-מנת לבקר את אביו ואת אמו. מדי שבע שנים נסעו הוא וראטה דרומה אל הגן השני, ובינתיים המשיכו האמצעונים ליידע אותו על אודות הקורות את אנשיו. במהלך חייו של אדמסון, הם שירתו שירות גדול בבנייתו של מרכז עולמי חדש ועצמאי של אמת ושל יושרה.

וכך עמד לפקודתם של אדמסון וראטה סגל נפלא זה של עוזרים, אשר עמלו יחד עמם במהלך חייהם הארוכים על-מנת לסייע בהפצתם של אמת מתקדמת ושל סטנדרטים גבוהים יותר של חיים רוחניים, אינטלקטואליים ופיזיים. והנסיגות אשר חלו מאוחר יותר מעולם לא האפילו עד תום על התוצאות של מאמץ זה לשיפור העולם.

האדמסונים קיימו תרבות גבוהה במשך כמעט שבעת-אלפים שנה לאחר זמנם של אדמסון ושל ראטה. מאוחר יותר הם התמזגו עם הנודים והאנדונים השכנים, ונכללו אף הם בין "הגיבורים אשר מעולם". וכמה מן ההתקדמויות של אותו עידן נשמרו והפכו לחלק רדום בפוטנציאל התרבותי אשר פרח לאחר מכן בציוויליזציה האירופאית.

מרכז ציוויליזציה זה מוקם באזור המזרחי של קצהו הדרומי של הים הכספי, ליד קופט דאג. במרחק קצר במעלה הגבעות של טורקיסטאן נמצאים שרידיו של מה שהיה פעם המטה האדמסוני של הגזע הסגול. באתרים אלו של שטחי הרמה, הממוקמים ברצועה קדומה, צרה ופורייה השוכנת בגבעות הנמוכות של רכס קופט, קמו בזו אחר זו, בתקופות שונות, ארבע תרבויות נבדלות אשר טופחו בידי ארבע קבוצות שונות של צאצאי אדמסון. הייתה זו השנייה מקרב הקבוצות האלה אשר היגרה מערבה ליוון ואל איי הים התיכון. שארית צאצאיו של אדמסון היגרו צפונה ומערבה, ונכנסו לאירופה יחד עם הזן הממוזג של הגל האנדיטי האחרון אשר יצא ממסופוטמיה, והם אף נמנו עם הפולשים האנדיטים-ארים להודו.

6. האמצעונים המשניים

בעוד שמקורם של האמצעונים הראשיים היה על-אנושי כמעט לחלוטין, הסדר המשני מהווה נצר לזן האדמי אשר התאחד עם צאצאים אשר הפכו אנושיים של אבות קדמונים משותפים לאלו של הסגל הבכיר.

בקרב ילדיו של אדמסון היו אך ורק שישה-עשר מן האבות הקדמוניים הייחודיים של האמצעונים המשניים. ילדים ייחודיים אלו נחלקו שווה בשווה באשר למינם, וביכולתו של כל זוג היה להפיק אמצעיו משני אחד מדי שבעים יום, זאת באמצעות טכניקה משולבת אשר כללה קשר מיני וקשר בלתי-מיני. ותופעה שכזו מעולם לא התאפשרה קודם לכן על-פני כדור הארץ, ואף לא חזרה להתרחש מאז.

שישה-עשר הילדים הללו חיו ומתו כבני-תמותה של העולם (זאת למעט המוזרויות שלהם), ואולם צאצאיהם הטעונים חשמלית ממשיכים לחיות עוד ועוד, מכיוון שהם אינם כפופים למגבלות הגוף בן התמותה.

בסופו של דבר הפיק כל אחד משמונת הזוגות 248 אמצעיונים, וכך הגיעו לעולם בני הסגל המשני המקורי, אשר בו 1,984 חברים. קיימות שמונה תת-קבוצות של אמצעיונים משניים. הם מכונות א-ב-ג הראשונה, השנייה, השלישית וכן הלאה. וכן, קיימות ד-ה-ו הראשונה, השנייה, השלישית וכן הלאה.

לאחר כישלונם של אדם חזרו האמצעיונים הראשיים לשרת את המלכיצדקים הנאמנים, זאת בעוד שהקבוצה המשנית סופחה למרכז של אדמסון עד יום מותו. שלושים-ושלושה מן האמצעיונים המשניים – מנהיגי הארגון שלהם בעת מות אדמסון – עמלו על-מנת לגייס את כלל המסדר לשירות המלכיצדקים, וכן כדי לכוון קשר עם הסגל הראשי. אולם, משהם נכשלו בכך, הם נטשו את חבריהם ועברו כגוף אחד לשרת את הנאמנים הפלנטאריים.

לאחר מותו של אדמסון, הפכו שאר האמצעיונים המשניים לגורם השפעה מוזר, בלתי-מאורגן, ובלתי-משויך באורנטיה. מאז אותם ימים ועד לימיו של מאקיוונטה מלכיצדק, הם התנהלו באופן בלתי-סדיר ובלתי-מאורגן. המלכיצדק הזה השתלט עליהם באופן חלקי, ואולם, הם המשיכו לגרום צרות רבות באורנטיה עד לימיו של מיכאל המשיח. ובעת שהותו על-פני כדור הארץ, הם כולם קיבלו החלטות סופיות באשר לגורלם העתידי, והרוב הנאמן התגייס לשרת תחת הנהגתם של האמצעיונים הראשיים.

7. האמצעיונים המורדים

מרבית האמצעיונים הראשיים נפלו לחטא בעת המרידה של לוציפר. כאשר נבדקה מנת ההרס של המרידה הפלנטארית, נתגלה, בין יתר האבדות, כי מתוך ה-50,000 המקוריים, 40,119 הצטרפו להסתלקותו של קאליגאסטיה.

המספר המקורי של אמצעיונים משניים היה 1,984, ומתוך אלו 873 כשלו בהתיישרות עם שלטונו של מיכאל והושמו כנדרש במעצר כחלק מהליך השיפוט הפלנטארי באורנטיה ביום של פֶּנְטָקוּסְט. אף-אחד לא יוכל לחזות את גורלם של היצורים הכושלים הללו.

שתי קבוצות האמצעיונים המורדים מוחזקות כעת במעצר בהמתנה לגזר הדין הסופי בנוגע לענייני המרידה במערכת. ואולם, בטרם החל העידן הפלנטארי הנוכחי, הם עשו דברים מוזרים רבים בכדור הארץ.

האמצעיונים הבלתי-נאמנים הללו היו מסוגלים לחשוף את עצמם לעיני בני-תמותה בתנאים מסוימים, ובמיוחד היה הדבר נכון כאשר לעמיתיו של בעל-גֶבֶב, מנהיג האמצעיונים המשניים הבוגדים. ואולם, אין לבלבל בין היצורים הייחודיים הללו לבין כרובים ושרפים מורדות, אשר אף הן היו בכדור הארץ עד לזמן מות ישוע המשיח וקימתו לתחייה לאחר מכן. כמה מן הסופרים הקדומים כינו את היצורים האמצעיונים המורדים בכינוי רוחות ושדים רעים, ואת השרפים הבוגדות בכינוי מלאכיות רעות.

בשום עולם לא יוכלו רוחות רעות להשתלט על דעת בת-תמותה לאחר חייו של בן פרדיס של מתת. ואולם, בטרם ימיו של מיכאל המשיח באורנטיה – בטרם הגיעו באופן אוניברסאלי מכווני המחשבה ובטרם שטפה רוחו של המאסטר כל בשר – האמצעיונים המורדים הללו אכן היו מסוגלים להשפיע על דעתם של בני-תמותה נחותים מסוימים ולשלוט במידת מה בפעולותיהם. את זאת הם עשו ממש באותה דרך שבה פועלים היצורים האמצעיונים הנאמנים בשעה שהם משמשים כשומרי קשר יעילים של הדעת האנושית של סגל המילואים של הגורל באורנטיה, באותם זמנים שבהם המכוון למעשה מתנתק מן האישיות למשך התקופה שבה הוא מצוי בקשר עם אינטליגנציות על-אנושיות.

לא הייתה זו אך צורת התבטאות גרידא כאשר אמר הכתוב: "ויביאו אליו את כל החולים המעונים בכל חולים ומכאובם, את אחוזי השדים ואת מוכי הירח". ישוע ידע והכיר אל-נכון בהבדל שבין אי-שפיות לבין השתלטות שדים, אף כי בדעתם של בני זמנו ודורו חל בלבול רב בין שני המצבים הללו.

ואפילו לפני פנטקוסט, לא יכלה רוח מרדנית לשלוט בדעת אנושית רגילה; ולמן אותו היום אפילו הדעת החלשה של בני-תמותה נחותים משוחררת מן האפשרות הזו. מאז הגיעה רוח האמת, הגירוש-לכאורה של שדים היה בבחינת בלבול בין אמונה בדיבוק של שד לבין היסטריה, אי-שפיות ופיגור. ואולם, אך ורק בשל העובדה שהמתת של מיכאל שחררה לעד את דעתו של כל בן-אנוש מן האפשרות של השתלטות שדים, אל לכם לדמות בעיני רוחכם כי אפשרות זו לא הייתה בבחינת מציאות בעידנים קודמים.

קבוצת האמצעיונים המורדים כולה כלואה לעת הזאת בפקודת הגבוהים ביותר של עדנטיה. הם לא נודדים יותר בעולם הזה מתוך כוונה לגרום צרות. בלא קשר לנוכחותם של מכווני המחשבה, העובדה כי רוח האמת שטפה כל בשר, הפכה לעד את פלישתן של רוחות בלתי-נאמנות מכל סוג או תיאור אפילו לדעת האנושית החלשה ביותר, לבלתי-אפשרית. למן היום של פנטקוסט, לעולם לא תוכל להתרחש שוב השתלטות שדים על הדעת האנושית.

8. האמצעיונים המאוחדים

בהליך השיפוט האחרון של העולם הזה, כאשר העביר מיכאל את שורדי הזמן הנמים, נותרו היצורים האמצעיונים מאחור על-מנת לסייע בעבודה הרוחנית והרוחנית-למחצה בפלנטה. כעת הם פועלים כסגל אחד הכולל את שני הסדרים ומונה 10,992 חברים. האמצעיונים המאוחדים של אורנטיה

נשלטים כעת לסירוגין בידי החבר הבכיר של כל אחד מן הסדרים הללו. שיטה זו הונהגה למן התמזגותם לכדי קבוצה אחת, זמן קצר לאחר פנטקוסט.

חברי הסדר הוותיק יותר, או הראשי, נודעים על-פי-רוב באופן מספרי; לעתים קרובות הם מכונים 1-2-3 הראשון, 4-5-6 הראשון וכן הלאה. באורנטיה, האמצעיונים האדמים מכונים באופן אלף-ביתי על-מנת להבחין בינם לבין הציון המספרי אשר ניתן לאמצעיונים הראשיים.

בכל הקשור לתזונה ולקליטת אנרגיה, שני הסדרים מהווים הוויות לא-חומריות; ואולם, הם חולקים רבות מן התכונות האנושיות ויכולים ולהבין את הומור שלכם וליהנות ממנו, כמו גם מן הפולחן. כאשר הם מסופחים לבני-תמותה, הם נכנסים לרוח העבודה, המנוחה והמשחק האנושיים. אך האמצעיונים אינם ישנים, ואף אין להם יכולת להתרבות. במובן מסוים, חברי הקבוצה המשנית מובחנים בקווים שבין זכריות לנקביות, ולעיתים קרובות מדובר עליהם כ"הוא" או כ"היא". לעיתים קרובות הם עובדים יחד בזוגות מעין כאלה.

אמצעיונים אינם בני-אדם ואף לא מלאכיות; ואולם, האמצעיונים המשניים קרובים יותר בטבעם לבני-אדם מאשר למלאכיות; במובן מסוים, הם מגיעים מקרב הגזעים שלכם, ולפיכך הינם מבינים ואוהדים מאוד בעת מגיעיהם עם ישויות אנושיות; הם הינם בעלי ערך בל-יתואר עבור השרפים בעת עבודתן למען ועם הגזעים השונים של האנושות; ושני הסדרים הינם חיוניים לשרפים המשמשות כשומרות אישיות של בני-תמותה.

בהתאם למתנות המולדות ולכישורים הנרכשים, האמצעיונים המאוחדים של אורנטיה מאורגנים לשירות עם השרפים הפלנטאריות בקבוצות הבאות:

1. שליחים אמצעיונים. חברי הקבוצה הזו נושאים שמות; הם מהווים סגל קטן ומסייעים רבות בעולם אבולוציוני במתן שירות של תקשורת אישית מהירה ואמינה.

2. זקפים פלנטאריים. האמצעיונים הינם השומרים, הזקיפים, של עולמות החלל. הם משמשים בתפקיד החשוב של משקיפים על כלל התופעות הרבות וסוגי התקשורת בעלי החשיבות עבור ההוויות העל-טבעיות של העולם. הם מסיירים בעולם הרוח הבלתי-נראה של הפלנטה.

3. אישיות קשר. בקשר הנוצר עם בני התמותה של העולמות החומריים, כמו גם עם היחיד אשר דרכו משודרים מסרים אלו, לעולם מופעלים היצורים האמצעיונים. והם מהווים גורם חיוני במסגרת קשרים מעין אלו של הרמות הרוחניות והחומריות.

4. סייעי קדמה. אלו הם הרוחניים יותר מקרב היצורים האמצעיונים, והם פזורים כמסייעים לסדרים השונים של השרפים הפועלות בפלנטה בקבוצות מיוחדות.

קיים שוני ניכר ביכולותיהם של האמצעיונים להתקשר עם השרפים אשר מעל ועם דודניהם האנושיים אשר מתחת. לדוגמא, לאמצעיונים הראשיים קשה עד מאוד להתקשר ישירות עם הסוכנויות החומריות. הם קרובים הרבה יותר לטיפוסי ההוויות המלאכיים, ולפיכך מוצבים על-פי-רוב לעבודה עם הכוחות הרוחניים השוכנים בפלנטה ולסעד שלהם. הם משמשים כבני-לוויה וכמדריכיהם של המבקרים השמימיים ושל התלמידים השוהים; זאת בעוד שהיצורים המשניים מסופחים באופן כמעט-בלעדי לסעד ההוויות החומריות של העולם.

1,111 האמצעיונים המשניים הנאמנים עוסקים במשימות חשובות על-פני כדור הארץ. בהשוואה לעמיתיהם הראשיים, הם בהחלט חומריים. הם מתקיימים ממש מחוץ לטווח הראייה האנושי, ויש להם די יכולת להסתגל – כאשר זה רצונם – על-מנת ליצור קשר פיזי עם מה שבני-אדם מכנים "דברים חומריים". ליצורים ייחודיים אלו יש יכולות מובחנות מסוימות לשלוט בדברים של הזמן והמרחב, ואף בחיות של העולם.

רבות מן התופעות הממשיות יותר המיוחסות למלאכיות בוצעו על-ידי האמצעיונים המשניים. כאשר המורים המוקדמים של בשורת ישוע הושלכו לכלא על-ידי המנהיגים הדתיים הבורים של אותם ימים, הייתה זו "מלאכית אלוהים" של ממש, אשר עליה נאמר "ותפתח בלילה את דלתי בית הכלא ותוציאם". ואולם, במקרה של שחרור שְׁמֵעוֹן פִּיפָא לאחר רצח יעקב במצוות הורדוס, היה זה אמצעיוני משני אשר ביצע את העבודה אשר יוחסה למלאכית.

עבודתם העיקרית כיום הינה של עמיתי קשר אישיים בלתי-נתפשים לאותם גברים ונשים המרכיבים את סגל המילואים הפלנטארי של הגורל. הייתה זו עבודתה של קבוצה משנית זו – בסיוע יעיל של חלק מן הסגל הראשי – אשר הביאה לתיאום האישיות והנסיבות באורנטיה, אשר גרמו בסופו של דבר למפקחים השמימיים של הפלנטה לזיזם את הבקשות אשר הובילו לקבלת הצווים המאפשרים את מימושה של סדרת ההתגלויות, אשר מצגת זו מהווה חלק ממנה. ואולם, ראוי להבהיר כי היצורים האמצעיונים אינם מעורבים בהצגות השפלות המתרחשות תחת הכותרת הכללית של "ספיריטואליזם". האמצעיונים אשר נוכחים באורנטיה, ואשר לכולם מעמד נכבד, אינם קשורים לתופעה המכונה "תקשור עם מדיום"; על-פי-רוב הם אינם מתירים לבני-אדם להיות עדים לפעילויות הפיזיות שלהם, או לקשרים אחרים, עם עולם החומר – אשר נדרשים מעת לעת – כפי שאלו נתפשים בחושים האנושיים.

9. אזרחיה הקבועים של אורנטיה

ניתן להחשיב את האמצעיונים כקבוצה הראשונה של תושבי קבע אשר אותם ניתן למצוא בקרב הסדרים השונים של העולמות ברחבי היקומים; וזאת בניגוד למרקיעים האבולוציוניים, כדוגמת היצורים בני התמותה וציבור המלאכיות. נוכל למצוא אזרחי קבע מעין אלו בנקודות שונות במהלך ההרקעה לעבר פרדים.

שלא כסדרים שונים של הוויות שמימיות המוצבות בפלנטה על-מנת לסעוד, האמצעיונים חיים בעולם מיושב. השרפים באות והולכות, ואולם היצורים האמצעיונים נשארים וימשיכו להישאר, אף-על-פי שהם משמשים כסועדים עבור ההוויות הילידות של הפלנטה; והם מספקים את המשטר המתמשך היחיד אשר יוצר הרמוניה ומחבר בין כל ממשלותיהן המתחלפות של הצבאות המלאכיים.

כאזרחים בפועל של אורנטיה, לאמצעיונים יש עניין אינטימי בגורלה של הספירה הזו. הם מהווים איגוד נחוש, והם עובדים בהתמדה על-מנת לקדם את הפלנטה אשר בה נולדו. ניתן ללמוד על אודות נחישותם מן הקו המנחה של סדרם: "את אשר האמצעיונים המאוחדים מתכננים, האמצעיונים המאוחדים מבצעים".

אף-על-פי שהיכולת לחצות את מעגלי האנרגיה מאפשרת לכל אמצעיון לעזוב את הפלנטה, כל אחד מהם התחייב באופן אישי שלא לעזוב את פלנטה בטרם ישוחרר על-ידי שלטונות היקום לעשות זאת במועד כזה או אחר. האמצעיונים מעוגנים לפלנטה עד לעידנים המבוססים של אור וחיים. למעט 1-2-3 הראשון, מעולם לא עזב אמצעיון נאמן כלשהו את אורנטיה.

1-2-3 הראשון, הבכור מקרב הסדר הראשי, שוחרר מחובותיו הפלנטאיות המיידיות זמן קצר לאחר פנטקוסט. אמצעיון נאצל זה עמד איתן לצד ואן ואמאדון במהלך הימים הטרגיים של המרידה הפלנטארית, ומנהיגותו העשויה ללא-חת היוותה גורם משמעותי בהפחתת מספר החללים אשר נפלו מסדרו. כעת הוא משרת בירושם כחבר בקבוצת ארבעה-ועשרים היועצים, זאת לאחר ששימש כמושל הכללי של אורנטיה פעם אחת מאז פנטקוסט.

האמצעיונים נותרים בפלנטה, ואולם ממש כשם שבני-תמותה משוחחים עם נוסעים אשר מרחוק הגיעו וכך לומדים על אודות מקומות מרוחקים על-פני הפלנטה, כך משוחחים האמצעיונים עם נוסעים שמימיים ולומדים על המקומות המרוחקים של היקום. וכך הם לומדים על אודות המערכת והיקום הללו, ואפילו על אודות אורוונטון והבריאות האחריות שלו; וכך הם מכינים את עצמם לאזרחות ברמות הגבוהות של היקום כיצורים.

בעוד שהאמצעיונים הגיעו לידי קיום כשהם מפותחים לגמרי – קרי, הם לא חוו תקופת צמיחה או התפתחות בשל חוסר-בשלות – הם לעולם אינם מפסיקים להחכים ולצבור ניסיון. בדומה לבני-תמותה, הם יצורים אבולוציוניים, ויש להם תרבות אשר הינה הישג אבולוציוני אמיתי. בסגל האמצעיונים של אורנטיה נוכל למצוא מוחות גדולים רבים ורוחות עתירות-עוצמה רבות.

במובן הרחב, הציוויליזציה של אורנטיה מהווה יציר משותף של בני התמותה ושל האמצעיונים של אורנטיה; ודבר זה נכון למרות ההבדל הנוכחי בין שתי רמות התרבות, הבדל אשר לא יקבל פיצוי עד לעידני האור והחיים.

התרבות האמצעיונית, בהיותה יציר האזרחים האלמותיים של הפלנטה, הינה חסינה למדי בפני תהפוכות הזמן המכבידות על הציוויליזציה האנושית. בני האדם לדורותיהם שוכחים, ואילו סגל האמצעיונים זוכר; וזיכרון זה משמש כבית האוצר של המסורות של עולמכם המיושב. וכך נותרת תרבות של פלנטה נוכחת לנצח באותה פלנטה, ובנסיבות ההולמות יכולים להיות זיכרונות אצורים מעין אלו של מאורעות העבר, לחזור ולהיות זמינים, ממש כפי שהסיפור על אודות חייו ותורתו של ישוע ניתן על-ידי האמצעיונים של אורנטיה לדודניהם יצירי הבשר והדם.

האמצעיונים הינם הסועדים המוכשרים אשר מפצים על הפער אשר נוצר עם מותם של אדם וחווה בין ענייניה הרוחניים של אורנטיה לבין ענייניה החומריים. כמו כן, הם הינם גם אחיכם הבכורים, חברים לדרך הארוכה במאבק להשיג מעמד מבוסס של אור ושל חיים באורנטיה. האמצעיונים המאוחדים הינם סגל אשר עמד במרידה, והם יתרמו נאמנה את חלקם לאבולוציה הפלנטארית עד אשר ישיג עולם זה את תכלית הימים, עד לאותו יום רחוק שבו אכן ישרור שלום על-פני האדמה ואכן ישכון רצון טוב בלבבות כל האנשים.

בשל העבודה רבת הערך אשר מבצעים האמצעיונים הללו, מסקנתנו הינה שהם אכן חלק חיוני של הכלכלה הרוחנית של העולמות. ובמקומות שבהם לא הכתימה מרידה את ענייני הפלנטה, הם מסייעים לשרפים אפילו יותר.

כלל הארגון של הרוחות הגבוהות, קהילות המלאכיות והחברים האמצעיונים מוקדש בהתלהבות לקידומה של תכנית פרדים להישג של הרקעה ומושלמות מדורגים של בני התמותה האבולוציוניים; זהו אחד מן העיסוקים הנשגבים של היקום – תכנית ההישרדות הנעלה המביאה את האל מטה אל האדם, ואז, במעין שותפות נשגבת, נושאת את האדם מעלה אל עבר האל, והלאה אל נצח השירות והישג האלוהיות – בעבור בן התמותה כמו גם בעבור האמצעיון.

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 78

הגזע הסגול לאחר ימי אדם

עֶדֶן השנייה הייתה ערש הציוויליזציה במשך כמעט שלושים-אלף שנים. כאן, במסופוטמיה, העמים האדמים החזיקו מעמד ושלחו את צאצאיהם אל קצות הארץ, ולאחר מכן, משאלו התמזגו עם השבטים הנודים ועם שבטי הסאנגיק, הם נודעו כאנדיטים. מן האזור הזה יצאו אותם גברים ונשים אשר יזמו את מפעלי הזמנים ההיסטוריים, ואשר האיצו במידה כה עצומה את הקדמה התרבותית באורנטיה.

מסמך זה מתאר את ההיסטוריה הפלנטארית של הגזע הסגול, החל בזמן קצר לאחר כישלונן של אדם, בסביבות שנת 35,000 לפני הספירה, המשך דרך התמזגותם של בני הגזע הסגול עם גזעי הנודים והסאנגיק – התמזגות אשר יצרה את העמים האנדיטים ומתוארכת לסביבות שנת 15,000 לפני הספירה – והלאה עד להיעלמותם הסופית מארצות מולדתם במסופוטמיה, בסביבות שנת 2000 לפני הספירה.

1. פיזור גזעי ותרבותי

אף-על-פי שעם הגעתו של אדם היו הדעת והמוסר של הגזעים ברמה נמוכה, האבולוציה הפיזית המשיכה באין מפרע כמעט, בשל הדרישות אשר חוללה מרידת קאליגסטיה. תרומתו של אדם למעמדם הביולוגי של הגזעים, אף כי מפעל זה נכשל חלקית, רוממה עד מאוד את עמי אורנטיה.

אדם וחווה אף תרמו תרומה בעלת-ערך ביותר להתקדמות החברתית, המוסרית והאינטלקטואלית של המין האנושי; הציוויליזציה האיצה במאוד את קצב התקדמותה הודות לנוכחות צאצאיהם. ואולם, בכל העולם של לפני שלושים-וחמש אלף שנה התקיימה אך תרבות מועטה. פה ושם התקיימו מרכזי תרבות מסוימים, אך מרביתם של אורנטיה התבוססה בפראיות. הפיזור הגזעי והתרבותי היה כדלקמן:

1. הגזע הסגול – אדמים ואדמסונים. המרכז העיקרי של התרבות האדמית נמצא בגן השני, אשר מוקם במשולש הנהרות של החידקל והפרת; ואכן, היה זה ערש הציוויליזציות המערבית וההודית. המרכז המשני, או הצפוני, של הגזע הסגול היה המטה האדמסוני, אשר נמצא מזרחה מן החוף הדרומי של הים הכספי, ליד הרי קופט. משני המרכזים הללו יצאו אל הארצות הסובבות התרבות ופלסמת החיים אשר האיצו מיידית את התקדמות כלל הגזעים.

2. קדם-שומריים ונודים אחרים. ליד מוצא הנהרות, במסופוטמיה, היו קיימים אף שיירים של התרבות הקדומה מימי דאלאמטיה. בחלוף אלפי השנים, התמזגה קבוצה זו לחלוטין עם האדמים אשר מצפון, אך הם מעולם לא איבדו עד תום את מסורותיהם הנודיות. ככלל, קבוצות נודיות רבות אחרות אשר התיישבו בלְבָנֶט נספגו על-ידי הגזע הסגול אשר הלך והתפשט לאחר מכן.

3. האנזונים החזיקו חמישה או שישה יישובים ייצוגיים-יחסית מצפון וממזרח למטה של אדמסון. הם אף היו מפוזרים ברחבי טורקיסטאן; זאת בעוד שאיים מבודדים שלהם שרדו ברחבי אירו-אסיה, ובייחוד באזורים ההרריים. האבוריג'ינים הללו עדיין החזיקו בארצות הצפון של היבשת האירו-אסייתית, יחד עם איסלנד וגרינלנד, אך הם סולקו זה מכבר ממישוריה של אירופה על-ידי האדם הכחול ומעמקי הנהרות של אסיה הרחוקה יותר על-ידי הגזע הצהוב המתפשט.

4. האדם האדום אכלס את האמריקות, זאת לאחר שנדחק מאסיה מעל לחמישים-אלף שנה בטרם הגעתו של אדם.

5. הגזע הצהוב. העמים הסיניים היו מבוססים בשליטתם במזרח-אסיה. יישוביהם המתקדמים ביותר היו מצויים בצפון-מערב סין המודרנית, באזורים הגובלים בטיבט.

6. הגזע הכחול. האנשים הכחולים היו מפוזרים בכל רחבי אירופה, ואולם מרכזי התרבות הטובים יותר שלהם מוקמו בעמקים הפוריים ד-אז של אגן הים התיכון ובצפון-מערב אירופה. ספיגת הניאנדרטליים עיכבה באופן משמעותי את תרבותו של האדם הכחול, אולם מלבד זאת, הוא היה העם התוקפני, ההרפתקני וצמא-התגליות ביותר מכל העמים האבולוציוניים של אירו-אסיה.

7. הודו הקדם-תְּרִיטִית. המזיגה הסבוכה של הגזעים בהודו – אשר כללה את כלל גזעי כדור-הארץ, ובמיוחד את הירוק, הכתום

והשחור – החזיקה תרבות מעט יותר גבוהה מזו של האזורים הסובבים.

8. הציוויליזציה בסהרה. היסודות העליונים של גזע האינדיגו קיימו את יישוביהם המתקדמים ביותר במה שהיום הינו מדבר סהרה הגדול. קבוצה אינדיגו-שחורה זו נשאה בקרבה זנים נרחבים מן הגזע הכתום ומן הגזע הירוק אשר נספגו אל תוכה.

9. אגן הים התיכון. הגזע הממוזג ביותר מחוץ להודו אכלס את מה שהיום הינו אגן הים התיכון. כאן נפגשו האנשים הכחולים מן הצפון עם תושבי הסהרה מן הדרום והתערבבו עם הנוודים והאדמים מן המזרח.

זו הייתה תמונה העולם לפני תחילת ההתפשטויות הגדולות של בני הגזע הסגול, לפני כעשרים-וחמש אלף שנה. התקווה לציוויליזציה עתידית שכנה בגן השני שבין הנהרות במסופוטמיה. כאן, בדרום-מערב אסיה, התקיים פוטנציאל לציוויליזציה כבירה, האפשרות להפצה של הרעיונות והאידיאלים אשר ניצלו מימי דאלאמטיה ומימי עדן אל שאר העולם.

אדם וחווה הותירו מאחור צאצאים בשיעור מוגבל אך בעלי-עוצמה, והמשקיפים השמימיים באורנטיה המתינו בכיליון עיניים על-מנת לגלות כיצד יזכו את עצמם יורשים אלו של הבן והבת החומריים אשר שגו.

2. האדמים בגן השני

במשך אלפי שנים עמלו בניו של אדם לאורך נהרות מסופוטמיה על-מנת לפתור את בעיותיהם הנוגעות להשקיה ולשליטה בהצפות בדרום, על-מנת להפוך את מערכי ההגנה אשר בצפון למושלמים, וכן על-מנת לנסות ולשמר את מסורותיהם באשר לתהילת עדן הראשונה.

ההרואיות אשר הופגנה על-ידי מנהיגות הגן השני מהווה את אחד מן האפוסים המדהימים ומעוררי ההשראה ביותר בהיסטוריה של אורנטיה. הנשמות הנפלאות האלה מעולם לא איבדו לחלוטין את הקשר עם תכלית המשימה האדמית; לפיכך, הן לחמו באומץ על-מנת להדוף את השפעות השבטים הנחותים אשר סביב, בה בעת ששלחו את מיטב בניהם ובנותיהם כזרם יציב של שליחים אל הגזעים של הארץ. לעיתים רוקנה ההתפשטות הזו את תרבות האם, ואולם העמים הנעלים הללו תמיד שיקמו את עצמם.

הציוויליזציה, החברה והמעמד התרבותי של האדמים היו ברמה גבוהה בהרבה מרמתם הכללית של הגזעים האבולוציוניים של אורנטיה. רק בקרב ההתיישבות הוותיקה של ואן ואמאדון ובקרב האדמסונים התקיימה ציוויליזציה אשר עשויה הייתה להשתוות לזו. ואולם, הציוויליזציה של עדן השנייה הייתה מבנה מלאכותי – היא לא התפתחה – ולפיכך נידונה להידרדר עד אשר הגיעה לרמה אבולוציונית טבעית.

אדם הותיר אחריו תרבות אינטלקטואלית ורוחנית כבירה, אך היא לא הייתה מתקדמת בכל הנוגע למכשור מכאני, וזאת משום שעל-מנת להבטיח פירות המצאה, כל ציוויליזציה מוגבלת על-ידי המשאבים הטבעיים הזמינים, הגאונות המולדת והפנאי המספק העומדים לרשותה. הציוויליזציה של הגזע הסגול התבססה על נוכחותו של אדם ועל המסורות של עדן הראשונה. לאחר מותו של אדם וככל שהמסורות הללו הלכו והתעמעמו בחלוף אלפי השנים, רמתם התרבותית של האדמים הידרדרה בהתמדה, עד אשר הגיעה למצב של איזון הדדי אל מול מעמדם של העמים הסובבים ואל מול היכולות התרבותיות אשר התפתחו באופן טבעי בקרב הגזע הסגול.

ואולם, בסביבות שנת 19,000 לפני הספירה היוו האדמים אומה אמיתית בת כארבעה וחצי מיליון איש; וזאת לאחר שמיליונים מצאצאיהם שטפו זה מכבר את העמים הסובבים.

3. ההתפשטויות המוקדמות של האדמים

הגזע הסגול שמר במשך אלפים רבים של שנים על המסורות העדניות של שלום, ודבר זה מסביר מדוע התעכבו זמן רב בטרם כבשו שטחים. בעת שסבלו מלחצי אוכלוסין, במקום להילחם ולכבוש שטחים נוספים, הם שלחו את עודפי התושבים אל הגזעים האחרים בדמות מורים. אף כי ההשפעות התרבותיות של ההגירה המוקדמת הזו לא נמשכו לאורך זמן, מבחינה ביולוגית הפיחה הספיגה הזו של מורים, סוחרים ומגלים אדמים רוח חיים בעמים אשר סביב.

כמה מן האדמים יצאו בתחילה מערבה אל עבר עמק הנילוס; אחרים חדרו מזרחה אל עבר אסיה, ואולם אלו היוו מיעוט. התנועה ההמונית של הימים המאוחרים יותר התקדמה באופן נרחב צפונה ומשם מערבה. בעיקרה, הייתה זו דחיפה הדרגתית אך מתמדת צפונה, כאשר החלק הגדול עשו את דרכם צפונה ואז מערבה בהקפה סביב הים הכספי אל תוך אירופה.

לפני כעשרים-וחמש אלף שנה, רבים מן האלמנטים הטוריים של האדמים כבר היו מצויים בעצם ההתקדמות במסעם צפונה. וככל שהם חדרו צפונה כך הם הפכו לפחות ופחות אדמים, עד אשר – בעת שבה אכלסו את טורקיסטאן – הם כבר היו ממוזגים לחלוטין עם הגזעים האחרים, ובייחוד עם הנוודים. מעט מאוד מן האנשים הסגולים טהורי-הגזע הרחיקו מאז ומעולם בחזיתם לאירופה או לאסיה.

בתקופה שבין השנים 30,000 ו-10,000 לפני הספירה התרחשו ברחבי דרום-מערב אסיה התמזגויות גזעיות אשר עיצבו את העידן. תושבי רמות

טורקיסטאן היוו עם איתן ונמרץ. מרבית התרבות של ימי ואן נשמרה מצפון-מערב להודו. עוד צפונה מן היישובים הללו, נשמרו הטובים שבין האנדונים המוקדמים. ובתנועתם צפונה, ספגו האדמים אל קרבם את שני הגזעים הללו בעלי התרבות והאופי הנעלים. התמזגות זו הובילה לאימוץ רעיונות חדשים רבים; היא אפשרה את התקדמות הציוויליזציה וקידמה במאוד את כל צורות האמנות, המדע והתרבות החברתית.

עם סיומה של תקופת ההגירה האדמית המוקדמת, בסביבות שנת 15,000 לפני הספירה, כבר היו יותר צאצאים של אדם באירופה ובמרכז-אסיה מאשר בכל חלק אחר של העולם, אפילו לרבות מסופוטמיה. חלה הסתננות כמעט מלאה אל קרב הגזעים האירופיים הכחולים. החלקים הדרומיים של האדמות המכונות כעת רוסיה וטורקיסטאן היו מאוכלסות במאגר עצום של אדמים מעורבים בנודים, אנדונים וסאנגיקים אדומים וצהובים. דרום-אירופה ורצועת הים התיכון אוכלסו על-ידי גזע מעורב של אנדונים ושל עמי סאנגיק – כתומים, ירוקים ואינדיגו – עם מעט מן הזן האדמי. אסיה הקטנה וארצות מרכז-מזרח אירופה הוחזקו על-ידי שבטים אשר היו אנדונים בעיקרם.

גזע צבעוני ממוזג, אשר בעת הזו קיבל חיזוק משמעותי בדמותם של אלו אשר הגיעו ממסופוטמיה, התכונן במצרים לקראת כיבושה של התרבות ההולכת ונעלמת של עמק הפרת. העמים השחורים החלו לנוע דרומה יותר באפריקה, ובדומה לגזע האדום, היו מבודדים כמעט לחלוטין.

הציוויליזציה של אזור הסהרה שובשה בשל בצורת, וזו של אגן הים התיכון בשל הצפה. הגזעים הכחולים עדיין לא הצליחו לפתח תרבות מתקדמת. האנדונים היו מפוזרים עדיין באזור הארקטי ובאזורי מרכז אסיה. בני הגזע הירוק והכתום הושמדו ככאלו. גזע האינדיגו התקדם דרומה באפריקה, שם עתיד היה להתחיל בהידרדרותו הגזעית האיטית אך הממושכת.

עמי הודו רבצו בקיפאונם, עם ציוויליזציה אשר אינה מצויה בהתקדמות; האדם הצהוב ביסס את אחיזתו במרכז של אסיה; האדם החום לא החל עדיין את הציוויליזציה שלו באיים הסמוכים של האוקיינוס השקט.

התפוזרת הגזעית הזו – אשר נלוו לה שינויי אקלים נרחבים – הניחה את היסוד לתחילת התקופה האנדיטית בציוויליזציה של אורנטיה. ההגירות המוקדמות האלה השתרעו על-פני תקופה בת יותר מעשרת-אלפים שנים, מסביבות שנת 25,000 לפני הספירה ועד שנת 15,000 לפני הספירה. ההגירות האנדיטיות המאוחרות יותר השתרעו מסביבות שנת 15,000 לפני הספירה ועד לשנת 6000 לפני הספירה לערך.

לגלים הראשונים של האדמים נדרש זמן כה רב על-מנת לחצות את אירו-אסיה עד כי תרבותם אבדה ברובה במהלך המסע. רק האנדיטים המאוחרים יותר נעו במהירות מספקת על-מנת לשמר את התרבות העדנית בכל מרחק גדול שהוא ממסופוטמיה.

4. האנדיטים

הגזעים האנדיטים היו המיזוגים הראשיים של הגזע הסגול מן הזן הטהור עם הנודים בנוסף לעמים האבולוציוניים. ככלל, ראוי להחשיב את האנדיטים ככאלו הנושאים בקרבם אחוז גדול בהרבה מן הדם האדמי מאשר הגזעים המודרניים. באופן כללי, המונח אנדיטי משמש לציון אותם עמים אשר מורשתם הגזעית הייתה סגולה בשיעור שבין שמינית לאחד חלקי שש-עשרה. בני אורנטיה המודרניים, ואפילו הגזעים הלבנים הצפוניים, מכילים הרבה פחות מהאחוז הזה מדמו של אדם.

מקורם של העמים האנדיטים המוקדמים באזורים הסמוכים למסופוטמיה לפני יותר מעשרים-וחמש אלף שנה; והם היו מורכבים ממיזוג של האדמים והנודים. הגן השני הוקף במעגלים משותפי-מרכז אשר בהם הלך ופחת שיעור הדם הסגול, ובפריפריה של כור ההיתוך הגזעי הזה נולד הגזע האנדיטי. מאוחר יותר, כאשר נכנסו המהגרים האדמים והנודים לאזוריה הפוריים דאז של טורקיסטאן, הם התמזגו עד מהרה עם התושבים הנעלים יותר, והגזע הממוזג אשר נוצר הרחיב את הטיפוס האנדיטי צפונה.

האנדיטים היוו את הזן האנושי הטוב ביותר בכל המובנים אשר הופיע באורנטיה למן ימי העמים הסגולים מן הזן הטהור. הם כללו את רוב הטיפוסים הגבוהים ביותר משאריות הגזע האדמי והגזע הנודי אשר שרדו, ומאוחר יותר, גם כמה מן הזנים הטובים ביותר של האדם הצהוב, הכחול והירוק.

האנדיטים המוקדמים הללו לא היו אֲרִים; הם היו קדם-ארים. הם לא היו לבנים; הם היו קדם-לבנים. הם לא היו עם מערבי ואף לא מזרחי. ואולם, הייתה זו המורשת האנדיטית אשר הקנתה למזיגה הרב-לשונית, אשר מכונה בשם הגזעים הלבנים, את אותה הומוגניות כללית אשר מכונה קווקזית.

הזנים הטהורים יותר של הגזע הסגול שימרו את המסורות האדמיות של חיפוש אחר השלום, ודבר זה מסביר מדוע התנועות המוקדמות יותר של הגזע היוו יותר בבחינת הגירות שלוות בטבען. ואולם, כאשר התאחדו האדמים עם הזנים הנודים – אשר היוו באותה עת גזע לוחמני – הפכו הצאצאים האנדיטים שלהם לאנשי הצבא המוכשרים והחכמים ביותר אשר חיו אי-פעם באורנטיה עד לאותם הימים. ומנקודה זו ואילך נשאו תנועותיהם של בני מסופוטמיה אופי יותר ויותר צבאי ולבשו דמות של כיבושים של ממש.

האנדיטים הללו היו הרפתקניים; היו להם נטיות של שוטטות. כמות גדולה יותר מזן הסאנגיק או מן הזן האנדוני נטתה לאזן אותם. ואף-על-פי-כן, צאצאיהם המאוחרים יותר לא נחו עד אשר הקיפו את כדור הארץ, ועד אשר גילו את אחרונת היבשות המרוחקות ביותר.

5. ההגירות האנדיטיות

תרבותו של הגן השני נשמרה במשך עשרים-אלף שנה, אך היא חוותה ירידה מתמדת עד לשנת 15,000 לפני הספירה, כאשר חידוש הכהונה של שת ומנהיגותו של אָמוֹסָאד חנכו עידן מזהיר. הגלים העצומים של הציוויליזציה, אשר התפשטו לאחר מכן בכל אירו-אסיה, באו מייד לאחר התחדשותו הכבירה של הגן, וזאת בשל האיחוד הנרחב של האדמים עם הנוודים המעורבים הסובבים, איחוד אשר הביא ליצירתם של האנדיטים.

האנדיטים הללו החלו לנוע מחדש ברחבי אירו-אסיה וצפון-אפריקה. התרבות האנדיטית שלטה ממסופוטמיה ועד שִׁינְגָ'אָנְג, ועל ההגירה המתמדת אל-עבר אירופה פיצה זרם מתמיד של אנשים חדשים אשר הגיעו ממסופוטמיה. ואולם, לא יאה זה מדויק לדבר על אודות האנדיטים כעל גזע במסופוטמיה גרידא, אלא בסמוך למועד שבו החלו צאצאיו המעורבים של אדם בהגירתם הסופית. בעת הזאת, אפילו הגזעים אשר בגן השני הפכו להיות כה ממוזגים עד שלא ניתן היה להתייחס אליהם יותר כאל אדמים.

הציוויליזציה של טורקיסטאן קיבלה חיזוק וריענון מתמידים בדמותם של האנשים החדשים אשר הגיעו ממסופוטמיה, ובמיוחד בדמות הפרשים האנדיטים אשר הגיעו מאוחר יותר. ברמות של טורקיסטאן הייתה השפה המכונה אָרית בתהליך היווצרות; היא הייתה מזיגה של הניב האנדוני של אותו אזור עם שפותיהם של האדמונים ועם אלה של האנדיטים המאוחרים יותר. רבות מן השפות המודרניות נגזרות מן הדרך שבה דיברו השבטים המרכז-אסייתיים המוקדמים הללו אשר כבשו את אירופה, את הודו ואת החלקים הגבוהים של מישורי מסופוטמיה. שפה קדומה זו העניקה לשפות המערביות את כל אותו דמיון המכונה אָרִי.

עד שנת 12,000 לפני הספירה שלושה רבעים מן הזן האנדיטי של העולם שכנו בצפון ובמזרח אירופה; וכאשר התרחשה ההגירה ההמונית המאוחרת והסופית ממסופוטמיה, שישים-וחמישה אחוזים מגלי ההגירה האחרונים הללו נכנסו לאירופה.

האנדיטים לא היגרו רק לאירופה, אלא גם לצפון-סין ולהודו; זאת בעוד שקבוצות רבות אחרות חדרו עד לקצות העולם כשליחים, כמורים וכסוחרים. הם תרמו משמעותית לקבוצות הצפוניות של עמי הסאנג'יק של הסהרה. ואולם, אך ורק מורים וסוחרים מועטים חדרו מאז ומעולם דרומה יותר באפריקה ממוצא הנילוס. מאוחר יותר, אנדיטים ומצרים מעורבים ירדו מטה הן לאורך חופיה המזרחיים של אפריקה והן לאורך חופיה המערביים, הרבה מתחת לקו המשווה, אך הם לא הגיעו עד מדגסקר.

האנדיטים הללו היו אלו אשר כונו קְרִינִידִים, ומאוחר יותר – כובשיה הארים של הודו; ונוכחותם במרכז אסיה שיפרה במאוד את אבותיהם הקדמונים של הטוראנים. רבים מבני הגזע הזה עשו את דרכם לסין, הן דרך שִׁינְגָ'אָנְג והן דרך טיבט, והוסיפו איכויות רצויות לזנים הסיניים המאוחרים יותר. מעת לעת קבוצות קטנות עשו דרכן אל תוך יפן, אל פורמוזה, איי הודו המזרחית וסין הדרומית, אף כי רק מעטים מאוד נכנסו לסין בדרך החוף.

מאה-שלושים-ושניים יחידים מקרב הגזע הזה יצאו במסע מיפן בצי של ספינות קטנות ולבסוף הגיעו לדרום-אמריקה; ובאמצעות נישואי תערובת עם ילידי האנדים, הם כוננו את השושלת של מי שלאחר מכן היו לשליטי האינקה. הם חצו את האוקיינוס השקט באמצעות התקדמות בשלבים קלים, והשתהו באיים הרבים אשר מצאו בדרכם. איי הקבוצה הפולינזית היו אז גם רבים יותר וגם גדולים יותר מאשר כיום, והמלחים האנדיטים הללו – כמו גם כמה מאלו אשר עקבו אחריהם – שינו במהלך מסעם את קבוצות הילידים מבחינה ביולוגית. כתוצאה מחזירת האנדיטים צמחו מרכזי ציוויליזציה משגשגים רבים בארצות האלה, אשר מצויות כעת מתחת לפני המים. במשך זמן רב היה אי הפסחא מרכזי דתי ומנהלי של אחת מן הקבוצות האלה אשר אבדו זה מכבר. ואולם, מתוך האנדיטים אשר חצו לפני זמן רב את האוקיינוס השקט, אותם מאה-שלושים-ושניים היו היחידים אשר הגיעו מאז ומעולם אל היבשות הראשיות של אמריקה.

כיבושי ההגירה הללו של האנדיטים נמשכו עד לפיזורם הסופי, אשר חל בין השנים 8000 ו-6000 לפני הספירה. וככל שהם נהרו החוצה ממסופוטמיה, כך הם המשיכו לדלדל את המאגרים הביולוגיים של ארץ מולדתם, בה בעת שחיזקו באופן משמעותי את העמים אשר סביב. ולכל אומה אשר אליה הגיעו הם הביאו עמם הומור, אמנות, הרפתקה, מוזיקה וייצור. הם היו מוכשרים בביות בעלי-חיים והיו חקלאים מומחים. בשלב זה, לכל הפחות, נוכחותם שיפרה על-פי-רוב את האמונות הדתיות ואת נהגי המוסר של הגזעים הוותיקים יותר. וכך התפשטה אט-אט תרבותה של מסופוטמיה החוצה לעבר אירופה, הודו, סין, צפון-אפריקה ואיי האוקיינוס השקט.

6. ההתפזרויות האחרונות של האנדיטים

שלושת הגלים אשר יצאו אחרונים ממסופוטמיה עשו זאת בין שנת 8000 לשנת 6000 לפני הספירה. שלושת גלי התרבות האדירים הללו נדחפו בכוח החוצה ממסופוטמיה בלחץ שבטי הגבעות במזרח וההטרדות של שוכני המישורים במערב. שוכני עמק הפרת והשטחים אשר סביבו יצאו, בעת הגירתם ההמונית האחרונה, במספר כיוונים:

שישים-וחמישה אחוזים מהם נכנסו לאירופה דרך נתיב הים הכספי על-מנת לכבוש ולהתמזג עם הגזעים הלבנים אשר הופיעו לאחרונה – המזיגה של האדם הכחול והאנדיטים המוקדמים יותר.

עשרה אחוזים מהם – ובכלל זה קבוצה גדולה של כוהנים בני שֶׁת – נעו מזרחה דרך הרמות של עילם אל מישורי איראן ואל

טורקיסטאן. רבים מצאצאיהם נדחפו מאוחר יותר אל תוך הודו יחד עם אחיהם האֶרֶם מאזורי הצפון.

עשרה אחוזים מתושבי מסופוטמיה פנו מזרחה במהלך מסעם צפונה, נכנסו לשינג'יאנג, ושם התמזגו עם התושבים האנדיטים-הצהובים. מרבית הצאצאים המוכשרים של האיחוד הגזעי הזה נכנסו לאחר מכן לסין ותרמו רבות לשיפור המיידים של החטיבה הצפונית של האדם הצהוב.

עשרה אחוזים מן האנדיטים הנסים הללו חצו את חצי האי ערב ונכנסו למצרים.

חמישה אחוזים מן האנדיטים – התרבות העליונה ביותר במחוז החוף סביב מוצא נהרות החידקל והפרת – אלו אשר שמרו על עצמם מפני נישואי התערובת עם אנשי השבטים הנחותים אשר סביב, סירבו לעזוב את בתיהם. קבוצה זו ייצגה את הישרדותם של רבים מן הזנים הנודים והאדמים הנעלים.

עד לשנת 6000 פינו האנדיטים את האזור הזה כמעט לחלוטין, אף כי צאצאיהם – אשר התערבבו מאוד עם גזעי הסאנגיק אשר סביב ועם האנדונים של אסיה הקטנה – נותרו שם על-מנת ללחום בפולשים הצפוניים והמזרחיים במועד מאוחר הרבה יותר.

עידן התרבות של הגן השני הסתיים בעטיה של החדירה ההולכת וגדלה של הזנים הנחותים אשר מסביב. הציוויליזציה נעה מערבה אל עבר הנילוס ואיי הים התיכון, ושם המשיכה לשגשג ולהתקדם הרבה לאחר שמקורותיה ממסופוטמיה הידרדרו. ושטף בלתי-מרוסן זה של אנשים נחותים הכין את הקרקע לכיבושה המאוחר יותר של מסופוטמיה על-ידי הברברים הצפוניים, אשר סילקו את שאריות הזנים המוכשרים. ואפילו בשנים מאוחרות יותר המשיך השריד המתורבת להתמרמר על נוכחות הפולשים הבורים וגסי הרוח הללו.

7. השיטפונות במסופוטמיה

שוכני הנהרות היו מורגלים לראות את הנהרות עולים על גדותיהם בעונות מסוימות; השיטפונות התקופתיות הללו היו מאורעות אשר חזרו בחייהם מדי שנה. ואולם, כתוצאה משינויים גיאולוגיים מדורגים מצפון לעמק של מסופוטמיה, איימו עליה סכנות חדשות.

ההרים סביב חופיו המזרחיים של הים התיכון, וכן אלו אשר מצפון-מזרח ומצפון-מערב למסופוטמיה, המשיכו להתרומם במשך אלפי שנים לאחר שקיעתה של עדן הראשונה אל מתחת לפני המים. התרוממות זו של האדמה הואצה מאוד בסביבות שנת 5000 לפני הספירה, ועובדה זאת, בצירוף עלייה משמעותית בירידת השלגים בהרים הצפוניים, גרמה מדי אביב לשיטפונות חסרי תקדים בכל רחבי עמק הפרת. שיטפונות אביב אלו הלכו והחמירו עד אשר תושבי אזורי הנהר נדחקו בסופו של דבר אל אזורי הרמה המזרחיים. במשך קרוב לאלף שנים עשרות ערים ננטשו כמעט לחלוטין בשל השיטפונות הנרחבים הללו.

כמעט חמשת-אלפים שנה לאחר מכן, כאשר ביקשו הכוהנים העבריים אשר היו בשבי בבבלים להתחקות אחר השושלת של העם היהודי חזרה אל אדם, הם התקשו מאוד לחבר יחד את כל החתיכות של הסיפור; ובמחוז של אחד מהם עלה הרעיון לנטוש את המשימה, לתת לכל העולם לטבוע ברשעותו בימי המבול של נוח, וכך להיות במצב עדיף לשם התחקות אחר מוצאו של אברהם הישר אל אחד מבני נוח.

המסורות על אודות תקופה שבה כיסו המים את כלל פני כדור הארץ הינן אוניברסאליות. גזעים רבים מספרים את הסיפור על אודות מבול כלל-עולמי אי-שם במהלך עידני העבר. הסיפור התנכי על אודות נוח, התיבה והמבול הינו המצאה של הכוהנים העבריים במהלך השבי בבבל. מאז כוננו החיים באורנטיה, מעולם לא היה מבול אוניברסאלי. הפעם היחידה שבה פני כדור הארץ היו מכוסים לחלוטין במים הייתה במהלך עידני הארכאיקון בטרם החלה היבשה להופיע.

ואולם, נוח אכן חי; הוא היה יינן מאָרם, יישוב על גדות נהר בסמוך לאָרֶךְ. הוא העלה על הכתב את רישום הימים של עליית הנהר משנה לשנה. הוא זכה לקיטונות של לעג על אשר ראו אותו צועד במעלה ובמורד עמק הנהר ומייעץ לבנות את כל הבתים מעץ ובדמות סירה, וכן כי ראוי למקם את בעלי החיים על סיפון הבית מדי לילה עם התקרב עונת השיטפונות. מדי שנה הוא נהג ללכת אל היישובים השכנים אשר על גדות הנהר ולהתריע באשר למספר הימים אשר נותרו עד בוא השיטפונות. לבסוף הגיעה השנה שבה התעצמו השיטפונות השנתיים עד מאוד – זאת בשל כמות גשמים גדולה מן הרגיל – כך שעלייתם המהירה של המים מחקה כליל את הכפר; אך ורק נוח ומשפחתו המיידית ניצלו בבית הסירה שלהם.

השיטפונות הללו השלימו את שיבושה של הציוויליזציה האנדיטית. עם סיומה של תקופת השיטפונות הזו, היה הגן השני כלא היה. אך ורק בדרום ובקרב השומרים נותר שריד כלשהו לתהילת העבר.

שייריה של זו, אחת מן הציוויליזציות העתיקות ביותר, מצויים באזורים הללו של מסופוטמיה ומצפון-מזרח וצפון-מערב להם. ואולם, קיימים שרידים עתיקים אף יותר מימי דאלאמטיה תחת מימי המפרץ הפרסי, ועדן הראשונה נחה שקועה מתחת לקצהו המזרחי של הים התיכון.

8. השומרים – אחרוני האנדיטים

כאשר ההתפזרות האחרונה של האנדיטים שברה את עמוד השדרה הביולוגי של הציוויליזציה של מסופוטמיה, מיעוט קטן מקרב הגזע הנעלה הזה נותר במולדתו בסמוך למוצא הנהרות. היו אלו השומרים, ובשנת 6000 לפני הספירה הם הפכו להיות בעיקר אנדיטים במוצאם – וזאת אף-על-פי שתרבותם הייתה כמעט אך ורק נודית באופייה – והם שמרו על המסורות העתיקות של דאלאמטיה. אף-על-פי-כן, השומרים הללו של אזורי החוף היו האנדיטים האחרונים במסופוטמיה. ואולם, במועד המאוחר הזה היו הגזעים של מסופוטמיה כבר ממוזגים כדבעי, כפי שניתן להיווכח מסוגי הגולגולות אשר נמצאו בקברים מתקופה זו.

שוֹשֶׁן שגשגה מאוד בתקופות השיטפונות. העיר הראשונה והנמוכה יותר הוצפה, וכך החליפה אותה העיר השנייה, הגבוהה יותר, ושימשה כמטה של חפצי האמנות המיוחדים של אותה תקופה. מאוחר יותר, עם התמעטות השיטפונות, הפכה אור למרכז תעשיית הקדרות. לפני כשבעת-אלפים שנה שכנה אור על גדות המפרץ הפרסי, וסחף הנהרות העלה את מפלס האדמה זה מכבר עד לגבולותיו הנוכחיים. היישובים הללו סבלו פחות מן השיטפונות הודות למפעלי שליטה משופרים ולהתרחבות שפכי הנהרות.

מגדלי התבואה השלווים של עמקי נהרות הפרת והחידקל הוטרדו מזה זמן רב מפשיטות של ברברים מטורקיסטאן ומן הרמות של איראן. ואולם כעת, בשל בצורת הולכת וגוברת באזורי המרעה של הרמות, החלה פלישה משולבת אל תוך עמק הפרת. ופלישה זו הייתה רצינית הרבה יותר בשל העובדה שהיו ברשות רועי הצאן והציידים הללו מספר רב של סוסים מאולפים. העובדה שהיו מצויים בסוסים הקנתה להם יתרון צבאי עצום ביחס לשכניהם העשירים מדרום. תוך זמן קצר הם כבשו את מסופוטמיה כולה, ודחקו החוצה את הגלים האחרונים של התרבות אשר נפוצה ברחבי אירופה, מערב-אסיה וצפון-אפריקה.

הכובשים הללו של מסופוטמיה נשאו בשורותיהם רבים מן הזנים האנדיטים הטובים יותר של הגזעים המערבים של צפון טורקיסטאן, לרבות חלק מן המטען הגזעי של אדמסון. השבטים הללו מן הצפון – המפותחים פחות אך הנמרצים יותר – ספגו ברצון ובזריזות את שאריות הציוויליזציה של מסופוטמיה, ואז התפתחו לכדי אותם עמים מעורבים אשר נמצאו בעמק הפרת עם ראשית תולדות ההיסטוריה. הם החזו במהירות רבים מן השלבים של הציוויליזציה החולפת של מסופוטמיה, אימצו את האמנויות של שבטי העמקים וחלק גדול מתרבות השומרים. הם אפילו ביקשו לבנות מגדל בבל שלישי, ולאחר מכן אימצו את המונח בבל כשםם הלאומי.

בשעה שהפרשים הברברים הצפון-מזרחיים שטפו את כל עמק הפרת, הם לא כבשו את שאריות האנדיטים אשר שכנו במוצא הנהר במפרץ הפרסי. השומרים הללו יכלו להגן על עצמם הודות לאינטיגנציה גבוהה יותר, לכלי נשק טובים יותר ולמערכת התעלות הצבאיות המסועפת שלהם, אשר נלוותה למערכת ההשקיה שלהם הבנויה מבכרות המחוברות זו אל זו. הם היו עם מאוחד הודות לכך שהייתה להם דת קבוצתית אחידה. וכך הם הצליחו לשמר את שלמותם הגזעית והלאומית הרבה לאחר ששכניהם מצפון-מערב התפצלו לכדי ערי מדינה מבודדות. אף אחת מן הקבוצות שבערים האלה לא יכלה להתגבר על השומרים המאוחדים.

עד מהרה למדו הפולשים מן הצפון לתת אמון ולהעריך מאוד את השומרים שוחרי השלום כמורים וכמנהלים מוכשרים. כל העמים אשר מצפון וממצרים במערב, ועד להודו שבמזרח, רחשו להם כבוד רב וביקשו אותם כמורים לאמנות ולתעשייה, כמנהלי סחר וכשליטים אזרחיים.

לאחר התפרקות הקונפדרציה השומרית המוקדמת, נשלטו ערי המדינה המאוחרות יותר על-ידי צאצאיהם המשומדים של הכוהנים בני שת. אך ורק כאשר הכוהנים הללו כבשו את הערים השכנות הם כינו את עצמם מלכים. מלכי הערים המאוחרים יותר הללו לא הצליחו ליצור קונפדרציה חזקה בטרם ימיו של סַאָרְגֶּן, וזאת בשל קנאת אלילים. כל עיר האמינה שאליל העיר שלה הינו נעלה על כלל האלילים האחרים, ולפיכך סירבו אנשי הערים השונות להכפיף עצמם למנהיג משותף.

סיומה של תקופת השלטון החלשה הממושכת הזו של כוהני הערים הסתיימה עת הכריז סארגון, כוהן העיר פִּיש, על עצמו כמלך והחל בכיבוש כלל מסופוטמיה והארצות אשר סביב לה. ולעת עתה, התפתחות זאת סיימה את פרק ערי המדינה, אשר נשלטו בידי כוהנים ונמלאו בהם, כאשר כל עיר מחזיקה באליל עירוני ומנהלים טקסיים משלה.

לאחר התפרקותה של פדרציה זו של העיר פִּיש, הגיעה תקופה ארוכה שבה לחמו ערי העמק האלה באופן מתמיד על-מנת להשיג עליונות. או אז עבר השלטון פעמים רבות בין שֹׁמֶר, אֶכַד, פִּיש, אַרְךָ, אור ושוֹשֶׁן.

בסביבות שנת 2500 לפני הספירה סבלו השומרים הפסדים קשים לבני הקונויט ולבני הגונויט אשר מצפון. לָגַש, הבירה השומרית אשר נבנתה על גבעות השיטפונות, נפלה. אַרְךָ החזיקה מעמד שלושים שנה לאחר נפילת אֶכַד. עד לכינון שלטון חמורבי נספגו השומרים אל תוך שורות השָׁמִים הצפוניים, והאנדיטים ממסופוטמיה עברו מדברי ימי ההיסטוריה.

למן שנת 2500 ועד לשנת 2000 לפני הספירה השתוללו הנוודים מן האוקיינוס האטלנטי ועד לאוקיינוס השקט. הַנְּרִים היוו את ההתפרצות הסופית של הקבוצה הכספית מקרב צאצאי הגזעים הממוזגים של האנדונים והאנדיטים ממסופוטמיה. את מה שלא הצליחו הברברים להרוס במסופוטמיה, הצליחו לעשות שינויי האקלים אשר הגיעו בשלב מאוחר יותר.

וזהו סיפור בני הגזע הסגול לאחר ימי אדם וגורלה של מולדתם בין החידקל לפרת. בסופו של דבר, הציוויליזציה העתיקה שלהם נפלה בשל ההגירה החוצה של העמים הנעלים וההגירה פנימה של שכניהם הנחותים. ואולם, הרבה בטרם נכבש העמק בידי הפרשים הברברים, תרבותו של הגן התפשטה במידה ניכרת לעבר אסיה, אפריקה ואירופה, ויצרה שם את גרעין התסיסה אשר הניב את הציוויליזציה של המאה העשרים באורנטיה.

הספר של אורנטיה

מסמך 79

ההתרחבות האנדיטית במזרח

אסיה הינה מולדתו של המין האנושי. אַנְדוֹן ופּוֹנְטָה נולדו בחצי-אי בדרומה של יבשת זו. ברמות של אפגניסטן ד-היום כונן צאצאם, פְּאָדוֹן, מרכז תרבות פרימיטיבי אשר התקיים במשך למעלה מחצי מיליון שנה. כאן, במוקד המזרחי של המין האנושי, התבדלו עמי הסאנגיק מן הזן האנדוני, ואסיה הייתה מולדתם הראשונה, אזור הצייד הראשון שלהם, וכן זירת הקרב הראשונה שלהם. דרום-מערב אסיה חזתה ברצף בציוויליזציות של הדאלאמטים, הנוודים, האדמים והאנדיטים; ומן האזורים הללו התפשטו הפוטנציאלים של הציוויליזציה המודרנית לכל רחבי העולם.

1. האנדיטים של טורקיסטאן

במשך למעלה מעשרים וחמש אלף שנה, עד קרוב לשנת 2000 לפני הספירה, נשלט ליבה של אירו-אסיה בעיקרו על-ידי האנדיטים; זאת אף כי שליטה זו הלכה ונחלשה. בשטחיה הנמוכים של טורקיסטאן פנו האנדיטים מערבה, מסביב לאגמים הפנים-יבשתיים, אל תוך אירופה; זאת בעוד שמהרמות של האזור הזה הם הסתננו מזרחה. מזרח טורקיסטאן (שִׁינְגָ'יָאנְג) ובמידה פחותה מכך – טיבט, היו השערים העתיקים אשר דרכם חצו עמי מסופוטמיה הללו את ההרים אשר בצפון ארצותיו של האדם הצהוב. הסתננות האנדיטים להודו התרחשה דרך הרמות של טורקיסטאן לתוך הפונג'ב, ומאזורי המרעה של איראן דרך פְּלוֹקִיסְטָאן. ההגירות המוקדמות יותר האלה לא היו בבחינת כיבושים מכל בחינה שהיא, אלא נדידתם המתמשכת של השבטים האנדיטים אל תוך מערב-הודו ולתוך סין.

במשך כמעט חמש-עשרה אלף שנה השתמרו מרכזיה של התרבות האנדיטית המערבת באגן נהר טַאָרִים שבִּשְׁינְגָ'יָאנְג, ומדרום, ברמות של טיבט, שם התמזגו האנדיטים והאנדונים באופן ניכר. עמק טַאָרִים היה המאחז המזרחי ביותר של התרבות האנדיטית האמיתית. כאן הם בנו את יישוביהם והחלו לקיים יחסי מסחר עם הסינים המתקדמים אשר במזרח ועם האנדונים אשר מצפון. באותם ימים היה אזור טארים ארץ פורייה; הגשמים ירדו אז בשפע. במזרח, אזור הגובי היה אזור מרעה פתוח שבו החלו רועי הצאן לפנות בהדרגה לעיסוק בחקלאות. הציוויליזציה חוסלה כאשר רוחות הגשם נעו דרום-מזרחה, ואולם, בשיאה, היא לא נפלה מזו של מסופוטמיה.

עד לשנת 8000 לפני הספירה החלה הצחיחות, אשר הלכה והתגברה באיטיות באזורי הרמות של מרכז אסיה, לדחוק את האנדיטים אל אזורי הנהר הנמוכים ואל חופי הים. הבצורת המחמירה הזו לא רק דחפה אותם אל עבר עמקי נהרות הנילוס, הפרת, האינדוס והנהר הצהוב, אלא גם גרמה להתפתחות חדשה בציוויליזציה האנדיטית. מעמד חדש של אנשים – הסוחרים, החל להופיע במספרים גדולים.

כאשר תנאי האקלים המשתנים הפכו את הצייד לבלתי-רווחי עבור האנדיטים המהגרים, הם לא נהו אחר הנתיב האבולוציוני של הגזעים הוותיקים יותר בעצם הפיכתם לרועי צאן. החיים המסחריים והעירוניים החלו להופיע. ממזרים, דרך מסופוטמיה וטורקיסטאן ועד לנהרות של סין ושל הודו, השבטים המתורבתים יותר החלו להיאסף בערים אשר הוקדשו לייצור ולמסחר. אֶדוֹנְקָה הפכה למטרופוליס המסחרי של אסיה, והיא מוקמה בסמוך לעיר אֶשְׁקָאבָאט ד-היום. המסחר באבן, במתכת ובעץ, וכן הקדרות, הואצו הן ביבשה והן בים.

ואולם, הבצורת אשר הלכה והתגברה ללא-קץ גרמה בהדרגה להגירה האנדיטית ההמונית והכבירה מן הארצות שמדרום וממזרח לים הכספי. הכיוון של גל ההגירה החל לנטות מהצפון לעבר הדרום, והפרשים הבבלים החלו לדחוף אל תוך מסופוטמיה.

הצחיחות ההולכת וגוברת במרכז אסיה גרמה לדלדול נוסף של האוכלוסין ולהפיכת העמים הללו לפחות לוחמניים; וכאשר כמויות הגשם המתמעטות בצפון דחקו את הנוודים האנדונים דרומה, החלה הגירה המונית של אנדיטים מטורקיסטאן. הייתה זו תנועתם הסופית של אלו המכונים אַרִים אל תוך הלבנט והודו. ותנועה זו סימנה את סופו של הפיזור הממושך של צאצאיו המעורבים של אדם, אשר במהלכו כלל העמים האסיאתיים ומרבית תושבי איי האוקיינוס השקט שופרו במידה כזו או אחרת על-ידי הגזעים הנעלים הללו.

וכך, בעודם מתפזרים בחצי הכדור המזרחי, איבדו האנדיטים את אדמות מולדתם במסופוטמיה ובטורקיסטאן; זאת הואיל ותנועה מאסיבית זו של אנדיטים אל הדרום היא אשר דיללה את האנדיטים במרכז אסיה עד להיעלמותם כמעט.

ואולם אפילו במאה העשרים שלאחר ישוע, מצויים שרידי דם אנדיטי בקרב האוכלוסיות הטוראניות והטיבטיות, כפי שמעידה הופעתם מעת לעת

של טיפוסים בלונדיניים באזורים הללו. דברי הימים המוקדמים של הסינים מתארים את נוכחותם של נוודים אדומי-שער מצפון ליישובים שוחרי השלום של הנהר הצהוב, ועדיין נותרו ציורים המתארים נאמנה את נוכחותם באגן טארים, לפני זמן רב, של הטיפוס הבלונדיני-אנדיטי ושל הטיפוס החום-מונגולי.

המופע הכביר האחרון של גאונותם הצבאית הרדומה של האנדיטים ממרכז אסיה התקיים בשנת 1200 לאחר הספירה, עת החלו המונגולים, תחת הנהגתו של ג'ינגיס חאן, לכבוש את חלק הארי של יבשת אסיה. ובדומה לאנדיטים של ימי קדם, הלוחמים הללו הכריזו על קיומו של "אל אחד בשמיים". התפרקותה המוקדמת של האימפריה שלהם עיכבה במשך זמן רב את החליפין התרבותיים בין מזרח למערב, ושיבשה עד מאוד את צמיחתו של המושג המונותיאיסטי באסיה.

2. כיבוש הודו בידי האנדיטים

הודו הינה המקום היחידי שבו התמזגו כלל הגזעים של אורנטיה, והפלישה האנדיטית הוסיפה למזיגה זו את הזן האחרון. ברמות אשר מצפון-מערב להודו באו גזעי הסאנגיק לכדי קיום, ונציגים מכל אחד מן הגזעים הללו ללא יוצא-מן-הכלל חדרו בראשית ימיהם אל תת-היבשת של הודו, בהתירם מאחור את המזיגה הגזעית ההטרוגנית ביותר אשר התקיימה מאז ומעולם באורנטיה. הודו העתיקה שימשה כאגן הניקוז של הגזעים המהגרים. הבסיס של חצי-האי היה בעבר צר במידת-מה ממה שהוא כעת, זאת הואיל וחלק ניכר מהשפך של הגנגס ושל האינדוס נוצר רק בחמישים-אלף השנים האחרונות.

מזיגות הגזע המוקדמות בהודו חלו עת התערבבו המהגרים מן הגזע האדום והצהוב עם האנדונים האבוריג'ינים. קבוצה זו נחלשה בהמשך משום שספגה אל קרבה את החלק העיקרי של האדם הירוק המזרחי אשר נכחד, כמו גם מספר גדול של אנשים מן הגזע הכתום. הקבוצה שופרה מעט באמצעות התמזגות מוגבלת עם האדם הכחול, אך סבלה מאוד מספיגת מספר רב של אנשים מגזע האינדיגו. ואולם, אלו המכונים האבוריג'ינים של הודו כמעט שאינם מייצגים את האנשים המוקדמים הללו; הם מהווים דווקא את השוליים הדרומיים והמזרחיים הנחותים ביותר, אלו אשר מעולם לא נספגו במלואם על-ידי האנדיטים הראשונים, או על-ידי דודניהם האֶרֶים אשר הופיעו לאחר מכן.

עד לשנת 20,000 לפני הספירה כבר קיבלה אוכלוסיית מערב-הודו נגיעות מן הדם האדמי, ומעולם בהיסטוריה של אורנטיה לא היה עם אחד אשר שילב גזעים שונים כה רבים. אך איתרע המזל וזני הסאנגיק המשניים היו אלו אשר שלטו, והיה זה בבחינת אסון של ממש שהן האדם הכחול והן האדם האדום כה חסרו בכור ההיתוך הגזעי הזה של הימים הרחוקים; שיעור גבוה יותר מקרב זני הסאנגיק הראשיים עשוי היה לתרום רבות לשיפור של מה שהיה יכול להפוך לציוויליזציה גדולה אף יותר. וכפי שאירע, האדם האדום היה עסוק בהרס עצמי באמריקות, האדם הכחול התהולל באירופה, ואילו צאצאיו המוקדמים של אדם (וגם רוב אלו אשר באו לאחריהם) הציגו אך רצון מועט להתערבב עם האנשים בעלי גוון העור הכהה יותר, בין שבהודו, בין שבאפריקה ובין שבכל מקום אחר.

בסביבות שנת 15,000 לפני הספירה, גרם לחץ אוכלוסין הולך וגובר ברחבי טורקיסטאן ואיראן לתנועה האנדיטית הנרחבת הראשונה לעבר הודו. במשך יותר מחמש-עשרה מאות שנים שטפו האנשים הנעלים הללו דרך הרמות של פֶּלוֹקִיסְטָאן, התפזרו על-פני העמקים של האינדוס ושל הגנגס, ונעו באיטיות דרומה אל תוך הֶדְקָאן. הלחץ האנדיטי הזה מכיוון צפון-מערב, דחק רבים מן התושבים הנחותים בדרום ובמזרח אל עבר בורמה ודרום-סין, אך לא דחק אותם מספיק על-מנת להציל את הפולשים מפני שמד גזעי.

כישלונה של הודו להשיג הֶגְמוֹנְיָה באירו-אסיה היה בעיקרו תולדה של טופוגרפיה; לחץ אוכלוסין מן הצפון רק צופף את רוב האוכלוסייה הדרומה, אל תוך השטח ההולך וקטן של הדקאן, אשר היה מוקף על-ידי הים מכל עבריו. אילו היו מסביב ארצות סמוכות אשר ניתן היה להגר אליהן, כי אז הנחותים היו נדחקים החוצה בכל הכיוונים, ואילו הזנים הנעלים היו משיגים ציוויליזציה גבוהה יותר.

למעשה, הכובשים האנדיטים המוקדמים יותר הללו ניסו נואשות לשמר את זהותם ולעצור את נחשול ההצפה הגזעית באמצעות כינון הגבלות קשיחות על נישואי תערובת. ואף-על-פי-כן, עד לשנת 10,000 לפני הספירה האנדיטים הוצפו זה מכבר, אך כלל מסת האנשים שופרה באופן משמעותי הודות לספיגה זו.

לעולם עדיפה המזיגה הגזעית, משום שהיא מעודדת גיוון תרבותי ויוצרת ציוויליזציה מתקדמת; אך אם שולטים האלמנטים הנחותים של הזנים הגזעיים, כי אז ההישגים הללו יהיו קצרי מועד בלבד. תרבות רב-לשונית יכולה להשתמר אך ורק אם הזנים העליונים מתרבים יותר מן הזנים הנחותים ובפער בטוח מהם. התרבות בלתי-מרוסנת של הנחותים, במקביל להצטמצמות ההתרבות של הנעלים יותר, מהווה ללא ספק מהלך אובדני של ציוויליזציה תרבותית.

אילו היה מספרם של הכובשים האנדיטים גדול פי שלושה, או לחלופין, אילו דחקו החוצה – או השמידו – את השליש הפחות רצוי של התושבים המערובים של גזעי הכתום-ירוק-אינדיגו, כי אז הייתה הודו הופכת לאחד ממרכזי הציוויליזציה התרבותית המובילים, וללא ספק הייתה מושכת אליה יותר מן הגלים המאוחרים יותר של בני מסופוטמיה אשר זרמו אל תוך טורקיסטאן ולאחר מכן צפונה לאירופה.

3. הודו הקרוינית

אחרי ככלות הכול, התמזגותם של הכובשים האנדיטים עם הזן של ילידי הודו יצרה אנשים מעורבים אשר נקראו דְרְוִידים. הדרוידים המוקדמים יותר והטהורים יותר ניחנו ביכולת כבירה להישגים תרבותיים, יכולת אשר הלכה ונחלשה ככל שמורשתם האנדיטית הידלדלה בהדרגה. וזה היה הדבר אשר סתם את הגולל על הציוויליזציה ההודית המתפתחת, זו של לפני כמעט שתי-עשרה אלף שנה. ואולם, אפילו העירוני המועט הזה מדמו של אדם גרם להאצה מובחנת בהתפתחות החברתית. הזן המשולב הזה יצר מייד את הציוויליזציה המגוונת ביותר על-פני כדור הארץ של אותם ימים.

זמן מועט לאחר שכבשו את הודו, איבדו האנדיטים הדרוידים את הקשר הגזעי והתרבותי שלהם עם מסופוטמיה; ואולם, נתיבי הים ונתיבי השיירות אשר נפתחו לאחר מכן כוננו-מחדש את הקשרים הללו; ובעשרת-אלפי השנים האחרונות לא הייתה נקודת זמן שבה הודו איבדה לחלוטין את הקשר עם מסופוטמיה שבמערב ועם סין שבמזרח; זאת אף-על-פי שהקשר עם המערב הועדף בהרבה בעיניים של המכשולים ההרריים.

ראשית תרבותם הנעלה של עמי הודו, כמו גם נטיותיהם הדתיות הנעלות, החלו בימים המוקדמים של תקופת השלטון הדרוידית, ובחלקן הן נובעות מן העובדה שכוהנים כה רבים מבני שֵׁת נכנסו להודו הן בפלישות האנדיטיות המוקדמות יותר והן בפלישות האריות המאוחרות יותר. לפיכך, חוט השני של המונותאיזם – אשר שזור לכל אורך ההיסטוריה הדתית של הודו – נובע מן הלימוד של האדמים בגן השני.

כבר בשנת 16,000 לפני הספירה נכנסה להודו חבורה בת מאה כוהנים בני שֵׁת, וכבשה כמעט לחלוטין – מן הבחינה הדתית – את המחצית המערבית של העם מרובה הלשונויות הזה. ואולם, דתם לא נשתמרה. ותוך חמש-אלפים שנה הידרדרו הדוקטרינות שלהם על אודות שילוש פרדיס לכדי הפיכתן לסמל השילוש של אל האש.

ואולם, במשך למעלה משבעת-אלפים שנה, ועד לסיומן של ההגירות האנדיטיות, היה מעמדם הדתי של תושבי הודו גבוה בהרבה מזה של כלל תושבי העולם. במשך התקופה הזו היה להודו סיכוי טוב ליצור את הציוויליזציה המובילה בעולם מבחינה תרבותית, דתית, פילוסופית ומסחרית. ואילו לא היו האנדיטים מוצפים לחלוטין על-ידי העמים שמדרום, כי אז, כפי הנראה – ייעוד זה אכן היה מתגשם.

מרכזי התרבות הדרוידים שכנו בעמקי הנהרות, בעיקר באלו של האינדוס ושל הגנגס, ובדקאן, לאורך שלושת הנהרות הכבירים אשר זרמו לים דרך מעברי ההרים המזרחיים. היישובים לאורך החופים של מעברי ההרים המערביים נחשבו חשופים בשל קשרי הים אשר קיימו עם שומֵר.

הדרוידים נמנו עם העמים המוקדמים ביותר אשר בנו ערים ועסקו באופן נרחב בעסקי ייצוא וייבוא, הן ביבשה והן בים. עד לשנת 7000 לפני הספירה שיירות גמלים עשו את דרכן באופן סדיר אל מסופוטמיה הרחוקה; משלוחי הים של הדרוידים התקדמו לאורך חופי הים הערבי אל-עבר הערים השומריות של המפרץ הפרסי, ואף שטו במימי מפרץ בנגל הרחק עד לאיי הודו המזרחית. הסוחרים והמלחים הללו ייבאו משומֵר את האלף-בית ואת אמנות הכתיבה.

יחסי המסחר הללו תרמו רבות ליצירת גיוון נוסף בתרבות הקוסמופוליטית, ותוצאתם הייתה הופעתם המוקדמת של הרבה מן הדברים המעודנים, ואפילו מדברי המותרות, של החיים העירוניים. כאשר נכנסו להודו האַרים, אשר הופיעו מאוחר יותר, הם לא הכירו בדרוידים כדודניהם האנדיטים אשר נשטפו על-ידי גזעי הסאנגיק, אך הם אכן מצאו ציוויליזציה מתקדמת ביותר. על-אף המגבלות הביולוגיות, ייסדו הדרוידים ציוויליזציה נעלה. היא התפשטה היטב בכל רחבי הודו, ובדקאן היא אף נשמרה עד לזמנים המודרניים.

4. הפלישה הארית להודו

החדירה האנדיטית השנייה להודו הייתה הפלישה הארית, אשר נמשכה כמעט חמש-מאות שנה ואירעה באמצע האלף השלישי לפני יסוד. הגירה זו סימנה את הגירתם ההמונית האחרונה של האנדיטים מארצות מולדתם אשר בטורקיסטאן.

המרכזים הראשונים של הארים היו פזורים בכל חצי הצפוני של הודו, ובמיוחד בצפון-מערבה של הודו. הפולשים הללו מעולם לא השלימו את כיבושה של הארץ, והזנחה זו היא אשר המיטה עליהם אסון בשלב מאוחר יותר; זאת הואיל והכמות המספרית הפחותה שלהם הפכה אותם לפגיעים לאפשרות להיספג על-ידי הדרוידים של הדרום, אשר לאחר מכן שטפו את כלל חצי האי, למעט מחוזות ההימליה.

הארים הותירו בהודו חותם גזעי מועט ביותר, למעט במחוזות הצפוניים. בדקאן הייתה השפעתם תרבותית ודתית יותר מאשר גזעית. ההשתמרות הגדולה יותר של מה שמכונה דם ארי בצפון-הודו אירעה לא רק בשל נוכחותם באזורים הללו במספרים גדולים, אלא גם בשל העובדה שהם קיבלו חיזוקים בדמותם של כובשים, סוחרים ומיסיונרים מאוחרים יותר. עירוי מתמיד של דם ארי המשיך להגיע אל תוך הפונג'אב ממש עד למאה הראשונה לפני יסוד, זאת כאשר המנה האחרונה נלוותה למערכותיהם של העמים הֶקְלִיִּסְטִים.

בסופו של דבר התמזגו הארים והדרוידים במישורי הגנגס ויצרו תרבות גבוהה; ומרכז זה חוזק לאחר מכן באמצעות תרומות מכיוון צפון-מזרח אשר הגיעו מסין.

מעט לעת פרחו בהודו סוגים רבים של ארגונים חברתיים, החל מן המערכות הדמוקרטיות-למחצה של הארים וכלה בצורות הממשל המלוכניות והעריצות. ואולם, התכונה האופיינית ביותר של החברה הייתה ההשתמרות של מערכת הקסטות החברתית הגדולה אשר נוסדה על-ידי הארים במאמץ להנציח את הזהות הגזעית. מערכת הקסטות המורכבת הזו נשתמרה עד עצם היום הזה.

מתוך ארבע הקסטות הגדולות, כולן פרט לראשונה כוננו במאמץ חסר-תוחלת למנוע את התמזגות הגזע הארי של הכובשים עם נתיניהם הנחותים. ואולם הקסטה העליונה, זו של המורים ושל הכהנים, מקורה בבני שת; הַבְּרָה־מִינִים של המאה העשרים שלאחר ישוע עומדים בקו הצאצאים התרבותי של כוהני הגן השני, אף כי תורתם שונה עד מאוד מזו של קודמיהם המהוללים.

בשעה שנכנסו הארים להודו, הם הביאו עמם את מושגיהם על אודות האלוהות, כפי שאלו נשתמרו במסורות הדת אשר התקיימו למן ימי הגן השני. ואולם, הכהנים הברהמינים מעולם לא הצליחו לעמוד בשטף המומנטום הפגאני אשר קם ועלה כתוצאה מהמגע הפתאומי עם הדתות הנחותות של הדקאן לאחר הימחקות הגזע הארי. וכך השתעבדה מרבית האוכלוסייה לאמונות האפלות והכובלות של הדתות הנחותות; ולפיכך, לא הצליחה הודו לייצר את הציוויליזציה הגבוהה אשר עליה התבשרה בזמנים קודמים.

ההתעוררות הרוחנית של המאה השישית שלפני ישוע לא שרדה בהודו, והיא אפילו גוועה בטרם הפלישה המוסלמית. ואולי יום אחד עשוי לקום גְּאוֹטְמָה גדול יותר על-מנת להוביל את הודו כולה בחיפוש אחר האל החי; או אז יחזה העולם בפירותיהם של הפוטנציאלים התרבותיים של עם מגוון אשר שכן בתרדמת במשך זמן כה ממושך תחת השפעתה המאלחשת של ראייה רוחנית בלתי-מתקדמת.

התרבות אכן נחה על בסיס יסודות ביולוגיים, אך הקסטה לבדה לא תוכל להנציח את התרבות הארית, זאת הואיל ודת, דת של אמת, הינה המקור החיוני של אותה אנרגיה מרוממת אשר מניעה את האדם לכוון ציוויליזציה נעלה המתבססת על אחווה בין בני-אדם.

5. האדם האדום והאדם הצהוב

בעוד שסיפורה של הודו הינו סיפור הכיבוש בידי האנדיטים ושקיעתם של אלו, בסופו של דבר, אל קרב העמים האבולוציוניים הוותיקים יותר, מהלך הסיפור במזרח-אסיה נסוב יותר על אודות הסאנגיק הראשיים, ובמיוחד על אודות האדם האדום והאדם הצהוב. שני הגזעים הללו חמקו כמעט לחלוטין מן ההתמזגות עם הזן הניאנדרטלי הנחות, אשר עיכב במידה כה רבה את האדם הכחול באירופה, ולפיכך נשמר בקרבם של שני גזעים אלו הפוטנציאל הנעלה של טיפוס הסאנגיק הראשי.

בעוד שהניאנדרטליים הראשונים היו פזורים לכל רוחבה של אירו-אסיה, האגף המזרחי היה המזוהם יותר בזנים חייתיים נחותים. הטיפוסים התת-אנושיים הללו נדחקו דרומה על-ידי הקרחון החמישי, אותה יריעת קרח אשר חסמה במשך זמן כה ממושך את הגירת הסאנגיק אל תוך אסיה המזרחית. וכאשר עקף האדם האדום את הרמות של הודו בתנועתו לכיוון צפון-מזרח, הוא מצא כי צפון-מזרח אסיה נקייה מן הטיפוסים התת-אנושיים הללו. הארגון השבטי של גזעי האדם האדום נוצר לפני אלו של כל יתר העמים, והם היו הראשונים אשר היגרו ממוקד הסאנגיק של מרכז אסיה. הזנים הניאנדרטליים הנחותים חוסלו או סולקו מן היבשת בידי השבטים הצהובים אשר היגרו לשם בשלב מאוחר יותר. ואולם, האדם האדום משל בכיפה במזרח-אסיה במשך מאה-אלף שנה כמעט בטרם הגיעו השבטים הצהובים.

לפני יותר משלוש-מאות אלף שנה נכנס הנתח העיקרי של הגזע הצהוב אל סין מדרום כמהגרים אשר הגיעו מן החוף. ומדי אלף שנים הם העמיקו יותר ויותר את חדירתם אל תוככי היבשת, אך הם לא יצרו מגע עם אחיהם אשר היגרו לטיבט עד לזמני העבר הקרוב יחסית.

לחץ אוכלוסין הולך וגובר גרם לגזע הצהוב אשר נע צפונה להתחיל להידחק אל תוך מרחבי הצייד של האדם האדום. פלישה זו, לצד יריבות גזעית טבעית, באה לידי ביטוי בעוינות הולכת ומחמירה, וכך החל המאבק המכריע על האדמות הפוריות של אסיה הרחוקה.

סיפור המאבק הממושך בין הגזע האדום לבין הגזע הצהוב מהווה אָפּוֹס בהיסטוריה של אורנטיה. שני הגזעים הנעלים הללו לחמו ללא לאות במלחמה מרה אשר נמשכה מעל למאתיים-אלף שנה. בקרבות המוקדמים יותר הצליח על-פי רוב האדם האדום, ופעולות הפשיטה שלו חוללו שְׁמוֹת ביישובים הצהובים. אך בני גזע האדם הצהוב היו תלמידים עתירי כישרון של אמנות המלחמה, ולמן ההתחלה הדגִּימו יכולת מובחנת לחיות בשלום עם אחיהם; הסינים היו הראשונים ללמוד על העוצמה הטמונה באיחוד. השבטים האדומים המשיכו במלחמות האחים שלהם, ואז החלו לסבול מפלות חוזרות ונשנות מידיהם התוקפניות של הסינים הנחושים, אשר המשיכו במצעדם הנחרץ צפונה.

לפני מאה-אלף שנה נלחמו השבטים המצטמקים של הגזע האדום כאשר גבם אל הקרח הנסוג של הקרחון האחרון, וכאשר המעבר היבשתי מערבה דרך הגשר היבשתי של ברינג הפך אפשרי, הזדרזו השבטים הללו ונטשו את חופיה של יבשת אסיה, אשר לא הסבירה להם פניה. חלפו להן שמונים-וחמש אלף שנה מאז עזבו אחרוני טהורי הגזע האדומים את אסיה, ואולם המאבק הממושך הותיר את חותמו הגנטי על הגזע הצהוב המנצח. העמים הסיניים הצפוניים, כמו גם האנדונים מסיביר, ספגו אל קרבם הרבה מן הזן האדום והפיקו מכך תועלת משמעותית.

האינדיאנים של צפון-אמריקה מעולם לא באו במגע אפילו עם צאצאיהם האנדיטים של אדם וחווה, וזאת משום שהם נושלו מארצות מולדתם באסיה כחמישים-אלף שנה בטרם הגעת אדם. בעידן ההגירות האנדיטיות הלכו והתפזרו הזנים האדומים הטהורים ברחבי צפון-אמריקה בדמות שבטי נוודים, ציידים אשר עסקו במידה מועטה גם בחקלאות. הגזעים והקבוצות התרבותיות הללו נותרו מבודדים כמעט לחלוטין משאר העולם, למן הגעתם לאמריקות ועד לסיום האלף הראשון לספירת הנוצרים, עת התגלו על-ידי הגזעים הלבנים של אירופה. עד אותה עת, האסקימוסים היו הדבר הקרוב ביותר לאדם הלבן אשר חזה בו האדם האדום מימיו.

הגזע האדום והגזע הצהוב היו הזנים האנושיים היחידים אשר השיגו דרגה גבוהה של ציוויליזציה בנפרד מהשפעות האנדיטים. התרבות העתיקה ביותר של האינדיאנים של אמריקה הייתה זו של המרכז של אונְאָמוֹנְאָלוֹנְטוֹן בקליפורניה, אך זו נעלמה זה מכבר עד לשנת 35,000 לפני הספירה. במקסיקו, במרכז-אמריקה ובהרי דרום-אמריקה, נוסדו הציוויליזציות המאוחרות והמתמידות יותר בידי גזע שהיה בעיקרו אדום, אך הכיל גם מזיגה משמעותית מן האדם הצהוב, האדם הכתום והאדם הכחול.

הציוויליזציות הללו היוו תוצרים אבולוציוניים של הסאנגיק, זאת למרות שנגיעות מן הדם האנדיטי הגיעו לפרו. למעט האסקימוסים בצפון-אמריקה וכמה אנדיטים פולינזיים בדרום-אמריקה, לעמים של חצי הכדור המערבי לא היה מגע עם שאר העולם עד לסיום האלף הראשון שלאחר ישוע. בתכנית המקורית של המלכיצדקים לשיפור הגזעים של אורנטיה צוין כי על מיליון מצאצאיו טהורי הגזע של אדם ללכת על-מנת לרומם את האדם האדום באמריקות.

6. שחר הציוויליזציה הסינית

זמן מה לאחר שדחקו את האדם האדום לצפון-אמריקה, ניקו הסינים המתפשטים את האנדונים מעמקי הנהרות של מזרח-אסיה ודחפו אותם צפונה אל עבר סיביר ומערבה אל תוך טורקיסטאן, שם הם היו עתידים לבוא במהרה במגע עם התרבות העליונה של האנדיטים.

בבורמה ובחצי האי של הודו-סין, התרבויות של הודו ושל סין התערבבו והתמזגו ליצירת הציוויליזציות העוקבות של אזורים אלו. כאן נשתמר הגזע הירוק הנעלם בשיעור גבוה יותר מכל מקום אחר בעולם.

גזעים רבים ושונים אכלסו את איי האוקיינוס השקט. ככלל, האיים הדרומיים, שהיו אז גדולים יותר, אוכלסו בעמים אשר נשאו אחוז גדול מן הדם הירוק ומדם האינדיגו. האיים הצפוניים הוחזקו על-ידי אנדונים, ולאחר מכן על-ידי גזעים אשר נשאו בקרבם את הזן האדום ואת הזן הצהוב בשיעורים גדולים. אבותיו הקדמונים של העם היפני לא סולקו מן היבשת עד לשנת 12,000 לפני הספירה, אז סולקו דרומה אל-עבר החוף על-ידי דחיפה חזקה של השבטים הסיניים הצפוניים. הגירתם ההמונית הסופית אירעה פחות בשל לחץ אוכלוסין, ויותר כיוזמה של מנהיג אשר נחשב בעיניהם כאישיות אלוהית.

בדומה לעמים בהודו ובלבנט, השבטים המנצחים של האדם הצהוב כוננו את מרכזיהם הראשונים לאורך החוף ובמעלה הנהרות. בשנים שלאחר מכן היה גורלם של יישובי החוף מר, זאת ככל שגברו ההצפות וככל שהנהרות שינו את אפיקי זרימתם, עד אשר לא ניתן היה להגן עוד על הערים המצויות בשטחים הנמוכים.

לפני עשרים-אלף שנה אבותיהם הקדמונים של הסינים בנו זה מכבר שנים-עשר מרכזים חזקים של תרבות ושל לימוד פרימיטיביים, ובמיוחד לאורך הנהר הצהוב ונהר הָאָנְגְּזָה. וכעת החלו המרכזים הללו לקבל חינוך בדמות זרם מתמיד של עמים ממוזגים נעלים משינְג'אָנְג ומטיבט. ההגירה מטיבט לעמק היאנגצה לא הייתה נרחבת כבצפון, ואף המרכזים הטיבטים לא היו מתקדמים כאלו אשר באגן טָאָרִים. ואולם, שתי התנועות נשאו מידה מסוימת של דם אנדיטי מזרחה אל עבר ההתיישבות של הנהרות.

עליונותו של הגזע הצהוב הקדום נבעה מארבעה גורמים עיקריים:

1. גורם גנטי. שלא כדודניהם הכחולים באירופה, הן הגזע הצהוב והן הגזע האדום חמקו באופן ניכר מן ההתמזגות עם הזנים האנושיים הנחותים. הסינים הצפוניים, אשר התחזקו זה מכבר הודות לכמויות קטנות מן הזנים האדומים והאנדונים, נועדו ליהנות במהרה מעירוי משמעותי של דם אנדיטי. מזלם של הסינים הדרומיים בתחום הזה לא שפר עליהם עד כדי כך, והם סבלו במשך תקופה ממושכת מספיגת הגזע הירוק, בעוד שמאוחר יותר הם נחלשו עוד יותר בשל ההסתננות של נחילי האדם הנחותים אשר נדחקו החוצה מהודו בשל הפלישה הדרוידית-אנדיטית. ובסין של היום קיים הבדל מובהק בין הגזעים הצפוניים לדרומיים.

2. גורם חברתי. הגזע הצהוב למד במוקדם את ערכו של השלום הפנימי. נטייתם לשלום פנימי תרמה במידה כה רבה לגידול אוכלוסין נרחב אשר הבטיח את פיזור הציוויליזציה שלהם בקרב מיליונים רבים. משנת 25,000 לפני הספירה ועד לשנת 5000 לפני הספירה, הציוויליזציה ההמונית הגבוהה ביותר באורנטיה הייתה זו של מרכז וצפון סין. האדם הצהוב היה הראשון להשיג סולידריות גזעית – הוא הראשון אשר השיג ציוויליזציה תרבותית, חברתית ופוליטית בקנה מידה גדול.

הסינים של סביבות 15,000 לפני הספירה היו אנשי צבא תוקפניים; יראת-כבוד מוגזמת לעבר עדיין לא החלישה אותם, ובהיותם פחותים במספרם משנים-עשר מיליון, הם יצרו גוף הדוק אשר דיבר שפה משותפת. במהלך התקופה הזו הם בנו אומה אמיתית הרבה יותר מאוחדת והמוגנית מן האיחודים הפוליטיים של הזמנים ההיסטוריים.

3. גורם רוחני. במהלך עידן ההגירות האנדיטיות נמנו הסינים עם העמים הרוחניים ביותר על-פני האדמה. דבקות ממושכת בפולחן האמת האחת שעליה הכריז סִינְגְּלָאנְטוֹן שמרה על היתרון שלהם ביחס לרוב הגזעים האחרים. התמריץ שאותו מעניקה דת פרוגרסיבית ומתקדמת מהווה לעיתים קרובות גורם מכריע בהתפתחות התרבותית; ככל שהודו הלכה ודעכה, כך זינקה סין קדימה תחת ההשפעה המעוררת של דת אשר קידשה את האמת בדמות אלוהות עליונה.

הסגידה לאמת גרמה לחקירה ולגילוי נטולי מורא של חוקי הטבע ושל הפוטנציאלים של האנושות. ואפילו לפני ששת-אלפים שנה היו הסינים עדיין תלמידה הנלהבים של האמת וביקשו אותה בתקיפות.

4. גורם גיאוגרפי. סין מוגנת על-ידי ההרים ממערב ועל-ידי האוקיינוס ממזרח. אך ורק מצפון פתוחה הדרך למתקפה, ולכן ימי האדם האדום ועד להגעת צאצאיהם המאוחרים יותר של האנדיטים, לא שכן בצפון אף לא גזע תוקפני אחד.

ואלמלא המכשולים ההרריים והדעיכה המאוחרת יותר בתרבותם הרוחנית, היה הגזע הצהוב ללא ספק מושך אליו את הנתח העיקרי של ההגירות האנדיטיות מטורקיסטאן, ואין כל ספק כי היה משתלט במהרה על הציוויליזציה העולמית.

7. האנדיטים נכנסים לסין

לפני כחמש-עשרה אלף שנה היו האנדיטים מצויים בשלבי חצייה של מעבר טי טאו במספרים גדולים, והם התפזרו ברחבי העמק העליון של הנהר הצהוב, בקרב ההתיישבות הסינית של קאנסו. או אז הם חדרו מזרחה אל טאנאן, שם מוקמו היישובים המתקדמים ביותר. הסתננות זו מן המערב הייתה בחציה אנדונית ובחציה אנדיטית.

מאז ומעולם היו מרכזי התרבות הצפוניים לאורך הנהר הצהוב מתקדמים יותר מן ההתיישבות הדרומית שעל היאנגצה. בחלוף אלפים אחדים של שנים למן הגעתם של בני התמותה הנעלים הללו, אף שהיו מועטים, זינקו היישובים אשר לאורך הנהר הצהוב קדימה ביחס לכפרים שעל היאנגצה והשיגו מעמד מתקדם יותר ביחס לאחיהם מדרום, מעמד משופר אשר נשמר מאז ועד היום.

אין זאת כי היו אנדיטים רבים כל-כך, ואף אין זאת כי תרבותם הייתה כה נעלה, אלא שההתמזגות עמם יצרה זן מגוון יותר. הסינים הצפוניים קיבלו מן הזן האנדיטי רק במידה מספקת על-מנת לעורר במיתנות את שכלם המוכשר מעצם טיבו, אך לא מספיק על-מנת לעורר בהם את הסקרנות המבעבעת של הגילוי המאפיינת כל-כך את הגזעים הלבנים הצפוניים. עירוי מוגבל יותר זה מן המורשת האנדיטית הפריע פחות ליציבות המולדת של טיפוס הסאנגי.

הגלים המאוחרים יותר של האנדיטים הביאו עמם חלק מסוים מן ההתקדמות התרבותית של מסופוטמיה; והדבר נכון במיוחד בנוגע לגלי ההגירה האחרונים מן המערב. הם שיפרו באופן ניכר ביותר את נוהגי החינוך והכלכלה של הסינים הצפוניים; ובעוד שהשפעתם על התרבות הדתית של הגזע הצהוב הייתה קצרת מועד, צאצאיהם המאוחרים יותר תרמו רבות להתעוררות רוחנית מאוחרת יותר. ואולם, המסורות האנדיטיות באשר ליופיין של עדן ושל דאלאמאטיה אכן השפיעו על המסורות הסיניות; כך, אגדות סיניות מוקדמות ממקמות את "ארץ האלים" במערב.

העם הסיני לא החל בבניית ערים ובעיסוק בייצור עד לאחר שנת 10,000 לפני הספירה, לאחר שינויי האקלים בטורקיסטאן והגעת המהגרים האנדיטים המאוחרים יותר. עירוי זה של דם חדש לא הוסיף לציוויליזציה של האדם הצהוב במידה כה רבה, כשם שהוא עורר את נטיותיו הרדומות של הזן הסיני הנעלה, וקידם והאיץ את התפתחותן. מתנאן ועד שאנגשי החלו הפוטנציאלים של ציוויליזציה מתקדמת להניב פרי. תחילת עבודת המתכת וכל אמנויות הייצור מקורן בימים הללו.

הדמיון בין שיטות סיניות ומסופוטמיות מסוימות באשר למניין הזמן, אסטרונומיה וניהול הממשל, נבעו מיחסי המסחר אשר התקיימו בין שני המרכזים המרוחקים הללו. סוחרים סיניים נעו בנתיבי היבשה דרך טורקיסטאן אל מסופוטמיה אפילו בימי השומרים. והחילופין הללו לא היו חד-צדדיים – עמק הפרת נהנה מהם במידה מרובה, כפי שגם נהנו מהם העמים של מישור הגנגס. ואולם, שינויים האקלים ופלישות הנוודים של האלף השלישי שלפני ישוע הקטינו במאוד את היקף הסחורות אשר הוסע מעל נתיבי השיירות של מרכז-אסיה.

8. הציוויליזציה הסינית המאוחרת יותר

בעוד שהאדם האדום סבל מלוחמה מרובה מדי, לא יאה זה שגוי לומר שהתפתחות המדינה בקרב הסינים התעכבה מפאת היסודיות שבה כבשו את אסיה. היה להם פוטנציאל כביר לסולידריות גזעית, ואולם פוטנציאל זה לא הצליח להתפתח כיאות בשל היעדר תמריץ הדחף המתמיד הנובע מן הסכנה הנוכחת-לעולם של תוקפנות מן החוץ.

עם השלמת כיבוש מזרח-אסיה, החלה המדינה הצבאית הקדומה להתפורר בהדרגה – מלחמות העבר נשכחו. מן המאבק האפי עם הגזע האדום נשתמרו אך ורק המסורת המעורפלת על אודות מאבק קדום עם עמי הקשתים. הסינים פנו במוקדם לעיסוק בחקלאות, ודבר זה הוסיף וחיזק את נטיותיהם לעבר שלווה; במקביל לכך, שיעור אוכלוסייה נמוך בהרבה מן היחס שטח-נפש הנדרש לשם חקלאות, תרם לשלווה הולכת וגוברת ברחבי הארץ.

מודעות להישגי העבר (אשר פחתה בהווה במידת מה), השמרנות של עם אשר עסק באופן כמעט בלעדי בחקלאות, וחי משפחה מפותחים ביותר הובילו להפצעת יחס של הערצה כלפי האבות הקדמונים; ותוצאתה של הערצה זו הינה המנהג של כיבוד אנשי העבר בשיעור הגובל בסגידה. גישה דומה מאוד שררה בקרב הגזעים הלבנים באירופה במשך כחמש-מאות שנה לאחר התפרקות הציוויליזציה היוונית-רומית.

מעולם לא פסקו לחלוטין האמונה ב"אמת האחת" והסגידה לה, כפי שלימד אותה סינג'לאנטון; ואולם, בחלוף הזמן, הנטייה הגוברת לסגוד למה שכבר הושג האפילה על החיפוש אחר אמת גבוהה יותר. אט-אט הוסטה הגאונות של הגזע הצהוב מן החיפוש אחר הבלתי-ידוע אל עבר השימור של הידוע. וזו הינה הסיבה לקיפאון של מי שהייתה הציוויליזציה אשר התקדמה מהר יותר מכל ציוויליזציה אחרת בעולם.

בין שנת 4000 לשנת 500 לפני הספירה הושלם האיחוד-מחדש הפוליטי של הגזע הצהוב, ואולם האיחוד התרבותי בין המרכזים של נהר היאנגצה ושל הנהר הצהוב התרחש זה מכבר. איחוד-מחדש פוליטי זה בין הקבוצות השבטיות המאוחדות יותר לא היה נטול עימות, ואולם החברה המשיכה להחשיב את המלחמה כפחותה; הסגידה לאבות הקדמונים, הניבים המתרבים, וכן העובדה שהם לא נקראו להילחם במשך אלפי שנים הפכו את העם הזה לשלו עד מאוד.

אף-על-פי שלא הצליח לממש את ההבטחה ולפתח מדינה מתקדמת במוקדם, הגזע הצהוב אכן התקדם בהדרגה במימוש אומנויות הציוויליזציה, ובייחוד בתחומי החקלאות והגננות. שיתוף פעולה קבוצתי נדרש על-מנת לפתור את הבעיות ההידראוליות אשר ניצבו בפני חקלאי שאנשי וקנאן. קשיים מעין אלו, הנוגעים להשקיה ושימור הקרקע, תרמו במידה לא מועטה להתפתחות תלות הדדית בקרב קבוצות החוואים, תלות אשר באה לידי ביטוי בקידום השלום ביניהם.

עד מהרה חלו התפתחויות בכתב, ואלה, לצד כינונם של בתי-ספר, תרמו להפצת ידע בקנה מידה אשר טרם נודע כמותו עד אז. ואולם, על-אף הופעתו המוקדמת של הדפוס, אופייה המסורבל של שיטת הכתיבה האידיאוגרפית הציבה חסם כמותי על גודל השכבות המלומדות. ומעל לכל אלה, המשיכו תהליכי הסטנדרטיזציה החברתית והדוגמטיזציה הדתית-פילוסופית להתקדם במהירות. התפתחותה הדתית של הסגידה לאבות הקדמונים הפכה מסובכת בשל שטף של אמונות טפלות הנוגעות לפולחן הטבע, אך שיירים של מושג אמיתי של האל המשיכו להשתמר בדמות הסגידה לקיסר שאנגדי.

החולשה הגדולה שבסגידה לאבות קדמונים טמונה בכך שהיא מעודדת פילוסופיה המתבוננת לאחור. ככל שהדבר נכון להרבות חוכמה מן העבר, הרי שזוהי טיפשות להחשיב את העבר כמקור הבלעדי של האמת. האמת הינה יחסית ומתרחבת; לעולם היא חיה בהווה, ומשיגה ביטוי חדש בכל דור ודור – ואפילו בחייו של כל אדם.

הקזקה הגדולה של הסגידה לאבות הקדמונים טמונה בערך שגישה כזו מעניקה למשפחה. היציבות וההתמדה המדהימות של התרבות הסינית הינן תוצאה של המעמד העליון השמור למשפחה, הואיל והציוויליזציה תלויה במישרין בפעולתה היעילה של המשפחה; ובסין המשפחה הגיעה לדרגת חשיבות חברתית, ואפילו דתית, אשר אליה התקרבו רק עמים מועטים אחרים.

מסירות הצאצאים והנאמנות המשפחתית אשר נבעו מן הסגידה הגוברת לאבות הקדמונים, הבטיחו את בנייתן של מערכות יחסים נעלות במסגרת המשפחה ואת שרידותן של הקבוצות המשפחתיות; וכל אלו אפשרו לגורמים הבאים לפעול לטובת שימור הציוויליזציה:

1. שימור הרכוש והעושר.

2. איגוד הניסיון של יותר מדור אחד.

3. חינוך יעיל של הילדים באמוניות ובמדעים של העבר.

4. פיתוח תחושת מחויבות חזקה, שיפור המוסר והעצמת הרגישות האתית.

תקופת ההיווצרות של הציוויליזציה הסינית, אשר נפתחת בבואם של האנדיטים, ממשיכה הלאה דרך ההתעוררות הכבירה – האתית, המוסרית והדתית-למחצה – של המאה השישית שלפני יסוע. והמסורת הסינית משמרת במעורפל את סיפור העבר האבולוציוני; המעבר ממשפחת האם לזו של האב, ייסוד החקלאות, התפתחות הארכיטקטורה ותחילתה של התעשייה – כל אלו מסופרים בזה אחר זה. וסיפור זה מציג – ובדייקנות גבוהה יותר מכל סיפור דומה אחר – את תמונת עלייתו המופלאה של עם נעלה מן הרמות של הברבריות. במשך הזמן הזה הם הפכו מחברה חקלאית פרימיטיבית לארגון חברתי גבוה יותר הכולל ערים, ייצור, עבודות מתכת, סחר חליפין, ממשל, כתב, מתמטיקה, אמנות, מדע ודפוס.

וכך נשתמרה הציוויליזציה הקדומה של הגזע הצהוב מאה אחר מאה. חלפו כמעט ארבעים-אלף שנה מאז התרחשו ההתקדמויות החשובות הראשונות בתרבות הסינית, ואף כי פעמים רבות חלו נסיגות, הציוויליזציה של בני האן הינה הציוויליזציה הקרובה מכולן להצגת תמונת התקדמות רציפה עד למאה העשרים ממש. ההתפתחויות המכאניות והדתיות של הגזעים הלבנים היו מסדר גבוה יותר, אך אלה מעולם לא עלו על הסינים בנאמנות למשפחה, באתיקה הקבוצתית ובמוסר האישי.

התרבות הקדומה הזו תרמה רבות לאושר האנושי; מיליוני בני-אדם חיו ומתו בה תוך שהם מתברכים בהישגיה. במשך מאות בשנים נחה הציוויליזציה הזו על זרי הדפנה של העבר, אך אפילו כעת היא מתעוררת מחדש על-מנת לחזות שוב במטרות הטרנסצנדנטיות של הקיום של בר התמותה, ומתחילה מחדש במאבק הבלתי-פוסק לקדמה אשר איננה חדלה לעולם.

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 80

ההתרחבות האנדיטית במערב

אף-על-פי שהאדם הכחול האירופי לא הגיע בכוחות עצמו לציוויליזציה תרבותית כבירה, הוא סיפק את הבסיס הביולוגי אשר יצר – כאשר התמזגו הזנים האדמים עם הפולשים האנדיטים המאוחרים יותר – את אחד הזנים החזקים ובעלי היכולת הרבה ביותר ליצור את הציוויליזציה התוקפנית ביותר אשר הופיעה באורנטיה למן ימי הגזע הסגול וימי האנדיטים אשרה הגיעו לאחריו.

העמים הלבנים המודרניים משלבים בקרבם את הזנים האדמים השורדים אשר התמזגו עם גזעי הסאנגיק, עם מידה מסוימת מן האדום והאדם הצהוב, אך בייחוד עם האדם הכחול. בכל הגזעים הלבנים קיים אחוז ניכר מן הזן האנדוני המקורי, ואפילו עוד יותר מן הזנים הנודים המוקדמים.

1. האדמים נכנסים לאירופה

בטרם נדחקו האנדיטים האחרונים אל מחוץ לעמק הפרת, רבים מאחיהם נכנסו לאירופה כהרפתקנים, מורים, סוחרים ולוחמים. בימים המוקדמים יותר של הגזע הסגול היה אגן הים התיכון מוגן באמצעות מצר גיברלטר והגשר היבשתי של סיציליה. חלק מן הסחר הימי התחילי של האדם החל באגמים הפנים-יבשתיים הללו, אשר בהם פגשו האדם הכחול מן הצפון ובני הסהרה מן הדרום בנודים ובאדמים מן המזרח.

בחלק המזרחי של אגן הים התיכון כוננו הנודים את אחת התרבויות הנרחבות ביותר שלהם, ומן המרכזים הללו הם חדרו במידת מה לדרום-אירופה ובמיוחד לצפון-אפריקה. הסורים הנודים-האנדונים בעלי הראש הרחב החלו לעסוק בשלב מוקדם מאוד בקדרות ובחקלאות ביישוביהם בשפך הנילוס העולה לאיטו. הם אף ייבאו כבשים, עיזים, בקר ובעלי-חיים מבויתים אחרים וחוללו שיפור ניכר בשיטות עבודת המתכת; זאת הואיל ובעת ההיא היוותה סוריה את מרכזה של התעשייה הזו.

במשך למעלה משלושים-וחמש אלף שנה קיבלה מצרים זרם מתמיד של אנשים ממסופוטמיה, ואלו הביאו עמם את אומנותם ואת תרבותם אשר העשירו את תרבות עמק הנילוס. ואולם, כניסתם של מספר רב מבני הסהרה דדרה באופן ניכר את הציוויליזציה לאורך הנילוס, וכך הגיעה מצרים לנקודת השפל התרבותית שלה לפני כחמש-עשרה אלף שנה.

ואולם, בימים המוקדמים יותר, אך מעט יכול היה לעכב את הגירת האדמים מערבה. הסהרה היוותה אז שטח מרעה פתוח שבו התפזרו רועי צאן וחקלאים. ומעולם בני סהרה הללו לא עסקו בייצור, והם אף לא היו בוני ערים. הם היו קבוצה בגוון אינדיגו-שחור אשר נשאה בקרבה זנים רבים מן הגזעים הירוק והכתום אשר נכחדו זה מכבר. ואולם, הם קיבלו כמות מוגבלת מאוד מן המורשת הסגולה בטרם התרוממה האדמה ובטרם פיזרו הרוחות המשתנות ונושאות-הלחות את שיירי הציוויליזציה המשגשגת והשלווה הזו.

רוב גזעי המין האנושי חולקים בנשיאת דמו של אדם, אך חלק מן הגזעים קיבלו יותר מהאחרים. הגזעים המעורבים של הודו והעמים הכהים יותר של אפריקה לא היו מושכים עבור האדמים. הם היו מתערבבים בחופשיות עם האדם האדום, אילולא היה זה מצוי הרחק באפריקה, והם נטו חיבה כלפי האדם הצהוב, אך גם הגישה אליו, בהיותו אסיה המרוחקת, הייתה קשה. לפיכך, כל אימת שההרפתקנות או הזולתנות הניעה אותם, או כאשר הם נדחקו החוצה מעמק הפרת, הם בחרו באופן טבעי ביותר להתאחד עם בני הגזעים הכחולים של אירופה.

לאנשים הכחולים, אשר שלטו אז באירופה, לא היו מנהגים דתיים אשר דחו את המהגרים האדמים הראשונים; ומשיכה מינית חזקה שררה בין בני הגזע הסגול לבין בני הגזע הכחול. טובי הגברים הכחולים החשיבו את הרשות להזדווג עם אישה אדמית ככבוד גדול. כל גבר כחול שאף להיות מוכשר ואמנותי עד כדי כך שיוכל לזכות בחיבתה של אישה אדמית כלשהי, ושאפתה העליונה של אישה כחולה נעלה הייתה לזכות בתשומת לבו של גבר אדמי.

אט-אט התאחדו המהגרים בני עדן עם הטיפוסים הגבוהים יותר של הגזע הכחול, והכניסו חיים במנהגיהם התרבותיים, בה בעת שחיסלו ללא רחם את שיירי הזן הניאנדרטלי. טכניקה זו של התמזגות גזעית, המשולבת בחיסולם של זנים נחותים, יצרה לכל הפחות שתים-עשרה קבוצות חסונות ומתקדמות של אנשים כחולים נעלים, אשר אחת מהן כונתה על-ידכם קרו-מַגְיוֹן.

בשל סיבות אלה ואחרות – כאשר העדיפות של נתיבי ההגירה אינה הפחותה שבסיבות אלה – עשו הגלים הראשונים מתרבות מסופוטמיה את דרכם כמעט אך ורק לאירופה. ונסיבות אלה הן אשר קבעו את האירועים הקודמים לציוויליזציה האירופית המודרנית.

2. שינויים אקלימיים וגיאולוגיים

ההתרחבות המוקדמת של בני הגזע הסגול אל תוך אירופה נקטעה באיבה בשל שינויים אקלימיים וגיאולוגיים פתאומיים יחסית. עם נסיגת שדות הקרח הצפוניים, הועתקו הרוחות נושאות הלחות מן המערב אל הצפון, ובהדרגה הפכו את אזורי המרעה הפתוחים הכבירים של הסהרה למדבר שומם. הבצורת פיזרה את האנשים נמוכי הקומה, חומי השיער, שחורי העין אך ארוכי הראש, של מישור הסהרה הגדול.

האלמנטים בגון האינדיגו הטהורים יותר נעו דרומה אל יערות מרכז-אפריקה, ומאז הם נותרו שם. הקבוצות המעורבות יותר התפזרו החוצה בשלושה כיוונים: השבטים הנעלים במערב היגרו לספרד ומשם לחלקים הסמוכים של אירופה, והם היוו את הליבה אשר מתוכה יצאו הגזעים חומי השיער וארוכי הראש המאוחרים יותר של הים התיכון. החטיבה הפחות מתקדמת ביותר ממזרח למישור הסהרה היגרה אל חצי-האי ערב, ומשם דרך צפון-מסופוטמיה והודו עד לסרי-לנקה הרחוקה. הקבוצה המרכזית נעה צפונה ומזרחה אל עמק הנילוס ואל תוך פלשתינה.

זוהי תת-שכבת הסאנגיק המשנית אשר מרמזת על קיומה של קרבת דם מסוימת בקרב העמים המודרניים הפזורים מן הדקאן, דרך איראן, מסופוטמיה ולאורך שני חופי הים התיכון.

בסביבות הזמן שבו אירעו שינויי האקלים הללו באפריקה, נפרדה אנגליה מן היבשת ודנמרק עלתה מן הים; זאת בעוד שמצר גיברלטר – אשר הגן על האגן המערבי של הים התיכון – נשבר בעטיה של רעידת אדמה, וכך עלה במהירות מפלס האגם הפנים-יבשתי הזה לרמתו של האוקיינוס האטלנטי. או אז שקע הגשר היבשתי של סיציליה, וכך נוצר ים תיכון אחד המחובר לאוקיינוס האטלנטי. אסון הטבע הזה הציף עשרות יישובים אנושיים, והיה להצפה אשר גרמה לאובדן הגדול ביותר של חיי אדם בכל ההיסטוריה העולמית.

הצפה זו של אגן הים התיכון קטעה באחת את תנועת האדמים בכיוון מערב, בעוד שהזרם הכביר של בני הסהרה הנכנסים גרם להם לבקש מוצא לריבוי האוכלוסין שלהם מצפון וממזרח לעדן. כאשר צאצאי אדם נעו צפונה מן העמקים של החידקל והפרת, הם נתקלו בחומות הרריות ובים הכספי, אשר היה מורחב אז. ובמשך דורות רבים האדמים צדו, רעו את צאנם ועבדו את האדמה מסביב ליישוביהם הפזורים ברחבי טורקיסטאן. אט-אט הרחיב העם המופלא הזה את הטריטוריה שלו אל תוך אירופה. ואולם בשעה זו נכנסים האדמים לאירופה ממזרח ומוצאים כי תרבותו של האדם הכחול מפגרת באלפי שנים אחרי זו של אסיה, וזאת מכיוון שאזור זה כמעט ולא היה בקשר עם מסופוטמיה.

3. האדם הכחול הקרו-מניון

מרכזי התרבות העתיקים של האדם הכחול היו ממוקמים לאורך כל נהרותיה של אירופה, ואולם אך ורק הסום זורם כעת באותו ערוץ שבו זרם בימים אשר קדמו לקרחונים.

אף-על-פי שאנו מדברים על כך שהאדם הכחול חדר אל יבשת אירופה וחלש עליה, היו בנמצא עשרות טיפוסי גזע. ואפילו לפני שלושים-וחמש אלף שנה כבר היו הגזעים הכחולים האירופיים עמים ממוזגים ביותר, ונשאז זנים הן מן האדם האדום והן מן האדם הצהוב, זאת בעוד שבאזורים שלחוף האוקיינוס האטלנטי ובאזורי רוסיה ד-היום הם כבר ספגו אל קרבם כמות נכבדה מן הדם האנדוני, ובדרום הם היו במגע עם עמי הסהרה. ואולם, יחא זה חסר תועלת לנסות ולמנות את קבוצות הגזע הרבות.

הציוויליזציה האירופאית של תקופת בתר-אדם מוקדמת זו הייתה בבחינת מזיגה ייחודית של האון והאמנות של האדם הכחול עם הדמיון היצירתי של האדמים. האדם הכחול היה גזע רב-און, אך בניו דרדו עד מאוד את מעמדם התרבותי והרוחני של האדמים. לאלו היה קשה ביותר ללמד את הקרו-מניונים את דתם, בשל נטייתם של כה רבים מהם לרמות את העלמות ולשדל אותן. וכך, במשך עשרת-אלפים שנה הייתה הדת באירופה בשפל המדרגה בהשוואה להתפתחויות בהודו ובמצרים.

האנשים הכחולים היו הגונים לחלוטין בכל עיסוקיהם וחופשיים לחלוטין מן ההפקרות המינית של האדמים המעורבים. הם כיבדו את העלמות, ואימצו את הפוליגמיה אך ורק כאשר המלחמה גרמה למחסור בזכרים.

אנשי הקרו-מניון הללו היוו גזע אמיץ ומרחיק ראות. הם קיימו מערכת חינוך יעילה עבור הילדים. שני ההורים השתתפו במלאכה זו, ושירותיהם של הילדים הבוגרים נוצלו אף הם במלואם. כל ילד הוכשר בקפדנות בתחזוקת המערות, באמנות ובמלאכת אבני הצור. כבר בגיל מוקדם הכירו הנשים היטב את מלאכות הבית ואת החקלאות הפשוטה, בעוד שהגברים היו ציידים מיומנים ולוחמים אמיצים.

האנשים הכחולים היו ציידים, דייגים ולקטי מזון; הם היו בוני סירות מומחים. הם ייצרו גרזני אבן, כרתו עצים, בנו בקתות עץ, אשר חלקן מתחת לפני האדמה וחלקן מעליה, ואשר גגותיהן כוסו בעורות בעלי-חיים. ובסיביר יש מי שעדיין בונים בקתות דומות לאלה. באופן כללי, הקרו-מניון הדרומיים חיו במערות ובגומחות סלע.

בשל תנאי החורף הקשים, לא היה זה בבחינת אירוע נדיר שהזקיפים אשר עמדו למשמר הלילה בפתחי המערות היו קופאים למוות. הם היו אמיצים, ומעל לכל היו אמנים; המזיגה האדמית האיצה לפתע פתאום את הדמיון היצירתי. אמנות האדם הכחול הגיעה לשיאה לפני כחמש-עשרה אלף שנה, לפני ימי עלייתם של הגזעים כהי העור צפונה מאפריקה דרך ספרד.

לפני כחמש-עשרה אלף שנה היערות האלפיניים היו מצויים במגמת התפשטות נרחבת. הציידים האירופאים נדחקו לעמקי הנהרות ולחופים על-ידי אותו אילוף אקלימי אשר הפך את אזורי הצייד השוקקים של העולם למדבריות יבשים ושוממים. עם תזוזת הגשמים צפונה כוסו אזורי המרעה הכבירים של אירופה ביערות. השינויים האקלימיים הגדולים והפתאומיים-יחסית אילצו את הגזעים של אירופה להפוך מציידים של אזורים פתוחים לרועי צאן, ובמידת מה גם לדייגים ולעובדי-אדמה.

בעוד שהשינויים הללו יצרו התקדמויות תרבותיות, הם חוללו נסיגות מסוימות בהיבט הביולוגי. במהלך עידן הצייד הקודם נישאו חברי השבטים הנעלים בנישואי תערובת עם הטיפוסים הגבוהים של שבויי המלחמה, ולעולם הם השמידו את אלו אשר החשיבו כנחותים. ואולם, עת החלו לכוון יישובים ולעסוק בחקלאות ובמסחר, הם החלו לשמור הרבה מן השבויים הבינוניים כעבדים. והיו אלו צאצאיהם של העבדים הללו אשר דרדרו במידה כה רבה את כלל הטיפוס של הקרו-מניון. נסיגה זו בתרבות נמשכה עד אשר היא קיבלה זריקת מרץ חדשה מן המזרח, כאשר שטפה את אירופה הפלישה ההמונית והסופית של תושבי מסופוטמיה; פלישה זו ספגה אל קרבה במהרה את הטיפוס ואת התרבות של הקרו-מניון והחלה-מחדש את הציוויליזציה של הגזעים הלבנים.

4. הפלישות האנדיטיות לאירופה

אף שהאנדיטים נהרו לאירופה בזרם מתמיד, התרחשו שבע פלישות עיקריות, כאשר האחרונים להגיע הגיעו רכובים על-גבי סוסים בשלושה גלים גדולים. חלק נכנסו לאירופה דרך איי הים הָאֶגֶאִי ומעלה דרך עמק הדנובה, ואולם, מרבית הזנים הטהורים והמוקדמים יותר היגרו לצפון-מערב אירופה דרך הנתיב הצפוני אשר חצה את אדמות המרעה של הוולְגָה והדון.

בין הפלישה השלישית לרביעית נכנס לאירופה ערב רב של אנדונים מן הצפון, אשר הגיע מסיביר דרך הנהרות של רוסיה ודרך החבל הבלטי. והם נספגו מייד לתוך השבטים האנדיטים הצפוניים.

אירועי ההתרחבות המוקדמים של הגזע הסגול הטהור יותר היו הרבה יותר שלווים מאלו של צאצאיהם האנדיטים המאוחרים יותר, אשר היו בעלי אופי צבאי-למחצה ותאבי כיבוש. האדמים היו שוחרי-שלום; הנודים לוחמניים. האיחוד של שני הזנים הללו – אשר לאחר מכן התערבבו עם גזעי הסאנגיק – יצר את האנדיטים המוכשרים והאגרסיביים, אשר אכן עסקו בכיבושים צבאיים.

ואולם, הסוס היה הגורם האבולוציוני אשר קבע את שלטונם של האנדיטים במערב. הסוס העניק לאנדיטים המתפשטים את יתרון הניידות אשר לא היה קיים עד אז, ואפשר לקבוצות האחרונות של הפרשים האנדיטים להתקדם במהירות מסביב לים הכספי ולשטוף את אירופה כולה. כלל הגלים הקודמים של האנדיטים נעו כה לאט, עד כי הם נטו להתפורר במרחק גדול ממסופוטמיה. אך הגלים המאוחרים יותר נעו מהר כל-כך, עד שהם הגיעו לאירופה כקבוצות קוהרנטיות בעודם שומרים עדיין על מידה מסוימת של תרבות גבוהה.

כאשר הפרשים האנדיטים הרכובים הופיעו באלף השישי והשביעי שלפני ישוע, התקדם כלל העולם המיושב – למעט סין ועמק הפרת – אך מעט מבחינה תרבותית במשך עשרת-אלפים השנים שלפני כן. בעודם חוצים את מישוריה של רוסיה בכיוון מערב, ובעודם סופגים את המיטב שבאדם הכחול ומשמידים את הגרוע שבו, הם התמזגו לכדי עם אחד. אלו היו אבותיהם הקדמונים של הגזעים המכונים נוֹרְדִים, אבותיהם הקדומים של העמים הסקנדינביים, הגרמנים והאנגלו-סקסים.

בחלוף זמן לא רב נספגו במלואם כלל הזנים הכחולים הנעלים על-ידי האנדיטים ברחבי צפון-אירופה כולה. רק בלְפֶלְנְד (ובמידת מה בקְרִיטְנִי) שמרו האנדונים הוותיקים יותר על שארית זהות כלשהי.

5. הכיבוש האנדיטי של צפון-אירופה

השבטים של צפון-אירופה חוזקו ורוממו בהתמדה באמצעות הזרם יציב של מהגרים ממסופוטמיה אשר הגיעו דרך האזורים של טורקיסטאן ודרום-רוסיה; וכאשר שטפו גלי הפרשים האחרונים של האנדיטים את אירופה, כבר היו באזור זה יותר אנשים ממורשת אנדיטית מאשר ניתן היה למצוא בכל שאר העולם.

במשך שלושת-אלפים שנה שכן המטה הצבאי של האנדיטים הצפוניים בדנמרק. מנקודה מרכזית זו יצאו אחר זה גלי הכיבוש, אשר הפכו פחות ופחות אנדיטים ויותר לבנים, כפי שניתן היה לחזות בחלוף המאות בהתמזגות הסופית שבין הכובשים ממסופוטמיה לבין העמים הכבושים.

בעוד שהאדם הכחול נספג בצפון ונכנע לבסוף לפושטים הרכובים הלבנים אשר חדרו לדרום, השבטים המתקדמים של הגזע הלבן המעורב נתקלו בהתנגדות עיקשת וממושכת מן הקרו-מניונים, אך אינטליגנציה גבוהה יותר, כמו גם מאגרים ביולוגיים הולכים ומתעצמים-לעולם, אפשרו להם למחוק את הגזע הוותיק יותר מגדר הקיום.

המאבקים המכריעים בין האדם הלבן לאדם הכחול נערכו בעמק הסום. כאן התמודדו טובי בניו של הגזע הכחול אל מול האנדיטים אשר נעו דרומה, ובמשך מעל לחמש-מאות שנה הצליחו הקרו-מניונים הללו להגן על הטריטוריות שלהם, בטרם נכנעו לאסטרטגיה הצבאית העדיפה של הפולשים הלבנים. ת'ור, מפקדם המנצח של הצבאות מן הצפון בקרב המכריע של הסום, הפך לגיבור השבטים הלבנים הצפוניים ולאחר מכן נערץ כאל על-ידי כמה מהם.

מאחזי האדם הכחול אשר החזיקו מעמד במשך הזמן הממושך ביותר נמצאו בדרום-צרפת, ואולם ההתנגדות הצבאית הגדולה האחרונה הוכרעה לאורך הסום. לאחר מכן המשיך הכיבוש והתקדם באמצעות חדירה מסחרית, לחץ אוכלוסין לאורך הנהרות ונישואי תערובת מתמשכים עם הנעלים, לצד חיסול אכזרי של הנחותים.

כאשר מועצת זקני השבט האנדיטית מצאה כי שבוי נחות הינו בלתי-כשיר, הוא נלקח אחר כבוד אל הכוהנים השמאנים, אשר ליוו אותו אל הנהר וניהלו את טקס החניכה ל"אזורי הצייד השוקקים", קרי – מוות בטביעה. באופן זה חיסלו הפולשים הלבנים של אירופה את כל האנשים אשר נתקלו בהם ואשר לא נספגו במהרה אל שורותיהם, וכך אכן הגיע סופו של האדם הכחול – וסופו היה מהיר.

האדם הכחול הקרו-מניוני היווה את הבסיס הביולוגי של הגזעים האירופאיים המודרניים, אך הוא שרד אך ורק באופן שבו נספג על-ידי הכובשים החסונים המאוחרים יותר של מולדתו. הזן הכחול תרם תכונות איתנות רבות וחיוניות פיזית רבה לגזעים הלבנים של אירופה, ואולם ההומור והדמיון של העמים האירופאים הממוזגים מקורם באנדיטים. איחוד אנדיט-כחול זה, אשר תוצאתו הינו הגזעים הלבנים הצפוניים, גרם לנסיגה מיידית בציוויליזציה האנדיטית, עיכוב בעל אופי ארעי. לבסוף, העליונות הרדומה של הברברים הצפוניים הללו באה לידי ביטוי ושיאה הינו הציוויליזציה האירופאית של ימינו-אנו.

עד לשנת 5000 לפני הספירה, הגזעים הלבנים המתפתחים שלטו בכל רחבי אירופה הצפונית, לרבות צפון-גרמניה, צפון-צרפת והאיים הבריטיים. מרכז אירופה נשלט במשך זמן מסוים בידי האדם הכחול ובידי האנדונים עגולי-הראש. אלו האחרונים היו מצויים בעיקר בעמק הדנובה, ומעולם הם לא סולקו לחלוטין על-ידי האנדיטים.

6. האנדיטים לאורך הנילוס

למן התקופה של ההגירות האנדיטיות הסופיות הידרדרה התרבות בעמק הפרת, והמרכז הקרוב של הציוויליזציה עבר לעמק הנילוס. מצרים תפשה את מקומה של מסופוטמיה כמטה של הקבוצה המתקדמת ביותר על-פני האדמה.

עמק הנילוס החל לסבול מהצפות מעט לפני העמקים של מסופוטמיה, אך מצבו היה טוב בהרבה. הזרם המתמיד של מהגרים אנדיטים הרבה יותר מפיצה על הנסיגה המוקדמת הזו, וכך, למרות שלאמיתו של דבר תרבות מצרים נגזרה במקור מזו של אזור הפרת, נדמה היה כי היא מזנקת קדימה. ואולם, בשנת 5000 לפני הספירה, במהלך תקופת ההצפות במסופוטמיה, היו במצרים שבע קבוצות מובחנות של בני-אדם; וכולן, פרט לאחת, הגיעו ממסופוטמיה.

כאשר התרחשה היציאה ההמונית האחרונה מעמק הפרת, שפר גורלה של מצרים בכך שקיבלה אליה רבים מן האמנים והאומנים המיומנים ביותר. האומנים האנדיטים הללו מצאו עצמם בסביבה מוכרת בהכרח היטב את החיים לחוף הנהר, את ההצפות שלו, את ההשקיה ואת עונות היובש. הם נהנו מן המיקום המוגן של עמק הנילוס; שם הם היו נתונים הרבה פחות לפשיטות ולתקיפות עוינות מאשר לאורך הפרת. והם הוסיפו רבות לכישורי עבודת המתכת של המצרים. כאן הם עיבדו עפרות-ברזל אשר הגיעו מהר סיני במקום אלה מאזורי הים השחור.

בשלב מוקדם מאוד קיבצו המצרים את אלילי העיר שלהם לכדי מערכת אלים לאומית מורכבת. הם פיתחו תיאולוגיה נרחבת, ובאותה מידה הייתה להם שכבת כוהנים נרחבת אך מעיקה. כמה מנהיגים שונים ניסו להחיות את שרידי הלימוד הדתי המוקדם של בני שֶׁת, אך מאמצים אלו גוועו במהרה. האנדיטים בנו את מבני האבן הראשונים במצרים. פירמידת האבן הראשונה והמעודנת ביותר נבנתה על-ידי אֶמְחֹתֶפּ, גאון אדריכלי אנדיטי, בעת ששימש כראש-ממשלה. כבר היו קודם מבנים אשר נבנו מלבנים, ואף-על-פי שמבני אבן רבים קמו ועמדו בחלקים שונים של העולם, היה זה מבנה האבן הראשון במצרים. ואולם, אמנות הבנייה הידרדרה בהתמדה למן ימיו של אדריכל כביר זה.

התקופה המזהירה הזו של תרבותיות נקטעה באיפה על-ידי מלחמת פנים אשר התנהלה לאורך נהר הנילוס, ובמהרה נשטפה הארץ – ממש כפי שאירע במסופוטמיה – בידי השבטים הנחותים מחצי-האי ערב, אשר איננו מסביר פנים, ובידי השחורים מן הדרום. כתוצאה מכך, הקדמה החברתית הידרדרה בהתמדה במשך למעלה מחמש-מאות שנה.

7. האנדיטים מאיי הים התיכון

במהלך תקופת ההידרדרות של התרבות במסופוטמיה, התקיימה במשך זמן מה ציוויליזציה נעלה באיים של מזרח הים התיכון.

בסביבות שנת 12,000 לפני הספירה היגר שבט של אנדיטים מבריקים לכרתים. היה זה האי היחיד אשר יושב כה מוקדם על-ידי קבוצה נעלה,

וחלפו כמעט אלפיים שנה בטרם התפשטו צאצאיהם של יורדי הים הללו לאיים השכנים. הייתה זו קבוצת האנדיטים צרי-הראש ונמוכי הקומה אשר נישאו בנישואי תערובת עם החטיבה הוואנית של הנודים הצפוניים. קומתם של כל בני הקבוצה הייתה נמוכה ממטר ושמונים סנטימטרים והם נדחפו החוצה מן היבשת, פשוטו כמשמעו, על-ידי אחיהם הגדולים מהם והנחותים. אלו אשר היגרו לכרתים היו מומחים בטקסטיל, מתכות, קדרות, עבודות צנרת ושימוש באבן כחומר לבנייה. הם עסקו בכתיבה והתפרנסו מרעיית צאן ומחקלאות.

כמעט אלפיים שנה לאחר יישוב כרתים, עשתה דרכה קבוצה מצאצאיו הגבוהים של אדמסון אל האיים הצפוניים של יוון, לשם הגיעו במישרין מבתיהם אשר ברמות של צפון-מסופוטמיה. אבותיהם הקדמונים הללו של היוונים הונהגו מערבה בידי סַאטו, צאצא ישיר של אדמסון ושל ראטה.

הקבוצה אשר התיישבה לבסוף ביוון כללה שלוש-מאות שבעים וחמישה מן האנשים הנבחרים והנעלים אשר היוו את סיומה של הציוויליזציה השנייה של האדמסונים. הבנים המאוחרים יותר הללו של אדמסון נשאו אז את הזנים בעלי הערך הרב ביותר של הגזע הלבן המגית. הם היו מסדר אינטלקטואלי גבוה, ומבחינה פיזית היו הגברים היפים ביותר מאז ימי עדן הראשונה.

או אז תפשו יוון ואיי האזור האגאי את מקומן של מסופוטמיה ושל מצרים כמרכז הסחר, האמנות והתרבות במערב. ואולם, כפי שקרה במצרים, שוב נגזרו כמעט כל האמנות והמדע של העולם האגאי ממסופוטמיה, למעט התרבות של האדמסונים אשר בישרו את בואם של היוונים. כל האמנות וכל הגאונות של העמים המאוחרים יותר הללו הינן מורשת ישירה של צאצאי אדמסון – בנם הבכור של אדם וחוה – ושל אשתו השנייה יוצאת-הדופן, בת ונצר, בקו ישיר, של הסגל הנודי הטהור של הנסיך קאליגאסטיה. אין להתפלא על כך שליוונים היו מסורות מיתולוגיות אשר גרסו כי הם הינם צאצאים ישירים של אלים ושל הוויות על-אנושיות.

האזור האגאי עבר דרך חמש תקופות תרבותיות נבדלות, כל אחת רוחנית פחות מקודמותיה, ובטרם חלף זמן רב, קרסה תקופת הזוהר האחרונה תחת המשקל של צאצאיהם הבינוניים – והמתרבים במהירות – של העבדים הקְנוֹבִים אשר יובאו על-ידי הדורות המאוחרים יותר של היוונים.

במהלך תקופה זו בכרתים הגיע פולחן האִמֶּשֶׁל צאצאי קין לשיא האופנתיות שלו. כת זו היללה את חווה בפולחן ה"אם הגדולה". תמונותיה של חווה נמצאו בכל מקום. ברחבי כרתים ואסיה הקטנה הוקמו אלפי מקדשים ציבוריים. ופולחן-אִם זה שרד עד לימינו של המשיח, ולאחר מכן שולב בדת הנוצרית המוקדמת במסווה של סגידה והלל למרים, אמו הארצית של ישוע.

עד לסביבות שנת 6500 לפני הספירה חלה הידרדרות גדולה במורשתם הרוחנית של האנדיטים. צאצאי אדם היו פזורים עד למאוד, ולמעשה נבלעו בקרב הגזעים האנושיים המרובים והקדומים יותר. וההתנוונות הזו של הציוויליזציה האנדיטית, לצד היעלמות הסטנדרטים הדתיים שלה, הותירה את הגזעים המרוששים-רוחנית של העולם במצב איום ונורא.

עד לשנת 5000 לפני הספירה נמצאו שלושת הזנים הטהורים ביותר של צאצאי אדם בשוּמֶר, בצפון-אירופה וביוון. מסופוטמיה כולה החלה להידרדר לאיטה בשל זרם הגזעים המעורבים והכהים יותר אשר הסתנן פנימה מחצי האי ערב. ובואם של העמים הנחותים הללו תרם עוד יותר לתפוצתה החוצה של השארית הביולוגית והתרבותית של האנדיטים. מכל רחבי הסהר הפורה שטפו החוצה העמים ההרפתקנים יותר בכיוון מערב אל עבר האיים. המהגרים הללו גידלו הן תבואה והן ירקות, והם הביאו עמם בעלי-חיים מבויתים.

בשנת 5000 לפני הספירה לערך, יצאה מעמק הפרת קהילה גדולה של בני מסופוטמיה מתקדמים והתיישבה באי של קפריסין; הציוויליזציה הזו נמחתה מעל פני האדמה אלפיים שנה מאוחר יותר בידי ערב רב ברברי מן הצפון.

מושבה גדולה אחרת התיישבה על הים התיכון, ליד האתר שמאוחר יותר היה לקרטגו. ומספר גדול של אנדיטים נכנס מצפון-אפריקה לספרד, והתערבב מאוחר יותר בשווייץ עם אחיהם אשר הגיעו לאיטליה עוד קודם לכן מן האיים האגאיים.

כאשר צעדה מצרים בעקבות מסופוטמיה בהידרדרותה התרבותית, רבות מן המשפחות המוכשרות והמתקדמות יותר נסו לכרתים, ובכך העצימו במאוד את הציוויליזציה הזו, אשר כבר אז הייתה מתקדמת. וכאשר הגעתן של קבוצות נחותות ממצרים העמידה את הציוויליזציה של כרתים בסכנה, המשיכו המשפחות המתורבתות יותר מערבה אל עבר יוון.

היוונים לא רק היו מורים ואמנים גדולים, אלא גם הסוחרים והמתיישבים הכבירים ביותר ברחבי העולם. בטרם נכנעו היוונים למבול הנחותים אשר שטף לבסוף את האמנות ואת המסחר שלהם, הם הצליחו לכוון במערב מאחזי תרבות כה רבים, כך שנשתמרו רבות מן ההתקדמויות של ראשית הציוויליזציה היוונית בעמים המאוחרים יותר של דרום-אירופה; ורבים מן הצאצאים המעורבים של האדמסונים הללו השתלבו בקרב שבטי הארצות הסמוכות.

8. האנדונים הקְנוֹבִים

העמים האנדיטים מעמק הפרת היגרו צפונה לאירופה על-מנת להתערות באדם הכחול, ומערבה אל תוך אזורי הים התיכון על-מנת להתערבב עם שאריות בני הסהרה אשר התערבבו זה מכבר עם האדם הכחול הדרומי. ושני הענפים הללו של הגזע הלבן הופרדו אז, ועדיין מופרדים כיום, על-ידי אנשי השבטים האנדונים המוקדמים ההרריים ורחבי-ראש אשר שרדו בהרים ואכלסו את האזורים המרכזיים הללו במשך תקופה ארוכה.

צאצאיו אלו של אנדון התפזרו ברחבי רוב האזורים ההרריים של מרכז ודרום-מזרח אירופה. לעיתים תכופות, הם קיבלו חיזוק בדמות אלו אשר הגיעו מאסיה הקטנה, אזור שבו החזיקו בכוח ניכר. החתים של ימי קדם ירשו במישרין מן הזן האנדוני; גוון עורם הבהיר וראשיהם הרחבים היו אופייניים לגזע זה. זן זה נישא במורשתו של אברהם ותרם רבות לתווי הפנים הטיפוסיים של צאצאיו היהודיים המאוחרים יותר, אשר תרבותם ודתם נגזרו מן האנדיטים אך שפתם הייתה שונה מאוד. שפתם הייתה אנדונית בבירור.

השבטים אשר התגוררו בבתיים אשר ניצבו על עמודים או בבתי עץ צפים באגמיהן של איטליה, שווייץ ודרום-אירופה, היוו את שוליהן המתרחבים של ההגירות מאפריקה, מהאזור האגאי ובייחוד מאזור הדנובה.

הדנובים היו אנדונים, חוואים ורועי צאן אשר נכנסו לאירופה דרך חצי האי של הבלקן ונעו לאיטם צפונה דרך עמק הדנובה. הם ייצרו כלי חרס ועיבדו את האדמה, והעדיפו להתגורר בעמקים. היישוב הצפוני ביותר של הדנובים היה ליאז' שבבלגיה. השבטים הללו הלכו והידרדרו במהירות ככל שהרחיקו מן המרכז ומן המקור של תרבותם. כלי החרס הטובים ביותר יוצרו ביישובים המוקדמים יותר.

הדנובים עברו לעסוק בפולחן האם כתוצאה של עבודת המיסיונרים מִפְּרָתִים. מאוחר יותר התמזגו השבטים הללו עם קבוצות יורדי ים אשר הגיעו בסירות מחופי אסיה הקטנה, ואשר אף הם עסקו בפולחן האם. וכך, חלק גדול ממרכז-אירופה יושב במוקדם על-ידי הטיפוסים המעורבים רחבי הראש הללו מן הגזעים הלבנים, אשר עסקו בפולחן האם ונהגו לשרוף את המתים בטקסים דתיים, וזאת משום שהנהוג בקרב חברי כת האם היה לשרוף את מתיהם בבקתות אבן.

9. שלושת הגזעים הלבנים

לקראת סיומן של ההגירות האנדיטיות, הוכללו המזיגות הגזעיות באירופה בשלושה גזעים לבנים, ואלו הם:

1. *הגזע הלבן הצפוני*. גזע זה, המכונה נורדי, הורכב בעיקרו מן האדם הכחול ומן האנדיטים, אך הכיל גם שיעור משמעותי של דם אנדוני, יחד עם שיעור קטן יותר מן הסאנגיק האדום והצהוב. וכך, פלל הגזע הלבן הצפוני את ארבעת הזנים האנושיים הרצויים ביותר הללו. ואולם, המורשת הגדולה ביותר הייתה מן האדם הכחול. הנורדים המוקדמים הטיפוסיים היו ארוכי-ראש, גבוהים ובלונדיניים. ואולם, לפני זמן רב התערבב גזע זה לחלוטין עם כל הענפים האחרים של האנשים הלבנים.

הנורדים הפולשים נתקלו בתרבות הפרימיטיבית של אירופה, אשר הייתה מזיגה בין תרבותם של הדנובים המידרדרים לזו של האדם הכחול. התרבות הנורדית-דנית וזו הדנובית-אנדונית נפגשו והתערבו בִּרְיָן, כפי שמעיד קיומן של שתי קבוצות גזע בגרמניה של היום.

הנורדים המשיכו לסחור בענבר מן החוף הבלטי, ובנו יחסי מסחר ענפים עם הדנובים רחבי-הראש דרך מעבר פְּרָנְר. מגע מתמשך זה עם הדנובים הוביל את הצפוניים לפולחן האם, ובמשך מספר אלפי שנים שריפת המתים הייתה נוהג כמעט אוניברסאלי ברחבי סקנדינביה. עובדה זו מסבירה מדוע לא נוכל למצוא את שרידי הגזעים הלבנים המוקדמים, אף-על-פי שהם קבורים בכל רחבי אירופה, אלא אך ורק את עפרם בתוך כדי אבן וחרס. האנשים הלבנים הללו בנו גם בתי מגורים; הם מעולם לא חיו במערות. ושוב, עובדה זו מסבירה מדוע קיימות עדויות כה מועטות על אודות התרבות המוקדמת של האדם הלבן, בעוד שהטיפוס הקרו-מניוני אשר קדם לו נשתמר היטב בכל מקום אשר נחתם במערות ובכוכי סלע. וכך נדמה כי בצפון-אירופה קיימת יום אחד תרבות פרימיטיבית של הדנובים המידרדרים ושל האדם הכחול, וביום המחרת מופיע לפתע האדם הלבן אשר עולה עליהם בהרבה.

2. *הגזע הלבן המרכזי*. בעוד שהקבוצה הזו כוללת זנים של כחול, צהוב ואנדיטי, היא בעיקרה אנדונית. אנשים אלו הינם רחבי-ראש, שחומים וחסונים. והם תקועים כטריז בין הגזעים הנורדים ובין אלו של הים התיכון, כאשר הבסיס הרחב שלהם מצוי באסיה והבסיס הצר חודר למזרח-צרפת.

במשך כמעט עשרים-אלף שנה דחקו האנדיטים את האנדונים בחלק המרכזי של אסיה ויותר ויותר צפונה. עד לשנת 3000 לפני הספירה, הניעה הצחיחות ההולכת וגוברת את האנדונים הללו בחזרה אל טורקיסטאן. הדחיפה האנדונית הזו כלפי דרום נמשכה במשך למעלה מאלף שנה, ובעת שהתפצלה בין הים הכספי לים השחור, היא חדרה לאירופה הן דרך הבלקן והן דרך אוקראינה. פלישה זו כללה את שאריות הקבוצות של צאצאי אדמסון, ובמשך המחצית השנייה של תקופת הפלישה היא נשאה עמה מספר ניכר של אנדיטים איראנים, כמו גם הרבה מצאצאיהם של הכוהנים בני שֵׁת.

עד לשנת 2500 לפני הספירה הגיע לאירופה הדחף האנדוני לכיוון מערב. ופלישה זו של הברברים מן הגבעות של טורקיסטאן, אשר שטפה את כלל מסופוטמיה, אסיה הקטנה ואגן הדנובה, הייתה הנסיגה התרבותית הרצינית והמתמשכת ביותר עד אותה עת. הפולשים הללו בהחלט העניקו צביון אנדוני לגזעים של מרכז-אירופה, אשר נותרו מאז בעלי צביון אלפיני.

3. *הגזע הלבן הדרומי*. הגזע הים תיכוני חום השיער הזה היווה מזיגה של האנדיטים ושל בני האדם הכחול, בתוספת שיעור קטן יותר מן הזן האנדוני מאשר בצפון. קבוצה זו אף ספגה, דרך בני הסהרה, מידה ניכרת מן הדם הסאנגיקי המשני. ובזמנים המאוחרים יותר, קיבלה החטיבה הדרומית של הגזעים הלבנים עירוי בדמות אלמנטים אנדיטים חזקים ממזרח הים התיכון.

חופי המזרח התיכון לא אוכלסו באנדיטים עד לפלישות הנוודים הגדולות של שנת 2500 לפני הספירה. במשך המאות הללו, אשר בהן פלשו הנוודים למחוזות של מזרח הים התיכון, התנועה והסחר היבשתיים כמעט והושעו. הפרעה זו בתנועה היבשתית גרמה להתרחבות גדולה בתנועה הימית ובסחר הימי; הסחר הימי בים התיכון הגיעו לשיאו לפני כארבעת-אלפים וחמש-מאות שנה. והתפתחות זו בתנועה הימית גרמה להתפשטותם הפתאומית של צאצאי האנדיטים לכל אזורי החוף של אגן הים התיכון.

המזיגות הגזעיות הללו הניחו את היסודות לגזע הדרום-אירופאי, הממוזג מכולם. ולמן אותם ימים המשיך גזע זה להתמוזג, ובעיקר עם העמים הכחולים-צהובים-אנדיטים מחצי האי ערב. למעשה, גזע ים-תיכוני זה ממוזג באופן כה חופשי עם העמים הסובבים אותו עד כי לא ניתן כמעט להבחין בו כטיפוס נפרד, ואולם ככלל, אלו הנמנים עמו הינם נמוכי קומה, ארוכי-ראש וחומי שיער.

באמצעות מלחמות ונישואין מחקו האנדיטים בצפון את האדם הכחול מעל פני האדמה, ואולם בדרום הוא שרד במספרים גדולים יותר. הפקקים והפך־פכים מייצגים את שני הענפים אשר שרדו מהגזע הזה, אך אפילו העמים הללו התערבבו כדבעי עם בני הסהרה.

זו הייתה תמונה המזיגה הגזעית במרכז אירופה בסביבות שנת 3000 לפני הספירה. ולמרות הכישלון האדמי החלקי, הטיפוסים הגבוהים יותר אכן התמוזגו.

היו אלו ימי החפיפה שבין תקופת האבן החדשה ובין תקופת הברונזה הממשמשת ובאה. בסקנדינביה הייתה זו תקופת ברונזה אשר נלווה אליה פולחן האם. בדרום-צפון ובספרד הייתה זו תקופת האבן החדשה אשר נלווה אליה פולחן השמש. היה זה זמן בנייתם של מקדשי השמש העגולים ונטולי הגג. הגזעים הלבנים האירופאיים היו בנאים אנרגטיים, והם אהבו להקים מבני אבן גדולים כמנחה לשמש, ממש כפי שצאצאיהם המאוחרים יותר עשו בקטוֹנְהָאָנְג'. האופנה של פולחן השמש מעידה על כך שהייתה זו תקופה חקלאית כבירה בדרום-אירופה.

האמונות הטפלות של פולחן השמש של התקופה המאוחרת-יחסית ממשיכות ושורדות אפילו כיום במנהגים העממיים של בריטני. על-אף שהברטונים הללו הפכו לנוצרים לפני יותר מאלף וחמש-מאות שנה, הם עדיין מחזיקים בקמעות נגד עין-הרע מתקופת האבן החדשה. והם עדיין מחזיקים אבני רעם בתוך ארובות הבתים כהגנה מפני ברקים. הברטונים מעולם לא התערבבו עם הסקנדינבים. הם הינם שריד לתושבים האנדונים המקוריים של מערב אירופה אשר התערבבו עם הזן הים-תיכוני.

ואולם, הניסיון לסווג את האנשים הלבנים כנוודים, אלפינים וים-תיכוניים מופרך מעיקרו. יותר מדי מזיגה התרחשה מכדי שסיווג מעין זה יתאפשר. בנקודת זמן מסוימת אכן התקיימה חלוקה מובחנת יחסית של בני הגזע הלבן למחלקות מעין אלה, אך מאז התרחש ערבול נרחב ביניהן, ולא ניתן עוד לזהות בבירור את ההבדלים הללו. ואפילו בשנת 3000 לפני הספירה הקבוצות החברתיות הקדומות לא השתייכו עוד לגזע אחד יותר מאלה שבקרב תושביה הנוכחיים של צפון-אמריקה.

התרבות האירופאית הזו המשיכה לצמוח ובמידת מה להתערבב במשך חמש-אלפים שנה. ואולם, מחסום השפה מנע את יחסי הגומלין המלאים בין האומות המערביות השונות. לאורך המאה האחרונה תרבות זו מקבלת את ההזדמנות הטובה ביותר שלה למזיגה, וזאת באוכלוסייתה הקוסמופוליטית של צפון-אמריקה; ועתידה של יבשת זו ייקבע על-ידי איכות הגורמים הגזעיים אשר יורשו להיכנס אל תוך אוכלוסייתה הנוכחית והעתידית, כמו גם על-ידי רמת התרבות החברתית אשר תשתמר.

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 81

התפתחותה של ציוויליזציה מודרנית

בלא קשר לעליות ולמורדות אשר נגרמו בשל ניהולן הכושל של תכניות שיפור העולם, אשר תוכננו במסגרת משימותיהם של קאליגאסטיה ושל אדם, האבולוציה האורגנית הבסיסית של המין האנושי המשיכה להצמיד את הגזעים הלאה בסולם הקדמה האנושית וההתפתחות הגזעית. ניתן לעכב את האבולוציה, אך לא ניתן לעצור אותה.

השפעתו של הגזע הסגול – אף-על-פי שהתרחשה בהיקף מספרי קטן מזה אשר תוכנן – גרמה להתקדמות בציוויליזציה אשר, מאז ימיו של אדם, עלתה בהרבה על הקדמה של האנושות בכלל תקופת התקיימותה הקודמת אשר נמשכה כמעט מיליון שנה.

1. ערש הציוויליזציה

במשך כמעט שלושים וחמש אלף שנה לאחר ימיו של אדם, נמצא ערש הציוויליזציה בדרום-מערב אסיה, והשתרע מעמק הנילוס במזרח ומעט צפונה לרוחב חצי האי ערב, דרך מסופוטמיה ועד לטורקיסטאן. והגורם המכריע לכינון ציוויליזציה באזור זה היה האקלים.

היו אלו השינויים האקלימיים והגיאולוגיים הכבירים בצפון-אפריקה ובמערב אסיה אשר הביאו לסיום ההגירות המוקדמות של האדמים, כאשר התפשטות הים התיכון מנעה מהם מלהגיע לאירופה והסיטה את זרם המהגרים צפונה ומזרחה אל תוככי טורקיסטאן. בעת השלמת ההתרוממות הזו של היבשה והשינויים האקלימיים אשר נלוו לה, בסביבת 15,000 לפני הספירה, התייצבה הציוויליזציה בקיפאון כלל-עולמי, למעט גורמי התסיסה התרבותיים והמאגרים הביולוגיים של האנדיטים אשר עדיין נותרו חסומים – במזרח על-ידי ההרים באסיה ובמערב על-ידי היערות המתפשטים באירופה.

האבולוציה האקלימית עתידה כעת להשיג את אשר לא הצליחו להשיג כל המאמצים האחרים, כלומר, להכריח את האדם האירו-אסייתי לזנוח את הציד לטובת העיסוקים המתקדמים יותר של רעיית-צאן וחקלאות. האבולוציה עשויה להיות איטית, אך היא יעילה ביותר.

מכיוון שהחקלאים המוקדמים העסיקו על-פי-רוב עבדים, הן הצייד והן רועה הצאן זלזלו בעבר בערכו של החקלאי. במשך עידינים נחשבה עבודת האדמה לבזויה; וזהו מקור הרעיון לפיו עבודת האדמה הינה קללה, בעוד שהיא הברכה הגדולה מכולן. אפילו בימיהם של קין והבל הוערכו מנחות הרועים יותר מאשר אלה של החקלאים.

על-פי-רוב התפתח האדם מן הצייד אל חקלאי דרך תקופת מעבר של רעיית-צאן, וכך היה הדבר גם בקרב האנדיטים; אך לעתים קרובות יותר האילוץ האבולוציוני הנובע מן הכורח האקלימי גרם לשבטים שלמים לעבור במישורין מהעיסוק בציד להיותם חקלאים מצליחים. ואולם, תופעה זו של מעבר מידי מציד לחקלאות התרחשה אך ורק באזורים שבהם התקיימה דרגת מזיגה גבוהה עם הזן הסגול.

העמים האבולוציוניים (ובמיוחד ראויים לציון הסינים) למדו במוקדם לשתול זרעים ולטפח גידולים חקלאיים מתוך התבוננות בזרעים אשר נבטו כאשר ספגו בטעות לחות, או בזרעים אשר נטמנו בקברים כמזון בעבור המתים. ואולם, ברחבי דרום-מערב אסיה, לאורך עמקי הנהרות והמישורים הסמוכים להם, הפעילו האנדיטים את השיטות החקלאיות המשופרות שאותן ירשו מאבותיהם הקדמונים, אלו אשר הפכו את החקלאות ואת הגננות לעיסוקם העיקרי בתוך גבולותיו של הגן השני.

במשך אלפי שנים גידלו צאצאיו של אדם חיטה ושעורה, מן הזנים אשר שופרו בגן, ברחבי הרמות של הגבול העליון של מסופוטמיה. כאן צאצאיהם של אדם ושל אדםסון נפגשו, סחרו והתערו חברתית.

השינויים המאולצים הללו באורחות החיים הם אשר גרמו לשיעור כה גדול של המין האנושי לעבור להרגלי תזונה של אוכלי-כל. והשילוב של החיטה, האורז והתזונה מן הצומח, יחד עם בשר העדרים, היה בבחינת צעד גדול קדימה לטובת בריאותם וחיוניותם של אנשי-קדם אלו.

2. כלי הציוויליזציה

צמיחתה של תרבות מתבססת על פיתוחם של כלי הציוויליזציה. והכלים שבהם עשה האדם שימוש במהלך עלייתו מן הפראיות היו יעילים רק במידה שבה הם שחררו כוח-אדם לשם ביצוע משימות גבוהות יותר.

אתם, אשר חיים כעת בזמנים מאוחרים יותר וחוזים בניצני תרבות ובתחילתה של קדמה בענייני החברה, אלו מכם אשר ברשותם מעט זמן פנוי שאותו יוכלו להקדיש על-מנת לחשוב על החברה ועל הציוויליזציה, שומה עליכם שלא להתעלם מן העובדה כי לאבותיכם הקדמונים היה אך מעט פנאי, אם בכלל, אשר אותו יכולים היו להקדיש להתבוננות הגותית ולמחשבה חברתית.

ארבע ההתקדמויות הגדולות הראשונות בציוויליזציה האנושית היו:

1. השליטה באש.

2. ביותם של בעלי-חיים.

3. שעבוד השבויים.

4. קניין פרטי.

אף כי האש, התגלית הגדולה הראשונה, פתחה בסופו של דבר את שערי עולם המדע, היא לא הועילה רבות לאדם הפרימיטיבי בהיבט הזה. הוא סירב להכיר בגורמים טבעיים כהסברים לתופעות שכיחות.

כאשר נשאלה השאלה מנין הגיעה האש, הסיפור הפשוט על אודות אנדון ואבן הצור הוחלף במהרה באגדה המספרת כיצד גנב אותה מאן ד-הוא פרומתיאוס מן השמיים. אנשי קדם ביקשו הסבר על-טבעי לכל התופעות הטבעיות אשר היו מצויות מעבר לטווח הבנתם האישית; ואנשים מודרניים רבים ממשיכים לעשות כן. נדרשו עידנים על-מנת להפוך את מה שמכונה תופעות טבעיות לבלתי-אישיות, ותהליך זה טרם הושלם. ואולם, החיפוש גלוי הלב, הכן ונטול הפחד אחר הסיבות האמיתיות הוליד את המדע המודרני: הוא הפך את האסטרולוגיה לאסטרונומיה, את האלכימיה לכימיה ואת מעשה הקסמים לרפואה.

בעידן הקודם למכונות, הדרך היחידה שבה יכול היה האדם להשלים עבודה מבלי לבצעה בעצמו הייתה באמצעות בעלי-חיים. ביותם של בעלי החיים העמיד לרשותו כלים חיים, והאופן האינטליגנטי שבהם עשה בהם שימוש סלל את דרכו הן אל החקלאות והן אל התחבורה. וללא בעלי החיים הללו, לא יכול היה האדם להתרומם ממעמדו הפרימיטיבי לרמות הציוויליזציה אשר באו לאחר מכן.

רוב בעלי החיים אשר התאימו באופן המיטבי לביות נמצאו באסיה, ובמיוחד מהאזור המרכזי ועד לאזור הדרום-מערבי של אסיה. הייתה זו אחת מהסיבות שבעטיין התקדמה הציוויליזציה מהר יותר במיקום זה ביחס לחלקי עולם אחרים. רבים מבעלי החיים הללו כבר בויתו פעמיים בעבר, ובעידן האנדיטים הם בויתו שוב. ואולם, הכלב נותר עם הציידים מאז אומץ על-ידי האדם הכחול, זמן רב קודם לכן.

האנדיטים של טורקיסטאן היו האנשים הראשונים אשר בייתו את הסוס באופן נרחב, וזו הייתה סיבה נוספת לכך שתרבותם שלטה במשך זמן כה רב. עד לשנת 5000 לפני הספירה, החלו החקלאים של מסופוטמיה, טורקיסטאן וסין לגדל כבשים, עיזים, פרות, גמלים, סוסים, עופות ופילים. הם השתמשו כבהמות משא בשור, בגמל, בסוס וביאק. בעבר שימש האדם עצמו כבהמת המשא. ברשות אחד השליטים מן הגזע הכחול היו פעם מאה-אלף גברים אשר חיו במושבת נושאי המשאות שלו.

מוסד העבדות ומוסד הבעלות הפרטית על האדמה הגיעו במקביל לחקלאות. העבדות העלתה את רמת החיים של הבעלים והעניקה יותר פנאי לתרבות חברתית.

הפרא הינו עבד לטבע, ואולם הציוויליזציה המדעית מעניקה אט-אט חופש הולך וגדל לאנושות. באמצעות בעלי-חיים, אש, רוח, מים, חשמל ומקורות אנרגיה עלומים אחרים, שחרר האדם, וימשיך לשחרר, את עצמו מן הצורך בעבודה בלתי-פוסקת. בלא תלות בצורות החולפות הנגרמות בשל שפע המצאות המיכון, לא ניתן לשער את התועלת אשר תופק מן ההמצאות המכאניות האלה. הציוויליזציה לעולם לא תוכל לשגשג, קל וחומר להתבסס, עד אשר יהיה לאדם הפנאי לחשוב, לתכנן, ולדמיין כיצד לעשות דברים בדרכים חדשות וטובות יותר.

בתחילה, האדם פשוט ביקש לעצמו מחסה, וחי תחת מדפי סלע או התגורר במערות. לאחר מכן, הוא אימץ חומרים טבעיים כדוגמת עץ ואבן על-מנת ליצור מהם בקתות משפחתיות. לבסוף, הוא נכנס לעידן היצירתי של בניית בתי מגורים, למד כיצד לייצר לְבָנִים וחומרי בניין אחרים.

אנשי הרמות של טורקיסטאן היו הראשונים מקרב הגזעים המודרניים יותר אשר בנו את בתיהם מעץ, בתים לא שונים בהרבה מבקתות העץ המוקדמות של המתישבים האמריקנים החלוצים. ברחבי המישורים נבנו בתי המגורים של האדם מלְבָנִים; ובהמשך לכך, מלְבָנִים שרופות.

בני גזעי הנהרות הוותיקים יותר בנו את בקתותיהם באמצעות מיקום עמודים גבוהים במעגל; ראשי העמודים קובצו אז יחדיו ליצירת שלד הבקתה, אשר לרוחבו נשזרו ענפים; והיצירה כולה דמתה לסלסילת ענף הפוכה. או אז ניתן היה למרוח מבנה זה בחמר, ומשזה התייבש בשמש התוצאה

והרעיון של שזירת סלים מסוגים שונים נבע לאחר מכן באופן בלתי-תלוי מן הבקתות הראשונות האלה. בקרב קבוצה אחת עלה הרעיון להכין כלי חרס כתוצאה מהתבוננות בתוצאות של מריחת מסגרות העמודים הללו בחמר לח. המנהג להקשות את כלי החרס באמצעות אפייה נתגלה כאשר אחת מן הבקתות הפרימיטיביות האלה, המכוסות חמר, עלתה באש במקרה. האמנויות של ימי קדם נולדו פעמים רבות כתוצאה מאירועים מקריים אשר התרחשו בחיי היום-יום של האנשים המוקדמים. כך, לכל פחות, נראתה כמעט כלל ההתקדמות האבולוציונית של האנושות עד הגיעו של אדם.

אף-על-פי שהקדרות הוצגה לראשונה על-ידי סגל הנסיך לפני כחצי מיליון שנה, יצירתם של כלי חמר הופסקה כמעט לחלוטין במשך מעל למאה וחמישים אלף שנה. רק הנודים הקדם-שומרים אשר לחוף המפרץ המשיכו לייצר כלי חרס. אומנות הקדרות קמה לתחייה בתקופתו של אדם. הפצתה של אומנות זו התרחשה בד בבד עם התרחבות המדבריות של אפריקה, חצי האי ערב ומרכז אסיה, והיא נפוצה ממסופוטמיה – בגל רודף גל של שיפור בטכניקה – לכל רחבי חצי הכדור המזרחי.

לא תמיד ניתן להתחקות אחר עקבותיהן של הציוויליזציות האלה של העידן האנדיטי באמצעות השלב שבו מצויות הקדרות או האומנויות האחרות. משטריהן של דאלאמטיה ושל עדן סיבכו עד מאוד את המסלול החלק של האבולוציה האנושית. לעיתים אף אירע שהכלים והמכשירים המאוחרים הינם נחותים ביחס למוצרים המוקדמים יותר של העמים האנדיטים הטהורים יותר.

3. ערים, ייצור ומסחר

ההרס אשר גרם האקלים לשטחי הצייד והמרעה העשירים והפתוחים של ערבות טורקיסטאן, הרס אשר החל בסביבות שנת 12,000 לפני הספירה, חייב את תושבי אותם האזורים לפנות לצורות חדשות של תעשייה ושל שיטות ייצור גסות. חלק מהם פנה לגידול עדרים של בעלי-חיים מבויתים, אחרים הפכו לחקלאים או למלקטי מזון אשר גדל במים, ואולם האנדיטים האינטליגנטיים יותר בחרו לעסוק במסחר ובייצור. ואפילו נהוג היה כי שבטים שלמים יקדישו עצמם לפיתוח תעשייה מסוג אחד בלבד. מעמק הנילוס ועד להינדו-פוש, ומן הגנגס ועד לנהר הצהוב, העיסוק העיקרי של השבטים הנעלים היה עבודת האדמה תוך כדי עיסוק צדדי במסחר.

הגידול בסחר ובייצור של סחורות שונות מחומרי גלם פעל באופן ישיר ליצירתן של אותן קהילות שלוות-למחצה אשר השפיעו במידה כה רבה על הפצת התרבות ואומנויות הציוויליזציה. לפני עידן הסחר העולמי הנרחב, הקהילות החברתיות היו שבטיות – קבוצות משפחתיות מורחבות. הסחר הביא לקיום קשר חברי בין סוגים שונים של בני-אדם, ובכך תרם להפריה-הדדית מהירה יותר של התרבות.

שחר תקופת הערים העצמאיות הפציע לפני כשנים-עשר אלף שנה. ותמיד הוקפו ערי הסחר והייצור הפרימיטיביות האלה באזורים חקלאיים ובאזורי גידול בקר. אף-על-פי שלאמיתו של דבר התעשייה קודמה בשל העלייה ברמת החיים, אל לכם להשלות את עצמכם באשר למנעמי ראשית החיים האורבניים. הגזעים המוקדמים לא היו נקיים ומסודרים יתר על המידה, ופני הקרקע של הקהילה הפרימיטיבית הממוצעת גבהו בכל עשרים-וחמש שנה בכשלושים עד כשישים סנטימטרים אך ורק בשל הצטברות הלכלוך והאשפה. כמה מן הערים העתיקות האלה התרוממו במהרה מעל לגובה של סביבתן הואיל ובקתות הבוץ הבלתי-שרופות החזיקו מעמד זמן קצר בלבד, והיה נהוג לבנות את בתי המגורים החדשים ממש מעל הריסות בתי המגורים הקודמים.

השימוש הנפוץ במתכות אפיין את התקופה הזו של ערי התעשייה והמסחר המוקדמות. כבר מצאתם בטורקיסטאן תרבות ברוזה המתוארכת לזמן קודם לשנת 9000 לפני הספירה, וכמו כן, האנדיטים למדו במוקדם לחרוש ברזל, זהב ונחושת. ואולם, הרחק ממרכזי הציוויליזציה המתקדמים יותר, התנאים היו שונים עד מאוד. במקומות הללו לא התקיימו תקופות מובחנות, כדוגמת תקופות האבן, הברונזה והברזל; כל השלוש התקיימו בעת ובעונה אחת במקומים שונים.

זהב היה המתכת הראשונה אשר ביקש לו האדם; הזהב היה קל לעיבוד ובתחילה הוא שימש אך כקישוט. לאחר מכן השתמשו בנחושת, אך השימוש בה לא היה נפוץ, עד אשר ערבבו אותה עם בדיל על-מנת ליצור את הברונזה הקשה יותר. התגלית של ערבוב נחושת ובדיל לכדי יצירת ברוזה נזקפת לאחד מן האדמוסונים של טורקיסטאן, אשר מכרה הנחושת שלו באזור הרמה נמצא במקרה לצד מרבץ בדיל.

עם הופעת הייצור הפשוט וראשית התעשייה, הפך המסחר במהרה לגורם המשפיע החזק ביותר על התפשטות הציוויליזציה התרבותית. פתיחתם של ערוצי סחר יבשתיים וימיים הקלה עד מאוד על התחבורה ועל עירוב התרבויות ומיזוג הציוויליזציות. בשנת 5000 לפני הספירה כבר היה הסוס בשימוש כללי ברחבי הארצות המתורבתות והמתורבתות-למחצה. לגזעים המאוחרים יותר הללו היו לא רק סוס המבוית, אלא גם סוגים שונים של עגלות ושל כרכרות. בגלגל נעשה שימוש עידנים קודם לכן, ואולם כעת שימשו כלי-רכב מצוידים בגלגלים באופן אוניברסאלי הן לסחר והן למלחמה.

הסוחר הנוסע והמגלה-המשוטט תרמו להתקדמות הציוויליזציה ההיסטורית יותר מכל ההשפעות האחרות גם יחד. הכיבושים הצבאיים, ההתיישבות, והמשימות המיסיונריות, שאותן קידמו הדתות המאוחרות יותר, היו אף הם גורמים אשר השפיעו על הפצת התרבות; ואולם, כל אלו היו גורמים משניים בהשוואה ליחסי המסחר, אשר הואצו עוד ועוד כתוצאה מהתפתחותן מהירה של האומנויות ומדעי התעשייה.

העירוי של הזן האדמי אל קרב הגזעים האנושיים לא רק האיץ את קצב הציוויליזציה, אלא אף עורר במאוד את נטיותיהם להרפתקה ולגילוי, עד אשר רוב אירו-אסיה וצפון-אפריקה הייתה מאוכלסת בצאצאיהם המעורבים של האנדיטים אשר התרבו בקצב מהיר.

4. הגזעים המעורבים

בשעה שהננו נוגעים בשחר ימי ההיסטוריה, נפוצים הגזעים המעורבים של האנושות בכל אירו-אסיה, צפון-אפריקה ואיי האוקיינוס השקט. והגזעים הללו של ימינו אנו נוצרו כתוצאה ממזיגה ומזיגה-מחדש של חמשת הזנים האנושיים הבסיסיים של אורנטיה.

כל אחד מן הגזעים של אורנטיה ניתן היה לזיהוי בשל מאפיינים פיזיים מסוימים. האדמים והנודים היו ארוכי-ראש; האנדונים היו רחבי-ראש; גזעי הסאנגיק היו בעלי ראש בינוני, בעוד שהאדם הצהוב והאדם הכחול נוטים לעבר רחבות ראש. כאשר התמזגו הגזעים הכחולים עם הזן האנדוני המעורב, הם נטו במובחן להיות רחבי-ראש. גזעי הסאנגיק המשניים היו בעלי ראש בינוני עד ארוך.

אף-על-פי שניתן להשתמש בממדי הגולגולת על-מנת לפענח את המקורות הגזעיים, ניתן להסתמך הרבה יותר על השלד בכללותו. בראשית התפתחותם של הגזעים באורנטיה היו במקור חמישה טיפוסים שלד שונים:

1. אנדוני, האבוריג'ינים של אורנטיה.

2. סאנגיק ראשי, אדום, צהוב וכחול.

3. סאנגיק משני, כתום, ירוק ואינדיגו.

4. נודים, צאצאי בני דאלאמטיה.

5. אדמים, הגזע הסגול.

ככל שחמשת קבוצות הגזע הגדולות האלה התערבבו זו בזו באופן ניכר, כך נטתה המזיגה הגזעית המתמשכת לגרום למורשת הסאנגיק השלטת להאפיל על הטיפוס האנדוני. הלאפים והאסקימוסים מהווים מזיגות של הגזע האנדוני וגזע הסאנגיק-הכחול. מבני השלד שלהם משמרים במידה הרבה ביותר את זה של הטיפוס האבוריג'יני האנדוני. ואולם, האדמים והנודים התערבבו במידה כה רבה עם הגזעים האחרים, עד אשר ניתן להבחין בהם רק בדמות הסדר הקווקזי הכללי.

ולפיכך, ככלל, בשעה שמתגלים השרידים האנושיים מעשרים-אלף השנים האחרונות, יהא זה בלתי-אפשרי להבדיל בבירור בין חמשת הטיפוסים המקוריים. לימוד המבנה של שלדים מעין אלו יגלה כי האנושות נחלקת כעת לשלוש מחלקות בקירוב:

1. *הקווקזאיד* – המזיגה האנדיטית של הזנים הנודי והאדמי, אשר הותאמה על-ידי מזיגה עם סאנגיק ראשי ו(במידת מה) עם סאנגיק משני, וכן על-ידי עירוב אנדוני משמעותי. בקבוצה זו נכללים הגזעים הלבנים המערביים, יחד עם עמים אחדים מהודו וכמה עמים טוראנים. הגורם המאחד בחטיבה זו הינו שיעור המורשת האנדיטית, בין אם גדול יותר או קטן יותר.

2. *המונגולואיד* – טיפוס הסאנגיק הראשי, הכולל את הגזעים המקוריים האדום, הצהוב והכחול. הסינים והאינדיאנים מאפריקה נמנים עם קבוצה זו. באירופה, הותאם הטיפוס המונגולואידי באמצעות מזיגה של הסאנגיק המשני ושל האנדוני; ועוד יותר מכך באמצעות עירוי אנדיטי. העמים המלאים ועמים אחרים באינדונזיה משתייכים לסיווג הזה, אף-על-פי שהם נושאים בקרבם אחוז גבוה של דם סאנגיק משני.

3. *הנגרואיד* – טיפוס הסאנגיק המשני, אשר כלל במקור את הגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו. טיפוס זה מודגם באופן המיטבי על-ידי האדם השחור, והוא ימצא ברחבי אפריקה, הודו ואינדונזיה, בכל מקום בו מצויים גזעי הסאנגיק המשניים.

בצפון-סין מצויה מזיגה מסוימת של טיפוס הקווקזאיד והמונגולואיד; בלבנט התערבבו זה בזה הקווקזאיד והנגרואיד; בהודו, כמו בדרום-אפריקה, מיוצגים כל שלושת הטיפוסים. ומאפייני השלד של שלושת הטיפוסים אשר שרדו עדיין מתקיימים ומסייעים בזיהוי אבותיהם הקדמונים המאוחרים יותר של הגזעים האנושיים בני ימינו.

5. חברה מתורבתת

אין בהכרח מתאם בין האבולוציה הביולוגית לבין הציוויליזציה התרבותית; בכל עידן נתון, האבולוציה האורגאנית עשויה להתקדם באין מפרע בעיצומה של התנוונות תרבותית. ואולם, כאשר בוחנים תקופות ארוכות של ההיסטוריה האנושית, מבחינים בכך שבסופו של דבר מתייחסות האבולוציה והתרבות זו לזו בקשרי סיבה ותוצאה. האבולוציה עשויה להתקדם בהיעדרה של תרבות, אך ציוויליזציה תרבותית לא תוכל ללבלב בלא

רקע הולם של התקדמות גזעית מקדימה. אדם וחווה לא הציגו כל אומנות של ציוויליזציה אשר הייתה זרה לקדמה של החברה האנושית, ואולם, הדם האדמי אכן העצים את היכולת הטבעית בגזעים, ואכן האיץ את קצב ההתפתחות הכלכלית והקדמה התעשייתית. המתת של אדם שיפר את היכולות המנטאליות של הגזעים, ולפיכך האיץ במידה רבה את תהליכי האבולוציה הטבעית.

באמצעות חקלאות, ביות בעלי-חיים וארכיטקטורה משופרת, חמקה האנושות בהדרגה מן המאבקים העיקשים הקשים ביותר לחיות, והחלה לתור אחר דרכים להמתיק את תהליך החיים; וזוהי הייתה תחילת הכמיהה המתמדת לרמות חיים חומריות הולכות ועולות. באמצעות הייצור והתעשייה מעצים האדם בהדרגה את מרכיב ההנאה שבחיים ברי התמותה.

ואולם, החברה התרבותית איננה מועדון זכויות כביר של זכאים אשר מקבלים את הזכות בירושה, ואשר לתוכו הם נולדים עם חברות חנם ועם שוויון מלא. לעומת זאת, היא הינה בבחינת איגוד מרום של עובדים של כדור הארץ, אשר מתקדם בהתמדה ומקבל לשורותיו אך ורק את הנאצים שבעובדים, אלו אשר מתאמצים להפוך את העולם למקום טוב יותר שבו יוכלו ילדיהם וילדי-ילדיהם לחיות ולהתקדם בדורות הבאים. ואיגוד זה של ציוויליזציה גוֹכָה דמי-כניסה גבוהים, אוכף משמעת נוקשה ומחמירה, מטיל עונשים כבדים על כל הבדלנים ועל אלו אשר אינם מסכינים עם המוסכמות, בעוד שהוא מעניק למספר מצומצם של פרטים אישורים וזכויות אשר מעבר לביטחון המוגבר מפני הסכנות המשותפות והאיומים הגזעיים.

התאגדות חברתית הינה צורת ביטוח הישרדותי אשר בני האדם למדו את תועלתה; לפיכך, מרבית היחידים מוכנים לשלם את אותן פרמיות של הקרבה עצמית ושל ויתור על זכויות-אישיות אשר החברה דורשת מחבריה בתמורה להגנה הקבוצתית המוגברת. קיצורו של דבר, המנגנון החברתי בן ימינו הינו תכנית ביטוח אשר גובשה תוך ניסוי וטעייה, ואשר נועדה להעניק מידה מסוימת של ביטחון והגנה מפני החזרה לתנאים האיומים והאנטי-חברתיים אשר אפיינו את התנסותו המוקדמת של המין האנושי.

וכך הופכת החברה לתכנית של שיתוף-פעולה המיועדת להבטיח חופש-אזרחי באמצעות מוסדות, חופש-כלכלי באמצעות ההון וההמצאה, חופש-חברתי באמצעות התרבות, וחופש-מאלימות באמצעות מנגנון שיטור.

החוק אינו תמיד צודק, אך הוא אוכף בכל דור ודור את הזכויות המוכרות לכל. משימתה הראשית של הממשלה הינה להגדיר את הזכות, לווסת באופן הוגן וצודק את ההבדלים שבין המעמדות, ולאכוף את שוויון ההזדמנויות תחת שלטון החוק. לכל זכות אנושית נלווית חובה חברתית; הזכות אשר מוקנית לקבוצה הינה מנגנון ביטוח אשר לעולם דורש תשלום מלא של פרמיות תובעניות בדמות שירות קבוצתי. ויש לשמור על זכויות הקבוצה, כמו גם על אלה של היחיד, לרבות וויסות הזיקה המינית.

חופש הכפוף לשליטת הקבוצה הינו היעד הלגיטימי של האבולוציה החברתית. חופש נטול-מגבלות הינו חלום הסרק הרטוב של מוחות אנושיים בלתי-יציבים ומעופפים.

6. תחזוקת הציוויליזציה

בעוד שהאבולוציה הביולוגית התקדמה מעלה בהתמדה, הרבה מן האבולוציה התרבותית יצאה מעם עמק הפרת גלים-גלים, ואלה הלכו ונחלשו בחלוף הזמן עד שלבסוף כל צאצאיו טהורי הזן של אדם יצאו על-מנת להעשיר את הציוויליזציות של אסיה ושל אירופה. הגזעים לא התמזגו במלואם, ואולם הציוויליזציות אכן התערבבו במידה משמעותית. התרבות אכן תפשטה לאיטה ברחבי העולם. ואת הציוויליזציה הזו נדרש לתחזק ולטפח משום שלא קיימים כיום מקורות חדשים של תרבות; אין בנמצא אנדיטים אשר ימריצו ויעוררו את ההתקדמות האישית של האבולוציה של הציוויליזציה.

הציוויליזציה המתפתחת כעת באורנטיה צמחה מן הגורמים הבאים, וכן מתבססת עליהם:

1. נסיבות טבעיות. טיבה ושיעורה של ציוויליזציה חומרית נקבעים במידה רבה על-ידי משאבי הטבע שבנמצא. האקלים, מזג האוויר ותנאים פיזיים רבים מהווים גורמים המשפיעים על התפתחותה של תרבות.

בראשית העידן האנדיטי היו בנמצא ברחבי העולם כולו אך ורק שני אזורי ציד נרחבים ופוריים. אחד מהם היה בצפון-אמריקה, והוא אוכלס במלואו על-ידי האינדיאנים האמריקאים; האחר נמצא מצפון לטורקיסטאן והוא אוכלס בחלקו על-ידי גזע אנדוני-צהוב. הגורמים אשר קבעו את התפתחותה של תרבות נעלה בדרום-מערב אסיה היו גזע ואקלים. האנדיטים היו עם נהדר, אך הגורם המכריע אשר קבע את נתיב הציוויליזציה שלהם היה הצחיחות ההולכת וגדלה באיראן, בטורקיסטאן ובשינג'יאנג, צחיחות אשר אילצה אותם להמציא ולאמץ שיטות חדשות ומתקדמות על-מנת להתפרנס מאדמותיהם אשר הלכו ואיבדו מפוריותן.

תצורת היבשות ומצבים אחרים הנוגעים לסידורי השטח משפיעים וקובעים במידה רבה בענייני שלום או מלחמה. אך ורק מעטים מאוד מבני אורנטיה זכו ליתרון שבהזדמנות ליהנות מהתפתחות רציפה ובלתי-מופרעת כפי שזכו העמים של אמריקה הצפונית – אשר למעשה מוגנת מכל עבריה על-ידי אוקיינוסים עצומים.

2. נכסי הון. תרבות אף-פעם איננה מתפתחת בתנאי עוני; הפנאי הינו הכרחי להתקדמותה של ציוויליזציה. ניתן לרכוש אופי יחידני

בעל ערך מוסרי ורוחני בהעדר עושר חומרי, ואולם ציוויליזציה תרבותית נגזרת אך ורק מאותם תנאים של שגשוג חומרי המעודדים פנאי משולב בשאפתנות.

בתקופות הפרימיטיביות החיים באורנטיה היו בבחינת עסק רציני ומפוכח. ועל-מנת לחמוק מן המאבק הבלתי-פוסק ומן העמל הבלתי-נגמר הללו, בני המין האנושי נטו בהתמדה לנדוד אל עבר אזורי האקלים הטרופיים היפים לבריאות. ואף כי אזורי המגורים החמימים יותר אפשרו מנוחה מסוימת ממאבק הקיום העיקש, רק לעתים רחוקות עשו הגזעים והשבטים אשר ביקשו אותם שימוש בפנאי, שאותו לא הרוויחו, על-מנת לקדם את הציוויליזציה. הקדמה החברתית הגיעה תמיד ממחשבותיהם ומתכניותיהם של אותם גזעים אשר למדו, הודות לכך שעבדו בחכמה, כיצד להתפרנס מן האדמה בפחות מאמץ ובימי עבודה קצרים יותר, וכך הצליחו ליהנות ממרווח פנאי מועיל אשר אותו הרוויחו ביושר.

3. ידע מדעי. ההיבטים החומריים של הציוויליזציה חייבים תמיד להמתין להצטברותם של נתונים מדעיים. נדרש לאדם זמן רב מאז גילוי החץ והקשת והשימוש בבעלי-חיים כמקור לכוך, על-מנת ללמוד כיצד לרתום את כוח הרוח והמים, ולאחר מכן להשתמש בקיטור ובחשמל. ואולם, אט-אט השתפרו כלי הציוויליזציה. לאחר האריגה, הקדרות, ביות בעלי החיים ועבודת המתכת, הגיעה תקופה של כתב ושל דפוס.

ידע הוא כוח. ההמצאה לעולם קודמת להאצת ההתפתחות התרבותית בקנה מידה עולמי. המדע וההמצאה הפיקו את התועלת הרבה מכל ממכונת הדפוס, ויחסי הגומלין בין כל הפעילויות התרבותיות ופעילויות ההמצאה האלה האיצו באופן עצום את קצב ההתקדמות התרבותית.

המדע מלמד את האדם לדבר את שפתה החדשה של המתמטיקה, והוא מאמן את מחשבותיו ותובע מהן להיות חדות ומדויקות. המדע אף מייצב את הפילוסופיה בסלקו את השגיאה, בעודו מטהר את הדת על-ידי השמדת האמונות הטפלות.

4. כוח אדם. כוח אדם הוא הכרחי להתפשטותה של ציוויליזציה. כאשר כל יתר התנאים זהים, עם גדול ישלוט בציוויליזציה של גזע קטן יותר. ומכאן שאם המספרים לא יצליחו לעלות עד לנקודה מסוימת, תימנע האפשרות להגשים את מלוא הייעוד הלאומי; אך גם קיימת אותה נקודה שמעבר אליה המשך הגידול באוכלוסין יהא אובדני. התרבות מספרית מעבר לאופטימום של היחס הרגיל של שטח לאדם פירושה, או ירידה ברמת החיים או התרחבות מיידית של גבולות הטריטוריה באמצעות חדירה שלווה או באמצעות כיבוש צבאי, כיבוש בכוח.

לעיתים הנכם עומדים נדהמים נוכח אימת המלחמה, אך שומה עליכם להכיר בצורך לייצר מספר גדול של בני-תמותה על-מנת לאפשר את מלוא ההזדמנות עבור ההתפתחות החברתית והמוסרית; יחד עם פוריות פלנטארית מעין זו צצה מהר מאוד הבעיה הקשה של עודף אוכלוסין. רוב העולמות המיושבים הינם קטנים. אורנטיה הינה עולם בגודל ממוצע, אולי מעט קטנה מדי. הייצוב האופטימלי של אוכלוסיית האומה מקדמת את התרבות ומונעת את המלחמה. ואומה נבונה יודעת מתי עליה להפסיק לגדול.

ואולם, אפילו היבשת העשירה ביותר במשאבי טבע, ובעלת הציוד המכאני המתקדם ביותר תתקדם אך מעט בשעה שהאינטליגנציה של אנשיה מצויה במגמת ירידה. ניתן לרכוש ידע באמצעות חינוך, ואולם את החוכמה, ההכרחית לשם קיום תרבות של אמת, ניתן לרכוש אך ורק באמצעות ההתנסות של הגברים והנשים אשר מטיבם הינם אינטליגנטיים. אנשים כאלו מסוגלים ללמוד מניסיון; הם עשויים להפוך לחכמים באמת.

5. יעילות המשאבים החומריים. הרבה תלוי במידת החוכמה שבה עושים שימוש במשאבי הטבע, בידע המדעי, בנכסי ההון ובפוטנציאלים האנושיים. הגורם העיקרי בראשית הציוויליזציה היה הכוח שאותו הפעילו אדוניה החכמים של החברה; הציוויליזציה הושלכה, פשוטו כמשמעו, על האדם הפרימיטיבי בידי אָחיו בני-זמנו הנעלים ממנו. על-פי-רוב שלטו בעולם הזה מיעוטים נעלים ומאורגנים היטב.

החזק איננו תמיד צודק, אולם הכוח עשה את מה שקיים ואת מה שהיה קיים בהיסטוריה. רק לאחרונה הגיעה אורנטיה לנקודה שבה החברה מוכנה לדון באתיקה של הכוח ושל הצדק.

6. יעילות השפה. התפשטותה של ציוויליזציה חייבת להמתין לשפה. שפות חיות וצומחות מביטוחות את התפשטות המחשבה והתכנון המתורבתים. במהלך העידנים המוקדמים התרחשו התקדמויות חשובות בלשון. כיום קיימת דרישה גדולה להתפתחות לשונית נוספת, זאת על-מנת לאפשר את ביטוי המחשבה המתפתחת.

השפה התפתחה מתוך התאגדויות קבוצתיות, כאשר כל קבוצה מקומית פיתחה לעצמה מערכת חילופי המילים משלה. השפה צמחה דרך מחוות, סימנים, קריאות, חיקוי צליל, אינטונציה ומבטא, עד לביטוי בקול של האלף-בית אשר הגיע לאחר מכן. השפה הינה כלי המחשבה הכביר והיעיל ביותר של האדם, ואולם היא מעולם לא פרחה עד אשר הקבוצות החברתיות רכשו לעצמן פנאי מסוים. הנטייה לשחק בשפה מייצרת מילים חדשות – עָגָה. אם הרוב מאמץ את העגה, כי אז השימוש מכשיר אותה כשפה. מקורם של הניבים מודגם בעונג ההשתעשעות ב"שפת תינוקות" בחיק משפחה.

מאז ומעולם היוו הבדלי השפה את המחסום הגדול בפני התפשטות השלום. לפני שתרכבות יכולה להתפשט בקרב גזע, יבשת, או בעולם כולו, נדרש להשתלט על הניבים. שפה אוניברסאלית מקדמת את השלום, מבטיחה את התרבות ומעצימה את האושר. ואפילו בשעה שמספר השפות בעולם מצטמצם לכדי שפות מועטות, העובדה שאנשי התרבות המובילים שולטים בהן משפיעה במידה רבה על ההישגים הכלל-עולמיים של השכנת שלום ושל שגשוג.

אף-על-פי שבאורנטיה חלה התקדמות מועטה בלבד בכיוון של פיתוח שפה בינלאומית, הרבה הושג הודות לכינון יחסי סחר-חליפין בינלאומיים. ויש לטפח את כלל מערכות היחסים הבינלאומיות האלה, בין שהן נוגעות לשפה, למסחר, לאמנות, למדע, למשחק תחרותי או לדת.

7. יעילות המכשור המכאני. התקדמותה של ציוויליזציה קשורה במישרין לפיתוח כלים, מכונות וערוצי הפצה, וכן לבעלות עליהם. כלים משופרים, מכונות משוכללות ויעילות, קובעים את הישרדות הקבוצות המתחרות בזירת הציוויליזציה המתקדמת.

בראשית הימים היה כוחו של האדם הכוח היחיד אשר הופעל בעת עיבוד האדמה. מאבק ארוך נדרש על-מנת להחליף את האדם בשור, שכן עקב השינוי איבד האדם את עבודתו. לאחר מכן החלו המכונות להחליף את האדם, וכל התקדמות מעין זו תורמת במישרין לקדמה של החברה, הואיל והיא מפנה כוח אדם לביצוען של משימות בעלות ערך רב יותר.

המדע, המוכוון בחוכמה, עשוי להיות המשחרר החברתי הגדול ביותר של האדם. עידן של מיכון יכול להתברר כהרה-אסון אך ורק בעבור אומה אשר רמתה האינטלקטואלית נמוכה מכדי לגלות את אותן שיטות חכמות וטכניקות בריאות, אשר בעזרתן ניתן להסתגל בהצלחה לקשיי המעבר הנגרמים מאובדן פתאומי של מקומות עבודה רבים בשל המצאה מהירה מדי של סוגים חדשים של מכונות חוסכות-עבודה.

8. אופיים של נושאי הלפיד. המורשת החברתית מאפשרת לאדם לעמוד על כתפי כל קודמיו אשר תרמו דבר-מה לסך הכולל של התרבות ושל הידע. בעבודה הזו של העברת הלפיד התרבותי לדור הבא, לעולם ישמש הבית כמוסד הבסיס. חיי המשחק וחיי החברה הם הבאים בתור אחרי הבית, ובית הספר הינו המוסד האחרון, אך החיוני בהחלט, בחברה מורכבת ומאורגנת היטב.

החרקים נולדים מחונכים עד תום ומוכנים לגמרי לחיים – ואכן, קיומם הינו צר ביותר ואינסטינקטיבי לחלוטין. התינוק האנושי נולד ללא חינוך; לפיכך, באמצעות שליטה בחינוך הדור הצעיר, נתון בידי באדם הכוח לשנות באופן ניכר את הנתבי האבולוציוני של הציוויליזציה.

ההשפעות הגדולות ביותר במאה העשרים אשר תרמו להמשכיות התפתחות הציוויליזציה ולקידומה של התרבות, הינן העליות המשמעותיות בהיקף הנסיעות ברחבי העולם ובשיפורים חסרי התקדים בשיטות התקשורת. ואולם, השיפור בחינוך לא עמד בקצב התרחבות המבנה החברתי; ואף ההתפתחות אשר חלה בהערכה המודרנית לאתיקה איננה תואמת את הגידול שחל בהיבטים האינטלקטואליים והמדעיים הטהורים יותר. ובהיבטים של ההתפתחות הרוחנית והשמירה על מוסד הבית, מצויה הציוויליזציה המודרנית בקיפאון מוחלט.

9. האידיאלים הגזעיים. האידיאלים של דור אחד חורצים את ערוצי הגורל בעבור אלו המגיעים מיד לאחריו. איכותם של נושאי הלפיד החברתיים יקבעו אם הציוויליזציה תתקדם או תיסוג. הבתים, הכנסיות ובתי הספר של דור אחד קובעים מראש את נטיות האופי של הדור הבא. התנופה המוסרית והרוחנית של גזע, או של אומה, קובעת במידה רבה את מהירות התרבותית של אותה ציוויליזציה.

האידיאלים מרוממים את המעיין הנובע החברתי. ושום נחל אינו יכול להתרומם מעל למקור אשר ממנו הוא נובע, ואין זה משנה כלל איזו שיטה מופעלת לשם יצירת לחץ או לשם הכוונה. הכוח המניע העומד אפילו מאחורי ההיבטים החומריים ביותר של ציוויליזציה תרבותית, טמון בהישגים הכי פחות חומריים של החברה. אף כי האינטליגנציה עשויה לשלוט במנגנון הציוויליזציה, ואף כי החוכמה עשויה להכווין אותו, האידיאליזם הרוחני הינו האנרגיה אשר לאמיתו של דבר מרוממת ומקדמת את התרבות האנושית מרמת הישג אחת לאחרת.

בתחילה היו החיים מאבק לשם קיום; כעת הם מאבק על רמת חיים; בשלב הבא הם יהיו מאבק על איכות המחשבה, המטרה הארצית הבאה של הקיום האנושי.

10. תיאום בין מומחים. הציוויליזציה קודמה עד מאוד הודות לחלוקת העבודה המוקדמת והודות להתמחות אשר באה בעקבותיה. כעת תלויה הציוויליזציה בתיאום היעיל בין המומחים. ככל שהחברה מתרחבת, כך נדרש למצוא שיטה כלשהי אשר תקבץ יחדיו את שלל המומחים.

המומחים החברתיים, האמנותיים, הטכניים והתעשייתיים ימשיכו להתרבות ולחדד את כישוריהם ואת מומחיותם. וגיוון זה ביכולות

וברמות השוני בעבודה יחליש ויפורר בסופו של דבר את החברה האנושית, אלא אם כן יפותחו אמצעים יעילים לתיאום ולשיתוף-פעולה. ואולם, האינטליגנציה המסוגלת להמציא ולהתמחות באופן הזה אמורה להיות מוכשרת לגמרי גם על-מנת לפתח שיטות הולמות לשליטה ולתיאום כל הבעיות הנובעות מן הגידול החד בכמות ההמצאות ומן הקצב המואץ של ההתרחבות התרבותית.

11. שיטות למציאת מקומות-עבודה. העידן הבא של ההתפתחות החברתית יתבטא בתיאום ובשיתוף-פעולה טובים ויעילים יותר בין מומחים, אשר רמת מומחיותם עולה ומתרחבת בהתמדה. וככל שכוח העבודה הופך מגוון יותר, כך נדרש יהיה לפתח טכניקה להכוונת היחידים למקומות עבודה הולמים. המיכון איננו הסיבה היחידה לאבטלה בקרב עמיה המתורבתים של אורנטיה. הסיבוכיות הכלכלית והמומחיות הגדלה בהתמדה במקצועות ובתעשייה תורמות נדבך משלהן לבעיות השמת העובדים.

אין זה מספיק להכשיר אנשים לעבודה; בחברה מורכבת נדרש אף לספק שיטות יעילות למציאת מקומות עבודה. בטרם יוכשרו אזרחים להתפרנס בשיטות הדורשות מומחיות גבוהה, יש להכשירם לאחד או יותר מן העבודות, המקצועות או העיסוקים הנפוצים, אשר בהם יוכלו לעסוק בשעה שהם מובטלים באופן זמני במעבר מעבודה ייחודית אחת לאחרת. אף ציוויליזציה לא תוכל לשרוד לאורך זמן כאשר בתוכה מצויות שכבות נרחבות של מובטלים. בחלוף הזמן, אפילו האזרחים הטובים ביותר יהפכו מעוותים ובעלי מורל נמוך בשל העובדה שהם מקבלים סעד מן הקופה הציבורית. ואפילו הצדקה הניתנת באופן פרטי ולאורך זמן לאזרחים כשירים לעבודה, הופכת להיות קטלנית.

חברה בעלת רמת מומחיות גבוהה שכזו לא תסבול את השיטות השיתופיות והפיאודליות העתיקות אשר בהן נהגו עמי קדם. נכון הדבר כי ניתן להפוך באופן הולם ורווחי רבים מן השירותים הנפוצים לציבוריים, אך השיטה הטובה ביותר לניהול בני האדם המוכשרים ובעלי הכישורים הייחודיים ביותר, הינה באמצעות טכניקת שיתוף-פעולה אינטליגנטית כלשהי. תיאום מודרני ושליטה חברית יעילים יותר לשם יצירת שיתוף-פעולה ארוך-טווח מאשר השיטות העתיקות והפרימיטיביות יותר של הקומוניזם או של מוסדות השלטון הדיקטטוריים המבוססים על כוח.

12. הנכונות לשיתוף-פעולה. אחת מן המכשלות הגדולות ביותר להתקדמותה של החברה האנושית הינה ההתנגשות שבין האינטרסים והרווחה של קבוצות בני האדם הגדולות והחברתיות יותר, לבין ההתאגדויות הקטנות יותר, האנטי-חברתיות והלעומתיות של בני האנוש, שלא לדבר על היחידים הבודדים בעלי המנטאליות האנטי-חברתית.

אף ציוויליזציה לאומית לא תוכל להתקיים לאורך זמן, אלא אם כן שיטות החינוך והאידיאלים הדתיים שלה יעוררו השראה לסוג גבוה של פטריוטיות נבונה ושל מסירות לאומית. בהיעדר פטריוטיות נבונה וסולידריות תרבותית מעין אלה, נוטות כל האומות להתפורר כתוצאה מרגשות קנאה פרובינציאליים ואינטרסים מקומיים.

שימורה של ציוויליזציה כלל-עולמית תלוי בכך שבני האדם ילמדו להיות יחדיו בשלום ובאחוזה. בלא שיתוף-פעולה יעיל, עומדת הציוויליזציה התעשייתית בפני סכנות האולטרה-מומחיות: מונוטוניות, צרות והנטייה לטיפוח חוסר-אמון וקנאה.

13. מנהיגות יעילה ונבונה. הרבה, הרבה מאוד בציוויליזציה תלוי ברוח נלהבת ויעילה של נשיאה בעול. לצורך הרמתו של משא כבד, ערכם של עשרה גברים גבוה אך במעט מערכו של גבר אחד, אלא אם כן כולם מרימים יחדיו – כולם מרימים באותו הרגע. ועבודת צוות מעין זו – שיתוף-פעולה חברתי – תלוי במנהיגות. הציוויליזציות התרבותיות של העבר ושל ההווה התבססו תמיד על שיתוף הפעולה האינטליגנטי של האזרחים עם מנהיגים נבונים ומתקדמים; ועד אשר יתפתח האדם לרמות גבוהות יותר, תמשיך הציוויליזציה להיות תלויה במנהיגות נבונה ונמרצת.

ציוויליזציות גבוהות נולדות מן המתאם הנבון בין העושר החומרי, הגדולה האינטלקטואלית, הערך המוסרי, הפקחות החברתית והתובנה הקוסמית.

14. שינויים חברתיים. החברה איננה מוסד אלוהי; היא הינה תופעה של אבולוציה מדורגת; וציוויליזציה המצויה בהתקדמות לעולם תתעכב כאשר מנהיגיה איטיים בעריכת השינויים הנדרשים בארגון החברתי על-מנת לעמוד בקצב ההתפתחויות המדעיות של אותו עידן. ואף-על-פי-כן, אין לסלוד מדברים אך ורק בשל היותם ישנים, ואף אין לאמץ רעיון ללא-תנאי אך ורק משום שהוא חדשני וחדש.

אל לו לאדם לחשוש מעריכת שינויים במנגנוני החברה. אך תמיד נדרש כי אלו המכירים היטב את ההיסטוריה של האבולוציה החברתית ישלטו בהרפתקאות האלה של התאמה תרבותית; ולעולם שומה על עורכי החידושים להיוועץ בחוכמת בעלי הניסיון המעשי בתחומי הניסיונות החברתיים או הכלכליים העומדים על הפרק. אין לנסות באופן פתאומי כל שינוי כלכלי או חברתי גדול. גורם הזמן חיוני לטובת כל סוגי ההסתגלות האנושית – הפיזית, החברתית או הכלכלית. ניתן לבצע בן-רגע אך ורק שינויים מוסריים ורוחניים, ואפילו אלו דורשים את חלוף הזמן לשם הגשמת מלוא ההשלכות החומריות והחברתיות שלהם. האידיאלים של הגזע הינם אלו המעניקים את הביטחון והתמיכה העיקריים במשך הזמנים הקריטיים שבהם מצויה ציוויליזציה בעת המעבר מרמה אחת לאחרת.

15. מניעת השבר בעת המעבר. החברה הינה צאצא של עידן-אחר-עידן של ניסוי וטעייה; היא הינה מה ששרד את ההתאמות ואת ההתאמות-מחדש אשר נבחרו במהלך השלבים העוקבים של עלייתה הממושכת של האנושות מרמת המעמד החייתי לרמת המעמד האנושי בפלנטה. הסכנה הגדולה לכל ציוויליזציה – בכל רגע נתון – הינה איום השבר בזמן המעבר מן השיטות המבוססות של העבר אל הפרוצדורות החדשות והמשופרות – אך אשר טרם נוסו – של העתיד.

המנהיגות הינה חיונית לשם קדמה. חוכמה, בוננות וראיית העתיד הכרחיות לשם השתמרותן של אומות. הציוויליזציה לעולם איננה נתונה באמת בסכנה, עד אשר המנהיגות המוכשרת מתחילה להיעלם. והשיעור של מנהיגות חכמה שכזו מעולם לא עלה על אחוז אחד מן האוכלוסייה.

והודות לשלבים הללו בסולם האבולוציוני, העפילה הציוויליזציה למקום שממנו ניתן היה לאתחל את אותן השפעות כבירות, אשר שיאן בתרבות המתרחבת במהירות של המאה העשרים. ורק מתוך היצמדות לעיקרים הללו יוכל האדם לקוות לשמר את הציוויליזציות של ימינו-אנו, בעודו מאפשר את המשך התפתחותן הרציף ומבטיח את הישרדותן.

זוהי הינה תמצית המאבק הארוך-ארוך של עמי כדור הארץ, מאז ימי אדם, לכונן ציוויליזציה. התרבות בת-ימינו הינה תוצאת האבולוציה המאומצת הזו. בטרם גילוי הדפוס ההתקדמות הייתה איטית באופן יחסי, הואיל ודור נתון לא יכול היה ליהנות במהרה מהישגי הדורות אשר קדמו לו. ואולם כעת, החברה האנושית דוהרת קדימה בהשפעת כוח התנופה המצטבר של כלל העידינים אשר בהם נאבקה הציוויליזציה.

[הוצג בחסות רב-מלאכית מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 82

האבולוציה של הנישואין

הנישואין – הזיווג – הינם תוצאה של הדו-מיניות. הנישואין הם האופן שבו מגיב האדם על-מנת להתאים את עצמו לדו-מיניות מעין זו, בעוד שחיי המשפחה הינם הסך הכולל הנובע מכל ההתאמות האבולוציוניות והמסתגלות האלה. הנישואין מתמידים; הם אינם מהווים התפתחות ביולוגית אינהרנטית, אלא בסיס לכל אבולוציה חברתית, ולפיכך מובטח המשך קיומם בצורה כזו או אחרת. הנישואין העניקו לאנושות את הבית, והבית הינו גולת הכותרת של כל המאבק האבולוציוני הארוך והמייגע.

אף-על-פי שהמוסדות הדתיים, החברתיים והחינוכיים הינם כולם חיוניים להשרדותה של ציוויליזציה תרבותית, המשפחה הינה הגורם הקמף הראשי. הילד לומד את רוב הדברים החיוניים לחיים ממשפחתו ומן השכנים.

לבני האדם של ימי קדם לא הייתה ציוויליזציה חברתית עשירה במיוחד, אך את אשר היה להם הם העבירו באמונה וביעילות לדור הבא. ושומה עליכם להכיר בכך שרוב ציוויליזציות העבר האלה המשיכו להתפתח תוך קיום מינימלי של השפעות מוסדיות אחרות, מכיוון שהבית פעל ביעילות. כיום הגזעים האנושיים מחזיקים במורשת חברתית ותרבותית עשירה, ונדרש להעביר אותה בחכמה וביעילות הלאה אל הדורות הבאים. נדרש לשמור אפוא על המשפחה כמוסד חינוכי.

1. אינסטינקט הזיווג

על-אף תהום האישיות הפעורה בין גברים לבין נשים, די בדחף המיני על-מנת להבטיח את פגישתם לשם המשכיות המין. הדחף המיני פעל ביעילות זמן רב בטרם חוו בני-אדם הרבה ממה שנקרא לאחר מכן אהבה, מסירות ונאמנות בחיי הנישואין. ההזדווגות הינה נטייה מולדת, והנישואין הינם ההשלכה החברתית האבולוציונית שלה.

העניין והתשוקה המיניים לא היוו תאוות אשר שלטו באנשים הפרימיטיביים; הם פשוט ראו באלו דבר מובן מאליה. כלל ההתנסות ברבייה הייתה חופשית מקישוטי הדמיון. התשוקה המינית, אשר כובשת לחלוטין את האנשים המתורבתים יותר, נובעת בעיקרה מן המזיגות הגזעיות, ובמיוחד כל אימת שהטבע האבולוציוני גורה על-ידי הדמיון האסוציאטיבי וההערכה ליופיים של הנודים ושל האדמים. ואולם, מורשת אנדיטית זו נספגה אל קרבם של הגזעים האבולוציוניים בשיעורים כה מוגבלים, עד כי אין היא מספיקה על-מנת להעניק מידה מספקת של שליטה עצמית על אותן תשוקות חיתיות אשר הואצו והתעוררו על-ידי מתת המודעות המינית החדה יותר ודחפי הזיווג החזקים יותר. מקרב כלל הגזעים האבולוציוניים, לאדם האדום היה הקוד המיני הגבוה ביותר.

השליטה במין בהקשר של הנישואין מעידה על:

1. התקדמותה היחסית של הציוויליזציה. הציוויליזציה דרשה יותר ויותר כי הסיפוק המיני יתבצע בערוצים מועילים ובהתאם למוסכמות.

2. שיעור הזן האנדיטי בעם נתון כלשהו. בקרב קבוצות מעין אלה הפך המין לכיטוי הן של היבטי הטבע הפיזיים והרגשיים הגבוהים ביותר, והן של הנמוכים ביותר.

לגזעי הסאנגיק הייתה תשוקה חיתית רגילה, אך הם הציגו דמיון או הערכה מועטים ביחס ליופיים ולמידת המשיכה הפיזית של בני המין השני. מה שמכונה משיכה מינית נעדר כמעט לחלוטין אפילו בגזעים הפרימיטיביים של ימינו; לאנשים הבלתי-ממוזגים הללו בהחלט יש אינסטינקט הזדווגות מובחן, אך המשיכה המינית מועטה מכדי ליצור בעיות רציניות הדורשות את שליטתה של החברה.

אינסטינקט ההזדווגות הינו אחד מן הכוחות הפיזיים הדומיננטיים המניעים את בני האדם; זהו הרגש האחד, אשר במסווה של סיפוק עצמי מצליח להערים על האדם האנוכי ולגרור לו להעמיד את רווחת הגזע ואת המשך קיומו גבוה מעל לנוחותו ולחופש האישי שלו מאחריות כאינדיבידואל.

למן תחילתם ועד לזמנים המודרניים, מציגים הנישואין, כמוסד, את תמונת האבולוציה החברתית של הנטייה הביולוגית לעבר הבטחת המשך הקיום-העצמי. המשך קיומו של המין האנושי המתפתח מובטחת הודות לנוכחותו של דחף ההזדווגות הגזעי הזה, דחף אשר מכונה באופן כללי בשם משיכה מינית. הדחף הביולוגי הכביר הזה הופך לציר של דחפים לכל מיני אינסטינקטים, רגשות ושימושים קשורים – פיזיים, אינטלקטואליים, מוסריים וחברתיים.

אצל הפרא, הדחף המניע היה אספקת המזון, ואולם, כאשר הציוויליזציה מביחה מזון בשפע, פעמים רבות הופך הדחף המיני לדחף הדומיננטי, ומשום כך הוא נדרש בכל עת להימצא תחת ויסות חברתי. אצל בעלי החיים, האינסטינקט המחזורי מרסן את הדחף להזדווגות, ואולם, מכיוון שהאדם הינו הוויה אשר במידה רבה שולטת בעצמה, התשוקה המינית איננה מחזורית כלל ועיקר; ולפיכך, שומה על החברה לכפות שליטה-עצמית על היחיד.

אין אף רגש או דחף אנושי אשר מסוגל, בשעה שהוא בלתי-מרוסן ונצרך בְּיָתֶר, לחולל כל-כך הרבה נזק וצער בדומה ליצר המיני רב-העוצמה. הכפפה מושכלת של הדחף הזה לתקנות החברתיות הינו המבחן העליון של הקיום הממשי בכל ציוויליזציה. האנושות המתקדמת נדרשת לשליטה-עצמית, ליותר ויותר שליטה-עצמית, וברמות גדלות בהתמדה. הסודיות, חוסר-הכנות והצביעות עשויות להסתיר את הבעיות המיניות, אך הן אינן מעניקות פתרונות, ואף אינן מקדמות את האתיקה.

2. הטאבו המגבילים

סיפור האבולוציה של הנישואין הינו, בפשטות, ההיסטוריה של השליטה במין באמצעות הלחצים המופעלים על-ידי ההגבלות החברתיות, הדתיות והאזרחיות. הטבע כמעט ואיננו מכיר ביחידים; הוא אינו מכיר במה שמכונה אמות מידה מוסריות; עניינו היחיד והבלעדי נתון לרביית המינים. הטבע מתעקש בנחישות על הרבייה, אך מגלגל באדישות את הבעיות הנובעות מכך לפתחה של החברה, ובכך יוצר בעיה כבירה ונוכחת-לעולם עבור האנושות האבולוציונית. העימות החברתי הזה מורכב מן המלחמה המתמדת בין האינסטינקטים הבסיסיים לבין האתיקה המתפתחת.

בקרב הגזעים המוקדמים הייתה נהוגה שליטה מועטה, אם בכלל, ביחסים בין המינים. בשל המתירנות המינית הזו לא התקיימה הזנות כלל. כיום, מוסד הנישואין כלל אינו קיים בקרב הפיגמים, כמו גם בקרב קבוצות מפגרות אחרות; מחקר על אודות האנשים הללו מגלה את מנהגי הזיווג הפשוטים אשר היו נהוגים על-ידי הגזעים הפרימיטיביים. ואולם, ראוי ללמוד ולשפוט את כל האנשים הקדומים לאור אמות המידה המוסריות של המוסכמות אשר היו נהוגות בימיהם-הם.

לעומת זאת, לאהבה החופשית לא ניתן מעולם מעמד מכובד מידי אלו המצויים מעל לדרגת הפרא הגמור. ברגע שבו מתחילות להיווצר קבוצות חברתיות, מתחילים להתפתח הקודים של הנישואין והמגבלות של חיי הנישואין. וכך התקדמה הזוגיות, דרך שלבי-מעבר רבים, ממצב של מתירנות מינית מוחלטת כמעט, עד לאמת המידה של המאה העשרים של הגבלות מיניות מלאות באופן יחסי.

בשלביה המוקדמים ביותר של ההתפתחות השבטית, היו המוסכמות והטאבו גסים ביותר, אך הם אכן שמרו על ההפרדה בין המינים – ודבר זה הבטיח שקט, סדר ויצרנות – וכך החלה האבולוציה הארוכה של הנישואין ושל הבית. המקור למנהגים המיניים של הלבוש, הקישוט והנהוג הדתי היה בטאבו המוקדמים הללו, אשר הגדירו את טווח החופש המיני, ואשר יצרו בסופו של דבר את המושגים של ההפקרות, הפשע והחטא. ואולם, במשך זמן רב היה נהוג להשעות את כל ההגבלות המיניות בימי חגים גדולים, ובמיוחד בראשון למאי.

מאז ומעולם היו הנשים כפופות לטאבו מגבילים יותר מאשר הגברים. המוסכמות המוקדמות העניקו לנשים ולגברים הרווקים את אותו חופש מיני, אך תמיד נדרשו הנשים הנשואות להיות נאמנות לבעליהן. מוסד הנישואים הפרימיטיבי לא הגביל את החופש המיני של הגבר יתר-על-המידה, אך הוא הטיל מגבלות טאבו מיניות נוספות על הרעיה. נשים נשואות נשאו תמיד סימן אשר הבחין אותן כמעמד בפני עצמן, סימן כדוגמת פריט-לבוש לשיער, ביגוד, רעלה, הפרדה, קישוט וטבעות.

3. מוסכמות הנישואין המוקדמות

הנישואין הינם התגובה המוסדית של האורגניזם החברתי למתח הביולוגי הנוכח-תמיד של הדחף האנושי הבלתי-פוסק להתרבות – הנכחה עצמית. הזיווג הינו טבעי באופן אוניברסאלי, וככל שהחברה התפתחה מן הפשוט אל המורכב, כך התפתחו במקביל מוסכמות הזיווג, ואלה היוו את ראשית מוסד הנישואין. בכל מקום שבו התקדמה האבולוציה החברתית לשלב שבו נוצרו מוסכמות, שם נמצא את הנישואין כמוסד מתפתח.

תמיד היו ותמיד יהיו שני מחוזות נפרדים של הנישואין; המוסכמות, החוקים אשר מווסתים את ההיבטים החיצוניים של הזיווג, והיחסים הסודיים והאישיים בין גברים לנשים. מאז ומעולם התמרד היחיד כנגד התקנות המיניות אשר נקבעו על-ידי החברה; וזוהי הסיבה לבעיית המין ארוכת הימים הזו; השימור העצמי הינו יחידני, אך הוא מתבצע על-ידי הקבוצה; ההנצחה-העצמית הינה חברתית, אך היא מובטחת הודות לדחף של היחיד.

כאשר המוסכמות זכו לציות, היה להן מספיק כוח על-מנת לרסן את הדחף המיני ולשלוט בו, כפי שהדבר הודגם בקרב הגזעים כולם. אמות המידה של הנישואין היוו תמיד סמן אמיתי לעוצמת המוסכמות בהווה וליושרה התפקודית של הממשל האזרחי. ואולם, המוסכמות הראשונות בנוגע למין ולזיווג היו ערב-רב של תקנות גסות ובלתי-עקביות. לכולם – הורים, ילדים, קרובי המשפחה והחברה – היו אינטרסים מתנגשים באשר לתקנות

הנישואין. ועל-אף כל זאת, אותם גזעים אשר רוממו את הנישואין והנהיגו אותם, התפתחו באופן טבעי לרמות גבוהות יותר ושרדו במספרים גדולים יותר.

בזמנים הפרימיטיביים היוו הנישואין את מחיר המעמד החברתי; בעלות על אישה הייתה אות של כבוד. הפרא ראה ביום נישואיו את תחילתן של האחריות ושל הגבריות. בעידן אחד נחשבו הנישואין כחובה חברתית; בעידן אחר, כחובה דתית; ובעידן שלישי, כדרישה פוליטית לספק אזרחים לטובת המדינה.

שבטים מוקדמים רבים דרשו לבצע מעשי גניבה כאות וכסמן לכשירות להינשא; לאחר מכן, החליפו אנשים את הפשיטות האלה בתחרויות אתלטיקה ובמשחקים תחרותיים. המנצחים בתחרויות האלה זכו בפרס הראשון – בחירה מבין הכלות של אותה עונה. בקרב צידי הראשים, איש צעיר לא יכול היה להינשא עד אשר היה ברשותו לכל הפחות ראש אחד, אף כי לעיתים ניתן היה לרכוש גולגולות מעין אלה. כאשר נחלש המנהג לרכוש כלות, הפכו אלה לפרס בתחרויות של חידות, ונוהג זה עדיין שורר בקרב קבוצות רבות של האדם השחור.

ככל שהתקדמה הציוויליזציה, הפקידו שבטים מסוימים את מבחני הנישואין המחמירים של הסיבולת הגברית בידיהן של הנשים; וכך יכלו הן להעדיף את בחירי ליבן. מבחני הנישואין הללו כללו כישורי ציד, לחימה ויכולת לפרנס את המשפחה. במשך זמן רב נדרש החתן להצטרף למשפחת הפלה למשך שנה אחת לפחות, על-מנת לחיות ולעבוד שם מתוך כוונה להוכיח כי הוא ראוי לאישה אשר אותה ביקש לעצמו.

הכישורים אשר נדרשו מהכלה היו היכולת לבצע עבודות קשות וללדת ילדים. היא נדרשה לבצע משימה חקלאית מסוימת תוך זמן נתון. ואם היא ילדה ילד בטרם הנישואין, כך עלה ערכה בהתאם; שכן פוריותה הייתה מובטחת.

העובדה שאנשי קדם החשיבו לחרפה, ואפילו לחטא, את עצם היותו של האדם לא-נשוי מסבירה את מקורם של נישואי הילדים; מכיוון שחובה היא להינשא, מוטב לעשות זאת במוקדם ככל האפשר. האמונה הרווחת הייתה כי אנשים בלתי-נשואים אינם מורשים להיכנס אל עולם הרוחות, וכך ניתן תמריץ נוסף להשיא ילדים אפילו עם היוולדם, ולעיתים עוד בטרם היוולדם, תוך תלות במינם. אנשי קדם האמינו שאפילו על המתים להינשא. השדכנים המקוריים עסקו בניהול משא ומתן לנישואי יחידים אשר מתו זה מכבר. הורה אחד ביקש מן המתווכים הללו לחתן את בנו המת עם בתם המתה של משפחה אחרת.

בקרב העמים המאוחרים יותר, היה נהוג להינשא בגיל ההתבגרות, ואולם גיל הנישואין הלך וגדל ביחס ישר להתקדמותה של הציוויליזציה. בתחילת ההתפתחות החברתית צצו סדרים יוצאי-דופן של מתנזרים, הן של גברים והן של נשים; סדרים אלו כוננו ונשתמרו על-ידי יחידים אשר פחות או יותר היו נעדרי דחף מיני נורמלי.

שבטים רבים הרשו לחברי הקבוצה השלטת לקיים יחסי מין עם הכלה מיד בטרם ניתנה לבעלה. כל אחד מן הגברים הללו העניק לכלה מתנה, וזה היה המקור לנוהג להעניק מתנות חתונה. בקרב קבוצות מסוימות הציפייה מן הכלה הייתה כי תרוויח בעצמה את הנדוניה שלה, אשר כללה את המתנות אשר קיבלה בתמורה לשירותי המין שהעניקה באולם תצוגת הכלות.

שבטים מסוימים השיאו את הגברים הצעירים לאלמנות ולנשים המבוגרות יותר, וכאשר גברים אלו התאלמנו בעצמם, הם הורשו לשאת את הנשים הצעירות; וכך הובטח, כפי שהם עצמם הביעו זאת, ששני ההורים לא יהיו טיפשים, כפי שצפו שיקרה אילו הורשו שני צעירים להינשא. שבטים אחרים הגבילו את הזיווגים לקבוצות גילאים דומות. היה זה הנוהג להגביל את הנישואין לקבוצות גילאים דומות אשר גרם להתפתחות הרעיון של גילוי עריות. (בהודו, אפילו כעת אין הגבלות גיל על הנישואין.)

בהתאם למוסכמות מסוימות, עוררה אלמנותה של האישה מורא גדול, והאלמנות נרצחו, או לחלופין הורשו להתאבד על קברי בעליהן; וזאת משום שנהוג היה לחשוב כי עליהן להתלוות אל בני זוגן בעולם הרוחות. כמעט תמיד הואשמה האלמנה אשר שרדה במות בעלה. שבטים מסוימים שרפו את האלמנות בעודן בחיים. אם המשיכה אלמנה לחיות, היא נידונה לחיי אבל מתמיד המלווים במגבלות חברתית קשות-מנשוא, זאת מכיוון שעל-פי-רוב לא הותר לה להינשא מחדש.

בימי קדם, מנהגים אשר כיום נחשבים לבלתי-מוסריים זכו לעידוד. לעיתים קרובות חשו הנשים הפרימיטיביות גאווה על הרומנים של בעליהן עם נשים אחרות. צניעותן של נערות היוותה מכשול גדול בפני נישואין; הולדת תינוק בטרם נישואין העלתה עד מאוד את קרנה של הנערה כרעיה, וזאת משום שלגבר הובטחה מראש פוריות בת-לווייתו.

שבטים רבים קיימו נישואי מבחן עד אשר נכנסה האישה להריון, ואז התקיים טקס הנישואין הרגיל; בקרב קבוצות אחרות לא נחגגה החתונה עד להולדת הילד הראשון. אם אישה הייתה עקרה, הוטל על הוריה לפדותה והנישואין בוטלו. המוסכמות תבעו שלכל זוג יהיו ילדים.

נישואי המבחן הפרימיטיביים הללו נעדרו לחלוטין כל מופע של מתירנות; הם היו פשוט מבחני פוריות כנים. היחידים אשר התקשרו בחוזה זה עם זה נישאו נישואין של קבע אך ורק עם שהתבררה עובדת הפוריות. כאשר בני-זוג מודרניים נישאים, כשבמוחם שוררת המחשבה על גירושין נוחים אם לא יהיו שבעי-רצון עד תום מחיי הנישואין שלהם, הם מתחילים לאמיתו של דבר בצורה של נישואי מבחן, ובצורה המצויה הרבה מתחת למעמדן של ההרפתקאות הכנות של אבותיהם הקדמונים המתורבתים פחות.

4. נישואין תחת מוסכמות הקניין

מאז ומעולם היו הנישואין קשורים הדוקות הן לקניין והן לדת. הקניין היה הגורם המייצב של הנישואין; ואילו הדת – הגורם המוסרי שלהם.

הנישואין הפרימיטיביים היוו השקעה, ספקולציה כלכלית; הם היו יותר בבחינת עסקה מאשר עניין של פלירטוט. אנשי קדם נישאו על-מנת לקדם את הקבוצה ואת רווחתה; לפיכך תוכננו ואורגנו נישואיהם על-ידי בני קבוצתם, על-ידי הוריהם ועל-ידי המבוגרים מהם. והעובדה שמוסכמות הקניין היוו גורם ייצוב יעיל של מוסד הנישואין, מודגמת בכך שהנישואין היו קבועים יותר בקרב השבטים המוקדמים מאשר הם קבועים בקרב עמים מודרניים רבים.

עם התקדמות הציוויליזציה, וככל שהקניין הפרטי קיבל הכרה נוספת במוסכמות, הפכה הגניבה לפשע הגדול מכולם. הניאוף הוכר כסוג של גניבה, כפגיעה בזכויות הקניין של הבעל; ומשום כך הוא אינו מצוין בנפרד בקודים ובמוסכמות המוקדמים יותר. האישה החלה את דרכה כקניינה של אביה, אשר העביר את הבעלות עליה לבעלה; וכל יחסי המין החוקיים נבעו מזכויות הקניין הקודמות האלה. התנ"ך מתייחס לנשים כאל צורה של רכוש; הקוראן מלמד כי הן נחותות. לגבר הייתה שמורה הזכות להשאיל את אשתו לחברו או לאורחו, ומנהג זה עדיין שורר בקרב עמים מסוימים.

הקנאה המינית המודרנית איננה טבועה; היא הינה תוצאת המוסכמות המתפתחות. הגבר הפרימיטיבי לא קינא לאשתו; הוא פשוט שמר על רכושו. הסיבה שבעטייה הוטלו על האישה מגבלות מיניות חמורות יותר מאשר על הבעל היא שחוסר נאמנותה בחיי הנישואין היה כרוך בענייני צאצאים וירושה. בשלב מוקדם ביותר במהלכה של הציוויליזציה הפך הילד הלא-לגיטימי לעניין בלתי-מכובד. בתחילה הוענשה אך ורק האישה באשמת הניאוף; מאוחר יותר, קבעו המוסכמות גם את עונשו של שותפה, ובמשך עידנים ארוכים ניתנה לבעל הנפגע, או לאב המגונן, הזכות המלאה להרוג את מסיג הגבול הזכרי. העמים המודרניים שומרים על המוסכמות האלה, אשר מתירות, תחת חוק בלתי-כתוב, את אשר מכונה פשעים של כבוד.

מכיוון שמקור הטאבו הנוגע לצניעות הוא במוסכמות הקניין, הוא היה תקף בתחילה לנשים נשואות אך לא כן באשר לנערות רווקות. בשנים מאוחרות יותר נדרשה הצניעות יותר על-ידי האב מאשר על-ידי המחזר; נערה בתולה נחשבה כנכס מסחרי עבור האב – מחירה היה גבוה יותר. ככל שעלתה הדרישה לצניעות, כך הפך שגור מנהג התשלום לאבי הכלה, כהכרה על כך שגידל כהלכה כלה צנועה עבור הבעל-לעתיד. ולאחר שרעיון הצניעות הנשית החל להתקיים, הוא קנה לו אחיזה כה חזקה בקרב הגזעים, עד כי נהוג היה הלכה למעשה לכלוא נערות, ממש לאסור אותן למשך שנים על-מנת להבטיח את היותן בתולות. וכך גרמו אמות המידה ומבדקי הבתולין המאוחרים יותר באופן אוטומטי להיווצרותו של מעמד הזונות המקצועי; הן היו הכלות אשר נדחו, אותן נשים אשר אימהות החתנים מצאו כי אינן בתולות.

5. אֶנְדוֹגָמִיָה וְאֶקְסוֹגָמִיָה

הפרא שם לב בשלב מוקדם מאוד כי המזיגה הגזעית שיפרה את איכות הצאצאים. אין זאת כי רבייה בתוך אותה קבוצה הייתה תמיד רעה, אלא שביחס אליה הרבייה שמחוץ לקבוצה נתנה תמיד תוצאות טובות יותר; ומשום כך נטו המוסכמות להתקבע בהגבילן קיום יחסי מין בין בני משפחה קרובים. הוכר בכך שרבייה מחוץ לקבוצה שיפרה את הזדמנות הברירה עבור הגיוון וההתקדמות האבולוציוניים. היחידים אשר נולדו כתוצאה מרבייה מחוץ לקבוצה היו מגוונים יותר והייתה להם יכולת גבוהה יותר לשרוד בעולם עוין; אלו אשר התרכו בתוך הקבוצה נעלמו בהדרגה, על מוסכמותיהם. הייתה זו התפתחות איטית; הפרא לא חשב במודע על בעיות מעין אלה. ואולם, האנשים המאוחרים והמתקדמים יותר עשו כן, והם אף הבחינו בכך שמידה יתרה של רבייה בתוך הקבוצה יוצרת לעיתים חולשה כללית.

אף-על-פי שרבייה בתוך הקבוצה בין זנים טובים תרמה לעיתים לבנייתם של שבטים חזקים, המקרים המדהימים של התוצאות הרעות של רבייה בתוך הקבוצה, אשר התבטאו במומים תורשתיים, הרשימה בעוצמה רבה יותר את דעתו של האדם; והתוצאה הייתה שהמוסכמות המתקדמות גיבשו יותר ויותר את הטאבו על כל הנישואין בין בני משפחה.

במשך זמן רב היוותה הדת מחסום יעיל כנגד נישואין מחוץ לקבוצה; תורות דתיות רבות אסרו על נישואין מחוץ למעגל המאמינים. האישה נטתה על-פי-רוב להעדיף את הנישואין בתוך הקבוצה; הגבר, את אלו שמחוץ לקבוצה. הקניין תמיד השפיע על הנישואין, ולעיתים, במאמץ לשמר את הרכוש בתוך החמולה, התגבשו מוסכמות אשר חייבו את הנשים לבחור את בעליהן מבין חברי השבטים של אביהן. פסיקות מעין אלה גרמו לעלייה חדה בשיעור הנישואין בין בני-דודים. נעשה גם שימוש בזיווגים בתוך הקבוצה במאמץ לשמר סודות מקצועיים; אנשי מקצוע מוכשרים ביקשו לשמור את הידע המקצועי של מקצועם בגדר המשפחה.

כאשר הן היו מבודדות, הקבוצות הנעלות תמיד שבו לנהוג להזדווג עם קרובי משפחה. במשך למעלה ממאה וחמישים-אלף שנה היו הנוודים אחת מן הקבוצות הגדולות ביותר אשר נהגו להינשא בתוך הקבוצה. המוסכמות המאוחרות יותר בנוגע לנישואין בתוך הקבוצה הושפעו עד מאוד ממסורותיו של הגזע הסגול, אשר בתחילה, ומתוך הכרה, נהגו אנשיו לזווג בין אח לאחותו. ונישואין בין אחים לאחיות היו נפוצים במצרים, בסוריה ובמסופוטמיה הקדומות, וברחבי הארצות אשר אכלסו האנדיטים בעבר. במשך זמן רב נהגו המצרים להשיא אחים לאחיות במאמץ לשמור על טוהר הדם המלכותי, נוהג אשר השתמר בפרס במשך תקופה ממושכת יותר. בקרב תושבי מסופוטמיה, בטרם ימיו של אברהם, היו נישואי בני דודים בגדר חובה; לבני דודים עמדה זכות הראשונים לשאת בני דודים. אברהם עצמו נישא לאחותו-למחצה, ואולם איחודים מעין אלו לא הותרו עוד תחת מוסכמותיהם המאוחרות יותר של היהודים.

הצעד הראשון בהתרחקות מנישואין בין אחים לאחיות התרחש תחת המוסכמות הנוגעות לריבוי נשים; זאת משום שהאישה-האחות נהגה להשתלט באדנות על האישה או הנשים האחרות. מוסכמות שבטיות מסוימות אסרו על הנישואין לאלמנת האח המת, אך חייבו את האח אשר נותר בחיים להוליד ילדים עבור אחיו המת. אין כל אינסטינקט ביולוגי המנוגד לנישואין מכל דרגה שהיא בתוך הקבוצה; הגבלות מעין אלה הינן עניין של טאבו בלבד.

לבסוף שלטו הנישואין שמחוץ לקבוצה משום שזו הייתה העדפתו של הגבר; כאשר הגבר לקח לו אישה מבחוץ, הובטח לו על-פי-רוב חופש גדול יותר מחמו ומחמותו. הקרבה מולידה סלידה; וכך, כאשר אלמנט הבחירה האינדיבידואלית החל לשלוט בזיווג, בחירת בני-זוג מחוץ לשבט הפכה לנוהג.

שבטים רבים אסרו לבסוף על הנישואין בתוך החמולה; שבטים אחרים הגבילו את הזיווג לקטנות מסוימות. הטאבו כנגד הנישואין עם אישה בעלת אותו טוטם, עודדה את הנוהג לגנוב נשים משבטים שכנים. מאוחר יותר, הנישואין ווסתו יותר בהתאם למקום המגורים הטריטוריאלי מאשר על-פי קרבת הדם. האבולוציה של הנישואין בתוך הקבוצה עברה דרך שלבים רבים עד לנוהג המודרני של הנישואין מחוץ לקבוצה. אפילו לאחר שהוטל טאבו על הנישואין בתוך הקבוצה בקרב פשוטי העם, המנהיגים והמלכים הורשו לשאת את קרובות משפחתם על-מנת לשמור על ריכוז הדם המלכותי ועל טוהרו. על-פי-רוב המוסכמות התירו לשליטים ריבוניים מתירנות מסוימת בעניינים המיניים.

נוכחותם המאוחרת יותר של העמים האנדיטים תרמה רבות לעליה ברצון של בני גזעי הסאנגיק להזדווג מחוץ לשבטיהם-הם. ואולם, הנוהג להזדווג מחוץ לקבוצה לא יכול היה להפוך לנפוץ בטרם למדו הקבוצות השכנות לחיות יחד בשלום יחסי.

הנישואין מחוץ לקבוצה היוו בעצמם גורם מקדם שלום; הנישואין בין השבטים הקטינו את שיעורי העוינות. הנישואין מחוץ לקבוצה הובילו לתיאום שבטי ולבריתות צבאיות; הם הפכו לתופעה שלטת מכיוון שהעניקו עוצמה מוגברת; הם תרמו לבניין האומה. גם יחסי המסחר המתרחבים עודדו מאוד את הנישואין מחוץ לקבוצה; ההרפתקה והגילוי תרמו להרחבת גבולות הזיווג, ואפשרו הפריה-הדדית קלה יותר בין תרבויות גזעיות.

הגורם אשר מסביר את חוסר-העקביות הרב שבמוסכמות הגזעיות באשר לנישואין – חוסר-עקביות אשר לא ניתן היה להסבירו אחרת – הינו במידה רבה מנהג הנישואין מחוץ לקבוצה, אשר אליו נלוו גם מנהגי גניבת וקניית נשים משבטים זרים; כל אלו תרמו לחיבורן יחד של המוסכמות השבטיות הנפרדות. העובדה שהטאבו הללו, אשר עודדו נישואין בתוך הקבוצה, היו חברתיים ולא ביולוגיים, מודגמת היטב בטאבו הנוגעים לנישואין בין קרובי משפחה, אשר כללו דרגות רבות של יחסים בין מחותנים, מקרים המייצגים היעדר של קשר דם מכל סוג שהוא.

6. מזיגות גזעיות

אין בעולם כיום גזעים טהורים. בעולם שרדו אך ורק שני נציגים של העמים האבולוציוניים הצבעוניים המוקדמים המקוריים – האדם הצהוב והאדם השחור; ואפילו שני הגזעים הללו ממוזגים במידה רבה עם העמים הצבעוניים אשר נכחדו. בעוד שהגזע המכונה לכן הינו בעיקרו צאצא של האדם הכחול הקדום, הוא ממוזג פחות או יותר עם כל הגזעים האחרים, ממש כשם שהדבר נכון במקרה של האדם האדום של האמריקות.

מתוך ששת גזעי הסאנגיק הצבעוניים, שלושה היו ראשיים ושלושה היו משניים. אף כי הגזעים הראשיים – הכחול, האדום והצהוב – היו נעלים במובנים רבים על שלושת העמים המשניים, ראוי לזכור כי בקרב הגזעים המשניים הללו היו תכונות רצויות רבות אשר היו מעצימות במאוד את העמים הראשיים, אילו היו יכולים לספוג אל קרבם את הזנים הטובים יותר.

הדעה הקדומה השוררת כיום כנגד "בני-תערובת", "היברידיים" ו"בני-כלאיים", נובעת מן העובדה שהרבייה הבין-גזעית המודרנית מתרחשת, ברובה הגדול, בין הזנים הנחותים ביותר של הגזעים אשר בהם מדובר. צאצאים לא מספקים מתקבלים גם כאשר הזנים המפגרים של אותו גזע נישאים זה לזה.

אילו יכלו הגזעים בני-ימינו באורנטיה להשתחרר מן הקללה בדמות השכבה הנמוכה ביותר של דוגמאות בני האדם המנוונים, האנטי-חברתיים, רפי-השכל והמוקצים, כי אז הייתה רק התנגדות מועטה להתמזגות גזעית מוגבלת. ואילו יכלו להתרחש ההתמזגויות הגזעיות בין הטיפוסים הגבוהים ביותר של הגזעים השונים, כי אז הייתה מוצעת התנגדות מועטה עוד יותר.

הכלאה בין זנים נעלים ושונים הינה הסוד המצוי מאחורי יצירתם של זנים חדשים ונמרצים יותר. והדבר נכון לגבי צמחים, בעלי-חיים ובני המין האנושי. ההכלאה מעצימה את החיוניות ומגדילה את הפוריות. מזיגות גזעיות בין השכבות הממוצעות או העליונות של עמים שונים מעצימה עד מאד את הפוטנציאל היצירתי, כפי שהדבר מודגם באוכלוסיית הנוכחית של ארצות-הברית של צפון-אמריקה. כאשר הזדווגויות שכאלה מתרחשות בין השכבות הנמוכות או הנחותות, היצירותיות מתמעטת, כפי שהדבר בא לידי ביטוי כיום בקרב עמי דרום-הודו.

מזיגה גזעית תורמת עד מאוד להופעתם הפתאומית של מאפיינים חדשים, ואם ההכלאה הינה האיחוד שבין זנים נעלים, כי אז המאפיינים החדשים הללו יהיו נעלים אף הם.

כל עוד הגזעים של ימינו עמוסים כל-כך בזנים נחותים ומפגרים, יהא עירוב גזעי בקנה-מידה גדול מזיק עד מאוד; ואולם, רוב ההתנגדויות לניסויים הללו נובעות מדעות קדומות חברתיות ותרבותיות, ולא משיקולים ביולוגיים. אפילו בקרב הזנים הנחותים, בני הכלאיים מהווים לעיתים קרובות

שיפור ביחס לאבותיהם. ההכלאה תורמת לשיפורם של המינים בשל תפקידם של הגנים הדומיננטיים. ההתמזגות ההדדית בין הגזעים מגדילה את הסבירות להופעת מספר גדול של דומיננטיים רצויים בבן הכלאיים.

במהלך מאה השנים האחרונות התרחשה באורנטיה יותר הכלאה גזעית מאשר התרחשה במשך אלפי שנים. סכנת היווצרותן של תופעות בלתי-הרמוניות רבות כתוצאה מהכלאה הדדית של זנים אנושיים מתוארת בהגזמה רבה. הצרות העיקריות של "בני-כלאיים" נובעות מדעות קדומות חברתיות.

הניסוי בפיקטון של מיזוג הגזע הלבן והגזע הפולינזי היה מוצלח למדי משום שהגברים הלבנים והנשים הפולינזיות היו מזנים טובים יחסית. רבייה בין-גזעית בין הטיפוסים הגבוהים ביותר של הגזע הלבן, האדום והצהוב, תוליד מיידית מאפיינים ביולוגיים חדשים ויעילים רבים. שלושת העמים הללו משתייכים לגזעי הסאנגיק הראשיים. המזיגה בין הגזע הלבן לגזע השחור אינה מניבה מיידית תוצאות כה רצויות, אף כי אין להתנגד לצאצאים המולאטים הללו במידה כה רבה, כפי שדעות קדומות חברתיות וגזעניות מבקשות להציג את פני הדברים. מבחינה פיזית, בני-כלאיים לבנים-שחורים מעין אלו מהווים דוגמאות משובחות של בני המין האנושי, אף-על-פי שהם נחותים במידה קלה במובנים אחרים.

כאשר מתמזג גזע סאנגיק ראשי עם גזע סאנגיק משני, זה האחרון משתפר באופן מובחן על חשבוננו של הראשון. ובקנה מידה קטן – אשר מתמשך לאורך תקופות זמן ארוכות – לא צריכה להיות התנגדות רצינית ורבה לקורבן כזה שבו תורמים הגזעים הראשיים לשיפור הקבוצות המשניות. מבחינה ביולוגית, בני הסאנגיק המשניים היו נעלים בהיבטים מסוימים ביחס לגזעים הראשיים.

אחרי ככלות הכול, הסכנה האמתית למין האנושי נעוצה בהתרבות הבלתי-מרוסנת של הזנים הנחותים והמפגרים בקרב העמים המתורבתים השונים, ולא מן הסכנה לכאורה שברבייה הבין-גזעית.

[הוצג על-ידי השרפים הראשית אשר מוצבת באורנטיה].

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 83

מוסד הנישואין

זהו סיפורן של ההתחלות המוקדמות של מוסד הנישואין. מוסד זה התקדם בהתמדה – דרך וואריאציות והתאמות מרובות – למן ההזדווגויות המשוחררות והמופקרות בקרב העדר ועד להופעת אותן אמות-מידה לנישואין, אשר הגיעו לבסוף לשיאן ביצירת הזיווג בין בני הזוג: האיחוד שבין גבר אחד לאישה אחת, אשר נועד לכונן בית מן הסדר החברתי הגבוה ביותר.

פעמים רבות עמדו הנישואין בסכנה, ומוסכמות הנישואין נתמכו במידה רבה הן על-ידי הקניין והן על-ידי הדת; ואולם, ההשפעה האמיתית אשר לעולם תבטיח את הנישואין ואת המשפחה – המהווה את תוצאת הנישואין – היא העובדה הביולוגית הפשוטה והטבועה שהגבר והאישה בוודאות לא יחיו זה בלעדי זה, בין שהם הפראים הפרימיטיביים ביותר ובין שהינם בני האדם המתורבתים ביותר.

ובשל הדחף המיני, האדם האנוכי נדחף להפוך עצמו ליותר מבעל-חיים גרידא. מערכת היחסים המינית של החשיבה על העצמי והסיפוק העצמי, גוררת השלכות מסוימות של מניעה-עצמית ומבטיחה את נטילתם של תפקידים זולתניים ושל סוגים רבים של אחריות-על-הבית אשר מיטיבים עם הגזע. לאור זאת היה המין לגורם מתרבת של הפרא, גורם אשר לא הוכר ולא נחשד ככזה; וזאת משום שאותו דחף מיני מאלץ את האדם לחשוב באופן אוטומטי ומהימן, ובסופו של דבר אף מוביל אותו לאהוב.

1. הנישואין כמוסד חברתי

הנישואין מהווים מנגנון בשירות החברה אשר נועד לווסת ולשלוט באותן מערכות יחסים אנושיות מרובות הנובעות מן העובדה הפיזית של הדו-מיניות. כמוסד שכזה פועלים הנישואין בשני כיוונים:

1. בהסדרת מערכות היחסים המיניות האישיות.

2. בהסדרת ענייני המוצא, הירושה, המשכיות השושלת והסדר החברתי; וזהו היה תפקודו המקורי והישן יותר של מוסד הנישואין.

המשפחה, אשר נובעת מן הנישואין, מהווה בעצמה – לצד מוסכמות הקניין – גורם מייצב של מוסד הנישואין. גורמים רבי-עוצמה אחרים אשר מייצבים את הנישואין הינם הגאווה, היהרה, האבירות, התפקיד והאמונות הדתיות. ואולם, בעוד שנישואין עשויים לקבל אישור או דחייה מלמעלה, הם מהווים אך בקושי יציר-שמיים. המשפחה האנושית הינה מוסד אנושי במובחן, פיתוח אבולוציוני. הנישואין הינם מוסד של החברה, לא מחלקה בכנסייה. אכן, על הדת להשפיע על הנישואין בעוצמה, אך אל לה לשלוט בהם ולווסת אותם באופן בלעדי.

הנישואין הפרימיטיביים היו בראש ובראשונה תעשייתיים; ואפילו בעת המודרנית הם מהווים לעיתים קרובות עניין חברתי או עסקי. הודות להשפעת המזיגה של הזן האנדיטי, וכתוצאה ממוסכמות הציוויליזציה המתקדמת, הנישואין הופכים אט-אט להדדיים, רומנטיים, הוריים, פואטיים, מלאי-חיבה, אתיים ואפילו אידאליסטיים. לעומת זאת, גורם הבחירה, וכן מה שמכונה אהבה רומנטית, היו חלק מינימלי בלבד מן הזיווגים הפרימיטיביים. בימי קדם, הבעל והאישה לא בילו זמן רב זה עם זה; הם אפילו לא סעדו יחד לעתים קרובות. ואולם, בקרב עמי קדם, החיבה האישית לא נקשרה הדוקות למשיכה מינית; בני הזוג חיבבו זה את זה בעיקר משום שחיו ועבדו יחדיו.

2. חיזור ואירוסין

מאז ומעולם תוכננו הנישואין הפרימיטיביים על-ידי הורי הנער והנערה. בשלב המעבר שבין הנוהג הזה לימי הבחירה החופשית שימשו מתווך הנישואין או השדכן המקצועי. בתחילה הספרים שימשו כשדכנים; לאחר מכן, הכמרים. במקורם היו הנישואין עניינה של הקבוצה; בהמשך, עניין משפחתי; ורק לאחרונה הם הפכו להרפתקה יחידנית.

אילון, ולא משיכה, היה הגישה לנישואין הפרימיטיביים. בימי קדם האישה לא ניחנה בריחוק מיני, אלא בנחיתות מינית אשר הוטמעה בה על-ידי המוסכמות. והואיל והפשיטות קדמו לסחר, כך קדמו גם הנישואין שבעקבות נפילה בשבי לאלו שבהסכם. נשים מסוימות היו מעלימות עין בעת

נפילתן בשבי על-מנת לחמוק משליטת הגברים המבוגרים יותר בשבטן הן; הן העדיפו ליפול בידי גברים בני גילן משבט אחר. מעין-בריחה זו עם בן-זוג שימשה כשלב מעבר בין התפיסה בכוח לבין החיזור וההקסמה אשר הגיעו לאחר מכן.

סוג מוקדם של טקס חתונה היה חיקוי של בריחה, מעין תרגול בריחה עם בן-זוג אשר הייתה לפנים בבחינת נוהג נפוץ. בהמשך הפכה תפיסה מדומה בשבי לחלק מטקס החתונה הרגיל. העמדת הפנים של הנערה המודרנית כי היא מתנגדת ל"שבי", וכי היא עומדת באיפוק בפני הנישואין הינה כולה זכר למנהגים קדומים. נשיאת הכלה אל מעבר למפתן הדלת מהווה זכר למספר נוהגים קדומים, המשותפים לימים שבהם הייתה נהוגה גניבת נשים.

במשך תקופה ארוכה ניטל מן האישה החופש המלא לארגון נישואיה בעצמה, אך הנשים האינטליגנטיות יותר תמיד מצאו דרך לעקוף את ההגבלה הזו תוך שימוש נבון בפקחות. על-פי-רוב נטל הגבר את יוזמת החיזור, אך לא תמיד כך היה. לעיתים הייתה זו האישה אשר יזמה את הנישואין באופן גלוי או סמוי. וככל שהציוויליזציה הולכת ומתקדמת, כך נוטלות הנשים חלק גדל והולך בכל שלבי החיזור והנישואין.

מידה הולכת וגוברת של אהבה, רומנטיות ובחירה אישית בעת החיזור הקודם לנישואין הינה תרומה אנדיתית לגזעים של העולם. היחסים בין המינים מתפתחים היטב; עמים מתקדמים רבים מחליפים בהדרגה את המניעים הישנים יותר של תועלתנות ושל קניין במושג האידיאלי-משהו של המשיכה המינית. הדחף המיני ורגשות החיבה מתחילים לתפוס את מקום החישוב הקר בתהליך בחירת שותפים לחיים.

במקורם היו האירוסין שקולים לנישואין; ובקרב עמי קדם היה מקובל לקיים יחסי מין בתקופת האירוסין. בזמנים האחרונים, הדת הטילה טאבו על קיום יחסי מין בתקופה שבין האירוסין לבין הנישואין.

3. רכישה ונדוניה

אנשי קדם לא סמכו על אהבה ועל הבטחות; הם סברו שאיחוד יחזיק מעמד לאורך זמן אך ורק אם יובטח על-ידי ערבון בר-קיימא כלשהו, על-ידי רכוש. מחיר הקנייה של הכלה נחשב לפיכך כפיקדון אשר לא יוחזר, ושהבעל עתיד לאבדו במקרה של גירושין או של עזיבה. מששולם מחיר רכישת הכלה, התירו שבטים רבים לבעל לצרוב את האות המייצגת אותו בבשרה של האישה. תושבים באפריקה עדיין רוכשים את נשותיהם. והם משווים את האישה של האהבה, את אשת האדם הלבן, לחתול, זאת הואיל והיא איננה עולה דבר.

תצוגות הכלות היו אירועים שבהם הבנות התלבשו והתקשטו לשם הצגתן בציבור, מתוך הנחה שכך יוכלו להשיג מחיר גבוה יותר כנשים. אך הן לא נמכרו כבעלי-חיים – בקרב השבטים המאוחרים יותר לא ניתן היה להעביר אישה שכזאת מיד ליד. ורכישתה אף לא הייתה בבחינת עסקה כספית קרה; במסגרת רכישת אישה היה השירות שקול לכסף מזומן. אם גבר אשר היה רצוי מבחינות אחרות לא יכול היה לשלם תמורת אשתו, הוא יכול היה להיות מאומץ כבן על-ידי אבי הנערה ואז לשאתה. ואם גבר עני ביקש אישה ולא יכול היה לעמוד במחיר שבו נקב אביה אשר החזיק בה, לעתים קרובות היו זקני השבט לוחצים על האב לשנות את דרישותיו שמא תתרחש בריחה עם בן הזוג.

וככל שהתקדמה הציוויליזציה, האבות אהבו פחות ופחות להיראות כאילו הם מוכרים את בנותיהם; ובעודם ממשיכים לקבל את מחיר הרכישה, הם החלו בנוהג של הענקת מתנות יקרות לבני הזוג, מתנות אשר היו פחות או יותר שקולות בערכן לדמי הרכישה. ולאחר מכן, כאשר פסק נוהג התשלום עבור הכלה, הפכו המתנות האלה לנדוניה של הכלה.

הרעיון של הנדוניה היה להעביר את המסר שהכלה עצמאית, ולהציג מרחק רב מן העבר הרחוק של הנשים-השפחות ובנות הלווייה שהינן קניין. הגבר לא היה יכול להתגרש מאשת נדוניה מבלי לשלם בחזרה את מלוא שיעורה. בקרב שבטים מסוימים הופקד פיקדון הדדי בין הורי החתן והורי הכלה, פיקדון אשר לא היה מוחזר במקרה שנשש מי מהם את רעהו; לאמיתו של דבר, היה זה שטר חוב של נישואין. במהלך תקופת המעבר שבין הרכישה לנדוניה, אם האישה נרכשה, הילדים היו שייכים לאב; ואם לאו, הם היו שייכים למשפחת האישה.

4. טקס החתונה

טקס החתונה נבע מן העובדה שבמקור היו הנישואין עניינה של הקהילה, ולא רק תוצאת ההחלטה שאותה קיבלו שני יחידים. הזיווג נגע לקבוצה ממש כשם שהיה פעולה אישית.

הקסם, הפולחן והטקס אפפו את כלל חייהם של אנשי קדם, והחתונה לא חרגה מכלל זה. עם התקדמות הציוויליזציה, ככל שהנישואין נחשבו לעניין רציני יותר כך הפך טקס החתונה יומרני יותר. הנישואין המוקדמים היו גורם באינטרסים של רכוש, ממש כפי שהם כיום, ולפיכך דרשו טקס חוקי, בעוד שהמעמד החברתי של הילדים העתידיים תבע את הציבוריות הנרחבת ביותר האפשרית. לאדם הפרימיטיבי לא היו רישומים; לפיכך על טקס החתונה היה להתקיים בפני אנשים עדים רבים.

בתחילה היה טקס החתונה דומה יותר לאירוסין וכלל רק הצהרת כוונות פומבית על הכוונה להתגרר יחדיו; לאחר מכן הוא כלל גם ארוחה רשמית משותפת. בקרב שבטים מסוימים ההורים פשוט לקחו את בתם אל הבעל; במקרים אחרים הטקס הרשמי היחיד היה טקס החלפת מתנות, אשר לאחריו הציג אבי הכלה את הכלה בפני החתן. בקרב עמים רבים בלבנט הנוהג היה להיפטר מכל הרשמיות ולחתום את הנישואין באמצעות יחסים מיניים. האדם האדום היה הראשון אשר פיתח את טקסי החתונה המורכבים יותר.

פחד גדול שרר מפני היות חשוכי ילדים, ומכיוון שהעקרונות יוחסה למזימותיהן של הרוחות, המאמץ להבטיח פוריות הוביל אף להצמדתם של טקסי כישוף או טקסים דתיים מסוימים לנישואין. שימוש רב בקמעות נעשה במאמץ הזה להבטיח נישואין מאושרים ופוריים; אפילו נועצו באסטרולוגים על-מנת לוודא מהם כוכבי הלילה של הצדדים השונים להסכם. בתקופה מסוימת, הקרבת קורבן-אדם נכללה ברגיל בכל חתונותיהם של האנשים האמידים.

האנשים ביקשו להם ימים ברי-מזל, ויום חמישי נחשב הראוי מכולם, כאשר חתונות אשר נחגגו בזמן שבו הירח מלא נחשבו לברות המזל מכולן. בקרב עמים רבים במזרח הקרוב נהוג היה לזרוק גרעיני תבואה על החתן והכלה אשר נישאו זה עתה; היה זה טקס של קסם אשר אמור להבטיח פוריות. עמים מזרחיים מסוימים השתמשו באורז לאותה מטרה.

האש והמים תמיד נחשבו לאמצעים הטובים ביותר כנגד רוחות רפאים ורוחות רעות; לפיכך, אש של מזבח, נרות דולקים וכן הזלפת מי טבילה קדושים, היו נוכחים על-פי-רוב בחתונות. במשך תקופה ממושכת היה שגור הנוהג לקבוע יום שקרי לחתונה, ואז, במפתיע, לדחות את האירוע, כאילו על-מנת לבלבל את רוחות הרפאים ואת הרוחות.

משחקי ההלצה אשר שוחקו על חשבון הזוג הנשוי הטרי, וכן מעשי הקונדס על חשבון היוצאים לירח הדבש, כולם זכר לאותם ימים רחוקים שבהם נהוג היה לחשוב כי מוטב להיראות מסכנים וחולים למבטן של הרוחות, על-מנת להימנע מלעורר את קנאתן. השימוש ברעלה להסתרת פני הכלה מהווה אף הוא זכר לימים שבהם נחשב נחוץ להסתיר את הכלה על-מנת שהרוחות לא יזהו אותה, וכן על-מנת להסתיר את יופייה מפני מבטי הרוחות הקנאיות. על רגלי הכלה לא לגעת אף-פעם בקרקע ממש בטרם הטקס. אפילו במאה העשרים, ובהתאם למוסכמות הנוצריות, עדיין נהוג לפרוש שטיחים מקום עצירת הכרכרה ועד למזבח הכנסייה.

אחת הצורות הקדומות ביותר של טקס החתונה כללה את ברכתו של הכהן את מיטת הכלולות, על-מנת להבטיח את פוריות האיחוד; הדבר נעשה זמן רב בטרם התבסס מנהג חתונה רשמי כלשהו. במהלך תקופה זו באבולוציה של מוסכמות הנישואין נתבקשו האורחים לעבור בלילה בזה אחר זה בחדר המיטות, ובעשותם זאת לשמש עדים חוקיים למימוש הנישואין.

אלמנט המזל, העובדה שעל-אף כל הבדיקות שנערכו בטרם הנישואין, חלק מהם לא צלחו, הובילה את האדם הפרימיטיבי לבקש הגנה של ביטוח כנגד כישלון הנישואין; היא הובילה אותו לבקש את הכהנים ואת הקסם. ושיאה של תנועה זו הינה בנישואין המודרניים בכנסייה. ואולם, במשך תקופה ארוכה הוכרו הנישואין כהחלטה של ההורים המשמשים כצדדים להסכם – ולאחר מכן של בני הזוג – בעוד שבמשך חמש-מאות השנים האחרונות נטלו לעצמן הכנסייה והמדינה את הסמכות וכעת הן מתיימרות להכריז על הנישואין.

5. נישואין מרובים

בראשית ההיסטוריה של הנישואין, האישה הרווקה השתייכה לגברים של השבט. לאחר מכן, היה לאישה אך ורק בעל אחד בו-זמנית. נוהג זה, של בעל-אחד-בו-זמנית, היה הצעד הראשון של ההתרחקות מן המתירנות של העדר. בעוד שלאישה הותר גבר אחד בלבד, יכול היה בעלה להתיר את היחסים הארעיים הללו בכל עת שחפץ בכך. ואולם, החברויות הרופפות האלה היוו את הצעד הראשון אל-עבר החיים בזוג, בשונה מן החיים בעדר. בשלב זה של התפתחות הנישואין הילדים השתייכו על-פי-רוב לאם.

הצעד הבא באבולוציה של הזיווג היה הנישואין הקבוצתיים. על שלב שיתופי זה של הנישואין היה לחצוץ בהתגוללות הסיפור של חיי המשפחה, הואיל ומוסכמות הנישואין לא היו חזקות דיין עדיין על-מנת להפוך את החברויות הזוגיות לקבועות. הנישואין בין אחים לאחיות השתייכו לקבוצה זו; חמישה אחים למשפחה אחת היו נישאים לחמש אחיות ממשפחה אחרת. בכל רחבי העולם התפתחו הצורות הרופפות של הנישואין השיתופיים לסוגים שונים של נישואים קבוצתיים. והחברויות הקבוצתיות האלה נשלטו במידה רבה על-ידי מוסכמות הטוטם. חיי המשפחה התפתחו לאיטם ובבטחה, משום שהשליטה במין ובנישואין העדיפה את הישרדותו של השבט עצמו באמצעות הבטחת ההישרדות של מספר גדול יותר של ילדים.

הנישואין הקבוצתיים פינו בהדרגה את מקומם, בקרב השבטים המתקדמים יותר, לפוליגמיה – פוליגיניה ופוליאנדריה. ואולם, פוליאנדריה מעולם לא הייתה נחלת הכלל, אלא הייתה מוגבלת על-פי-רוב למלכות ולנשים עשירות; יתר-על-כן, נהוג היה לקיים אותה כעניין משפחתי, אישה אחת עבור מספר אחים. ענייני קסטות ומגבלות כלכליות דרשו לעיתים ממספר גברים להסתפק באישה אחת. ואפילו אז, האישה הייתה מתחתנת אך ורק עם אחד מהם, והיתר נחשבו כ"דודים" של הצאצאים המשותפים.

הנוהג היהודי אשר חייב אדם להתייחד עם אשת אחיו המת על-מנת "להקים זרע לאחיו", היה נהוג ביותר ממחצית העולם הקדום. היה זה זכר לימים שבהם הנישואין היו יותר עניין משפחתי מאשר חיבור בין יחידים.

בזמנים שונים הכיר מוסד הפוליגיניה בארבעה סוגי רעיות:

1. הנשים הטקסיות או החוקיות.

2. הנשים של החיבה וההיתר.

3. פילגשים, נשים של הסכם.

4. נשים משועבדות.

הפוליגיניה האמיתית, שבה לכל הנשים ולכל הילדים מוקנה מעמד שווה, הייתה נדירה ביותר. בדרך כלל, אפילו בנישואין מרובים, הבית נשלט בידי האישה הראשית, בת הלוויה בעלת המעמד. אך ורק היא עברה את טקס הנישואין הפולחני, ורק ילדיה של אישה שכזו – בת-זוג אשר נקנתה או אשר שולמה בעדה נדוניה – יכלו לרשת, אלא אם נערך הסדר מיוחד עם האישה הראשית.

האישה בעלת המעמד לא הייתה בהכרח האישה האהובה; לרוב, בזמנים המוקדמים, היא גם לא הייתה האישה האהובה. אשת החיק, אהובת הלב, לא הופיעה עד לאחר שהגזעים התקדמו במידה רבה, ובמיוחד לאחר המזיגה של השבטים האבולוציוניים עם הנודים והאדמים.

הטאבו של האישה – אישה יחידה בעלת מעמד חוקי – יצר את המוסכמות באשר לפילגשות. תחת המוסכמות האלה יכול היה גבר לשאת אישה אחת בלבד, אך הוא יכול היה לקיים יחסי מין עם מספר כלשהו של פילגשים. הפילגשות הייתה מדרגת הביניים אל עבר המונוגמיה, הצעד הראשון הלאה מן הפוליגיניה הגלויה. הפילגשים של היהודים, של הרומאים ושל הסינים היו לעיתים קרובות עוזרות הבית של האישה. לאחר מכן, כפי שנהוג היה אצל היהודים, נחשבה האישה החוקית לאם כל הילדים אשר נולדו לבעל.

הטאבו העתיק בנוגע לקיום יחסי מין עם אישה הרה או מיניקה נטה לעודד עד מאוד את הפוליגיניה. הנשים הפרימיטיביות הזדקנו במוקדם בשל הצירוף של לידות תכופות ושל עבודה קשה. (נשים אלה, אשר נשאו בעול כבד, הצליחו לשרוד רק בשל העובדה שכאשר לא היו בהיריון, הן הושמו בבידוד למשך שבוע ימים מדי חודש, כאשר לא נשאו ילד ברחמן.) לעיתים קרובות הייתה אישה שכזו מתעייפת מן הלידות ומבקשת מבעלה לקחת לו אישה שנייה וצעירה יותר, כזו המסוגלת לסייע הן בהולדת הילדים והן בעבודות הבית. לפיכך, הנשים החדשות התקבלו על-פי-רוב בברכה על-ידי בנות הזוג הוותיקות יותר; לא הייתה קיימת כל קנאה על רקע מיני.

מספר הנשים הוגבל אך ורק על-ידי יכולתו של הגבר לפרנס אותן. גברים עשירים ומוכשרים חשקו במספר גדול של ילדים, ומכיוון ששיעור תמותת התינוקות היה גבוה מאוד, נדרש חבר נשים על-מנת להניב משפחה גדולה. רבות מן הנשים המרובות הללו היו עובדות גרידא, נשים משועבדות.

המנהגים האנושיים מתפתחים, אך מאוד לאיטם. מטרת ההרמון הייתה לגייס גוף גדול וחזק של אחים לדם אשר יתמוך בכס המלוכה. מנהיג מסוים השתכנע פעם שמוטב לו מבלעדי ההרמון, ושעליו להסתפק באישה אחת; או אז הוא חיסל את ההרמון שלו באבחה אחת. הנשים המאוכזבות שבו לבתיהן, וקרובי משפחתן הנעלבים פשטו בזעם על המנהיג וחסלו אותו בו במקום.

6. מונוגמיה אמיתית – נישואין של זוג

המונוגמיה הינה מונופול; היא מיטיבה עם אלו אשר השיגו את המצב הרצוי הזה, אך נוטה להקשות מבחינה ביולוגית על אלו אשר אינם כה ברי-מזל. ואולם, בלא תלות בהשפעתה על היחיד, המונוגמיה הינה הטובה ביותר למען הילדים.

המונוגמיה המוקדמת ביותר הייתה כורח הנסיבות, עוני. המונוגמיה הינה תרבותית וחברתית, והיא הינה מלאכותית ובלתי-טבעית, כלומר, בלתי-טבעית בעבור האדם האבולוציוני. היא הייתה טבעית לחלוטין עבור הנודים והאדמים הטהורים יותר, והיה לה ערך תרבותי עצום עבור כלל הגזעים המתקדמים.

השבטים של פְּשָׁדִים הכירו בזכותה של אישה לדרוש מבעלה בטרם הנישואין להתחייב שלא לקחת לו אישה שנייה או פילגש; הן היוונים והן הרומאים העדיפו נישואין מונוגמיים. הסגידה לאבות הקדמונים תמיד עודדה את המונוגמיה, כמו גם השגיאה הנוצרית להתייחס לנישואין כאל דבר שבקדושה. אפילו העלייה ברמת החיים עמדה בהתמדה כנגד ריבוי נשים. עד לעת שבה שהה מיכאל באורנטיה, למעשה כל העולם המתורבת הגיע לרמה של מונוגמיה תיאורטית. ואולם, מונוגמיה פסיבית זו לא העידה על כך שהאנושות התרגלה למנהג של נישואין אמיתיים בין שני בני-זוג.

בעוד שהחברה דולקת אחר המטרה המונוגמית של הנישואין האידיאליים בין שני בני-זוג, מטרה אשר בסופו של דבר הינה כהתאגדות מינית מונופוליסטית, שומה עליה שלא להתעלם מן המצב הבלתי-נעים של אותם גברים ונשים חסרי-מזל אשר אינם מצליחים למצוא את מקומם בסדר החברתי החדש והמשופר הזה, ואפילו לאחר שעשו כמיטב יכולתם לשתף עמו פעולה ולהתאים את עצמם לדרישותיו. הכישלון למצוא בני-זוג בזירה החברתית התחרותית עלול להיות תוצאתם של הקשיים העצומים והבלתי-עבירים ושל ההגבלות המרובות שאותן משיתות המוסכמות העכשוויות. אכן, המונוגמיה הינה אידיאלית עבור אלה המצויים בתוכה, ואולם בלתי-נמנע הוא שתקשה עד מאוד על אלו הנותרים בחוץ, בקיום הבודד והקר.

תמיד נדרשו המעטים חסרי המזל לסבול על-מנת שהרוב יוכל להתקדם בהתאם למוסכמות הציוויליזציה המתפתחת; ואולם, שומה על הרוב המועדף להתבונן תמיד בנועם ובהתחשבות באחיהם שמזלם פחות שפר עליהם, אלו הנדרשים לשלם את מחיר הכישלון להתקבל כחברים מן השורה באותן שותפויות מיניות אידיאליות אשר משיבעות את כל הדחפים הביולוגיים ומאשרות על-ידי המוסכמות הגבוהות ביותר של האבולוציה החברתית

המונוגמיה תמיד הייתה, הינה כעת ותמיד תהא המטרה האידיאליסטית של האבולוציה המינית האנושית. נישואין אידיאליים אלו בין בני-זוג כוללים מניעה-עצמית, ולפיכך נכשלים לעיתים כה קרובות, בעת שאחד מהצדדים להסכם, או שניהם, לוקים בחסר במידה האנושית הנעלה מכולן – שליטה-עצמית נחושה.

המונוגמיה הינה סרגל המדידה אשר באמצעותו נמדדת התקדמותה של הציוויליזציה החברתית, כפי שהיא נבדלת מן האבולוציה הביולוגית הטהורה. המונוגמיה איננה בהכרח ביולוגית או טבעית, ואולם היא חיונית לשם קיומה המידי של הציוויליזציה החברתית והמשך התפתחותה. היא תורמת לעידונו של הרגש, לזיכוך האופי המוסרי ולצמיחה רוחנית אשר אין ניתן להשיגה במסגרת פוליגמיה. לעולם לא תוכל אישה להפוך לאם אידיאלית כאשר בה בעת היא נאלצת להתמודד עם יריבותיה על חיבת בעלה.

הנישואין בין שני בני-זוג מקדמים ומעודדים את ההבנה האינטימית ואת שיתוף הפעולה היעיל, אשר מיטיב יותר מכול עם אושרם של ההורים, עם רוחות הילדים ועם היעילות החברתית. מוסד הנישואין, אשר החל את דרכו מתוך אילון גס, מתפתח אט-אט לכדי היותו מוסד נפלא של חינוך-עצמי, שליטה-עצמית, ביטוי-עצמי והנצחה-עצמית.

7. פירוק קשר הנישואין

בתחילת התפתחותן של המוסכמות הנוגעות לנישואין, היוו הנישואין איחוד רופף אשר ניתן היה לסיימו כאשר התעורר הרצון לעשות זאת, והילדים הלכו תמיד בעקבות האם; הקשר בין האם לילד הינו אינסטינקטיבי, והוא פעל ללא קשר לשלבי ההתפתחות של המוסכמות.

בקרב האנשים הפרימיטיביים רק כמחצית מן הנישואין התבררו כמשביעי-רצון. הסיבה הנפוצה ביותר לפרידה הייתה עקרות, אשר תמיד נחשבה לאשמת האישה; והאמונה הייתה כי נשים חשוכות ילדים תהפוכנה להיות נחשים בעולם הרוח. בהתאם למוסכמות הפרימיטיביות יותר, הברירה להתגרש הייתה נתונה בידיו של הגבר בלבד, ואמות המידה האלה שרדו בקרב עמים מסוימים עד למאה העשרים.

עם התפתחות המוסכמות פיתחו שבטים מסוימים שני סוגי נישואין: הסוג פשוט, אשר הותר להתגרש בו, ונישואי הכוהן, אשר לא התירו פרידה. כאשר החלו המנהגים של רכישת נשים ושל נדוניה, הם תרמו רבות להפחתת שיעור הפרידות, וזאת בשל הכנסת הקנס המופעל בעת כישלון הנישואין. ואכן, איחודים מודרניים רבים מיוצבים על-ידי גורם הקניין העתיק הזה.

הלחץ החברתי באשר למעמד בקהילה ולזכויות הקניין היווה מאז ומתמיד גורם רב-עוצמה בשימור הטאבו והמוסכמות הנוגעים לנישואין. לאורך העידנים התקדמו הנישואין בהתמדה ובעולם המודרני הם מצויים כעת במעמד מתקדם, אף-על-פי שהם מאוימים על-ידי המתקפה הנובעת מאכזבה נרחבת בקרב אותם אנשים המחשיבים עד מאוד את הבחירה האישית – חופש מסוג חדש. אף כי גלי המהומה הללו של ההתאמה מופיעים בקרב הגזעים המתקדמים יותר כתוצאה מהתקדמות חברתית פתאומית ומואצת, בקרב האנשים המתקדמים פחות ממשיך מוסד הנישואין לשגשג ולהשתפר אט-אט תחת הכוונתן של המוסכמות הישנות.

ההחלפה החדשה והפתאומית של מניע האהבה – האידיאלי יותר אך האינדיבידואלי באופן קיצוני – את מניע הקניין הישן, אשר התבסס מזה זמן רב, גרמה באופן בלתי-נמנע למוסד הנישואין לאי-יציבות זמנית. מניעי האדם באשר לנישואין התעלו תמיד הרבה מעל למוסכמות בפועל בעניינם, ובמאות התשע-עשרה והעשרים האידיאל המערבי באשר לנישואין רץ לפתע הרבה לפני הדחפים המיניים של הגזעים, האנוכיים אך המצויים תחת שליטה חלקית. נוכחותם של מספר רב של אנשים לא נשואים בחברה כלשהי מעידה על התפוררות זמנית של המוסכמות, או על הימצאותן בשלב מעבר.

המבחן האמיתי של הנישואין לכל אורך העידנים היה אותה אינטימיות רציפה אשר לא ניתן להימנע ממנה בחיי המשפחה. שני צעירים מפונקים ושבעים, אשר חונכו לצפות לכל עונג ולהשביע את כל משאלות האגו היהירות, יתקשו עד מאוד להשיג הצלחה גדולה בנישואין ובבניית בית – בשותפות של חיים שלמים של הצנעה-עצמית, של פשרה, של מסירות ושל הקדשה נטולת-אנוכיות לחינוך הילדים.

הדרגה הגבוהה של דמיון ושל רומנטיות פנטסטית אשר חודרים לתהליך החיזור אחראים במידה רבה לנטייה הגוברת לעבר גירושין בקרב העמים המודרניים במערב, ואת כל אלו מסבכים אף יותר החופש האישי והחופש הכלכלי המוגברים של האישה. גירושין קלים, אשר הינם תוצאה של היעדר שליטה-עצמית או של כישלון בהתאמה רגילה של האישיות, רק מובילים במישרין חזרה לעבר אותם שלבים חברתיים גסים אשר מהם הגיח האדם רק באחרונה, וכתוצאה מסבל גזעי ומייסורים אישיים כה רבים.

ואולם, כל זמן שהחברה נכשלת בהענקת חינוך הולם לילדים ולצעירים, וככל שהסדר החברתי נכשל במתן חינוך קדם-הורי הולם, וכל עת שבה האידיאליזם הבלתי-נבון והבלתי-בשל של הצעירים הוא הקובע באשר לכניסה לחיי הנישואין, כך ימשיכו וישררו הגירושין. ובכל עת שבה נכשלת הקבוצה החברתית בהכנת הצעירים לחיי הנישואין, ימשיכו וישמשו הגירושין כווסת ביטחון המונע מצבים גרועים אף יותר במהלך עידני הצמיחה המואצת החלה במוסכמות המתפתחות.

דומה כי אנשי העולם הקדום התייחסו לנישואין באותה מידה של רצינות כפי שעמים מסוימים עושים כעת. ונראה כי רבים מן הנישואין החפוזים

והבלתי-מוצלחים בזמנים המודרניים אינם מהווים שיפור כלשהו ביחס למנהגים הקדומים של הכשרת גברים ונשים צעירים לזיווג. חוסר העקביות הגדול בחברה המודרנית הינו בכך שהיא מרוממת את האהבה ומחזיקה בתפישה אידיאלית של הנישואין, ובה בעת מסרבת לבחון את שניהם באופן מלא.

8. האידאליזציה של הנישואין

הנישואין, אשר תוצאתם הינה הבית, אכן הינם המוסד המרום ביותר של האדם, ואולם הנישואין בבסיסם הינם אנושיים; הם לעולם לא היו אמורים להיקרא קדושים. הכוהנים בני שֵׁת הפכו את הנישואין לטקס דתי; ואולם, במשך אלפי שנים לאחר עדן, הזיווג נותר מוסד חברתי ואזרחי לחלוטין.

השוואתן של התאגדויות אנושיות להתאגדויות אלוהיות היא מצערת ביותר. האיחוד בין בעל לאישה במערכת היחסים של הנישואין ושל הבית הינו פעולה חומרית של בני התמותה בעולמות האבולוציוניים. אמת, נכון הדבר כי הודות למאמציהם האנושיים הכנים של הבעל והאישה להתקדם הם עשויים לעשות התקדמות רוחנית רבה, אך אין פירושו של דבר שהנישואין הינם בהכרח קדושים. התקדמות רוחנית הינה פועל יוצא של הקדשה כנה לתחומי פעילות אנושיים אחרים.

אין ניתן להשוות באמת את הנישואין ליחס שבין המכוונן לאדם, ואף לא לאחווה שבין מיכאל המשיח לבין אחיו האנושיים. כמעט בשום נקודה לא ניתן להשוות בין מערכות היחסים האלה לבין הקשר בין הבעל והאישה. ומאוד מצער שהתפישה האנושית השגויה של מערכות היחסים האלה יצרה בלבול כה רב ביחס למעמדם של הנישואין.

ואף מצער מאוד שקבוצות מסוימות של בני-תמותה תפשו את הנישואין כאילו הינם תוצאה של פעולה אלוהית. אמונות שכאלה מובילות במישרין לתפישה שלא ניתן להתיר את קשר הנישואין, בלא קשר לנסיבות או לרצונותיהם של הצדדים להסכם. ואולם, עצם העובדה שמתקיימת התרת קשרי נישואין, מעידה על כך שהאלוהות איננה צד משתתף באיחודים מעין אלו. אילו חיבר האל אי-פעם שני דברים או שני אנשים יחדיו, כי אז הם יוותרו מאוחדים כך עד לזמן שבו יכריז הרצון האלוהי על הפרדתם. ואולם, בנוגע לנישואין, באשר הינם מוסד אנושי, מי יוכל להתיימר לחרוץ דין ולומר אילו נישואין הינם איחוד העשוי לקבל את אישורם של המפקחים ביקום, בניגוד לאלו אשר הינם ממקור ומטבע אנושיים לחלוטין?

ואף-על-פי-כן, קיים אידיאל של הנישואין בספרות העליונות. בבירתה של כל מערכת מקומית מדגימים הבנים והבנות החומריים של האל את פסגת האידיאלים של האיחוד בין גבר לאישה בקשר הנישואין ובקשר למטרת רבייה והעמדת צאצאים. אחרי ככלות הכול, הנישואין האידיאליים בני-התמותה הינם קדושים באופן אנושי.

הנישואין היו תמיד ועודם עדיין החלום האנושי העילאי של האידיאל בן-הזמן. אף-על-פי שחלום יפהפה זה מוגשם במלואו רק לעיתים רחוקות, הוא ממשיך ושוורד כאידיאל מרהיב, וממשיך לשדל את בני המין האנושי המתקדם לקראת מאמצים הולכים ומתגברים להשגת אושר אנושי. ואולם, נדרש ללמד את הגברים הצעירים ואת הנשים הצעירות דבר-מה על אודות המציאויות של חיי נישואין בטרם הם צוללים לתוך הדרישות המחמירות של הקשרים ההדדיים שבחיי המשפחה; על האידאליזציה של הצעירים לקבל מנה מסוימת של התפכחות לפני הנישואין.

עם זאת, אין לדכא את האידאליזציה של הצעירים על אודות חיי הנישואין; חלומות מעין אלה הינם החזון של המטרה העתידית של חיי המשפחה. גישה זו הינה מעוררת ואף מועילה, בהינתן שאיננה מביאה לחוסר-רגישות באשר להבנת הדרישות המעשיות והנפוצות של חיי הנישואין ושל חיי המשפחה המגיעים בעקבותיהם.

האידיאלים של הנישואין עשו התקדמו ניכרת בתקופה האחרונה; בקרב עמים מסוימים נהנית האישה משוויון זכויות למעשה ביחס לבן זוגה. המשפחה הופכת, לפחות באופן מושגי, לשותפות נאמנה לשם גידול צאצאים, אשר נלווית לה גם נאמנות מינית. ואולם, אפילו גרסה חדשה יותר זו של הנישואין איננה אמורה להתיימר ללכת עד הקצה ולהעניק מונופול הדדי על כלל האישיות ועל כלל האינדיבידואליות. הנישואין אינם אך ורק בבחינת אידיאל אינדיבידואליסטי; הם הינם שותפות חברתית מתפתחת בין גבר לאישה, אשר מתקיימת ופועלת בהתאם למוסכמות בהווה, מוגבלת על-ידי הטאבו ונאכפת על-ידי החוקים והתקנות של החברה.

קשרי הנישואין במאה העשרים עומדים גבוה בהשוואה לאלו של עידני העבר, זאת על-אף שמוסד הבית נתון כעת במבחן רציני בשל הבעיות אשר הושתו, ובאופן כה פתאומי, על הארגון החברתי לאחר ההרחבה הנמהרת של חירויות האישה, זכויות אשר נשללו ממנה במשך תקופה ממושכת כל-כך בשל האבולוציה המעוכבת של המוסכמות בדורות עברו.

[הוצג על-ידי השרפים הראשית המוצבת באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 84

הנישואין וחיי המשפחה

הכורח החומרי ביסס את הנישואין, הרעב למין קישט אותם, הדת קידשה ורוממה אותם, המדינה דרשה וויסתה אותם; זאת בעוד שבזמנים מאוחרים יותר מתחילה האהבה המתפתחת להצדיק ולהאדיר את הנישואין בבחינת האב הקדמון והבורא של המוסד היעיל והנאצל ביותר של הציוויליזציה – הבית. ובניית הבית חייבת להיות מרכזו ומהותו של כל מאמץ חינוכי.

הזיווג הינו פעולה של הנצחה-עצמית גרידא, המתרחשת בדרגות שונות של סיפוק-עצמי; הנישואין, בנייתו של בית, הינם בעיקרם עניין של קיום-עצמי, והם מרמזים על האבולוציה של החברה. החברה עצמה מהווה מבנה צבירי המורכב מיחידות משפחתיות. היחידים מהווים גורמים פלנטאריים ארעיים – ואך ורק המשפחות הינן סוכנויות מתמשכות באבולוציה החברתית. המשפחה הינה הערוץ אשר דרכו זורם נהר התרבות והידע מדור אחד למשנהו.

הבית הינו בעיקרו של דבר מוסד חברתי. הנישואין צמחו מתוך שיתוף-פעולה לשם קיום-עצמי ומתוך שותפות בהנצחה העצמית, בעוד שאלמנט הסיפוק העצמי היה שולי ברובו. אף-על-פי-כן, הבית כולל את כל שלושת התפקודים המהותיים של הקיום האנושי; זאת בעוד שהתרבות החיים הופכת את הבית למוסד האנושי היסודי, והמין מבדיל אותו מכול יתר הפעילויות החברתיות.

1. התאגדויות זוגיות פרימיטיביות

הנישואין לא התבססו על יחסים מיניים; היחסים המיניים היוו חלק שולי של הנישואין. הגבר הפרימיטיבי – אשר סיפק את תיאבוננו המיני בחופשיות, מבלי ליטול אחריות על אישה, ילדים ובית – לא נזקק לנישואין.

האישה, בשל הקשר הפיזי והרגשי שלה עם צאצאיה, תלויה בשיתוף הפעולה של הזכר; והסיבה הזו היא אשר מניעה אותה לבקש מחסה בנישואין. אך לא דחף ביולוגי ישיר הניע את הגבר אל תוך הנישואין – וקל וחומר, הוא לא מה ששמר אותו בתוכם. לא הייתה זו האהבה אשר משכה את הגבר אל הנישואין, אלא הרעב למזון, אשר בתחילה משך את הגבר הפרא אל האישה ואל המחסה הפרימיטיבי אשר חלקה עם ילדיה.

הנישואין אף לא נוצרו כתוצאה מן ההבנה המודעת של האחריות הנלווית לקיום יחסי מין. האדם הפרימיטיבי לא הבין את הקשר שבין סיפוק מיני לבין לידת ילד בהמשך לכך. בעבר רווחה בעולם האמונה כי בתולה יכולה להרות. במקדם הגה הפרא את הרעיון כי תינוקות נוצרים בעולם הרוחות; האמונה הייתה שהריון מתרחש כתוצאה מכך שחודרת אל תוך האישה רוח, רוח רפאים מתפתחת. עוד האמינו כי תזונה ועין הרע עשויות אף הן לגרום לבתולה או לרווקה להרות, זאת בעוד שאמונות מאוחרות יותר קשרו בין ראשית החיים לבין נשימה ואור השמש.

רבים מן העמים המוקדמים קישרו את הרוחות עם הים; לפיכך הוגבלו בתולות עד מאוד במנהגי הרחצה שלהן; נשים צעירות פחדו הרבה יותר מן הרחצה בים בשעת גאות חזקה מאשר מקיום יחסי מין. תינוקות אשר נולדו מעוותים, או בטרם הבשלתם, נחשבו כבעלי-חיים אשר מצאו את דרכם אל תוך גוף האישה כתוצאה מרחצה בלתי-אחראית או מפעולה מזיקה של רוחות. הפראים לא הוטרדו, כמובן, מחניקת צאצאים מעין אלו עם היוולדם.

הצעד הראשון לקראת הארה הגיע יחד עם האמונה שיחסי המין סללו את הדרך לרוח המעברת להיכנס אל האישה. מאז גילה האדם שהאב והאם תורמים במידה שווה את גורמי התורשה החיים אשר יוצרים צאצאים. ואולם, אפילו במאה העשרים הורים רבים עמלים לשמור את ילדיהם בבערות כזו או אחרת באשר למקורם של החיים האנושיים.

קיומה של משפחה פשוטה כלשהי הובטח הודות לעובדה שפונקציית הרבייה כרוכה בהכרח ביחסי אם-ילד. אהבת האם הינה אינסטינקטיבית; בשונה מהנישואין, מקורה של אהבת האם איננו נעוץ במוסכמות. אהבת האם של כלל היונקים מהווה מתת טבע של הרוחות סועדות הדעת של היקום המקומי, ועוצמתה – כמו גם מסירות האם – לעולם עומדת ביחס ישר לשיעור חוסר הישע של הוולד של אותו המין.

מערכת היחסים בין האם לילד הינה טבעית, חזקה ואינסטינקטיבית; ובהתאם לכך, היא כזו אשר אילצה את האישה הפרימיטיבית להסכים לתנאים

משונים רבים ולעמוד בקשיים בל-יתוארו. אהבת אם עזה זו הינה רגש מגביל אשר מאז ומעולם העמיד את האישה בעמדת נחיתות עצומה בכל מאבקה עם הגבר. ואף-על-פי-כן, האינסטינקט האימהי של המין האנושי איננו כזה שעוצמתו שולטת בכל; ניתן לסכלו באמצעות שאפתנות, אנוכיות ואמונה דתית.

אף-על-פי שהקשר אם-ילד איננו לא נישואין ואף לא בית, הוא היווה את הגרעין אשר ממנו הגיחו שני אלה. ההתקדמות הגדולה באבולוציה של הזוגיות הגיעה כאשר השותפויות הארעיות האלה החזיקו מעמד זמן ארוך דיו על-מנת לגדל את הצאצאים אשר נוצרו, הואיל וזו היוותה למעשה את בנייתו של בית.

בלא קשר ליריבות אשר שררה בקרב הזוגות המוקדמים הללו, ועל-אף עובדת היות הקשר רופף, סיכויי ההישרדות השתפרו במאוד הודות לשותפויות האלה בין זכר לנקבה. כאשר גבר ואישה משתפים פעולה, אפילו לא יהא זה לצורך הקמת משפחה וגידול צאצאים, הם עולים בהרבה, וברוב המובנים, על שני גברים או על שתי נשים. זיווג זה בין המינים חיזק את ההישרדות והיווה את ראשיתה ממש של החברה האנושית. חלוקת העבודה בין המינים אף תרמה לנוחות והרבתה את האושר.

2. משפחת האם המוקדמת

הדם אשר מאבדת האישה מדי מחזור, ואובדן הדם הנוסף במהלך הלידה, הובילו לרעיון המוקדם לפיו הדם הוא בורא הילד (ואפילו מושבה של הנשמה), וזהו הינו המקור למושג קשרי הדם במערכות היחסים האנושיות. בזמנים המוקדמים שויכו כל קווי הירושה לצד האם, וזאת משום שזה היה חלק התורשה היחידי אשר היה ודאי בעיקרו.

המשפחה הפרימיטיבית, אשר צמחה מקשר הדם הביולוגי האינסטינקטיבי שבין האם לילד, הייתה באופן בלתי-נמנע משפחה-אם; ושבים רבים המשיכו לקיים הסדר זה במשך זמן רב. משפחת האם הייתה אפשרות המעבר היחידה משלב הנישואין הקבוצתיים של העדר לחיי הבית המאוחרים והמשופרים של משפחות האב הפוליגמיות והמונוגמיות. משפחת האם הינה טבעית וביולוגית; משפחת האב הינה חברתית, כלכלית ופוליטית. קיומה המתמשך של משפחת האם בקרב האדם האדום בצפון-אמריקה הינה אחת מן הסיבות העיקריות שבעטיין בני האירוקוואי – אשר היו מתקדמים מהיבטים אחרים – לא הפכו מעולם למדינה אמיתית.

תחת מוסכמות משפחת האם, נהנתה אם האישה מסמכות כמעט מוחלטת בבית; אפילו אחיה של האישה ובניהם היו פעילים יותר בפיקוח על המשפחה מאשר הבעל. לעיתים קרובות נקראו האבות מחדש בשמות ילדיהם שלהם.

הגזעים המוקדמים ביותר נתנו לאב אך נקודות זכות מועטות, וראו את הילד כיציר אשר הגיע מן האם לבדה. הם האמינו שהילדים דמו לאב אך ורק כתוצאה מן הקשר, או משום שהם "סומנו" כך מפאת רצונה של האם שידמו לאב. מאוחר יותר, כאשר חל המעבר ממשפחת האם למשפחת האב, לקח האב את כל נקודות הזכות על הילד; והרבה מן הטאבו אשר נגעו לאישה הרה הורחבו בהמשך כך שיכללו גם את בעלה. כך, בהתקרב מועד הלידה חדל האב לעתיד מעבודתו, ובעת הלידה נכנס למיטה ונותר לנוח, לצד האישה, במשך שלושה עד שמונה ימים. יש והאישה קמה למחרת היום ליום עבודה קשה, אך האב נותר לשכב במיטה ולקבל את הברכות; כל זה היה חלק מן המוסכמות המוקדמות אשר נועדו לבסס את זכותו של האב על הילד.

בתחילה נהג הגבר ללכת אל עמה של אשתו, ואולם בזמנים מאוחרים יותר, לאחר שהגבר עבד תמורת הכלה או שילם את מחירה, הוא היה רשאי לקחת את אשתו ואת ילדי חזרה אל עמו שלו. המעבר ממשפחת האם למשפחת האב מסביר את האיסורים – אשר אחרת הינם חסרי משמעות – על סוגים מסוימים של נישואין בין בני-דודים, בעוד שקשורים אחרים מאותה דרגה זכו לקבל אישור.

עם התחלפות המוסכמות הנוגעות לציד, כאשר עדרי הצאן העניקו לגבר את השליטה על מקור המזון העיקרי, הגיעה משפחת האם אל סופה המהיר. היא נכשלה פשוט משום שלא הצליחה להתחרות במשפחת האב החדשה. העוצמה אשר שכנה בידי קרוביה ממין זכר של האם לא יכלה להתחרות בעוצמה אשר רוכזה בבעל-האב. האישה לא יכלה לעמוד במשימה המשולבת של גידול הילדים ושל הפעלת סמכות רציפה ועוצמה גוברת בבית. המנהגים העוקבים של גניבת נשים, ולאחר מכן של רכישת נשים, זירזו את קצה של משפחת האם.

השינוי המדהים ממשפחת האם למשפחת האב הינו אחת מן ההתאמות הקיצוניות ביותר של היפוך-כיוון-מושלם אשר ביצע המין האנושי מעודו. שינוי זה הוביל מיד לביטוי חברתי גדול יותר ולהרפתקאות משפחתיות מועצמות.

3. המשפחה תחת שליטת האב

יתכן שהאינסטינקט האימהי הוביל את האישה אל עבר הנישואין, אך היה זה כוחו העדיף של הגבר, לצד השפעת המוסכמות, אשר למעשה חייבו את האישה להישאר נשואה. החיים הכפריים נטו ליצור מערכת מוסכמות חדשה, את הטיפוס הפטריארכלי של חיי המשפחה; וסמכותו הבלתי-מעוררת והשרירותית של האב הייתה הבסיס לאחדות המשפחה תחת מוסכמות הרועה והמוסכמות החקלאיות המוקדמות. כל חברה, בין שהיא משפחתית ובין שמקורה באומה, עברה דרך שלב הסמכות האוטוקרטית של הסדר הפטריארכלי.

מעט הכבוד שאותו מקבל המין הנשי בתקופת התנ"ך משקף נאמנה את המוסכמות של רועה הצאן. הפטריארכים העברים היו כולם רועי צאן, כפי שניתן ללמוד מן האמרה, "אדוני רועי".

אך אין להאשים את הגבר על ההערכה המועטה אשר רחש לאישה בעידנים קודמים יותר ממה שראוי להאשים את האישה עצמה. בתקופות הפרימיטיביות, היא לא הצליחה לקבל הכרה חברתית משום שהיא לא פעלה בעתות חירום; היא לא הייתה גיבור מופלא או גיבור לשעת צרה. במאבק הקיום הייתה האימהות לרועץ במובחן; אהבת האם הגבילה את האישה בהשתתפות בהגנה על השבט.

הנשים הפרימיטיביות אף יצרו, שלא במתכוון, את תלותן בזכר; זאת בשל הערצתן את הלוחמנות שלו ואת חיוניותו. העובדה שהן רוממו כך את הלוחם ניפחה את האגו הזכרי, בה בעת שהשפילה את האגו הנקבי והפכה את האישה לתלותית יותר; מדים צבאיים עדיין מעוררים עד מאוד את הרגשות הנקביים.

בקרב הגזעים המתקדמים יותר, הנשים אינן כה גדולות או חזקות כגברים. האישה, בהיותה חלשה יותר, הפכה להיות זו בעלת הטקט הרב יותר; במוקדם היא למדה להסתמך על קסמיה המיניים. היא הפכה ערנית ושמרנית יותר מן הגבר, אף כי מעט פחות מעמיקה. הגבר התעלה על האישה בשדה הקרב ובשדות הצייד; אך בבית, האישה פיקדה על-פי-רוב אפילו על הפרימיטיביים שבגברים.

רועה הצאן פנה אל עדריו על-מנת לבקש הזנה, ואולם במהלך העידנים הכפריים הללו האישה עדיין נדרשה לספק את המזון הצמחי. הגבר הפרימיטיבי התחמק מן האדמה; זו הייתה שלוה מדי ונטולת הרפתקה. בנוסף לכך שררה האמונה הטפלה הקדומה כי הנשים טובות יותר בגידול צמחים; הן היו אימהות. כיום, בקרב שבטים מפגרים רבים מבשלים הגברים את הבשר ואילו הנשים את הירקות; וכאשר השבטים הפרימיטיביים באוסטרליה מצויים בתנועה, הנשים לעולם לא תתקופנה את בעלי החיים הניצודים, בעוד שגבר לעולם לא יתכופף על-מנת לחלץ שורש מן האדמה.

מאז ומעולם נדרשה האישה לעבוד; ולפחות עד לזמנים המודרניים הייתה הנקבה יצרנית אמיתית. הגבר בחר על-פי-רוב את הדרך הקלה יותר, וחוסר-שוויון זה שרר לכל אורך ההיסטוריה של המין האנושי. תמיד הייתה האישה הנושאת בעול; היא טיפלה ברכוש המשפחה ובגידול הילדים, ובכך הותירה את ידי הגבר פנויות ללחימה ולצייד.

השחרור הראשון של האישה הגיע כאשר הגבר הסכים לעבד את האדמה; כאשר הוא הסכים לבצע את אשר היה עד אז בגדר עבודת אישה. היה זה בבחינת צעד גדול קדימה כאשר השבויים הזכרים לא נרצחו יותר, אלא שועבדו כעובדי חקלאות. ומהלך זה הוליד את שחרור האישה, אשר התפתה להקדיש זמן רב יותר לעבודות הבית ולחינוך הילדים.

אספקת החלב לפעוטות הובילה לגמילה מוקדמת של התינוקות, ובהמשך לכך להולדתם של יותר ילדים לאימהות אשר השתחררו באופן זה מן העקרות הארעית אשר ממנה סבלו לעיתים; זאת בעוד שהשימוש בחלב פרה ובחלב עיזים הוביל להפחתה משמעותית של תמותת הפעוטות. לפני שהחברה נכנסה לשלב רעיית הצאן נהגו אימהות להניק את תינוקותיהן עד גיל ארבע או חמש.

התמעטות המלחמות הפרימיטיביות הובילה לצמצום ההבדל בחלוקת העבודה בין המינים. ואולם, הנשים עדיין נדרשו לבצע עבודה אמיתית, בעוד שהגברים לקחו על עצמם את תורנויות השמירה. לא ניתן היה להשאיר שום מחנה או כפר בלא שמירה, ביום כמו בלילה, ואולם, אפילו משימה זו הפכה קלה יותר הודות לביות הכלב. ככלל, הגעת החקלאות העלתה את יוקרת האישה ושיפרה את מעמדה החברתי; לכל הפחות, כך היה עד אשר הגבר הפך בעצמו לחקלאי. ומיד כאשר החל הגבר לעבד את האדמה, חלה התקדמות משמעותית בשיטות החקלאיות, התקדמות אשר נמשכה הלאה לאורך הדורות. הגבר למד את ערכו של הארגון בפעולות הצייד והמלחמה, ולאחר מכן – כאשר השתלט על מרבית עבודת האישה – הוא הכניס את הטכניקות הללו לשימוש בתעשייה, ושיפר במאוד את שיטות העבודה הנרפות שלה.

4. מעמדה של האישה בחברה המוקדמת

באופן כללי, מעמד האישה בכל תקופה ותקופה משמש כקריטריון המעיד בבירור על התקדמותם האבולוציונית של הנישואין כמוסד חברתי; זאת בעוד שהתקדמות הנישואין עצמם משמשת כמדד סביר למדי לשיעור התקדמותה של הציוויליזציה האנושית.

מאז ומעולם היה מעמדה של האישה בבחינת פרדוקס חברתי; תמיד היא ניהלה גברים באופן ממולח; ותמיד היא ניצלה את הדחף המיני החזק יותר של הגבר לקידום האינטרסים שלה ולשם קידומה שלה. תוך שימוש מרומז בקסמיה המיניים, היא הצליחה לעיתים תכופות לשלוט בגבר שליטה מרובה, ואף הצליחה לשעבד אותו לחלוטין.

האישה המוקדמת לא שימשה לגבר כחברה, אהובה, מאהבת או שותפה, אלא דווקא הייתה כפיסת רכוש, כעבד, ולאחר מכן שותפה עסקית, שותפה למשחק ומולידת-ילדים. ואף-על-פי-כן, קיום יחסי מין ראויים ומספקים כללו תמיד את אלמנט הבחירה ואת שיתוף הפעולה של האישה, ועובדה זאת תמיד העניקה לאישה האינטליגנטית השפעה ניכרת על מעמדה המידי והאישי, בלא תלות במעמדו החברתי של המגדר שאליו היא משתייכת. ואולם, העובדה שהנשים נדרשו מאז ומעולם לנהוג בפקחות על-מנת להקל על שעבודן, לא סייעה לחוסר האמון ולחשדנות של הגבר.

בני שני המינים התקשו עד מאוד להבין אלה את אלה. הגבר התקשה להבין את האישה, והתייחס אליה בעירוב משונה של חוסר-אמון, בורות וסקרנות מהולה בפחד, אם לא בחשדנות ובבוז. מסורות שבטיות וגזעיות רבות ייחסו את הצרות לחווה, לפנדורה, או לנציגה אחרת של המין הנשי.

הסיפורים הללו עוותו תמיד על-מנת שיציגו תמונה לפיה האישה המיטה אסון על הגבר; וכל אלו העידו על חוסר האמון המוחלט אשר שרר לפנים ביחס לאישה. בין הסיבות התומכות בכמורה המתנזרת ממין, העיקרית שבהן הייתה שיפלותה של האישה. העובדה שרוב המכשפות-לכאורה היו נשים, לא שיפרה את המוניטין העתיק של המגדר הנשי.

במשך תקופה ארוכה החשיבו הגברים את הנשים כמוזרות, ואפילו כבלתי-רגילות. הם אפילו האמינו כי לנשים אין נשמות; ומשום כך נמנעו מהם שמות. בימי קדם היה קיים פחד גדול מן הפעם הראשונה שבה קיימה האישה יחסי מין; מכאן שורש המנהג כי הכוהן הוא המקיים עם אישה יחסי מין בפעם הראשונה שלה. אפילו צלה של אישה נחשב למסוכן.

לידת ילדים נחשבה לפני בעיני כל כפעולה ההופכת את האישה למסוכנת ובלתי-נקייה. וטאבו שבטיים רבים פסקו כי האם חייבת לעבור טקסי טיהור נרחבים לאחר הולדת הילד. למעט בקרב אותן קבוצות שבהן השתתף הבעל במשכב המנוחה, התחמקו מהאם היולדת והיא נעזבה לנפשה. אנשי קדם אפילו נמנעו מלערוך את לידת הילד בבית. לבסוף, הותר לנשים המבוגרות לסעוד את האם בשעת הלידה, ומנהג זה מהווה את המקור של מקצוע המיילדת. בשעת הלידה נאמרו ונעשו עשרות דברים מטופשים מתוך מאמץ לסייע לתהליך. כך, נהוג היה להזליף מים קדושים על הרך הנולד על-מנת למנוע את התערבות רוחות הרפאים.

בקרב השבטים הבלתי-מעורבים הייתה הלידה קלה יחסית ונמשכה רק שעותיים או שלוש שעות; ואולם רק לעיתים רחוקות הלידה הייתה כה קלה בקרב הגזעים המעורבים. כאשר מתה אישה במהלך הלידה, ובמיוחד בשעה שילדה תאומים, האמונה הייתה כי היא אשמה בניאוף עם רוחות. מאוחר יותר התייחסו השבטים הגבוהים יותר אל המוות בשעת הלידה כאל גזירה משמיים; האימהות האלה נחשבו ככאלה שמתו לטובת מטרה נאצלת.

מה שמכונה צניעות האישה, בנוגע למלבושן ולחשיפת גופן, צמח מתוך הפחד העמוק שמא יראו אותן בעת המחזור. לחזות כך באישה בעת המחזור נחשב לחטא כבד, להפרה של טאבו. בהתאם למוסכמות של ימי קדם, נדרשה כל אישה – החל מגיל ההתבגרות ועד לסיום התקופה שבה יכולה הייתה ללדת – להיכנס לבידוד מוחלט מן המשפחה ומן החברה למשך שבוע שלם בכל חודש. כל דבר שהייתה נוגעת בו, יושבת עליו או שוכבת עליו, נחשב כ"מחולל". במשך זמן רב נהוג היה להכות נערה באכזריות לאחר כל מחזור חודשי מתוך ניסיון לסלק החוצה מגופה את הרוח הרעה. ואולם, כאשר סיימה האישה את תקופת לידת הילדים, היא קיבלה, על-פי-רוב, יחס מתחשב יותר, זכויות ופריבילגיות. ולאור כל אלה, אין זה משונה שנשים נחשבו כנחותות. ואפילו היוונים החשיבו את האישה במחזור כאחד משלושת הגורמים הראשיים לחילול הקודש, כאשר השניים האחרים היו החזיר והשום.

עד כמה שהרעיונות הישנים הללו היו מטופשים, הייתה להם השפעה מיטיבה מסוימת, משום שהעניקו לנשים אשר עבדו יתר על המידה, לפחות בצעירותן, שבוע אחד בכל חודש שבו יכלו ליהנות ממנוחה ברוכה ומהגות מועילה. כך הן יכלו לחדד את פקחותן על-מנת להתמודד עם עמיתיהן הזכרים בכל שאר הזמן. בידוד זה של האישה אף הגן על הגברים מפני קיום יתר של יחסי מין, ובכך תרם בעקיפין גם להגבלת האוכלוסין ולהעצמת השליטה העצמית.

התקדמות כבירה חלה עת נמנעה מן הגבר הזכות לרצוח את אשתו כל אימת שחפץ בכך. בדומה לכך, היה זה צעד קדימה כאשר היא הייתה רשאית להיות הבעלים של מתנות החתונה. בהמשך היא קיבלה את הזכות החוקית להיות בעלים של רכוש, לנהל אותו ואף למכרו; ואולם, במשך זמן רב נמנעה ממנה הזכות לשמש בתפקיד בכנסייה או במדינה. מאז ומעולם נחשבה האישה כמעין רכוש, פחות או יותר, עד למאה העשרים שאחרי ישוע ובמהלכה. היא לא זכתה בחופש כלל-עולמי מהדרה תחת שליטתו של הגבר. ואפילו בקרב עמים מתקדמים, הניסיון של הגבר לגונן על האישה היווה תמיד הכרזה מרומזת על עליונותו.

אך הנשים הפרימיטיביות לא ריחמו על עצמן, כפי שנוטות לעשות אחיותיהן אשר השתחררו לאחרונה. אחרי ככלות הכול, הן היו די מאושרות ומרוצות; הן לא העזו לדמיין צורת קיום טובה יותר או שונה.

5. האישה תחת המוסכמות המתפתחות

האישה שקולה לגבר בהנצחה העצמית, ואולם בשותפות של קיום-עצמי היא מתמודדת עם נחיתות מובחנת, ועל המגבלה הזו של האימהות הכפויה ניתן לפצות רק באמצעות המוסכמות הנאורות של ציוויליזציה מתקדמת, ובאמצעות חוש ההוגנות הגובר של הגבר.

עם התפתחות החברה התפתחו אמות המוסר המיניות יותר בקרב הנשים, הואיל והן סבלו יותר מן התוצאות של הפרת המוסכמות המיניות. אמות המוסר המיניות של הגבר משתפרות באיחור לאיטן כתוצאה מחוש ההוגנות הנדרש על-ידי הציוויליזציה. הטבע אינו יודע דבר על הוגנות – הוא מכריח את האישה לסבול לבדה מכאבי הלידה.

הרעיון המודרני של השוויון בין המינים הינו יפה וראוי לציוויליזציה מתרחבת, אך הוא לא יימצא בטבע. כאשר החזק הוא הצודק, הגבר מולך על האישה; כאשר שוררים יותר צדק, שלום והוגנות, היא מגיחה לאיטה מן העבדות ומן הצל. מעמדה החברתי של האישה השתנה בדרך כלל ביחס הפוך לשיעור הלוחמנות בכל אומה או בכל תקופה.

ואולם הגבר לא נטל את זכויותיה של האישה באופן מודע או מכוון ואז החזיר לה אותן בהדרגה ובחוסר-רצון; כל אלה היו בבחינת אפיוזדה בלתי-מודעת ובלתי-מתוכננת של האבולוציה החברתית. כאשר באמת הגיע זמנה של האישה ליהנות מזכויות נוספות, היא קיבלה אותן, ובאופן יחסית בלתי-תלוי בגישה המודעת של הגבר. לאט אך בבטחה המוסכמות משתנות על-מנת לאפשר את ההתאמות החברתיות אשר מהוות חלק מן האבולוציה המתמדת של הציוויליזציה. המוסכמות המתקדמות השתפרו לאיטן ביחסן כלפי הנקבות; אותם שבטים אשר התמידו באכזריות כלפיהן לא שרדו.

האדמים והנודים העניקו לנשים הכרה גדולה יותר, ואותן קבוצות אשר הושפעו מן האנדיטים אשר היגרו, נטו להיות מושפעות מן התורות העדניות באשר למקום הנשים בחברה.

הסינים המוקדמים והיוונים התייחסו לנשים טוב יותר מאשר רוב העמים שמסביבם. אך העברים הפגינו כלפיהן חוסר-אמון עמוק ביותר. במערב נכון לאישה טיפוס לא קל תחת המוסכמות מבית פאולוס אשר הוצמדו לנצרות; זאת אף כי הנצרות אכן קידמה את המוסכמות בכך שהשיתה מחויבויות מיניות נוקשות יותר על הגבר. תחת הביזוי המזור אשר מצמיד לה האסלאם, מעמדה של האישה טוב רק במעט מחוסר-תקווה מוחלט, ומצבה גרוע אף יותר תחת כמה מן התורות של דתות מזרחיות אחרות.

היה זה המדע אשר שחרר באמת את האישה, ולא הדת; היה זה בית החרושת המודרני אשר שחרר אותה במידה רבה מגבולות הבית. היכולות הפיזיות של הגבר חדלו מלהיות מהות הכרחית במנגנון הקיום החדש; המדע שינה את תנאי החיים במידה כזו שכוחו של הגבר חדל להיות כה נעלה על כוחה של האישה.

השינויים הללו נטו לעבר שחרור האישה מן השעבוד הביתי וגרמו לשינוי כזה במעמדה, עד כי כעת היא נהנית מדרגה של חופש אישי ובחירה מינית המשתווה למעשה לזו של הגבר. פעם נקבע ערכה של האישה על-פי יכולתה לייצר מזון, ואולם ההמצאה והעושר אפשרו לה לברוא עולם חדש שבו תוכל לפעול – בתחומי החן והקסם. וכך השיגה התעשייה ניצחון במלחמתה הבלתי-מודעת והבלתי-מכוונת לשחרור החברתי והכלכלי של האישה. ושוב הצליחה האבולוציה לעשות את מה שאפילו ההתגלות נכשלה בהשגתו.

תגובת העמים הנאורים כלפי המוסכמות הבלתי-שוויוניות הקובעות את מקומה של האישה בחברה, דמתה, בקיצוניותה, לתנועת מטוטלת. בקרב הגזעים המתועשים היא קיבלה כמעט את כל הזכויות והיא נהנית מפטור מחובות רבים, כגון מן השירות הצבאי. כל הקלה במאבק הקיום תרמה לשחרורה של האישה, והיא נהנתה במישרין מכל התקדמות אל עבר המונוגמיה. במסגרת האבולוציה המדורגת של החברה, החלש תמיד מרווה באופן בלתי-יחסי מכל התאמה של המוסכמות.

באידיאלים של הנישואין בזוג, זכתה האישה בסופו של דבר בהכרה, בכבוד, בעצמאות, בשוויון ובחינוך; אך האם תוכיח כי היא ראויה לכל ההישגים החדשים וחסרי התקדים הללו? האם האישה המודרנית תענה להישג זה של שחרור חברתי בחוסר-מעש, באדישות, בעקרות ובחוסר-נאמנות? היום, במאה העשרים, עומדת האישה למבחן המכריע של קיומה הממושך בעולם!

האישה הינה שותפה שווה לגבר ברביית הגזע, ולפיכך חשובה כמוהו בדיוק לסיפור מעשה האבולוציה הגזעית; מסיבה זו חתרה האבולוציה במידה הולכת וגוברת לעבר מימוש זכויות האישה. ואולם, בשום מובן אין זכויותיה של האישה כזכויותיו של הגבר. האישה איננה יכולה לשגשג עם זכויותיו של הגבר יותר מאשר יכול הגבר להצליח עם זכויות האישה.

לכל מגדר קיימת ספרת קיום מובחנת משלו, ויחד עמה זכויותיו בגדרי אותה ספרה. אם האישה שואפת, הלכה למעשה, ליהנות מכול זכויותיו של הגבר, כי אז במוקדם או במאוחר וודאי תתחלפנה האבירות והיחס המיוחד שממנו נהנות נשים רבות – אשר אותם קיבלו רק לאחרונה מן הגברים – בתחרות חסרת-רחמים ונטולת-רגש.

הציוויליזציה לא תוכל למחוק לעולם את תהום ההתנהגות הפעורה בין המינים. אף כי המוסכמות מתחלפות מעידן למשנהו, האינסטינקט לעולם עומד. החיבה האימהית הטבעה בה אף-פעם לא תרשה לאישה החופשית להתחרות ברצינות עם הגבר בתעשייה. לעולם יוותר כל מגדר שליט בתחומי שלו, תחומים אשר נקבעים בידי הבדלים ביולוגיים ושוני מנטאלי.

לכל מין תהא לעולם ספרה מיוחדת משלו, אף כי מעת לעת הן יחפפו. הגברים והנשים יוכלו להתחרות בתנאים שווים אך ורק מן הבחינה החברתית.

6. השותפות בין הגבר לאישה

לעולם מאחד דחף ההתרבות את הגבר ואת האישה למטרת ההנצחה העצמית, אך אין בדחף הזה לבדו על-מנת להבטיח כי הם יוותרו יחדיו וישתפו פעולה מתוך הדדיות – ייסודו של בית.

כל מוסד אנושי מצליח כולל בחובו יריבות בין אינטרסים אישיים אשר עברו התאמה על-מנת שיפעלו יחד בהרמוניה, ובנייתו של בית אינה יוצאת דופן בהקשר זה. הנישואין, הבסיס לבנייתו של בית, הינם המופע הגבוה ביותר של שיתוף-פעולה מתוך יריבות המאפיין לעיתים כה קרובות את הקשר בין הטבע לחברה. העימות הינו בלתי-נמנע. הזיווג הינו טבעי; הוא טבעי. אך הנישואין אינם ביולוגיים; הם הינם חברתיים. התשוקה מבטיחה שהגבר והאישה יחברו זה אל זה, אך האינסטינקט ההורי החלש יותר והמוסכמות החברתיות הם השומרים אותם יחדיו.

הזכר והנקבה הינם למעשה שני סוגים נפרדים של אותו מין, אשר שוכנים זה בסמוך לזה ומצויים בקשר אינטימי זה עם זה. נקודות המבט שלהם, כמו גם כלל תגובותיהם לחיים, הינן שונות במהותן; הם פשוט לא מסוגלים להבין זה את זה באמת. הבנה שלמה בין המינים היא בלתי-ניתנת להשגה.

דומה כי לנשים יש יותר אינטואיציה מאשר לגברים, אך נדמה גם שהן פחות הגיוניות במידת-מה. לעומת זאת, האישה תמיד הייתה נושאת הדגל המוסרי והמנהיגה הרוחנית של האנושות. היד המנענעת את העריסה עדיין מתרועעת עם הגורל.

ההבדלים בטבע, בתגובה, בנקודות ההשקפה ובחשיבה בין גברים לנשים רחוקים מלהיות מקור לדאגה, ודווקא יש להתייחס אליהם כמניבי-תועלת רבה למען האנושות, הן באופן יחידני והן באופן שיתופי. סדרים רבים של יצורים ביקום נוצרים במופעי אישיות דואליים. בקרב בני התמותה, בנים חומריים ואמצעופיים, מתואר הבדל זה במושגי זכר ונקבה; בקרב השרפים, הכרובים ובני הלוויה המורונטיים, הוא כונה חיובי או אגרסיבי, ושלילי או נסוג. חיבורים דואליים מעין אלו מכפילים עד מאוד את הגמישות ומתגברים על מגבלות טבעיות, ממש כשם שעושות התאגדויות שילושיות מסוימות במערכת פרדיס-האוונה.

גברים ונשים זקוקים אלה לאלה בקריירה המורונטית והרוחנית, כמו גם בזו האנושית. הבדלי ההשקפה בין הזכר לנקבה ממשיכים ומתקיימים אפילו מעבר לחיים הראשונים ולאורך כלל ההרקעה ביקום המקומי וביקום העל. ואפילו בהאוונה, ימשיכו עולי הרגל אשר היו לפני גברים ונשים לסייע אלה לאלה בהרקעתם אל פרדיס. לעולם, ואפילו בסגל הסופיונות, לא תמחק המטמורפוזה שעובר היצור את הנטיות האישיות שאותן מכנים בני האדם זכר ונקבה; תמיד תמשכנה שתי הוואריאציות הבסיסיות של האנושות לסקרן, לעורר, לעודד ולסייע זו לזו; ולעולם הן תהיינה תלויות הדדית זו בשיתוף הפעולה של זו לשם פתרון בעיות היקום הסבוכות ובמהלך ההתגברות על מגוון הקשיים בקוסמוס.

אף כי אין למינים תקווה להבין בשלמות זה את זה, הם משלימים למעשה זה את זה; ואף כי שיתוף הפעולה ביניהם נגוע במידה כזו או אחרת של יריבות אישית, הוא מסוגל לשמר את החברה ולהרבותה. הנישואין הינם מוסד אשר נועד לשלב את ההבדלים בין המינים, בעוד שהוא מאפשר את המשכיות הציוויליזציה ומבטיח את התרבות הגזע.

הנישואין הינם אם כל המוסדות האנושיים, משום שהם מובילים במישרין לכינונו של הבית ולשימורו, דבר המהווה את הבסיס המבני של החברה. המשפחה קשורה באופן חיוני למנגנון השימור העצמי; היא הינה התקווה היחידה להנצחת הגזע תחת מוסכמות הציוויליזציה; ובה בעת היא מעניקה באופן יעיל ביותר צורות רצויות מאוד מסוימות של סיפוק-עצמי. המשפחה הינה ההישג האנושי גרידא הגדול ביותר, באשר היא משלבת כך את האבולוציה של מערכת היחסים הביולוגית בין הזכר והנקבה עם מערכת היחסים החברתית בין הבעל והאישה.

7. האידיאלים של חיי המשפחה

הזיווג המיני הינו אינסטינקטיבי ותוצאתו הטבעית הינה ילדים; וכך באה לידי קיום באופן אוטומטי המשפחה. דמות החברה הינה כדמות משפחות הגזע או משפחות האומה. אם המשפחות הינן טובות, החברה טובה בהתאם. היציבות התרבותית הכבירה של העם היהודי ושל העם הסיני נובעת מחוזק קבוצותיהן המשפחתיות.

האינסטינקט של האישה לאהוב ולדאוג לילדים זומם להציב אותה כצד המעוניין בקידום הנישואין וחיי המשפחה הפרימיטיביים. הגבר רק אולץ לבנות את הבית בלחץ המוסכמות והמנהגים החברתיים המאוחרים יותר; נדרש לו זמן להביע עניין בכינונם של הנישואין ושל הבית, וזאת בשל העובדה שהאקט המיני אינו גורר מבחינתו כל השלכות ביולוגיות.

ההתאגדות המינית הינה טבעית, אך הנישואין הינם חברתיים ומאז ומעולם הם נשלטו בידי המוסכמות. המוסכמות (הדתיות, המוסריות והאתיות), יחד עם הקניין, הגאווה והאבירות יצבו את מוסד הבית-נישואין. כל אימת שהמוסכמות משתנות, נעה ונדה גם יציבות מוסד הבית-נישואין. הנישואין עוברים כעת משלב הקניין לתקופה האישית. בעבר שמר הגבר על האישה משום שהייתה הנכס שלו, והיא צייתה לו מאותה סיבה. שיטה זו אכן העניקה יציבות, וזאת בלא קשר לרמתה הערכית. כעת האישה לא נחשבת עוד כנכס, והולכות ומגיחות מוסכמות חדשות אשר נועדו לייצב את מוסד הנישואין-בית:

1. תפקידה החדש של הדת – הלימוד כי הניסיון ההורי הינו הכרחי, הרעיון על אודות יצירת אזרחים קוסמיים, וכן ההבנה המורחבת של הזכות להתרבות – של מתן בנים לאב.

2. תפקידו החדש של המדע – ההתרבות הופכת יותר ויותר רצונית וכפופה לשליטת האדם. בימי קדם חוסר ההבנה הבטיח את הופעתם של ילדים גם בהיעדר כל רצון בכך.

3. תפקידם החדש של פיתויי ההנאה – אלו מכניסים גורם חדש לתמונת ההישרדות הגזעית; האדם הקדום נטש ילדים בלתי-רצויים אל מותם; בני האדם המודרניים מסרבים להוליד את הילדים הללו.

4. התעצמות האינסטינקטים ההוריים – כל דור נוטה כעת להסיר מזרם היחידים המתרבה של הגזע את אלו אשר האינסטינקט ההורי

שבהם איננו חזק דיו על-מנת להבטיח את הבאתם של ילדים לעולם, הוריהם העתידיים של הדור הבא.

ואולם, ראשיתו של הבית כמוסד, כשותפות בין גבר אחד לאישה אחת, מתוארכת באופן מדויק יותר לימי דאלאמטיה, לפני כחצי-מיליון שנה; זאת הואיל ומנהגיהם המונוגמיים של אנדון ושל צאצאיו המידיים ננטשו זמן רב קודם לכן. לא ניתן להתפאר יתר-על-המידה בחיי משפחה בטרם ימיהם של הנודים, ושל האדמים אשר הגיעו לאחריהם. לאדם וחווה נודעה השפעה מתמשכת על האנושות כולה; הפעם הראשונה בהיסטוריה של העולם שבה נצפו גבר ואישה עובדים זה לצד זה הייתה בגן. האידיאל העדני הזה, משפחה שלמה של גננים, היה בבחינת רעיון חדש באורנטיה.

בראשיתה היוותה המשפחה קבוצת עבודה, אשר כללה גם את העבדים, ואשר חיה כולה תחת קורת-גג אחת. לא תמיד התקיימה חפיפה בין הנישואין לבין חיי המשפחה, אך מתוך הכרח הם היו קשורים זה בזה בקשר של קרבה. מאז ומעולם חפצה האישה במשפחה יחידנית, ולבסוף היא קיבלה את מבוקשה.

אהבת הצאצאים היא אוניברסאלית-כמעט והינה בעלת ערך הישרדותי מובחן. אנשי קדם תמיד הקריבו את האינטרסים של האם לטובת רווחת הילד; אם אסקימוסית עדיין מלקקת את ילדה במקום לרחוץ אותו. ואולם, האימהות הפרימיטיביות הזינו ודאגו לילדיהן אך ורק בעת שאלה היו צעירים מאוד; בדומה לבעלי החיים, הן נטשו אותם מיד עם שבגרו. היחסים המתמשכים והרציפים בין בני-אדם מעולם לא התבססו אך ורק על חיבה ביולוגית. בעלי החיים אוהבים את ילדיהם; האדם – האדם המתורבת – אוהב את ילדיו. ככל שהציוויליזציה גבוהה יותר, כך גדלה בהתאם שמחתם של ההורים בהתקדמות ילדיהם ובהצלחתם; וכך מתגשמת ובאה לכדי קיום גאווה השם החדשה והגבוהה יותר.

המשפחות הגדולות בקרב עמי קדם לא היו קשורות בהכרח לחיבה. הרצון בילדים רבים נבע מהסיבות הבאות:

1. היה להם ערך רב כעובדים.

2. הם היוו ביטוח לעת זקנה.

3. הבנות היו ניתנות למכירה.

4. גאווה המשפחה דרשה את התפשטותו של השם.

5. בנים העניקו הגנה וביטחון.

6. הפחד מפני רוחות הרפאים גרם לאימה מפני היות לבד.

7. דתות מסוימות דרשו העמדת צאצאים.

אלו העובדים את האבות הקדמונים רואים בכישלון להוליד בנים את הגורם העליון לכל צרה בכל זמן ובנצח. יותר מכל הם משתוקקים לבנים אשר ישמשו בטקסי הסעודות שלאחר המוות, ואשר יקריבו את הקורבנות הדרושים להתקדמותה של הרוח בעולם הרוחות.

בקרב הפראים הקדמונים החל חינוך הילדים בגיל מוקדם ביותר; והילד הבין עד מהרה כי חוסר ציות פירושו כישלון או אפילו מוות, ממש כשם שהדבר היה נכון באשר לבעלי החיים. זוהי ההגנה שמקנה הציוויליזציה לילד מפני תוצאותיה הטבעיות של התנהגות מטופשת אשר תורמת כל-כך למרדנות המודרנית.

ילדיהם של האסקימוסים משגשגים גם עם מעט כל-כך משמעת וענישה פשוט משום שמטבעם הם כחיות קטנות וממושמות; ילדי האדם האדום והאדם הצהוב הינם ממושמים כמעט באותה המידה. ואולם, בגזעים המכילים מורשת אנדיטית, הילדים אינם כה רגועים; הצעירים בעלי הדמיון המפותח יותר וההרפתקנים הללו דורשים יותר אימון ומשמעת. הבעיות המודרניות של חינוך ילדים הופכות קשות יותר ויותר מהסיבות הבאות:

1. שיעור המזיגה הגבוהה בין הגזעים.

2. חינוך מלאכותי ושטחי.

3. חוסר יכולתו של הילד להתחנך תוך חיקוי ההורים – שכן בחלק גדול מן הזמן ההורים נעדרים מן התמונה המשפחתית.

הרעיונות הישנים של המשמעת במשפחה נבעו ממקור ביולוגי, מההבנה כי ההורים היו אלו אשר בראו את הווייתו של הילד. הרעיונות המתקדמים באשר לחיי המשפחה מובילים למושג לפיו הבאת ילד לעולם, במקום שתקנה זכויות הוריות מסוימות, מהווה את האחריות העילאית של הקיום האנושי.

הציוויליזציה מחשיבה את ההורים כנושאים בחובות כולן, ומעניקה לילדים את כלל הזכויות. הכבוד של הילד להוריו נובע לא מן החובה המשתמעת מן העובדה שהוריו הולידו אותו, אלא צומח באופן טבעי מן הדאגה, האימון והחיבה המוענקת באהבה בדמות סיוע המוענק לילד על-מנת לנצח

בקרב החיים. ההורה האמיתי עסוק בסעד-שירות מתמיד שאותו הילד הנבון לומד להכיר ולהוקיר.

בעידן התעשייתי והעירוני הנוכחי מתפתח מוסד הנישואין לאורך קווים כלכליים חדשים. חיי המשפחה הופכים יקרים יותר ויותר, בעוד שהילדים, אשר לפניו נכס, הפכו למעמסה כלכלית. ואולם, ביטחונה של הציוויליזציה עצמה עדיין מתבסס על כך שכל דור יסכים, בשיעור הולך וגדל, להשקיע ברווחת הדור הבא והדורות הבאים. וכל ניסיון להסיט את האחריות ההורית אל המדינה או אל הכנסייה תתברר כמכת מוות לרווחת הציוויליזציה ולהתקדמותה.

הנישואין, כולל הילדים וחיי המשפחה הנלווים להם, מעוררים את הפוטנציאלים הגבוהים ביותר בטבע האנושי ובה בעת מספקים את המצע האידיאלי לביטוי של התכונות החיוניות האלה באישיות האנושית. המשפחה מאפשרת את ההנצחה הביולוגית של המין האנושי. הבית הינו הזירה החברתית הטבעית שבה יכולים הילדים הגדלים לתפוש את האתיקה של אחוות קשר הדם. המשפחה הינה יחידת האחוה הבסיסית שבה לומדים ההורים והילדים את השיעורים על סבלנות, זולתנות, סובלנות והימנעות, שיעורים אשר הינם כה הכרחיים להגשמת האחוה בין כלל בני האדם.

החברה האנושית תשתפר עד מאוד אילו יחזרו הגזעים המתורבתים באופן כללי למנהגי המועצה-המשפחה של האנדיטים. האנדיטים לא קיימו שיטת ממשל משפחתית פטריארכלית או אוטוקרטית. הם היו ידידותיים וחבריים מאוד, חופשיים וכנים, והם דנו בכל הצעה או תקנה מטבע משפחתית. הם קיימו אחוה אידיאלית בכל ממשל המשפחה. במשפחה אידיאלית החיבה של האחים ושל ההורים מועצמות שתיהן באמצעות מסירות של אחוה.

חיי המשפחה הינם המקדימים של מוסריות של אמת, והם מולידים את המודעות של הנאמנות לחובה. ההתאגדויות ההכרחיות בחיי המשפחה מייצבות את האישיות ומעוררות את צמיחתה, וזאת בשל ההכרח להסתגל לאישיות אחרות ושונות. אך יותר מכך, משפחה אמיתית – משפחה טובה – מגלה להורים אשר יצרו אותה את הגישה של הבורא לילדיו, ובה בעת הורים אמיתיים שכאלו מציגים לילדיהם את הראשונה מתוך שורה ארוכה של הצגות הולכות ומרקיעות על אודות האהבה אשר רוחש ההורה מפרדים לכל ילדיו ביקום.

8. הסכנות שבסיפוק העצמי

האיום הגדול הניצב אל מול חיי המשפחה הינו הנחשול העולה של הסיפוק העצמי, שגעון ההנאה המודרני. בעבר התמריץ הגדול להתחתן היה כלכלי; המשיכה המינית הייתה משנית. הנישואין אשר נוסדו על-בסיס השימור-עצמי הובילו להנצחה-עצמית, ובמקביל סיפקו את אחת מצורות הסיפוק-העצמי הרצויות ביותר. זהו המוסד היחידי בחברה האנושית אשר כולל את כל שלושת תמריצי החיים הגדולים.

במקור היה הקניין המוסד הבסיסי של הקיום-העצמי, בעוד שהנישואין פעלו כמוסד הבלעדי להנצחה-עצמית. אף-על-פי שההנאה ממזון, המשחק וההומור, יחד עם הנאה מינית מעת לעת, שימשו כצורות של סיפוק-עצמי, עובדה שרירה וקיימת היא כי המוסכמות המתפתחות נכשלו בבנייתו של מוסד מובחן כלשהו של סיפוק-העצמי. ובשל הכישלון הזה, הכישלון לפתח טכניקות ייחודיות לשמחה מהנה, מושפעים כל-כך המוסדות האנושיים מן הרדיפה הזו אחר ההנאה. צבירת הרכוש הופכת להיות אמצעי להעצמתן של כל צורות הסיפוק העצמי, בעוד שהנישואין נחשבים לעתים קרובות כצורת הנאה בלבד. והנאה עודפת זאת, שגעון רדיפת ההנאה הנפוץ הזה, מהווה כעת את האיום הגדול ביותר אשר הוצב מאז ומעולם אל מול המוסד האבולוציוני של חיי המשפחה, הוא הבית.

הגזע הסגול הכניס לתוך החוויה האנושית מאפיין חדש, אשר מומש באופן בלתי-שלם – אינסטינקט המשחק אשר מתלווה אליו חוש ההומור. הוא התקיים במידה מסוימת בסאנגיק ובאנדונים, ואולם הזן האדמי העלה את הנטייה הפרימיטיבית הזו לדרגה של פוטנציאל להנאה, שיטת חדשה ומהוללת של סיפוק עצמי. הסוג הבסיסי של סיפוק-עצמי, למעט השבעת הרעב, הינו הסיפוק המיני, וצורה זו של הנאה חושית התעצמה עד למאוד הודות למזיגה בין הסאנגיק לאנדיטים.

קיימת סכנה אמיתית בשילוב של מאפייני חוסר-המנוחה, הסקרנות, ההרפתקנות, והנטייה להיבלע בהנאה של הגזעים הבתר-אנדיטים. לא ניתן להשביע את רעב הנשמה באמצעות הנאות פיזיות; האהבה לבית ולילדים איננה מתעצמת מתוך רדיפה בלתי-נבונה אחר הנאה. אף כי תמצו את משאבי האמנות, הצבע, הצליל, הקצב, המוזיקה והקישוט העצמי, לא תוכלו לקוות לרומם כך את הנשמה או להזין את הרוח. היוהרה והאופנה לבדן לא תוכלנה לדאוג לבניית הבית ולחינוך הילדים; לגאווה וליריבות אין כל יכולת להעצים את איכויות ההישרדות של הדורות הבאים.

ההוויות השמימיות המתקדמות נהנות כולן ממנוחה ומן הסעד של מנהלי הבידור. כל המאמצים להתבדר באופן בריא ולעסוק במשחק מרומם הינם הגיוניים; שינה מרעננת, מנוחה, פנאי, וכל תחביבי העברת הזמן המונעים את השעמום שבמונטוניות הינם ראויים. משחקים תחרותיים, סיפור סיפורים, ואפילו טעמו של מזון טוב עשויים לשמש כשיטות לסיפוק-עצמי. (כאשר אתם משתמשים במלח על-מנת לתבל את המזון, עצרו וחשבו על כך שבמשך כמעט מיליון שנה, האדם יכול היה להמליח את מזונו רק אגב טבילתו באפר.)

הניחו לאדם ליהנות; אפשרו למין האנושי למצוא הנאה באלף ואחת שיטות; תנו לאנושות האבולוציונית להתנסות בכל השיטות הלגיטימיות לסיפוק-עצמי, שהן פירותיו של המאבק הביולוגי הארוך כלפי מעלה. האדם הרוויח ביושר כמה מהנאותיו ומשמחותיו העכשוויות. ואולם, התבוננו היטב בתכלית הגורל! ההנאות אכן אובדניות הן אם הן מצליחות להרוס את הקניין, אשר הפך למוסד הקיום-העצמי; והסיפוקים העצמיים אכן מהווים מחיר כבד מנשוא אם הם יביאו להתמוטטות הנישואין, להתנוונות חיי המשפחה ולהרס הבית – שהוא ההישג האבולוציוני העילאי של האדם והתקווה היחידה של הציוויליזציה להישרדות.

הספר של אורנטיה

מסמך 85

מקורות הפולחן

מקורה של הדת הפרימיטיבית היה ביולוגי, התפתחות אבולוציונית טבעית; זאת מעבר לקישורים מוסריים ובנפרד מכל ההשפעות הרוחניות. לבעלי החיים הגבוהים יותר יש פחדים, אך הם נטולי אשליה, ולפיכך אין להם דת. האדם בורא את הדתות הפרימיטיביות שלו מתוך פחדיו ובאמצעות אשליה.

מופעי הפולחן הפרימיטיביים הופיעו באבולוציה של המין האנושי זמן רב בטרם הייתה דעתו של האדם מסוגלת לגבש את המושגים המורכבים יותר על אודות החיים בהווה ובעולם הבא, מושגים הראויים להיקרא דת. הדת המוקדמת הייתה אינטלקטואלית לחלוטין בטבעה והתבססה אך ורק על נסיבות אשר קושרו אלה לאלה. העצמים אשר שימשו כמושא הפולחן היו מרומזים לגמרי; והם כללו את אותם עצמים בטבע אשר היו סמוכים, או אלה אשר התנשאו לממדים גדולים בחוויה הרגילה של בני אורנטיה הפרימיטיביים ופשוטי-הדעת.

לאחר שהדת התפתחה מעבר לפולחן הטבע, היא הכתה שורשים אשר מקורם ברוח; ואף-על-פי-כן, מאז ומעולם הותנתה הדת על-ידי הסביבה החברתית. כאשר התפתח פולחן הטבע, ראה האדם בעיני רוחו את חלוקת התפקידים בעולם העל-חומרי; היו רוחות טבע של האגמים, העצים, המפלים, הגשם, ושל מאות תופעות ארציות ושגרתיות אחרות.

בזמן כזה או אחר סגד האדם בן התמותה לכל דבר על-פני האדמה, לרבות לו עצמו. הוא גם עבד כל מה שניתן היה לדמיין בשמיים ומתחת לפני הקרקע. האדם הפרימיטיבי ירא את כל מופעי העוצמה; והוא סגד לכל תופעת טבע אשר לא הצליח להבינה. ההתבוננות בכוחות הטבע רבי העוצמה, כדוגמת הסערות, השיטפונות, רעידות האדמה, המפולות, הרי הגעש, האש, החום והקור, הרשימה עד מאוד את דעתו המתרחבת של האדם. הדברים הבלתי-מוסברים בחיים עדיין מכונים "מעשי האל" או "הכוונה המסתורית של ההשגחה העליונה".

1. פולחן האבנים והגבעות

החפץ הראשון אשר עבד אותו האדם המתפתח היה אבן. כיום, אנשי העם הקטן אשר בדרום-הודו סוגדים לאבן, וכך עושים גם שבטים רבים בצפונה של הודו. יעקב ישן על אבן מפני שהעריץ אותה; הוא אפילו יצק עליה שמן. רחל הסתירה באוהלה מספר אבנים קדושות.

בתחילה הרשימו האבנים את האדם הקדום בדרך יוצאת-הדופן שבה הופיעו לפתע על-פני השטח, בשדה המעובד או בשטח המרעה. האדם כשל באי-יכולתו להחשיב את סחף הקרקע ואת השלכות חריש האדמה. אבנים אף הרשימו מאוד את האנשים המוקדמים בשל הדמיון התכוף שלהן לבעלי-חיים. תשומת ליבו של האדם המתורבת נשבת בתצורות אבן שונות בהרים, כאלה הדומות כל-כך לפנייהם של בעלי-חיים ואפילו לפני אדם. ואולם, ההשפעה המעמיקה ביותר נודעה לאבני מטאורים אשר בהן חזו בני האדם הפרימיטיביים בעודן בוערות באש מרהיבה בשעת מעופן באטמוספירה. הכוכב הנופל הדהים את האדם הקדום, והוא האמין בקלות כי הלהבות האלה סימנו את מעברה של רוח העושה את דרכה אל כדור הארץ. אין להתפלא, אם כן, על כך שהאדם נטה לסגוד לתופעות מעין אלה, בפרט כאשר גילה בהמשך לכך את המטאורים. ודבר זה הוביל להערכה גדולה אף יותר כלפי יתר האבנים. כך, אנשים רבים פָּגְגְּל סוגדים למטאור אשר נפל אל הארץ בשנת 1880 לספירה.

לכל החמולות והשבטים הקדומים היו אבנים קדושות משלהם, ומרבית האנשים המודרניים מגלים מידה כזו או אחרת של הערצה לסוגים מסוימים של אבנים – לתכשיטיהם. בהודו העריצו קבוצה בת חמש אבנים; ביוון היה זה מקבץ בן שלושים אבנים; ובקרב האדם האדום היה זה על-פי-רוב מעגל של אבנים. הרומאים תמיד השליכו אבן לאוויר כאשר התפללו ליופיטר. ובהודו יכולה אבן לשמש כעד עד עצם היום הזה. בכמה אזורים ניתן להשתמש באבן כקמע של החוק, ובשל היוקרה שלה עשוי פושע להיות מזומן לבית הדין. ואולם, בני-תמותה פשוטים לא מזהים תמיד את האלוהות עם עצם הסגידה בשעת הטקס. פְּטִישִׁים מעין אלו משמשים פעמים רבות כסמלים בלבד למושא הסגידה האמיתי.

אנשי קדם ייחסו חשיבות מיוחדת לחורים באבנים. אבנים מחוררות מעין אלה נחשבו לאמצעים יעילים באופן בלתי-רגיל לריפוי מחלות. האוזניים לא חוררו על-מנת לשאת אבנים, ואולם האבנים מוקמו בהן על-מנת לשמור את חורי האוזן פתוחים. אפילו בזמנים המודרניים בעלי אמונות טפלות מחוררים מטבעות. הילידים באפריקה עסוקים עד מאוד באבני הפְּטִישִׁ ש שלהם. ולאמיתו של דבר, בקרב כל השבטים והעמים המפגרים האבנים עדיין נערצות מתוך אמונה טפלה. אפילו כעת נפוצה בעולם הסגידה לאבנים. אבן המצבה הינה סמל ושריד לתמונות ולאלילים אשר נחרטו באבן בהקשר

של האמונות ברוחות הרפאים וברוחות של אלו אשר הלכו לעולמם.

הסגידה לגבעות באה בעקבות הסגידה לאבנים, והגבעות הראשונות שאותן העריצו היו תצורות אבן גדולות. אז השתרש הנוהג להאמין כי האלים שוכנים בהרים, ומסיבה נוספת זו החלה הערצה גם לשטחי קרקע מוגבהים. בחלוף הזמן יוחסו הרים מסוימים לאלים מסוימים ומשום כך הפכו לקדושים. האבוריג'ינים הבורים ובעלי האמונות הטפלות האמינו כי המערות מובילות אל העולם התחתון, על הרוחות הרעות והשדים אשר בו; וזאת בניגוד להרים, אשר זוהו עם המושגים – אשר התפתחו לאחר מכן – של רוחות טובות ושל אלוהויות.

2. עבודת הצמחים והעצים

בתחילה שרר פחד מן הצמחים ולאחר מכן סגדו להם, וזאת בשל הנוזלים המשכרים אשר הופקו מהם. האדם הפרימיטיבי האמין כי ההשתכרות הפכה את השיכור לאלוהי. ההנחה הייתה שמשוהו בלתי-רגיל וקדוש מתרחש במהלך חוויה מעין זו. ואפילו בזמנים המודרניים מכונה האלכוהול בשם "ספִּירִיט".

האדם הקדום התיירא מפני הזרע הנובט והסתכל עליו מתוך פליאה. השליח פאולוס לא היה הראשון להסיק מסקנות רוחניות מעמיקות על נבט הזרע ולבסס עליו אמונות דתיות.

הכתות של עובדי העצים נמנות עם הקבוצות הדתיות העתיקות ביותר. כל טקסי הנישואין המוקדמים נערכו מתחת לעצים, וכאשר נשים חפצו בילדים, ניתן היה למצוא אותן לעיתים תכופות ביער, מחבקות בחום עץ אלון חסון. רבים מן הצמחים והעצים משכו הערצה בשל כוחותיהם הרפואיים האמיתיים או המדומים. הפרא האמין כי כל ההשפעות הכימיות נגרמו עקב פעילותם הישירה של כוחות על-טבעיים.

הרעיונות על אודות הרוחות שבעצים השתנו במידה רבה בין שבטים וגזעים שונים. בעצים מסוימים שכנו רוחות נדיבות; ואילו באחרים שכנו הרוחות הרעות והאכזריות. בני פינלנד האמינו כי ברוב העצים שוכנות רוחות נדיבות. במשך תקופה ארוכה חשדו השווייצרים בעצים, בהאמינם כי שוכנות בהם רוחות תעלול. תושבי הודו ומזרח-רוסיה החשיבו את רוחות העצים כאכזריות. תושבי פֶּטְגוֹנְיָה עדיין סוגדים לעצים, בדומה לבני שם המוקדמים. זמן רב לאחר שהעברים חדלו מלעבוד את העצים, הם המשיכו לסגוד במטעים לאלוהויות השונות שלהם. לפנים התקיימה כת אוניברסלית של עץ החיים בכל מקום, למעט בסין.

האמונה כי ניתן לגלות מים או מתכות יקרות המצויים בבטן האדמה באמצעות מקל עץ קסום, הינה שריד לכחות עבודת העצים העתיקות. העמוד של מֵאִי, עץ חג המולד ומנהג האמונה הטפלה של הקשה על עץ, כל אלה מנציחים מנהגים קדומים מסוימים של עבודת העצים ושל הכתות המאוחרות יותר אשר במסגרתן סגדו לעצים.

רבות מן הצורות המוקדמות-ביותר האלה של הערצה לטבע נמזגו לתוך טכניקות הפולחן אשר התפתחו לאחר מכן; ואולם, סוגי הפולחן המוקדמים ביותר אשר הופעלו על-ידי הרוחות סועדות הדעת, פעלו הרבה לפני שטבעה הדתי של האנושות – אשר התערור לאחרונה – החל להגיב באופן מלא לגירוי של השפעות רוחניות.

3. עבודת בעלי החיים

האדם הפרימיטיבי חש רגשות אחווה ייחודיים כלפי בעלי החיים הגבוהים. אבותיו הקדמונים חיו עימם ואפילו הזדווגו עימם. בדרום-אסיה שררה האמונה הקדומה לפיה נשמות בני האדם שבו בחזרה אל הארץ בדמות בעלי-חיים. אמונה זו הינה שריד למנהג קדום אף יותר של עבודת בעלי החיים.

בני האדם הקדומים העריצו את בעלי החיים בשל עוצמתם וערמומיותם. הם סברו שחוש הריח המפותח ועיניהם הרואות למרחוק של יצורים מסוימים העידו על כך שהרוחות מכווונות אותם. כל בעלי החיים היוו מושא פולחן של גזע כזה או אחר, ובזמן זה או אחר. בין העצמים הללו, אשר היוו מושא לפולחן, נכללו יצורים אשר נחשבו כחצי-אדם וחצי-חיה, כדוגמת הקֶנְטָאורים ובתולות הים.

העברים סגדו לנחשים עד לימיו של המלך חזקיה, וההינדים עדיין שומרים על קשרים ידידותיים עם נחשי הבית שלהם. סגידת הסינים לדרקון הינה שריד לכחות עובדי הנחשים. חוכמתו של הנחש הפכה לסמל הרפואה היוונית, והוא עדיין משמש כסמל הרופאים המודרניים. אמונת הקסמת הנחשים עברה מיד ליד מאז ימי השמאניות ממין נקבה של כת *אֶוֶהְבוֹת הנחש*, אלה אשר כתוצאה מנשיכות יומיומיות הפכו עמידות בפני הארס, ולמעשה הפכו מכורות לארס ולא יכלו להסתדר עוד ללא הרעל הזה.

הסגידה לחרקים ולבעלי-חיים אחרים קיבלה זריקת עידוד מפירוש שגוי ומאוחר יותר של כלל הזהב – לעשות עבור אחרים (כל צורה של חיים) את מה שהיית רוצה שיעשו עבורך. לפנים האמינו אנשי קדם שמקורה של כל רוח בנפנוף הכנפיים של הציפורים ומשום כך פחדו מכל בעלי הכנף ואף סגדו להם. העמים הנורדיים המוקדמים חשבו שליקויי המאורות נגרמו בשל זאב אשר בלע חלק מן השמש או מן הירח. לעיתים תכופות מציגים ההינדים את וִישְנֻו כבעל ראש של סוס. פעמים רבות מייצג סמל של בעל-חי אל אשר נשכח או כת אשר נמחתה מעל פני האדמה. בשלב מוקדם של הדת האבולוציונית הפך הֶשֶׁה לבעל החיים הטיפוסי אשר מועלה כקורבן והיונה הייתה לסמל השלום והאהבה.

הסמליות בדת עשויה להיות טובה או רעה, וזאת בהתאם לשיעור שבו הסמל מחליף – או שאיננו מחליף – את רעיון הפולחן המקורי. ואין לבלבל את הסמליות עם הפולחן הישיר של עצמים, בו סוגדים בפועל ובמישרין לחפץ עצמו.

4. עבודת יסודות הטבע

האנושות סגדה לאדמה, לאוויר, למים ולאש. הגזעים הפרימיטיביים העריצו את המעיינות וסגדו לנהרות. במונגוליה מתקיימת אפילו כעת כת רבת-השפעה העובדת את הנהרות. הטבילה הפכה לטקס דתי בבבל, ובשבט הקריק נהוג היה טקס רחצה שנתי. לאנשי קדם קל היה לדמיין כי הרוחות שוכנות במעיינות המבעבעים, במפלים הגועשים, בנהרות הזורמים ובשיטפונות השוצפים. מים בתנועה הרשימו עד מאוד את המוחות הפשוטים הללו, ונטעו בהם אמונות על כך שהם מונפשים על-ידי רוחות וכי יש להם כוח על-טבעי. לעיתים הם סרבו להציל אדם טובע מפחד שמא יעליבו אל נהר כלשהו.

דברים רבים ומאורעות מרובים פעלו בתקופות שונות כגירויים דתיים עבור עמים שונים. רבים משבטי הגבעות בהודו עדיין סוגדים לקשת. הן באפריקה והן בהודו נחשבת הקשת לנחש שמימי ענק; העברים והנוצרים מחשיבים אותה כ"קשת הברית". בדומה לכך, השפעות הנחשבות למיטבות בחלק אחד של העולם עשויות להיחשב כמזיקות באזורים אחרים. בדרום-אמריקה נחשבת רוח הקדים לאל, זאת הואיל והיא נושאת עמה גשם; בהודו היא בבחינת שד משום שהיא מביאה עמה אבק וגורמת לבצורת. הבדואים הקדמונים האמינו שרוח מן הטבע היא אשר מחוללת את מערבולות החול, ואפילו בימיו של משה הייתה האמונה ברוחות הטבע חזקה במידה כזו שהבטיחה כי הן תונצחנה בתיאולוגיה העברית בדמות מלאכיות אש, מים ואוויר.

שבטים פרימיטיביים רבים, וכן רבות מקפות הטבע הראשונות, התייראו מפני העננים, הגשם והברד וסגדו לכל אלו. רוחות סערה, רעמים וברקים הפחידו עד מאוד את האדם הקדמון. הוא התרשם כל-כך מן ההפרעות האלה של יסודות הטבע, עד כי הרעם נחשב כקולו של אל זועם. הסגידה לאש והפחד מן הברק נקשרו זו בזו והיו נפוצים בקרב קבוצות מוקדמות רבות.

במוחותיהם של בני התמותה הפרימיטיביים וחדורי-הפחדים, נקשרו יחדיו האש והקסם. תלמיד של קסם היה זוכר בבירור תוצאה אקראית אחת של תרגול נוסחאות הקסם שלו, בעוד שהיה שוכח כלאחר יד עשרות תוצאות שליליות, כישלונות מוחלטים. ההערצה לאש הגיעה לשיאה בפרס, שם היא נמשכה זמן רב. שבטים מסוימים סגדו לאש כאלוהות עצמה; אחרים העריצו אותה כסמל הלהבה המסתר והרוח המזככת של האלוהויות אשר להם סגדו. בתולדות טהורות הופקדו על המשימה של שמירת אש הקודש, ובטקסים דתיים רבים במאה העשרים עדיין נהוג להדליק נרות.

5. עבודת גרמי השמיים

עבודת האבנים, הגבעות, העצים ובעלי החיים התפתחה באופן טבעי דרך שלב ההערצה מתוך פחד של יסודות הטבע ועד להאלהת השמש, הירח והכוכבים. בהודו, כבמקומות אחרים, נחשבו הכוכבים כנשמותיהן המהוללות של אנשים גדולים אשר נפרדו מעם החיים בגוף בשר ודם. החברים בקפות הכוכבים של כשדים החשיבו עצמם כילדי האב-השמים ואימא-אדמה.

עבודת הירח קדמה לעבודת השמש. ההערצה לירח הגיעה לשיאה בעידן הצייד, בעוד שעבודת השמש הפכה לטקס הדתי העיקרי בעידנים החקלאיים אשר הגיעו לאחריו. עבודת השמש הכתה בראשיתה שורשים נרחבים בהודו, שם נשתמרה במשך הזמן הממושך ביותר. בפרס הולידה עבודת השמש את הכת המאוחרת יותר של האל מִיִּטְרָס. בקרב עמים רבים נחשבה השמש כאביהם הקדמון של מלכיהם. הכשדים מיקמו את השמש במרכז "שבעת מעגלי היקום". ציוויליזציות מאוחרות יותר הוקירו את השמש בכך שהעניקו את שמה ליום הראשון בשבוע.

אל השמש היה לכאורה האב המיסטי של בני-של-גורל אשר נולדו לאם בתולה, אשר מאז ומעולם נחשבו כגואלים של מתת של הגזעים הנבחרים. ילדים על-טבעיים אלו תמיד הונחו על נהר קדוש כלשהו על-מנת שיצילו אותם באופן יוצא-דופן, ולאחר מכן הם יוכלו להפוך לאישויות נסיות ולגואלי עַמם.

6. עבודת האדם

ולאחר שסגד לכל דבר על-פני האדמה מתחת ובשמים ממעל, לא היסס האדם להעטיר על עצמו את הכבוד שבהערצה הזו. הפרא פשוט-הדעת איננו מבחין בבירור בין בהמות, אנשים ואלים.

האדם הקדום החשיב את כל האנשים יוצאי הדופן כעל-אנושיים, ועל-כן התיירא מהוויות מעין אלה והתייחס אליהן בהערצה וביראת כבוד; במידה מסוימת הוא סגד להן, פשוטו כמשמעו. אפילו הולדת תאומים נחשבה למאורע מאוד ממזל, או לחלופין למאורע ביש-מזל עד מאוד. לעיתים קרובות העריצו האנשים בעלי הדעת הרגילה את המשוגעים, את האפילפטיים ואת רפי השכל, והאמינו כי האלים שוכנים בהוויות בלתי-רגילות אלה. הם סגדו לכוהנים, מלכים ונביאים; הקדושים של ימי קדם נחשבו ככאלה אשר רוח האלוהויות נחה עליהם.

ראשי השבט מתו והועלו לדרגת אלים. לאחר מכן, נשמות מכובדות אשר הלכו לעולמן הוכרזו כקדושות. מעולם לא ייצרה האבולוציה, אשר לא

קבלה סיוע, אלים גבוהים מאלה של הרוחות המהוללות, המרוממות והמפותחות של בני האדם אשר הלכו לעולמם. בתקופתה המוקדמת של האבולוציה יוצרת הדת את האלים שלה. במהלך ההתגלות יוצרים האלים את הדת. הדת האבולוציונית בוראת את אלוהיה בדמות ובצלם האדם בן התמותה; דת ההתגלות מבקשת לפתח את האדם בן התמותה ולהתמירו לצלם האל ולדמותו.

נדרש להבחין בין אלי הרפאים, אשר הינם לכאורה ממקור אנושי, ובין אלי הטבע, וזאת משום שעבודת הטבע אכן פיתחה פְּנִיָּתָאֻן – רוחות הטבע אשר הועלו לדרגת אלים. כתות הטבע המשיכו להתפתח במקביל לאלה של עבודת רוחות הרפאים, אשר הופיעו מאוחר יותר, ואלה השפיעו על אלה. מערכות דתיות רבות אימצו מושג אלוהות דואלי, של אלים מן הטבע ושל אלי רפאים; בתיאולוגיות מסוימות המושגים הללו משולבים באופן מבלבל, כפי שמדגים האל ת'ור, גיבור רפאים שהיה גם אדונו של הברק.

ואולם, ההערכה של אדם לאדם הגיעה לשיאה בשעה ששליטים בני הזמן פקדו על נתיניהם להעריצם במידה מרובה, ועל-מנת להצדיק דרישות מעין אלה טענו כי הינם ממוצא אלוהותי.

7. סועדות הפולחן והבינה

יתכן שנדמה כי הסגידה לטבע צצה באופן טבעי וספונטני במוחותיהם של הגברים והנשים הפרימיטיביים, ואכן כך היה; אך כל אותה עת פעלה בקרב אותם מוחות פרימיטיביים הרוח הסועדת השישית, אשר הוענקה לאנשים הללו כהשפעה מכוונת בשלב זה של האבולוציה האנושית. ורוח זו המריצה כל העת את דחף הסגידה של המין האנושי, בלא קשר למידת הפרימיטיביות של מופעיו הראשונים. רוח הפולחן הייתה זו אשר היוותה בבירור את המקור לדחף האנושי לסגוד, על-אף שהמניע לביטויי הסגידה היה הפחד מפני בעלי החיים, ואף-על-פי שבהתחלה היא סבבה סביב עצמים של הטבע.

שומה עליכם לזכור כי ההרגשה – ולא המחשבה – הינה ההשפעה המכוונת והשולטת בכל מהלך ההתפתחות האבולוציונית. בעבור הדעת הפרימיטיבית אין קיים הבדל גדול בין הפחד, ההתחמקות, מתן הכבוד והסגידה.

בשעה שהבינה – המחשבה ההגותית ההתנסותית – מעוררת ומכוונית את הדחף לסגוד, כי אז הוא מתחיל להתפתח לכדי תופעה של דת אמיתית. כאשר הרוח הסועדת השביעית, רוח הבינה, מצליחה לסעוד ביעילות, או אז מתחילה הסגידה לפנות הלאה מן הטבע ומן העצמים הטבעיים לעבר האל של הטבע ואל הבורא הנצחי של הדברים הטבעיים כולם.

[הוצג על-ידי כוכבת ערב זוהרת מנבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 86

האבולוציה המוקדמת של הדת

התפתחות הדת מתוך דחף הסגידה הפרימיטיבי אשר קדם לה איננה תלויה בהתגלות. פעולתה הרגילה של הדעת האנושית, תחת ההשפעה המכוונת של הרוחות סועדות הדעת השישית והשביעית – המהוות מתת מן הרוח האוניברסאלית – מספיקה בהחלט על-מנת להבטיח התפתחות שכזו.

ככל שהטבע הפך לאישי, לרוחני ולבסוף לאלוהי בתודעה האנושית, כך הפך בהדרגה פחדו הקדם-דתי המוקדם ביותר של האדם מפני איתני הטבע לדתי באופיו. לפיכך, הדת מן הסוג הפרימיטיבי הייתה תוצאה ביולוגית טבעית של כוח ההתמדה הפסיכולוגי של דעת חייתית מתפתחת, לאחר שדעת שכזו הגתה זה מכבר במושגים של העל-טבעי.

1. מקריות: מזל טוב וביש-מזל

מלבד הדחף הטבעי לסגוד, נעוצים שורשי הדת האבולוציונית המוקדמת בהתנסויות האנושיות של המקריות – מה שמכונה מזל, התרחשויות נפוצות. האדם הפרימיטיבי צד את מזונו. ולעולם חלים שינויים בתוצאות הציד, ועובדה זו מהווה מקור לאותן חוויות אשר האדם מפרש כמזל טוב וכביש-מזל. מקריות לא טובה היוותה גורם משמעותי ביותר בחייהם של גברים ונשים, אשר חיו באופן מתמיד על הקצה המאיים של קיום מסוכן ומטריד.

האופק האינטלקטואלי המוגבל של הפרא מרכז את תשומת ליבו במקריות במידה כזו שהמזל הופך לגורם מתמיד בחייו. תושביה הפרימיטיביים של אורנטיה נלחמו על קיומם, לא על רמת חייהם; הם חיו חיי סכנה שבהם המקריות שיחקה תפקיד חשוב. האימה המתמדת מפני אסון בלתי-ידוע ובלתי-נראה היה תלוי כענן של ייאוש מעל לפראים הללו, ענן אשר האפיל, למעשה, על כל הנאה; הם חיו בפחד מתמיד שמא יעשו דבר אשר יביא להם מזל רע. הפראים בעלי האמונות הטפלות תמיד פחדו מפני רצף של מזל טוב; הם ראו במזל טוב מעין זה אות וודאי לאסון ממשמש ובא.

האימה הקבועה הזו מפני ביש המזל הייתה משתקת. מדוע לעבוד קשה ולקצור ביש-מזל – שום דבר בעבור משהו – כאשר אדם יכול לנוע ולנוד ולהיתקל במזל טוב – משהו בעבור כלום? האנשים אשר אינם חושבים שוכחים את המזל הטוב – הם מתייחסים אליו כאל מובן מאליו – אך הם זוכרים בכאב את ביש המזל.

בתחילה חי האדם בחוסר וודאות ובפחד מתמיד מן המקרה – ממזל הביש. החיים היוו משחק מרגש של מזל; הקיום היה בבחינת הימור. אין להתפלא על כך שאנשים מתורבתים-חלקית עדיין מאמינים במזל ומגלים נטייה מקדמית מתמשכת להימורים. האדם הפרימיטיבי נע הלך ושוב בין שני עניינים רבי-עוצמה: התשוקה לקבל משהו בתמורה לשום-דבר והפחד לא לקבל דבר בתמורה למשהו. וההימור הזה של הקיום היה העניין הראשי והקסם העילאי בדעתו של הפרא המוקדם.

הרועים המאוחרים יותר שמרו על אותן השקפות על אודות המקריות והמזל, בעוד שהחקלאים, אשר הגיעו לאחריהם, היו מודעים יותר ויותר כי היבולים הושפעו במישרין מדברים רבים אשר לאדם הייתה אך מעט שליטה עליהם, או שלא הייתה לו שליטה כלל. החוואי מצא את עצמו קורבן לבצורת, לשיטפונות, לברד, למזיקים ולמחלות צמחים, כמו גם לחום ולקור. ומכיוון שכל ההשפעות הטבעיות האלה השפיעו על שיעור העושר של היחיד, הן נחשבו כמזל טוב או כביש-מזל.

מושג זה של המקריות והמזל חדר בעוצמה לפילוסופיות של עמי קדם. ואפילו בזמנים האחרונים כתוב בספר חוכמת שלמה: "שִׁבְתִּי וַיֵּרָא תַחַת הַשָּׁמַיִם כִּי לֹא לְקָלִים הַמְרוֹץ וְלֹא לְגִבּוֹרִים הַמְלָחֶמָה, וְגַם לֹא לְחֻכְמִים הַלָּחֶם וְגַם לֹא לְנָבִנִים הָעֵשֶׂר, וְגַם לֹא לִידְעִים הַחֵן: כִּי עַתָּה נִפְגַּע יִקְרָה אֶת כָּלֶם. כִּי לֹא יָדַע הָאָדָם אֶת עֲתוֹ, כִּדְגִים נִצָּחִים בַּמְצוֹדָה רָעָה, וְכִצְפָּרִים אֶחָזוֹת בִּפְחִי; כִּהֵם יוֹקְשִׁים בְּגִי הָאָדָם הַמָּה, לַעֲתָה רָעָה כָּאֲשֶׁר תִּפּוֹל עֲלֵיהֶם פְּתָאֵם".

2. הפיכתה של המקריות לאישית

החרדה הייתה מצבה הטבעי של הדעת הפראית. כאשר גברים ונשים נופלים קורבן לחרדה יתרה, הם פשוט חוזרים אחורה למצב הטבעי של אבותיהם הקדמונים הרחוקים; וכאשר החרדה מכאיבה הלכה למעשה, היא מעכבת את הפעילות ותמיד גורמת לשינויים אבולוציוניים ולהתאמות

המאבק לחיים הוא כה כואב עד ששכטים מפגרים מסוימים עדיין מייללים ומקננים עם כל זריחת חמה חדשה. האדם הפרימיטיבי שאל את עצמו כל הזמן, "מי הוא המייסר אותי?" ומכיוון שלא מצא מקור חומרי למסכנותו, פנה לעבר הסבר רוחני. וכך נולדה הדת מתוך הפחד מן המסתורין, מתוך יראת הבלתי-נראה ומתוך אימת הבלתי-ידוע. כך הפך הפחד מן הטבע לגורם במאבק הקיום, בתחילה בשל המקריות ולאחר מכן בשל המסתורין.

הדעת הפרימיטיבית הייתה לוגית, אך הכילה רעיונות מעטים בלבד אשר ניתן היה לקשר ביניהם באופן אינטליגנטי; דעתו של הפרא הייתה בלתי-מחונכת ולחלוטין נעדרת תחכום. אם מאורע אחד הגיע לאחר מאורע אחר, הפרא החשיב אותם כסיבה ותוצאה. מה שהאדם המודרני מחשיב כאמונה טפלה היה אצל הפרא בורות פשוטה. האנושות למדה לאיטה כי אין בהכרח קשר בין התכליות לבין התוצאות. בני האדם מתחילים להבין רק כעת כי תגובות הקיום מופיעות בין המעשים לבין תוצאותיהם. הפרא מתאמץ להאניש כל דבר בלתי-מוחשי ומופשט, וכך הפכו הן הטבע והן המקריות לאישיות בדמות רוחות רפאים – רוחות – ולאחר מכן בדמות אלים.

באופן טבעי, האדם נוטה להאמין במה שהוא מחשיב כדבר הטוב ביותר עבורו, במה שנמצא בתוך תחום העניין המיידי או הרחוק שלו; האינטרס העצמי מאפיל במידה רבה על ההיגיון. ההבדל בין דעתו של הפרא לבין זו של האדם המתורבת הוא יותר הבדל של תוכן מאשר של טיב, יותר של מידה מאשר של איכות.

ואולם, להמשיך ולשייך דברים אשר קשה להבינם לגורמים על-טבעיים אינו אלא דרך נוחה ועצלה להתחמק מכלל צורות העבודה האינטלקטואלית הקשה. מזל הינו מונח אשר הוגדר אך ורק על-מנת לכסות על מה שלא ניתן היה להסבירו בתקופה כלשהי של הקיום האנושי; הוא מציין את אותן תופעות אשר האדם אינו מסוגל, או אינו רוצה, לרדת לעומקן. מקריות הינה מילה המסמנת כי האדם בור מדי, או עצל מדי, מכדי לקבוע את הגורמים. אנשים מתייחסים להתרחשות טבעית כאל תאונה או כביש-מזל אך ורק כאשר הם נעדרים סקרנות ודמיון, כאשר הגזעים הינם נעדרים יוזמה והרפתקנות. חקירת תופעות החיים משמדה במקדם או במאוחר את אמונת האדם במקריות, במזל ובמה שמכונה תאונות, ומחליפה אותן ביקום של חוק וסדר, יקום שבו גורמים מובחנים מקדימים את כל התוצאות. וכך מתחלף הפחד מפני הקיום באושר של החיים.

הפרא התבונן בכלל הטבע כדבר חי, כאילו דבק בו משהו. האדם המתורבת עדיין בועט באותם עצמים דוממים אשר עומדים בדרכו ונתקלים בו, ומקלל אותם. האדם הפרימיטיבי מעולם לא התייחס לדבר כאל מקרי; הכול היה מכון תמיד. עבור האדם הפרימיטיבי היה התחום של הגורל, של פעולת המזל, של עולם הרוחות, בלתי-מאורגן ואקראי כשם שהייתה החברה הפרימיטיבית. המזל נחשב כתגובה הגחמנית וההפכפכה של עולם הרוחות; ומאוחר יותר, כהומור של האלים.

אך לא כל הדתות התפתחו מן האַנִימִיזם. מושגים אחרים של העל-טבעי התקיימו בה בעת שהתקיים האַנִימִיזם, ואמונות אלה הובילו אף הן אל עבר הפולחן. הנֶטוֹקְלִיזם איננו דת – הוא הינו הצאצא של הדת.

3. המוות – הבלתי ניתן להסבר

המוות היה בבחינת ההלם העילאי עבור האדם המתפתח, היה זה השילוב המבלבל ביותר בין המקריות למסתורין. לא קדושת החיים היא אשר עוררה פחד, אלא הלם המוות, והפחד הזה טיפח את הדת ביעילות. בקרב הפראים המוות הגיע על-פי-רוב כתוצאה של אלימות, וכך הפך המוות הבלתי-אלימים למסתורי יותר ויותר. המוות כסוף הטבעי והצפוי של החיים לא היה ברור לתודעתם של האנשים הפרימיטיביים, ונדרשו לו לאדם עידינים על-גבי עידינים על-מנת להבין כי המוות הינו בלתי-נמנע.

האדם הקדום קיבל את החיים כעובדה, בעוד שהוא התייחס אל המוות כאל אסון מסוג כזה או אחר. בקרב כלל הגזעים קיימות אגדות על אודות אנשים אשר לא מתו, שריד למסורות המוקדמות ביחס למוות. בדעת האנושית כבר היה קיים המושג המעורפל של עולם רוחות מבוכל בבלתי-מאורגן, ממלכה שממנה הגיע כל מה שאינו מובן בחיים האנושיים, והמוות התווסף לרשימה הארוכה הזו של תופעות בלתי-מוסברות.

בתחילה הייתה שגורה האמונה לפיה כלל המחלות האנושיות והמוות הטבעי נבעו מהשפעות של רוחות. אפילו כיום מתייחסים מספר גזעים מתורבתים למחלות כאל דבר אשר נוצר "בידי האויב", והם נעזרים בטקסים דתיים על-מנת לחולל ריפוי. מערכות תיאולוגיות מאוחרות ומורכבות יותר עדיין מייחסות את המוות לפעולת עולם הרוחות, וכל אלו הובילו לדוקטרינות כדוגמת החטא הקדמון ונפילתו של האדם.

היו אלה ההבנה של חוסר האונים אל מול איתני הטבע, לצד ההכרה בחולשה האנושית אל מול אסונות המחלה והמוות, אשר הניעו את הפרא לבקש סיוע בעולם העל-חומרי, עולם שאותו דמיין במעורפל כמקור של תהפוכות החיים המסתוריות האלה.

4. המושג של הישרדות-המוות

המושג של שלב על-חומרי של האישיות בת התמותה נולד כתוצאה מן הקישור הבלתי-מודע והאקראי לחלוטין בין מאורעות בחיי היום-יום לבין החלום על רוח הרפאים. החלימה במקביל של כמה מחברי השבט על מנהיג אשר הלך לעולמו, נחשבה כהוכחה לכך שהמנהיג הזקן אכן חזר בצורה כזו או אחרת. כל אלו היו מציאותיים עד מאוד עבור הפרא, אשר היה מקיץ מחלומות שכאלה נוסף זיעה, רועד וצוות.

החלום כמקור לאמונה בקיום עתידי, מסביר את הנטייה לדמיין תמיד דברים בלתי-נראים במושגי הדברים הנראים. ובהמשך לכך, המושג החדש הזה של חלום-החיים-העתידיים-כרוח החל להיות נוגדן יעיל לפחד המוות הנלווה לאינסטינקט הביולוגי של השימור-העצמי.

האדם הקדום היה אף עסוק עד מאוד בנשימתו, במיוחד באזורי האקלים הקרים, שם לבשה הנשיפה דמות ענן. נשימת החיים נחשבה לתופעה האחת אשר הבדילה בין החיים למתים. האדם ידע שהנשימה יכולה לעזוב את הגוף, וחלומותיו על עשיית דברים שונים ומשונים בעודו ישן שכנעו אותו כי היה דבר-מה בלתי-חומרי ביציר האנוש. הרעיון הפרימיטיבי ביותר על אודות הנשמה האנושית, רוח הרפאים, נגזר ממערכת הרעיונות של הנשימה-חלום.

לבסוף תפש הפרא את עצמו ככפילות – גוף ונשימה. הנשימה פחות הגוף הייתה שקולה לרוח, לרוח רפאים. בעוד שרוחות הרפאים, או הרוחות, היו בהחלט ממקור אנושי, הן נחשבו לעל-אנושיות. ונדמה כי אמונה זו בקיומן של רוחות חסרות גוף, העניקה הסבר לכל ההתרחשויות הבלתי-שגרתיות, יוצאות הדופן, הנדירות והבלתי-מוסברות.

הדוקטרינה הפרימיטיבית על אודות ההישרדות לאחר המוות לא היוותה בהכרח אמונה בחיי נצח. הוויות אשר לא יכלו לספור אחרי המספר עשרים התקשו עד מאוד לתפוש את האינסופיות ואת הנצח; לעומת זאת, הם חשבו על גלגולים חוזרים ונשנים.

הגזע הכתום נטה במיוחד להאמין בגלגול נשמות ובהתגשמות-מחדש-בגוף. מקורו של רעיון ההתגשמות-מחדש-בגוף הינו בהבחנה בדמיון התורשתי ובדמיון בתכונות שבין צאצאים לקודמיהם. המנהג של קריאת שם ילד על שם הסבים, או על שם אחרים אשר קדמו לו, נובע מן האמונה בגלגול נשמות. בזמנים מאוחרים יותר האמינו כמה מן הגזעים כי האדם מת בין שלוש לשבע פעמים. ניתן למצוא אמונה זו (שארית מהלימוד של אדם על אודות העולמות העליונים) ושרידים רבים אחרים של דת של התגלות, בין הדוקטרינות המגוחכות של הברברים של המאה העשרים.

האדם הקדום לא התעסק ברעיונות של גיהנום או של עונש עתידי. הפרא ראה את החיים העתידיים ממש כאלו אשר חי בהווה, פחות המזל הרע. מאוחר יותר נקגו גורלות שונים עבור רוחות הרפאים הטובות ועבור הרוחות הרעות – גן העדן והגיהנום. אך מכיוון שגזעים פרימיטיביים רבים האמינו כי בני האדם נכנסים לחיים הבאים ממש כפי שעזבו את אלו הנוכחיים, הם לא אהבו את הרעיון שיזדקנו ויתנונו. הזקנים העדיפו להירצח לפני שיהפכו חולים יתר-על-המידה.

כמעט לכל קבוצה היה רעיון שונה על אודות גורלה של נשמת רוח הרפאים. היוונים האמינו כי לאנשים חלשים יש ככל הנראה נשמות חלשות; וכך הם המציאו את האֶדֶס כמקום ראוי שבו תוכלנה להתקבל נשמות חלשות מעין אלה; למיני האדם החלשים הללו היה גם לכאורה צל קצר יותר. האנדיטים המוקדמים חשבו שרוחות הרפאים שלהם שבו לארצות המולדת של אבותיהם. הסינים והמצרים האמינו פעם כי הנשמה והגוף נותרים יחדיו. בקרב המצרים הובילה אמונה זו לבנייה מוקפדת של המצבה ולמאמצים לשימור הגוף. אפילו אנשים מודרניים מנסים לעצור את ריקבון המתים. העברים סברו כי תעתיק רוחי של היחיד ירד לשאול; הוא לא יכול היה לחזור לארץ החיים. הם אכן ביצעו את צעד ההתקדמות החשוב הזה בדוקטרינת האבולוציה של הנשמה.

5. המושג של רוח הרפאים-נשמה

החלק הבלתי-חומרי של האדם כונה בשמות שונים: רוח רפאים, רוח, צל, פנטום, צל רפאים ולאחרונה – נשמה. בתחילה הייתה הנשמה כפילת החלום של האדם; היא הייתה זהה לחלוטין לבן התמותה לכל דבר ועניין, למעט העובדה שלא הגיבה למגע. האמונה בכפילי החלום הובילה במישרין למסקנה כי בנוסף לבני האדם, לכל הדברים הייתה נשמה, בין אם הם חיים ובין אם הם דוממים. מושג זה נטה לבסס את האמונות ברוחות הטבע למשך זמן ממושך; בעיני האסקימוסים עדיין לכל דבר בטבע יש רוח.

ניתן היה לשמוע ולראות את נשמת רוח הרפאים אך לא ניתן היה לגעת בה. חיי החלום של הגזע התפתחו בהדרגה והרחיבו את הפעילויות של עולם הרוחות המתפתח הזה, עד אשר המוות נחשב בסופו של דבר כ"השבת הנפש". כל השבטים הפרימיטיביים, למעט אלו אשר היו מעט מעל לרמת בעלי-חיים, פיתחו מושג כזה או אחר של הנשמה. עם התקדמות הציוויליזציה, מושג זה על אודות הנשמה, מושג של אמונה טפלה, מתחלף, והאדם תלוי לחלוטין בהתגלות ובהתנסות הדתית האישית לגיבוש הרעיון החדש שלו על אודות הנשמה כיצירה משותפת של דעת בן התמותה יודע-האל ושל הרוח האלוהית אשר שוכנת בו, מכונן המחשבה.

בני התמותה המוקדמים לא הצליחו להבחין בין המושגים של רוח שוכנת ושל נשמה בעלת טבע אבולוציוני. הפרא היה מבולבל במידה רבה באשר לסוגיה האם רוח הרפאים של הנשמה הינה חלק מן הגוף או שמא סוכנות חיצונית אשר השתלטה עליו. היעדר המחשבה ההגיונית אל מול הסיבוכיות מסבירה את חוסר העקביות הגדול הקיים בהשקפות הפרא על אודות נשמות, רוחות רפאים ורוחות.

הקשר בין הנשמה לגוף נחשב כקשר שבין הניחוח לפרח. אנשי קדם האמינו שהנשמה יכולה לעזוב את הגוף בדרכים שונות, כגון:

1. התעלפות רגילה וארעית.

2. שינה, חלימה טבעית.

3. תרדמת ואובדן ההכרה הנלווים למחלות ולתאונות.

4. מוות, עזיבה לתמיד.

הפרא החשיב את העיטוש כניסיון כושל של הנשמה לחמוק מן הגוף. כאשר הגוף היה ער וערני, הוא יכול היה לסכל את ניסיון הבריחה של הנשמה. מאוחר יותר נלוותה לכל התעטשות ברכה דתית כלשהי, כדוגמת "אלוהים יברך אותך!"

בתקופה המוקדמת של האבולוציה נחשבה השינה כהוכחה לכך שרוח הרפאים של הנשמה יכולה להיעדר מן הגוף, והאמונה הייתה כי ניתן לקרוא לה בחזרה באמצעות קריאה או צעקה בשמו של האדם הישן. בצורות אחרות של אובדן הכרה הסברה הייתה כי הנשמה הרחיקה יותר, ואולי אף מנסה לברוח לתמיד – מוות ממשמש ובא. החלומות נחשבו כהתנסויותיה של הנשמה בזמן השינה, בעת שהיא נעדרת באופן ארעי מן הגוף. הפרא מאמין שחלומותיו הינם מציאותיים ממש כמו כל חלק אחר מהתנסויותיו בשעת הערות. אנשי קדם נהגו להעיר את הישנים בהדרגה, כך שיינתן לנשמה זמן לחזור חזרה אל תוך הגוף.

לכל אורך העידנים עמדו בני האדם בהשתאות נוכח חזיונות הלילה, ואף העברים לא יצאו מכלל זה. הם אכן האמינו שאלוהים מדבר אליהם בחלומות, למרות שמשה ציווה אותם אחרת. ואכן צדק משה, משום שחלומות רגילים אינם האופן שבו משתמשות אישיות עולם הרוח בשעה שהן מבקשות לתקשר עם הוויות חומריות.

אנשי קדם האמינו שנשמות יכולות לחזור לתוך בעלי-חיים ואפילו לתוך עצמים דוממים. האמונות האלה על אודות ההזדהות עם בעלי-חיים הגיעו עד לרעיונות כדוגמת האדם-זאב. אדם יכול היה להיות אזרח שומר חוק במשך היום, ואולם כאשר נרדם, יכולה נשמתו להיכנס לתוך זאב, או בעל-חיים אחר, על-מנת לשוטט ולבזוז במהלך הלילה.

האנשים הפרימיטיביים סברו כי הנשמה הייתה קשורה לנשימה, ושאיכויותיה יכלו להינתן, או להיות מועברות, באמצעות הנשימה. ראש השבט האמיץ יכול היה לנשוף על הרך הנולד ובכך להעניק לו אומץ. בקרב הנוצרים המוקדמים כלל טקס מתן רוח הקודש נשיפה על משתתפי הטקס. אמר סופר תהילים: "בְּדָבָר אֱלֹהִים שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָל-צֶבֶאֱם". במשך תקופה ארוכה היה שגור המנהג לפיו הבן הבכור ניסה לתפוש את נשימתו האחרונה של אביו הגוסס.

לאחר מכן הגיע הצל, וממנו פחדו ואותו העריצו ממש כמו הנשימה. ההשתקפות של האדם במים נחשבה לעיתים אף היא כהוכחה לקיום הכפיל העצמי, ומפני המראות התייראו ביראת כבוד של אמונות טפלות. אפילו כעת אנשים מתורבתים רבים עדיין מפנים את המראה אל עבר הקיר במקרה של מוות. שבטים מפגרים מסוימים עדיין מאמינים שהכנתן של תמונות, ציורים, דגמים או דמויות, מסלקת חלק מן הנשמה, או את כולה, מן הגוף; ולפיכך הם הינם אסורים.

הנשמה זוהתה על-פי-רוב עם הנשימה, אך היא גם מוקמה על-ידי אנשים שונים בראש, בשיער, בלב, בכבד, בדם ובשומן. "צעקת דמי הבל מן האדמה" מבטאת את האמונה אשר רווחה באותה עת בנוכחותה של רוח רפאים בדם. בני שם לימדו כי הנשמה שוכנת בשומן הגוף, ובקרב רבים חל טאבו על אכילת שומן מן החי. ציד ראשים היה שיטה לתפיסת נשמתו של האויב, כמו גם הקרקוף. בזמנים האחרונים נחשבו העיניים כחלון הנשמה.

אלו אשר האמינו בדוקטרינה של שלוש או ארבע נשמות האמינו שאובדן של נשמה אחת גרם לחוסר-נוחות, של שתי נשמות – למחלה, ושל שלוש – למוות. נשמה אחת חיה בנשימה, אחת בראש, אחת בשיער, אחת בלב. החולים צוו להתהלך בחוץ בתקווה שיוכלו לתפוס מחדש את נשמותיהם התועות. המרפאים הגדולים ביותר היו אמורים להחליף את נשמתו החולה של אדם באחת חדשה, "לידה מחדש".

ילדיו של פֶּאדוֹנֶן פיתחו אמונה בשתי נשמות, הנשימה והצל. הגזעים הנוֹדִים הראשונים התייחסו לאדם כאילו הוא מורכב משני אנשים, נשמה וגוף. פילוסופיה זו על אודות הקיום האנושי השתקפה לאחר מכן בהשקפתם של היוונים. היוונים עצמם האמינו בשלוש נשמות; הצמחית אשר שכנה בקיבה, החייתית אשר שכנה בלב והאינטלקטואלית אשר שכנה בראש. האסקימוסים מאמינים כי לאדם שלושה חלקים: גוף, נשמה ושם.

6. הסביבה של רוח-רפאים-נשמה

האדם ירש סביבה טבעית, רכש סביבה חברתית ודמיין סביבה של רוחות רפאים. המדינה מהווה את תגובת האדם לסביבתו הטבעית, הבית, לסביבתו החברתית, ואילו הכנסייה לסביבתו המדומה של רוחות הרפאים.

בשלב מוקדם ביותר בהיסטוריה של האנושות, האמונה במציאויות של העולם הדמיוני של רוחות הרפאים ושל הרוחות הפכה לאוניברסאלית, ועולם רוחות חדש ודמיוני זה הפך לגורם רב-עוצמה בחברה הפרימיטיבית. החיים המנטאליים והמוסריים של האנושות כולה השתנו לעד בשל הופעתו של גורם חדש זה בחשיבה ובפעולה האנושית.

אל תוך ההנחה העיקרית הזו אשר מקורה באשליה ובבורות, דחס הפחד של בני התמותה את כלל האמונות הטפלות ואת הדת של האנשים הפרימיטיביים, אשר הופיעו לאחר מכן. עד לזמני ההתגלות הייתה זו הדת היחידה של האדם, וכיום, רבים מגזעי העולם מחזיקים אך ורק בדת

עם התקדמות האבולוציה נקשר המזל הטוב ברוחות טובות ואילו ביש המזל נקשר ברוחות רעות. חוסר הנוחות של הסתגלות מאולצת לתנאי סביבה משתנים נחשב כביש-מזל, לחוסר שביעות רצון של רוחות הרפאים. האדם הפרימיטיבי פיתח לאיטו את הדת מתוך הדחף המולד שלו לסגוד, ומתוך התפישה השגויה שלו את המקריות. על-מנת להתגבר על אירועים מקריים אלו, מספק האדם המתורבת תכניות ביטוח; במקום הרוחות הבדויות והאלים הגמגמניים ממקם המדע המודרני אקטואר בעל הבנה מתמטית.

כל דור שחולף מחייך נוכח האמונות הטפלות הטיפשיות של קודמיו, בעוד שהוא עצמו ממשיך ומשתעשע ברעיונות מופרכים מעיקרם על אודות המחשבה והפולחן, רעיונות אשר ימשיכו לשעשע בחיוך את הדורות המוארים אשר יבואו לאחריו.

ואולם, בסופו של דבר החלה דעתו של האדם הפרימיטיבי להתמלא במחשבות אשר התעלו מעל לכל דחפיו הביולוגיים הטבעיים; לבסוף עתיד היה האדם לפתח אמונות חיים אשר תתבסס על יותר מאשר תגובותיו לגירויים חומריים. ראשיתה של פילוסופיית חיים פרימיטיבית החלה מגיחה. אמות מידה על-טבעיות לחיים היו עתידות להופיע, שכן אם רוח הרפאים גורמת למזל רע בשעת כעסה ולמזל טוב בשעה שהיא נהנית, על האדם לווסת את ההתנהגות האנושית בהתאם. ולבסוף התפתח המושג של נכון ושגוי; וכל אלה התרחשו הרבה בטרם אירעה התגלות כלשהי בכדור הארץ.

עם הופעת המושגים הללו החל המאבק הארוך והבזבזני לרצות את הרוחות אשר אף-פעם אין ניתן לרצותן, שעבוד העבודות לפחד הדתי האבולוציוני, אותו בזבזו של מאמץ אנושי לטובת מצבות, מקדשים, קורבנות וכוהנים. היה זה מחיר נורא ואיום, אך הוא היה שווה את מחירו, שכן הודות לו השיג האדם מודעות טבעית של נכון ושגוי יחסיים; נולדה לה האתיקה האנושית!

7. תפקוד הדת הפרימיטיבית

הפרא חש את הצורך בביטוח, ולפיכך שילם ברצון את הפרמיות המכבידות של הפחד, האמונה הטפלה, האימה והמתנות לכוהנים, כסוג של ביטוח קסום מפני ביש המזל. הדת הפרימיטיבית היוותה פשוט תשלום פרמיות ביטוח כנגד הסכנות שטומן בחובו היער; האדם המתורבת משלם פרמיות חומריות כדי לבטח את עצמו מפני התאונות של התעשייה ומפני הדרישות הנובעות מצורות החיים המודרניות.

החברה המודרנית מעבירה את עסקי הביטוח מידי הכוהנים ומידי הדת וממקמת אותם בעולם הכלכלה. הדת מעסיקה את עצמה יותר ויותר בביטוח החיים שמעבר לקבר. האנשים המודרניים – או לפחות האנשים החושבים שביניהם – מפסיקים לשלם פרמיות מבזבזות אשר נועדו לשלוט במזל. הדת מעפילה לאיטה לרמות הפילוסופיות הגבוהות יותר, וזאת בניגוד לתפקודה הקודם כתוכנית ביטוח מפני מזל ביש.

ואולם, רעיונות דת עתיקים אלו מנעו מבני האדם מלהפוך לפטליסטים ולפסימיסטים חסרי תקנה; הם האמינו כי לכל הפחות הם יכולים לעשות דבר-מה על-מנת להשפיע על הגורל. הדת של הפחד מפני רוחות הרפאים שכנעה את בני האדם שהם חייבים לווסת את התנהגותם, וכן שקיים עולם על-חומרי אשר שלט בגורל האנושי.

הגזעים המודרניים המתורבתים רק החלו להגיח מן הפחד מפני רוחות הרפאים כגורם המסביר את המזל ואת חוסר השוויון המצוי בקיום. האנושות משיגה שחרור מן השעבוד להסבר שלה את ביש המזל באמצעות רוח-הרפאים. אך בעוד שבני האדם מוותרים על הדוקטרינה השגויה הגורסת גורם מסוג של רוח לתהפוכות החיים, הם מדגימים נכונות מפתיעה לקבל לימוד מופרך כמעט באותה מידה אשר מעודד אותם לשייך חוסר-שוויון אנושי לחוסר התאמה פוליטי, לחוסר צדק חברתי ולתחרות בתעשייה. ואולם, עד כמה שחקיקה חדשה, נדבנות בשיעור גדל וארגון מחודש של התעשייה הינם טובים כשלעצמם, הם לא יכולים לפצות על עובדות הלידה ותאונות בחיים. אך ורק הבנה של העובדות האלה ותפעול חכם שלהן במסגרת חוקי הטבע יאפשרו לאדם להשיג את מבוקשו ולהימנע מן הבלתי-רצוי. ידע מדעי אשר מוביל לפעולה מדעית הינו הנוגדן היחידי למה שמכונה חולי אקראי.

התעשייה, המלחמה, העבודות והממשל האזרחי הופיעו כתגובה לאבולוציה החברתית של האדם בסביבתו הטבעית; בדומה לכך, הופיעה הדת כתגובתו לסביבה הדמיונית של עולם רוחות הרפאים הבדיוני. הדת הייתה התפתחות אבולוציונית של קיום-עצמי, והיא פעלה, על-אף שהמושג שלה היה שגוי בייסודו ולחלוטין חסר-היגיון.

הדת הפרימיטיבית הכשירה את קרקע הדעת האנושית, באמצעות כוחו רב העוצמה של הפחד הכוזב, למתת של כוח רוחני אמיתי ממקור על-טבעי, הוא מכונן המחשבה. ומני אז עמלים המכווננים האלוהיים על-מנת להתמיר את הפחד מפני האל לאהבת האל. יתכן שהאבולוציה הינה איטית, אך היא תמיד יעילה.

[הוצג על-ידי כוכבת ערב של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 87

הפְּתוּת של עבודת רוחות הרפאים

הפְּתוּת של עבודת רוחות הרפאים התפתחו כפיצוי על הסיכון של ביש המזל; מנהגיהן הדתיים הפרימיטיביים נבעו כתוצאה מן החרדה באשר לביש המזל ולפחד הבלתי-רגיל מפני המתים. לאף אחת מן הדתות הראשונות האלה לא הייתה נגיעה רבה להכרה באלוהות או להערצת העל-אנושי; טקסיהן היו שליליים ברובם, ומטרתם הייתה הימנעות מרוחות הרפאים, סילוקן או אילוצן. כתות העבודה של רוחות הרפאים היו לא פחות ולא יותר מאשר ביטוח נגד אסונות; לא הייתה להן כל נגיעה להשקעה אשר נועדה לשאת פירות עתידיים גבוהים יותר.

האדם נלחם מלחמה ארוכה ומרה בכת עבודת רוחות הרפאים. דבר בהיסטוריה האנושית אינו מעורר רחמים יותר מאשר התמונה הזו של השעבוד הבזוי של האדם לפחדיו מרוחות הרפאים. עם היוולדו של פחד זה החל האדם בתהליך השכלול של האבולוציה הדתית. הדמיון האנושי הפליג מעם חופיו של העצמי, ולא יימצא לו מקום לעגון בו עד אשר יגיע למושג של אלוהות אמיתית, של אל אמת.

1. הפחד מפני רוחות הרפאים

מן המוות התייראו מפני שפירושו היה שחרורה של רוח רפאים נוספת מן הגוף הפיזי שלה. אנשי קדם עשו כמיטב יכולתם על-מנת למנוע את המוות, להימנע מהצרה של הצורך להתמודד עם רוח רפאים חדשה. הם תמיד ביקשו לדחוק את רוח הרפאים לעזוב את זירת המוות, להניע אותה לצאת למסעה לארץ המתים. יותר מכל פחדו מרוח הרפאים בתקופה שנתפשה כתקופת המעבר, מן הרגע שבו הגיעה – רגע המוות – ועד אשר יצאה לדרכה אל המולדת של רוחות הרפאים, מושג מעורפל ופרימיטיבי של גן-עדן לכאורה.

אף-על-פי שהפרא ייחס לרוחות הרפאים כוחות על-טבעיים, הוא בקושי ייחס להן אינטליגנציה על-טבעית. הוא הפעיל תכסיסים ואסטרטגיות רבות במאמץ לרמות ולהטעות את רוחות הרפאים; האדם המתורבת עדיין מאמין במידה רבה, ומקווה, שביטוי אדיקות כלפי חוץ יוליך שולל, בצורה כזו או אחרת, אפילו את האלוהות יודעת-הכול.

האנשים הפרימיטיביים פחדו מן החולי משום שהבחינו כי לעתים קרובות הוא מבשר את בוא המוות. אם מרפא השבט לא הצליח לרפא אדם חולה, היה האדם החולה נלקח מבקת המשפחה לבקתה קטנה יותר, או מושאר תחת כיפת השמיים למות לבדו. על-פי-רוב, הרסו בית שבו אירע מקרה מוות; ואם לאו, תמיד נמנעו ממנו, ופחד זה מנע מן האנשים המוקדמים מלבנות מבני מגורים איתנים. הוא אף השפיע כנגד בנייתם של כפרים וערים של קבע.

כאשר מת חבר בשבט, ישבו האנשים הפראים ודיברו כל הלילה; הם פחדו שאף הם ימותו אם הם יירדמו בקרבתה של גופה. הידבקות מגופה חיוקה את הפחד מפני המתים, ובזמן כזה או אחר נהגו כל העמים להשתמש בטקסי טהרה מורכבים אשר יועדו לטהר את האדם לאחר שבא מגע עם המת. אנשי קדם האמינו שנדרש לספק אור לגופת המת; ואף פעם לא הותר להשאיר גופה בחשיכה. במאה העשרים עדיין דולקים נרות בחדרי מתים, ובני האדם עדיין יושבים עם המת. האדם המכונה מתורבת טרם סילק לחלוטין מפילוסופיית החיים שלו את הפחד מפני גופות המתים.

ואולם, למרות כל הפחד הזה, עדיין ביקשו האנשים להונות את רוח הרפאים. אם הבקתה שבה אירע המוות לא נהרסה, הגופה הוצאה ממנה דרך חור בקיר ולעולם לא דרך הדלת. האמצעים הללו נקטו על-מנת לבלבל את רוח הרפאים, למנוע את הישארותה ולהבטיח שלא תשוב. האבלים אף חזרו מטקס הלוויה בדרך אחרת מזו שבה הלכו אליה, שמא הרוח תעקוב אחריהם. ההליכה לאחור, כמו עשרות תכסיסים אחרים, הייתה נהוגה על-מנת להבטיח שרוח הרפאים לא תשוב מן הקבר. לעיתים החליפו בני שני המינים את בגדיהם על-מנת להערים על רוח הרפאים. מנהגי האבלות נועדו להסוות את אלו שנותרו בחיים; ובהמשך לכך, להפגין כבוד כלפי המתים ובכך לפייס את רוחות הרפאים.

2. פיוס רוחות הרפאים

במסגרת הדת קדמה התכנית השלילית, זו של פיוס רוחות הרפאים, לזו החיובית של אילוף הרוחות והפצרה בהן. מעשי הפולחן האנושיים הראשונים היוו תופעות של הגנה, לא של הערצה. האדם המודרני סבור כי נכון הדבר לבטח את עצמו מפני האש; באותה מידה סבר הפרא כי נכון ונכון לו לבקש ביטוח מפני ביש המזל של רוח הרפאים. המאמץ לקבל את ההגנה הזו כונן את הטכניקות ואת הטקסים של כת עבודת רוח הרפאים.

לפנים רוחה הסברה שתשוקתה העילאית של רוח הרפאית היא "להישכב" במהרה, כך שתוכל להמשיך באין מפרע אל ארץ המתים. כל שגיאה מצד החיים במהלך טקס האשכבה, במעשה או בהיעדר מעשה, גררה בהכרח עיכוב בהתקדמות רוח הרפאים אל עבר ארץ רוחות הרפאים. האמונה הייתה שבכך מתעורר אי-נחת אצל הרוח, וזעמה של רוח הרפאים היה אמור להיות מקור לאסונות, לחוסר-מזל ולאומללות.

מקורו של טקס הלוויה נעוץ במאמצי האדם לעודד את נשמת רוח הרפאים לעזוב אל ביתה העתידי, ודברי ההספד בטקס הלוויה תוכננו במקור על-מנת להנחות את רוח הרפאים החדשה כיצד להגיע לשם. היה נהוג לספק לרוח מזון ובגדים לשם מסעה, וחפצים אלו הונחו בתוך הקבר או בסביבתו. הפרא האמין כי נדרשים בין שלושה ימים לשנה על-מנת "להשכיב את רוח הרפאים" – להרחיק אותה מסביבת הקבר. האסקימוסים עדיין מאמינים שהנשמה נותרת יחד עם הגוף במשך שלושה ימים.

השתיקה או האבל היו נהוגים לאחר המוות על-מנת שלא למשוך את הרוח חזרה הביתה. עינוי-עצמי – פציעות – היווה צורת אָבֵל נפוצה. מורים מתקדמים רבים ניסו לְהִנְיָא מפני הפעולות האלה, אך הדבר לא צלח בידם. הצום וצורות אחרות של מניעה-עצמית נחשבו כמה שגורם סיפוק לרוחות הרפאים, אשר נהנו לראות את חוסר הנוחות של החיים במהלך תקופת המעבר שבה התגנבו לכאן ולשם בטרם יצאו בפועל אל עבר ארץ המתים.

תקופת ממושכות ותכופות של אבל בחוסר מעש היוו את אחד המכשולים הגדולים ביותר להתקדמות הציוויליזציה. שבועות ואפילו חודשים בכל שנה התבזבזו לריק, הלכה למעשה, באבל הלא-יצרני וחוסר התוחלת הזה. העובדה שנשכרו שירותיהם של מתאבלים מקצועיים למטרות טקסי הלוויה מעידה על כך שהאבל היה טקס ולא עדות לצער. יש והאנשים המודרניים מתאבלים על המת מתוך כבוד ובשל האובדן, ואולם אנשי קדם עשו כן מתוך פחד.

שמות המתים מעולם לא נהגו. לאמיתו של דבר, לעתים קרובות הם סולקו מן השפה. השמות הללו הפכו לטאבו, ובאופן הזה התרוששו השפות באופן מתמיד. לבסוף יצרה התופעה הזו ריבוי של שיטות דיבור סמליות ושל ביטויים מושאלים, למשל האמירה השם או היום "שאף-אחד לא מזכיר".

אנשי קדם כל-כך חפצו להיפטר מרוח הרפאים, עד כי הציעו לה את כל מה שהיא הייתה עשויה לרצות בחייה. רוחות רפאים חשקו בנשים ובמשרתים; פרא אמיד ציפה כי בעת מותו תיקבר לצדו לפחות אישה משועבדת אחת בעודה בחיים. נוהג זה הפך בהמשך למנהג שבו האלמנה מתאבדת על קבר בעלה. כאשר מת ילד, לעיתים תכופות היו חונקים את אמו, דודתו או סבתו, על-מנת להבטיח שרוח בוגרת תלווה את רוח הרפאים של הילד ותדאג לה. ואלו אשר וויתרו כך על חייהם עשו זאת, על-פי-רוב, מרצונם; לאמיתו של דבר, אילו נותרו בחיים מתוך הפרה של המנהג, הייתה האימה מפני זעם רוח הרפאים שוללת מחייהם גם את מעט ההנאות שמהן נהנו האנשים הפרימיטיביים.

נהוג היה לשלוח מספר רב של נתינים על-מנת שיתלוו למנהיג מת; עבדים נרצחו עם מות בעליהם, כך שיוכלו לשרתו בארץ הרוחות. תושבי בּוֹרְנֵיאוֹ עדיין מספקים בן-לוויה למסע; עבד משופד למוות שיערוך את מסע הרוחות לצד בעליו המת. האמונה הייתה שרוחותיהם של הנרצחים התענגו על כך שהרוחות של רוצחיהם תהיינה משועבדות להם; רעיון זה הניע את האדם לעבר צייד הראשים.

רוחות הרפאים נהנו לכאורה מריחות המזון; מנחות מזון בסעודות האשכבה היוו לפנים נוהג כלל עולמי. השיטה הפרימיטיבית לברך על המזון לפני אכילתו הייתה כרוכה בהשלכת חתיכת מזון אל האש על-מנת לפייס את הרוחות, תוך מלמול נוסחת קסם.

המתים השתמשו לכאורה ברוחות הרפאים של הכלים ושל כלי הנשק אשר היו ברשותם במהלך חייהם. פירושו של שבירת חפץ היה "הריגתו" ובכך שחרור רוח הרפאים שלו, כך שתוכל להמשיך הלאה ולעבור לשרת בארץ רוחות הרפאים. מנחות רכוש הוצעו גם באמצעות שריפת הרכוש או קבורתו. בלוויות של ימי קדם התרחש בזבז עצום. גזעים מאוחרים יותר הכינו דגמים מנייר והחליפו בטקסי קורבנות המוות הללו חפצים ובני-אדם אמיתיים בציורים. התקדמות כבירה התרחשה בציוויליזציה כאשר ירושת בני המשפחה החליפה את שריפתו וקבורתו של הרכוש. האינדיאנים בני שבט הַאִירוֹקְנָאי ערכו רפורמות רבות בבזבז הכרוך בלוויה. ושימור זה של הרכוש הוא אשר אפשר להם להפוך לאנשים האדומים החזקים ביותר בצפון. האדם המודרני אינו אמור לפחד מפני רוחות הרפאים, ואולם הנוהג הינו חזק, ועדיין עושר ארצי רב נצרך בטקסי לוויה ובטקסי מוות.

3. עבודת האבות הקדמונים

התקדמות כת עבודת רוחות הרפאים הפכה את הסגידה לאבות הקדמונים לבלתי-נמנעת, משום שזו הפכה לחוליה המקשרת שבין רוחות הרפאים הפשוטות לרוחות הגבוהות יותר, האלים המצויים בהתפתחות. האלים המוקדמים היו פשוט בני-תמותה מהוללים אשר הלכו לעולמם.

במקור היוותה הסגידה לאבות הקדמונים יותר פחד מאשר סגידה, ואולם אמונות מעין אלה בהחלט תרמו להמשך התפשטותם של הפחד מפני רוחות הרפאים והסגידה להן. המאמינים בכתות המוקדמות של עבודת האבות הקדמונים והרוחות פחדו אפילו לפהק, שמא תחדור באותו רגע רוח רעה לגופם.

מנהג אימוץ הילדים נועד להבטיח שמישהו יציע את המנחות שלאחר המוות, המנחות למען שלום הנשמה והתקדמותה. הפרא בילה את חייו בפחד מפני רוחות הרפאים של אחיו, והקדיש את זמנו הפנוי לתכנון המעבר הבטוח של רוח הרפאים שלו עצמו לאחר המוות.

מרבית השבטים קיימו את משתה כל-הנשמות לפחות פעם בשנה. הרומאים קיימו מדי שנה שנים-עשר משתים לכבוד רוחות הרפאים, וכן את הטקסים הנלווים להם. מחצית מן הימים בשנה הוקדשו לטקס מסוג כזה או אחר הקשור בקתות הנושנות האלה. קיסר רומי אחד ניסה לערוך רפורמה בנהגים הללו באמצעות צמצום מספר ימי המשתה ל-135 ימים בשנה.

כת עבודת רוחות הרפאים הייתה מצויה באבולוציה מתמדת. וכשם שאנשים אלו ראו בעיני רוחם את רוחות הרפאים חולפות ממצב קיום בלתי-שלם לשלב הקיום הגבוה יותר, כך התקדמה הכת בסופו של דבר לסגידה לרוחות ואפילו לאלים. ואולם, בלא תלות באמונות השונות ברוחות מתקדמות יותר, כלל השבטים האמינו ברוחות רפאים במועד כזה או אחר.

4. רוחות רפאים טובות ורעות

הפחד מפני רוחות הרפאים היווה את המעיין הנובע של כל הדת בעולם; ובמשך עידנים נאחזו שבטים רבים באמונה הנושנה בסוג אחד של רוחות רפאים. הם לימדו שהאדם זכה למזל טוב כאשר הרוח הייתה מרוצה ולביש-מזל כאשר היא הייתה מרוגזת.

עם התרחבות כת הפחד מפני רוחות הרפאים, התבססה ההכרה בסוגים גבוהים יותר של רוחות, רוחות אשר לא ניתן היה לזהותן בוודאות עם בן-אנוש כלשהו. אלה היו רוחות רפאים בוגרות או מהוללות, רוחות אשר התקדמו מעבר לתחום של ארץ הרוחות, אל המחוזות הגבוהים יותר של עולם הרוחות.

הרעיון על שני סוגי רוחות רפאים התקדם ברחבי העולם לאט אך בבטחה. לא נדרש היה להפיץ את הספיריטיזם הדואלי משבט לשבט; הוא הגיע באופן בלתי-תלוי בכל רחבי העולם. העוצמה של רעיון, בעודו משפיע על הדעת האבולוציונית המתרחבת, איננה מצויה במידה שבה הוא מציאותי או הגיוני, אלא במידת הקיימת שלו ובמידה שבה ניתן ליישמו בקלות ובפשטות באופן כללי עולמי.

מאוחר יותר הגה האדם בדמיונו את המושג של סוכנויות על-טבעיות טובות ורעות גם יחד; רוחות מסוימות מעולם לא התפתחו לרמה של רוחות טובות. הפחד המוקדם מפני רוח הרפאים האחת, המונו-ספיריטיזם, החל מתפתח בהדרגה לספיריטיזם דואלי, מושג חדש של שליטה בלתי-נראית בעניינים ארציים. לבסוף הצטיירו המזל הטוב והמזל הרע בתמונה שבה נכללו אלו השולטים בהם. ומשני הסוגים הללו, הקבוצה אשר גרמה לביש-מזל נחשבה כפעילה יותר וכגדולה יותר.

כאשר הבשילה לבסוף הדוקטרינה על אודות הרוחות הטובות והרעות, היא הפכה לאמונה הדתית הנפוצה והנחושה ביותר. דואליזם זה ייצג התקדמות דתית-פילוסופית כבירה משום שהוא אפשר לאדם להסביר הן את המזל הטוב והן את ביש המזל, ובה בעת להאמין בהוויות על-אנושיות בעלות התנהגות עקבית במידה מסוימת. ניתן היה לסמוך על כך שהרוחות תהיינה או טובות או רעות; הן לא נחשבו כגחמניות עד תום, כפי שנחשבו רוחות הרפאים המוקדמות של המונו-ספיריטיזם בדתות הפרימיטיביות ביותר. סוף-סוף הצליח האדם להגות כוחות על-אנושיים בעלי התנהגות עקבית, וזו הייתה אחת מתגליות האמת החשובות ביותר בכלל ההיסטוריה של האבולוציה של הדת ובהתרחבות הפילוסופיה האנושית.

לעומת זאת, הדת האבולוציונית שילמה מחיר נורא עבור המושג של הספיריטיזם הדואלי. הפילוסופיה האנושית המוקדמת הצליחה ליישב את הסתירה בין עקביות הרוחות לבין תהפוכות הגורל של הזמן, אך ורק באמצעות הנחת קיומם של שני סוגי רוחות, האחד טוב והאחר רע. ובעוד שאמונה זו אכן אפשרה לאדם ליישב את הסתירה בין משתני המקריות למושג של כוחות על-אנושיים ובלתי-משתנים, מאז הקשתה הדוקטרינה הזו עד מאוד על אנשי הדת להגות את האחדות הקוסמית. באופן כללי, כוחות האופל ניצבו אל מול האלים של הדת האבולוציונית.

הטרגדיה בכל זה טמונה בעובדה שכאשר רעיונות אלו מצאו אחיזה בדעתו הפרימיטיבית של האדם, ברחבי העולם לא באמת היו קיימות רוחות רעות או בלתי-הרמוניות. מצב ביש זה לא התפתח עד לאחר מרידתו של קאליגאסטיה ונמשך רק עד לפנטקוסט. אפילו במאה העשרים, המושג של טוב ורע כגורמים קוסמיים מתואמים חי וקיים בפילוסופיה האנושית; מרבית דתות העולם עדיין נושאות את כתם הלידה התרבותי הזה, שריד לימים הרחוקים שבהם הגיחו כתות עבודת רוחות הרפאים.

5. כת עבודת רוחות הרפאים המתקדמת

האדם הפרימיטיבי היה סבור כי לרוחות ולרוחות הרפאים היו זכויות בלתי-מוגבלות כמעט וכי לא היו להן חובות כלל; הוא סבר שהרוחות החשיבו את האדם כבעל חובות רבים וכנעדר כל זכויות. האמונה הייתה כי הרוחות מזלזלות באדם על שום כישלונם המתמיד בביצוע חובותיו הרוחניות. האמונה הכוללת אשר רווחה בקרב האנושות הייתה כי הרוחות הטילו חובה של שירות מתמיד כמחיר לאי-התערבותן בעניינים האנושיים, ואילו התקלה הקטנה ביותר יוחסה לפעילותן. האנשים המוקדמים פחדו כל-כך שמא יישכחו לכבד אל כזה או אחר בכבוד המגיע להם, עד שלאחר שסיימו להקריב קורבנות לכל הרוחות אשר הכירו, הם ערכו סיבוב נוסף לכבוד ה"רוחות הלא-נודעות", וזאת רק ליתר ביטחון.

וכעת, לאחר הכת הפשוטה של עבודת רוחות הרפאים, מגיעים מנהגיה של כת עבודת רוחות הרפאים המורכבת-יחסית והמתקדמת יותר, השירות

והסגידה לרוחות הגבוהות יותר, ככל שאלה התפתחו בדמיונו של האדם הפרימיטיבי. הטקסים הדתיים חייבים לצעוד יד ביד עם הקצב של האבולוציה והקדמה של הרוח. הכת המורחבת הייתה לא יותר מאשר אמנות הקיום העצמי, כפי שנעשה בה שימוש בדת ביחס לאמונה בהווות על-טבעיות, הסתגלות-עצמית לתנאי הסביבה של הרוח. הארגונים התעשייתיים והצבאיים היוו התאמות לתנאי הסביבה הטבעיים והחברתיים. וכפי שהנישואין נולדו על-מנת לעמוד בדרישות של כפילות מיניים, כך התפתח הארגון הדתי בתגובה לאמונה בהווות רוחניות וכוחות רוח גבוהים יותר. הדת מייצגת את הסתגלות האדם לאשליותיו שלו על אודות המסתורין של המקריות. הפחד מפני הרוח, וכן הסגידה שבאה לאחריו, אומצו כביטוח מפני מזל רע, כמדיניות של שגשוג.

הפרא מדמיין את הרוחות הטובות ככאלה העוסקות בענייניהן ומבקשות אך מעט מבני האדם. אלה רוחות הרפאים והרוחות הרעות אשר הפרא נדרש לדאוג שתהיינה מרוצות. בהתאם לכך, הקדישו האנשים הפרימיטיביים יותר תשומת לב לרוחותיהם הרעות מאשר לאלה הטובות.

לכאורה התקנאו הרוחות הרעות בעיקר בשגשוג האנושי, והשיטה שבה הן התנקמו הייתה השבת פגיעה באמצעות סוכנות אנושית ותוך שימוש בטכניקה של עין הרע. אותו חלק בכת אשר עסק בהימנעות מרוחות עסק רבות בתכסיסי עין הרע. הפחד מפניה הפך לנחלת הכלל כמעט ברחבי העולם. נשים יפות עטו רעלה על-מנת להגן על עצמן מפני עין הרע; לאחר מכן, ניכסו לעצמן מנהג זה נשים רבות אשר ביקשו להיחשב יפות. בשל הפחד הזה מפני הרוחות הרעות, רק לעיתים נדירות הורשו ילדים לשהות בחוץ לאחר רדת החשיכה, והתפילות המוקדמות כללו תמיד את הבקשה "הצילנו מידי עין הרע".

הקוראן מקדיש פרק שלם לעין הרע וללחשי קסם, והיהודים האמינו בהם באופן מלא. כלל הכת הפאלית צמחה כהגנה מפני עין הרע. הסברה הייתה שאברי הרבייה היו הפטיש היחיד אשר גרם לה לאבד מכוחה. מן העין הרע צמחו האמונות הטפלות הראשונות על סימון ילדים לפני הלידה, הטבעות אימהיות, ובזמן מסוים הייתה הכת כמעט כלל-עולמית.

הקנאה הינה תכונה אנושית בעלת שורשים עמוקים; לפיכך שייך אותה האדם הפרימיטיבי לאלים הראשונים שלו. ומכיוון שהאדם נהג להונות את רוחות הרפאים, הוא החל במהרה להונות גם את הרוחות. וכך הוא אמר, "אם הרוחות מקנאות ביופינו ובעושרנו, הבה נטיל בעצמנו מום ונמעיט בדיבור על אודות הצלחתנו". לפיכך, הענווה בראשיתה לא הייתה בבחינת השפלה של האגו, אלא ניסיון להערים על הרוחות אחוזות הקנאה ולהונות אותן.

השיטה שבה עשו שימוש על-מנת למנוע מן הרוחות מלקנא בשגשוג האנושי הייתה להכפיש אדם או חפץ בר-מזל או אהוב. זה היה המקור לנוהג להפחית מן המחמאות באשר לאדם עצמו או למשפחתו, נוהג אשר התפתח, בסופו של דבר, לכדי צניעות, איפוק ונימוס תרבותיים. ומאותם מניעים נהוג היה להיראות מכוערים. היופי היווה מושא לקנאת הרוחות; הוא רמז על חטא הגאווה האנושי. הפרא ביקש לעצמו שם מכוער. תכונה זו של הכת עמדה כמכשול כביר בדרך להתפתחותה של האמנות, ובמשך זמן רב הותירה את העולם עגמומי ומכוער.

תחת כת עבודת רוחות הרפאים היו החיים, במקרה הטוב, הימור, תוצאה של השליטה ברוח. עתידו של האדם לא היה תוצאה של מאמץ, חריצות או כישרון, אלא במקרה שנעשה באלו שימוש על-מנת להשפיע על הרוחות. הטקסים לפיוס הרוחות היוו עול כבד והפכו את החיים למעמסה, ולמעשה לבלתי-נסבלים. מעידן לעידן ומדור לדור, גזע אחר גזע ניסה לשפר את הדוקטרינה הזו הנוגעת לרוחות-רפאים עליונות, ואולם אף דור לא העז עדיין לדחות אותה במלואה.

כוונותיהן ורצונותיהן של הרוחות נלמדו באמצעות אותות, אורקלים וסימנים. והמסרים הללו מן הרוחות פורשו באמצעות חיזוי, נבואה, קסם, ניסיונות ואסטרולוגיה. כלל הכת הייתה בבחינת תכנית אשר נועדה לפייס, לרצות ולשחד את הרוחות באמצעות השוחד המוסווה הזה.

וכך צמחה לה פילוסופיית עולם חדשה ומורחבת אשר כללה את:

1. החוכה – אותם דברים אשר חייבים לעשותם על-מנת לשמור את הרוחות בצד האוהד, או לפחות במעמד ניטראלי.

2. זכות – ההתנהגות והטקסים הנכונים אשר מיועדים לרתום באופן פעיל את הרוחות לאינטרסים של האדם.

3. אמת – ההבנה הנכונה של הרוחות ושל הגישה הנכונה כלפיהן, וכן בנוגע לחיים ולמוות.

אנשי קדם ביקשו לדעת את העתיד לא רק מתוך סקרנות גרידא; הם רצו להימנע ממזל ביש. החיזוי היה פשוט ניסיון להימנע מצרות. בזמנים הללו נחשבו החלומות לנבואיים, בעוד שכל דבר שמחוץ לשגרה נחשב כאות. ואפילו כיום, קללה רובצת על הגזעים המתורבתים בדמות האמונה בסימנים, באותות ובשרידים אחרים של אמונה טפלה מימי כתות רוחות הרפאים הנושנות. האדם נוטש לאט, מאוד לאט, את השיטות האלה אשר עמן העפיל בהדרגה ומתוך כאב בסולם האבולוציוני של החיים.

6. כפייה וגירוש שדים

כאשר בני האדם האמינו אך ורק ברוחות, היו הטקסים הדתיים יותר אישיים, פחות מאורגנים, ואולם ההכרה ברוחות הגבוהות יותר דרשה את השימוש ב"שיטות רוחניות גבוהות יותר" בשעה שהתמודדו איתן. ניסיון זה לשיפור הטכניקה לפיוסן של הרוחות ולהרחבתה, הוביל במישרין

ליצירתן של הגנות מפני הרוחות. האדם אכן חש חסר-ישע אל מול הכוחות הבלתי-נשלטים הפועלים בחיים הארציים, ותחושת הנחיתות שלו הובילה אותו לנסות ולבקש התאמה כלשהי של פיצוי, טכניקה כלשהי שבאמצעותה יוכל להשוות את סיכויי ההצלחה במאבקו החד-צדדי של האדם מול הקוסמוס.

בימיה המוקדמים של הכת, מאמציו של האדם להשפיע על רוח הרפאים הסתכמו בפיוס, בניסיונות לשחזר על-מנת להימנע מביש-מזל. עם ההתקדמות שחלה באבולוציה של כת עבודת רוחות הרפאים אל עבר המושג של רוחות טובות, כמו גם רוחות רעות, כוונת הטקסים הללו אל עבר ניסיונות חיוביים יותר, ניסיונות להשיג מזל טוב. דתו של האדם לא הייתה עוד שלילית לגמרי, והוא אף לא עצר בניסיונות להשיג מזל טוב; תוך זמן קצר הוא החל להגות תכניות שבאמצעותן יוכל לאלץ את הרוחות לשתף פעולה. לא עוד יעמוד איש הדת חסר הגנה אל מול דרישותיהן הבלתי-פוסקות של רוחות הרפאים שהוא עצמו הגה; הפרא מתחיל להמציא כלי נשק אשר באמצעותם יהיה ביכולתו לאלץ את הרוח לפעול ולהכריחה לסייע בעוד.

מאמצי ההגנה הראשונים של האדם כונו כנגד רוחות הרפאים. בחלוף העידנים, החלו החיים להגות שיטות אשר באמצעותן יוכלו לעמוד בפני המתים. פותחו טכניקות רבות אשר נועדו להפחיד רוחות רפאים ולגרשן, וביניהן ניתן לציין את הבאות:

1. עריפת הראש וקשירת הגוף בקבר.
2. סקילת בית המת באבנים.
3. סירוס הגופה או שבירת רגליה.
4. קבורה מתחת לגל אבנים, אחד מן המקורות לאבן המצבה המודרנית.
5. שריפה, המצאה מאוחרת יותר אשר נועדה למנוע מרוחות הרפאים לגרום צרות.
6. השלכת הגופה לים.
7. הפקרת הגופה בטבע על-מנת שתאכל על-ידי חיות הבר.

הרוחות הופרעו ונבהלו לכאורה כתוצאה מרעש; הצעקות, הפעמונים והתופים הרחיקו אותן מעם החיים; והשיטות הנושנות האלה עדיין נהוגות כעין אופנה ב"טקסי אשכבה" למתים. על-מנת לסלק רוחות רפאים בלתי-רצויות נעשה שימוש בשיקויים בעלי ריח איום ונורא. ציורים מזויזים של הרוחות נבנו מתוך מטרה שהן תנוסנה על נפשן בבהלה בשעה שתראינה את עצמן. האמונה הרווחת הייתה שכלבים יכולים לחוש ברוחות רפאים מתקרבות, ושהם מייללים כאות אזהרה; וכן כי תרנגולים היו קוראים עם התקרבותן. השימוש בתרנגול בשבשבת מזג האוויר מנציחה אמונה טפלה זו.

המים נחשבו כהגנה הטובה ביותר מפני הרוחות. מים קדושים, מים שבהם טבלו הכוהנים את רגליהם, היו טובים מכל המים האחרים. האמונה הייתה כי הן המים והן האש משמשים כמחסומים בלתי-עבריים לרוחות הרפאים. הרומאים נשאו מים שלוש פעמים מסביב לגופה; במאה העשרים מזליפים מים קדושים על הגוף, ונטילת ידיים בבית העלמין עדיין הינה טקס שגור בקרב היהודים. הטבילה הייתה חלק מטקס המים המאוחר יותר; הרחצה הפרימיטיבית הייתה טקס דתי. אך ורק לאחרונה הפכה הרחצה למנהג של ניקיון.

ואולם האדם לא עצר בשלב של הכפייה על רוחות הרפאים; באמצעות טקסים דתיים ומנהגים אחרים הוא החל עד מהרה לנסות לחייב את הרוחות לפעול. גירוש שדים היה השימוש ברוח אחת על-מנת לשלוט ברוח אחרת או לגרש אותה, ובטקטיקות האלה נעשו אף שימוש על-מנת להפחיד רוחות רפאים ורוחות. מושג הספיריטיזם-הדואלי, על אודות כוחות הטוב והרשע, הקנה לאדם הזדמנויות רבות לעמת סוכנות אחת אל מול אחרת, וזאת משום שאם אדם רב-עוצמה יכול להכניע אדם חלש יותר, כך בוודאי רוח חזקה תוכל לשלוט ברוח רפאים נחותה ממנה. הקללות הפרימיטיביות היו מנהג של כפייה אשר נועד להפחיד רוחות פחותות. מאוחר יותר, התפשט מנהג זה לכלל הפטרת קללות על אויבים.

במשך זמן רב שררה האמונה שבאמצעות שימוש במוסכמות העתיקות יותר, ניתן להכריח את הרוחות ואת האלים-למחצה לפעול באופן רצוי. האדם המודרני חוטא באותו הליך. אתם פונים זה אל זה בשפה היומיומית המקובלת, ואולם, כאשר אתם פונים להתפלל, אתם חוזרים ומשתמשים בסגנון אשר שייך לדור אחר, סגנון המכונה כבד-ראש.

הדוקטרינה הזו אף מסבירה טקסים דתיים רבים בעלי אופי מיני שבהם הייתה משום חזרה לאחור, כדוגמת הזנות במקדשים. החזרות האלה אל המנהגים הפרימיטיביים נחשבו כהגנה בטוחה מפני אסונות רבים. ועבור האנשים פשוטי הדעת הללו היו כל המעשים הללו נעדרים לחלוטין ממה שעשוי האדם המודרני לכנות הפקרות.

לאחר מכן הגיע הנוהג לנדור נדרים טקסיים, ובמהרה לאחריו הגיעו ההבטחות הדתיות והשבועות הקדושות. למרבית הנדרים הללו נלוו עינויים-עצמיים והטלת מומים עצמיים; ולאחר מכן נלוו להם תעניות ותפילות. המניעה העצמית נחשבה בהמשך כשיטת כפייה בטוחה; והדבר היה

נכון במיוחד בכל הנוגע להדחקה המינית. וכך פיתח האדם הפרימיטיבי סגפנות מובחנת במנהגיו הדתיים, אמונה ביעילות העינוי העצמי והמניעה העצמית כטקסים אשר בכוחם לכפות את הרוחות הסרבניות להגיב באופן אוהד לכל הסבל והמניעה הללו.

האדם המודרני אינו מנסה עוד לכפות על הרוחות במופגן, אף כי הוא עדיין מפגין נטייה לשאת ולתת עם האלוהות. והוא עדיין מקלל, נוקש על עץ, מצליב אצבעות ומפטיר לאחר היריקה אמרה שחוקה; לפנים הייתה זו נוסחת קסם.

7. טבע עבודת הפתות

הארגון החברתי מסוג הכת נשמר משום שהוא סיפק סימבוליזם לשימור ולגירוי הרגשות המוסריים והנאמנויות הדתיות. הכת צמחה ממסורות "המשפחות הנושנות" והנוצחה כארגון מבוסס; לכל המשפחות יש כת מסוג כזה או אחר. כל אידיאל מעורר השראה מבקש לעצמו סימבוליזם אשר ינציח אותו – מחפש שיטת ביטוי תרבותית אשר תבטיח את ההישרדות ותעצים את ההכרה – והכת משיגה זאת הודות לטיפוח הרגש ולסיפוקו.

למן שחר הציוויליזציה, כל תנועה מושכת של תרבות חברתית או של קדמה דתית פיתחה לעצמה פולחן, טקס סמלי. ככל שפולחן זה צמח באופן יותר בלתי-מודע, כן התחזקה אחיזתו בקרב מאמיניו. הכת שימרה את הרגשות וסיפקה את הרגש, אך מאז ומעולם הייתה היא המכשול הגדול ביותר לבנייתה מחדש של החברה ולקדמה הרוחנית.

אף-על-פי שהכת עכבה תמיד את הקדמה החברתית, מצער הדבר שלרבים מן המאמינים המודרניים בסטנדרטים מוסריים ובאידיאלים רוחניים אין כל סימבוליזם הולם – אין להם כת של תמיכה הדדית – שום דבר להשתייך אליו. ואולם, לא ניתן לייצר כת דתית; היא חייבת לצמוח. ובשום שתי קבוצות לא יהיו אלו זהים, אלא אם טקסיהן עברו סטנדרטיזציה שרירותית מטעם גורם של סמכות.

הכת הנוצרית המוקדמת הייתה הפולחן היעיל, המושך והמתמשך ביותר אשר נהגה או נבנה מאז ומעולם, אך הרבה מערפה הושמד במהלך עידן המדעי, עקב השמדתן של כה רבות מאמונות הבסיס המקוריות שלה. הכת הנוצרית איבדה מחיוניותה בשל האובדן של רבים מרעיונותיה הבסיסיים.

בעבר, כאשר הכת ניחנה בגמישות, האמת צמחה במהירות והתרחבה באופן חופשי, הסימבוליזם ניתן היה להרחבה. אמת שופעת וכת ברת-התאמה תרמו למהירות ההתפתחות החברתית. כת נעדרת משמעות משחיתה את הדת כאשר היא מנסה להחליף את הפילוסופיה ולשעבד את ההיגיון; הכת האותנטית צומחת.

ללא קשר לחסרונות ולמכשולים, כל התגלות חדשה של אמת הצמיחה כת חדשה, ואפילו ההצגה-מחדש של דתו של ישוע חייבת לפתח סימבוליזם חדש והולם. האדם המודרני חייב למצוא סימבוליזם הולם כלשהו לרעיונות, לאידיאלים ולנאמנות החדשים והמתרחבים שלו. סמל מורחב זה חייב לצמוח מתוך החיים הדתיים, מתוך ההתנסות הרוחנית. וסימבוליזם גבוה יותר זה, של ציוויליזציה גבוהה יותר, חייב להתבסס על מושג אבהותו של האל ולהתמלא באידיאל רב העוצמה של אחוות האדם.

הכתות הישנות היו מדי אגוצנטריות; הכתות החדשות חייבות לצמוח מתוך אהבה הנתונה בפעולה. בדומה לכת הישנה, על הכת החדשה לעודד רגשיות, לספק את הרגשות ולקדם נאמנות; אך בנוסף לזאת היא צריכה גם: לאפשר את ההתקדמות הרוחנית, להעצים את המשמעויות הקוסמיות, להרחיב את ערכי המוסר, לעודד את ההתפתחות החברתית ולהמריץ סוג גבוה של חיים דתיים אישיים. על הכת החדשה לספק עבור החיים מטרות עילאיות, הן של הזמן והן של הנצח – מטרות חברתיות כמו גם רוחניות.

שום כת איננה מסוגלת להחזיק מעמד ולתרום לקדמה של הציוויליזציה החברתית ולהישג הרוחני של היחיד, אלא אם כן היא מבוססת על משמעות הביולוגית, החברתית והדתית של *הכית*. כת שורדת חייבת לסמל את מה שהינו תמידי בנוכחות השינוי הבלתי-פוסק; היא חייבת להלל את מה שמאחד את זרם המטמורפוזה החברתית המשתנה-לעולם. היא חייבת להכיר משמעויות של אמת, לרומם מערכות יחסים יפות ולהלל את ערכיה הטובים של נאצלות אמיתית.

ואולם, הקושי הכביר במציאתו של סימבוליזם חדש ומספק טמון בכך שהאדם המודרני, כקבוצה, דבק בגישה מדעית, נמנע מאמונות טפלות וסולד מן הבורות, בעוד שכיחידיים, כל בני האדם כמהים למסתורין ומעריצים את הבלתי-נודע. שום כת לא תוכל לשרוד, אם כן, אלא אם תגשים מסתורין-על כלשהו ותסתיר דבר-מה ראוי ובלתי ניתן להשגה. שוב, הסימבוליזם החדש חייב להיות משמעותי לא רק עבור הקבוצה, אלא מוכרח להיות גם בעל-משמעות עבור היחיד. הצורות של כל סימבוליזם שימושי חייבות להיות כאלה שאותן יכול היחיד לבצע מיוזמתו שלו, ושמעון הוא יכול ליהנות גם בחברת חבריו. אילו יכולה הייתה הכת החדשה להיות רק דינאמית ולא סטאטית, ייתכן שהיא הייתה יכולה באמת לתרום משהו ראוי לקדמה של האנושות, הן מבחינה ארצית והן מבחינה רוחנית.

ואולם, הכת – סימבוליזם של פולחן, סיסמאות או מטרות – לא תוכל לתפקד אם תהיה מורכבת מדי. והיא חייבת לכלול את הדרישה למסירות, את תגובת הנאמנות. כל דת יעילה תפתח תמיד סימבוליזם ראוי, וטוב אם מאמיניה ימנעו את התמצקותו של פולחן כזה לכדי טקסים סטראוטיפיים מעוותים, מעוותים ומדכאים, כאלה אשר יכולים אך ורק לעכב ולסכל את כלל הקדמה החברתית, המוסרית והרוחנית. שום כת לא תוכל לשרוד אם היא מעכבת את הצמיחה המוסרית ונכשלת בטיפוח הקדמה הרוחנית. הכת הינה המבנה השלדי אשר סביבו צומח הגוף החי והדינאמי של התנסות רוחנית אישית – דת אמיתית.

הספר של אורנטיה

מסמך 88

פְּטִישִׁים, קמיעות וקסם

המושג של חדירת רוח אל תוך חפץ דומם, בעל-חיים או בן-אדם, מהווה אמונה עתיקה ומכובדת ביותר אשר שררה למן תחילת התפתחות הדת. הדוקטרינה של הדיבוק בידי רוח הינה לא יותר ולא פחות מאשר פְּטִישִׁים. הפרא איננו סוגד בהכרח לפטיש; הוא סוגד ומעריך את הרוח השוכנת בפטיש, והוא עושה כן באופן הגיוני ביותר.

בתחילה רווחה האמונה כי הרוח של הפטיש הייתה רוחו של אדם מת; לאחר מכן סברו כי בפטישים שכנו הרוחות הגבוהות יותר. וכך, בסופו של דבר ספגה אל תוכה כת הפטישים את כלל הרעיונות הפרימיטיביים על אודות רוחות רפאים, נשמות, רוחות ודיבוק בידי שדים.

1. האמונה בפטישים

מאז ומעולם ביקש האדם הפרימיטיבי להפוך כל דבר יוצא-דופן לפטיש; והמקרה, אפוא, היה המקור לפטישים למכביר. אדם חולה, דבר-מה מתרחש, והאדם מבריא. אותו דבר נכון לגבי המוניטין של תרופות רבות ושל צורות ריפוי מחלות המבוססות על המקריות. לעצמים אשר נקשרו לחלומות היה סיכוי טוב להפוך לפטישים. הרי געש הפכו לפטישים, אך לא הרים רגילים; כוכבי שביט, אך לא כוכבים. האנשים המוקדמים סברו כי הכוכבים הנופלים והמטאורים מעידים על הגעתן לכדור הארץ של רוחות מבקרות מיוחדות.

הפטישים הראשונים היו חלוקי נחל בעלי סימונים מיוחדים, ומני אז ביקש לו האדם "אבנים קדושות"; מחרוזות של חרוזים הייתה פעם אוסף של אבנים קדושות, סוללת לחשים. שבטים רבים היו בעליהן של אבנים קדושות, ואולם מעט מהן שרדו כפי ששרדו הפְּעֵפָה והאבן של סְקוֹן. המים והאש נמנו אף הם על הפטישים המוקדמים, ועדיין שורדות עבודת האש לצד האמונה במים קדושים.

פטישים של עצים היוו התפתחות מאוחרת יותר, ואולם בקרב שבטים מסוימים הובילה התמשכות עבודת הטבע אל האמונה בקמעות שבהן שוכנת רוח טבע כזו או אחרת. כאשר צמחים ופירות הפכו לפטישים, הם היו בבחינת טאבו כמזון. התפוח היה בין הראשונים ליפול תחת הקטגוריה הזו; עֵמִי הִלְבָּאֵנט מעולם לא אכלו אותו.

אם בעל-חיים אכל בשר אדם, הוא הפך לפטיש. באופן הזה הפך הכלב לבעל החיים הקדוש של הפרסים. אם הפטיש הינו בעל-חיים ורוח הרפאים שוכנת לעולם בקרבו, כי אז עשוי הפטישיות להתקרב באופן גבולי אל גלגול הנשמות. במובנים רבים קינאו הפראים בבעלי-חיים; הם לא חשו נעלים עליהם ונקראו לעיתים קרובות על שם חיות הפרא המועדפות עליהם.

לאחר שבעלי-חיים הפכו לפטישים, הגיעו הטאבו על אכילת בשר בעל החיים שהינו פטיש. בשל דמיונם לאדם, במוקדם הפכו הקופים דמויי-אדם והקופים לבעלי-חיים של פטיש; לאחר מכן, נחשבו ככאלה גם נחשים, בעלי-כנף וחזירים. בתקופה מסוימת נחשבה הפרה לפטיש, ובעוד שעל החלב חל טאבו, נחשבו ההפרשות כמוערכות ביותר. הנחש היה נערץ בפלשתנה, במיוחד בעיני הפניקים, אשר יחד עם היהודים, ראו בו את השופר של הרוחות הרעות. אפילו אנשים מודרניים רבים מאמינים בכוחות הלחש של זוחלים. למן חצי האי ערב והלאה, דרך הודו, ועד לריקוד הנחש של אדומי העור של שבט המוקי, הנחש היה נערץ.

ימים מסוימים בשבוע היוו פטישים. במשך עידנים נחשב יום שישי ליום של ביש-מזל, והמספר שלוש-עשרה כמספר של רשע. מספרי המזל, שלוש ושבע, הגיעו מהתגלויות מאוחרות יותר; המספר ארבע היה מספר המזל של האדם הפרימיטיבי, והוא נגזר מכך שהכיר במוקדם את ארבעת כיווני המצפן. מניית בקר, או כל רכוש אחר, נחשבה לפעולה של ביש-מזל; אנשי קדם התנגדו תמיד למפקד, לכך "שימנו את העם".

האדם הפרימיטיבי לא הפך את המין לפטיש יתר-על-המידה; פונקציית הרבייה קיבלה אך ורק כמות מוגבלת של תשומת-לב. הפרא היה בעל מנטאליות טבעית, ולא היה מגונה או שטוף זימה.

הרוק היווה פטיש רב-עוצמה; ניתן היה לסלק שדים אגב יריקה על אדם. כאשר אדם זקן או נעלה ירק על מישו, נחשבה פעולה זו למחמאה העילאית. חלקים מגוף האדם נחשבו לפטישים בפוטנציה, ובמיוחד השיער והציפורניים. הציפורניים הארוכות של המנהיגים נחשבו לפרס רב-ערך,

וכאשר נקצצו נחשבו לפטיש רב-עוצמה. בימים מאוחרים יותר, תרמה האמונה בפטיש הגולגולת במידה רבה לציד הראשים. חבל הטבור נחשב לפטיש יקר-ערך; ואפילו כיום הוא נחשב ככזה באפריקה. הצעצוע הראשון של המין האנושי היה חבל טבור משומר. כאשר קבעו בתוכו פנינים, כפי שנהוג היה לעשות לעיתים תכופות, היווה זה את המחרוזת הראשונה של אדם.

ילדים בעלי גיבנת וילדים נכים נחשבו לפטישים; המשוגעים נחשבו כמוכי-ירח. האדם הפרימיטיבי לא מסוגל היה להבחין בין גאונות לבין שיגעון; את האידיוטים או שהיכו למוות או שהעריצו כאישויות פטיש. ההיסטוריה נתנה יותר ויותר תוקף לאמונות הרווחות בכישוף; חולי האפילפסיה שימשו לעיתים תכופות ככוהנים וכמרפאים. השכרות נחשבה כצורה של דיבוק על-ידי רוח; כאשר הפרא השתולל, הוא שם עֶלָה בשיערו על-מנת לפטור את עצמו מאחראיות למעשיו. רעלים וחומרים משכרים הפכו לפטישים; הם נחשבו כדברים שנועדו להיות אחוזי דיבוק.

אנשים רבים ראו בגאונים אישיות פטיש אשר אחזה בהם רוח חֲכָמָה. ובמהרה למדו בני האדם המוכשרים הללו להשתמש במרמה ובתכסיסים על-מנת לקדם את האינטרסים האנוכיים שלהם. אדם פטיש נחשב ליותר מבן-אנוש; הוא היה אלוהי, ואפילו נחשב כמי שאיננו יכול לטעות. וכך, בסופו של דבר, קיבלו לידיהם מנהיגים, מלכים, כוהנים, נביאים ושליטי כנסייה כוח רב, והפעילו סמכות בלתי-מוגבלת.

3. האבולוציה של הפטיש

רוחות הרפאים העדיפו, לכאורה, לשכון בחפץ כלשהו אשר השתייך להן בזמן שהן חיו בגוף בשר ודם. אמונה זו מסבירה את יעילותן של מזכרות מודרניות רבות. אנשי קדם העריצו מאז ומעולם את עצמות מנהיגיהם, ושרידי השלד של קדושים וגיבורים עדיין גורמים לרבים להתיירא מפניהם מתוך אמונה טפלה. ואפילו כיום, אנשים עולים לרגל לקבריהם של בני-אדם דגולים.

האמונה במזכרות צמחה מתוך כת עבודת הפטיש הנושנה. המזכרות של הדתות המודרניות מייצגות את הניסיון להצדיק באופן הגיוני את הפטיש של הפרא, ובכך לרומם אותו למקום של ערך ומכובדות במערכות הדת המודרניות. האמונה בפטישים ובקסמים נחשבת לעבודת אלילים, ואולם, לכאורה ראוי הדבר לקבל מזכרות וניסים.

האח – מקום בעירת אש – הפכה פחות או יותר לפטיש, למקום קדוש. בתחילה היו המקומות הקדושים והמקדשים בבחינת פטישים הואיל והמתים נקברו בהם. אוהל המועד של העברים רומם בידי משה אל מקום שבו שכן פטיש-על, המושג דאז על אודות חוק האל. ואולם, בני ישראל מעולם לא וויתרו על האמונה הכנענית הייחודית במזבח האבן: "וְהָאֵכָן הָזֵאת, אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצָּכָה, תְּהֵא בֵּית אֱלֹהִים." הם האמינו באמת ובתמים שרוח אלוהיהם אכן שכנה במזבחות אבן מעין אלה, אשר לאמיתו של דבר היו פטישים.

התמונות המוקדמות ביותר נוצרו על-מנת לשמר את הופעתם של המתים המהוללים ואת זיכרונם; לאמיתו של דבר, הם היוו אנדרטאות. אלילים היוו עידון של הפטישיזם. האנשים הפרימיטיביים האמינו שטקס הקדשה גורם לרוח לחדור אל תוך התמונה; ובדומה לכך, כאשר עצמים מסוימים קיבלו ברכה, הם הפכו לקמיעות.

בנוסף לדיכר השני בקוד המוסרי העתיק של דאלאמטיה, ניסה משה לשלוט בעבודת הפטיש בקרב העברים. הוא הנחה בקפדנות שלא יכינו שום תמונה אשר אותה ניתן להקדיש כפטיש. בפשטות אמר הוא, "לא תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל וְכָל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ." ואף כי דיבר זה עיכב במידה רבה את האמנות בקרב היהודים, הוא אכן הפחית את עבודת הפטיש. ואולם, משה היה נבון מכדי לנסות להחליף באופן פתאומי את הפטישים הנושנים, ולפיכך הסכים למקם מזכרות מסוימות בתוך ארון הברית, אשר שימש כמזבח מלחמה וכמקדש דתי במשולב.

בסופו של דבר הפכו מילים לפטישים, ובייחוד אלה אשר נחשבו למילותיו של האל; באופן זה הפכו ספרי הקודש של דתות רבות לבתי-כלא של פטיש אשר בהם כלוא דמיונו הרוחני של האדם. אותו מאמץ של משה כנגד הפטישים הפך לפטיש העילאי; לאחר מכן נעשה שימוש בדיכר שלו על-מנת ללעוג לאמונות ולעכב את ההנאה ואת הערצת היפה.

בימי קדם הייתה מילת הפטיש של הסמכות לִקְוֶטְרִינָה מעוררת-פחד, הרוחן האיום ביותר מכל העריצים אשר משעבדים את האדם. פטיש של דוקטרינה יניע אדם לבגוד בעצמו וליפול טרף לציפורני צרות האופקים, הפנאטיות, האמונה הטפלה, חוסר הסובלנות ומעשי האכזריות הברבריים והמפלצתיים ביותר. הכבוד המודרני לחכמה ולאמת אינו אלא הברחה – אשר התרחשה אך לאחרונה – מן הנטיות לעשיית-פטישים, הלאה עד לרמות הגבוהות יותר של החשיבה וההיגיון. בנוגע לכתבי הפטיש אשר הצטברו, ואשר אנשי דת שונים מתייחסים אליהם כאל ספרי קודש, האמונה היא לא רק שמה שנכלל בספר הינו אמת, אלא גם שכל האמיתות מצויות בספר. אם אירע שאחד מכתבי הקודש הללו התייחס לכדור הארץ כאל משטח, כי אז במשך דורות ארוכים מסרבים אנשים אשר לכל דבר ועניין הינם בריאים בנפשם, לקבל את ההוכחות החותכות לכך שהפלנטה עגולה.

הנוהג לפתוח את אחד מכתבי הקודש הללו, לתת לעין ליפול באקראי על פסקה, ולאחר מכן להחליט על-פיה החלטות חשובות לגבי החיים או לגבי פרויקטים, אינה אלא פטישיזם גמור. שבועה ב"ספר קדוש", או שבועה בעצם נערץ כזה או אחר, הינה צורה מעודנת של פטישיזם.

ואולם, הדבר אכן מייצג התקדמות אבולוציונית, ההתקדמות מפחד הפטיש מפני ציפורניו הקצוצות של מנהיג פראי ועד להערצה של אוסף של מכתבים, חוקים, אגדות, אלגוריות, מיתוסים, שירים ודברי ימים, אשר אחרי-כך הכול משקפים את חוכמת המוסר אשר לוקטה במשך מאות

רבות של שנים, לפחות עד למועד ולאירוע ליקוטם לכדי "ספר קדוש".

על-מנת שתהפוכנה לפטישים, היו מילים נדרשות להיחשב כבעלות השראה, והתפילה לאל, תוך שימוש בכתבים אשר קיבלו לכאורה השראה אלוהית, הובילה במישרין לכינונה של סמכות הכנסייה; זאת בעוד שהאבולוציה של צורות אזרחיות הובילה להתגשמותה של סמכות המדינה.

3. טוטמיזם

הפטישיזם עבר כחוט השני דרך כל הפתות הפרימיטיביות, למן האמונה הקדומה ביותר באבנים קדושות, דרך עבודת אלילים, קניבליזם ופולחן הטבע ועד לטוטמיזם.

טוטמיזם הינו שילוב בין מנהגים חברתיים לבין מנהגים דתיים. הסברה המקורית הייתה כי כיבוד בעל החיים של הטוטם, אשר הינו ממקור ביולוגי לכאורה, מבטיחה את אספקת המזון. הטוטמים היו בעת ובעונה אחת הן סמלי הקבוצה והן האל של חבריה. אל מעין זה היווה התגלמות אישית של החמולה. טוטמיזם היה שלב אחד בניסיון להבדיל את הדת, אשר אחרת הייתה אישית לכל דבר ועניין. בסופו של דבר התפתח הטוטם לכדי הדגל, או הסמל הלאומי, של העמים המודרניים השונים.

שק של פטישים, תיק רפואי, היה שק אשר הכיל מגוון מכובד של חפצים אשר רוח-חדרה-לתוכם, והמרפא של ימי קדם מעולם לא הרשה לתיק שלו, לסמל עוצמתו, לגעת באדמה. בדומה לכך, עמים מתורבתים במאה העשרים מוודאים שדגליהם, סמלי מודעותם הלאומית, לעולם לא ייגעו בקרקע.

סמלי התפקיד של הכוהנים והמלכים נחשבו לבסוף כפטישים, ועליונות הפטיש של המדינה עבר דרך שלבי התפתחות רבים, מן החמולות לשבטים, מן הריבונות-הכפיה לריבונות, מן הטוטמים לדגלים. מלכי פטיש שלטו מתוקף "זכות אלוהית", והתקבלו צורות ממשל רבות אחרות. בני-אדם אף יצרו פטיש מן הדמוקרטיה, מן הרוממות וההערצה לרעיונותיו של האדם הפשוט, אשר כאשר מצורפים יחדיו הם מכונים "דעת הציבור". דעתו של אדם אחד, כשלעצמה, איננה שווה הרבה, אך כאשר אנשים רבים פועלים יחד כדמוקרטיה, נחשב אותו שיקול דעת בינוני לבורר של צדק ולאמת המידה של צדיקות.

4. קסם

האדם המתורבת תוקף את הבעיות של סביבה מציאותית באמצעות המדע שלו; האדם הפרא ניסה לפתור את בעיות האמת של סביבה דמיונית שבה מציאות רוחות רפאים באמצעות הקסם. קסם היה הטכניקה שבה תפעלו את סביבת הרוחות המשוערת, אשר פעולתה הסבירה ללא-הרף את אשר לא ניתן להסבירו; הייתה זו האמנות של קבלת שיתוף הפעולה מרצון של הרוחות ושל הכפייה עליהן לסייע גם שלא-מרצון באמצעות שימוש בפטישים וברוחות אחרות חזקות יותר.

מטרתם של הקסם, הכישוף וההעלאה באוב הייתה כפולה:

1. להבטיח תוכנה אל תוך העתיד.

2. להשפיע באופן רצוי על הסביבה.

מטרתו של המדע זהות לאלו של הקסם. האנושות מתקדמת מן הקסם אל המדע, אך לא תוך הגות והגיון, אלא דווקא דרך התנסות ממושכת, בהדרגה ומתוך כאב. האדם נסוג לאיטו אל עבר האמת, הוא החל בשגיאה, המשיך בשגיאה וכעת הוא מגיע אל סף האמת. רק עם הגעת השיטה המדעית הוא החל לפנות קדימה. ואולם, האדם הפרימיטיבי היה חייב לנסות או להיכחד.

המשיכה שבאמונה הטפלה המוקדמת הייתה אימה הורתה של הסקרנות המדעית המאוחרת יותר. באמונות הטפלות הפרימיטיביות האלה היה רגש דינאמי מקדם – פחד הצמוד לסקרנות; בקסם הנושן היה כוח מניע מקדם. האמונות הטפלות האלה ייצגו את האופן שבו הגיחה התשוקה האנושית להכיר את הסביבה הפלנטארית ולשלוט בה.

הקסם קנה לו אחיזה כה חזקה בפרא משום שהוא לא היה מסוגל לתפוש את המושג של המוות הטבעי. הרעיון המאוחר יותר של החטא המקורי סייע רבות להחלשת אחיזתו של הקסם בגזע, בכך שהוא סיפק הסבר למוות הטבעי. בתקופה מסוימת, לא נדיר היה לראות עשרה אנשים מומתים בשל אחריותם לכאורה למוות טבעי אחד. הייתה זו אחת מן הסיבות שבעטיין עמי קדם לא התרבו מהר יותר, והיא עדיין תקפה לגבי שבטים מסוימים באפריקה. על-פי-רוב, היחיד אשר הואשם באשמה הודה בה, אפילו כשר ניצב בפני מותו.

הקסם הינו טבעי בעיני הפרא. הוא מאמין שאכן ניתן להרוג אויב באמצעות כישוף המערב את מחלפות שיערו או ציפורניו הקצוצות. קטלניות נשיכות הנחש יוחסה לקסמו של המכשף. הקושי במלחמה בקסם נובע מכך שפחד מסוגל להמית. האנשים הפרימיטיביים חששו כל-כך מן הקסם, עד שהוא אכן המית, ותוצאות שכאלה הספיקו על-מנת לבסס את האמונה השגויה הזו. במקרה של כישלון, תמיד ניתן היה למצוא הסבר הולם כזה או

5. קמיעות קסומים

מכיוון שכל דבר הקשור לגוף יכול היה להפוך לפטיש, נגעו הקסמים המוקדמים ביותר לשיער ולציפורניים. הסודיות אשר נלוותה לעשיית הצרכים צמחה מתוך הפחד שמא ינכס לעצמו אויב דבר-מה שמקורו בגוף ויעשה בו שימוש בקסמים מזיקים; משום כך, כל הפרשות הגוף נקברו בקפדנות. אף נמנעו מיריקה בפרהסיה, בשל הפחד שמא ישמש הרוק בקסמים פוגעניים; את הרוק תמיד כיסו. אפילו שיירי מזון, פריטי לבוש וקישוטים יכלו לשמש ככלי שרת בידי הקסם. הפרא מעולם לא השאיר את שיירי ארוחתו על שולחן. וכל אלו נעשו מתוך הפחד שמא האויב יעשה שימוש בדברים הללו בטקסי קסם, ולא בשל ההערכה כלשהי לערכם הבריאותי של מנהגים מעין אלו.

קמעות קסומים נוצרו מכמות אדירה של דברים: בשר-אדם, טפרים של נמר, שיני תנין, זרעים של צמחי-רעל, ארס נחשים ושיער אדם. עצמות המתים היו קסומות ביותר. אפילו אבק טביעות הרגליים יכול היה לשמש בקסם. אנשי קדם האמינו מאוד בקמעות של אהבה. דם והפרשות גוף אחרות שימשו על-מנת להבטיח השפעה קסומה על האהבה.

תמונות נחשבו לחפצים יעילים לקסם. נעשו תבליטים, ובשעה שאלו קיבלו טיפול הולם או גרוע, הסברה הייתה שהאדם האמיתי יינה או יסבול מאותן השפעות. כאשר התבצעו רכישות, האנשים אשר האמינו באמונות טפלות היו לועסים חתיכת עץ קשה על-מנת לרכך את ליבו של המוכר.

חלב של פרה שחורה היה קסום במידה רבה; וכך היו גם חתולים שחורים. מקל ההליכה או השרביט היו קסומים, וכך גם התופים, הפעמונים והקשרים. כל החפצים הקדומים שימשו כקמיעות. מנהגיה של ציוויליזציה חדשה או גבוהה יותר נחשבו בלתי-ראויים, וזאת בשל טבעם הקסום השלילי לכאורה. במשך זמן ממושך נחשבו ככאלה אף הכתיבה, הדפוס והתמונות.

האדם הפרימיטיבי האמין שיש להתייחס בכבוד לשמות, ובמיוחד לשמות האלים. השם נחשב כישות, השפעה נבדלת מהאישיות הפיזית; הוא נחשב כשווה לנשמה ולצל. ניתן היה לקבל הלוואה תמורת משכון השם; אדם לא יכול היה להשתמש בשמו עד אשר פדה אותו עם תשלום ההלוואה. כיום חותם אדם את שמו על שטר. שמו של היחיד הפך עד מהרה לדבר חשוב בקסם. לפרא היו שני שמות; השם החשוב יותר נחשב לקדוש מכדי להשתמש בו כדבר שבשגרה, ומכאן מקור השם היומיומי – כינוי החיבה. הפרא מעולם לא סיפר את שמו האמיתי לזרים. כל התנסות יוצאת דופן גרמה לו להחליף את שמו; לעיתים היה זה בניסיון לרפא מחלה או לעצור שטף של ביש מזל. הפרא יכול היה לקבל שם חדש באמצעות קנייתו ממנהיג השבט; אנשים עדיין משקיעים בתארים ובדרגות. ואולם, בקרב הפרימיטיביים שבשבטים, כדוגמת הבּוּשְׁמָנִים האפריקנים, לא קיימים שמות יחידניים.

6. השימוש בקסם

העיסוק בקסם התבצע תוך שימוש בשרביטים, בטקסים "רפואיים" ובלחשים; ונהוג היה כי העוסק בקסם יעבוד כשאינו לבוש. בקרב הקוסמים הפרימיטיביים עלה מספר הנשים על מספר הגברים. בקסם, "רפואה" פירושה מסתורין, לא טיפול. הפרא מעולם לא טיפל בעצמו; הוא מעולם לא השתמש בתרופות, אלא בהתאם לעצתו של המומחה לקסם. ורופאי הוודו של המאה העשרים דומים באופן טיפוסי לקוסמים הקדומים.

לקסם היה חלק ציבורי, כמו גם חלק פרטי. הקסם אשר בוצע על-ידי המרפא, השמאן או הכוהן, היה אמור להיטיב עם כלל השבט. המכשפות, המכשפים, והקוסמים ביצעו קסמים פרטיים, קסם אישי ואנוכי אשר נעשה בו שימוש כשיטת כפייה אשר נועדה להטיל רוע על אויביו של האדם. המושג של ספיריטיזם דואלי, רוחות טובות ורעות, הוליד לאחר מכן את האמונות בקסם לבן וקסם שחור. וככל שהתפתחה הדת, כך שימש המונח קסם לציון הפעולות הרוחניות אשר מחוץ לכת של האדם, ואף נעשה בו שימוש לציון האמונות הנושנות ברוחות רפאים.

צירופי מילים, טקסי המזמורים והלחשים, היו קסומים ביותר. כמה מן הלחשים הקדומים התפתחו לבסוף לכדי תפילות. נהוג היה לבצע אז קסם של חיכוך; התפילות שוחקו; ריקודים קסומים לא היו אלא תפילות אשר הומחו. בהדרגה החליפה התפילה את מקום הקסם כשותפתו של הקורבן.

המחוות, אשר קדמו לדיבור, נחשבו לקדושות וקסומות יותר, והחיקוי נחשב כבעל כוח קסם רב. האדם האדום הציג לעיתים קרובות ריקוד בופאלו שבו שיחק אדם אחד מקרבם את תפקיד הבופאלו, ותפיסתו של זה הבטיחה את הצלחת הצייד הממשמש ובא. חגיגות המין של יום מאי היו פשוט קסם של חיכוך, פנייה מרומזת אל התשוקות המיניות של עולם הצומח. האישה העקרה הייתה הראשונה אשר עשתה שימוש בבובה כקמע קסום.

הקסם היה הענף בעץ הדת האבולוציונית אשר הניב לבסוף את פירות העידן המדעי. האמונה באסטרולוגיה הובילה לפיתוחה של האסטרונומיה; האמונה באבן החכמים הובילה להתמחות במתכות, בעוד שהאמונה במספרים קסומים היוותה את הבסיס למדע המתמטיקה.

ואולם, עולם כה מלא בקמעות, תרם רבות להרס כלל השאיפה והיוזמה האישית. פירותיה של עבודה נוספת, או של חריצות, נחשבו לקסומים. אם בשדה של אדם צמחה יותר תבואה מאשר בשדה של שכנו, הוא היה עלול להיקרא בפני המנהיג ולהיות מואשם בכך שפיתה את התבואה העודפת מן השדה של שכנו העצל. ואכן, בימי הברבריוזם היה זה מסוכן לדעת יתר-על-המידה; תמיד היה סיכוי שתוצא להורג באשמת עיסוק באמונות שחורה.

המדע מסיר בהדרגה את יסוד ההימורים מן החיים. ואולם, אם ייכשלו שיטות החינוך המודרניות, תתרחש כמעט באופן מיידי חזרה לאמונות הפרימיטיביות בקסם. האמונות הטפלות האלה עדיין שוכנות בדעתם של אנשים רבים אשר נקראים מתורבתים. השפה מכילה מאובנים רבים אשר מעידים על כך שהגזע היה רווי באמונה טפלה קסומה במשך זמן רב, מילים כמו להלך קסם, חוסר מזל, דיבוק, השראה, נמוג כרוח, פקחות, מוכה ברק ומוכה הלם. ובני אדם אינטליגנטיים עדיין מאמינים במזל טוב, בעין הרע ובאסטרולוגיה.

הקסם הקדום היווה את הפקעת אשר ממנה הגיח המדע המודרני; בזמנו הקסם היה הכרחי ואולם כעת הוא איננו נחוץ עוד. וכך המריצו רוחות הרפאים של האמונה הטפלה והבורות את דעתם הפרימיטיבית של בני האדם, עד אשר יכלו המושגים המדעיים להיוולד. כיום מצויה אורנטיה באזור הדמדומים של האבולוציה האינטלקטואלית הזו. מחצית מן העולם נאחזת בשקיקה באור האמת ובעובדות של התגליות המדעיות, בעוד שהמחצית השנייה של העולם מתבוססת בזרועות האמונה הטפלה הקדומה והקסם, אשר מוסווה אך קמעה.

[הוצג על-ידי כוכבת ערב זוהרת של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 89

חטא, קורבן וכפרה

האדם הפרימיטיבי החשיב את עצמו כבעל חוב של הרוחות, כמי שמצוי בעמדה של זה אשר נזקק לגאולה. מנקודת המבט של הפראים, בדין היו רשאויות הרוחות להטיל עליהם מזל ביש גדול הרבה יותר. עם חלוף הזמן התפתח המושג הזה לכדי דוקטרינה של חטא וגאולה. הנשמה נחשבה כמי שהגיעה אל העולם מתוך מצב נפסד – החטא המקורי. נדרש תשלום כופר בעבור הנשמה; נדרש לספק שעיר לעזאזל. צייד הראשים, בנוסף לעיסוקו בעבודת כת הגולגולות, היה מסוגל לספק תחליף לחייו שלו עצמו, אדם שעיר לעזאזל.

במוקדם אחד בפרא הדיבוק בדמות הרעיון שהרוחות מפיקות הנאה עילאית למראה האומללות, הסבל וההשפלה האנושיים. בתחילה נטרד האדם אך ורק בשל החטאים הקשורים לעשייה, ואולם לאחר מכן הוא נטרד בשל חטאים הקשורים לאי-עשייה. וכל מערכת הקרבת הקורבנות אשר הגיעה לאחר מכן סבבה סביב שני הרעיונות הללו. הטקס החדש הזה היה קשור לקיום טקסי הפיוס של הקרבת הקורבן. האדם הפרימיטיבי האמין כי נדרש לעשות דבר-מה מיוחד על-מנת לזכות בחיבת האלים; רק ציוויליזציה מתקדמת מכירה באל מיטיב, השרוי לעולם במזג נוח. הפיוס היווה תעודת ביטוח כנגד מזל הביש, ולא דווקא השקעה באושר עתידי. וכלל טקסי ההימנעות, גירוש השדים, הכפייה והפיוס מתמזגים אלו אל תוך אלו.

1. הטאבו

השמירה על הטאבו הייתה הדרך שבה התאמץ האדם לחמוק ממזל ביש, להמשיך ולהימנע מלהעליב את רוחות הרפאים על-ידי הימנעות מדבר כלשהו. בתחילה היו הטאבו בלתי-דתיים, ואולם במוקדם הם רכשו את הצורך באישורן של רוחות הרפאים והרוחות, וכאשר הטאבו חוזקו באופן הזה הם הפכו להיות גורם אשר יצר חוקים וכוונן מוסדות. הטאבו הוא המקור לאמות המידה הטקסיות ואביה הקדמון של השליטה העצמית הפרימיטיבית. הוא היווה את הצורה הקדומה ביותר של תקנה חברתית, ובמשך זמן רב היווה את הצורה היחידה; והוא עדיין מהווה יחידה בסיסית במבנה השליטה החברתית.

הכבוד אשר רחש הפרא בדעתו כלפי האיסורים הללו השתווה בדיוק למידת הפחד שלו מפני הכוחות שהיו אמורים לאכוף אותם. בתחילה צצו הטאבו בשל התנסות מקרית עם ביש מזל; לאחר מכן הם הוצעו על-ידי המנהיגים והשמאנים – אנשי פְּטִיש אשר נחשבו כמונחים בידי רוח רפאים, ואפילו בידי האל. הפחד מפני נקמת רוח הרפאים אשר שכן בדעתו של הפרימיטיבי היה כה גדול, עד כי כאשר הוא הפר טאבו, לפעמים הוא מת מפחד; ומאורע דרמטי מעין זה חיזק בשיעור עצום את אחיזת הטאבו בדעתם של השורדים.

בקרב האיסורים המוקדמים ביותר ניתן למנות את ההגבלות על לקיחת נשים ורכוש מסוג אחר. ככל שהדת החלה לשחק תפקיד הולך וגדל בהתפתחות הטאבו, כך נחשב נשוא הטאבו לבלתי-כשר, ולאחר מכן לבלתי-קדוש. רישומיהם של העברים מלאים באזכורי דברים כשרים ובלתי-כשרים, קדושים ובלתי-קדושים; ואולם, אמונותיהם בנושאים הללו היו הרבה פחות מכבדות ונרחבות בהשוואה לעמים רבים אחרים.

שבע המצוות של דאלאמטיה ושל עדן, כמו גם עשרת הדברות של העברים, היו טאבו בבירור, וכולן נוסחו באותה צורת ניסוח שלילית כפי שהיו האיסורים הקדומים ביותר. ואולם, הקודים החדשים הללו אכן הביאו לשחרור, בכך שהם תפסו את מקומם של אלפי טאבו אשר קדמו להם. ויתר על-כן, הדיברות המאוחרות יותר האלה בהחלט הבטיחו דבר-מה בתמורה לציות.

מקורם של הטאבו הראשונים על מזון הינו בפְּטִישִׁים ובטוטמיזם. החזיר היה קדוש לפיניקים, הפרה הייתה קדושה להינדים. הטאבו של המצרים על בשר החזיר הונצח באמונות של העברים ושל המוסלמים. סוג מסוים של טאבו היה האמונה בכך שאישה הרה יכולה לחשוב כה רבות על סוג מזון מסוים, עד שהילד, לכשייוולד, יהווה הד של המזון הזה. מעדנים מעין אלו היוו טאבו אשר חל על הילד.

עד מהרה הפכו שיטות אכילה לטאבו, וזהו מקורם של נימוסי השולחן הנושנים, כמו גם של אלו המודרניים. מערכות הקסטות והרמות החברתיות הינן זכר ושריד לאיסורים נושנים. הטאבו היו יעילים ביותר לארגונה של החברה, אך הם הכבידו באופן נורא; מערכת האיסורים השלילית שימרה לא רק תקנות מועילות ותומכות, אלא גם טאבו אשר אבד עליהם הכלח, טאבו מרופטים וטאבו חסרי תועלת.

בכל אופן, אלמלא הטאבו הנרחבים והרב-צדדיים הללו, לא הייתה מתקיימת כל חברה מתורבתת בעלת יכולת לבקר את האדם הפרימיטיבי; והטאבו

הללו לעולם לא היו שורדים, אלמלא העונשים אשר קיימו אותם בהתאם לתקנות הדת הפרימיטיבית. רבים מן הגורמים החיוניים באבולוציה של האדם עלו ביוקר רב, מחירם היה כאוצר צבור של מאמץ, של קורבן ושל מניעה-עצמית; ואולם הישגים אלו של שליטה-עצמית היו שלבי הסולם האמיתיים אשר באמצעותם טיפס האדם מעלה בסולם הציוויליזציה.

2. המושג של החטא

הפחד מן המקריות והאימה מפני ביש המזל דחקו, פשוטו כמשמעו, את האדם להמציא את הדת הפרימיטיבית כתעודת ביטוח, לכאורה, מפני אסונות מעין אלו. הדת התפתחה החל בקסם וברוחות הרפאים, דרך הרוחות והפטישים ועד לטאבו. לכל שבט פרימיטיבי היה עץ פרי אסור, כפשוטו היה זה התפוח, ואולם באופן ציורי כלל עץ זה אלף ענפים אשר קרסו תחת העומס של מיני טאבו שונים. והעץ האסור אמר תמיד, "לא תעשה".

בשעה שדעתו של הפרא התפתחה עד לנקודה שבה הייתה מסוגלת לדמיין הן רוחות טובות והן רוחות רעות, וכאשר קיבל הטאבו את אישורה כבד-הראש של הדת המתפתחת, הוכנה הזירה להופעתו של המושג החדש של החטא. הרעיון על אודות החטא היה מבוסס בכל העולם עוד בטרם דת ההתגלות נכנסה לתמונה. אך רק הודות למושג של החטא יכול היה המוות הטבעי לקבל הסבר אשר התקבל על הדעת הפרימיטיבית. החטא היה הפרתו של הטאבו, והעונש על החטא היה המוות.

החטא היה טקסי, לא הגיוני; מעשה, לא מחשבה. וכלל המושג הזה על אודות החטא טופח בידי המסורות אשר נותרו מימיה של דילמון, ומימיו של גן העדן הקטן עלי אדמות. המסורות על אודות אדם וגן העדן העניקו תוקף לחלום על "עידן זהב" קדום של שחר הגזעים. וכל אלו אישרו את הרעיונות אשר בוטאו מאוחר יותר באמונה כי מקורו של האדם בבריאה מיוחדת, וכי הוא החל את דרכו מתוך מושלמות, וכן כי הפרתם של הטאבו – החטא – הפילה אותו מאוחר יותר למצבו האומלל.

ההפרה השגרתית של טאבו הפכה למידה רעה; החוק הפרימיטיבי הפך את המידה הרעה לפשע; הדת הפכה אותה לחטא. בקרב השבטים המוקדמים נחשבה הפרתו של טאבו לפשע ולחטא השלובים זה בזה. האסונות אשר נפלו על הקהילה נחשבו תמיד כעונש על חטאי השבט. עבור אלו אשר האמינו שהשגשוג והיושרה הולכים יד ביד, גרמה הצלחתם של הרשעים לדאגה כה רבה, עד כי הם נדרשו להמציא מחוזות גיהנום שבהם יבואו מִפְרֵי הטאבו על עונשם; מספרם של מקומות העונשין העתידיים האלה נע בין אחד לחמישה.

הרעיון של ההתוודות והמחילה הופיע בדת הפרימיטיבית במוקדם. אנשים נהגו לבקש מחילה במפגש ציבורי על חטאים שאותם התכוונו לבצע בשבוע שלאחר מכן. ההתוודות הייתה אך בבחינת טקס מחילה, ואף הודעה פומבית בחילול, טקס שבו קראו "מלוכלך, מלוכלך!" ושלאחריו באו כל טקסי הטהרה. כלל העמים הקדומים קיימו את הטקסים נעדרי המשמעות הללו. רבים ממנהגי הניקיון לכאורה של השבטים המוקדמים היו טקסיים בעיקרם.

3. התכחשות והשפלה

ההתכחשות היוותה את הצעד הבא באבולוציה הדתית; הצום הפך מנהג נפוץ. במהרה היה נהוג לוותר על צורות רבות של הנאה פיזית, ובמיוחד על אלה בעלות האופי המיני. טקס הצום השתרש עמוקות בדתות עתיקות רבות והועבר כמעט לכל מערכות המחשבה התיאולוגיות המודרניות.

ממש בעת שבה החל האדם הברברי להתאושש מן נוהג הבזבזני של שריפת הרכוש עם המתים וקבורתו איתם, ממש בעת שבה החל המבנה הכלכלי של הגזעים ללבוש צורה, הופיעה הדוקטרינה הדתית החדשה הזו של ההתכחשות, ועשרות-אלפי נשמות פְּנוּת החלו לחזר על פתחי העוני. הרכוש נחשב למכשלה רוחנית. המושגים הללו של סכנות רוחניות הטמונות בקניין החומרי היו נפוצים עד מאוד בזמניהם של פִּילֹן ופאולוס, והם השפיעו מני אז במידה רבה מאוד על הפילוסופיה האירופית.

העוני היה אך חלק מטקס השפלת הגוף בשר ודם, אשר הפך, למרבה הצער, לחלק מן הכתבים ומן הלימוד של דתות רבות, ובאופן ראוי לציון – של הנצרות. הסיגוף הינו הצורה השלילית של טקס ההתכחשות המטופש מימים עברו. ואולם, כל אלו לימדו את הפרא את השליטה העצמית, וזו הייתה התקדמות ראויה בהתפתחות החברתית. המניעה העצמית והשליטה העצמית היוו שניים מן הרווחים הגדולים ביותר אשר הפיקה החברה מן הדת האבולוציונית. השליטה העצמית העניקה לאדם פילוסופיית חיים חדשה; היא לימדה אותו את האמנות של הגדלת שבר החיים, על-ידי הקטנת המכנה של הדרישות האישיות במקום לנסות לעולם להגדיל את המונה של הסיפוקים האנוכיים.

הרעיונות הנושנים הללו על אודות משמעת עצמית כללו הלקאות ושיטות שונות של עינויים פיזיים. כוהניה של כת עבודת האם היו פעילים במיוחד בלימוד הערך שבסבל הפיזי, והם היוו דוגמה בכך שעברו בעצמם סירוס. העברים, ההינדים והבודהיסטים היו תלמידים מסורים של הדוקטרינה הזו של ההשפלה הפיזית.

לאורך כלל הזמנים העתיקים, ביקש לו האדם לקבל נקודות זכות נוספות בספרי המניעה העצמית של אלוהיו באמצעות הדרכים האלה. לפנים היה נהוג, בעתות של מצוקה רגשית, לנדור נדרים של מניעה-עצמית ושל עינוי-עצמי. בחלוף הזמן לבשו הנדרים הללו צורה של חוזים עם האלים, ובמובן הזה הם ייצגו התקדמות אבולוציונית אמיתית, זאת בכך שהאלים חויבו, לכאורה, לעשות דבר ברור בתמורה לעינוי העצמי הזה ולסיגוף של הגוף. הנדרים היו הן חיוביים והן שליליים. דוגמאות טובות ביותר להתחייבויות מהסוג המזיק והקיצוני הזה ניתן לראות כיום בקרב קבוצות

היה זה אך טבעי שכת ההימנעות וההשפלה תשית ליבה אל הסיפוק המיני. המקור לכת ההינזרות הינו בטקס אשר היה נהוג בקרב חיילים בטרם יציאתם לקרב; בימים מאוחרים יותר הפך הדבר למנהגם של "הקדושים". כת זו סבלה את הנישואין אך ורק כרע במיעוטו בהשוואה ליחסי מין מחוץ לנישואין. רבות מן הדתות הגדולות של העולם הושפעו לרעה מהכת הנושנה הזו, אך ההשפעה המובחנת מכולן הייתה על הדת הנוצרית. השליח פאולוס התמסר לכת הזו, והשקפותיו האישיות באות לידי ביטוי בתורה שאותה שידך לתיאולוגיה הנוצרית: "טוב לְגֵבֶר שְׁלֹא יֵגַע בְּאִשָּׁה". "מִי יֵמֶן וְכָל אָדָם הִיא פְּמוֹנִי". "וְאֵל הַפְּנוּיִים וְאֵל הָאֱלֵמָנוֹת אֶמְרָ אֲנִי כִּי טוֹב לָהֶם לַעֲמֹד פָּכָה, כְּמוֹ גַם אֲנִי". פאולוס ידע היטב כי תורה שכזאת לא הייתה חלק מבשורתו של ישוע, והכרתו בעובדה הזו מודגמת בהצהרתו, "אֲנִי אֶמְרָ זֹאת בְּדֶרֶךְ רְשׁוֹת וְלֹא בְּדֶרֶךְ מִצְוָה". ואולם, כת זו הובילה את פאולוס לזלזול בנשים. והמצער בכל זה הוא שדעותיו האישיות השפיעו במשך זמן רב על התורה של דת-עולם כבירה. אילו נהגו כולם על-פי עצתו של תופר-האהלים המורה ככתבה וכלשונה, כי אז היה המין האנושי מגיע לקץ פתאומי ומביש. יתר על-כן, החיבור של דת עם כת ההינזרות העתיקה מוביל במישרין למלחמה כנגד הנישואין וכנגד הבית, היסודות האמיתיים של החברה והמוסדות הבסיסיים של הקדמה האנושית. ואין להתפלא על כך שכל האמונות האלה עודדו את התפתחותם של מסדרי כוהנים מתנזרים ברבות מן הדתות של העמים השונים.

ביום מן הימים ילמד האדם כיצד ליהנות מן החופש ללא המתירנות, מן התזונה ללא הגרגרנות ומן ההנאה ללא ההוללות. השליטה העצמית הינה מדיניות אנושית טובה יותר לשליטה בהתנהגות מאשר ההימנעות העצמית הקיצונית. ואף ישוע מעולם לא לימד את ההשקפות הבלתי-סבירות האלה את אלו אשר הלכו בדרכו.

4. מקורות הקרבת הקורבנות

בדומה לטקסים פולחניים רבים אחרים, מקורה של הקרבת הקורבנות כחלק מן המסירות הדתית איננו פשוט ויחיד. על הנטייה להרכין את הראש אל מול כוח, ולהשתטח אפיים ארצה בהערצה של סגידה בנוכחות המסתורין, מרמזת התרפסותו של הכלב לרגלי אדוניו. בין הדחף-לסגידה לבין מעשה ההקרבה מפריד אך צעד אחד. האדם הפרימיטיבי אמד את ערכה של הקרבתו באמצעות הכאב אשר סבל. כאשר רעיון ההקרבה נקשר לראשונה לטקסי הדת, לא עלתה על הפרק שום מנחה אשר לא גרמה לכאב. סוגי ההקרבה הראשונים היו מעשים כגון מריסת השיער, חיתוך הבשר, הטלת מום, עקירת שיניים וחיתוך אצבעות. ככל שהתקדמה הציוויליזציה, המושגים הגסים הללו של ההקרבה רוממו לדרגת טקסי התכחות-עצמית, סגפנות, צום, מניעה והדוקטרינה הנוצרית המאוחרת יותר על אודות הקידוש באמצעות צער, סבל, וסיגוף הגוף.

בראשית ההתפתחות של הדת היו קיימים שני מושגים של הקורבן: הרעיון על אודות קורבן המנחה, אשר נלוותה אליו הגישה של הודיה, וקורבן החוב, אשר כלל את רעיון הפדיון. לאחר מכן התפתח המושג של התמורה.

ואף לאחר מכן, הגה האדם את הרעיון שקורבנותיו, מכל סוג שהוא, עשויים לשמש כאמצעי העברת מסרים אל האלים; כריח הניחוח בנחירי האלוהות. וכך נולד המנהג להוסיף לטקסי הקורבן קטורת ואף מאפיינים אסתטיים אחרים, ואלו הלכו והתפתחו לכדי המשטה הטקסי, אשר הפך יותר ויותר מפורט ומצועצע ככל שחלף הזמן.

ככל שהתפתחה הדת, כך תפסו טקסי ההשלמה והפיוס את מקום השיטות הישנות יותר של ההימנעות, הריצוי וגירוש השדים.

הרעיון הקדום ביותר של הקורבן היה בבחינת שומה של ניטרליות אשר אותה ערכו הרוחות של האבות הקדמונים; רק לאחר מכן התפתח רעיון הכפרה. כאשר נטש האדם את הרעיון של מקור אבולוציוני של הגזע, ככל שהמסורות על אודות ימיו של הנסיך הפלנטארי ושהותו של אדם חלחלו מטה במורד הזמן, כך הלך והתפשט המושג של החטא ושל החטא הקדמון, וכך התפתח הקורבן בעבור החטא האישני בשוגג אל תוך הדוקטרינה של קורבן לכפרת חטאו של הגזע. הכפרה שאותה העניק הקורבן שימשה כתעודת ביטוח כללית אשר סיפקה הגנה אפילו כנגד התרעומת והקנאה של אל בלתי-ידוע.

בהיות האדם הפרימיטיבי מוקף בכל-כך הרבה רוחות רגישות ואלים רודפי בצע, הוא ניצב פנים אל פנים מול אוסף כה גדול של אלוהויות בדמות נושים, עד אשר במשך כל חייו נצרך לכל הכוהנים, הטקסים והקורבנות על-מנת לחלץ אותו מחובותיו הרוחניים. הדוקטרינה של החטא הקדמון, או אשמתו של הגזע, גרמה לכך שכל אדם החל את דרכו כחייב הנושא בחוב גדול לכוחות הרוח.

המתנות והשוחד ניתנים לבני האדם; ואולם, כאשר הם מוצעים לאלים, הם מתוארים כדברים שהוקדשו, שקודשו, או שהם מכונים בשם קורבנות. ההתכחשות הייתה צורתו השלילית של הפיוס; הקורבנות הפכו לצורתו החיובית. מעשה הפיוס כלל שבח, הלל, חנופה ואפילו בידור. ושרידי המנהגים החיוביים הללו, של כת הפיוס הקדומה, מהווים את הצורות המודרניות של פולחן האלוהות. צורות הפולחן של ימינו אנו הינן פשוט טכניקות הקורבן העתיקות האלה של הפיוס החיובי אשר הפכו לטקס.

קורבנות בדמות בעלי-חיים היו משמעותיים לאדם הפרימיטיבי הרבה יותר מאשר הם עשויים להיות אי-פעם עבור הגזעים המודרניים. למעשה, הברברים הללו התייחסו אל בעלי החיים כאל קרובי משפחה. בחלוף הזמן, הפך האדם לממולח בקורבנותיו, והפסיק להציע כמנחות את בהמות העבודה שלו. בתחילה הוא הקריב את הטוב ביותר מכל דבר, לרבות בעלי החיים המבויתים שלו.

לא היה זה בבחינת התפארות ריקה מתוכן, כאשר שליט מצרי מסוים ציין כי הקריב: 113,433 עבדים, 493,386 ראשי בקר, 88 סירות, 2,756 דיוקנאות של זהב, 331,702 כדי דבש ושמן, 228,380 כדי יין, 680,714 אווזים, 6,744,428 ככרות לחם ו-5,740,352 שקי תירס. ועל-מנת לעשות כן, הוא נאלץ להטיל על נתיניו העמלים מסים כבדים.

ההכרח הוא אשר דחק לבסוף את הפראים-למחצה הללו לאכול את החלק החומרי של הקורבנות, ולתת לאלים ליהנות מנשמת הקורבנות. ומנהג זה מצא את צידוקו תחת האמתלה של סעודת הקודש העתיקה, ובמונחים מודרניים, טקס ההתייחדות.

5. קורבנות וקניבליזם

הרעיונות המודרניים על אודות ראשית הקניבליזם הינם שגויים לחלוטין; המנהג היווה חלק ממוסכמות החברה המוקדמת. אף כי בעיני הציוויליזציה המודרנית נחשב הקניבליזם לזוועתי, הוא היווה חלק מן המבנה החברתי והדתי של החברה הפרימיטיבית. אינטרסים של הקבוצה הכתיבו את נוהג הקניבליזם. הוא צמח מתוך הדחף של הצורך והשתמר בשל השעבוד לאמונות הטפלות ולבורות. הוא היווה מנהג חברתי, כלכלי, דתי וצבאי.

האדם המוקדם היה קניבל; הוא נהנה מבשר אדם, ולפיכך הציע אותו כמנחת מזון לרוחות ולאליו הפרימיטיביים. מאחר שרוחות הרפאים היו אך בבחינת בני-אדם אשר עברו התאמה, ומאחר שהמזון היווה את הצורך הגדול ביותר של האדם, מכך נובע שבאותו אופן הוא חייב להיות גם הצורך הגדול ביותר של הרוח.

לפנים היה הקניבליזם נפוץ בקרב הגזעים האבולוציוניים כמעט בכל רחבי העולם. הסאנגיק כולם היו קניבלים, ואולם במקורם האנדונים לא היו כאלו, ואף לא הנודים והאדמים; ואף האנדיטים לא היו כאלו, עד אשר התמזגו במידה רבה עם הגזעים האבולוציוניים.

טעם בשר האדם הינו טעם נרכש. לאחר שהחל הנוהג לאכול בשר-אדם בשל רעב, חברות, נקמה או כטקס דתי, הוא ממשיך ומתפתח לכדי ההרגל של הקניבליזם. אכילת-אדם החלה בשל מחסור במזון, אף כי רק לעתים רחוקות זו הייתה הסיבה הבסיסית. בכל אופן, האסקימוסים והאנדונים המוקדמים היו קניבלים אך לעתים רחוקות, למעט בתקופות של רעב. האדם האדום, בייחוד במרכז-אמריקה, היה קניבל. לפנים היה זה בבחינת מנהג נפוץ בקרב אימהות פרימיטיביות להרוג את ילדיהן ולאכול אותם, וזאת על-מנת לחדש את הכוחות אשר אבדו במהלך ההיריון והלידה, ובקווינסלנד עדיין נפוץ המנהג להרוג ולאכול כך את הילד הבכור. בזמנים האחרונים נהגו שבטים רבים באפריקה להשתמש בקניבליזם כאמצעי מלחמה, כשיטה להטיל מורא ופחד על שכניהם.

חלק מהקניבליזם נבע כתוצאה מההידרדרות של זנים אשר היו לפנים נעלים, ואולם הוא היה הנפוץ ביותר בעיקר בקרב הגזעים האבולוציוניים. אכילת האדם הגיעה בזמן שבו חווה האדם רגשות עזים ומרים כלפי אויביו. אכילת בשר אדם הפכה לחלק מטקס נקמה כבד-ראש; האמונה הרווחת הייתה כי באופן הזה ניתן להשמיד את רוח הרפאים של האויב, או להתיכח עם זו של הסועד. פעם רווחה האמונה כי הקוסמים רכשו את עוצמתם הודות לאכילת בשר אדם.

קבוצות מסוימות של אוכלי-אדם צרכו אך ורק את בשר חברי השבט שלהן עצמן, מעין זיווג תוך-שבטי אשר היה אמור לחדד את הסולידריות השבטית. ואולם, הם אכלו אף אויבים כמעשי נקמה ומתוך כוונה לנכס לעצמם את כוחותיהם. אכילת גופו של רע, או של חבר לשבט, נחשבה להענקת כבוד לנשמתו, בעוד שאכילת האויב היוותה לא יותר מאשר עונש צודק. דעתו של הפרא כלל לא התיימרה להיות עקבית.

בקרב שבטים מסוימים, ביקשו הורים זקנים להיאכל על-ידי ילדיהם; בקרב אחרים, נהוג היה להימנע מלאכול את קרובי המשפחה; גופותיהם של אלו נמכרו או הוחלפו תמורת אלה של זרים. התקיים מסחר ער בנשים ובילדים אשר פוטמו לצורך שחיטה. כאשר המחלות או המלחמות לא הצליחו לשלוט בגידול האוכלוסייה, העודף פשוט נאכל, ללא כחל וסרק.

הקניבליזם הלך ונעלם בהדרגה בשל ההשפעות הבאות:

1. לפעמים הוא הפך לטקס קהילתי, לקיחת אחריות קבוצתית משותפת על הטלת עונש מוות על חבר בשבט. אשמת הדם חדלה מלהיות פשע כאשר כולם נוטלים בה חלק. סוג הקניבליזם האחרון אשר נהוג היה באסיה היה זה של אכילת פושעים לאחר הוצאתם להורג.

2. במוקדם הוא הפך להיות טקס דתי, ואולם הגידול בפחד מפני רוחות הרפאים לא תמיד פעל להקטין את שיעור אכילת האדם.

3. לבסוף הוא התקדם עד לנקודה שבה נאכלו אך ורק חלקים, או איברים, מסוימים, אותם איברים אשר הכילו לכאורה את הנשמה או חלקים מן הרוח. שתיית דם הפכה נפוצה, ונהוג היה לערבב את חלקי הגוף "הראויים למאכל" עם תרופות.

4. הוא הוגבל לגברים בלבד; על הנשים נאסר לאכול בשר אדם.

5. לאחר מכן, הוא הוגבל למנהיגים, כוהנים ושאמנים.

6. בהמשך לכך, הוא הפך לטאבו בקרב השבטים הגבוהים יותר. מקורו של הטאבו על אכילת בשר-אדם נמצא בדאלאמטיה, וטאבו זה התפשט לאיטו ברחבי העולם. הנודים עודדו את שריפת הגופות כאמצעי למלחמה בקניבליזם, משום שפעם היה נהוג לחפור ולהעלות גופות מקבריהן ולאכול אותן.

7. הקרבת קורבנות אדם שימשה כפעמון המוות של הקניבליזם. לאחר שבשר אדם הפך למזונם של האנשים הנעלים, המנהיגים, הוא נשמר, בסופו של דבר, עבור הרוחות הנעלות עוד יותר; וכך היו אלו קורבנות האדם אשר חיסלו באופן יעיל את הקניבליזם, למעט בשבטים הנמוכים ביותר. כאשר התבסס עד תום המנהג להקריב קורבנות אדם, הפכה אכילת בשר-אדם לטאבו; בשר האדם נועד אך ורק עבור האלים; האדם הורשה לאכול אך מנה טקסית קטנה בלבד, לחם קודש.

לבסוף הפכו קורבנות בעלי החיים לקורבנות הנפוצים, ואפילו בקרב השבטים המפגרים יותר הפחיתה אכילת בשר הכלב את שיעור אכילת בשר האדם. הכלב היה בעל החיים המבוית הראשון, ונחשב מאוד הן כחיית בית והן כמזון.

6. האבולוציה של קורבנות האדם

קורבנות האדם היו הן תוצאה עקיפה של הקניבליזם והן המזור שלו. גם אספקת בני לוויה של רוח לעולם הרוחות הובילה להפחתה בשיעור אכילת בשר אדם, וזאת משום שמעולם לא שרר הנוהג לאכול את קורבנות המוות הללו. בצורה כזו או אחרת ובזמן כזה או אחר, שום גזע לא היה חופשי לחלוטין מן הנוהג להקריב קורבנות אדם, אף שבקרב האנדונים, הנודים והאדמים היה שיעור ההתמכרות לקניבליזם הנמוך ביותר.

קורבנות האדם היו בבחינת תופעה כלל-עולמית כמעט; והם התקיימו כחלק ממנהגי הדת של הסינים, ההינדים, המצרים, העברים, בני מסופוטמיה, היוונים, הרומאים ועמים רבים אחרים, ואפילו עד לזמנים האחרונים בקרב השבטים המפגרים באפריקה ובאוסטרליה. לאינדיאנים המאוחרים יותר של אמריקה הייתה ציוויליזציה אשר הגיחה מתוך הקניבליזם, ולפיכך הייתה שרויה עמוקות בתוך הנוהג של הקרבת קורבנות האדם, במיוחד במרכז-אמריקה ובדרומה. הכשדים היו בין הראשונים אשר זנחו את מנהג קורבנות אדם כדבר שבשגרה, והחליפו אותם בבעלי-חיים. לפני כאלפיים שנה, קיסר יפני טוב-לב הכניס לשימוש דמויות חימר במקום קורבנות האדם, ואולם רק לפני מעט פחות מאלף שנה נמוגו המנהגים הללו מצפון-אירופה. בקרב שבטים מפגרים מסוימים עדיין נהוגים קורבנות אדם בצורה של המתת מתנדבים, מעין התאבדות דתית או טקסית. שאמן אחד ציווה פעם להקריב איש זקן ומכובד מאוד בשבט מסוים. בני השבט התמרמרו; הם סירבו למלא את מצוותו. או אז ביקש האיש הזקן מבנו להרגו; אנשי קדם האמינו במנהג הזה באמת ובתמים.

אין אזכור רשום המהווה חוויה טראגית ופתטית יותר מאשר הסיפור העברי על יפתח ובתו היחידה, חוויה המעידה על העימות קורע הלב בין מנהגי הדת הקדומים משכבר הימים ודרישותיה של ציוויליזציה מתקדמת. כפי שהיה נהוג, אדם זה, בעל הכוונות הטובות, נדר נדר טיפשי, הוא נשא ונתן עם "אלוהי המלחמות", והסכים לשלם מחיר מסוים תמורת ניצחון על אויביו. והמחיר הזה היה להקריב את האדם הראשון אשר ייצא מביתו לקבל את פניו עם שובו לביתו. יפתח חשב שאחד מעבדיו הנאמנים יהיה זה אשר יבוא לקבל את פניו, אלא שבתו היחידה היא זו אשר יצאה לקבל את פניו עם שובו הביתה. וכך, אפילו במועד כה מאוחר ובקרב עם מתורבת לכאורה, הוצעה עלמת חן זו כקורבן אדם בידי אביה, לאחר שניתנו לה חודשיים להתאבל על מר גורלה, וזאת באישור אחיו לשבט. וכל זאת נעשה למרות המצוות הקפדניות כנגד הקרבת קורבנות אדם אשר ציווה משה. ואולם, גברים ונשים התמכרו למנהג לנדור נדרים מטופשים ובלתי-נחוצים, ואנשי קדם סברו שכל ההבטחות הללו הינן קדושות ביותר.

בימי קדם, כאשר החלה בנייתו של מבנה בעל חשיבות, נהוג היה להרוג אדם ולהקריבו כ"קורבן יסודות". וכך הובטח כי תעמוד שם רוח רפאים שתשמור ותגן על המבנה. כאשר הסינים התכוננו לצאת פעמון, ציווה המנהג על הקרבתה של עלמת-חן אחת לפחות, וזאת על-מנת לשפר את צליל הפעמון; הנערה הנבחרת נזרקה בעודה בחיים אל תוך המתכת המומסת.

במשך זמן רב נהוג היה בקרב קבוצות רבות לקבור עבדים חיים בתוך קירות בעלי חשיבות. בזמנים מאוחרים יותר, החליפו השבטים הצפון-אירופאיים את המנהג לקבור אנשים חיים בתוך קירות בהצבתו של צל של אדם חולף בתוך הקירות של המבנים החדשים. הסינים קברו בתוך הקיר את הבנאים אשר מתו בזמן שבנו אותו.

בעת שמלך זוטרי בפלשטינה בנה את חומות יריחו, "בְּאֵיכֶם בְּכוֹרוֹ יִסָּדָה, וּבְשָׁגוֹב צָעִירוֹ הַצֵּיב דָּלְתִיָּה". באותו זמן, לא זו בלבד שאותו אב הציב שניים מבניו החיים בתוך בורות היסודות של שערי העיר, אלא אף נרשם כי פעולה זו נעשתה "בְּכָכֶר אֲדוֹנִי". משה אסר על קורבנות היסודות הללו, ואולם בני ישראל חזרו ונהגו כך זמן קצר לאחר מותו. הטקס הנהוג במאה העשרים, בו מניחים באבן הפינה של מבנה חדש חפצים ומזכרות הינו זכר לקורבנות היסודות הפרימיטיביים.

במשך זמן רב נהוג היה בקרב עמים רבים להקדיש לרוחות את ביכורי הפירות. והמנהגים הללו, אשר כיום הינם פחות או יותר סמליים, הינם כולם זכר ושריד לטקסים המוקדמים שבהם הקריבו קורבנות אדם. הרעיון להציע כקורבן את הבן הבכור היה נפוץ מאוד בקרב אנשי קדם, ובמיוחד בקרב הפיניקים, אשר היו האחרונים לנטוש את המנהג הזה. בעת עריכת הקורבן נהוג היה לומר, "נפש תחת נפש". כעת אתם אומרים בשעת המוות, "מעפר אל עפר".

המחזה שבו מצווה אברהם להקריב את בנו יצחק, למרות שהוא מעורר אימה ברגישויות המתורבתות, לא היה בבחינת רעיון חדש או מוזר בעיני

אנשי הימים ההם. במשך זמן רב נהגו אבות, בשעה של מצוקה נפשית קשה, להקריב את בניהם בכוריהם. מסורת דומה לזו קיימת בקרב עמים רבים, משום שלפנים התקיימה אמונה כלל-עולמית אשר גרסה כי נדרש להקריב קורבן אדם כל אימת שמתרחש דבר-מה יוצא מגדר הרגיל.

7. שינויים בקורבנות האדם

משה ניסה לשים קץ לקורבנות האדם באמצעות הגדרת הכופר כתחליף. הוא ייסד מערכת שיטתית אשר אפשרה לאנשיו לחמוק מן התוצאות הרות האסון של נדריהם החפוזים והמטופשים. ניתן היה לפדות אדמות, רכוש, וילדים בהתאם לתמורה אשר נקבעה מראש ושולמה לכוהנים. הקבוצות אשר חדלו מלהקריב את בניהם בכוריהם, רכשו במהרה יתרונות גדולים ביחס לשכניהם הפחות מתקדמים אשר המשיכו לבצע את מעשי הזוועה הללו. שבטים מפגרים רבים לא רק שנחלשו במידה רבה בשל אובדן הבנים, אלא שאפילו שרשרת הירושה של המנהיגות שלהם נפגעה לעתים קרובות.

הנהוג למרוח דם על משקוף הדלת על-מנת להגן על הבן הבכור, צמח מתוך מנהג הקרבת הילדים אשר חלף מן העולם. לעיתים תכופות נהגו כך בהקשר לאחת מן הסעודות הקדושות של השנה, והטקס הזה היה נהוג בתקופות מסוימות כמעט בכל רחבי העולם, ממצרים ועד מקסיקו.

ואפילו לאחר שרוב הקבוצות זנחו את ההמתה הטקסית של הילדים, היה נהוג להשאיר את העולל לבדו, להניחו בטבע או בתוך סירה קטנה על הנהר. אם הילד שרד, הסברה הייתה שהאלים התערבו על-מנת לשומרו, כפי שמעידות המסורות על אודות משה, סָרְגֹון, כֹּרֶשׁ ורומולוס. אז הגיע הנהוג להקדיש את הבנים הבכורים כקדושים או כקורבנות, לאפשר להם לגדול ואז להגלותם במקום להמיתם; זה היה המקור לקולוניזציה הרומאים שמרו על מנהג זה באדיקות בתכניות הקולוניזציה שלהם.

מקורם של רבים מן החיבורים המשונים אשר נעשים בין המתירנות המינית לפולחן הפרימיטיבי נעוץ בקורבנות האדם. בימי קדם, אם פגשה אישה בצידי ראשים, היא יכולה הייתה לפדות את חייה באמצעות כניעה מינית. מאוחר יותר, עלמה אשר הוקדשה כקורבן לאלים יכולה הייתה לפדות את חייה בכך שהקדישה את גופה, למשך כל ימי חייה, לשירות המיני המקודש במקדש; באופן הזה היא הייתה יכולה להרוויח את כספי הפדיון. אנשי קדם ראו בקיום יחסי מין עם אישה אשר פדתה את חייה מעשה מרום ביותר. ההתייחסות עם העלמות הקדושות האלה נחשבה לטקס דתי, ובנוסף לכך, הטקס הזה כולו סיפק תירוץ מקובל לסיפוק המיני הנפוץ. הייתה זו צורה מעודנת של הונאה-עצמית, אשר אותה נהנו לתרגל הן העלמות והן בני זוגן. המוסכמות לעולם משתרכות מאחורי ההתקדמות האבולוציונית של הציוויליזציה, ובכך הן מאשרות את מנהגיהם המיניים הקדומים והפראיים יותר של הגזעים המתפתחים.

בסופו של דבר נפוצה הזנות במקדשים ברחבי דרום-אירופה ואסיה. הכספים שאותן הרוויחו הזונות במקדשים נחשבו עד מאוד בקרב כלל העמים – מתנה שראוי לתתה לאלים. סוגי הנשים הגבוהים ביותר צבאו על פתחי שווקי המין במקדשים, ואלה הקדישו את רווחיהן לסוגים שונים של שירותי קודש ומפעלים לטובת הציבור. רבות מן הנשים במעמדות הגבוהים ביותר אספו את כספי הנדוניה שלהן באמצעות מתן שירותי מין במשך תקופת-מה במקדשים, ומרבית הגברים העדיפו לשאת לאישה נשים מעין אלה.

8. פדיון ובריתות

הפדיון הטקסי והזנות במקדשים היוו למעשה התאמות של קורבנות האדם. לאחר מכן, הגיעו קורבנות הדָמָה של הבנות. טקס זה כלל הקזת-דם, והקדשה לחיות חיים שלמים כתולדות; הטקס היווה תגובה מוסרית לזנות המקדשים הקדומה יותר. בזמנים מאוחרים יותר, הקדישו עצמן בתולדות לשירות הטיפול באש הקדושה של המקדשים.

לבסוף הגו האנשים את הרעיון להציע חלק מן הגוף כמנחה וכתחליף לקורבן האדם השלם. הטלת מום פיזי נחשבה אף היא כתחליף מקובל. הוקרבו שערות, ציפורניים, דם ואפילו אצבעות ובהונות. טקס המילה הקדום אשר הגיע לאחר מכן והיה כלל-עולמי כמעט, צמח מתוך כת הקורבן החלקי; הוא היה לגמרי למטרות קורבן, ולא נלוותה לו כל מחשבה על גֵהות. את הגברים מלו; לנשים ניקבו את האוזניים.

לאחר מכן היה נהוג לקשור את האצבעות יחדיו במקום לחתוך אותן. גילוח הראש והתספורת נחשבו אף הם כצורות של מסירות דתית. בתחילה היה סירוסם של גברים בבחינת התאמה של רעיון קורבן האדם. באפריקה עדיין נהוג לחורר את האף והשפתיים, והקעקוע הינו התפתחות אמנותית של השיטה הקדומה יותר והגסה להטיל צלקות בגוף.

כתוצאה מלימוד מתקדם, מנהג הקורבן נקשר לבסוף לרעיון הברית. סוף-סוף נחשבו האלים כאילו הם חותמים הסכמי אמת עם האדם; והיה זה צעד חשוב בייצובה של הדת. החוק, הברית, תופס את מקומם של המזל, הפחד והאמונה הטפלה.

האדם לא היה מסוגל אפילו לחלום על כניסה להסכם עם האלוהות, עד אשר התקדם המושג שלו עצמו על אודות האל לרמה שבה נחשבו שליטי היקום כמהימנים. והרעיון המוקדם של האדם על אודות האל היה כה אֶנְתֶּרֹפּוֹמֹרְפִי, עד שהוא לא היה מסוגל להגות אלוהות מהימנה לפני שהפך הוא עצמו למהימן, מוסרי ואתי, באופן יחסי.

ואולם, הרעיון של כריתת ברית עם האלים אכן הגיע בסופו של דבר. האדם האבולוציוני רכש יושרה מוסרית במידה כזו שאפשרה לו להעז לשאת

ולתת עם אלוהיו. וכך, העסק של מנחות הקורבנות התפתח בהדרגה לכדי המשחק של המשא ומתן הפילוסופי של האדם עם האל. וכל זה ייצג שיטה חדשה לרכישת ביטוח מפני מזל רע, או טכניקה מתקדמת לרכישה מוגדרת יותר של שגשוג. אל נא תשתעשעו ברעיון השגוי כי הקורבנות המוקדמים הללו היו בבחינת מתנת חינם לאלים, מנחות ספונטניות של הכרת תודה או של הודיה; הן לא היו ביטויי אמת של סגידה.

צורות התפילה הפרימיטיביות היו לא יותר ולא פחות מאשר משא ומתן עם הרוחות, ויכוח עם האלים. היה זה סוג של משא ומתן שבו ההפצרה והשכנוע ניתנו בתמורה למשהו יותר מוחשי ויקר ערך. התפתחות המסחר בקרב הגזעים החדירה את רוח המסחר ופיתחה את השנינות של סחר החליפין; וכעת החלו תכונות אלה להופיע בשיטות הפולחן של האדם. וכפי שאנשים מסוימים היו סוחרים טובים יותר מאחרים, כך נחשבו אנשים מסוימים כמתפללים טובים מאחרים. תפילתו של אדם צדיק נחשבה עד מאוד. אדם צדיק היה אדם אשר שילם את כל חובותיו לרוחות, אחד שמילא עד תום את כל חובותיו הטקסיות לאלים.

לא היה בתפילות המוקדמות כמעט דבר מן הסגידה; הן היו בבחינת הפצרה של משא ומתן לשם השגת בריאות, עושר וחיים. ובמובנים רבים, התפילות לא השתנו בחלוף העידנים. הן עדיין נקראות מתוך ספרים, נאמרות באופן רשמי, ונכתבות כך שיושמו בגלגלים וייתלו על עצים, שם תחסוך הרוח הנושבת מן האדם את הטרחה של השימוש בנשימתו שלו עצמו.

9. קורבנות וסקרמנט

במהלך נתיב האבולוציה של הטקסים של אורנטיה, התקדם קורבן האדם מן העיסוק המדמם של אכילת-אדם ועד לרמות הגבוהות יותר והסמליות יותר. טקסי הקורבן המוקדמים הולידו את טקסי הסקרמנט המאוחרים יותר. בזמנים מאוחרים יותר, רק הכוהן לבדו היה טועם מזון מן הקורבן הקניבליסטי, או מטיפת דם-אדם, ואז היו חולקים כולם בתחליף של בעל החיים. כל הרעיונות המוקדמים על אודות הכופר, הפדיון, והבריתות התפתחו לכדי טקסי הסקרמנט של הימים המאוחרים יותר. ולכל האבולוציה הטקסית הזו נודעה השפעה מחברת כבירה.

במקסימום ובמקומות אחרים נקשר הסקרמנט של עוגות ויין לפת עבודת אֵם האל, ושימש לבסוף במקום הבשר והדם של קורבנות האדם הנושנים. העברים נהגו כך במשך זמן רב בטקס סדר הפסח, ומן הטקס הזה נולדה גרסת הסקרמנט הנוצרית המאוחרת יותר.

האחוות החברתיות הקדומות התבססו על טקס שתיית הדם; האחוה היהודית המוקדמת התבססה על קורבן הדם. פאולוס החל לבנות כת נוצרית חדשה על בסיס "דמה של ברית-עולם". ואף-על-פי שיתכן שהוא הכביד על הנצרות שלא לצורך בלימוד על אודות הדם והקורבן, הוא חיסל אחת ולתמיד את כלל הדוקטרינות על אודות פדיון באמצעות קורבנות אדם או קורבנות מן החי. הפשרות התיאולוגיות שלו מעידות על כך שאפילו על ההתגלות להיכנע בפני שליטת ההדרגתית של האבולוציה. אליבא ד-פאולוס, ישוע הפך לקורבן האנושי האחרון והמספק לגמרי; השופט האלוהי התרצה כעת, ולנצח.

וכך, לאחר עידנים ארוכים, התפתחה כת הקורבנות לכדי כת הסקרמנט. וכך מהווים הסקרמנטים של הדתות המודרניות ממשיכים כשרים לאותם טקסים מוקדמים מזעזעים של הקרבת קורבנות האדם, ולמנהגים הקניבליסטיים הקדומים אפילו יותר. רבים עדיין תלויים בדם על-מנת להיגאל, אך לכל הפחות הדבר הפך לביטוי מושאל, סמלי ומיסטי.

10. מחילה על חטא

האדם הקדום רכש מודעות לאהדת האל אך ורק באמצעות הקורבן. על האדם המודרני לפתח טכניקות חדשות לרכישת מודעות-עצמית של גאולה. בדעתו של בן התמותה עדיין מצויה המודעות של החטא, אך התבניות המחשבתיות על אודות הגאולה ממנו התרפטו והתיישנו. עדיין שרירה וקיימת המציאות של הצורך הרוחני, אך ההתקדמות האינטלקטואלית השמידה את הדרכים הנושנות שבאמצעותן הובטחו השקט והשלווה, הן בעבור הדעת והן בעבור הנשמה.

נדרש להגדיר מחדש את החטא כחוסר-נאמנות המכוונת כלפי האלוהות. קיימות רמות שונות של חוסר-נאמנות: חוסר הנאמנות החלקי של ההיסוס; הנאמנות החלוקה של העימות; הנאמנות הגוססת של האדישות; והמוות של הנאמנות כפי שזה מתבטא בהתמסרות לאידאלים מרושעים.

תחושת האשמה ורגש האשמה הינם המודעות להפרת המוסכמות; אלו אינם מהווים בהכרח חטא. בהיעדר חוסר-נאמנות מודעת לאלוהות לא מתקיים באמת חטא.

האפשרות לזהות את תחושת האשמה מהווה אות טרנסצנדנטי של כבוד עבור האנושות. היא איננה מסמנת את האדם כרשע, אלא דווקא מבדילה אותו כייצור בעל פוטנציאל לגדולה ולתהילה מרקיעה-לעולם. תחושה מעין זו של חוסר ערך הינה התמריץ הראשוני, אשר חייב להוביל במהרה ובבטחה אל-עבר אותם כיבושי אמונה המעתיקים את הדעת בת התמותה אל הרמות הנשגבות של נאצלות מוסרית, תבונה קוסמית וחיים רוחניים; וכך משתנות כלל המשמעויות של הקיום האנושי מן הזמני אל הנצחי, וכלל הערכים מוגבהים מן האנושי אל האלוהי.

הכאה על חטא הינה הדרך שבה דוחה האדם את חוסר הנאמנות, אך היא איננה מפחיתה כהוא זה מן ההשלכות בזמן ובמרחב של חוסר נאמנות שכזו. ואולם התוודות – חרטה כנה על טבעו של החטא – הינה הכרחית לשם צמיחה דתית והתקדמות רוחנית.

המחילה של האלוהות על החטא הינה החידוש של יחסי הנאמנות, לאחר תקופה שבה פסקה המודעות האנושית מלקיים מערכת יחסים שכזו כתוצאה מן ההשלכות של מרידה במודע. אין צורך לבקש את המחילה, אלא רק לקבלה כמודעות לכינונה מחדש של מערכת יחסים של נאמנות בין הברוא לבין הבורא. וכלל בני האל הנאמנים הינם שמחים, אוהבי-שירות ומתקדמים-לעד בהרקעה לעבר פרדיס.

[הוצג על-ידי כוכבת ערב זוהרת של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 90

שמאניזם – מרפאים וכוהנים

האבולוציה של המצוות הדתיות התקדמה מן הריצוי, ההימנעות, גירוש השדים, הכפייה, הפישור והפיוס אל הקורבן, הכפרה והפדיון. הטכניקה של הטקס הדתי עברה מן הצורות של הכת הפרימיטיבית, דרך הפטישים ועד לקסמים ולניסים; וככל שהטקס הפך מורכב יותר, בתגובה למושג המורכב יותר ויותר שגיבש האדם על אודות העולמות העל-חומריים, כך הוא נשלט באופן בלתי-נמנע על-ידי המרפאים, השמאנים וכוהנים.

במונחים המתקדמים של האדם הפרימיטיבי, נחשב עולם הרוחות בסופו של דבר ככזה אשר איננו מגיב לבן-תמותה רגיל. אך ורק בני האדם יוצאי הדופן מסוגלים ללחוש באזני האלים; אך ורק הגבר או האישה היוצאים מן הכלל היו נשמעים על-ידי הרוחות. וכך נכנסת הדת לשלב חדש, שלב שבו היא הופכת בהדרגה לדת מיד-שנייה; לעולם נדרש מרפא, שמאן, או כוהן, לתווך בין האדם הדתי לבין מושא סגידתו. וכיום רוב מערכות האמונה הדתיות המאורגנות באורנטיה עוברות דרך השלב הזה של התפתחות אבולוציונית.

הדת האבולוציונית נולדת כתוצאה מן הפחד הפשוט והכול-יכול, הפחד אשר מתפרץ בדעת האנושית כאשר זו ניצבת אל מול הבלתי-נודע, אל מול זה אשר אין לו הסבר ואל מול הבלתי-ניתן להבנה. לבסוף מגיעה הדת להכרה המעמיקה והפשוטה של אהבה כל-יכולה, האהבה אשר שוטפת את הנשמה האנושית, בלא שזו תוכל להתנגד, כאשר היא מתעוררת למושג של החיבה חסרת הגבולות אשר רוחש האב האוניברסאלי לבני היקום. ואולם, בתווך שבין התחלת האבולוציה הדתית לבין סיומה, מפרידים העידנים הארוכים של השמאנים, אשר מתיימרים לעמוד בין האדם לבין האל כאנשי ביניים, כפרשנים וכשדלנים.

1. השמאנים הראשונים – המרפאים

השמאן היה המרפא הבכיר, איש הפטיש הטקסי והאישיות המצויה במוקד כלל מנהגיה של הדת הפרימיטיבית. בקבוצות רבות עלה השמאן בדרגתו על המנהיג הצבאי, עובדה אשר סימנה את תחילת שלטון הכנסייה במדינה. לעתים פעל השמאן ככוהן ואפילו ככוהן-מלך. לכמה מן השבטים המאוחרים יותר היו הן שמאנים-מרפאים (רואים) והן שמאנים-כוהנים אשר הופיעו מאוחר יותר. ובמקרים רבים הפך תפקידו של השמאן לתפקיד העובר בירושה.

מכיוון שבימי קדם נחשב כל דבר יוצא מגדר הרגיל לדיבוק בידי רוח, כל תכונה מנטאלית או פיזית יוצאת-דופן נחשבה ככישור לשמש בתפקיד של מרפא. רבים מן הגברים הללו היו אפילפטיים, רבות מן הנשים היו היסטריות, ורוב המקרים של האנשים הקדומים בעלי ההשראה, כמו גם אלו אשר דבקו בהם רוח או שד, השתייכו לשני הטיפוסים הללו. לא מעט מן הכוהנים המוקדמים ביותר הללו השתייכו לקבוצה אשר חבריה זכו מאז בכינוי חולים במחלת הרדיפה.

אף כי הם נהגו לרמות בעניינים פעוטים, רוב רובם של השמאנים האמינו בעובדה שאכן רוח דבקה בהם. נשים אשר היו מסוגלות להכניס עצמן לטרנס או להתקף שיתוק הפכו להיות שאמניות רבות-עוצמה; מאוחר יותר, הפכו נשים שכאלה לנביאות ולמדיומים אשר תקשרו עם רוחות. על-פי-רוב, נכללה בהתקפי הטרנס-שיתוק שלהן תקשורת לכאורה עם רוחות המתים. רבות מן הנשים השמאניות אף היו רקדניות במקצוען.

ואולם, לא כל השמאנים השלו את עצמם; רבים מהם היו תכסיסנים ממולחים ומוכשרים. עם התפתחות המקצוע, על-מנת להיחשב כראוי לשמש כמרפא, נדרש בעל המקצוע המתחיל לשרת כשוליה במשך עשור שנים של קושי ושל מניעה-עצמית. השמאנים פיתחו צורת לבוש מקצועית והתנהגו באופן מסתורי. לעיתים קרובות, הם עשו שימוש בסמים על-מנת לייצר מצבים פיזיים מסוימים אשר ירשימו את חברי השבט וידהימו אותם. אנשים פשוטים החשיבו טריקים של זריזות-ידיים כתופעה על-טבעית, וכוהנים שונים היו הראשונים להשתמש בדיבור מן הבטן. רבים מן השמאנים הנושנים נתקלו ללא כוונה בהיפנוזה; אחרים הפנטו את עצמם תוך כדי התבוננות ממושכת בטבורם שלהם.

בעוד שרבים השתמשו בתכסיסים ובתרמיות, אחרי ככלות הכול המוניטין שלהם כקבוצה התבסס על הישגים בפועל. כאשר השמאן נכשל בפעולותיו, אם לא היה מסוגל להציג אליבי ראוי לכישלונו, הוא היה מודח מתפקידו או מומת. וכך, השמאנים ההגונים היו הראשונים להיעלם; שרדו רק השחקנים הממולחים.

היה זה השמאניזם אשר נטל את מושכות ההכוונה הבלעדית של ענייני השבט מידי הזקנים והחזקים ומסרם לידי הממולחים, הפיקחים ומרחיקי הראות.

2. תרגולים שמאניים

העלאת רוחות היוותה פרוצדורה מדויקת מאוד וסבוכה ביותר, בדומה לטקסי הכנסייה ד-היום המתנהלים בשפה עתיקה. כבר בראשיתו ביקש המין האנושי עזרה ממקורות על-אנושיים, הוא ביקש לו *התגלות*; והאדם האמין כי השמאן אכן קיבל התגלויות מעין אלה. אף כי השמאנים השתמשו בעבודתם בכוחה הרב של *הקשָׁאָה*, כמעט תמיד הייתה זו השאה שלילית; ורק לאחרונה נעשה שימוש בטכניקת ההשאה החיובית. בתחילת ההתפתחות של מקצועם החלו השמאנים לרכוש מומחיות במקצועות כמו הורדת גשם, ריפוי מחלות ופענוח פשעים. בכל אופן, ריפוי מחלות לא היה תפקידו העיקרי של המרפא השמאני; תפקידו היה להכיר את סכנות החיים ולשלוט בהן.

האמנות השחורה הקדומה – הן זו הדתית והן החילונית – נקראה אמנות לבנה בשעה ששימשה בידי הכוהנים, הרואים, השמאנים או המרפאים. אלו אשר עסקו באמנות שחורה נקראו מכשפים, קוסמים, מכשפות, מהלכי קסם, מעלים באוב, מאחזי עיניים ומגידי עתידות. בחלוף הזמן, סווג כל קשר לכאורה עם העל-טבעי כעבודת-כישוף או כעבודת השמאן.

הכישוף כלל את *הקסם* אשר בוצע על-ידי הרוחות הקדומות יותר, הבלתי-סדירות והבלתי-מוכרות; עבודת-שמאן הייתה קשורה בניסים שביצעו רוחות סדירות וכן אלים המופרים לשבט. בזמנים מאוחרים יותר נקשר המכשף לשטן, ובכך הוכנה הקרקע לרבים ממפגני חוסר הסובלנות הדתית של הזמנים האחרונים יחסית. הכישוף היווה דת עבור שבטים פרימיטיביים רבים.

השמאנים האמינו עד מאוד בתפקיד המקריות קְזו המגלה את רצון הרוחות; לעיתים קרובות הם הפילו גורל על-מנת לקבל החלטות. שרידים מודרניים לנטייה זו להפיל גורל ניתן לראות לא רק במשחקי המזל הרבים, אלא גם בשירי ילדים ידועים כדוגמת "האחרון הוא ה...". פעם האחרון נידון למוות; כיום הוא רק האחרון בכמה משחקים ילדותיים. מה שהיווה עניין רציני עבור האדם הפרימיטיבי, שרד אך כשעשוע של הילד המודרני.

המרפאים סמכו עד מאוד על אותות ועל סימנים, כדוגמת האמירה "בשעה שתשמע את רשרוש העלים בצמרת עץ התות, עליך להזדרז". מוקדם מאוד בהיסטוריה של הגזע היפנו השמאנים את תשומת ליבם אל הכוכבים. האסטרולוגיה הפרימיטיבית היוותה אמונה רווחת ונוהג שכיח בכל רחבי העולם; גם פירוש חלומות הפך נפוץ. ולאחר כל אלו הופיעו עד מהרה אותן שאמנויות רגשניות אשר טענו כי ביכולתן לתקשר עם רוחות המתים.

אף-על-פי שמקורם הינו עתיק, שרדו מורידי הגשם, או השמאנים של מזג האוויר, במורד הזמן לאורך העידנים. בשביל החקלאים הקדומים פירושה של בצורת קשה היה מוות; השליטה במזג האוויר היוותה מושא של קסם קדום רב. ואפילו האדם המודרני עוסק במזג האוויר כנושא שיחה נפוץ. כלל העמים הקדומים האמינו בכוחותיו של השמאן כמוריד גשם, ואולם הנוהג היה להרוג אותו כאשר נכשל, אלא אם כן היה מסוגל להמציא הסבר המניח את הדעת לכישלונם.

שוב ושוב סילקו הקיסרים את האסטרולוגים, אך אלו שבו וחזרו בשל האמונה הרווחת בכוחותיהם. לא ניתן היה לסלקם, ואפילו במאה השש-עשרה שלאחר ישוע, פרשו מנהלי הכנסייה והמדינה במערב את חסותם על האסטרולוגיה. אלפי אנשים אינטליגנטיים לכאורה עדיין מאמינים שאדם יכול להיוולד תחת שליטתו של כוכב בן-מזל או של כוכב ביש-מזל; וכן כי המיקום היחסי של גרמי השמיים קובע את תוצאות ההרפתקאות השונות על-פני האדמה. הפתיים עדיין מבקשים את מוצא פיותיהם של מגידי העתידות.

היוונים האמינו ביעילותה של העצה הנבואית של האורקל, הסינים השתמשו בקסמים כהגנה מפני שדים, השמאניזם שגשג בהודו ועדיין מתקיים באופן פתוח במרכז אסיה. ורק לאחרונה ננטשו מנהגים אלו במקומות רבים ברחבי העולם.

מאז ומעולם קמו נביאים ומורים של אמת על-מנת להוקיע ולחשוף את השמאניזם. אפילו בקרב האדם האדום, ההולך ונעלם, הופיע במאה החולפת נביא שכזה, שוֹנִי טֶנְסֶקְנָאטְאָנָה, אשר ניבא את ליקוי החמה של 1806 והוקיע את מידותיו הרעות של האדם הלבן. מורים רבים של אמת הופיעו בקרב השבטים והגזעים השונים במהלך העידנים הארוכים של ההיסטוריה האבולוציונית. ולעד הם ימשיכו להופיע ולאתגר את השמאנים, או את הכוהנים, של כל העידנים, אשר מתנגדים להשכלה הכללית ומנסים לדכא את הקדמה המדעית.

באופנים רבים ובשיטות פתלתלות ביססו השמאנים של ימי קדם את המוניטין שלהם כקולותיו של האל וכנאמני ההשגחה. הם הזליפו מים על העוללים אשר זה עתה נולדו ונתנו להם שמות; הם מלו את הגברים. הם ניהלו את כל טקסי הקבורה והיו אלו אשר הכריזו, כנדרש, על הגעת המתים בבטחה אל ארץ הרוחות.

הודות לצבירת התשלומים השונים אשר לכאורה הוצעו לרוחות, התעשרו הכוהנים והמרפאים השמאנים עד מאוד. לעיתים תכופות היה השמאן צובר כמעט את כל הרכוש החומרי של השבט. עם מותו של אדם אמיד, היה נהוג לחלק את רכושו, בחלקים שווים, בין השמאן למפעל ציבורי או מפעל צדקה כלשהו. נוהג זה עדיין קיים בחלקים מסוימים של טיבט, שם משתייכת כמחצית מאוכלוסיית הגברים למעמד בלתי-יצרני זה.

השמאנים התלבשו היטב ובדרך כלל היו להם מספר נשים; הם היו ראשוני האריסטוקרטים, בהיותם פטורים מכל המגבלות השבטיות. לעיתים קרובות הם היו בעלי דעת ומוסר ירודים. הם דיכאו את יריביהם בכך שכינו אותם מכשפים או אשפים, ולעיתים קרובות ביותר רכשו עמדות

השפעה וכוח כה חזקות עד כי היו מסוגלים לשלוט בכוהנים או במלכים.

האדם הפרימיטיבי החשיב את השמאן כרע הכרחי; הוא ירא ממנו אך לא אהב אותו. האדם המוקדם רחש כבוד לידע; הוא כיבד את החוכמה ותגמל אותה. השמאן היה בבחינת רמאות ברובו, אך ההערצה כלפי השמאנים מדגימה היטב את החשיבות הגבוהה אשר נודעה לחוכמה באבולוציה של הגזע.

3. התיאוריה השמאנית על אודות המחלות והמוות

מכיוון שהאדם הקדום התייחס לסביבתו החומרית כסביבה המגיבה במישרין לגחמות רוחות הרפאים ולרצונות הרוחות, אין זה מוזר שדתו עסקה במידה כה רבה של בלעדיות בעניינים של חומר. האדם המודרני תוקף את בעיותיו במישרין; הוא מכיר בעובדה שהחומר מגיב לתפעול האינטליגנטי של הדעת. באופן דומה, האדם הפרימיטיבי ביקש לשנות ואפילו לשלוט בחיים ובאנרגיות של מחוזות החומר; ומכיוון שהבנתו המוגבלת על אודות הקוסמוס הובילה אותו לאמונה כי רוחות הרפאים, הרוחות והאלים עסקו באופן אישי ומיידי בשליטה מדוקדקת בחיים ובחומר, הוא הכוין את מאמציו, באופן הגיוני, על-מנת לנסות ולרכוש את אהדתן ואת תמיכתן של הסוכנויות העל-אנושיות האלה.

לאור כל זאת, ניתן להבין הרבה ממה שהינו חסר-הסבר ולא-הגיוני בכתות העתיקות. טקסיה של הכת היו בבחינת ניסיונות של האדם הפרימיטיבי לשלוט בעולם החומר אשר בו מצא את עצמו. רבים ממאמציו כוונו לעבר הארכת החיים והבטחת הבריאות. מכיוון שבמקור נחשבו כל המחלות, כמו גם המוות עצמו, כתופעות של רוח, היה זה בלתי-נמנע שהשמאנים, בעודם פועלים כמרפאים וכוהנים, יעבדו גם כרופאים וכמנתחים.

יתכן שהדעת הפרימיטיבית מוגבלת בשל היעדרן של עובדות, ואולם אף-על-פי-כן היא הינה לוגית. כאשר בני-אדם עמוקים במחשבתם צופים במחלות ובמוות והוגים בהם, הם מבקשים לקבוע מה גורם לתופעות האלה; ובהתאם למידת הבנתם ביטאו השמאנים והמדענים את התיאוריות הבאות על אודות הסבל:

1. *רוחות רפאים* – השפעות רוח ישירות. ההיפותזות המוקדמות ביותר אשר הוצעו כהסבר למחלות ולמוות גרסו כי הרוחות גרמו למחלות בכך שפיתו את הנשמה לעזוב את הגוף; אם זו לא הצליחה לחזור, נגרם מוות. אנשי קדם פחדו כל-כך ממעשיהן המרושעים של רוחות הרפאים מחוללות המחלות, עד כי לעיתים קרובות היו פרטים חולים ננטשים אפילו ללא מזון או מים. בלא קשר לבסיס השגוי של האמונות האלה, הן אכן בודדו באופן יעיל את היחידים החולים ומנעו את התפשטותן של מחלות מדבקות.

2. *אלימות* – *גורמים מובנים מאלהים*. גורמיהן של תאונות ומיתות מסוימות היו כה קלים לזיהוי, עד כי אלו הוסרו מן הקטגוריה של מעורבות פעילה של רוחות רפאים. מיתות ופצעים אשר נגרמו במלחמה, בקרבות עם בעלי-חיים ועל-ידי סוכנויות אשר קל היה לזהותן, נחשבו כתופעות טבעיות. ואולם, במשך זמן רב רווחה האמונה כי הרוחות עדיין היו אחראיות לעיכוב בתהליך הריפוי או לגרימת דלקות, ואפילו באותם פצעים אשר נגרמו באופן "טבעי". אם לא ניתן היה לגלות כל גורם טבעי, עדיין הוטלה האחריות למחלות ולמוות על רוחות הרפאים.

כיום, הן באפריקה והן במקומות אחרים, ניתן למצוא עמים פרימיטיביים אשר הורגים מישוהו כל אימת שמתרחש מוות בלתי-אלים. המרפאים שלהם מצביעים על הצדדים האשמים. אם נפטרה האם בשעת הלידה, מייד חונקים את הילד – נפש תמורת נפש.

3. *קסם* – *השפעתם של אויבים*. הסברה הייתה שמחלות רבות נגרמו בשל כישוף, בשל פעולתה של עין הרע, או בשל הצבעה בקשת קסומה. בזמנים מסוימים אכן היה מסוכן להצביע על מישוהו; ועדיין פעולת ההצבעה לעבר מישוהו נחשבת בלתי-מנומסת. במקרים שבהם המחלות והמוות היו עלומים, היו אנשי קדם עורכים חקירה רשמית, מנתחים את הגופה ומבססים את סיבת המוות על גורם כזה או אחר; אלמלא כן, היה המוות מיוחס לכישוף, ובכך היה מצריך את הוצאתו להורג של המכשף האחראי לו. החקירות האלה של חוקרי המוות הקדומים הצילו חיים רבים של אלו אשר נחשדו כמכשפים לכאורה. בקרב קבוצות מסוימות התקיימה הסברה שאיש שבט יכול למות כתוצאה מן הכישוף שלו עצמו, ובמקרה כזה לא הואשם איש.

4. *חטא* – *עונש על הפרת טאבו*. לאחרונה באופן יחסי, רווחה האמונה שמחלה הינה עונש על חטא, אישי או גזעי. בקרב אנשים אשר חולפים דרך רמת האבולוציה הזו, רוחות התיאוריה כי אדם לא יוכל לסבול, אלא אם כן הפר טאבו. התייחסות אל המחלה ואל הסבל כאל "חיצו אדוני בתוכם" הינה טיפוסית לאמונות מן הסוג הזה. במשך זמן רב החשיבו הסינים ובני מסופוטמיה את המחלה כתוצאה של פעולת שדים רעים, זאת בעוד שהכשדים הצביעו גם על הכוכבים כגורמים לסבל. תיאוריה זו על אודות המחלה כתוצאה של זעם אלוהי, עדיין רווחת בקרב קבוצות רבות של תושבי אורנטיה הנחשבות מתורבתות.

5. *גורמים טבעיים*. האנושות הייתה מאוד איטית בלימודה את הסודות החומריים של יחסי הגומלין בין סיבה לתוצאה במחוזות הפיזיים של האנרגיה, החומר והחיים. היוונים הקדומים, בשמרם את מסורות הלימוד של אדמסון, היו בין הראשונים להכיר בעובדה שכל המחלות הינן תוצאתן של גורמים טבעיים. לאט ובבטחה מחסלת התפתחות העידן המדעי את התיאוריות הנושנות של האדם על אודות המחלה והמוות. החום היווה את אחת מן המחלות האנושיות הראשונות אשר הוסרו מן הקטגוריה של חוליים על-טבעיים, ובהדרגה התיר עידן המדע את אזיקי הבורות אשר כלאו את דעתו של האדם במשך זמן כה ממושך. הבנה על אודות הזקנה

וההידבקות מחסלת בהדרגה את הפחד של האדם מפני רוחות הרפאים, הרוחות והאלים פֶּאלו אשר אשמים אישית באומללות האנושית ובסבלם של בני התמותה.

האבולוציה לעולם אינה נכשלת בהשגת מטרתה; היא משרישה אצל האדם את אותו פחד של האמונה הטפלה מפני הבלתי-ידוע ואת האימה מפני הבלתי-נראה, אשר מהווה את הפיגום עבור המושג של האל. ולאחר שחזתה בלידתה של הבנה מתקדמת של האלוהות, אותה טכניקה של האבולוציה, הפועלת ללא דופי, מניעה את אותם כוחות מחשבה אשר ישמידו בנחרצות את הפיגום, אשר מילא זה מכבר את ייעודו.

4. הרפואה תחת השמאנים

כלל חייו של האדם הקדום נועדו למנוע מחלות; דתם הייתה במידה לא מבוטלת טכניקה למניעת מחלות. וללא קשר לשגיאות שנפלו בתיאוריות שלהם, הם הוציאו אותן אל הפועל בלב שלם; הייתה להם אמונה בלתי-מסויגת בשיטות הטיפול שלהם, וזו כשלעצמה הינה תרופה רבת-עוצמה.

אחרי ככלות הכול, האמונה אשר נדרשה על-מנת להבריא הודות לסיוע המטופש של אחד מן השמאנים הנושנים הללו, לא הייתה שונה במידה רבה מזו אשר נדרשת על-מנת להבריא תחת ידם של כמה מאלו שהחליפו אותם בימים מאוחרים יותר, ואשר עוסקים בטיפול הבלתי-מדעי במחלות.

השבטים הפרימיטיביים יותר התיירו עד מאוד מן החולים, ובמשך עידנים ארוכים נמנעו מהם בקפידה, ולבושתם, הזניחו אותם. הייתה זו בבחינת התקדמות הומניטרית כבירה כאשר האבולוציה של השמאנים הולידה מרפאים אשר הסכימו לטפל במחלות. או אז הפכה לנוהג ההסתופפות של כלל השבט בחדר החולה על-מנת לסייע בידי השמאן לסלק את רוחות הרפאים של המחלה באמצעות יללות. לא היה זה בלתי-נפוץ לאישה לשמש בתפקיד השמאן המאבחן, בעוד שהגבר מעניק את הטיפול. השיטה הרגילה לאבחון מחלות הייתה בחינת בני מעיו של בעל-חיים.

מחלות טופלו באמצעות שירת מזמורים, יללות, הנחת ידיים, נשימה על החולה וטכניקות רבות אחרות. בזמנים מאוחרים יותר הפך לנפוץ הנוהג לישון במקדש, והריפוי אירע, לכאורה, בשעת השינה. לבסוף ביצעו המרפאים ניתוחים, הלכה למעשה, בעת השינה במקדש; קידוח החור בגולגולת נמנה על הניתוחים הראשונים, ונעשה במטרה לאפשר לרוח כאב הראש לחמוק. השמאנים למדו לטפל בשברים ובנקעים, לפתוח חבורות ומורסות; השמאנית הפכה למיילדת מומחית.

שיטת טיפול נפוצה כללה שפשוף המקום המודלק או המוכתם בגוף באמצעות חפץ קסום, השלכת הקמע, ואז, לכאורה, הגיע הריפוי. אם איתרע מזלו של מאן דהוא להרים את הקמע אשר הושלך, האמונה הייתה שהוא יקבל מייד את הדלקת או את הכתם. הדבר התקיים זמן רב בטרם הוכנסו לשימוש צמחי מרפא ותרופות אמת אחרות. העיסוי פותח בהקשר של לחשים ונועד לשפשף את הרוח החוצה מן הגוף; לפניו קדמו המאמצים למרוח תרופות פנימה אל תוך הגוף, ממש כמו הניסיונות המודרניים למרוח משחות אל הגוף פנימה. הנחת כוסות רוח ושיאיבה של החלקים שנפגעו, יחד עם הקזת דם, נחשבו לבעלות-ערך רב לשם היפטרות מן הרוח מחוללת המחלות.

מכיוון שהמים היו פְּטִיש רב-עוצמה, נעשה בהם שימוש בטיפול בחוליים רבים. במשך זמן רב שררה האמונה כי באמצעות ההזעה ניתן לחסל את הרוח אשר גורמת למחלות. אמבט האדים נחשב עד מאוד; עד מהרה שגשו מעיינות מים חמים כאתרי נופש פרימיטיביים. האדם המוקדם גילה כי החום יכול להקל על כאב; הוא השתמש באור השמש, באיברים טריים של בעלי-חיים, בחמר חם ובאבנים חמות, ורבות מן השיטות האלה משמשות עד היום. במאמץ להשפיע על הרוחות נעשה שימוש בקצב; תופי הטום-טום היו בשימוש כלל-עולמי.

עמים מסוימים סברו כי הגורם למחלה הוא קנוניה מרושעת בין הרוחות לבעלי החיים. וכך נולדה האמונה כי לכל מחלה אשר נגרמת על-ידי בעל-חי קיים צמח מרפא ומועיל אשר משמש לה כמזור. האנשים האדומים התמסרו במיוחד לתיאוריה על אודות צמחים כתרופות-לכל; ותמיד הם שמו טיפת דם בבור השורש שנוצר כאשר הם עקרו צמח מן האדמה.

הצום, התזונה והחומרים אשר טיפלו בגירויים שימשו לעיתים קרובות כשיטות מרפא. ההפרשות האנושיות, בהיותן קסומות בהחלט, נחשבו עד מאוד; וכך נוכל למנות את הדם ואת השתן בין התרופות המוקדמות ביותר, אשר אליהן נוספו במוקדם שורשים ומלחים השונים. השמאנים האמינו כי ניתן לסלק את רוחות המחלות אל מחוץ לגוף באמצעות תרופות בעלות ריח רע וטעם מר. מוקדם מאוד הפכה ההקאה לטיפול שגרתי, והערך אשר נודע לקקאו ולקינין במצבם הנא היו בין התגליות הפרמצבטיות הראשונות.

היוונים היו הראשונים לפתח שיטות הגיוניות באמת לטיפול בחולים. הן היוונים והן המצרים קיבלו את הידע הרפואי שלהם מעמק הפרת. שמן ויין שימשו כתרופות מאוד מוקדמות לטיפול בפצעים; השומרים עשו שימוש בשמן קיק ובאופיום. רבות מן התרופות הקדומות, היעילות והסודיות האלה איבדו מעוצמתן כאשר נודעו ברבים; מאז ומעולם הייתה הסודיות הכרחית להצלחת פעולת התרמית והאמונה הטפלה. אך ורק העובדות והאמת מזמנות את מלוא אור ההבנה ועולזות באורו ובהארתו של המחקר המדעי.

5. כוהנים וטקסים

מהות הטקס הינה הביצוע המושלם שלו; בקרב הפראים הוא חייב להיות מבוצע בדיוק רב. אך ורק כאשר הטקס נערך באופן הנכון, יש בו בכדי להפעיל כוח על הרוחות. אם הטקס פגום, הוא רק מעורר את הזעם ואת התרעומת של האלים. לפיכך, מכיוון שדעתו המתפתחת של האדם הגתה

שהטכניקה של הטקס הייתה הגורם המכריע ביעילותו, היה זה בלתי-נמנע שבמוקדם או במאוחר יתפתחו השמאנים המוקדמים לכדי קבוצת כוהנים המוכשרת לנהל את הטקס על מלוא דקדוקיו. וכך, במשך עשרות אלפי שנים, הכבידו אין ספור טקסים על החברה, הטילו קללה על הציוויליזציה, והיוו משא כבד מנשוא על כל פעולה בחיים ועל כל דבר שהגזע ביצע.

הטקס הינו הטכניקה שבה הופך מנהג לקדוש; הטקס יוצר מיתוסים ומנציח אותם, וכמו כן תורם לשימורם של המנהגים החברתיים והדתיים. שוב, הטקס עצמו נברא על-ידי המיתוסים. הטקסים מתחילים את דרכם על-פי-רוב בחברתיים, לאחר מכן הופכים לכלכליים, ולבסוף הם רוכשים את הקידוש ואת הכבוד של הטקס דתי. הטקס עשוי להתבצע באופן אישי או קבוצתי – או שניהם גם יחד – כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתפילה, בריקוד ובדרמה.

מילים הופכות לחלק מן הטקס, כדוגמת השימוש במילים אמן וסלה. ההרגל לקלל, ניבול הפה, מייצג הדרדרות של הנוהג אשר קדם לו, החזרה הטקסית על שמות קודש. העלייה לרגל למקומות קדושים מהווה טקס קדום מאוד. לאחר מכן התפתח הטקס לכדי טקסים מפורטים של טיהור, זיכוי וקידוש. לאמיתו של דבר, טקסי החניכה של החברות הסודיות, השבטיות והפרימיטיביות, היוו טקס דתי בוסרי. טכניקת הפולחן של פְּתוּת המסתורין הנושנות היוו שורה ארוכה של טקסים דתיים אשר נצברו ואוגדו יחדיו. בסופו של דבר התפתח הטקס לכדי הטקסים החברתיים והפולחן הדתי המודרניים, טקסים הכוללים תפילה, שירה, קריאה בצוותא, ודרכים אישיות וקבוצתיות אחרות להתמסרות רוחנית.

הכוהנים התפתחו מן השמאנים אל המעמד הנוכחי של מנהלי הפולחן הדתי בפועל, דרך מגידי העתידות, המנחשים, הזמרים, הרקדנים, מחוללי מזג האוויר, נאמני שכיות החמדה הדתיות, נאמני המקדש וחוזי האירועים. בסופו של דבר עבר התפקיד בירושה; צמח ועלה מעמד רציף של כוהנים.

ככל שהתפתחה הדת כך החלו הכוהנים להתמחות בהתאם לכישוריהם המולדים ולנטיותיהם המיוחדות. חלקם הפכו לזמרים, אחרים למתפללים, ואילו אחרים למקריבי קורבנות; לאחר מכן הגיעו נושאי הדברים – המטיפים. וכאשר הדת הפכה ממוסדת, טענו הכוהנים הללו כי בידיהם מצוי "המפתח לגן העדן".

מאז ומעולם ביקשו הכוהנים להרשים את פשוטי העם ולעורר בקרבם יראת כבוד, ולשם כך ניהלו את הטקס הדתי בשפה קדומה ועשו שימוש בשלל אמרות קסם על-מנת לעורר את המסתורין בקרב משתתפי הטקס ולהעצים את דבקותם, כמו גם את סמכותם שלהם. הסכנה הגדולה בכל זה היא שהטקס נוטה להפוך לתחליף של הדת.

הכוהנים עשו רבות על-מנת לעכב את ההתפתחות המדעית ולהשהות את הקדמה הרוחנית, אך הם גם תרמו לייצובה של הציוויליזציה ולהעצמת סוגים מסוימים של תרבות. ואולם, כוהנים מודרניים רבים חדלו מלשמש כמנהליהם של טקסי הסגידה לאל, בכך שהפנו את תשומת ליבם לתיאולוגיה – לניסיון להגדיר את האל.

אין להכחיש כי הכוהנים היוו אבן ריחיים על צווארם של הגזעים, ואולם למנהיגי הדת האמיתיים נודע ערך לא-יסולא בפז כאלו אשר הצביעו על הדרך אל מציאויות גבוהות וטובות יותר.

[הוצג על-ידי מלכיצדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 91

האבולוציה של התפילה

התפילה, כסוכנות של הדת, התפתחה מתוך ביטויים קודמים בדמות המונולוג והדיאלוג הבלתי-דתיים. עם שהאדם הפרימיטיבי השיג מודעות-עצמית, התרחשה כתוצאה בלתי-נמנעת מכך המודעות-לאחר, קרי הפוטנציאל הדואלי של התגובה החברתית ושל ההכרה באל.

הצורות הראשונות של התפילה לא כוונו אל אלוהות. אלה היו ביטויים כדוגמת מה שהייתם אתם אומרים לחבר לפני התחלת משימה חשובה, "אחל לי הצלחה". האדם הפרימיטיבי היה משועבד לקסם; המזל – הטוב והביש – חדר לכל תחומי החיים. בתחילה היו הבקשות האלה למזל בעלות אופי מונולוגי – מעין מחשבות בקול רם שחשב זה אשר שירת את הקסם. לאחר מכן ביקשו המאמינים הללו במזל את תמיכת חבריהם ומשפחותיהם, וכך נערך סוג כלשהו של טקס אשר כלל את כל החמולה או את כל השבט.

כאשר התפתחו המושגים של רוחות הרפאים ושל הרוחות, הפכו הבקשות האלה לפניות המכוונות לגורם על-אנושי, ועם המודעות לאלים, הגיעו ביטויים מעין אלו לרמות של תפילה אמיתית. כדוגמא לכך, ניתן להיווכח כי בקרב שבטים אוסטרליים מסוימים, קדמו התפילות הדתיות לאמונות ברוחות ובאישיות על-אנושיות.

שבט הטוֹדָה בהודו מקיים כעת נוהג זה של תפילה אשר איננה מכוונת אל אף-אחד באופן מיוחד, ממש כשם שנהגו האנשים המוקדמים בזמני טרום המודעות הדתית. אלא שבקרב בני הטודה מהווה נוהג זה משום נסיגה של דתם המתנוונת אל הרמה הפרימיטיבית הזו. הטקסים הנוכחיים של הכוהנים אנשי-החלב של בני הטודה אינם מייצגים טקס דתי, הואיל והתפילות הבלתי-אישיות האלה אינן תורמות מאום לשימורם או להעצמתם של ערכים חברתיים, מוסריים או רוחניים כלשהם.

התפילה הקדם-דתית הייתה חלק ממנהג המָנָה של המְלָאֲנָזִים, מאמונות האוֹדָה של הפיגמים אשר באפריקה, ומן האמונות הטפלות על אודות המָאֲנִיטו של האינדיאנים בצפון-אמריקה. רק לאחרונה הגיעו שבטי הפְּגָאֲנָדָה שבאפריקה מן התפילה ברמת המָנָה. בשלב הבלבול האבולוציוני המוקדם הזה, מתפללים בני-אדם אל אלים – מקומיים ולאומיים – וכן אל פְּטִישִׁים, קמעות, רוחות רפאים, שליטים ובני-אדם מן השורה.

1. תפילה פרימיטיבית

הדת האבולוציונית משמשת בתחילתה לשימור ולהעצמת הערכים החברתיים, המוסריים והרוחניים אשר קורמים צורה לאיטם. האנושות איננה מבחינה באופן מודע במשימתה זו של הדת, אך זו מושגת בעיקר באמצעות תפקודה של התפילה. תרגול התפילה מייצג את המאמץ הבלתי-מכוון, ואף-על-פי-כן, המאמץ האישי והקבוצתי של קבוצה כלשהי להבטיח (קרי להביא לידי מימוש) את שימור הערכים הגבוהים יותר. ואלמלא שמרה אותם התפילה, היו במהרה יורדים כל ימי הקודש חזרה למעמד של ימי חג גרידא.

הדת וסוכנויותיה, אשר העיקרית שבהן הינה התפילה, הינן בנות ברית אך ורק של אותם ערכים אשר מקבלים הכרה חברתית, קרי את אישור הקבוצה. לפיכך, כל אימת שהאדם הפרימיטיבי ניסה לספק את תחושותיו הבזויות יותר, או להגשים את שאיפותיו האנוכיות אשר אינן יודעות גבול, נמנעו ממנו הנחמה של הדת והסיוע של התפילה. אם ביקש היחיד להגשים מטרה אנטי-חברתית כלשהי, הוא נדרש לבקש את הסיוע של הקסם הבלתי-דתי, להיוועץ במכשפים, וכך נמנע ממנו הסיוע של התפילה. לפיכך, הפכה התפילה במוקדם לגורם רב-עוצמה אשר קידם את האבולוציה החברתית, את הקדמה המוסרית ואת ההישג הרוחני.

ואולם, הדעת הפרימיטיבית לא הייתה לוגית ואף לא עקבית. האדם הקדמון לא תפש שמחזות התפילה אינם בדברים של חומר. נשמות פשוטות-דעת אלה הסיקו כי המזון, המחסה, הגשם, הצייד והטובין החומריים האחרים העצימו את רוחות החברה, ולפיכך החלו להתפלל למען הברכות הפיזיות האלה. ואף כי היה בזה בבחינת עיוות של התפילה, הוא עודד את המאמצים להגשים את המטרות החומריות האלה באמצעות פעולות חברתיות ואתיות. ואף כי הזניה כזו של התפילה הורידה לשפל את ערכיהם הרוחניים של בני האדם, היא רוממה במישרין את מוסכמותיהם הכלכליות, החברתיות והאתיות.

בסוגי הדעת הפרימיטיביים ביותר, מקבלת התפילה אך צורת מונולוג. במוקדם הופכת צורה זו לדיאלוג, והיא מתרחבת עד מהרה לרמה של פולחן

קבוצתי. התפילה מסמנת כי לחשי קדם-הקסם של הדת הפרימיטיבית התפתחו עד לרמה שבה מכירה הדעת האנושית במציאותם של כוחות מיטיבים, או של הוויות מיטיבות, אשר ביכולתם להעצים את הערכים החברתיים ולהרחיב את האידיאלים המוסריים, ויתרה מכך, כי ההשפעות האלה הינן על-אנושיות ונפרדות מן האגו של האדם המודע-לעצמו ומזה של חבריו בני התמותה. לפיכך, תפילת אמת איננה מופיעה עד אשר מקבלת סוכנות הסעד הדתי חזות אישית.

קיים קשר קלוש בין תפילה לבין אנימיזם, אך אמונות מעין אלה יכולות להתקיים לצד הרגשות הדתיים המגיחים. פעמים רבות לדת ולאנימיזם היו מקורות שונים לחלוטין.

בעבור אותם בני-תמותה אשר לא השתחררו מן השעבוד הפרימיטיבי לפחד, קיימת סכנה אמיתית שכל תפילה עלולה להוביל לתחושה מורבידית של חטא, לאמונות בלתי-מוצדקות באשמה, אמיתיות או מדומות. ואולם, בזמנים המודרניים אין זה סביר כי רבים יבלו בתפילה זמן מספק על-מנת שיוביל אותם להרהורים מזיקים אלו על אודות היות האדם בלתי-ראוי או שרui-בחטא. הסכנות הנלוות לעיוות התפילה ולהפיכתה לסטייה הינן הבורות, האמונה הטפלה, ההתגבשות, היעדר החינויות, החומרנות והקנאות.

2. התפילה המתפתחת

התפילות הראשונות היו אך בבחינת משאלות אשר הובעו במילים, ביטוי של תשוקות אמת. לאחר מכן הפכה התפילה לטכניקה להשגת שיתוף הפעולה של הרוחות. ואז הגיעה התפילה לתפקוד הגבוה יותר של סיוע לדת בשימורם של כלל הערכים הראויים.

הן התפילה והן הקסם צמחו כתוצאה מן האופן שבו התאים האדם את תגובותיו לתנאי הסביבה של אורנטיה. ואולם, למעט הקשר הכוללני הזה, יש להם רק מעט מן המשותף. התפילה תמיד הצביעה על פעולה חיובית של האגו המתפלל; מאז ומעולם היא הייתה נפשית ולעתים רוחנית. על-פי-רוב הצביע הקסם על ניסיון לתפעל את המציאות מבלי להשפיע על האגו של המְתַפַּעֵל, של העוסק בקסם. למרות מקורותיהם הבלתי-תלויים, הקסם והתפילה התייחסו תכופות זה לזו בשלבי ההתפתחות המאוחרים שלהם. לעתים התעלה הקסם באמצעות רוממות מטרותיו מעל הנוסחאות, דרך טקסים ולחשים, ועד לספה של תפילת אמת. התפילה הפכה לעיתים כה חומרנית עד אשר הידרדרה לכדי טכניקה של קסם-מדומה, של הימנעות ממה שנדרש להשקיע על-מנת לפתור את הבעיות של אורנטיה.

משלמד האדם שהתפילה לא תוכל לכפות דבר על האלים, או אז היא הפכה יותר להפצרה, לבקשת טובה. ואולם, לאמיתו של דבר התפילה האמיתית ביותר הינה התייחדות שבין האדם לבין בוראו.

הופעתו של רעיון הקורבן גורמת בכל דת לפיחות ביעילותה הגבוהה יותר של תפילת האמת, זאת משום שבני האדם מבקשים להעניק את מנחות הרכוש החומריות במקום מנחת רצונם שלהם המוקדש לעשיית רצון האל.

כאשר דת נעדרת אל אישי, מועתקות תפילותיה אל הרמות של התיאולוגיה והפילוסופיה. כאשר המושג הגבוה ביותר של האל בדת הינו זה של אלוהות בלתי-אישית, כמו באידיאליזם הפנתיאיסטי, אף-על-פי שהדבר מאפשר את הבסיס לצורות מסוימות של התייחדות מיסטית, הוא מחסל את עוצמתה של תפילת האמת, אשר לעולם מהווה התייחדות של האדם עם הוויה אישית ונעלה ממנו.

במהלך הזמנים המוקדמים יותר בהתפתחות הגזע, ואפילו בהווה, התפילה, כחלק מן ההתנסות היומיומית של בן התמותה הממוצע, הינה בעיקרה תופעה שבה האדם מקיים קשר עם תת המודע שלו עצמו. אך קיים גם מחוז של תפילה שבו יחידים ערים מבחינה אינטלקטואלית, המצויים בהתקדמות רוחנית, מגיעים פחות-או-יותר לקשר עם רמות של מודעות-על בדעת האנושית, מחזותיו של מכוונן המחשבה השוכן. בנוסף לכך, קיים שלב רוחני מובחן של תפילת אמת, אשר נוגע לקבלתה ולהכרתה על-ידי הכוחות הרוחניים של היקום, שלב אשר הינו נפרד לחלוטין מכל קשר אנושי ואינטלקטואלי.

התפילה תורמת במידה רבה להתפתחותו של הרגש הדתי של דעת אנושית מתפתחת. ונודעת לה השפעה כבירה הפועלת על-מנת למנוע את בידודה של האישיות.

התפילה מייצגת טכניקה אחת אשר קשורה לדתות הטבעיות של האבולוציה הגזעית, ואשר מהווה אף חלק מן הערכים ההתנסותיים של הדתות הגבוהות יותר והמצטיינות מבחינה אתית, דתות ההתגלות.

3. תפילה והאלטר-אגו

כאשר הילדים לומדים לראשונה להשתמש בשפה, הם נוטים לחשוב בקול רם, לבטא את מחשבותיהם במילים, אפילו אם לא נוכח איש אשר יקשיב. עם הנץ הדמיון היצירתי, הם מפגינים נטייה לשוחח עם בני-לוויה דמיוניים. בדרך זו מנסה האגו המתפתח להתייחד עם אלטר-אגו מדומה. באמצעות הטכניקה הזו, הילד לומד במוקדם להפוך את שיחות המונולוג שלו לפסבדו-דיאלוגים, אשר במסגרתם משיב אלטר-אגו זה למחשבותיו המילוליות ולמשאלות אשר ביטא. הרבה ממחשבתו של המבוגר מתבצעת, מבחינה מנטאלית, בצורת שיחה.

צורת התפילה המוקדמת והפרימיטיבית דמתה עד מאוד לדקלומים הקסומים-למחצה של שבט הטובה בן ימינו-אנו, תפילות אשר לא כוונו אל אף-אחד במיוחד. ואולם, טכניקות תפילה מעין אלה נוטות להתפתח לכדי שיטת התקשורת של הדיאלוג, וזאת באמצעות הופעתו של רעיון האלטר-אגו. בחלוף הזמן מרומם מושג האלטר-אגו למעמד של כבוד אלוהי, ומופיעה התפילה המשמשת כסוכנת של הדת. דרך שלבים רבים ולאורך עידנים ממושכים, עתיד סוג תפילה פרימיטיבי זה להתפתח בטרם יגיע למדרגה של תפילה אינטליגנטית ובאמת אתית.

באופן שבו נתפש האלטר-אגו על-ידי בני התמותה המתפללים במהלך הדורות העוקבים, הוא מתפתח ועולה דרך רוחות רפאים, פְּטִישִׁים ורוחות, אל האלים הפוליתאיסטיים, ולבסוף אל האל האחד, הוויה אלוהית אשר מגלמת את האידיאלים הגבוהים ביותר ואת השאיפות הנשגבות ביותר של האגו אשר נושא תפילה. וכך, התפילה אכן משמשת כסוכנת העוצמתית ביותר של הדת לצורך שימורם של הערכים והאידיאלים הגבוהים ביותר של אלו אשר מתפללים. למן הרגע שבו נהגה האלטר-אגו ועד להופעת המושג של אב אלוהי ושמיימי, התפילה הינה תמיד נוהג מְסֻבָּר אשר מקדם את המוסר ואת הרוחניות.

תפילת האמונה הפשוטה מעידה על התפתחות כבירה בהתנסות האנושית, התפתחות שבה הפכו השיחות הנושנות עם סמל האלטר-אגו המדומה של הדת הפרימיטיבית להיות מרוממות עד לרמה של התייחדות עם רוח האינסוף, ובעלות מודעות אמיתית למציאותו של האל הנצחי ואב פרדיס של כל הברואים התבוניים.

ומלבד כל מה שהינו על-עצמי בהתנסות של התפילה, ראוי לזכור כי התפילה האתית הינה דרך נפלאה לרומם את האגו של האדם ולחזק את העצמי במטרה לחיות חיים טובים יותר ולהשיג הישגים גבוהים יותר. התפילה מניעה את האגו האנושי לחפש סיוע בשני אופנים: לבקש את הסיוע החומרי מן המאגר התת-מודע של ההתנסויות האנושיות, ולבקש את ההשראה ואת ההכוונה בגבולות של מודעות-העל של הקשר בין החומרי לרוחני בקרב משגוח המסתורין.

התפילה תמיד הייתה ותמיד תהא התנסות אנושית בעלת שני פנים: נוהל פסיכולוגי אשר קשור בקשר הדדי לטכניקה רוחנית. ולעולם לא ניתן להפריד לגמרי בין שני תפקידים אלו של התפילה.

תפילה מוארת חייבת להכיר לא רק באל חיצוני ואישי, אלא גם באלוהיות פנימית ובלתי-אישית, במכוון השוכן. ראוי ביותר שהאדם, בעת שהוא נושא תפילה, יתאמץ לתפוש את מושג האב האוניברסאלי אשר בפרדיס; ואולם, הטכניקה היעילה יותר לרוב השימושים המעשיים תהא לחזור אל מושג האלטר-אגו הסמוך, ממש כשם שנטתה לעשות הדעת הפרימיטיבית, ואז להכיר בכך שהרעיון של אלטר-אגו הזה התפתח מדמיון גרידא ועד לאמת לפיה האל שוכן בתוך האדם בן התמותה, עובדת נוכחותו של המכוון, כך שלכאורה יכול האדם לשוחח פנים-אל-פנים עם אלטר-אגו אמיתי ואלוהי אשר שוכן בו והינו הנוכחות הממשית והמהות של האל החי, של האב האוניברסאלי.

4. תפילה אֶתִית

שום תפילה לא תוכל להיחשב אתית כאשר העותר מבקש לרכוש לעצמו יתרון אנוכי על-פני חבריו. התפילה האנוכית והמטריאליסטית איננה תואמת את הדתות האתיות אשר מתבססות על אהבה נטולת-אנוכיות ואלוהית. כלל התפילות הבלתי-אתיות מעין אלה חוזרות לרמות הפרימיטיביות של מעין-קסם, ואינן ראויות לציוויליזציות מתקדמות ולדתות מוארות. התפילה האנוכית מנוגדת לרוח של כל אתיקה המבוססת על צדק אוהב.

לעולם אין להזנות את התפילה עד שתהפוך לתחליף לפעולה. כל תפילה אתית הינה תמריץ לפעולה, והיא אף מכוונית את המאמץ המדורג לעבר המטרות האידיאליסטיות של ההישג המצוי מעל לעצמי.

היו *הוגנים* בכל תפילותיכם; אל תצפו מן האל לגלות יחס מועדף, לאהוב אתכם יותר מאשר את ילדיו האחרים, את חבריכם, את שכניכם ואפילו את אויביכם. ואולם, תפילותיהן של הדתות הטבעיות, או המתפתחות, אינן אתיות בראשיתן, כפי שהדבר נכון בעבור דתות ההתגלות המאוחרות יותר. כל התפילות, בין אם של היחיד ובין אם של הקבוצה, עשויות להיות או אנוכיות או זולִּתִּנִּיּוֹת. כלומר, התפילה עשויה להתמקד בעצמי או באחרים. כאשר התפילה איננה כוללת בקשה כלשהי עבור המתפלל או עבור חבריו, או אז נוטות גישות מעין אלה של הנשמה אל הרמות של סגידת אמת. התפילה האנוכית כוללת התוודויות ובקשות, ולעיתים קרובות בנויה מדרישות טובות הנאה חומריות. התפילה הינה במידת-מה אתית יותר כאשר היא עוסקת בסליחה ותרעה אחר חוכמה למטרת שליטה-עצמית טובה יותר.

בעוד שתפילה מן הסוג הבלתי-אנוכי מחזקת ומנחמת, ככל שהתגליות המדעיות מדגימות את העובדה כי האדם חי ביקום פיזי של חוק וסדר, כך עתידה התפילה החומרנית לגרום לאכזבה ולהתפכחות מאשליות. ילדותו של יחיד, או של גזע, מאופיינת בתפילה הפרימיטיבית, האנוכית והחומרנית. ובמידה מסוימת, כל הבקשות האלה מועילות בכך שהן תמיד מובילות אל עבר אותם ניסיונות ומאמצים אשר תורמים להשגת מענה לתפילות האלה. לעולם תורמת תפילת האמת של האמונה להעצמת טכניקת החיים, אפילו אם בקשות מעין אלה אינן ראויות להכרה רוחנית. ואולם, על האדם המתקדם מבחינה רוחנית לנקוט במשנה זהירות בבואו לנסות ולהניא את הדעת הפרימיטיבית, או הבלתי-בשלה, מלהתפלל תפילות מעין אלה.

זכרו שאפילו אם התפילה איננה משנה את האל, לעיתים קרובות מאוד יש לה השפעה כבירה ומתמשכת על זה המתפלל באמונה ומתוך ציפייה בוטחת. בקרב הגברים והנשים של הגזעים המתפתחים, קדמה התפילה והביאה להרבה שקט-נפשי, עליזות, רוגע, אומץ, שליטה-עצמית

5. השלכות חברתיות של התפילה

התפילה במסגרת פולחן האבות הקדמונים מובילה לטיפוח אידיאליים של האבות הקדמונים. ואולם התפילה, כחלק מפולחן האלוהות, מתעלה מעל לכל המנהגים הללו מכיוון שהיא מובילה לטיפוח אידיאליים אלוהיים. ככל שהמושג של אלטר-אגו של התפילה הופך נשגב ואלוהי, כך מרוממים בהתאמה האידיאליים של האדם מאידיאליים אנושיים גרידא לעבר הרמות הנשגבות והאלוהיות, וכתוצאה מכל התפילה הזו הולך משתפר האופי האנושי והאישיות האנושית מתאחדת באופן מעמיק.

ואולם, התפילה לא תמיד חייבת להיות יחידנית. התפילה הקבוצתית, או התפילה בקהילה, הינה יעילה ביותר, בכך שהשלכותיה תורמות רבות לחברות. כאשר קבוצה עוסקת בתפילה קהילתית המיועדת להעצים את המוסר ולרומם את הרוח, פועלת מסירות שכזו בחזרה על היחידים אשר מרכיבים את הקבוצה; הודות להשתתפותם משתפרים כולם. מסירות שכזו בתפילה יכולה לסייע אף לעיר שלמה, או לאומה שלמה. ההתוודות, החרטה והתפילה הובילו יחידים, ערים, אומות וגזעים שלמים לנקוט מאמצים כבירים של שינוי ופעולות אמיצות של הישגים נועזים.

אם אתם משתוקקים באמת ובתמים להתגבר על ההרגל של מתיחת ביקורת על חבר כלשהו, הדרך המהירה והבטוחה ביותר להשיג שינוי גישה שכזה, הינה לבסס את ההרגל להתפלל עבור אותו אדם בכל יום מימי חייכם. ואולם, ההשלכות החברתיות של תפילות מעין אלה תלויות בעיקר בשני תנאים:

1. האדם אשר מתפללים בעבורו צריך לדעת שמתפללים בעבורו.

2. האדם המתפלל צריך ליצור קשר חברתי קרוב עם האדם שעבורו הוא מתפלל.

התפילה הינה הטכניקה שבאמצעותה מתמסדת כל דת במקדם או במאוחר. ובחלוף הזמן נקשרת התפילה לסוכנויות משניות רבות אחרות, חלקן מועילות וחלקן בהחלט מזיקות, כגון הכוהנים, ספרי הקודש, טקסי הפולחן והטקסיות.

ואולם, שומה על אלו בעלי ההארה הרוחנית הגדולה יותר להיות סבלניים וסובלניים כלפי אלו בעלי מתת האינטלקט הפחות, אלו הזקוקים לסמליות על-מנת להניע את התובנה הרוחנית החלשה שלהם. אל להם לחזקים לזלזל בחלשים. אל להם, לאלו אשר הינם יודעי-אל ללא הסמליות, למנוע את סעד-החסד של הסמל מאלו המתקשים לסגוד לאלוהות ולהעריץ את האמת, היופי והטוב, ללא צורה וללא טקס. בעת שהם מתפללים תפילה של סגידה, מדמיינים רוב בני התמותה סמל כזה או אחר של מושא ותכלית התמסרותם.

6. מחזות התפילה

לא יכולה להיות לתפילה כל השפעה ישירה על סביבתו הפיזית של האדם, אלא אם כן היא קשורה ברצונותיהם ובפעולותיהם של הכוחות הרוחניים האישיים ושל המפקחים החומריים של עולם. בעוד שקיים גבול מאוד מובחן למחזות של בקשות התפילה, גבולות מעין אלו אינם תקפים במידה שווה לאמונתם של אלו המתפללים.

התפילה איננה טכניקת ריפוי של מחלות גוף אמיתיות ואורגאניות, ואולם היא תרמה תרומה עצומה להנאה משפע של בריאות ולריפוי של מחלות מנטאליות, רגשיות ועצבניות רבות. ואפילו במחלה שהיא חידקית הלכה למעשה, פעמים רבות הוסיפה התפילה ליעילותן של שיטות ריפוי אחרות. התפילה הפכה נכים מרוגזים ומתלוננים רבים למופת של סבלנות ולמקור של השראה לכל בני האדם האחרים המצויים בסבל.

בלא תלות במידה שבה תתקשו ליישב בין הספקות המדעיים באשר ליעילות התפילה ובין הדחף הנוכח-תמיד לבקש סיוע והכוונה ממקורות אלוהיים, לעולם אל לכם לשכוח כי תפילת האמונה הפנה הינה כוח רב-עוצמה לקידום האושר האישי, השליטה העצמית של היחיד, ההרמוניה החברתית, הקדמה המוסרית וההישג הרוחני.

התפילה, אפילו כמנהג אנושי לגמרי, כדיאלוג של האדם עם האלטר-אגו שלו, מהווה את טכניקת הגישה היעילה ביותר להגשמתן של אותן עתודות עוצמה מטבע אנושי אשר מאוחסנות ושמורות במחזותיה הבלתי-מודעים של הדעת האנושית. התפילה הינה נוהג פסיכולוגי בריא, גם מעבר להשלכות הדתיות ולמשמעות הרוחנית. זוהי עובדה של ההתנסות האנושית כי רוב האנשים יתפללו בדרך כזו או אחרת אל גורם מסייע כזה או אחר, אם רק גבם יילחץ אל הקיר במידה מספקת.

אל תתעצלו עד כדי לבקש מן האל לפתור את קשייכם, אך לעולם אל תהססו לבקש ממנו חוכמה וכוחות רוח אשר יכוונו ויקיימו אתכם בה בשעה שאתם עצמכם תוקפים בנחישות ובאומץ את הבעיות העומדות לפתחכם.

התפילה היוותה גורם חיוני לקדמתה של הציוויליזציה הדתית ולשימורה, ועדיין נכונות לה תרומות כבירות להמשך התפתחותה של החברה והפיכתה לרוחנית, אם רק יתפללו כל אלו העושים כן לאור העובדות המדעיות, החוכמה הפילוסופית, הכנות האינטלקטואלית והאמונה הרוחנית.

התפללו באופן שבו לימד ישוע את תלמידיו – בכנות, ללא אנוכיות, בהוגנות וללא-ספקות.

ואולם, יעילותה של התפילה בהתנסותו הרוחנית האישית של המתפלל איננה תלויה כלל בהבנה האינטלקטואלית של הסוגד, בפקחותו הפילוסופית, ברמתו החברתית, במעמדו התרבותי, או בכל הישג אנושי אחר. בני הלוויה הנפשיים והרוחניים של תפילת האמונה הינם מידיים, אישיים והתנסותיים. לא קיימת שום טכניקה אחרת שבאמצעותה יכול כל אדם, בלא תלות כלל בהישגיו האנושיים האחרים, להתקרב באופן כה יעיל ומידי אל סף המחוז שבו הוא יכול לתקשר עם בוראו, המקום שבו פוגש היצור במציאותו של הבורא, במכוון המחשבה השוכן.

7. המיסטיקה, האקסטזה וההשראה

המיסטיקה, כטכניקת הטיפול של המודעות לנוכחותו של האל, ראויה בהחלט לשבח, אף-על-פי שכאשר תרגולים מעין אלו מובילים לבידוד חברתי ומסתיימים בקנאות דתית, הם כמעט ראויים לגינוי. בסך הכול, לעיתים קרובות מדי מה שהמיסטיקן הנסער יתר-על-המידה מעריך שהינו השראה אלוהית אינו אלא מה שעולה ממעמקי דעתו שלו עצמו. אף כי מדיטציה מסורה מסייעת לעיתים קרובות לקשר שבין הדעת בת התמותה לבין המכוון השוכן בה, לעיתים תכופות יותר מתאפשר הקשר הזה באמצעות שירות אוהב הנעשה בלב שלם במסגרת סעד נטול-האנוכיות של אדם לחבריו הברואים.

מורי הדת והנביאים הגדולים של העבר לא היו מיסטיקנים קיצוניים. הם היו גברים ונשים יודעי-אל אשר שירתו את האל באופן מיטבי בכך שסעדו ללא-אנוכיות את חבריהם בני התמותה. לעיתים קרובות לקח ישוע את שליחיו למקום אחר, לבדם, על-מנת לתרגל במשך זמן קצר מדיטציה ותפילה, ואולם מרבית הזמן הוא שמר אותם במגע של שירות עם ההמונים. נשמת האדם זקוקה הן לתרגול רוחני והן להזנה רוחנית.

האקסטזה הדתית מותרת כאשר היא נובעת כתוצאה מגורמים שפויים, ואולם, לעיתים תכופות יותר נובעות החוויות האלה כתוצאה מהשפעות רגשיות לגמרי יותר מאשר הן מהוות מופע של אופי רוחני עמוק. אל להם, לאנשים הדתיים, להחשיב כל תחושה פסיכולוגית ברורה המבשרת את הבאות וכל התנסות רגשית חזקה כהתגלות אלוהית או כמסר רוחני. לאקסטזה הרוחנית האמיתית נלווים, בדרך-כלל, רוגע גדול כלפי-חוץ ושליטה רגשית כמעט-מושלמת. ואולם, ראייה נבואית אמיתית הינה תחושה באשר לעתיד לבוא המתעלה מעל הפסיכולוגיה. מראות מעין אלה אינם בגדר פסכו-הזיות, והם אף אינם בגדר אקסטזה דמוית בטראנס.

הדעת האנושית עשויה לפעול בתגובה למה שמכונה השראה, כאשר היא רגישה למה שעלה מן התת-מודע או לגירוי מן העל-מודע. בכל אחד מן המקרים הללו נדמה ליחיד כי מה שמתווסף לתוכן התודעה הינו זר, פחות או יותר. ההתלהבות המיסטית הבלתי-מרוסנת והאקסטזה הדתית המשתוללת אינם סימני ההיכר של ההשראה, סימני היכר אלוהיים לכאורה.

המבחן המעשי של כל התופעות הדתיות המוזרות של המיסטיקה, האקסטזה וההשראה מצוי בהתבוננות – האם התופעות האלה גורמות ליחיד לדברים הבאים:

1. ליהנות מבריאות פיזית טובה ומלאה יותר.
2. לפעול באופן יעיל ומעשי יותר בחייו המנטאליים.
3. לשאת בחברה את התנסותו הדתית באופן מלא ושמה יותר.
4. להפוך את חיי היומיום שלו לרוחניים יותר, בעודו ממלא באדיקות את החובות הרגילים של הקיום האנושי השגרתי.
5. להעצים את אהבתו ואת הערכתו כלפי האמת, היופי והטוב.
6. לשמר את הערכים המוכרים באותה עת במישורים החברתי, המוסרי, האתי והרוחני.
7. להעצים את בִּזְנוּתוֹ הרוחנית – את תודעת האל.

ואולם, אין לתפילה קשר ממשי להתנסויות הדתיות יוצאות הדופן האלה. כאשר התפילה הופכת לאסתטית יתר על המידה, כאשר היא כוללת כמעט אך ורק הגות באלוהיות שבפרדיס, היא מאבדת הרבה מהשפעתה המחברת, ונוטה אל-עבר המיסטיקה והבידוד של אלו המסורים לה. קיימת סכנה מסוימת בתפילה המתקיימת בפרטיות יתר שאותה מתקנים ומונעים התפילה בקבוצה, טקסי מסירות קהילתיים.

8. התפילה כהתנסות אישית

אכן קיים לתפילה היבט ספונטני, וזאת משום שהאדם הפרימיטיבי מצא את עצמו מתפלל הרבה בטרם היה לו מושג ברור על אודות אֵל כלשהו. בראשיתו, נטה האדם לשאת תפילה בשני מצבים נפרדים: כאשר הוא היה שרוי במצוקה גדולה הוא הרגיש את הדחף לבקש עזרה מבחוץ; וכאשר

הוא שמח מאוד הוא התענג על ביטויי אושר פתאומיים.

התפילה איננה מהווה התפתחות של הקסם; התפילה והקסם הופיעו באופן בלתי-תלוי זה בזה. הקסם היווה את הניסיון להתאים את האלוהות לתנאים; התפילה הינה המאמץ להתאים את האישיות לרצון האלוהות. תפילת אמת הינה מוסרית ודתית כאחד; ואילו הקסם איננו דבר מאלו.

התפילה עשויה להפוך למנהג מבוסס; רבים מתפללים משום שאחרים עושים כן. אחרים מתפללים משום שהם חוששים שדבר מה איום יקרה אם לא ישטחו את בקשותיהם באופן קבוע.

עבור יחידים מסוימים, התפילה מהווה ביטוי שליו של הכרת-תודה; עבור אחרים, היא הינה ביטוי של שבח הנעשה בקבוצה, טקס התמסרות חברתי; לעיתים היא הינה חיקוי של הדת של האחר, ואולם תפילת אמת הינה התקשורת הכנה והבוטחת של טיבו הרוחני של הבורא עם רוח הבורא הנוכחת בכל מקום.

תפילה עשויה להיות ביטוי ספונטני של ידיעת האל, או מלמול חסר משמעות של נוסחאות תיאולוגיות. היא עשויה להיות שבח אסתטי של נשמה יודעת-אל, או קידה כנועה של בן-תמותה אחוז מורא. לעיתים היא בבחינת ביטוי נלעג של השתוקקות רוחנית ולעיתים בבחינת צריחה בוטה של אמרות חסודות. התפילה עשויה להיות שבח עולז או בקשת מחילה ענווה.

תפילה עשויה להיות בבחינת בקשה של ילד את הבלתי-אפשרי, או כהפצרה של בוגר עבור צמיחה מוסרית ועוצמה רוחנית. הבקשה עשויה לכוון למזון היומי או עשויה להגשים כמיהה בלב שלם למצוא את האל ולעשות את רצונו. היא עשויה להיות בקשה אנוכית לחלוטין, או מחוות אמת מרהיבה לכיוון הגשמתה של אחווה נטולת-אנוכיות.

התפילה עשויה להיות בקשת נקמה כועסת או בקשת חמלה עבור האויב. היא עשויה להיות ביטוי לתקווה לשנות את האל, או הטכניקה רבת העוצמה שבה משנה אדם את עצמו. היא עשויה להיות ההתרפסות הכנועה של חוטא אשר אבד אל מול שופט נוקשה לכאורה, או הביטוי העולז של בן משוחרר של האב השמימי החומל והחי.

האדם המודרני נבוך נוכח המחשבה כי הוא יכול לשוחח עם האל על אודות הדברים. רבים נטשו את התפילה כדרך שגרה; הם מתפללים אך ורק כאשר הם מצויים תחת לחץ יוצא-דופן – בעתות חירום. אל לו לאדם לפחד מלשוחח עם האל, אך רק ילד רוחני ינסה לשכנע את האל, או יתיימר לשנותו.

ואולם, התפילה האמיתית אכן מגשימה מציאות. אפילו כאשר זרמי האוויר עולים, תוכל הציפור לנסוק מעלה רק אם תפרוש את כנפיה. התפילה מרוממת את האדם משום שהיא הינה טכניקה של התקדמות תוך שימוש בזרמים הרוחניים העולים של היקום.

התפילה האמיתית תורמת לצמיחה הרוחנית, משנה את הגישות ומניבה את אותה שביעות-רצון אשר נובעת מהתייחדות עם האלוהות. היא הינה פרץ ספונטני של ידיעת-אל.

האל משיב לתפילותיו של האדם בכך שהוא מעניק לו התגלות גדולה יותר של אמת, הערכה רבה יותר ליופי, ומושג מועצם של הטוב. התפילה הינה מחווה סובייקטיבית, ואולם היא נוגעת במציאויות אובייקטיביות רבות-עוצמה ברמות הרוחניות של ההתנסות האנושית; התפילה הינה בבחינת הושטת-יד משמעותית של האדם אל עבר הערכים העל-אנושיים. היא הינה התמריץ החזק ביותר לצמיחה הרוחנית.

אין למילים משמעות בעבור התפילה; המילים הן רק הערוץ האינטלקטואלי שדרכו עשוי לזרום נהר הבקשה הרוחנית. הערך המילולי של המילה בהתמסרות האישית הינו של השאה-עצמית, ובהתמסרות בקבוצה, של השאה-קבוצתית. האל משיב לגישתה של הנשמה, לא למילים.

התפילה איננה טכניקה לברירה מן העימות, אלא תמריץ לצמיחה נוכח העימות עצמו. התפללו אך ורק עבור ערכים, לא עבור דברים; התפללו לצמיחה, לא לסיפוק היצרים.

9. התנאים לתפילה יעילה

אם תרצו לעסוק בתפילה יעילה, זכרו את החוקים של התפילות אשר נענות:

1. אתם חייבים להיות מתפללים רבי-עוצמה באמצעות עמידה כנה ואמיצה נוכח בעיות המציאות ביקום. עליכם לרכוש סיבולת קוסמית.

2. עליכם למצות בכנות את היכולת האנושית להסתגלות אנושית. עליכם להיות חרוצים.

3. עליכם להכפיף כל משאלה של הדעת וכל תשוקה של הנשמה לחיבוקה המתמיר של הצמיחה הרוחנית. בוודאי תתנסו בהעצמתן של המשמעויות וברוממותם של הערכים.

4. אתם חייבים לבחור ברצון האלוהי בלב-שלם. אתם חייבים למחוק כל זכר ושריד לנקודה המתה של חוסר-ההחלטה.

5. אתם לא רק מכירים ברצון של האב ובוחרים לעשותו, אלא גם ביצעתם הקדשה בלתי-מסויגת, וכן התמסרות דינאמית, לעשות את רצונו של האב הלכה למעשה.

6. תפילתכם תכוון אך ורק עבור החוכמה האלוהית הדרושה לפתרון הבעיות האנושיות המסוימות אשר בהן תתקלו במסגרת ההרקעה אל עבר פרדיס – ההישג של מושלמות אלוהית.

7. ועליכם להיות בעלי-אמונה – אמונה חיה.

[הוצג על-ידי האמצעיון הראשי של אורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 92

האבולוציה המאוחרת יותר של הדת

כחלק מן ההתנסות האבולוציונית שלו, הייתה לאדם דת ממקור טבעי הרבה בטרם התרחשו התגלויות שיטתיות כלשהן באורנטיה. ואולם, הדת הזו ממקור טבעי הייתה כשלעצמה תוצאת המתת העל-חייתית אשר ניתנה לאדם. הדת האבולוציונית צמחה לאיטה לאורך אלפי השנים של נתיבת ההתנסות של האנושות, וזאת הודות לסעד של ההשפעות הבאות, הפועלות על ובתוככי האדם הפרא, האדם הברברי והאדם המתורבת:

1. המסייעת של הפולחן – ההופעה בתודעה החייתית של פוטנציאלים על-חייתיים לתפישת המציאות. ניתן לכנות זאת בשם האינסטינקט האנושי הקדום כלפי האלוהות.

2. המסייעת של הבינה – ההופעה בדעת סוגדת של הנטייה להכווין את הערצתה בערוצי ביטוי גבוהים יותר ולעבר מושגים הולכים ומתרחבים בהתמדה של מציאות של אלוהות.

3. רוח הקודש – זו היא המתת התחילית של דעת-העל, ולעולם היא מופיעה בכל האישיות האנושיות של ממש. סעד זה, עבור הדעת המשתוקקת לסגוד והכמהה לתבונה, יוצר את היכולת להגשמה-עצמית של ההשערה על אודות ההישרדות האנושית, הן כמושג תיאולוגי והן כהתנסות אישית ממשית ועובדתית.

פעולתם המתואמת של שלושת הסעדים האלוהיים הללו מספיקה בהחלט על-מנת לאתחל את צמיחת הדת האבולוציונית ולקדמה בהתמדה. לאחר מכן מועצמות ההשפעות האלה על-ידי מכוונני מחשבה, השרפים ורוח האמת, וכל אלו מאיצים את קצב ההתפתחות הדתית. הסוכנויות האלה פועלות באורנטיה מזה זמן רב, והן תמשכנה לפעול בה כל עוד תישאר פלנטה זו בבחינת ספירה מיושבת. הרבה מן הפוטנציאל הטמון בסוכנויות האלוהיות האלה טרם קיבל הזדמנות ביטוי; הרבה יתגלה בעידנים אשר יבואו, כאשר תעפיל הדת של בני התמותה, שלב אחר שלב, אל עבר הפסגות הנשגבות של ערך מורונוטי ואמת של רוח.

1. טבעה האבולוציוני של הדת

עקבנו אחרי האבולוציה של הדת מראשית הפחד ורוחות הרפאים, מטה דרך שלבי התפתחות עוקבים רבים, לרבות אותם מאמצים אשר נעשו בתחילה על-מנת לכפות על הרוחות ולאחר מכן על-מנת לשדלן. הפְּטִישִׁים השבטיים צמחו לכדי טוטמים ואלים שבטיים; נוסחאות הקסם הפכו לתפילות המודרניות. ברית המילה, אשר בראשיתה הייתה בבחינת קורבן, הפכה להליך היִגִּינִי.

לאורך ילדותם הפראית של הגזעים, התקדמה הדת למן פולחן הטבע ומעלה דרך פולחן רוחות הרפאים אל הפְּטִישִׁים. עם שחר הציוויליזציה, אימץ המין האנושי אמונות מיסטיות וסמליות יותר, ואילו כעת, עם התקרבותה לגיל בשלות, מבשילה האנושות עד שביכולתה להעריך דת של אמת, ואפילו עד כדי תחילתה של התגלות האמת עצמה.

הדת צומחת כתגובה ביולוגית של הדעת לאמונות רוחניות ולסביבה; הדת היא הדבר האחרון אשר משתנה או נכחד בגזע מסוים. הדת הינה האופן שבו החברה מתאימה עצמה, בכל תקופה, לכל מה שהוא מסתורי. כמוסד חברתי היא כוללת טקסים, סמלים, פְּתוֹת, כתבים, מזבחות, אתרי קודש ומקדשים. המים הקדושים, המזכרות, הפְּטִישִׁים, הקמעוֹת, המלבושים, הפעמונים, התופים והכהונה, כל אלו משותפים לכל הדתות. ולא ניתן להפריד לחלוטין את הדת האבולוציונית לגמרי מן הקסם או מן הכישוף.

מאז ומעולם המריצו המסתורין והעוצמה את הרגשות ואת הפחדים הדתיים, זאת בעוד שהרגשות תמיד שימשו כגורם התניה רב-עוצמה להתפתחותם. הפחד תמיד היווה את התמריץ הדתי הבסיסי. הפחד מוליד את אֵלֶיהָ של הדת האבולוציונית ומניע את טקסי הדת של המאמינים הפרימיטיביים. עם התקדמות הציוויליזציה, מסגלים יראת הכבוד, ההערצה, הכבוד והסימפטיה את הפחד, אשר ממשיך והופך מותנה על-ידי החרטה וההכאה על חטא.

עם אסיאתי אחד לימד כי "האל הינו מורא גדול"; וזו תוצאת צמיחתה של דת אבולוציונית לגמרי. ישוע, ההתגלות של הסוג הגבוה ביותר של חיים

2. הדת והמוסכמות

הדת הינה המוסד הקשיח והבלתי-מתפשר ביותר מבין כלל המוסדות האנושיים, אך היא אכן מסתגלת לאיטה להשתנות החברה. בסופו של דבר, הדת האבולוציונית אכן משקפת את המוסכמות המשתנות, אשר בתורן ייתכן שהושפעו מדת ההתגלות. לאט ובבטחה, אך בחוסר-רצון, אכן הולכת הדת (הפולחן) בעקבות הבינה – הידע המוכון על-ידי היגיון ההתנסותי והמואר על-ידי ההתגלות האלוהית.

הדת דבקה במוסכמות; מה שהיה הינו קדום ולכאורה קדוש. אך ורק מסיבה זו, ולא מכל סיבה אחרת שהיא, שרדו חפצי אבן במשך זמן רב אל תוך עידן הברונזה ועידן הברזל. הצהרה זו מופיעה בכתובים: "ואם מִזְבֵּחַ אֲבָנִים תִּקֶּם לִי, לֹא תִבְנֶהוּ גָזִית, כִּי סֶרֶפָה הִנֵּפֶת עָלָיו, וְתִסָּלֶלְהוּ." אפילו כיום מדליקים ההינדים את האש במזבח באמצעות מתקן פרימיטיבי להדלקת אש. לאורך קיומה של הדת האבולוציונית, החדשנות תמיד נחשבה לחילול הקודש. על המזון המשמש לקורבנות לא לכלול את המזון החדש, המיוצר, אלא את המעדנים הפרימיטיביים ביותר: "צלי-אש ומצות על מרורים". כל סוגי המנהגים החברתיים, ואפילו ההליכים המשפטיים, נאחזים בשיטות הישנות.

כאשר האדם המודרני מתפלא על העובדה שכתבי הקודש של דתות שונות מכילים דברים כה רבים אשר עלולים להיחשב כמגונים, עליו לעצור ולחשוב על כך שהדורות החולפים פחדו לסלק את מה שהחשיבו אבותיהם כקדוש וכמקודש. הרבה ממה שעשוי להיראות מגונה בעיני דור מסוים, נראה בעיני דורות קודמים כחלק מן המוסכמות המקובלות עליהם, ואפילו כטקס דתי מקובל. מחלוקות דתיות רבות נגרמו בשל הניסיונות הבלתי-נגמרים ליישב בין מנהגים קדומים הראויים לגינוי לבין ההיגיון החדש והמתקדם, הניסיונות למצוא תיאוריות מתקבלות על הדעת אשר מצדיקות את הנצחתן של אמונות דתיות במנהגים קדומים אשר אבד עליהם הכלח.

ואולם, יהא זה טיפשי לנסות ולהאיץ יתר על המידה את הצמיחה הדתית. גזע או אומה יכולים לספוג מדת מתקדמת כלשהי אך ורק את מה שעקבי ותואם למעמד האבולוציוני הנוכחי שלהם עצמם, בתוספת לגאונותם המוכוונת לשם הסתגלות. לכל התנאים החברתיים, האקלימיים, הפוליטיים והכלכליים נודעת השפעה על קביעת נתיב האבולוציה הדתית ועל קדמתה. המוסריות החברתית איננה נקבעת על-ידי הדת, כלומר על-ידי הדת האבולוציונית; דווקא צורתה של הדת הן אלה אשר מוכתבות על-ידי המוסריות של הגזע.

הגזעים של האדם מקבלים עליהם דת חדשה ומוזרה רק מן השפה אל החוץ; למעשה, הם מתאימים אותה למוסכמותיהם ולמערכות האמונות הנושנות שלהם. עובדה זו מודגמת היטב באמצעות שבט מסוים בניו-זילנד אשר כוהניו, לאחר שקיבלו לכאורה את הנצרות, התוודו מייד כי קיבלו במישרין התגלויות מגבריאל אשר הגדירו שבט זה ממש כעם הסגולה של האל; כמו כן הורו הכוהנים כי יותר לבני השבט להמשיך וליהנות ממתיירות במערכות היחסים המיניות הרופפות, ולהמשיך ולנהוג בהתאם למנהגיהם הנושנים הרבים הראויים לגינוי. ומיד עברו כלל הנוצרים החדשים לסוג זה של נצרות תובענית פחות.

בזמן כזה או אחר קידשה הדת סוגי התנהגות סותרים ובלתי-עקביים שונים, ובזמן כזה או אחר היא אישרה למעשה כמעט את כל מה שנחשב היום לבלתי-מוסרי ולחטא. מצפון שלא למד מניסיון ואיננו מגונף בהיגיון לעולם לא הנחה, ולעולם לא יוכל להנחות, בבטחה ובמהימנות את ההתנהגות האנושית. המצפון איננו קול אלוהי אשר דובר אל נשמת האדם. הוא פשוט סך כל תוכנן המוסרי והאתי של המוסכמות בשלב קיום נוכחי מסוים; הוא פשוט מייצג את אידיאל התגובה אשר הגה האדם בכל מערכת נתונה של נסיבות.

3. טבעה של הדת האבולוציונית

מחקר הדת האנושית הינו בחינתם של רבדי החברה נושאי המאובנים של עידני העבר. המוסכמות של האלים האנתרופומורפיים מהווים שיקוף אמיתי למוסריות האנשים אשר הגו לראשונה אלוהויות מעין אלה. הדתות והמיתולוגיות הקדומות משקפות נאמנה את אמונותיהם ואת מסורותיהם של עמים אשר נמוגו אל האפלה לפני זמן רב. מנהגי הכת הנושנים הללו שורדים לצד מנהגים כלכליים והתפתחויות חברתיות חדשים יותר, ומובן כי חוסר העקביות הגס שלהם נראה לעין. שרידיה של הכת מציינים תמונה נאמנה של דתות הגזע של העבר. זכרו תמיד כי הקפות לא נוצרות על-מנת לגלות אמת, אלא על-מנת להפיץ את אמונותיהן.

מאז ומעולם עסקה הדת בעיקר בטקסי פולחן, בריטואלים, בקיום-מצוות, בטקסים ובדוגמות. על-פי-רוב, העיבה עליה אותה שגיאה אשר גורמת תמיד לצרות, האשליה על אודות העם הנבחר. הרעיונות הדתיים העיקריים על אודות הלחשים, ההשראה, ההתגלות, הפיוס, החרטה, הכפרה, הבקשה עבור האחר, הקורבנות, התפילה, ההתוודות, הסגידה, ההישרדות שלאחר המוות, טקסי הקודש, הריטואלים, הכופר, הגאולה, הפדיון, הברית, חוסר הטוהר, ההיטהרות, הנבואה, החטא הקדמון – כולם כאחד חוזרים לאחור אל הימים המוקדמים של הפחד הקדמון מפני רוחות הרפאים.

הדת הפרימיטיבית הינה לא פחות ולא יותר מאשר המאבק לקיום חומרי, אשר הורחב כך שישלול את הקיום שמעבר לקבר. המצוות של אמונה מעין זו מייצגות את הרחבתו של מאבק הקיום העצמי אל המרחב של עולם בדיוני של רוחות-רפאים ושל רוחות. ואולם, היו זהירים בשעה שאתם מתפתים לבקר את הדת האבולוציונית. זכרו כי זה הדבר אשר אירע; זכרו שזוהי עובדה היסטורית. ועוד זכרו כי עוצמתו של רעיון כלשהו איננו טמון במידת הביטחון או האמת שבו, אלא דווקא במידת החיות שבה הוא קוסם לאדם.

הדת האבולוציונית איננה מותירה מקום לשינוי או לתיקון; שלא כמדע, היא איננה מאפשרת את התיקון המדורג שלה עצמה. הדת המתפתחת מקבלת ממאמיניה כבוד משום שאלו מאמינים כי היא הינה האמת; "האמונה המסורה פעם אחת לקדושים" חייבת להיות, מבחינה תיאורטית, הן סופית והן מהימנה. הכת מתנגדת להתפתחות משום שקדמה אמיתית תגרום בוודאי לשינוי או להרס של הכת עצמה; ולפיכך לעולם נדרש לכפות עליה את השינוי.

אך ורק שתי השפעות יכולות להתאים ולרומם את הדוגמות של הדת הטבעית: הלחץ של המוסכמות, המתקדמות לאיטן, וההארה, אחת לתקופה, של ההתגלות התקופתית. ואין זה מוזר שהקדמה נעה לאיטה; בימי קדם, להיות מתקדם או חדשני פירושו של דבר היה לקבל גזר דין מוות באשמת כישוף. הכת מתקדמת לאיטה בעינינו אשר משכם שנות-דור ובמחזורים ארוכים עד למאוד. אך היא אכן מתקדמת. האמונה האבולוציונית ברוחות רפאים הניחה את היסוד לפילוסופיה של דת התגלות אשר תהרוס, בסופו של דבר, את האמונה הטפלה אשר ממנה הגיחה.

הדת הגבילה את ההתפתחות החברתית באופנים רבים, ואולם, אלמלא הדת לא היו מתקיימים לאורך זמן לא המוסר ולא האתיקה; לא הייתה מתקיימת כל ציוויליזציה ראויה לשמה. הדת שימשה כאם לתרבות לא-דתית מרובה: הפיסול החל את דרכו בהכנת אלילים, הארכיטקטורה בבניית מקדשים, השירה בלחשים, המוזיקה במזמורי הפולחן, הדרמה במשחק אשר מטרתו לבקש הנחיה מן הרוחות, והריקוד בפסטיבלי הפולחן העונתיים.

ואולם, בעודנו מסבים את תשומת הלב לעובדה שהדת הייתה נחוצה להתפתחותה של הציוויליזציה ולשימורה, ראוי כי תירשם לפנינו העובדה שהדת הטבעית פגעה והגבילה רבות את הציוויליזציה אשר אותה קידמה ושימרה בדרכים אחרות. הדת עיכבה את הפעילויות התעשייתיות ואת ההתפתחות הכלכלית; היא השתמשה באופן בזבני בכוח העבודה ובאופן פורני בהון; לא תמיד היא סייעה בעד המשפחה; לא תמיד היא קדמה כראוי את השלום ואת הרצון הטוב; לעיתים היא הזניחה את החינוך ועיכבה את המדע; והיא רוששה שלא כראוי את החיים למען העשרתו, לכאורה, של המוות. ואכן, הדת האבולוציונית, הדת האנושית, אשמה בכל אלו ובשגיאות, בטעויות, ובמשגים רבים נוספים; ואף-על-פי-כן, היא אכן שימרה אתיקה תרבותית, מוסריות מתורבתת ואחדות חברתית, ואפשרה לדת ההתגלות, המאוחרת יותר, לפצות על רבים מן החסרונות האבולוציוניים הללו.

הדת האבולוציונית הייתה המוסד האנושי היקר ביותר, ובה בעת הבלתי-יעיל בעליל בהשוואה לכך. ניתן להצדיק את הדת האנושית אך ורק לאור הציוויליזציה האבולוציונית. אלמלא היה האדם פרי ההרקעה של האבולוציה החייתית, כי אז לא ניתן היה להצדיק נתיב התפתחות דתית שכזה.

הדת אפשרה את צבירת ההון; היא טיפחה עבודה מסוגים מסוימים; הפנאי אשר רכשו הכוהנים קידם את האמנות ואת הידע; בסופו של דבר, הגזע הרוויח רבות כתוצאה מכל השגיאות המוקדמות האלה בטכניקת האתיקה. השמאנים – ההגונים שביניהם כמו גם הרמאים – היו יקרים להחריד, אך היו שווים כל מחיר. המקצועות המלומדים והמדע עצמו הגיחו מסדרי הכהונה הטפיליים. הדת טיפחה את הציוויליזציה וסיפקה המשכיות חברתית; היא היוותה את כוח השיטור המוסרי של כל הזמנים. הדת סיפקה את אותה משמעת ושליטה-עצמית אנושיות אשר הפכו את החוכמה לאפשרית. הדת הינה כשוט היעיל של האבולוציה, אשר מצליף ודוחק ללא רחם באנושות העצלה והסובלת החוצה מן המצב הטבעי של הרפיון האינטלקטואלי, וקדימה ומעלה אל רמות ההיגיון והחוכמה הגבוהות יותר.

ונדרש להמשיך לזקק ולהאדיר ללא הרף את המורשת הקדושה של ההעפלה מעולם החי, את הדת האבולוציונית, וזאת באמצעות הצנזורה המתמשכת של דת ההתגלות ובאמצעות כבשן האש של המדע האמיתי.

4. מתנת ההתגלות

ההתגלות הינה אבולוציונית, אך לעולם היא מדורגת. בחלוף עידני ההיסטוריה של עולם, מתרחבות התגלויות הדת בהתמדה והופכות נאורות יותר ויותר. זוהי משימתה של ההתגלות לסווג ולצנזר את דתות האבולוציה העוקבות. ואולם, אם נדרשת ההתגלות להשביח ולרומם את דתות האבולוציה, כי אז חייבות התגלויות אלוהיות מעין אלה להציג לימוד אשר איננו מרוחק יתר-על-המידה מן החשיבה ומן התגובות של העידן שבו הן מוצגות. לפיכך, ההתגלות לעולם חייבת לשמור על קשר עם האבולוציה, ואכן כך היא עושה. על דת ההתגלות להיות תמיד מוגבלת ליכולת הקליטה של האדם.

ואולם, מבלי להתחשב בקשר או במקור הגלויים לעין, דתות ההתגלות תמיד מתאפיינות באמונה באלוהות כלשהי בעלת ערך סופי, ובמושג כזה או אחר של הישרדות זהות האישיות לאחר המוות.

הדת האבולוציונית הינה רגשנית ואיננה לוגית. היא הינה תגובתו של האדם לאמונה בעולם היפותטי של רוחות רפאים ורוחות – רפלקס האמונה האנושי, אשר מתרגש בשל התגשמותו של הלא נודע והפחד ממנו. דת ההתגלות מוצעת על-ידי עולם הרוח האמיתי; היא הינה תשובת הקוסמוס בעל אינטלקט-העל לרעב בן התמונה המבקש להאמין באלוהויות אוניברסאליות ולהתלות בהן. הדת האבולוציונית מציגה את הליכתה של האנושות סחור-סחור בחיפוש אחר האמת; דת ההתגלות הינה אותה אמת ממש.

אירועים רבים של התגלות דתית התרחשו, אך רק לחמישה מהם נודעה משמעות תקופתית. ואלו היו כדלקמן:

1. הלימוד של דאלאמטיה. מאה החברים הגשמיים של סגל הנסיך קאליגאסטיה היו הראשונים אשר הכריזו באורנטיה על המושג

האמיתי של המקור והמרכז הראשון. התגלות מורחבת זאת על אודות האלוהות נמשכה במשך למעלה משלוש-מאות אלף שנה, עד אשר הופסקה לפתע בשל הפרישה הפלנטארית ובשל שיבושה של תכנית הלימוד. למעט עבודתו של ואן, השפעתה של ההתגלות הדאלאמטית אבדה כמעט לחלוטין לעולם כולו. ואפילו הנודים שכחו את האמת הזו עד לזמן הגעתו של אדם. מכל אלו אשר קיבלו את הלימוד של חבורת המאה, האדם האדום החזיק בהן במשך הזמן הממושך ביותר, ואולם, הרעיון של הרוח הגדולה היה בבחינת מושג מעורפל בלבד בדת של האינדיאנים של אמריקה עד אשר המגע עם הנצרות הבהיר וחזק אותו במאוד.

2. הלימוד העדני. אדם וחווה הציגו שוב בפני העמים האבולוציוניים את המושג של אבי הכול. השיבוש אשר חל בעדן הראשונה הפסיק את מהלכה של ההתגלות האדמית עוד בטרם החלה במלואה. ואולם, הלימוד של אדם, אשר הופסק, נמשך בידי הכוהנים בני שָׁת, וכמה מן האמיתות האלה מעולם לא אבדו לחלוטין לעולם. כלל המגמה של האבולוציה של הדתות בלְקָאנט הותאמה על-ידי הלימוד של בני שָׁת. ואולם, עד לשנת 2500 לפני הספירה, איבדה האנושות במידה רבה את הקשר להתגלות אשר הוצגה בימיה של עדן.

3. מלכי-צדק בן שָׁלֵם. בן זה לעת-חירום של נבאדון חנך את התגלות האמת השלישית באורנטיה. עיקרי המצוות אשר נכללו בלימוד שלו היו אִמּוֹן ואִמּוֹנָה. הוא לימד כי יש לתת אִמּוֹן בחסדו הכול-יכול של האל והכריז כי האמונה הייתה האופן שבו רכש האדם את חסדו של האל. בהדרגה התמזג הלימוד שלו עם אמונותיהן ועם מנהגיהן של הדתות האבולוציוניות השונות, עד שלבסוף התפתח לכדי אותן מערכות תיאולוגיות אשר התקיימו באורנטיה בתחילת האלף הראשון שלאחר הספירה.

4. ישוע מנצרת. מיכאל המשיח הציג בפעם הרביעית באורנטיה את המושג של האל כאב האוניברסאלי, ובאופן כללי, שרד הלימוד שלו עד עצם היום הזה. המהות של הלימוד שלו הייתה אֵהֶבָה וְשִׁירוֹת, הסגידה האוהבת אשר מעניק מרצונו בן ברא מתוך הכרה בסעד האוהב של האל, אביו, וכתגובה לסעד זה; השירות מתוך רצון חופשי אשר מעניקים בנים ברואים שכאלה לאחיהם, מתוך הכרה של שמחה כי אגב מתן שירות זה הם משרתים כך גם את האל האב.

5. המסמכים של אורנטיה. המסמכים, אשר זהו אחד מהם, מהווים את מצגת האמת האחרונה לבני התמותה של אורנטיה. מסמכים אלו נבדלים מכל ההתגלויות אשר קדמו להם בכך שאינם מעשי ידיה של אישיות יקום אחת ויחידה, אלא מצגת משולבת מטעם הוויות רבות. ואולם, כל התגלות אשר הינה פחותה מהגעה לאב האוניברסאלי עצמו לעולם לא תוכל להיות שלמה. כל הסעדים השמימיים האחרים אינם יותר מאשר חלקיים, חולפים ומותאמים למעשה לתנאים המקומיים בזמן ובמרחב. ובעוד שהודאה מעין זו עלולה להפחית מן העוצמה ומן הסמכות המיידית של כל ההתגלויות כולן, בשלה העת באורנטיה להכרזת הכרזות כנות מעין אלה, ואפילו תוך לקיחת סיכון בכך שבעתיד תיחלש השפעתה וסמכותה של התגלות זו, המאוחרת ביותר מבין התגלויות האמת לבני התמותה של אורנטיה.

5. מנהיגי הדת הכבירים

בדת האבולוציונית נתפשים האלים כאילו הם מתקיימים בדמות האדם; במסגרת דת ההתגלות לומדים בני האדם כי הם בניו של האל – ואפילו נוצרו בדמות סופית של אלוהיות; ובאמונות המשולבות אשר מורכבות מלימוד ההתגלות ומתוצרי האבולוציה, מושג האל הינו מזיגה של הדברים הבאים:

1. רעיונותיהן משכבר הימים של הפְּתוֹת האבולוציוניות.

2. רעיונותיה הנשגבים של דת ההתגלות.

3. השקפותיהם האישיות של מנהיגי הדת הכבירים, נביאיה ומוריה של האנושות.

מרבית תקופות הדת הכבירות נחנכו בתקופת חייה ולימודה של אישיות יוצאת-דופן כלשהי; מקורן של רוב התנועות המוסריות הראויות בהיסטוריה נעוץ במנהיגות. ובני האדם תמיד נטו להעריץ את המנהיג, ואפילו תוך הקרבת הלימוד שלו עצמו; לסגוד לאישיותו, אפילו תוך איבוד הקשר לאמיתות שעליהן הכריז. וזאת לא בלי סיבה; בלבו של האדם האבולוציוני שוכנת כמיהה אינסטינקטיבית לסיוע מלמעלה וממעבר. תשוקה זו תוכננה להקדים את הופעתם בכדור הארץ של הנסיך הפלנטארי, ומאוחר יותר – של הבנים החומריים. באורנטיה נמנעו מן האדם המנהיגים והשליטים העל-אנושיים אלו, ולפיכך הוא מבקש כל העת להשלים לעצמו את אשר הפסיד, בכך שהוא עוֹטֵף את מנהיגיו האנושיים באגדות אשר טוענות למקורות על-טבעיים ולקריירות מופלאות.

בני גזעים רבים סברו כי מנהיגיהם נולדו מרחם בתולה; הקריירות שלהן שזורות במאורעות מופלאים רבים, ותמיד מצפות הקבוצות האלה לשובם של מנהיגיהם. במרכז אסיה עדיין ממתנים בני השבטים לשובו של ג'ינגיס חאן; בטיבט, בסין ובהודו, זהו הבודהה; באסלאם זה מוחמד; בקרב האינדיאנים באמריקה היה זה הֶסְוִינְאִי אֶוֶנְאֶמוֹנְאֶלוֹנְטוֹן; אצל העברים, ככלל, הייתה זו חזרתו של אדם כשליט חומר. בבבל הנציח האל מְרְדוּךְ את האגדה על אודות אדם, את הרעיון של בן האל, החוליה המקשרת בין האדם לבין האל. לאחר הופעתו של אדם על-פני כדור הארץ נפוצו בקרב גזעי העולם אלו המכונים בני האל.

ואולם, בלא תלות ביחס של יראת הכבוד של האמונה הטפלה אשר בה הם החזיקו לעיתים קרובות, עובדה היא כי המורים הללו שימשו כאישיות הזמן אשר היו נקודות המשען שעליהן התבססו מנופי אמת ההתגלות לשם קידום המוסר, הפילוסופיה והדת של האנושות.

במיליון השנים של ההיסטוריה האנושית באורנטיה, היו מאות על-גבי מאות של מנהיגי דת, מאונאגר ועד לגורו נאנאק. במשך הזמן הזה חלו עליות ומורדות רבים בזרימת האמת הדתית ובאמונה הרוחנית; ובעבר זוהתה כל התחדשות בדת באורנטיה עם חייו ולימודו של מנהיג דתי כלשהו. בשעה שהננו בוחנים את המורים של התקופות האחרונות, ייתכן שיהא זה לעזר אם נחלקם לשבע תקופות הדת העיקריות בתר-אדם באורנטיה:

1. **תקופתם של בני שת.** הכהנים בני שת, כפי שהתארגנו מחדש תחת הנהגתו של אמוסאד, הפכו למוריה הגדולים של התקופה בתר-אדם. הם פעלו ברחבי ארצותיהם של האנדיטים, והשפעתם נשתמרה למשך הזמן הארוך ביותר בקרב היוונים, השומרים וההינדים. בקרב האחרונים הם המשיכו עד עצם היום הזה, בדמות הברהמנים של הדת ההינדית. בני שת ומאמיניהם מעולם לא איבדו לחלוטין את מושג השילוש אשר התגלה על-ידי אדם.

2. **תקופת המיסיונרים של מלכי-צדק.** הדת באורנטיה התחדשה במידה רבה הודות למאמציהם של אותם מורים אשר גויסו לשירות בידי מאקיוונטה מלכי-צדק, כאשר הוא חי ולימד בשלם כמעט אלפיים שנה לפני ישוע. המיסיונרים הללו הכריזו על האמונה כמחיר הנדרש לקבלת חסדי האל, ואף-על-פי שהלימוד שלהם לא גרם להופעתה המיידית של דת כלשהי, הוא הניח את היסודות שעליהם בנו מורי-אמת מאוחרים יותר את הדתות של אורנטיה.

3. **התקופה בתר-מלכי-צדק.** אף כי הן אַמְנִמֹפֿ והן אַחְנָתֹן לימדו בתקופה זו, הגאון הדתי יוצא הדופן של התקופה בתר-מלכי-צדק היה מנהיגה של קבוצת בדווים בלבנט והמייסד של הדת העברית – משה. משה לימד מונותאיזם. כה אמר משה: "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל אֱדוֹנָי אֱלֹהֵינוּ, אֱדוֹנֵי אֶחָד." "אֱדוֹנֵי הוּא הָאֱלֹהִים, וְאֵין אֱלֹהִים בְּלָתוֹ." הוא ביקש בהתמדה לעקור מן השורש מקרב בני עמו את כל שרידי כת רוחות הרפאים, ואפילו ציווה על גזר דין מוות לאלו אשר עסקו בה. המונותאיזם של משה סולף על-ידי אלו אשר הגיעו בעקבותיו, ואולם בזמנים מאוחרים יותר הם אכן שבו להרבה מן הלימוד שלו. גדולתו של משה הייתה טמונה בחוכמתו ובתבונתו. אנשים אחרים ניחנו במושגים גדולים יותר של האל, אך מעולם לא הצליח איש לגרום לכמות כה גדולה של אנשים לאמץ אמונות כה מתקדמות מעין אלה.

4. **המאה השישית לפני ישוע.** במאה הזו, אחת מן המאות הגדולות ביותר בהקשר של התעוררות דתית אשר נחוו באורנטיה מאז ומעולם, קמו רבים להכריז על האמת. בין אלו אשר ראוי למנותם מצויים גאופטמה, קונפוציוס, לאו-טסה, זרתוסטרא והמורים בני הג'ין. הלימוד של גאופטמה הפך נפוץ באסיה, ומיליונים מעריצים אותו בדמות הבודהה. קונפוציוס היווה עבור המוסריות של הסינים את מה שפלאטו היווה עבור הפילוסופיה היוונית, ואף כי ללימוד של שניהם היו השלכות דתיות, אם נדייק, לא זה ולא זה היו מורים דתיים; לאו-טסה חזה יותר מן האל בטאאו מאשר חזו קונפוציוס באנושות או פלאטו באידיאליזם. אף כי זרתוסטרא הושפע רבות מן המושג הנפוץ של הספיריטיזם הדואלי, הטוב והרע, בה בעת הוא בהחלט רומם את הרעיון של אלוהות נצחית אחת ושל נצחוננו בסופו של דבר של האור על-פני החושך.

5. **המאה הראשונה לאחר ישוע.** כמורה של דת, ישוע מנצרת החל עם הכת שאותה ייסד יוחנן המטביל והתקדם ככל שיכול היה הרחק מן הצומות ומן המנהגים. למעט ישוע, היו פאולוס התרסי ופילון האלקסנדרוני מוריה הגדולים ביותר של תקופה זו. למושגיהם על אודות הדת נודע תפקיד חשוב באבולוציה של האמונה אשר נושאת את שמו של המשיח.

6. **המאה השישית לאחר ישוע.** מוחמד ייסד דת אשר הייתה נעלה על רבות מן האמונות הרווחות של תקופתו. הוא מחה כנגד דרישותיהן החברתיות של דתות הזרים וכנגד חוסר העקביות של החיים הדתיים של בני עמו שלו.

7. **המאה החמש-עשרה לאחר המשיח.** תקופה זו חזתה בשתי תנועות דתיות: הפיצול באחדות בנצרות במערב והסינתזה של דת חדשה במזרח. באירופה הגיעה הנצרות המוסדית לדרגת חוסר-גמישות אשר הפכה את המשך צמיחתה לבלתי-תואמת לאחדות. במזרח, שולבו על-ידי נאנאק ועל-ידי אלו אשר הגיעו לאחריו הלימוד של האיסלאם, ההינדואיזם והבודהיזם לכדי הסינתזה שהינה הדת הסיקית, אחת מן הדתות המתקדמות באסיה.

עתידה של אורנטיה יתאפיין ללא ספק בהופעת מורים של אמת דתית – אבהותו של האל והאחוה שבין כל הברואים. ואולם, יש לקוות שמאמציהם הנחושים והכנים של נביאי עתיד אלו יכוונו פחות אל-עבר חיזוקן של החומות הבין-דתיות ויותר אל-עבר העצמתה של האחוה הדתית של הסגידה הרוחנית בקרב מאמיניהן הרבים של התיאולוגיות האינטלקטואליות השונות המאפיינות כל-כך את אורנטיה של שטניה.

6. הדתות המשולבות

הדתות של המאה העשרים באורנטיה מציגות מחקר מעניין של האבולוציה החברתית בדחף הפולחן של האדם. אמונות רבות התקדמו אך מעט למן ימי כת רוחות הרפאים. כקבוצה, אין לבני הפיגמים מאפריקה שום תגובות דתיות, אף כי אחדים מהם מאמינים במקצת בסביבה של רוחות. הם מצויים כיום במקום שבו נמצא האדם הפרימיטיבי בתחילת האבולוציה של הדת. האמונה הבסיסית של הדת הפרימיטיבית הייתה בהישרדות שלאחר

המוות. הרעיון של סגידה לאל אישי מעיד על התפתחות אבולוציונית מתקדמת, ואפילו על השלב הראשון של התגלות. בני הדייַאק פיתחו אך ורק את המנהגים הדתיים הפרימיטיביים ביותר. לאסקימוסים ולאינדיאנים של אמריקה של הזמנים המאוחרים יותר, היו מושגים קלושים מאוד של האל; הם האמינו ברוחות רפאים והיה להם רעיון מעורפל של הישרדות מסוג כזה או אחר לאחר המוות. תושבי אוסטרליה של ימינו אנו מפחדים אך ורק מרוחות הרפאים, יראים מן החושך וסוגדים סגידה בסיסית לאבותיהם. בני הזולו מפתחים כעת דת של רוחות רפאים ושל קורבנות. שבטים אפריקניים רבים טרם התקדמו מעבר לשלב הפְּטִיש של האבולוציה הדתית, למעט דרך עבודתם המיסיונרית של נוצרים ושל מוסלמים. ואולם, קבוצות מסוימות החזיקו לאורך זמן ברעיון של המונותאיזם, קבוצות כמו התְּרַאקִים בעבר, אשר אף האמינו בחיי נצח.

באורנטיה מתקדמות הדת האבולוציונית ודת ההתגלות זו לצד זו, בעודן מתמזגות ומתאחדות על-מנת ליצור את המערכות התיאולוגיות המגוונות אשר אותן ניתן למצוא בעולם בה בעת שמסמכים אלו מוכתבים. ניתן למנות את הדתות האלה, הדתות של המאה העשרים באורנטיה, כדלקמן:

1. הינדואיזם – הדת העתיקה ביותר.

2. הדת העברית.

3. בודהיזם.

4. התורה של קונפוציוס.

5. האמונות הטאואיסטיות.

6. דת זרתוסטרא.

7. שינטו.

8. ג'ייניזם.

9. נצרות.

10. איסלאם.

11. הדת הסיקית – הדת המאוחרת ביותר.

הדתות המתקדמות ביותר של ימי קדם היו היהדות וההינדואיזם, וכל אחת מהן השפיעה רבות על מהלך ההתפתחות הדתית במערב ובמזרח, בהתאמה. הן ההינדים והן העברים האמינו שעל דתותיהם נחה השראת הרוח, ושהן הינן דתות של התגלות, וכמו כן הם האמינו כי כל הדתות האחרות הינן צורות מנוונות של דת האמת האחת.

הודו מחולקת בין ההינדים, הסיקים, המוסלמים והג'יין, וכל אחד מאלו מציג את האל, את האדם ואת היקום באופן השונה שבו הגו אותם. סין דבקה בלימוד הטאואיסטי ובלימוד של קונפוציוס; דת השינטו נהוגה ביפן.

הדתות הבינלאומיות והבין-גזעיות הגדולות הינן הדת העברית, הדת הבודהיסטית, הנצרות והאסלאם. הבודהיזם משתרע מסרי-לנקה ועד בורמה, דרך טיבט וסין ועד ליפן. דת זו הדגימה את יכולתה להתאים עצמה למוסכמותיהם של עמים רבים, במידה שרק הנצרות השתוותה לה.

הדת העברית כוללת את המעבר הפילוסופי מפוליתאיזם למונותאיזם; והיא מהווה חולייה אבולוציונית מקשרת בין דתות האבולוציה לבין דתות ההתגלות. העברים היו העם היחיד במערב אשר דבק באליו האבולוציוניים המוקדמים הישר עד לאל ההתגלות. ואולם, אמת זו לא התקבלה על-ידי רבים עד לימי של ישעיה, אשר לימד שוב את הרעיון הממוזג על אודות אלוהות של גזע המשולבת עם הבורא האוניברסאלי: "אֲדוֹנֵי צְבָאוֹת, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אַתָּה הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדָּה; אַתָּה עֹשֶׂת אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת-הָאָרֶץ." ברגע נתון הייתה טמונה התקווה להישרדותה של הציוויליזציה במערב במושגים העבריים הנשגבים של הטוב ובמושגים ההלניים המתקדמים של היופי.

הדת הנוצרית הינה הדת הנסבה סביב חייו ותורתו של המשיח, בהתבסס על התיאולוגיה של היהדות, אשר הותאמה הלאה באמצעות ספיגת לימוד מסוים מן הדת של זרתוסטרא ומן הפילוסופיה היוונית, ונוסחה בעיקר על-ידי שלושה יחידים: פילון, פטרוס ופאולוס. מאז ימיו של פאולוס, דת זו חלפה דרך תמורות אבולוציה רבות והפכה כה מערבית עד כי עמים בלתי-אירופיים רבים רואים בנצרות, מטבע הדברים, התגלות מוזרה של אל מוזר המיועדת עבור זרים.

האסלאם מהווה חוליה דתית-תרבותית מקשרת בין צפון-אפריקה, הלבנט ודרום-מזרח אסיה. היו אלו התיאולוגיה היהודית והקשר שלה ללימוד הנוצרי המאוחר יותר אשר הפכו את האסלאם למונותאיסטי. חסידיו של מוחמד מעדו נוכח הלימוד המתקדם על אודות השילוש; הם לא היו מסוגלים להבין את הדוקטרינה על אודות שלוש אישיות אלוהיות ואלוהות אחת. תמיד קשה לגרום למוחות אבולוציוניים לקבל לפתע פתאום אמת

התגלות מתקדמת. האדם הינו יצור אבולוציוני ובעיקרו של דבר עליו לקבל את דתו באמצעות טכניקות אבולוציוניות.

בזמן נתון, היווה פולחן הדורות הקודמים התקדמות מובחנת באבולוציה הדתית, ואולם, מדהים ומצער כאחד לראות את המושג הפרימיטיבי הזה מתקיים עדיין בסין, ביפן, ובהודו, ובינו לכול-כך הרבה דברים מתקדמים הרבה יותר, כדוגמת הבודהיזם וההינדואיזם. פולחן הדורות הקדומים במערב התפתח לכדי הערצתם של אלים לאומיים והענקת כבוד לגיבורי הגזע. במאה העשרים, דת לאומנית זו של הערצת גיבורים עורכת את הופעתה בדמות התנועות החילוניות והקיצוניות השונות אשר מאפיינות הרבה מן הגזעים ומן האומות במערב. נוכל למצוא הרבה מן הגישה הזו גם באוניברסיטאות הגדולות ובקהילות המתועשות הגדולות יותר של העמים דוברי האנגלית. הרעיון כי הדת איננה אלא "חיפוש במשותף אחר החיים הטובים", אינו שונה מאוד מן המושגים הללו. "הדתות הלאומיות" אינן אלא חזרה לפולחן הקיסר הרומי המוקדם ולשינטו – פולחן המדינה בדמות המשפחה הקיסרית.

7. האבולוציה הנוספת של הדת

לעולם לא תוכל הדת להפוך לעובדה מדעית. אכן, הפילוסופיה עשויה להתבסס על בסיס מדעי, ואולם הדת לעולם תיוותר או דת אבולוציונית או דת של התגלות, או שילוב אפשרי מסוים של השתיים, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בעולם כיום.

לא ניתן להמציא דתות חדשות; או שהן מתפתחות או שהן מתגלות לפתע פתאום. כלל הדתות האבולוציוניות אינן אלא ביטויים מתקדמים של האמונות הנושנות, התאמות והסתגלויות חדשות. הישן אינו חדל מלהתקיים; הוא מתמזג עם החדש, ממש כשם שהדת הסיקית הנצה ופרחה מן הקרקע ומן הצורות של ההינדואיזם, הבודהיזם, האסלאם ופחות נוספות בנות התקופה. הדת הפרימיטיבית הייתה דמוקרטית עד מאוד; הפרא שאל או השאיל בקלות. אך ורק עם הגעתה של דת ההתגלות, החל להופיע האגואיזם התיאולוגי האוטוקרטי והבלתי-סובלני.

כל הדתות הרבות באורנטיה הינן טובות במידה שבה הן מביאות את האדם אל האל, ומביאות לאדם את ההכרה באב. הרעיון של אנשי דת לפיו אמונתם שלהם הינה האמת הינו רעיון מופרך מעיקרו; גישות מעין אלה מעידות יותר על יוהרה תיאולוגית מאשר על וודאות באמונה. אין דת באורנטיה אשר איננה יכולה ללמוד ולהפיק תועלת מכך שתספוג אל קרבה את הטוב ביותר שבאמיתות הקיימות בכל דת אחרת, וזאת משום שכולן מכילות אמת. טוב יעשו אנשי הדת אילו ישאלו משכניהם את מיטב האמונה הרוחנית החיה בהם, ולא יוקיעו אותם על הגרוע שבאמונותיהם הטפלות ועל טקסיהם המרופטים אשר שרדו.

כלל הדתות האלה הופיעו כתוצאה מהשוני בתגובה האינטלקטואלית של האדם להכוונה הרוחנית הזוה שלו. הדתות האלה לעולם לא תוכלנה להשיג אחדות באמונות, בדוגמות ובטקסים – הואיל ואלו הינם אינטלקטואליים; ואולם, הן אכן יכולות להגשים – ויום אחד הן אכן תגשמה – אחדות של סגידת אמת לאבי הכול, משום שזאת הינה רוחנית, ולעולם נכון כי ברוח כל בני האדם הינם שווים.

הדת הפרימיטיבית הייתה בעיקרה מודעות לערכי-חומר, ואולם הציוויליזציה מרוממת את ערכי הדת, משום שדת של אמת הינה ההקדשה של העצמי לשירות ערכים עליונים ובעלי-משמעות. ככל שהדת מתפתחת כך הופכת האתיקה לפילוסופיה של ערכי המוסר, והמוסריות הופכת למשמעת של העצמי בהתאם לאמות המידה של המשמעויות הגבוהות ביותר ושל הערכים הנעלים – אידיאלים אלוהיים ורוחניים. וכך הופכת הדת למסירות ספונטאנית מעודנת, ההתנסות החיה בנאמנות של האהבה.

על איכותה של דת מעידים הבאים:

1. רמות הערכים – הנאמנויות.

2. עומק המשמעויות – הרמה שבה היחיד רגיש להערכה האידיאליסטית של הערכים הגבוהים ביותר הללו.

3. עוצמת ההקדשה – שיעור ההתמסרות לערכים האלוהיים הללו.

4. התקדמותה ללא-עצור של האישיות בנתיב הקוסמי הזה של חיים רוחניים אידיאליסטיים, ההכרה בהיות בן האל וההתקדמות המדורגת והבלתי-נגמרת במעמד האזרחי ביקום.

המשמעויות הדתיות מתקדמות בתודעה העצמית בשעה שהילד מעביר את רעיונותיו על אודות יכולת-הכול מהוריו אל האל. וכלל החוויה הדתית של ילד מעין זה תלויה בעיקרה באם היה זה הפחד אשר שלט במערכת היחסים שבין ההורה לילד או שהייתה זו האהבה. עבדים חוו מאז ומעולם קושי רב בהעברת פחדם מפני בעליהם אל המושגים של אהבת האל. על הציוויליזציה, המדע והדתות המתקדמות לשחרר את האנושות מפני אותם פחדים אשר נולדו מיראת תופעות הטבע. כמו כן, על ההארה הגדולה יותר לשחרר את בני התמותה המחונכים מפני כל תלות במתווכים לשם ההתייחסות עם האלוהות.

שלבי הביניים הללו של היסוס עבודת האלילים במעבר מן ההערצה את האנושי והנראה אל האלוהי והבלתי-נראה, הינם בלתי-נמנעים, ואולם יש לקצרם באמצעות המודעות לסעד המאפשר של הרוח האלוהית השוכנת. אף-על-פי-כן, הושפע האדם עד מאוד לא רק ממושגיו שלו עצמו על אודות האלוהות, אלא גם מאופי הגיבורים אשר אותם הוא בחר להוקיר. מצער ביותר להיווכח שאלו אשר באו לכבד את המשיח האלוהי אשר קם לתחייה,

התעלמו מן האדם – הגיבור הנועז והאמיץ – ישוע בן יוסף.

האדם המודרני ניחן במודעות-עצמית הולמת באשר הדת, ואולם מנהגי הפולחן שלו הינם מבולבלים ואיבדו מכוחם בשל המטמורפוזה החברתית המואצת שלו וההתפתחויות המדעיות חסרות התקדים שלו. גברים ונשים חושבים רוצים בדת מוגדרת מחדש, ותביעה זו תחייב את הדת להעריך את עצמה מחדש.

על האדם המודרני מוטלת המשימה לערוך יותר התאמות-מחדש בערכים האנושיים במשך דור אחד מאשר אלה אשר נערכו במשך אלפיים שנה. וכל אלה משפיעות על גישתה של החברה כלפי הדת, הואיל והדת הינה צורת חיים כמו גם טכניקת מחשבה.

דת של אמת חייבת תמיד להיות, בעת ובעונה אחת, הן הבסיס הנצחי לכל הציוויליזציות המתמשכות והן הכוכב המכווין שלהן.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 93

מאקיוונטה מלכי-צדק

המלכי-צדקים ידועים לרוב כבנים לעת-חירום, וזאת משום שהם עוסקים במגוון מדהים של פעילויות בעולמותיו של יקום מקומי. כאשר מתעוררת בעיה יוצאת-דופן, או כאשר נדרש לנסות דבר-מה יוצא מגדר הרגיל, לעיתים קרובות יהא זה מלכי-צדק אשר יקבל על עצמו את המשימה. יכולתם של בני מלכי-צדק לפעול בעתות חירום וברמות משתנות של היקום, ואפילו ברמה הפיזית של מופע האישיות, הינה ייחודית לסדרם. אך ורק נשאי החיים חולקים עמם, בשיעור מסוים, את הטווח המטמורפי הזה של פעילות האישיות.

סדר בני היקום המלכי-צדקים היה פעיל ביותר באורנטיה. סגל בן שנים-עשר חברים אשר שירת יחד עם נשאי החיים. מעט לאחר פרישתו של קאליגאסטיה, הפך סגל מאוחר יותר בן שנים-עשר חברים לנאמן של עולמכם והמשיך והחזיק בסמכות עד לזמנם של אדם וחווה. אותם שנים-עשר מלכי-צדקים שבו לאורנטיה עם כישלונם של אדם וחווה, ולאחר מכן המשיכו ושימשו כנאמנים הפלנטאריים עד לימים שבהם קיבל ישוע מנצרת, כבן האדם, את תואר הנסיך הפלנטארי של אורנטיה.

1. התגלמותו של מאקיוונטה בגוף

באלפי השנים שלאחר כישלון המשימה האדמית באורנטיה, עמדה אמת ההתגלות בסכנת הכחדה. אף-על-פי שהגזעים האנושיים התקדמו מבחינה אינטלקטואלית, הם הלכו ודעכו מן הבחינה הרוחנית. בסביבות שנת 3000 לפני הספירה, הפך מושג האל בדעתם של בני האדם למעורפל עד מאוד.

שנים-עשר המלכי-צדקים הנאמנים ידעו על המתת הממששת ובאה של מיכאל בפלנטה שלהם, אך הם לא ידעו עוד כמה זמן זו תתרחש; לפיכך, הם התאספו לכדי ועידה כבדת ראש וביקשו מהגבוהים ביותר של עדנטיה כי תינקט פעולה כלשהי על-מנת לשמר את אור האמת באורנטיה. בקשה זו נדחתה תוך מתן הציווי "כי ניהול ענייניה של 606 של שטניה נתון במלואו בידיהם של הנאמנים המלכי-צדקים." או אז פנו הנאמנים אל האב מלכי-צדק בבקשת עזרה, ותגובתו היחידה הייתה כי עליהם להמשיך ולקיים את האמת באופן שבו יבחרו "עד להגעתו של בן של מתת," אשר "יציל את התארים הפלנטאריים מאובדן ומחוסר-וודאות."

וכתוצאה מן העובדה שצויו להסתמך על עצמם במידה כה שלמה, התנדב אחד משנים-עשר הנאמנים הפלנטאריים, מאקיוונטה מלכי-צדק, לבצע את אשר בוצע עד אז אך ורק שש פעמים בכלל ההיסטוריה של נבאדון: להתגשם אישית בכדור הארץ כאדם בר-חלוף בעולם, להעניק את עצמו כבן לעת חירום של סעד לעולם. האישור להרפתקה זו ניתן מאת הרשויות בסאלווינגטון, והתגשמותו למעשה של מאקיוונטה מלכי-צדק הושלמה ליד מה שעתידי היה להפוך לעיר שלם, אשר בפלשתינה. כלל מלאכת ההגשמה של בן מלכי-צדק זה בגוף של חומר הושלמה על-ידי הנאמנים הפלנטאריים בשיתוף נשאי החיים, בקרים פיזיים בכירים מסוימים ואישיותות שמימיות אחרות אשר שוכנות באורנטיה.

2. החכם משלם

היה זה 1,973 שנים בטרם לידתו של ישוע שמאקיוונטה ניתן לגזעים בני התמותה באורנטיה. הגעתו היוותה מחזה רגיל; עין אנוש לא חזתה בתהליך התגשמותו לכדי חומר. הפעם הראשונה שבה הוא נצפה בעיני אדם הייתה כאשר נכנס אל אוהלו של אַמְדוֹן, רועה צאן כשדי ממוצא שומרי. והכרזת משימתו התגלמה בהצהרה הפשוטה אשר אותה הצהיר בפני רועה צאן זה, "אני מלכי-צדק, כוהן לאל עליון, הגבוה ביותר, האל האחד והיחיד."

כאשר התאושש הרועה מתדהמתו, ולאחר שהמטיר על הזר הזה שאלות למכביר, הוא ביקש את מלכי-צדק לסעוד עמו; וזו הייתה הפעם הראשונה במהלך נתיבתו הארוכה ביקום שבה מאקיוונטה אכל מזון חומרי, התזונה אשר עתידה הייתה להזין אותו לאורך תשעים-וארבע שנות חייו כהווייה חומרית.

ובאותו לילה, לאחר ששוחחו תחת כיפת שמיים זרועי כוכבים, החל מלכי-צדק את משימתו, משימת גילוי האמת על אודות מציאותו של האל, כאשר פנה בתנועת יד אל אַמְדוֹן ואמר, "אל עליון, הגבוה ביותר, הינו הבורא האלוהי של כוכבי השמים ואפילו של ארץ זו אשר עליה אנו חיים, והוא אף הינו האל העליון אשר במרומים."

תוך שנים אחדות קיבץ סביבו מלכי-צדק קבוצת תלמידים, חסידים ומאמינים אשר יצרו את הגרעין של קהילת שלם המאוחרת יותר. ובמהרה הוא נודע ברחבי פלשתינה ככוהן לאל עליון, כגבוה ביותר וכחכם משלם. בקרב כמה מן השבטים אשר סביב הוא כונה השייח', או המלך, של שלם. שלם הייתה המקום אשר הפך לאחר היעלמות מלכי-צדק לעיר יבוס, ולאחר מכן היא נקראה בשם ירושלים.

בהופעתו האישית דמה מלכי-צדק למזיגה דאז שבין הנודים לשומרים, בכך שהיתמר לגובה של כמאה-ושמונים סנטימטרים והיה בעל נוכחות מעוררת יראה. הוא דיבר כשדית ושש שפות נוספות. הוא עטה את לבושם של הכהנים הכנעניים, למעט העובדה שעל חזהו התנוסס הסמל של שלושת המעגלים משותפי המרכז, הסמל בשטניה של שילוש פרדים. לאורך שירותו הפך עיטור זה, של שלושת המעגלים משותפי המרכז, לכה קדוש בעיני חסידיו עד שהם מעולם לא העזו להשתמש בו; וכך, בחלוף דורות מעטים, הוא נשתכח עד מהרה.

אף-על-פי שמאקיוונטה חי באופן שבו חיו בני האדם של העולם, הוא מעולם לא התחתן, ואף לא יכול היה להותיר אחריו צאצאים בכדור הארץ. למרות שגופו הפיזי דמה לגופו של גבר בן-אנוש, לאמיתו של דבר הוא היה מן הסדר של אותם גופים מיוחדים אשר נעשה בהם שימוש בידי מאה חברי הסגל הגשמי של הנסיך קאליגאסטיה, למעט העובדה שהוא לא נשא בחובו פלזמת חיים של גזע אנושי כלשהו. כמו כן, עץ החיים לא היה בנמצא באורנטיה. אילו נשאר מאקיוונטה בכדור הארץ במשך תקופה ארוכה, היה המנגנון הפיזי שלו מדרדר בהדרגה; למעשה, הוא סיים את משימת המתת שלו בחלוף תשעים-וארבע שנים, הרבה לפני שגופו החומרי החל להתפרק.

מלכי-צדק זה, אשר התגשם בגוף, קיבל מכוונן מחשבה אשר שכן באישיות העל-אנושית שלו ושימש כמשגוח הזמן וכמורה הבשר, וכך הוא רכש את הניסיון ואת ההיכרות המעשית עם הבעיות באורנטיה ועם טכניקת המשכן בבן אשר התגשם בגוף; ודבר זה אפשר לרוח זו של האב לפעול באומץ כה רב בדעתו האנושית של בן האל המאוחר יותר, מיכאל, כאשר הופיע על-פני כדור הארץ בדמות בשר ודם. וזהו מכוונן המחשבה היחידי אשר פעל מאז ומעולם באורנטיה בשתי דעות, ואולם שתי הדעות האלה היו הן אלוהיות והן אנושיות.

במהלך התגשמותו בגוף בשר ודם, היה מאקיוונטה מצוי בקשר מלא עם אחד-עשר חבריו בסגל הנאמנים הפלנטאריים, ואולם, הוא לא יכול היה לתקשר עם סדרים אחרים של אישיותות שמימיות. למעט הקשר שהחזיק עם הנאמנים המלכי-צדקים, לא היה לו יותר קשר עם הוויות על-אנושיות תבוניות מאשר היה לבן-אנוש מן השורה.

3. הלימוד של מאקיוונטה

בחלוף עשור ארגן מלכי-צדק את בתי הספר שלו בשלם, והוא יצר אותם בדמות תבנית המערכת הנושנה אשר פותחה בידי הכהנים הראשונים בני שות בעדן השנייה. ואפילו הרעיון של שיטת המעש, אשר הוצג על-ידי אברהם, זה אשר הומר מאוחר יותר, נגזר גם הוא מן המסורות המתמידות של שיטות בני שות הקדומים.

מלכי-צדק לימד את מושג האל אחד, אלוהות אוניברסאלית, ואולם הוא התיר לבני האדם לשייך את הלימוד הזה לאב הקונסטלציה של נורלטיאדק, שאותו כינה אל עליון – הגבוה ביותר. מלכי-צדק חתם את פיו בכל הנוגע למעמדו של לוציפר ולמצב העניינים בירושם. לאנאפון'ג', ריבון המערכת, עסק אך מעט באורנטיה עד לאחר השלמת המתת של מיכאל. בעבור מרבית התלמידים בשלם, עדנטיה הייתה גן העדן, ואילו הגבוה ביותר היה האל.

מרבית בני האדם פירשו את הסמל של שלושת המעגלים משותפי המרכז – אשר אותו אימץ מלכי-צדק כעיטור המסמל את המתת שלו – כמייצג את שלושת המלכויות: זו של בני האדם, זו של המלאכים וזו של האל. והם הורשו להמשיך ולהאמין בכך; רק מתי-מעט מחסידיו ידעו מעולם כי שלושת המעגלים הללו סימלו את אינסופיותה, את נצחיותה ואת האוניברסאליות של שילוש פרדים של הקיום וההכוונה האלוהיים; אפילו אברהם התייחס לסמל הזה כמייצג את שלושת הגבוהים של עדנטיה, לפי שלימדוהו כי שלושת הגבוהים ביותר פועלים כאיש אחד. במידה שבה לימד מלכי-צדק את מושג השילוש אשר אותו סימל העיטור שלו, על-פי-רוב הוא קישר אותו לשלושת השליטים הוורונדאדקים של קונסטלציית נוֹרְלְטִיאָדֶק.

הוא לא התאמץ להציג בפני מרבית חסידיו מן השורה כל לימוד שמעבר לעובדת שלטונם של הגבוהים ביותר של עדנטיה – אליה של אורנטיה. ואולם, מלכי-צדק לימד אחדים אמת מתקדמת, אמת אשר כללה את התנהלות היקום המקומי וארגונו; ואילו את תלמידו המבריק, נוֹדָאן הקניני, ואת חבר תלמידיו הכנים, הוא לימד את האמיתות על אודות יקומי העל ואפילו על אודות האוונה.

בני משפחתו של קָאָתְרוֹ, אשר עמם חי מלכי-צדק במשך למעלה משלושים שנה, ידעו הרבה על אודות האמיתות הגבוהות יותר האלה והנציחו אותן בקרב משפחתם במשך זמן רב, אפילו עד לימיו של צאצא המוכשר משה, אשר כך קיבל לידי, מצד אביו, גישה למסורת המרתקת של ימי מלכי-צדק, וכן דרך מקורות אחרים מצד אמו.

מלכי-צדק לימד את חסידיו את כל אשר היה ביכולתם לקלוט ולספוג. ואף רעיונות דתיים מודרניים רבים על השמים והארץ, האדם, האל והמלאכיות, אינם כה רחוקים מן הלימוד הזה של מלכי-צדק. ואולם, מורה כביר זה הכפיף הכול לדוקטרינה על אודות האל האחד, האלוהות האוניברסאלית, הבורא השמימי, האב האלוהי. הוא שם את הדגש על לימוד זה מתוך מטרה לפנות אל הערצתו של האדם ועל-מנת להכשיר את הקרקע להופעתו המאוחרת יותר של מיכאל כבן של אותו אב אוניברסאלי ממש.

מלכי-צדק לימד כי בזמן כלשהו בעתיד יופיע בן אחר של האל בדמות בשר ודם, ממש כפי שהוא עצמו עשה, ואולם בן זה יהא ילוד אישה; וזוהי הסיבה שבעטיה סברו מאוחר יותר מורים רבים כי ישוע היה כוהן, או סוּעַד, "לְעוֹלָם עַל דְּבָרָתִי מֶלֶךְ-צֶדֶק."

וכך הכשיר מלכי-צדק את הקרקע וחנך את השלב של הנטייה העולמית המונותאיסטית כהכנה למתת של בן פרדיס ממשי של האל האחד, האל שאותו הציג בחיות רבה כאבי הכול, ואשר אותו הציג לפני אברהם כאל אשר יקבל את האדם על הבסיס הפשוט של אמונה ותו לא. ומיכאל, כאשר הופיע בכדור הארץ, העניק תוקף לכל מה שלימד מלכי-צדק באשר לאב פרדיס.

4. הדת של שָׁלֵם

טקסי הפולחן של שלם היו פשוטים ביותר. כל אדם אשר חתם או סימן את מגילות-החֶמֶר של כנסיית מלכי-צדק שינן בזיכרונו, ואימץ את האמונות הבאות:

1. אני מאמין באל עליון, האל הגבוה ביותר, האב האוניברסאלי היחיד ובורא כל הדברים כולם.

2. אני מקבל את בריתו של מלכי-צדק עם הגבוה ביותר, אשר מעניקה את חסד האל בשל אמונתי, ולא בשל קורבנות או מנחות שרופות.

3. אני מתחייב לציית לשבע הדברות של מלכי-צדק, וכן לספר את החדשות הטובות של הברית עם הגבוה ביותר לכל בני האדם.

וזוהי הייתה כלל מערכת האמונות של קהילת שלם. אך אפילו הצהרת אמונה קצרה ופשוטה שכזו הייתה הרבה יותר מדי, והייתה מתקדמת מדי עבור אנשי הימים ההם. הם פשוט לא יכלו לתפוש את הרעיון של קבלת חסד אלוהי ללא כל תמורה – מתוך אמונה. האמונה שהאדם נולד מתוך עונש לאלים השתרשה בהם יתר על המידה. במשך זמן ממושך מדי ובכנות עזה מדי הם הקריבו קורבנות והעניקו מתנות לכוהנים מכדי שיוכלו להבין את החדשות הטובות, כי הגאולה, החסד האלוהי, הינה מתנת חנינם לכל אלו אשר יאמינו בבריתו של מלכי-צדק. ואילו אברהם האמין, אם כי לא בלב שלם, ואפילו זאת "נחשבה לו צדקה."

שבע הדברות שעליהן הכריז מלכי-צדק גובשו על-פי תבנית החוק העליון העתיק של דאלאמטיה ודמו עד מאוד לשבע המצוות שאותן לימדו בעדן הראשונה ובעדן השנייה. שבע המצוות של דת שָׁלֵם היו:

1. לא תעבוד כל אל מלבד הבורא הגבוה ביותר של השמיים והארץ.

2. לא תטיל ספק בכך שהאמונה הינה הדרישה היחידה לגאולת נצח.

3. לא תישא עדות שקר.

4. לא תרצח.

5. לא תגנוב.

6. לא תנאף.

7. לא תנהג בחוסר-כבוד בהוריך ובזקניך.

אף-על-פי שבתוך המושבה לא הותרו הקורבנות, מלכי-צדק ידע היטב כמה קשה לעקור באחת מן השורש מנהגים של משכבר הימים, ובהתאם לזאת הציע בחכמה לאנשים הללו להחליף את הקורבנות בשר ודם בלחם וביין. וכך נרשם כי "מֶלֶךְ-צֶדֶק, מֶלֶךְ שָׁלֵם, הוֹצִיא לָחֶם וַיֵּין." ואולם, אפילו החידוש הזה לא צלח עד תום; כל השבטים השונים קיימו מרכזי עזר מסביב לשלם, שם הציעו קורבנות ושרפו מנחות. ואפילו אברהם חזר למנהג הברברי הזה לאחר ניצחונו על כְּנָן לְעוֹלָם; הוא פשוט לא הרגיש שליו לגמרי, עד אשר הציע קורבן כמקובל. ומלכי-צדק מעולם לא הצליח למחוק לחלוטין את הנטייה הזו להקרבת קורבנות ממנהגי הדת של חסידיו, ואפילו לא מאברהם.

בדומה לישוע, פעל מלכי-צדק באדיקות לשם השלמת משימת המתת שלו. הוא לא ניסה לערוך שינויים במוסכמות, לשנות את מנהגי העולם, ואף לא לעודד מנהגים תברואתיים מתקדמים או להכריז על אמיתות מדעיות. הוא הגיע על-מנת להשלים שתי משימות: לשמור בחיים בכדור הארץ את האמת על אודות האל האחד ולהכשיר את הקרקע למתת המאוחרת יותר של בן פרדיס של האב האוניברסאלי כבן-תמותה.

מלכי-צדק לימד בשלם אמת בסיסית של התגלות במשך תשעים-וארבע שנים, ובמהלך הזמן הזה פקד אברהם את בית הספר של שלם שלוש פעמים נפרדות. לבסוף, הוא הפך לְחִסִּיד של הלימוד של שלם, ולאחד התלמידים המבריקים ביותר והתומכים העיקריים של מלכי-צדק.

5. בחירתו של אברהם

אף שייטכן שתהא זו שגיאה לדבר על "עם סגולה", אין זה שגוי להתייחס אל אברהם כאל יחיד נבחר. מלכי-צדק אכן הטיל על אברהם את האחריות לשמור בחיים את האמת על אודות האל האחד, כפי שזו נפרדת מן אמונה הרווחת באלוהיות רבות.

בחירתה של פלשתינה כאתר פעילויותיו של מאקיוונטה התבססה בחלקה על הרצון ליצור קשר עם משפחה אנושית שבה טמונים הפוטנציאלים להנהגה. בשעה שמלכי-צדק התגשם בגוף היו בכדור הארץ משפחות רבות אשר היו מוכנות לקבל את הדוקטרינה של שלם ממש כמשפחתו של אברהם. היו אף משפחות בעלות אותם כישורים ממש בקרב האדם האדום, בקרב האדם הצהוב ובקרב צאצאי האנדיטים ממערב ומצפון. אך שוב, אף לא אחד מן האתרים הללו התאים להופעתו המאוחרת יותר של מיכאל בכדור הארץ באותה מידה שהתאים החוף המזרחי של הים התיכון. משימתו של מלכי-צדק בפלשתינה והופעתו המאוחרת יותר של מיכאל בקרב העם העברי נקבעו במידה לא מבוטלת בשל הגיאוגרפיה, הודות לעובדה שפלשתינה מוקמה במרכז הסחר, התחבורה והציוויליזציה של העולם באותם ימים.

במשך זמן-מה התבוננו הנאמנים המלכי-צדקים באבותיו הקדמונים של אברהם, והם ציפו בבטחה להופעתם, בדור כלשהו, של צאצאים אשר יתאפיינו באינטליגנציה, ביוזמה, בחכמה ובכנות. ילדיו של תרח, אבי אברהם, אכן ענו על כל הציפיות האלה במלואן. והאפשרות הזו של יצירת קשר עם ילדיו המגוונים של תרח, היוותה גורם משמעותי לכך שמאקיוונטה הופיע בשלם, ולא במצרים, בסין, בהודו או בקרב השבטים הצפוניים.

תרח וכל משפחתו המירו את דתם לדת שלם, זו אשר הטיפו אליה בכשדים, אך לא עשו כן בלב שלם; הם למדו על אודות מלכי-צדק דרך ההטפה של אוניד, מורה פיניקי אשר הטיפ לדוקטרינות של שלם באור. הם עזבו את אור מתוך כוונה לצעוד ישירות אל שלם, אך נחור, אחי אברהם, אשר לא חזה במלכי-צדק כמו עיניו, לא היה נלהב ושכנע אותם להתממה בקרן. וחלף זמן רב לאחר שהגיעו לפלשתינה עד שהיו מוכנים להשמיד את כלאילי הבית אשר הביאו עמם; לאיטם הם נטשו את אליה הרבים של מסופוטמיה לטובת האל האחד של שלם.

שבועות מספר לאחר מותו של תרח אבי אברהם, שלח מלכי-צדק את קרם החיתי, אחד מתלמידיו, והזמין הן את אברהם והן את נחור: "בואו לשלם, שם תשמעו את הלימוד שלנו של האמת על אודות הבורא הנצחי, ויראה כל העולם ברכה בפרי זרע שניכם, בצאצאיהם המוארים של שני האחים." אך נחור לא קיבל את בשורת מלכי-צדק במלואה; הוא נותר מאחור ובנה עיר-מדינה חזקה אשר נשאה את שמו; ואילו לוט, אחיינו של אברהם, החליט להתלוות אל דודו במסע לשלם.

עם הגעתם לשלם, בחרו אברהם ולוט מצודה על גבעה בסמוך לעיר, שם יכלו להגן על עצמם מפני התקפות הפתע הרבות של הפושטים מן הצפון. בעת ההיא היו החיתים, האשורים, הפלישתים, וכן בני קבוצות אחרות, פושטים ללא הרף על שבטי מרכז ודרום פלשתינה. וממאחזם בגבעות עלו אברהם ולוט לרגל אל שלם לעיתים תכופות.

זמן לא רב לאחר שהתבססו ליד שלם, ירדו אברהם ולוט אל עמק נהר הנילוס על-מנת לבקש מצרכי מזון, שכן בצורת שררה בפלשתינה. במהלך שהותו הקצרה של אברהם במצרים הוא גילה כי קרוב משפחה רחוק שלו יושב על כס המלוכה, והוא שירת מלך זה כמפקדם של שני מבצעים צבאיים מוצלחים. במהלך החלק המאוחר יותר של שהותם על הנילוס, התגוררו אברהם ואשתו, שרה, בחצר המלך, וכאשר הם עזבו את מצרים קיבל אברהם חלק מן השלל אשר נאסף במבצעיו הצבאיים.

נחישות גדולה נדרשה לו לאברהם על-מנת לוותר על כיבודי חצר-המלוכה המצרית ולחזור לעבודה הרוחנית יותר שבה עסק מאקיוונטה. אך מלכי-צדק היה נערץ אף במצרים, וכאשר נפרש בפני פרעה מלוא הסיפור, הוא דחק באברהם לחזור ולמלא את נדריו למען טובתה של שלם.

לאברהם היו שאיפות מלוכה, ובדרכם חזרה ממצרים הוא גלל בפני לוט את תכניתו לכבוש את כלל כנען ולהכפיף את תושביה תחת שליטת שלם. לוט נטה יותר לעסקים; ומאוחר יותר, לאחר מחלוקת שנתגלעה ביניהם, הוא פנה לסדום על-מנת לעסוק שם במסחר ובגידול בעלי-חיים. לבו של לוט לא נהה אחר חיי הלוחם או הרועה.

עם חזרתו עם משפחתו לשלם, החל אברהם להבשיל את הפרויקטים הצבאיים שלו. במהרה הוא הוכר כשליט האזרחי של מחוז שלם והכפיף למרותו שבעה שבטים שכנים. אכן, בקושי רב ריסן מלכי-צדק את אברהם, שבערה בו אש אשר הניעה אותו לצאת ולהביא בכוח החרב את השבטים השכנים על-מנת שילמדו מהר יותר את האמיתות של שלם.

מלכי-צדק שמר על יחסי שלום עם כלל השבטים אשר סביב; הוא לא היה לוחם באופיו ומעולם לא הותקף בידי מי מן הצבאות אשר נעו הלך ושוב. הוא לחלוטין היה מוכן שאברהם יגבש עבור שלם מדיניות הגנתית, כמו זאת אשר אכן יושמה לאחר מכן, אך הוא לא אישר את תכניות הכיבוש השאפתניות של תלמידו; וכך קרה שהקשר נותק באופן חברי, ואברהם ירד לחברון על-מנת להקים שם את בירתו הצבאית.

בשל קשריו הקרובים עם מלכי-צדק המהולל, נודע לאברהם יתרון כביר על המלכים הזוטרים אשר סביבו; כל אלו העריצו את מלכי-צדק ופחדו שלא לצורך מאברהם. אברהם ידע על הפחד הזה ורק חיכה לשעת כושר על-מנת לתקוף את שכניו, והתירוץ ניתן לו כאשר כמה מן השליטים הללו פשטו, לכאורה, על רכוש אחיינו לוט אשר התגורר בסדום. עת שמע על כך, יצא אברהם בראש שבעת השבטים אשר איגד סביבו, ותקף את האויב. המשמר האישי שלו, אשר מנה 318 קצינים, פיקד על הצבא אשר יצא למלחמה בעת הזו, ואשר מנה למעלה מ-4,000 חיילים.

כאשר שמע מלכי-צדק על הכרזת המלחמה של אברהם, הוא יצא לעומתו על-מנת להניאו מכוונתו, ואולם הצליח לפגוש בתלמידו לשעבר רק עת חזר כמנצח מן הקרב. אברהם התעקש על כך שהאל של שלם נתן בידיו את הניצחון על אויביו והמשיך והעניק מעשר מן השלל לאוצר של שלם. את תשעים האחוזים הנותרים לקח אל חברון, בירתו.

לאחר קרב זה, קרב שָׁדִים, הפך אברהם למנהיגה של ברית שנייה בת אחד-עשר שבטים, והוא לא רק העלה מעשר למלכי-צדק, אלא דאג לכך שכל שכניו לברית יעשו כמותו. כתוצאה של עסקיו הדיפלומטיים עם מלך סדום, בנוסף לפחד שהטיל באופן כללי, מלך סדום ואחרים הצטרפו לברית הצבאית של חברון; ואכן, אברהם היה בדרכו לבסס בפלשתינה מדינה רבת עוצמה.

6. בריתו של מלכי-צדק עם אברהם

אברהם ראה בעיני רוחו את כיבוש כנען כולה. נחישותו נחלשה אך ורק בשל העובדה שמלכי-צדק לא תמך במשימה הזו. ואולם, אברהם היה קרוב להחליט לצאת למשימה כאשר נטרד מן המחשבה שאין לו בן אשר ישלוט בממלכה שכזו אחריו. הוא ארגן פגישה נוספת עם מלכי-צדק; ובמהלך הריאיון הזה שכנע הכוהן משלם, בן האל הנראה לעין, את אברהם לנטוש את תכנית הכיבוש החומרית ואת השלטון הזמני לטובת המושג הרוחני של ממלכת השמיים.

מלכי-צדק הסביר לאברהם עד כמה חסר תוחלת יהא זה לעמוד אל מול ברית האמורי, אך בה בעת הבהיר לו שהחמולות המפגרות האלה אכן מאבדות את עצמן לדעת באמצעות מנהגיהן המטופשים, כך שבעוד דורות מספר הן תחלשנה עד כדי כך שצאצאיו של אברהם, אשר בינתיים יגדלו וירבו במאוד, יוכלו להתגבר עליהן בקלות.

ובשלם כרת מלכי-צדק ברית רשמית עם אברהם. כה הוא אמר לאברהם: "הֲבֵט נָא הַשְׁמִימָה וְסָפֵר הַכּוֹכָבִים, אִם תּוּכַל לְסָפֵר אֹתָם; כֹּה יִהְיֶה וְנִצֵּץ". ואברהם האמין למלכי-צדק, "וַיִּשְׁקֹבֶה לֹא לְצִדְקָה". או אז גלל מלכי-צדק בפני אברהם את הסיפור על אודות כיבושה העתידי של כנען בידי זרעו, לאחר צאתם ממצרים.

ברית זו של מלכי-צדק עם אברהם מייצגת את ההסכם הכביר באורנטיה בין האלוהות לאדם, הסכם שבמסגרתו האל מסכים לעשות את הכול; ואילו האדם רק מסכים להאמין בהבטחותיו של האל ולמלא אחר הוראותיו. עד אותה עת האמונה הייתה כי הגאולה ניתנת אך ורק תמורת מעשים – קורבנות ומנחות; ואילו כעת, הביא מלכי-צדק שוב לאורנטיה את הבטחות הטובות על כך שהגאולה, חסדו של האל, ניתנת הודות לאמונה. ואולם בשורה זו על אודות אמונה פשוטה באל, הייתה מתקדמת מדי; לאחר מכן העדיפו השבטים השְׁמִיִּים לחזור למנהגיהם הקדומים של הקרבת קורבנות וכפרת עוונות תוך הקזת דם.

זמן לא רב חלף מכינון ברית זו ועד לדת יצחק, בנו של אברהם, בהתאם להבטחתו של מלכי-צדק. לאחר הולדתו של יצחק, אברהם התייחס בכובד ראש לבריתו עם מלכי-צדק, והוא הלך לשלם על-מנת להעלות אותה על הכתב. במועד זה, שבו קיבל על עצמו בפומבי ובאופן רשמי את הברית, הוא שינה את שמו מאברם מאברהם.

רוב מאמיני שלם נהגו להימול, אף כי מלכי-צדק מעולם לא הפך נוהג זה למחייב. ואף-על-פי שעד אז אברהם התנגד תמיד למילה, במעמד הזה הוא החליט לכבד את המאורע בכך שקיבל על עצמו את הטקס הזה באופן רשמי כאות וכסמל לאשרור ברית שלם.

והיה זה לאחר וויתור אמיתי ופומבי זה על שאיפותיו האישיות לטובת תכניותיו הנרחבות יותר של מלכי-צדק, ששלוש ההוויות השמימיות נגלו אליו במישור מְמָרָא. הופעה זו התרחשה באופן עובדתי, למרות ששויכה לסיפורים אשר נבדו מאוחר יותר על אודות ההרס הטבעי של סדום ועמורה. והאגדות האלה על אודות מאורעות אותם ימים, מעידות על מידת הפיגור של המוסר והאתיקה, ואפילו בעת קרובה כל-כך.

לאחר מימוש הברית הטקסית, הושלם הפיוס בין אברהם למלכי-צדק. אברהם נטל על עצמו שוב את ההובלה האזרחית והצבאית של מושבת שלם, אשר בשיאה מנתה מעל למאה-אלף מעלי מעשר קבועים אשר נמנו על שורות אחוות מלכי-צדק. אברהם שיפר עד מאוד את מקדש שלם וסיפק אוהלים חדשים לבית הספר כולו. הוא לא רק הרחיב את מערכת המעשר, אלא גם הציג שיטות משופרות רבות לניהול עסקי בית הספר, וזאת בנוסף לתרומה הגדולה אשר תרם לניהול טוב יותר של המחלקה לתעמולה מיסיונרית. הוא אף תרם רבות למען שיפור מצב העדרים ולארגון-מחדש של מיזמי החלב של שלם. אברהם היה איש עסקים פיקח ויעיל, ואדם עשיר בימיו; הוא לא היה אדוק יתר על המידה, אך היה כן לגמרי, והוא אכן האמין במאקיוונטה מלכי-צדק.

7. המיסיונרים של מלכי-צדק

במשך שנים מספר, המשיך מלכי-צדק ללמד את תלמידיו ולאמן את המיסיונרים של שלם, אשר חדרו לכל השבטים אשר סביב, ובמיוחד למצרים, למסופוטמיה ולאסיה הקטנה. ובחלוף העשורים, הרחיקו המורים הללו יותר ויותר משלם, בעודם נושאים עמם את בשורתו של מאקיוונטה על אודות האמונות והאמונה באל.

צאצאיו של אדמסון, אשר התקבצו סביב חופי אגם ואן, הקשיבו ברצון למוריה החיתים של כת שלם. ומן המרכז הזה, אשר היה לפנים אנדיטי,

נשלחו מורים לאזורים המרוחקים הן של אירופה והן של אסיה. מיסיונרים של שלם חדרו לכל אירופה, ואפילו הגיעו לאיים הבריטיים. קבוצה אחת נסעה דרך איי פארו עד לאנדונים של איסלנד, ואילו קבוצה אחרת חצתה את סין והגיעה אל היפנים של האיים המזרחיים. חייהם והתנסויותיהם של הגברים והנשים אשר יצאו מעם שלם, מסופוטמיה ואגם ואן על-מנת להאיר את השבטים של חצי הכדור המזרחי מציגים פרק של גבורה בתולדות המין האנושי.

ואולם המשימה הייתה כה גדולה והשבטים היו כה מפגרים, עד כי התוצאות היו מעורפלות ובלתי-מוגדרות. מדור לדור מצאה בשורת שלם אחיזה כאן ושם, אך למעט בפלשתינה, מעולם לא שמר שבט או גזע שלם אמונים ברציפות לרעיון של אל אחד. הרבה בטרם הגיע ישוע, הלימוד של המיסיונרים המוקדמים של שלם נספג, על-פי-רוב, בתוך מערך האמונות והאמונות-הטפלות הרווחות והישנות יותר. בשורתו המקורית של מלכי-צדק נספגה כמעט כולה אל תוך האמונות באם הגדולה, בשמש ובפכות נושנות אחרות.

אתם, אשר נהנים כיום מיתרונותיה של אמונת הדפוס, תתקשו להבין עד כמה קשה היה להנציח את האמת בימים המוקדמים הללו; וכמה קל היה לאבד את הקשר לדוקטרינה חדשה מדור אחד למשנהו. הדוקטרינה החדשה תמיד נטתה להיספג אל תוך גוף הלימוד הדתי ומנהגי הקסם הקדומים יותר. האמונות האבולוציוניות הישנות יותר תמיד מזהמות התגלות חדשה.

8. עזיבתו של מלכי-צדק

היה זה מעט לאחר השמדתן של סדום ועמורה, שמאקיוונטה החליט לסיים את מתת החירום שלו באורנטיה. החלטתו של מלכי-צדק לסיים את שהותו בגוף בשר ודם הושפעה מתנאים רבים, והעיקרי שבהם היה נטייתם ההולכת וגוברת של השבטים הסובבים, ואפילו של עמיתיו הקרובים, להתייחס אליו כאל הוויה חצי-אלוהית, כפי שאכן היה; ואולם, הם החלו להעריך אותו שלא כראוי ומתוך פחד גדול של אמונה טפלה. בנוסף לסיבות האלה, ביקש מלכי-צדק לעזוב את זירת הפעילות הארצית שלו די זמן לפני מותו של אברהם, וזאת על-מנת להבטיח שהאמת על אודות האל האחד והיחיד תתבסס בחוזקה בדעת חסידיו. ובהתאם לכך, מאקיוונטה פרש לילה אחד לאוהלו אשר בשלם, לאחר שברך את עמיתיו האנושיים בברכת ליל מנוחה, וכאשר הם ביקשו לקרוא לו למחרת בבוקר, הוא לא היה שם, משום שעמיתיו לקחוהו משם.

9. לאחר עזיבת מלכי-צדק

מבחן גדול נכון לאברהם עת עזב מלכי-צדק בפתאומיות גדולה כל-כך. אף-על-פי שהזהיר כהלכה מבעוד מועד את חסידיו כי יום אחד יעזוב כלעומת שבא, הם לא הצליחו להשלים עם אבדן מנהיגם הנפלא. הארגון הגדול אשר נבנה בשלם כמעט ונעלם, אך המסורות של אותם ימים היו אלה שעליהן התבסס משה בשעה שהוביל את העבדים העברים אל מחוץ למצרים.

אובדן מלכי-צדק גרם לאברהם להצטער בלבו, צער שעליו לא הצליח להתגבר מעולם. לפנים הוא נטש את חברון כאשר וויתר על שאיפתו לבנות ממלכת חומר; ואילו כעת, עם אובדן עמיתו לבניית ממלכת הרוח, הוא יצא את שלם ונסע דרומה לגור בקרבת רכושו, בגרר.

מיד לאחר היעלמותו של מלכי-צדק, הפך אברהם לפחדן והססן. עם הגעתו לגרר הוא הסתיר את זהותו, וכך לקח אבימלך את אשתו. (לילה אחד, מעט לאחר נישואיו לשרה, שמע אברהם כדרך אגב מזימה לרצוח אותו על-מנת לקחת את אשתו המבריקה. פחד זה הפך למורא של קבע בלבו של מי שמלבד זאת היה מנהיג אמיץ ונחוש; במשך כל חייו הוא פחד שמישהו ירצח אותו בסתר על-מנת לקחת את שרה. וזהו ההסבר לכך שאדם אמיץ זה נהג בפחדנות בשלושה מקרים שונים.)

ואולם, רתיעתו של אברהם ממשימתו כיורשו של מלכי-צדק לא ארכה עוד זמן רב. במהרה הוא המיר אנשים מקרב הפלישתים ומקרב אנשי אבימלך, כרת עמם ברית, ובתורו הזדהם ברבות מן האמונות הטפלות שלהם, ובייחוד במנהגם להקריב את הבנים הבכורים. וכך, שוב הפך אברהם למנהיג גדול בפלשתינה. כל הקבוצות העריכו אותו, וכל המלכים כבדוהו. הוא היה המנהיג הרוחני של כל השבטים הסובבים, והשפעתו נמשכה עוד זמן מה לאחר מותו. במהלך שנות חייו האחרונות, הוא שב פעם נוספת לחברון, זירת פעילותו המוקדמת והמקום שבו עבד בצמוד למלכי-צדק. פעולתו האחרונה של אברהם הייתה שליחת משרתים נאמנים לעירו של אחיו, נחור, אשר שכנה לגבול מסופוטמיה, על-מנת לבקש אישה מבני עמו בעבור בנו יצחק. במשך זמן רב נהגו בני עמו של אברהם לערוך נישואין בין בני דודים. ואברהם הלך לעולמו באמונה בטוחה באל, אמונה שאותה רכש בבתי הספר של שלם, אשר נעלמו זה מכבר.

הדור הבא התקשה להבין את הסיפור על אודות מלכי-צדק; בתוך חמש-מאות שנה רבים החשיבו את הסיפור כולו כמיתוס. יצחק שלט יחסית היטב בלימוד של אביו והזין את בשורתה של מושבת שלם, ואולם יעקב התקשה לתפוש את המשמעות של המסורות האלה. יוסף האמין באמת במלכי-צדק, ובעיקר בשל עובדה זו נחשב בעיני אחיו כחולמני. הכבוד אשר רחשו ליוסף במצרים נבע בעיקר בשל זכרו של אברהם, אבי-סבו. ליוסף הוצע הפיקוד על צבאות מצרים, ואולם בשל אמונתו האמיתית הזו במסורתיו של מלכי-צדק ובלימוד המאוחר יותר של אברהם ושל יעקב, הוא בחר לשמש כמנהל אזרחי, זאת בהאימונו שבאופן הזה יוכל לקדם טוב יותר את מלכות השמיים.

לימודו של מלכי-צדק היה שלם ומלא, ואולם הרשומות על אודות אותם ימים נדמו לכוהנים העבריים המאוחרים יותר כבלתי-אפשריות וכפנטסטיות, אף כי רבים מהם הבינו במידת-מה את המאורעות האלה, לפחות עד לימים שבהם רשומות הברית הישנה נערכו באופן נרחב בבבל.

הדבר שרשומות הברית הישנה מתארות כשיחות בין אברהם לבין האל היו לאמיתו של דבר פגישות בין אברהם למלכי-צדק. כותבים מאוחרים יותר החשיבו את המונח מלכי-צדק כזהה במשמעותו לאל. הרישום על מפגשים רבים כל-כך בין אברהם ושרה לבין "מלאך אדוני" מתייחס לביקורים הרבים של מלכי-צדק.

סיפורי העברים על אודות יצחק, יעקב ויוסף הינם מהימנים הרבה יותר מאשר אלו העוסקים באברהם, למרות שגם הם מכילים סטיות מרובות מן העובדות, שינויים אשר נערכו במכוון ושלא במכוון בעת שבה רוכזו רשומות אלה בידי הכהנים העבריים במהלך תקופת השבי בבבל. קטורה לא הייתה אשתו של אברהם; בדומה להגר, היא הייתה אך פילגש. יצחק, בנה של שרה, האישה בעלת המעמד, ירש את כל רכושו של אברהם. אברהם לא היה כה מבוגר כפי שמציגות הרשומות, ואשתו הייתה צעירה בהרבה. הגילאים הללו שונו במכוון על-מנת להצדיק את לידתו המופלאה של יצחק מאוחר יותר.

האגו הלאומי של היהודים ספג מכה קשה בשבי בבבל. תגובתם לנחיתותם הלאומית כללה תנועה אל הקצה השני של אגוטיזם לאומי וגזעי קיצוני, שבמסגרתו הם עיוותו וסילפו את מסורותיהם מתוך מגמה לרומם את עצמם מעל לכל הגזעים האחרים כעם הסגולה של האל; ומהסיבה הזאת הם ערכו בקפידה את כל רשומותיהם מתוך כוונה לרומם את אברהם ואת כל מנהיגיהם הלאומיים האחרים מעל לכלל האנשים האחרים, ואף מעל למלכי-צדק עצמו. ולפיכך השמידו הכותבים העבריים את כל הרשומות האחרות אשר מצאו על אודות הימים רבי החשיבות ההם, ושימרו אך ורק את הסיפור על פגישתם של אברהם ומלכי-צדק לאחר קרב שידים, מכיוון שסברו שזו משפיעה כבוד רב על אברהם.

וכך, באבדם את הקשר עם מלכי-צדק, הם אף איבדו את הקשר ללימודו של בן זה לעת-חירום, לימוד הנוגע למשימתו הרוחנית של בן המתת המובטח; הם איבדו את הקשר לטיבה של משימתו באופן כה מלא ושלם, עד כי רק מתי מעט מצאצאיהם יכלו או רצו להכיר ולקבל את מיכאל, בשעה שזה הופיע בכדור הארץ בדמות בשר ודם, כפי שניבא מאקיוונטה.

ואולם, אחד מכותבי האיגרת על העברים הבין את משימתו של מלכי-צדק, ככתוב: "כִּי זֶה מֶלֶךְ-צֶדֶק, פָּהֵן לֹאֵל עֲלִיוֹן, הִנֵּה אֵף מֶלֶךְ הַשָּׁלוֹם; בְּאֵין אֵב, בְּאֵין אִם, בְּאֵין יֵשׁ, וְלִימִי אֵין תְּחִלָּה וְלִסְרִי אֵין סוֹף וּבְזֹאת נִדְמָה לְכֵן הָאֱלֹהִים, הוּא עוֹמֵד בְּכִהְנֻתוֹ לְנֶצַח." כותב זה קבע כי מלכי-צדק הינו מן הטיפוס של המתת המאוחרת יותר של מיכאל, וכן תיקף את העובדה כי ישוע היה "כִּהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבָרָתִי, מֶלֶךְ-צֶדֶק". ואף כי השוואה זו איננה לגמרי הולמת, אכן היה זה נכון, פשוטו כמשמעו, כי ישוע קיבל לידיו בנאמנות את התואר של אורנטיה, "לפקודתם של שנים-עשר המלכי-צדקים הנאמנים" אשר שירתו בזמן שבו קיים הוא את המתת שלו בעולם.

10. מעמדו הנוכחי של מאקיוונטה מלכי-צדק

במהלך שנות התגשמותו של מאקיוונטה בגוף, תיפקדו הנאמנים המלכי-צדקים של אורנטיה כגוף המונה אחד-עשר במספר. כאשר מאקיוונטה החליט כי הסתיימה משימתו כבן לעת-חירום, הוא מסר עובדה זו לאחד-עשר עמיתיו, והם הכינו מיד את הטכניקה שבאמצעותה הוא שוחרר מן הבשר והוחזר בבטחה אל מעמדו המקורי כמלכי-צדק. וביום השלישי שלאחר היעלמותו משלם הוא הופיע בקרב אחד-עשר חבריו, בעלי המשימה אשר באורנטיה, וחדש את הקריירה שלו, אשר הופרעה, כאחד מן הנאמנים הפלנטאריים של 606 של שטניה.

מאקיוונטה סיים את המתת שלו כייצור בשר-ודם באותה פתאומיות ובאותו אופן נעדר טקסיות שבהם החל אותה. להופעתו ולהיעלמותו לא נלוו הכרזות או הדגמות יוצאות-דופן כלשהן; ואת הופעתו באורנטיה לא סימנה קריאת שמות הקמים לתחייה ואף לא סיום של עידן; המתת שלו הייתה מתת לעת-חירום. ואולם, מאקיוונטה לא סיים את שהותו בגוף בן-אנוש עד אשר שוחרר כיאות מידי האב מלכי-צדק, ועד אשר נודע לו כי המתת שלו לעת-חירום קיבלה את אישורו של המנהל הכללי של נבאדון, גבריאל מסאלווינגטון.

מאקיוונטה מלכי-צדק המשיך להתעניין עד מאוד בענייניהם של צאצאי אותם אנשים אשר האמינו ללימודו בשעה ששכן בגוף. ואולם, צאצאיו של אברהם, דרך יצחק, אשר נישאו לג'ינים, היו קו הירושה היחיד אשר המשיך והזין לאורך זמן מושג ברור כלשהו של הלימוד של שלם.

אותו מלכי-צדק המשיך ושיתף פעולה במשך תשע-עשרה המאות הבאות עם הנביאים והחוזים הרבים, וכך עמל להמשיך ולהחזיק בחיים את האמיתות של שלם, עד לזמן שבו בשלה העת להופעתו של מיכאל בכדור הארץ.

מאקיוונטה המשיך לשמש כנאמן פלנטארי עד לימי ניצחוננו של מיכאל באורנטיה. לאחר מכן, הוא סופח לשירות אורנטיה בירושם כאחד מארבע-ועשרים המנהלים, ורק לאחרונה הועלה בדרגה לתפקיד שגרירו האישי של הבן הבורא בירושם, הנושא בתואר בא-כוחו של הנסיך הפלנטארי של אורנטיה. היינו מאמינים כי כל אימת שאורנטיה תישאר פלנטה מיושבת, לא יחזור מאקיוונטה מלכי-צדק למלא את כלל החובות של סדר הבנים שעליו הוא נמנה, אלא יוותר לנצח, במנוחים של זמן, סועד פלנטארי המייצג את מיכאל המשיח.

מכיוון שהמתת שלו באורנטיה הייתה מתת לעת-חירום, על-פי הרשומות לא ניתן לראות מה עשוי עתידו של מאקיוונטה להיות. ייתכן שסגל המלכי-צדקים של נבאדון יצטרך לשאת את אובדנו לנצח של אחד מחבריו. פסיקות אשר ניתנו לאחרונה על-ידי הגבוהים ביותר של עדנטיה, ואשר אושרו מאוחר יותר על-ידי עתיקי היום של אורסה, מעידות על כך שסביר כי מלכי-צדק זה של מתת מיועד לתפוש את מקומו של קאליגאסטיה, הנסיך הפלנטארי אשר נפל. אם השערותינו בנושא זה הינן נכונות, בהחלט ייתכן שמאקיוונטה מלכי-צדק יופיע שוב באופן אישי באורנטיה וימלא, באופן כזה או אחר, את תפקידו של הנסיך הפלנטארי אשר הורד מכיסאו, או לחילופין יופיע בכדור הארץ על-מנת לשמש כבא-כוח הנסיך

הפלנטארי המייצג את מיכאל המשיח, אשר מחזיק כעת בפועל בתואר הנסיך הפלנטארי של אורנטיה. אף-על-פי שכלל לא ברור לנו מה עשוי להיות עתידו של מאקיוונטה, המאורעות אשר התרחשו ממש לאחרונה מעידים על סבירותה של האפשרות כי ככל הנראה ההשערות אשר צוינו לעיל אינן כה רחוקות מן האמת.

הננו מבינים היטב כיצד, הודות לניצחוננו באורנטיה, הפך מיכאל הן ליורשו של קאליגסטיה והן ליורשו של אדם; כיצד הפך לנסיך השלום ולאדם השני. וכעת הננו חוזים במלכי-צדק זה מקבל את התואר בא-כוח הנסיך הפלנטארי של אורנטיה. האם ישמש גם כבא-כוח הבן החומרי של אורנטיה? או שמא קיימת אפשרות שיתרחש מאורע בלתי-צפוי וחסר תקדים, חזרתם לפלנטה, במועד כזה או אחר, של אדם וחווה או של מי מצאצאיהם כנציגיו של מיכאל, עם התואר באי-כוחו של אדם השני באורנטיה?

וכל ההשערות האלה, הקשורות לוודאות הופעתם העתידית של בנים של סמכות, כמו גם של בנים מורים של השילוש, יחד עם הבטחתו המפורשת של הבן הבורא לחזור, במועד כזה או אחר, הופכים את אורנטיה לפלנטה בעלת עתיד של חוסר-וודאות ולאחת מן הספרות המעניינות והמסקרנות ביותר בכל היקום של נבאדון. בהחלט אפשרי כי בעידן עתידי כזה או אחר, כאשר אורנטיה תתקרב לעידן של אור ושל חיים, ולאחר שייגזר סופית דין העניינים הנוגעים למרידתו של לוציפר ולפרישתו של קאליגסטיה, הננו עשויים לחזות בנוכחותם באורנטיה, בעת ובעונה אחת, של מאקיוונטה, של אדם, של חווה, ושל מיכאל המשיח, כמו גם של בן של סמכות או אפילו של בן מורה של השילוש.

מזה זמן רב מחזיק הסדר שלנו בדעה כי נוכחותו של מאקיוונטה בסגל המנהלים של אורנטיה בירושם, ארבע-ועשרים חברי המועצה, מהווה הוכחה מספקת על-מנת להבטיח את האמונה כי הוא עתיד ללכת בעקבות בני התמותה של אורנטיה, הלאה דרך תכנית ההתקדמות וההרקעה של היקום, ואפילו עד לסגל הסופיונות של פרדיס. הננו יודעים כי אדם וחווה מיועדים להתלוות כך אל חבריהם מכדור הארץ בהרפתקה אל פרדיס כאשר תתבסס אורנטיה באור ובחיים.

לפני פחות מאלף שנה נכח מאקיוונטה מלכי-צדק זה, אשר היה לפנים החכם משלם, באופן בלתי-נראה באורנטיה למשך תקופה בת מאה שנים, ושימש כמושל הכללי השוכן של הפלנטה; ואם המערכת הנוכחית להכוונת ענייני הפלנטה תמשיך ותתנהל, הוא עתיד לחזור ולשמש באותו תפקיד בעוד מעט יותר מאלף שנה.

זהו סיפורו של מאקיוונטה מלכי-צדק, אחת מן הדמויות היותר ייחודיות אשר נקשרו מאז ומעולם להיסטוריה של אורנטיה, ואישיות אשר יש ותשמש בעתיד בתפקיד חשוב בהתנסות העתידית של עולמכם הבלתי-שגרתי ויוצא-הדופן.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 94

הלימוד של מלכי-צדק במזרח

מוריה המוקדמים של דת שלם חדרו אל קרב השבטים המרוחקים ביותר באפריקה ובאירו-אסיה, ובכל עת התמידו והטיפו את בשורתו של מלכי-צדק על אודות אמונתו ובטחונו של האדם באל האוניברסאלי האחד כמחיר היחיד הנדרש לשם קבלת חסדי האל. בריתו של מלכי-צדק עם אברהם היוותה את התבנית לכל התעמולה המוקדמת אשר נשלחה משלם וממרכזים אחרים. מעולם, בשום דת אחרת, לא נראו באורנטיה מיסיונרים נלהבים ונחושים יותר מן הגברים והנשים הנאצלים הללו אשר נשאו את לימודו של מלכי-צדק אל כל רחבי חצי הכדור המזרחי. המיסיונרים הללו גויסו מקרב שורות עמים וגזעים רבים, והם הפיצו את הלימוד בעיקר באמצעות המרת הילידים. הם הקימו מרכזי אימון בחלקים שונים של העולם, שם הם לימדו את הילידים על אודות דת שלם, ואז גייסו את התלמידים הללו על-מנת שישמשו כמורים בקרב בני עמם.

1. הלימוד של שלם בהודו הודית

בימיו של מלכי-צדק הייתה הודו מדינה קוסמופוליטית, אשר זה עתה הוכפפה לשליטתם הפוליטית והדתית של הפולשים האירים-אנדיטים מצפון וממערב. באותה עת חדרו האירים באופן נרחב אך ורק לחלקיו הצפוניים והמערביים של חצי-האי. הודים הללו, אשר זה עתה הגיעו, הביאו עמם את אליליהם השבטיים הרבים. צורות הפולחן הדתיות שלהם דמו עד מאוד למנהגי הטקס של אבותיהם המוקדמים יותר, האנדיטים, בכך שהאב עדיין שימש ככוהן והאם ככוהנת, ואילו הקמין המשפחתי עדיין שימש כמזבח.

הכת הוודית נמצאה אז בתהליך של צמיחה ומטמורפוזת תחת הכוונת קסטת הברהמינים, קסטת המורים-הכוהנים, אשר נטלו לידיהם בהדרגה את השליטה על טקסי הפולחן המתרחבים. המיזוג של שלושים-ושלוש האלוהויות האריות כבר היה מצוי בעיצומו בשעה שהמיסיונרים של שלם חדרו לצפונה של הודו.

הפוליתאיזם של האירים הללו ייצג התנוונות של המונותאיזם המוקדם יותר שלהם, התנוונות אשר נגרמה בעטיה של היפרדותם ליחידות שבטיות, כאשר כל שבט סגד לאל משלו. התנוונות זו של דוקטרינת השילוש והמונותאיזם המקוריים של האנדיטים במסופוטמיה, הייתה מצויה בתהליך של הרכבה מחדש במהלך המאות הראשונות של האלף השני לפני יסוע. האלים הרבים אורגנו בפנתיאון בהנהגתם המשולשת של דִיֶאוס פִיטָאר, אדון השמים; של אִינְדְרָא, אדון האטמוספירה הסוער; ושל אַגְ'ני, אל האש בעל שלושת הראשים, אדון הארץ וסמל אשר נותר כשריד ממושג קודם של השילוש.

התפתחויות הֶנוֹתֶאִיסְטִיות מובחנות סללו את הדרך לעבר מונותאיזם התפתחותי. לעיתים קרובות היה זה אג'ני, האלוהות הקדומה ביותר, אשר רומם כאבי הפנתיאון כולו וכעומד בראשו. עיקרון אלוהות האב, אשר לפעמים נקרא פְּרַג'אִפְטִי, ולעיתים כונה פְּרַהְמָה, שקע אל תוך הקרב התיאולוגי שבו לחמו מאוחר יותר הכוהנים הברהמינים עם מוריה של שלם. הברהמן נתפש כעיקרון האנרגיה האלוהית אשר מפעיל את כלל הפנתיאון הוודי.

המיסיונרים משלם הטיפו על אודות האל האחד של מלכי-צדק, הגבוה ביותר שבשמיים. תיאור זה לא עמד בסתירה גמורה למושג המגזח של האב-ברהמה כמקור של כל האלים כולם, ואולם הדוקטרינה של שלם הייתה בלתי-ריטואלית, ולפיכך עמדה בניגוד ישיר לדוגמות, למסורות וללימודי הכהונה הברהמינית. הכוהנים הברהמינים לעולם לא יקבלו את הלימוד של שלם על אודות גאולה דרך אמונה, ועל אודות חסד האל העומד בנפרד מהמצוות הריטואליסטיות ומטקסי הקורבנות.

דחייתו של בשורת מלכי-צדק על אודות הביטחון באל והגאולה דרך אמונה, היוותה עבור הודו נקודת תפנית חיונית. המיסיונרים משלם תרמו רבות לאובדן האמונה בכל האלים הוודיים הקדומים, ואולם המנהיגים, כוהני הַוֶּדָה, סירבו לקבל את הלימוד של מלכי-צדק על אודות האל האחד ועל אודותיה של אמונה פשוטה אחת.

במאמץ ללחום במוריה של שלם, ליקטו הברהמינים את כתבי הקודש של אותם ימים; ואיגוד זה, כפי שתוקן מאוחר יותר, הגיע עד לזמנים המודרניים בדמותה של הריג-וֶדָה, אחד מן הספרים העתיקים והקדושים ביותר. לאחר מכן הגיעו הוודות השנייה, השלישית, והרביעית, במסגרת המאמץ של הברהמינים לגבש ולנסח את טקסי הפולחן והקורבן שלהם, ולקבע אותם עבור העמים של אותם ימים. במיטבם, הכתבים הללו מהווים מקבילה לכל גוף אחר בעל אופי דומה של יופי מושגי ושל הבחנה באמת. ואולם, ככל שהלכה הדת העליונה הזו והזדהמה באלפים על-גבי אלפים

של אמונות טפלות, כתות, וריטואלים מדרום-הודו, כך היא עברה מטמורפוזה מדורגת והפכה למערכת התיאולוגית הרב-גונית ביותר אשר פיתח האדם בן התמותה מעודו. בחינתן של הוודות תגלה כמה מן המושגים הגבוהים ביותר על אודות האלוהות אשר נהגו מאז ומעולם, לצד כמה מן המושגים הבזויים יותר אודותיה.

2. ברהמהניזם

ככל שהמיסיונרים משלם הלכו וחדרו דרומה אל תוך הֶדְקָאן הֶדְרִיני, הם נתקלו במערכת קסטות הולכת וגדלה, תכניתם של הארים אשר נועדה למנוע את אובדן זהותם הגזעית אל מול נחשול גואה של עמי סאנגיק משניים. מכיוון שקסטת הכוהנים הברהמינים הייתה המרכז והמהות של מערכת זו, הסדר החברתי הזה עיבד עד מאוד את התקדמותם של המורים משלם. מערכת הקסטות הזו לא הצליחה להציל את הגזע הארי, ואולם היא אכן הצליחה להנציח את הברהמינים, אלו אשר בתורם שמרו על עליונותם הדתית בהודו עד עצם היום הזה.

וכעת, עם היחלשות הוודיזם בשל דחייתה של אמת גבוהה יותר, עמדה הכת של הארים אל מול התקפות הולכות וגוברות מן הדקאן. במאמץ נואש לעמוד בפרץ נוכח הנחשול הגואה של ההכחדה הגזעית ושל ההשמדה הדתית, ביקשה הקסטת הברהמינית לרומם את עצמה מעל לכל דבר אחר. הם לימדו כי הקרבת הקורבנות לאלוהות הייתה יעילה ביותר בפני עצמה, וכי עוצמתה הייתה כזו אשר לא ניתן לעמוד בפניה. הם הכריזו כי בין שני העקרונות האלוהיים המהותיים ביקום, האחד היה אלוהות הברהמן, ואילו האחר היה הכהונה הברהמינית. כוהניו של שום עם אחר באורנטיה לא התיימרו לרומם את עצמם אפילו מעל לאלוהיהם, ולהעטיר על עצמם את הכבוד אשר היה מנת חלקם של אלוהיהם. ואולם, הם הרחיקו באופן כה אבסורדי בטענותיהם המתיימרות, עד אשר כלל המערכת הרעועה התמוטטה אל מול הפְּתוּת הקלוקלות אשר שטפו פנימה מן הציוויליזציות הסובבות הפחות מתקדמות. הכהונה הוודית העצומה עצמה נכשלה ושקעה מתחת לשטף השחור של הרפיון והפסימיזם, אשר יומרתם האנוכית ונעדרת החוכמה שלהם עצמם הביאה על הודו כולה.

ההתרכזות הבלתי-ראויה בעצמי הובילה ללא ספק לפחד מהנצחתו הבלתי-אבולוציונית של העצמי במעגל בלתי-פוסק של התגשמויות עוקבות בדמות אדם, חיה או צמח. ומכלל האמונות המזהמות, אשר יכלו להידבק למה שעשוי היה להיות מונותאיזם בהתהוות, אף אחת לא הייתה מכשילה כמו האמונה הזו בגלגול נשמות – הדוקטרינה על אודות התגשמותן-מחדש של נשמות – אשר הגיעה מן הדקאן הדרוני. אמונה זו, במעגל המונוטוני החוזר על עצמו של התגשמויות מחדש, שללה מבני התמותה הנאבקים את תקוותם היקרה משכבר הימים, למצוא במוות את אותה גאולה ואת אותה התקדמות רוחנית, אשר הייתה מנת חלקה של האמונה הוודית המוקדמת יותר.

במהרה לאחר לימוד זה, לימוד מתיש מבחינה פילוסופית, הגיעה ההמצאה של הדוקטרינה על אודות הבריחה הנצחית מן העצמי באמצעות שקיעה אל תוך המנוחה והשלווה האוניברסאליות של האיחוד המוחלט עם ברהמן, נשמת-העל של כלל הבריאה. תשוקותיהם של בני התמותה והשאפתנות האנושית הודחקו ביעילות והושמדו כמעט לגמרי. במשך יותר מאלפיים שנה ניסו המוחות הטובים יותר בהודו לחמוק מכל תשוקה, ובכך פתחו לרווחה את השער לכניסתם, מאוחר יותר, של אותן פְּתוּת ושל אותו לימוד, אשר אָזְקו כמעט לחלוטין את נשמותיהם של הינדים רבים בשלשלאות של חוסר-תקווה רוחנית. מכל הציוויליזציות, הציוויליזציה הארית-וודית הייתה זו אשר שילמה את המחיר הנורא ביותר בשל דחייתה של בשורת שלם.

הקסטות לבדן לא יכלו להנציח את המערכת הדתית-תרבותית של הארים, וככל שנפוצו ברחבי הצפון הדתות הנחותות מן הדקאן, כך התפתח עידן של ייאוש ושל חוסר-תקווה. במהלך הימים החשוכים הללו התפתחה הכת של אי-נטילת-חיים כלשהם, והיא שרדה מאז ועד עצם היום הזה. רבות מן הפְּתוּת החדשות היו אתאיסטיות הלכה למעשה, והן טענו כי ניתן להשיג את הגאולה אך ורק הודות למאמציו העצמיים של האדם, וללא עזרה. ואולם, ניתן למצוא שרידים מעוותים של הלימוד של מלכי-צדק, ואפילו של הלימוד של אדם, בתוך חלק גדול מן הפילוסופיה האומללה הזו.

אלו היו הזמנים שבהם נאספו כתבי הקודש המאוחרים יותר של הדת ההינדית, הֶבְרָהֶמְנוֹת והאֶפֶנְיָשָאדוֹת. לאחר שדחו את הלימוד על אודות הדת האישית באמצעות התנסות האמונה האישית עם האל האחד, ולאחר שהזדהמו בנחשול מבזה ומתיש של כתות ושל אמונות מן הדקאן, על האנתרופומורפיזם שלהם ועל רעיון גלגולי הנשמות אשר הביאו איתן, חוותה הכהונה הברהמינית תגובה אלימה כנגד האמונות המשחיתות האלה; ובאופן מובחן חל מאמץ לתור אחר הַמְצִיאוֹת האמיתיות ולמצוא אותה. הברהמינים יצאו לדרך במטרה להסיר את האנתרופומורפיזם מתוך מושג האלוהות ההודי, אך בעשותם כן הם נכשלו בשגיאה הגסה של הסרת האישיות ממושג האל, וכאשר הם הגיעו לא היה ברשותם אידיאל נשגב ורוחני של אב פרדיס, אלא רעיון מרוחק ומטאפיזי על אודות מוחלט חובק-כל.

מתוך מאמציהם לשימור-עצמי, דחו הברהמינים את האל האחד של מלכי-צדק, וכעת הם מצאו את עצמם עם ההיפותזה של ברהמן, אותו עצמי פילוסופי סְתָמִי ומתעתע, אותו זֶה בלתי-אישי וחסר-עוצמה אשר הותיר את חייה הרוחניים של הודו חסרי-ישע וחסרי-אונים למן אותו יום אומלל ועד למאה העשרים.

עליית הבודהיזם בהודו התרחשה בתקופה שבה נכתבו האופנישאדוֹת. ואולם, על-אף ההצלחות שנחל הבודהיזם במשך אלף שנים, הוא לא הצליח להתחרות בהינדואיזם המאוחר יותר; למרות מוסריות גבוהה יותר, האופן שבו הציג בתחילה את האל היה אף פחות מוגדר מזה של ההינדואיזם, אשר סיפק אלוהויות נחותות יותר ואישיות. לבסוף נסוג הבודהיזם בצפון-הודו אל מול הסתערותו של האסלאם המיליטנטי, אשר כלל מושג ברור וחד של אֶלֶלָה כאל העליון של היקום.

3. הפילוסופיה הברהמינית

אף-על-פי שהחלק הגבוה ביותר בברהמיניזם היווה אך בקושי דת, הייתה זו אחת מן ההעפלות הנאצלות ביותר של הדעת האנושית אל מרחבי הפילוסופיה והמטפיזיקה. המוח ההודי, לאחר שיצא לדרכו במטרה לגלות את המציאות הסופית, לא פסק עד אשר גיבש השערות בנוגע לכל היבט כמעט בתיאולוגיה, למעט המושג הדואלי המהותי של הדת: קיומו של האב האוניברסאלי של כלל הברואים ביקום, ועובדת התנסות ההרקעה ביקום של בראים אלו ממש, בעודם מבקשים להשיג את האב הנצחי, אשר ציווה עליהם להיות מושלמים, ממש כשם שהוא עצמו מושלם.

הדעות של אותם ימים אכן תפשו, באמצעות מושג הברהמן, את הרעיון של מוחלט מְקֹדֶר-כל, וזאת משום שהשערה זו זוהתה בעת ובעונה כאנגרית יצירה וכתגובה קוסמית. ברהמן נתפש כמצוי מעבר לכל הגדרה, כניתן להבנה אך ורק על-ידי שלילה של כל האיכויות הסופיות בזו אחר זו. בהחלט הייתה זו אמונה בהווה מוחלטת, אפילו אינסופית, ואולם מושג זה נעדר כמעט לחלוטין תכונות אישיות, ומשום כך לא יכלו אנשי-דת יחידים להתנסות בו.

ברהמן-נְאָרְיָאנָה נתפש כְּנֶה הַהוֹנָה המוחלט, האינסופי, כעוצמת הפוטנציאל הקדומה של הקוסמוס הפוטנציאלי, כעצמי האוניברסאלי אשר מתקיים לאורך כלל הנצח באופן סטטי ופוטנציאלי. אילו יכלו הפילוסופים של אותם ימים להתקדם אל הצעד הבא בהמשגת האלוהות, אילו יכלו לתפוש את ברהמן כסימוכי וכיצירתי, כאישיות אשר הוויות בראות ומתפתחות יכולות לגשת אליה, כי אז ייתכן שלימוד מעין זה היה הופך לתצוגה המתקדמת ביותר של האלוהות באורנטיה, וזאת משום שהיא הייתה כוללת את חמש הרמות הראשונות של הפעולה הכוללת של האלוהות, והייתה עשויה לחזות בעיני הרוח את שתי הרמות הנותרות.

בשלבים מסוימים, המושג של נשמת העל האוניברסאלית האחת, כסכום הכולל של כלל הקיום של הברואים את הוביל הפילוסופים ההודים לקרבה רבה לאמת על אודות ההווה העליונה, ואולם אמת זו כלל לא הועילה להם, לפי שהם לא הצליחו לפתח כל גישה אישית סבירה או הגיונית להשגת מטרתם התיאורטית והמונותאיסטית של ברהמן-נְאָרְיָאנָה.

ישוב, עיקרון הקארמה של המשכיות הסיבתיות, הינו קרוב ביותר לאמת של סינתזת ההשלכות של כלל הפעולות בזמן-מרחב בנוכחות האלוהות של העליון; ואולם, השערה זו מעולם לא סיפקה אפשרות ליחיד דתי להשיג את האלוהות באופן אישי ומתואם, אלא רק את היבלעותה של כלל האישיות בתוך נשמת העל האוניברסאלית.

בנוסף, הפילוסופיה של הברהמיניזם התקרבה עד מאוד להכרה בשכינתם של מכוונני המחשבה, אך זו עוותה בשל תפישה שגויה של האמת. הלימוד כי הנשמה הינה הברהמן השוכן היה סולל את הדרך לדת מתקדמת, אילולא הושחת לחלוטין על-ידי האמונה כי לא קיימת כל אינדיבידואליות אנושית למעט האוניברסאלי האחד השוכן.

במסגרת הדוקטרינה על אודות התמזגות נשמת העצמי עם נשמת העל, לא הצליחו התיאולוגים של הודו להותיר מקום להישרדותו של דבר-מה אנושי, דבר-מה חדש וייחודי, דבר-מה אשר נולד כתוצאה מן האיחוד בין רצון האדם לבין רצון האל. הלימוד על חזרת הנשמה אל הברהמן מקביל וקרוב לאמת על חזרתו של המכוון אל חיק האב האוניברסאלי, ואולם קיים דבר-מה נפרד מן המכוון אשר שורד אף הוא, והוא המקבילה המורנטית של האישיות האנושית. ומושג חיוני זה נעדר היעדרות אנושה מן הפילוסופיה הברהמינית.

הפילוסופיה הברהמינית תיארה בקירוב הרבה מן העובדות ביקום והתקרבה לאמיתות קוסמיות רבות, ואולם לעיתים קרובות מדי היא נפלה קורבן לשגיאה של הכישלון להבחין בין מספר רמות של מציאות, כדוגמת הרמה המוחלטת, הרמה הטרנסצנדנטאלית והרמה הסופית. היא לא הצליחה להביא בחשבון כי מה שעשוי להיות סופי ובבחינת אשליה ברמה המוחלטת, עשוי להיות מציאותי לחלוטין ברמה הסופית. והיא אף כלל לא הבחינה באישיותו החיונית של האב האוניברסאלי, אשר עמו ניתן להתקשר באופן אישי בכל הרמות, למן התנסותו המוגבלת של היצור האבולוציוני ומעלה עד להתנסותו הבלתי-מוגבלת של הבן הנצחי עם האב האוניברסאלי.

4. הדת ההינדית

בחלוף המאות חזרו התושבים בהודו במידת-מה לריטואלים העתיקים של הוודות, כפי שאלו הותאמו על-ידי הלימוד של המיסיונרים של מלכי-צדק, וכפי שגובשו בידי הכהונה הברהמינית המאוחרת יותר. דת זו, העתיקה והקוסמופוליטית ביותר מבין דתות העולם, השתנתה במידה נוספת בתגובה לבודהיזם ולג'איניזם, וכן בתגובה להשפעות האסלאם והנצרות אשר הופיעו בשלב מאוחר יותר. ואולם, עד לזמן שבו הגיע הלימוד של ישוע, הפך לימוד זה כה מערבי עד שהוא סווג "כדת של אדם לבן", ולפיכך גם זר ומוזר לדעת ההינדית.

כיום מתארת התיאולוגיה ההינדית ארבע רמות יורדות של אלוהות ושל אלוהיות:

1. *הברהמן*, המוחלט, האחד האינסופי, זה אשר הווה.

2. *הקְרִימורְטִי*, השילוש העליון של ההינדואיזם. בהתאגדות זו נחשב *ברהמה*, החבר הראשון, ככזה אשר נוצר-מעצמו מתוך הברהמן – אינסופיות. אילולא זוהי במידה כה קרובה לאינסופי האחד הפנתיאיסטי, יכול היה ברהמה להוות את הבסיס למושג של האב

האוניברסאלי. ברהמה אף מזוהה עם הגורל.

הפולחן לחברים השני והשלישי בטרימורטי, שִׁינָה וְנִישְׁנָה, החל באלף הראשון לאחר ישוע. שִׁינָה הינו אדונם של החיים והמוות, אל הפוריות ושליט החורבן וההרס. וִישְׁנָה הינו פופולרי עד מאוד בשל האמונה שאחת תקופה הוא מתגשם בגוף אנושי. וכך הופך וישנו למציאותי וחי בדמיונם של ההודים. יש המחשיבים את שִׁינָה ואת וישנו לעליונים על הכול.

3. אלוהויות וודיות ובתר-וודיות. רבים מן האלים הנושנים של הארים, כדוגמת אג'ני, אינדרא, סומא, המשיכו והתקיימו במעמד משני לשלושת חברי הטרימורטי. למן ימיה הראשונים של הודו הוודית הגיחו והופיעו אלים נוספים רבים, ואף אלו השתלבו בפנתיאון ההינדי.

4. האלים למחצה: סופרמָנִים, אלים-למחצה, גיבורים, שדים, רוחות רפאים, רוחות רעות, שְׂדוֹנִים, מפלצות, גִּזְלִינִים וקדושי הפְּתוֹת של הימים המאוחרים יותר.

אף-על-פי שבמשך זמן רב לא הצליחה הדת ההינדית להחיות את העם ההודי, בה בעת היא הייתה דת סובלנית בדרך-כלל. עוצמתה הגדולה טמונה בעובדה שהוכיחה את עצמה כדת הסתגלנית והאמורפית ביותר אשר הופיעה באורנטיה מאז ומעולם. היא מסוגלת לשנות עצמה כמעט ללא גבול, וניחנה בטווח יוצא-דופן של אפשרות התאמה גמישה, למן ההשערות הגבוהות, המונותאיסטיות-למחצה של הברהמן האינטלקטואלי, ועד לפְּטִישִׁיזִם הגמור ולמנהגי הכת הפרימיטיביים של המעמדות הבזויים והנחותים של המאמינים הבורים.

ההינדואיזם שרד בשל העובדה שהוא מהווה למעשה חלק בלתי-נפרד מרקמתה החברתית הבסיסית של הודו. אין לו היררכיה נרחבת אשר ניתן להפריעה או להשמידה; הוא שזור בתבנית החיים של האנשים. יש לו יכולת הסתגלות לתנאים משתנים אשר מתעלה מעל לזו של כלל הכתות האחרות, והוא מפגין גישה סובלנית של אימוץ כלפי דתות רבות אחרות; ובהתאם לכך נטען כי גאומה בודהה ואפילו המשיח בעצמו הינם התגשמויות של וישנו.

מה שנדרש עד מאוד בהודו של היום הוא תצוגה של בשורת ישוע – אבהותו של האל והיותו בנים, ולפיכך חברים באחוות כלל בני האדם, בשורה המתגשמת באופן אישי בסעד אוהב ובשירות לחברה. בהודו קיימת המסגרת הפילוסופית, ומצוי בה מבנה הכת; כל אשר נדרש הינו הניצוץ המחיה של אהבה דינאמית, אשר מוצג בבשורתו המקורית של בן האדם, כאשר מפשיטים ממנה את הדוגמות ואת הדוקטרינות המערביות, אשר נטו להפוך את חיי המתת של מיכאל לדת של האדם הלבן.

5. המאבק על האמת בסין

עת חלפו המיסיונרים של שלם דרך אסיה, בה בעת שהם הפיצו את הדוקטרינה על אודות הגבוה ביותר ועל הגאולה דרך האמונה, הם ספגו הרבה מן הפילוסופיה ומן המחשבה הדתית של הארצות השונות שדרכן הם עברו. ואולם, המורים אשר גייסו מלכי-צדק וממשיכי לא מעלו באמון אשר ניתן בהם; הם אכן חדרו לכלל העמים ביבשת אירו-אסיה, והיה זה במחצית האלף השני לפני ישוע עת הם הגיעו לסין. ובמשך למעלה ממאה שנים קיימו בני שלם את המטה שלהם בסוֹיפּוֹ, שם הם אימְנו מורים סיניים אשר לימדו בכל רחבי מחוזות הגזע הצהוב.

כתוצאה ישירה של הלימוד הזה הגיחה בסין הצורה המוקדמת ביותר של הָטְאָוִיזְם, והייתה זו דת שונה עד מאוד מזו הנושאת את אותו שם כיום. הטאואיזם המוקדם, או הָפְּרוֹטוֹ-טאואיזם, היה שילוב של הגורמים הבאים:

1. הלימוד השורד של סִינְגְּלָאנְגְּטוֹן אשר נשמר במושג של שְׂאנְגְּ-טִי, אל השמיים. בימיו של סינגלאנגטון הפך העם הסיני למונותאיסטי הלכה למעשה; פולחנם התרכז באמת האחת, אשר נודעה לאחר מכן כרוח השמיים, השליטה האוניברסאלית. והגזע הצהוב מעולם לא איבד עד תום מושג תחילי זה של אלוהות, אף כי במאות העוקבות התגנבו בעורמה אל תוך דתם אלים ורוחות משניים רבים.

2. דת שלם של האלוהות הבוראת הגבוהה ביותר אשר מעניקה את חסדה לאנושות בתגובה לאמונת האדם. ואולם, נכון בהחלט כי עד לעת שבה חדרו המיסיונרים של מלכי-צדק אל ארצות האדם הצהוב, המסר המקורי שלהם היה שונה למדי מן הדוקטרינות הפשוטות של שלם בימי מאקיוונטה.

3. מושג הברהמן-המוחלט של הפילוסופים ההודים, יחד עם התשוקה לחמוק מכול רע. ייתכן וההשפעה המיותרת הגדולה ביותר אשר השפיעה על דת שלם בעת התפשטותה מזרחה, נגרמה על-ידי מוריה ההודים של האמונה הוודית, אשר הזריקו את תפישתם על אודות הברהמן – המוחלט – אל תוך מחשבות הגאולה של בני שלם.

האמונה המשולבת הזו נפוצה ברחבי ארצות האדם הצהוב והאדם החום כהשפעה בסיסית במחשבה הדתית-פילוסופית. ביפן, הפרוטו-טאואיזם הזה היה ידוע בשם שִׁינְטוֹ, ובארץ רחוקה זו, הרחק משלם אשר בפלשתינה, למדו בני האדם על אודות מאקיוונטה מלכי-צדק, אשר שכן על-פני האדמה על-מנת ששמו של האל לא יימחה מזיכרון האנושות.

כלל האמונות האלה התבלבלו מאוחר יותר בסין והשתלבו עם כת פולחן האבות, אשר צמחה וממשיכה לצמוח בהתמדה. ואולם, למן ימיו של סינגלאנגטון, מעולם לא השתעבדו הסינים שעבוד חסר-ישע לעבודת הכוהנים. הגזע הצהוב היה הגזע הראשון אשר הגיח מן השעבוד הברברי אל הציוויליזציה הסדורה, וזאת משום שהיה הראשון להשיג מידה מסוימת של חופש מן הפחד הגמור מפני האלים, והוא לא פחד אפילו מפני רוחות הרפאים של המתים, כפי שפחדו מהן בני גזעים אחרים. סין הוכרעה מפני שלא הצליחה להתקדם מעבר לחופש המוקדם מן הכוהנים אשר רכשה לה; היא נפלה אל שגיאה אשר כמעט משתווה לזה בחומרתה – פולחן האבות.

ואולם, בני שלם לא עמלו לשווא. היה זה על בסיס בשורתם שהפילוסופים הגדולים של המאה הששית בסין בנו את תורותיהם. האווירה המוסרית והרגשות הרוחניים בימיהם של לאו-טסה וקונפוציוס צמחו מן הלימוד של המיסיונרים של שלם בעידן מוקדם יותר.

6. לאו-טסה וקונפוציוס

שש-מאות שנים בקירוב לפני הגעתו של מיכאל, נדמה היה למלכי-צדק, אשר עזב את הגוף זמן רב קודם, כי טוהר הלימוד שלו עומד בסכנה מופרזת בכדור-הארץ, בשל כל הדברים אשר נספגו אל תוך האמונות הקדומות יותר באורנטיה. למשך זמן מסוים, נדמה היה שמשימתו כמבשר בואו של מיכאל מצויה בסכנת כישלון. ובמאה השישית לפני ישוע, הודות לתיאום יוצא-דופן בין סוכנויות רוחניות, אשר אפילו המפקחים הפלנטאריים אינם מבינים אותו במלואו, חזתה אורנטיה בתצוגה יוצאת-דופן ביותר של אמיתות דתיות רבות. באמצעות מורים אנושיים אחדים, הוצגה מחדש בשורת שלם וקיבלה זריקת חיים, הרבה ממנה, כפי שהוצגה אז, שרד עד לזמן כתיבת שורות אלה.

מאה ייחודית זו של קדמה רוחנית התאפיינה, בכל רחבי העולם, במורים דתיים, מוסריים ופילוסופיים גדולים. שני המורים הבולטים בסין היו לאו-טסה וקונפוציוס.

לאו-טסה התבסס ישירות על מושגי המסורות של שלם בשעה שהצהיר על הטאו כעל הגורם הראשון והאחד של הבריאה בכללותה. לאו היה אדם בעל ראייה רוחנית כבירה. הוא לימד כי גורלו של האדם הינו "איחוד של נצח עם הטאו, האל העליון והמלך האוניברסאלי". הבנתו את הגורמים האולטימטיביים הייתה חדה ביותר, לפי שכתב: "האחדות עולה מתוך הטאו המוחלט, ומתוך האחדות מופיעה הדואליות הקוסמית, ומדואליות מעין זו, יוצא ומתקיים שילוש אשר הינו המקור הקדמון למציאות כולה." "המציאות כולה באיזון שבין הפוטנציאלים של הקוסמוס למה שממשי בו בפועל, ואלו לעולם נמשכים להרמוניה על-ידי רוח האלוהיות."

לאו-טסה אף הציג את אחת ההצגות הראשונות של הדוקטרינה על אודות גמילת טובה כנגד רעה: "טוב מזמן טוב, ואולם, לזה אשר הינו טוב באמת, אף הרוע מזמן טוב".

הוא לימד את חזרתו של היצור אל הבורא, וצייר את החיים כהופעתה של אישיות מתוך הפוטנציאלים הקוסמיים; זאת בעוד שאת המוות הוא דימה לשיבתה הביתה של אישיות יצור זו. המושג שלו על אודות אמונת אמת היה יוצא-דופן, והוא אף דימה אותה ל"גישת ילד קטן".

הבנתו את תכלית הנצח של האל הייתה ברורה, לפי שאמר: "האלוהות המוחלטת איננה מתאמצת, אך היא תמיד יוצאת כאשר ידה על העליונה; היא איננה כופה על האנושות, אך לעולם היא עומדת הכן לענות על רצונותיה האמיתיים; רצונו של האל הינו נצחי בסבלנותו, ונצחי בכך שביטוי הינו בלתי-נמנע". ועל איש הדת האמיתי אמר, בשעה שביטא את האמת כי ברכה גדולה היא לתת מאשר לקבל: "האדם הטוב איננו מבקש לשמור את האמת לעצמו, אלא מנסה להעניק את האוצרות הללו לחבריו, מכיוון שזאת הינה הגשמתה של האמת. רצונו של האל המוחלט מטיב תמיד, ולעולם איננו הורס; תכליתו של המאמין האמיתי הינה לפעול תמיד, אך לעולם לא לכפות".

הלימוד של לאו על אודות אי-ההתנגדות, וכן ההבחנה אשר ערך בין פעולה לבין כפייה, עוותו מאוחר יותר בדמות האמונות של "לא לראות, לא לעשות ולא לחשוב דבר". ואולם, לאו מעולם לא לימד שגיאה מעין זו, זאת למרות שהצגתו את אי-ההתנגדות שימשה כגורם בהמשך התפתחותן של נטיותיהם הפציפיסטיות של העמים הסינים.

ואולם, קיים אך מעט במשותף לטאו הפופולרי במאה העשרים באורנטיה ולרגשות הנשגבים והמושגים הקוסמיים של הפילוסוף הנושן אשר לימד את האמת באופן שבו תפש אותה, כך: האמונה באל המוחלט הינה המקור לאנרגיה האלוהית אשר תיבנה מחדש את העולם, ובאמצעותה ירקיע האדם אל איחוד רוחני עם הטאו, האלוהות הנצחית והבורא המוחלט של היקומים.

קונפוציוס (קונג פו-טצה) היה פילוסוף בן זמנו של לאו, במאה השישית בסין, וצעייר ממנו. קונפוציוס ביסס את הדוקטרינות שלו על המסורות המוסריות הטובות יותר מההיסטוריה הארוכה של הגזע הצהוב, והוא אף הושפע במידת-מה מן המסורות אשר נשתמרו מן המיסיונרים של שלם. עבודתו העיקרית כללה את איסוף אמרות החוכמה של הפילוסופים הקדומים. במהלך חייו שלו הוא היה מורה דחוי, אולם לכתביו וללימודו נודעו מאז השפעה כבירה בסין וביפן. קונפוציוס קבע אמת-מידה חדשה לשמאנים, בכך שהחליף את הקסם במוסריות. ואולם, הוא בנה טוב מדי; הוא הפך את הסדר לפטיש חדש, וביסס כבוד למנהגיהם של האבות הקדמונים, כבוד אשר עדיין נערץ על הסינים, עד לזמן כתיבתן של שורות אלה.

ההטפה הקונפוציוניסטית על אודות המוסריות התבססה על התיאוריה אשר גרסה כי הדרך הארצית הינה אך כצל מעוות של הדרך השמימית; כי התבנית האמיתית עבור הציוויליזציה בת החלוף הינה הבבואה של הסדר הנצחי בשמיים. במסגרת הקונפוציוניזם, היה המושג הפוטנציאלי של האל

כפוף כמעט לחלוטין לדגש אשר הושם על דרך השמיים, היא תבנית הקוסמוס.

להוציא מתי מעט במזרח, הלימוד של לאו אבד כמעט כולו, ואולם, כתביו של קונפוציוס היוו מני אז את הבסיס למרקם המוסרי של התרבות של כשליש מתושבי אורנטיה. אף-על-פי שהעקרונות הקונפוציוניים הללו הנציחו את המיטב מן העבר, הם היו עוינים במידת-מה לאותה רוח חקירה הסינית אשר השיגה את ההישגים הנערצים הללו. הקיסר צ'ין ש'ה-ק'אנג-די התאמץ להילחם בהשפעותיהן של הדוקטרינות האלה, וכמוהו עשה, באמצעות לימודו, מו' טי, אשר הכריז על אחווה המבוססת לא על חובה אתית אלא על אהבת האל, אך מאמצים אלו עלו בתוהו. מו' טי ביקש להעיר מחדש את החיפוש הקדום אחר אמת חדשה, ואולם לימודו כשל אל מול התנגדותם הנמרצת של חסידי קונפוציוס.

בדומה למורים רוחניים ומוסריים רבים אחרים, מאמיניהם של לאו-טסה ושל קונפוציוס הפכו אותם בסופו של דבר לאלוהיים, באותם עידני חושך רוחניים בסין, אשר חצצו בין דעיכתה והתנוונותה של האמונה הטאואיסטית לבין בואם של המיסיונרים הבודהיסטית מהודו. במשך המאות הללו של ניוון רוחני, הידרדרה דתו של הגזע הצהוב לכדי תיאולוגיה אומללה שורצת שדים, דרקונים ורוחות רעות, וכל אלו העידו על חזרתם של פחדיה של הדעת האנושית הבלתי-מוארת. וסין, אשר הודות לדתה המתקדמת עמדה לפני בראש החברה האנושית, החלה לפגר מאחור, בשל כישלונה הארעי להתקדם במסגרת נתיב האמת של הפיתוח של אותה מודעות לאל, מודעות אשר הינה הכרחית לשם קדמה אמיתית, לא רק של בני-תמותה יחידים, אלא גם של הציוויליזציות הסבוכות והמורכבות המאפיינות את התקדמות התרבות והחברה בפלנטה אבולוציונית של זמן ומרחב.

7. גאוטמה סידהרתא

בתקופתם של לאו-טסה ושל קונפוציוס בסין, קם בהודו מורה גדול אחר של אמת. גאוטמה סידהרתא נולד במאה השישית לפני יסוע, במחוז נפאל אשר בצפון הודו. לאחר מכן טענו חסידיו כי היה בנו של שליט עשיר ביותר, אלא שלאמתו של דבר היה יורש העצר של מנהיג זוטרי אשר שלט ללא התנגדות בעמק הררי קטן ונידח בדרום הרי ההימלאיה.

לאחר שש שנים של תרגול יוגה חסר-תוחלת, גיבש גאוטמה את התיאוריות אשר גדלו והפכו לפילוסופיה של הבודהיזם. סידהרתא לחם מלחמה נחושה אך נטולת-הצלחה במערכת הקסטות ההולכת וצומחת. הנסיך הנביא הצעיר הזה ניחן בכנות נשגבת ובחוסר אנוכיות ייחודית, ואלו משכו עד מאוד את אנשי הימים ההם. הוא פסק מן הנוהג לבקש גאולה עצמית באמצעות סבל פיזי וכאב אישי. והוא האיץ בחסידיו לשאת את בשורתו אל כל קצוות תבל.

הלימוד השפוי והמתון יותר של גאוטמה הגיע כהקלה מרעננת עבור הודו של ימי הבלבול ושל מנהגי הכת הקיצוניים. הוא הוקיע את האלים, את הכוהנים ואת קורבנותיהם, אך גם הוא כשל באשר להבחנתו באישיותו של האוניברסאלי האחד. מכיוון שלא האמין בקיומה של נשמה אנושית ייחידנית, לחם גאוטמה, כמובן, באמונה עתיקת היוםין בגלגול הנשמות. הוא עשה מאמץ אצילי לשחרר את בני האדם מן הפחד, לגרום להם להרגיש בנוח ובבית ביקום העצום, ואולם הוא לא הצליח להראות להם את הנתיב לעבר אותה בית אמיתי ונשגב של בני התמותה המרקיעים – פרדים – ולשירות המתרחב של קיום נצחי.

גאוטמה היה נביא של אמת, ואילו מילא אחר הוראותיו של הנזיר גו'דאד, ייתכן שהיה מעורר את הודו כולה הודות להשראה של תחיית בשורת שלם על אודות הגאולה מתוך אמונה. גודאד היה צאצא למשפחה אשר מעולם לא איבדה את מסורות המיסיונרים של מלכי-צדק.

בפ'נא'רס ייסד גאוטמה את בית ספרו, והיה זה בשנה השנייה להיווסדו כאשר פ'אופ'טן, אחד מן התלמידים, דיווח למורו על אודות מסורותיהם של המיסיונרים של שלם באשר לבריתם של מלכי-צדק ואברהם; ואף כי לסידהרתא לא היה מושג ברור על אודות האב האוניברסאלי, הוא תמך בבירור בגאולה מתוך אמונה – אמונה פשוטה. הוא אף הצהיר על אמונתו בפני חסידיו, והחל לשלוח תלמידים בקבוצות של שישים-על-מנת להכריז לכל תושבי הודו על "החדשות הטובות על אודות הגאולה ללא תמורה; על כך שכל בני האדם, גבוהים כנמוכים, יכולים להגיע לאושר באמצעות אמונה ביושרה ובצדק".

אשתו של גאוטמה האמינה בבשורת בעלה והייתה המייסדת של סדר נזירות. בנו הפך ליורשו והרחיב את הכת עד מאוד; הוא תפס את הרעיון החדש של גאולה באמצעות אמונה, אך בשנותיו המאוחרות היסס באשר לבשורת שלם על אודות חסד בתמורה לאמונה בלבד, ולעת זקנה הוא נפרד מן העולם במילים "פעלו למען גאולתכם שלכם".

כאשר הטיפו אותה במיטבה, הייתה בשורתו של גאוטמה על גאולה לכל, על חופש מן הקורבן, העינוי, הריטואל והכוונה, דוקטרינה מהפכנית ומדהימה לזמנה. ולמרבה הפליאה, היא התקרבה עד מאוד לכדי היותה תחייה של בשורת שלם. היא סייעה בידי מיליוני נשמות מיאושות, ועל-אף העיוותים הנלעגים שלה במהלך מאות השנים שלאחר מכן, היא עדיין שרירה וקיימת כתקוותם של מיליונים בני-אדם.

סידהרתא לימד הרבה יותר אמת מזו אשר שרדה בקתות המודרניות הנושאות את שמו. הבודהיזם המודרני הינו תורתו של סידהרתא לא יותר מאשר הנצרות הינה תורתו של יסוע מנצרת.

8. האמונה הבודהיסטית

על-מנת להפוך לבודהיסט, על האדם היה רק להתוודות בפומבי באשר לאמונתו, בכך שדקלם את תפילת לקיחת המפלט: "אני מוצא מפלט בבודהה; אני מוצא מפלט בדוקטרינה; אני מוצא מפלט באחוה".

מקורו של הבודהיזם באישיות היסטורית ולא במיתוס. חסידיו של גאוטמה כינו אותו סַאָסְטָה, כלומר מאסטר או מורה. על-אף שהוא עצמו לא טען להיותו על-אנושי או להיות לימודו כזה, במקדם החלו תלמידיו לקרוא לו *האחד המואר*, הבודהה; ומאוחר יותר, בודהה סַקְיָאמוּנִי.

בשורתו המקורית של גאוטמה התבססה על ארבע אמיתות נאצלות:

1. האמיתות הנאצלות על אודות הסבל.

2. מקורותיו של הסבל.

3. חיסולו של הסבל.

4. הדרך לחסל את הסבל.

קשורה בקשר הדוק לדוקטרינה על אודות הסבל והבריחה ממנו, הייתה הפילוסופיה של הדרך המתומנת האצילה: נקודת המבט, השאיפה, הדיבור, ההתנהלות, הפרנסה, המאמץ, המודעות והריכוז הנכונים. גאוטמה לא התכוון לנסות ולהשמיד את כל המאמץ, התשוקה והחיבה במהלך ההימלטות מן הסבל; אלא כי לימודו נועד להציג בפניו בן התמותה את חוסר התוחלת שבתליית מלוא התקוות והשאיפות במטרות בנות-חלוף ובתכליות חומריות. מה שנדרש מן המאמין האמיתי לא היה דווקא ההתנזרות מאהבה לרעיו, אלא ההתבוננות אל-מעבר לקשרים שבעולם החומר, אל המציאויות של עתיד הנצח.

חמישה היו הצווים המוסריים אשר להם הטיף גאוטמה:

1. לא תרצח.

2. לא תגנוב.

3. לא תנאף.

4. לא תשקר.

5. לא תשתה משקאות משכרים.

וכן היו מספר צווים נוספים, או משניים, אשר הבחירה לשמור אותם הייתה נתונה בידי המאמינים.

סידהרתא האמין אך בקושי באלמותיות האישיות האנושית; הפילוסופיה שלו סיפקה אך סוג של המשכיות פונקציונאלית. הוא מעולם לא הגדיר בבירור מה התכוון לכלול בדוקטרינה של הנירוואנה. העובדה שניתן היה, תיאורטית, להתנסות בה במהלך הקיום בן התמותה מעידה על כך שלא נחשבה כמצב של השמדה מוחלטת. מושג הנירוואנה רמז על מצב של הארה עילאית ושל אושר נשגב, אשר בהם הותרו כל האזיקים הכובלים את האדם אל עולם החומר; התקיים חופש מכל התשוקות של החיים האנושיים וישועה מן הסכנה שאי-פעם תתרחש מחדש התנסות של התגשמות בגוף.

בהתאם ללימוד המקורי של גאוטמה, הגאולה מושגת הודות למאמץ האנושי, ובלא תלות בסיוע אלוהי; אין כל מקום, אם כן, לאמונה גואלת או לתפילות לכוחות על-אנושיים. גאוטמה, במאמץ להפחית באמונותיה הטפלות של הודו, ניסה להסיט את בני האדם הרחק מן הטענות הבוטות על גאולה קסומה. ובעשותו כן, הוא הותיר את הדלת פתוחה לרווחה לאלו אשר הגיעו אחריו לפרש באופן שגוי את לימודו, ולהכריז כי כלל המאמץ האנושי המכוון להישגיות הינו פוגעני ומכאיב. אלו אשר באו אחריו התעלמו מן העובדה שהאושר הגבוה ביותר קשור לעיסוק אינטליגנטי ונלהב המכוון להגשמתן של מטרות ראויות, וכי הישגים מעין אלו מהווים קדמה אמיתית בהגשמה העצמית הקוסמית.

האמת הגדולה בתורתו של סידהרתא הייתה הכרזתו על יקום של צדק מוחלט. הוא לימד את הטובה שבפילוסופיות נטולות-האל אשר הומצאו מאז ומעולם על-ידי האדם; היה זה ההומניזם האידיאלי, והוא ביער ביעילות גדולה את כלל הבסיס של האמונות הטפלות, של טקסי הקסם ושל הפחד מפני רוחות הרפאים והשדים.

חולשתה הגדולה ביותר של הבשורה המקורית של הבודהיזם הייתה העובדה שהיא לא ייצרה דת של שירות נטול-אנוכיות לחברה. במשך זמן רב הייתה האחוה הבודהיסטית קהילה של תלמידים-מורים, ולא אחוות מאמינים. גאוטמה אסר עליהם לקבל כסף וכך ביקש למנוע את צמיחתן של נטיות היררכיות. גאוטמה עצמו היה חברתי ביותר; ואכן, חייו היו גדולים יותר ממה שלו הטיף.

9. התפשטות הבודהיזם

הבודהיזם שגשג משום שהציע גאולה באמצעות אמונה בבודהה, באחד המואר. יותר מכל מערכת דתית אחרת במזרח אסיה, הבודהיזם ייצג את אמיתותיו של מלכי-צדק. ואולם הבודהיזם לא הפך נפוץ כדת, עד אשר אימץ אותו בן המלוכה מן המעמד הנמוך אַשוקה, אשר עשה כן מתוך הגנה עצמית, ואשר לצד אַקנתון שבמצרים, היה אחד מן השליטים האזרחיים הבולטים בתקופה שבין מלכי-צדק למיכאל. אשוקה, באמצעות תעמולת המיסיונרים הבודהיסטים שלו, בנה אימפריה הודית כבירה. במשך תקופה שנמשכה עשרים וחמש שנה הוא הכשיר ושילח יותר משבעה-עשר אלף מיסיונרים אל הקצוות הרחוקים ביותר של העולם המוכר. תוך דור אחד, הוא הפך את הבודהיזם לדת השלטת במחצית העולם. במהרה התבסס הבודהיזם בטיבט, בקשמיר, בסרי-לנקה, בבורמה, בג'אווה, בסיאם, בקוריאה, בסין וביפן. וככלל, הייתה זו דת נעלה בהרבה על אלה אשר החליפה או באה לשפר.

סיפור תפוצתו של הבודהיזם ממולדתו שבהודו אל אסיה כולה, הינו אחד מן הסיפורים המרגשים ביותר על אודות מסירותם הרוחנית ונחישותם המיסיונרית של אנשי דת כנים. מוריה של בשורת גאומה לא רק שרדו באומץ את הסכנות שבדרכי השיירות היבשתיות, אלא גם עמדו אל מול הסכנות הימיות של סין, בעודם ממשיכים במשימתם ביבשת אסיה ומביאים אל העמים כולם את מסר אמונתם. ואולם, הבודהיזם הזה לא היה עוד הדוקטרינה הפשוטה של גאומה; הוא היה לבשורת הנס אשר הפכה אותו לאל. וככל שהבודהיזם נפוץ הרחק ממולדתו אשר ברמות של הודו, הוא הפך שונה יותר ויותר מן הלימוד של גאומה, ודומה יותר ויותר לדתות אשר אותן החליף.

ומאוחר יותר הושפע הבודהיזם עד מאוד מן הטאואיזם בסין, מן השיניטו ביפן ומן הנצרות בטיבט. בחלוף אלף שנה הבודהיזם בהודו פשוט קמל ונמוג. הוא עבר תהליך של ברהמיניזציה, ולאחר מכן נכנע באופן משפיל לאסלאם, בעוד שברוב חלקי שאר המזרח הוא התנוון לכדי טקס שגאומה סידהרתא מעולם לא היה מזהה.

בדרום שרד הקֶסְטְרִיאָטִיפ הפונדמנטליסטי של תורתו של סידהרתא, בסרי-לנקה, בבורמה ובחצי האי של הודו-סין. זהו זרם ההינְאָנָה של הבודהיזם, אשר נאחז בדוקטרינה המוקדמת, או האנטי-חברתית.

ואולם, אף בטרם הקריסה בהודו, החלו קבוצות של חסידי גאומה בסין ובצפון-הודו לפתח את לימוד המֶאֶהֲיָאנָה, "הדרך הגדולה" לגאולה, וזאת בניגוד לטהרנים בדרום אשר דבקו בהיניאנה, או "הדרך הקטנה". ואנשי זרם המֶאֶהֲיָאנָה הללו השתחררו מן המגבלות החברתיות אשר היו טבועות בדוקטרינה הבודהיסטית, ומני אז המשיך הזרם הצפוני של הבודהיזם להתפתח בסין וביפן.

כיום הבודהיזם הינו דת חיה וצומחת משום שהיא מצליחה לשמר הרבה מן הערכים המוסריים הגבוהים ביותר של אלו הדבקים בה. היא מעודדת שלווה ושליטה-עצמית, מעצימה את הרוגע ואת האושר, ותורמת רבות למניעת הצער והאבל. אלו המאמינים בפילוסופיה הזו חיים חיים טובים יותר מאשר רבים שלא מאמינים בה.

10. הדת בטיבט

בטיבט ניתן למצוא את החיבור המוזר ביותר של הלימוד של מלכי-צדק עם הבודהיזם, ההינדואיזם, הטאואיזם והנצרות. כאשר המיסיונרים הבודהיסטים נכנסו לטיבט, הם מצאו מצב של פראיות פרימיטיבית אשר דמה עד מאוד לזה אשר מצאו המיסיונרים הנוצרים המוקדמים בקרב שבטיה הצפוניים של אירופה.

הטיבטים פשוטי הדעת הללו לא היו מוכנים לוותר לחלוטין על קסמיהם ועל קמעוניהם הנושנים. בחינה של טקסי הדת של הריטואלים הטיבטיים ד-היום מגלה אחוות כוהנים גלוחי ראש אשר תפחה יתר-על-המידה, ואשר מתרגלת ריטואל מורכב הכולל שימוש בפעמונים, לחשים, קטורת, מצעדים, מחרוזות תפילה, דיוקנאות, קמעות, תמונות, מים קדושים, תלבושות מרהיבות ושירת מקהלה מפותחת. יש להם דוגמות קשיחות ואמונות מגובשות, טקסים מיסטיים וצומות מיוחדים. ההיררכיה שלהם כוללת נזירים, נזירות, ראשי מנזרים ואת הלָמָה הגדול. הם מתפללים למלאכים, לקדושים, לאם קדושה ולאלים. הם מתוודים ומאמינים בפורְגַטוֹרְיוֹם. מנזריהם נרחבים והקתדרלות שלהם מרהיבות. הם ממשיכים ומתרגלים רצף בלתי-נגמר של ריטואלים קדושים ומאמינים שטקסים מעין אלו יקנו להם גאולה. התפילות מחוברות לגלגל, והם מאמינים שכאשר מסובבים אותו בקשותיהם הופכות יעילות יותר. בזמנים המודרניים לא קיים עם אחר שבקרבו ניתן למצוא מנהגים רבים כל-כך אשר מקורם בדתות רבות כל-כך; והדבר בלתי-נמנע שהצבר מעין זה של פולחנים דתיים יהפוך להיות מגושם באופן יוצא-דופן ומעיק באופן בלתי-נסבל.

לטיבטים יש דבר-מה מכל הדתות המובילות בעולם, למעט מן הלימוד הפשוט של הבשורה הישועית: היות בנים לאל, היות אחים לאדם והיות אזרחים המרקיעים בהתמדה ביקום הנצח.

11. הפילוסופיה הבודהיסטית

הבודהיזם נכנס לסין באלף הראשון לאחר ישוע, והוא התאים ביותר למנהגים הדתיים של הגזע הצהוב. במסגרת פולחן האבות הקדמונים, הם התפללו מזה זמן רב למתים; כעת הם היו יכולים גם להתפלל עבורם. עד מהרה התמזג הבודהיזם עם המנהגים הריטואליסטיים אשר שרדו מן

הטאואיזם, אשר הלך והתפרק. דת משולבת חדשה זו, על מקדשי הפולחן ועל טקסי הדת המובחנים שלה, הפכה במהרה לכת המקובלת באופן כללי על אנשי סין, קוריאנה ויפן.

אף-על-פי שבמובנים מסוימים מצער הדבר כי הבודהיזם לא הופץ בעולם בטרם עיוותו חסידיו של גאוטמה את מסורות הכת ואת תורתה, עד כדי כך שהפכו את גאוטמה להווייה אלוהית; למרות זאת, התברר כי מיתוס זה על אודות חייו כבן-אנוש, אשר יפָּה בעזרת ניסים רבים, מאוד מצא חן בעיני תלמידי הבשורה הצפונית של הבודהיזם, המאהיאנה.

כמה מחסידי המאחרים יותר לימדו כי רוחו של בודהה סְקַנְאמוני חזרה מדי תקופה לכדור הארץ בדמות בודהה חי, וכך פתחו את השער להנצחתם הבלתי-נגמרת של דיוקנאות, מקדשים, וריטואלים של הבודהה, כמו גם של "בודהה חיים" מתחזים. וכך מצאה את עצמה לבסוף דתו של המורד היהודי הגדול כבולה באותם מנהגים טקסיים ולחשים טקסיים אשר כנגדם הוא נלחם באומץ כה רב, ואשר אותם הוקיע בגבורה שכזו.

ההתקדמות הגדולה ביותר במסגרת הפילוסופיה הבודהיסטית הייתה בהבנה כי כל אמת הינה יחסית. באמצעות הפעלת ההיפותזה הזו הצליחו הבודהיסטים להתאים וליישב סתירות בתוך כתבי הקודש של דתם, וכן הבדלים שבין כתביהם לבין כתבים רבים אחרים. נלמד כי האמת הקטנה הינה בעבור הדעת הקטנה, ואילו האמת הגדולה הינה בעבור דעת כבירה.

עוד טענה פילוסופיה זו כי טבע הבודהה (האלוהי) מצוי בכל בני האדם; כי האדם, באמצעות מאמציו שלו, יכול להגיע ולהגשים את אלוהותו הפנימית. ולימוד זה הינו אחת מן התצוגות הבהירות ביותר של האמת על אודות המכווננים השוכנים אשר הוצגה על-ידי דת כלשהי באורנטיה מאז ומעולם.

ואולם, מגבלה גדולה בבשורתו המקורית של סידהרתא, כפי שנתפרשה על-ידי הבאים אחריו, הייתה הניסיון לשחרר את העצמי האנושי לחלוטין מכל מגבלות הטבע האנושי בן התמותה באמצעות הטכניקה של בידוד העצמי מן המציאות האובייקטיבית. ההגשמה הקוסמית האמיתית הינה תוצאה של הזדהות עם המציאות הקוסמית ועם הקוסמוס הסופי של האנרגיה, הדעת והרוח, כפי שהוא מוגבל על-ידי המרחב ומותנה על-ידי הזמן.

ואף-על-פי שהטקסים והמצוות החיצוניות של הבודהיזם הזדהו עד מאוד בידי אלו של הארצות שאליהן הוא הגיע, התנוונות זו לא הייתה לחלוטין מנת חלקם של החיים הפילוסופיים של הוגי הדעת הגדולים, אשר מעת לעת אימצו מערכת חשיבה ואמונה זו. במשך למעלה מאלפיים שנה, התרכזו רבים מן המוחות הגדולים ביותר באסיה בבעיה של קביעת האמת המוחלטת והאמת על אודות המוחלט.

האבולוציה של מושג גבוה על אודות המוחלט הושגה באמצעות ערוצי חשיבה רבים ונתיבי היסק עקלקלים. העפלתה מעלה של הדוקטרינה על אודות האינסופיות לא הייתה מובחנת כשם שהייתה האבולוציה של מושג האל בתיאולוגיה העברית. ואף-על-פי-כן, המוחות הבודהיסטיים הגיעו לרמות נרחבות מסוימות, שהו בהן, וחלפו דרכן בדרכם להגות במקור הקדמון של היקומים:

1. *האגדה על אודות גאוטמה*. בבסיס המושג עמדה העובדה ההיסטורית על אודות חייו ולימודו של סידהרתא, הנסיך הנביא של הודו. האגדה, בעודה חולפת דרך מאות בשנים ולרוחב ארצות אסיה הנרחבות, צמחה לכדי מיתוס, עד אשר התעלתה אפילו מעל המעמד של הרעיון של גאוטמה כאחד המואר, והחלה לספח אליה תכונות נוספות.

2. *הבודהות המרובים*. הוסק כי אם גאוטמה בא אל עמי הודו, כי אז בעבר הרחוק ובעתיד הרחוק, בורכו גזעיה של האנושות, וללא ספק יבורכו, במורים אחרים של אמת. וכך נולד הלימוד על אודות הבודהה המרובים, אשר מספרם הינו בלתי-מוגבל ואינסופי, וכן כי כל אחד יכול לשאוף להפוך לכזה – להגיע לרמת האלוהיות של בודהה.

3. *הבודהה המוחלט*. בזמן שבו החל מספרם של הבודהה להתקרב לאינסוף, נדרשו המוחות של אותם הימים לאַקֶד-מחדש את המושג המסורבל הזה. ובהתאם לכך, החלו ללמד כי כל הבודהה כולם לא היו אלא מופע של מהות גבוהה יותר, אחד נצחי כלשהו מתוך הקיום האינסופי והבלתי-מוגדר, מקור מוחלט כלשהו של המציאות בכללותה. מכאן ואילך, נפרד מושג האלוהות של הבודהיזם, בצורתו הגבוהה ביותר, מאישיותו האנושית של גאוטמה סידהרתא, ומתנתק מן המגבלות האנתרופומורפיות אשר ריסנו אותו. מושג סופי זה על אודות הבודהה הנצחי יכול להזדהות היטב עם המוחלט, ולעתים אף עם ה'אני הוא זה' האינסופי.

בעוד שהמושג הזה של אלוהות מוחלטת מעולם לא היה פופולרי בקרב עמי אסיה, הוא אכן אפשר לאינטלקטואלים של הארצות האלה לאחד את הפילוסופיה שלהם ולהביא את הקוסמולוגיה שלהם לידי הרמוניה. מושג הבודהה המוחלט הינו לעיתים אישי-כביכול, ולעיתים לחלוטין בלתי-אישי – אפילו כוח יצירתי אינסופי. מושגים מעין אלו, אף כי הם מסייעים לפילוסופיה, אינם הכרחיים להתפתחות הדתית. אפילו ליהוה האנתרופומורפי יש ערך דתי רב יותר מאשר למוחלט המרוחק באופן אינסופי של הבודהיזם או הברהמיניזם.

לעיתים נחשב המוחלט אפילו כְמוֹכֵל בתוך ה'אני הוא זה' האינסופי. ואולם, ההשערות האלה היו חשובות כקליפת השום להמונים הרעבים, אשר כמהו לשמוע מילות הבטחה, לשמוע את הבשורה הפשוטה של שְׁלָם, על כך שאמונה באל תבטיח את החסד האלוהי ואת ההישרדות הנצחית.

החולשה הגדולה ביותר בקוסמולוגיה של הבוהיזם הייתה כפולת פנים: ההזדהות שלו באמונות הטפלות הרבות של הודו ושל סין; ורוממותו של גאוטמה, ראשית כאחד המואר, ולאחר מכן כבודהה הנצחי. ממש כשם שהנצרות סבלה מספיגת כמות ניכרת של פילוסופיה אנושית שגוייה, כך גם הבוהיזם נושא את סימן הלידה האנושי שלו. ואולם, לימודו של הבודהה המשיך להתפתח במשך אלפיים וחמש-מאות השנים האחרונות. עבור אדם בודהיסטי נאור, מושג הבודהה אינו קשור לאישיותו האנושית של גאוטמה יותר מאשר המושג של יהוה לרוח השד של חורב עבור אדם נוצרי נאור. לעיתים קרובות גורמים המחסור במונחים וההיחזות הרגשנית במערכת מונחים נושנה, לכישלון בהבנת משמעותה האמיתית של האבולוציה של המושגים הדתיים.

בהדרגה החל להופיע בבודהיזם מושג האל, כפי שהוא עומד בניגוד למוחלט. שורשיו מצויים בימיו המוקדמים של הפיצול בין חסידי הדרך הקטנה לבין חסידי הדרך הגדולה. בקרב חטיבה שנייה זו של הבודהיזם הבשיל לבסוף המושג הדואלי של האל ושל המוחלט. צעד אחר צעד, מאה אחר מאה, התפתח מושג האל, עד אשר, עם לימודיהם של ריוֹנִין, הוֹנֵן שוֹנִין ושיִנְרָאן ביפן, נשא מושג זה לבסוף פרי בדמות האמונה בבודהה אָמִידה.

המאמינים הללו לומדים כי הנשמה יכולה, עם התנסותה במוות, לבחור לשהות בפרדים בטרם תיכנס לנירוואנה, שהינה הקיום האולטימטיבי. מוכרז כי גאולה חדשה זו מושגת באמצעות אמונה בחסד האלוהי ובדאגה האוהבת של אמידה, אל הפרדים אשר במערב. במסגרת הפילוסופיה שלהם, מאמינים חסידי של אמידה כי המציאות האינסופית מצויה מעבר לכל הבנה בת-תמותה וסופית; במסגרת דתם, הם נאחזים באמונתם באמידה רב-החסד, אשר אוהב את העולם עד כדי כך שלא יסבול שאפילו בן-תמותה אחד הקורא בשמו באמונת אמת ובלב טהור ייכשל בהשגת האושר הנשגב של פרדים.

חוזקו הגדול של הבודהיזם הינו בכך שמאמיניו חופשיים לבחור באמת מכל הדתות כולן; רק לעיתים רחוקות אפיין חופש בחירה שכזה דת כלשהי באורנטיה. במובן הזה, כת השין שביפן הפכה לאחת מן הקבוצות הדתיות המתקדמות ביותר בעולם; היא החייתה את רוח המיסיונריות הנושנה של חסידי גאוטמה והחלה לשלוח מורים אל עמים אחרים. הנכונות לאמץ אמת ממקור כלשהו היא אכן נטייה ראויה לשבח, באשר היא הופיעה בקרב מאמינים דתיים במחצית הראשונה של המאה העשרים לאחר ישוע.

הבוהיזם עצמו חווה תחייה במאה העשרים. הודות למגע עם הנצרות, ההיבטים החברתיים של הבודהיזם השתפרו במאד. בלבבות הכוהנים הנזירים של האחוה ניצתה מחדש הכמיהה ללמוד, ותפוצתו של החינוך ברחבי מחוזות האמונה הזו תגרום בוודאי להתקדמויות חדשות באבולוציה הדתית.

בזמן כתיבת שורות אלה, תלויה תקוותה של מרבית אסיה בבודהיזם. האם שוב תקבל אמונה נאצלת זו – אשר התמידה להתקדם באומץ כה רב דרך עידני החושך של העבר – את האמת על אודות המציאויות הקוסמיות המתרחבות, ממש כשם שתלמידיו של המורה הגדול בהודו הקשיבו לפנים להכרזתו על אמת חדשה? האם תענה אמונה קדומה זו שוב לתמריץ המחייה של תצוגת מושגים חדשים על אודות האל והמוחלט, מושגים שאותם חיפשה במשך זמן כה רב?

אורנטיה כולה ממתינה להכרזה על המסר המרומם של מיכאל, חופשי מכל הדוקטרינות והדוגמות אשר הצטברו במשך תשע-עשרה מאות של מגע עם הדתות ממקור אבולוציוני. בשלה השעה להצגה בפני הבודהיזם, הנצרות, ההינדואיזם, ואף בפני אנשים מכל הדתות כולן, לא את הבשורה על אודות ישוע, אלא את המציאות החיה והרוחנית של בשורת ישוע.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 95

הלימוד של מלכי-צדק בלבנט

כשם שהודו הולידה רבות מן הדתות והפילוסופיות של מזרח-אסיה, כך שימש הלבנט כמולדתן של דתות העולם המערבי. המיסיונרים של שלום נפוצו בכל רחבי דרום-מערב אסיה, דרך פלשתינה, מסופוטמיה, מצרים, אירן וחצי האי ערב, ובכל מקום הכריזו על החדשות הטובות של בשורת מאקיונטה מלכי-צדק. בכמה מן הארצות האלה הניב לימודם פרי; בארצות אחרות הם נחלו הצלחה במידות משתנות. לעיתים נגרמו כישלונותיהם בשל היעדר חוכמה, ולעיתים בשל נסיבות אשר היו מצויות מעבר לשליטתם.

1. דת שלם במסופוטמיה

עד לשנת 2000 לפני הספירה הדתות של מסופוטמיה איבדו כמעט לחלוטין את הקשר ללימודם של בני שֵׁת, והיו נתונות במידה רבה תחת השפעותיהן של האמונות הפרימיטיביות של שתי קבוצות פולשים: הבדווים השמיים אשר הסתננו מן המדבר אשר במערב, והפרשים הברברים אשר ירדו מן הצפון.

ואולם, במסופוטמיה מעולם לא נעלם לחלוטין מנהגם של האדמים המוקדמים, מנהג כיבוד היום השביעי. אלא שבתקופתו של מלכי-צדק נחשב היום השביעי כיום בעל המזל הרע ביותר. יום זה היה ספוג טאבו; ביום השביעי הרע היה זה בלתי-חוקי לנסוע, לבשל מזון או להדליק אש. היהודים נשאו עמם בחזרה לפלשתינה רבים מן הטאבו של מסופוטמיה אשר נכללו בקרב המנהגים הבבלים הנוגעים ליום השביעי, שִׁבְתוֹם.

אף-על-פי שמוריה של שלם עשו רבות על-מנת לעדן ולרומם את דתות מסופוטמיה, הם לא הצליחו להביא את העמים השונים להכיר באל אחד דרך קבע. לימוד מעין זה שלט בכיפה במשך למעלה ממאה-וחמישים שנה, ואז החל לסגת בהדרגה מפני האמונה הישנה יותר בריבוי אלילים.

מורי שלם הפחיתו עד מאוד את מספר אליליה של מסופוטמיה, ובנקודת זמן מסוימת הם העמידו את מספר האלילים העיקריים על שבעה: בָּל, שִׁמְשׁ, נֶבּוֹ, אֲנּוֹ, אֶאָה, מְרִדּוּךְ וסִין. בשיאו של הלימוד החדש, הם רוממו שלושה מן האלים הללו למעמד של עליונות ביחס לשאר, השילוש הבבלי: בל, אאה ואנו, אלי הארץ, הים והשמים. במקומות שונים צצו שילושים אחרים, וכולם הזכירו את לימודם של האנדיטים והשומרים על אודות השילוש, והתבססו על אמונתם של בני שלם בסמלו של מלכי-צדק בעל שלושת העיגולים.

מוריה של שלם מעולם לא הצליחו להתגבר לגמרי על הפופולריות של אֶשְׁתֵּר, אֵם האלים ורוח הפוריות המינית. הם עשו רבות על-מנת לעדן את הסגידה לאלה זו, אך הבבלים ושכניהם מעולם לא נגמלו עד תום מן הצורות המוסוות של פולחן המין. בכל רחבי מסופוטמיה היה נהוג כי כל הנשים תעמדה את עצמן, לפחות פעם אחת במהלך צעירותן, ליחסים עם זרים; והדבר נחשב למסירות אשר נדרשה על-ידי אֶשְׁתֵּר, כשהאמונה הייתה כי הפוריות תלויה במידה רבה בקורבן מיני זה.

ההתקדמות המוקדמת של הלימוד של מלכי-צדק היה משביע רצון ביותר, עד אשר נְבּוֹזָדָד, מנהיג בית הספר של פִּישׁ, החליט לתקוף באופן מאורגן את המנהגים הרווחים של זנות המקדשים. ואולם, המיסיונרים של שלם לא הצליחו לגרום לרפורמה חברתית זו לקרום עור וגידים, ואגב הכישלון הזה, נחלו מפלה גם כל התורות הרוחניות והפילוסופיות החשובות יותר.

מיד לאחר תבוסתה של בשורת שלם עלתה עד מאוד הכת של אֶשְׁתֵּר, שהיוותה ריטואל אשר פלש זה מכבר לפלשתינה כעֶשְׂתִּירַת, למצרים כאֵיִזִּס, ליוון כאֶפְרוֹדִיטָה ולשבטי הצפון כעֶשְׂתִּירַת. והיה זה בהקשר של תחייה זו של פולחנה של אֶשְׁתֵּר שהכהונים הבבלים פנו מחדש לצפות בכוכבים; האסטרונומיה חוותה את תחייתה הגדולה האחרונה במסופוטמיה, חיזוי העתיד הפך לאופנה, ובמשך מאות בשנים הכהונה הלכה והידרדרה.

מלכי-צדק הפציר בחסידיו כי יִלְמְדוּ על אודות האל האחד, אבי הכול ובורא הכול, וכי יטיפו אך ורק על אודות בשורת החסד האלוהי הנקנה באמצעות אמונה בלבד. ואולם, לעיתים תכופות שגו המורים של האמת החדשה בכך שניסו לעשות יתר על המידה, בכך שניסו להחליף אבולוציה איטית במהפכת פתאום. המיסיונרים של מלכי-צדק במסופוטמיה הציבו רף מוסרי גבוה מדי בפני העם; הם ניסו לעשות יותר מדי, ושאיפתם הנאצלת הובילה לתבוסה. הם גויסו על-מנת להטיף בשורה מובחנת, להטיף לאמת על אודות מציאותו של האב האוניברסאלי, ואולם הם הסתבכו במשימה הנאצלת לכאורה של עריכת רפורמה במוסכמות, וכך הוסטה משימתם הגדולה ממסלולה ואבדה כמעט לחלוטין במעבה התסכול והשכחה.

תוך דור אחד חוסל המטה של שלם בפיש, והתעמולה על אודות האמונה באל אחד פסקה כמעט לחלוטין ברחבי מסופוטמיה. ואולם, נותרו שרידים מבתי הספר של שלם. חבורות קטנות הפזורות פה ושם התמידו באמונתן בבורא האחד ונלחמו בעבודת האלילים ובהיעדר המוסריות של כוהני מסופוטמיה.

היו אלו המיסיונרים של שלם אשר כתבו, בתקופה שלאחר דחיית לימודם, רבים ממזמורי התהילים של הברית הישנה וחקקו אותם בסלע, שם מצאו אותם כוהנים עבריים בימי השבי המאוחרים יותר, ושילבו אותם בהמשך באסופת המזמורים המיוחסת למחברים עבריים. מזמורי התהילים היפהיים הללו מבבל לא נכתבו במקדשו של פל-מרדוך; הם היו פרי עטם של הצאצאים של המיסיונרים המוקדמים של שלם, והם עומדים בניגוד חד לאסופות הקסומות של הכוהנים הבבלים. ספר איוב משקף היטב את הלימוד בבתי הספר של שלם בכיש וברחבי מסופוטמיה.

הרבה מן התרבות הדתית של מסופוטמיה מצאה את דרכה אל תוך הפולחן הדתי והספרות העבריים, וזאת דרך מצרים והודות לעבודתם של אֶמְנֻמֻפּ וְאֶחְנָתֻן. המצרים שימרו באופן מפליא את הלימוד על אודות החובות החברתיים, לימוד אשר נגזר מן האנדיטים המוקדמים יותר של מסופוטמיה ואשר אבד במידה כה רבה בקרב הבבלים אשר ישבו מאוחר יותר בעמק הפרת.

2. הדת המצרית המוקדמת

הלימוד המקורי של מלכי-צדק היכה את שורשיו העמוקים ביותר במצרים, ומשם הוא נפוץ לאחר מכן לאירופה. דתו האבולוציונית של עמק הנילוס התעצמה באופן תקופתי הודות להגעת זנים נעלים מן העמים הנוודים, מן העמים האדמיים, ולאחר מכן מן העמים האנדיטים של עמק הפרת. מעת לעת, רבים מן המנהלים האזרחיים המצריים היו שומרים. וכשם שבימים הללו מאכלסת הודו את המזיגה הגדולה ביותר של הגזעים של העולם, כך טיפחה מצרים את הפילוסופיה הדתית הממוזגת ביותר אשר ניתן היה למצוא באורנטיה, וזו התפשטה מעמק הנילוס לחלקים רבים של העולם. היהודים שאבו הרבה מרעיונותיהם על אודות בריאת העולם מן הבבלים, ואולם את מושג ההשגחה העליונה הם שאבו מן המצרים.

היו אלה הנטיות הפוליטיות והמוסריות ולא הנטיות הפילוסופיות או הדתיות, אשר הפכו את מצרים למקום נוח יותר עבור הלימוד של שלם. כל מנהיג שבטי במצרים, לאחר שכבש את דרכו אל כס המלוכה, ביקש להנציח את שושלתו באמצעות הכרזה על אל השבט שלו כעל האלוהות המקורית וכבוראם של כל האלים האחרים. ובדרך הזו הסתגלו המצרים בהדרגה לרעיון של אל-על, מדרגה בדרך לדוקטרינה המאוחדת יותר של אל בורא אוניברסאלי. רעיון המונותאיזם התנדנד במצרים הלוח ושוב במשך מאות בשנים, ואף כי האמונה באל אחד הלכה והתפשטה, היא מעולם לא הצליחה לגבור ממש על המושגים המתפתחים של הפוליתאיזם.

לאורך עידנים נטו העמים במצרים לסגוד לאלו הטבע; ובאופן מפורט יותר, לכל אחד מארבעים השבטים הנפרדים היה אל קבוצתי משלו: אחד סגד לשור, אחר לאריה, השלישי לאל וכן הלאה. מוקדם יותר מכך היו להם טוטמים שבטיים, ממש כמו לאינדיאנים באמריקה.

בחלוף הזמן הבחינו המצרים בכך שגופות אשר נקברו בקברים שלא נבנו מלבנים השתמרו – נחנטו – הודות לפעולתו של חול מהול בסודה, בעוד שאלה שנקברו בקברים אשר נבנו מלבנים, נרקבו. הבחנות אלה הובילו לעריכת אותם ניסויים, אשר תוצאתם הייתה המנהג המאוחר יותר של חניטת גופות המתים. המצרים האמינו כי שימורו של הגוף הקלה על חייו העתידיים של האדם. ועל-מנת שהיחיד יוכל להיות מזוהה כמותו בעתיד הרחוק, לאחר הריקבון של הגופה, הם מיקמו פסל קבורה בתוך הקבר, יחד עם הגופה, וגילפו את דמותו על ארון הקבר. הכנתם של פסלי הקבורה הללו הובילה לשיפור כביר באמנות המצרית.

במשך מאות בשנים השליכו המצרים את יתבם על קברים לשם שימור הגוף, ובהמשך לכך גם לשם הישרדות מהנה לאחר המוות. ואף כי מנהגי הקסם אשר התפתחו מאוחר יותר הכבידו עד מאוד על החיים, מן העריסה ועד הקבר, הם הצליחו לגאול אותם ביעילות רבה מפני דת הקברים. הכוהנים נהגו לחקוק לחשים על ארונות הקבורה, והאמונה הייתה שאלו יגנו על האדם מפני האפשרות ש"ליבו ילקח ממנו בעולם התחתון". ואז נאספו ושימרו מגוון מן הטקסטים הקסומים הללו לכדי ספר המוות. ואולם, בעמק הנילוס חבר הריטואל הקסום במוקדם למחזות המצפון והאופי, ובמידה שלא הושג כמותה בקרב הריטואלים של אותם ימים. ולאחר מכן, התבססה הגאולה על האידיאלים המוסריים והאתיים הללו, ולא על קברים מפוארים.

האמונה הרווחת ביעילותו של הרוק כגורם מרפא – רעיון אשר מקורו במצרים, שממנה הוא נפוץ לחצי האי ערב ולמסופוטמיה – מדגימה היטב את האמונות הטפלות של אותם זמנים. בקרב האגדי של הורוס מול סת, איבד האל הצעיר את עינו, אך לאחר חיסולו של סת, הוחזרה עין זו לקדמותה בידי האל החכם תחות, אשר ירק על הפצע ורפא אותו.

במשך זמן רב האמינו המצרים כי נצנוץ הכוכבים בשמי הלילה מייצג את הישרדותן של נשמות המתים הראויים; הם סברו כי שורדים אחרים נספגים אל תוך השמש. במשך תקופה מסוימת הפך פולחן השמש לסוג של פולחן לאבות הקדמונים. הכניסה המשופעת של הפירמידה הגדולה פונה הישר לעבר כוכב הצפון, וזאת על-מנת שכאשר תגיע נשמת המלך מן הקבר, תוכל לפנות הישר אל-עבר מערכות הכוכבים הקבועות והמבוססות, שם לכאורה מצוי משכנם של המלכים.

כאשר נצפו קרני השמש חודרות מטה אל הארץ מבעד לפתח בעננים, האמונה הייתה כי אלה סימלו את הורדתו של גרם מדרגות שמימי שעליו יוכל המלך, ותוכלנה אף נשמות צדיקות אחרות, להעפיל מעלה. "המלך פִּפִּי הוריד למרגלותיו גרם מדרגות מואר, עליו יעפיל אל אֶמֻן".

כאשר התגשם מלכי-צדק בגוף, דתם של המצרים עלתה בהרבה על זו של העמים אשר סביבם. הם האמינו כי אם נשמות ללא גוף תצטיידנה כראוי בנוסחאות קסם, הן תוכלנה לחמוק מן הרוחות הרעות אשר בדרך ולהגיע אל אולם המשפט של אוסיריס, ושם, אם תמצאנה חפות מ"רצח, שוד, שקר, ניאוף, גניבה ואנוכיות," הן תתקבלנה אל מחוזות האושר. אם תישקלנה נשמות אלה במאזניים ותימצאנה חסרות, אזי הן תישלחנה לגיהנום, אל המאכלת. והיה זה מושג יחסית מתקדם על אודות חיי העתיד בהשוואה לאמונות של רבים מן העמים אשר מסביב.

מושג המשפט בעולם הבא על חטאי האדם בעודו בגוף בכדור הארץ, עבר ממצרים אל תוך התיאולוגיה העברית. המילה 'משפט' בהוראה המסוימת הזו מופיעה רק פעם אחת בכל ספר תהילים העברי, ומזמור תהילים זה נכתב בידי איש מצרי.

3. אבולוציה של מושגים מוסריים

אף-על-פי שתרכותה ודתה של מצרים נגזרו בעיקר ממסופוטמיה האנדיטית והועברו ברובן לציוויליזציות העוקבות דרך העברים והיוונים, הרבה מאוד מן האידיאליזם החברתי והאתי של המצרים צמח בעמק הנילוס וכהתפתחות אבולוציונית גרידא. ועל-אף היבוא של אמת ושל תרבות ממקורות אנדיטיים, במצרים התפתחה, וכהתפתחות אנושית לגמרי, יותר תרבות מוסרית מאשר הופיעה, באמצעות טכניקות טבעיות דומות, בכל אזור מובחן אחר לפני המתת של מיכאל.

האבולוציה של המוסר איננה תלויה לחלוטין בהתגלות. מושגים מוסריים גבוהים יכולים לנבוע מן ההתנסות של האדם עצמו. האדם יכול אפילו לפתח ערכים רוחניים ולהפיק תובנות קוסמיות מתוך חיי ההתנסות האישיים שלו, וזאת משום ששוכנת בו רוח אלוהית. התפתחויות טבעיות מעין אלה של מצפון ושל אופי הועצמו גם הודות להגעתם התקופתית של מורים של אמת, מעדן השנייה בימי קדם, ומן המטה של מלכי-צדק בשלם מאוחר יותר.

אלפי שנים בטרם חדרה בשורת שלם למצרים, לימדו מנהיגיה המוסריים על אודות הצדק, ההוגנות וההימנעות מתאוות הבצע. שלושת-אלפים שנה בטרם נכתבו כתבי הקודש העבריים, המוטו של המצרים היה: "מבוסס הוא האדם אשר היושרה הינה מידתו; ואשר לפיה יפעל." הם לימדו עדינות, מתונות ושיקול הדעת. המסר של אחד מן המורים הגדולים של התקופה היה: "פעל נכון ונהג בהגינות עם הכול." השילוש המצרי של אותו עידן היה אמת-צדק-יושרה. מכל הדתות האנושיות לחלוטין של אורנטיה, לא הייתה מעולם אחת אשר התעלתה מעל לאידיאלים החברתיים ומעל להדר המוסרי של ההומניזם אשר שרר באותה עת בעמק הנילוס.

הדוקטרינות אשר שרדו מדת שלם לבלבו על קרקע הרעיונות האתיים המתפתחים והאידיאלים המוסריים הללו. מושגי הטוב והרע מצאו קרקע פורייה בלבבות האנשים, אשר האמינו כי "החיים ניתנים לשוחרי השלום ואילו המוות ניתן לאשמים." "שוחר השלום הוא אשר עושה את שאהוב; האשם עושה את ששנוא." במשך מאות בשנים חיו תושבי עמק הנילוס בהתאם לאמות המידה האתיות והחברתיות האלה, אשר הלכו והתפתחו, אפילו בטרם עלו בדעתם מושגי הנכון והשגוי – הטוב והרע.

מצרים הייתה אינטלקטואלית ומוסרית, אך לא הייתה רוחנית יתר על המידה. במשך ששת-אלפים שנה קמו בקרב המצרים אך ורק ארבעה נביאים גדולים. הם ציינו לאמנמופ במשך תקופה; רצחו את אוֹחֶפְכָן; קיבלו בלב חצוי את אֶחְנָתֹן למשך דור אחד בלבד, ודחו את משה. ושוב, היו אלה נסיבות פוליטיות, ולא דתיות, אשר אפשרו לאברהם, ומאוחר יותר ליוסף, להשפיע במידה רבה ברחבי מצרים בשם הלימוד של שלם על אודות האל האחד. ואולם, כאשר נכנסו ראשוני המיסיונרים של שלם למצרים, הם פגשו בתרבות האבולוציונית הזו בעלת האתיקה הגבוהה, אשר התמזגה עם אמות המוסר המותאמות של המהגרים ממסופוטמיה. המורים המוקדמים הללו בעמק הנילוס, היו הראשונים להכריז על המצפון כעל ציווי מן האל, כעל קול האלוהות.

4. הלימוד של אֶמְנֶמוֹפ

בהגיע העת צמח במצרים מורה אשר כונה בפי רבים "בן האדם" ובפי אחרים אֶמְנֶמוֹפ. חוזה זה רומם את המצפון אל פסגת ההבחנה בין נכון ושגוי, לימד על אודות העונש על החטא, והכריז על גאולה באמצעות פנייה לאלוהות השמש.

אמנמופ לימד כי העושר והמזל הינם מתת האל, ומושג זה נפוץ עד מאוד בפילוסופיה העברית אשר הופיעה מאוחר יותר. מורה נאצל זה האמין כי המודעות לאל הייתה הגורם הקובע בכל התנהגות; כי ראוי לחיות כל רגע מתוך הכרת נוכחות האל והאחריות כלפיו. תורותיו של חכם זה תורגמו לאחר מכן לעברית, והפכו לספר הקדוש של עם זה הרבה בטרם הועלתה הברית הישנה על הכתב. עיקר ההטפה של האיש הטוב הזה נגעה להדרכה אשר הדרוך את בנו לנהוג ביושרה ובהגינות בתפקידי אָמון ממשלתיים, ואף-על-פי שגיסה אצילה זו מקורה בתקופה כה רחוקה בעבר, יש בה לכבד כל מדינאי מודרני.

חכם הנילוס הזה לימד כי "העושר עשה יעשה לו כנפיים ויתעופף לדרכו" – זאת הואיל וכל הדברים הארציים הינם בני חלוף. תפילתו הגדולה הייתה "להינצל מן הפחד." הוא דחק בכול לשוב "ממילותיו של האדם" אל "מעשי האל." מהות לימודו: האדם מחשב דרכו והאל מכין צעדו. תורתו, אשר תורגמה לעברית, קבעה את הפילוסופיה של ספר משלי בברית הישנה. ולאחר שתורגמה ליוונית, היא צבעה את כלל הפילוסופיה הדתית ההלניסטית המאוחרת יותר. ברשותו של פִּילוֹן, הפילוסוף המאוחר יותר מאלכסנדריה, היה עותק מן הספר חוכמת שלמה.

אמנמופ פעל לשמר את אתיקת האבולוציה ואת מוסר ההתגלות, והוא העבירם בכתביו הן לעברים והן ליוונים. הוא לא היה הגדול ביותר מקרב מורי הדת של תקופה זו, אך נודעה לו ההשפעה הגדולה מכולם בכך שצבע את המחשבה המאוחרת יותר של שתי חוליות חיוניות בצמיחתה של הציוויליזציה המערבית – העברים, אשר בקרבם התפתחה פסגת האמונה הדתית במערב, והיוונים, אשר פיתחו את המחשבה הפילוסופית הטהורה לשיאה הכבירים ביותר באירופה.

בספר משלי, פרקים חמש-עשרה, שבע-עשרה, עשרים, ופרק עשרים-ושתיים מפסוק י"ז ועד פרק עשרים-וארבע פסוק כ"ב, כמעט כל מילה ומילה שאולה מספר החוכמה של אמנמופ. המזמור הראשון בספר תהילים נכתב על-ידי אמנמופ, והוא מהווה את לב ליבה של תורת אֶחְנָנוּן.

5. אֶחְנָנוּן יוצא הדופן

תורתו של אמנמופ איבדה לאיטה את אחיזתה בדעתם של המצרים, כאשר – הודות להשפעתו של רופא מצרי איש שֶלֶם – אימצה אישה מבית המלוכה את הלימוד של מלכי-צדק. אישה זו שכנעה את בנה, אֶחְנָנוּן, פרעה של מצרים, לקבל את הדוקטרינות האלה על אודות אל אחד.

מאז נעלם מלכי-צדק כישות בשר ודם ועד אותה עת, איש לא השתווה לאחנתון במידת הבהירות המדהימה שבה תפש את המושג של דת ההתגלות של שלם. ובמובנים מסוימים, מלך מצרי צעיר זה הינו אחד מן האנשים יוצאי הדופן ביותר בתולדות היסטוריה האנושית. בעת הזו, שבה הלך והעמיק השפל הרוחני במסופוטמיה, הוא שמר את היותה של הדוקטרינה על אודות אל עליון, האל האחד, ובכך שימר את הערוץ המונותאיסטי הפילוסופי, אשר היה חיוני לרקע הדתי הנחוץ לשם קיום המתת של מיכאל, המתת העתידית נכון לאותה שעה. ומתוך הכרה בהצלחה זו, בין היתר, נלקח הילד ישוע למצרים, שם ראו אותו כמה ממשיכי אחנתון הרוחניים, והם הבינו במידת מה חלקים מסוימים מתוך משימתו האלוהית באורנטיה.

משה, הדמות הכבירה אשר הופיעה בין מלכי-צדק לבין ישוע, היה מתנתם המשותפת לעולם של העברים ושל משפחת המלוכה המצרית; ואילו ניחן אחנתון בגמישות וביכולת של משה, אילו ניחן בגאונות פוליטית תואמת למנהיגותו הדתית המפתיעה, כי אז הייתה מצרים הופכת לאומה המונותאיסטית הכבירה של אותה התקופה; ואילו אכן כך היה קורה, ייתכן מאוד שישוע היה חי את מרבית חייו כבן-תמותה במצרים.

מעולם לאורך ההיסטוריה לא פעל מלך אחד באופן כה שיטתי על-מנת להסיט אומה שלמה מפוליתאיזם לעבר מונותאיזם, כפי שעשה אחנתון יוצא דופן זה. בנחישות מדהימה, ניתק שליט זה מגע עם העבר, שינה את שמו, עזב את בירתו, בנה עיר חדשה לחלוטין ויצר אומנות וספרות חדשות עבור עם שלם. אך אצה לו הדרך; הוא בנה יתר על המידה, הרבה מכפי שיכול היה להישאר על כנו בשעה שעזב. ושוב, הוא לא הצליח לספק את היציבות החומרית ואת השגשוג לעמו, אשר התקומם כנגד לימודו הדתי בשעה שנחשולי הקושי והדיכוי שטפו לאחר מכן את המצרים.

אילו אדם זה – אשר ניחן בראייה מדהימה בבהירותה, ובתכליתיות המכוונת למטרה יחידה – היה ניחן בחוכמתו הפוליטית של משה, כי אז הוא היה משנה לגמרי את ההיסטוריה של האבולוציה של הדת ואת התגלות האמת בעולם המערבי. במשך תקופת חייו הוא היה מסוגל לבלום את פעילותם של הכוהנים, אשר בהם הוא פקפק באופן כללי; ואולם הם שמרו על פתותיהם בסתר וחזרו לפעולה מיד כאשר איבד המלך הצעיר את השלטון; והם מיהרו לקשור את כל הצרות אשר ניחתו על מצרים לאחר מכן למונותאיזם אשר כונן בתקופת שלטונו.

בחוכמתו ביקש אחנתון לכונן את המונותאיזם במסווה של הסגידה לאל השמש. את ההחלטה לגשת לפולחן האב האוניברסאלי באמצעות ספיגת כלל האלים אל תוך פולחן השמש הוא קיבל בעקבות עצתו של הרופא איש שלם. אחנתון לקח מתוך דת אֶתֶן של אותה עת את הדוקטרינות הכלליות אשר היו קיימות אז על האבהות והאימהות של האלוהות, ויצר דת אשר הכירה במערכת יחסים אינטימית של סגידה בין האדם לאל.

אחנתון היה חכם דיו על-מנת לשמר כלפי חוץ את פולחנו של אֶתֶן, אל השמש, בעוד שבמסווה הוא הוביל את עמיתיו לסגוד לאל האחד, בוראו של אתון והאב העליון של הכול. המלך-המורה הצעיר הזה היה סופר פורה ביותר, והוא חיבר את התיאור שכותרתו "האל האחד", ספר בן שלושים-ואחד פרקים אשר הכוהנים השמידו לחלוטין עם חזרתם אל השלטון. אחנתון אף חיבר מאה-שלושים-ושבעה מזמורים, אשר שנים-עשר מהם נשתמרו בספר תהילים בברית הישנה, המיוחס למחברים עבריים.

בחיי היומיום הייתה "היושרה" לגולת הכותרת של דת אחנתון, ובמהרה הוא הרחיב את מושג הפעולה הנכונה הן עבור האתיקה הלאומית והן עבור האתיקה הבינלאומית. היה זה דור של אדיקות אישית מדהימה, דור בו הגברים והנשים האינטליגנטיים התאפיינו בשאיפה אמיתית למצוא את האל ולדעת אותו. באותם ימים המעמד החברתי או העושר לא הקנו לשום מצרי עדיפות בעיני החוק. חיי המשפחה במצרים תרמו רבות לשימורה ולהעצמתה של התרבות המוסרית, וכן שימשו כהשראה לחיי המשפחה הנעלים המאוחרים יותר של היהודים בפלשתינה.

חולשתה הקטלנית של בשורת אחנתון הייתה האמת הגדולה ביותר שבה, הלימוד שאותו היה לא רק הבורא של מצרים, אלא גם של "העולם כולו, של אדם ובהמה, של כל הארצות, ואפילו עד סוריה ועד כוש, לצד ארץ מצרים. הוא אשר שם את כולם במקומם, והוא המספק להם את כל צרכם." המושגים הללו על אודות האלוהות היו רמים ונעלים, אך הם לא היו לאומניים. מיקומם של רגשות בינלאומיים מעין אלה בדת לא הצליחו להרים את המורל של צבא מצרים הלוחם, בעוד שהם שימשו כתחמושת יעילה בידי הכוהנים אשר הפנו אותה כנגד המלך הצעיר וכנגד דתו. המושג שלו על אודות האלוהות עלה בהרבה על זה של העברים שלאחריו, ואולם, המושג הזה היה מתקדם מדי מכדי לשמש לצרכיו של בונה אומה.

אף-על-פי שהאידיאל המונותאיסטי ספג מכה עם מותו של אחנתון, הרעיון על אודות האל האחד נשתמר בדעתן של קבוצות רבות. חתנו של אחנתון

הצטרף לכוהנים, חזר לסגוד לאלים הנושנים ושינה את שמו לתות ענח' אמן. הבירה חזרה לשכון בתבאי, והכוהנים פשטו על הארץ והשתלטו לבסוף על שביעית מכלל שטחה של מצרים; או אז, אחד מסדרי הכהנים הללו אור אומץ לתפוס את כס המלוכה.

ואולם, הכהנים לא יכלו לגבור לחלוטין על הגל המונותאיסטי. יותר ויותר הם נאלצו לשלב ולאחד את אליהם; ומשפחת האלים הצטמצמה והלכה. אחנתון קישר את גלגל האש שבשמיים לאל הבורא, והרעיון הזה המשיך לבעור בללבות האנשים, ואפילו בללבות הכהנים, גם הרבה לאחר מותו של הרפורמטור הצעיר. המושג המונותאיסטי מעולם לא נמוג מלכחות תושבי מצרים ותושבי העולם. הוא המשיך והתקיים אפילו עד להגעת בנו הבורא של אותו אב אלוהי, של האל האחד אשר עליו הכריז אחנתון בקנאות, למען תסגוד לו מצרים כולה.

חולשתה של דוקטרינת אחנתון הייתה נעוצה בעובדה שהציע הייתה כה מתקדמת עד שרק המצרים המחונכים יכלו להבין את לימודה במלואו. הפועלים החקלאיים הפשוטים מעולם לא תפשו באמת את בשורתו, ולפיכך היו נכונים לחזור יחד עם הכהנים אל הפולחן העתיק של איזיס ובת-לווייתו אוסיריס, אשר קמה לכאורה לתחייה מן המוות האכזר אשר חוותה מידי סת, אל האופל והרוע.

הלימוד על אודות האלמותיות לכול אדם באשר הוא היה מתקדם מדי בעבור המצרים. תחיית המתים הובטחה אך רק למלכים ולעשירים; ולפיכך הם חנטו בזהירות רבה את גופותיהם בתוך הקברים ושימרו אותם עד הגיע יום הדין. ואולם, לבסוף שררה הדמוקרטיה של הגאולה ושל תחיית המתים, כפי שלימד אחנתון, אפילו עד כדי כך שבשלב מאוחר יותר האמינו המצרים בגאולת בעלי החיים.

אף כי נדמה שמאמציו של שליט מצרי זה לחייב את פולחן האל האחד בקרב עמו נחלו כישלון, ראוי לזכור כי ההשלכות של עבודתו התמידו במשך מאות בשנים הן בפלשתינה והן ביוון, וכי כך הפכה מצרים לסוכנת ההעברה של השילוב בין התרבות האבולוציונית של הנילוס לבין דת ההתגלות של הפרת, לכל עמי המערב אשר הגיעו לאחר מכן.

הדר תקופת ההתפתחות המוסרית והצמיחה הרוחנית הכבירה של עמק הנילוס, נמוג במהרה בסביבות הזמן שבו החלו חייהם הלאומיים של העברים; ולאחר שהותם של אלו במצרים, נשאו עמם הבדווים הללו הרבה מן הלימוד הזה, והם הנציחו רבות מן הדוקטרינות של אחנתון בדת הגזע שלהם.

6. הדוקטרינות של שלם באירן

כמה מן המיסיונרים של מלכי-צדק יצאו מפלשתינה, חלפו דרך מסופוטמיה והגיעו למישור הגדול של אירן. במשך למעלה מחמש-מאות שנה התקדמו מוריה של שלם באירן, והאומה כולה נעה לעבר הדת של מלכי-צדק, עד אשר התחלף השלטון וכתוצאה מכך נרדפה כת שלם עד חורמה, ובכך למעשה הגיע הלימוד המונותאיסטי אל קיצו. הדוקטרינה על הברית עם אברהם נכחדה כמעט לחלוטין בפרס, כאשר במאה של התחייה המוסרית הגדולה, המאה השישית לפני ישוע, הופיע זרתוסטרא על-מנת להפיח רוח חיים בגחלים המתעממות של בשורת שלם.

מייסד זה של דת חדשה היה צעיר איתן והרפתקני, אשר במסעו הראשון כעולה רגל לאור אשר במסופוטמיה למד – בין מסורות רבות אחרות – את המסורות על אודות קאליגסטיה ומרידתו של לוציפר, וכל אלה השפיעו עד מאוד על טבעו הרוחני. בהתאם לכך, בעקבות חלום שחלם בעודו באור, הוא תכנן לשוב אל ביתו אשר בצפון ולעסוק בעיצוב מחדש של דת עמו. הוא ספג את הרעיון העברי על אל צדק, את המושג של משה על אודות האלוהיות. בדעתו התגבש בבהירות הרעיון על אודות אל עליון, ואת כל האלים האחרים הוא הוריד לדרגת שדים, כמות אלו אשר שמע עליהם במסופוטמיה. הוא למד את הסיפור על שבע רוחות האב מן המסורת אשר נשתמרה באור, ובהתאם לכך יצר פנתיאון בן שבעה אלים עליונים ואֶהוּרַה-מְזַדְּא בראשו. את האלים הכפיפים הוא קישר לאידיאליזציה של החוקים הנכונים, של המחשבה הטובה, של הממשל הנאצל, של האופי הקדוש, של הבריאות ושל האלמותיות.

והייתה זו דת של פעולה – עבודה – ולא של תפילה וריטואלים. האל שלה היה הוויה בעלת חוכמה עליונה ומי שחסותו פרושה על הציוויליזציה; הייתה זו פילוסופיה דתית לוחמנית אשר העזה ללחום ברוע, בחוסר-המעש ובפיגור.

זרתוסטרא לא לימד את פולחן האש, אך הוא ביקש לנצל את הלהבה כסמל לרוח הטהורה והחכמה של השליטה העליונה ביקום (אף שלאמיתו של דבר, מאוחר יותר העריצו חסידי האש הסמלית הזו וסגדו לה). לבסוף, כאשר הומר נסיך אירני, נפוצה דת חדשה זו בכוח החרב. וזרתוסטרא נפל בגבורה ומת בקרב על מה שהאמין כי היא "האמת של אדון האור".

הדת הזורואסטרית היא האמונה היחידה באורנטיה אשר מנציחה את הלימוד של דאלאמטיה ושל עדן על אודות שבע רוחות האב. למרות שלא הצליחה לפתח את מושג השילוש, היא אכן התקרבה במובן מסוים למושג האל בעל שבעת ההיבטים. הזורואסטריה המקורית לא דגלה בדואליות טהורה; אף כי בראשיתו הציג הלימוד הזה את הרוע כמתואם-בזמן עם הטוב, בנצח הוא אכן היה כפוף למציאות האולטימטיבית של הטוב. רק בזמנים מאוחרים יותר נפוצה האמונה בכך שהטוב והרע נאבקים זה בזה מתוך עמדה של שוויון.

אף-על-פי שהמסורות היהודיות על אודות גן העדן והגיהנום, וכן הדוקטרינה על השדים, אשר נרשמו בכתבי הקודש העבריים, מבוססות על המסורות אשר נשתמרו על אודות לוציפר וקאליגסטיה, הן נגזרות בעיקר מן הזורואסטרים, בתקופות שבהן נמצאו היהודים תחת שליטתם התרבותית והפוליטית של הפרסים. זרתוסטרא, כמו המצרים, לימד על אודות "יום הדין", אך הוא קישר מאורע זה לקץ העולם.

אפילו הדת אשר החליפה את הזורואסטריזם בפרס הושפעה ממנה רבות. כאשר ביקשו הכוהנים האירניים לסלק את הלימוד של זרתוסטרא, הם החיו את הפולחן העתיק למיתרה. והמיתראיזם נפוץ ברחבי הלבנט ובאזורי הים התיכון, ולזמן מה התקיים לצד היהדות והנצרות. וכך הלימוד של זרתוסטרא השפיע על שלוש דתות גדולות בזו אחר זו: על היהדות ועל הנצרות, ודרךן על האסלאם.

ואולם, מרחק רב מפריד בין הלימוד המרומם והמזמורים הנאצלים של הזורואסטריזם לבין העיוותים המודרניים אשר עיוותו הפרסים את בשורתו, על פחדם העצום מפני המתים, בצירוף אמונותיהם בהתחכמויות אשר זרתוסטרא מעולם אף לא פזל לעברן.

אדם כביר זה נמנה על אותה קבוצה ייחודית, אשר הגיחה במאה השישית לפני ישוע על-מנת לשמר את אורה של שלם מפני חידלון מוחלט וסופי, והביאה לכך שאור זה המשיך לנצנץ עמומות על-מנת להאיר לאדם בחשכת עולמו את נתיב האור המוליך אל חיי הנצח.

7. הלימוד של שלם בחצי האי ערב

הלימוד של מלכי-צדק על אודות האל האחד התבסס במדבר הערבי לאחרונה באופן יחסי. בדומה ליוון, גם בחצי האי ערב נכשלו המיסיונרים של שלם בכך שהבינו באופן שגוי את הנחיותיו של מאקיוונטה באשר לארגון-יתר. אך הפירוש אשר נתנו לאזהרותיו, שלא להתאמץ ולהפיץ את הבשורה באמצעות כוח צבאי או כפייה אזרחית, לא עיכבה אותם.

אפילו ברומא ובסין לא נחל הלימוד של מלכי-צדק כישלון כה חרוץ ומוחלט כפי שנחל באזור מדברי זה, בסמוך כל-כך לשלם עצמה. הרבה לאחר שמרבית עמי המזרח והמערב הפכו לבודהיסטים ולנוצרים, בהתאמה, המשיך מדבר ערב כדרכו מזה אלפי שנים. כל שבט סגד לפטיש הנושן שלו, ולמשפחות יחידניות רבות היו אלילי בית משלהן. לאורך זמן רב נמשך המאבק בין אשתר הבבלית, יהוה העברי, אהורה האירני והאב הנוצרי של אדוננו ישוע המשיח. ואף אחד מן המושגים הללו לא הצליח לסלק לגמרי את האחרים.

כאן ושם ברחבי חצי האי ערב היו משפחות וחמולות אשר נאחזו ברעיון המעורפל של האל האחד. קבוצות מעין אלה נצרו את מסורותיהם של מלכי-צדק, אברהם, משה וזרתוסטרא. התקיימו מרכזים רבים אשר היו עשויים להגיב לבשורת הישועית, ואולם המיסיונרים הנוצרים בארצות המדבר היוו קבוצה קשוחה ובלתי-מתפשרת ביחס לפשרנים ולחדשנים אשר שימשו כמיסיונרים בארצות הים התיכון. אילו ענו חסידיו של ישוע ברצינות רבה יותר לקריאתו "ללכת לכלל העולם ולקרוא את הבשורה", ואילו היו נעימים יותר בהטפתם, ופחות קשוחים בדרישות החברתיות הנלוות אשר גיבשו הם בעצמם, כי אז ארצות רבות היו מקבלות בשמחה את הבשורה הפשוטה של בן הנגר, וארצות ערב ביניהן.

אף-על-פי שהאמונות המונותאיסטיות הגדולות של הלבנט לא הצליחו להכות שורש בחצי האי ערב, ארץ מדבר זו הייתה מסוגלת לייצר אמונה אשר הייתה מונותאיסטית, אך דרישותיה החברתיות היו פחות נחרצות.

אך ורק גורם שבטי, גזעי, או לאומי, אחד חיבר את האמונות הפרימיטיביות והבלתי-מאורגנות של המדבר, והיה זה הכבוד המוזר אשר רחשו ככלל כמעט כל שבטי ערב לאבן פטיש שחורה מסוימת, אשר שכנה במקדש מסוים בעיר מֶכָה. נקודת מגע והערצה משותפת זו הובילה לכינונה של דת האסלאם. מה שהיווה יהוה, רוח הר הגעש, עבור היהודים השמיים, הפכה אבן הכעבה להיות עבור דודניהם הערבים.

חוזקו של האסלאם היה הצגתו הברורה והמובחנת היטב של אללה כאלוהות האחת והיחידה; חולשתו הייתה הקשר בין הכוח הצבאי לבין התפשטותו, וכן ביזוי האיש. ואולם, הוא שמר בהתמדה על הצגת אלוהות אוניברסאלית אחת לכל, "זה היודע את הבלתי-נראה, כמו גם את הנראה. והוא רחום וחנן." "אכן האל הינו נדיב בטובו כלפי כל אדם." "ובאשר אפול למשכב, הוא אשר מרפאני." "וכל אימת ששלושה משוחחים, האל נוכח כרביעי במספר," שהרי אין הוא "הראשון והאחרון, הנראה ואף החבוי"?

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 96

יהוה – אלוהי העברים

כאשר האדם הוגה באלוהות, ראשית הוא מכליל את כל האלים כולם. לאחר מכן הוא מכפיף את כל האלים הזרים לאלוהות השבט שלו, ולבסוף הוא מחריג את כולם פרט לאל האחד, האל בעל הערך הסופי והעילאי. היהודים גיבשו את כלל האלים לכדי מושגם הנשגב יותר של אדוני אלוהי ישראל. ההינדים, בדומה להם, שילבו את מגוון האלוהויות שלהם לכדי "הרוחניות האחת של האלים" אשר מוצגת בריג-נודה, בעוד שתושבי מסופוטמיה הפחיתו את אליהם לכדי המושג הממורכז יותר של קל-מָרְדוּך. הרעיונות הללו על אודות המונותאיזם הבשילו בכל רחבי העולם זמן קצר לאחר הופעתו של מאקיוונטה מלכי-צדק בשלם אשר בפלשתינה. ואולם, מושג האלוהות של מלכי-צדק היה שונה מהמושגים של הכללה, הכפפה והחרגה בפילוסופיה האבולוציונית; הוא התבסס באופן בלעדי על *כוח הבריאה* ובמהרה השפיע על המושגים הגבוהים ביותר של האלוהות במסופוטמיה, הודו ומצרים.

דת שלם הייתה מסורת מוערכת בעיני הקינים, כמו גם בעיני שבטים כנעניים אחרים. וזו הייתה אחת מן המטרות אשר לשמן התגלם מלכי-צדק בגוף: כי דת של אל אחד תתפתח במידה כזו שתסלול את הדרך אל המתת הארצית של בן של אותו אל יחיד. מיכאל היה מתקשה להגיע לאורנטיה בטרם חיו בה בני-אדם אשר האמינו באב האוניברסאלי, ואשר בקרבם יכול היה להופיע.

דת שלם המשיכה להתקיים בקרב הקינים בפלשתינה ושימשה כדתם. דת זו, כפי שאומצה לאחר מכן על-ידי העברים, הושפעה, ראשית, מתורות המוסר המצריות; לאחר-מכן על-ידי המחשבה התאולוגית הבבלית; ולבסוף, על-ידי המושגים האירניים על אודות הטוב והרע. עובדתית, הדת העברית מתבססת על הברית שבין אברהם לבין מאקיוונטה מלכי-צדק; מבחינה אבולוציונית, היא הינה תוצאה של נסיבות מיקום ייחודיות רבות; ואילו תרבותית, היא שאלה באופן חופשי מן הדת, מן המוסר ומן הפילוסופיה של הלבנט כולו. הרבה מן המוסר ומן המחשבה הדתית של מצרים, של מסופוטמיה ושל אירן הועברו לעמים במערב באמצעות הדת העברית.

1. מושגי האלוהות בקרב השמיים

השמיים המוקדמים סברו כי בכל דבר שוכנת רוח. היו הרוחות של עולמות החי והצומח; רוחות שנתיות, אדוניות הצאצאים; רוחות האש, המים והאוויר; פנתאון רוחות אמיתי אשר ממנו יש להתירא ואותו יש להעריך. ומעולם לא הצליחה תורתו של מלכי-צדק על אודות הבורא האוניברסאלי לחסל לחלוטין את האמונה ברוחות הנחותות האלה או באלילי הטבע.

התקדמותם של העברים מן הפוליתאיזם, דרך ההִנּוּתִיזְם, אל המונותאיזם, לא הייתה התפתחות מושגית רציפה. במהלך התפתחות מושגיהם על אודות האלוהות, הם חוו נסיגות רבות, זאת בעוד שבכל תקופה התקיימו בקרב קבוצות מאמינים שמייות שונות רעיונות שונים על אודות האל. מעת לעת שימשו מונחים רבים את מושגיהם על אודות האל, ועל-מנת למנוע בלבול יוגדרו להלן התארים השונים אשר ניתנו לאלוהות והנוגעים לאבולוציה של התאולוגיה העברית:

1. *יְהוָה* היה האל של השבטים הדרומיים בפלשתינה, אשר קישרו מושג זה לאליל של הר חורב, הר הגעש אשר בסיני. יהוה היה רק אחד מתוך מאות ואפלי אלילי טבע אשר משכו את תשומת ליבם של השבטים ושל העמים השמיים, ואשר להם הם סגדו.

2. אל עליון. מאות בשנים לאחר שהותו של מלכי-צדק בשלם, נשתמרה דוקטרינת האלוהות שלו בגרסאות שונות, אך ככלל היא הייתה קשורה למונח אל עליון, האל הגבוה ביותר בשמיים. בני שם רבים, לרבות הצאצאים המידיים של אברהם, סגדו בזמנים שונים הן ליהוה והן לאל עליון.

3. *אֵל שַׁדַּי*. קשה להסביר מה ייצג המונח אל שדי. רעיון זה על אודות האל היה רעיון משולב אשר נגזר מן הלימוד בספר החוכמה של אמנמופ, כפי שזה הותאם על-ידי דוקטרינת אתון של אחנתון, וכפי שהושפע עוד מתורתו של מלכי-צדק אשר התגלמה במושג של אל עליון. ואולם, ככל שחלחל המושג אל שדי אל הדעת העברית, כך הוא נצבע לחלוטין באמונות המדבר על אודות יהוה.

אחד מרעיונות הדת השולטים בתקופה זו היה המושג המצרי על אודות ההשגחה העליונה, הלימוד אשר גרס כי השגשוג החומרי הינו

4. אֵל. בתוככי בלבול המונחים וערפול המושגים הללו, מאמינים אדוקים רבים ניסו לסגוד בכנות לכל הרעיונות המתפתחים הללו של אלוהיות, ונוצר הנוהג לכנות את האלוהות המשולבת הזו בשם אֵל. ומונח זה עדיין כלל כמה מאילולי הטבע של הבדווים.

5. אלוהים. בפיש ובאור נשתמרו במשך זמן רב קבוצות שומריה-קשדיות אשר לימדו מושג של שלושה-אלים-באחד, מושג אשר התבסס על המסורות מימיהם של אדם ומלכי-צדק. דוקטרינה זו הובאה למצרים, ושם סגדו לשילוש הזה תחת השם אלוהים, וביחיד – אלוה. אחדות זו של ריבוי אלים נלמדה בקרב קבוצות המורים הפילוסופים ממוצא עברי במצרים, ולאחר מכן על-ידי המורים באלכסנדריה, ורבים מיועציו של משה בזמן יציאת מצרים האמינו בשילוש הזה. ואולם, המושג של אלוהים השילושי מעולם לא הפך לחלק אמיתי מן התיאולוגיה העברית, אלא רק לאחר שהעברים שהו תחת ההשפעה הפוליטית של הבבלים.

6. שמות שונים. בני שם לא אהבו לקרוא בקול בשם אלוהים, ובשל כך נדרשו מעת לעת לכינויים שונים כדוגמת: רוח אלוהים, אדוני, מלאך אדוני, הכול יכול, הגבוה ביותר, אדוני, עתיק הימים, אדוני אלוהי ישראל, בורא השמים והארץ, קריות, יְהוָה, יהוה צבאות ואבינו שבשמים.

יְהוָה הינו מונח אשר השתמשו בו לאחרונה על-מנת לציין את המושג המושלם על אודות יְהוָה, אשר התפתח לבסוף מתוך התנסותם הארוכה של העברים. ואולם, השימוש בשם יְהוָה החל כאלף וחמש-מאות שנה לאחר ימי יושע.

עד לסביבות שנת 2000 לפני הספירה היה הר סיני הר געש פעיל לסירוגין אשר התפרץ מעת לעת, וכך היה אפילו עד לזמן שבו שהו בני ישראל באזור זה. האש, העשן, והפיצוצים הרועמים, אשר נלוו להתפרצויותיו של הר הגעש הזה, הרשימו את הבדווים אשר סביב, הטילו עליהם מורא, וכן גרמו להם להתיירא עד מאוד מפני יהוה. רוח זו של הר חורב הפכה לאחר מכן לאל של העברים השמיים, ובסופו של דבר הם האמינו כי הוא נעלה על כל האלים כולם.

במשך זמן רב סגדו הכנענים ליהוה, ואף כי רבים מן הקינים האמינו, מי פחות ומי יותר, באל עליון, אל העל של דת שלם, המשיכו מרבית הכנענים לסגוד באופן רופף לאליליהם השבטיים הנושנים. הם לא היו מוכנים לנטוש לחלוטין את אליליהם הלאומיים לטובת אל בינלאומי, שלא לדבר על אל בין-פלנטארי. דעתם לא נטתה אל-עבר אלוהות אוניברסאלית, ולפיכך המשיכו השבטים הללו לסגוד לאליליהם השבטיים, לרבות יהוה ועגל הכסף והזהב אשר שימשו את רועי הצאן הבדווים כסמל לרוחו של הר הגעש, הר סיני.

אף-על-פי שהסורים סגדו לאליליהם, הם האמינו גם ביהוה של העברים, וכך אמרו נביאיהם למלך הסורי: "אֱלֹהֵי הָרִים אֱלֹהֵיהֶם, עַל-כֵּן, תִּזְקוּ מִמֶּנּוּ; וְאֹלָם, נִלְחָם אִתָּם בְּמִישׁוֹר, אִם לֹא נִחָזֵק מֵהֶם."

ככל שהאדם מתקדם יותר בתרבותו, כך מוכפפים האלילים הנחותים יותר לאלוהות הנעלה; יופיטר הגדול משתמר אך ורק כקריאה. המונותאיסטים שומרים על אליליהם הנחותים בדמות רוחות, שדים, מוֹיֵרוֹת, נימפות-ים, פיות, אוֹרִיִּסקִים, ננסים, בָּאנְשֵׁי ועין הרע. העברים חלפו דרך ההנותאיזם ובמשך זמן רב האמינו גם בקיומם של אלים אחרים פרט ליהוה, אך הם התחזקו בסברה כי אלילים זרים אלו כפופים ליהוה. הם הכירו בממשותו של האל קְמוֹשׁ, אל המואבים, אך טענו כי הוא כפוף ליהוה.

הרעיון של יהוה התפתח באופן הנרחב ביותר מכל התאוריות האנושיות על אודות האל. ניתן להשוות את האבולוציה המדורגת שלו אך ורק עם המטמורפוזה שעבר מושג הבדודה באסיה, אשר לבסוף הובילה אל המושג של האוניברסאלי המוחלט, ממש כשם שהמושג של יהוה הוביל לבסוף לרעיון של האב האוניברסאלי. ואולם, עובדה היסטורית היא, וראוי להבין זאת, כי בעוד שהיהודים שינו את השקפותיהם על אודות האלוהות, מאיליל השבט של הר חורב ועד לאב הבורא האוהב והרחום של הזמנים המאוחרים יותר, הם לא שינו את שמו; לכל אורך הדרך הם המשיכו לכנות את המושג המתפתח הזה של האלוהות בשם יהוה.

2. העמים השמיים

השמיים של המזרח היו פרשים מאורגנים ומונהגים היטב אשר פלשו לאזוריו המזרחיים של הסהר הפורה ושם התאחדו עם הבבלים. הכשדים בסמוך לאור נמנו עם השמיים המזרחיים המתקדמים ביותר. הפיניקים היו קבוצה נעלה ומאורגנת היטב של שמיים מעורבים, אשר אחזה בחלקה המערבי של פלשתינה לאורך חופי הים התיכון. מבחינה גזעית נמנו השמיים על העמים הממוזגים ביותר באורנטיה, והם הכילו גורמי תורשה כמעט מכל תשעת גזעי העולם.

שוב ושוב לחמו הערבים השמיים על-מנת לחזור אל חלקה הצפוני של הארץ המובטחת, "ארץ זבת חלב ודבש", וכמעט בכל הפעמים הם נדחקו החוצה בידי השמיים הצפוניים ובידי החיתים, אשר היו מאורגנים ומתורבתים יותר. מאוחר יותר, בעיצומו של רעב חמור ויוצא-דופן בהיקפו, נכנס מספר גדול מן הבדווים הנוודים הללו למצרים, ושם הם נשכרו כפועלים בעבודות הציבוריות של מצרים, וחוו התנסות מרה של שיעבוד למלאכת היוםיום המפרכת של הפועלים הפשוטים והמנוצלים של עמק הנילוס.

רק לאחר ימיהם של מאקיוונטה מלכי-צדק ושל אברהם כונו שבטים שמיים מסוימים – בשל אמונותיהם הדתיות המובחנות – ילדי ישראל, ולאחר

מכן העברים, היהודים ו"עם סגולה". אברהם לא היה אביהם הגזעי של כל העברים; הוא אפילו לא אביהם הקדמון של כל הבדווים השמיים אשר נישבו במצרים. אמת היא כי צאצאיו, בעת שיצאו ממצרים, היוו את הגרעין למה שלאחר מכן היה העם היהודי, ואולם רוב רובם של הגברים והנשים אשר שולבו אל תוך שבטי ישראל מעולם לא שהו במצרים. הם היו פשוט אחיהם הנוודים אשר בחרו ללכת אחר משה, בשעה שבני אברהם וחבריהם השמיים ממצרים עברו דרך צפון חצי האי ערב.

תורתו של מלכי-צדק – באשר לאל עליון, הגבוה ביותר וברית החסד האלוהי אשר ניתן בתמורה לאמונה – נשכחה כמעט לחלוטין בשעה ששועבדו במצרים העמים השמיים אשר היו עתידים להפוך תוך זמן קצר לאומה העברית. ואולם, לאורך תקופת השבי הזו שמרו הנוודים הערבים הללו על מסורת האמונה ביהוה כאליל הגזע שלהם.

למעלה ממאה שבטים ערביים נפרדים סגדו ליהוה, ולמעט הגוון של המושג אל עליון אשר נשתמר בקרב המעמדות המחונכים יותר של מצרים, לרבות זה של הזן המצרי-עברי המערוב, הייתה דתם של העבדים העברים הפשוטים בבחינת גרסה מותאמת של הריטואל הנושן של הקסמים ושל הקורבנות אשר הוקרבו ליהוה.

3. משה אשר אין דומה לו

תחילת האבולוציה של המושגים והאידיאלים העבריים על אודות הבורא העליון, מתוארכים לימים שבהם עזבו השמיים את מצרים תחת הנהגתו של משה – המנהיג, המורה והמארגן הכביר. אמו השתייכה למשפחת המלוכה המצרית; אביו היה שמי ושימש כקצין קישור בין הממשל לבין השבויים הבדווים. לפיכך ניחן משה באיכויות אשר נגזרו ממקורות גזעיים נעלים; מקורותיו היו כה ממוזגים, עד כי לא ניתן לסווגו תחת קבוצה גזעית כזו או אחרת. אילולא היה מטיפוס ממוזג מעין זה, לעולם הוא לא יכול היה להציג את אותה גמישות ואת אותו כושר הסתגלות יוצאי-דופן אשר אפשרו לו לנהל את אותו ערב-רב מגוון, אשר התחבר לבסוף תחת הנהגתו עם הבדווים השמיים אשר ברחו ממצרים אל מדבריות ערב.

חרף פיתוייה של תרבות ממלכת הנילוס, בחר משה לקשור את גורלו בזה של עם אביו. בזמן שבו גיבש המארגן הכביר את תכניותיו לשחרור העם של אביו, לא הייתה לשבויים הבדויים דת אשר הייתה ראויה להיקרא בשם הזה; הם חיו ללא מושג אמיתי של האל וללא כל תקווה בעולם.

אף מנהיג לא לקח על עצמו מעולם את המשימה לשנות ולרומם קבוצת בני-אדם נטושה, מושפלת, מיואשת ונבערת יותר מזו. ואולם, העבדים הללו נשאו בקרבם – בתוך הזנים אשר אותם ירשו – אפשרויות התפתחות רדומות, והיו בנמצא מספר מספיק של מנהיגים מחונכים, אשר אומנו בידי משה כהכנה ליום ההתקוממות ולניסיון להשתחרר לחופשי, ואלו היוו סגל מארגנים יעיל. האנשים הנעלים הללו הועסקו כמשגיחים על בני עמם; הם קיבלו חינוך כלשהו בשל ההשפעה אשר נודעה למשה אצל השליטים המצריים.

משה פעל על-מנת לשאת ולתת באופן דיפלומטי על שחרורם של אחיו השמיים. הוא ואחיו כרתו ברית עם מלך מצרים, לפיה ניתנה להם הרשות לעזוב בשלום את עמק הנילוס ולצאת אל מדבריות ערב. על-פי הברית הזאת, הם היו עתידים לקבל תשלום תמורת שירותם הממושך במצרים בדמות סחורות וסכום כסף צנוע. מצדם, הסכימו העברים לשמור על יחסי ידידות עם הפרעונים ולא להצטרף לשום ברית אשר כוונה כנגד מצרים. ואולם, המלך החליט לאחר מכן לסגת מן הברית הזו, והצדיק החלטתו זו בתירוץ שמרגליו חשפו גילויי חוסר-נאמנות בקרב העבדים הבדווים. הוא טען כי הם ביקשו להשתחרר במטרה לצאת אל המדבר ולארגן את הנוודים כנגד מצרים.

אך משה לא אמר נואש; הוא המתין לשעת כושר, ותוך פחות משנה, כאשר כוחות הצבא המצריים היו עסוקים עד מאוד במגננה בו-זמנית כנגד מתקפה לובית חזקה מדרום ופלישה ימית יוונית מצפון, הוציא המארגן הנועז הזה את בני עמו אל מחוץ למצרים בבריחה מדהימה באישון ליל. בריחה זו לחופשי תוכננה בקפדנות והוצאה אל הפועל במיומנות. והם נחלו הצלחה אף-על-פי שפרעה דלק בעקבותיהם בראש צבא מצרי קטן, צבא אשר חוסל כולו נוכח המגננה של הבורחים, והותיר מאחוריו שלל רב אשר העשיר את הונו של צבא העבדים הבורחים, בשעה שזה צעד אל עבר ארצות מולדתו אשר במדבר.

4. ההכרזה על יהוה

האבולוציה של תורת משה ורוממותה השפיעה על כמעט מחצית מן העולם, ועדיין היא עושה כן אפילו במאה העשרים. אף כי משה הבין את הפילוסופיה הדתית המצרית המתקדמת יותר, העבדים הבדווים ידעו אך מעט על אודות הלימוד הזה, אך הם לעולם לא שכחו את אלוהי הר חורב, זה אשר אבותיהם כינו בשם יהוה.

משה שמע על תורתו של מאקיוונטה מלכי-צדק הן מאביו והן מאמו, והעובדה ששניהם חלקו אמונות דתיות משותפות מהווה הסבר לזיווג הבלתי-שגרתי בין אישה ממעמד המלוכה ואדם מגזע השבויים. חתנו של משה היה קיני אשר סגד לאל עליון, אך הוריו של המשחרר האמינו באל שדי, ולפיכך חונך משה כמאמין באל שדי; הודות להשפעת חתנו הוא הפך למאמין באל עליון; ועד לזמן שבו חנו העברים מסביב להר סיני – לאחר בריחתם ממצרים – הוא כבר גיבש מושג חדש ומורחב של האלוהות (מושג אשר נגזר מכלל אמונותיו הקודמות), ובתבונתו הוא החליט להכריז על המושג הזה בפני עמו כהרחבה של מושג אליל השבט הנושן שלהם, יהוה.

משה ניסה ללמד את הבדווים הללו את הרעיון של אל עליון, אך עוד בטרם עזב את מצרים השתכנע כי הם לעולם לא יוכלו להבין את הדוקטרינה

הזו במלואה. לפיכך הוא החליט בכוונה תחילה להתפשר ולאמץ את אליל השבט מן המדבר כאל האחד והיחיד עבור חסידיו. משה לא לימד באופן ספציפי כי לעמים ולאומות אחרות אין אלים אחרים, אך הוא טען בתוקף כי יהוה מצוי מעל לכולם, ובמיוחד עבור העברים. תמיד הקשתה עליו המגבלה המוזרה אשר נגרמה בשל הניסיון להציג בפני העבדים הנבערים הללו רעיון חדש וגבוה יותר של האלוהות, במסווה של המונח הנושן על אודות יהוה, אותו תמיד סימל עגל הזהב של השבטים הבדווים.

העובדה שיהוה היה האל של העברים הנסים ממצרים משמשת הסבר לשהותם הממושכת לפני הר סיני, ותשובה לשאלה מדוע קיבלו שם את עשרת הדברות אשר עליהם הכריז משה בשם יהוה, אל חורב. הטקסים הדתיים של הפולחן החדש והמתפתח של הדת העברית, המשיכו להשתכלל במשך השהות הממושכת הזו לפני הר סיני.

דומה כי משה מעולם לא היה מצליח לכונן פולחן טקסי מתקדם-יחסית זה, וכן לשמור על חסידיו כמקשה אחת לאורך רבע מאה, אלמלא התפרץ הר חורב באלימות במהלך השבוע השלישי לשהותם למרגלותיו למטרות פולחן. "הר יהוה נאכל באש, ויעל עשנו כעשן הכבשן, ויחרד כל ההר מאוד." באורו של המחזה המרעיש הזה, אין לתמוה על כך שמשה הצליח לשכנע את אחיו כי אלוהיהם הינו אל "גיבור, נורא, אש אוכלת, מטיל אימה וכל-יכול."

משה הכריז כי יהוה הינו אדוני אלוהי ישראל אשר אימץ את העברים כעמו הנבחר; משה עסק בבנייתו של אומה חדשה ובחוכמתו הפך את תורתו הדתית ללאומנית, באומרו לחסידיו כי יהוה הינו אדון אשר קשה לרצותו, "אל קנאי." ואף-על-פי-כן, הוא ביקש להרחיב את מושגיהם על אודות האלוהיות בשעה שלימד אותם כי יהוה הינו "אלוהי הרוחות לכל בשר", וכאשר אמר "מַעֲנֶה אֱלֹהֵי קָדְם, וּמַתַּחַת זָרְעַת עוֹלָם." משה לימד כי יהוה הינו אל שומר-ברית; וכי הוא "לא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ, וְלֹא יִשְׁפֹּחַ אֶת-בְּרִית אֲבֹתֶיךָ, אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם."

משה עשה מאמץ עילאי על-מנת לרומם את יהוה למעמד הראוי של אלוהות עליונה כאשר הציגו כ"אל אמונה ואין עוול, צדיק וישר בכל דרכיו." ועדיין, למרות התורה המרוממת הזו, נוכח הבנתם המוגבלת של חסידיו הוא נאלץ לדבר על האל כעל הוויה בדמות אדם, כישות הנתונה להתקפי כעס, זעם וקשיחות, ואפילו כעל אל נוקם ונוטר המושפע בקלות ממנהגו של האדם.

תחת תורתו של משה הפך אל הטבע השבטי הזה, יהוה, לאדוני אלוהי ישראל, זה אשר הלך אחריהם אל החרבה ואפילו אל הגלות, שם הפך לאל של כל העמים כולם. שביים המאוחר יותר של היהודים בבבל שחרר לבסוף את המושג המתפתח של יהוה כך שיוכל לקבל על עצמו את התפקיד המונותאיסטי של אל האומות כולן.

התכונה הייחודית והמדהימה ביותר בהיסטוריה הדתית של העברים נוגעת להתפתחות הרציפה הזו במושג האלוהות, החל מן האל הפרימיטיבי של הר חורב ומעלה, דרך תורותיהם העוקבות של מנהיגיהם הרוחניים, ועד לרמת ההתפתחות הגבוהה המתוארת בדוקטרינות האלוהות של יִשְׁעִיָּהוּ, אשר הטיף לאותו מושג נפלא של האב הבורא הרחום והאהוב.

5. תורתו של משה

משה גילם שילוב יוצא-דופן של מנהיג צבאי, מארגן חברתי ומורה של דת. הוא היה המורה והמנהיג האחד החשוב ביותר בעולם בין תקופתו של מאקיוונטה לזו של ישוע. משה ניסה להכניס בקרב בני ישראל שינויים רבים שעל אודותיהם לא קיים רישום. במהלך תקופת חייו של אדם אחד הוא הוציא את האספסוף הרב-לשוני המכונה עברים מעבדות ומנוודות בלתי-מתורבתת לחירות, בעודו מניח את היסודות להולדתה המאוחרת יותר של אומה ולהנצחתו של גזע.

כה מעט נרשם על עבודתו הכבירה של משה הואיל ולעברים לא הייתה שפה כתובה בזמן יציאת מצרים. התיאורים על אודות זמנו ופועלו של משה נגזרו ממסורות אשר נשתמרו למעלה מאלף שנה לאחר מותו של המנהיג הגדול.

הרבה מן ההתקדמות הדתית של משה, מעל ומעבר לדתם של המצרים ושל העמים הסובבים בלבנט, התרחשה בזכות המסורות הקניניות מתקופתו של מלכי-צדק. בלעדי הלימוד אשר לימד מקיוואנטה את אברהם ואת בני-זמנו, היו העברים יוצאים ממצרים בחשכה נטולת תקווה. משה וחתנו, יתרו, קיבצו את שרידי המסורות מימי מלכי-צדק, והתורות האלה, בנוסף ללימודם של המצרים, הנחו את משה בשעה שיצר את הדת ואת הפולחן המשופרים של בני ישראל. משה היה איש ארגון; הוא בחר את המיטב מן הדת ומן המוסכמות של מצרים ושל פלשתינה, ובעת שחיבר את המנהגים הללו עם המסורות מתורת מלכי-צדק, הוא ארגן את מערכת הפולחן הטקסית של העברים.

משה האמין בהשגחה העליונה; הוא הושפע עד מאוד מן הדוקטרינות המצריות על השליטה העל-טבעית בנילוס ובאתני הטבע האחרים. הייתה לו ראייה נרחבת של האל, אך הוא היה כן לחלוטין בשעה שלימד את העברים כי אם יצייתו לאל, "הוא יאהב, יברך וירבה את פרי בטנכם ופרי אדמתכם – דגן, תירוש יצהר וצאן. ברוכים תהיו מכל העמים; והסיר יהוה מכם כל חולי וכל מִדְּיָן מצרים הרעים." והוא אף אמר כך: "וְנִכְרַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, כִּי הוּא הִנָּח לְךָ פֶּחַ לְעֵשׂוֹת חַיִּל." "וְהַעֲבַטְתָּ גוֹיִם רַבִּים, וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט; וּמִשְׁלַתְּ בְּגוֹיִם רַבִּים, וְיָדְךָ לֹא יִמָּשֵׁלוּ."

ואולם, מצער היה להתבונן בדעתו הכבירה של משה המנסה להתאים את המושג הנשגב של אל עליון, הגבוה ביותר, אל הבנתם הנבערת של העברים אשר לא ידעו קרוא וכתוב. בפני אסיפת המנהיגים הוא הרעים בקולו, "יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים; וְאֵין עוֹד מִלְּבָדוֹ"; זאת בעוד שבפני הציבור

הכללי המעורב הוא הכריז, "מִי כְּמִכָּה בְּאֵלִים יְהוָה?" משה עמד באומץ, ובהצלחה חלקית, אל מול הפְּטִישִׁים ואל מול עבודת האלילים בשעה שהכריז, "כִּי לֹא רָאִיתֶם כָּל תְּמוּנָה בְּיוֹם דְּבַר יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּחֹרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ." הוא גם אסר על יצירת תמונות מכל סוג שהוא.

משה חשש להטיף לחסדו של יהוה, והעדיף להטיל על עמו מורא מפחד משפטו של האל. זאת באומרו: "יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֲלֹהִים, וְאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנִים." ושוב הוא ניסה להשתלט על החמולות הסוערות כאשר הכריז כי "יִגַּפְכֶם אֱלֹהֵיכֶם, אִם לֹא תִשְׁמָעוּן אֵלָיו; וְהָיָה כִּי שְׁמוֹעַ תִּשְׁמָעוּ אֶל דְּבָרוֹ, יִרְפָּאכֶם וַיַּחֲיִיכֶם." ואולם, משה לימד את השבטים הללו כי הם יהפכו לעם הסגולה של האל אך ורק בתנאי "שִׁישְׁמְרוּ כָל מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו."

במהלך הימים המוקדמים הללו, למדו העברים אך מעט על אודות רחמי האל. הם למדו על האל כ"אל שדי; אדוני איש מלחמה, אל עזוז, נאדר כוח, מנתן אויביו לרסיסים." "כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ מִתְּהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מִסְנָה, לְהַצִּילֲךָ." בני ישראל חשבו על אלוהיהם כעל אל אשר אוהב אותם, אך גם כעל אל אשר "חִיזַק אֶת לֵב פִּרְעֹה" ואשר "קִילַל אֶת אוֹיְבֵיהֶם."

אף-על-פי שלרגעים משה הציג בפני בני ישראל הצצות חטופות אל אלוהות אוניברסאלית ומיטיבה, ככלל היה המושג היומיומי שלהם על אודות יהוה כזה של אל טוב אך במעט מאלילי השבט של העמים הסובבים. המושג שלהם על אודות האל היה פרימיטיבי, גם ואנתרופומורפי; עת הלך משה לעולמו, השבטים הבדויים הללו מיהרו לחזור לרעיונות הברבריים-למחצה על אודות אלילי חורב ואלי המדבר הנושנים שלהם. עד מהרה נעלם מן העין המבט הנשגב, המורחב, של האל אשר אותו הציג משה מפעם לפעם בפני מנהיגיו, בעוד שרוב האנשים חזרו אל פולחן הפְּטִישִׁים של עגלי הזהב, אשר סימלו עבור רועי הצאן הפלשתינים את יהוה.

כאשר מסר משה לידי יהושע את הפיקוד על העברים, הוא כבר אסף אליו אלפים מצאצאיהם המקבילים של אברהם, נחור, לוט ושל אחרים מן השבטים המקורבים, וגייש אותם לכדי אומת לוחמים כפריים, אשר הייתה מסוגלת לכלכל את עצמה ואף לנהל את עצמה באופן חלקי.

6. מושג האל לאחר מות משה

עם מותו של משה הידרדר במהירות המושג הנשגב שלו על אודות יהוה. אף כי יהושע ומנהיגי ישראל המשיכו להאמין במסורות של משה על אודות אל כל-יודע, מיטיב וכל-יכול, פשוטי העם חזרו במהירות לרעיון הישן יותר, המדברי, של יהוה. והסחף הנסוג הזה במושג האלוהות המשיך והתעצם תחת שלטונם העוקב של השיח'ים השבטיים השונים, המכונים שופטים.

הקסם שבאישיותו יוצאת הדופן של משה שמר בלבבות חסידיו על ההשראה של מושג הולך ומתרחב של האל; ואולם, כאשר הם הגיעו אל אדמותיה הפוריות של פלשתינה, הם התפתחו במהירות מרועי צאן נוודים לכדי חקלאים מבוססים ובמידת-מה גם רגועים. והתפתחות זו במנהגי חייהם, כמו גם השינוי בנקודת השקפתם הדתית, תבעו שינוי מוחלט כמעט באופי המשגתם את טיב אלוהיהם, יהוה. במהלך התקופה של תחילת ההתמרה של אל מדבר סיני הקפדן, הגס, התובעני והרועם לכדי המושג אשר הופיע לאחר מכן של אל של אהבה, צדק ורחמים, העברים כמעט ואיבדו לחלוטין את הקשר ללימוד הנשגב של משה. והם היו קרובים מאוד לאיבוד כל קשר למונותאיזם; הם כמעט ואיבדו את ההזדמנות להפוך לעם אשר ישמש כחוליה חיונית בהתפתחותה הרוחנית של אורנטיה, הקבוצה אשר תשמר את תורת מלכי-צדק על אודות אל אחד עד לזמנים שבהם יתגשם בגוף בן של מתת לאותו אב, אבי הכול.

יהושע ניסה נואשות לשמר את המושג על אודות יהוה עליון בדעתם של השבטים, והביא לידי ההכרזה: "פֶּאֶשֶׁר הָיִיתִי עִם מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךְ; לֹא אֶרְפֶּךָ וְלֹא אֶעֱזָבֶךָ." יהושע ראה לנכון להטיף בנוקשות לבני עמו חסרי האמונה, אלו אשר היו נכונים לחזור ולהאמין בדתם הישנה והילידית, אך לא לצעוד קדימה בדת האמונה והיושרה. עיקר המשקל בלימודו של יהושע הושם על: "יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם קְדוֹשִׁים הוּא; אֵל-קַדּוֹשׁ הוּא; לֹא יִשָּׂא לְפָנָיו לְפָשַׁעְכֶם וּלְחַטֹּאתֵיכֶם." המושג הגבוה ביותר של תקופה זו צייר את יהוה כ"אל של כוח, משפט וצדק."

ואולם, אפילו בתקופה חשוכה זו קם מפעם לפעם מורה בודד אשר הטיף למושג האלוהות של משה: "פִּשְׁעֵתֶם וְלֹא תוֹכְלוּ לַעֲבֹד אֶת יְהוָה, כִּי אֱלֹהִים קְדוֹשִׁים הוּא." "הֶאֱנוּשׁ מֵאֲלוֹהִים יִצְדָּק? אִם מַעֲשָׂהּ יִטְהַר גִּבּוֹר?" "הִתְקַדַּר אֲלוֹהִים תִּמְצָא? אִם עַד תִּכְלִית שְׂדֵי תִמְצָא? הֵן אֵל שְׂגִיָּא, וְלֹא נִדְּעָ. שְׂדֵי לֹא מִצְאֵנָהוּ."

7. ספר תהילים וספר איוב

תחת הנהגת השיח'ים והכוהנים שלהם, התבססו העברים במידת מה בפלשתינה. אך במהרה הם חזרו לאמונות המדבר החשוכות, והזדהמו במנהגי הדת המתקדמים פחות של הכנענים. הם הפכו להיות עובדי אלילים ומופקרים, והרעיון שלהם על אודות האלוהות נפל לרמה נמוכה בהרבה מזו של המושגים המצריים והמסופוטמיים על אודות האל, מושגים אשר נשתמרו בקרב קבוצות מסוימות של שרידי שלם, ואשר נרשמו בכמה ממזמורי התהילים ובספר המכונה ספר איוב.

מזמורי התהילים חוברו בידי תריסר מחברים ויותר; רבים מהם נכתבו בידי מורים ממצרים וממסופוטמיה. בתקופה הזו, בשעה שבלבנט סגדו לאלילי הטבע, מספר ניכר של אנשים עדיין האמינו בעליונותו של אל עליון, הגבוה ביותר.

שום אוסף של כתבי קודש איננו משתווה לספר תהילים בביטויי עושר-המסירות, וברעיונות מעוררי ההשראה על אודות האל שבו. והיה זה מועיל ביותר אילו – בעת העיון בלקט ספרות הפולחן המופלא הזה – ניתן היה להתייחס למקור ולזמן של כל מזמור נפרד של הלל ושל שבח, מתוך ידיעה כי שום אוסף אחר אינו משתרע על-פני תקופת זמן כה ממושכת. ספר תהילים מהווה סיכום של המושגים המשתנים על אודות האל, כפי שהחזיקו בהם מאמיניה של דת שלם ברחבי הלבנט, והוא משתרע על-פני כל התקופה למן אמנופ ועד לישעיהו. במזמורים מתואר האל בכל השלבים שבהם נהגה, למן הרעיון הגס של אליל שבט ועד לאידיאל המורחב עד מאוד של העברים המאוחרים יותר, לפיו יהוה מתואר כשליט אוהב וכאב רחמן.

וכאשר מתייחסים אליה כך, מהווה קבוצת מזמורי התהילים הללו את האוסף הערכי והמועיל ביותר של רגשות-מסירות אשר קובץ אי-פעם על-ידי האדם עד לימי המאה העשרים. רוח הסגידה השורה על אוסף מזמורים זה מתעלה מעל לזאת של כל ספרי הקודש האחרים בעולם.

התמונה המגוונת של אלוהות המוצגת בספר איוב הינה תוצאת עבודתם של יותר מתריסר מורי דת במסופוטמיה לאורך תקופה של כמעט שלוש-מאות שנה. וכאשר תקראו את המושג המרומם של אלוהיות המצוי באוסף זה של אמונות מסופוטמיות, תגיעו למסקנה כי בעת שפלשתינה הייתה שרויה בימיה החשוכים, נשתמר הרעיון של אל אמת באופן המיטבי בסביבת אור כשדים.

בפלשתינה נתפשו לעיתים קרובות חוכמתו ומציאותו-בכל של האל, ואולם, רק לעיתים רחוקות נתפשו אהבתו וחסדו. יהוה של אותם ימים היה "שולח רוחות רעות לבעת את לב אויביו"; הוא מברך בשפע את ילדיו הצייתנים שלו עצמו, בעודו מקלל את כל השאר וממטיר עליהם מכות. "הוא לֹכֵד חֲכָמִים בְּעָרְמָם; וְנִצֵּאת נְפֹתָיִם נְמָהְרָה."

רק באור עלה קול זעקה אל חסד האל, באומרו: "יַעֲתֵר אֵל אֱלֹהֵי וַיִּרְצֶהוּ, וַיֵּרָא פָנָיו בְּתִרְוָעָה, וַיָּשָׁב לְאֲנוֹשׁ צָדִיקָתּוֹ." וכך הטיפו באור לגאולה, לחסד-אלוה, באמונה: "פָּנֵי שֹׁפֵטִיָּה יִכָּסֶּה וַיֵּאמֶר, 'פָּדְעָהוּ מִיָּדִי שְׁחָת, מִצָּאֵתִי כָפָר.' ואם יאמרו, 'חֲטָאתִי וַיִּשָּׁר הָעֲוִיָּתִי וְלֹא שָׁוָה לִי.' יפדה האל נפשו מעבור בְּשָׁחַת, ואור יראה." מאז ימיו של מלכי-צדק לא נשמע ברחבי הלבנט מסר כה צלול וברור על גאולת האדם כמות הלימוד יוצא הדופן הזה של אֱלֹהֵהוּא, נביא אור וכוהן למאמיני שלם, כלומר אלו אשר שרדו מן המושבה הנושנה של מלכי-צדק במסופוטמיה.

וכך שמרו שרידי המיסיונרים של שלם במסופוטמיה על אור האמת במשך תקופת חוסר-הארגון של עם העברים, עד להופעתו של הראשון בשורה ארוכה של מורים בישראל, אשר לא פסקו מלבנות, מושג על-גבי מושג, עד אשר הגיעו להכרה באידיאל של אבי הכול האוניברסאלי והבורא, הכרה אשר הינה בבחינת פסגת האבולוציה של המושג יהוה.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 97

האבולוציה במושג האל בקרב העברים

המנהיגים הרוחניים של העברים עשו את מה שאיש לפניהם לא הצליח לעשות – הם הפכו את מושג האל שלהם לבלתי-אנתרופומורפי, וזאת מבלי שהפכו אותו למושג מופשט של אלוהות הנהיר אך ורק לפילוסופים. אפילו פשוטי העם יכולים היו להתייחס אל המושג הבשל של יהוה כְּאֵב, אם לא של היחיד, אז לכל הפחות כאבי הגזע.

המושג על אודות אישיותו של האל, בעודו נלמד בבהירות בשלם בימיו של מלכי-צדק, היה מעורפל ועמום בימי יציאת מצרים, ובדעת העברית הוא התפתח אך בהדרגה, מדור לדור, בתגובה ללימוד של המנהיגים הרוחניים. התפישה של אישיותו של יהוה הייתה הרבה יותר רציפה בהתפתחה המדורגת מאשר זו של תכונות אחרות ורבות של האלוהיות. ממשו ועד מלאכי, התרחשה בדעת העברית צמיחה רעיונית רציפה כמעט באשר לאישיותו של האל, ומושג זה רומם והואדר לבסוף באמצעות לימודו של ישוע על האב שבשמים.

1. שמואל – הראשון בנביאי ישראל

במהרה למדו הַשִּׁיחִים העבריים, בעקבות הלחץ העוין מצד העמים הסובבים אותם בפלשתינה, כי הם לא יוכלו לקוות לשרוד, אלא אם כן יאגדו את הארגונים השבטיים לכדי ממשל מרכזי. והריכוז הזה של הסמכות המנהלית העניקה לשמואל הזדמנות טובה יותר לפעול כמורה וכרפורמטור.

שמואל הגיח מקרב שורה ארוכה של מורי שְׁלָם אשר התמידו בשימור אמיתותיו של מלכי-צדק כחלק ממנהגי הפולחן שלהם. מורה זה היה אדם איתן והחלטי. אך ורק בשל מסירותו הגדולה, בצירוף נחישותו יוצאת-הדופן, הוא הצליח לעמוד בהתנגדות הכוללת-כמעט, שבה נתקל בשעה שהחל להפנות את כלל עם ישראל בחזרה אל פולחן יהוה העליון מימי משה. ואפילו אז הוא נחל הצלחה חלקית בלבד; הוא הצליח להחזיר לעבודת המושג הגבוה יותר של יהוה אך ורק את המחצית האינטליגנטית יותר של העברים; המחצית השנייה המשיכה לסגוד לאילולי השבט של הארץ ולמושג הנחות של יהוה.

שמואל היה טיפוס קשוח ותכליתי, רפורמטור מעשי אשר היה מסוגל ללכת עם חבריו ולחסל תריסר מקדשי בעל ביום אחד. ההתקדמות אשר עשה הייתה הודות לכוח כפייה גרידא; הוא הטיף אך מעט, לימד עוד פחות, אך הוא אכן פעל. יום אחד הוא לעג לכוהן בעל; למחרת הוא קרע לגזרים מלך שבוי. הוא האמין באדיקות באל אחד, והיה לו מושג ברור על אודות אותו אל כבורא השמים והארץ: "כִּי לַיהוָה מִצְרַיִם אֶרֶץ, וַיֵּשֶׁתְּ עֲלֵיהֶם תַּבָּל."

ואולם, תרומתו הגדולה ביותר של שמואל להתפתחות מושג האלוהות הייתה הכרזתו הצלולה כי יהוה הינו בלתי-משתנה, ולנצח מגלם הוא במהימנות את אותן מושלמות ואלוהיות. בימים ההם נתפש יהוה כאל הנוטה להתקפי קנאה, אשר תמיד מצר על מעשיו; ואילו כעת, לראשונה מאז יצאו בני ישראל ממצרים, הם שמעו את המילים המבהילות האלה, "נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשָּׁקֵר וְלֹא יִנָּחֵם, כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִינָּחֵם." הוא הטיף ליציבות ביחסים עם האלוהות. שמואל שב וחזר על דבר הברית של מלכי-צדק עם אברהם, והכריז כי אדוני אלוהי ישראל הינו המקור לכל האמת, היציבות והקביעות. העברים תמיד ראו את אלוהיהם כאדם, כסופרמן וכרוח מרוממת ממקור לא-נודע; ואולם, כעת, הם שמעו על מי שהייתה פעם רוח חורב, המואדרת לרמה של אל בלתי-משתנה של מושלמות כבורא. שמואל סייע למושג המתפתח של האל להעפיל לגבהים המצויים מעל לדעתם המשתנה של בני האדם ולתהפוכות הקיום האנושי. על-פי תורתו, אלוהי העברים החל להעפיל מרעיון מן הסדר של אליילי השבט לעבר האידיאל של בורא כל-יכול ובלתי-משתנה, והממונה על הבריאה בכללותה.

והוא חזר והטיף את דבר כנותו של האל, ועל כך שהוא נאמן ושומר על בריתו. כה אמר שמואל: "כִּי לֹא יִשָּׁשׁ יְהוָה אֶת עַמּוֹ." "כִּי בְרִית עֲוֹלָם שָׁם לְבִנְיָמִן וְלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל." וכך, ברחבי פלשתינה נשמעה הקריאה לחזור לעבודת יהוה העליון. והמורה הנמרץ הזה המשיך והטיף, "עַל כֵּן גָּדַלְתָּ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, כִּי אֵין כְּמוֹךָ, וְאֵין אֱלֹהִים זֹלָתְךָ."

עד אז מדדו העברים את חסדו של יהוה בעיקר במונחים של שגשוג חומרי. בני ישראל חוו הלם גדול, והדבר כמעט ועלה לשמואל בחייו, כאשר העז להכריז: "יְהוָה מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר, מַשְׁפִּיל אֶף מְרֻמָּם. מְקִים מַעְפָּר דָּל, מַאֲשֵׁפֶת יָרִים אֶבְיֹן, לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים וְכִסֵּא כְבוֹד יִנְחָלָם." מאז משה לא הוכרזו הבטחות מעודדות שכאלה עבור פשוטי העם וחסרי המזל, ואלפים מקרב העניים המיואשים החלו לקוות שיוכלו לשפר את מעמדם הרוחני.

ואולם, שמואל לא התקדם הרבה מעבר למושג של אליל שבטי. הוא הכריז על יהוה כעל הבורא של כל בני האדם, אך גם כעל אל אשר עיקר עניינו נתון לעברים, העם הנבחר שלו. ואפילו כך, האל שוב הוצג, כבימיו של משה, כאלוהות קדושה וישרה. "אין קדוש פיהנה, פי אין בלתה. מי פמכה נאדר בקדש?"

בחלוף השנים התקדם המנהיג המזדקן בהבנתו את האל, ולפיכך קרא: "פי אל דעות יהנה, ולו נתקנו עלולות. יהנה ידיו אפסי ארץ, עם חסיד יתחפד, עם תמים יתמם." וכאן מתגלה אפילו שחר החסד, אף כי הוא מוגבל לאלו אשר מגלים חסד בעצמם. לאחר מכן, בעת מצוקה, הוא התקדם צעד נוסף כאשר דחק בעמו: "נפלה נא ביד יהנה פי רבים רחמו." "פי אין ליהנה עצור, להושיע פרב או במעט."

והתפתחות הדרגתית זו של המושג על אודות אופיו של יהוה המשיכה תחת הסעד של ממשיכי דרכו של שמואל. הם ניסו להציג את יהוה כאל שומר ברית, אך היו רחוקים מלדבוק בקצב שאותו הכתיב שמואל; הם כשלו בניסיון לפתח את רעיון החסד של האל אשר הגה שמואל בערוב ימיו. החלה נסיגה מתמדת חזרה אל עבר ההכרה באלים אחרים, אף כי נטען כי יהוה עומד מעל כולם. "לך יהנה הממלכה, לך הממלכה לכל לראש."

הרעיון המרכזי בתקופה זו היה כוח אלוהי; נביאי התקופה הטיפו לדת אשר נועדה להושיב את המלך על כס המלוכה של העברים. "לך יהנה הגדלה ונגבורה ונתפארת, ונצח ונהוד. ויגדל פס וגבורה, ויגדל לגדל ולסזק לכל." וזה היה מעמדו של מושג האל בימיו של שמואל ושל ממשיכי דרכו המידיים.

2. אליהו ואלישע

במאה העשירית לפני ישוע התפצלה האומה העברית לשתי ממלכות. בשתי החטיבות הפוליטיות האלה ניסו מורים רבים של אמת לעצור את נחשול התגובה של ההתנוונות הרוחנית אשר אחזה בהן, ואשר המשיך לזרוע הרס לאחר מלחמת ההיפרדות. ואולם, מאמצים אלו לקידומה של הדת העברית לא נשאו פרי, עד אשר החל ללמד לוחם הצדק הנחוש והעשוי לבלי חת, אליהו. אליהו השיב לממלכה הצפונית מושג של אל אשר השתווה לזה אשר שרר בימי שמואל. לאליהו הייתה אך הזדמנות קלושה להציג מושג מתקדם יותר של האל; כשמואל לפניו, הוא היה עסוק בחיסולם של מקדשי הבעל ובהריסתם של אלילי שווא. והוא ערך את הרפורמות שלו אל מול התנגדותו של מלך עובד אלילים; משימתו הייתה עצומה וקשה אפילו מזו אשר עמדה בפני שמואל.

כאשר נקרא אליהו לעזוב, תפש את מקומו עמיתו הנאמן אלישע, והודות לסיוע רב-ערך מצד מיקי'הו – אשר לא נודע היטב ברבים – שמר בחיים את אור האמת בפלשתינה.

ואולם, לא היו אלה זמנים של התקדמות במושג האלוהות. העברים לא העפילו אפילו לאידיאל של משה. תקופתם של אליהו ואלישע הסתיימה עם חזרתם של בני המעמדות הטובים יותר לעבוד את יהוה העליון, ורעיון הבורא האוניברסאלי שב לסביבות המצב שבו הניח אותו שמואל.

3. יהוה ובעל

המחלוקת הממושכת בין המאמינים ביהוה לבין חסידי הבעל הייתה בבחינת מאבק סוציו-אקונומי בין אידיאולוגיות שונות יותר מאשר שוני באמונות דתיות.

תושבי פלשתינה היו חלוקים באשר לגישתם כלפי הבעלות הפרטית על הקרקע. השבטים הדרומיים, או הנוודים, הערבים (חסידי יהוה) ראו בקרקע דבר אשר לא ניתן להעבירו – מתת אלוה לחמולה. הם טענו כי לא ניתן למכור או למשכן קרקע. "פה אמר יהנה, ונהארץ לא תימכר לעולמים, פי לי נהארץ."

הכנענים המבוססים יותר בצפון (חסידי הבעל) קנו, מכרו ומשכנו את אדמותיהם בחופשיות. המילה בעל מתייחסת למושג 'בעלים'. כת הבעל התבססה על שתי דוקטרינות עיקריות: ראשית, מתן תוקף להעברת קניין, לחוזים ולבריתות – הזכות לקנות ולמכור קרקע. ושנית, הבעל היה אמור לשלוח גשמים – הוא היה אל פוריות האדמה. ויבול מוצלח היה תלוי בהשפעת טובה מצדו. הכת עסקה בעיקר בענייני אדמה, בקניין שלה ובפוריותה.

ככלל, חסידיו של בעל היו בעליהם של בתים, אדמות ועבדים. הם היו בעלי הרכוש האריסטוקרטיים והתגוררו בערים. לכל בעל היה מקום קדוש, מסדר כוהנים ואת "נשים הקדושות", הזונות לשם פולחן.

העימותים המרים בין גישות הכנענים לבין גישות העברים בנושאים החברתיים, הכלכליים, המוסריים והדתיים נבעו מן ההבדל הבסיסי הזה. המחלוקת הסוציו-אקונומית הזו לא הפכה במובחן לנושא דתי עד לימי אליהו. החל מימיו של הנביא התוקפני הזה, נסב המאבק ביתר שאת על נושאי הדת – יהוה נגד בעל – והוא הסתיים בניצחונו של יהוה, ובדחיפה אשר הגיעה לאחר מכן אל עבר המונותאיזם.

אליהו הסיט את המחלוקת בין יהוה לבין הבעל מנושאים הקשורים לקרקע להיבטיהן הדתיים של האידיאולוגיות של העברים ושל הכנענים. כאשר רצח אחאב את בני נבות, מתוך מזימה לנכס לעצמו את אדמותיהם, הפך אליהו את המוסכמות הנושנות על אודות הקרקע לנושא מוסרי ויצא

במתקפה נמרצת כנגד חסידי בעל. הייתה זו גם מלחמה של אנשי הכפר כנגד שליטתם של שוכני הערים. יהוה הפך לאלוהים בעיקר תחת אליהו. הנביא החל את דרכו כמחולל רפורמות אגרריות וסיים אותה כמרומם האלוהות. היו בעלים רבים, אך רק יהוה אחד – המונותאיזם ניצח את הפוליתאיזם.

4. עמוס והושע

עמוס, אשר הופיע מן הגבעות שבדרום על-מנת להוקיע את הפשע, את השכרות, הדיכוי וחוסר המוסריות של שבטי הצפון, היה זה אשר עשה צעד גדול במעבר מאליל השבט – האל לו סגדו במשך זמן ממושך כל-כך באמצעות קורבנות וטקסים, יהוה של העברים בתקופות קודמות – לאל אשר מעניש על הפשע ועל חוסר המוסריות אפילו את בני עמו שלו. מאז ימיו של משה לא נשמעו בפלשתינה אמיתות כה צלולות ורמות.

עמוס לא רק החזיר דברים לקדמותם או רק ערך רפורמות; הוא היה מגלה של מושגי אלוהות חדשים. הוא הכריז על אודות האל הרבה יותר מאשר הכריזו קודמיו, ותקף באומץ את האמונה בְּהווייה אלוהית אשר מעודדת חטא בקרב מה שמכונה עם הסגולה. בפעם הראשונה מאז ימי מלכי-צדק שמעו אוזני האדם דברי תוכחה על המוסר הכפול שבו נקטה האומה ביחס לצדק ולמוסר. בפעם הראשונה בהיסטוריה שלהם, שמעו אוזני העברים כי אלוהיהם שלהם, יהוה, לא יסבול פשע וחטא בחייהם יותר מאשר בחיי כל עם אחר. עמוס ראה בעיני רוחו את האל הנוקשה של שמואל ואליהו, אך גם אל אשר יעניש את העברים על חטאם ממש ככל עם אחר. הייתה זו בבחינת מתקפה ישירה על הדוקטרינה האגואיסטית של "העם הנבחר", ועברים רבים בני תקופתו נטרו לו על כך טינה עזה.

כה אמר עמוס: "יוֹצֵר הָרִים וּבִרְא רֹחַ, בִּקֵּשׁ אֶת עֹשֶׂה שְׂבָעֵת הַכּוֹכָבִים וְאֶת אֲרִיִּיוֹן, וְהִפָּךְ לִבְקָר צִלְמִינָה, וַיּוֹם כָּל־יֵלֶה הַחֲשִׁיף." ובעת שהוקיע את אחיו הדתיים-למחצה, האופורטוניסטיים והבלתי-מוסריים לעיתים, הוא ביקש להציג את הצדק ההחלטי של יהוה הבלתי-משתנה באומרו על החוטאים: "אִם יִחְתְּרוּ בְּשָׂאֹל, מִשֶּׁם תִּיקָחֶם יָדִי; וְאִם יַעֲלוּ הַשָּׁמַיִם, מִשֶּׁם אֲרִידֶם." "וְאִם יִלְכוּ בַּשָּׁבִי לִפְנֵי אוֹיְבֵיהֶם, מִשֶּׁם אֲצַנֶּה אֶת הַחֶרֶב וְהַרְגָתָם." עמוס המשיך והבהיל את שומעיו, כאשר הפנה אליהם אצבע מאשימה והכריז בשם יהוה כי: "אִם אֶשְׁפֹּחַ לְנִצָּחַ כָּל מַעֲשֵׂיכֶם." "וְהִנֵּנִי כָּל הַגּוֹיִם אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, כְּאִשֹּׁר יָנוּעַ בְּכַבְרָה."

עמוס הכריז על יהוה כעל "אל כל עמים" והזהיר את בני ישראל לבל תתפוסנה העצרות את מקום היושרה. ובטרם נסקל מורה אמיץ זה למוות, הוא זרע מספיק זרעים של אמת על-מנת להציל את הדוקטרינה של יהוה העליון; הוא הבטיח את המשך התפתחותה של התגלות מלכי-צדק.

הושע הלך בעקבות עמוס ובעקבות הדוקטרינה שלו על אודות אל צדק אוניברסאלי, והחיה את המושג של משה על אל של אהבה. הושע הטיף למחילה באמצעות חרטה, ולא באמצעות קורבנות. הוא הכריז על בשורה של נדיבות-אוהבת וחסד אלוהי, באומרו: "וְאֲרִשְׁתִּיךָ לִי לְעוֹלָם; וְאֲרִשְׁתִּיךָ לִי בְּצִדְקָה וּבְמִשְׁפָּט, וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים. וְאֲרִשְׁתִּיךָ לִי בְּאַמּוֹנָה." "אֲהַבְּכֶם נְדָבָה, כִּי שָׁב אִפִּי מִמָּוֶן."

כמו עמוס גם הושע המשיך להזהיר באדיקות בנוגע למוסר, ואמר על האל, "בְּאַנְתִּי, וְאֶסְרָם." ואולם, בני ישראל החשיבו זאת כהתאכזרות, על גבול הבגידה, כאשר אמר: "וְאֶמְרָתִי לֹא-עֲמִי עֲמִי-אַתָּה; וְהוּא יֹאמֶר 'אֱלֹהֵי'." הוא המשיך והטיף לחרטה ולמחילה, באומרו "אֶרְפָּא מְשׁוּבָתָם; אֲהַבְּכֶם נְדָבָה, כִּי שָׁב אִפִּי מִמָּוֶן." הושע תמיד הטיף לתקווה ולמחילה. ותמיד עיקר המסר שלו היה: "וְאֶת עַמִּי אֶרְחֶם. וְאֱלֹהִים זִוְלָתִי לֹא תִדַּע, וּמוֹשִׁיעַ אֵין בְּלָתִי."

עמוס האיץ במוסר האומה העברית להכיר בעובדה שיהוה לא יעודד את הפשע ואת החטא בקרבם אך ורק מפני שהם העם הנבחר, לכאורה; ואילו הושע ניגן את הצלילים הראשונים של מנגינת הרחמים המאוחרת יותר של החמלה והחסד האלוהיים, אשר הושרו בעידון כה רב בפי ישעיהו ועמיתיו.

5. ישעיהו הראשון

היו אלו הזמנים שבהם הכריזו בקרב החמולות בצפון על איום בעונש על חטאים אישיים ועל פשעי האומה, בעוד שאחרים ניבאו שאסונות יתרחשו כעונש על עבירות אשר בוצעו בממלכה הדרומית. ישעיהו הראשון הופיע לאחר התערורות מצפונית ותודעתית זו בקרב אומות העבריות.

ישעיהו המשיך להטיף על אודות טיבו האינסופי של האל, על חכמתו האינסופית ועל מהימנותו המושלמת אשר אינה משתנה. הוא יצג את אלוהי ישראל באומרו: "וְשִׁמְתִי מִשְׁפָּט לְקוֹ וְצִדְקָה לְמִשְׁקֹלָתִי." "הַנִּים יִהְיֶה לָּהּ, מַעֲצָבָהּ, וּמִרְגָּזָהּ וּמִן הַעֲבֹדָה הַקְּשִׁיָּה אֲשֶׁר עֲבַד בָּהּ." "וְאֲוִזְנֶיהָ תִּשְׁמַעֲנָה דְבַר מֵאֲחֻרְיָהּ, לֵאמֹר, 'זֶה הַדָּרָךְ לְכוּ בוֹ.' " "הִנֵּה אֵל יִשְׁעָתִי; אֲבִטָּח וְלֹא אֶפְחָד, כִּי עֲזִי וְזִמְרָתִי יֵה יִהְיֶה." "לְכוּ נָא וּנְכַחְהָ, יֹאמֶר יִהְיֶה, 'אִם יִהְיֶה חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִי, כְּשִׁלְג לִבְיָנוּ; אִם יֵאָדִימוּ כְּתוֹלַע כְּצִמְרֵי יִהְיוּ.' "

כה אמר הנביא הזה, בדברו אל העברים המפוחדים ובעלי הנשמות הרעבות: "קוּמִי אֲרִי, כִּי בָּא אֲרִיךְ, וּכְבוֹד יִהְיֶה עֲלֶיךָ נִרְחָ." "רוּחַ אֲדֹנָי יִהְיֶה עִלָּי, יַעַן מִשַּׁח יִהְיֶה אֵתִי לְבִשָּׁר עֲנֻוִים; שְׁלֹחֲנִי לְחַבּוֹשׁ לְנִשְׁבָּרֵי-לֵב, לְקַרְא לְשִׁבוּיִם דְּרוּר, וּלְאֲסוּרִים פֶּקַח קוֹחַ." "שׁוּשׁ אֲשִׁישׁ בִּיהְיֶה, תִּגַּל נִפְשֵׁי בְּאֱלֹהֵי, כִּי הִלְבִּישְׁנִי בְּגָדֵי יִשָּׁע, מְעִיל צִדְקָה וְעֶטְנִי." "בְּכָל צָרָתָם לוֹ צָר, וּמִלֵּאף פָּנָיו הוֹשִׁיעֵם. בְּאֲהַבְתָּו וּבְחִמְלָתוֹ, הוּא גָּאֵלָם."

לאחר ישעיהו זה הגיעו מיכה ועובדיה, ואלו אישרו ועיטרו את בשורת נחמת הנשמה שלו. ושני השליחים האמיצים הללו הוקיעו באומץ את טקסי

העברים אשר מלאו בכוהנים, ותקפו ללא חת את כלל מערכת הקורבנות.

ומיכה הוקיע את "ראשיה אשר בשחד ישפטו ואת כוהניה אשר במחיר יורו, ונביאיה, אשר בקסף יקסמו." הוא לימד על אודות יום משוחרר מאמונות טפלות ומן הכהונה, באומרו: "וְיָשְׁבוּ אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְאֵין מִחְרִיד, כִּי כָל הָעַמִּים יֵלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהָיו."

ומעולם היה המסר של מיכה לאמור: "בְּמָה אֶקְדֶּם יְהוָה? הֲאֶקְדָּמֶנּוּ בַעֲזוֹלוֹת? הֲיִרְצֶה יְהוָה בְּאַלְפֵי אֵילִים, בְּרִבּוֹת נְחָלִי-שָׁמֶן? הֲאֶתֶן בְּכוֹרֵי פִשְׁעִי, פְּרִי בִטְנִי חֲטָאת נַפְשִׁי? הֲגִיד לָךְ אָדָם, מָה טוֹב; וּמָה יְהוָה דּוֹרֵשׁ מִמֶּךָ, כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד, וְהִצַּנֵּעַ לָכֶת עִם אֱלֹהֶיךָ." והייתה זו תקופה כבירה; אכן היו אלו זמנים מסעירים, אשר בהם שמע האדם בן התמותה מסרים משחררים מעין אלו, ולעיתים אף האמין להם, לפני יותר מאלפיים וחמש-מאות שנה. ואילולא התנגדותם העיקשת של הכוהנים, כי אז היו המורים הללו מצליחים להשמיד את כלל מערכת הטקס שותתת הדם של פולחן העברים.

6. ירמיהו – ללא מורא הוא

בעוד שמספר מורים המשיכו להרחיב את בשורתו של ישעיהו, היה זה ירמיהו אשר עשה את הצעד הנועז הבא קדימה בהפיכת יהוה, אל העברים, לבינלאומי.

ירמיהו הכריז באין מורא כי יהוה אינו עומד לצד העברים במאבקייהם הצבאיים כנגד אומות אחרות. הוא טען כי יהוה הינו האל של הארץ כולה, אל כל האומות ואל כל הגויים. תורתו של ירמיהו היוותה את פסגתו של הגל הגואה של מהלך הפיכתו של אלוהי ישראל לאל בינלאומי; סוף-סוף, ולתמיד, הכריז המורה הנועז הזה כי יהוה הינו אל כל האומות, וכי אין קיימים אוזירים של המצרים, קל של הבבלים, אשור של האשורים או דגון של הפלישתים. וכך, חלקה דת העברים את אותה תחייה מונותאיסטית אשר התרחשה בכלל רחבי העולם בסביבות התקופה הזו ולאחריה; סוף-סוף הרקיע המושג של יהוה לרמה של אלוהות פלנטארית, ואפילו אלוהות בעלת מעמד קוסמי. ואולם, רבים מעמיתי ירמיהו התקשו לתפוש את יהוה בנפרד מן האומה העברית.

ירמיהו הטיף אף לאל הישר והאובה אשר תיאר ישעיהו, והכריז: "וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבֶּתִּיךָ, עַל-כֵּן מִשְׁכָּתֶיךָ חֶסֶד." "כִּי לֹא עֲנָה מִלְּבֹ, וַיִּגָּה בְּנִי-אִישׁ."

כה אמר הנביא הזה, העשוי ללא-חת: "צִדִּיק אַתָּה יְהוָה, גָּדֹל הַעֲצָה וְרַב הַעֲלִילָה. אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְּקוּחוֹת עַל כָּל דָּרָכֵי בְּנֵי אָדָם, לְמַת לְאִישׁ פְּדָרְכָּיו וְכַפְרֵי מַעֲלָלָיו." ואולם, דבריו נחשבו דברי כפירה בוגדניים בשעה שהכריז, בעת המצור על ירושלים: "וְעַתָּה אֲנֹכִי נֹתֵתִי אֶת כָּל הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה בְּיַד נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל, עֶבְדִּי." וכאשר יעץ ירמיהו לעיר להיכנע, השליכו אותו הכוהנים ושלטי העיר אל תוך הבור המרופש של הצינוק העגום.

7. ישעיהו השני

אלמלא פעולתה הנחושה של הכהונה, היו יכולים ההרס אשר חוותה האומה העברית, כמו גם השבי במסופוטמיה, להתברר כמועילים ביותר בעבור התאולוגיה ההולכת ומתרחבת שלהם. מדינתם נפלה בידי צבאות בבל, ויהוה הלאומי שלהם סבל מהטפות המנהיגים הרוחניים אשר תיארו אותו כבינלאומי. הטניה אשר חשו הכוהנים היהודים בעקבות אובדן האל הלאומי היא אשר הובילה אותם להרחיק כל-כך בהמצאת אגדות ולהגזים במניין הניסים בהיסטוריה העברית, וזאת מתוך כוונה להחזיר ליושנה את עטרת היהודים כעם הנבחר, ואפילו את הרעיון המורחב והחדש על אודות האל אשר הפך לבינלאומי, האל של כל האומות כולן.

במהלך השבי הושפעו היהודים רבות מן המסורות ומן האגדות הבבליות, אף כי ראוי לציין שהם תמיד שיפרו את הגוון המוסרי ואת המשמעות הרוחנית של הסיפורים הכשדיים אשר אותם אימצו; זאת על-אף שהם תמיד עיוותו את האגדות האלה כך שתשקפנה כבוד והדר לאבות ישראל ולהיסטוריה של עםם.

אך ורק רעיון אחד שכן בדעתם של הכוהנים והסופרים העבריים הללו, והוא לשקם את האומה היהודית, להלל את מסורות העברים ולרומם את היסטוריית הגזע שלהם. אם קיימת תרעומת על-כך שהכוהנים הללו כפו את רעיונותיהם השגויים על חלק כה גדול מן העולם המערבי, ראוי לזכור כי הם לא עשו זאת במתכוון; הם לא טענו שכתביהם נכתבים מתוך השראה; הם לא טענו שהם מחברים כתב קודש. הם בסך הכול הכינו ספר לימוד אשר נועד לחזק את ידיהם ואת לבבותיהם של אחיהם השבויים. הם בהחלט התכוונו לחזק את רוח האומה ואת המורל של אחיהם. אנשים בני תקופה מאוחרת יותר היו אלו אשר קיבצו את הכתבים הללו, כמו גם כתבים אחרים, לכדי מדריך אשר הכיל תורה מהימנה לכאורה.

לאחר השבי עשו הכוהנים היהודים שימוש חופשי בכתבים הללו, ואולם השפעתם על אחיהם השבויים התגמדה מול נוכחותו של נביא צעיר, עשוי ללא חת, ישעיהו השני, אשר האמין עד תום באל המשפט, האהבה, הצדק והרחמים של ישעיהו הקודם. כירמיהו, אף הוא האמין כי יהוה הפך להיות אל כל הגויים כולם. הוא הטיף לתאוריות האלה על אודות טיבו של האל בצורה כה משכנעת, עד אשר המיר במידה שווה הן אנשים מקרב היהודים והן אנשים מקרב שוביהם. והמטיף הצעיר הזה העלה על הכתב את תורתו, זו אשר הכוהנים אשר היו נגדו לא סלחו לו עליה, וניסו לנתק כל קשר בינו לבינה, אך מפאת הכבוד ליופייה ולהדרה שילבוה בינו כתביו של ישעיהו הקודם. וכך ניתן למצוא את כתביו של ישעיהו השני, ואלו מצויים בפרקים מ' עד מ"ה כולל, בספר הנושא את שמו.

למן ימיו של מאקיוונטה ועד לימיו של ישוע, שום נביא או מורה רוחני לא הגיע למושג הגבוה של האל אשר לו הטיף ישעיהו השני בימי השבי הללו. המנהיג הרוחני הזה לא הטיף לשום אל קטן, אנתרופומורפי, מעשה ידי אדם. "הן איים כדק וטול." "כי גבהו שמים מארץ, כן גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי ממחשבותיכם."

וסוף-סוף חזה מאקיוונטה מלכי-צדק במורים אנושיים אשר הכריזו בפני בני האדם על אל אמיתי. בדומה לישעיהו הראשון, הטיף מנהיג זה לאל אשר ברא את היקום ומקיים אותו. "אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי. לא תהו בראתי, לשבת יצאתי." "אני ראשון ואני אחרון; ומבלעדי אין אלוה." וכה אמר נביא חדש זה, בדברו בשם אדוני אלוהי ישראל: "כי שמים פעשן ונמלחו והארץ כפגד תבלה, אך צדקתי לעולם תכון וישועתי לדור דורים." "אל תירא כי אנוכי עמך; אל תשתע כי אני אלוהיך." "ואין עוד אלוהים מבלעדי – אל צדיק ומושיע."

וניחמו היהודים השבוים, כפי שניחמו מאז אלפים על-גבי אלפים, לשמע המילים: "פה אמר יהוה, 'בראך יעקב, כי גאלתיך, קראתי בשםך; לי אתה.' " "כי תעבור במים אתה אני, אשר יקרת בעיני." "התשכח אישה עולה אותו לא תחמול? גם אלה תשפחנה, ואנוכי לא אשכחך הן על פנים חלקיך; ובצל ידי פסיתיך." "יעזוב רשע דרכו, ואיש און מחשבותיו, וישב אל יהוה וירחמהו, ואל אלוהינו כי ירבה לסלוח."

שימעו שוב אל בשורת ההתגלות החדשה הזו של אל שלם: "כרעה עדרו ירעה; בנרעו יקבץ טלאים, ובחיקו ישאם. הנותן לנעף פת, ולאין אונים עצמה ירבה. וקוני יהנה וקליפו פת; יעלו אבר פנשרים; ירצו ולא ייגעו; ילכו ולא יעפו."

ישעיהו זה ניהל מערכת תעמולה נרחבת בשירות בשורת המושג המתרחב של יהוה עליון. ברהיטות אשר התחרתה בזו של משה, הוא תיאר את אדוני אלוהי ישראל כבורא האוניברסאלי. בפיוטיות רבה הוא תיאר את תכונותיו האינסופיות של האב האוניברסאלי. מאז ומעולם לא נאמרו דברים יפים יותר על אודות האב שבשמיים. כתביו של ישעיהו, כמו מזמורי התהילים, נמנים עם המצגות הנשגבות והאמיתיות ביותר של המושג הרוחני של האל אשר נפלו מאז ומעולם על אוזני האדם בטרם בואו של מיכאל לאורנטיה. הקשיבו נא להצגה זו של האלוהות: "רם אני ונשא, שכן עד." "אני ראשון ואני אחרון, ומבלעדי אין אלוה." "הן לא קצרה יד יהוה מהושיע, ולא כפדה אָנֹנוּ מְשֻׁמֵּעַ." וכאשר הנביא המטיב אך הסמכותי המשיך והטיף על הקביעות האלוהיות, ועל נאמנותו של האל, הייתה זו בבחינת דוקטרינה חדשה ביהדות. הוא הכריז כי "יהוה לא ישכחך, לא יעזבך."

המורה הנועז הזה הכריז כי האדם הינו קרוב ביותר לאל, ואמר: "כל הנקרא בשמי לכבודי בראתי, תהילתי יספר. אנוכי אנוכי הוא מִתְּהַלֵּךְ, למעני, וחסאתיך לא אָפֵר."

שמעו כיצד משמיד העברי הכביר הזה את המושג של אל לאומי, בעודו מכריז בפאר על אלוהיותו של האב האוניברסאלי, אשר עליו הוא מעיד: "השמים פסאי, והארץ הָדָם רגלי"; והאל של ישעיהו לא היה פחות קדוש, מלכותי, צודק ובלתי-מושג. המושג של יהוה הזועם, הנוקם והקנאי של הבדווים במדבר נעלם כמעט לחלוטין. מושג חדש של יהוה עליון ואוניברסאלי הופיע בדעת האדם, מושג אשר מעולם לא אבד לאדם. ההכרה בצדק האלוהי החלה להשמיד את הקסם הפרימיטיבי ואת הפחד הביולוגי. סוף-סוף מוצג בפני האדם יקום של חוק וסדר, וכן אל אוניברסאלי בעל תכונות סופיות ומהימנות.

ומטיף זה המשיך להכריז ללא הרף על אל נשגב, אל האהבה. "שכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש, אֶשְׁפֹּן, וְאֵת דָּפָא וְשִׁפְלָא רִוּחַ." ועוד דיבר מורה גדול זה מילות נחמה אל בני-זמנו: "ונחף יהנה תמיד והשביע בצחצחות נפשך. והיית כגן רנה וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. כי יבוא אויב כנהר צר רוח יהנה נִסְסָה בו." ושוב זרחו בשורת מלכי-צדק מהרסת-הפחד ודת שלם נוסכת האמון, וברכתן שורה על האנושות.

ישעיהו האמיץ ומרחיק-הראות עמעם ביעילות את דמותו של יהוה הלאומני, בכך שסיפק תיאור נשגב של מלכותו ושל עוצמתו האוניברסאלית של יהוה העליון, אל האהבה, שליט היקום, ואביה האוהב של האנושות בכללותה. למן אותם ימים מלאי מאורעות, נכללו בגדרי המושג הגבוה ביותר של האל במערב, המשפט האוניברסאלי, החסד האלוהי, והצדק הנצחי. בלשון נשגבת ובהדר אשר אין דומה לו, תיאר מורה כביר זה את הבורא הכל-יכול כאב אוהב-כל.

נביא של שבי זה הטיף לעמו ולגויים רבים אחרים ביושבם על נהרות בבל. וישעיהו השני הזה פעל רבות על-מנת לתקן רבים מן המושגים השגויים, האגואיסטיים מבחינה גזעית, של משימתו של המשיח המובטח. ואולם, במאמציו אלו הוא לא נחל הצלחה מלאה. אלמלא הקדישו הכוהנים את עצמם למלאכת בנייתה של לאומנות שגויה, כי אז היו תורותיהם של שני אלו הקרויים ישעיהו מכשירות את הקרקע לזיהויו של המשיח המובטח ולקבלתו.

8. ההיסטוריה הקדושה וזו החילונית

הנוהג המתייחס לדברי ימי העברים כאל היסטוריה של קודש, ולמאורעות אשר התרחשו ביתר חלקי העולם כאל היסטוריה של חול, אחראי להרבה מן הבלבול השורר בדעת האנושית באשר לפירוש ההיסטוריה. וקושי זה עולה מכיוון שלא קיימת היסטוריה יהודית חילונית. לאחר שהכוהנים בגלות בבל הכינו את הסיפור על אודות התייחסותו הפלאית לכאורה של האל כלפי העברים – ההיסטוריה הקדושה של ישראל כפי שזו מתוארת בברית הישנה – הם הקפידו להשמיד עד תום את כל התיאורים הקיימים על אודות העברים – ספרים כדוגמת "דברי מלכי ישראל" ו"דברי מלכי יהודה", ויחד עמם כמה רישומים אחרים, מדויקים פחות או יותר, על ההיסטוריה של העברים.

על-מנת להבין מדוע גרמו הלחץ ההרסני והכפייה אשר לא היה ממנה מנוס, של ההיסטוריה החילונית, לאימה גדולה בקרב היהודים השבויים תחת שלטון זר, במידה כזו שהם ניסו לשכתב את ההיסטוריה שלהם ולשנות אותה לחלוטין, עלינו לסקור בקצרה את אשר אירע בהתנסותם הלאומית הסבוכה. ראוי לזכור כי היהודים לא הצליחו לפתח פילוסופיה חיים בלתי-תיאולוגית. הם נאבקו במושג המצרי המקורי של גמול אלוהי הניתן על מעשי-צדק ושל עונש מר אשר מגיע בתגובה לחטא. הדרמה של איוב הייתה כעין מחאה כנגד הפילוסופיה השגויה הזו. הפסימיות הכנה של קהלת הייתה תגובה נבונה ומחוברת לקרקע המציאות כנגד האמונות האופטימיסטיות יתר-על-המידה בהשגחה העליונה.

אך חמש-מאות שנה של חיים תחת שלטון זר היו יותר מדי אפילו עבור הסבלניים שבקרב היהודים למודי הסבל. הנביאים והכהנים החלו לזעוק: "עד מתי אֶדוֹן, עד מתי?" וכאשר חיפש היהודי הפן בכתבי הקודש, הבלבול שלו אך התעצם. נביא מימי קדם הבטיח כי האל ישמור על "עמו הנבחר" ויושיע אותו. עמוס איים כי האל יעזוב את ישראל, אלא אם כן בניו יחזרו אל אמות המידה של היושרה הלאומית. מחבר ספר דברים הציג את הבחירה הגדולה – הבחירה בין טוב לרע, בין ברכה לקללה. ישעיהו הראשון הטיף למלך-גואל מיטיב. ירמיהו הכריז על תקופת יושרה-פנימית – הברית החקוקה על לוחות הלב. ישעיהו השני דיבר על גאולה באמצעות קורבן וחרטה. יחזקאל הכריז על גאולה באמצעות שירות מסור, ועזרא הבטיח שגשוג של המקיים את דבר החוק. ואולם, על-אף כל זאת, הם נותרו בשבי והגאולה התמהמהה. או אז הציג דניאל את הדרמה של ה"משבר" ההולך ומתקרב – הריסת הצלם הכביר וכינונה המיידי של מלכות הצדק הנצחית, המלכות המשיחית.

וכל תקוות-השווא הזו הובילה לרמה כזו של אכזבה ותסכול בקרב הגזע, עד כי מנהיגי היהודים היו מבולבלים במידה כזו שלא הצליחו להכיר ולקבל את משימתו ואת סעדו של בן אלוהי של פרדיס, בשעה שזה הגיע אליהם בדמות בשר ודם – בהתגשמותו כבן-אדם.

כלל הדתות המודרניות שגו שגיאה גסה בכך שניסו לתת פירוש פלאי לתקופות שונות בהיסטוריה האנושית. בעוד שנכון הדבר כי האל שולח יד אבהית של התערבות משגיחה אל תוך שטף העניינים האנושיים, שגיאה היא להחשיב את הדוגמות התאולוגיות ואת האמונות הטפלות הדתיות כזרע על-טבעי הנזרע הודות לפעולה פלאית בשטף ההיסטוריה האנושית. העובדה כי "הגבוהים ביותר מולכים בממלכות האדם" איננה הופכת את ההיסטוריה של החול למה שמכונה היסטוריה של קודש.

מחברי הברית החדשה, וכן הסופרים הנוצרים המאוחרים יותר, סיבכו עוד יותר את העיוות אשר נוצר בהיסטוריה העברית, בכך שניסו להפוך בכוונת מכוון את הנביאים היהודים לטרנסצנדנטאליים. וכך נוצלה ההיסטוריה העברית באופן הרסני הן על-ידי הסופרים הנוצרים והן על-ידי הסופרים היהודים. ההיסטוריה החילונית העברית הפכה דוגמטית לחלוטין. היא הומרה לכדי היסטוריה קדושה בדויה הקשורה בקשרים סבוכים למושגים המוסריים וללימוד הדתי של מה שמכונה האומות הנוצריות.

סקירה קצרה של הנקודות העיקריות בהיסטוריה היהודית תדגים כיצד העובדות הרשומות בידי הכהנים היהודים שונו בבבל מתוך כוונה להפוך את היסטוריה החילונית היומיומית של עם להיסטוריה בדויה של קודש.

9. היסטוריה עברית

בני ישראל מעולם לא מנו שנים-עשר שבטים – רק שלושה או ארבעה שבטים התיישבו בפלשתינה. האומה העברית נוצרה כתוצאה מן האיחוד בין אלו אשר כונו בני ישראל לבין הכנענים. "ובני יִשְׂרָאֵל יָשְׁבוּ בְּקֶרֶב הַכְּנַעֲנִי. וַיִּקְחוּ אֶת בְּנוֹתֵיהֶם לָהֶם לְנָשִׁים, וְאֵת בְּנוֹתֵיהֶם נָתַנוּ לְבָנֵיהֶם." העברים מעולם לא דחקו את הכנענים אל מחוץ לפלשתינה, על-אף שהרישום אשר ערכו הכהנים על אודות המאורעות האלה הכריז ללא היסוס כי אכן כך נעשה.

מקורה של המודעות הישראלית מצוי בארץ הגבעות של אפרים; המודעות היהודית המאוחרת יותר נולדה בשבט יהודה הדרומי. היהודים (בני יהודה) ביקשו תמיד להכפיש ולהשחיר את הרישום על אודות בני ישראל הצפוניים (בני אפרים).

ההיסטוריה העברית המנופחת מתחילה בשאול, אשר אסף את שבטי הצפון והוביל אותם להדוף מתקפה של העמונים על אחיהם לשבט – הגלעדים - ממזרח לנהר הירדן. בראש צבא שמנה מעט למעלה משלושת-אלפים חיילים הוא הביס את האויב, וניצחון זה הוא אשר הוביל את שבטי הגבעות להמליך אותו למלך. כאשר הכהנים אשר בגלות שיכתבו את הסיפור הזה, הם העלו את מניין החיילים בצבאו של שאול ל-330,000 והוסיפו לרשימת השבטים אשר השתתפו בקרב את שבט "יהודה".

מיד לאחר תבוסתם של העמונים, הוכתר שאול למלך בהתאם לבחירה עממית של חייליו. במעשה זה לא השתתף כל כוהן או נביא. ואולם, לאחר מכן רשמו הכהנים כי שאול הומלך בידי הנביא שמואל, וזאת בהתאם לצו אלוהי. הם עשו כן על-מנת לייסד "קו ירושה אלוהי" לשושלת המלוכה של דוד מבני יהודה.

העיוות הגדול מכולם בהיסטוריה היהודית מתייחס לדוד. לאחר ניצחון שאול על העמונים (ניצחון אשר אותו ייחס ליהוה), נזעקו הפלישתים והחלו לתקוף את שבטי הצפון. דוד ושאול לא הצליחו להסכים ביניהם. דוד, אשר עמד בראש צבא בן שש-מאות איש, כרת ברית עם הפלישתים וצעד במעלה החוף עד ליזרעאל. בגת הורו הפלישתים לדוד לסגת מן המערכה; הם חששו כי יחבור לשאול. דוד נסוג; הפלישתים תקפו והביסו את שאול. הם לא יכלו לעשות כן אילו דוד נשאר נאמן לבני ישראל. צבאו של דוד הורכב מערב רב של פורקי-עול, וברובו כלל אנשים אשר נפלטו מן החברה וכאלו אשר נמלטו מן החוק.

מפלתו הטראגית של שאול בגלבוץ מידיהם של הפלישתים הורידה את דמותו של יהוה בין האלים בעיניהם של הכנענים הסובבים לשפל המדרגה. ניתן היה לייחס את מפלתו של שאול לכפירה ביהוה, אך כאן ייחסו אותה העורכים מבני יהודה לשגיאות אשר נפלו בריטואל. הם נזקקו למסורות על אודות שאול ושמואל כרקע למלכות דוד.

דוד, יחד עם צבאו הקטן, קבע את מטהו בעיר הלא-עברית חברון. או אז הכריזו עליו בני עמו כעל מלך ממלכת יהודה החדשה. יהודה הורכבה ברובה מיסודות בלתי-עבריים - קִינִים, קִלְבִּיִּים, יבוסים וכנענים אחרים. הם היו נוודים - רועי צאן - ואי לכך היו מסורים לרעיון העברי של קניין האדמה. הם דגלו באידיאולוגיה של החמולות של המדבר.

ההבדל בין ההיסטוריה הקדושה לזו החילונית מודגם היטב בשני הסיפורים השונים המצויים בברית הישנה באשר להכתרתו של דוד. חלק מן הסיפור החילוני על אודות האופן שבו חסידיו הקרובים (אנשי צבאו) הכתירו אותו הושאר בספר שלא במתכוון על-ידי הכוהנים אשר הכינו לאחר מכן את הסיכום הארוך והפרוזאי של ההיסטוריה הקדושה, סיכום המתאר כיצד בחר הנביא שמואל, מתוך הכוונה אלוהית, את דוד מקרב אחיו ומשח אותו למלך העברים והכריזו עליו כיורשו של שאול באופן רשמי ובמסגרת טקס רציני ומורכב.

לאחר שהכינו את הסיפור הבדוי שלהם על התנהלותו הפלאית של האל עם בני ישראל, פעמים כה רבות הכוהנים לא הצליחו למחוק לחלוטין את ההצהרות העובדתיות אשר כבר נכללו ברשומות.

דוד ביקש לחזק את עצמו מבחינה פוליטית, בכך שנשא לאישה, ראשית, את בתו של שאול, לאחר מכן את אלמנתו של נבל, אדומי אמיד, ואז את בתו של תלמי מלך גִּשּׁוּר. הוא לקח שש נשים מקרב נשות יבוס, שלא להזכיר את בת-שבע, אשת החית.

ובשיטות האלה בנה דוד - מתוך אנשים מעין אלו - את הבדיה של ממלכה אלוהית, ממלכת יהודה, כיורשת של המסורות והמורשת של ממלכתם הצפונית הדועכת של בני ישראל באפרים. השבט הקוסמופוליטי של דוד, שבט יהודה, היה יותר גוי מאשר יהודי; ואף-על-פי-כן ירדו זקני אפרים הנדכאים "ומשחו אותו למלך על ישראל." לאחר שאיים עליהם צבאית, כרת דוד ברית עם היבוסים וכוונן את בירת הממלכה המאוחדת ביבוס (ירושלים), אשר הייתה עיר-חומה חזקה באמצע הדרך בין יהודה לישראל. הפלישתים ניעורו ובמהרה התקיפו את דוד. לאחר קרב מר הם הובסו, ופעם נוספת התבסס יהוה כ"אדוני אלוהי צבאות."

ואולם, יהוה נדרש בהכרח לחלוק חלק מן התהילה הזו עם האלים הכנעניים, וזאת מכיוון שחלק הארי של צבא דוד לא היה עברי. וכך מופיעה ברישומים ההצהרה החושפנית הזו (אשר זכתה להתעלמות מצד העורכים בני יהודה): "פָּרַץ יְהוָה אֶת אוֹיְבֵי לִפְנֵי. עַל-כֵּן, קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בְּעַל פְּרָצִים." והם עשו כן משום ששמונים אחוזים מחייליו של דוד היו עובדי בעל.

דוד הסביר את מפלת שאול בגלבוץ בהצביעו על כך ששאול תקף עיר כנענית, גבעון, אשר אנשיה כרתו ברית שלום עם בני אפרים. ולפיכך נטש אותו יהוה. אפילו בימיו של שאול הגן דוד על העיר הכנענית קעילה מפני הפלישתים, ואז קבע את בירתו בעיר כנענית. מתוך שמירה על מדיניות הפשרה אשר ננקטה עם הכנענים, דוד מסר לתלייה בידי הגבעונים שבעה מיורשיו של שאול.

לאחר תבוסת הפלישתים, דוד קיבל לידייו את "ארון יהוה", הביא אותו לירושלים, והפך את הפולחן ליהוה לפולחן הרשמי של ממלכתו. אז הטיל מס כבד על השבטים השכנים - האדומים, המואבים, העמונים והסורים.

המנגנון הפוליטי המושחת של דוד החל לנכס לעצמו בעלות על קרקעות בצפון - תוך הפרת המוסכמות העבריות - והשתלט על גביית מסי השיירות אשר נגבו קודם לכן על-ידי הפלישתים. אז הגיעה סדרת זוועות אשר הגיעה לשיאה ברצח אוריה. כל הערעורים המשפטיים נשמעו בירושלים; לפיכך "זקני השבט" לא היו יכולים לפסוק עוד בדין. אין להתפלא, אם כן, על פרוץ המרד. כיום אבשלום היה מכונה דמגוג; אמו הייתה כנענית. פרט לבנה של בת-שבע, שלמה, היו שישה טוענים אחרים לכתר.

לאחר מות דוד טיהר שלמה את המנגנון הפוליטי מכל ההשפעות הצפוניות, אך הוא המשיך בכל מדיניות המיסוי והרודנות של שלטון אביו. שלמה רויש את קופת האומה בכך שניהל חצר מלוכה פזרני ובעקבות תכניות הבנייה הנרחבות שלו: היה שם בית הלבנון, ארמון המלוכה של בת פרעה, המקדש ליהוה, ארמון המלך ושחזור חומותיהן של ערים רבות. שלמה הקים צי עברי כביר, אשר הופעל בידי מלחים סורים וסחר עם כלל העולם. ההרמון שלו מנה כמעט אלף נשים.

בעת ההיא פחת מעמדו של מקדש יהוה בשילה, וכלל הפולחן של האומה התמקד ביבוס, במקדש המלכותי היפהפה. הממלכה הצפונית חזרה יותר לעבר פולחן אלוהים. הם נהנו מחסדם של הפרעונים, אשר לאחר מכן שיעבדו את יהודה וחייבו אותה בתשלום מסים.

היו עליות ומורדות - מלחמות בין יהודה לישראל. לאחר ארבע שנים של מלחמת אזרחים ושלוש שושלות, נפלה ישראל תחת שלטונם של שליטי ערים עריצים אשר החלו לסחור בקרקעות. אפילו המלך עֶמְרִי ניסה לקנות את אחוזת שֶׁמֶר. אך הסוף התקרב כאשר שְׁלֹמֹמָסֶר השלישי החליט לשלוט בחופי הים התיכון. אחאב מלך אפרים איגד תחתיו עשר קבוצות אחרות ועמד מולו בקרב קֶרְקֶר; הקרב הסתיים בלא הכרעה. האשורי נעצר, אך בני הברית איבדו חיילים רבים. קרב כביר זה מעולם לא הוזכר בברית הישנה.

צרות חדשות החלו עת ניסה המלך אחאב לקנות קרקעות מנבות. אשתו הפיניקית זיפה את שמו של אחאב על צו אשר הורה להחרים מנבות קרקע

באשמת כפירה "באלוהים ובמלך". הוא ובניו הוצאו מיד להורג. בזירה הופיע אליהו הנמרץ, אשר הוקיע את אחאב על רצח בני נבות. וכך החל אליהו, אחד מגדולי הנביאים, את הלימוד שלו כמי שמגן על מוסכמות העבר כנגד מנהגי מכירת הקרקעות של עובדי הבעל, וכנגד הניסיון של הערים לחלוש על אזורי הכפר. ואולם, הרפורמה לא נחלה הצלחה בטרם חבר מנהיג הכפריים יהוא למפקד הצועני יהונדב ויחד השמידו את נביאי הבעל בשומרון (סוכני הנדל"ן).

חיים חדשים הפציעו כאשר שחררו יהואש ובנו ירבעם את ישראל מיד אויביה. ואולם, בעת ההיא שלטה בשומרון כנופיית אצילים אשר זוועותיה השתוו לאלה של שושלת דוד הנושנה. הדת והמדינה התקדמו יחדיו יד ביד. הניסיון לדכא את חופש הביטוי הוביל את אליהו, את עמוס ואת הושע להתחיל לכתוב בסתר, וזו הייתה הראשית האמיתית של כתבי הקודש היהודיים והנוצריים.

ואולם, הממלכה הצפונית לא חלפה מן העולם עד אשר זממו יחדיו מלך ישראל ומלך מצרים וסירבו להעלות מסים לאשור. או אז החל המצור בן שלוש השנים, אשר בסיומו נפוצה הממלכה הצפונית לגמרי. וכך נעלמו בני אפרים (ישראל). בני יהודה – היהודים, "שארית ישראל" – החלו לרכז את האדמות בידי מעטים, כפי שאמר ישעיהו, "בית לבית ושדה לשדה". אז שכן בירושלים מקדש בעל לצד המקדש ליהוה. שלטון אימה זה הסתיים עת הונהגה התקוממות מונותאיסטית בידי המלך הנער יואש, אשר נלחם למען יהוה במשך שלושים-וחמש שנה.

המלך הבא, אמציה, התקשה לעמוד מול משלמי המיסים מאדום ושכניהם. לאחר שנחל ניצחון כביר, הוא פנה לתקוף את שכניו מצפון ונחל תבוסה כבירה באותה מידה. או אז התמרדו התושבים הכפריים; הם רצחו את המלך והמליכו תחתיו את בנו בן השש-עשרה. היה זה עזריה, אשר אותו כינה ישעיהו בשם עוזיה. לאחר עוזיה, המצב הלך מדחי אל דחי, ובמשך מאה שנה התקיימה יהודה הודות לתשלום מס למלכים האשוריים. ישעיהו הראשון אמר להם כי ירושלים, בהיותה עירו של יהוה, לעולם לא תיפול. ואולם ירמיהו לא היסס להכריז על מפלגה.

הגורם האמיתי להידרדרותה של יהודה היה חבורה של פוליטיקאים עשירים אשר פעלה תחת שלטונו של מלך-נער, מנשה שמו. הכלכלה המשתנה עודדה את חזרתו פולחן הבעל, אשר עסקאות הקרקעות הפרטיות שבמסגרתו היו מנוגדים לאידיאולוגיה של יהוה. נפילת אשור ועליית מצרים הקלו על יהודה לזמן מה, ותושבי הכפרים נטלו את השליטה. תחת הנהגת יאשיהו הם חיסלו את מעגל הפוליטיקאים המושחתים מירושלים.

ואולם, תקופה זו הגיעה אל קיצה הטראגי כאשר יאשיהו התיימר לעצור את עלייתו של צבא נכו העצום, כאשר זה עלה במעלה החוף ממצרים על-מנת לתמוך באשור במאבקה נגד בבל. הוא חוסל לגמרי, ויהודה הושמה תחת שלטון מצרי. המפלגה הפוליטית של עובדי הבעל חזרה לשלוט בירושלים, וכך החלה תקופת העבדות המצרית האמיתית. או אז החלה תקופה שבה שלטו הפוליטיקאים עובדי הבעל הן בבתי המשפט והן בכהונה. עבודת הבעל הייתה מערכת כלכלית וחברתית אשר עסקה בזכויות קניין כמו גם בפיריון הקרקע.

כאשר הובס נכו על-ידי נבוכדנצר, נפלה יהודה תחת שלטון בבל וזכתה לעשר שנים של חסד, אך במהרה היא התמרדה. כאשר עלה עליהם נבוכדנצר, החלו בני יהודה בסדרת רפורמות חברתיות, כדוגמת שחרור עבדים, על-מנת להשפיע על יהוה. כאשר נסוג צבא בבל לתקופת-מה, צהלו העברים וסברו כי רפורמות הקסם שלהם גאלו אותם. אלו היו הימים שבהם הזהיר ירמיהו מפני האסון הממשמש לבוא, ואז שב נבוכדנצר.

וכך הגיע לפתע קיצה של יהודה. העיר חרבה ותושביה הובלו הרחק אל בבל. עם השבי תם המאבק בין יהוה לבעל. והשבי הימם את שארית ישראל ודחק אותם אל חיק המונותאיזם.

בבבל הגיעו היהודים למסקנה כי לא יוכלו לשרוד בפלשתינה כקבוצה קטנה בעלת מנהגים חברתיים וכלכליים ייחודיים, וכי אם ירצו כי האידיאולוגיה שלהם תשרור יהיה עליהם להמיר את הגויים. וכך נולד המושג החדש שלהם על אודות הגורל – הרעיון כי היהודים חייבים להפוך למשרתיו הנבחרים של יהוה. לאמיתו של דבר, הדת היהודית של הברית הישנה התפתחה במהלך תקופת השבי של גלות בבל.

גם הדוקטרינה על אודות האלמותיות התעצבה בבבל. היהודים סברו כי הרעיון של חיים עתידיים הפחית מן הדגש שאותו שמו על בשורת הצדק החברתי שלהם. כעת דחקה התיאולוגיה לראשונה את מקום הסוציולוגיה והכלכלה. הדת החלה ללבוש צורה בדמות מערכת חשיבה והתנהגות אנושית נפרדת יותר ויותר מן הפוליטיקה, הסוציולוגיה והכלכלה.

וכך מגלה האמת על אודות העם היהודי כי הרבה ממה שנחשב כהיסטוריה קדושה היה אך מעט יותר מדברי הימים של ההיסטוריה החילונית הרגילה. היהדות הייתה המצע אשר ממנה צמחה הנצרות, ואולם היהודים לא היו עם פלאי.

10. הדת העברית

מנהיגיהם לימדו את בני ישראל כי הם הינם עם סגולה, ולא על-מנת לקבל טובת הנאה או את כלל החסד האלוהי, אלא למטרת השירות המיוחד של הפצת הבשורה על אודות האל האחד לכל האומות. והם הבטיחו ליהודים כי אם ימלאו את הייעוד הזה, כי אז הם יתפכו למנהיגיהם הרוחניים של הגויים כולם, וכן שהמשיח, בשעה שיגיע, ימלוך עליהם ועל העולם כולו כנסיך השלום.

כאשר שוחררו היהודים בידי הפרסים, הם שבו לפלשתינה רק על-מנת ליפול שבי לידי אוסף החוקים, הקורבנות והריטואלים של הכוהנים. וכפי שדחו החמולות העבריות את הסיפור המופלא של האל, אשר הציג בפניהם משה בנאום הפרידה ממנהגי הקרבן והחרטה, כך דחתה שארית בני ישראל את המושג המופלא של ישעיהו השני לטובת החוקים, התקנות והריטואלים של סדר הכוהנים ההולך וגדל שלהם.

אגואיזם לאומני, אמונת שווא במשיח מובטח אשר אותו לא הבינו כראוי, והרודנות והשעבוד הגוברים לכוהנים השתיקו את קולות המנהיגים הרוחניים (למעט אלו של דניאל, יחזקאל, חגי ומלאכי); ולמן אותו יום ועד לימיו של יוחנן המטביל, חוותה ישראל נסיגה רוחנית הולכת וגדלה. ואולם, היהודים מעולם לא איבדו את המושג של האב האוניברסאלי; ואפילו עד למאה העשרים לאחר ישוע הם המשיכו לדבוק במושג זה של האלוהות.

שורה רציפה של מורים נאמנים השתרעה ממשה ועד יוחנן המטביל, ואלו העבירו מדור לדור את לפיד האור המונותאיסטי, בעודם גוערים בשליטים חסרי-מצפון, מוקיעים כוהנים העוסקים במסחר, וממשיכים כתמיד להאיץ בעם לדבוק בפולחן יהוה העליון, אדוני אלוהי ישראל.

כאומה, היהודים איבדו לבסוף את זהותם הפוליטית, אך הדת העברית, אשר כללה אמונה כנה באל האוניברסאלי האחד, ממשיכה לחיות בלבבות הגולים אשר בפזורה. ודת זו ממשיכה ושורדת משום שהיא פעלה ביעילות על-מנת לשמר את הערכים הגבוהים ביותר של חסידיה. הדת היהודית אכן שימרה את האידיאלים של עם, ואולם היא לא הצליחה לתרום לקדמה ולעודד את תגליות פילוסופיות יצירתיות במחוזות האמת. פגמים רבים נכללו בדת היהודית – היא נמצאה חסרה מבחינה פילוסופית, והייתה כמעט נטולת איכויות אסתטיות – אך היא אכן שימרה ערכי מוסר; ולפיכך נשתמרה. בהשוואה למושגים אחרים על אודות האלוהות, היה יהוה העליון ברור, חי, אישי ומוסרי.

מעטים הם העמים אשר אהבו משפט, חכמה, אמת וצדקה כפי שאהבו יהודים, ואולם הם תרמו פחות מכל העמים לתפישה האינטלקטואלית ולהבנה הרוחנית של האיכויות האלוהיות האלה. אף-על-פי שהתיאולוגיה העברית סירבה להתרחב, נודע לה תפקיד חשוב בהתפתחותן של שתי דתות עולמיות אחרות – הנצרות והאסלאם.

הדת היהודית נשתמרה גם הודות למוסדותיה. קשה לדת לשרוד כתרגול פרטי של יחידים מבודדים. מאז ומתמיד הייתה זאת שגיאתם של מנהיגי דת: בראותם את הרעות החולות של הדת הממוסדת, הם מבקשים להשמיד את השיטה שבה פועלת הקבוצה. במקום להשמיד את כל הריטואלים, מוטב היה לו היו עורכים בהם רפורמה. במובן הזה היה יחזקאל חכם יותר מבני זמנו; אף כי הוא הצטרף אליהם בדרישה לאחריות מוסרית אישית, הוא גם הנהיג את המצווה לקיים ריטואל מטהר ונעלה.

וכך השיגו המורים העוקבים של ישראל את ההישג הגדול ביותר באבולוציה של הדת אשר הושג מאז ומעולם באורנטיה: ההתמרה ההדרגתית, אך הרציפה, של המושג הברברי על אודות השד הדמוני יהוה – אליל הרוח הקנאי והאכזרי של הר הגעש המתפרץ של סיני – לכדי המושג המרומם והנשגב המאוחר יותר של יהוה העליון, בורא כל הדברים כולם ואביה האוהב והרחום של כלל האנושות. והמושג העברי הזה על אודות האל היה הדימוי האנושי הגבוה ביותר של האב האוניברסאלי עד לזמן שבו הוא הורחב והועצם באופן כה מעודן הודות ללימוד האישי ולדוגמה אשר נתן בחייו בנו – מיכאל מנבאדון.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 98

תורתו של מלכי-צדק במערב

תורתו של מלכי-צדק נכנסה לאירופה בדרכים רבות, אך שער הכניסה העיקרי היה מצרים; ותורתו התגלמה בפילוסופיה המערבית לאחר שעברה תהליך התמרה קלני, ולאחר מכן נוצרי. בבסיסם היו האידיאלים של העולם המערבי סוקראטיים, ומאוחר יותר הפכה הפילוסופיה הדתית שלו להיות זו של ישוע, כפי שזו סוגלה וכפי שהוכנסו בה פשרות באמצעות הקשר עם הפילוסופיה והדת המערביות המתפתחות, וכל אלה הפכו בסופו של דבר לכנסייה הנוצרית.

במשך זמן רב המשיכו המיסיונרים של שלם בפעילותם באירופה, ובהדרגה הם נספגו אל תוך הפתות וקבוצות הריטואל הרבות אשר קמו מעת לעת. עם אלו אשר שימרו את תורת שלם באופן הטהור ביותר, ראויים לציון הציניקנים. מטיפים אלו לאמונה ולמתן אמון באל, עדיין פעלו באירופה הרומית במאה הראשונה לאחר ישוע, ולאחר מכן שולבו אל תוך הדת הנוצרית המתהווה.

הרבה מן הדוקטרינה של שלם הופצה באירופה על-ידי שכירי החרב היהודים, אשר לחמו ברבים מן המאבקים הצבאיים במערב. בימי קדם נודעו היהודים הן בשל האומץ הצבאי והן בשל הייחודיות התיאולוגית.

הדוקטרינות הבסיסיות של הפילוסופיה היוונית, התיאולוגיה היהודית והאתיקה הנוצרית היו בבסיסן השלכות של לימודיו המוקדמים יותר של מלכי-צדק.

1. דת שלם בקרב היוונים

אפשר שהמיסיונרים של שלם היו מקימים מבנה דתי כביר בקרב היוונים, אלמלא העובדה שהם פירשו כפשוטה את שבועת האמונים אשר נשבעו, התחייבות אשר כפה עליהם מאקיוונטה ואשר אסרה על התארגנות בלעדית של קהילות לשם פולחן, וכן אסרה לעולם על כל מורה שהוא לשמש ככוהן או לקבל תמורה עבור שירותי דת, מלבד מזון, לבוש וקורת-גג. כאשר חדרו מורי מלכי-צדק ליוון הטרומ-הלנית, הם מצאו עם אשר דבק עדיין במסורותיו של אדמסון ובאלה מימי האנדיטים, אך התורות האלה הזדהמו במושגיהם ובאמונותיהם של המוני העבדים הנחותים אשר הובאו אל חופיה של יוון במספרים הולכים וגדלים. הזדהמות זו גרמה לנסיגה אל תרגול של אנימיזם גם אשר כלל טקסי דם; והמעמדות הנמוכים אפילו הפכו לטקס את הוצאתם להורג של הפושעים המורשעים.

השפעתם המוקדמת של מורי שלם כמעט ונמחקה עקב הפלישה מדרום-אירופה ומן המזרח, פלישה המכונה הפלישה האַרית. הפולשים ההלניים הללו הביאו עמם מושגים אנתרופומורפיים של האל, מושגים דומים לאלו שאותם נשאו חבריהם האַריים אל הודו. ייבוא זה חנך את התפתחותה של משפחת האלים והאלות היוונית. דת חדשה זו התבססה בחלקה על הפתות של הברברים ההלניים הנכנסים, אך היא גם חלקה במיתוסים של תושביה הוותיקים יותר של יוון.

היוונים ההלניים מצאו כי העולם הים-תיכוני נשלט ברובו על-ידי כת פולחן האם, והם כפו על העמים הללו את האדם-אל שלהם, דִיאוס-זאוס, אשר הפך משכבר לראש כלל פנתאון האלים היווניים הכפיפים, בדומה ליהוה בקרב העמים השמיים ההנותאיסטיים. ואלמלא שמרו היוונים על שליטת העל בגורל, כי אז הם היו מגיעים בסופו של דבר לכדי מונותאיזם אמיתי במושג של זאוס. אל בעל ערך סופי חייב להיות, הוא עצמו, חורץ הגורלות ובורא הייעוד.

כתוצאה של גורמי ההתפתחות הדתית הללו, התפתחה אז האמונה הרווחת באלים העלזים של הר אולימפוס, אלים אשר היו יותר אנושיים מאשר אלוהיים, אלים אשר היוונים האינטליגנטיים מעולם לא התייחסו אליהם ברצינות יתרה. הם לא אהבו יתר על המידה את האלוהיות הללו, אשר הם עצמם יצרו, ואף לא התייראו מפניהם יתר על המידה. הם חשו כלפי זאוס וכלפי משפחת אלי-האדם שלו רגשות לאומניים וגזעיים, אך הם כמעט ולא סגדו להם או עבדו אותם.

בקרב ההלניסטים שררו הדוקטרינות נוגדות-הכהונה של מורי שלם הקודמים במידה כה רבה, כך שביוון מעולם לא התפתח שום סדר כהונה בעל חשיבות. ואפילו יצירת צלמי האלים הייתה יותר בבחינת עבודת לשם אמונת מאשר לשם פולחן.

אלי האולימפוס מהווים דוגמה לאנתרופומורפיזם אנושי טיפוסי. ואולם, המיתולוגיה היוונית הייתה יותר אסתטית מאשר אתית. הדת היוונית סייעה בכך שהציגה יקום הנשלט על-ידי קבוצה של אלוהויות. ואולם, המוסר, האתיקה והפילוסופיה היוונית התקדמו אז הרבה מעבר למושג של האל, וחוסר האיזון הזה בין צמיחה אינטלקטואלית לצמיחה רוחנית, סיכן את יוון כפי שסיכן את הודו.

2. המחשבה הפילוסופית היוונית

דת שטחית הנתפשת בקלות ראש לא תוכל לשרוד, במיוחד כאשר אין לה סדר כוהנים אשר מקדם את מנהגיה וממלא את לבבות המאמינים בפחד וביראה. דת האולימפוס לא הבטיחה גאולה, ואף לא הרוותה את צימאונם הרוחני של מאמיניה; ולפיכך היא נידונה לאבדון. תוך אלף שנה למן היווסדה היא נעלמה כמעט לחלוטין, ובשעה שאלי האולימפוס חדלו מלאחזו במוחות הטובים יותר שבין היוונים, הם נותרו ללא דת לאומית.

זה היה המצב כאשר, במאה השישית לפני ישוע, חוו המזרח והלבנט התעוררות במודעות הרוחנית וניעורו מחדש להכרה במונותאיזם. אך המערב לא נטל חלק בהתפתחות החדשה הזו; לא אירופה ולא צפון-אפריקה נטלו חלק משמעותי בתחייה הדתית הזו. היוונים, לעומתם, אכן חוו התקדמות אינטלקטואלית נפלאה. הם החלו לשלוט בפחד והפסיקו לבקש מן הדת לשמש לו כנוגדן; אך הם לא תפשו כי דת של אמת מהווה מזור לרעב הנשמה, לאי השקט הרוחני ולייאוש המוסרי. הם ביקשו נחמה לנשמה במחשבה המעמיקה – בפילוסופיה ובמטפיזיקה. הם פנו הלאה מן ההגות בשימור העצמי – בגאולה – אל עבר ההגשמה העצמית וההבנה העצמית.

באמצעות מחשבה שיטתית ניסו היוונים להגיע למודעות של ביטחון, אשר נדרשה לשמש כתחליף לאמונה בהישרדות, אך הם נחלו כישלון חרוץ. אך ורק האינטליגנטיים יותר מקרב המעמדות הגבוהים יותר של העמים ההלניסטיים יכלו לתפוש את התורה החדשה הזו; לפשוטי העם, צאצאי העבדים מימים עברו, לא הייתה כל יכולת לקלוט את תחליף הדת החדש הזה.

הפילוסופים סלדו מכל צורות הפולחן, אף-על-פי שכמעט כולם החזיקו באופן רופף ברקע של אמונה בדוקטרינת שלם על אודות "האינטליגנציה של היקום", "רעיון האל" ו"המקור הגדול". בכך שהם הכירו באלוהי ובעל-סופי היוו הפילוסופים היווניים מונותאיסטים כנים; הם התייחסו במידה מועטה בלבד לגלקסיה השלמה של האלים והאלות האולימפיים.

המשוררים היווניים של המאות החמישית והשישית, וביניהם ראוי לציון במיוחד פינדארוס, ניסו לערוך רפורמות בדת היוונית. הם רומזו את האידיאלים שלה, אך היו יותר אמנים מאשר אנשי דת. והם לא הצליחו לפתח טכניקה לקידום ערכים נעלים ולשימורם.

קסנופנס לימד על אודות האל האחד, אך מושג האלוהות שלו היה פנתאיסטי מדי מכדי לשמש כאב אישי לבן האדם. אֶנְפֶּסְגֹּרַס היה מכאניסט, למעט העובדה שהכיר בגורם ראשון, בדעת תחילית. סוקראטס וממשיכי דרכו, אפלטון ואריסטו, לימדו כי הידע הוא מידה טובה; כי הטוב הינו בריאות של הנשמה; כי מוטב לסבול מחוסר צדק מאשר לנהוג בו, כי שגיאה היא לגמול על רוע ברוע, וכי האלים הינם חכמים וטובים. המידות הטובות הראשיות היו: חכמה, אומץ, מתינות וצדק.

התפתחותה של הפילוסופיה הדתית בקרב העמים ההלניים והיהודיים מספקת הדגמה בונה של תפקוד הכנסייה כמוסד מעצב של ההתקדמות התרבותית. בפלשתינה, נשלטה המחשבה האנושית על-ידי הכהונה והכוונה על-ידי כתבי הקודש במידה כזו שהפילוסופיה והאסתטיקה נבלעו לחלוטין בתוך הדת והמוסר. ביוון, היעדרם המוחלט-כמעט של הכוהנים ושל "כתבי הקודש" הותיר את הדעת האנושית חופשית מכבלים, והתוצאה הייתה התפתחות מדהימה בעומק המחשבה. ואולם, הדת כהתנסות אישית לא הצליחה להדביק את קצב התפתחותה של החקירה האינטלקטואלית אל תוך טיבו ומציאותו של הקוסמוס.

ביוון הוכפפה האמונה לחשיבה; בפלשתינה החשיבה נשבתה בידי האמונה. הרבה מעוצמתה של הנצרות נובעת מכך שהיא שאלה במידה רבה הן מן המוסר היהודי והן מן המחשבה היוונית.

הדוגמה הדתית התגבשה בפלשתינה במידה שסיכנה את המשך הצמיחה; ביוון הפכה המחשבה האנושית לכה מופשטת, עד שמושג האל כמו התאדה לכדי ערפילי אדים של השערה פנתאיסטית, דומה למדי לאינסופיות הבלתי-אישית של הפילוסופים הברהמינים.

ואולם, האנשים הממוצעים באותה תקופה לא יכלו לתפוש את הפילוסופיה היוונית על ההגשמה העצמית ועל האלוהות המופשטת, והם אף לא התעניינו במיוחד בדברים הללו; הם דווקא כמהו להבטחות גאולה, לצד אל אישי אשר יוכל להקשיב לתפילותיהם. הם הגלו את הפילוסופים, רדפו את שרידי כת שלם, זאת משום ששתי הדוקטרינות התמזגו במידה רבה זו בזו, והתכוננו לצלילה אורגזמית נוראית אל תוך דברי ההבל של כתות המסתורין, אשר נפוצו אז עד מאוד ברחבי ארצות הים התיכון. המסתורין של אֶלְאֵיִסִינָה צמח יחד עם הפנתיאון של האולימפוס, גרסה יוונית לפולחן הפוריות; פולחן הטבע של דיוניסוס פרח ולבלב; הכת הטובה ביותר הייתה האחווה של אורפיאוס, אשר הטפתה המוסרית והבטחותיה לגאולה קסמו לרבים.

יוון כולה החלה לעסוק בשיטות החדשות האלה להשגת גאולה, בטקסים הרגשיים והיוקדים הללו. מעולם לא הגיעה אומה כלשהי לפסגות הגבוהות ביותר של הפילוסופיה האמנותית בזמן כה קצר; שום אומה לא יצרה מערכת אתיקה מתקדמת שכזו, נעדרת אלוהות הלכה למעשה, ולחלוטין נעדרת הבטחה לגאולה אנושית; ושום אומה לא צללה באופן כה מהיר, עמוק ואלים לקיפאון אינטלקטואלי, לשחיתות מוסרית, להתרוששות רוחנית כה

עמוקים כמו אותם עמים יוונים, כאשר אלו השליכו עצמם למערבולת המטורפת של פְּתוֹת המסתורין.

דתות שרדו לאורך תקופות ממושכות ללא תמיכה פילוסופית, ואולם רק פילוסופיות מועטות הצליחו לשרוד ככאלה לאורך זמן ללא הזדהות כלשהי עם דת. הפילוסופיה מתייחסת לדת כמו שהרעיון מתייחס לפעולה. ואולם, המצב האנושי האידיאלי הוא זה שבו הותכו הפילוסופיה, הדת והמדע לכדי אחדות בעלת משמעות הודות לפעולתם של החכמה, האמונה והניסיון.

3. תורתו של מלכי-צדק ברומא

מכיוון שהדת המאוחרת יותר של הלטינים צמחה מתוך צורות הפולחן המוקדמות יותר של משפחת האלים אל תוך הפולחן השבטי לאל מארס, אל המלחמה, אך טבעי הוא שהיא הייתה יותר בבחינת מצוות פוליטיות מאשר היו המערכות האינטלקטואליות של היוונים ושל הברברים, או הדתות הרחניות יותר של עמים אחרים.

במסגרת התחייה המונותאיסטית הכבירה של בשורת מלכי-צדק, במהלך המאה השישית לפני ישוע, חדרו לאיטליה מעט מדי מקרב המיסיונרים של שלם, ואלו אשר הצליחו בכך לא היו מסוגלים להתגבר על השפעת הכהונה האֶטְרוּסקית, אשר הלכה והתפשטה במהירות, על הגלקסיה החדשה שלה של אלים ומקדשים, אשר התארגנו כולם בדמות דת המדינה הרומית. דת זו של השבטים הלטיניים לא הייתה טריוויאלית ומושחתת כמו זו של היוונים, ואף לא סגפנית ורודנית כמו זו של העברים; היא כללה בעיקר ציות למנהגים, שבועות וטאבו ותו לא.

הדת הרומית הושפעה עד מאוד בעקבות ייבוא תרבותי נרחב מיוון. בסופו של דבר, מרבית האלים היווניים הועתקו ושולבו אל תוך הפנתאון הלטיני. היוונים סגדו במשך זמן רב לאש האח המשפחתית – קֶסְטִיָה הייתה האלה הבתולה של האח; נֶסְטָה הייתה אלת הבית הרומית. זאוס הפך ליופיטר; אפרודיטה הפכה לונוס; וכך הלאה לאורך השורה הארוכה של האלים האולימפיים הרבים.

החניכה הדתית של הצעירים הרומיים הייתה מועד הקדשתם הרצינית לשירות המדינה. ולמעשה, שבועות האזרחות היוו טקסים דתיים. לעמים הלטיניים היו מקדשים, מזבחות ומקומות קדושים, ובעתות משבר הם נועצו באוֹרְקֶל. הם שמרו על עצמות הגיבורים, ומאוחר יותר, על עצמות הקדושים הנוצרים.

הלאומנות הרשמית נטולת הרגש והפסבדו-דתית הזו נידונה להתמוטט, ממש כפי שהפולחן האמנותי והאינטלקטואלי ביותר של היוונים נפל קורבן אל מול הפולחן המשולהב, הרגשי עד מאוד, של פְּתוֹת המסתורין. הכבירה מכל הכתות ההרסניות הייתה זו של דת המסתורין של אֵם האל, אשר המטה שלה נמצא באותם ימים בדיוק במקום שבו שוכנת כיום כנסיית פטרוס הקדוש ברומא.

המדינה הרומית המגיחה כבשה פוליטית, אך נכבשה, בתורה, בידי הפְּתוֹת, הריטואלים, המסתורין והמושגים של אלי מצרים, יוון והלבנט. הכתות המיובאות האלה המשיכו לפרוח ברחבי המדינה הרומית עד לימיו של אוגוסטוס, אשר, עקב סיבות פוליטיות ואזרחיות גרידא, ניסה באומץ ובמידה מסוימת של הצלחה, להרוס את המסתורין ולהחיות את הדת הפוליטית הנושנה.

אחד מכוהניה של דת המדינה סיפר לאוגוסטוס על ניסיונותיהם הקודמים של מורי שלם להפיץ את הבשורה על אודות האל האחד, אלוהות סופית החולשת על כלל ההוויות העל-טבעיות; ורעיון זה מצא אחיזה כה איתנה בדעתו של הקיסר, עד שהוא בנה מקדשים רבים, מילא אותם בצלמים יפהפיים, ארגן מחדש את הכהונה מטעם המדינה, כונן מחדש את דת המדינה, מינה עצמו לכוהן הגדול בפועל, ואף לא היסס, כקיסר, להכריז על עצמו כעל האל העליון.

דת חדשה זו, פולחן אוגוסטוס, פרח והתקיימה בכל רחבי האימפריה בתקופת חייו, למעט בפלשתינה, מולדת היהודים. ותקופה זו של האלים האנושיים נמשכה עד אשר מנתה הכת הרומית למעלה מעשרים-וארבע אלוהויות של אנשים שרוממו את עצמם, ואשר טענו כולם כי נולדו באורח פלאי וכי הם ניחנים בתכונות על-אנושיות אחרות.

הפעם האחרונה שבה נקטה הקבוצה המידלדלת של חסידי שלם עמדה התרחשה באמצעות קבוצת מטיפים כנים, הציניקנים, אשר דחקו ברומאים לזנוח את הריטואלים הדתיים הפרועים וחסרי התוחלת שלהם ולשוב לצורת פולחן אשר כללה את בשורת מלכי-צדק, כפי שזו סוגלה והזדהמה בעקבות המגע עם הפילוסופיה של היוונים. ואולם, העם בכללותו דחה את הציניקנים; הם העדיפו לצלול אל תוך הריטואלים של המסתורין, אשר לא רק הציעו תקווה בדמות גאולה אישית, אלא אף הרוו את התשוקה להסחת הדעת, לריגוש ולבידור.

4. פְּתוֹת המסתורין

תשומת ליבם של רוב האנשים בעולם היווני-רומי, אשר איבדו את הדתות הפרימיטיביות של המשפחה ושל המדינה, ולא יכלו או לא רצו לתפוס את משמעות הפילוסופיה היוונית, הופנתה לעבר פְּתוֹת המסתורין המרהיבות והרגשניות של מצרים ושל הלבנט. פשוטי העם כמהו להבטחות גאולה – לנחמה דתית בהווה ולהבטחה של תקווה לחיי נצח לאחר מוות.

שלוש כתות המסתורין אשר הפכו לפופולריות ביותר היו:

1. הכת הפריגית של קיפלה ובנה אָטִיס.

2. הכת המצרית של אוֹזִירִיס ואמו אָזִיִּס.

3. הכת האירנית של פולחן מִיתְרָאס, גואל ומשחרר האנושות החוטאת.

כתות המסתורין הפריגית והמצרית לימדו כי הבן האלוהי (אטיס ואוזיריס, בהתאמה) התנסה במוות וקם לתחייה הודות לכוח אלוהי; ועוד הן לימדו כי כל אלו אשר קיבלו חניכה ראויה עם הצטרפותם לכת המסתורין, ואשר חגגו כיאות את יום השנה למוותו של האל ולתחייתו מן המתים, יחלקו בתכונותיו האלוהיות ובאלמותיותו.

הטקסים הפריגיים היו מרשימים אך משפילים; פסטיבלי הדם שלהם מעידים על השיעור שבו הפכו כתות המסתורין הלבנטיניות האלה למנוונות ולפרימיטיביות. היום הקדוש ביותר היה יום שישי השחור, "יום הדם", לזכר מותו של אטיס מידי שנה. לאחר שלושה ימים שבהם נחגגו קורבנו ומותו של אטיס, עבר הפסטיבל לשמחה בתחייתו מן המתים.

ריטואלי הפולחן של איזיס ואוזיריס היו מעודנים ומרשימים יותר מאלו של הכת הפריגית. הריטואל המצרי הזה נסב סביב האגדה על אודות אל נילוס הקדום, אל אשר מת וקם לתחייה, ואשר המושג על אודותיו נגזר מתוך ההתבוננות במחזור השנתי, שבמהלכו פסקה הצמחייה מלצמוח ושבה וחזרה לצמוח עם בוא אביב. הדבקות שבה פעלו כתות המסתורין האלה – על האורגיות של טקסיהן – אשר הייתה אמורה, לכאורה, להוביל לעבר ה"התלהבות" של ההכרה האלוהית, הייתה לעיתים דוחה ביותר.

5. הכת של מִיתְרָאס

לבסוף פינו כתות המסתורין הפריגית והמצרית את הדרך לכת המסתורין הגדולה מכולן, הפולחן למיתראס. הכת המיתראית פנתה לטווח רחב של תכונות בטבע האנושי, ובהדרגה תפשה את מקומן של שתי קודמותיה. המיתראיזם התפשט בכל רחבי האימפריה הרומית הודות למאמצי התעמולה של הלגיונות הרומיים אשר גויסו בלבנט, שם דת זו הייתה מצויה באופנה, באשר הם נשאו את האמונה הזו בכל אשר הלכו. וריטואל דתי חדש זה היווה שיפור משמעותי ביחס לכתות המסתורין המוקדמות יותר.

כת מיתראס קמה באירן ונשתמרה בארץ מולדתה במשך תקופה ארוכה, למרות התנגדותם התקיפה של חסידי זרתוסטרא. ואולם, עד לעת שבה הגיע המיתראיזם לרומא, הוא השתפר עד מאוד באמצעות ספיגה ניכרת מתורת זרתוסטרא. והשפעתה של דת זרתוסטרא על הנצרות, עת זו הופיעה בשלב מאוחר יותר, התרחשה בעיקר דרך הכת המיתראית.

הכת המיתראית הציגה אל נחרץ אשר מקורו בסלע כביר, אל אמיץ במעלליו, שהחיצים אשר ירה על סלע גרמו למים לפרוץ מתוכו. סופר גם על שיטפון אשר ממנו חמק אדם אחד בסירה שנבנתה במיוחד לשם כך, ועל ארוחה אחרונה שבה חגג מיתראס עם אל השמש בטרם עלייתו השמימה. אל שמש זה, סול איִנְוִיקְטוס, היווה מושג מנוון של מושג האל אֶהוּרָה-מְזְדָה בדת זרתוסטרא. מיתראס נחשב למפקדו השורד של אל השמש ממלחמתו באל החושך. וכהכרה בכך שחיסל את השור המיתולוגי הקדוש, זכה בחיי נצח, וכן הועלה לדרגת נציג המין האנושי בקרב האלים שבשמים.

מאמיניה של הכת קיימו את הפולחן במערות ובמקומות סודיים אחרים, שרו מזמורים, מלמלו מילות קסם, אכלו את בשר הקורבנות ושתו את דמם. הם סגדו שלוש פעמים ביום, ערכו טקסים מיוחדים ביום של אל השמש, ואת הטקסים הנרחבים מכולם שמרו לפסטיבל השנתי למיתראס, בעשרים וחמישה בדצמבר. האמונה הייתה כי טעימה מן הקורבן הבטיחה חיי נצח, את המעבר אל חיקו של מיתראס מיד לאחר המוות, ואפשרה לשהות שם באושר עד הגיע יום הדין. ביום הדין יפתחו מפתחות הרקיעים של מיתראס את שערי גן העדן, אשר אליו יתקבלו המאמינים; או אז, עם חזרתו של מיתראס אל כדור הארץ, יושמדו כלל האנשים החיים והמתים אשר לא הוטבלו. לימדו כי עם מותו של אדם הוא עומד לדין בפני מיתראס, ובשעת סוף העולם יזמן מיתראס אליו את כלל המתים מן הקברים על-מנת שיעמדו למשפט האחרון. את הרשעים תאכל האש, ואילו הצדיקים ימלכו לצד מיתראס לנצח נצחים.

בתחילה הייתה זו דת לגברים בלבד, והמאמינים יכלו לקבל חניכה באחד משבעה סדרים שונים. מאוחר יותר התקבלו בנותיהם ונשותיהם של המאמינים למקדשיה של האם הגדולה, אשר שכנו בסמוך למקדשים המיתראיים. הכת של הנשים היוותה מזיגה בין הריטואל המיתראי לבין טקסי הכת הפריגית של קיפלה, אמו של אטיס.

6. המיתראיזם והנצרות

בטרם הגעתן של כתות המסתורין ושל הנצרות לארצות המתורבתות של צפון-אפריקה ואירופה, כמעט שלא התפתחה שם דת אישית כמוסד בלתי-תלוי; היה זה יותר עניין למשפחה, לעיר-המדינה, לפוליטיקה ולקיסר. היוונים ההלניסטיים מעולם לא פיתחו מערכת פולחן מרכזית; הריטואל היה עניין מקומי; לא הייתה להם כהונה ואף לא "ספר קודש". בדומה מאוד לרומאים, נעדרו מוסדותיהם הדתיים את הדחף רב העוצמה הנדרש לשם שימור הערכים המוסריים והרוחניים הגבוהים יותר. אף כי נכון הדבר שהתמסדותה של דת גורעת על-פי-רוב מאיכותה הרוחנית, נכון גם, מן

הבחינה העובדתית, כי עד כה שום דת לא הצליחה לשרוד ללא התארגנות מוסדית בשיעור כזה או אחר.

וכך דשדשה הדת במערב עד לימיהם של הסקפטיים, הציניקנים, האפיקורוסים והסטואיים, והחשוב מכל – עד לימי המאבק הכביר בין המיתראיזם לנצרות, דתו החדשה של פאולוס.

במהלך המאה השלישית שלאחר ישוע, הכנסיות המיתראיות והנוצריות דמו עד מאוד אלה לאלה, הן במראה והן באופי הריטואל אשר נערך בהן. רוב מקומות הפולחן הללו שכנו מתחת לפני אדמה, ושני הסוגים כללו מזבחות אשר הציגו ברקע, באופנים מגוונים, את סבלו של המושיע אשר הביא גאולה למין האנושי החוטא.

המאמינים המיתראיים תמיד נהגו לטבול את אצבעותיהם במים קדושים עם כניסתם למקדש. ומכיוון שבמחוזות מסוימים היו כאלו אשר השתייכו לשתי הדתות בעת ובעונה אחת, הם הכניסו את המנהג הזה לרוב הכנסיות הנוצריות בקרבת רומא. שתי הדתות הטבילו ונטלו חלק בסקרמנט הלחם והיין. מלבד ההבדל בין הדמויות של מיתראס וישוע, הבדל הגדול האחד בין המיתראיזם לנצרות היה שהאחת עודדה מיליטנטיות ואילו האחרת הייתה שוחרת שלום עד מאוד. סובלנותו של המיתראיזם כלפי דתות אחרות (למעט הנצרות בשלב מאוחר יותר) היא אשר גרמה לאובדנו. ואולם, הגורם המכריע במאבק שבין השתיים היה קבלתן של הנשים כחברות מן המניין לדת הנוצרית.

בסופו של דבר שלטה הדת הנוצרית הרגילה במערב. הפילוסופיה היוונית סיפקה את המושגים על אודות הערכים האתיים; המיתראיזם, את מנהגי הריטואל והפולחן; והנצרות, ככזו, סיפקה את הטכניקה שבה נשתמרו הערכים המוסריים והחברתיים.

7. הדת הנוצרית

בן בורא לא התגשם בגוף בשר ודם והעניק את עצמו לאנושות באורנטיה על-מנת לרצות אל זועם, אלא דווקא על-מנת לגרום לאנושות כולה להכיר באהבתו של האב, ובהיות כולם ילדי האל. אחרי ככלות הכול, אפילו הטוען הגדול בזכות דוקטרינת כפרת העוונות הבין משהו מהאמת הזו, באשר הוא הכריז כי "אלוהים הֵיךְ בְּמִשִּׁיחַ מְרֻצָּה אֶת הָעוֹלָם לְעֶצְמוֹ."

מסמך זה איננו עוסק במקורה של הדת הנוצרית ובתהליך התפשטותה. מספיק לציין כי היא נבנתה סביב אישיותו של ישוע מנצרת, מיכאל בן נבאדון אשר התגשם בגוף אדם, הידוע באורנטיה כמשיח, זה אשר נמשח. הנצרות הופצה ברחבי הלבנט והמערב על-ידי חסידיו של איש גלילי זה, ודבקוּתם המיסיונריות השתוותה לזו של קודמיהם רבי המעללים, בני שֵׁת ובני שָׁלֹם, כמו גם של בני זמנם האסייתיים, המורים הבודהיסטים.

הדת הנוצרית, כמערכת אמונה באורנטיה, נוצרה הודות לשילוב בין התורות, ההשפעות, האמונות, הכתות והגישות האישיות היחידניות הבאות:

1. תורתו של מלכי-צדק, אשר היוותה גורם בסיסי בכל הדתות במזרח ובמערב אשר קמו בארבעת-אלפים השנים האחרונות.

2. המערכת המוסרית, האתית והתיאולוגית של העברים, כמו גם האמונה בהשגחה העליונה וביהוה העליון.

3. מושגיו של זרתוסטרא על אודות המאבק בין הטוב והרע הקוסמיים, מאבק אשר הותיר זה מכבר את חותמו הן על היהדות והן על המיתראיזם. בשל המגע הממושך אשר נגרם בעקבות המאבק בין המיתראיזם לבין הנצרות, הפכו הדוקטרינות של הנביא האירני לגורם רב-עוצמה בקביעת התבנית התיאולוגית והפילוסופית והמבנה של הדוגמות, העקרונות והקוסמולוגיה של הגרסאות ההלניסטיות והלטיניות של תורת ישוע.

4. כתות המסתורין, במיוחד המיתראיזם, אך גם פולחן האם הגדולה של הכת הפריגית. אפילו האגדות על אודות לידתו של ישוע באורנטיה נצבעו בגווני הגרסה הרומית ללידתו הפלאית של הגואל-הגיבור האירני, מיתראס, אשר בהגעתו לכדור הארץ חזו לכאורה אך ורק מתי מעט רועי צאן נושאי-מתנות, אשר למדו מראש על מאורע זה מפי מלאכיות.

5. העובדה ההיסטורית של חייו האנושיים של ישוע בן יוסף, המציאות של ישוע מנצרת כמשיח המהולל, בן האל.

6. נקודת המבט האישית של פאולוס התרסי. וראוי לציין כי בשנות נעורו, המיתראיזם הייתה הדת השלטת בתְּרֶסוֹס. פאולוס לא חלם שהאגרות אשר כתב למומרים מתוך כוונה ראויה ייחשבו יום אחד כ"דבר האל." אין לייחס למורים מעין אלו, בעלי הכוונות הטובות, את האחריות לשימוש שבו יעשו חסידיהם המאוחרים יותר בכתביהם.

7. המחשבה הפילוסופית של העמים ההלניסטיים, מאלכסנדריה ואנטיוכיה, דרך יוון, ועד לסיקֶזוּה ורומא. הפילוסופיה של היוונים הייתה מצויה בהרמוניה עם גרסת הנצרות של פאולוס יותר מאשר עם כל מערכת דתית אחרת, והפכה לגורם חשוב בהצלחתה של הנצרות במערב. עד היום מהוות הפילוסופיה היוונית, יחד עם התאולוגיה של פאולוס, את הבסיס לאתיקה האירופאית.

ככל שחדרה תורתו המקורית של ישוע למערב, כך היא הפכה יותר ויותר מערבית, וככל שהפכה מערבית, כך היא החלה לאבד את הפוטנציאל לקסום אוניברסאלית לכלל הגזעים ולכל סוגי בני האדם. כיום הפכה הנצרות לדת המותאמת היטב למסוכמות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות של

האנשים הלבנים. מזה זמן רב שהנצרות חדלה מלהיות דתו של ישוע, אף כי היא עדיין מציגה בעוז דת יפה על אודות ישוע ליחידים המבקשים בכנות ללכת בדרכיו. היא היללה את ישוע כמשיח, פֶּאֶחַד אשר נמשח מֶעַם האל, אך שכחה כמעט לחלוטין את בשורתו האישית של המאסטר: אבהותו של האל והאחוה האוניברסאלית של כלל בני האדם.

וזהו הסיפור הארוך על אודות תורתו של מאקיוונטה מלכי-צדק באורנטיה. חלפו כמעט ארבעת-אלפים שנה למן המתת של בן של חירום זה של נבאדון באורנטיה, ובזמן שחלף חדרה התורה על אודות "הכוהן לאל עליון, האל הגבוה ביותר", לכל הגזעים ולכל העמים. ומאקיוונטה הצליח להשיג את מטרת המתת הבלתי-שגרתית שלו; כאשר התכונן מיכאל להופיע באורנטיה, התקיים בלבבות הגברים והנשים המושג על אודות האל, אותו מושג על אודות האל אשר עדיין יוקד מחדש בהתנסותם הרוחנית החיה של ילדיו הרבים של האב האוניברסאלי, בעודם חיים את חייהם המסקרנים ובני החלוף בפלנטות הסובבות בחלל.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 99

הבעיות החברתיות של הדת

הדת מגשימה את הסעד החברתי הגבוה ביותר שלה כאשר הקשר בינה לבין המוסדות החילוניים של החברה הינו המצומצם ביותר. בעידנים עברו הדת לא נאלצה להתאים את גישתה לשינויים הנרחבים במערכות הכלכליות והפוליטיות, הואיל והרפורמות החברתיות הוגבלו בעיקר לתחום המוסרי. הבעיה העיקרית של הדת היא ניסיונה להחליף את הרע בטוב בתוך הסדר החברתי הקיים של התרבות הכלכלית והפוליטית. וכך נטתה הדת, בעקיפין, להנציח את הסדר החברתי הקיים, לעודד את שימורה של הציוויליזציה מהסוג הקיים.

אך הדת איננה אמורה לעסוק במישרין, לא ביצירתם של סדרי חברה חדשים ולא בשימורם של סדרים ישנים. דת של אמת אכן תתנגד לאלומות כטכניקה להתפתחות חברתית, אך לא תתנגד למאמציה המושכלים של החברה להתאים את מנהגיה ואת מוסדותיה לתנאים כלכליים חדשים ולדרישות תרבותיות חדשות.

במאות שעברו הדת אכן אישרה רפורמות חברתיות, כפי שאלה חלו מעת לעת, ואולם במאה העשרים היא נדרשת לעבור התאמה לחברה הנבנית מחדש באופן נרחב ומתמשך. תנאי החיים משתנים כה מהר עד שנדרש להאיץ עד מאוד את השינויים המוסדיים, ובהתאמה נדרשת הדת להאיץ את קצב הסתגלותה לסדר החברתי החדש המשתנה בהתמדה.

1. הדת ובנייה-חברתית מחדש

ההמצאות המכאניות ותפוצת הידע משנות את פני הציוויליזציה; על-מנת להימנע מאסון תרבותי, נדרש בהכרח לבצע התאמות כלכליות מסוימות ושינויים חברתיים מסוימים. הסדר החברתי החדש הזה, הממשמש ובא, לא יגיע להתייצבות בוטחת באלף השנים הבאות. המין האנושי חייב להשלים עם סדרה של שינויים, של התאמות ושל התאמות-מחדש. האנושות צועדת לקראת ייעוד פלנטארי חדש ועלום.

הדת חייבת להפוך לגורם השפעה רב-עוצמה המכוון לעבר יציבות מוסרית וקדמה רוחנית, זאת בעודה פועלת באופן דינמי בתוך התנאים הללו, המשתנים תמידית, ובתוככי השינויים הכלכליים הבלתי-פוסקים.

החברה באורנטיה לא תוכל לקוות להתייצב כבימים עברו. הספינה החברתית הפליגה לדרכה אל מחוץ למפרציה המוגנים של המסורת המבוססת, והחלה לשוט במימי הגועשים של ים הייעוד האבולוציוני; ונשמת האדם נדרשת, יותר מאשר אי-פעם בהיסטוריה של העולם, לבחון בקפדנות את מפות המוסר שלה, ולהיצמד בנחישות למצפן ההכונה הדתית. משימתה העליונה של הדת כגורם השפעה על החברה הינה ייצוב האידיאלים של האנושות במשך תקופת המעבר המסוכנת משלב אחד של הציוויליזציה למשנהו, מרמה תרבותית אחת לאחרת.

אין לדת חובות חדשים, אך היא נדרשת בבהילות לשמש כמנחה נבונה וכיועצת מנוסה בכל המצבים האנושיים החדשים הללו, המשתנים במהירות. החברה הופכת יותר מכאנית, יותר דחוסה, יותר סבוכה ויותר תלויה-הדדית באופן קריטי. על הדת לפעול על-מנת למנוע מכל מערכות היחסים ההדדיות החדשות והאינטימיות האלה מלהסיג אלה את אלה לאחור, או אפילו מלהרוס אלה את אלה. שומה על הדת לשמש כמלח הקוסמי אשר מונע את תסס הקדמה מלהרוס את טעמה התרבותי של הציוויליזציה. רק הודות לסעד הדת יכולות מערכות היחסים החברתיות וההתפוכות הכלכליות האלה להוביל לאחווה ארוכת-טווח.

אם לנקוט בלשון אנושית, אנושיות נטולת-אל הינה מחווה נאצלת, אך דת אמיתית הינה הכוח היחידי אשר יכול להגביר, לאורך זמן, את התגובתיות של קבוצה חברתית אחת לצרכיה ולסבלן של קבוצות אחרות. בעבר הדת המוסדית הייתה יכולה לעמוד מן הצד בעת ששכבותיה הגבוהות יותר של החברה אטמו את אוזניהן נוכח הסבל והדיכוי אשר חוו השכבות הנמוכות, חסרות הישע, ואולם בעת המודרנית סדרי החברה הנמוכים יותר הללו אינם בורים במידה כה משפילה, ואף אינם כה חסרי-ישע מבחינה פוליטית.

אין הדת צריכה להתערב באופן מעשי במלאכה החילונית של בנייתה-מחדש של החברה וארגונה-מחדש של הכלכלה. ואולם, עליה לשמור באופן פעיל על קצב ההתקדמות של הציוויליזציה בכך שתצהיר מחדש, ובאופן ברור ונחרץ, על ציוויה המוסריים ועל עקרונותיה הרוחניים, על הפילוסופיה המתקדמת של החיים האנושיים והגאולה הטראנסצנדנטאלית. רוחה של הדת נצחית היא, אך צורת ביטוייה חייבת להתחדש כל אימת

2. חולשת הדת המוסדית

הדת המוסדית איננה יכולה להעניק השראה ולספק מנהיגות בעת הבנייה-מחדש של החברה וארגונה-מחדש של הכלכלה, הממששות ובאות ברחבי העולם, הואיל והיא הפכה, למרבה הצער, לחלק אורגאני פחות או יותר מן הסדר החברתי ומן המערכות הכלכליות אשר נועדו להיבנות מחדש. במשבר הנוכחי של הציוויליזציה יכולה לפעול ביעילות וביצירתיות רק דת האמת של ההתנסות הרוחנית האישית.

הדת המוסדית שבוייה כעת במבוי סתום של מעגל קסמים שלילי. היא איננה יכולה לבנות-מחדש את החברה מבלי לבנות-מחדש קודם את עצמה; ובהיותה חלק בלתי-נפרד מן הסדר המבוסס, היא איננה יכולה לבנות-מחדש את עצמה, בטרם נבנתה-מחדש החברה באופן קיצוני.

אנשים דתיים חייבים לפעול בחברה, בתעשייה ובפוליטיקה כיחידים, לא כקבוצות, כמפלגות או כמוסדות. קבוצה דתית המתיימרת לפעולה ככזו, בנוסף לפעולתה הדתית, הופכת מיד למפלגה פוליטית, לארגון כלכלי או למוסד חברתי. מאמצי הפעולה הקבוצתית הדתיים חייבים להצטמצם לקידומן של תכליות דתיות.

אנשים דתיים אינם ערכיים יותר בכל הנוגע למשימות בנייה-מחדש של החברה מאשר אנשים בלתי-דתיים, אלא במידה שבה דתם העניקה להם ראייה קוסמית מועצמת וציידה אותם בחכמה חברתית נעלה, כזו אשר נולדת מן התשוקה הכנה לאהוב עד מאוד את האל ולאהוב כל אדם כאח בממלכת השמיים. סדר חברתי אידיאלי הוא זה אשר במסגרתו כל אדם אוהב את רעהו כמוהו עצמו.

יש ונדמה כי הכנסייה המוסדית שירתה בעבר את החברה בכך שהיללה את הסדר הפוליטי והכלכלי הקיים, אך אם ברצונה לשרוד עליה לחדול מלעשות כן ומהר. הגישה הראויה היחידה הינה לימוד תורת אי-האלימות, הדוקטרינה של האבולוציה השלווה במקום זו של המהפכה האלימה – שלום על הארץ ורצון טוב בין כלל בני האדם.

הדת המודרנית מתקשה להתאים את גישתה לשינויים החברתיים המהירים רק משום שהרשתה לעצמה להפוך, ובמידה כה רבה, למסורתית, דוגמטית וממוסדת. הדת של חיי ההתנסות כלל איננה מתקשה לצעוד לפני כל ההתפתחויות החברתיות והתהפוכות הכלכליות האלה, ובקרב כל אלה היא פועלת תמיד כמייצבת מוסרית, כמנחה חברתית וכמכוונית רוחנית. דת של אמת נושאת מעידן אחד למשנהו את אותה תרבות ראויה ואת אותה חכמה אשר נולדת מתוך ההתנסות של ידיעת האל והשאפה להידמות לו.

3. הדת והאדם הדתי

הנצרות המוקדמת הייתה חופשית לחלוטין מסיבוכים אזרחיים, ממחויבויות חברתיות ומהתקשרויות כלכליות. רק לאחר מכן הפכה הנצרות הממוסדת לחלק בלתי-נפרד מן המבנה הפוליטי והחברתי של הציוויליזציה המערבית.

ממלכת השמיים איננה סדר חברתי ואף איננה סדר כלכלי; היא אחווה רוחנית לגמרי של יחידים יודעי-אל. אכן, אחווה מעין זו כשלעצמה הינה תופעה חברתית חדשה ומדהימה אשר נלוות לה השלכות פוליטיות וכלכליות כבירות.

האדם הדתי איננו נטול אהדה לסבל חברתי, דעתו איננה מוסחת מאי-צדק אזרחי, והוא אף איננו מבודד ממחשבה כלכלית או חסר-רגישות באשר לרודנות פוליטית. הדת משפיעה במישרין על בנייה-מחדש של החברה, לפי שהיא הופכת את האזרח היחיד לרוחני ולאידאלי. בעקיפין, מושפעת הציוויליזציה התרבותית מגישתם של אותם יחידים דתיים בשעה שאלו הופכים חברים פעילים ומשפיעים בקבוצות החברתיות, המוסריות, הכלכליות והפוליטיות השונות.

השגת ציוויליזציה תרבותית גבוהה דורשת, בראש ובראשונה, אזרח מסוג אידיאלי, וכן את המנגנונים החברתיים האידאליים וההולמים אשר באמצעותם יכולים אזרחים מעין אלו לשלוט במוסדות הכלכליים והפוליטיים של חברה אנושית מתקדמת מעין זו.

הכנסייה, בשל עודף רגשנות כוזבת, סעדה במשך זמן רב את המקופחים ואת חסרי המזל, וכל זה היה טוב ויפה, אך אותה רגשנות הובילה להנצחתם הלא-נבונה של זנים גזעיים מנוונים, אשר עיכבו את התקדמות הציוויליזציה במידה רבה.

אחרי ככלות הכול, יחידים רבים העוסקים בבנייה-מחדש של החברה דוחים מכול וכל את הדת המוסדית, ובה בעת מפיצים בקנאות דתית את הרפורמות החברתיות שלהם עצמם. וכך קורה כי למניע הדתי, מניע אישי ופחות או יותר בלתי-מזוהה, נודע תפקיד גדול בתכנית לבנייה-מחדש של החברה בימינו אנו.

החולשה הגדולה בכל הפעילות הדתית מהסוג הבלתי-מזוהה והבלתי-מודע הזה היא שהדת איננה יכולה ליהנות מביקורת דתית פתוחה, ובכך להגיע לרמה מועילה של תיקון-עצמי. עובדה היא כי הדת איננה צומחת, אלא כשהיא סרה למרותה של הביקורת הבונה, מועצמת על-ידי הפילוסופיה, מטוהרת על-ידי המדע וניזונה מרעות נאמנה.

תמיד קיימת סכנה גדולה שהדת תתעוות ותסטה לעבר הגשמת מטרות כוזבות, כמו בעתות מלחמה, כאשר כל אומה לוחמת מזנה את דתה בכך שהיא רותמת אותה לשירות התעמולה הצבאית. הקנאות נטולת-האהבה לעולם מזיקה לדת, בעוד שהרדיפה מסיטה את פעילויות הדת אל מטרות הגשמת תכליות חברתיות או תיאולוגיות.

ניתן לשמור את הדת חופשיה מהתקשרויות חילוניות בלתי-מקודשות אך ורק באמצעות:

1. פילוסופיה מתקנת ביקורתית.

2. חופש מכלל ההתקשרויות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות.

3. חברויות יצירתיות, מנחמות ומעצימות-אהבה.

4. הרחבה מדורגת של תובנות רוחניות והערכה של ערכים הקוסמיים.

5. מניעת קנאות באמצעות איזון של הגישה המנטאלית המדעית.

קבוצה, על האנשים הדתיים לעסוק אך ורק בדת ולא בשום דבר אחר, זאת למרות שכל אדם דתי בודד שכזה עשוי להפוך, כאזרח יחידי, למנהיג יוצא-דופן של תנועה חברתית, כלכלית או פוליטית כלשהי של בנייה-מחדש.

זהו עניינה של הדת לעסוק ביצירתה, בשימורה ובמתן השראה למידה כזו של נאמנות קוסמית באזרח היחיד, אשר תוביל אותו להצליח בהתקדמות בכל השירותים החברתיים הקשים אך הנדרשים הללו.

4. קשיי מעבר

דת אמיתית הופכת את האדם הדתי למקור של ניחוח חברתי, וכן מובילה להבנת האחוה האנושית. ואולם, פעמים רבות מחסלת היווצרותן הפורמאלית של קבוצות דתיות את אותם ערכים ממש אשר לשם קידום התארגנה הקבוצה. הרעות האנושית והדת האלוהית מסייעות הדדית זו ביד זו ומאירות באור של משמעות, במידה שהצמיחה בכל אחת מהן משתווה והרמונית. הדת מעניקה משמעות חדשה לכל ההתאגדויות הקבוצתיות – משפחות, בתי ספר ומועדונים. היא מעניקה ערכים חדשים למשחק ומרוממת את ההומור האמיתי כולו.

המנהיגות החברתית מותמרת באמצעות תובנה רוחנית; הדת מונעת מכל התנועות השיתופיות מלאבד את הקשר למטרות האמת שלהן. הדת, לצד הילדים, הינה הגורם המאחד הגדול בחיי המשפחה, בתנאי שמדובר באמונה חיה וצומחת. אין חיי משפחה ללא ילדים; ניתן לחיות כמשפחה ללא דת, ואולם מגבלה שכזו מעצימה במאוד את הקשיים במערכת היחסים אנושית אינטימית זו. במהלך העשורים הראשונים של המאה העשרים, חיי המשפחה – לצד ההתנסות הדתית האישית – הם אלה אשר סובלים במידה הרבה ביותר מן ההתנוונות המתרחשת כתוצאה של המעבר מן הנאמנויות הדתיות הישנות אל המשמעויות והערכים החדשים.

דת של אמת הינה דרך משמעותית לחיות באופן דינאמי נוכח המציאויות הנפוצות של חיי היומיום. ואולם, על-מנת שהדת תמריץ את התפתחותו היחידנית של האופי ותעצים את האינטגרציה של האישיות, אסור להפוך אותה לסטנדרטית. על-מנת שהיא תמריץ את ההערכה של ההתנסות ותשמש כגורם משיכה ערכי, אסור להפוך אותה לסטראוטיפית. ועל-מנת שתקדם נאמנויות עליונות, אסור להפוך אותה לפורמאלית.

בלא קשר לתהפוכות הנלוות לצמיחתה החברתית והכלכלית של הציוויליזציה, הדת הינה אמיתית וראויה אם היא מטפחת ביחיד התנסות שבה שולטים האמת, היופי והטוב; זאת משום שזהו המושג הרוחני האמיתי של המציאות העליונה. ודרך אהבה וסגידה, דבר זה מקבל משמעות בצורה אחווה עם אדם והיות בן של האל.

אחרי ככלות הכול, הדבר שאדם מאמין בו – ולא מה שהאדם יודע – הוא אשר קובע את ההתנהגות ושולט על הפעולות האישיות. ידע עובדתי גרידא משפיע אך במעט על האדם הממוצע, אלא אם כן הוא מופעל באופן רגשי. ואולם, ההפעלה אשר מחוללת הדת הינה על-רגשית, באשר היא מאחדת את כלל ההתנסות האנושית בַּרמות טרנסצנדנטאליות באמצעות המגע עם אנרגיות רוחניות ושחרורן בחיי האדם.

במהלך הזמנים המעורערים מבחינה פסיכולוגית של המאה העשרים, בתוככי התהפוכות הכלכליות, הזרמים המנוגדים מבחינה מוסרית וגאות הקרעים הסוציולוגיים של המעברים הציקלונים של עידן המדע, אלפים על-גבי אלפים של גברים ונשים מוצאים את עצמם תלויים מבחינה אנושית; הם חרדים, חסרי-מנוחה, אחוזי פחד, מצויים בחוסר-וודאות ומעורערים; הם זקוקים לנחמתה וליציבותה של דת יציבה כפי שלא נזקקו מעולם במהלך ההיסטוריה העולמית. לעומת הישגים מדעיים והתקדמות מכאנית חסר תקדים, שוררים קיפאון רוחני וכאוס פילוסופי.

אין סכנה בכך שהדת תהפוך יותר ויותר לעניין פרטי – להתנסות אישית – בתנאי שלא תאבד את המוטיבציה שלה לשירות אוהב ונטול אנוכיות. הדת סבלה מהשפעות משניות רבות: עירוב פתאומי בין תרבויות, התערבבות של אמונות אלה באלה, פיחות בסמכות הכנסייה, שינויים בחיי המשפחה לצד תהליכי עיוור ומיכון.

הסכנה הרוחנית הגדולה ביותר האורבת לאדם הינה ההתקדמות החלקית, הסכנה שבצמיחה אשר לא הגיעה אל סופה: הוויתור על הדתות האבולוציוניות של הפחד ללא אימוץ מיידי של דת ההתגלות של האהבה. המדע המודרני, ובייחוד הפסיכולוגיה, החליש רק את אותן דתות אשר התבססו בעיקרן על פחד, אמונות טפלות ורגש.

שלב מעבר תמיד מלווה בבלבול, ורק מעט שקט ישורר בעולם הדת עד אשר יסתיים המאבק הגדול בין שלושת הפילוסופיות של הדת אשר מתמודדות ביניהן:

1. האמונה הספיריטיסטית (באלוהות של השגחה) של בדתות רבות.

2. האמונה ההומניסטית והאידיאליסטית של פילוסופיות רבות.

3. המושגים המכאניסטיים והטבעיים של רבים מן המדעים.

ולבסוף נדרש להביא את שלוש הגישות החלקיות האלה למציאותיות של הקוסמוס לכדי הרמוניה, וזאת באמצעות תצוגת ההתגלות של דת, פילוסופיה וקוסמולוגיה, אשר תציג את קיומן המשולש של רוח, דעת ואנרגיה, אשר בוקעות מעם שילוש פרדיס ומשיגות איחוד של זמן-מרחב בקרב האלוהות של העליון.

5. היבטים חברתיים של הדת

בעוד שהדת הינה בבחינת התנסות רוחנית אישית בלעדית – לדעת את האל כאב – המסקנה מן ההתנסות הזו – לדעת את האדם כאב – גוררת בעקבותיה את ההתאמה בין העצמי לעצמיים אחרים, ועניין זה נוגע בהיבטים החברתיים, או הקבוצתיים, של חיי הדת. הדת הינה, בראש ובראשונה, בבחינת התאמה פנימית, או אישית, ורק לאחר מכן היא נקשרת לשירות לחברה או להתאמה קבוצתית. מן העובדה שהאדם הינו יצור חברותי נובע בהכרח שקבוצות דתיות תיוולדנה. מה שקורה לקבוצות הדתיות האלה תלוי במידה רבה במנהיגות נבונה. בחברה הפרימיטיבית, הקבוצות הדתיות אינן שונות בהרבה מאלה הכלכליות או הפוליטיות. מאז ומעולם שימשה הדת גורם אשר שימר את המוסר וייצב את החברה. וכל זאת נכון עדיין, למרות שרבים מן הסוציאליסטים וההומניסטים של העת המודרנית טוענים אחרת.

זכרו תמיד: דת של אמת משמעה לדעת את האל כאב ואת רעך כאב. דת איננה אמונה של שעבוד באמצעות איומים בעונש, או הבטחות קסומות לגמול מיסטי עתידי.

דתו של ישוע היוותה את ההשפעה הדינאמית ביותר אשר פעלה על המין האנושי מעודו. ישוע ניפץ את המסורת, חיסל את הדוגמה וקרא לאנושות להשיג את האידיאלים הגבוהים ביותר שלה בזמן ובנצח – להיות מושלמים, ממש כשם שהאב שבשמיים מושלם הוא.

ניתנת לדת אפשרות מועטה בלבד לפעול בטרם נפרדת הקבוצה הדתית מכל שאר הקבוצות – ההתאגדות החברתית של החברות הרוחניות בממלכת השמיים.

הדוקטרינה על אודות אפסותו הכוללת של האדם חיסלה הרבה מן הפוטנציאל של הדת לחולל השלכות חברתיות מטבע מרומם ומעורר השראה. ישוע ביקש לכונן מחדש את כבוד האדם בהצהירו כי כל בני האדם הינם ילדיו של האל.

כל אמונה דתית המשמשת ביעילות להפיכת המאמין בה לרוחני, נחנת לבטח בהשלכות חברתיות רבות-עוצמה על חיי החברה של אדם דתי מעין זה. לעולם מניבה ההתנסות הדתית את "פירות הרוח" בחיי היומיום של האדם המוכון על-ידי הרוח.

ממש כשם שמובטח כי בני האדם יחלקו את אמונותיהם הדתיות, מובטח כי הם יגבשו קבוצה דתית מסוג כזה או אחר, אשר תגדיר לבסוף מטרות משותפות. ביום מן הימים יתקבצו יחדיו אנשים דתיים וישתפו פעולה על בסיס אחדות האידיאלים והתכליות, ולא ינסו לעשות כן על בסיס דעותיהם הפסיכולוגיות או אמונותיהם התיאולוגיות. מה שנדרש על-מנת לאחד את האנשים הדתיים הינו תכליות ולא אמונות. מכיוון שדת של אמת הינה עניין של חוויה רוחנית אישית, בלתי-נמנע הוא שכל אדם דתי יגבש לעצמו את הפירוש האישי שלו למה שהוא תופש כהגשמתה של אותה התנסות רוחנית. תנו למונח "אמונה" לייצג את מערכת היחסים האישית בין האדם לבין האל, ולא לאמונות אשר גובשו בידי קבוצה כזו או אחרת של בני תמותה אשר הסכימו על גישה דתית משותפת. "יש לך אמונה? תהי לך לבדך."

העובדה שאמונה נוגעת אך ורק לתפישתם של ערכים אידיאליים מודגמת בהגדרה הנכללת בברית החדשה, אשר מצהירה כי הָאֱמוּנָה היא בְּשָׁחוֹן בְּמָה שֶׁנֶּצְפָה לוֹ וְהוֹכַחַת דְּבָרִים שְׂאִינָם נִרְאִים.

האדם הפרימיטיבי כלל לא התאמץ לנסח את אמונותיו הדתיות במילים. את הדת שלו הוא רקד, הוא לא חשב אותה. האנשים המודרניים חשבו על אמונות רבות, וכן ניסחו מבחנים רבים לאמונה דתית. על אנשי הדת בעתיד להיות את דתם, להקדיש את עצמם לשירות בלב שלם של אחוות האדם. הגיע הזמן שהאדם הדתי יחווה התנסות דתית כה אישית וכה נשגבת, עד שהיא תוכל להתגשם ולבוא לידי ביטוי אלא ב"רגשות עמוקים מדי מכדי

ישוע לא דרש מחסידיו שיתקבצו מעת לעת על-מנת להקריא מילים המעידות על אמונותיהם המשותפות. הוא רק ציווה שהם יתאספו יחדיו על-מנת לעשות משהו – לסעוד סעודה משותפת על-מנת לזכור את חיי המתת שלו באורנטיה.

איזו שגיאה עושים הנוצרים, כאשר בעודם מציגים את המשיח כאידיאל העליון למנהיגות רוחנית, הם מעזים לדרוש מגברים ונשים יודעי-אל לדחות את מנהיגותם ההיסטורית של אנשים יודעי-אל אשר תרמו להארה של אומתם או של גזעם במהלך העידנים אשר חלפו.

6. הדת המוסדית

החלוקה לזרמים הינה מחלה שבה לוקה הדת המוסדית, והדוגמטיות הינה שעבוד של הטבע הרוחני. דת ללא כנסייה, טובה בהרבה מכנסייה ללא דת. הסערות הדתיות של המאה העשרים אינן מעידות, כשלעצמן, על התנוונות רוחנית. הבלבול מקדים הן את הצמיחה והן את ההרס.

קיימת תכלית אמיתית לחברות של הדת. מטרתן של הפעילויות החברתיות הדתיות הינה לעורר בדרמטיות את הנאמנויות של הדת; להעצים את משיכתם של האמת, היופי והטוב; לטפח את משיכתם של ערכים עליונים; לשפר את השירות נטול האנוכיות לזולת; להאדיר את הפוטנציאלים של חיי המשפחה; לקדם את החינוך הדתי; לספק עצה נבונה והכוונה רוחנית; ולעודד פולחן בקבוצה. וכל הדתות החיות מעודדות את הרעות האנושיות, משמרות את המוסר, מעודדות את רוחות השכנים, ומאפשרות להפיץ את בשורותיהן המהותיות, מסריהן על אודות גאולת הנצח.

ואולם, ככל שהדת הולכת ומתמסדת, כך הולכת ופוחתת יכולתה לעשות טוב, בעוד שהאפשרויות לחולל רע מתרבות עד מאוד. הסכנות שבדת פורמאלית הינן: התקבעות האמונות והתגבשות הרגשות; הצטברות אינטרסים ככל שהחילוניות מתעצמת; הנטייה לתקנן את האמת ולקבע אותה; ההסטה של הדת משירות האל לשירותה של הכנסייה; נטיית המנהיגים להפוך למנהלים במקום לסועדים; הנטייה ליצור כתות וחלוקות משנה אשר מתחרות אלה באלה; כינונה של סמכות כנסייתית מדכאת; יצירת גישה אריסטוקרטית של "עם סגולה"; קידום רעיונות כוזבים ומוגזמים על אודות קדושה; הפיכתה של הדת לשגרתית והתאבנות הפולחן; הנטייה לסגוד לעבר תוך כדי התעלמות מדרישות ההווה; הכישלון לפרש את הדת פירושים עדכניים; ההסתבכות עם פעולותיהם של מוסדות חילוניים, הסתבכות אשר יוצרת את האפליה המרושעת של המעמדות הדתיים; היא אשר הופכת לשופטת אורתודוקסית בלתי-סבלנית; והיא כושלת בשימור האינטרסים של הצעירים ההרפתקניים ומאבדת בהדרגה את המסר המושיע של בשורת הגאולה הנצחית.

הדת הפורמאלית מרסנת את בני האדם בפעילותם הרוחנית האישית, במקום לשחרר אותם לשירות גבוה כבנאי הממלכה.

7. תרומתה של הדת

למרות שעל הכנסיות – כמו גם על כל הקבוצות הדתיות האחרות – להתרחק מכל הפעילויות החילוניות, בה בעת נדרשת הדת שלא לעכב בצורה כלשהי את התיאום החברתי בין המוסדות האנושיים או לחבל בו. על החיים להמשיך ולצמוח במשמעותם; האדם חייב להמשיך ולערוך רפורמות בפילוסופיה ולהבהיר את הדת.

מדעי המדינה חייבים לבנות מחדש את הכלכלה ואת התעשייה באמצעות הטכניקות שאותן ירכשו ממדעי החברה, ובאמצעות התובנות והמניעים שאותם יספקו החיים הדתיים. בכל תהליך בנייתה-מחדש של החברה, מספקת הדת נאמנות מייצבת לתכלית טרנסצנדנטאלית, מטרה מייצבת המצויה מעל ומעבר למטרות הזמניות. בתוך הבלבול של סביבה המשתנה חדשות לבקרים, האדם בן התמותה זקוק להזנה מפרספקטיבה קוסמית מרחיקת-ראות.

הדת מעוררת באדם השראה לחיות באומץ ובאשר על-פני האדמה; היא מצמידה את הסבלנות לתשוקה, את התובנה לדבקות, את הסימפטיה לעוצמה ואת האידיאלים לאנרגיה.

האדם לעולם לא יוכל להחליט בתבונה באשר לנושאים ברי-חלוף, או להתעלות מעל לאנוכיות של האינטרסים האישיים שלו, אלא אם כן ימדוט על נוכחות ריבונותו של האל ויכיר במציאויות של המשמעויות האלוהיות ושל הערכים הרוחניים.

התלות ההדדית הכלכלית והרעות החברתית יובילו, בסופו של דבר, לאחווה. האדם מטבעו הינו חולם, אך המדע גורם לו לפקוח את עיניו כך שביכולתה של הדת להפעיל אותו, תוך סיכון קטן בהרבה מפני תגובות קנאויות מועצמות. הצרכים הכלכליים קושרים את האדם אל קרקע המציאות, ואילו ההתנסות הדתית האישית מביאה את אותו אדם להתייצב פנים-אל-פנים אל מול המציאויות הנצחיות של אזרחות קוסמית מתרחבת ומתקדמת בהתמדה.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 100

הדת בחוויה האנושית

חווית החיים הדתיים הדינאמיים מתמירה את היחיד הבינוני לכדי אישיות בעלת עוצמה אידיאליסטית. הדת סועדת את התקדמות הכלל באמצעות טיפוח התקדמותו של כל יחיד, והתקדמותו של כל יחיד מועצמת באמצעות התקדמות הכלל.

צמיחה רוחנית מומרצת באופן הדדי באמצעות קרבה אינטימית לאנשים דתיים אחרים. האהבה מספקת את המצע לצמיחה הדתית – גורם משיכה אובייקטיבי במקום הסיפוק הסובייקטיבי – אף-על-פי שממנה נובע הסיפוק הסובייקטיבי העליון. והדת מאצילה את עבודת הפרך הנפוצה בחיי היומיום.

1. צמיחה דתית

בעוד שהדת מובילה לצמיחתן של המשמעויות ולהעצמתן של הערכים, כאשר מרוממים הערכות אישיות לחלוטין לדרגה של מוחלטות, לעולם התוצאה היא רוע. הילד מעריך את ההתנסות בהתאם לשיעור תכולת ההנאה שבה; הבשלות הינה פרופורציונית לשיעור שבו מחליפות משמעויות גבוהות יותר את ההנאה האישית, ואפילו את הנאמנות למושגים הגבוהים ביותר על אודות מצבי חיים מגוונים ומערכות יחסים קוסמיות.

אנשים מסוימים הינם עסוקים מדי מכדי לצמוח, ולפיכך מצויים בסכנה חמורה של קיפאון רוחני. יש לאפשר למשמעויות לצמוח בעידנים שונים, בתרבויות עוקבות ובשלבם שדרכם מתקדמת הציוויליזציה. המעכבים העיקריים של הצמיחה הינם הדעה הקדומה והבורות.

העניקו לכל ילד מתפתח את ההזדמנות להצמיח את ההתנסות הדתית שלו עצמו; אל תכפו עליו את ההתנסות המוכנה מראש של הבוגר. זכרו כי התקדמות במסגרת תכנית חינוך מבוססת שנה-אחר-שנה אינה מעידה בהכרח על התקדמות אינטלקטואלית, קל וחומר על צמיחה רוחנית. גידול באוצר המילים אינו מעיד על התפתחות האופי. ההתקדמות היא אשר מעידה באמת על הצמיחה, ולא התוצרים גרידא. על צמיחה חינוכית אמיתית מעידים התרחבותם של אידיאלים, הערכה גדולה יותר לערכים, משמעויות חדשות של ערכים ונאמנות מועצמת לאידיאלים עליונים.

ילדים מתרשמים לצמיתות אך ורק מנאמנותם של עמיתיהם הבוגרים; לפקודות אין השפעה לאורך זמן, ואפילו לא לדוגמה. בני-אדם נאמנים הינם בני-אדם צומחים, והצמיחה הינה מציאות מרשימה ומעוררת השראה. חיו היום בנאמנות – צמחו – והמחר כבר ידאג לעצמו. הדרך המהירה ביותר של הראשון להפוך לצפרדע הינה לחיות בנאמנות מדי רגע את חייו כראשון.

המצע ההכרחי לצמיחה דתית מניח מראש חיים מתקדמים של הגשמה עצמית, את התיאום בין הנטיות הטבעיות, את הפעלתן של הסקרנות וההנאה מן ההרפתקה הסבירה, את חווית רגשות שביעות הרצון, את פעולת גירוי הפחד של תשומת הלב והמודעות, את המשיכה לפלאי והמודעות הרגילה של קטנות, ענווה. הצמיחה אף מתבססת על גילוי העצמי שאליו נלווית ביקורת עצמית – מצפון, וזאת משום שלאמיתו של דבר המצפון הינו הביקורת שמבקר אדם את עצמו על-פי ערכיו-הרגלי, על-פי האידיאלים האישיים שלו.

ההתנסות הדתית מושפעת באופן ניכר מן הבריאות הפיזית, מן המזג שנתקבל בירושה ומן הסביבה החברתית. ואולם, התנאים הללו, ברי החלוף, לא יוכלו לעכב את התקדמותה הרוחנית הפנימית של נשמה אשר מקדישה עצמה לעשיית רצון האב שבשמיים. בכל בני התמותה הרגילים קיימים דחפים מולדים מסוימים אשר מניעים לעבר צמיחה והגשמה עצמית, ואשר פועלים כל זמן שאינם מעוכבים באופן ספציפי. הדרך הבטוחה לטפח את המתת המובנית הזאת של הפוטנציאל לצמיחה רוחנית, היא להישאר מסורים בלב שלם לערכים עליונים.

את הדת לא ניתן להעניק, לקבל, להשאיל, ללמוד או לאבד. זוהי התנסות אישית אשר גדלה ביחס ישר לחיפוש המתרחב אחר ערכים סופיים. וכך נלווית צמיחה קוסמית לצבירתן של משמעויות, ולרוממות המתרחבת-לעולם של הערכים. ואולם, האצילות עצמה הינה לעולם בבחינת צמיחה בלתי-מודעת.

הרגלי חשיבה ופעולה דתיים תורמים לכלכלה של הצמיחה הרוחנית. אדם יכול לפתח נטייה לעבר תגובה חיובית לגירוי רוחני, מעין רפלקס רוחני מותנה. הרגלים התורמים לצמיחה דתית כוללים טיפוח רגישות לערכים אלוהיים, הכרה בחייו הדתיים של הזולת, מדיטציה אשר הוגה במשמעויות

קוסמיות, פתרון בעיות באמצעות סגידה, שיתוף של האדם את אִחיו בחייו הרוחניים, הימנעות מאנוכיות, סירוב להסתמך על הרחמים האלוהיים, וחיים כאילו הם נחיים בנוכחות האל. הגורמים לצמיחה הדתית עשויים להיות מכוונים, אך הצמיחה עצמה הינה תמיד בלתי-מודעת.

ואולם, טבעה הבלתי-מודע של הצמיחה הדתית אינו מעיד על כך שזוהי פעילות המתרחשת במחוזותיהם המשווערים התת-מודעים של האינטלקט האנושי; אלא דווקא היא מעידה על פעילויות יצירתיות ברמות העל-מודעות של הדעת בת התמותה. ההתנסות של ההכרה במציאותיותה של הצמיחה הדתית הבלתי-מודעת הינה אחת מן ההוכחות החותכות לקיומו התפקודי של העל-מודע.

2. צמיחה רוחנית

התפתחות רוחנית תלויה, בראש ובראשונה, בשמירה על קשר רוחני חי עם כוחות הרוח האמיתיים, ושנית, בהענקה מתמדת של פירות רוח: תגובת הסעד שבו מעניק האדם לאִחיו את מה שקיבל מאלו אשר היטיבו עמו רוחנית. התקדמות רוחנית מתבססת על ההכרה האינטלקטואלית בעוני הרוחני, יחד עם מודעות-עצמית לרעב-למושלמות, התשוקה לדעת את האל ולהידמות לו, וההתכוונות בלב שלם לעשות את רצון האב שבשמיים.

בתחילתה, הצמיחה הרוחנית הינה התעוררות לצרכים, לאחר מכן הבחנה במשמעויות, ואז גילוי ערכים. ההוכחה להתפתחות רוחנית אמיתית כרוכה בהצגתה של אישיות אנושית אשר מונעת על-ידי אהבה, מופעלת על-ידי סעד בלתי-אנוכי ונשלטת על-ידי הסגידה בלב שלם לאידיאלי המושלמות של האלוהיות. וכלל ההתנסות הזו מהווה את מציאותה של הדת, וזאת בניגוד לאמונות תיאולוגיות גרידא.

הדת יכולה להתקדם לאותה רמת ניסיון שבה היא הופכת לטכניקה מוארת ולחכמה של תגובה רוחנית ליקום. דת מהוללת שכזו יכולה לפעול בשלוש רמות של אישיות אנושית: הרמה האינטלקטואלית, הרמה המורנטית והרמה הרוחנית; לפעול על הדעת, בתוך הנשמה המתפתחת, ויחד עם הרוח השוכנת.

ובאחת הופכת הרוחניות למחווה המצביע על מידת הקרבה של האדם אל האל ולמידה שבה האדם מועיל לאִחיו. הרוחניות מעצימה את היכולת לגלות יופי בדברים, להכיר אמת במשמעויות ולגלות טוב בערכים. ההתפתחות רוחנית נקבעת על-פי היכולות האלה, ועומדת ביחס ישר לשיעור חיסול איכויותיה האנוכיות של האהבה.

הרוחניות בפועל הינה השיעור שבו הושגה האלוהות, שיעור ההתכוונות למכוון. הישג של סופיות של רוחניות שקול להישג המקסימום של המציאות, המקסימום של היות כמות האל. חיי הנצח הינם החיפוש הבלתי-נגמר אחר ערכים אינסופיים.

על המטרה האנושית של הגשמה עצמית להיות רוחנית, ולא חומרית. המציאויות היחידות אשר שווה לשאוף אליהן הינן אלוהיות, רוחניות ונצחיות. האדם בן התמותה זכאי ליהנות מן המנעמים הפיזיים ומן הסיפוק שבחיבה האנושית; הוא יוצא נשכר מן הנאמנות לחבריו האנושיים ולמוסדות ברי-חלוף; אך אין אלה היסודות הנצחיים שעליהם יש לבנות את האישיות האלמותית אשר חייבת להתעלות מעל המרחב, לכבוש את הזמן ולהשיג את יעד המושלמות האלוהית ואת השירות הסופיוני.

ישוע הציג את הביטחון העילאי של בן-תמותה יודע-אל באומרו: "עבור המאמין בממלכה, אדם יודע-אל, מה משנה אם כל הדברים הארציים קורסים?" הביטחונות ברי החלוף הינם פגיעים, אך את ביטחונות הרוח לא ניתן להבקיע. כאשר עולים נחשולי המצוקה, האנוכיות, האכזריות, השנאה, הרוע והקנאה האנושיים, ומכים בנשמתו של האדם, אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים כי קיימת מצודה פנימית, עיר החומה של הרוח, אשר אותה לא ניתן לתקוף; או לפחות נכון הדבר לגבי כל אדם אשר הפקיד את נשמתו בידי רוח האל הנצחית השוכנת בו.

לאחר הישג רוחני שכזה – בין אם הושג הודות לצמיחה הדרגתית או עקב משבר ספציפי – משנה האישיות כיוון ומתפתחת אמת מידה חדשה של ערכים. יחידים ילידי-רוח מעין אלה מקבלים מוטיבציה מחודשת בחייהם במידה כזו שמאפשרת להם לעמוד בשלווה בעת שנמחקות שאיפותיהם הכמוסות ביותר ובעת שמתמוטטות תקוותיהם הכנות ביותר; הם יודעים אל נכון כי האסונות הללו אינם אלא תהפוכות הכיוון-מחדש אשר מחסלות את יצירותיו בנות החלוף של האדם, בטרם יוקמו מציאויות נאצלות ועמידות יותר של ברמה חדשה ונשגבת יותר של הישג ביקום.

3. מושגים של ערך עליון

הדת איננה טכניקה להשגת שלווה מנטאלית סטאטית של אושר עילאי; היא הינה דחף לארגונה של הנשמה לשם שירות דינאמי. היא הינה הגיוס הכללי של העצמי לשם השירות הנאמן של אהבת האל והאדם. על-מנת להגיע למטרה העליונה, לפרס הנצח, תשלם הדת כל מחיר שיידרש. בנאמנות הדתית מתקיימת מושלמות מוקדֶשֶׁת אשר הינה נשגבת ביותר. והנאמנויות האלה הינן יעילות מבחינה חברתית ומקדמות מבחינה רוחנית.

עבור האדם הדתי, המילה "אל" הופכת להיות סמל להתקרבות למציאות העליונה ולהכרה בערך אלוהי. האהבות והסלידות של האדם אינן קובעות מה טוב ומה רע; הערכים המוסריים אינם צומחים מתוך מילוי הרצונות או מתוך תסכול רגשי.

כאשר אתם הוגים בערכים, עליכם להבדיל בין מה שחינו ערך לבין מה שיש בו ערך. עליכם להכיר ביחס שבין פעילויות מהנות לבין שילובן באופן משמעותי והגשמתן המועצמת ברמות התנסות אנושית הולכות ומגביהות בהתמדה.

משמעות הינה דבר שההתנסות מוסיפה לערך; היא הינה המודעות ההערכית של ערכים. הנאה מבודדת ואנוכית לחלוטין עשויה להצביע על פחות ווירטואלי במשמעויות, על הנאה חסרת-משמעות הגובלת ברוע יחסי. הערכים הינם התנסויות כאשר המציאויות הינן משמעותיות ומחוברות באופן מנטאלי, כאשר הדעת מכירה במערכות יחסים מעין אלה ומוקירה אותן.

אף-פעם הערכים אינם יכולים להיות סטאטיים; המציאות מעידה על שינוי, על צמיחה. שינוי ללא צמיחה, התרחבות במשמעות ורוממות הערך, הינו חסר-ערך – הוא הינו בבחינת רוע פוטנציאלי. ככל שמתרחבת איכות ההסתגלות הקוסמית, כך גדל שיעור המשמעות המצוי בהתנסות כלשהי. ערכים אינם אשליות מושגיות; הם הינם אמיתיים, אך תמיד הם תלויים בקיום מערכות היחסים. ערכים הינם לעולם הן ממשיים והן פוטנציאליים – לא מה שהיה, אלא מה שהוזה ומה שעתידי להיות.

החיבור בין הממשיים לפוטנציאליים שקול לצמיחה, להבנה ההתנסותית של ערכים. ואולם צמיחה איננה התקדמות גרידא. התקדמות היא תמיד משמעותית, אך ללא צמיחה היא נעדרת ערך באופן יחסי. הערך העליון בחיים האנושיים טמון בצמיחתם של ערכים, בהתקדמות במשמעויות, ובהבנת האופן שבו שתי ההתנסויות האלה מתייחסות קוסמית זו אל זו. והתנסות שכזו שקולה לידיעת האל. אף כי בן-תמותה שכזה איננו על-טבעי, הוא אכן הופך להיות על-אנושי; נשמה אלמותית מתפתחת.

האדם איננו יכול לגרום לצמיחה, אך הוא יכול לספק לה תנאים מתאימים. צמיחה הינה לעולם בלתי-מודעת, בין שהיא פיזית, אינטלקטואלית או רוחנית. וכך צומחת אהבה; לא ניתן ליצור, לייצר או לרכוש אותה; היא חייבת לצמוח. האבולוציה הינה טכניקת צמיחה קוסמית. לא ניתן להבטיח צמיחה חברתית באמצעות חקיקה, ולא ניתן לגרום לצמיחה מוסרית באמצעות מנהל. אדם יכול לייצר מכונה, ואולם, ערכה האמיתי חייב להיגזר מן התרבות האנושית ומהערכה אישית. התרומה היחידה של אדם לצמיחה הינה גיוס כלל כוחות אישיותו – אמונה חיה.

4. בעיות של צמיחה

חיים דתיים הינם מסורים, וחיים מסורים הינם חיים יצירתיים, מקוריים וספונטניים. תובנות דתיות חדשות נובעות מתוך עימותים הגורמים לבחירתם של הרגלי תגובה חדשים וטובים יותר במקומן של תבניות התגובה הישנות והנחותות יותר. משמעויות חדשות נובעות אך ורק מתוך עימות; והעימות נמשך כל עוד קיים הסירוב לאמץ את הערכים הגבוהים יותר המרומזים במשמעויות נעלות יותר.

התסבוכת הדתית הינה בלתי-נמנעת; לא תיתכן צמיחה ללא עימות נפשי וללא סערת נפש רוחנית. ארגונה של אמת-מידה פילוסופית לחיים כוללת מהומה רבתי במחוזות הפילוסופיים של הדעת. הנאמנות לכביר, לטוב, לאמיתי ולנאצל איננה ניתנת ללא מאבק. מאמץ נדרש לשם התבהרות הראייה הרוחנית והעצמת התובנה הקוסמית. והאינטלקט האנושי מוחה כנגד הדרישה להיגמל מקיום המתבסס על האנרגיות הבלתי-רוחניות של הקיום בר החלוף. הדעת החייתית העצלה מתקוממת נוכח המאמץ הנדרש להתמודדות עם פתרון בעיות קוסמיות.

ואולם, הבעיה הגדולה מכולן בחיים הדתיים הינה משימת איחוד כוחות הנשמה של האישיות תחת שליטת האהבה. הבריאות, היעילות המנטלית והאושר נובעים מאיחודן של מערכות פיזיות, מערכות של דעת ומערכות רוחניות. האדם מבין הרבה על אודות הבריאות והשפיות, ואולם, הוא אכן למד אך מעט על אודות האושר. האושר הגבוה ביותר קשור בקשר בל-יינתק להתקדמות רוחנית. הצמיחה הרוחנית מניבה אושר מתמשך, שלווה המצויה מעבר לכל הבנה.

בחיים הפיזיים, החושים מעידים על קיומם של דברים; הדעת מגלה את המציאות של המשמעויות; אך ההתנסות הרוחנית מגלה ליחיד את הערכים האמיתיים של החיים. רמות החיים הגבוהות האלה של חיי בן אנוש מושגות באהבה העליונה את האל ובאהבה נטולת האנוכיות את האדם. אם הנכם אוהבים את רעיהם, וודאי גיליתם את ערכם. ישוע אהב כל-כך את בני אדם, משום שהוא העריך אותם עד מאוד. הדרך הטובה ביותר לגלות את ערכי רעיהם היא להבין את מניעיהם. אם מישוה מעצבן אתכם, גורם לכם לחוש תרעומת, עליכם לבקש – מתוך אהדה – להבין את נקודת המבט שלו, את הסיבות שבעטיין הוא נוהג באופן בלתי-נעים שכזה. אם פעם אחת תבינו את שכנכם, אתם תהפכו לסובלניים, וסובלנות זו תצמצם לכדי חברות ותבשיל לכדי אהבה.

שוו בעיני רוחכם את המחזה שבו נראה אחד מאבות אבותיכם בעידן של שוכני המערות – גוש אדם נמוך, מעוות בצורתו, מטונף, חשוף-שיניים, עומד בפיסוק, אלתו מונפת מעלה, עיניו רושפות שנאה ומבטו הנחוש מופנה קדימה. מחזה שכזה ממש לא מעיד על כבודו האלוהי של האדם. אך הרשו לנו להרחיב כעת את התמונה. ממול לאדם הזה רוכן נמר בעלי ניבי-חרב, ומאחוריו אישה ושני ילדים. מיד אתם מכירים בכך שתמונה זו מעידה על ראשיתם של דברים רבים טובים ונאצלים במין האנושי, אף שהאדם שבשתי התמונות הוא אותו אדם. אלא שבתמונה השנייה עומדת לרשותכם תמונה רחבה יותר. באמצעותה אתם מבינים את המניע של בן התמונה המתפתח הזה. גישתו הופכת ראויה לשבח והואיל ואתם מבינים אותו. עד כמה יכולתם להבין טוב יותר את רעיהם, אילו רק יכולתם לתפוש את מניעיהם. אילו יכולתם לדעת את רעיהם, הייתם בסופו של דבר מתאהבים בהם.

אינכם יכולים לאהוב באמת את רעיהם באמצעות כוח הרצון בלבד. האהבה נולדת אך ורק מתוך הבנה מלאה של המניעים והרגשות של שכנכם. אין זה חשוב כל-כך שתאהבו היום את כל בני האדם, כפי שחשוב שתלמדו לאהוב בכל יום אדם אחד נוסף. אילו בכל יום, או בכל שבוע, תגיעו להבנה של רע אחד נוסף, ואם זוהי מלאה יכולתכם, כי אז לבטח אישיותכם עוברת תהליך של חברות והופכת לרוחנית. האהבה מדבקת, וכאשר המסירות האנושית הינה נבונה וחכמה, האהבה מדבקת יותר מן השנאה. אך רק אהבה אמיתית ונטולת אנוכיות אכן הינה מדבקת. אילו כל בן-תמותה יכול היה

להפוך למוקד של חיבה דינאמית, היה ווירוס אהבה שפיר זה ממלא את זרם רגשותיה של האנושות במידה כזו שכלל הציוויליזציה הייתה מתמלאת באהבה, וזו הייתה הגשמתה של אחוות האדם.

5. המרה דתית ומיסטיות

העולם מלא נשמות אבודות, אבודות לא במובן התיאולוגי אלא במובן של כיווניות המשמעות, של השוטטות בבלבול אנה ואנה בנבכי הדוקטרינות והפתות של עידן פילוסופי מתוסכל. מעטים מדי למדו כיצד להתקין פילוסופיה לחיים שתבוא במקומה של הסמכות הדתית. (אין לראות בבזו את סמליה של הדת המחוקקת כערוצי צמיחה, אף כי הדלתא של הנהר איננה הנהר.)

התקדמות הצמיחה הדתית מובילה מקיפאון, דרך עימות, אל עבר תיאום; מחוסר-ביטחון לאמונה נטולת ספקות; מבלבול של מודעות קוסמית אל איחוד האישיות; מן המטרות ברות החלוף אל הנצחיות; מן השעבוד לפחד אל החופש של היות בנים לאל.

ראוי להבהיר כי הצהרת הנאמנות לאידיאלים העליונים – המודעות לאל בנפש, ברגש וברוח – עשויה להיות בבחינת התפתחות טבעית ומדורגת, ושלפעמים היא בבחינת חוויה המתרחשת בצמחים מסוימים, כמו בזמן משבר. השליח פאולוס חווה המרה פתאומית ומדהימה באותו יום רב מאורעות בדרך דמשק. גאוטמה סידהרתא חווה חוויה דומה בלילה שבו ישב לבדו וביקש לחדור את המסתורין של האמת הסופית. רבים אחרים חוו חוויות דומות, ומאמינים אמיתיים רבים התקדמו מבחינה רוחנית ללא המרת פתע.

מרבית מן התופעות המדהימות הנקשרות למה שמכונה המרות דתיות הינן פסיכולוגיות לחלוטין, אך מדי פעם אכן מתרחשות חוויות אשר מקורן גם רוחני. כאשר ההתגייסות המנטאלית הינה מוחלטת בכל רמה של השאיפה הנפשית מעלה כלפי הישג הרוח, כאשר קיימת מושלמות של מניעי האדם כלפי הנאמנות לרעיון האלוהי, או אז מתרחשת לעיתים קרובות אחיזה פתאומית כלפי מטה של הרוח השוכנת על-מנת להסתנכרן עם תכלית הממוקדת והמוקדשת של דעתו העל-מודעת של המאמין האנושי. וחוויות מעין אלה, שבהן מתאחדות תופעות אינטלקטואליות ורוחניות, מהוות את ההמרה אשר כוללת גורמים המצויים מעל ומעבר למעורבות פסיכולוגית גרידא.

ואולם, הרגש לבדו מהווה המרה כוזבת; על האדם להיות הן בעל אמונה והן בעל רגש. ככל שההתגייסות הרגשית הינה חלקית, ובמידה שבה מניע הנאמנות האנושית הינו בלתי-שלם, כך יהא השיעור של חווית ההמרה מציאות ממוזגת של האינטלקט, הרגש והרוח.

אם אדם מוכן להכיר מן הבחינה התיאורטית בקיומו של תת-מודע, כהיפותזת עבודה פרקטית בתוך מה שאחרת הינו חיים אינטלקטואליים אחודים, כי אז, ועל-מנת להיות עקבי, על האדם להניח את קיומו של מחוז דומה ותואם של פעילות אינטלקטואלית עולה, בדמות הרמה העל-מודעת, אזור המגע המיידי עם הרוח השוכנת, הוא מכוון המחשבה. הסכנה הגדולה הטמונה בכל ההשערות האלה על אודות הנפש הינה שהחזיונות, כמו גם החוויות האחרות המכוונות מיסטיות, לצד חלומות יוצאי-הדופן, עשויים להיחשב כמסרים אלוהיים לדעת האנושית. בימים עברו, חוויות אלוהיות גילו עצמן לאנשים יודעי-אל מסוימים, לא בשל הטרנס המיסטי שבו הם היו שרויים, או בשל חזיונותיהם המבעיתים, אלא דווקא למרות כל התופעות האלה.

בניגוד לחיפוש אחר ההמרה, הדרך הטובה יותר לגשת לאזורים המורונטיים שבהם ייתכן מגע עם מכוון המחשבה, עוברת דרך אמונה חיה וסגידה כנה, תפילה נטולת אנוכיות הנעשית בלב שלם. יותר מדי ממה שעולה כזיכרונות מן הרמות הבלתי-מודעות של הדעת האנושית סווג בטעות כהתגלויות אלוהיות וכהכוונה רוחנית.

סכנה גדולה טמונה בתרגול קבע של חלימה דתית בהקיץ; המיסטיות עלולה להפוך לטכניקה של בריחה מן המציאות, אף כי לעיתים היא שימשה לשם התייחדות רוחנית אמיתית. התנתקות משגרת החיים העמוסה למשך פרקי זמן קצרים אינה עשויה להיות מסוכנת מדי, אך בידודה המתמשך של האישיות הינו מצב מאוד בלתי-רצוי. בשום אופן אין לטפח את המצב דמוי-הטרנס של המודעות הדמיונית כהתנסות דתית.

מה שמאפיין את המצב המיסטי הינו פיזור של המודעות, יחד עם איים חיוניים של תשומת-לב ממוקדת אשר פועלים על אינטלקט סביל באופן יחסי. וכל אלו מושכים את המודעות לעבר תת-המודע, ולא לכיוון אזור המגע הרוחני, העל-מודע. מיסטיקנים רבים דחפו את הפירוד המנטאלי שלהם לרמה של מופעים מנטאליים חריגים.

הגישה הבריאה יותר של המדיטציה הרוחנית מצויה בסגידת ההגות ובתפילת הוקרת התודה. אין להתבלבל בין התייחדות הישירה של האדם עם מכוון המחשבה שלו, כפי שאירעה לישוע בשנות חייו האחרונות בגוף, לבין מה שמכונה חוויות מיסטיות. הגורמים אשר תורמים לתחילת ההתייחדות המיסטית מעידים על הסכנה שבמצבי הנפש הללו. הדברים הבאים מעודדים את המצב המיסטי: תשישות גופנית, צום, פירוד נפשי, חוויות אסתטיות מעמיקות, דחפים מיניים חיוניים, פחד, חרדה, זעם וריקוד פראי. מקורם של רבים מן החומרים העולים כתוצאה מן ההכנות המקדמיות הוא בתת-המודע.

עד כמה שהתנאים עשויים היו להתאים לתופעות מיסטיות, ראוי שיובן בבהירות כי ישוע מנצרת מעולם לא השתמש בשיטות מעין אלה על-מנת להתייחד עם אב פרדיס. ישוע לא סבל מהזיות תת-מודעות, ואף לא מאשליות על-מודעות.

6. סימני היכר של חיים דתיים

הדתות האבולוציוניות ודתות ההתגלות עשויות להיבדל עד מאוד אלה מאלה בשיטותיהן, ואולם מניעיהן דומים עד מאוד. הדת איננה פונקציה ספציפית של חיים, אלא אופן חיים. דת של אמת הינה התמסרות בלב שלם למציאות כלשהי שאותה מחשיב האדם הדתי כבעלת ערך עליון לעצמו ולאנושות בכללותה. והמאפיינים יוצאי-הדופן של כלל הדתות הינם: נאמנות ללא-תנאי ומסירות בלב שלם לערכים עליונים. ניתן לחזות במסירות דתית זו לערכים עליונים ביחסה של אם לא-דתית לכאורה לילדה, ובנאמנות הלוהטת של אנשים חילוניים למטרה כלשהי שאותה אימצו לעצמם.

הערך העליון שאותו מקבל האדם הדתי עשוי להיות שפל, או אפילו כוזב, ואף-על-פי-כן הוא הינו דתי. דת הינה אמיתית במידה שבה הערך אשר נחשב לעליון הינו אכן מציאות קוסמית בעלת ערך רוחני אמיתי.

סימני ההיכר של התגובה האנושית לדחף הדתי כוללים את איכויות האצילות והגדלות. האדם הדתי הפך מודע להיותו אזרח ביקום, והוא מודע לכך שהוא מקיים קשר עם מקורות עוצמה על-אנושיים. הוא נלהב ומלא אנרגיה מפאת ביטחונו בהשתייכותו לאחוזה העליונה והנאצלת של בני האל. המודעות לערך העצמי הועצמה הודות לגירוי של החיפוש אחר התכליות הגבוהות ביקום – המטרות העליונות.

העצמי נכנע לדחף המסקרן של מוטיבציה חובקת-כל אשר אוכפת משמעת-עצמית מוגברת, מפחיתה עימותים רגשיים והופכת את החיים האנושיים לכאלה שבאמת ראוי לחיותם. ההכרה המורבידית במוגבלויות האנושיות מתחלפת במודעות הטבעית לחסרונות האנושיים, ונלווים לה נחישות מוסרית ושאיפה רוחנית להשיג את המטרות הגבוהות ביותר ביקום וביקום-העל. ודחף עז זה להישג של אידיאלים על-אנושיים, מתאפיין תמיד בסבלנות, הימנעות, עוז-רוח וסובלנות הולכים וגדלים.

ואולם הדת האמיתית הינה אהבה חיה, חיים של שירות. הניתוק של האדם הדתי מהרבה ממה שהינו בר-חלוף וטריוויאלי אף-פעם איננו מוביל לבידוד מן החברה, והוא לא חייב לחסל את חוש ההומור. דת של אמת לא נוטלת דבר מן הקיום האנושי, אלא דווקא מוסיפה משמעות חדשה לכל החיים; היא מחוללת סוגים חדשים של התלהבות, של קנאות ושל אומץ. היא אפילו עשויה ליצור את רוח מסע הצלב, וזו יותר מאשר מסוכנת, אלא אם כן היא נשלטת על-ידי תבונה רוחנית ומסירות נאמנה לחובות החברתיות הנפוצות של הנאמנויות האנושיות.

אחד מסימני ההיכר המדהימים ביותר של חיים דתיים הינו אותה שלוה דנאמית ונשגבת, אותה שלוה אשר מתעלה מעל לכל הבנה אנושית, אותה נינוחות קוסמית המעידה על היעדרם של ספק ושל סערה. רמות כאלה של יציבות רוחנית חסינות בפני האכזבה. אנשים דתיים שכאלה הינם כמו השליח פאולוס, אשר אמר: "וְכֵּן אֲנִי שֹׁלֵא הַמָּוֶת וְלֹא הַחַיִּים, לֹא מַלְאָכִים וְלֹא שְׁרָרוֹת, וְלֹא גְבוּרוֹת, לֹא הַהוֹנָה וְלֹא הַעֲתִיד, לֹא הָרוֹם וְלֹא הָעוֹמֵק, וְלֹא כָּל בְּרִיָּה יוֹכֵלוּ לְהַפְרִידֵנוּ מֵאַהֲבַת הָאֱלֹהִים."

במודעותו של האיש הדתי אשר תפש את המציאות של העליון, ואשר דבק במטרת הקרבי, שורר סוג של ביטחון, אשר נלווית לו הכרה של הדר הניצחון.

אפילו הדת האבולוציונית הינה כל אלה בנאמנות ובהדר, וזאת משום שהיא הינה התנסות אמיתית. ואולם דת ההתגלות היא גם מצוינת וגם אמיתית. הנאמנויות החדשות של הראייה הרוחנית המועצמת יוצרות רמות חדשות של אהבה ושל מסירות, של שירות ושל אחווה; וכלל האופק החברתי המועצם הזה מחולל מודעות מורחבת באשר לאבהותו של האל ולאחוות האדם.

ההבדל המאפיין בין דת מתפתחת לדת של התגלות הוא איכות חדשה של חכמה אלוהית, אשר מתווספת לחכמה ההתנסותית האנושית גרידא. ואולם, ההתנסות בתוך הדתות האנושיות ועמן היא אשר מפתחת את היכולת העוקבת לקבל את המתת הנרחבת יותר של החכמה האלוהית ושל התובנה הקוסמית.

7. פסגת החיים הדתיים

אף כי בן התמותה הממוצע באורנטיה אינו יכול לקוות להגיע למושלמות הגבוהה של האופי אשר הגיע אליה ישוע מנצרת בעודו חי בגוף בשר ודם, כל בן אנוש מאמין יכול בהחלט לפתח אישיות חזקה ואחודה לאורך קווי המתאר של אישיותו של ישוע אשר הפכו למושלים. התכונה הייחודית באישיותו של המאסטר הייתה הסימטריה שלה, האיחוד המעודן והמאוזן שלה, יותר מאשר מושלמותה. ההצגה האפקטיבית ביותר של ישוע כלולה בדוגמא של אותו אחד אשר אמר, בשעה שהצביע על המאסטר העומד בפני מאשמיו, "הִנֵּה הָאֶדָם!"

נדיבותו המתמדת של ישוע נגעה ללב אנוש, אך חוזק אופיו הוא אשר הדהים את חסידיו. הוא אכן היה כן; לא דבק בו רבב של צביעות. הוא היה חף מהעמדת פנים; הוא תמיד היה אמיתי באופן כה מרענן. הוא מעולם לא התחזה, ומעולם לא השתמש בתרמית. הוא חי את האמת, ממש באופן שבו הוא לימד אותה. הוא היה האמת. הוא אולץ להטיף לבני דורו על אודות האמת הגואלת, אף כי כנות מעין זו גרמה לפעמים לכאב. הוא היה נאמן ללא סייג לכלל האמת.

אך המאסטר היה כה הגיוני וכה נגיש. הוא היה מעשי עד מאוד בכל הסעד שלו, בעוד שכל תכניותיו התאפיינו בכזה הגיון בריא ומקודש. הוא היה חף כל-כך מכל הנטיות המוזרות, הבלתי-יציבות והחריגות. הוא מעולם לא היה גחמני, מרושע או היסטרי. בכל תורתו ובכל אשר עשה, תמיד שררה

הבחנה מעודנת אשר לה נלווה חוש יוצא-דופן להלימות.

בן האדם תמיד היה אישיות נינוחה. אפילו אויביו כיבדו אותו כבוד שלם; הם אפילו התייראו מנוכחותו. ישוע לא פחד. הוא היה טעון בהתלהבות אלוהית, אך מעולם לא הפך לקנאי. הוא היה פעיל רגשית אך מעולם לא נטה לברוח. הוא היה בעל דמיון, אך תמיד מעשי. הוא ניצב בכנות אל מול המציאויות של החיים, אך מעולם לא היה קהה או משמים. הוא היה אמיץ אך לעולם לא חסר-אחריות; זהיר אך מעולם לא פחדן. הוא היה אוהד אך לא רגשן; ייחודי אך לא מוזר. הוא היה אדוק אך לא מתחסד. והוא היה נינוח כל-כך משום שהיה מאוחד באופן מושלם.

לא ניתן היה להחניק את מקוריותו של ישוע. הוא לא היה כבול על-ידי מסורת או מוגבל על-ידי השעבוד למוסכמות צרות. הוא דיבר בביטחון ללא סייג ולימד מתוך סמכות מוחלטת. ואולם, מקוריותו הנשגבת לא גרמה לו לפספס את פניני האמת המצויים בתורותיהם של קודמיו ובני זמנו. והלימוד המקורי היותר בתורתו היה הדגש אשר נתן לאהבה ולחסד במקומם של הפחד והקורבן.

ראייתו של ישוע הייתה רחבה מאוד. הוא האיצ בחסידי לבשר את הבשורה לעמים כולם. הוא היה חף מצרות-מוחין. לבו האוהד חבק את כלל האנושות, ואפילו יקום שלם. ותמיד הזמנתו הייתה, "כי הוא אשר חפץ לבוא, מוזמן להגיע."

אמת נאמרה על ישוע, כי "הוא בָּטַח בְּאֵלֹהֵיהֶם." הוא בטח באב אשר בשמיים באופן נשגב כאדם בין בני-אדם. הוא בטח באביו כשם שילד קטן בוטח באביו הארצי. אמונתו הייתה תמיד מושלמת אך לעולם נטולת יומרה. בלא תלות במידה שבה הטבע עשוי להיראות אכזר, או אדיש לרווחתו של האדם על-פני האדמה, ישוע מעולם לא היסס באמונתו. הוא היה חסין בפני האכזבה ועמיד בפני הרדיפה. הוא לא הושפע ממה שנראה ככישלון.

הוא אהב את בני האדם כאחיו, ובה בעת הכיר בהבדלים שבין מתנותיהם המולדות ואיכויותיהם הנרכשות. "וַיַּעֲבֹר בְּאֶרֶץ עוֹשֵׂה תִּסְדָּ."

ישוע היה אדם שמח בצורה יוצאת-דופן, הוא היה אופטימיסט עיוור ובלתי-הגיוני. הוא תמיד האיצ בכל באומרו, "יֵאָמֶן לְבַבְכֶּם." הוא היה מסוגל לשמור על גישה בטוחה זו בשל אמונתו היציבה באל וביטחונו הבלתי-מעורער באדם. הוא תמיד היה מתחשב בכל באופן נוגע ללב, משום שאהב את בני האדם והאמין בהם. ועדיין, הוא תמיד היה נאמן לאמונותיו ונחוש באופן נפלא במסירותו לעשות את רצון האב.

המאסטר היה תמיד נדיב. הוא מעולם לא התעייף מלומר כי "טוֹב אֲשֶׁר תִּיתֶן מִשְׁתִּיקָה." כה אמר, "חֵינָם לְקִתְּתָם חֵינָם תִּתְּנוּ." ועדיין, יחד עם כל הנדיבות השופעת הזו, הוא מעולם לא נהג בבזבזנות או בראוותנות. הוא לימד כי עליכם להאמין על-מנת לקבל גאולה. "כִּי כָּל הַדּוֹרֹשׁ יִמְצָא."

הוא היה ישיר, אך תמיד נדיב. וכה אמר, "וְאִם לֹא כֵן, הֵייתִי אוֹמֵר לָכֶם." הוא היה כן אך תמיד חברי. הוא דיבר בחופשיות על אהבתו לחוטא ועל שנאתו את החטא. ואולם, בכל יושר הלב המדהים הזה, הוא מעולם לא פסק להיות הוגן.

ישוע היה שמח בהתמדה, אף-על-פי שלעיתים לגם לגימות נדיבות מכוס המרורים של הצער האנושי. הוא עמד ללא-חת אל מול המציאויות של הקיום, אך היה חדור התלהבות באשר לבשורת הממלכה. ואולם הוא שלט בהתלהבותו; מעולם לא שלטה היא בו. הוא התמסר ללא סייג ל"עיסוק בְּאֲשֶׁר לְאָבִי." התלהבותו האלוהית הובילה את אחיו הבלתי-רוחניים לחשוב שיצא מדעתו, ואולם היקום אשר צפה במתרחש החשיב אותו כמודל השפיות וכתבנית למסירות העליונה של האדם לאמות המידה הגבוהות של החיים הרוחניים. והתלהבותו המרוסנת הייתה מדבקת; רעיו נאלצו לחלוק עמו את האופטימיות האלוהית שבו.

האדם הגלילי הזה לא היה איש של צער; הוא היה נשמה מלאה שמחה. כה אמר תמיד, "שִׁמְחוּ וְגִילּוֹ עַד מָאוֹד." אך כאשר החובה דרשה זאת, הוא היה מוכן לצעוד באומץ גם ב"גיא צלמוות." הוא היה שמח, אך יחד עם זה עניו.

רק סבלנותו השתוות לאומץ שבו. כאשר דחקו בו לפעול בטרם עת, הוא נהג לענות, "עֲתִי עֹדִינִי לֹא בָּאָה." הוא מעולם לא מיהר; הנינוחות שלו הייתה מעודנת. אך לעיתים תכופות הוא התמרמר על הרוע, ולא סבל את החטא. לעיתים קרובות הוא התנגד בעוז למה שעלול היה לפגוע ברוחת ילדיו אשר על פני הארץ. ואולם התמרמרותו כלפי החטא מעולם לא הובילה אותו לכעוס על החוטא.

האומץ שלו היה מופלא, אך הוא מעולם לא היה נמהר. סיסמתו הייתה "אַל תִּירָאוּ." אומץ לבו היה נשגב, ולעיתים אף הרואי. אך אומץ הלב שלו היה קשור להבחנה ונשלט בידי ההיגיון. היה זה אומץ אשר נולד מאמונה, ולא מן ההתיימרות העיוורת. הוא אכן היה אמיץ אך אף-פעם לא חצוף.

המאסטר היווה תבנית של יראת שמיים. אפילו בצעירותו החלה תפילתו במילים, "אֲבִינוּ שְׁבִשְׁמַיִם, יְתִקְדֵּשׁ שִׁמְךָ." הוא כיבד אפילו את סגידתם הלקויה של רעיו. אך הדבר לא הרתיע אותו מלתקוף את המסורות הדתיות, או את השגיאות אשר נפלו באמונות האנושיות. הוא כיבד את הקדושה האמיתית, אך עדיין יכול היה לטעון בצדק כלפי רעיו, באומרו, "מִי בָכֶם עַל עוֹן יוֹכִיחֵנִי?"

ישוע היה גדול מפני שהיה טוב, ועדיין הוא התרועע עם הזאטוטים. בחייו האישיים היה נדיב וצנוע, ועדיין היה האדם של היקום אשר הפך למושלם. עמיתיו קראו לו מאסטר בלא שנדרשו לעשות כן.

ישוע היה האישיות האנושית המאוחדת המושלמת. וכיום, כפי שהיה אז בגליל, הוא ממשיך לאחד את ההתנסות האנושית ולתאם את מאמצי בני האדם. הוא מאחד את החיים, מאציל את האופי ומפשט את ההתנסות. הוא חודר לדעת האדם על-מנת לרומם, להתמיר ולשנות אותה. אכן נכון,

פשוטו כמשמעו, כי "מִי שֶׁיְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בּוֹ, בְּרִיָּה תְּדַשָּׁה הוּא; הָרִאשׁוֹנוֹת עֲבָרוּ; הִנֵּה הַכּוֹל נַעֲשֶׂה תְּדוּשׁוֹת."

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 101

טבעה האמיתי של הדת

הדת, כהתנסות אנושית, מצויה בטווח שבין פחד השעבוד הפרימיטיבי של הפרא המתפתח לבין חופש האמונה הנשגב והמופלא של אותם בני-תמותה מתורבתים אשר מודעים באופן עילאי להיותם בנים של האל הנצחי.

הדת הינה המקדימה של המוסר והאתיקה המתקדמים של האבולוציה החברתית המדורגת. ואולם, הדת כשלעצמה איננה תנועה מוסרית גרידא, אף כי מופיעה החיצוניים והחברתיים של הדת מושפעים עד מאוד מן הדחף האתי והחברתי של החברה האנושית. הדת מהווה תמיד את ההשראה לטבעו המתפתח של האדם, אך היא איננה הסוד שמאחורי התפתחות זו.

הדת, ביטחון אמונתה של האישיות, לעולם תוכל לגבור על לוגיקת הייאוש השטחית והסותרת אשר נולדת מן הדעת החומרית הלא-מאמינה. אכן קיים קול פנימי אמיתי ואותנטי, אותו "אור אמיתי אֶשֶׁר מאיר לְכָל אָדָם אֶשֶׁר בָּא אֶל הָעוֹלָם." והכוונה הרוחנית הזו נבדלת מן הדחיפה האתית של המצפון האנושי. תחושת הביטחון הדתית הינה יותר מאשר תחושה רגשית. הביטחון של הדת מתעלה מעל להיגיון הדעת, ואפילו מעל ללוגיקה של הפילוסופיה. הדת הינה אמונה, אמון וביטחון.

1. דת אמיתית

דת אמיתית איננה מערכת אמונות פילוסופיות אשר ניתן להסיק ולתקף אותה באמצעות הוכחות טבעיות, והיא אף איננה התנסות פנטסטית ומיסטית של תחושות אקסטזה בלתי ניתנות לתיאור, אשר מהן יוכלו ליהנות אך ורק חסידיה הרומנטיים של המיסטיקה. הדת איננה תוצר של ההיגיון, אך בשעה שמתבוננים בה מבפנים היא הגיונית לגמרי. לא ניתן לגזור את הדת מתוך הלוגיקה של הפילוסופיה האנושית, ואולם כהתנסות אנושית היא לוגית לחלוטין. דת הינה ההתנסות באלוהיות בתוך מודעותה של הוויה מוסרית ממקור אבולוציוני; היא מייצגת התנסות אמיתית במציאויות נצחיות בזמן, את הגשמתם של סיפוקים רוחניים עוד במסגרת הקיום בגוף.

לרשות מכוונן המחשבה אין מנגנון מיוחד אשר דרכו הוא יכול לקבל ביטוי עצמי; לא קיימת יכולת דתית מיסטית לשם קליטת רגשות דתיים או לשם ביטויים. ההתנסויות האלה מתאפשרות באמצעות המנגנון הרגיל של הדעת, אשר נצטווה בדרך הטבע. וכאן טמון אחד ההסברים לקושי של המכוונן לעמוד בקשר ישיר עם הדעת החומרית אשר בה הוא שוכן באופן קבוע.

הרוח האלוהית יוצרת קשר עם בן התמותה, לא באמצעות תחושות או רגשות, אלא במישור של המחשבה הגבוהה והרוחנית ביותר. מחשבותיכם – ולא תחושותיכם – הן אלה אשר מובילות אתכם אל-עבר האל. ניתן להבחין בטבע האלוהי אך ורק מבעד לעיני הדעת. ואולם, הדעת אשר באמת מבחינה באל, קרי שומעת את המכוונן השוכן, הינה הדעת הטהורה. "הַקִּדְשָׁה אֶשֶׁר בְּלַעֲדֶיהָ לֹא יִרְאֶה אִישׁ אֶת הָאֱלֹהִים." כל התייחדות רוחנית ופנימית שכזו מכונה תובנה רוחנית. התנסויות דתיות שכאלה נובעות מן הרושם שמותירות בדעתו של האדם פעולותיהם המשולבות של מכוונן המחשבה ושל רוח האמת, בשעה שהם פועלים בתוך ובינות לרעיונות, לאידיאלים, לתובנות ולשאיפות הרוחניות של בני האל המתפתחים.

לפיכך, הדת חיה ומשגשגת לא באמצעות מראות ותחושות, אלא דווקא באמצעות אמונה ותובנה. היא איננה מורכבת מתגליות של עובדות חדשות או ממציאתה של התנסות ייחודית, אלא דווקא מגילויין של משמעויות חדשות ורוחניות בעובדות שהאנושות כבר מכירה היטב. ההתנסות הדתית הגבוהה ביותר איננה תלויה בפעולה קודמת של אמונות, מסורת או סמכות; והדת אף איננה תולדה של תחושות נשגבות ושל רגשות מיסטיים לחלוטין. אלא היא הינה דווקא התנסות עמוקה וממשית של התייחדות רוחנית עם ההשפעות הרוחניות אשר שוכנות בדעת האנושית, וככל שניתן להגדיר התנסות מעין זו במונחים פסיכולוגיים, היא פשוט ההתנסות של חוויית מציאותה של האמונה באל כמציאות של התנסות אישית לגמרי מעין זו.

אף-על-פי שהדת איננה תוצר של השערות רציונליות על אודות קוסמולוגיה חומרית, היא הינה תוצר של תובנה הגיונית לחלוטין אשר מקורה בהתנסות המנטאלית של האדם. הדת איננה נולדת מתוך מדיטציות מיסטיות ואף לא מתוך מחשבות הגות מבודדות, אף כי היא הינה מסתורית, פחות או יותר, ובלתי ניתנת להגדרה או להסבר במונחי ההיגיון האינטלקטואלי הטהור או במונחי הפילוסופיה הלוגית הטהורה. הגרעינים של דת אמיתית מקורם במחזות המודעות המוסרית של האדם, והם מתגלים בדמות הגידול בתובנה הרוחנית של האדם, באותה יכולת של האישיות האנושית אשר

הולכת ונצברת כתוצאה מנוכחותו של מכוונן המחשבה אשר מגלה את האל בדעת האדם הרעבה לאל.

האמונה מאחדת את התובנה המוסרית ואת ההבחנה המודעת בערכים, ואת אבותיה הקדמונים של דת אמיתית משלים רגש החובה האבולוציוני הקודם לה. בסופו של דבר, התוצאות של ההתנסות בדת הינם מידה מסוימת של מודעות לאל וביטחון נטול-ספקות בהישרדותה של האישיות המאמינה.

וכך ניתן לראות כי הכמיהה הדתית והדחפים הרוחניים אינם כאלו אשר מטבעם מובילים את בני האדם לרצות להאמין באל, אלא דווקא מן הסוג והעוצמה אשר גורמים לבני האדם להיספג במשוכנעות כי הם חייבים להאמין באל. חוש החובה האבולוציוני והמחויבויות הנובעות כתוצאה מהארת ההתגלות משפיעים על טיבו המוסרי של האדם במידה כזו שבסופו של דבר הוא מגיע למצב הדעת ולגישת הנשמה שבהם הוא מסיק כי אין לו כל זכות שלא להאמין באל. החכמה הגבוהה יותר והעל-פילוסופית של יחידים מוארים וממושמים מעין אלו, מנחה אותם לבסוף להבין כי להטיל ספק באל, או לא לסמוך על טובו, יהא כבגידה בדבר האמיתי והעמוק ביותר אשר שוכן בדעת ובנשמה האנושיים – במכוונן האלוהי.

2. עובדת קיומה של הדת

עובדת קיום הדת מתבססת לחלוטין על התנסותם הדתית של בני אדם רציונליים וממוצעים. וזהו האופן היחיד שבו הדת תוכל להיחשב אי-פעם כמדעית או אפילו כפסיכולוגית. ההוכחה לכך שהתגלות הינה התגלות היא אותה עובדה של ההתנסות האנושית: העובדה שההתגלות אכן יוצרת סינתזה בין מדעי הטבע והתיאולוגיה של הדת, אשר נדמים רחוקים זה מזה, ויוצרת מהם פילוסופיה עקבית ולוגית על אודות היקום, הסבר מתואם ורציף הן של המדע והן של הדת; ובכך יוצרת ההתגלות הרמוניה של דעת וסיפוק של רוח, אשר נותנים מענה בחוויה האנושית לאותן תהיות של הדעת בת התמותה אשר כמדה לדעת כיצד האינסופי מוציא אל הפועל את תכניותיו בחומר, עם דעת ועל הרוח.

ההיגיון הינו שיטתו של המדע; האמונה הינה שיטתה של הדת; הלוגיקה הינה הטכניקה שאותה מנסה הפילוסופיה. ההתגלות מפצה על היעדרה של נקודת מבט מורונטית בכך שהיא מספקת טכניקה להשגת אחדות בהבנתן של המציאות ושל מערכות היחסים בין החומר לבין הרוח באמצעות התיווך של הדעת. והתגלות של אמת לעולם לא תהפוך את המדע לבלתי-טבעי, את הדת לבלתי-הגיונית או את הפילוסופיה לבלתי-לוגית.

ההיגיון, באמצעות לימוד המדע, עשוי להוביל לאחור דרך הטבע אל הגורם הראשון, ואולם, על-מנת להתמיר את הגורם הראשון של המדע להיותו אל הגאולה נדרשת אמונה דתית; וההתגלות נדרשת אף על-מנת לתקף אמונה שכזו, תובנה רוחנית שכזו.

קיימות שתי סיבות בסיסיות להאמין באל אשר מטפח את ההישרדות האנושית:

1. הניסיון האנושי, הביטחון האישי, התקווה אשר נרשמה והאמון אשר אותחל באופן כלשהו על-ידי מכוונן המחשבה השוכן.

2. התגלות האמת, בין אם באמצעות סעד אישי של רוח האמת, באמצעות המתת בעולם של בנים אלוהיים, או באמצעות ההתגלויות של המילה הכתובה.

המדע מסיים את החיפוש בדרך ההיגיון בהשערה על אודות גורם ראשון. הדת איננה עוצרת במעוף האמונה עד אשר היא בטוחה באל של גאולה. המחקר הבוחן של מדע מצביע, לוגית, על קיומו ועל מציאותו של מוחלט. הדת מאמינה ללא סייג בקיומו ובמציאותו של אל אשר מטפח את הישרדות האישיות. ההתגלות עושה את מה שהמטפיזיקה נכשלת בו כישלון חרוץ, ואפילו הפילוסופיה נכשלת בו באופן חלקי; כלומר, ההתגלות מתקפת את ההבנה כי גורם ראשון זה של המדע ואל הגאולה של הדת הינם אותה אלוהות יחידה.

ההיגיון הינו הַרְאָה של המדע, האמונה הינה הראיה של הדת, הלוגיקה הינה הראיה של הפילוסופיה, אך ההתגלות מתוקפת אך ורק באמצעות ההתנסות האנושית. המדע מניב ידע; הדת מניבה אושר; הפילוסופיה מניבה אחדות; ההתגלות מאשרת את ההרמוניה ההתנסותית של גישה משולשת זו למציאות ביקום.

ההגות בטבע יכולה לגלות אך ורק אל של טבע, אל של תנועה. הטבע מציג רק חומר, תנועה והנפשה – חיים. תחת תנאים מסוימים, חומר פלוס אנרגיה מופיעים בדמות צורות חיות, ואולם בעוד שהחיים הטבעיים הללו הינם רציפים באופן יחסי כתופעה, בעבור היחידים הם לחלוטין ברי-חלוף. הטבע אינו מספק בסיס לאמונה לוגית בהישרדותה של האישיות האנושית. האדם הדתי אשר מוצא את האל בטבע כבר מצא בתחילה וקודם לכן את אותו אל אישי בנשמתו שלו.

האמונה חושפת את האל בנשמה. ההתגלות, התחליף לתובנה מורונטית בעולם אבולוציוני, מאפשרת לאדם לראות בטבע את אותו אל אשר מציג לו האמונה בנשמתו. ובאופן הזה ההתגלות אכן מצליחה לגשר על התהום הפעורה בין החומרי לרוחני, ואפילו בין הברוא לבורא, בין האדם לאל.

ההגות בטבע אכן מצביעה מן הבחינה הלוגית לעבר הכוונה תבונית, ואפילו לעבר פיקוח חי, ואולם היא איננה מגלה באופן משביע רצון כלשהו אל אישי. מאידך גיסא, הטבע איננו מציג דבר אשר מונע מאתנו מלהתבונן ביקום כמעשה ידי של האל של הדת. לא ניתן למצוא את האל אך ורק דרך הטבע, אך לאחר שהאדם מצא את האל בדרך אחרת, הלימוד של הטבע הופך להיות עקבי לחלוטין עם פירוש רוחני וגבוה יותר של היקום.

כתופעה תקופתית, ההתגלות הינה מחזורית; כהתנסות אנושית אישית, היא רציפה. האלוהיות פועלת באישיות בת התמותה כמתת המכוון של האב, כרוח האמת של הבן וכרוח הקודש של רוח היקום; זאת בעוד שכל שלושת התשורות העל-אנושיות האלה מאוחדות באבולוציה ההתנסותית האנושית בדמות הסעד של העליון.

דת של אמת הינה בוננות אל תוך המציאות, בת האמונה של התודעה המוסרית, ולא הסכמה אינטלקטואלית גרידא על אוסף כלשהו של דוקטרינות דוגמטיות. דת של אמת מהווה את ההתנסות שבה "הרוח עצמה מעידה ברוחנו כי בְּנֵי אֱלֹהִים אֲנַחְנוּ." הדת מורכבת מבוננות רוחנית ומן השגב של אמן הנשמה, ולא מטענות תיאולוגיות.

הטבע העמוק ביותר שלכם – המכוון האלוהי – מחולל בתוכם רעב וצמא ליושרה, כמיהה מסוימת למושלמות אלוהית. הדת הינה פעולת האמונה של הכרת הדחף הפנימי הזה להישג אלוהי; וכך נולדים אותם אמן וביטחון של הנשמה אשר אליהם אתם הופכים מודעים כדרך אל הגאולה, טכניקת ההישרדות של האישיות ושל כל אותם ערכים אשר למדתם להחשיבם כאמיתיים וכטובים.

הגשמתה של הדת מעולם לא הייתה, ולעולם לא תהא, תלויה בלימוד רב או בלוגיקה פקחית. זוהי תובנה רוחנית, וזוהי בדיוק הסיבה שבעטיה כמה מן המורים הדתיים הגדולים של העולם, ואפילו נביאים, ניחנו לעיתים בשיעור כה מועט של החכמה הארצית. האמונה הדתית זמינה באותה מידה הן למלומדים והן לבלתי-מלומדים.

לעולם על הדת להיות המבקרת והשופטת שלה עצמה; לעולם לא ניתן להתבונן בה, וקל וחומר להבינה, מן החוץ. הביטחון היחידי שלכם באל אישי הינו הבוננות שלכם עצמכם באמונתכם בדברים רוחניים ובהתנסותכם בהם. כל חבריכם אשר התנסו בחוויה דומה אינם זקוקים לכל טיעון באשר לאישיותו או למציאותו של האל; זאת בעוד ששום טיעון לא יוכל לשכנע באמת את כל יתר בני האדם אשר אינם בטוחים באל באופן הזה.

אכן, הפסיכולוגיה תוכל לנסות ללמוד את תופעות התגובות הדתיות לסביבה החברתית, אך לעולם לא תוכל לקוות לחדור אל המניעים הממשיים והפנימיים שבהם פועלת הדת. רק התיאולוגיה, מחוץ האמונה וטכניקת ההתגלות, יכולים להעניק הסבר אינטליגנטי כלשהו על אודות טיבה ותכולתה של החוויה הדתית.

3. מאפייני הדת

הדת הינה כה חיונית עד כי היא שורדת אף בהיעדרו של לימוד. היא חיה למרות שקוסמולוגיות שגויות ופילוסופיות כוזבות מזהמות אותה; היא מצליחה לשרוד אף את הבלבול של המטפיזיקה. בכל עליותיה ומורדותיה של הדת בהיסטוריה, ובמהלכן, לעולם שורד מה שהינו הכרחי לקדמה ולהישרדות האנושית: המצפון האתי והמודעות המוסרית.

תובנת-אמונה, או אינטואיציה רוחנית, הינה המתת של הדעת הקוסמית ושל מכוון המחשבה, אשר הינו מתנתו של האב לאדם. ההיגיון הרוחני – האינטליגנציה של הנשמה – הינו מתת רוח הקודש, מתנתה של הרוח היצירתית לאדם. הפילוסופיה הרוחנית, החכמה על אודות מציאויות רוחניות, הינה מתת רוח האמת, מתנתם המשולבת של בני המתת לבני האדם. והתיאום והקשרים ההדדיים בין כל מתנות הרוח האלה מעניקים לאדם ייעוד פוטנציאלי כאישיות רוחנית.

וזהו אותה אישיות רוח ממש, בצורתה הפרימיטיבית והעוברית, הקניין של המכוון, אשר שורדת את המוות הטבעי של הגוף. לישות משולבת זו, ישות בעלת מקור רוחני שלה נלווית ההתנסות האנושית, מתאפשר לשרוד (במשמורת של המכוון) באמצעות הדרך החיה אשר אותה מעניקים הבנים האלוהיים, כאשר מתמוסס העצמי החומרי של דעת ושל חומר, עת תמה שותפות חולפת זו בין החומרי לרוחני בשל סיום התנועה החיונית.

דרך אמונה דתית נשמת האדם מגלה את עצמה ומדגימה את פוטנציאל האלוהיות של טיבה המגית, וזאת הודות לצורה האופיינית שבה היא גורמת לאישיות האנושית להגיב במצבי מבחן אינטלקטואליים וחברתיים מסוימים. אמונה רוחנית אמיתית (מודעות מוסרית אמיתית) מתגלה כך:

1. היא גורמת לאתיקה ולמוסר להתקדם על-אף הנטיות המולדות החייתיות המזיקות.

2. היא מחוללת אמן נשגב בטובו של האל אפילו נוכח אכזבה מרה ותבוסה מוחצת.

3. היא מייצרת אומץ וביטחון-עצמי רב למרות הקושי הטבעי והאסונות הפיזיים.

4. היא מציגה קור רוח בלתי-מוסבר, וכן שלווה מתמדת, למרות מחלות מטעות ואפילו כאב פיזי חמור.

5. היא שומרת על קור רוח מסתורי ועל שלווה האישיות אל מול יחס פוגעני וחוסר הצדק הדוחה ביותר.

6. היא משמרת אמן אלוהי בניצחון הסופי, למרות אכזריותו העיוורת-לכאורה של הגורל, והרושם של אדישות גמורה של כוחות הטבע לרווחת האדם.

7. היא שורדת באמונתה האיתנה באל למרות כל ההדגמות הלוגיות המנוגדות לכך, ועומדת בהצלחה מול כל ההתחכמויות האינטלקטואליות האחרות.

8. היא ממשיכה לבטא אמונה נטולת סייג בהישרדות הנשמה, בלא קשר לתורתיו המטעות של המדע הכוזב ואשליותיה המשכנעות של הפילוסופיה הבלתי-מבוססת.

9. היא חיה ומנצחת בלא תלות בָּעומס היתר המוחץ של הציוויליזציות הסבוכות והחלקיות של העת המודרנית.

10. היא תורמת להמשך הישרדותה של הזולתנות חרף האנוכיות האנושית, העימותים החברתיים, רדיפת הבצע התעשייתית וחוסר ההתאמות הפוליטיות.

11. היא ממשיכה לדבוק בהתמדה באמונה הנשגבת באחדות היקום ובהכוונה האלוהית בלא קשר לנוכחותם המתמיהה של הרוע ושל החטא.

12. היא ממשיכה לסגוד לאל, למרות כל הדברים כולם. והיא מעזה להכריז, "הָן יִקְטְלֵנִי, לוֹ אֵינֶהְלִי."

והודות לשלוש תופעות הננו יודעים, אפוא, כי בקרב האדם שוכנת רוח אלוהית, או רוחות אלוהיות: ראשית – הודות להתנסות אישית – אמונה דתית; שנית, הודות להתגלות – אישית וגזעית; ושלישית, הודות לתצוגה המדהימה של תגובות יוצאות דופן ובלתי-טבעיות אלה לסביבה החומרית שלו, המובאות ברשימה לעיל בת שתיים-עשרה התגובות דמויות-הרוח נוכח מצבי המבחן הממשיים של הקיום האנושי האמיתי. וקיימות אף תגובות אחרות.

ומופעי אמונה חיוניים ואיתנים מעין אלו במחוזות הדת הם אלו המעניקים לאדם בן התמותה את הזכות להכריז על היותה של ההתנסות הדתית – גולת הכותרת של הטבע האנושי – כעל קניין אישי וכעל מציאות רוחנית.

4. מגבלות ההתגלות

הואיל ועולמכם לוקה על-פי-רוב בבורות באשר למקורות, ואפילו באשר למקורות פיזיים, הרעיון של מתן הנחייה בקוסמולוגיה, מעת לעת, נדמה כרעיון נבון. ומאז ומעולם הוא גרם לצרות עתידיות. חוקי ההתגלות מגבילים אותנו עד מאוד בשל האיסור על מתן ידע אשר אינכם זכאים לו עדיין, או ידע שטרם הגיעה העת לגלותו. כל קוסמולוגיה אשר תוצג כחלק מדת של התגלות עתידה להתגלות תוך זמן קצר כקטנה מדי במידותיה. ובהתאם לכך, עתידים תלמידיה של ההתגלות בעתיד להתפתות לבטל כל יסוד של אמת דתית אותנטית אשר היא עשויה להכיל, משום שגילו שגיאות בקוסמולוגיה הנכללת בה.

על האנושות להבין כי אנו, אלו המשתתפים בהתגלותה של האמת, נמצאים מוגבלים באופן מחמיר על-ידי ההנחיות אשר קיבלנו מן הממונים עלינו. איננו מורשים לגלות בטרם עת את התגליות המדעיות של אלף השנים הבאות. על המגלים לפעול בהתאם להנחיות הנכללות בצו ההתגלות. איננו רואים דרך להתגבר על קושי זה, לא כעת ולא בזמן כלשהו בעתיד. יודעים אנו היטב כי, כי אף שהעובדות ההיסטוריות והאמיתיות הדתיות המובאות בסדרת מצגות התגלות זו יוותרו בדברי הימים של העידנים העתידיים לבוא, תוך מספר מועט של שנים הרבה מן ההצהרות בנוגע למדעיים הפיזיים תידרשנה לעדכון, כתוצאה מהתפתחויות מדעיות נוספות וכפועל יוצא של תגליות חדשות. ביכולתנו לחזות אפילו כעת את ההתפתחויות הללו, אך נאסר עלינו לכלול עובדות מעין אלה שלא נתגלו בידי אדם. נבהיר בזאת כי על ההתגלויות האלה לא בהכרח נחה הרוח. על הקוסמולוגיה של ההתגלויות האלה לא נחה הרוח. היא מוגבלת בשל אופי הרוחות אשר ניתנה לנו לתאם ולסדר את הידע הקיים כיום. בעוד שהתובנה האלוהית, או הרוחנית, מהווה מתנה, החכמה האנושית נדרשת להתפתח.

האמת הינה תמיד התגלות: התגלות-עצמית כאשר היא נובעת כתוצאה מעבודתו של המכוון השוכן; והתגלות תקופתית כאשר היא מוצגת באמצעות סוכנות, קבוצה, או אישיות, שמיימים אחרים.

בסופו של דבר, יש לשפוט את הדת בהתאם לפירות שהיא מניבה, בהתאם לאופן ולשיעור שבהם היא מציגה את המציאות המולדת והאלוהית שלה עצמה.

האמת עשויה לנבוע מהשראה יחסית בלבד, אף-על-פי שהתגלות הינה תמיד תופעה רוחנית. ובעוד שהצהרות הנוגעות לקוסמולוגיה לעולם אינן נובעות מהשראה, להתגלויות מעין אלה נודע ערך עצום בכך שהן מבהירות את הידע, לפחות באופן זמני, על-ידי:

1. הפחתת שיעור הבלבול באמצעות הסילוק המוסמך של שגיאות.

2. התיאום בין עובדות ותצפיות ידועות, או בין עובדות העתידות להיוודע בקרוב.

3. שחזור של פיסות ידע חשובות אשר אבדו ואשר נוגעות למאורעות של תקופות העבר הרחוק.

4. אספקת מידע אשר ימלא פערים חיוניים בידע אשר נרכש בדרכים אחרות.

5. הצגת נתונים קוסמיים באופן שיאיר את התורה הרוחנית הנכללת בהתגלות הנלווית להם.

5. דת מורחבת על-ידי התגלות

ההתגלות הינה טכניקה אשר באמצעותה נחסכים עידינים על-גבי עידינים של זמן הנדרש בהכרח לעבודת המיון וההפרדה של שגיאות האבולוציה מן האמיתות הנרכשות ברוח.

המדע עוסק בעובדות; הדת מתעניינת אך ורק בערכים. באמצעות פילוסופיה מוארת, מנסה הדעת לאחד את המשמעויות של העובדות ושל הערכים, ובכך להגיע למושג של מציאות שלמה. זכרו כי המדע הינו מחוז הידע, הפילוסופיה הינה תחום החכמה, ואילו הדת הינה מרחב התנסות האמונה. אף-על-פי-כן, הדת מופיעה בשני חלקים:

1. דת אבולוציונית. ההתנסות בסגידה פרימיטיבית, הדת אשר נגזרת מן הדעת.

2. דת של התגלות. הגישה ליקום אשר נגזרת מן הרוח; הביטחון והאמונה בהשתמרותן של מציאויות נצחיות, בהישרדותה של האישיות, ובהשגתה בסופו של דבר של האלוהות הקוסמית, אשר תכליתה גרמה לכל זה להיות אפשרי. חלק מן התכנית של היקום היא שבמוקדם או במאוחר עתידה הדת האבולוציונית לקבל את ההרחבה הרוחנית של ההתגלות.

הן המדע והן הדת מתבססים כהנחה על מספר עובדות בסיס מקובלות, שעל-גביהן ניתן לבנות היסקים לוגיים. וכך, גם הפילוסופיה חייבת להתחיל את דרכה מתוך הנחת המציאות של שלושה דברים:

1. הגוף החומרי.

2. החלק העל-חומרי של האדם, הנשמה, או אפילו הרוח השוכנת.

3. הדעת האנושית, המנגנון שבאמצעותו מתקשרים ומתייחסים זה לזה החומר והרוח, החומרי והרוחני.

המדענים מקבצים עובדות, הפילוסופים מתאמים רעיונות ואילו הנביאים מרוממים אידיאלים. התחושות והרגשות הינן תמיד תוצאת לוואי של הדת, אך הן אינן דת. הדת עשויה להיות תחושת ההתנסות, אך היא איננה כלל ועיקר ההתנסות בתחושה. לא הלוגיקה (הרציונליזציה) ולא התחושה (הרגשה) הן חלק מהותי מן ההתנסות הדתית, אף כי ניתן לשייך את שתיהן בדרכים שונות לפעולתה של האמונה בקידום התובנה הרוחנית של המציאות, הכול בהתאם למעמד ולנטיות המזג של הדעת של אותו יחיד.

הדת האבולוציונית הינה תוצאת פעולתה של מתת סייעת הדעת של היקום המקומי, אשר מופקדת על יצירתו וקידומו של מאפיין הסגידה באדם המתפתח. דתות פרימיטיביות מעין אלה עוסקות במישרין באתיקה ובמוסר, ברגש החובה האנושי. דתות מעין אלה מתבססות על ביטחון המצפון, ותוצאתן הינה ייצובן של ציוויליזציות אתיות באופן יחסי.

דתות אשר מתגלות באופן אישי מגיעות בחסות רוחות המתת אשר מייצגות את שלושת האישיות של שילוש פרדיס, ועוסקות בעיקר בהרחבת האמת. הדת האבולוציונית מבססת אצל היחיד את רעיון החובה האישית; דת ההתגלות שמה דגש הולך וגדל על אהבה, על כלל הזהב.

הדת המתפתחת מתבססת לחלוטין על אמונה. ההתגלות נהנית מן הביטחון הנוסף הנובע מהצגת המורחבת את האמיתות של האלוהיות והמציאות, והעדויות הערכיות עוד יותר על אודות ההתנסות הממשית המצטברת כתוצאה מעבודת האיחוד המעשי של אמונת ההתפתחות ושל אמת ההתגלות. עבודת איחוד מעין זו של האמונה האנושית ושל האמת האלוהית, מהווה פיתוח של אופי מתקדם למדי, בדרך להשגתה בפועל של אישיות מורונטית.

הדת האבולוציונית מספקת אך ורק את ביטחון האמונה ואת אישור המצפון; דת ההתגלות מספקת את ביטחון האמונה, בנוסף לאמת של התנסות חיה במציאויות ההתגלויות. החלק השלישי של הדת, או השלב השלישי בהתנסות של הדת, נוגע למצב המורונטי, לתפישה האיתנה יותר של המוטה. במהלך ההתקדמות המורונטית, הולכות ומורחבות בהתמדה אמיתותיה של דת ההתגלות; יותר ויותר תדעו את האמת של הערכים העליונים, הטוב האלוהי, מערכות היחסים האוניברסאליות, המציאויות הנצחיות והייעודים המרביים.

במהלך ההתקדמות המורונטית, ביטחון האמת מחליף בהתמדה את ביטחון האמונה. כאשר תתקבלו לבסוף כחברים מן המניין בעולם הרוח הממשי, או אז יפעל ביטחון התובנה הרוחנית הטהורה במקום אמונה ובמקום אמת, או דווקא, בצירוף של הטכניקות הקודמות האלה של ביטחון האישיות, וכאשר הוא מתווסף על-גביהן.

6. התנסות דתית מדורגת

השלב המורונטי של דת ההתגלות נוגע לחוויית ההישרדות, והדחף העיקרי שלו הינו להישג של מושלמות רוחנית. קיים אף הדחף הגבוה יותר לסגידה, אשר לו גלויות קריאה המדרבנת לשירות אֶתִי נרחב יותר. התובנה המורונטית מובילה למודעות מתרחבת בהתמדה של זה בעל שבעת ההיבטים, של העליון ואפילו של המרבי.

במהלך ההתנסות הדתית כולה, החל בתחילתה ברמה החומרית, ומעלה עד לזמן ההישג של מעמד רוחני מלא, הסוד שמאחורי הבנתה של האישיות את מציאות קיומו של העליון הינו המכוון; ואותו מכוון ממש אף מחזיק בסודות המצויים מאחורי אמונתכם בהישג הטרנסצנדנטאלי של המרבי. האישיות ההתנסותית של האדם המתפתח, אשר מתאחדת עם מהות המכוון של האל הקיומי, מהווה את פוטנציאל ההשלמה של הקיום העליון והינה, מעצם טבעה, הבסיס להתממשות העל-סופית לבסוף של אישיות טרנסצנדנטית.

הרצון המוסרי כולל החלטות המתבצעות על-בסיס ידע של היסק, אשר מתעצם על-ידי החכמה ומקודש על-ידי האמונה הדתית. בחירות מעין אלה הינן פעולות מטבע מוסרי, והן מעידות על קיומה של אישיות מוסרית, היא המבשרת את האישיות המורונטית והיא אשר תזכה לבסוף במעמד רוחני אמיתי.

ידע מהסוג האבולוציוני אינו אלא הצטברות של חומר זיכרון פרוטופלזמי; זוהי צורת המודעות הפרימיטיבית ביותר של היצור. החכמה כוללת את הרעיונות אשר גובשו מן הזיכרון הפרוטופלזמי בתהליכים של שיוך ושילוב-מחדש, ותופעות מעין אלה מבדילות בין דעת האדם לדעתו של בעל החיים. לבעלי החיים יש ידע, אך רק לאדם יש אפשרות לרכוש חכמה. האמת מונגשת ליחיד אשר ניהן בחכמה באמצעות המתת שמקבלת דעת שכזו בדמות רוחותיהם של האב ושל הבנים, מכוון המחשבה ורוח האמת.

בעת המתת של מיכאל המשיח באורנטיה, הוא חי תחת משטר הדת האבולוציונית עד לזמן שבו הוטבל. למן אותו רגע – עד רגע הצליבה שלו כולל רגע הצליבה – הוא המשיך תחת הכוונתן המשולבת של הדת האבולוציונית ושל דת ההתגלות. למן בוקר תחייתו מן המתים ועד להרקעתו, הוא חלף דרך שלבי המעבר השונים של החיים המורונטיים מעולם החומר אל עולם הרוח. לאחר הרקעתו הפך מיכאל למאסטר בחוויית העליונות, בהבנת העליון; ומכוון שהוא הינו האישיות היחידה בנבאדון אשר ניהנה ביכולת בלתי-מוגבלת להתנסות במציאותו של העליון, משם ואילך הוא הגיע למעמד של ריבונות עליונה ביקומו המקומי ועליו.

עבור האדם, ההיתוך אשר מתרחש בסופו של דבר עם המכוון השוכן והאחדות אשר הינה תוצאתו – הסינתזה בין אישיות האדם למהותו של האל – גורמת לו, באופן פוטנציאלי, להיות חלק חי מתוך העליון ומבטיחה למי שהיה בעברו חווייה בת-תמותה את הזכות המולדת והנצחית לשירות של סופיות ביקום עבור העליון ועמו.

ההתגלות מלמדת את האדם בן התמותה כי על-מנת להתחיל בהרפתקה מדהימה ומסקנת שכזו בחלל באמצעות ההתקדמות בזמן, עליו להתחיל בארגון הידע לכדי רעיונות-החלטות; או אז, עליו להטיל על החכמה לפעול ללא לאות במשימה הנאצלת של התמרת רעיונותיו שלו אלו לכדי אידיאלים יותר ויותר מעשיים, ויחד עם זאת נשגבים, ואפילו לכדי אותם מושגים אשר הינם סבירים כל-כך כרעיונות וכה הגיוניים כאידיאלים, עד שהמכוון מעז לשלבם ולהפכם לרוחניים על-מנת לאפשר להם להיות נגישים לשם התאגדות בדעת הסופית, התאגדות אשר תהווה את המשלימה האנושית בפועל, אשר כך תהא מוכנה לפעולתה של רוח האמת של הבנים, המופע בזמן-מרחב של אמת פרדיס – האמת האוניברסאלית. התיאום בין הרעיונות-החלטות, לאידיאלים הלוגיים ולאמת האלוהית, בונה את האופי הישר, אשר מהווה תנאי-מקדים לקבלת בן התמותה אל המציאויות המתרחבות בהתמדה, והרוחניות יותר ויותר, של עולמות מורונטיה.

תורתו של ישוע הייתה הדת הראשונה באורנטיה אשר אימצה באופן שלם כל-כך תיאום של הרמוניה בין הידע, החכמה, האמונה, האמת והאהבה, וזאת בשלמות כזו ובעת ובעונה אחת, על-מנת לספק שלושה של זמן, וודאות אינטלקטואלית, הארה מוסרית, יציבות פילוסופית, רגישות אתית, מודעות לאל ואת הביטחון הוודאי בהישרדות האישית. אמונתו של ישוע סימנה את הדרך לסופיותה של הגאולה האנושית, להישג המרבי של בן התמותה ביקום, וזאת מכיוון שסיפקה:

1. גאולה מאזיקי החומר בדמות ההכרה האישית בהיות האדם בן האל, אשר הינו רוח.

2. גאולה משעבוד אינטלקטואלי: שומה על האדם לדעת את האמת, וזו תוציאו לחירות.

3. גאולה מעיוורון רוחני, ההכרה האנושית באחוזה בין ההוויות בנות התמותה והמודעות המורונטית לאחוות כלל היצורים ביקום; תגלית השירות של המציאות הרוחנית וסעד ההתגלות שבטובם של הערכים הרוחניים.

4. גאולה מאי-שלמות העצמי באמצעות השגת הרמות הרוחניות ביקום והודות להכרה, בסופו של דבר, בהרמוניה של האוֹנֶה ובמושלמות פרדיס.

5. גאולה מן העצמי, שחרור ממגבלותיה של המודעות העצמית דרך השגת הרמות הקוסמיות של הדעת העליונה, ובאמצעות תיאום עם ההישגים של הוויות אחרות בעלות מודעות-עצמית.

6. הגאולה מן הזמן, ההישג של חיי נצח של התקדמות ללא-סוף בהכרת האל ובשירות לאל.

7. גאולה מן הסופי, האחדות המושלמת עם האלוהות בעליון ודרכו, שבאמצעות מנסה היצור לגלות באופן טרנסצנדנטאלי את המרבי ברמות הקתר-סופיות של המוחלטופי.

וגאולה שכזו, בעלת שבעת ההיבטים, שקולה לשלמותה ולמושלמותה של התגשמות ההתנסות המרבית באב האוניברסאלי. וכל אלו קיימים, באופן פוטנציאלי, בתוככי מציאות האמונה של ההתנסות האנושית בדת. והדבר יכול להיות מוכל כך משום שאמונתו של ישוע הוזנה על-ידי מציאויות שאפילו מעבר למרביות, וכן גילתה אותן; אמונתו של ישוע התקרבה למעמד של מוחלט ביקום, ככל שהדבר יכול להופיע בקוסמוס המתפתח של הזמן והמרחב.

בנכסו לעצמו את אמונתו של ישוע, יכול האדם בן התמותה לטעום מבעוד מועד, ובעודו בזמן, את מציאויות הנצח. ישוע גילה את האב הסופי בהתנסות האנושית, ואחיו לבשר החיים בני התמותה יכולים ללכת בעקבותיו באותה התנסות של גילוי האב. והם אפילו יוכלו להשיג, כפי שהם, את אותו סיפוק בהתנסות זו עם האב, כשם שהשיג ישוע, כפי שהיה הוא. בעקבות המתת הסופי של מיכאל, פוטנציאלים חדשים ביקום של נבאדון הפכו לממשיים, ואחד מהם היה האור החדש אשר נשפך על נתיב הנצח המוביל אל אבי הכול, ואשר אפילו בני התמותה בשר ודם יכולים לצעוד בו במהלך חייהם התחיליים בפלנטות החלל. ישוע היה ועודנו הדרך החדשה והחיה שבה יכול האדם לרכוש את הירושה האלוהית אשר ציווה האב לתת, אם רק יבקשה. בישוע התגלמו שפע דוגמאות לתחילתה ולסופה של חוויית האמונה של האנושות, ואפילו של האנושות האלוהית.

7. פילוסופיה אישית של הדת

רעיון הינו אך בבחינת תכנית פעולה תיאורטית, בעוד שהחלטה בוטחת הינה תכנית פעולה אשר קיבלה תוקף. סטריאוטיפ הינו תכנית פעולה אשר מתקבלת ללא מתן תוקף. החומרים שמהם נבנית פילוסופיה אישית של הדת מופקים הן מהתנסויות הפנימיות של היחיד והן מהתנסויותיו עם הסביבה. המעמד החברתי, התנאים הכלכליים, ההזדמנויות החינוכיות, הנטיות המוסריות, ההשפעות המוסדיות, ההתפתחויות הפוליטיות, הנטיות הגזעיות והלימוד הדתי בתקופתו של האדם ובמקום שבו הוא נמצא, כל אלו הופכים להיות גורמים בגיבושה של פילוסופיה אישית של הדת. ואפילו המזג המולד והנטייה האינטלקטואלית קובעים את תבניתה של הפילוסופיה הדתית. המקצוע, חיי הנישואין ומקורביו של האדם, כל אלו משפיעים על התפתחותן של אמות המידה האישיות שלו לחיים.

פילוסופיה של דת מתפתחת מתוך מצע בסיסי של רעיונות אשר אליו נוספים החיים ההתנסותיים, ובאופן שבו שניהם מותאמים על-ידי הנטייה לחקות את הזולת. איתנות המסקנות הפילוסופיות תלויה במחשבה חריפה, כנה ומבחינה באשר לרגישות למשמעויות ולדיוק בהערכה. פחדנים מוסריים לעולם לא יעפילו לרמות העליונות של המחשבה הפילוסופית; נדרש אומץ על-מנת לפלוש לרמות התנסות חדשות ועל-מנת לנסות לגלות מחזות בלתי-נודעים של חיים אינטלקטואליים.

ואז באות לכדי קיום מערכות ערכים חדשות; מושגים עקרוניים ואמות-מידה חדשים; הרגלים ואידיאלים מעוצבים מחדש; מושג רעיון כלשהו של אָל אישי, ולאחריו מתרחבים המושגים של מערכת היחסים עמו.

ההבדל הגדול בין פילוסופיית חיים דתית לפילוסופיית חיים בלתי-דתית נעוץ בטיבם וברמתם של הערכים שבהם היא מכירה ובמושא הנאמנות. קיימים ארבעה שלבים בהתפתחות של הפילוסופיה הדתית: התנסות שכזו עלולה להפוך להתנסות של הליכה בתלם, תוך קבלת הדין וכניעה למסורת ולסמכות. לחלופין, היא עשויה למצוא סיפוק בהישגים קטנים, כאלו המספיקים על-מנת לייצב את חיי היומיום, ולפיכך היא נתקעת בשלב מוקדם ברמה מיטיבה שכזו. בני-תמותה מעין אלו מאמינים כי מוטב להניח לדברים כפי שהם בשעה שהם טובים דיים. הקבוצה השלישית מתקדמת עד לרמה של אינטלקטואליות לוגית, אך קופאת שם בשל שעבוד תרבותי. אכן, כה מצער לראות מוחות כבירים לפותים חזק כל-כך באחיזתו האכזרית של השעבוד התרבותי. ופתוי באותה מידה להתבונן באלו הממירים את שעבודם התרבותי באזיקי החומריים של מה שמכונה לשווא, מדע. ברמתה הרביעית מגיעה הפילוסופיה לחופש מכל המגבלות הרגילות והמסורתיות ומעזה לחשוב, לפעול ולחיות בכנות, בנאמנות, ללא-מורא ובאופן אמיתי.

מבחן הלקמוס של פילוסופיה דתית כלשהי הינו הבחנתה, או אי-הבחנתה, בהבדל שבין המציאויות של עולמות החומר ושל עולמות הרוח, ובה בעת בהכירה באיחודם במאמץ האינטלקטואלי ובשירות לחברה. פילוסופיה דתית איתנה איננה מבלבלת בין מה שהוא לאלוהים לבין מה שהוא לקיסר. והיא אף איננה מכירה בכח האסתטית של הפלא הגמור כתחליף לדת.

הפילוסופיה מתמירה את אותה דת פרימיטיבית, אשר הייתה בעיקרה מצפון מן האגדות, לכדי התנסות חיה בערכיה המרקיעים של המציאות הקוסמית.

8. אמונות ואמונה

אמונות מגיעות לרמה של אמונה כאשר הן מניעות את החיים ומעצבות את צורת החיים. קבלתה של תורה כאמת איננה בבחינת אמונה; היא אך בבחינת דבר אשר מאמינים לו. גם הביטחון והשכנוע אינם אמונה. מצב מנטאלי מגיע לרמה של אמונה אך ורק כאשר הוא אכן שולט בצורת החיים.

האמונה הינה מאפיין חי של התנסות דתית אישית אונטית. האדם מאמין לאמת, מעריך יופי ורוחש כבוד לטוב, אך הוא איננו סוגד לכל אלו; התייחסות מעין זו של אמונה גואלת מתמקדת באל לבדו, אשר הינו כל אלו כשהם מגולמים באישיות, ואינסוף יותר מכך.

האמונות תמיד מגבילות וכובלות; האמונה מרחיבה ומתירה. האמונות מקבעות, האמונה משחררת. ואולם, לחיות באמונה דתית פירושו הרבה יותר מאשר אוסף של אמונות נאצלות; הרבה יותר מאשר מערכת פילוסופית מרוממת; זוהי התנסות חיה הנוגעת למשמעויות רוחניות, לאידיאלים אלוהיים ולערכים עליונים; היא יודעת-אל ומשרתת את האדם. אמונות עשויות להפוך לנחלת הקבוצה, אך האמונה חייבת להיות אישית. ניתן להציע אמונות תיאולוגיות לקבוצה, אך האמונה יכולה לעלות אך ורק בלבו של היחיד הדתי.

כאשר האמונה מתיימרת להתכחש למציאויות ולהעניק לחסידיה ידע-לכאורה, היא מועלת באמון. כאשר היא מטפחת בגידה ביושרה האינטלקטואלית ומזלזלת בנאמנות לערכים עליונים ולאידאליים אלוהיים, היא בוגדת. האמונה לעולם לא תתחמק מן החובה של פתרון הבעיות בחיים האנושיים. אמונה חיה איננה מטפחת צרות אופקים, רדיפה או חוסר-סובלנות.

האמונה איננה אוזקת את הדמיון היצירתי, והיא אף איננה מחזיקה בדעות קדומות בלתי-הגיוניות כלפי תגליות המחקר המדעי. האמונה מחייה את הדת ומאלצת את האדם הדתי לחיות באומץ עילאי על-פי כלל הזהב. ההתלהבות באמונה עומדת בהתאם לשיעור הידע, ומאמציה מבשרים את בוא השלווה העילאית.

9. דת ומוסריות

שום דת אשר מעידה על עצמה כדת של התגלות לא תוכל להיחשב כאונטית, אלא אם כן תכיר בדרישות ובחובות של המחויבויות האתיות אשר נוצרו וטופחו על-ידי הדתות האבולוציוניות אשר קדמו לה. לעולם ההתגלות מרחיבה את האופק האתי של הדת האבולוציונית, בה בעת שהיא מרחיבה, ללא יוצא מן הכלל, את החובות המוסריות של כל ההתגלויות אשר קדמו לה.

כאשר אתם מתיימרים לשבת בדין ולבקש את הדת הפרימיטיבית של האדם (או את הדת של האדם הפרימיטיבי), עליכם לזכור כי עליכם לשפוט את הפראים הללו, ולהעריך את התנסותם הדתית, בהתאם לשיעור ההארה שלהם ועל-פי מצב מצפונם. בל תטעו ותשפטו את דתו של האחר על-פי אמות המידה שלכם באשר לידע ולאמת.

דת של אמת הינה אותה משוכנעות נשגבת ועמוקה בתוככי הנשמה, אשר מפצירה באדם בעוז ומתירה בו שיהא זה בלתי-נכון עבורו שלא להאמין באותן מציאויות מורונטיות המהוות את מושגיו האתיים והמוסריים הגבוהים ביותר, את פרשנותו הגבוהה ביותר לערכי החיים הכבירים ביותר ואת המציאויות העמוקות ביותר של היקום. ודת מעין זו הינה פשוט ההתנסות של שמירת אמונים אינטלקטואלית לצוויה הגבוהים ביותר של מודעות רוחנית.

החיפוש אחר היופי הינו חלק מן הדת כל אימת שהינו אתי, ובשיעור שבו הוא מעשיר את המושג של המוסרי. האמונות הינה דתית אך ורק כאשר היא חדורה בתכלית הנגזרת ממניעים רוחניים גבוהים.

המודעות הרוחנית המוארת של האדם המתורבת עוסקת פחות באמונה אינטלקטואלית כזו או אחרת, או בצורת חיים כזו או אחרת, ויותר בגילוי האמת על אודות החיים, טכניקת התגובה הטובה והנכונה למצבי הקיום האנושי החוזרים והנשנים. המודעות המוסרית הינה שם הניתן למודעות ולהכרה האנושית באותם ערכים אתיים ובאותם ערכים מורונטיים המבצבצים בעיניים, אשר החובה תובעת מן האדם לפעול בהתאם להם באופן שבו הם מנחים את התנהגותו ושולטים בה בחיי היומיום.

בעודנו מכירים בכך שהדת הינה בלתי-מושלמת, קיימים לפחות שני מופעים תכליתיים של טיבה ושל תפקודה:

1. הדחף הרוחני והלחץ הפילוסופי של הדת נוטים לגרום לאדם להשליך את האופן שבו הוא מעריך את הערכים המוסריים החוצה כלפי ענייני רעיו – זוהי התגובה המוסרית של הדת.

2. הדת יוצרת בעבור הדעת האנושית מודעות ההופכת לרוחנית על אודות המציאות האלוהית, וזו מתבססת על, ואף נגזרת הודות לאמונה, ממושגים קודמים על אודות ערכים מוסריים המתואמים עם מושגים על אודות ערכים רוחניים המתווספים מעליהם. הדת הופכת, אפוא, לצנזור של העניינים האנושיים, מעין צורת אמן מוסרית מהוללת וביטחון במציאות, במציאויות המורחבות של הזמן ובמציאויות המתמשכות יותר של הנצח.

האמונה הופכת לחיבור שבין המודעות המוסרית למושג הרוחני של המציאות המתמדת. הדת הופכת לאופן העיקרי שבו חומק האדם ממגבלות החומר של העולם הטבעי ובר החלוף אל המציאויות הנשגבות של העולם הרוחני והנצחי, וזאת באמצעות והודות לטכניקת הגאולה, ההתמרה המורונטית המדורגת.

10. הדת כמשחררת האדם

האדם האינטליגנטי יודע שהוא ילד טבע, חלק מן היקום החומרי; בהתאם לכך, הוא איננו מבחין בכל זכר להישרדותה של אישיות יחידנית בתנועות ובמתחים שברמה המתמטית של היקום האנרגטי. והאדם אף לא יוכל להבחין אף-פעם במציאות הרוחנית באמצעות חקר הגורמים והתוצאות הפיזיים.

בן-אדם אף מודע לכך שהוא מהווה חלק מקוסמוס רעיוני, אך בעוד שהמושג יכול לשרוד מעבר לתקופת החיים של אדם, אין במושג דבר המרמז, מעצם טבעו, על הישרדות אישית של האישיות אשר הגתה אותו. ואף מיצוי כל אפשרויות הלוגיקה וההיגיון לא תצלחנה לגלות לאדם הלוגי, או לאדם המסיק, את האמת הנצחית על אודות הישרדות האישיות.

הרמה החומרית של החוק מספקת המשכיות סיבתית, התגובה הבלתי-נגמרת של התוצאה לפעולה אשר קדמה לה; הרמה המנטאלית מציעה את הנצחתה של ההמשכיות הרעיונית, הזרם הבלתי-נגמר של פוטנציאליות מושגית, הנובע מתוך המושגים אשר קדמו להם. ואולם, אף אחת משתי רמות היקום האלה איננה מגלה לבן התמותה הבוחן אותן ערוץ אשר דרכו יוכל לחמוק מחלקיות המעמד, ומן המתח הבלתי-נסבל של היותו מציאות ברת-חלוף ביקום, אישיות ברת-חלוף אשר נידונה להיעלם עם שתכלנה אנרגיות החיים המוגבלות.

אך ורק באמצעות הגישה המורונית המובילה לתובנה רוחנית, יוכל האדם להצליח ולהשתחרר מן הכבלים אשר הינם חלק טבוע ממעמדו כבן-תמותה ביקום. האנרגיה והדעת אכן מובילות בחזרה לפרדים ולאלוהות, אך לא מתת האנרגיה ולא מתת הדעת של האדם מגיעות ישירות מעם אלוהות פרדים שכזו. האדם הינו בנו של האל אך ורק במובן הרוחני. וזוהי אמת, משום שלעת הזו אב פרדים שוכן באדם אך ורק במובן רוחני. לעולם לא תוכל האנושות לגלות את האלוהיות, אלא באמצעות התנסות דתית ואמונה אמיתית. קבלת האמת על אודות האל מתוך אמונה, מאפשרת לאדם לחמוק מן המצרים של המגבלות החומריות ומעניקה לו תקווה הגיונית לצאת בביטחון מתוך מחוזות החומר, שם ממתין לו המוות, אל מחוזות הרוח, שם ממתינים לו חיי נצח.

תכלית של הדת איננה לרצות את הסקרנות על אודות האל, אלא להעניק יציבות אינטלקטואלית וביטחון פילוסופי, לייצב ולהעשיר את החיים האנושיים באמצעות המזיגה שבין האנושי והאלוהי, בין החלקי והמושלם ובין האדם והאל. הודות להתנסות הדתית מוענקת מציאותיות למושגי האידיאליים של האדם.

לעולם לא תוכלנה להתקיים הוכחות מדעיות או לוגיות לאלוהיות. ההיגיון לבדו לא יוכל לתקף את ערכיה ואת טובה של ההתנסות הדתית. אך לעולם נכון הדבר כי: כל אשר חפץ לעשות את רצון האל יבין את תקפותם של ערכים רוחניים. זוהי הגישה הקרובה ביותר אשר ניתן לנקוט בה מן הרמה בת התמותה לקבלת הוכחות למציאותה של ההתנסות הדתית. אמונה מעין זו מספקת את הדרך היחידה לחמוק מאחיזתו המכאנית של עולם החומר, ומעיוות השגיאה של חוסר-שלמותו של עולם האינטלקט; זהו הפתרון היחיד אשר נתגלה למבוי הסתום בחשיבה האנושית באשר להישרדותה המתמשכת של האישיות היחידנית. וזהו הדרכון היחיד לשלמות המציאות ולחיי נצח בבריאה אוניברסאלית של אהבה, חוק, אחדות והישג מדורג של האלוהות.

הדת מרפאת הלכה למעשה את תחושת האדם שעניינה בידוד אידיאליסטי או בדידות רוחנית; היא מבססת את המאמין כבנו של האל, כאזרח ביקום חדש ובעל משמעות. הדת מבטיחה לאדם כי בשעה שהוא הולך אחר שביב היושרה ההומה בנשמתו, הוא מזהה את עצמו עם תכניתו של האינסופי ועם תכליתו של הנצחי. נשמה משוחררת שכזו מתחילה מיד להרגיש בבית ביקום חדש זה, היקום שלה.

כאשר אתם מתנסים בהתמרת אמונה מעין זו, אתם חדלים להיות עבדים של הקוסמוס המתמטי, והופכים, מרצונכם שלכם, לבנים משוחררים של האב האוניברסאלי. בן משוחרר שכזה איננו נלחם עוד לבדו מול התהום הנחרצת של קץ קיומו בר החלוף; הוא איננו נדרש עוד ללחום לבדו אל מול הטבע כולו, כאשר כל הסיכויים נגדו; הוא איננו נתקף עוד בפחד המשתק שמא, אם איתרע מזלו, הוא שם את מבטחו ברוח רפאים חסרת-תוחלת, או האמין בשגיאה דמיונית כלשהי.

וכעת דווקא, מגויסים בני האל במלחמת ניצחון המציאות על צלליות הקיום החלקיות. סוף-סוף הופכים כלל היצורים להיות מודעים לעובדה שהאל, יחד עם כל צבאותיו האלוהיים פיקום בלתי-מוגבל כמעט, עומדים לצדם במאבקם הנשגב להשיג חיי נצח ומעמד של אלוהיות. בנים משוחררי אמונה שכאלו בהחלט התגייסו למאבק הזמן לצד הכוחות העליונים והאישיות האלוהיות של הנצח; אפילו הכוכבים במסלוליהם לוחמים בעבורם; סוף-סוף הם מתבוננים ביקום מבפנים, מנקודת מבטו של האל, והכל מותמר, החל באי-הוודאות של הבידוד החומרי, וכלה בביטחונות ההתקדמות הרוחנית הנצחית. אפילו הזמן עצמו הופך להיות אך צללית של הנצח, אשר אותה מטילות המציאויות של פרדים על אדרת החלל המצויה בתנועה.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 102

יסודות האמונה הדתית

עבור המטריאליסט הלא-מאמין, האדם מהווה אך תאונה אבולוציונית. תקוותיו להישרדות תלויות על בדל אמונה בדיוני ובר-חלוף; פחדיו, אהבותיו, כמיהותיו ואמונותיו אינם אלא תגובתם של אטומי חומר חסרי-חיים מסוימת הצמודים אלו לאלו כדרך המקרה. אין כל מופע של אנרגיה, או ביטוי של אמון, אשר יכול להוליכו אל מעבר לקבר. פעולותיהם המסורות והגאונות בעלת ההשראה של הטובים בבני האדם נידונים לכליה מידי המוות, מידי הלילה הארוך והבודד של הכיליון הנצחי ושל השמדת הנשמה. הגמול היחידי של האדם בעבור חייו ופועלו תחת שמש הארעית של הקיום כבן-תמותה הינו ייאוש חסר-שם. כל יום של חיים מהדק, לאט אך בבטחה, את אחיזתו של האבדון חסר הרחמים, אשר ציווה עליו יקום חומר עוין ונוקשה כפסגת העלבונות כלפי כל תשוקותיו היפות, הנאצלות, המרוממות והטובות של האדם.

ואולם, זהו איננו סופו ואין זהו ייעודו הנצחי של האדם; חזון מעין זה הינו אך בבחינת קריאת הייאוש של נשמה טועה כלשהי אשר אבדה בחשיכה רוחנית, ואשר נלחמת באומץ אל מול ההתחכמויות המכאניסטיות של פילוסופיה מטריאליסטית, בעוד שהבלבול והעיוות של לימוד סבוך מעוררים אותה. ואת כל אבדון החשיכה וייעוד הייאוש הללו מסלקת אבחה אחת אמיצה של אמונה מצדו של ילד האל הצנוע והפור ביותר על-פני האדמה.

האמונה הגואלת נולדת בלבו של האדם כאשר מודעותו המוסרית מבינה כי ניתן להתמיר את הערכים האנושיים במהלך ההתנסות בת התמותה מן החומרי אל הרוחני, מן האנושי אל האלוהי ומן הזמן אל הנצח.

1. ביטחונות של אמונה

בעבודתו של מכוונן המחשבה טמון ההסבר להתמרת רגש החובה הפרימיטיבי, האבולוציוני, של האדם, לכדי אותה אמונה גבוהה וודאית יותר במציאויות הנצח של ההתגלות. על-מנת להבטיח כי האדם יוכל להבין את נתיבי האמונה להישג העליון, חייב לשרור בלבו רעב למושלמות. אם אדם כלשהו בוחר לעשות את הרצון האלוהי, הוא יידע את דרך האמת. אכן נכון הוא, פשוטו כמשמעו, כי "על-מנת לאהוב את דברי האדם יש להכירם, אך על-מנת להכיר את הדברים האלוהיים יש לאהוב אותם תחילה." ואולם, ספקות ושאלות כנים אינם בבחינת חטא; גישות מעין אלה רק מרמזות על עיכוב במסע המדורג לעבר הישג המושלמות. אמון כשל ילד הוא אשר מבטיח את כניסת האדם אל ממלכת ההרקעה השמימית, אך ההתקדמות תלויה לחלוטין בהפעלתה האיתנה של אמונתו הנחושה והבטוחה של האדם הבוגר.

ההיגיון המדעי מתבסס על עובדות אשר ניתן לצפות בהן בזמן; אמונת הדת טוענת מכוח תכנית הרוח של הנצח. מה שהידע וההיגיון אינם יכולים לעשות למעננו, דוחקת בנו החכמה האמיתית לאפשר לאמונה להשיג באמצעות בוננות דתית והתמרה רוחנית.

בשל הבידוד אשר חל בעקבות המרידה, לעיתים תכופות מדי התערבבה באורנטיה התגלות האמת עם ההצהרות של קוסמולוגיות חלקיות וברות-חלוף. אף כי האמת נותרת ללא שינוי מדור אחד למשנהו, מגוון התורות על אודות העולם הפיזי משתנות מיום ליום ומשנה לשנה. אין לזלזל באמונה נצחית, כאשר היא נקשרת במקרה לרעיונות אשר אבד עליהם הכלח באשר לעולם החומרי. ככל שתדעו יותר מדע, כך תוכלו להיות פחות ופחות בטוחים; ככל שתהיה לכם יותר דת, כך יגדל שיעור וודאותכם.

ודאויות המדע נובעות במלואן מן האינטלקט; ודאויות הדת נובעות מן היסודות ממש של כלל האישיות. המדע פונה אל הבנתה של הדעת; הדת פונה אל נאמנותם ואל מסירותם של הגוף, הדעת והרוח, ואפילו של האישיות בכללותה.

האל הינו כה אמיתי ומוחלט, עד כדי כך שלא ניתן להציע כל אות חומרי או כל הדגמה בצורת נס כעדות למציאותו. לעולם הננו יודעים אותו משום שאנו בוטחים בו, ואמונתנו בו מתבססת אך ורק על השתתפותנו באופן אישי במופעיה האלוהיים של מציאותו האינסופית.

מכוונן המחשבה השוכן מעיר תמיד בנשמת האדם רעב אמיתי של חיפוש אחר מושלמות, ואף סקרנות מרחיקת-לכת אשר תוכל לדעת שובע אך ורק באמצעות התייחדות עם האל, המקור האלוהי של אותו מכוונן. נשמתו הרעבה של האדם מסרבת להתרצות עם כל מה שהינו פחות מהכרה אישית של האל החי. אף כי האל עשוי להיות יותר מאשר אישיות מוסרית גבוהה ומושלמת, הוא לא יוכל להיות דבר פחות מזה, בהתאם למושג הרעב והסופי שלנו.

2. דת ומציאות

מוחות חדי-הבחנה ונשמות פקחיות מכירים בדת בשעה שהם מוצאים אותה בחיי רעיהם. הדת איננה נזקקת לכל הגדרה; כולנו מכירים את פירותיה החברתיים, האינטלקטואליים, המוסריים והרוחניים. וכל זה נובע מעצם העובדה שהדת הינה תכונה של המין האנושי; היא איננה יציר התרבות. אכן נכון הדבר כי האופן שבו תופש האדם את הדת הינו אנושי עדיין, ולפיכך כפוף לשעבוד הבורות, לעבודות האמונות הטפלות, לתרמיות ההתחכמות ולאשליותיה של הפילוסופיה הכוזבת.

אחד מן המאפיינים הייחודיים של הבטחה דתית אותנטית הינו העובדה שהרוח שבאמצעותה היא מתבטאת הינה כה נינוחה ושקולה, עד כי לעולם לא נוצר אף שביב רושם של חשיבות-עצמית או של רימום האגו, וזאת למרות מוחלטות הצהרותיה ונחישות גישתה. החכמה של ההתנסות הדתית הינה בבחינת פרדוקס, וזאת מפני שהיא בעת ובעונה אחת ממקור אנושי ונגזרת מן המכוון. הכוח הדתי איננו תוצר של זכויותיו האישיות של היחיד, אלא דווקא התוצאה של אותה שותפות נשגבת בין האדם לבין המקור הנצחי לכל החכמה כולה. וכך הופכים מילותיה ומעשיה של דת אמיתית, אשר לא טומאה, לסמכות רבת-עצמה בעבור כלל בני התמותה המוארים.

קשה לזהות ולנתח את גורמיה של התנסות דתית, אך קל להבחין באופן שבו חיים אנשים אשר מתרגלים דת, כאילו הם כבר מצויים בנוכחותו של הנצחי. המאמינים מגיבים לחיים ברי החלוף הללו כאילו האלמותיות כבר מצויה בהישג ידם. בחייהם של בני-תמותה כאלו נמצא מקוריות תקפה וביטוי ספונטני אשר לעולם יבדילו אותם מרעיהם, אלו אשר טעמו אך ורק מחכמת העולם. דומה כי אנשים דתיים חיים למעשה בחופש מן החיפזון המטריד ומן הלחץ המכאיב של התהפוכות הטבעיות בזרמי הזמן ברי החלוף; אישיותם מציגה יציבות ואופיים מציג שלווה אשר לא ניתן להסבירם באמצעות חוקי הפיזיולוגיה, הפסיכולוגיה והסוציולוגיה.

הזמן הינו אלמנט קבוע בתהליך השגת הידע; הדת מעניקה את מתנותיה באופן מייד, אף כי מתקיים הגורם החשוב של גידול בחסד, של התקדמות מובחנת בכל שלבי ההתנסות הדתית. הידע הינו חיפוש נצחי; לעולם הנכם לומדים, ואף פעם לא תוכלו להגיע לידיעה שלמה של האמת המוחלטת. לעולם לא תוכלו לשרור וודאות מוחלטת בשל ידע בלבד, אלא רק סיכוי הולך וגדל לקירוב; ואולם, הנשמה הדתית בעלת ההארה הרוחנית יודעת, והיא יודעת כעת. ואף-על-פי-כן, וודאות עמוקה ובטוחה זו איננה מובילה את האדם הדתי האיתן בדעתו להתעניין פחות בעליותיו ובמורדותיו של הליך התקדמות החכמה האנושית, אשר קשור בקצה החומרי שלו להתפתחויות המדע הנע לאיטו.

אפילו תגליות המדע אינן ממשיות באופן אמיתי במודעות ההתנסות האנושית בטרם הן מוסברות ומתואמות, ועד אשר העובדות הרלוונטיות הופכות למעשה למשמעות הודות לשילוב בזרמי המחשבה של הדעת. האדם בן התמותה רואה אפילו את סביבתו החומרית מרמת הדעת, מן הפרספקטיבה של הרישום הפסיכולוגי שלה. לפיכך, אין זה מוזר כלל שהאדם ישליך על היקום פירוש אחד עד מאוד, ולאחר מכן יבקש לזהות אחדות אנרגיה זו של המדע שלו עם אחדות הרוח של התנסותו הדתית. הדעת הינה אחדות; המודעות בת התמותה חיה ברמת הדעת ותופשת את המציאויות של היקום באמצעות עיני מתת הדעת. מן הפרספקטיבה של הדעת לא תנבע האחדות הקיומית של המקור למציאות, המקור והמרכז הראשון, אך זו יכולה להציג לאדם – ולעיתים היא אף מציגה – את הסינתזה ההתנסותית בין האנרגיה, הדעת והרוח, אשר מתרחשות בהווה העליונה ובדמותה. ואולם, לעולם לא תצליח הדעת לאחד את המגוון שבמציאות, אלא אם כן דעת שכזו מודעת עד מאוד לדברים חומריים, למשמעויות אינטלקטואליות ולערכים רוחניים; האחדות מצויה אך ורק בהרמוניה של שילושיות המציאות התפקודית, ורק באחדות מקבלת האישיות את הסיפוק שבהכרה ביציבות ובעקביות הקוסמית.

הדרך הטובה ביותר למצוא אחדות בהתנסות האנושית הינה הפילוסופיה. אך בעוד שמכלול המחשבה האנושית חייב תמיד להתבסס על עובדות חומריות, הבוננות הרוחנית האנושית הינה נשמת אפה והאנרגיה של דינאמיקה פילוסופית אמיתית.

מעצם טבעו, האדם האבולוציוני איננו שש לקראת עבודה קשה. במהלך ניסיון חייו, על-מנת לעמוד בדחף הדרישות ובדחפים המחייבים של התנסות דתית צומחת, הוא נדרש להיות פעיל ללא הרף בצמיחה רוחנית, בהתרחבות אינטלקטואלית, בהרחבת מלאי העובדות ובשירות לחברה. לא קיימת דת אמיתית בנפרד מאישיות פעילה עד מאוד. ולפיכך, בני האדם העצלים יותר מבקשים לעיתים קרובות לחמוק מן המאמץ של הפעילויות הדתיות האמיתיות באמצעות סוג של אשליה-עצמית מחוכמת, אשר גורסת כי מוטב להתכנס בחוף המבטחים הכוזב של דוקטרינות ודוגמות דתיות סטראוטיפיות. ואולם, דת של אמת היא דת חיה. התגבשותם האינטלקטואלית של המושגים הדתיים שקולה למוות רוחני. לא תוכלו לדמיין את הדת ללא מושגים, אך כאשר הדת מצטמצמת לכדי רעיון בלבד, היא איננה דת יותר; היא הפכה לסוג של פילוסופיה אנושית ותו לא.

ושוב, קיימים סוגים אחרים של נשמות בלתי-יציבות ובעלות משמעת מועטה אשר מנצלות את הרעיונות הסנטימנטליים של הדת כנתיב בריחה מן הדרישות המרגיזות של החיים. כאשר בני-תמותה הסנסנים ופחדנים מסוימים מבקשים לחמוק מן הלחץ הבלתי-פוסק של החיים האבולוציוניים, מנקודת מבטם מספקת הדת את מקום המקלט הקרוב, את נתיב הבריחה המיטבי. ואולם, משימתה של הדת היא להכין את האדם לעמוד מול תהפוכות החיים באומץ, ואפילו בהרואיות. הדת הינה המתת האבולוציונית העילאית של האדם, הדבר היחיד אשר יכול לאפשר לו להמשיך ו"להתחזק מעמד פְּרֹאָה אֶת אֲשֶׁר אֵינָנו נְרָאָה". לעומתה, המיסטיות משמשת לעיתים קרובות כמעין נסיגה מן החיים, ומאמצים אותה אותם בני-אדם אשר אינם ששים לקחת חלק בפעילות הנמרצת יותר של חיים דתיים בזירות הפתוחות של החברה והמסחר האנושיים. דת אמיתית חייבת לפעול. כאשר אדם אכן ניהן בה, התנהגותו תהא תוצאה של הדת, או לחלופין יתרחש הדבר גם כאשר הדת מורשית באמת לשלוט באדם. הדת לעולם לא תסתפק במחשבות גרידא או בתחושות אשר לא מתבטאות במעשה.

איננו עיוורים לעובדה כי לעיתים קרובות פועלת הדת שלא בחכמה, ואפילו באופן בלתי-דתי, אך היא פועלת. אמונות דתיות מעוותות הובילו לרדיפות דמים, אך תמיד הדת עושה משהו; היא דינאמית!

3. ידע, חכמה ותובנה

בלתי-נמנע כי לקות אינטלקטואלית או עוני חינוכי יגבילו הישג דתי גבוה יותר, וזאת מכיוון שסביבה ענייה מבחינה רוחנית מעין זו שוללת מן הדת את הערוץ העיקרי שדרכו היא יוצרת מגע פילוסופי עם עולם הידע המדעי. אף-על-פי שגורמיה האינטלקטואלים של הדת הינם חשובים, פיתוח היתר שלהם עשוי לעיתים להיות מגביל ומביך ביותר. הדת מחויבת לעבוד ללא-הרף תחת צורך פרדוקסלי: הצורך לעשות שימוש יעיל במחשבה, ובה בעת להפחית בתועלת שיש לכלל המחשבה עבור הרוח.

השערות דתיות הינן בלתי-נמנעות, אך תמיד מזיקות; ההשערות לעולם מזייפות את מושא ההשערה. ההשערה נוטה לתרגם את הדת לדבר-מה חומרי או הומניסטי, וכך, בעוד שהיא מתערבת במישרין בבהירות המחשבה, היא גורמת בעקיפין לדת להיראות כאילו היא פונקציה של העולם בר-החלוף, בדיוק אותו עולם שלעומתו עליה להתייבב תמיד. משום כך, תמיד יאפיינו את הדת הפרדוקסים, אלו הנובעים מהיעדרו של הקשר ההתנסותי בין רמותיו החומריות של היקום לרמותיו הרוחניות – מוטה של מורונטיה, הרגישות העל-פילוסופית להבחנה באמת ולתפישת האחדות.

התחושות החומריות, הרגשות האנושיים, מובילים במישרין לפעולות חומריות, למעשים אנוכיים. תובנות דתיות, מניעים רוחניים, מובילים במישרין לפעולות דתיות, מעשים נטולי-אנוכיות של שירות לחברה ושל נדיבות זולתנית.

התשוקה הדתית הינה רעב החיפוש אחר מציאות אלוהית. ההתנסות הדתית הינה התממשותה של מודעות מציאת האל. וכאשר בן-אנוש מוצא את האל, שוקה בתוך נשמתה של הוויה זו חוסר שקט בל-יתואר של ניצחון התגלית, אשר מניע אותו לבקש מגע אוהב של שירות עם חבריו הפחות המוארים, ולא על-מנת לגלות להם כי מצא את האל, אלא על-מנת לאפשר לגודש הבריא של הטוב הנצחי בתוככי נשמתו לרענן ולרומם את חבריו. דת אמיתית מובילה להתרחבות בשירות לחברה.

המדע, הידע, מוביל למודעות לעובדות; הדת, ההתנסות, מובילה למודעות לערכים; הפילוסופיה, החכמה, מובילה למודעות מתואמת; ההתגלות (התחליף למוטה של מורונטיה) מובילה למודעות למציאות אמיתית; זאת בעוד שהתאום בין המודעות לעובדות, לערכים ולמציאות אמיתית מהווה מודעות למציאות האישיות, הוויה מקסימאלית, יחד עם האמונה באפשרות של הישרדותה של אותה אישיות ממש.

הידע מוביל למיקומם של בני-אדם, וממנו נובעים מעמדות חברתיים וקסטות. הדת מובילה לשירות של בני האדם, ובכך יוצרת אתיקה וזולתנות. החכמה מובילה לאחוה גבוהה וטובה יותר, הן של רעיונות והן של עמיתים. ההתגלות משחררת את בני האדם ומוציאה אותם אל ההרפתקה הנצחית.

המדע ממיין בני-אדם; הדת אוהבת בני-אדם, ואפילו כמוך עצמך; החכמה משליטה צדק בין בני האדם השונים; ואולם, ההתגלות מהללת את האדם וחושפת את יכולתו לשותפות עם האל.

לשווא שואף המדע ליצור את אחוות התרבות; הדת מולידה את אחוות הרוח. הפילוסופיה שואפת לאחוות החכמה; התגלות מציגה את האחוה הנצחית, סגל הסופיונות של פרדיס.

הידע מניב גאווה בעובדת האישיות; החכמה הינה המודעות למשמעותה של אישיות; הדת הינה ההתנסות בהכרה בערכה של אישיות; ההתגלות הינה הביטחון בהישרדותה של אישיות.

המדע מבקש לזהות, לנתח ולסווג את חלקיו של היקום חסר הגבולות. הדת תופשת את הרעיון-השלם, היקום בכללותו. הפילוסופיה מנסה לזהות את חלקיו החומריים של המדע עם מושגי התובנה הרוחנית של השלם. במקום שבו נכשלת הפילוסופיה בניסיון הזה, ההתגלות מצליחה ומאשרת כי המעגל הקוסמי הינו אוניברסאלי, נצחי, מוחלט ואינסופי. לפיכך, הקוסמוס של ה"אני הוא זה" האינסופי הינו ללא-קץ, חסר גבולות וכולל-כל – חסר-זמן, חסר-מרחב ובלתי-מוגדר. והננו מעידים על כך כי ה"אני הוא זה" האינסופי הינו גם אביו של מיכאל מנבאדון ואל גאולת האדם.

המדע מצביע על האלוהות כעל עובדה; הפילוסופיה מציגה את הרעיון של מוחלט; הדת רואה האל כאישיות רוחנית אוהבת. ההתגלות מתקפת את האחדות בין עובדת קיום האלוהות, הרעיון של המוחלט ואישיותו הרוחנית של האל, ובנוסף, מציגה את המושג הזה כאבינו – עובדת הקיום האוניברסאלית, רעיון הדעת הנצחי ורוח החיים האינסופית.

החיפוש אחר ידע מהווה את המדע; החיפוש אחר חכמה הינו הפילוסופיה; אהבת האל הינה הדת; הרעב לאמת הינו התגלות. ואולם, מכוונן המחשבה השוכן הוא אשר מצמיד את תחושת המציאות לתובנות הרוחניות של האדם על אודות הקוסמוס.

במדע, הרעיון קודם לביטוי של התממשותו; בדת, ההתנסות בהתממשות קודמת לביטוי של הרעיון. קיים הבדל עצום בין הרצון-להאמין האבולוציוני והתוצר של ההיגיון המואר, התובנה הדתית, לבין ההתגלות – הרצון אשר מאמין.

באבולוציה, לעיתים קרובות מובילה הדת לכך שהאדם יוצר את מושגיו על אודות האל; ההתגלות מגלה את התופעה של האל אשר מפתח את האדם עצמו, בעוד שבחיי הארציים של מיכאל המשיח הננו חוזים בתופעה של אל המגלה את עצמו לאדם. האבולוציה נוטה להפוך את האל לדמוי-אדם; ההתגלות נוטה להפוך את האדם לדמוי-אל.

המדע מסתפק אך ורק בגורמים ראשוניים, הדת מסתפקת באישיות עליונה ואילו הפילוסופיה מסתפקת באחדות. ההתגלות מאשרת כי שלושת אלו חד הם, וכי כולם טובים. מה שמציאותי לנצח הינו הטוב של היקום ולא אשליות הזמן של הרע במרחב. בהתנסותן הרוחנית של כלל האישיות, לעולם נכון הדבר כי האמיתי הינו הטוב וכי הטוב הינו האמיתי.

4. עובדת ההתנסות

בשל נוכחותו של מכוון המחשבה בדעתכם, העובדה שאתם יכולים לדעת את דעתו של האל איננה מסתורית יותר מן הביטחון שלכם בכך שאתם מודעים לידיעת כל דעת אחרת, אנושית או על-אנושית. המשותף בין הדת למודעות החברתית הוא כי שתיהן מתבססות על המודעות לדעת-אחרת. הטכניקה שבאמצעותה אתם יכולים לקבל רעיון של האחר כאילו היה שלכם זהה לטכניקה שבאמצעותה אתם יכולים לתת "ללבבכם להיות כלבב המָשִׁיחַ".

מהי התנסות אנושית? בפשטות, המשחק ההדדי בין עצמי פעיל ושואל לבין כל מציאות חיצונית פעילה אחרת. מסת ההתנסות נקבעת על-ידי עומק המושג ועוד שלמות ההכרה במציאותו של החיצוני. תנועתה של התנסות שווה לכוח של הדמיון המצפה ועוד חדות התגלית החושית של האיכויות החיצוניות של המציאות שבה הוא נוגע. עובדת ההתנסות טמונה במודעות-עצמית ועוד האחר-שקיים – אחר-של-דבר, אחר-של-דעת ואחר-של-רוח.

במוקדם מאוד הופך האדם להיות מודע לכך שהוא איננו מצוי לבדו בעולם או ביקום. מתפתחת מודעות-עצמית טבעית וספונטאנית לכך שבסביבתו של העצמי קיים אחר-של-דעת. האמונה מתרגמת את ההתנסות הטבעית הזו לדת, להכרה של האל כמציאותו – מקורו, טיבו וייעודו – של אחר-של-דעת. ואולם, מאז ומתמיד ולנצח תהא ידיעה כזו של האל בבחינת מציאות של התנסות אישית. אילולא היה האל אישיות, הוא לא יכול היה להפוך לחלק חי מן ההתנסות הדתית האמיתית של האישיות האנושית.

יסוד השגיאה אשר טמון בהתנסות הדתית האנושית עומד ביחס ישר לתכולת המטריאליזם אשר מזהמת את המושג הרוחני של האב האוניברסאלי. התקדמותו הקדם-רוחנית של האדם ביקום כרוכה בהתנסות שבה הוא משיל מעצמו את אותם רעיונות שגויים על טיבו של האל ועל מציאותה של רוח טהורה ואמיתית. אלוהות הינה יותר מאשר רוח, ואולם הגישה הרוחנית היא היחידה העומדת לרשות האדם המתעלה.

התפילה הינה אכן חלק מן ההתנסות הדתית, אך הדתות המודרניות שגו בכך ששמו עליה את הדגש, תוך כדי שהזניחו במידה רבה את התייחסות הסגידה החיונית יותר. הסגידה מעמיקה ומרחיבה את יכולות ההגות של הדעת. התפילה עשויה להעשיר את החיים, אך הסגידה מאירה את הייעוד.

דת ההתגלות הינה היסוד המאחד של הקיום האנושי. ההתגלות מאחדת את ההיסטוריה ומתאמת בין הגיאולוגיה, האסטרונומיה, הפיזיקה, הכימיה, הביולוגיה, הסוציולוגיה והפסיכולוגיה. ההתנסות הרוחנית הינה נשמתו האמיתית של קוסמוס האדם.

5. עליונות הפוטנציאל התכליתי

אף-על-פי שביסוסה של עובדת קיום האמונה איננה שקולה לעובדת קיום מושא האמונה, התקדמותם האבולוציונית של חיים פשוטים למעמד של אישיות אכן מדגימה את עובדת קיום הפוטנציאל לאישיות מלכתחילה. וביקומי הזמן, לעולם נעלה הפוטנציאל על הממשי. בקוסמוס המתפתח, הפוטנציאל הינו מה שעתידי להיות, ומה שעתידי להיות הינו התממשותם של צוויה התכליתיים של האלוהות.

עליונות תכליתית זו ממש מוצגת בהתפתחות צורת המחשבה הרעיונית של הדעת, בעת שהפחד החייתי הפרימיטיבי מותמר לכדי יראת כבוד הולכת ומעמיקה בהתמדה לאל ולכדי יראת קודש הולכת וגדלה מפני היקום. האדם הפרימיטיבי ניהן יותר בפחד דתי מאשר באמונה, ועליונותם של פוטנציאלי הרוח ביחס למה שהתממש בפועל בדעת, מודגם בעת שפחד שפל זה מועתק לכדי אמונה חיה במציאויות רוחניות.

תוכלו להפוך את הדת האבולוציונית לפסיכולוגית, אך לא כך הוא באשר לדת ההתנסות האישית אשר מקורה ברוח. המוסריות האנושית עשויה להכיר בערכים, אך רק הדת יכולה לשמר ולרומם ערכים שכאלה ולהפוך אותם לרוחניים. ואולם, למרות פעולות שכאלה, הדת הינה יותר מאשר מוסריות אשר הפכה רגשית. דת מתייחסת למוסריות כמו שהאהבה מתייחסת לחובה, כמו יחס-של-בן לשעבוד, כמו המהות לחומר. המוסריות מגלה שולט כל-יכול, אלוהות אשר יש לשרתה; הדת מגלה אב כל-אוהב, אל אשר יש לסגוד לו ולאהבו. ושוב, מאחורי כל אלו עומדת העובדה כי הפוטנציאל הרוחני של הדת שולט על החובה בפועל של מוסריות האבולוציה.

6. ודאותה של האמונה הדתית

חיסולו הפילוסופי של הפחד הדתי והתקדמותו המתמדת של המדע תורמים רבות למותם של אלילי כזב; ואפילו אם החללים הללו, של אלוהויות

מעשה ידי אדם, עלולים להאפיל באופן רגעי על הראייה הרוחנית, בסופו של דבר הם מחסלים את אותה בורות ואת אותן אמונות טפלות אשר האפילו במשך זמן כה רב על האל החי של אהבת הנצח. היחסים בין הברוא והבורא הינם יחסים של התנסות חיה, אמונה דתית דינאמית אשר לא ניתנת להגדרה מדויקת. בידוד חלק מן החיים וכינויו בשם דת פירושו פירוקם של החיים ועיוות של הדת. וזוהי הסיבה לכך שאל הסגידה דורש באמונות של הכול או לא-כלום.

ייתכן שהאלים של בני האדם הפרימיטיביים לא היו אלא צלליות שלהם עצמם; האל החי הינו האור האלוהי אשר ההתערבויות שלו מהוות את צלליות הבריאה של כלל החלל.

לאיש הדת בעל ההישג הפילוסופי יש אמונה באל אישי של גאולה אישית; דבר-מה יותר מאשר מציאות, ערך, רמה של הישג, תהליך מרום, התמרה, המרבי של הזמן-מרחב, אידאליזציה, האנרגיה אשר הפכה אישית, ישות הכבידה, ההשלכה של בן-אנוש, האידאליזציה של העצמי, הדחיפה כלפי מעלה של הטבע, הנטייה לעבר הטוב, הדחף קדימה של האבולוציה, או היפותזה נשגבת. לאיש הדת יש אמונה באל של אהבה. אהבה הינה המהות של הדת והמקור אשר ממנו נולדת ציוויליזציה נעלה.

האמונה מתמירה את אל ההסתברות הפילוסופי להיותו אל הוודאות הגואל של ההתנסות הדתית האישית. יש והסקפטיות מאתגרת את התיאוריות של התיאולוגיה, אך הביטחון במהימנותה של ההתנסות האישית מאשר את האמת של אותן אמונות אשר צמחו לכדי אמונה.

ניתן להגיע לוודאות באשר לאל באמצעות היסק נבון, ואולם רק באמצעות האמונה, באמצעות ההתנסות האישית, הופך היחיד ליודע-אל. בתחומי חיים רבים נדרש להתמודד עם הסתברויות, אך כאשר באים במגע עם המציאות הקוסמית, כאשר ניגשים למשמעויות ולערכים הללו מתוך אמונה חיה, ניתן לחוות וודאות. הנשמה יודעת-האל מעזה לומר, "יודעת אני", אפילו כאשר אלו אשר אינם מאמינים מטילים ספק בידיעה זו את האל, מכיוון שהיא איננה נתמכת לחלוטין בידי הלוגיקה האינטלקטואלית. לכל אדם לא-מאמין שכזה ישיב המאמין "איך אתה יודע שאינני יודע?" ותו לא.

אף-על-פי שתמיד יכול ההיגיון לפקפק באמונה, האמונה יכולה להחליף הן את ההיגיון והן את הלוגיקה. ההיגיון מייצר את ההסתברות אשר אותה יכולה האמונה להתמיר לכדי וודאות מוסרית, ואפילו לכדי התנסות רוחנית. האל הינו האמת הראשונה והעובדה האחרונה; לפיכך מקורה של כל האמת בו, ואילו כל העובדות מתקיימות ביחס אליו. האל הינו אמת מוחלטת. אדם יוכל לדעת את האל כאמת, ואולם, על-מנת להבין – להסביר – את האל, אדם חייב לחקור את עובדת יקום היקומים. רק אמונה חיה תוכל לגשר על התהום העצומה הפעורה בין התנסות האמת של האל והבורות באשר לעובדת האל. ההיגיון לבדו אינו מסוגל להביא לידי הרמוניה בין אמת אינסופית לבין עובדה אוניברסאלית.

האמונות עלולות שלא לעמוד אל מול הספק ושלא להתגבר על הפחד, אך האמונה לעולם תגבר על הספק, וזאת משום שאמונה הינה הן חיובית והן חיה. ולחיובי לעולם מוקנה יתרון ביחס לשלילי, לאמת ביחס לשגיא, להתנסות ביחס לתאוריה, למציאויות רוחניות ביחס לעובדות המבודדות של הזמן והמרחב. את הראייה המשכנעת באשר לוודאות הרוחנית הזו מספקים הפירות החברתיים שאותם מניבים מאמינים שכאלה, נושאי האמונה, כתוצאה מהתנסותם הרוחנית האותנטית הזו. כה אמר ישוע: "כִּי פֶאֶשֶׁר אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם כֵּן גַם אַתֶּם אִישׁ אֶת אָחִיו תֵּאָהֱבֻן, בְּזֹאת יָדְעוּ כָלֶם כִּי מִלְמִידִים אַתֶּם לִי."

עבור המדע האל הינו בחזקת אפשרות, עבור הפסיכולוגיה כרָצִיָה, עבור הפילוסופיה כהסתברות, ואילו עבור הדת כוודאות, כממשות של התנסות דתית. הדעת דורשת כי פילוסופיה אשר איננה מסוגלת למצוא את אל ההסתברות תכבד עד מאוד את האמונה הדתית אשר יכולה למצוא את אל הוודאות, ואף עושה כן. ואף ראוי כי המדע לא יבטל את ההתנסות הדתית בנימוק של תמימות, או לפחות לא יעשה כן כל עוד הוא ממשיך ומניח כי כישוריו האינטלקטואליים והפילוסופיים של האדם נבעו מיצורים אינטליגנטיים פחות ופחות, ככל שמרחיקים לאחור, ולבסוף מגיעים למקור בחיים הפרימיטיביים שמהם נעדרו לחלוטין המחשבה וההרגשה.

אין להעמיד את עובדות האבולוציה כנגד אמת המציאות של וודאות ההתנסות הרוחנית בחייו הדתיים של בן התמותה יודע האל. שומה על אנשים נבונים להפסיק לחשוב כילדים ולנסות להשתמש בלוגיקה העקבית של הבגיר, לוגיקה המאפשרת למושג האמת לעמוד לצד התצפית בעובדה. זה מכבר פשט המטריאליזם המדעי את הרגל, כאשר אל מול כל תופעה חוזרת ונשנית ביקום הוא ממשיך לחזק את התנגדותיו בהווה בכך שהוא מתייחס למה שברור מאליה כי הוא גבוה, כאל דבר שברור כי הוא נמוך. העקביות דורשת הכרה בפעילויותיו של בורא בעל תכלית.

האבולוציה האורגנית הינה עובדה; אבולוציה תכליתית, או מדורגת, הינה אמת המעניקה עקביות לתופעות, אשר היו סותרות אחרת, של ההישגים המעפילים בהתמדה של האבולוציה. ככל שירחיק המדען ויתקדם בתחום המדעי שאותו בחר, כך הוא ייטוש את תאוריות העובדות המטריאליסטיות לטובת האמת הקוסמית על שליטתה של הדעת העליונה. המטריאליזם מוזיל את חיי האדם; בשורתו של ישוע מעצימה עד מאוד כל בן-תמותה ומרוממת אותו באופן נשגב. יש לראות את הקיום האנושי כהתנסות המסקרנת והמרתקת של התממשות מציאות המפגש בין יד האדם השואפת מעלה לבין היד האלוהית הגואלת המושטת מטה.

7. ודאותו של האלוהי

האב האוניברסאלי, בהיותו קיים-לעצמו, אף מסביר-את-עצמו; הוא חי בפועל בתוככי כל בן-תמותה רציונאלי. ואולם, לא תוכלו להיות בטוחים באשר לאל עד אשר תדעו אותו; היותכם בנים היא ההתנסות היחידה אשר הופכת את האבהות לוודאית. היקום מצוי במהלך של שינוי בכל אתר

ואתר. יקום במהלך של שינוי הינו יקום תלוי; בריאה מעין זו איננה יכולה להיות סופית ואף לא מוחלטת. יקום סופי תלוי לחלוטין במרכיב ובמוחלט. היקום והאל אינם היינו הך; אחד הינו הסיבה והאחר הינו התוצאה. הסיבה הינה מוחלטת, אינסופית, נצחית ובלתי-משתנה; התוצאה הינה של זמן ומרחב וטרנסצנדנטאלית, אך לעולם משתנה, לעולם צומחת.

האל הינו העובדה היחידה ביקום אשר גרמה-את-עצמה. הוא הינו הסוד שמאחורי הסדר, התכנית והתכלית של כלל הבריאה של הדברים וההוויות. היקום אשר משתנה בכל אתר ואתר מווסת ומיוצב בידי חוקים אשר הינם לחלוטין בלתי-משתנים, הרגליו של אל אשר איננו משתנה. עובדת האל, החוק האלוהי, הינה בלתי-משתנה; אמת האל, היחס שלו ליקום, הינה התגלות יחסית אשר מותאמת בהתמדה ליקום המצוי בהתפתחות מתמדת.

אלו אשר ימציאו דת ללא אל הינם פֶּאלה אשר יקטפו פירות ללא עצים ויילדו ילדים ללא הורים. התוצאות לא תתקיימנה ללא הגורמים; אך ורק ה"אני הוא זה" הינו חסר-גורם. עובדת ההתנסות הדתית מצביעה על האל, ואל כזה של התנסות אישית מוכרח להיות אלוהות אישית. אינכם יכולים להתפלל אל נוסחה כימית, לכרוע ברך בפני נוסחה מתמטית, לסגוד להיפותזה, לספר סוד להשערה, להתייחד עם תהליך, לשרת הפשטה או להחזיק ברעות אוהבת עם החוק.

אכן, תכונות דתיות רבות עשויות לצמוח משורשים בלתי-דתיים לכאורה. יכול אדם להכחיש מבחינה אינטלקטואלית את האל ועדיין להיות טוב מוסרית, נאמן, חברי, ישר, ואף אידיאליסטי. האדם יכול להרכיב על טיבו הרוחני הבסיסי ענפים לגמרי הומניסטיים למכביר, ובכך להוכיח לכאורה את טענותיו באשר לדת נטולת אל, אך התנסות מעין זו הינה נעדרת ערכי הישרדות ונטולת ידיעת-אל והרקעה אל האל. התנסות אנושית מעין זו מניבה אך ורק פירות חברתיים, לא רוחניים. ההרכבה קובעת את טיב הפרי, על-אף שהתזונה החיה מופקת משורשי המתת האלוהית המקוריים, הן של הדעת והן של הרוח.

סימן ההיכר האינטלקטואלי של הדת הינו הוודאות; המאפיין הפילוסופי שלה הינו העקביות; והפירות החברתיים הינם אהבה ושירות.

היחיד יודע האל איננו זה אשר עוצם עין אל מול הקשיים, או מתעלם מן המכשולים הניצבים בדרך למציאת האל במבוכ האמונות הקדומות, המסורת, והנטיית המטריאליסטיות של העת המודרנית. הוא זה אשר פגש את כל העכבות האלה ויכול להן, הוא ניצח אותן באמצעות אמונה חיה, וטיפס לרמות ההתנסות הרוחנית הגבוהות חרף כל זאת. ואולם, אכן נכון כי רבים מאלו אשר כלפי פנים בטוחים באשר לאל, פוחדים להצהיר על רגשות הוודאות האלה בשל הריבוי והפקחות של אלו המקבצים התנגדויות לאמונה באל ומערימים קשיים בדרכה. לא נדרשת מידה רבה של אינטליגנציה על-מנת למצוא פגמים, לשאול שאלות או להעלות התנגדויות. אך נדרשת דעת מבריקה על-מנת לענות על השאלות האלה ולפתור את הקשיים הללו; וודאות האמונה הינה הטכניקה הטובה מכולן להתמודדות עם כל הטיעונים השטחיים הללו.

אם המדע, הפילוסופיה או הסוציולוגיה מעזים להפוך לדוגמטיים בטיעוניהם כלפי נביאי דת האמת, כי אז חייבים אנשים יודעי-אל אלו לענות לדוגמטיזם הבלתי-מוצדק הזה בדוגמטיזם מרחיק ראות הרבה יותר, זה של הוודאות בהתנסות הרוחנית האישית, "אני יודע במה התנסיתי משום שאני הוא בנו של ה"אני הוא זה". אם הדוגמה טוענת כלפי התנסותו האישית של האדם המאמין, כי אז עשוי בן זה יליד-אמונה של האב אשר ניתן להתנסות בו, לענות באמצעות הדוגמה אשר לא ניתן להפריכה, ההצהרה על עובדת היותו בן בפועל של האב האוניברסאלי.

אך ורק מציאות בלתי-מוגדרת, מוחלט, יכולה להעז ולהיות דוגמטית בהתמדה. אלו המתיימרים להיות דוגמטיים, אם הם נותרים עקביים, ייפלו במקדם או במאוחר לידי של המוחלט של האנרגיה, האוניברסאלי של האמת והאינסופי של האהבה.

אם הגישות הבלתי-דתיות למציאות הקוסמית מתיימרות לקרוא תיגר על וודאות האמונה על בסיס היותה בלתי-מוכחת, כי אז, בדומה לכך, עשוי זה אשר התנסה-ברוח לקרוא תיגר דוגמטי אף הוא על עובדות המדע ועל אמונות הפילוסופיה, בהתבססו על הטענה כי אף הם אינם מוכחים; אף הם הינם התנסויות במודעותו של המדען או של הפילוסוף.

באל – הנוכחות אשר ממנה ניתן להתחמק באופן המועט ביותר, העובדה המציאותית מכולן, האמת החיה מכולן, החבר האוהב מכולם, והערך האלוהי מכל – אנו זכאים להיות וודאיים במידה הרבה ביותר מכל ההתנסויות האוניברסאליות.

8. ההוכחות לדת

הראייה הגבוהה ביותר למציאותה וליעילותה של הדת מצויה בעובדת ההתנסות האנושית; במילים אחרות, הראייה שלאדם, אשר מטיבו הינו פוחד וחושד, ואשר ניחן באינסטינקט מולד חזק של שימור עצמי, האדם אשר כמֶה לשרוד לאחר המוות – מוכן להפקיד מתוך אמון מלא את האינטרסים העמוקים ביותר שלו באשר להווה ולעתיד למשמורת ולהנחייתם של הכוח והאישיות אשר אמונתו מכנה בשם האל. זוהי האמת המרכזית האחת של כל דת. אין שתי דתות אשר מסכימות באשר למה שמבקש הכוח, או למה שמבקשת האישיות, בתמורה להשגחה ולהישרדות הסופית האלה; למעשה, כולן פחות או יותר מצויות בחוסר הסכמה.

הדרך הטובה ביותר לשפוט את מעמדה של דת כלשהי בסולם האבולוציוני היא באמצעות בחינת צווייה המוסריים ואמות המידה האתיות שלה. ככל שהדת הינה מטיפוס גבוה יותר, כך היא מעודדת ומקבלת עידוד ממוסריות חברתית ומתרבות אתית אשר משתפרות בהתמדה. לא נוכל לשפוט את הדת בהתאם למעמדה של הציוויליזציה הנלווית לה; מוטב כי נעריך את טיבה האמיתי של ציוויליזציה בהתאם לטוהר ולאצילות של דתה. רבים

ממורי הדת הראויים ביותר לציון בעולם לא ידעו קרוא וכתוב. חכמת המילה איננה הכרחית לשם פעולתה של אמונה גואלת במציאויות נצחיות.

ההבדלים בין הדתות של העידנים השונים נובעים אך ורק מהבדלים באופן הבנתו של האדם את המציאות, ומהבדלים באופן שבו הכיר בערכים מוסריים, במערכות יחסים אתיות ובמציאויות רוחניות.

האתיקה הינה המראה החברתית, או הגזעית, החיצונית המשקפת נאמנה את הקדמה בהתפתחויות הרוחניות והדתיות הפנימיות, אשר לא ניתן להבחין בהן אחרת. מאז ומעולם חשב האדם על האל במונחים הטובים ביותר אשר עמדו לרשותו, באמצעות רעיונותיו העמוקים ביותר והאידיאלים הגבוהים ביותר שלו. אפילו הדת ההיסטורית גיבשה תמיד את מונחיה באשר לאל מתוך הערכים הגבוהים ביותר שהכירה. כל יצור תבוני נותן את שם האל לדבר הטוב והגבוה ביותר שאותו הוא יודע.

כאשר צמצמו את הדת למונחי ההיגיון ולביטוי אינטלקטואלי, היא תמיד העזה למתוח ביקורת על הציוויליזציה ועל הקדמה האבולוציונית בהתאם למשפט אמות המידה שלה עצמה באשר לתרבות אתית ולקדמה מוסרית.

בעוד שהדת האישית מקדימה את התפתחותן של אמות המוסר האנושיות, עובדה מצערת היא שהדת המוסדית תמיד פיגרה מאחורי המוסכמות המשתנות לאיטן של הגזעים האנושיים. הדת המאורגנת הוכיחה את עצמה כאיטית באופן שמרני. על-פי-רוב, הנביאים הובילו את העם להתפתחות דתית; על-פי-רוב התיאולוגים עיכבו אותם. מכיוון שהדת הינה נשוא התנסות פנימית או אישית, היא לעולם לא תוכל להתפתח הרבה מעבר לאבולוציה האינטלקטואלית של הגזעים.

ואולם, הדת לעולם לא תתעצם בשל פנייה אל מה שמכונה הפלאי. החיפוש אחר ניסים הינו בבחינת היזכרות בדתות הקסם הפרימיטיביות. לדת אמיתית אין כל נגיעה לניסים לכאורה, ולעולם לא תצביע דת התגלות על ניסים כעל הוכחה לסמכותה. הדת לעולם מתבססת וצומחת מתוך ההתנסות האישית. והדת הגבוהה ביותר שלכם, חייו של ישוע, הייתה התנסות אישית שכזו; אדם, אדם-בן-תמותה, מבקש את האל ומוצא אותו באופן מלא במהלך תקופת חיים אחת קצרה בגוף, זאת בעוד שבאותה התנסות אנושית מופיע האל אשר מבקש את האדם ומוצא אותו, באופן אשר משביע עד תום את הנשמה המושלמת של העליונות האינסופית. וזו הינה דת, ואפילו הדת הגבוהה ביותר אשר נתגלתה עד כה ביקום של נבאדון – חייו הארציים של ישוע מנצרת.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 103

מציאותה של ההתנסות הדתית

כלל תגובותיו הדתיות האמיתיות של האדם נתמכות על-ידי הסעד המוקדם של מסייעת הסגידה ומאשרות על-ידי מסייעת החכמה. המתת הראשונה של דעת-על אשר מקבל האדם היא זו של חיבור האישיות למעגל רוח הקודש של הרוח היצירתית של היקום; והרבה לפני המתת של הבנים האלוהיים, או מתת האוניברסאלית של המכווננים, פועלת השפעה זו על-מנת להרחיב את השקפתו של האדם על האתיקה, הדת והרוחניות. לאחר המתת של בני פרדיס, תורמת רוח האמת המשוחררת תרומות משמעותיות להרחבת היכולת האנושית להבחין באמיתות דתיות. ככל שמתקדמת האבולוציה בעולם מיושב, כך מתרחבת השתתפותם של מכוונני המחשבה בתהליך התפתחותן של התובנות האנושיות הדתיות מן הסוגים הגבוהים יותר. מכוונן המחשבה הינו החלון הקוסמי אשר דרכו יוכל היצור הסופי לקבל הצצה-של-אמונה אל הוודאויות ואל האלוהיות של האלוהות חסרת הגבולות, האב האוניברסאלי.

הנטיית הדתיות של הגזעים האנושיים הינן מולדות; הן מתבטאות באופן אוניברסאלי ודומה כי מקורן מן הטבע; מקורן של הדתות הפרימיטיביות הינו תמיד אבולוציוני. ככל שההתנסות הדתית הטבעית ממשיכה להתקדם, כך מדגישות התגלויות תקופתיות של אמת את נתיב האבולוציה הפלנטארי, אשר הינו איטי מטבעו מבלעדי התגלויות אלה.

קיימים באורנטיה ארבעה סוגים של דתות:

1. דת טבעית, או אבולוציונית.
2. דת על-טבעית, או דת של התגלות.
3. הדת המעשית, או הנוכחית, מידות משתנות של מזיגה בין הדתות הטבעיות והעל-טבעיות.
4. דתות פילוסופיות, דוקטרינות תיאולוגיות מעשה ידי אדם, או תוצר של מחשבה פילוסופית, וכן דתות אשר נבראו מתוך היגיון.

1. הפילוסופיה של הדת

אחדותה של ההתנסות הדתית בקרב קבוצה חברתית או גזעית נובעת מטבעו הזהה של רסיס האל השוכן ביחיד. מקורו של העניין הזולתני של האדם ברווחת זולתו נעוץ בחלק אלוהי זה המצוי באדם. ואולם, בשל העובדה כי האישיות הינה ייחודית – אין שני בני-תמותה זהים – נובע בהכרח כי שני בני-אדם שונים לא יוכלו לפרש באופן דומה את הכוונתה ואת דחפיה של רוח האלוהיות אשר חיה בדעתם. קבוצת בני-תמותה תוכל לחוות אחדות רוחנית, אך לעולם לא תוכל להשיג אחדות פילוסופית. ומגוון הפירושים הללו של החשיבה וההתנסות הדתית, מוצג בעובדה לפיה התיאולוגים והפילוסופים של המאה העשרים גיבשו מעל לחמש-מאות הגדרות שונות של הדת. לאמיתו של דבר, כל אדם מגדיר דת במונחי הפירוש ההתנסותי שלו עצמו לדחפים האלוהיים הנובעים מרוח האל השוכנת בקרבו, ולפיכך שומה על פירוש מעין זה להיות ייחודי ושונה לחלוטין מן הפילוסופיה הדתית של כל יתר בני האדם.

כאשר בן-תמותה אחד מסכים לחלוטין עם הפילוסופיה הדתית של חברו בן התמותה, מצביעה תופעה זו על כך ששתי ההוויות האלה חוו התנסות דתית דומה, ככל שהדבר נוגע לדמיון בין הפירושים הפילוסופיים הדתיים שלהם.

בעוד שהדת שלכם הינה עניין של התנסות אישית, חשוב ביותר שתחשפו לידע על אודות מספר רב של התנסויות דתיות אחרות (הפירושים השונים הניתנים על-ידי מגוון בני-תמותה אחרים), וזאת על-מנת שתוכלו למנוע מחיכם הדתיים מלהפוך לאגוצנטריים – מוגבלים, אנוכיים ובלתי-חברתיים.

הרציונליזם שוגה בהניחו שהדת הינה בראש ובראשונה אמונה פרימיטיבית במשהו, אשר לאחריה מגיע החיפוש אחר ערכים. דת הינה בראש ובראשונה חיפוש אחר ערכים, ולאחריו של החיפוש הזה מגיע גיבוש מערכת של אמונות מפרשות. הרבה יותר קל לבני-אדם להסכים על ערכים

דתיים – מטרות – מאשר על אמונות – פירושים. ועובדה זו מסבירה כיצד יכולה הדת להסכים על ערכים ועל מטרות בעודה מציגה את התופעה המבלבלת של אמונה במאות אמונות סותרות – במערכות אמונה. וזהו אף ההסבר לכך שאדם נתון יכול לקיים את התנסותו הדתית בעודו מוותר על אמונותיו הדתיות, או מחליף רבות מהן. הדת מתקיימת למרות שינויים מהפכניים באמונות הדתיות. לא התיאולוגיה היא אשר יוצרת דת; הדת היא זו היוצרת פילוסופיה תיאולוגית.

העובדה שאנשים דתיים האמינו בכל-כך הרבה דברים כוזבים איננה מערערת את תקפותה של הדת, לפי שהדת מתבססת על ההכרה בערכים ומקבלת תוקף באמצעות אמונה של התנסות דתית אישית. הדת מתבססת, אפוא, על התנסות ועל מחשבה דתית; התיאולוגיה, הפילוסופיה של הדת, מהווה ניסיון כן לפרש את אותה התנסות. אמונות של פרשנות מעין אלה עשויות להיות נכונות או שגויות, או מזיגה שבין אמת לכזב.

התממשות ההכרה בערכים רוחניים הינה התנסות על-רעיונית. בשום שפה אנושית לא קיימת מילה אשר בה ניתן להשתמש על-מנת לתאר את ה"תחושה", "ההרגשה", "האינטואיציה" או "ההתנסות" אשר אנו בחרנו לכנות בשם מודעות-האל. רוח האל השוכנת באדם איננה אישית – המכוונת הינו קדם-אישי – אך משגוח זה מציג ערך, מפיץ ניחוח אלוהיות, דבר אשר הינו אישי במובן הגבוה והאינסופי ביותר. אלמלא היה האל לכל הפחות אישי, הוא לא יכול היה להיות מודע, ואילו לא היה מודע, כי אז היה נחות מן האדם.

2. הדת והיחיד

הדת פועלת בדעת האנושית והתממשה בהתנסות עוד בטרם הופיעה במודעות האנושית. הילד התקיים זה מכבר במשך תשעה חודשים בטרם הוא חווה לידה. ואולם, "לידתה" של דת איננה פתאומית; היא מופיעה במדורג דווקא. ואף-על-פי-כן, במקודם או במאוחר, נרשם "יום ההולדת". אינכם נכנסים לממלכת השמיים אלא אם כן אתם "נולדים מחדש" – נולדים מן הרוח. ללידות רוחניות רבות נלוות מועקה רוחנית ותמורות פסיכולוגיות ניכרות, ממש כשם שלידות פיזיות רבות מתאפיינות ב"חבלי לידה סוערים" ובתופעות בלתי-רגילות אחרות בתהליך ה"מסירה". לידות רוחניות אחרות הינן בבחינת צמיחה טבעית, או רגילה, של ההכרה בערכים עליונים, לצד העצמתה של ההתנסות הרוחנית, אף כי שום התפתחות דתית איננה מתרחשת ללא מאמץ מודע ונחישות יחידנית חיובית. הדת לעולם איננה התנסות פאסיבית, גישה שלילית. מה שמכונה "לידתה של דת" אינו קשור במישרין למה שמכונה התנסויות המרה, אשר מאפיינות על-פי-רוב מאורעות דתיים המתרחשים בשלב מאוחר בחיים כתוצאה מהתנגשויות מנטאליות, הדחקה רגשית ותהפוכות המזג.

ראוי לאותם אנשים אשר גדלו לצד הוריהם במודעות של היותם בנים לאב שמימי אוהב, כי לא יביטו בחשדנות בחבריהם בני התמותה אשר הצליחו להגיע למודעות מעין זו של אחווה עם האל רק הודות למשבר פסיכולוגי, תהפוכות של רגש.

מצע הקרקע האבולוציוני בדעתו של אדם, אשר בו נובט זרע דת ההתגלות, הינו הטבע המוסרי אשר כה במוקדם מוליד מודעות חברתית. הסימנים הראשונים לטיבו המוסרי של ילד אינם נוגעים למין, לאשמה, או לגאווה אישית, אלא נוגעים דווקא לדחפים של צדק, הוגנות ונדיבות – סעד של עזרה לזולת. וכאשר ניצני המוסר המוקדמים הללו מוזנים, מתרחשת התפתחות הדרגתית של חיי הדת, אשר הינה, באופן יחסי, חסרת עימותים, תהפוכות ומשברים.

במוקדם מאוד חווה כל אדם סוג של עימות בין הדחפים לסיפוק-עצמי לבין הדחפים הזולתניים, ופעמים רבות ניתן להגיע להתנסות הראשונה בידעת האל כתוצאה מבקשת עזרה ממקור על-אנושי לצורך פתרון בעיות מוסריות מעין אלה.

הפסיכולוגיה של ילד הינה חיובית, לא שלילית. בני-תמותה כה רבים הינם שליליים מפני שאומנו בדרך הזאת. כאשר נאמר כי הילד הינו חיובי, ההתייחסות הינה לדחפיו המוסריים, אותם כוחות דעת אשר ניצניהן מרמזים על הגעתו של מכוונן המחשבה.

בהיעדרו של לימוד שגוי, דעתו של הילד נעה באופן חיובי בכיוון הופעתה של מודעות דתית, לעבר יושרה מוסרית וסעד חברתי, ולא באופן שלילי, הרחק מחטא ומאשמה. בהתפתחותה של ההתנסות הדתית עלול להתקיים עימות, או שלא להתקיים, אך באופן בלתי-נמנע מצויות שם ההחלטות, המאמץ ופעולת הרצון האנושי.

הבחירה המוסרית מלווה על-פי-רוב בקונפליקט מוסרי, רב או מועט. וקונפליקט ראשון זה בדעתו של הילד מצוי בין הדחפים האגואיסטיים לדחפים הזולתניים. אף כי מכוונן המחשבה איננו מתעלם מערכי האישיות של הדחף האנוכי, הוא אכן פועל על-מנת לתת עדיפות קלה לדחף הזולתני קזה אשר מוביל למטרת האושר האנושי ולשמחות של ממלכת השמיים.

בעת שהוויה מוסרית ניצבת אל מול הדחף להיות אנוכית ובוחרת להיות בלתי-אנוכית, זוהי התנסות דתית פרימיטיבית. אין בעל-חיים המסוגל לבחור באופן זה; החלטה מעין זו הינה גם אנושית וגם דתית. היא כוללת את עובדת מודעות-האל ומציגה את דחף השירות החברתי, דחף המהווה את הבסיס לאחוות האדם. בשעה שהדעת בוחרת בחירה מוסרית נכונה כפעולה מתוך רצון חופשי, החלטה מעין זו מהווה התנסות דתית.

ואולם, בטרם התפתח הילד במידה מספקת על-מנת לרכוש יכולת מוסרית המאפשרת לו לבחור בשירות זולתני, הוא פיתח זה מכבר טבע אגואיסטי חזק ומאוחד-היטב. מתוך המצב העובדתי הזה נובעת התיאוריה על אודות המאבק בין הטבע "הגבוה" לטבע "הנמוך", בין "האדם הישן של החטא" לבין "טבע החסד החדש". מוקדם מאוד במהלך חייו לומד ילד רגיל כי "טוב לתת מאשר לקחת".

האדם נוטה לזהות את הדחף לדאגה-עצמית עם האגו שלו – עם עצמו. בניגוד לכך, הוא נוטה לזהות את הרצון להיות זולתני עם השפעה חיצונית כלשהי – עם האל. והבחנה זו אכן נכונה, הואיל ומקורן של כל התשוקות אשר אינן עבור העצמי הינו בהכוונת מכוונן המחשבה, ומכוונן זה מהווה רסיס של האל. הדחף של משגוח הרוח מתממש במודעות האנושית כדחף להיות זולתני, לחשוב על הזולת. לכל הפחות, זוהי ההתנסות המוקדמת והבסיסית של דעת הילד. כאשר הילד המתבגר איננו מצליח לאחד את אישיותו, יש והדחף הזולתני מתפתח יתר על המידה וגורם נזק רציני לרווחתו של העצמי. מצפון מוטעה עלול להיות אחראי לקונפליקט, לדאגה ולצער מרובים ולאינסוף אומללות אנושית.

3. דת והגזע האנושי

אף-על-פי שהאמונה ברוחות, בחלומות ובמגוון אמונות טפלות אחרות, היוו גורמים בהולדתן האבולוציונית של הדתות הפרימיטיביות, ראוי שלא תתעלמו מהשפעתה של החמולה או מרוח הסולידאריות של השבט. מערכת היחסים בקבוצה שימשה כמצב חברתי המדויק אשר סיפק את האתגר לקונפליקט האגואיסטי-זולתני בטיבה המוסרי של הדעת האנושית בראשיתה. על-אף אמונתם ברוחות, תושבי אוסטרליה הפרימיטיביים עדיין ממקדים את דתם בחמולה. בחלופ הזמן, נוטים מושגים דתיים מעין אלו להפוך לאישיים, ראשית בדמות בעלי-חיים ומאוחר יותר בדמות אדם-עליון, או בדמות אל. אפילו גזעים נחותים כפושמנים של אפריקה, אשר עדיין לא הגיעו לאמונות בטוטמים, אכן מבחינים בהבדל בין האינטרס העצמי לאינטרס הקבוצתי, הבחנה פרימיטיבית בין הערכים החילוניים לקדושים. ואולם, הקבוצה החברתית איננה המקור להתנסות הדתית. בלא תלות בהשפעת תרומתם של כלל הגורמים הפרימיטיביים הללו לדתו של האדם המוקדם, עובדה היא כי מקורו של הדחף הדתי האמיתי הינו בנוכחות הרוח האמיתית אשר מפעילות את הרצון להיות בלתי-אנוכי.

על הדת המאוחרת יותר מבשרת האמונה הפרימיטיבית בפלאי הטבע ובמסתוריו, המנה הבלתי-אישית. אך במוקדם או במאוחר דורשת הדת המתפתחת מן היחיד להקריב קורבן אישי כלשהו לטובת הקבוצה החברתית, מחייבת אותו לעשות דבר-מה על-מנת להיטיב עם הזולת ולשמחו. בסופו של דבר, הדת עתידה להפוך לשירות של האל ושל האדם.

הדת בנויה כך שתשנה את סביבתו של האדם, אך הרבה מן הדת אשר אותה ניתן למצוא בקרב בני התמותה כיום כלל איננה מסוגלת לעשות כן. פעמים רבות מדי הסביבה היא השולטת בדת.

זכרו כי בדתות של כל העידנים, ההתנסות החשובה ביותר הינה התחושה ביחס לערכים מוסריים ומשמעויות חברתיות, ולא המחשבה על אודות דוגמות תיאולוגיות או תיאוריות פילוסופיות. הדת מתפתחת יפה בעת שאלמנט הקסם מוחלף במושג של אמות המידה המוסריות.

האדם התפתח דרך האמונות הטפלות על אודות המנה, הקסם, פולחן הטבע, הפחד מפני הרוחות ופולחן בעלי החיים, אל הטקסים השונים שבהם הפכה גישתו הדתית של היחיד לתגובותיה הקבוצתיות של החמולה. או אז מוקדו הטקסים הללו והתגבשו לכדי אמונות שבטיות, ולבסוף הפכו הפחדים והאמונות הללו לאישיות בדמות אלים. ואולם, מכל ההתפתחות הדתית הזו היסוד המוסרי מעולם לא נעדר לחלוטין. הדחף של האל בתוככי האדם היה מאז ומעולם רב-עצמה. וההשפעות החזקות האלה – האחת אנושית והאחרת אלוהית – הבטיחו את הישרדות הדת במהלך כל תהפוכות העידנים, וזאת למרות שאלפי נטיות חתרניות ומתנגדים עוינים איימו עליה לכלותה לעיתים כה קרובות.

4. התייחדות רוחנית

ההבדל האופייני בין מאורע חברתי לכינוס דתי הוא כי בניגוד לחילוני, הדתי רווי באווירה של התייחדות. כך יוצר המפגש האנושי תחושה של אחווה עם האלוהי, וזוהי תחילתה של הסגידה בקבוצה. צורת התייחדות החברתית הקדומה ביותר הייתה הסעודה המשותפת, וכך הקצו הדתות המוקדמות חלק מן הקורבן הטקסי למאכל המאמינים. אפילו בנצרות משמרת סעודת האדון צורת התייחדות זו. אווירת התייחדות מספקת תקופת רגיעה מרעננת ומנחמת מן הקונפליקט בין האגו המבקש-לעצמו לבין הדחף הזולתני של משגוח הרוח השוכן. וזוהי ההקדמה לסגידה אמיתית – תרגול של נוכחות האל המוביל בסופו של דבר להולדתה של אחווה האדם.

בשעה שהאדם הפרימיטיבי הרגיש כי נקטעה התייחדותו עם האל, הוא ביקש להקריב קורבן מסוג כזה או אחר על-מנת לכפר, על-מנת לחדש את יחסי הרעות. הרעב והצמא ליושרה מובילים לגילוייה של האמת, והאמת מעצימה את האידיאלים, וכך נוצרות בעיות חדשות עבור האנשים הדתיים, זאת משום שבעוד שהאידיאלים שלנו נוטים לצמוח כסדרה הנדסית, היכולת שלנו להיות בהתאם להם מתרחבת אך ורק כסדרה חשבונית.

חוש האשמה (לא המודעות לחטא) נובע או מהתייחדות רוחנית שנפסקה או מהנמכת האידיאלים המוסריים של האדם. גאולה ממצב קשה מעין זה יכולה להגיע אך ורק הודות להבנה כי האידיאלים המוסריים הגבוהים ביותר של האדם אינם זהים בהכרח לרצונו של האל. האדם לא יוכל לקוות להיות על-פי האידיאלים הגבוהים ביותר שלו עצמו, אך הוא יוכל להיות נאמן למטרתו למצוא את האל ולהפוך להיות יותר ויותר כמות.

ישוע השליך לפח את כל טקסי הקורבן והכפרה. הוא חיסל את הבסיס לאשמה הבדויה הזו ולתחושת הבידוד ביקום בכך שהכריז כי האדם הינו ילדו של האל; מערכת היחסים בין הברוא לבורא הוגדרה על בסיס מערכת היחסים של ילד והורה. האל הופך להיות אב האוהב את בניו ובנותיו בני התמותה. כל הטקסים אשר אינם מהווים חלק לגיטימי ממערכת יחסים משפחתית אינטימית שכזו בטלים לעד.

האל האב מתייחס לילדו לא על בסיס מידותיו הטובות או ערכו בפועל, אלא מתוך הכרה במניעיו של הילד – בתכליתו ובכוונתו של היצור. מערכת

היחסים הינה של קשר בין הורה לילד והיא פועלת מתוך אהבה אלוהית.

5. מקור האידיאלים

הדעת האבולוציונית המוקדמת מביאה ליצירתן של תחושות חובה חברתיות ומוסריות אשר נגזרות בעיקר מפחד רגשי. הדחף החיובי יותר של שירות לחברה ואידיאליזם של הזולתנות נגזרים מן הדחף הישיר של הרוח האלוהית השוכנת בדעתו של האדם.

הרעיון-אידיאל הזה של להיטיב עם הזולת – הדחף למנוע מן האגו דבר-מה לטובת רעו של האדם – הינו מאוד מוגבל בתחילה. האדם הפרימיטיבי מחשיב כרעים אך ורק את אלו אשר קרובים אליו ביותר, אלו אשר מתייחסים אליו ברעות; עם התקדמות הציוויליזציה הדתית, מושג רעו של האדם מתרחב ועובר לכלול את החמולה, את השבט ואת האומה. או אז הרחבי ישוע את טווח הרעות כך שתכלול את האנושות כולה, ואפילו החיל את החובה לאהוב את אויביו. ובתוך כל אדם נורמלי קיים דבר-מה אשר מורה לו כי תורה זו הינה מוסרית – נכונה. ואפילו אלו המתרגלים אידיאל זה פחות מכולם, מודים כי הוא נכון בתיאוריה.

כלל בני האדם מכירים במוסריותו של הדחף האנושי האוניברסאלי להיות בלתי-אנוכי וזולתני. ההומניסט משייך את מקורו של הדחף הזה לפעולתה הרגילה של הדעת החומרית; האדם הדתי צודק יותר בכך שהוא מזהה כי הדחף הזולתני האמיתי של הדעת בת התמונה מגיע כתגובה להכוונת הרוח הפנימית של מכוונן המחשבה.

ואולם, לא תמיד ניתן לסמוך על הפירוש שאותו נותן האדם לקונפליקטים המוקדמים הללו שבין רצון האגו לרצונו של האחר-מן-העצמי. אך ורק אישיות מאוחדת דיה יכולה לפסוק בין כל הטענות מרובות הצורה של תשוקות האגו לבין המודעות החברתית המניצה. לעצמי יש זכויות כמו גם לרע. ולאף אחד מהם אין זכות לתבוע את מלוא תשומת הלב והשירות של היחיד. כישלון בפתרון בעיה זו מוליד את תחושות האשמה האנושיות המוקדמות ביותר.

האושר האנושי מושג אך ורק כאשר תשוקות האגו של העצמי והדחף הזולתני של העצמי הגבוה (הרוח האלוהית) מתואמים ומיושבים בידי רצונה המאוחד של האישיות המפקחת והמשלבת אותם. דעתו של האדם האבולוציוני לעולם ניצבת אל מול הבעיה הסבוכה של שיפוט בתחרות שבין התרחבותם הטבעית של הדחפים הרגשיים והצמיחה המוסרית של הדחפים הזולתניים המתבססים על תובנה רוחנית – על מחשבה מעמיקה דתית אמיתית.

הניסיון להבטיח מידה שווה של טוב עבור העצמי ולמען מספר גדול של עצמי אחרים, מהווה בעיה אשר לא תמיד ניתן לפתור אותה באופן משביע רצון במסגרת של זמן-מרחב. בהינתן חיי נצח, ניתן לפתור ניגודים מעין אלו, אך במסגרת של תקופת חיים אנושית אחת קצרה הפתרון הינו חמקמק. ישוע התייחס לפרדוקס מסוג זה כאשר אמר: "המֵצֵא אֶת נַפְשׁוֹ יִפְסְדֶנָּה, וְהַמֵּצֵא אֶת נַפְשׁוֹ יִצְלָהּ" (מַתְּאֵי 16:25).

המרוץ אחר האידיאל – המאמץ להידמות לאל – הינו מאמץ רציף הן לפני המוות והן לאחריו. החיים שלאחר המוות אינם שונים במהותם מאלו של הקיום בן התמותה. כל דבר טוב שאנו עושים בחיים הללו תורם במישרין להעצמתם של החיים העתידיים. דת של אמת איננה מעודדת בטלנות מוסרית ועצלות רוחנית, בכך שהיא מעודדת את תקוות השווא לפיה כל המידות הטובות של אופי נאצל תוענקה לאדם אך כתוצאה ממעבר דרך שערי המוות הטבעי. דת של אמת איננה מגמדת את מאמצי ההתקדמות של האדם במהלך חייו כבשר ודם. כל רוח של בן-אנוש תורם במישרין להעשרת שלביה הראשונים של חווית ההישרדות האלמותית.

האידיאליזם של האדם סופג מכה קשה כאשר מלמדים אותו כי כל דחפיו הזולתניים אינם אלא פיתוח של אינסטינקט העדר הטבעי שלו. ואולם, הוא הופך נאצל וזוכה לזריקת אנרגיה חזקה כאשר הוא לומד כי דחפים גבוהים יותר אלו של נשמתו נובעים מכוחות הרוח השוכנים בדעתו בת התמותה.

כאשר אדם מבין עד תום כי בתוכו חי ומתאמץ דבר-מה נצחי ואלוהי, הוא כמו מתעלה ויוצא מתוך עצמו ומעבר לעצמו. וכך מתקפת אמונה חיה במקור העל-טבעי של האידיאלים שלנו, את האמונה שלנו כי הננו בניו של האל, וכך הופך לאמיתי השכנוע שלנו בזולתנותו, תחושותינו ביחס לאחרות האדם.

אכן מוקנה לאדם רצון חופשי בתחומו הרוחני. האדם בן התמותה איננו עבד נרצע לריבונותו הנוקשה של אל כל-יכול, ואף איננו הקורבן לפטאליות חסרת התקווה של דטרמיניזם קוסמי מכאניסטי. האדם הינו באמת ובתמים האדריכל של הייעוד הנצחי שלו עצמו.

ואולם, האדם איננו הופך נאצל או נגאל תחת לחץ. צמיחה רוחנית נובעת מתוככי הנשמה המתפתחת. לחץ עלול לעוות את צורתה של האישיות, אך לעולם איננו מעודד צמיחה. אפילו לחץ חינוכי יכול לסייע רק באופן שלילי, בכך שהוא עלול לסייע במניעתן של התנסויות הרות אסון. הצמיחה הרוחנית הינה הגדולה ביותר בשעה שכל הלחצים החיצוניים הינם מינימאליים. "וּבְאֶשֶׁר רוּחַ הָאֱדוֹן, שָׁם תָּרוּת." האדם מתפתח באופן המיטבי כאשר הלחצים מבית, מן הקהילה, מן הכנסייה ומן המדינה הינם הפחותים ביותר. אך אין פירושו של דברים אלו שאין בחברה המתקדמת מקום לבית, למוסדות חברתיים, לכנסייה ולמדינה.

כאשר חבר בקבוצה חברתית דתית מילא אחר דרישותיה של קבוצה שכזו, ראוי שיקבל עידוד לנהוג בחופש דתי, תוך מתן ביטוי מלא לפירוש האישי שלו לאמיתות האמונה הדתית ולעובדות ההתנסות הדתית. הביטחון שבקבוצה דתית תלוי באחדות רוחנית, ולא באחידות תיאולוגית. ראוי

שקבוצה דתית תיהנה מן החופש לחשוב בחופשיות ללא הצורך להפוך לקבוצה של "חושבים-חופשיים." תקווה גדולה שוכנת בכל כנסייה אשר סוגדת לאל החי, מתקפת את אחרות האדם ומעזה להסיר את כלל הלחצים האמוניים מעל חבריה.

6. תיאום פילוסופי

התיאולוגיה הינה הלימוד של פעולותיה ותגובותיה של הרוח האנושית; ולעולם היא לא תוכל להפוך למדע, משום שתמיד נדרש לשלבה, פחות או יותר, עם פסיכולוגיה בביטוייה האישי ועם פילוסופיה בתצוגתה המערכתית. התיאולוגיה לעולם הינה הלימוד של הדת שלכם; לימוד דתו של הזולת הינו פסיכולוגיה.

כאשר אדם ניגש ללימוד ולבחון את יקומו מבחוץ, הוא מביא לידי קיום את מדעי הטבע השונים; כאשר הוא ניגש לחקור את עצמו ואת היקום מבפנים, הוא מוליד את התיאולוגיה ואת המטפיזיקה. אמנות הפילוסופיה המאוחרת יותר מתפתחת במאמץ להביא לידי הרמוניה את הסתירות הרבות העתידות להתגלע לראשונה בין הממצאים והלימוד של שתי הגישות המנוגדות האלה כלפי היקום של הדברים ושל ההוויות.

הדת נוגעת לנקודת המבט הרוחנית, המודעות לפנימיותה של ההתנסות האנושית. טיבו הרוחני של האדם מעניק לו את ההזדמנות להפוך את היקום מן החוץ אל הפנים. לפיכך, נכון הוא כי כאשר מתבוננים בבריאה בכללותה אך רק מנקודת המבט של פנימיות ההתנסות האישית, דומה כי היא רוחנית מטיבה.

כאשר האדם בוחן את היקום מבעד לחושים הפיזיים החומריים אשר הוענקו לו, ומבעד להבחנה המנטאלית הנלווית להם, הקוסמוס נדמה כמכאני ואנרגטי-חומרי. טכניקה מעין זו ללימוד המציאות כרוכה בהפיכת היקום מן הפנים אל החוץ.

לא ניתן לבנות מושג פילוסופי לוגי ועקבי של היקום על בסיס ההנחות של המטריאליזם או של הספיריטיזם, וזאת מכיוון שכאשר מפעילים באופן אוניברסאלי את שתי מערכות החשיבה האלה, מן ההכרח כי הן תראינה את היקום במעוות; הראשונה באה במגע עם היקום מן הפנים אל החוץ, ואילו השנייה מבינה את טיבו של היקום מן החוץ אל הפנים. ולכן, לעולם לא יוכלו לקוות המדע או הדת – לבדם וכשלעצמם – לרכוש הבנה הולמת של אמיתות ומערכות יחסים אוניברסאליות ללא הכוונתה של הפילוסופיה האנושית וללא ההארה המוקנית על-ידי ההתגלות האלוהית.

לעולם חייבת רוחו הפנימית של האדם להיות תלויה במנגנון ובטכניקה של הדעת לשם ביטוייה והתממשותה העצמית. בדומה לכך, התנסותו החיצונית של האדם במציאות החומרית חייבת להתבסס על מודעות הדעת של האישיות המתנסה. לפיכך, ההתנסויות האנושיות הפנימיות והחיצוניות, החומריות הרוחניות, מתואמות תמיד עם תפקודה של הדעת, ומותנות בפעולתה של הדעת, לשם התממשותן המודעת. האדם חווה את החומר בדעתו; הוא חווה את המציאות הרוחנית בנשמה, אך הופך מודע להתנסות הזו בדעתו. האינטלקט הינו הגורם אשר מביא לכדי הרמוניה, הגורם המתנה הנוכח-תמיד, וכן הגורם המגדיר את סך כל ההתנסות האנושית. הן דברים-של-אנרגיה והן ערכי הרוח נצבעים בידי הפירוש אשר ניתן להם על-ידי תיווך הדעת של המודעות.

הקושי שאתם חווים בהשגתו של תיאום הרמוני יותר בין המדע לבין הדת נובע מהעובדה שאתם נעדרים כל מודעות לתחום הביניים של עולם הדברים וההוויות המורונטי. היקום המקומי כולל שלוש רמות, או שלושה שלבים של מופע המציאות: חומר, מורונטיה ורוח. זווית הגישה המורונטית מחסלת את כל ההבדלים בין ממצאיהם של המדעים הפיזיים לבין פעולת הרוח של הדת. ההיגיון הינו טכניקת ההבנה של המדעים; האמונה הינה טכניקת התובנה של הדת; מוטה הינה הטכניקה של הרמה המורונטית. מוטה הינה רגישות על-חומרית למציאות, אשר מתחילה לפצות על צמיחה בלתי-שלמה, מכיוון שהיא עשויה ידע-היגיון ומהותה הינה של אמונה-תובנה. מוטה מיישבת באופן על-פילוסופי את ההבדלים בתפישת המציאות המפוצלת אשר איננה ניתנת להשגה על-ידי אישיות חומרית; היא מתבססת, בחלקה, על התנסות ההישרדות שלאחר החיים החומריים בגוף. ואולם, בני-תמותה רבים הכירו בנחיצותה של שיטה אשר תיישב את יחסי הגומלין בין תחומי המדע והדת הנבדלים עד מאוד זה מזה; והמטפיזיקה הינה תוצאת ניסיונו הכושל של האדם לגשר על תהום מוכרת עד מאוד זו. ואולם, המטפיזיקה האנושית התבררה כיותר מבלבלת מאשר מאירה. המטפיזיקה מייצגת את ניסיונו הכן אך חסר התוחלת של האדם לפצות על היעדרה של המוטה המורונטית.

המטפיזיקה התבררה ככישלון; את המוטה אין האדם יכול לתפוש. ההתגלות, אם כן, הינה הטכניקה היחידה אשר באמצעותה ניתן לפצות על היעדר הרגישות לאמת של המוטה בעולם של חומר. ההתגלות מבהירה באופן סמכותי את הבלבול של המטפיזיקה, אשר פותחה מתוך היגיון בספירה אבולוציונית.

המדע הינו הניסיון של האדם ללמוד את סביבתו הפיזית, העולם של אנרגיה-חומר; הדת הינה התנסותו של האדם בקוסמוס של ערכי הרוח; הפילוסופיה פותחה הודות למאמצי דעת האדם לארגן ולתאם את ממצאיהם של המושגים הללו, הנבדלים מאוד זה מזה, לכדי דבר-מה הדומה לגישה היגיונית ומאוחדת כלפי הקוסמוס. הפילוסופיה, כאשר היא מוהרת על-ידי ההתגלות, עשויה לפעול באופן מתקבל על הדעת בהיעדרה של המוטה ובנוכחותה של המטפיזיקה – הניסיון הכושל של היגיון האדם להחליף את המוטה.

האדם המוקדם לא הבחין בין רמות האנרגיה לרמות הרוח. היו אלו בני הגזע הסגול והאנדיטים שבאו לאחריהם אשר ניסו לנתק לראשונה את המתמטי מן הרצוני. האדם המתורבת הלך יותר ויותר בעקבות היוונים המוקדמים ביותר והשומרים אשר הבחינו בין הדומם לבין החי. וככל שתתקדם הציוויליזציה, כך תוטל על הפילוסופיה מלאכת הגישור על התהומות המתרחבים והולכים בין מושג הרוח לבין מושג האנרגיה. ואולם,

בזמן של המרחב, הבדלים הללו הינם כאחד בעליון.

המדע חייב תמיד להיות מעוגן בהיגיון, אף כי הדמיון וההשערה מסייעים להרחבת גבולותיו. הדת לעולם תתבסס על האמונה, אף כי ההיגיון מהווה השפעה מייצבת ומסייע בידה. ותמיד היו, ותמיד תהיינה, פרשנויות מטעות של מופעי עולמות הטבע והרוח, אשר מכונים שלא כראוי מדעים ודת.

האדם ניסה לגבש את רעיונותיו הפילוסופיים מתוך תפישתו הבלתי-שלמה את המדע, מתוך אחיזתו הרפה את הדת, ומתוך ניסיונותיו הכושלים במטפיזיקה. ואכן, האדם המודרני יכול היה לבנות פילוסופיה ראויה ומרתקת של עצמו ושל יקומו אילו צלח החיבור המטפיזי בין עולמות החומר לבין עולמות הרוח, חיבור חשוב וחיוני ביותר, ואילו צלחה המטפיזיקה במלאכת הגישור על התהום המורונטית הפעורה בין החומרי לבין הרוחני. לאדם החומרי חסרים המושגים של החומר ושל הדעת המורונטיים; וההתגלות הינה הטכניקה היחידה שבאמצעותה יוכל לפצות האדם על החוסר בנתונים מושגיים, אשר להם נזקק הוא בדחיפות כה רבה לשם בניית פילוסופיה לוגית של היקום, ועל-מנת להגיע להבנה מספקת של מקומו המובטח והמבוסס ביקום זה.

ההתגלות הינה תקוותו היחידה של האדם האבולוציוני לגישור על התהום המורונטית. האמונה וההיגיון לבדם לא יוכלו להגות יקום לוגי ולבנות אותו ללא הסיוע של המוטה. ללא תובנת המוטה, לא יוכל בן התמותה להבחין בטוב, באהבה ובאמת בתופעות העולם החומרי.

כאשר הפילוסופיה של האדם נוטה באופן ניכר אל עבר עולם החומר, היא הופכת לרציונליסטית או לנטורליסטית. כאשר הפילוסופיה נוטה במיוחד אל הרמה הרוחנית, היא הופכת לאידיאליסטית, או אפילו למיסטית. כאשר איתרע מזלה של הפילוסופיה והיא נשענת על המטפיזיקה, היא תמיד הופכת לסקפטית. למבולבלת. בעיני העבר נפלו רוב הידע וההערכות האינטלקטואליות של האדם למסגרת של אחת משלוש ההבחנות המעוותות האלה. הפילוסופיה איננה מעזה להשליך את פירושה על אודות המציאות באופן הקווי שבו נוקטת הלוגיקה; תמיד היא תיזדקק להתחשב בסימטריה האליפטית של המציאות ובעקמומיות המהותית המצויה בכל מושגי היחס.

אך הגיוני הוא כי הפילוסופיה הגבוהה ביותר שאליה יוכל האדם בן התמותה להגיע תהא חייבת להתבסס על היגיון המדע, על אמונת הדת ועל תובנת האמת אשר מקנה ההתגלות. באמצעות איחוד זה יוכל האדם לפצות באופן כלשהו על כישלוננו לפתח מטפיזיקה ראויה, ועל חוסר יכולתו להבין את המוטה המורונטית.

7. מדע ודת

המדע נתמך על-ידי ההיגיון, הדת נתמכת על-ידי האמונה. אף כי האמונה איננה מתבססת על היגיון, היא הגיונית; אף כי היא בלתי-תלויה בלוגיקה, אין זאת כי לוגיקה מבוססת תעודד אותה. ואפילו פילוסופיה אידיאלית לא תוכל להזין את האמונה; לאמיתו של דבר, היא, יחד עם המדע, מהווה את המקור לפילוסופיה מעין זו. האמונה, התובנה הדתית האנושית, תוכל לקבל הנחייה בטוחה אך ורק מן ההתגלות, תוכל להרקיע בבטחה אך ורק הודות להתנסות האישית של בן התמותה עם נוכחות המכוון הרוחנית של האל, אשר הינו רוח.

גאולה אמיתית הינה טכניקת ההתפתחות האלוהית של הדעת בת התמותה, החל מן ההזדהות עם החומר, דרך מחוזות הקישור המורונטיים, ועד למעמד הגבוה ביקום של התיאום הרוחני. וכפי שבאבולוציה הארצית קודם האינסטינקט האינטואיטיבי החומרי להופעתו של ידע מוסק, כך מבשרת הופעתה של תובנה רוחנית אינטואיטיבית את הופעתם העוקבת של ההיגיון וההתנסות המורונטיים והרוחניים במסגרת התכנית הנשגבת של האבולוציה השמימית, מפעל ההתמרה של הפוטנציאלים של האדם בר החלוף לכדי הממשות והאלוהיות של האדם הנצחי, סופיון פרדיס.

אך ככל שהאדם המרקיע יתקרב פנימה ואל עבר פרדיס בבקשו את חווית האל, כך הוא יגיע כלפי חוץ ואל עבר החלל למען ההבנה האנרגטית של הקוסמוס החומרי. התקדמות המדע איננה מוגבלת לחייו הארציים של האדם; במידה רבה, חווית ההרקעה שלו ביקום וביקום העל תכלול את הלימוד על התמרת האנרגיה ועל המטמורפוזת של החומר. האל הינו רוח, ואולם האלוהות הינה אחדות, ואחדות האלוהות כוללת לא רק את ערכי הרוח של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, אלא גם מודעות לעובדות האנרגיה של הבקר האוניברסאלי ושל אי פרדיס, זאת בעוד ששני חלקי המציאות האוניברסאלית הללו מתואמים באופן מושלם ביחסי הדעת של הפועל האחד, ומאוחזים ברמה הסופית באלוהות המגיחה של ההווה העליונה.

האיחוד בין הגישה המדעית לבין התובנה הדתית באמצעות הגישור של הפילוסופיה ההתנסותית הינו חלק מהתנסותו הארוכה של האדם בהרקעתו אל עבר פרדיס. תמיד תיזדקק פעולתה של לוגיקת הדעת על-מנת להביא להרמוניה בין הקירובים של המתמטיקה לבין וודאיות התובנה, וזאת בכל רמות ההתנסות אשר נופלות מן ההישג המקסימאלי של העליון.

ואולם, לעולם לא תצליח הלוגיקה להביא לידי הרמוניה בין ממצאיו של המדע לבין תובנות הדת, אלא אם כן גם ההיבט המדעי וגם ההיבט הדתי של האישיות נשלטים על-ידי האמת, וחפצים בכנות ללכת בעקבות האמת באשר היא תוביל, ובלא תלות במסקנות שאליהן היא עשויה להגיע.

הלוגיקה הינה הטכניקה של הפילוסופיה, צורת הביטוי שלה. בתוך מחוזות המדע האמיתי, לעולם עונה ההיגיון לקול הלוגיקה האותנטית; בתוך מחוזות הדת האמיתית, האמונה הינה לוגית תמיד מנקודת המבט הפנימית, אף כי אמונה שכזו עלולה להידמות כחסרת בסיס למדי מנקודת מבטה של הגישה המדעית המתבוננת פנימה. למתבונן מבחוץ פנימה עשוי היקום להיראות חומרי; למתבונן מבפנים כלפי חוץ עשוי אותו יקום להיראות רוחני

לחלוטין. ההיגיון צומח מתוך מודעות חומרית, האמונה צומחת מתוך מודעות רוחנית, אך באמצעות הגישור של פילוסופיה המחזקת על-ידי ההתגלות, עשויה הלוגיקה לאשר הן את ההשקפה אשר מתבוננת פנימה והן את זו המתבוננת החוצה, ובכך לייצב הן את המדע והן את הדת. וכך, באמצעות המגע המשותף שלהן עם הלוגיקה של הפילוסופיה, יכולים הן המדע והן הדת להפוך ליותר ויותר סובלניים זה כלפי זה, ולפחות פחות סקפטיים.

מה שהן המדע והן הדת המתפתחים זקוקים לו זה יותר חיפוש וביקורת-עצמית נטולת פחד, מודעות גדולה יותר לחוסר המושלמות שבמעמדן האבולוציוני. לעיתים קרובות מדי, מורי המדע והדת כאחד בטוחים מדי בעצמם ודוגמטיים מדי. המדע והדת יכולים לבקר את עצמם אך ורק באשר לעובדות. ברגע שעוזבים את זירת העובדות, ההיגיון מתפטר או מתדרדר במהירות לכדי בן לווייה של לוגיקה כוזבת.

הדרך הטובה ביותר לרכוש את האמת – קרי ההבנה של מערכות יחסים קוסמיות, של עובדות ביקום ושל ערכים רוחניים – הינה באמצעות סעד רוח האמת, והדרך הטובה ביותר לבקר אותה הינה באמצעות התגלות. אך ההתגלות איננה המקור למדע, ואף לא לדת; תפקודה הינו לתאם את המדע, כמו גם את הדת, עם האמת של המציאות. בהיעדר התגלות או בשל הכישלון לקבל או לתפוש אותה, תמיד חוזר האדם בן התמותה למחווה חסרת התחלת של המטפיזיקה, וזאת משום שזו הינה התחליף האנושי היחיד להתגלות של אמת, או למוטה של האישיות המורונית.

המדע של עולם החומר מאפשר לאדם לשלוט בסביבתו הפיזית, ובמידת מה אף לחלוש עליה בשליטתו. דת ההתנסות הרוחנית הינה המקור לדחף-האחווה אשר מאפשר לבני האדם לחיות יחדיו בתוככי מסובכות הציוויליזציה של עידן מדעי. המטפיזיקה, ובוודאות רבה יותר – ההתגלות, מספקת נקודת מפגש משותפת הן לתגליות המדע והן לתגליות הדת, ומאפשרת את הניסיון האנושי לתאם באופן לוגי את תחומי המחשבה הללו – הנפרדים אך התלויים זה בזה – לכדי פילוסופיה מאוזנת היטב של יציבות מדעית וודאות דתית.

במצב האנושי לא ניתן להוכיח דבר באופן מוחלט; הן המדע והן הדת מתבססים על הנחות. ברמה המורונית, ניתן להוכיח באופן חלקי את ההנחות הן של המדע והן של הדת תוך שימוש בלוגיקת מוטה. ברמה הרוחנית בעלת המעמד המקסימאלי, הולך ונעלם בהדרגה הצורך בהוכחות סופיות אל מול ההתנסות הממשית במציאות ועמה; אך אפילו שם, הרבה ממה שמצוי מעבר לסופי נותר בלתי-מוכח.

כלל חטיבות המחשבה האנושית מתבססות על הנחות מסוימות אשר מתקבלות, אף כי אינן מוכחות, הודות לרגישות המובנית למציאות המצויה במתת הדעת של האדם. המדע מתחיל את קריירת ההיגיון המפוארת שלו תוך שהוא מניח את מציאותם של שלושה דברים: החומר, התנועה והחיים. הדת מתחילה עם הנחת תקפותם של שלושה דברים: הדעת, הרוח והיקום – ההווה העליונה.

המדע הופך למחוז המחשבה של המתמטיקה, של האנרגיה ושל החומר של הזמן במרחב. הדת מתיימרת לעסוק לא רק ברוח הסופית וברת-החלוף, אלא גם ברוח הנצח והעליונות. אך ורק באמצעות התנסות ממושכת במוטה תוכלנה שתי נקודות השקפה קיצוניות אלה על היקום להניב פירושים אנאלוגיים של המקורות, התפקודים, היחסים, המציאויות והייעודים. מקסימום ההרמוניה בפער שבין אנרגיה לרוח מצוי במעגל של שבע רוחות האב; האיחוד הראשון ביניהן, באלוהות של העליון; האיחוד הסופי שלהן, באינסופיותו של המקור והמרכז הראשון, ה"אני הוא זה".

היגיון הינו מעשה ההכרה במסקנותיה של המודעות באשר להתנסות בתוך העולם הפיזי של האנרגיה והחומר ועמו. אמונה הינה מעשה ההכרה בתקפותה של המודעות הרוחנית – דבר-מה אשר לא ניתן להוכיחו באמצעות הוכחה אנושית אחרת. לוגיקה הינה ההתקדמות הסינטטית בחיפוש אחר האמת של האחדות בין האמונה להיגיון, והיא מתבססת על מתת הדעת המובנית של ההוויות בנות התמותה, ההכרה המולדת בדברים, במשמעויות ובערכים.

בנוכחותו של מכוון המחשבה מתקיימת הוכחה אמיתית למציאות רוחנית, אך תקפותה של נוכחות זו איננה ניתנת להדגמה לעולם החיצון, אלא רק לאותו אחד אשר מתנסה בכך שהאל שוכן בו. המודעות של המכוון מתבססת על הקליטה האינטלקטואלית של האמת, על התפישה העל-דעתית של הטוב, ועל ההנעה של האישיות לאהוב.

המדע מגלה את עולם החומר, הדת מעריכה אותו, ואילו הפילוסופיה מנסה לפרש את משמעויותיו בעודה מתאמת את נקודת המבט המדעית החומרית עם המושג הדתי הרוחני. ואולם, היסטוריה הינה מחוז שבו ייתכן שהמדע והדת לעולם לא יגיעו להסכמה מלאה.

8. פילוסופיה ודת

אף-על-פי שבהתאם להיגיון וללוגיקה שלהם עשויים הן המדע והן הפילוסופיה להניח את סבירותו של האל, אך ורק ההתנסות הדתית האישית של אדם המונחה על-ידי רוח יכולה לאשר את וודאותה של אלוהות עליונה ואישית שכזו. באמצעות הטכניקה של התגשמות שכזו של אמת חיה, הופכת ההשערה הפילוסופית על אודות סבירותו של האל למציאות דתית.

הבלבול באשר להתנסות בוודאותו של האל נובע מתוך הפירושים והתיאורים השונים שנותנים יחידים שונים וגזעים אנושיים שונים לאותה חוויה. יש וההתנסות באל עשויה להיות תקפה לחלוטין, אך הדיון על אודות האל, בהיותו אינטלקטואלי ופילוסופי, הינו משתנה ולעיתים מטעה באופן מבלבל.

אדם טוב ונאצל עשוי להיות מאוהב עד כלות באשתו, ובה בעת לא לעבור מבחן בכתב בנושא הפסיכולוגיה של האהבה בין בני-זוג. אדם אחר, אשר

כמעט ואיננו אוהב את אשתו, עשוי לעבור מבחן מעין זה באופן משביע-רצון. אי השלמות של תובנת האוהב ביחס לטיבה האמיתי של האהובה איננה פוגמת כהוא זה במציאותה או בכנותה של אהבתו.

באם תאמינו באמת באל – תדעו ותאהבו אותו באמונה – כי אז לא תתירו למציאותה של התנסות מעין זו להצטמצם או להיפגם באופן כלשהו בשל רמיזותיו הספקניות של המדע, קטנוניותה של הלוגיקה, השערותיה של הפילוסופיה, או הצעותיהן הפקחיות של נשמות בעלות כוונה טובה אשר היו יוצרות דת נעדרת אל.

ראוי לה לוודאותו של האיש הדתי יודע האל, כי היא לא תופרע בשל אי-וודאותו של המטריאליסט הספקן; ודווקא, ראוי שאי-וודאותו של זה אשר איננו מאמין תאוגר במידה משמעותית על-ידי האמונה העמוקה ועל-ידי הוודאות הבלתי-מעוררת של המאמין ההתנסותי.

פילוסופיה, על-מנת שתשרת את הדת ואת המדע באופן המיטבי, ראוי לה כי תימנע מן הקצוות, הן של המטריאליזם והן של הפנתאיזם. רק פילוסופיה אשר מכירה במציאותה של האישיות – קביעות בנוכחותו של שינוי – יכולה להיות בעלת-ערך מוסרי בעבור האדם, עשויה לשמש כחוליית קישור בין תיאוריות של המדע החומרי לבין הדת הרוחנית. ההתגלות הינה הפיזי על שברירותה של הפילוסופיה המתפתחת.

9. מהות הדת

התיאולוגיה עוסקת בתוכן האינטלקטואלי של הדת, המטפיזיקה (התגלות) עוסקת בהיבטים הפילוסופיים. ההתנסות הדתית הינה התוכן הרוחני של הדת. על-אף הגחמות המיתולוגיות והאשליות הפסיכולוגיות של התוכן האינטלקטואלי של הדת, ההנחות המטפיזיות השגויות וטכניקות הרמייה העצמית, העיוותים הפוליטיים והסטיים הסוציו-אקונומיים של התוכן הפילוסופי של הדת, ההתנסות הרוחנית של הדת האישית נותרת אמיתית ותקפה.

הדת עוסקת בתחושות, בפעולה ובחיים, ולא בחשיבה גרידא. החשיבה קשורה יותר לחיים החומריים, וראוי לה כי בעיקרה, אף כי לא לגמרי, תישלט על-ידי ההיגיון, עובדות המדע והאמת, כאשר זו האחרונה שואפת באופן בלתי-חומרי אל עבר מחזות הרוח. אין זה משנה עד כמה התיאולוגיה של האדם הינה שגויה או מתעתעת, הדת שלו עשויה להיות אותנטית לחלוטין ואמיתית לעד.

בצורתו המקורית, הבודדים הינו אחת מן הדתות הטובות ביותר מבין הדתות חסרות האל אשר קמו במהלך כל ההיסטוריה האבולוציונית של אורנטיה, אף כי, ככל שאמונה זו הלכה והתפתחה, היא לא נותרה חסרת-אל. דת ללא אמונה הינה בבחינת סתירה; דת ללא אל הינה בבחינת חוסר-עקביות פילוסופי ואבסורד אינטלקטואלי.

הוריה של הדת הטבעית, הקסם והמיתולוגיה, אינם פוגעים בתקפות מציאותן ואמיתותן של דתות ההתגלות המאוחרות יותר, וכן בבשורת הגאולה המושלמת של דת ישוע. חייו ותורתו של ישוע הפשיטו באופן סופי את הדת מן האמונות הטפלות של הקסם, מאשליות המיתולוגיה ומן השעבוד לדוגמטיזם המסורתי. ואולם, הקסם והמיתולוגיה המוקדמים הללו סללו ביעילות את הדרך אל הדת המאוחרת והנעלה יותר, זאת בכך שהניחו את קיומם ואת מציאותם של ערכים על-חומריים ושל הוויות על-חומריות.

אף כי ההתנסות הדתית הינה תופעה רוחנית סובייקטיבית לגמרי, התנסות מעין זו מאמצת גישה חיה וחיונית של אמונה כלפי מחזותיה הגבוהים ביותר של המציאות האובייקטיבית ביקום. האידאל של הפילוסופיה הדתית הינו אמונה-אמון מסוג כזה אשר יוביל אדם להתבסס ללא סייג על אהבתו המוחלטת של האב האינוסופי של יקום היקומים. התנסות דתית אמיתית מעין זו מתעלה בהרבה מעל להחפצה פילוסופית של תשוקה אידיאליסטית; למעשה, היא לוקחת את הגאולה כמובן מאליו ועוסקת אך ורק בלימוד של רצון האב בפרדים ובמילוי של רצון זה. סימני ההיכר של דת מעין זו הינם: אמונה באלוהות עליונה, תקווה לגאולה נצח, ואהבה, במיוחד כלפי הזולת.

כאשר התיאולוגיה משתלטת על דת, הדת מתה; היא הופכת לדוקטרינה במקום לחיים. משימתה של התיאולוגיה הינה אך לאפשר את המודעות העצמית להתנסות הדתית האישית. התיאולוגיה כוללת את המאמצים הדתיים להגדרתן, הבהרתן, פירושן והצדקתן של טענותיה ההתנסותיות של הדת, אשר, אחרי ככלות הכול, יכולות לקבל תוקף אך ורק באמצעות אמונה חיה. בפילוסופיית היקום הגבוהה יותר, הופכת החכמה, כמו ההיגיון, לבת בריתה של האמונה. ההיגיון, החכמה והאמונה הינם הישגיו האנושיים הגבוהים ביותר של האדם. ההיגיון מכיר לאדם את עולם העובדות, את הדברים; החכמה מכירה לאדם את עולם האמת, את מערכות היחסים; האמונה חונכת אותו אל תוך עולם של אלוהיות, התנסות רוחנית.

האמונה נושאת ברצון את ההיגיון ככל שההיגיון מסוגל לצעוד קדימה, ואז ממשיכה עם החכמה עד לקצה הגבול הפילוסופי; או אז, היא מעזה לצאת למסע חסר הגבולות, והבלתי-נגמר ביקום בחברתה הבלעדית של האמת.

המדע (ידע) מתבסס על ההנחה הטבועה (רוח מסייעת) כי ההיגיון הינו תקף, כי ניתן להבין את היקום. הפילוסופיה (הבנה מתואמת) מתבססת על ההנחה הטבועה (רוח החכמה) כי החכמה הינה תקפה, כי ניתן לתאם את היקום החומרי עם היקום הרוחני. הדת (האמת של התנסות דתית אישית) מתבססת על ההנחה הטבועה (מכוונן המחשבה) כי האמונה הינה תקפה, כי ניתן לדעת את האל ולהשיגו.

המימוש המלא של מציאותם של החיים בני התמותה כולל את הרצון המתקדם להאמין בהנחות האלה על אודות ההיגיון, החכמה והאמונה. חיים

שכאלה מונעים על-ידי אמת ונשלטים על-ידי אהבה; ואלו הם האידיאלים של מציאות קוסמית אובייקטיבית אשר את מציאותם לא ניתן להדגים באופן חומרי.

כאשר ההיגיון מכיר לראשונה בנכון ובשגוי, הוא מדגים חכמה; כאשר החכמה בוחרת בין הנכון לשגוי, בין האמת לשגיאה, היא מדגימה הובלה בידי הרוח. וכך, תמיד מאוחדים בקרבה וקשורים זה לזה בתפקודם תפקודי הדעת, הנשמה והרוח. ההיגיון עוסק בידע עובדתי; החכמה, בפילוסופיה ובהתגלות; האמונה, בהתנסות רוחנית חיה. באמצעות האמונה משיג האדם את היופי ובאמצעות האהבה הרוחנית הוא מעפיל אל הטוב.

האמונה מובילה לידיעת האל, ולא רק לתחושה מיסטית של הנוכחות האלוהית. ראוי לאמונה כי לא תושפע יתר-על-המידה על-ידי ההשלכות הרגשיות שלה. דת אמת הינה התנסות של אמונה וידיעה, כמו גם של סיפוק של תחושה.

בהתנסות הדתית קיימת מציאות אשר עומדת ביחס ישר לתוכן הרוחני, ומציאות שכזו מתעלה מעל ההיגיון, המדע, הפילוסופיה, החכמה, וכן מעל לכל ההישגים האנושיים האחרים. השכנוע של התנסות מעין זו אינו ניתן לערעור; הלוגיקה של החיים הדתיים איננה ניתנת להפרכה; הוודאות של ידע מעין זה הינה על-אנושית; הסיפוק הינו עליון ואלוהי, האומץ עשוי לבלי-חת, המסירות אינה נתונה בסימני שאלה, הנאמנויות הינן עליונות והגורלות הינם סופיים – נצחיים, מרביים ואוניברסאליים.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 104

הצמיחה במושג השילוש

אין לבלבל את מושג השילוש של דת ההתגלות עם האמונות על שלשות של הדתות האבולוציוניות. הרעיונות של שלשות צמחו מתוך יחסים מרומזים רבים, ובעיקר בשל שלושת הפרקים שבאצבעות, משום ששלוש הינו המספר המינימאלי של רגליים אשר יכול לייצב שרפרף, ומשום שאוהל יכול להיסמך על שלוש נקודות משען; יתרה מזאת, במשך זמן רב האדם הפרימיטיבי לא ידע לספור מעבר לשלוש.

מעבר לכמה זוגות טבעיים, כגון עבר והווה, יום ולילה, חם וקר, זכר ונקבה, האדם נוטה בדרך כלל לחשוב בשלוש: אתמול, היום ומחר; זריחה, צהרי-היום ושקיעה; אבא, אימא וילד. המנצח זוכה לשלוש קריאות הידד. את המתים קוברים ביום השלישי, ואת רוח הרפאים מְרַצִים באמצעות שלוש הזלפות של מים.

כתוצאה מן החיבורים הטבעיים הללו בהתנסות האנושית הופיעה השלשה בדת, תופעה אשר אירעה הרבה לפני שהתגלה שילוש האלוהויות של פרדיס, או מי מנציגיו, בפני האדם. מאוחר יותר, לפרסים, להינדים, ליוונים, למצרים, לבבלים, לרומאים ולתושבי סקנדינביה, לכל אלו היו שלשות של אלים, ואולם אלו עדיין לא היו שילושים אמיתיים. מקורן של כלל השלשות של האלוהויות היה טבעי, והן הופיעו בזמן כזה או אחר בקרב רוב העמים התבוניים של אורנטיה. לעיתים מתערבב המושג של שלשה אבולוציונית עם זה של שילוש של התגלות; במקרים הללו לרוב בלתי-אפשרי להבדיל בין האחד למשנהו.

1. מושגי שילוש באורנטיה

ההתגלות הראשונה באורנטיה אשר הובילה להבנתו של שילוש פרדיס נעשתה בידי הסגל של הנסיך קאליגסטיה לפני כחצי מיליון שנה. מושג זה, המוקדם ביותר על אודות השילוש, אבד לעולם בתקופות המעורערות שלאחר המרידה הפלנטארית.

ההצגה השנייה של השילוש נעשתה על-ידי אדם וחווה בגן הראשון ובשני. תורה זו לא אבדה לחלוטין מן העולם אפילו עד לימיו של מאקיוונטה מלכי-צדק, כשלושים-וחמש אלף שנה לאחר מכן, מכיוון שהמושג של בני שת על אודות השילוש נשתמר הן במסופוטמיה והן במצרים, אך במיוחד בהודו, שם הוא נשתמר למשך זמן רב בדמות אַגְנִי, אל האש הוודי בעל שלושת הראשים.

ההצגה השלישית של השילוש נעשתה בידי מאקיוונטה מלכי-צדק, ואת הדוקטרינה הזו סימלו שלושת המעגלים משותפי המרכז אשר אותם ענד החכם משלם על לוח חזהו. אך מאקיוונטה מצא שקשה מאוד ללמד את הבדווים מפלשתינה על אודות האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. מרבית תלמידיו סברו כי השילוש מורכב משלושת הגבוהים ביותר של נורלטיאדק; מעטים הבינו כי השילוש מורכב מריבון המערכת, אב הקונסטלציה והאלוהות של בורא היקום המקומי; ואף פחות מאלו תפשו בקושי את הרעיון של התאגדות פרדיס בין האב, הבן והרוח.

הודות לפעולותיהם של המיסיונרים משלם, נפוצו בהדרגה תורותיו של מלכי-צדק על אודות השילוש ברחבי אזורים נרחבים של אירו-אסיה וצפון-אפריקה. בעידנים של האנדיטים, ובעידנים שאחרי מלכי-צדק, לעיתים קרובות קשה להבדיל בין השלשות לשילושים, הואיל ושני המושגים התערבבו זה בזה והתמזגו במידה מסוימת.

מושג השילוש השתרש בקרב ההינדים בדמות הוויה, תבונה ואושר. (המשגה הודית מאוחרת יותר לבשה את דמויותיהם של ברהמה, שיווה ווישנו.) אף כי הכהונים בני שת היו אשר הביאו להודו את התיאורים המוקדמים יותר של השילוש, הרעיונות המאוחרים יותר יובאו על-ידי המיסיונרים של שלם ופותרו על-ידי התבונה הילידית של הודו באמצעות שילוב של הדוקטרינות האלה עם מושגי השלשות האבולוציוניות.

הדת הבודהיסטית פיתחה שתי דוקטרינות בעלות טבע שילושי: המוקדמת שבהן הייתה של מוֹרְה, חוק ואחוה; הצגה זו נערכה בידי גאוטמה סידהרתא. הרעיון המאוחר יותר, אשר התפתח בקרב הענף הצפוני של חסידי בודהה, כלל את האדון העליון, את רוח הקודש ואת הגואל אשר התגשם בגוף.

ורעיונות אלו של ההינדים ושל הבודהיסטים היו השערות שילושיות אמיתיות, כלומר, הרעיון של מופע משולש של אל מונותאיסטי. מושג אמיתי

של השילוש איננו קיבוץ של שלושה אלים נפרדים ותו לא.

העברים ידעו על אודות השילוש ממסורותיהם של הקינים בימיו של מלכי-צדק, אך קנאותם לאל האחד, יהוה, האפילה במידה כזו על כל התורות מסוג זה, עד כי בזמן הופעתו של ישוע הדוקטרינה של אלוהים כמעט ונמחקה לחלוטין מן התיאולוגיה היהודית. הדעת העברית לא יכולה הייתה ליישב בין מושג השילוש לבין האמונה המונותאיסטית באל אחד, אדוני אלוהי ישראל.

בדומה לכך, גם חסידי דת האסלאם לא הצליחו לתפוש את רעיון השילוש. תמיד קשה למונותאיזם בהתהוות להיות סבילי כלפי הֶטֶרִינִיטָרְיָאניזְם, כאשר הוא מתעמת עם הפוליתאיזם. רעיון השילוש מוצא אחיזה בצורה הטובה ביותר באותן דתות אשר מתאפיינות במסורת מונותאיסטית בטוחה, ושאליה נלוויות גמישות דוקטרינאלית. המונותאיסטים הגדולים, העברים והמוסלמים, התקשו להבחין בין סגידה לשלושה אלים, פוליתאיזם, לבין הֶטֶרִינִיטָרְיָאניזְם, הסגידה לאלוהות אחת אשר מתקיימת במופע אלוהיות ואישיות שילוש.

ישוע לימד את שליחיו את האמת על אודות שילוש פרדיס, אך הם חשבו שהוא דיבר באופן ציורי וסמלי. מכיוון שהם ניזונו מן המונותאיזם העברי, הם התקשו לאמץ אמונה אשר עמדה לכאורה בסתירה למושג השולט שלהם על אודות יהוה. והנוצרים המוקדמים ירשו את דעתם הקדומה של העברים באשר למושג השילוש.

השילוש הראשון של הנצרות הוכרז באנטיוכיה וכלל את האל, את דברו ואת חכמתו. פאולוס ידע על אודות שילוש פרדיס של האב, הבן והרוח, אך הטיפ לו והזכיר אותו אך ורק במעטים מן המכתבים אשר שלח לכנסיות החדשות שהיו מצויות בשלבי היווצרות. ואפילו אז, ממש כמו רעיו השליחים, בלבד פאולוס בין ישוע, הבן הבורא של היקום המקומי, לבין אישיות האלוהות השנייה, הבן הנצחי של פרדיס.

המושג הנוצרי של השילוש, אשר החל לזכות בהכרה לקראת סיומה של המאה הראשונה שלאחר המשיח, כלל את האב האוניברסאלי, את הבן הבורא של נבאדון ואת הסועדת האלוהית של סאלווינגטון – רוח האם של היקום המקומי ובת לווייתו היצירתית של הבן הבורא.

עובדת זהותו של שילוש פרדיס לא הייתה ידועה באורנטיה (למעט ליחידים בודדים אשר להם התגלתה במיוחד) למן ימיו של ישוע ועד להצגתה בחשיפה התגלותית זו. ואף כי המושג הנוצרי של השילוש היה שגוי באשר לעובדות, הוא היה נכון למעשה באשר למערכות היחסים הרוחניות. מושג זה סבל ממבוכה רק באשר להשלכות הפילוסופיות ולתוצאות הקוסמולוגיות שלו: רבים מאלו בעלי המודעות לקיום הקוסמי התקשו להאמין כי אישיות האלוהות השנייה – החבר השני בשילוש אינסופי – אכן שכנה אי-פעם באורנטיה; ובעוד שרוח הדברים הינה נכונה, בפועל זוהי איננה עובדה. הבוראים מסוג מיכאל אכן מגשימים את אלוהיותו של הבן הנצחי, אך הם אינם האישיות המוחלטת.

2. אחדות השילוש וריבוי האלוהות

המונותאיזם צמח כמחאה פילוסופית כנגד חוסר עקביותו של הפוליתאיזם. בראשיתו, הוא התפתח באמצעות ארגון הפנתיאון על-פי חלוקת הפעילויות העל-טבעיות למחלקות, לאחר מכן באמצעות הרוממות ההנותאיסטית של אל אחד מעל לאלים רבים, ולבסוף באמצעות החרגתם של כלל האלים, למעט האל היחיד בעל הערך הסופי.

הֶטֶרִינִיטָרְיָאניזְם צומח מתוך המחאה ההתנסותית כנגד היעדר האפשרות לתפוש את יחידותה של אלוהות בודדת אשר עברה תהליך של דה-האנשה, ואשר הינה בעלת חשיבות ביקום אך נעדרת יחסים. בהינתן מספיק זמן, נוטה הפילוסופיה להפשיט את איכויות האישיות ממושג האלוהות של המונותאיזם הטהור, ובכך לצמצם את הרעיון הזה, של אל נעדר יחסים, לכדי מעמד של מוחלט פנתאיסטי. מאז ומעולם היה קשה להבין את טיבו האישיות של אל אשר נעדר מערכות יחסים אישיות שוות עם הוויות אחרות ומתואמות לו. האישיות באלוהות תובעת כי אלוהות שכזו תקיים ביחס לאלוהות אישית אחרת ושקולה לה.

באמצעות ההכרה במושג השילוש, יכולה דעת האדם לקוות לתפוש משהו מיחסי הגומלין בין האהבה לחוק בקרב בריאות הזמן-מרחב. באמצעות אמונה רוחנית לומד האדם על אודות אהבתו של האל, אך במהרה הוא מגלה כי לאמונה רוחנית זו אין כלל השפעה על החוקים אשר צוו ליקום החומרי. בלא קשר לנחישות שבה מאמין האדם באל בדמות אביו מפרדיס, האופקים הקוסמיים המתרחבים תובעים אף כי יכיר במציאותה של אלוהות פרדיס כחוק האוניברסאלי, כי יכיר בריבונותו של השילוש המתפרשת החוצה מעם פרדיס וחולשת אפילו על היקומים המקומיים המתפתחים של הבנים הבוראים ושל הבנות היצירתיות של שלוש האישיות הנצחיות, אשר איחודן האלוהי הינו עובדת שילוש פרדיס, מציאותו, והיותו לנצח בלתי ניתן לחלוקה.

ואותו שילוש פרדיס ממש הינו ישות אמיתית – הוא לא אישיות ואף-על-פי-כן הינו מציאות אמיתית ומוחלטת; הוא לא אישיות ואף-על-פי-כן הוא תואם לאישיות המתקיימות לצידו – אישיותיהם של האב, הבן והרוח. השילוש הינו מציאות של אלוהות המתעלה מעל לסכום חלקיה, ואשר מתממשת לבסוף מתוך האיחוד של שלוש אלוהויות פרדיס. איכויותיו, מאפייניו ותפקודיו של השילוש אינם בבחינת סכום פשוט של תכונותיהן של שלוש אלוהויות פרדיס; תפקודי השילוש הינם דבר-מה ייחודי, מקורי ובלתי ניתן לחיזוי מלא בהסתמך על ניתוח תכונותיהם של האב, הבן והרוח.

לדוגמא: בהיותו בכדור הארץ, התריע המאסטר בפני חסידיו כי השיפוט לעולם איננו פעולה אישית; תמיד הוא תפקידה של קבוצה. ואף האלים, כאישיות, אינם שופטים. אך הם מבצעים תפקיד זה ממש כשלם שיתופי, כשילוש פרדיס.

התפישה המושגית של שילוש ההתאגדות בין האב, הבן והרוח מכין את הדעת האנושית להצגה הנוספת של מערכות יחסים אחרות של שלשות. ייתכן שההיגיון התיאולוגי בא על סיפוקו המלא באמצעות המושג של שילוש פרדיס, אך ההיגיון הפילוסופי, כמו גם זה הקוסמולוגי, תובעים הכרה בהתאגדויות אחרות של שילוש של המקור והמרכז הראשון, אותם שילושים מסדר שני שבהם פועל ומופיע האינסופי ביקום באופנים אחרים מאשר בתפקיד האב – במערכות היחסים של אל הכוח, האנרגיה, העוצמה, הסיבתיות, התגובה, הפוטנציאל, הממשות, הכבידה, המתח, התבנית, העיקרון והאחדות.

3. שילושים ושילושים מסדר שני

אף כי מעת לעת האנושות הגיעה להבנה מסוימת על אודות השילוש של שלושת אישיות האלוהות, העקביות תובעת כי האינטלקט האנושי יבחין כי קיימות מערכות יחסים מסוימות בין כל שבעת המוחלטים. ואולם, כל מה שנכון בנוגע לשילוש פרדיס איננו בהכרח נכון בנוגע לשילוש מסדר שני, זאת משום ששילוש מסדר שני הינו דבר-מה אחר משילוש. בהיבטים תפקודיים מסוימים עשוי שילוש מסדר שני להיות אנאלוגי לשילוש, אך מטיבו הוא לעולם איננו הומולוגי לשילוש.

האדם בן התמותה באורנטיה חולף דרך עידן כביר של התרחבות אופקים וגידול מושגים, והפילוסופיה הקוסמית שלו חייבת להאיץ את התפתחותה על-מנת שלא לפגר אחר התרחבות הזירה האינטלקטואלית של המחשבה האנושית. ככל שמתרחבת מודעותו הקוסמית של האדם, הוא מבחין בקשרי הגומלין בין כל מה שהוא מוצא במדעי החומר, בפילוסופיה האינטלקטואלית ובתובנה הרוחנית שלו. ועדיין, עם כל האמונה באחדותו של הקוסמוס, האדם מבחין בריבוי אשר קיים בקיום. למרות כל המושגים הנוגעים לעובדת היותה של האלוהות בלתי-משתנה, האדם רואה שהוא חי ביקום של שינוי מתמיד ושל צמיחה התנסותית. בלא קשר להבנת הישרדותם של ערכים רוחניים, האדם נדרש תמיד לקחת בחשבון את המתמטיקה ואת קדם-המתמטיקה של הכוח, האנרגיה והעוצמה.

באופן כזה או אחר, נדרש ליישב את שלמותה הנצחית של האינסופיות עם צמיחתם-בזמן של היקומים המתפתחים, ועם חוסר-שלמותם של תושביהם ההתנסותיים. נדרש לחלק ולסייג את מושג האינסופיות הכוללת, באופן כזה שהאינטלקט בן התמותה והנשמה המורונטית יוכלו לתפוש מושג זה של ערך סופי אשר לו משמעות ההופכת לרוחנית.

בעוד שההיגיון תובע את אחדותה המונותאיסטית של המציאות הקוסמית, ההתנסויות הסופיות דורשות את הנחת קיומם של מוחלטים רבים, ואת התיאום ביניהם במערכות היחסים הקוסמיות. ללא קיומים מתואמים, לא קיימת אפשרות להופעתן של מערכות יחסים מוחלטות מגוונות, ואין סיכוי לפעולתם של דיפרנציאלים, משתנים, מסגלים, מנקתים, מגדירים או מפחיתים.

במסמכים הללו הוצגה המציאות הכוללת (אינסופיות) כאילו היא מתקיימת בשבעת המוחלטים:

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן הנצחי.

3. הרוח האינסופית.

4. אי פרדיס.

5. המוחלט האלוהי.

6. המוחלט האוניברסאלי.

7. המוחלט הבלתי-מוגדר.

המקור והמרכז הראשון, אשר הינו אבי הבן הנצחי, משמש גם כתבנית לאי פרדיס. הוא מהווה אישיות בלתי-מוגדרת בבן, אך אישיות אשר הפכה לפוטנציאלית במוחלט האלוהי. האב הינו אנרגיה אשר התגלתה בפרדיס-האוונה, ובעת ובעונה אחת – אנרגיה מוסתרת במוחלט הבלתי-מוגדר. האינסופי מתגלה תמיד בפעולותיו הבלתי-פוסקות של הפועל האחד, בעוד שהוא פועל לנצח בפעולותיו המפצות, אך המוסוות, של המוחלט האוניברסאלי. וכך מתייחס האב לששת המוחלטים המתואמים, וכך חובקים כל השבעה את מעגל האינסופיות במהלך מחזורי הנצח הבלתי-נגמרים.

נדמה כי שילושים מסדר שני של מערכות יחסים מוחלטות הינם בלתי-נמנעים. אישיות מבקשת קשר לאישיות אחרות ברמה המוחלטת, כמו גם בכל הרמות האחרות. וההתאגדות של שלוש אישיות פרדיס מנציחה את השילוש הראשון מסדר שני, איחוד האישיות של האב, הבן והרוח. זאת מכיוון שכאשר שלוש האישיות האלה, כאישיות, חוברות לשם פעולה אחודה, הן מהוות בכך שילוש מסדר שני של אחדות תפקודית, לא שילוש – ישות אורגאנית – ואף-על-פי-כן שילוש מסדר שני, איגוד תפקודי של שלושה שהם תמימי דעים.

שילוש פרדיס איננו שילוש מסדר שני; הוא איננו אחדות תפקודית של תמימות דעים; אלא הינו אלוהות בלתי-מוחלטת ואשר איננה ניתנת לחלוקה.

מכיוון שהשילוש הינו אלוהותם הבלתי-מחולקת, יכולים האב, הבן, והרוח (כאישויות) לקיים מערכת יחסים עם שילוש פרדיס. האב, הבן והרוח אינם מקיימים מערכת יחסים אישית שכזו עם השילוש הראשון מסדר שני, משום שזהו הינו איחודם התפקודי כשילוש אישיות. הם מקיימים במשותף מערכת יחסים אישית כלפי השילוש מן הסדר השני של אוסף אישיותיהם אך ורק כשילוש – כאלוהות בלתי-מחולקת.

וכך ניצב שילוש פרדיס כמערכת יחסים ייחודית בינות למערכות היחסים המוחלטות; קיימים מספר שילושים קיומיים מסדר שני, אך רק שילוש קיומי אחד. שילוש מסדר שני איננו ישות. הוא הינו תפקודי ולא אורגאני. חבריו הינם שותפים ולא איגודים. השילושים מסדר שני עשויים להיות מורכבים מישויות, ואולם שילוש מסדר שני הינו כשלעצמו התאגדות.

למרות זאת, קיימת נקודת השוואה אחת בין השילוש מן הסדר הראשון לשילוש מן הסדר השני: שניהם מתממשים לבסוף כפונקציות אשר הינן דבר-מה אחר מאשר סך כל תכונות החברים המרכיבים אותם. ואולם, בעודם ניתנים להשוואה כך, מנקודת המבט התפקודית, אין נראית ביניהם שום מערכת יחסים קטגורית מעבר לכך. הם מתייחסים זה אל זה בערך כמו היחס שבין הפונקציה למבנה. אך התפקוד של התאגדות השילוש מן הסדר השני איננו התפקוד של מבנה השילוש או ישותו.

אף-על-פי-כן, השילושים מן הסדר השני הינם אמיתיים; הם אמיתיים עד מאוד. בהם עצמם הופכת המציאות הכוללת לתפקודית, ודרכם מפעיל האב האוניברסאלי שליטה מיידית ואישית על תפקודי שליטה האינסוף.

4. שבעת השילושים מן הסדר השני

בניסיון לתאר את שבעת השילושים מסדר שני, יש לכוון את תשומת הלב לעובדה כי האב האוניברסאלי הינו החבר הראשי בכל אחד מהם. הוא הינו, היה ולעולם יהיה: האב-מקור האוניברסאלי הראשון, המרכז המוחלט, הגורם הקדמון, הבקר האוניברסאלי, מעניק האנרגיה חסר-הגבולות, האחדות המקורית, המקיים הבלתי-מסויג, אישיות האלוהות הראשונה, התבנית הקוסמית הקדמונית והמהות האינוסופית. האב האוניברסאלי הינו המוחלט האישית של המוחלטים; הוא הינו המוחלט שבמוחלטים.

ניתן להציע כי טיבם ומשמעותם של שבעת השילושים מן הסדר השני הינו כדלקמן:

השילוש הראשון מסדר שני – השילוש האישית-תכליתי מסדר שני. זהו קיבוצן של שלושת אישיות האלוהות:

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן הנצחי.

3. הרוח האינוסופית.

זהו הינו האיחוד המשולש של האהבה, החסד והסעד – ההתאגדות האישית והתכליתית של שלוש אישיות פרדיס הנצחיות. זוהי ההתאגדות של הרעות האלוהית, אהבת היצורים, הפעולה כאב וקידום ההרקעה. האישיות האלוהית של שילוש ראשון זה מסדר שני הינם אלים מנחילי-אישיות, נותני-רוח ומעניקי-דעת.

זהו השילוש מסדר שני של הרצון האינוסופי; הוא פועל לאורך ההווה הנצחי ובכל זרימת הזמן של העבר-הווה-עתיד. התאגדות זו מניבה אינסופיות רצונית ומספקת את המנגנונים שבאמצעותם הופכת האלוהות האישית לאלוהות של התגלות-עצמית עבור יצורי הקוסמוס המתפתח.

השילוש השני מסדר שני – השילוש מסדר שני של העוצמה-תבנית. בין אם זה אולטימאטון זעיר, כוכב רושף, או ערפילית סובבת, ואפילו היקום המרכזי או יקומי העל, למן התארגנויות החומר הקטנות ביותר ועד לגדולות ביותר, לעולם נגזרת התבנית הפיזית – התצורה הקוסמית – מתפקודו של שילוש מסדר שני זה. התאגדות זו מורכבת מ:

1. האב-בן.

2. אי פרדיס.

3. הפועל האחד.

האנרגיה מאורגנת על-ידי הסוכנים הקוסמיים של המקור והמרכז השלישי; האנרגיה נוצרת בהתאם לתבנית פרדיס, ההתגשמות החומרית המוחלטת; ואולם מאחורי כל התפעול המתמיד הזה עומדת נוכחותם של האב-בן, אשר איחודם הפעיל לראשונה את תבנית פרדיס, עת הופיעה האוונה יחד עם לידתה של הרוח האינוסופית, הפועל האחד.

בשעת ההתנסות הדתית, יוצרים היצורים מגע עם האל, אשר הינו אהבה, אך לעולם אסור לתובנה רוחנית מעין זו להאפיל על ההכרה התבונית בעובדה ביקום של התבנית אשר הינה פרדיס. אישיות פרדיס מגייסות את סגידתם מרצון של כלל היצורים באמצעות כוח האהבה האלוהית המשכנע, ומובילות את כל האישיות ילדות-הרוח האלה אל תוך התענוגות הנשגבים של השירות הבלתי-כלה של בני האל הסופיונים. השילוש השני מסדר שני הינו האדריכל של זירת החלל שבה מתרחשים האירועים הללו; הוא קובע את תבניות התצורה הקוסמית.

אם האהבה היא זו המאפיינת את אלוהיותו של השילוש הראשון מסדר שני, כי אז התבנית הינה המופע בגלקסיה של השילוש השני מן הסדר השני. מה שמהווה השילוש הראשון מסדר שני עבור האישיות המתפתחות, מהווה השילוש השני מסדר שני עבור היקומים המתפתחים. תבנית ואישיות הינם שניים מן המופעים הכבירים של פעולות המקור והמרכז הראשון; ואין זה משנה עד כמה קשה להבין זאת, עדיין נכון הדבר כי העוצמה-תבנית והאישיות האוהבת הינם מציאות יקום אחת יחידה וזהה; אי פרדיס והבן הנצחי הינם התגלויות מתואמות אך קוטביות של טיבו הבלתי-נתפס של אב-הכוח האוניברסאלי.

השילוש השלישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של רוח-התפתחות. כלל המופע הרוחני מתחיל ונגמר בהתאגדות זו, המורכבת מ:

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן-רוח.

3. המוחלט האלוהי.

למן עוצמת הרוח ועד לרוח פרדיס, כלל הרוח מוצאת את ביטוייה במציאות בהתאגדות זו של שילוש מסדר שני של מהות הרוח הטהורה של האב, ערכי הרוח הפעילים של הבן-רוח, ופוטנציאלי הרוח הבלתי-מוגבלים של מוחלט האלוהות. ראשיתם הקדמונית, מופעם השלם וייעודם הסופי של ערכי הרוח הקיומיים הינו בשילוש מסדר שני זה.

האב קיים לפני הרוח. הבן-רוח פועל כרוח יצירתית פעילה; מוחלט האלוהות קיים כרוח כוללת-כל, ואפילו מעבר לרוח.

השילוש הרביעי מסדר שני – השילוש מסדר שני של אינסופיות אנרגיה. בתוככי שילוש זה מסדר שני הופכים-לנצחיים ההתחלות והסופים של כלל מציאות האנרגיה, למן עוצמת החלל ועד למונחיה. התקבצות זו כוללת את הבאים:

1. האב-רוח.

2. אי פרדיס.

3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

פרדיס הינו מרכז הפעלת הכוח-אנרגיה של הקוסמוס – מיקומו ביקום של המקור והמרכז הראשון, המוקד הקוסמי של המוחלט הבלתי-מוגדר, ומקור כל האנרגיה כולה. בתוך שילוש מסדר שני זה נוכח קיומית פוטנציאל האנרגיה של הקוסמוס-אינסוף, אשר היקום המקיף ויקום האב הינם אך ביטויים חלקיים שלו.

השילוש הרביעי מסדר שני שולט באופן מוחלט ביחידות הבסיסיות של האנרגיה הקוסמית, ומשחרר אותן מאחיזתו של המוחלט הבלתי-מוגדר ביחס ישר להופעת היכולת, באלוהיות ההתנסויות בעלות היכולות התת-מוחלטות, לשלוט ולייצב את הקוסמוס המצוי במטמורפוזה.

שילוש זה מסדר שני הינו כוח ואנרגיה. אינסוף האפשרויות של המוחלט הבלתי-מוגדר מתרכזות מסביב לאֶבְסוֹלוּטוֹם של אי פרדיס, משם נובעים הזעזועים אשר אין לתארם, במה שמלבד זאת הינו שלוותו הסטאטית של הבלתי-מוגדר. והלימתו האינסופית של לב פרדיס החומרי של הקוסמוס האינסופי, פועמת בהרמוניה עם התבנית הבלתי-נתפשת ועם התכנית העלומה של מעניק האנרגיה האינסופי, המקור והמרכז הראשון.

השילוש החמישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של אינסופיות תגובתית. התאגדות זו כוללת את:

1. האב האוניברסאלי.

2. המוחלט האוניברסאלי.

3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

קיבוץ זה מניב את הנצחתה של התממשות האינוסוף התפקודית של כל אשר ניתן לממש בתוככי מחוזות המציאות הבלתי-אלוהית. שילוש מסדר שני זה מציג יכולת תגובה בלתי-מוגבלת לפעולות ולנוכחויות הרצוניות, הסיבתיות, המתיחותיות והתבניתיות של השילושים האחרים מסדר שני.

השילוש השישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של האלוהות הקשורה-לקוסמוס. קבוצה זו כוללת את:

1. האב האוניברסאלי.

2. המוחלט האלוהי.

3. המוחלט האוניברסאלי.

זוהי ההתאגדות של האלוהות-בקוסמוס, פנימיותה של האלוהות יחד עם התעלותה של האלוהות. זוהי הושטת היד האחרונה של האלוהות ברמות האינוסופיות לעבר אותן מציאויות אשר מצויות מחוץ למחוזות המציאות אשר הפכה לאלוהית.

השילוש השביעי מסדר שני – השילוש מסדר שני של האחדות האינוסופית. זוהי אחדות האינוסופיות אשר מופיעה באופן תפקודי בזמן ובנצח, האחדות המתואמת של הממשיים עם הפוטנציאלים. קבוצה זו כוללת את:

1. האב האוניברסאלי.

2. הפועל האחד.

3. המוחלט האוניברסאלי.

הפועל האחד מתכלל באופן אוניברסאלי את מגוון ההיבטים התפקודיים של כל המציאות אשר התממשה בכל רמות מופעה, למן הסופיים, דרך הטונסצנדנטאליים ועד למוחלטים. המוחלט האוניברסאלי מפצה באופן מושלם על ההבדלים הטבעיים בהיבטים המגוונים של כלל המציאות הבלתי-שלמה, למן הפוטנציאלים הבלתי-מוגבלים של המציאות האלוהית הפעילה-רצונית והסיבתית, ועד לאפשרויות הבלתי-חסומות של המציאות הסטאטית, התגובתית והבלתי-אלוהית במחוזות הבלתי-נתפשים של המוחלט הבלתי-מוגדר.

בשעה שהם פועלים בשילוש מסדר שני זה, הן הפועל האחד והן המוחלט האוניברסאלי מגיבים גם לנוכחויות אלוהות, וגם לאלה של לא-אלוהות, כפי שעושה זאת אף המקור והמרכז הראשון, אשר במערכת יחסים זו לא ניתן להבחין מושגית, לכל דבר ועניין, בהבדל שבינו לבין ה"אני הוא זה".

הקירובים הללו מספיקים על-מנת להבהיר את מושג השילושים מן הסדר השני. בשל העובדה שאינכם מכירים את הרמות המרובות של השילושים מן הסדר השני, לא תוכלו להבין באופן שלם את שבעת הראשונים. אף כי איננו סבורים שנכון הוא להמשיך ולפרט, הננו רשאים להצהיר על כך שקיימים חמישה-עשר שילושים מסדר שני של המקור והמרכז הראשון, שמונה מהם נותרו עלומים במסמכים הללו. התאגדויות עלומות אלה נוגעות למציאויות, לממשויות ולפוטנציאלים אשר מצויים מעבר לרמה ההתנסותית של העליונות.

השילושים מן הסדר השני הינם גלגל האיזון של האינוסופיות, איחוד הייחוד של שבעת המוחלטים האינוסופיים. נוכחותם הקיומית של השילושים מן הסדר השני היא זו אשר מאפשרת לאב-ה"אני הוא זה" להתנסות באחדות-אינוסופיות תפקודית למרות הגיוון של האינוסופיות לכדי שבעה מוחלטים. המקור והמרכז הראשון הינו החבר המאחד את כלל השילושים מן הסדר השני; בקרבו מצויים ההתחלות ללא-סייג, הקיומים-לנצח והייעודים באינוסוף של כלל הדברים – "כל הדברים כולם קיימים בו".

אף-על-פי שההתאגדויות האלה אינן יכולות להעצים את אינוסופיותו של האב-ה"אני הוא זה", נדמה כי הן יכולות לאפשר את מופעה התת-אינוסופיים והתת-מוחלטים של מציאותו. שבעת השילושים מן הסדר השני מרבים את הגמישות, מנציחים עומקים חדשים, הופכים ערכים חדשים לאלוהותיים, מגלים פוטנציאלים חדשים וחושפים משמעויות חדשות; וכל מגוון המופעים הללו, בזמן ובמרחב ובקוסמוס הנצחי, קיימים בתוככי הקיפאון ההיפותטי של האינוסופיות המקורית של ה"אני הוא זה".

5. שילושים מסדר שלישי

קיימות מערכות יחסים משולשות מסוימות אחרות אשר אינן מורכבות מן האב, אך הן אינן באמת שילושים מסדר שני, ותמיד הן נבדלות מן השילושים מן הסדר השני של האב. הן מכונות בשמות שונים, כגון התאגדויות של שילושים מסדר שני, שילושים מתואמים מסדר שני ושילושים מסדר שלישי. הן נובעות מקיומם של השילושים מן הסדר השני. שתיים מן ההתאגדויות האלה מורכבות באופן הבא:

השילוש מן הסדר השלישי של הממשות. שילוש מסדר שלישי זה מורכב מיחסיהם ההדדיים של שלושה מוחלטים ממשיים:

1. הבן הנצחי.

2. אי פרדיס.

3. הפועל האחד.

הבן הנצחי הינו המוחלט של מציאות הרוח, האישיות המוחלטת. אי פרדיס הינו המוחלט של מציאות הקוסמוס, התבנית המוחלטת. הפועל האחד הינו המוחלט של מציאות הדעת, זה המתואם עם מציאות הרוח המוחלטת, וסינתזת האלוהות הקיומית של אישיות ושל עוצמה. התאגדות של שילוש מסדר שני זה מנציחה את התיאום של סך כל המציאות אשר התממשה – הרוחנית, הקוסמית, או של דעת. הוא הינו בלתי-מסויג בממשות.

השילוש מסדר שלישי של הפוטנציאליות. שילוש מסדר שלישי זה מורכב מן ההתאגדות של שלושה מוחלטים של פוטנציאליות:

1. המוחלט האלוהי.

2. המוחלט האוניברסאלי.

3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

כך מתקשרים ביניהם מאגרי האינסופיות של כלל מציאות האנרגיה הרדומה – זו של רוח, זו של דעת, או זו הקוסמית. התאגדות זו מגיבה את התכלול של כלל מציאות האנרגיה הרדומה. והיא הינה נצחית באופן פוטנציאלי.

כשם שהשילוש מן הסדר השני נוגעים בראש ובראשונה לאיחודה התפקודי של האינסופיות, כך מעורבים השילוש מן הסדר השלישי בהופעתן של האלוהויות ההתנסותיות בקוסמוס. השילוש מן הסדר השני עוסקים בעקיפין, אך אלו מן הסדר השלישי עוסקים במישרין, באלוהויות ההתנסותיות - העליון, המרבי והמוחלט. ואלה מופיעות בסינתזת העוצמה-אישיות המתהווה של ההווה העליונה. ועבור יצורי הזמן של החלל, ההווה העליונה הינה התגלות אחדותו של ה"אני הוא זה".

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 105

אלוהות ומציאות

אפילו לסדרים הגבוהים של ההוויות התבוניות ביקום, האינסופיות ניתנת להבנה חלקית בלבד, וסופיות המציאות מובנת להן אך ורק באופן יחסי. בעת שהדעת האנושית מנסה לחדור את נצח המסתורין של המקור והייעוד של כל מה שקרוי אמיתי, יכולה לסייע לה הגישה לבעיה באמצעות בחינת הנצח-אינסופיות כאליפסה חסרת-גבולות כמעט אשר מופקת על-ידי גורם מוחלט אחד, אשר פועלת ברחבי מעגל אוניברסאלי זה של גיוון ללא קץ, ולעד מבקשת פוטנציאל מוחלט ואינסופי כלשהו של ייעוד.

כאשר האינטלקט בן התמותה מנסה לתפוש את המושג של שלמות המציאות, ניצבת דעת סופית מעין זו פנים אל פנים מול אינסופיות-מציאות; שלמות המציאות הינה אינסופיות, ולפיכך לעולם לא תוכל להיות מובנת בשלמותה לדעת כלשהי בעלת מושג תפישה תת-אינסופי.

הדעת האנושית תתקשה לגבש מושג הולם על אודות קיומיים נצחיים, ובהיעדר הבנה מעין זו בלתי-אפשרי להציג אפילו את מושגי-אנו על אודות שלמות המציאות. אף-על-פי-כן, אנו יכולים לנסות לערוך מצגת שכזו, למרות שהננו מודעים לחלוטין לעובדה שמושגינו חייבים להתעוות עד מאוד בתהליך התרגום והשינוי לרמת ההבנה של הדעת האנושית.

1. המושג הפילוסופי "אני הוא זה"

הפילוסופים של היקומים מייחסים את הסיבתיות הראשונית המוחלטת באינסופיות לאב האוניברסאלי הפועל כ"אני הוא זה" האינסופי, הנצחי והמוחלט.

אלמנטים רבים של סכנה נלווים להצגת רעיון זה של "אני הוא זה" אינסופי בפני האינטלקט בן התמותה; זאת משום שמושג זה הינו כה מרוחק מן ההבנה ההתנסותית האנושית, עד כי מעורבים בו עיוותים רציניים במשמעויות ותפישות שגויות של ערכים. אף-על-פי-כן, המושג הפילוסופי "אני הוא זה" אכן מספק להוויות סופיות בסיס כלשהו לנסות ולגשת מתוכו להבנה חלקית של מקורות מוחלטים ושל ייעודים אינסופיים. ואולם, בכל ניסיונותינו להסביר את ראשיתה ואת התממשותה של המציאות, נבהיר כי מושג זה של ה"אני הוא זה", הינו מושג נרדף, בכל המשמעויות והערכים של האישיות, לאישיות האלוהות הראשונה, האב האוניברסאלי של כלל האישיות. אך הנחה זו על אודות ה"אני הוא זה" איננה ניתנת לזיהוי באופן כה ברור במחוזות המציאות האוניברסאלית הבלתי-אלוהיים.

ה"אני הוא זה" הינו האינסופי; ה"אני הוא זה" הוא גם אינסופיות. מנקודת מבט סדרתית של הזמן, מקורה של כלל המציאות הינו ב"אני הוא זה" האינסופי, אשר קיומו הבודד בעבר האינסופי חייבת להיות ההנחה הפילוסופית הראשונה של היצור הסופי. המושג על אודות ה"אני הוא זה" מרמז על אינסופיות בלתי-מסויגת, על המציאות הבלתי-מובחנת של כל מה שאי-פעם יוכל להיות במשך נצח אינסופי.

כמושג קיומי ה"אני הוא זה" איננו אלוהי ואף איננו בלתי-אלוהי, איננו ממשי ואף לא פוטנציאלי, איננו אישי ואף לא בלתי-אישי, איננו סטאטי ואף לא דינאמי. לא ניתן לשייך שום הגדרה לאינסופי, מלבד ההצהרה כי ה"אני הוא זה" הינו. ההנחה הפילוסופית על ה"אני הוא זה" הינו מושג אחד ביקום, אשר במידת מה קשה יותר להבינו מאשר את המוחלט הבלתי-מוגדר.

עבור הדעת הסופית פשוט חייבת להיות התחלה, ואף כי למציאות מעולם לא הייתה התחלה אמיתית, עדיין מתקיימות מערכות יחסים מסוימות של מקור בין המציאות לאינסופיות. ניתן לחשוב על המצב של קדם-המציאות, הקדמוני, הנצחי, כעל משהו דמוי זה: ברגע אחד מרוחק באופן אינסופי, רגע היפותטי של עבר הנצח, ניתן להגות ב"אני הוא זה" הן כדבר והן כלא-דבר, הן כסיבה והן כתוצאה, הן כרצון והן כתגובה. ברגע נצח היפותטי זה אין מתקיימת הבחנה בכל רחבי האינסופיות. האינסופיות מלאה באינסופי. זהו הרגע ההיפותטי הסטאטי של הנצח; ההתממשויות עדיין מוכלות בתוככי הפוטנציאלים שלהן, והפוטנציאלים עדיין לא הופיעו בתוך אינסופיותו של ה"אני הוא זה". אך אפילו במצב המשוער הזה, אנו חייבים להניח את קיומה של האפשרות לרצון-עצמי.

זכרו תמיד כי הבנתו של האדם את האב האוניברסאלי הינה התנסות אישית. האל, כאביכם הרוחני, ניתן להבנה לכם ולכל בני התמותה האחרים; אך מושג הסגידה ההתנסותי של האב האוניברסאלי חייב תמיד להיות פחות מן ההנחה הפילוסופית שלכם על אודות אינסופיותו של המקור והמרכז

הראשון, ה"אני הוא זה". כאשר אנו מדברים על האב, אנו מתכוונים לאל כפי שהוא מובן ליצורים, גבוהים כנמוכים, אך יש עוד הרבה מן האלוהות אשר איננו מובן ליצורי היקום. האל, אביכם ואבי, הינו אותו חלק של האינסופי אשר אנו מבחינים בו באישיותנו כמציאות התנסותית בפועל, אך לעולם נותר ה"אני הוא זה" כהיפותזה שלנו על אודות כל מה שאנו מרגישים שהינו בלתי-ניתן-לידיעה על אודות המקור והמרכז הראשון. וככל הנראה, אפילו היפותזה זו תמצא חסרה ביחס לאינסופיותה הבלתי-נתפשת של המציאות המקורית.

יקום היקומים, על המספר הבלתי-נספר של אישיות השוכנות בו, הינו אורגניזם עצום ומורכב, אך המקור והמרכז הראשון הינו מורכב יותר בשיעור אינסופי מן היקומים והאישיות אשר הפכו למציאות בתגובה לצו רצונו. כאשר אתם עומדים בפניכם אל מול שיעורו של יקום האב, עצרו לרגע וחישבו כי אפילו בריאה בלתי-נתפשת זו איננה יכולה להיות אלא התגלות חלקית של האינסופי.

האינסופיות אכן מרוחקת מרמת ההתנסות של ההבנה בת התמותה, ואולם, אפילו בעידן הזה באורנטיה, הולכים וגדלים מושגים על אודות האינסופיות, והם ימשיכו לגדול במהלך הקריירות הבלתי-נגמרות שלכם, אשר משתרעות הלאה אל תוך עתיד הנצח. עבור היצור הסופי, האינסופיות הבלתי-מסויגת הינה חסרת משמעות, אך האינסופיות מסוגלת להגביל עצמה ונוטה לביטוי במציאות בכל רמות הקיום ביקום. והפנים אשר מפנה האינסופי כלפי כלל האישיות ביקום הינם פניו של אב, האב האוניברסאלי של האהבה.

2. ה"אני הוא זה" כשילוש וכבעל שבעה היבטים

כאשר אתם שוקלים את ראשית המציאות, זכרו תמיד כי כלל המציאות המוחלטת הינה מן הנצח וכי אין ראשית של לקיומה. כמציאות המוחלטת אנו מתייחסים לשילוש אישיות האלוהות הקיומיות, לאי פרדים ולשלושת המוחלטים. שבע המציאות האלה הינן נצחיות באופן מתואם, על-אף העובדה שאנו נדרשים לשפה של זמן-מרחב בהציגנו את הסדרות שבמקורותיהן לבני-אדם.

בשעה שאנו עוקבים אחר הצגתם הכרונולוגית של מקורות המציאות, חייב להיות רגע תיאורטי משוער של ביטוי רצוני "ראשון", וכן תוצאת תגובה "ראשונה" בתוך ה"אני הוא זה". בניסיונותינו לתאר את ראשית המציאות ואת היווצרותה, ניתן לתפוש שלב זה כהיבדלותו העצמית של האחד האינסופי מתוך האינסופיות, אך תמיד נדרש להרחיב את ההשערה על אודות מערכת היחסים הדואלית הזו למושגיות של שילוש על-ידי ההכרה ברצף הנצחי של האינסוף, של ה"אני הוא זה".

המטמורפוזת העצמית הזו של ה"אני הוא זה" מגיעה לשיאה במספר בידולים: הבידול של המציאות האלוהית והבלתי-אלוהית, הבידול של המציאות הפוטנציאלית והמציאות בפועל, והבידול של מציאות מסוימת אחרת אשר לא ניתן לסווגן כך כלל ועיקר. בידולים אלו של ה"אני הוא זה" המוניסטי התיאורטי, מתוכללים באופן נצחי על-ידי מערכות יחסים סימולטניות, הנרקמות בתוככי אותו "אני הוא זה" – קדם-המציאות הקדם-פוטנציאלית, הקדם-ממשית והמונטטית, אשר, אף כי הינה אינסופית, מתגלה כמוחלט בנוכחותו של המקור והמרכז הראשון, וכאישיות באהבתו האינסופית של האב האוניברסאלי.

באמצעות המטמורפוזות הפנימיות האלה מניח ה"אני הוא זה" את הבסיס למערכת יחסים עצמית בעלת שבעה היבטים. המושג הפילוסופי (של זמן) של ה"אני הוא זה" הבודד, ומושג המעבר (של זמן) של ה"אני הוא זה" כשילוש, יכול כעת להתרחב על-מנת לכלול את ה"אני הוא זה" כבעל שבעה היבטים. האופן המיטבי שבו ניתן לתאר טבע זה בעל שבעה היבטים – או שבע פנים – הינו ביחס לשבעת מוחלטי האינסופיות:

1. האב האוניברסאלי. "אני הוא אב" לבן הנצחי. זוהי מערכת היחסים האישית הראשית של ממשיות. אישיותו המוחלטת של הבן הופכת את עובדת אבהותו של האל למוחלטת ומבססת את הפוטנציאל של היות בנים עבור כלל האישיות. מערכת יחסים זו מכוננת את אישיותו של האינסופי ומשלימה את התגלותה הרוחנית באישיותו של הבן המקורי. בהיבט זה של ה"אני הוא זה" ניתן להתנסות באופן חלקי ברמות רוחניות, אפילו על-ידי בני-תמותה, אשר בעודם בגוף עשויים לסגוד לאבינו.

2. השולט האוניברסאלי. "אני הוא הגורם" לפרדים הנצחי. זוהי מערכת היחסית הבלתי-אישית הראשית של ממשיות, ההתאגדות הבלתי-רוחנית המקורית. האב האוניברסאלי הינו האל-כאהבה; השולט האוניברסאלי הינו האל-פְּתַבְּנִית. מערכת יחסים זו מבססת את הפוטנציאל של הצורה – התצורה – וקובעת את תבנית האב של מערכת היחסים הבלתי-אישית והבלתי-רוחנית – תבנית האב אשר ממנה נוצרים כל העותקים כולם.

3. הכורא האוניברסאלי. "אני הוא זה" האחד עם הבן הנצחי. איחוד זה בין האב לבן (בנוכחות פרדים) מאתחל את המחזור היצירתי, אשר נשלם עם הופעתם של האישיות האחדה ושל היקום הנצחי. מנקודת מבטו הסופית של בן התמותה, תחילתה האמיתית של המציאות הינה עם הופעתה הנצחית של הבריאה של האוונה. מעשה בריאה זה של האלוהות מתבצע על-ידי ובאמצעות אל הפעולה, אשר במהותו הינו האחדות של האב-בן המתבטאת בכל רמות הממשי ועבורן. לפיכך היצירות האלוהיות לעולם מתאפיינת באחדות, ואחדות זו הינה השתקפותן כלפי חוץ של היות הדואליות של האב-בן והשילוש של האב-בן-רוח אחד באופן מוחלט.

4. המקיים האינסופי. "אני הוא זה" החובר לעצמו. זוהי ההתאגדות הראשונית של מרכיביה הסטטיים והפוטנציאליים של המציאות. במערכת יחסים זו מפוצים כלל המסויגים והבלתי-מסויגים. האופן המיטבי שבו ניתן להבין היבט זה של ה"אני הוא זה" הוא כמוחלט האוניברסאלי – כמאחד בין האלוהות למוחלטים הבלתי-מסויגים.

5. הפוטנציאל האינסופי. "אני הוא זה" המסייג את עצמו. זהו קריטריון האינסופיות אשר לנצח מעיד על הגבלתו העצמית הרצונית של ה"אני הוא זה", אשר הודות לה הושגו ביטוי עצמי והתגלות עצמית בעלי שלושה היבטים. בדרך-כלל מובן היבט זה של ה"אני הוא זה" כמוחלט האלוהות.

6. הקיבולת האינסופית. "אני הוא" סטאטי-מגיב. זוהי המטריצה האינסופית, האפשרות לכל התרחבות קוסמית עתידית. ייתכן שהאופן המיטבי שבו ניתן לתפוש היבט זה של ה"אני הוא זה" הינו כנוכחות העל-כבידה של המוחלט הבלתי-מסויג.

7. האחד האוניברסאלי של האינסופיות. "אני הוא זה" כפי ש"אני הוא זה". זהו ייצוב היחס העצמי של האינסופיות, העובדה הנצחית של האינסופיות-מציאות והאמת האוניברסאלית של המציאות-אינסופיות. ככל שניתן להבחין במערכת יחסים זו כאישיות, היא מתגלה ליקומים כאב האלוהי של כלל האישיות – ואפילו של האישיות המוחלטת. ככל שמערכת יחסים זו ניתנת לביטוי לא-איש, היקומים נוגעים בה בדמות העקביות המוחלטת של האנרגיה הטהורה ושל הרוח הטהורה בנוכחותו של האב האוניברסאלי. ככל שניתן לתפוש מערכת יחסים זו כמוחלט, היא מתגלה בעליונותו של המקור והמרכז הראשון; בו כולנו חיים ומתנועעים ומתקיימים, החל מיצורי החלל ועד לאזרחי פרדיס; והדבר נכון באותה מידה לגבי יקום האב, כמו גם לגבי האולטימאטון זעיר הממדים, ונכון באותה מידה לגבי מה שיהיה כמו גם לגבי מה שהוה ומה שהיה.

3. שבעת מוחלטי האינסופיות

שבע מערכות היחסים הראשיות שבתוך ה"אני הוא זה" מתמשכות בנצח כשבעת מוחלטי האינסופיות. ואולם, אף כי אנו עשויים להציג את מקורותיה של המציאות ואת הבידול באינסופיות באמצעות תיאור סדרתי, לאמיתו של דבר כל שבעת המוחלטים הינם נצחיים באופן בלתי-מסויג ומתואם. ייתכן שעבור הדעת בת התמותה יהא זה נחוץ להגות בהתחלותיהם, אך לעולם ראוי לה למושגיות זו כי תעמוד בצל ההבנה כי לשבעת המוחלטים לא הייתה ראשית; הם הינם נצחיים וככאלה תמיד היו. שבעת המוחלטים הינם הנחת היסוד של המציאות. והם תוארו במסמכים האלה כדלקמן:

1. המקור והמרכז הראשון. אישיות האלוהות הראשונה ותבנית האי-אלוהות הראשית, האל, האב האוניברסאלי, בורא, שולט ומקיים; אהבה אוניברסאלית, רוח נצחית ואנרגיה אינסופית; פוטנציאל כל הפוטנציאלים ומקור כל מה שקיים בפועל; יציבות כל הסטאטיות ודינאמיות כלל השינוי; מקור התבנית ואב האישיות. יחד, כל שבעת המוחלטים שקולים לאינסופיות, אך האב האוניברסאלי עצמו הינו אינסופי בפועל.

2. המקור והמרכז השני. אישיות האלוהות השנייה, הבן הנצחי והמקורי; מציאות האישיות המוחלטת של ה"אני הוא זה" והבסיס להתמשכותו-התגלותו של "אני הוא אישיות". שום אישיות לא תוכל לקוות להגיע אל האב האוניברסאלי, אלא דרך בנו הנצחי; ואישיות אף לא תוכל להגיע לרמות הקיום הרוחניות בנפרד מפעולתה ומסיועה של תבנית מוחלטת זו לכל האישיות. במקור והמרכז השני, הרוח הינה בלתי-מסויגת, בעוד שהאישיות הינה מוחלטת.

3. מקור ומרכז פרדיס. תבנית האי-אלוהות השנייה, אי פרדיס הנצחי; הבסיס להתמשכותו-התגלותו של "האני הוא כוח" והיסוד לכינונה של שליטת הכבידה ברחבי היקומים. פרדיס הינו המוחלט של התבניות, בכל הנוגע לכלל המציאות אשר התממשה בפועל, הבלתי-רוחנית, הבלתי-אישית והבלתי-רצונית. בדיוק כשם שאנרגיה של רוח מתייחסת לאב האוניברסאלי דרך אישיות המוחלטת של הבן-האם, כך אחוזה כלל האנרגיה הקוסמית בשליטת הכבידה של המקור והמרכז הראשון דרך התבנית המוחלטת של אי פרדיס. פרדיס איננו בחלל; החלל מתקיים ביחס לפרדיס, וסדר התנועה נקבע באמצעות היחס לפרדיס. האי הנצחי מצוי במנוחה מוחלטת; כל שאר האנרגיה המאורגנת, וזו המצויה בתהליך של ארגון, מצויות בתנועה נצחית; בכלל החלל, אך ורק נוכחותו של המוחלט הבלתי-מסויג מצויה במנוחה, והבלתי-מסויג מתואם עם פרדיס. פרדיס נמצא במוקד החלל, הבלתי-מסויג מחזר אותו, וכלל המציאות היחסית מתקיימת בתוך תחום זה.

4. המקור והמרכז השלישי. אישיות האלוהות השלישית, הפועל האחוד; המְתַכַּלל האינסופי של אנרגיות פרדיס הקוסמיות ואנרגיות הרוח של הבן הנצחי; המתאם המושלם בין מניעי הרצון והמכניקה של הכוח; המאחד של כל המציאות בפועל ושל זו המצויה בתהליך התממשות. באמצעות הסעדים של ילדיו המרובים, מגלה הרוח האינסופית את רחמיו של הבן הנצחי, ובה בעת פועלת כמתפעלת האינסופית, זו אשר לנצח רוקמת את תבנית פרדיס אל תוך אנרגיות החלל. אותו פועל אחוד, אל זה של פעולה, הינו ביטוי מושלם של תכניותיו נעדרות הגבולות ושל תכליותיו של האב-הבן, בעודו פועל בעצמו כמקור הדעת וכמעניק האינטלקט ליצורים של קוסמוס עצום בממדיו.

5. מוחלט האלוהות. האפשרויות הסיבתיות ובעלות הפוטנציאל האישי של המציאות האוניברסאלית, כלל פוטנציאל האלוהות. מוחלט האלוהות הינו זה הפועל במכוון כמסייג המציאות הבלתי-מסויגת, המציאות המוחלטת והמציאות של אי-האלוהות. מוחלט האלוהות הינו מסייג המוחלט וההופך את המסויג למוחלט – מקור ראשית הייעוד.

6. המוחלט הבלתי-מסויג. סטאטי, מגיב וממתין לשימוש; אינסופיות הקוסמית העלומה של ה"אני הוא זה"; כלל המציאות אשר לא

הפכה לאלוהית וסופיות כלל הפוטנציאל הלא-איש. החלל מגביל את פעולתו של הבלתי-מסויג, ואולם נוכחותו של הבלתי-מסויג הינה חסרת גבולות, אינסופית. ליקום האב קיים היקף מושגי, ואולם נוכחותו של הבלתי-מסויג הינה חסרת גבול; ואפילו הנצח לא יוכל לעשות שימוש ממצה במלוא השלווה חסרת הגבולות של מוחלט לא-אלוהי זה.

7. המוחלט האוניברסאלי. המאחד בין מה שהפך לאלוהי לבין מה שאיננו אלוהי; המתאם בין המוחלט לייחסי. המוחלט האוניברסאלי (בהיותו סטאטי, פוטנציאלי ואיגודי) מפצה על המתח בין הקיים-לעד לבין הבלתי-שלם.

שבעת מוחלטי האינסופיות מהווים את תחילתה של המציאות. כפי שתתייחס לכך דעתו של בן-תמותה, המקור והמרכז הראשון נדמה כקודם לכל המוחלטים. ואולם הנחה מעין זו, ככל שהיא עשויה להיות מועילה, הינה מופרכת בידי הקיום-הנצחי-בצוותא של הבן, הרוח, שלושת המוחלטים ואי פרדיס.

אמת היא שהמוחלטים מהווים מופעים של ה"אני הוא זה"-המקור והמרכז הראשון; עובדה היא כי מעולם לא הייתה למוחלטים הללו ראשית, אך הם נצחיים מתואמים של המקור והמרכז הראשון. לא תמיד ניתן להציג את מערכות היחסים של המוחלטים בנצח ללא שימוש בפרדוקסים בשפת הזמן ובתבניות מושגי המרחב. אך בלא קשר לבלבול הנוגע למקורם של שבעת מוחלטי האינסופיות, הן עובדה והן אמת כי כלל המציאות מתבססת על קיומם הנצחי ועל מערכות יחסיהם באינסופיות.

4. אחדות, דואליות, שילושיות

הפילוסופים של היקום מניחים את קיומו הנצחי של ה"אני הוא זה" כמקור הראשוני של כלל המציאות. כפועל יוצא מכך, הם מיד מניחים את התחלקותו של ה"אני הוא זה" למערכות היחסים העצמיות הראשיות – שבעת היבטיה של האינסופיות. ובד בבד עם הנחה זו, הם מניחים הנחה שלישית – הופעתם הנצחית של שבעת מוחלטי האינסופיות והתממשות-בנצח של ההתאגדות הדואלית בין שבעת היבטיה של ה"אני הוא זה" ובין שבעת המוחלטים הללו.

וכך מתקדמת לה התגלותו-העצמית של ה"אני הוא זה", למן העצמי הסטאטי, דרך חלוקה-עצמית ויחסים-עצמיים למערכות יחסים מוחלטות, יחסים עם המוחלטים הנגזרים ממנו עצמו. וכך מתקיימת הדואליות בהתאגדות הנצחית שבין שבעת מוחלטי האינסופיות לבין האינסופיות בעלת שבעת היבטים של שלבי החלוקה-העצמית של ה"אני הוא זה" המגלה את עצמו. מערכות יחסים דואליות אלה, אשר מתממשות-בנצח בדמות שבעת המוחלטים, מנציחות את היסודות הבסיסיים לכלל המציאות ביקום.

לפעמים נטען כי האחדות מביאה לדואליות, כי הדואליות מביאה לשילושיות, וכי השילושיות הינה האב הקדמון הנצחי של כלל הדברים. ואכן, קיימות שלוש מחלקות גדולות של מערכות יחסים ראשוניות, ואלה הן:

1. מערכות יחסים של אחדות. מערכות יחסים הקיימות בתוך ה"אני הוא זה" כפי שנתפשת אחדותו כבידול-עצמי בן שלושה היבטים, ואז בן שבעה היבטים.

2. מערכות יחסים של דואליות. מערכות יחסים הקיימות בין ה"אני הוא זה" כבן שבעה היבטים לבין שבעת מוחלטי האינסופיות.

3. מערכות יחסים של שילוש. אלה ההתאגדויות התפקודיות של שבעת מוחלטי האינסופיות.

מערכות יחסים שילושיות קמות מעל ליסודות דואליים משום שלא ניתן למנוע את התאגדות המוחלטים בינם לבין עצמם. התאגדויות שילושיות מעין אלה מנציחות את הפוטנציאל של כלל המציאות; הן כוללות הן המציאות אשר הפכה לאלוהית והן את זו אשר לא הפכה לאלוהית.

ה"אני הוא זה" הינו אינסופיות בלתי-מסויגת כאחדות. המערכות הדואליות מנציחות את יסודותיה של המציאות. המערכות השילושיות מממשות-לבסוף את התממשותה של האינסופיות כפונקציה אוניברסאלית.

בשבעת המוחלטים הופכים הקדם-קיומיים לקיומיים, ואילו הקיומיים הופכים לתפקודיים בשילוש מן הסדר השני, ההתאגדויות הבסיסיות של מוחלטים. ובה בעת עם הפיכתם של השילוש מן הסדר השני לנצחיים, עומדת הכן הבמה האוניברסאלית – הפוטנציאלים קיימים והממשיים נוכחים – ומלאות הנצח עדה לגיוון באנרגיה הקוסמית, להתפשטותה כלפי חוץ של רוח פרדיס ולמתת הדעת, זאת יחד עם מתת האישיות, אשר הודות לה מאוחדים כל אלו אשר נגזרו מן האלוהות ומפרדיס על-ידי ההתנסות, ברמתם של היצורים, ובאמצעות טכניקות אחרות ברמה שמעל ליצורים.

5. תיקוף מציאות סופית

ממש כשם שנדרש לייחס את הגיוון הראשוני של ה"אני הוא זה" לרצון העצמי הטבוע והמוכל בעצמו, כך נדרש לייחס את תיקוף המציאות הסופית לפעולותיה הרצוניות של אלוהות פרדיס, ולהתאמות אשר מבצעים בתגובה השילושית התפקודיים מן הסדר השני.

בטרם הפך הסופי לאלוהי, נדמה כי כלל הגיוון במציאות התרחש ברמות מוחלטות; ואולם, הפעולה הרצונית המעניקה תוקף למציאות הסופית מרמזת על סיוגה של המוחלטות, ומעידה על הופעתן של היחסויות.

אף-על-פי שהננו מציגים תיאור זה כסדרה ומתארים את הופעתו ההיסטורית של הסופי כנגזרת ישירה של המוחלט, ראוי לזכור כי הטרנסצנדנטאליים גם קדמו לכל מה שהינו סופי וגם יירשו את כל זאת. ביחס לסופי, הטרנסצנדנטאליים המרביים הינם הן סיבתיים והן מגשימים.

האפשרות הסופית טבועה בתוככי האינסופי, ואולם נדרש לייחס את התמרתה של האפשרות לסבירות ולמה שהינו בלתי-נמנע, לרצונו החופשי והקיים-מעצמו של המקור והמרכז הראשון, אשר מפעיל את כל ההתאגדויות השילושיות מן הסדר השני. אך ורק אינסופיותו של רצון האב יכולה הייתה לסייג אי-פעם כך את רמת הקיום המוחלטת, על מנת לממש-לבסוף מרבי או ליצור סופי.

עם הופעתה של המציאות היחסית והמסויגת, עולה ומגיע לכדי קיום מחזור מציאות חדש – מחזור הצמיחה – מחווה רבת הוד של ירידה כלפי מטה מן הגבהים של האינסופיות אל מחוזות הסופי, ולנצח ינוע זה פנימה אל עבר פרדיס והאלוהות, ותמיד יבקש את אותם ייעודים גבוהים אשר תואמים למקור של אינסופיות.

הפעולות הבלתי-נתפשות האלה מסמנות את תחילת ההיסטוריה של היקום, מסמנות את ההגעה לכדי קיום של הזמן עצמו. עבור יצור, ראשיתו של הסופי הינו ראשיתה של המציאות; מנקודת מבטה של דעת היצור, לא ניתן לתפוש ממשות כלשהי בטרם הסופי. מציאות סופית זו, אשר מופיעה כחדשה, מתקיימת בשני היבטים מקוריים:

1. מקסימומים ראשיים, המציאות העליונה המושלמת, היקום והיצור מטיפוס האוונה.

2. מקסימומים משניים, המציאות העליונה אשר הפכה למושלמת, הבריאה והיצור מטיפוס יקום העל.

אלה, אם כן, הינן שתי התופעות המקוריות: אלה אשר נבנו מושלמות ואלה אשר הופכות למושלמות באופן אבולוציוני. השתיים מתואמות במערכות היחסים של הנצח, אך בתוך מגבלות הזמן נדמה כי הן שונות. למה שצומח, משמעותו של גורם של זמן הינה צמיחה; סופיים משניים צומחים; ומכאן שאלו אשר צומחים חייבים להיראות בזמן כבלתי-מושלמים. ואולם, ההבדלים הללו, אשר הינם כה חשובים בצד הזה של פרדיס, הינם בלתי-קיימים בנצח.

אנו מזכירים את המושלם ואת זה אשר הפך למושלם כמקסימומים ראשיים ומשניים, אך עדיין קיים טיפוס נוסף: התוצאה של הליך שילוש, וכן של מערכות יחסים אחרות, בין הראשיים למשניים, הינה הופעתם של מקסימומים שלישוניים – דברים, משמעויות וערכים אשר אינם מושלמים ואף לא כאלה אשר הפכו למושלמים, ועדיין, הינם מתואמים עם שני הגורמים אשר קדמו להם.

6. השלכות של מציאות סופית

כלל מתן התוקף לקיומים הסופיים מייצג העברה מן הפוטנציאלים אל הממשויות בתוך ההתאגדויות המוחלטות של האינסופיות התפקודית. בין ההשלכות הרבות של התממשות היצירתית של הסופי, ניתן למנות:

1. תגובת האלוהות, הופעתן של שלוש רמות של עליונות התנסותית: הממשות של עליונות רוח-אישית בהאוונה, הפוטנציאל לעליונות כוח-אישית ביקום המקיף העתיד להיות, והיכולת לתפקוד בלתי-ידוע כלשהו של דעת התנסותית הפועלת ברמת עליונות מסוימת ביקום האב העתידי.

2. תגובת היקום כללה הפעלה של התוכניות הארכיטקטוניות לרמת החלל של יקום העל, ואבולוציה זו עדיין מצויה בתהליך התקדמות ברחבי הארגון הפיזי של שבעת יקומי העל.

3. תוצאה של מתן התוקף למציאות-סופית כהשלכה על היצור הייתה הופעתן של הוויות מושלמות מסדר התושבים הנצחיים של האוונה ושל מרקיעים אבולוציוניים אשר הפכו-למושלמים משבעת יקומי העל. ואולם, ההגעה לשלמות בהתנסות אבולוציונית (של זמן-יצירה) גוררת דבר אחר-ממושלם כנקודת מוצא. וכך נולד חוסר-המושלמות בבריאות האבולוציונית. וזהו הינו המקור לרוע הפוטנציאלי. חוסר-ההתאמה, הדיסרמוניה והעימות, כל אלו טבועים בצמיחה האבולוציונית, החל ביקומים הפיזיים וכלה ביצורים אישיים.

4. תגובת האלוהות לחוסר המושלמות הטבוע בשיהוי הזמן של האבולוציה מתגלה בנוכחותו המפצה של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר הודות לפעילויותיו של זה אשר הופך למושלם הוא מתוכלל הן עם המושלם והן עם זה אשר הפך למושלם. שיהוי זה בזמן הינו בלתי-נפרד מן האבולוציה, אשר הינה יצירתיות בזמן. ובעטיו, כמו גם בשל סיבות אחרות, מתבססת עוצמתו הכול-יכולה של העליון על הצלחות האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים. שיהוי זה בזמן הופך את השתתפות היצור ביצירה האלוהית לאפשרית, זאת בכך שהיא מתירה לאישויות יצורים להפוך לשותפותיה של האלוהות בהשגתה את ההתפתחות המקסימלית. אפילו דעתו החומרית

של היצור בן התמותה הופכת כך לשותפתו של המכוון האלוהי בתהליך הדואליזציה של הנשמה האלמותית. האל בעל שבעת ההיבטים אף מספק טכניקות לפיצוי על המגבלות ההתנסותיות של המושלמות הטבועה, כמו גם פיצוי על המגבלות הקדם-הרקעיות של חוסר-המושלמות.

7. התממשותם-לבסוף של הטרנסצנדנטאליזם

הטרנסצנדנטאליזם הינו תת-אינסופיים ותת-מוחלטים, אך על-סופיים ועל-יצוריים. הטרנסצנדנטאליזם מתממש-לבסוף כרמה מתכללת המתאמת את ערכי-העל של המוחלטים עם ערכי המקסימום של הסופיים. מנקודת מבטו של היצור, מה שהינו טרנסצנדנטאלי ידמה כאילו התממש-לבסוף כתוצאה מן הסופי; מנקודת המבט של הנצח, מתוך ציפייה לסופי; ויש את אלו אשר החשיבו אותו כ"קדם-הד" של הסופי.

זה אשר הינו טרנסצנדנטאלי איננו בהכרח בלתי-התפתחותי, אך הוא על-אבולוציוני במובן הסופי; ואף איננו בלתי-התנסותי אך הינו על-התנסות, כפי שזו מובנת ליצורים. ייתכן שההדגמה הטובה ביותר לפרדוקס מעין זה הינו יקום המושלמות המרכזי: הוא רחוק מלהיות מוחלט – אך ורק אי פרדיס הינו באמת מוחלט במובן "החומרי". והוא אף איננו בריאה אבולוציונית סופית, כפי שהינם שבעת יקומי העל. האוונה הינה נצחית אך לא בלתי-משתנה, במובן של יקום אשר איננו צומח. שוכנים בה יצורים (ילידי האוונה) אשר למעשה מעולם לא נבראו, משום שהם קיימים-לנצח. וכך מדגימה האוונה דבר-מה אשר איננו בדיוק סופי ואף עדיין לא מוחלט. יתרה מכך, האוונה פועלת כחיץ בין פרדיס המוחלט לבין הבריאות הסופיות, ובכך מדגימה היבט נוסף של תפקוד הטרנסצנדנטאליזם. אך האוונה עצמה איננה טרנסצנדנטאל – היא הינה האוונה.

כשם שהעליון משויך לסופיים, כך מזוהה המרבי עם הטרנסצנדנטאליזם. ואולם, אף כי הננו משווים כך את העליון ואת המרבי, ההבדל ביניהם הוא יותר מאשר הבדל של שיעור; ההבדל נוגע אף לאיכות. המרבי הינו דבר-מה יותר מאשר על-עליון המושלך על הרמה הטרנסצנדנטאלית. המרבי הינו כל אלה, אך יותר מכך: המרבי הינו ההתממשותם-לבסוף של מציאויות אלוהות חדשות, הסיוג של היבטים חדשים של הבלתי-מסויג אשר עד כה טרם סויגו.

ובין המציאויות אשר משויכות לרמה הטרנסצנדנטאלית ניתן למנות את אלה:

1. נוכחות האלוהות של המרבי.
2. המושג של יקום האב.
3. אדריכלי יקום האב.
4. שני הסדרים של מארגני הכוח של פרדיס.
5. שינויים מסוימים בעוצמת החלל.
6. ערכי רוח מסוימים.
7. משמעויות דעת מסוימות.
8. איכויות ומציאויות מוקלטות.
9. יכולת-כל, ידיעת-כל והימצאות-בכל.
10. חלל.

ניתן לחשוב על היקום שאנו חיים בו כעת כעל יקום המתקיים ברמות סופיות, טרנסצנדנטאליות ומוחלטות. זוהי הבמה הקוסמית שעליה מוצגת הדרמה האינסופית של מופע האישיות והמטמורפוזה של האנרגיה.

וכל המציאויות הרבות האלה מאוחדות באופן מוחלט על-ידי כמה מן השילושים מן הסדר השני, באופן תפקודי על-ידי אדריכלי יקום האב, ובאופן יחסי על-ידי שבע רוחות האב, המתאמות התת-עליונות של אלוהיות האל בעל שבעת ההיבטים.

האל בעל שבעת ההיבטים מייצג את האישיות ואת התגלות האלוהיות של האב האוניברסאלי ליצורים, הן אלו בעלי מעמד מקסימום והן אלו בעלי מעמד נמוך-ממקסימום, ואולם קיימות מערכות יחסים אחרות בעלות שבעה היבטים של המקור והמרכז הראשון, אשר אינן נוגעות לביטוי של הסעד הרוחני האלוהי של האל אשר הינו רוח.

בנצח העבר זעו כוחותיהם של המוחלטים, רוחותיהן של האלוהויות ואישיות האלים בתגובה לרצון העצמי הראשוני של רצון עצמי הקיים-לעצמו.

בעידן זה של היקום, כולנו חוזים בהשלכות הכבירות של הפנורמה הקוסמית עצומת הממדים של הביטויים התת-מוחלטים של הפוטנציאלים הבלתי-מוגבלים של כל המציאויות האלה. ובהחלט אפשרי כי הגיוון המתמשך במציאותו המקורית של המקור והמרכז הראשון תמשיך הלאה והחוצה במשך עידן אחר עידן, הלאה והלאה, אל תוך המרחבים הבלתי-נתפשים של האינסופיות המוחלטת.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 106

רמות המציאות ביקום

אין זה מספיק שבן התמותה המרקיע יידע דבר-מה על אודות יחסיהן של האלוהויות לראשיתה של המציאות הקוסמית ולתופעותיה; עליו גם להבין משהו על היחסים המתקיימים בינו עצמו לבין רמותיהן המרובות של המציאויות הקיומיות וההתנסויות, ומשהו על מציאויות פוטנציאליות ומציאויות ממשיות. הן הכיוון הארצי של האדם, הן התובנה הקוסמית שלו והן הכיוונויות הרוחנית שלו, משתפרים הודות להבנה טובה יותר של המציאויות ביקום ושל הטכניקות שבאמצעותן הן חוברות זו לזו, מתכללות ומאחדות.

היקום המקיף הנוכחי ויקום האב המגניח עשויים מצורות ומרמות שונות של מציאות, אשר בתורן מתקיימות במספר רמות של פעילות תפקודית. כבר נרמז על אודות דברים קיימים ורדומים מרובים אלו במסמכים הללו, ולשם נוחות התפישתם הם מקובצים כעת תחת הקטגוריות הבאות:

1. סופיים בלתי-שלמים. זהו מעמד הנוכחי של היצורים המרקיעים של היקום המקיף, מעמד הנוכחי של בני התמותה של אורנטיה. רמה זו כוללת את היצורים הקיימים החל מן הרמה של בן האנוש הפלנטארי ועד, אך לא כולל, אלו אשר השיגו את ייעודם. הוא נוגע ליקומים החל מקיומם הפיזי המוקדם ועד, אך לא כולל, התייצבותם באור ובחיים. רמה זו מהווה את הפריפריה של הפעילות היצירתית הנוכחית בזמן ובמרחב. נדמה כי היא נעה החוצה מעם פרדיס, מכיוון שעם סיומו של העידן הנוכחי ביקום, אשר יחזה ביקום המקיף המשיג אור וחיים, בוודאי נחזה גם בהופעתו של סדר חדש כלשהו של צמיחה התפתחותית ברמת החלל החיצון הראשונה.

2. סופיים של מקסימום. זהו מעמד הנוכחי של כלל היצורים ההתנסותיים אשר השיגו את ייעודם – הייעוד כפי שהתגלה בטווח העידן הנוכחי ביקום. אפילו יקומים יכולים להגיע למעמד של מקסימום, הן רוחנית והן פיזית. ואולם, המונח "מקסימום" עצמו הוא מונח יחסי – מקסימום ביחס למה? וזה אשר הינו מקסימום, ונדמה כסופי, בעידן הנוכחי ביקום, עשוי להיות לא יותר מאשר התחלה אמיתית במונחי העידנים העתידיים לבוא. נדמה כי כמה מהיבטיה של האוונה הינם מסדר מקסימום.

3. טרנסצנדנטאליים. רמה על-סופית זו באה בעקבות ההתקדמות הסופית (באופן שקדם לה). היא מרמזת על ראשיתן הקדם-סופית של ההתחלות הסופיות ועל החשיבות הבתר-סופית של כל הסופים או הייעודים הסופיים לכאורה. נדמה כי הרבה מפרדיס-האוונה מצוי בסדר הטרנסצנדנטאלי.

4. מְרִבִּיִּים. רמה זו כוללת את כל מה שהינו בעל חשיבות ביקום האב ואשר פוגש את רמת הייעוד של יקום האב אשר הפך שלם. במובנים רבים, פרדיס-האוונה (ובמיוחד המעגל של עולמות האב) הינו בעל חשיבות מרבית.

5. מוחלטים-בצוותא. רמה זו מרמזת על השלכתם של ההתנסותיים על שדה ביטוי יצירתי המצוי מעל ליקום האב.

6. מוחלטים. רמה זו מעידה על נוכחותם בנצח של שבעת המוחלטים הקיומיים. היא אף עשויה לערב שיעור מסוים של הישג התנסותי אֶסוֹפְּיָאטִיבִּי, ואם כך הדבר, איננו מבינים כיצד הוא נעשה, אולי באמצעות פוטנציאל המגע של האישיות.

7. אינסופיות. רמה זו הינה קדם-קיומית ובתר-התנסותית. אחדותה הבלתי-מסויגת של האינסופיות הינה מציאות היפותטית הקודמת לכל ההתחלות ומאוחרת מכל הסופים.

רמות מציאות אלה הינן ייצוגים סמליים של פשרה נוחה של העידן הנוכחי ביקום ועבור נקודת המבט האנושית. קיימות מספר דרכים אחרות להתבונן במציאות מנקודות מבט אשר אינן-אנושיות, ומתוך עמדה של עידיני יקום אחרים. וכך, ראוי להכיר בכך שהמושגים המוצגים בזאת הינם יחסיים לחלוטין, יחסיים במובן שהם מותנים ומוגבלים על-ידי:

1. מגבלות השפה האנושית.

2. מגבלות הדעת האנושית.

3. ההתפתחות המוגבלת של שבעת יקומי העל.

4. בורותכם באשר לשש התכליות הראשיות של התפתחות יקומי העל, אשר אינן נוגעות להרקעה האנושית לפרדים.

5. חוסר יכולתכם לתפוש אפילו נקודת מבט חלקית של הנצח.

6. חוסר האפשרות לתאר את האבולוציה ואת הייעוד הקוסמיים ביחס לכלל העידנים ביקום, ולא רק ביחס לעידן הנוכחי שבו נפרשים אבולוציונית שבעת יקומי העל.

7. חוסר היכולת של כל יצור שהוא לתפוש למה באמת הכוונה בקדם-קיומיים ובבתר-התנסותיים – זה אשר מצוי לפני ההתחלות ולאחר הייעודים.

הצמיחה במציאות מותנית בנסיבות של עידני היקום העוקבים. בעידן של האוונה היקום המרכזי לא עבר כל שנוי אבולוציוני, ואולם בתקופות הנוכחיות של עידן יקום העל הוא חווה שינויים מדורגים, אשר נגרמים כתוצאה של התיאום עם יקומי העל האבולוציוניים. שבעת יקומי העל המתפתחים כעת יגיעו ביום מן הימים למעמד המבוסס של אור וחיים, הם יגיעו למגבלת הצמיחה של היקום בעידן הנוכחי. ואולם, מעבר לכל ספק, העידן הבא, עידן רמת החלל החיצון הראשונה, ישחרר את יקומי העל ממגבלות הייעוד של העידן הנוכחי. השפע מוסף-על-גבי השלמות באופן מתמשך.

אלה הן כמה מן המגבלות שבהן הננו נתקלים בניסיוננו להציג מושג מאוחד של הצמיחה הקוסמית של הדברים, המשמעויות והערכים, ושל הסינתזה שלהם ברמות מציאות מרקיעות והולכות.

1. התאגדות ראשית של פונקציונאלים סופיים.

היבטיה הראשיים, או אלו ממקור-רוחני, של המציאות הסופית, מוצאים ביטוי מדי ברמות היצורים בדמות אישיות מושלמות, וברמות היקום בדמות הבריאה המושלמת של האוונה. אפילו האלוהות ההתנסותית מוצאת ביטוי שכזה בדמות אישיות האל העליון בהאוונה. אך היבטיו המשניים, האבולוציוניים, של הסופי, אלו המתנים בזמן ובחומר, מתוכללים מבחינה קוסמית אך ורק כתוצאה של צמיחה ושל הישג. בסופו של דבר, עתידים כלל הסופיים המשניים, אלו ההופכים למושלים, להגיע לרמת המשתווה לשלמות הראשית, ואולם ייעוד שכזה כפוף לשיהוי בזמן, סגולה מכוננת שביסוד יקום העל אשר איננה מצויה בגנטיקה של הבריאה המרכזית. (הננו יודעים על אודות קיומם של סופיים מסדר שלישי, ואולם הטכניקה לתכלולם הינה עלומה עדיין.)

השיהוי בזמן של יקומי העל, מכשול זה להשגת המושלמות, מאפשר את השתתפותם של היצורים בצמיחה האבולוציונית. וכך הוא מאפשר ליצור להפוך לשותפו של הבורא באבולוציה של יצור זה עצמו. ובזמנים הללו של התרחבות הצמיחה, מתואם הבלתי-שלם עם המושלם באמצעות סעד האל בעל שבעת ההיבטים.

האל בעל שבעת ההיבטים מסמל את העובדה כי אלוהות פרדים מכירה בחומות הזמן ביקומים האבולוציוניים של המרחב. בלא תלות במרחק מפרדים, בלא תלות בעומק בחלל שבו תיוולד אישיות חומרית של הישרדות, האל בעל שבעת ההיבטים ימצא שם, נוכח ועסוק בסעד האוהב והרחום של האמת, היופי והטוב ליצור בלתי-שלם, נאבק ואבולוציוני מעין זה. סעד האלוהות של בעל שבעת ההיבטים מגיע פנימה דרך הבן הנצחי עד לאב האוניברסאלי, והחוצה דרך עתיקי היומין אל אבות היקום – הבנים הבוראים.

האדם, בהיותו אישי ומרקיע באמצעות התקדמות רוחנית, מוצא את האלוהות האישית והרוחנית של האלוהות בעלת שבע ההיבטים; ואולם, קיימים שלבים אחרים של בעל שבעת ההיבטים אשר אינם נוגעים להתקדמותה של האישיות. היבטי האלוהות של קיבוץ אלוהות זה מתוכללים בהווה בקישור שבין שבע רוחות העל לבין הפועל האחד, אך הם עתידים להיות מאוחדים באופן נצחי באישיותה המגיחה של ההווה העליונה. בעידן היקום הנוכחי, מתוכללים היבטיה האחרים של האלוהות בעלת שבעת ההיבטים בדרכים שונות; ואולם, בדומה לכך, עתידים כולם להיות מאוחדים בעליון. בעל שבעת ההיבטים, בכל שלביו, הינו המקור לאחדותה היחסית של המציאות התפקודית של היקום המקיף הנוכחי.

2. תכלול משני סופי עליון

כשם שהאל בעל שבעת ההיבטים מתאם את האבולוציה הסופית מבחינה תפקודית, כך מסתזת בסופו של דבר ההווה העליונה את הישג הייעוד. ההווה העליונה הינה פסגת האלוהות של האבולוציה של היקום המקיף – אבולוציה פיזית מסביב לגרעין רוחני, והשליטה, בסופו של דבר, של הגרעין הרוחני על מרחבי האבולוציה הפיזית הסובבים אותו והנעים סביבו. וכל אלו מתרחשים בהתאם לצווי האישיות: אישיות פרדים במובן הגבוה ביותר, אישיות בורא במובן של היקום, אישיות בת-תמותה במובן האנושי, אישיות עליונה במובן השיא, או במובן ההתנסות הכוללני.

המושג של העליון חייב לאפשר הכרה נפרדת באישיות הרוח, בעוצמה האבולוציונית ובסינתזה שבין אישיות לעוצמה – איחודה של העוצמה

האבולוציונית עם אישיות הרוח, והשליטה של אישיות הרוח בעוצמה האבולוציונית.

הרוח, אחרי ככלות הכול, מגיעה מפרדים דרך האווה. דומה כי האנרגיה-חומר מתפתחת בנבכי החלל ומאורגנת כעוצמה בידי ילידיה של הרוח האינסופית, יחד עם בניו הבוראים של האל. וכל אלו הינם התנסויות; זוהי פעולה בזמן ובמרחב המערבת טווח רחב של הוויות חיות, ואפילו אלוהויות בוראות ויצורים אבולוציוניים. שליטתן של האלוהויות הבוראות בעוצמה ביקום המקיף מתרחבת לאיטה, עד להתבססותן ולהתייצבותן של בריאות הזמן-מרחב, וזהו הינו הבלבול של עוצמתו ההתנסותית של האל בעל שבעת ההיבטים. והוא כולל את מלוא טווח הישג האלוהויות בזמן ובמרחב, למן מתת המכוננים של האב האוניברסאלי ועד למתת החיים של בני פרדים. זוהי עוצמה נרכשת, עוצמה מודגמת, עוצמה התנסותית; והיא ניצבת מנגד לעוצמה הנצחית, העוצמה הבלתי-נתפשת, העוצמה הקיומית של אלוהויות פרדים.

עוצמה התנסותית זו, אשר עולה מתוך הישגי האלוהויות של האל בעל שבעת ההיבטים, מתבטאת בעצמה בדמות איכויות האלוהויות המלכדות אשר עוברות סינתזה – הופכות לכוללניות – בדמות העוצמה הכול-יכולה של הישג השליטה ההתנסותית בבריאות המתפתחות. וכתורה, מוצאת עוצמה כול-יכולה זו התלכדות בעולם הקבלה של החגורה החיצונית של עולמות האווה, וזאת תוך איחוד עם אישיות הרוח של נוכחות האווה של האל העליון. וכך מסיימת האלוהות ההתנסותית את המאבק האבולוציוני הממושך, עת היא מפקידה את תוצר העוצמה של הזמן והמרחב בידי נוכחות הרוח והאישיות האלוהית השוכנת בבריאה המרכזית.

וכך, בסופו של דבר מצליח העליון לחבוק את כל אשר מתפתח בזמן ובמרחב, בעודו מפקיד איכויות אלה בידי אישיות רוח. ומכיוון שיצורים, ואפילו בני-תמותה, משתתפים כאישויות בפעולה רבת-הוד זו, הם בוודאי משיגים באופן הזה את היכולת לדעת את העליון ולראות את העליון כילידיה האמיתיים של אלוהות אבולוציונית מעין זו.

מיכאל מנבאדון דומה לאב פרדים מפני שהוא חולק במושלמות פרדים שלו; כך יהיו יום אחד בני-תמותה אבולוציוניים דומים לעליון ההתנסותי, משום שהם יחלקו באמת ובתמים במושלמותו האבולוציונית.

האל העליון הינו התנסותי; ולפיכך ניתן להתנסות בו באופן מלא. לא ניתן להבחין במציאויות הקיומיות של שבעת המוחלטים באמצעות טכניקת ההתנסות; אישיות היצור הסופי אשר נוקטת בגישה של תפילה-סגידה יכולה לתפוש אך ורק את מציאויות האישיות של האב, הבן והרוח.

בתוך סינתזת עוצמת-האישיות השלמה של ההווה העליונה תהא מאוגדת כל המוחלטות של מספר השילויים מן הסדר השלישי אשר ניתנים לאיגוד באופן הזה, ואישיות אבולוציה מלכותית זו תהא ברת-השגה התנסותית וברת-הבנה עבור כלל האישויות הסופיות. כאשר מרקיעים משיגים את שלב הקיום הרוחני השביעי המשווע, או אז הם יתנסו בהגשמתה של משמעות-ערך חדשה במוחלטותם ובאינסופיותם של השילויים מן הסדר השלישי, כפי שאלה מתגלים ברמות תת-מוחלטות בהווה העליונה, אשר הינה ברת-התנסות. ואולם, ההישג של רמות התפתחות מקסימום אלה ימתין, ככל הנראה, להתייצבותו המתואמת של כלל היקום המקיף באור ובחיים.

3. התאגדות מציאות טרנסצנדנטאלית מסדר שלישי

האדריכלים המוחלטופיים מנציחים את התכנית; הבוראים העליונים מגשימים אותה; ההווה העליונה תהווה את שיא שלמותה, כפי שנבראה בזמן על-ידי הבוראים העליונים, וכפי שנחזתה במרחב על-ידי אדריכלי האב.

במהלך עידן היקום הנוכחי, התיאום המנהלי של יקום האב הינו תפקידם של אדריכלי יקום האב. ואולם, הופעתו של העליון הכול-יכול עם סיומו של עידן היקום הנוכחי, יעיד על כך שהסופי האבולוציוני השיג את השלב הראשון בייעודו ההתנסותי. מאורע זה וודאי יוביל לתפקודו השלם של השילוש ההתנסותי הראשון – האיחוד של הבוראים העליונים, ההווה העליונה ואדריכלי יקום האב. שילוש זה נועד לממש את המשך התכלול האבולוציוני של בריאת האב.

שילוש פרדים אכן הינו שילוש של אינסופיות, ושום שילוש לא יוכל להיות אינסופי, אלא אם כן יכלול את השילוש המקורי הזה. ואולם, השילוש המקורי הינו תוצאת התאגדותן הבלעדית של אלוהויות מוחלטות; להוויות תת-מוחלטות לא הייתה כל נגיעה להתאגדות ראשית זו. השילויים ההתנסותיים אשר הופיעו לאחר מכן כוללים תרומות אפילו של אישיות יצור. והדבר בוודאי נכון באשר לשילוש המרבי, אשר עצם נוכחותם של הבנים הבוראים מסוג מאסטר בקרב הבוראים העליונים החברים בו, מעידה על נוכחות נלווית של התנסות אמיתית, התנסות בפועל, של יצורים בתוכי התאגדות שילוש זו.

השילוש ההתנסותי הראשון מאפשר את ההישג הקבוצתי של אפשרויות מרבות. התאגדויות קבוצתיות יכולות לצפות, ואפילו להתעלות מעל ליכולות היחידניות; והדבר נכון אפילו מעבר לרמה הסופית. בעידנים העתידיים לבוא, לאחר ששבעת יקומי העל יתייצבו זה מכבר באור ובחיים, סגל הסופיות יוציא אל הפועל, ללא ספק, את תכליתיהן של אלוהויות פרדים, וזאת בהתאם לצו השילוש המרבי וכפי שהן מאוחדות כעצמה-אישויותית בהווה העליונה.

לאורך כלל ההתפתחויות הכבירות של עבר ועתיד הנצח, הננו מבחינים בהתרחבותם של האלמנטים הניתנים להבנה של האב האוניברסאלי. בדמות ה"אני הוא זה", הננו משערים באופן פילוסופי כי הוא ממלא את האינסופיות בכללותה, אך שום יצור איננו מסוגל לתפוש באופן התנסותי השערה

מעין זו. עם התרחבותם של היקומים, ועם שהכבידה והאהבה מרחיקות החוצה אל תוך חלל המתארגן בזמן, הננו מסוגלים להבין יותר ויותר את המקור והמרכז הראשון. הננו צופים בפעולת הכבידה החודרת אל נוכחות החלל של המוחלט הבלתי-מסויג, והננו מבחינים ביצורים רוחניים המתפתחים ומתרחבים בתוככי נוכחות האלוהיות של המוחלט האלוהי, זאת בעוד שהן האבולוציה הקוסמית והן זו הרוחנית, מתאחדות באמצעות הדעת וההתנסות, ברמות האלוהות הסופיות, בדמות ההווה העליונה, והולכות והופכות מתואמות ברמות הטרנסצנדנטאליות בדמות השילוש המרבי.

4. תכלול מרבי מסדר רביעי

שילוש פרדיס בהחלט מתאם במובן המרבי, אך פועל כן כמוחלט המסייג את עצמו; השילוש המרבי ההתנסותי מתאם את הטרנסצנדנטאלי כטרנסצנדנטאלי. באמצעות אחדות הולכת ומתרחבת יפעיל שילוש התנסותי זה בעתיד הנצח את נוכחותה המתממשת-לבסוף של האלוהות המרבית.

בעוד שהשילוש המרבי נועד לתאם את בריאת האב, האל המרבי הינו עוצמת-האישיות הטרנסצנדנטאלית של כיוונית כלל יקום האב. התממשותו המושלמת לבסוף של המרבי מרמזת על השלמתה של בריאת האב, ומעידה על הופעתה המלאה של אלוהות טרנסצנדנטאלית זו.

אין אנו יודעים אילו שינויים יתחוללו כתוצאה מהופעתו המלאה של המרבי. ואולם, כפי שהעליון נוכח כעת בהאווה, רוחנית ואישית, כך גם המרבי נוכח שם במובן המוחלטופי והעל-איש. וכבר נמסר לכם על אודות קיומם של באי הכוח המוגדרים של המרבי, אף כי לא נמסר על אודות מיקומם ותפקודם הנוכחי.

ואולם, בלא תלות בהשלכות המנהליות אשר תתלווה להופעתה של האלוהות המרבית, כלל האישיות אשר השתתפו בהתממשותה של רמת אלוהות זו יוכלו להתנסות בערכיה האישיים של אלוהותה הטרנסצנדנטאלית. ההתעלות מעל לסופי יכולה להוביל אך ורק להשיג מרבי. האל המרבי קיים תוך התעלות מעל לזמן ולמרחב, ואף-על-פי-כן הוא הינו תת-מוחלט, חרף יכולתו הטבעה להתאגד תפקודית עם מוחלטים.

5. התאגדות מוחלטת-בצוותא או התאגדות מסדר חמישי

המרבי הינו פסגת המציאות הטרנסצנדנטאלית, ממש כשם שהעליון הינו פסגת המציאות האבולוציונית-התנסותית. והופעתו בפועל של שתי האלוהויות ההתנסותיות האלה מניחה את היסוד לשילוש ההתנסותי השני. זהו הינו השילוש המוחלט, האיחוד של האל העליון, האל המרבי והמשלים העלום של הגורל האוניברסאלי. ולשילוש הזה קיימת היכולת התיאורטית להפעיל את מוחלטי הפוטנציאל – זה של האלוהות, זה האוניברסאלי וזה הבלתי-מסויג. ואולם, היווצרותו השלמה של שילוש מוחלט זה תוכל להתרחש אך ורק לאחר שכלל יקום האב יתפתח במלואו, למן האווה ועד לרמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר.

ראוי להבהיר כי השילושים ההתנסותיים הללו הינם מתאמים לא רק של האיכויות האישיות של האלוהויות ההתנסותיות, אלא גם של כלל האיכויות השונות-מאישיות המאפיינות את אחדות האלוהות אשר אותן השיגו. ובעוד שמצגת זו עוסקת בעיקר בהיבטים האישיים של איחוד הקוסמוס, אמת היא כי בדומה לכך מיועדים ההיבטים הבלתי-אישיים של יקום היקומים לעבור איחוד, כפי שמודגם בסינתזת העוצמה-האישיותית המתרחשת כעת בהקשר של התפתחות ההווה העליונה. איכויות הרוח האישיות של העליון הינן בלתי-נפרדות מזכויות העוצמה של הכול-יכול, ואת שניהם משלים הפוטנציאל הבלתי-ידוע של הדעת העליונה. ואף את האל המרבי לא ניתן להחשיב כאישיות בנפרד מהיבטיה השונים-מאישיים של האלוהות המרבית. וברמה המוחלטת, לא ניתן להפריד ולא ניתן להבחין בהבדל שבין מוחלט האלוהות והמוחלט הבלתי-מסויג, זאת בנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי.

שילושים, בעצמם וכשלעצמם, אינם אישיים ואף אינם מתנגשים עם אישיות. הם דווקא כוללים אותה ומתאמים אותה באופן שיתופי עם תפקודים בלתי-אישיים. אם כן, שילושים הינם תמיד מציאות של אלוהות, ואף-פעם לא מציאות של אישיות. היבטי האישיות של שילוש טבועים ביחידים שהם חבריו, וכאישויות יחידניות הן אינן אותו שילוש. רק במשותף הם הינם שילוש; זהו שילוש. אך תמיד כולל השילוש את כלל האלוהות המוכלת; שילוש הינו אחדות של אלוהות.

שלושת המוחלטים – של האלוהות, האוניברסאלי והבלתי-מסויג – אינם מהווים שילוש, משום שלא כולם הינם אלוהות. אך ורק מה שהפך לאלוהי יכול להפוך לשילוש; כל שאר ההתאגדויות הינן שילושים מסדר שני או מסדר שלישי.

6. תכלול מוחלט או תכלול מסדר שישי

הפוטנציאל הנוכחי של יקום האב רחוק מלהיות מוחלט, אף כי הוא עשוי להיות קרוב-למרבי, והננו סבורים כי השגת התגלות מלאה של משמעויות-ערכים מוחלטים הינה בלתי-אפשרית במסגרת קוסמוס תת-מוחלט. לפיכך, הננו נתקלים בקשיים מרובים במהלך ניסיונותינו להגות ביטוי כולל של אינסוף האפשרויות של שלושת המוחלטים, או אפילו בניסיון לשוות בעיני רוחנו את ההתממשות האישית ההתנסותית של האל המוחלט ברמה הנוכחית הבלתי-אישית של המוחלט האלוהי.

דומה כי זירת החלל של יקום האב הינה הולמת עבור התממשותה בפועל של ההווה העליונה, עבור היווצרותו ומלוא פעולתו של השילוש המרבי, עבור התממשותו-לבסוף של האל המרבי, ואפילו עבור ראשיתו של השילוש המוחלט. ואולם, נדמה כי מושגנו על אודות מלוא תפקודו של שילוש התנסותי שני זה מרמזים על דבר-מה אשר מצוי אפילו מעבר ליקום האב רחב הממדים.

אם הננו מניחים קוסמוס-אינסופי – קוסמוס כלשהו ללא גבול, המצוי הלאה מעבר ליקום האב – ואם הננו רואים את התפתחותו הסופית של השילוש המוחלט ככזה שיתרחש בזירת פעולה על-מרבית מעין זו, כי אז ניתן לשער כי פעולתו השלמה של השילוש המוחלט תקבל ביטוי סופי בבריאות של האינסופיות ותגיע לשיאה בהתממשותה המוחלטת בפועל של כלל הפוטנציאלים. תכלולם ואיגודם של מגזרי מציאות הולכים וגדלים בהתמדה תתקרב למעמד של מוחלטות, העומד ביחס ישר להכללתה של כלל המציאות בתוך המגזרים אשר כך אוגדו.

במילים אחרות: השילוש המוחלט, כפי שמעיד שמו, הוא אכן מוחלט בתפקודו הכולל. אין אנו יודעים כיצד יכולה פונקציה מוחלטת למצוא ביטוי כולל על בסיס מסווג, מוגבל או חסום באופן כלשהו. לפיכך, שומה עלינו להניח כי כל תפקוד כוללני מעין זה יהא בלתי-מותנה (בפוטנציאל). וכן, דומה כי זה אשר הינו בלתי-מותנה יהא גם בלתי-מוגבל, לפחות מנקודת מבט איכותית, אף כי איננו כה בטוחים באשר למערכות יחסים כמותיות.

לעומת זאת, הננו בטוחים באשר לזאת: בעוד ששילוש פרדיס הקיומי הינו אינסופי, ובעוד שהשילוש המרבי ההתנסותי הינו תת-אינסופי, הסיווג של השילוש המוחלט אינו כה קל. אף כי ראשיתו ומבנהו הינם התנסותיים, הוא בהחלט משיק למוחלטות הפוטנציאליות הקיומיות.

אף כי אין ערך רב לכך שדעת האדם תעמול על-מנת לתפוש מושגים כה מרוחקים ועל-אנושיים, הננו מציעים את האפשרות לחשוב על פעולתו בנצח של השילוש המוחלט כעל שיאו של תהליך מסוים אשר בו הופכים מוחלטי הפוטנציאלים להתנסותיים. זו עשויה להיות מסקנה הגיונית בנוגע למוחלט האוניברסאלי, אם כי לא לגבי המוחלט הבלתי-מסווג; לכל הפחות, הננו יודעים כי המוחלט האוניברסאלי אינו רק סטאטי ופוטנציאלי, אלא גם התאגדתי, במובן האלוהות הכוללני של מילים אלה. ואולם, באשר לערכים הנתפשים של אלוהות ואישיות, מאורעות משוערים אלו מרמזים על הפיכתו של מוחלט האלוהות לאישי, ועל הופעת אותם ערכים על-אישיים ואותן משמעויות אולטרה-אישיות, אשר הינם אינהרנטיים להשלמת אישיותו של האל המוחלט – השילוש ההתנסותי השלישי והאחרון.

7. סופיות של ייעוד

כמה מן הקשיים בגיבוש המושגים על אודות תכלול המציאות האינסופית הינם אינהרנטיים לעובדה שכל הרעיונות הללו כוללים משהו מן הסופיות של ההתפתחות האוניברסאלית, סוג מסוים של התממשות התנסותית של כל מה שאי-פעם יוכל להתקיים. ובלתי-נתפש הדבר שאינסופיות כמותית תוכל אי-פעם להתממש לחלוטין פוטנציאלית. לעולם חייבות להיות יותר בתוך שלושת המוחלטים הפוטנציאליים אפשרויות אשר טרם נוסו, ואשר שום כמות של התפתחות התנסותית לא תוכל למצות. הנצחי עצמו, אף כי הינו מוחלט, אינו יותר מאשר מוחלט.

אפילו מושג טנטטיבי על אודות תכלול סופי הינו בלתי-נפרד מפירות הנצח הבלתי-מסווג, ולפיכך הינו בלתי-ניתן-להגשמה הלכה למעשה בכל זמן עתידי מתקבל על הדעת.

הייעוד מכונן על-ידי פעולתן הרצונית של האלוהויות המרכיבות את שילוש פרדיס; הייעוד מכונן בממדיהם העצומים של שלושה פוטנציאלים כבירים אשר מוחלטותם חובקת את האפשרויות של כלל ההתפתחות העתידיות; הייעוד מגיע ככל הנראה לשיאו בפעולתו של משלים הגורל האוניברסאלי, ופעולה זו מערבת, קרוב לוודאי, את העליון ואת המרבי בשילוש המוחלט. כל ייעוד התנסותי ניתן להבנה, לפחות חלקית, על-ידי יצורים מתנסים; ואולם כמעט בלתי ניתן להבין ייעוד המשיק לקיומיות האינסופיים. ייעוד של סופיות הינו הישג קיומי-התנסותי אשר נדמה כי הוא מערב את המוחלט האלוהי. ואולם, המוחלט האלוהי עומד ביחסים נצחיים עם המוחלט הבלתי-מסווג הודות למוחלט האוניברסאלי. ושלושת המוחלטים הללו, אשר אפשרי כי הינם התנסותיים, הם למעשה קיומיים ויותר מכך, בהיותם חסרי-גבולות, נעדרי-זמן, חסרי-מרחב, בלתי-חסומים ובלתי-ניתנים למדידה – אינסופיים באמת ובתמים.

חרף היעדר הסבירות להשיג את היעד הזה, הפילוסופיה איננה מנועה מלגבש תיאוריות על אודות ייעודים היפותטיים מעין אלו. התממשותו בפועל של המוחלט האלוהי כאל מוחלט אשר ניתן להשיג עשויה להוות למעשה מאורע שאין סבירות להתממשותו; ואף-על-פי-כן, הבשלה סופית מעין זו נותרת בגדר אפשרות תיאורית. מעורבותו של המוחלט הבלתי-מסווג בקוסמוס אינסופי בלתי-נתפש כלשהו, עשויה להיות מרוחקת באופן בלתי-מדיד בעתידיותו של נצח חסר-סוף, ואולם היפותזה מעין זו עודה תקפה. עבור בני התמותה, המורונטיים, הרוחות, הסופיונים, הטראנסצנדנטאליים ואחרים, יחד עם היקומים עצמם וכלל היבטי המציאות האחרים, קיים בהחלט ייעוד סופי פוטנציאלי אשר הינו בעל ערך מוחלט; ואולם, הננו מסופקים באשר לאפשרות שהווה כלשהי, או יקום כלשהו, ישיגו אי-פעם את כלל ההיבטים של ייעוד מעין זה.

בלא קשר למידה שבה תגדל הבנתכם את האב, לעולם תעמוד דעתכם נפעמת נוכח אינסופיותו העלומה של האב "אני הוא זה", אל מול המרחבים העצומים אשר לא נחקרו ואשר תמיד יותרו כבלתי-ניתנים לתיאור וכבלתי-נתפשים לאורך כל מחזורי הנצח. בלא תלות בכמה מן האל תוכלו להשיג, לעולם יוותר הרבה יותר ממנו שאפילו לא תוכלו לחשוך בקיומו. והננו מאמינים כי הדבר נכון ברמות הטראנסצנדנטאליות כמו גם במרחבים של הקיום הסופי. החיפוש אחר האל הינו אין-סופי!

חוסר יכולת שכזה להשיג את האל במובן הסופי איננו אמור להניא את היצורים ביקום בשום צורה שהיא; אכן, ביכולתכם להשיג – ואומנם אתם

משיגים – את רמות האלוהות של בעל שבעת ההיבטים, העליון והמרכיב, אשר משמעותם עבורכם הוא מה שמהווה ההבנה האינסופית של האל האב עבור הבן הנצחי ועבור הפועל האחד, במעמד המוחלט של קיום נצח. אינסופיותו של האל רחוקה מלהציק ליצור, ושומה עליה כי תהא הביטחון העילאי כי למשך כל העתידיות האינסופית תעמודנה לרשות אישיות מרקיעה כלל אפשרויות ההתפתחות האישיותיות וההתאגדות עם האלוהות, אשר אפילו הנצח לא ימצה או יסיים.

עבור היצורים הסופיים של היקום המקיף נדמה מושג יקום האב כאינסופי כמעט, ואולם אין ספק כי אדריכליו המוחלטות רואים אותו כעומד ביחס להתפתחויות עתידיות אשר אינן ניתנות לדמיון בתוך ה"אני הוא זה" הבלתי-נגמר. ואפילו החלל עצמו איננו אלא התניה מרבית, התניה של סיוג בתוככי המוחלטות היחסית של האזורים השוקטים של אמצע-החלל.

ברגע מרוחק באופן בלתי-נתפש בנצח העתיד שבו יושלם יקום האב כולו, בוודאי נתבונן לאחר על כלל ההיסטוריה שלו ונדמה אותה להתחלה בלבד, פשוט נדמה אותה לבריאתם של יסודות סופיים וטרנסצנדנטאליים מסוימים עבור מטמורפוזה גדולה ומסעירה אף יותר בגדרי האינסופיות הבלתי-מוכרת. ברגע כזה של נצח העתיד יידמה יקום האב כצעיר; ואכן, לעולם הוא יישאר צעיר ביחס לאפשרויות הבלתי-מוגבלות של הנצח הבלתי-נגמר.

אי-הסבירות שבהישג של הייעוד האינסופי איננו מונע כלל ועיקר את ההשתעשעות ברעיונות על אודות ייעוד שכזה, ואיננו מהססים כלל לומר כי אילו שלושת הפוטנציאלים המוחלטים אכן היו יכולים להתממש עד תום, כי אז ניתן היה לדמיון את התכלול הסופי של כלל המציאות. ההתגשמות ההתפתחותית מתבססת על התממשותם השלמה של המוחלט הבלתי-מסויג, של המוחלט האוניברסאלי ושל המוחלט האלוהי, שלושת הפוטנציאלים אשר איחודם מהווה את ההיבט הרדום של ה"אני הוא זה", את מציאויות הנצח המושהות, ואת אפשרויות כלל העתיד התלויות ועומדות, ועוד יותר מכך.

אפשרויות שכאלה הינן מרוחקות למדי, בלשון המעטה; ואף-על-פי-כן, הננו מאמינים כי אנו מבחינים באפשרויות התיאורטית של האיחוד-מחדש של שבעת היבטיו המוחלטים של האב "אני הוא זה" במנגנונים, באישיות ובתאגדיות של שלושת השילושים. ודבר זה מביא אותנו לעמוד פנים-אל-פנים אל מול המושג של השילוש המשולש, אשר כולל את שילוש פרדיס בעל המעמד הקיומי ואת שני השילושים אשר מופיעים לאחריו, שילושים אשר טיבם ומקורם הינו התנסות.

8. שילוש השילושים

קשה לתאר לדעת האנושית את טיבו של שילוש השילושים; שהינו הסכום בפועל של כלל האינסופיות ההתנסותית, כפי שזו באה לידי ביטוי באינסופיות תיאורטית המתממשת בנצח. בשילוש השילושים משיג האינסופי ההתנסותי זהות לאינסופי הקיומי, ושניהם כאחד הינם ב"אני הוא זה" הקדם-התנסותי והקדם-קיומי. שילוש השילושים הינו הביטוי הסופי של כל מה שמשמע מחמישה-עשר השילושים מסדר שני והשילושים מסדר שלישי הנלווים להם. ליצורים יחסיים קשה להבין את הסופיותיים, בין שהם קיומיים ובין שהם התנסותיים; ולפיכך לעולם עליהם להיות מוצגים בתור יחסויות.

שילוש השילושים מתקיים במספר היבטים. הוא מכיל אפשרויות, סבירויות ודברים בלתי-נמנעים אשר מזעזעים גם את דמיון של הוויות המצויות ברמה גבוהה בהרבה מזו האנושית. טמונות בו השלכות אשר, ככל הנראה, אף הפילוסופים השמימיים לא חושדים בקיומן, וזאת מכיוון שההשלכות הינן בשילושים מן הסדר השני; ואחרי ככלות הכול, השילושים מן הסדר השני הינם בלתי ניתנים לתיאור.

ניתן לתאר את שילוש השילושים במספר אופנים. אנו בוחרים להציג את המושג בן שלוש הרמות כדלקמן:

1. רמת שלושת השילושים.

2. רמת האלוהות ההתנסותית.

3. רמת ה"אני הוא זה".

אלה רמות של האחדה גוברת. למעשה שילוש השילושים הינו הרמה הראשונה, בעוד שהרמות השנייה והשלישית הינן נגזרות-האחדה של זו הראשונה.

הרמה הראשונה: ברמה ראשונית זו של התאגדות, האמונה היא ששלושת השילושים פועלים בקבוצות של אישיותיות אלוהות נפרדות הפועלות בסנכרון מושלם.

1. שילוש פרדיס, התאגדותן של שלוש אלוהויות פרדיס – האב, הבן והרוח. ראוי לזכור כי משילוש פרדיס משמע תפקוד בעל שלושת היבטים – תפקוד מוחלט, תפקוד טרנסצנדנטאלי (שילוש המרביות) ותפקוד סופי (שילוש העליונות). בכל רגע נתון שילוש פרדיס הינו כל אחד מאלה וכל אלה גם יחד.

2. השילוש המרבי. זוהי התאגדות האלוהות של הבוראים העליונים, האל העליון ואדריכלי יקום האב. בעוד שזוהי הצגה הולמת של היבטי האלוהות של שילוש זה, ראוי לרשום כי קיימים היבטים אחרים של שילוש זה, אשר למרות זאת נראים כמצויים בתיאום מושלם עם ההיבטים האלוהיים.

3. השילוש המוחלט. זהו הקיבוץ של האל העליון, האל המרבי ומשלים הגורל האוניברסאלי בנוגע לכלל הערכים האלוהיים. היבטים מסוימים אחרים של קיבוץ משולש זה נוגעים לערכים אחרים-מאשר-אלוהיים בקוסמוס המתרחב. ואולם, אלו מתאחדים עם ההיבטים האלוהיים ממש כשם שהיבטי העוצמה והאישיות של האלוהויות ההתנסותיות מצויים כעת בתהליך של סינתזה התנסותית.

התאגדותם של שלושת השילושים הללו בשילוש השילושים מאפשר את תכלולה הבלתי-מוגבל של המציאות. קיבוץ זה כולל את הסיבות, את המתווכים ואת הסופיים; את אלו שמתחילים, מממשים ומסיימים; את ההתחלות, הקיומים והיעודים. השותפות של האב-בן הפכה לבן-רוח, ואז לרוח-עליון והלאה לעליון-מרבי ומרבי-מוחלט, ואפילו למוחלט ולאב-אינסופי – השלמתו של מעגל המציאות. בדומה לכך, בהיבטים אחרים אשר אינם נוגעים במידה כה רבה לאלוהויות ולאישיות, המקור והמרכז הראשון אכן מממש-בעצמו את חוסר מוגבלותה של המציאות מסביב למעגל הנצח, למן המוחלטות של הקיום-העצמי, דרך היעדר הסוף של ההתגלות העצמית, ועד לסופיות של ההתממשות העצמית – וזאת למן מוחלטי הקיומים ועד לסופיות ההתנסותיים.

הרמה השנייה: התיאום בין שלושת השילושים כרוך באופן בלתי-נמנע באיחוד ההתנסותיות, אשר קשורות גנטית לשילושים הללו. טיבה של הרמה השנייה הזו הוצגה לעיתים כך:

1. העליון. זוהי האלוהות אשר הינה תוצאתה של האחדות בין שילוש פרדיס בקשר ההתנסותי עם ילדיה הבוראים-היצירתיים של אלוהויות פרדיס. העליון הינו האלוהויות המגלמת את השלמת השלב הראשון בהתפתחות הסופית.

2. המרבי. זוהי האלוהות אשר הינה תוצאת האיחוד אשר התממש-לבסוף של השילוש השני, התגלמותה האישית הטרנסצנדנטאלית והמוחלטות של האלוהויות. המרבי מורכב מאחדות של איכויות רבות, אשר אליהן ניתן להתייחס באופנים שונים, וראוי לה למושגיות האנושית כי תכלול לפחות את אותם היבטים של המרביות אשר מכוונים את השליטה, אשר ניתן להתנסות בהם באופן אישי ואשר מאחדים באמצעות מתח; ואולם, קיימים היבטים עלומים רבים של האלוהות אשר התממש-לבסוף. אף כי ניתן להשוות בין העליון למרבי, הם אינם זהים, והמרבי אף איננו בבחינת העצמה גרידא של העליון.

3. המוחלט. תיאוריות רבות נשמעות על אודות אופיו של הרכיב השלישי ברמה השנייה של שילוש השילושים. האל המוחלט מעורב, ללא ספק, בהתאגדות זו כתוצאת האישיות של תפקודו הסופי של השילוש המוחלט, ולמרות זאת המוחלט האלוהי הינו מציאות קיומית בעלת מעמד של נצח.

הקושי המושגי הנוגע לרכיב שלישי זה טבוע בעובדה שקדם-ההנחה באשר לחברות מעין זו פירושה, לאמיתו של דבר, רק מוחלט אחד. באופן תיאורטי, אם מאורע מעין זה היה יכול להתרחש, כי אז היינו חוזים באיחוד ההתנסותי של שלושת המוחלטים כאחד. ולימדנו כי, בַּאינסופיות ובאופן קיומי, יש מוחלט אחד. אף כי הכי פחות ברור מי יכול לשמש כחבר זה, ההשערה הרווחת הינה כי חבר כזה עשוי להיות מורכב מקשר וממופע-בקוסמוס בלתי-ניתנים לדמיון כלשהם הכולל את המוחלט האלוהי, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט הבלתי-מסוּג. ודאי הוא כי שילוש השילושים יוכל אך בקושי להשיג תפקוד שלם בטרם יתאחדו באופן מלא שלושת המוחלטים, ולא ניתן לאחד את שלושת המוחלטים בטרם יתממשו במלואם כלל הפוטנציאלים האינסופיים.

ככל הנראה, יהא זה בבחינת עיוות מינימאלי של האמת אם נחשיב את המוחלט האוניברסאלי כחבר השלישי בשילוש השילושים, וזאת בהינתן שהתייחסות זו מחשיבה את האוניברסאלי לא רק כסטאטי וכפוטנציאלי אלא גם כהתאגדות. ואולם, עדיין איננו תופשים עדיין את היחס אל היבטיה היצירתיים והתפתחותיים של פעולת האלוהות הכוללת.

אף כי קשה לגבש מושג שלם של שילוש השילושים, אין זה כה קשה לגבש מושג מסוּג אודותיו. אם מחשיבים את הרמה השנייה של שילוש השילושים כאישית במהותה, כי אז ניתן להניח די בקלות כי האיחוד בין האל העליון, האל המרבי והאל המוחלט הינו התוצאה האישית של האיחוד בין השילושים האישיים, אשר קודמים לאלוהויות ההתנסותיות האלה. הננו מעזים להביע בזאת את דעתנו כי שלושת האלוהויות ההתנסותיות האלה ודאי יתאחדו ברמה השנייה כתוצאה ישירה של האחדות ההולכת וגדלה בין השילושים הקודמים להם, אשר הינם הסיבה לקיומן, ואשר מהווים את הרמה הראשונה.

הרמה הראשונה מורכבת משלושה שילושים; הרמה השנייה מתקיימת כאיגוד האישיות בין אישיות האלוהות ההתנסותיות אשר-התפתחו, אישיות האלוהות ההתנסותיות שהתממשו-לבסוף, ואישיות האלוהות ההתנסותיות-קיומיות. ובלא כל קשר לקושי המושגי בהבנתו של שילוש השילושים השלם, האיגוד האיש של שלושת האלוהויות האלה, ברמה השנייה, קיבל ביטוי בעידן היקום שלנו בדמות התופעה של הפיכת מֶאָג'סְטוֹן לאלוהי; הוא אשר התממש ברמה שנייה זו באמצעות מוחלט האלוהות, פועל באמצעות המרבי ובתגובה לצו היצירתי הראשוני של ההווה העליונה.

הרמה השלישית: המתאם בין כל היבט של כל סוג של מציאות אשר הינה, או הייתה, או תוכל להיות, בנצח בכללותו, נכלל במסגרת היפותזה בלתי-מסויגת של הרמה השנייה של שילוש השילושים. ההווה העליונה איננה רק רוח, אלא גם דעת, עוצמה והתנסות. המרבי הינו כל זאת ועוד

הרבה יותר מכך, בעוד שבה בעת, במושג המאוחד על אודות אחדות המוחלטים של האלוהות, האוניברסאלי והבלתי-מסויג, נכללת הסופיות המוחלטת של כלל התממשות המציאות.

באיחוד שבין העליון, המרבי והמוחלט השלם, עשוי להתרחש חיבור-תפקודי-מחדש של אותם היבטי אינסופיות אשר הופרדו במקור על-ידי ה"אני הוא זה", ואשר כתוצאה מהפרדה זו הופיעו שבעת מוחלטי האינסופיות. אף כי הפילוסופים של היקום מחשיבים את ההסתברות הזאת כנמוכה ביותר, עדיין, הננו שואלים את עצמנו תכופות את השאלה הבאה: אילו הרמה השנייה של שילוש השילושים הייתה יכולה להשיג אי-פעם אחדות של שילוש, מה היה מתרחש אז כתוצאה מאחדות זו של אלוהות? איננו יודעים מה התשובה לשאלה זו, אך אנו סמוכים ובטוחים כי הדבר היה מוביל במישרין להתממשותו של ה"אני הוא זה" ככזה אשר ניתן להשגה התנסותית. מנקודת מבטן של הוויות אישיות, המשמעות עשויה להיות שה"אני הוא זה" אשר איננו-ניתן-לידיעה הפך לכזה אשר ניתן-להתנסות בדמות האב-האינסופי. מנקודת מבט בלתי-אישית, המשמעות האפשרית של התכליות המוחלטות האלה הן נושא אחר לגמרי, נושא שרק הנצח עשוי להבהירו. ואולם, מכיוון שהננו מתבוננים באפשרויות המרוחקות האלה כיצורים אישיים, הננו מסיקים כי תכליתן הסופית של כלל האישויות הינה הידיעה הסופית של האב האוניברסאלי של אותן אישיות ממש.

כפי שאנו תופשים מבחינה פילוסופית את ה"אני הוא זה" בנצח העבר, הוא לבדו, אין עוד מלבדו. כאשר אנו מתבוננים אל נצח העתיד, איננו רואים כיצד יוכל ה"אני הוא זה" להשתנות כדבר קיומי, ואולם אנו נוטים לחזות הבדל התנסותי עצום. מושג מעין זה של ה"אני הוא זה" מרמז על הגשמה-עצמית מלאה – הוא כולל גלקסיה נעדרת גבולות של אישיות אשר הפכו מרצונן לשותפות בהתגלותו העצמית של ה"אני הוא זה", ואשר תיוותרנה לנצח כחלקים מוחלטים בכוללנות האינסופיות, בנים סופיים לאב המוחלט.

9. איחוד קיומי אינסופי

במסגרת המושג של שילוש השילושים הננו מניחים כי ייתכן שהמציאות הבלתי-מוגבלת תתאחד באופן התנסותי, ולעיתים הננו מציגים את התיאוריה כי כל זה עשוי להתרחש במרחקי הנצח המרוחק מאוד. ואולם, על-אף זאת קיים בהווה איחוד ממשי בפועל של האינסופיות, בעידן יקום זה ממש, כמו גם בכל עידני היקום של העבר ושל העתיד; איחוד שכזה הינו קיומי בקרב שילוש פרדיס. אף כי איחוד האינסופיות כמציאות התנסותית מהווה אפשרות המרוחקת מרחק רב מעבר לכל מחשבה, איחוד בלתי-מסויג של האינסופיות שולט כעת ברגע הנוכחי של הקיום ביקום ומאחד את הסתעפויותיה של כלל המציאות בהוד קיומי אשר הינו מוחלט.

בשעה שיצורים סופיים מנסים להגות באיחוד אינסופי ברמות הסופיות של פסגת הנצח, הם ניצבים פנים אל פנים אל מול מגבלות האינטלקט הטבועות בקיומם הסופי. הזמן, המרחב וההתנסות מהווים מחסומים להמשגתו של היצור; ועדיין, ללא הזמן, בנפרד מן המרחב ולמעט ההתנסות, לא יוכל שום יצור להשיג אפילו הבנה מוגבלת של המציאות ביקום. ללא רגישות לזמן, לעולם לא יוכל יצור אבולוציוני להבחין ביחסים הסדרתיים. ללא הבחנה במרחב, לא יוכל היצור להבין את יחסי הבן-זמניות. ללא התנסות, יצור אבולוציוני אפילו לא יוכל להתקיים; אך ורק שבעת מוחלטי האינסופיות מתעלים באמת מעל להתנסות, ואפילו אלו עשויים להיות התנסותיים בהיבטים מסוימים.

הזמן, המרחב וההתנסות הם אלו העוזרים במידה הרבה ביותר לאדם בבואו להבחין במציאות היחסית, ויחד עם זאת, מהווים את המכשולים הגדולים ביותר להבחנה במציאות הכוללת. בני-תמותה, כמו יצורים אחרים ביקום, נדרשים לחשוב על פוטנציאלים כאילו הם מתממשים במרחב ומתפתחים עד להבשלתם בזמן, ואולם התהליך הזה בכללותו הינו תופעה של הזמן-מרחב אשר איננה מתרחשת בפועל בפרדיס ובנצח. ברמה המוחלטת אין לא זמן ולא מרחב; שם ניתן להבחין בכל הפוטנציאלים ככאלו אשר התממשו בפועל.

בבסיסו, המושג של איחודה של כלל המציאות, בין שבעידן יקום זה ובין שבכל עידן יקום אחר, הינו בעל שתי פנים: קיומי והתנסותי. אחדות מעין זו מצויה בתהליך התממשות התנסותית בשילוש השילושים, ואולם, השיעור שבו נראית התממשותו של השילוש הזה, בעל שלושת ההיבטים, מצוי ביחס ישר להיעלמות הסייגים ולחוסר המושלמות של המציאות בקוסמוס. ואולם, תכלול כולל של המציאות קיים באופן בלתי-מסויג, נצחי וקיומי בשילוש פרדיס, אשר בקרבו, ממש ברגע זה של היקום, מאוחדת המציאות האינסופית באופן מוחלט.

הפרדוקס הנוצר על-ידי נקודות המבט ההתנסותית והקיומית הינו בלתי-נמנע, ובחלקו מתבסס על העובדה ששילוש פרדיס, כמו גם שילוש השילושים, הינו מערכת יחסים נצחית אשר בני התמותה יכולים לתפוש אך ורק כדבר יחסי בזמן-מרחב. למושג האנושי של התממשות ההתנסותית המדורגת של שילוש השילושים – נקודת המבט של הזמן – חייבת להתווסף ההנחה הנוספת לפיה זוהי הינה כבר עובדה – נקודת המבט של הנצח. אך כיצד ניתן ליישב בין שתי נקודות המבט האלה? לבני התמותה הננו מציעים לקבל את האמת כי שילוש פרדיס הינו האיחוד הקיומי של האינסופיות, וכי חוסר היכולת להבחין בנוכחותו בפועל ובמופע השלם של שילוש השילושים ההתנסותי נובע, בחלקו, בשל עיוות הדדי הנגרם כתוצאה מהדברים הבאים:

1. נקודת המבט האנושית המוגבלת, חוסר היכולת לתפוש את מושג הנצח הבלתי-מסויג.

2. המעמד הבלתי-מושלם של האדם, המרחק מרמתו המוחלטת של הקיומיים.

3. תכלית הקיום האנושית, העובדה כי האדם תוכנן להתפתח באמצעות טכניקת ההתנסות, ולפיכך חייב, מטיבו ובמהותו, להתבסס על התנסות. אך ורק מוחלט יכול להיות קיומי והתנסותי בעת ובעונה אחת.

האב האוניברסאלי בשילוש פרדיס הינו ה"אני הוא זה" של שילוש השילושים, והכישלון לחוות את האב כאינסופי נובע מן המגבלות הסופיות. מושג ה"אני הוא זה" הקיומי, הבודד, של קדם-השילוש אשר איננו ניתן-להשגה, וההנחה על אודות ה"אני הוא זה" ההתנסותי של בתר-שילוש השילושים אשר ניתן-להשגה, הינן היפותזה אחת ויחידה; שום שינוי בפועל לא חל באינסופי; כל ההתפתחויות הנראות לעין נובעות כתוצאה מיכולת מורחבת להבחין במציאות ולהעריך את הקוסמוס.

אחרי ככלות הכול, ה"אני הוא זה" חייב להתקיים לפני כל הקיומיים ולאחר כל ההתנסותיים. ובעוד שהרעיונות הללו עשויים שלא להבהיר את הפרדוקסים של הנצח ושל האינסופיות לדעת האנושית, לכל הפחות נדרש מהם כי ימריצו אינטלקטים סופיים מעין אלו על-מנת להתמודד מחדש עם הבעיות הבלתי-נגמרות האלה, בעיות אשר ימשיכו להעסיק אתכם בסאלווינגטון, וגם לאחר מכן כסופיונים והלאה במהלך העתיד הבלתי-נגמר של הנתיבות הנצחיות שלכם ביקומים הנרחבים.

במוקדם או במאוחר מתחילות כל האישויות ביקום להבין כי החיפוש של הנצח הינו החקר הבלתי-נדלה של האינסופיות, מסע הגילוי הבלתי-נגמר אל תוך המוחלטות של המקור והמרכז הראשון. במוקדם או במאוחר, כולנו הופכים מודעים לכך שכל צמיחה של יצור עומדת ביחס ישר להזדהות עם האב. הננו מגיעים להבנה כי לחיות את רצונו של האל הינו הדרכון הנצחי לאפשרויותיה הבלתי-נדלות של האינסופיות עצמה. במועד כזה או אחר בני-תמותה מבינים כי ההצלחה בחיפוש אחר האינסופי עומדת ביחס ישר לשיעור שבו ידמו לאב, וכי בעידן היקום הנוכחי מתגלות המציאויות של האב בתוך איכויותיה של האלוהיות. ויצורים ביקום יכולים לרכוש באופן אישי איכויות אלוהיות אלה באמצעות ההתנסות של חיים אלוהיים, וכי לחיות באופן אלוהי פירושו לחיות הלכה למעשה את רצון האל.

ועבור היצורים החומריים, האבולוציוניים והסופיים, חיים אשר מתבססים על רצון האב יובילו במישרין להישג של עליונות הרוח בתחום האישיות, ויקרבו יצורים מעין אלו צעד נוסף להבנת האב-האינסופי. חיי אב מעין אלו מתבססים על אמת, רגישים ליופי ונשלטים על-ידי הטוב. אדם יודע-אל שכזה מואר מתוכו על-ידי הסגידה, ומקדיש עצמו כלפי חוץ בלב שלם לשירות האחוה האוניברסאלית של כלל האישויות, סעד של שירות מלא חסד המונע מתוך אהבה; ובה בעת מאוחדות כלל איכויות החיים האלה באישיות המתפתחת ברמות הולכות ומרקיעות של תבונה קוסמית, הגשמה-עצמית, מציאת-האל וסגידה לאב.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 107

מקורם וטיבם של מכוונני המחשבה

אף-על-פי שהאב האוניברסאלי שוכן אישית בפרדיס, ממש במרכזם של היקומים, הוא אף נוכח בעולמות החלל בדעתם של אינספור ילדיו של הזמן, זאת הואיל והוא שוכן בקרבם בדמות משגוחי המסתורין. האב הנצחי הינו, בעת ובעונה אחת, המרוחק ביותר מבניו הפלנטאריים והקרוב אליהם בקרבה האינטימית הגדולה ביותר.

המכווננים הינם ממשותף של אהבת האב אשר התגלמה בנשמות בני האדם; הם הינם ההבטחה האמיתית לקריירה הנצחית של האדם אשר כלוא בתוככי הדעת האנושית; הם הינם מהות אישיות הסופיון של האדם אשר הפכה למושלמת, ואשר ממנה יוכל לקבל טעימה בזמן בעודו מתמחה בהדרגה בטכניקה האלוהית של הישג החיים בהתאם לרצון האב, צעד אחר צעד, באמצעות הרקעה דרך יקום אחר יקום, עד אשר ישיג בפועל את נוכחותו האלוהית של אביו מפרדיס.

לאחר שציווה האל על האדם להיות מושלם ממש כשם שהוא עצמו הינו מושלם, הוא ירד בדמות המכוון על-מנת לשמש כשותפו ההתנסותי של האדם בהישג של אותו ייעוד נשגב אשר אותו ציווה. רסיס האל אשר שוכן בדעת האדם הינו ההבטחה המוחלטת והבלתי-מסויגת לכך שהאדם יוכל למצוא את האב האוניברסאלי תוך שותפות עם מכווננו האלוהי, זה אשר בא מעם האל על-מנת למצוא את האדם ולאמצו כבן אפילו בימיו כבשר ודם.

כל בן-תמותה אשר חזה בבן בורא חזה גם באב האוניברסאלי, וזה אשר שוכן בו מכוון אלוהי, שוכן בו גם אב פרדיס. כל בן-תמותה אשר עוקב אחר הנחיותיו של המכוון השוכן, בין שבמודע ובין שלא במודע, חי על-פי רצון האל. המודעות לנוכחותו של המכוון הינה מודעות לנוכחותו של האל. ההיתוך הנצחי בין המכוון לבין נשמתו האבולוציונית של האדם הינה עובדת ההתנסות באיחוד הנצחי עם האל כחבר עמית של האלוהות ביקום.

המכוון הוא זה אשר יוצר בתוככי האדם את הכמיהה אשר איננה יודעת שובע ואת התשוקה הבלתי-פוסקת להידמות לאל, להגיע לפרדיס, ושם לסגוד למקור האינסופי של מתת האלוה, בעצם נוכחותה של אישיות האלוהות. המכוון הינו הנוכחות החיה אשר מחברת למעשה את הבן האנושי אל אביו מפרדיס ומושכת אותו קרוב יותר ויותר אל האב. המכוון הינו גורם הפיצוי המאזן שלנו למתח העצום הקיים ביקום, ואשר נגרם כתוצאה מן המרחק של האדם מן האל ובשל שיעור חלקיותו אל מול האוניברסאליות של האב הנצחי.

המכוון הינו מהות מוחלטת של הוויה אינסופית אשר כלוא בתוך דעתו של יצור סופי, ובתלות בבחירתו של בן-תמותה מעין זה, יוכל לבסוף להביא לשיא את האיחוד הזמני בין האל לבין האדם, ולממש הלכה למעשה הוויה מסדר חדש של שירות בלתי-נגמר ביקום. המכוון הינו מציאות היקום האלוהית אשר הופכת לעובדה את האמת כי האל הינו אביו של האדם. המכוון הינו המצפן הקוסמי המהימן של האדם, אשר לעולם מכווין בביטחון את הנשמה אל-עבר האל.

יצורים בעלי רצון בעולמות אבולוציוניים עוברים דרך שלושה שלבי התפתחות כלליים של הוויה: למן הגעתו של המכוון ועד לבגרות יחסית מלאה, בסביבות גיל עשרים באורנטיה, המשגוחים מכוונים לעיתים קצוני מחשבה. למן הזמן הזה ועד להגעה לגיל של שיקול דעת, בסביבות גיל ארבעים, מכוונים משגוחי המסתורין מכוונני מחשבה. למן הישג שיקול הדעת ועד לשחרור מן הגוף, הם מכוונים לעיתים קרובות בקרי מחשבה. אין כל קשר בין שלבי החיים הללו של בני התמותה לבין שלושת שלבי ההתקדמות של המכוון בשכפול הדעת ובפיתוחה של הנשמה.

1. מקורם של מכווני המחשבה

מכיוון שמהותם של מכוונני המחשבה הינה מן האלוהות המקורית, אף-אחד אינו יכול לטעון בסמכותיות באשר לטיבם ולמקורם; ביכולתי רק לספר על המסורות הרווחות בסאלווינגטון ועל האמונות הרווחות באוורסה; אוכל רק להסביר כיצד אנו מתייחסים למשגוחי המסתורין הללו ולישויות הנלוות להם ברחבי היקום המקיף.

אף-על-פי שקיימות דעות מגוונות באשר לאופן המתת של מכוונני המחשבה, אין קיימים הבדלים שכאלה בנוגע למקורם; כולם מסכימים כי הם

מגיעים ישירות מעם האב האוניברסאלי, המקור והמרכז הראשון. הם אינם הוויות שנבראו; הם הינם רסיסי ישויות אשר מהוות את עובדת נוכחותו של האל האינסופי. יחד עם עמיתיהם העלומים הרבים, המכווננים הינם אלוהיות בלתי-מדוללת ובלתי-מעורבת, חלקי אלוהות בלתי-מסויגים ובלתי-מופחתים; הם הינם של האל, וככל שהננו מסוגלים להבחין, הם הינם האל.

ובאשר לזמן שבו החלו להתקיים בנפרד מן המוחלטות של המקור והמרכז הראשון, על כך איננו יודעים; ואף איננו יודעים את מספרם. אנו יודעים אך מעט על הקריירה שלהם עד לשלב שבו הם מגיעים לפלנטות של הזמן על-מנת לשכון בדעת האנושית, ואולם, החל מהזמן הזה אנו מכירים פחות או יותר את מהלך ההתקדמות הקוסמית שלהם עד, ולרבות, הגשמת התכלית המשולשת שלהם: הישג של אישיות באמצעות היתוך עם מרקיע בן-תמותה כזה או אחר, הישג של אישיות בפקודת האב האוניברסאלי, או שחרור ממשיותיהם הידועות של מכוונני המחשבה.

אף כי איננו יודעים, הננו משערים כי מכווננים נוספים הופכים ליחידים בהתמדה עם התרחבות היקום, וככל שעולה מספר המועמדים להיתוך עם מכוונן. ואולם, באותה מידה, ייתכן שאנו שוגים בניסיון לשער את מספרם של המכווננים; כמו האל עצמו, ייתכן שרסיסים אלו מטיבו הבלתי-נתפש הינם אינסופיים באופן קיומי.

טכניקת המקור של מכוונני המחשבה הינה אחד מן התפקודים העלומים של האב האוניברסאלי. יש לנו את כל הסיבות להאמין כי לאף-אחד מעמיתיו המוחלטים של המקור והמרכז הראשון אין כל נגיעה להפקתם של רסיסי האב. המכווננים הינם פשוט מתת אלוה נצחית; הם הינם של האל ומעמו, והם הינם כמות האל.

ביחסם ליצורי היתוך, הם מגלים אהבה נשגבת וסעד של רוח אשר מתקפים עמוקות את ההצהרה כי האל הינו רוח. ואולם, דברים רבים אחרים מתרחשים בנוסף לסעד טרנסצנדנטי זה, דברים אשר מעולם לא התגלו לבני התמותה באורנטיה. כמו כן, איננו מבינים עד תום את אשר מתרחש באמת בשעה שהאב האוניברסאלי מעניק מעצמו והופך לחלק מאישיותו של יצור של זמן. ובנוסף, התקדמות ההרקעתית של סופיוני פרדיס עדיין לא גילתה את מלוא האפשרויות הטבעיות בשותפות נשגבת מעין זו בין האדם לבין האל. אחרי ככלות הכול, רסיסי האב בוודאי הינם מתת של האל המוחלט לאותם יצורים אשר ייעודם כולל את האפשרות להשיג את האל כמוחלט.

כשם שהאב האוניברסאלי מחלק את אלוהותו הקדם-אישית, כך גם הרוח האינוסופית הופכת מנות של רוח קדם-הדעת שלה ליחידות על-מנת שאלה תשכונה בנשמות האבולוציוניות של בני התמותה השורדים מסדרת מותכי-הרוח, וכן שתעבורנה בפועל היתוך עמן. ואולם, טיבו של הבן הנצחי איננו מאפשר חלוקה לרסיסים כאמור; רוחו של הבן המקורי הינה או מפוזרת או אישית במובחן. יצורים מותכי-בן מתאחדים עם מתת יחידניות מרוחם של בניו הבוראים של הבן הנצחי.

2. סיווג של מכווננים

המכווננים הופכים ליחידים כישויות בתוליות, וכולם מיועדים להפוך למשגוחים משוחררים, למשגוחים מותכים או למשגוחים אישיים. אנו מבינים כי קיימים שבעה סדרי מכוונני מחשבה, אף כי איננו מבינים לגמרי את החלוקות האלה. לרוב אנו מתייחסים לסדרים השונים באופן הבא:

1. *מכווננים בתוליים*, אלו המשרתים במשימתם הראשונה בדעתם של מועמדים אבולוציוניים להישרדות של נצח. משגוחי מסתורין הינם לנצח אחידים בטיבם האלוהי. ועם יציאתם לראשונה מדינינגטון, הם אף אחידים בטיבם ההתנסותי; לאחר מכן, נגרמים הבדלים התנסותיים בשל ההתנסות בפועל בסעד ביקום.

2. *מכווננים מתקדמים*, אלו אשר שירתו תקופה אחת או יותר יחד עם יצורים רצוניים, בעולמות שבהם ההיתוך הסופי מתרחש בין זהותו של יצור הזמן לבין מנה יחידנית מן הרוח של מופע המקור והמרכז השלישי ביקום המקומי.

3. *מכווננים עליונים*, אותם משגוחים אשר שירתו בהרפתקת הזמן בעולמות האבולוציוניים, ואולם שותפיהם האנושיים סירבו מסיבה זו או אחרת לשרוד לנצח, ואלו אשר הוקצו לאחר מכן להרפתקאות אחרות בבני-תמותה אחרים בעולמות מתפתחים אחרים. אף כי מכוונן עליון איננו אלוהי יותר ממכוונן בתולי, הוא בעל ניסיון רב יותר, ויכול לעשות בדעת האנושית דברים אשר מכוונן מנוסה פחות אינו מסוגל לבצע.

4. *מכווננים אשר נעלמו*, כאן מתרחשת קטיעה במאמצינו לעקוב אחר הקריירות של משגוחי המסתורין. קיים שלב רביעי של שירות שעל אודותיו איננו בטוחים. המלכי-צדקים מלמדים כי מכווננים בשלב הרביעי עוסקים במשימות בלתי-קשורות, ומשוטטים ביקום היקומים. השליחים הבוודיים נוטים להאמין כי הם כאחד עם המקור והמרכז הראשון, וכי הם נהנים מתקופת התייחדות מרעננת עם האב עצמו. וייתכן בהחלט כי מכוונן יכול לשוטט ביקום האב ובעת ובעונה אחת להיות אחד עם האב אשר נמצא-בכול.

5. *מכווננים משוחררים*, אותם משגוחי מסתורין אשר שוחררו לנצח משירות הזמן עבור בני התמותה בספרות המתפתחות. מה עשויה להיות התפקוד שלהם, את זאת איננו יודעים כלל.

6. *מכווננים מותכים* – סופיונים – אלו אשר הפכו לאחד עם היצורים המרקיעים של יקומי העל, שותפי הנצח של מרקיעי הזמן של סגל הסופיונות של פרדיס. לרוב הופכים מכוונני המחשבה להיות מותכים עם בני התמותה המרקיעים של הזמן, ויחד עם בני-תמותה

שורדים שכאלה הם נרשמים בכניסה מאסֶנְדִינְגְטון וביציאה ממנה; הם עוקבים אחר הנתיב של הוויות מרקיעות. עם שהמכוונן מותך עם נשמה אבולוציונית מרקיעה, נדמה כי הוא מועתק מרמת הקיום המוחלטת ביקום לרמת ההתנסות הסופית של צימוד תפקודי לאישיות מרקיעה. אף כי הוא שומר על כלל אופיו הקיומי והאלוהי, מכוונן מותך נקשר באופן בלתי-ניתן-להפרדה לקריירה המרקיעה של בן-תמותה מרקיע.

7. *מכווננים אשר הפכו לאישיים*, אלו אשר שירתו עם בני פרדיס שהתגלמו בגוף, יחד עם רבים אשר קיבלו הכרה יוצאת-דופן בעת ששכנו בבן-תמותה, אך נתיניהם סירבו לשרוד. יש לנו סיבות להאמין כי מכווננים מעין אלו הופכים לאישיים על-פי המלצות עתיקי היום של יקום-העל אשר בו שירתו.

קיימות דרכים רבות שבאמצעותן ניתן לסווג את רסיסי האל המסתוריים הללו: בהתאם למשימתם ביקום, בהתאם לשיעור הצלחתם בעת ששכנו בבן-תמותה יחיד, או אפילו בהתאם למקור הגזעי של בן התמותה המועמד להיתוך.

3. ביתם של המכווננים בדיוינינגטון

דומה כי כל הפעילויות ביקום הנוגעות לשילוחם, ניהולם והחזרתם של משגוחי המסתורין לשירות בכל שבעת יקומי העל מתרכזות בספרה הקדושה של דיוינינגטון. ככל שדיעתי מגעת, אך ורק מכווננים וישויות אחרות של האב שהו בספרה הזו. אך סביר כי ישויות קדם-אישיות עלומות רבות חולקות יחד עם המכווננים את דיוינינגטון כסֶפֶרֶת בית. הננו משערים כי ישויות עמיתות אלה עשויות להיות קשורות, בצורה כזו או אחרת, לסעד הנוכחי והעתידי של משגוחי המסתורין. אך לאמיתו של דבר איננו יודעים.

כאשר מכוונני המחשבה שבים אל האב, הם חוזרים למחוזות שמהם לכאורה באו, לדיוינינגטון; וככל הנראה, כחלק מחוויה זו, מתקיים בפועל מגע עם אישיותו של האב בפרדיס, כמו גם עם המופע הייחודי של אלוהיות האב, אשר ממוקם, על-פי הדיווחים, בספרה סודית זו.

אף כי הננו יודעים דבר-מה על אודות כל שבע הספרות הסודיות של פרדיס, על אודות דיוינינגטון אנו יודעים פחות מאשר על הספרות האחרות. הוויות מסדרים רוחניים גבוהים מקבלות שלושה איסורים אלוהיים בלבד, ואלו הם:

1. קָבְדוֹ תמיד באופן הולם את ניסיונם ואת כישוריהם של הבכירים והוותיקים מכם.

2. לעולם התחשבו במגבלותיהם ובחוסר ניסיונם של הכפופים אליכם והצעירים מכם.

3. אל תנסו אף-פעם לנחות על חופי דיוינינגטון.

לעיתים מזומנות חשבתי כי יהא זה די חסר-תועלת עבורי ללכת אל דיוינינגטון; ככל הנראה לא אוכל לראות איש משוכניו, למעט אלו כדוגמת המכווננים בעלי האישיות, ואת אלו כבר ראיתי במקומות אחרים. אני סמוך ובטוח שאין בדיוינינגטון דבר בעל תועלת עבורי, דבר אשר חיוני לצמיחה או להתפתחות שלי, שכן אלמלא כך היה, לא היה נאסר עלי ללכת לשם.

מכיוון שמדיוינינגטון נוכל ללמוד אך מעט על אודות טיבם ומקורם של המכווננים, הננו מחויבים לאסוף מידע מאלף ואחד גורמים שונים, ונדרש לקבץ, לאגד ולתאם את הנתונים אשר נצברו על-מנת שניתן יהיה ללמוד מן הידע הזה.

הגבורה והחכמה אשר מציגים מכוונני המחשבה מרמזים על כך שקיבלו אימון בעל היקף וטווח עצומים. מכיוון שהם אינם אישיות, מן ההכרח שאימון מסוג זה יינתן במוסדות החינוך של דיוינינגטון. הסגל של מוסדות האימון של המכווננים של דיוינינגטון מורכב בוודאי מן המכווננים הייחודיים אשר הפכו לאישיים. ואכן הננו יודעים כי בראש סגל מרכזי זה של פיקוח עומד מכוונן, אשר כעת הינו אישי, של הבן הראשון מפרדיס מסדר מיכאל, אשר סיים את המתת שלו בת שבעת החלקים לגזעים ולעמים של מחוזות יקומו.

אכן, הננו יודעים אך מעט על אודות המכווננים הבלתי-אישיים; אנו באים במגע ומתקשרים רק עם הסדרים אשר הפכו לאישיים. אלו נמשחים בדיוינינגטון ולעולם הם ידועים בשמם ולא במספרם. המכווננים אשר הפכו לאישיים שוכנים דרך קבע בדיוינינגטון; ספרה קדושה זו הינה ביתם. הם יוצאים ממשכנם זה אך ורק בהתאם לרצונו של האב האוניברסאלי. רק מעטים מהם יימצאו במחוזות היקומים המקומיים, ואולם רבים יותר מהם נוכחים ביקום המרכזי.

4. טיבם ונוכחותם של המכווננים

האמרה לפיה מכוונן מחשבה הינו אלוהי פשוט מכירה בטבע מקורו. קרוב לוודאי כי טוהר אלוהיות שכזה כולל את מהות הפוטנציאל של כל תכונות האלוהות אשר עשויות להיכלל בתוך רסיס מעין זה של המהות המוחלטת של הנוכחות האוניברסאלית של אב פרדיס הנצחי והאינסופי.

המקור בפועל של המכוונן חייב להיות אינסופי, ובטרם ההיתוך עם נשמתו האלמותית של בן-תמותה מתפתח, מציאותו של המכוונן חייבת להשיק

למוחלטות. המכווננים אינם מוחלטים במובן האוניברסאלי, במובן האלוהות, ואולם, הם ככל הנראה מוחלטים אמיתיים בתוככי הפוטנציאלים של טיבם המקוטע. הם הינם מסייגים ביחס לאוניברסאליות, אך לא ביחס לטבע; הם מוגבלים בהיקפם, אך הם הינם מוחלטים באינטנסיביות המשמעות, הערך והעובדה. מסיבה זו, לעיתים הננו מכנים את המתת האלוהית בשם רסיסיו המוחלטים המסייגים של האב.

שום מכוונן מעולם לא הפגין חוסר נאמנות כלפי האב; סדרי היצורים האישיים מן הסדרים הנמוכים יותר נדרשים מעת לעת להתמודד עם חברים בלתי-נאמנים, אך לא כן המכווננים; הם הינם עליונים ומהימנים בספרה הנשגבת שלהם של סעד ליצור ותפקוד ביקום.

מכווננים אשר לא הפכו לאישיים נראים אך ורק לעיני המכווננים אשר הפכו לאישיים. בני הסדר שלי, סדר השליחים הבודדים, יחד עם רוחות השילוש בעלות ההשראה, יכול להבחין בנוכחותם של מכווננים באמצעות תופעות של תגובתיות רוחנית; ואפילו שרפיות יכולות לעיתים להבחין באוריות הרוחנית אשר נלוות לכאורה לנוכחותם של משגוחים בדעתם החומרית של בני-אדם; אך אף אחד מאיתנו איננו יכול להבחין הלכה למעשה בנוכחותם האמיתית של המכווננים, אלא אם אלו הפכו לאישיים, אף כי ניתן להבחין בטיבם באיחוד עם האישיות המותכות של בני התמותה המרקיעים מן העולמות האבולוציוניים. היות המכווננים בלתי-נראים לכלל היקום מרמזת במידה ניכרת על מקורם וטיבם האלוהי הגבוה והייחודי.

קיים אור אופייני, אוריות רוחנית אשר נלוות לנוכחות אלוהית זו, ואשר עם הזמן שויכה בדרך-כלל למכוונני המחשבה. ברחבי היקום של נבאדון ידועה אוריות זו של פרדיס בשם "אור מְכֻנֵּן"; באורסה היא מכונה בשם "אור החיים". באורנטיה כונתה תופעה זו לעיתים בשם "האור הקֶאֱמִי המֵאִיר לְכָל אָדָם אֲשֶׁר בָּא אֶל הָעוֹלָם".

המכווננים אשר הפכו לאישיים נראים לעיני כל ההוויות אשר השיגו את האב האוניברסאלי. אותן אישיות בוראות עליונות אשר מקורן באלוהיות פרדיס, ואשר חולשות על הממשלות העיקריות של היקום המקיף, לעולם תוכלנה להבחין במכווננים מכל השלבים, ובכל ההוויות, הישיות, הרוחות, האישיות ותופעות הרוח האחרות.

האם תוכלו להבין לאשורה את משמעות העובדה שהמכוונן שוכן? האם תוכלו לתפוש באמת את משמעות העובדה כי רסיס מוחלט של האלוהות המוחלטת והאינסופית, האב האוניברסאלי, שוכן בכך ועובר היתוך עם טיבכם הסופי וכן התמותה? כאשר האדם בן התמותה עובר היתוך עם רסיס בפועל של הגורם הקיומי של כלל הקוסמוס, אף פעם לא תוכל לחול מגבלה כלשהיא על ייעודה של שותפות מעין זו, שותפות חסרת תקדים ובל-תשוער. בנצח יגלה האדם לא רק את אינסופיותה של האלוהות האובייקטיבית, אלא גם את הפוטנציאל הבלתי-נגמר של הרסיס הסובייקטיבי של אותו אל ממש. לעולם יגלה המכוונן לאישיות בת התמותה את הפלא של האל, ואף פעם לא תוכל התגלות נשגבת זו להסתיים, זאת משום שהמכוונן הינו מעם האל, ועבור בן התמותה הינו כאל.

5. דעתם של המכווננים

בני-תמותה אבולוציוניים נוטים לראות בדעת כמתווכת קוסמית בין הרוח לבין החומר, וזאת משום שאכן זהו הסעד העיקרי של הדעת שבו אתם יכולים להבחין. ולפיכך, די קשה לבני האדם להבחין בכך שלמכוונני מחשבה יש דעת; זאת משום שמכווננים הינם רסיסים של האל ברמה מוחלטת של המציאות, אשר הינה לא רק קדם-אישית, אלא גם קודמת לכל התפצלות בין האנרגיה לרוח. ברמה מוניסטית אשר קודמת לבידול בין אנרגיה לרוח, לא תוכל להתקיים פונקציית תיווך של דעת, זאת הואיל ואין קיימים הבדלים הדורשים תיווך.

מכיוון שהמכווננים יכולים לתכנן, לעבוד ולאהוב, הם חייבים להיות ניחנים בכוחות של עצמיות אשר תואמים לדעת. הם ניחנים ביכולת בלתי-מוגבלת לתקשר בינם לבין עצמם, כלומר הדבר נכון לגבי כל צורות המכווננים שמעבר לקבוצה הראשונה, הבתולית. ביכולתנו לגלות אך מעט על אודות טיבה ומטרתה של התקשורת ביניהם, זאת הואיל ואיננו יודעים. עוד אנו יודעים כי חייבת להיות להם דעת מסוג כלשהו, מכיוון שאחרת לעולם הם לא היו יכולים להפוך לאישיים.

מתת הדעת של מכוונני המחשבה הינה כמתת הדעת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי – זו אשר קודמת לדעת של הפועל האחוד.

סוג הדעת המשוער של מכוונן חייב להיות דומה למתת הדעת של סדרי ישויות קדם-אישיים רבים אשר, בדומה להם, מקורם המשוער אף הוא הינו המקור והמרכז הראשון. אף כי רבים מן הסדרים הללו לא התגלו באורנטיה, כולם מציגים איכויות של דעת. תוצריה היחידניים הללו של אלוהות מקורית אף יכולים להתאחד עם הוויות רבות מן הסוגים הבלתי-אנושיים, ואפילו עם מספר מוגבל של הוויות בלתי-אבולוציוניות אשר פיתחו יכולת היתוך עם רסיסי אלוהות מעין אלו.

כאשר מכוונן מחשבה מותך עם נשמתו המורונטית, האלמותית, המתפתחת, של בן תמותה שורד, ניתן לזהות את דעתו של המכוונן כמתקיימת בנפרד מדעתו של היצור, עד אשר משיג בן התמותה המרקיע את רמות ההתקדמות הרוחניות של היקום.

לאחר השגתן של רמות הסופיונות של ההתנסות ההרקעית, נדמה כי רוחות אלה, של השלב השישי, מתמירות גורם דעת כלשהו, אשר מייצג את האיחוד בין היבטים מסוימים של הדעת של בן התמותה לבין היבטים של דעת המכוונן, ואשר קודם לכן תיפקד כגורם קישור בין היבטים האנושיים והאלוהיים של אישיות מרקיעות מעין אלה. איכות דעת התנסותית זו בוודאי "הופכת לעליונה", ולאחר מכן מעצימה את מתת ההתנסות

6. מכווננים כרוחות טהורות

באופן שבו פוגשים את מכוונני המחשבה בהתנסותו של היצור, הם מגלים את נוכחותה ואת הנחייתה של השפעה רוחנית. המכוונן אכן הינו רוח, רוח טהורה, אך רוח ועוד משהו. מעולם לא הצלחנו לסווג באופן הולם את משגוחי המסתורין; כל אשר ניתן לומר על אודותיהם הוא כי הם אכן הינם בדמות האל.

עבור האדם, המכוונן הינו האפשרות הנצחית; עבור המכוונן, האדם הינו האפשרות לאישיות. המכווננים היחידניים שלכם עמלים על-מנת להפוך אתכם לרוחניים, זאת מתוך תקווה להפוך את זהותכם החולפת לנצחית. המכווננים רויים באהבתו היפהפייה והמעניקה-מעצמה של אבי הרוחות. הם אכן אוהבים אתכם באופן אלוהי; הם הינם אסירי תקוות הרוח הכלואים בתוככי דעת האדם. הם כמהים להישג האלוהיות של דעתכם האנושית ולסיום בדידותם, וגאולתם, יחד עמכם, ממגבלות ההתגלמות החומרית וממלבושי הזמן.

הנתיב שלכם אל עבר פרדיס הינו נתיב הישג הרוח, וטיבו של המכוונן יפרוש בפניכם במהימנות את ההתגלות על אודות טיבו הרוחני של האב האוניברסאלי. מעבר להרקעה לפרדיס ובשלבי הקריירה הנצחית של הבר-סופיונות, ייתכן שהמכוונן יבוא במגע עם השותף אשר היה לפניכם אנושי באמצעות סעד אחר-מנ-הרוחני; ואולם, ההרקעה לפרדיס והקריירה של הסופיון מהווים שותפות בין בן התמותה יודע-האל ההופך לרוחני לבין הסעד הרוחני של המכוונן אשר מגלה את האל.

הננו יודעים כי המכווננים הינם רוחות, רוחות טהורות, וככל הנראה רוחות מוחלטות. ואולם, המכוונן חייב להיות דבר-מה יותר מאשר מציאות רוחנית בלעדית. בנוסף לדעת, שאותה הננו משערים, נוכחים גם גורמי אנרגיה טהורה. אם תזכרו כי האל הינו המקור לאנרגיה הטהורה ולרוח הטהורה, לא יקשה עליכם לדמיין גם כי רסיסיו הינם כאלה. ועובדה היא כי המכווננים חוצים את החלל על-גבי מעגלי הכבידה המידיים והאוניברסאליים של אי פרדיס.

העובדה שמשגוחי המסתורין משויכים כך למעגלים החומריים של יקום היקומים היא אכן מפליאה. ואולם, אכן עובדה היא כי הם מבזיקים ברחבי היקום המקיף על-גבי מעגלי הכבידה החומרית. בהחלט ייתכן שהם אף חודרים לרמות החלל החיצון; הם מסוגלים לגמרי לעקוב אחר נוכחות הכבידה של פרדיס אל תוך האזורים הללו, ואף כי סדר האישיות אשר עליו הנני נמנה יכול לחצות את מעגלי הדעת של הפועל האחד אל מעבר לגבולות היקום המקיף, מעולם לא היינו בטוחים בכך שהבחנו בנוכחותם של מכווננים באזורי החלל החיצון הבלתי-ממופים.

ואף-על-פי שהמכווננים מנצלים את מעגלי הכבידה החומרית, הם לא כפופים לה כשם שכפופה לה בריאת החומר. המכווננים הינם רסיסים של מה שקדם לכבידה, ולא תוצאותיה של הכבידה; הם הפכו לנפרדים ברמת קיום ביקום אשר קודמת מקחינה היפותטית להופעת הכבידה.

מכוונני המחשבה לעולם אינם נחים; וזאת למן רגע המתת שלהם ועד ליום שבו הם משתחררים ומתחילים במסעם לדיווינגטון, עם מותם הטבעי של נתיניהם בני התמותה. והמכווננים אשר נתיניהם אינם חולפים מבעד לשערי המוות הטבעי אף לא מקבלים את המנוחה הזמנית הזו. מכוונני מחשבה אינם נדרשים לספוג אנרגיה; הם הינם אנרגיה, האנרגיה מן הסדר הגבוה והאלוהי ביותר.

7. מכווננים ואישיות

מכוונני מחשבה אינם אישיות, אך הם הינם ישויות אמיתיות; הם אכן הינם יחידניים, באופן מושלם, אף כי לעולם הם אינם הופכים הלכה למעשה לאישיים בעודם שוכנים בבני-תמותה. מכוונני מחשבה אינם אישיות אמיתיות; הם הינם מציאויות אמיתיות, מציאויות מן הסדר הטהור ביותר המוכר ביקום היקומים – הם הינם נוכחות אלוהית. ואף כי אינם אישיים, על-פי-רוב נחשבים רסיסי מופלאים אלו של האב להוויות, ולעיתים – לאור השלב הרוחני של הסעד הנוכחי שלהם לבני התמותה – הם אף נחשבים לישויות רוח.

אם מכוונני מחשבה אינם אישיות הניחנות ברצון וביכולת בחירה, כיצד הם יכולים לבחור נתינים בני-תמותה ולהתנדב לשכון ביצורים הללו של העולמות האבולוציוניים? קל לשאול את השאלה הזו, אף כי קרוב לוודאי ששום הוויה ביקום היקומים מעולם לא מצאה את התשובה המדויקת. אפילו סדר האישיות שעליו הנני נמנה, השליחים הבוודים, איננו מבין לחלוטין את מתת הרצון, הבחירה והאהבה בקרב ישויות אשר אינן אישיות.

לעיתים קרובות שיערנו כי מכוונני המחשבה חייבים להיות בעלי רצון בכל רמות הבחירה הקדם-אישיות. הם מתנדבים לשכון בבני-אדם, הם מתכננים את הקריירה הנצחית של האדם, הם מסתגלים, משתנים ומחליפים בהתאם לנסיבות, והפעילויות הללו מעידות על רצון אמיתי. הם חשים חיבה כלפי בני-תמותה, הם פועלים בעתות משבר ביקום, הם תמיד מוכנים לפעול בנחישות בהתאם לבחירתו של האדם, וכל אלה הינם תגובות רצוניות לעילא. בכל המצבים אשר אינם נוגעים לתחום הרצון האנושי, הם מפגינים בבירור התנהגות המעידה על הפעלת כוחות השקולים, בכל מובן שהוא, לרצון, למקסימום יכולת ההחלטה.

אם מכוונני המחשבה ניחנים אפוא ברצון, מדוע הם כפופים לרצון האנושי? אנו מאמינים שכך הוא הדבר משום שהרצון של המכוונן, אף כי הוא מוחלט מטיבו, מופיע כקדם-אישי. הרצון האנושי פועל ברמת המציאות האישית של היקום, וברחבי הקוסמוס תמיד מגיב הבלתי-אישי – הלא-אישי,

התת-אישי והקדם-אישי – לרצונותיה ולפעולותיה של האישיות הקיימת.

ברחבי יקום של הוויות ברואות ושל אנרגיות לא-אישיות, איננו מבחינים ברצון, בנחישות, בבחירה ובאהבה בנפרד מאישיות. למעט המכווננים, וישויות אחרות הדומות להם, איננו מבחינים בפעולתן של תכונות אישיות אלה בהקשר של מציאויות בלתי-אישיות. יהא זה בלתי-נכון להגדיר מכוונן כתת-אישי, ואף לא יהא זה ראוי להתייחס לישות מעין זו כאל על-אישית, אך יהא זה מותר לגמרי לכנות הוויה שכזו בכינוי קדם-אישית.

בקרב סדרי ההוויות שלנו, ידועים רסיסי אלוהות אלו בשם המתת האלוהי. הננו מכירים בכך שמקורם של המכווננים הינו אלוהי, וכי ככל הנראה הם מהווים את ההוכחה, ואת ההדגמה, לכך שהאב האוניברסאלי שומר לעצמו את היכולת לתקשר ישירות ובאופן בלתי-מוגבל עם כלל היצורים החומריים ברחבי מחוזותיו האינסופיים, וכל זאת די בנפרד מנוכחותו באישויות בניו מפרדים, או על-ידי הסעדים העקיפים שלו בדמות אישויות הרוח האינסופית.

אין כל הוויה ברואה אשר לא תשתוקק לארח את משגוחי המסתורין, אך הם אינם שוכנים בשום סדר של הוויות, למעט סדר היצורים הרצוניים האבולוציוניים בעלי היעוד הסופיוני.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אֶרְוִינגְטוֹן.]

הספר של אורנטיה

מסמך 108

משימתם וסעדם של מכוונני המחשבה

משימתם של מכוונני המחשבה בקרב הגזעים האנושיים הינה לייצג, ולהוות, את האב האוניברסאלי עבור היצורים בני התמותה של הזמן והמרחב; זוהי העבודה הבסיסית של המתת האלוהית. משימתם אף הינה לרומם את הדעת של בני התמותה ולהעתיק את הנשמות האלמותיות של בני האדם מעלה אל הגבהים האלוהיים ואל הרמות הרוחניות של מושלמות פרדס. ובהתנסות של העתקת טיבו האנושי של היצור בר החלוף כך, אל טיבו האלוהי של הסופיון הנצחי, מביאים המכווננים לכדי קיום הוויה מטיפוס ייחודי, הוויה המורכבת מן האיחוד הנצחי של המכוונן המושלם ושל היצור אשר הפך למושלם, ואשר לא ניתן היה לשכפל כמוה באמצעות טכניקת יקום אחרת.

דבר ביקום היקומים לא יוכל להחליף את עובדת ההתנסות ברמות לא-קיומיות. האל האינוסופי הינו, כתמיד, שלם ומושלם, וכולל את אינסופיות כל הדברים כולם, למעט הרוע והתנסות היצור. האל איננו יכול לשגות; הוא חסין בפני השגיאה. האל איננו יכול לדעת באופן התנסותי את מה שמעולם לא התנסה בו בעצמו; ידיעתו המקדימה של האל הינה קיומית. לפיכך יורדת רוח האב מעם פרדס על-מנת להשתתף יחד עם בני התמותה הסופיים בכל התנסות אמיתית שלהם בנתיבת הרקעתם; אך ורק באופן הזה יוכל האל הקיומי להפוך באמת ובתמים לאביו ההתנסותי של האדם. אינסופיותו של האל הנצחי כוללת את הפוטנציאל להתנסות סופית, והדבר אכן הופך ממשי הודות לסעד של רסיסי המכווננים, החולקים הלכה למעשה את החליפות והתמורות של חיי בני האדם.

1. בחירה והשמה

כאשר המכווננים נשלחים מדיווינגטון לשירות אצל בני התמותה, הם הינם זהים במתת האלוהיות הקיומית, אך נבדלים זה מזה באיכויות ההתנסותיות בהתאם לשיעור מגעם הקודם עם יצורים אבולוציוניים ובקרבם. איננו יכולים להסביר את הבסיס שעל-פיו מושמים המכווננים, אך הננו משערים כי מתת אלוהית זו מוענקת בהתאם למדיניות חכמה ויעילה כלשהי התואמת את כשירותם הנצחית להסתגל לאישיות שבה הם שוכנים. אנו אכן מבחינים כי על-פי-רוב המכוונן המנוסה יותר שוכן בדעת אנושית מטיפוס גבוה יותר; התורשה האנושית מהווה ככל הנראה גורם משמעותי בתהליך הבחירה וההשמה.

אף כי איננו יודעים זאת בוודאות, הננו מאמינים באמונה שלמה כי כל המכווננים הינם מתנדבים. אך בטרם הם מתנדבים, מצויים ברשותם מלוא הנתונים הנוגעים למועמד אשר בקרבו ישכנו. טיטות התורשה השרפיות ותבניות התנהגות החיים המשווערות משודרות דרך פרדס אל סגל המילואים של המכווננים בדיווינגטון, וזאת באמצעות טכניקת המְחִזְרֵת המשתרעת פנימה למן בירות היקומים המקומיים ועד לְמִטּוֹת יקומי העל. התחזית כוללת לא רק את גורמי התורשה הקודמים של בן התמותה המועמד, אלא גם את אומדן היכולת האינטלקטואלית והקיבולת הרוחנית המשווערות. וכך, המכווננים מתנדבים לשכון בדעת אשר את טבעה האינטימי העריכו זה מכבר באופן מלא.

המכוונן המתנדב מתעניין בעיקר בשלוש מן האיכויות של המועמד האנושי:

1. היכולת האינטלקטואלית. האם הדעת הינה נורמלית? מהו הפוטנציאל האינטלקטואלי, הקיבולת האינטלקטואלית? האם יוכל היחיד להתפתח לכדי יצור רצוני של ממש? האם תינתן לחוכמה הזדמנות לפעול?

2. הבחנה רוחנית. מהי ההסתברות להתפתחותה של הוקרה, להולדתו ולצמיחתו של טבע דתי. מהו הפוטנציאל של הנשמה, ומה סביר שתהא היכולת הרוחנית לקלוט?

3. עוצמות אינטלקטואליות ורוחניות משולבות. השיעור שבו ניתן לאגד או לשלב בין שתי התכונות האלה, על-מנת ליצור אופי אנושי איתן ולתרום להתפתחותה הוודאית של נשמה אלמותית בעלת ערך הישרדותי.

הננו מאמינים כי כאשר מוצגות לפנייהם העובדות האלה, המכווננים מתנדבים למשימה מרצונם החופשי. ככל הנראה יותר ממכוונן אחד מתנדב; וייתכן שחברי הסדרים המפקחים אשר הפכו לאישיים בחרים מתוך קבוצת המכווננים המתנדבים את המתאים ביותר למשימת הפיכתה של אישיות המועמד בן התמותה לרוחנית ולנצחית. (בהשמת המכוונן ובשירותו אין כלל חשיבות למין היצור.)

הזמן הקצר המפריד בין ההתנדבות לבין המשלוח בפועל של המכוון, מנוצל, ככל הנראה, בבתי הספר של המשגוחים אשר הפכו לאישיים בדיווינינגטון, שם נעשה שימוש בתבנית פעולת הדעת של בן התמותה הממתין, על-מנת להורות למכוון הנבחר מהן התכניות היעילות ביותר לגשת לאישיות ולהפוך את הדעת לרוחנית. מודל הדעת נוצר משילוב של נתונים המסופקים על-ידי שירות המחזירות של יקום העל. זוהי לכל הפחות הבנתנו שלנו, אמונה אשר גיבשנו כתוצאה מצירוף מידע שהתקבל הודות למגע עם מכוונים רבים אשר הפכו לאישיים, במהלך הקריירות הממושכות של השליחים הבודדים ביקום.

כאשר המכוונים נשלחים בפועל מדיווינינגטון, למעשה אין הבדל בזמן בין רגע השילוח לשעת הופעתם בדעת של נתיניהם הנבחרים. זמן הנסיעה הממוצע של מכוון מדיווינינגטון לאורנטיה הינו 117 שעות, 42 דקות ו-7 שניות. וכמעט כל הזמן הזה מנוצל ברישום באורסה.

2. דרישות הקדם למשכן מכוון

אף-על-פי שהמכוונים מתנדבים לשירות מיד עם שתחזיות האישיות מועברות לדיווינינגטון, למעשה הם לא מוצבים עד אשר הנתינים האנושיים מקבלים את החלטה המוסרית הראשונה של האישיות. החלטתו המוסרית הראשונה של ילד אנושי מקבלת חיווי באופן אוטומטי במסייעת הדעת השביעית, ונרשמת בו ברגע באמצעות הרוח היצרית של היקום המקומי – זאת דרך מעגל כבידת הדעת האוניברסאלי של הפועל האחד ובנוכחותו של רוח האב הממונה על יקום העל – וזו מעבירה את המידע הזה ללא דיחוי לדיווינינגטון. בממוצע מגיעים המכוונים אל נתיניהם האנושיים מעט לפני יום הולדתם השישי. הממוצע בדור הנוכחי עומד על גיל של חמש שנים, עשרה חודשים וארבעה ימים; במילים אחרות, המכוונים מגיעים אל נתיניהם ביום ה-2,134 לחייהם הארציים.

המכוונים אינם יכולים לפלוש אל תוך הדעת האנושית בטרם זו הוכנה כהלכה על-ידי הסעד השוכן של הרוחות סועדות הדעת והוכנסה אל מעגל רוח הקודש. ופעולתן המתואמת של כל שבע המסייעות נדרשת על-מנת להכשיר כך את הדעת האנושית לשם קבלת המכוון. על דעת היצור להדגים את הכמיהה אל הסגידה ולהצביע על פעולת החכמה באמצעות היכולת לבחור בין ערכי הטוב והרע המופיעים – הבחירה המוסרית.

זהו השלב של הדעת האנושית הנדרש לשם קבלת המכוונים, ואולם ככלל, הם אינם מופיעים ומשתכנים מיידית בדעת שכזו, אלא באותם עולמות שבהם פועלת רוח האמת כמתאמת רוחנית של כלל הסעדים הרוחניים השונים הללו. אם נוכחת רוח זו של בני המתת, תמיד יגיעו המכוונים ברגע שמתחילה הרוח מסייעת הדעת השביעית בפעולתה, וכך מסמלת לרוח האם של היקום כי היא השיגה בפוטנציאל את התיאום של ששת המסייעות הנלוות אשר סעדו לפנייה אינטלקט בן-תמותה מעין זה. לפיכך הוענקו המכוונים האלוהיים באופן גורף לכל דעת נורמלית בעלת מעמד מוסרי באורנטיה, וזאת למן היום שבו חל פנטקוסט.

ואפילו משניתנה רוח האמת לדעת, המכוונים אינם יכולים לפלוש באופן שרירותי אל תוך אינטלקט בן התמותה בטרם הופיעה החלטה מוסרית. ואולם, משבוצעה החלטה מוסרית שכזו, מקבלת רוח מסייעת זו את הסמכות הישר מעם דיווינינגטון. אין שום מתווכים, סמכויות או כוחות ביניים, הפועלים בין המכוונים האלוהיים לבין נתיניהם האנושיים; האל והאדם מתייחסים ישירות זה לזה.

בימים הקודמים להשפעתה של רוח האמת על כלל תושביו של עולם אבולוציוני, נדמה כי מתת המכוונים נקבעה בהתאם להשפעות רוחניות רבות ולנטיות רבות של האישיות. איננו מבינים עד תום את החוקים השולטים במתת מסוג זה; איננו מבינים מה בדיוק גורם לשחרורם של המכוונים אשר התנדבו לשכון בדעת מתפתחת שכזו. ואולם, הננו מבחינים בהשפעות ובתנאים רבים, אשר נדמה כי הם נוגעים להגעת המכוונים אל דעת שכזו בטרם הוענקה רוח האמת, ואלו הם:

1. השמתן של שומרות שרפיות אישיות. אם בבן-תמותה לא שכן בעבר מכוון, השמתה של שומרת אישית מביאה את המכוון באופן מידי. קיים קשר מובחן ביותר, אך בלתי-ידוע, בין סעדם של המכוונים לבין סעדן של השומרות השרפיות האישיות.
2. ההישג של מעגל ההישג האינטלקטואלי והרוחני השלישי. צפיתי במכוונים אשר הגיעו לשכון בדעת של בן תמותה – כאשר זה השיג את המעגל השלישי – אף בטרם ניתן היה להודיע על הישג שכזה לאישיות היקום המקומי שעניינים מעין אלה נוגעים להן.
3. בעת קבלתה של החלטה עילאית בעלת חשיבות רוחנית יוצאת-דופן. על-פי-רוב, התנהגות אנושית שכזו בעת משבר פלנטארי מלווה בהגעתו של המכוון הממתין.
4. רוח האחוה. בלא תלות בהישג של המעגלים הנפשיים ובהשמתה של שומרת אישית – ובהיעדר מה שנראה כהחלטה של עת משבר – כאשר בן-תמותה מתפתח הופך להיות נשלט על-ידי האהבה לרעיו ומקדיש את עצמו באופן נטול-אנוכיות לסעד של אחיו בשר ודם, לעולם יורד המכוון הממתין לשכון בדעתו של סועד בן-תמותה מעין זה.
5. הצהרה על כוונה לעשות את רצון האל. הננו צופים בכך שנדמה שבני-תמותה רבים בעולמות החלל מוכנים לקבל מכוונים, ועדיין המשגוחים אינם מופיעים. אנו ממשיכים להתבונן ביצורים מעין אלו בחיי היום-יום שלהם, ואז, בשקט ובאופן בלתי-מודע כמעט, הם מגיעים להחלטה להתחיל לבקש לעשות את רצון האל שבמרומים. או אז הננו מבחינים במשלוח המידי של מכווני המחשבה.

6. השפעתה של ההווה העליונה. בעולמות שבהם המכווננים אינם מותכים עם נשמותיהן המתפתחות של תושביהם האנושיים, הננו מבחינים כי לעיתים מוענקים מכווננים בתגובה להשפעות המצויות לגמרי מעבר להבנתנו. הננו משערים כי מתת שכזו נקבעת על-ידי רפלקס קוסמי כלשהו אשר מקורו בהווה העליונה. איננו יודעים אל נכון את הסיבה שבעטיה המכווננים הללו אינם יכולים להיות מותכים, או אינם מותכים, עם טיפוס הדעת האנושית הללו. התרחשויות מעין אלה מעולם לא נגלו בפנינו.

3. ארגון ומנהל

ככל שידענו מגעת, מכווננים מאורגנים כיחידת פעולה עצמאית המצויה ביקום היקומים ולמעשה הם מנוהלים במישרין מדיווינגטון. הם הינם אחידים ברחבי שבעת יקומי העל, כאשר כלל היקומים המקומיים מקבלים שירות מטיפוסי משגוחי מסתורין זהים. הננו יודעים הודות לתצפיות כי קיימות סדרות מכווננים רבות אשר נוגעות לארגון סדרתי המשתרע על-פני גזעים, עידנים, וכן בעולמות, במערכות וביקומים. למרות זאת, קשה מאוד לעקוב אחר המתנות האלוהיות האלה, לפי שהן פועלות באופן חליפי ברחבי היקום המקיף.

רישום מלא של המכווננים (מחוץ לדיווינגטון) מצוי אך ורק במטות של שבעת יקומי העל. מספרו ומיקומו בסדרה של כל מכוונן אשר שוכן ביצור מרקיע, מדווח מרשויות פרדים והחוצה אל המטה של יקום העל, ומשם הוא משודר אל מטה היקום המקומי האמור, ומועבר לפלנטה אשר לה הוא נוגע. ואולם, הרישומים ביקום המקומי אינם מגלים את מספרם המלא של מכוונני המחשבה; הרישומים של נבאדון כוללים אך ורק את מספר ההצבה של היקום המקומי, כפי שזה נקבע על-ידי נציגיהם של עתיקי היומין. המשמעות האמיתית של מספרו השלם של המכוונן ידועה רק בדיווינגטון.

נתינים אנושיים ידועים לרוב בהתאם למספר המכוונן שלהם; בני-תמותה אינם מקבלים שמות אמיתיים ביקום, אלא לאחר ההיתוך עם המכוונן, ועל איחוד זה מעיד מתן השם החדש ליצור החדש על-ידי שומר הגורל.

אף כי מצויים ברשותנו הרישומים על אודות מכוונני המחשבה אשר באורוונטון, ואף כי אין לנו כל סמכות עליהם, או כל קשר מנהלי איתם, הננו מאמינים באמונה שלמה כי קיים קשר ניהולי בין העולמות היחידניים של היקומים המקומיים לבין משכנן המרכזי של המתנות האלוהיות בדיווינגטון. הננו יודעים, כי לאחר הופעתו של בן של מתת של פרדיס, מוצב בעולם אבולוציוני מכוונן אשר הפך-לאישי בתפקיד המפקח הפלנטארי על המכווננים.

מעניין להיווכח כי בעת שמפקחים מן היקום המקומי עורכים ביקורת בפלנטה, לעולם הם מכוונים את אמירותיהם כלפי מכוונן המחשבה הראשי של הפלנטה, ממש כפי שהם מטילים משימות על ראש השרפיות, ועל מנהיגי סדרים אחרים של הוויות המסופחים לממשל של עולם מתפתח. לפני זמן לא רב, עברה אורנטיה בחינה תקופתית אשר נערכה על-ידי טאבאמנטה, המפקח הממונה על כלל הפלנטות של ניסויי-החיים ביקום של נבאדון. והרשומות מגלות כי, בנוסף לנזיפות ולהאשמות אשר הפנה כלפי המנהלים השונים של האישיות העל-אנושיות, הוא אף העביר את המסר הבא למכוונן הראשי. בין אם זה היה מצוי בסאלווינגטון, באורסה, או בדיווינגטון, איננו יודעים בוודאות, אך כך הוא אמר:

"וכעת בא אני אליכם, אלו העומדים הרחק מעלי, כאחד אשר קיבל לזמן מה את הסמכות על סדרת הפלנטות הניסוייות; ובא אני אליכם על-מנת לבטא את הערכתי ואת הכבוד העמוק אשר אני רוחש לקבוצה המדהימה הזו של סועדים שמימיים, משגוחי המסתורין אשר התנדבו לשרת בספרה הבלתי-שגרתית הזו. אין זה משנה כמה קשים המשברים, לעולם אינכם כושלים. הרשומות של נבאדון, והרשומות הקודמות של וועדות אורוונטון, יעידו כי מעולם לא הואשם מכוונן אלוהי באשמה כלשהי. הייתם והנכם נאמנים למה שהופקד בידיכם; הייתם והנכם נאמנים באופן אלוהי. סייעתם לתקן את השגיאות ולפצות על המגבלות של כל אלו העמלים בפלנטה המבולבלת הזו. אתם הנכם הוויות מופלאות, שומרי של מה שטוב בנשמות של העולם המפגר הזה. אני רוחש לכם כבוד, אף שלכאורה הנכם מצויים תחת סמכותי כסועדים מתנדבים. אני קד בפניכם בענווה מתוך הכרה בחוסר האנוכיות המעודן שלכם, בסעד המבין שלכם, ובמסירותכם חסרת הפניות. אתם ראויים לשם אשר ניתן לכם, המשרתים דמויי-האל של תושביו בני התמותה של עולם מוכה סכסוכים, צער וחולי. אני מכבד אתכם! ואך כפסע ביני לבין הסגידה אליכם!"

כתוצאה מסדרות רבות של הוכחות אשר מעידות על כך, הננו מאמינים כי המכווננים מאורגנים עד מאוד, וכי קיים מנהל אינטליגנטי לעילא ויעיל ביותר, אשר מכווין את המתנות האלוהיות האלה ממקום מרכזי ומרוחק עד מאוד, ככל הנראה מדיווינגטון. הננו יודעים כי מדיווינגטון הם מגיעים אל העולמות, וכי ללא ספק לשם הם יחזרו עם מות נתיניהם.

בקרב סדרי הרוח הגבוהים קשה עד מאוד לגלות את מנגנוני הניהול. סדר האישיות אשר עליו אני נמנה – בעודו עוסק בחובות הספציפיים המוטלים עליו – משתתף ללא ספק באופן בלתי-מודע בפעולה עם קבוצות רבות – אישיות, לא-אישיות ותת-אלוהיות – הפועלות באופן מאוחד כמתאמי היקום רחב היריעה. הננו חושדים בכך שהננו משרתים באופן הזה לפי שהננו הקבוצה היחידה של יצורים אשר הפכו לאישיים (למעט המכווננים אשר הפכו לאישיים), אשר כולם כאחד מודעים לנוכחותם של סדרים רבים של ישויות קדם-אישיות.

הננו מודעים לנוכחותם של המכווננים, אשר הינם רסיסה של אלוהותו הקדם-אישית של המקור והמרכז הראשון. הננו חשים בנוכחותן של רוחות השילוש בעלות ההשראה, אשר הינן ביטויים על-אישיים של שילוש פרדיס. בדומה לכך, הננו מבחינים בוודאות בנוכחות הרוח של סדרים עלומים מסוימים, אשר נובעים מעם הבן הנצחי והרוח האינסופית. וכמו כן, הננו מגיבים במידת-מה לישויות אחרות אשר נותרו עלומות מעיניכם.

המלכ־צדקים של נבאדון מלמדים כי השליחים הבודדים הינם מתאמי האישיות של ההשפעות המגוונות האלה, כפי שהן נרשמות באלוהותה המתרחבת של ההווה העליונה האבולוציונית. אפשרי עד מאוד כי אנו משתתפים באיחוד ההתנסותי של רבות מן התופעות הבלתי-מוסברות של הזמן, אך איננו בטוחים באופן מודע בכך שהננו פועלים באופן הזה.

4. היחס להשפעות רוחניות אחרות

בנפרד מן העובדה שייתכן שמכוונני המחשבה מתואמים עם רסיסי אלוהות אחרים, הם פועלים די לבדם במרחבי הפעולה שלהם בדעת האנושית. משגוחי המסתורין מעידים ברהיטות על העובדה שאף-על-פי שנדמה שהאב נמנע מלהפעיל את כלל העוצמה והסמכות האישית הישירה ברחבי היקום המקיף, למרות עצם הוויתור הזה לטובת ילדיו הבוראים העליונים של שילוש פרדיס, וודאי הוא כי האב שמר לעצמו את הזכות, אשר אין עליה עוררין, להיות נוכח בדעתם ובנשמותיהם של יצוריו המתפתחים, כך שיוכל לפעול על-מנת למשוך לעברו את כלל היצורים הבוראים, וזאת באופן המתואם עם הכבידה הרוחנית של בני פרדיס. כה אמר בן פרדיס של המתת שלכם בעודו באורנטיה, "נֶאֱמַר, בְּהִינְשָׁאֵי מַעַל הָאָרֶץ, אֶמְשֹׁךְ אֶת קְלָם אֱלִי." הננו מכירים בעוצמת המשיכה הרוחנית של בני פרדיס, ושל עמיתיהם היצירתיים, והננו מבינים אותה, אך איננו מבינים באופן כה מלא את שיטותיו של האב החכם-בכל הפועל במשגוחי המסתורין הללו ודרכם, המשגוחים אשר חיים ופועלים בגבורה כה רבה בתוככי הדעת האנושית.

בעוד שהנוכחיות המסתוריות האלה אינן כפופות לעבודתו של יקום היקומים, אינן מתואמות עמה ואף נדמה כי אינן קשורות אליה – ולמרות שהן פועלות באופן עצמאי בדעת ילדי האדם – הן דוחקות ללא-הרף ביצורים אשר בהן הן שוכנות לעבר אידיאלים אלוהיים, ולעולם הן מושכות אותם כלפי מעלה לעבר התכליות והמטרות של חיים עתידיים טובים יותר. משגוחי המסתורין הללו מסייעים באופן רציף לכינון שלטונו הרוחני של מיכאל ברחבי היקום של נבאדון, זאת בעודם תורמים באופן מסתורי לייצוב ריבונותם של עתיקי היומין באורונטון. המכווננים הינם רצון האל, ומכיוון שהבוראים העליונים אף הם ילדי האל, הם מגלמים באופן וודאי את אותו רצון, ובלתי-נמנע הוא שפעולותיהם של המכווננים וריבונותם של שליטי היקום תהיינה תלויות-הדדית אלה באלה. בעוד שלכאורה אין קשר ביניהם, נוכחות האב במכווננים, וכן ריבונות האב של מיכאל מנבאדון, חייבות להיות מופעים שונים של אותה אלוהיות.

דומה כי מכוונני המחשבה באים והולכים באופן בלתי-תלוי יחסית בכל הנוכחיות הרוחניות האחרות; דומה כי הם פועלים בהתאם לחוקי יקום נפרדים יחסית מאלו השולטים ומבקרים את פעולותיהן של כלל ההשפעות הרוחניות האחרות. ואולם, בלא תלות בעצמאות לכאורה הזו, תצפיות ארוכות טווח מגלות ללא ספק כי פעולתם בדעת האנושית מצויה בסנכרון ובתיאום מושלמים עם כל הסעדים הרוחניים האחרים, לרבות אלו של הרוחות מסייעות הדעת, רוח הקודש, רוח האמת והשפעות אחרות.

כאשר עולם נכנס לבידוד עקב מרידה, כאשר עולם מנותק מכל מעגלי התקשורת החיצוניים, כפי שאירע לאורנטיה לאחר ההתקוממות של קאליגסטיה, נותרת רק שיטה ישירה אחת – מלבד שליחים אישיים – לתקשורת בין-פלנטארית ישירה או לתקשורת עם היקום, והיא דרך הקישור של מכוונני הספֶרה. בלא תלות במה שקורה בעולם או ביקום, המכווננים לעולם לא יהיו מעורבים בכך ישירות. בידודה של פלנטה לא משפיע בשום צורה שהיא על המכווננים ועל יכולתם לתקשר עם כל חלק ביקום המקומי, ביקום-העל או ביקום המרכזי. זוהי הסיבה שבעטיה נערכים מגעים כה תכופים, בעולמות המצויים תחת הסגר, עם המכווננים העילאיים והפועלים מעם עצמם של סגל המילואים של גורל. טכניקה מעין זו משמשת לעקיפת המגבלות המושגות על פלנטה מבודדת. בשנים האחרונות פעל באורנטיה המעגל של מלאכיות העל, ואולם, שיטת התקשורת הזו מוגבלת בעיקרה לפעולות סגל המלאכיות עצמו.

הננו מודעים לתופעות רוח רבות ביקום עצום הממדים, אשר איננו מבינים לגמרי. אין אנו שולטים עדיין בכל המתרחש סביבנו; והנני מאמין כי הרבה מן העבודה הבלתי-מובנת מתבצעת בידי שליחי הכבידה ובידי סוגים מסוימים של משגוחי מסתורין. אינני מאמין שהמכווננים מקדישים עצמם אך ורק לעיצובה-מחדש של הדעת האנושית. הנני משוכנע כי המכווננים אשר הפכו-לאישיים – כמו גם סדרי רוחות קדם-אישיות אחרות – מייצגים את הקשר הישיר והבלתי-מוסבר של האב האוניברסאלי עם היצורים בעולמות.

5. משימתם של המכווננים

כאשר הם מתנדבים לשכון בקרב יצורים משולבים כמו אלו החיים באורנטיה, המכווננים מקבלים על עצמם משימה קשה. ואולם, הם קיבלו על עצמם את המשימה לשכון בדעתכם, על-מנת לקבל שם את ההנחיות של האינטליגנציות הרוחניות של העולמות, ואז לנסות למסור, או לתרגם, את המסרים הרוחניים הללו אל הדעת החומרית; הם הינם הכרחיים לשם הרקעה לפרדיס.

את מה שמכוונן המחשבה לא יוכל לנצל בחייהם הנוכחיים, את אותן אמיתות אשר הוא לא יוכל לשדר בהצלחה אל האדם אשר בקרבו הוא נישא, הוא ישמור בנאמנות לשם שימוש בשלב הקיום הבא, ממש כשם שכעת הוא נושא ממעגל למעגל את אותם פריטים אשר הוא אינו מצליח לרשום בהתנסות הנתין האנושי, בשל חוסר יכולתו, או כישלונו, של היצור לשיתוף-פעולה בשיעור מספק.

על דבר אחד תוכלו לסמוך: המכווננים לעולם לא יאבדו דבר ממה שהופקד למשמרתם; מעולם לא חזינו בכישלוננו של מסייע רוח שכזה. מלאכיות, כמו גם סוגי הוויות רוחניות גבוהים אחרים, ואפילו כמו הבנים של היקום המקומי, עלולים לאמץ מעת לעת את הרוע, עלולים לסטות לעיתים מן הדרך האלוהית, אך המכווננים לא ייכשלו אף פעם. הם הינם מהימנים לחלוטין, ועובדה זו נכונה באותה המידה ביחס לכל שבע הקבוצות.

המכוון שלכם הינו הפוטנציאל של סדר הקיום החדש והבא שלכם, המתת המתקדמת של היותכם לנצח בנים לאל. בהסכמתכם, והודות לה, נתונה בידי המכוון העוצמה להפעיל על הנטיות של דעתו החומרית של היצור, פעולות התמרה של מניעי הנשמה המורונית המגיחה ותכליותיה.

משגוחי המסתורין אינם מסייעי מחשבה; הם מכווני מחשבה. באמצעות הכוונות ותהליך ההפיכה לרוחני, הם עמלים עם הדעת החומרית לשם בנייתה של דעת חדשה עבור העולמות החדשים והשם החדש של הקריירה העתידית שלכם. משימתם העיקרית נוגעת לחיים העתידיים, לא לחיים האלה. הם מכונים מְסִיעִים שמימיים, לא מסייעים ארציים. אין להם כל עניין בהקלת הקריירה של בן התמותה; הם דווקא מבקשים להפוך את חייכם לקשים ולנוקשים במידה סבירה, ובכך להרבות ולהמריץ את ההחלטות. נוכחותו של מכוון מחשבה כביר אינה מקנה חיים קלים ונטולי מחשבה מאומצת, ואולם מתת אלוהית מעין זו תקנה שקט נפשי נשגב ושלווה רוח עילאית.

רגשות השמחה והצער שלכם – החולפים והמשתנים כל העת – הינם בעיקרם תגובות אנושיות וחומריות לחלוטין למצב הנפש הפנימי שלכם ולסביבה החומרית החיצונית. לפיכך, אל נא תבקשו מן המכוון כי ינחם אתכם נחמה אנוכית, ואל נא תבקשו ממנו נוחות אנושית. המכוון עסוק בהכנתכם להרפתקה הנצחית, בהבטחת הישרדותכם. אין זה משימתו של משגוח המסתורין ליישר את הדורי רגשותיכם או לסעוד את גאוותכם הפגועה; תשומת לבו וזמנו של המכוון נתונים להכנת נשמתכם לקריירת ההרקעה הממושכת.

אני בספק אם אני מסוגל להסביר לכם מה בדיוק עושים המכוונים בדעתכם ועבור נשמתכם. אינני יודע אם אני מודע לחלוטין למה שבאמת קורה בחיבור הקוסמי בין משגוח אלוהי לבין דעת אנושית. במידת מה, כל אלו הינם בבחינת מסתורין עבורנו, לא ביחס לתכנית ולתכלית, אלא ביחס לאופן שבו אלה מושגות הלכה למעשה. זוהי בדיוק הסיבה שבעטיה הננו ניצבים נוכח קושי שכזה בשעה שאנו מנסים למצוא שם הולם למתנות הנשגבות האלה אשר מקבלים האנשים בני התמותה.

מכווני המחשבה היו רוצים לשנות את רגשות הפחד שלכם לאמונה באהבה ובביטחון; ואולם, הם אינם מסוגלים לעשות דברים מעין אלו באופן מכני ושרירותי; זוהי משימתכם שלכם. כאשר אתם מבצעים את אותן החלטות אשר משחררות אתכם מאזיקי הפחד, אתם מספקים, פשוטו כמשמעו, את נקודת המשען שעליה יכול המכוון להציב את הפיגום הרוחני של ההארה המרוממת והמקדמת.

ככל שהדבר נוגע לעימותים החדים והמובחנים-היטב בין נטיותיהם הגבוהות לנטיותיהם הנמוכות של הגזעים, בין מה שבאמת נכון לבין השגוי (ולא רק מה שאתם קוראים לו נכון ושגוי), אתם יכולים לסמוך על כך שהמכוון לעולם ישתתף באופן מובחן ופעיל בהתנסויות מעין אלה. העובדה שפעילות מכוון מעין זו עשויה להיות בלתי-מודעת לשותף האנושי איננה גורעת כהוא זה מערכה וממציאותה.

אם עומדת לרשותכם שומרת אישית של גורל ותיכשלו בהישרדות, תידרש אותה מלאכית שומרת לעמוד למשפט בנוגע לביצוע של מה שהופקד בנאמנותה. ואולם, מכווני המחשבה אינם כפופים לבחינה מעין זו כאשר נתיניהם אינם מצליחים לשרוד. כולנו יודעים כי, בעוד שמלאכית עלולה שלא להגיע למושלמות של סעד, עבודתם של מכווני המחשבה מתבצעת במושלמות של פרדיס; הסעד שלהם מתאפיין בטכניקה נטולת רבב המצויה מעבר לביקורתה של הוויה כלשהי מחוץ לדיווינגטון. עומדים לרשותכם מדריכים מושלמים; ולפיכך, יעד המושלמות ניתן להשגה בוודאות.

6. האל שבאדם

אכן, הצעת המכוונים המרוממים והמושלמים להתקיים בפועל בדעתם של היצורים החומריים, כדוגמת בני התמותה של אורנטיה, ולהביא לידי מימוש איחוד על-תנאי עם ההוויות אשר מקורן חייתי בכדור הארץ, הינו פלא של ירידה אלוהית מטה אל הארץ.

בלא קשר למעמדם הקודם של תושביו של עולם, לאחר המתת של בן אלוהי ומשניתנה לכל אדם מתת רוח האמת, נוהרים המכוונים אל עולם שכזה על-מנת לשכון בדעת כל היצורים הרצוניים הרגילים. לאחר סיום משימתו של בן פרדיס של מתת, אכן הופכים משגוחים אלה ל"ממלכת השמיים בתוכם". באמצעות המתת של המתנות האלוהיות מתקרב האב במידה הקרובה ביותר אל החטא ואל הרוע, זאת משום שנכון הדבר, הלכה למעשה, שהמכוון נדרש להתקיים בצוותא בדעת האנושית ואפילו ממש בתוככי חוסר היושר של האדם. המכוונים השוכנים נסערים במיוחד בשל אותן מחשבות מטונפות ואנוכיות; הם מתייסרים בשל חוסר הכבוד כלפי מה שיפה ואלוהי; והרבה מפחדיו החייתיים והמטופשים של האדם, כמו גם רבות מחרדותיו הילדותיות, מעכבות את עבודתם של המכוונים, הלכה למעשה.

אין כל ספק כי משגוחי המסתורין הינם המתת של האב האוניברסאלי, השתקפות צלם האל ברחבי היקום. מורה גדול אחד התריע פעם באזני בני האדם כי עליהם להתחדש ברוח אשר בדעתם; עליהם להפוך לבני-אדם חדשים, אשר נבראו, כמו האל, ביושרתה של האמת ובשלמותה. המכוון הינו סימן האלוהיות, נוכחותו של האל. המונח "צלם אלוהים" איננו מתייחס לדמיון פיזי, או למגבלות אשר הינן מנת חלקו של היצור החומרי, אלא דווקא למתת של נוכחות רוחו של האב האוניברסאלי, בדמות המתת הנשגבת של מכווני המחשבה המוענקת לפחותים שביצורים אשר ביקומים.

המכוון הינו המעיין אשר ממנו נובעים ההישג הרוחני והתקווה לאופי אלוהי בתוכם. הוא הינו העוצמה, הזכות והאפשרות להישרדות, זו אשר מבדילה אתכם לגמרי ולנצח מיצורים חיייתיים גרידא. הוא הינו הגירוי למחשבה הפנימית הגבוהה יותר, האמיתית, בניגוד לגירוי החיצוני והפיזי, אשר מגיע אל הדעת דרך מנגנון האנרגיה העצבית של הגוף החומרי.

נאמנים מסורים אלו, המופקדים על הקריירה העתידית שלכם, משכפלים במהימנות כל יצירה מנטאלית לכדי מקבילתה הרוחנית; וכך הם בוראים

אתכם מחדש, לאט אך בבטחה, כפי שאתם הנכם באמת (אך ורק רוחנית) על-מנת להקים אתכם לתחיה בעולמות ההשרדות. וכל יצירות הרוח החדשות האלה משתמרות במציאות המגיחה של נשמתכם האלמותית והמתפתחת, בעצמי המורונטי שלכם. מציאות אלה אכן מצויות שם, אף-על-פי שרק לעתים רחוקות יוכל המכוונן לרומם את היצירות המשוכפלות האלה במידה הנדרשת על-מנת להציגן לאור המודעות.

וכפי שאתם הנכם ההורה האנושי, כך משמש המכוונן כהורה האלוהי של העצמי האמיתי שלכם, העצמי הגבוה והמתקדם שלכם, העצמי הטוב יותר, המורונטי, והרוחני לעתיד, שלכם. וזוהי הנשמה המורונטית המתפתחת אשר מוערכת על-ידי השופטים והפוסקים, בשעה שהם מצהירים על הישרדותכם ומעבירים אתכם מעלה אל העולמות החדשים ואל הקיום הבלתי-פוסק המצוי בקשר-של-נצח עם שותפכם הנאמן – האל, המכוונן.

המכווננים הינם אבותיכם הקדמונים הנצחיים, המקורות האלוהיים של נשמותיכם האלמותיות המתפתחות; הם הינם הדחף הבלתי-פוסק המוביל את האדם לנסות ולשלוט בקיום החומרי הנוכחי לאור הקריירה הרוחנית העתידית. המשגוחים הינם כאסירי התקווה אשר לעולם אינה גוועת, המעיינות הנובעים של הקדמה הנמשכת לעד. ואיך שהם שמחים לתקשר עם נתיניהם בערוצים פחות או יותר ישירים! ואיך שהם עולזים כאשר הם יכולים להיפטר מן הסמלים, ומשיטות עקיפות אחרות, ולהבזיק את מסריהם הישר אל האינטלקט של השותף האנושי שלהם!

אתם, בני האדם, התחלתם בפרישתם הבלתי-נגמרת של נוף אינסופי כמעט, של ספרות של אפשרויות בלתי-נדלות, בלתי-נגמרות, והולכות ומתרחבות לעולם, לשירות מעורר, להרפתקה אשר אין דומה לה, לחוסר-וודאות נשגב ולהישג חסר-גבולות. כאשר מתקבצים העננים מעל לראשיכם, שומה על אמונתכם כי תקבל את עובדת נוכחותו של המכוונן השוכן, וכך תוכלו להרחיק ולראות אל מעבר לערפילי חוסר-הוודאות האנושי, אל בוהק זריחתה של שמש היושרה הנצחית, הניצבת בגבהי העולמות העליונים של שטניה, אשר מזמנים אתכם אליהם.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורוונטון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 109

יחסם של מכוונני המחשבה ליצורים ביקום

מכוונני המחשבה הינם ילדיה של נתיבת היקום, ואכן, המכווננים הבתוליים חייבים לרכוש ניסיון בעוד שהיצורים בני התמותה צומחים ומתפתחים. ממש כשם שאישיות הילד האנושי מתרחבת על-מנת להכיל את מאבקי הקיום האבולוציוני, כך הולך וצומח המכוונן לעבר גדולה במהלך החזרות לקראת השלב הבא בחיי ההרקעה. ממש כשם שהילד רוכש, באמצעות חיי המשחק והחברה של ראשית ילדותו, את הגמישות ההסתגלותית הנחוצה לפעילויותיו כבגיר, כך גם המכוונן השוכן רוכש כישורים לשלב הבא בחיים הקוסמיים באמצעות התכנון המקדמי בן התמותה והחזרה על הפעילויות הנוגעות לקריירה המורונית. הקיום האנושי מהווה תקופת תרגול שאותה מנצל המכוונן ביעילות על-מנת להתכונן לאחריות המוגדלות ולהזדמנויות הרחבות יותר אשר בחיים העתידיים. ואולם, בעודו חי בתוככם, מאמצי המכוונן אינם נוגעים יתר על המידה לענייני החיים החולפים והקיום הפלנטארי. ניתן לומר כי כיום מכוונני המחשבה עורכים חזרות על המציאויות של נתיבת היקום בתוככי הדעת המתפתחת של בני האדם.

1. התפתחות המכווננים

בוודאי קיימת תכנית מקיפה ומפורטת לאימונם ולפיתוחם של המכווננים הבתוליים בטרם הם נשלחים מעם דיווינינגטון, אך למעשה איננו יודעים רבות על אודותיה. ובוודאי אף קיימת מערכת נרחבת לאימונם-מחדש של מכווננים אשר התנסו זה מכבר בשכינה, בטרם ייצאו למשימות חדשות של קשר עם בני-תמותה, אך שוב, למעשה איננו יודעים.

נאמר לי על-ידי מכוונן אשר הפך אישי כי בכל פעם שבן-תמותה אשר בקרבו שוכן-משגוח אינו מצליח לשרוד, עובר המכוונן, עם חזרתו לדיווינינגטון, הכשרה ואימון נרחבים. אימון נוסף זה מתאפשר על-ידי התנסות השכינה בקרב יציר אנוש, והוא תמיד ניתן בטרם מוחזר המכוונן אל העולמות האבולוציוניים של הזמן.

אין תחליף קוסמי להתנסות ממשית של חיים. מושלמות האלוהיות של מכוונן מחשבה אשר זה עתה נוצר, איננה מעניקה בשום צורה שהיא למשגוח מסתורין זה יכולת התנסותית לסעוד. ההתנסות הינה חלק בלתי-נפרד מקיום החיים; זהו הדבר האחד והיחיד אשר שום שיעור של מתת אלוהי לא יוכל לפטור אתכם מן הצורך לרכוש באמצעות חיים בפועל. לפיכך, בדומה לכל ההוויות החיות והפועלות בתוך הספרה הנוכחית של העליון, חייבים מכוונני המחשבה לרכוש ניסיון; הם חייבים להתפתח מן הקבוצות הנמוכות, חסרות הניסיון, אל הקבוצות הגבוהות והמנוסות יותר.

בתוככי הדעת האנושית חולפים המכווננים דרך קריירה התפתחותית מובחנת; הם אכן משיגים מציאות של הישג אמיתי אשר לנצח נותר שלהם. בהדרגה הם רוכשים כישורים ויכולות של מכוונן, וזאת כתוצאה מכל מגע שהוא עם בני הגזעים החומריים, ובלא תלות בעובדת ההישרדות או אי-ההישרדות של נתיניהם בני התמותה המסוימים. הם אף מהווים שותפים שווים של הדעת האנושית במלאכת טיפוח התפתחות הנשמה האלמותית בעלת יכולת ההישרדות.

השלב הראשון בהתפתחותו של מכוונן מושג בהיתוך עם נשמתו השורדת של בן-תמותה. וכך, בעוד שמטבעכם הנכם מתפתחים פנימה ומעלה, מן האדם אל עבר האל, המכווננים, מטבעם, מתפתחים החוצה ומטה מן האל אל עבר האדם; וכך, לנצח יהא התוצר הסופי של איחוד זה בין אלוהיות ואנושיות הן בבחינת בן של האדם והן בבחינת בן של האל.

2. מכווננים הפועלים מעצמם

נמסר לכם על אודות סיווגם של המכווננים בהתאם לניסיונם – בתוליים, מתקדמים ועליונים. כדאי לכם להכיר גם בסיווג תפקודי מסוים – המכווננים הפועלים מעצמם. מכוונן הפועל מעצמו הוא כזה אשר:

1. כבר רכש ניסיון נדרש מסוים בחיים המתפתחים של יצור רצוני, או כשוכן ארעי בסוג של עולם שבו מכווננים אך ורק מושאלים לנתיניהם בני התמותה, או בפלנטה שבה מתרחש היתוך בפועל ושבה נכשל בן התמותה בהישרדותו. משגוח שכזה הינו מכוונן מתקדם או עליון.

2. כבר רכש את איוון העוצמה הרוחנית בקרב אדם אשר הגיע למעגל הנפשי השלישי, ואשר הוקצתה לו שומרת שרפית אישית.

3. רכש נתין אשר קיבל את ההחלטה העילאית, והתארס בכנות וברצינות עם המכוונן. המכוונן מתבונן קדימה אל הזמן שבו יקרה ההיתוך בפועל ומקבל את האיחוד כמאורע עובדתי.

4. יש לו נתין אשר התקבל לסגל המילואים של הגורל בעולם אבולוציוני אשר ממנו מרקיעים בני-תמותה.

5. בזמן כזה או אחר שבו ישן בן האדם, התנתק ארעית מן הדעת האנושית אשר בקרבה נכלא, על-מנת לבצע סוג מסוים של קשר, מגע, רישום-מחדש, או כל שירות חוץ-אנושי אחר הקשור למנהל הרוחני של העולם אשר בו הוצב.

6. שרת בעתות משבר בהתנסותו של אדם כזה או אחר, אשר שימש כמשלים החומרי של אישיות רוח אשר הופקדה על מימושו של הישג קוסמי כלשהו הנדרש לשם כלכלתה הרוחנית של הפלנטה.

דומה כי מכווננים הפועלים-מעצמם הינם בעלי שיעור משמעותי של רצון בכל הנוגע לעניינים אשר אינם נוגעים לאישיות האנושית שבהן הם שוכנים בפועל, ועל כך מעידים מעלליהם הרבים, הן בקרב הנתינים האנושיים אשר להם הם צמודים והן מחוצה להם. מכווננים מעין אלו משתתפים בפעילויות רבות בעולם, ואולם, לעיתים תכופות יותר הם משמשים כשוכניהם הבלתי-מורגשים של המקדשים הארציים אשר הם בחרו בעצמם.

אין ספק כי סוגי המכווננים הללו, הגבוהים והמנוסים יותר, יכולים לתקשר עם אלו המצויים בעולמות אחרים. ואולם, בעוד שמכווננים הפועלים מעצמם אכן מתקשרים בינם לבין עצמם באופן הזה, הם עושים כן אך ורק ברמות של עבודתם המשותפת ולצורך שימור הנתונים אשר עליהם הם מופקדים, ואשר נחוצים לסעד המכווננים בעולם שבו הם שוהים; זאת אף כי מעת לעת ידוע כי הם פועלים בנושאים בין-פלנטאריים בעתות משבר.

מכווננים עליונים ופועלים-מעצמם יכולים לעזוב את גוף האדם כל אימת שרצונם בכך. השוכנים אינם חלק אורגאני או ביולוגי מחיי בני האדם; הם מתווספים מעליהם כתוספות אלוהיות. הם תוכננו בתכניות החיים המקוריות, אך אינם הכרחיים לשם הקיום החומרי. ואף-על-פי-כן, ראוי לציין כי לאחר שהשתכנו זה מכבר במקדשיהם האנושיים, הם עוזבים אותם רק לעתים רחוקות ביותר, ואפילו תהא זו עזיבה ארעית בלבד.

המכווננים העוסקים בפעילות-העל הינם אלו אשר השלימו את המשימות אשר הופקדו בידם, והם רק ממתנינים להתפרקות הכלי של חיי החומר, או להענקת הנשמה האלמותית.

3. יחסם של המכווננים לטיפוסים בני-תמותה

אופי עבודתם המפורטת של משגוחי המסתורין משתנה בהתאם לטיפוס משימותיהם, וזאת בתלות בהיותם מכווננים של קשר או מכווננים של היתוך. מכווננים מסוימים מושאלים באופן זמני למשך חיי נתיניהם; אחרים מוענקים כמועמדים לאישיות, ומורשים לעבור היתוך נצחי אם וכאשר נתיניהם שורדים. קיימים אף שינויים קלים בעבודתם של הטיפוסים הפלנטאריים השונים, וכן במערכות שונות וביקומים שונים. ואולם, ככלל, מלאכתם הינה אחידה במידה יוצאת דופן, הרבה יותר מחובותיו של כל אחד מן הסדרים האחרים של ההוויות השמימיות הברואות.

בעולמות פרימיטיביים מסוימים (הקבוצה של סדרה מספר אחת) שוכן המכוונן בדעתו של היצור למטרת אימון התנסותי, ובעיקר על-מנת לחנך את עצמו ולהתקדם בהדרגה. על-פי-רוב נשלחים מכווננים בתוליים לעולמות שכאלה בתקופות הקדומות, עת מתקרבים בני האדם הפרימיטיביים אל עמק ההחלטה, אך כאשר רק מעט מהם, באופן יחסי, עתידים לבחור להרקייע אל הפסגות המוסריות המצויות מעבר לגבעות השליטה העצמית ורכישת האופי אשר נועדו להשיג את הרמות הגבוהות יותר של רוחניות מתגלה. (יחד עם זאת, רבים מאלו אשר נכשלים בהיתוך עם המכוונן אכן שורדים כמרקיעים מותכני-רוח.) בעת החיבור הארעי עם הדעת הפרימיטיבית, מתאמנים המכווננים אימון לא יסולא בפז ורוכשים התנסות נהדרת, אשר לאחר מכן ביכולתם לנצלה לטובת הוויות נעלות יותר בעולמות אחרים. שום דבר בעל ערך הישרדותי אינו יורד אף פעם לטמיון בכל רחבי היקום הרחב.

בעולם מטיפוס אחר (הקבוצה של סדרה מספר שתיים) המכווננים רק מושאלים להוויות בנות התמותה. כאן, המכווננים לעולם לא יוכלו להשיג היתוך של אישיות באמצעות משכן זה, אך הם מעניקים סיוע רב לנתיניהם האנושיים במהלך חייהם בני התמותה, הרבה יותר מפכי שיוכלו להעניק לבני התמותה של אורנטיה. כאן מושאלים המכווננים ליצורים האנושיים למשך תקופת חיים יחידה קתבניות עבור הישגיהם הרוחניים הגבוהים יותר, מסייעים זמניים למשימה המסקרנת של הפיכת אופי הישרדותי למושלם. המכווננים אינם שבים לאחר המוות הטבעי; בני-תמותה שורדים אלו משיגים חיי נצח הודות להיתוך עם רוח.

בעולמות כדוגמת אורנטיה (הקבוצה של סדרה מספר שלוש) קיים קשר אמיתי של אירוסין עם המתת האלוהית, קשר של חיים ומוות. אם תשרדו, יתרחש איחוד של נצח, היתוך לעד, אדם ומכוונן יהפכו לאחד.

בעולמות מהסדרה של בני התמותה בעלי שלושת המוחות, המכווננים יכולים להשיג בפועל מגע נרחב הרבה יותר עם נתיניהם במהלך החיים ברי החלוף בהשוואה לטיפוסים בעלי מוח אחד או שני מוחות. ואולם, בקריירה שלאחר-המוות, הטיפוסים בעלי שלושת המוחות מתקדמים ממש כמו

הטיפוס בעל המוח הבודד או האנשים בעלי שני המוחות – הגזעים של אורנטיה.

בעולמות של שני מוחות, לאחר שהייתו של בן פרדיס של מתת, רק לעתים רחוקות יוקצו מכווננים בתוליים עבור אנשים בעלי יכולת הישרדות, אשר איננה מוטלת בספק. הננו מאמינים כי בעולמות שכאלה כמעט כל המכווננים השוכנים בגברים ובנשים אינטליגנטיים בעלי יכולת הישרדות, משתייכים לטיפוס המתקדם או לטיפוס העליון.

ברבים מן הגזעים האבולוציוניים המוקדמים של אורנטיה התקיימו שלוש קבוצות של הוויות. היו אלו אשר היו כה חיייתיים, עד כי הם נעדרו כל יכולת לקבל מכוונן. היו אלו אשר הציגו יכולת בלתי מעורערת לקבל מכווננים, והם אכן קיבלו אותם מיד עם שהגיעו לגיל האחריות המוסרית. והייתה קבוצה שלישית אשר נמצאה בתפר; הייתה להם הקיבולת לקבל מכוונן, אך המשגוחים יכלו לשכון בדעתו של אותו אדם אך ורק אם היחיד ביקש זאת באופן אישי.

ואולם, מכווננים בתוליים רבים שירתו בהתנסות מקדמית רבת ערך באמצעות מגע עם הדעת האבולוציונית של אותן הוויות אשר נפסלו להישרדות, הואיל ומורשתם הינה מאבות קדמונים בלתי-כשירים או נחותים; ובכך הם הוכשרו טוב יותר למשימה מאוחרת יותר בדעת מטיפוס גבוה יותר בעולם אחר.

4. מכווננים ואישיות אנושית

צורות התקשורת הבין-אישיות האנטליגנטיות והגבוהות יותר בין בני-אדם מסתייעות במידה רבה במכווננים השוכנים. בעלי-חיים אכן מרגישים תחושות של רעות, אך הם אינם משתפים מושגים זה עם זה; הם יכולים להביע רגשות, אך לא רעיונות או אידיאלים. ובני-אדם ממקור חייתי, אף הם אינם מתנסים בקשר אינטלקטואלי מסוג גבוה, או בהתייחסות רוחנית עם רעיהם, עד אשר הוענקו להם מכוונני המחשבה; זאת אף כי כאשר יצורים אבולוציוניים שכאלו מפתחים שפה, הם כבר מצויים בדרך הנכונה לקבלת מכווננים.

בעלי-חיים אכן מתקשרים זה עם זה באופן גס, אך במגע פרימיטיבי מעין זה מצויה אך מעט אישיות, אם בכלל. מכווננים אינם מהווים אישיות; הם הינם הוויות קדם-אישיות. ואולם, הם מגיעים מעם מקור האישיות, ונוכחותם אכן מעצימה את מופעה האישיותיים של האישיות האנושית; ובמיוחד נכון הדבר אם למכוונן הייתה התנסות קודמת.

טיפוס המכוונן נוגע במידה רבה לפוטנציאל הביטוי של האישיות האנושית. במהלך העידנים, רבים מן המנהיגים האנטלקטואליים והרוחניים הגדולים של אורנטיה השפיעו את השפעתם הרבה בעיקר בשל עליונותם ובשל ניסיונם הקודם של המכווננים אשר שכנו בקרבם.

המכווננים השוכנים שיתפו פעולה במידה לא מבוטלת עם השפעות רוחניות אחרות בתהליך התמרתם של צאצאי האדם הפרימיטיביים של ימי קדם והפיתם של אלו לאנושיים. אילו נסוגו המכווננים השוכנים בדעת של תושבי אורנטיה, כי אז היה העולם חוזר לאיטו אל רבים מן המחזות והמנהגים של בני האדם של התקופות הפרימיטיביות; המשגוחים האלוהיים מהווים אחד מן הפוטנציאלים האמיתיים לשם התקדמותה של הציוויליזציה.

צפיתי במכוונן מחשבה אשר שוכן כעת בדעת באורנטיה, ואשר על-פי רשומות אוורסה שכן לפני-כן בחמישה-עשר מוחות באורונטון. איננו יודעים אם היו למשגוח זה התנסויות דומות ביקומי-על אחרים, אך אני חושד כי אכן כך הדבר. זהו מכוונן מופלא, והוא מהווה את אחד מן הכוחות היעילים ביותר ובעלי-העוצמה הרבה ביותר באורנטיה לעת הזו. מה שאחרים איבדו, בכך שסירבו לשרוד, מרוויח כעת בן-אדם זה (וכן כלל עולמכם). זה אשר לא ניהן באיכויות הישרדות, יילקח ממנו אף אותו מכוונן מנוסה אשר לו, ולזה אשר ניהן בפוטנציאל לשרוד יינתן אפילו מכוונן זה, בעל ניסיון הקדם, אשר ניתן לפנים לעריק עצל.

במובן מסוים, ייתכן שהמכווננים מקדמים שיעור מסוים של הפרייה הדדית בפלנטה בתחומי האמת, היופי והטוב. ואולם, רק לעתים רחוקות ניתנות למכווננים שתי התנסויות שכינה באותה פלנטה; לא קיים כעת מכוונן אשר משרת באורנטיה ואשר היה בעולם הזה קודם לכן. אני יודע את אשר אני אומר משום שמצויים ברשותי המספרים שלהם והרשומות על אודותיהם מן הארכיונים של אוורסה.

5. מגבלות חומריות לשכינת מכווננים

מכווננים עליונים ופועלים-מעצמם מסוגלים לעתים קרובות לתרום לדעת האנושית גורמים בעלי חשיבות רוחנית, בעת שזו זורמת חופשיה בערוצי המשגוחים, אך המבוקרים, של הדמיון היצירתי. בעתות שכאלה, ולפעמים בזמן השינה, המכוונן מסוגל לעצור את הזרמים המנטאליים, לעצור את הזרימה, ואז להסיט את מצעד הרעיונות; וכל אלו נעשים על-מנת לגרום להתמרות רוחניות מעמיקות במדרגות הגבוהות יותר של מודעות-העל. וכך מכווננים כוחותיה של הדעת, והאנרגיות שלה, באופן מלא יותר עם סולם צלילי המגע של הרמה הרוחנית בהווה ובעתיד.

לעיתים ניתן להאיר את הדעת, לשמוע את הקול האלוהי אשר דובר ברציפות בתוכם, כך שתוכלו להיות מודעים באופן חלקי לחכמה, לאמת, לטוב וליופי אשר הינם מנת חלקה של האישיות הפוטנציאלית השוכנת בקרבכם כל עת.

ואולם, לעתים קרובות קורה שהנטיית המנטאליות הבלתי-יציבות שלכם, אשר משתנות במהירות, משבשות את תכניתיהם של המכווננים וקוטעות את עבודתם. מלאכתם מופרעת לא רק בשל טיבם המולד של הגזעים האנושיים, אלא גם מתעכבת במידה רבה בשל הדעות אשר גיבשתם זה מכבר, הרעיונות אשר התבססו אצלכם ודעותיכם הקדומות משכבר הימים. בשל המגבלות האלה, פעמים רבות מגיחות אל תוך התודעה רק יצירותיהם הבלתי-מוגמרות, ויוצא שבלבול המושגים הינו בלתי-נמנע. לפיכך, כאשר תבחנו מצבים מנטאליים, הדבר הבטוח הינו לבחון כל מחשבה או כל התנסות כשלעצמה וכפי שהיא בבסיסה, ולהתעלם מכל מה שהיה עשוי להיות.

הבעיה הגדולה בחיים הינה התאמתן של נטיות החיים הקדומות לדרישותיהם של הדחפים הרוחניים המופעלים על-ידי נוכחותו האלוהית של משגוח המסתורין. בעוד שבקריירה ביקום וביקום-העל לא יוכל שום אדם לשרת שני אדונים, בחיים אשר אותם אתם חיים כעת באורנטיה חייב כל אדם לשרת שני אדונים בהכרח. הוא חייב להתמחות באמנות הפשרה האנושית בת-החלוף, בעודו נשבע אמונים מבחינה רוחנית לאדון אחד בלבד; וזוהי הסיבה שבעטיה כה רבים נכשלים ונופלים, מתעייפים ונופלים קורבן למתח הכרוך במאבק האבולוציוני.

אף כי המורשות התורשתיות של הכישורים המוחיים ושל שליטת-העל האלקטרוכימית פועלות שתיהן, על-מנת להגדיר את ספרת הפעילות היעילה של המכוונן, לעולם לא תוכל שום מגבלה תורשתית (בדעת רגילה) למנוע, בסופו של דבר, את ההישג הרוחני. התורשה עלולה להפריע לקצב כיבושה של האישיות, אך לא תמנע את השלמתה, לבסוף, של הרפתקת ההרקעה. אם תשתפו פעולה עם המכוונן שלכם, במוקדם או במאוחר תפתח המתת האלוהית את הנשמה האלמותית, ולאחר שתעבור עמה היתוך, תציג את היצור החדש בפני בן המאסטר הריבון של היקום המקומי, ובסופו של דבר בפני אבי המכווננים אשר בפרדים.

6. השתמרות ערכי אמת

מכווננים אף-פעם אינם נכשלים; שום דבר בעל ערך הישרדותי לעולם אינו אובד; כל ערך בעל משמעות בקרב כל יצור רצוני מובטח כי ישרוד, בלא תלות בהישרדותה או אי-הישרדותה של האישיות אשר גילתה את המשמעות או העריכה אותה. וכך הוא הדבר, בן-תמותה עלול לדחות את ההישרדות; ועדיין, התנסות החיים איננה יורדת לטמיון; המכוונן הנצחי נושא עמו את ההיבטים הראויים של חיים מעין אלה של כישלון לכאורה, לוקח אותם לעולם אחר ושם מעניק את המשמעויות האלה, אשר שרדו, לדעת אנושית אחרת מטיפוס גבוה יותר, דעת בעלת יכולת הישרדות. שום התנסות ראויה לעולם אינה מתרחשת לשווא; משמעויות אמת או ערכים אמיתיים לעולם אינם אובדים.

ככל שהדבר הנוגע למועמדים להיתוך, אם משגוח המסתורין ננטש בידי שותפו האנושי, אם השותף האנושי מסרב להמשיך בנתיבת ההרקעה, כי אז, משהוא משוחרר על-ידי המוות הטבעי (או לפני כן), נושא המכוונן עמו את כל מה שהינו בעל ערך הישרדותי, ואשר התפתח בדעתו של אותו יצור בלתי-שורד. אם שוב ושוב מכוונן איננו מצליח להשיג אישיות של היתוך בשל אי-הישרדותם, בזה אחר זה, של נתיניו האנושיים, ואם משגוח זה יהפוך לאחר מכן לאישי, כי אז כל הניסיון אשר נרכש בעת ששכן ושלט בדעת כלל האנשים הללו, יהפוך לקניין בפועל של מכוונן זה אשר הפך זה עתה לאישי, וזה יוכל ליהנות מן הקניין הזה ולהשתמש בו במהלך כל עידני העתיד. מכוונן אישי מסדר זה הינו אוסף משולב של כלל תכונות ההישרדות של כל היצורים אשר אירחו אותו בעבר.

כאשר מכווננים בעלי התנסות ממושכת ביקום מתנדבים לשכון בקרב בנים אלוהיים במשימות המתת שלהם, הם יודעים אל נכון כי לא לעולם ניתן להשיג הישג של אישיות באמצעות שירות זה. אך לעיתים קרובות מעניק אבי הרוחות אישיות למתנדבים הללו ומכוונן אותם כמנהלים של בני מינם. אלה הן האישיות אשר מקבלות אחר כבוד את הסמכות בדיונינגטון. והטבע הייחודי שלהם מגלם את פסיפס האנושיות של התנסויותיהם הרבות בשכינה בבני-תמותה, כמו גם את רישום הרוח של אלוהיות האנושית של בן פרדים של מתת בשעת במתת האחרונה שלו.

את הפעילויות של המכווננים ביקום המקומי שלכם מכווין המכוונן האישי של מיכאל מנבאדון, אותו משגוח אשר הנחה אותו צעד צעד כאשר חי את חייו כבן האנוש ישוע בן יוסף. מכוונן יוצא-דופן זה נשאר נאמן למשימתו, ומשגוח אמיץ זה הנחה בחכמה את הטבע האנושי, כאשר תמיד הכוין את דעתו האנושית של בן פרדים לבחור בנתיב הרצון המושלם של האב. מכוונן זה שירת לפני כן עם מאקיוונטה מלכי-צדק בימי אברהם, ועסק במעללים מופלאים, הן לפני שכינה זו והן בין שתי התנסויות המתת האלה.

מכוונן זה אכן ניצח בדעתו של ישוע – אותה הדעת אשר בכל אחד ממצבי החיים החוזרים ונשנים שמרה על הקדשה מסורה לעשיית רצון האב, באומרה, "אף לא פְּרָצוֹנִי, פִּי אִם פְּרָצוֹנָךְ יִעֲשֶׂה." הקדשה נחושה שכזו הינה הדרכון האמיתי אל מחוץ למגבלות הטבע האנושי ואל סופיות ההישג האלוהי.

אותו מכוונן ממש משקף כעת את הטבע הבלתי-נתפש של אישיותו האנושית הכבירה של ישוע בן יוסף, זו שלפני הטבילה, וכן את הרישום הנצחי והחי של הערכים הנצחיים והחיים אשר יצר הכביר שבכל אנשי אורנטיה, מתוך הנסיבות הצנועות של חיים פשוטים, אשר נחו תוך מיצוי מלוא הערכים הרוחניים אשר אותם ניתן להשיג בהתנסות בת התמותה.

כל מה שהוא בעל ערך תמידי, ואשר מופקד בידי מכוונן, מובטח כי ישרוד לנצח. במקרים מסוימים שומר המשגוח על קניין זה על-מנת להעניק אותו לדעת אנושית אחרת אשר בה ישכון בעתיד; במקרים אחרים, בשעה שהוא הופך לאישי, מוחזקות המציאויות השמורות האלה אשר שרדו בנאמנות לשם ניצול עתידי בשירות אדריכלי יקום האב.

7. ייעוד המכווננים האישיים

איננו יודעים לומר אם רסיסי אב אשר אינם מכווננים יכולים להפוך לאישיים, ואולם נמסר לכם כי אישיות הינה המתת אשר נותן האב האוניברסאלי מרצונו החופשי הריבוני. ככל שאנו יודעים, רסיס האב מטיפוס מכוון משיג אישיות אך ורק באמצעות רכישת תכונות של אישיות דרך שירות של סעד להוויה אישית. ביתם של המכווננים הללו, אשר הפכו לאישיים, הינו בדיווינינגטון, שם הם מלמדים ומכוונים את עמיתיהם הקדם-אישיים.

מכוונני המחשבה אשר הפכו אישיים הינם הגורמים המייצבים והמפצים הבלתי-מוגבלים, הבלתי-מוקצים והריבוניים, של יקום היקומים עצום הממדים. הם משלבים בין התנסות היצור להתנסות הבורא – בין הקיומי להתנסותי. הם הינם הוויות אחודות של זמן ושל נצח. בממשל היקום, הם מאגדים בין הקדם-אישי לאישי.

מכווננים אשר הפכו אישיים הינם מנהליהם החכמים-בכל ובעלי-העוצמה של אדריכלי יקום האב. והם משמשים כסוכנים האישיים של מלוא הסעד של האב האוניברסאלי – הסעד האישי, הקדם-אישי והעל-אישי. הם הינם סועדיהם האישיים של יוצא-הדופן, הבלתי-רגיל והבלתי-צפוי, ברחבי כלל מחוזות הספרות הטרנסצנדנטאליות המוחלטות של תחומי האל המרבי, ואפילו עד לרמות של האל המוחלט.

הם הינם ההוויות הבלעדיות של היקומים, אשר כוללות בתוככי הווייתן את כלל מערכות היחסים הידועות של האישיות; הם אישיים-בכל – הם הווים לפני אישיות, הם הינם אישיות, והם הווים לאחר אישיות. הם סועדים את אישיותו של האב האוניברסאלי בנצח העבר, בנצח ההווה ובנצח העתיד.

אישיות קיומית מן הסדר האינסופי והמוחלט הוענקה מטעם האב האוניברסאלי לבן הנצחי, ואולם הוא בחר לשמור לשם סעדו שלו את האישיות ההתנסותית מן הסוג של המכוון אשר הפך לאישי ואשר מוענק למכוון הקדם-אישי הקיומי; וכך שניהם מיועדים לאישיות-העל העתידית הנצחית של הסעד הטרנסצנדנטאלי במחוזות המוחלטות של המרבי, העליון-מרבי, ואפילו אל עבר הרמות של המרבי-מוחלט.

המכווננים אשר הפכו לאישיים נראים אך רק לעיתים רחוקות באופן נרחב ביקומים. לעיתים הם נועצים עם עתיקי היום, ולעיתים מגיעים מכוונניהם האישיים של הבנים הבוראים מן הסדר השביעי אל עולמות המטה של הקונסטלציות, על-מנת להיוועד עם השליטים הוורונדאדקים.

בשעה שהצופה הפלנטארי הוורונדאדקי של אורנטיה – הנאמן הגבוה ביותר אשר קיבל על עצמו זה מכבר את יורשות העצר של מצב החירום בעולמכם – הפעיל את סמכותו בנוכחות המושל הכללי של הפלנטה, הוא החל את שלטון החירום שלו ועמו מלוא אנשי הסגל אשר אותם בחר. הוא הקצה מיד לכל עמיתיו ולכל עוזריו את משימותיהם הפלנטאריות. ואולם, הוא לא בחר את שלושת המכווננים אשר הפכו לאישיים, ואשר הופיעו לצדו ברגע שבו קיבל לידי יורשות העצר. הוא אפילו לא ידע שהם עתידים להופיע כך, לפי שנוכחות אלוהית שכזו לא התממשה בעת יורשות העצר הקודמת. והמושל יורש העצר הגבוה ביותר לא הועיד שירות לשלושת המכווננים המתנדבים הללו אשר הפכו לאישיים, ואף לא הקצה להם משימות. אף-על-פי-כן, שלושת ההוויות הכול-אישיות האלה היו בין ההוויות השמימיות הפעילות ביותר מקרב הסדרים הרבים של הוויות שמימיות אשר שירתו אז באורנטיה.

מכווננים אשר הפכו לאישיים מעניקים מגוון רחב של שירותים לסדרים רבים של אישיות ביקום, ואולם איננו מורשים לשוחח על הסעדים הללו עם יצורים אבולוציוניים משוקנני-מכוון. האלוהיות האנושיות יוצאות הדופן האלה נמנות עם האישיות הראויות ביותר לציון בכלל היקום המקיף, ואיש אינו מעז לנבא מה תהיינה משימותיהן העתידיות.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורונטון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 110

יחסם של המכווננים לבני-תמותה יחידים

מתת החופש המוענקת להוויות בלתי-מושלמות פירושה טרגדיה בלתי-נמנעת, ומטבעה של האלוהות הקדמונית שהיא חולקת בסבל הזה באהבה, באופן אוניברסאלי ומתוך שותפות חברית אוהבת.

עד כמה שידיעתי מגעת באשר לענייניו של יקום, הנני סבור כי אהבתו ומסירותו של מכוונן מחשבה הינה החיבה האלוהית האמיתית ביותר בקרב הבריאה בכללותה. אהבת הבנים בעצם סעד לגזעים הינה עילאית, ואולם, מסירותו של מכוונן ליחיד היא נוגעת ללב באופן נשגב, והיא דומה באופן אלוהי למסירות האב. דומה כי אב פרדיס שמר לעצמו צורת מגע אישית זו בינו לבין יצוריו היחידניים כזכות הנתונה בלעדית לו כבורא. ואין שום דבר בכלל יקום היקומים אשר ניתן להשוותו לסעד המופלא של הישויות הבלתי-אישיות האלה, אשר שוכנות באופן כה מרתק בקרב ילדי הפלנטות האבולוציוניות.

1. לשכון בתוך הדעת האנושית

אין לחשוב על המכווננים כעל דבר שחי בתוך המוחות החומריים של בני האדם. הם אינם חלקים אורגניים של היצורים הפיזיים בעולמות. ראוי יותר לראות במכוונני המחשבה ככאלו השוכנים בדעת בת התמותה של האדם, ולא ככאלו המתקיימים בגבולות איבר פיזי בודד. והמכוונן מתקשר ברציפות, בעקיפין ובאופן בלתי-מזוהה, עם הנתיך האנושי, ובמיוחד במהלך אותן התנסויות נשגבות של מגע הסגידה של הדעת עם הרוח במודעות העל.

הנני מייחל להיות מסוגל לסייע לבני התמותה המתפתחים להבין טוב יותר, ולהעריך באופן מלא יותר, את מלאכתם הבלתי-אנוכית והעילאית של המכווננים החיים בקרבם, אשר הינם כה מסורים בנאמנותם למשימת קידום רוחות הרוחניות של האדם. המשגוחים הללו סועדים ביעילות את ההיבטים הגבוהים יותר של דעת האדם; הם הינם מתפעלים חכמים ומנוסים של הפוטנציאל הרוחני של האינטלקט האנושי. הסייעים השמימיים הללו מתמסרים למשימה הכבירה של הנחייתכם בבטחה פנימה ומעלה אל מחוז המבטחים השמימי של האושר. אלו אשר עמלים ללא לאות, מקדישים עצמם לעתיד ההופך אישי של ניצחון האמת האלוהית בחיי הנצח שלכם. אלו הם הפועלים פקחי העין המובילים את דעת האדם יודע-האל הלאה משרטוני הרשע, בעודם מובילים במוחיות את נשמתו המתפתחת של האדם אל עבר הנמלים האלוהיים של המושלמות, השוכנים לחופים רחוקים עד מאוד ונצחיים. המכווננים הינם מנהיגים אוהבים, אלו אשר ידריכו אתכם בביטחון ובבטחה דרך המבוכים החשוכים של אי-הוודאות בנתיבה הארצית הקצרה שלכם; הם הם המורים הסבלניים אשר מאיצים בהתמדה בנתיביהם להתקדם קדימה בנתיבי המושלמות המדורגת. הם הם השומרים בנאמנות זהירה על ערכי האופי הנעלים של היצור. תקוותי היא כי תאהבו אותם יותר, תשתפו עמם פעולה באופן מלא יותר ותנצרו אותם בחיבה גדולה יותר.

אף כי השוכנים האלוהיים עסוקים בעיקר בהכנתכם הרוחנית לשלב הבא בקיום הבלתי-נגמר, הם גם מתעניינים עד מאוד ברווחתכם בת החלוף ובהישגיכם האמיתיים על-פני כדור הארץ. הם ששים לתרום לבריאותכם, לאושרכם ולשגשוגכם האמיתי. הם אינם אדישים להצלחתכם בכל העניינים הנוגעים להתקדמותכם בפלנטה, עניינים אשר אינם פוגעים בחייכם העתידיים של הקדמה הנצחית.

המכווננים מתעניינים במעשיכם בחיי היומיום ובפרטים הרבים הנוגעים לחייכם, ועוסקים בהם במידה שאלו משפיעים על הבחירות המשמעותיות, בנות החלוף, שלכם, ועל ההחלטות הרוחניות החיוניות שלכם, ולפיכך מהווים גורמים בפתרוןכם את בעיית הישרדות הנשמה והקדמה הנצחית. ובעוד שהמכוונן הינו סביל באשר לרווחה בת החלוף גרידא, הוא הינו פעיל באופן אלוהי באשר לכל ענייני עתיד הנצח שלכם.

המכוונן נותר עמכם בכל האסונות ובכל המחלות אשר אינן פוגעות לחלוטין ביכולות המנטאליות. וכמה אכזרי מצדכם לחלל ביודעין את הגוף הפיזי, או לזהמו בכוונה תחילה באופן כלשהו, הגוף אשר נדרש לשמש כמקדשה הארצי של מתת אל מופלאה זו. כל הרעלים הפיזיים מעכבים עד מאוד את מאמצי המכוונן לרומם את הדעת החומרית; זאת בעוד שבדומה לכך, הרעלים המנטאליים של הפחד, הכעס, הקנאה, צרות העין, החשדנות וחוסר-הסובלנות, פוגעים עד מאוד בהתקדמות הרוחנית של הנשמה המתפתחת.

היום הנכם חולפים דרך שלב החיזור אחר המכוונן שלכם; ואם רק תהיו נאמנים לאמון אשר נתנה בכם הרוח האלוהית, אשר מבקשת להתאחד

לנצח עם דעתכם ועם נשמתכם, תתרחש לבסוף אותה אחדות מורונטית, אותה הרמוניה נשגבת, אותו תיאום קוסמי, אותה התכוונות אלוהית, אותו היתוך שמימי, אותה התמזגות בלתי-נגמרת של זהות, אותה אחדות של הוויה אשר הינה כה מושלמת וכה סופית עד שאפילו האישיות המנוסות ביותר לעולם לא תוכלנה להפריד ביניהן, או להכיר את השותפים להיתוך – את האדם בן התמותה ואת המכוון האלוהי – כזהויות נפרדות.

2. מכווננים ורצון אנושי

כאשר מכוונני מחשבה שוכנים בדעת האנושית, הם מביאים עמם את הקריירה לדוגמא, את החיים האידיאליים, כפי שאלו נקבעו ונצטוו על-ידם ועל-ידי המכווננים מדיווינינגטון אשר הפכו לאישיים, וכפי שאלו אושרו על-ידי המכוון אשר הפך אישי של אורנטיה. וכך הם מתחילים לעבוד תחת תכנית מובחנת אשר נקבעה מראש לשם פיתוחם האינטלקטואלי והרוחני של נתיניהם האנושיים, אך שום אדם אינו מחויב לקבל את התכנית הזו. כולכם נתונים תחת ייעוד אשר נקבע מראש, אך לא נגזר עליכם לקבל את היעוד האלוהי אשר נקבע מראש; הנכם חופשיים לחלוטין לדחות כל חלק מתכניתו של המכוון, או אפילו את כולה. משימתם שלהם הינה לחולל בדעת שינויים כאלו ולבצע התאמות רוחניות אשר אתם עשויים לאשר מרצונכם באופן אינטליגנטי, כך שהם ירכשו השפעה גדולה יותר על הכוונתה של האישיות; ואולם, המשגוחים האלוהיים לא ינצלו אתכם בשום מקרה, ולא ישפיעו עליכם באופן שרירותי כלשהו, בבחירותיכם ובהחלטותיכם. המכווננים מכבדים את ריבונות האישיות שלכם; ולעולם הם כפופים לרצונכם שלכם.

בשיטות עבודתם הם מתמידים, יצירתיים ומושלמים, אך הם לא ינקטו אף-פעם באלימות כלפי הרצון העצמי של מארחיהם. משגוח אלוהי אף-פעם לא יהפוך אדם כלשהו לרוחני בניגוד לרצונו; ההישרדות הינה מתת האלים ונדרש כי יצורי הזמן ישתוקקו אליה. אחרי ככלות הכול, בלא תלות במה שהמכוון יצליח לעשות עבורכם, הרשומות יראו כי ההתמרות הושלמו בהסכמתכם שבשיתוף-פעולה; אתם הייתם שותפים מרצון של המכוון בהשגתו של כל צעד וצעד בהתמרה הכבירה של קריירת ההרקעה.

המכוון איננו מנסה לשלוט במחשבתכם ככזאת, אלא להפוך אותה לרוחנית ולנצחית. לא המלאכיות ולא המכווננים מוקדשים במישרין להשפעה על המחשבה האנושית; זוהי זכותה הבלעדית של האישיות. המכווננים מוקדשים לשיפורו, שינויו, התאמתו וכיוונו של התהליך המחשבתי שלכם; ואולם, במיוחד ובאופן ספציפי יותר הם מוקדשים למלאכת בנייתם של העתקים רוחניים של הקריירה שלכם, רישומים מורונטיים של העצמי האמיתי המתקדם שלכם, וזאת למטרות הישרדות.

המכווננים עובדים בספרות הגבוהה יותר של הדעת האנושית, ומבקשים ללא הרף לייצר העתקים מורונטיים של כל מושג באינטלקט האנושי. לפיכך, קיימות שתי מציאויות אשר משיקות למעגלי הדעת האנושית ומתמקדות בהם: האחת, העצמי בן התמותה אשר התפתח מתכניותיהם המקוריות של נשאי החיים, והאחרת – ישות אלמותית מן הספרות הגבוהה של דיווינינגטון, מתת אל שוכנת. ואולם העצמי בן התמותה הינו גם עצמי אישי; יש לו אישיות.

כיצורים אישיים, יש לכם דעת ורצון. כיצור קדם-אישי, יש למכוון קדם-דעת וקדם-רצון. אם אתם עושים כמצוות דעת המכוון, כך שאתם רואים עמה עין בעין, כי אז תהפוכנה דעותיכם לאחת, ואתם תקבלו את החיזוק של דעת המכוון. אם לאחר מכן מצווה רצונכם את הוצאתן לפועל של החלטותיה של הדעת החדשה והמשולבת הזו, ואף אוכף את אותן החלטות, כי אז ישיג קדם הרצון של המכוון ביטוי של אישיות דרך החלטתכם, וככל שהדבר נוגע לאותו מיזם, אתם והמכוון הנכם אחד. דעתכם השיגה התכוונות אלוהית, ורצון המכוון השיג ביטוי של אישיות.

בשיעור שבו מתגשמת זהות זו, אתם מתקרבים מן הבחינה המנטאלית לסדר הקיום המורונטי. דעת מורונטית הינה ביטוי המסמל את המהות ואת הסך הכולל של הדעות המשתפות-פעולה, דעות בעלות טבע שונה מבחינה חומרית ורוחנית. לפיכך, המושג "אינטלקט מורונטי" מעיד על דעת דואלית ביקום המקומי אשר נשלטת בידי רצון אחד. ובקרב בני התמותה זהו רצון ממקור אנושי אשר הולך והופך אלוהי באמצעות הזדהות האדם בעל הדעת האנושית עם דעתו של האל.

3. שיתוף פעולה עם המכוון

המכווננים משחקים את המשחק הקדוש והעילאי של העידנים; הם עוסקים באחת מן ההרפתקאות העילאיות של הזמן במרחב. וכמה שמחים הם כאשר שיתוף הפעולה שלכם מאפשר להם לסייע בידכם במאבקיכם הקצרים בזמן, בעוד שהם ממשיכים להוציא אל הפועל את משימותיהם הגדולות יותר של הנצח. אך על-פי-רוב, כאשר המכוון שלכם מנסה לתקשר אתכם, המסר אובד בזרמי החומר של שטפי האנרגיה של הדעת האנושית; רק מדי פעם תקלטו הד, הד קלוש ומרוחק של הקול האלוהי.

הצלחת המכוון שלכם במפעל הנחייתכם דרך החיים בני התמותה, וכן בהגשמתה של הישרדותכם, אינה תלויה כל-כך בתיאוריות של אמונותיכם כמו בהחלטותיכם, בנחישותכם וביציבות אמונתכם. כל התנועות האלה של צמיחה באישיות הופכות להשפעות רבות-עוצמה המסייעות להתקדמותכם, מכיוון שהן מסייעות לכם לשתף פעולה עם המכוון; הן מסייעות לכם להפסיק להתנגד. מכוונני מחשבה מצליחים במלאכתם הארצית או נכשלים בה לכאורה, רק במידה שבה בני התמותה מתחילים לשתף פעולה עם התכנית שבעטיה הם מקודמים לאורך נתיבת ההרקעה של הישג המושלמות. סוד ההישרדות טמון בתשוקה האנושית העליונה להידימות לאל ובנכונות הנלווית לה לעשות ולהיות כל אחד ואחד מן הדברים הנחוצים להגשמת ההישג הסופי של תשוקה מכלה זו.

בשעה שאנו מדברים על הצלחתו או על כישלוננו של המכוון, אנו מדברים במונחים של הישרדות אנושית. המכוונים לעולם אינם נכשלים; הם הינם ממהות אלוהית, ולעולם הם יוצאים, בכל דבר שאותו הם עושים, כאשר ידם על העליונה.

אינני יכול שלא להבחין בכך שכה רבים מכם משקיעים זמן ומחשבה כה רבים על זוטות בחיים, בעוד שאתם מתעלמים כמעט לחלוטין מן המציאויות המהותיות יותר, אלה של החשיבות הנצחית, מאותם הישגים הנוגעים להתפתחותו של הסכם עבודה הרמוני יותר בינכם לבין המכוונים שלכם. היעד הכביר של הקיום האנושי הינו להתכוון לאלוהיותו של המכוון השוכן; ההישג הכביר של החיים בני התמותה הינו ההתכוונות להקדשה אמיתית, הקדשה מתוך הבנה, לתכליות הנצחיות של הרוח האלוהית אשר ממתינה ועובדת בתוך דעתכם. ואולם, מאמץ מוקדש ונחוץ להגשמתו של ייעוד נצח הינו תואם לחלוטין חיים מאושרים ונטולי דאגות, וכן קריירה מכובדת על-פני האדמה. שיתוף פעולה עם המכוון איננו כרוך בעיני-עצמי, באדיקות כוזבת, או בהשפלה עצמית צבועה ויומרנית; החיים האידיאליים הינם אלו של שירות אוהב ולא קיום של מורא ופחד.

בלבול, תמיהה, ולעיתים אפילו ייאוש או היסח הדעת, כל אלו אינם מעידים בהכרח על התנגדות להובלתו של המכוון השוכן. גישות מעין אלה מעידות לעיתים על חוסר בשיתוף פעולה פעיל עם המשגוח האלוהי, ולפיכך הן עלולות לעכב במידת מה את ההתקדמות הרוחנית, אך קשיים אינטלקטואליים רגשיים מעין אלו אינם מונעים כהוא זה את הישרדותה הוודאית של נשמה יודעת-אל. הבורות לבדה לעולם לא תוכל למנוע את ההישרדות; ואף לא ספקות הבלבול או הפחד שבאי-הוודאות. אך ורק התנגדות מודעת להובלתו של המכוון יכולה למנוע את הישרדותה של הנשמה האלמותית המתפתחת.

אל לכם לחשוב כי שיתוף הפעולה עם המכוון הינו תהליך מודע באופן מיוחד, משום שאין כך הדבר; ואולם, מניעים והחלטותיכם, נחישות האמונה שלכם ותשוקותיכם הנעלות, אכן מהווים שיתוף פעולה אמיתי ויעיל. ואתם יכולים להעצים את ההרמוניה עם המכוון בכך שתעשו את הדברים הבאים:

1. תבחרו להיענות להכוונה האלוהית; תבססו בכנות את החיים האנושיים על המודעות הגבוהה ביותר לאמת, ליופי ולטוב, ואז תתאמו את האיכויות האלוהיות האלה באמצעות חכמה, סגידה, אמונה ואהבה.

2. תאהבו את האל ותשאפו להידמות לו – תכירו באמת באבהות האלוהית ותאהבו ותסגדו להורה השמימי.

3. תאהבו את האדם ותשאפו בכנות לשרתו – תכירו בלב שלם באחוות האדם, וכן תתמלאו בחיבה אינטליגנטית וחכמה כלפי כל אחת ואחת מאחיותיכם ומאחיכם בני התמותה.

4. תקבלו בשמחה את אזרחותכם הקוסמית – תכירו הכרה כנה במחויבויות המדורגות שלכם להווייה העליונה, מודעות לתלות ההדדית בין האדם האבולוציוני לבין האלוהות המתפתחת. זוהי הולדתה של המוסריות הקוסמית וזהו שחר ההבנה של החובה ביקום.

4. עבודתו של המכוון בדעת

המכוונים מסוגלים לקלוט ברציפות את זרם האינטליגנציה הקוסמית אשר מגיע דרך מעגלי המאסטר של הזמן והמרחב; הם עומדים בקשר מלא עם אינטליגנציית הרוח ועם האנרגיה של היקומים. ואולם שוכנים רבי-עוצמה אלו אינם מסוגלים לשדר הרבה מעושר החכמה והאמת האלה אל דעת נתיניהם האנושיים, זאת בשל החוסר בטבע משותף ובשל היעדר הכרה מגיבה.

מכוון המחשבה עסוק במאמץ מתמיד להפוך את דעתכם לרוחנית, ובכך לפתח את נשמתכם המורונטית; ואולם, על-פי-רוב, אתם עצמכם הנכם בלתי-מודעים לסעד הפנימי הזה. אתם כמעט ואינכם יכולים להבדיל בין תוצרי האינטלקט החומרי שלכם עצמכם לבין פעילויותיהם האחודות של נשמתכם ושל המכוון.

תצוגות פתאומיות מסוימות של מחשבות, מסקנות ותמונות מנטאליות אחרות, הינן לעיתים תוצרים ישירים או עקיפים של עבודת המכוון; אך לעיתים קרובות הרבה יותר זו פשוט הופעה פתאומית בתודעה של רעיונות אשר הלכו והתקבצו יחד ברמות המנטאליות המצויות מתחת לפני השטח, מופעיו הטבעיים והשגרתיים של התפקוד הנפשי הרגיל של המעגלים של דעת חייתית מתפתחת. (בניגוד למופעים התת-מודעים הללו, ההתגלויות של המכוון מופיעות במחוזות העל-מודע.)

הפקידו את כל ענייני הדעת שמעל לרמת המודעות הבסיסית בידי המכוונים. בעת המתאימה – אם לא בעולם הזה כי אז בעולמות העליונים – הם יציגו סיכום ראוי של כל מלאכתם, ובסופו של דבר יציגו את אותם ערכים ומשמעויות אשר הופקדו למשמורת בידם. אם תשרדו, הם יקימו לתחייה כל אוצר בעל ערך של הדעת בת התמותה.

תהום גדולה פעורה בין האנושי לאלוהי, בין האדם לאל. הגזעים באורנטיה נשלטים במידה כה רבה באופן חשמלי וכימי, התנהגותם כה דומה לזו של בעלי החיים, תגובותיהם השגורות הינן כה רגשיות, עד כי המשגוחים מתקשים מאוד להנחות ולהכווין אותם. כל-כך חסרים לכם ההחלטות האמיצות ושיתוף הפעולה המוקדש, עד שעבור המכוונים השוכנים בכם כמעט בלתי-אפשרי לתקשר ישירות עם הדעת האנושית. ואפילו כאשר מתאפשר להם להבזיק פיסת אמת חדשה אל הנשמה האנושית המתפתחת, התגלות רוחנית זו מעוררת לעיתים קרובות את היצור וגורמת לעווית של קנאות, או לתחילתה של מהומה אינטלקטואלית אשר מסתיימת באסון. הרבה מן הדתות החדשות וה"איזמים" המוזרים הגיחו כתוצאה מתקשורת

שנקטעה, תקשורת בלתי-שלמה, ותקשורת אשר לא הובנה כהלכה מעם מכוונן המחשבה.

הרישומים בירושם מראים כי במשך אלפים רבים של שנים, בכל דור חיו פחות ופחות בני-אדם אשר היו מסוגלים לפעול בבטחה עם מכווננים הפועלים-מעצמם. זוהי תמונה מעוררת דאגה, והאישיות השולטות בשטניה הסתכלו בעין אוהדת על הצעותיהם של כמה מן המפקחים הפלנטאריים הקרובים לכם באופן מידי, אשר טענו כי יש לנקוט בפעולות לקידום ולשימור הטיפוסים הרוחניים יותר מבין הגזעים של אורנטיה.

5. מושגים שגויים של הכוונת המכוונן

אל לכם לבלבל בין משימתם והשפעתם של המכווננים לבין מה שמכונה על-פי-רוב מצפון; שני הדברים הללו אינם קשורים במישרין זה לזה. המצפון מהווה תגובה אנושית ונפשית לחלוטין. אין לסלוד מקול המצפון, אך הוא רחוק מלהיות קול האל הפונה אל הנשמה, הקול אשר אמנם המכוונן עשוי היה להיות, אילו ניתן היה לשמוע קול שכזה. הצדק עם המצפון כאשר הוא מאיץ בכם לנהוג נכונה; ואולם המכוונן, בנוסף לכך, מנסה לומר לכם מה באמת נכון; כלומר, הוא עושה כן כאשר אתם יכולים להבחין בהכוונתו של המכוונן, ובמידה שאתם מסוגלים לעשות כן.

התנסות החלום של האדם, אותו מצעד בלתי-סדור ומנותק של הדעת הישנה והבלתי-מתואמת, מהווה ראייה חותכת לכישלון המכווננים להביא את הגורמים המסועפים של דעת האדם לכדי הרמוניה ולאגד ביניהם. המכווננים פשוט אינם יכולים לתאם ולסנכרן, במהלך תקופת חיים אחת, באופן שרירותי שתי צורות מחשבה כל-כך שונות ומגוונות כמו זו האנושית וזו האלוהית. וכאשר הדבר עולה בידם, כפי שקורה מעת לעת, מועתקות נשמות שכאלה ישירות לעולמות העליונים מבלי שתידרשנה בהכרח לעבור דרך חויית המוות.

במהלך פרק השינה, מנסה המכוונן להשיג אך ורק את מה שהאישיות שבקרבה הוא שוכן כבר אישרה אישור מלא, באמצעות ההחלטות והבחירות אשר התבצעו בזמנים של מודעות ערות מלאה, ולפיכך הושמו במחזות על-הדעת, מחזות הקישור של יחסי הגומלין האנושיים והאלוהיים.

בשעה שמארחיהם בני התמותה ישנים, המכווננים מנסים לרשום את יצירותיהם ברמות הגבוהות יותר של הדעת החומרית, וכמה מן החלומות הגרוטסקיים שלכם מעידים על כישלונם ליצור מגע יעיל. האבסורדיות של חיי החלום מעידה לא רק על הלחץ של רגשות בלתי-מבוטאים, אלא גם על העיוות הנורא של ייצוגי המושגים הרוחניים שאותם מציגים המכווננים. תשוקותיכם, הדחפים שלכם, ונטיות מולדות אחרות, מעתיקות את עצמן אל תוך התמונה, ותשוקות שלא בוטאו מחליפות את המסרים האלוהיים אשר מנסים המשתכנים בקרבכם לרשום ברשומות הנפש בזמן השינה הבלתי-מודעת.

מסוכן עד מאוד לשער את התוכן של המכוונן בחיי החלום. המכווננים אכן פועלים בזמן השינה, ואולם התנסויות החלום השגרתיות שלכם הינן פיזיולוגיות ופסיכולוגיות לחלוטין. בדומה לכך, יהא זה מסוכן לנסות ולהבחין בין הרישום המושגי של המכוונן לבין הקליטה הרציפה, פחות או יותר, והמודעת, של הכוונת המצפון האנושי. אלה הן בעיות אשר תידרשנה לפתרון באמצעות אבחנה יחידנית והחלטה אישית. ואולם, מוטב לו לאדם לשגות בכך שידחה את ביטוי המכוונן בהאמינו שזוהי הינה התנסות אנושית לגמרי, מאשר שישגה בכך שירומם את תגובתה של הדעת החומרית מעלה לספרה של כבוד אלוהי. זכרו כי השפעתו של המכוונן באה לידי ביטוי – ברובה, אף כי לא במלואה – כהתנסות על-מודעת.

ככל שאתם מעפילים במעלה המעגלים הנפשיים, אתם אכן מתקשרים עם המכווננים שלכם בשיעורים שונים ומתגברים, לעיתים במישרין אך לרוב בעקיפין. ואולם, יהא זה מסוכן להשתעשע ברעיון כי כל מושג חדש המגיע בדעת האנושית הינו הכתבה של המכוונן. לעיתים קרובות יותר בקרב הוויות מן הסדר שלכם, מה שאתם מקבלים כקולו של המכוונן בוקע לאמיתו של דבר מן האינטלקט שלכם עצמכם. זהו מדרון חלקלק, וראוי לכל אדם כי יישב את הבעיות האלה בעצמו, בהתאם לחכמתו האנושית הטבעית ולתובנתו העל-אנושית.

המכוונן של בן האנוש אשר דרכו מתבצעת תקשורת זו, נהנה ממרחב פעילות רחב בעיקר משום שאדם זה הינו אדיש כמעט לחלוטין לכל מופעה החיצוניים של הנוכחות הפנימית של המכוונן; אכן, זהו בבחינת מזל טוב שאותו אדם נותר כמעט בלתי-מוטרד באופן מודע מכלל הפרוצדורה הזו. הוא אוהז באחד מן המכווננים המנוסים ביותר של זמנו ושל דורו, ועדיין תגובתו הפסיבית, כמו גם חוסר היטרדותו מן התופעות הקשורות לנוכחות של מכוונן גמיש זה בדעתו, כונתה על-ידי שומרת הגורל תגובה נדירה וברת-מזל. וכל אלו מהווים תיאום ממזל ורציף של השפעות, אשר מיטיבות הן עם המכוונן בספרת הפעולה הגבוהה יותר והן עם השותף האנושי, מנקודת המבט של הבריאות, היעילות והשלווה.

6. שבעת המעגלים הנפשיים

סך כל התגשמות האישיות פועלם חומרי נכלל בכיבושם הרציף של שבעת המעגלים הנפשיים של הפוטנציאל של בני התמותה. הכניסה למעגל השביעי מסמלת את תחילת פעילותה של האישיות האנושית האמיתית. השלמתו של המעגל הראשון מעידה על בשלותו היחסית של בן האדם. אף כי חצייתם של שבעת מעגלי הצמיחה הקוסמית איננה שקולה להיתוך עם המכוונן, השגתם של המעגלים הללו מסמנת את השגת אותם צעדים אשר הינם קודמים להיתוך עם המכוונן.

המכוונן הינו שותף שווה שלכם בהישג של שבעת המעגלים – הישג של בשלות אנושית יחסית. המכוונן מעפיל אתכם דרך המעגלים, מן השביעי אל הראשון, אך מתקדם למעמד של עליונות ופעולה-עצמית באופן בלתי-תלוי יחסית בשיתוף הפעולה הפעיל של הדעת האנושית.

המעגלים הנפשיים אינם אינטלקטואליים גרידא, ואף אינם מורונטיים לחלוטין; הם נוגעים למעמד האישיות, להישג הדעת, לצמיחת הנשמה ולהתכוונות ביחס למכוונן. חצייה מוצלחת של הרמות האלה דורשת את פעולתה ההרמונית של כלל האישיות, ולא רק של חלק כזה או אחר ממנה. צמיחתו של חלק אחד איננה שקולה להבשלתו של הכלל; החלקים צומחים לאמיתו של דבר ביחס להתרחבות העצמי כולו – העצמי השלם – החומרי, האינטלקטואלי והרוחני.

כאשר הטבע האינטלקטואלי מתפתח מהר יותר מן הטבע הרוחני, הופכת התקשורת עם המכוונן לקשה ואף למסוכנת. בדומה לכך, התפתחות-יותר רוחנית נוטה לגרום לפירוש קנאי ומעוות של הכוונתו הרוחנית של השוכן האלוהי. היעדר יכולת רוחנית מקשה עד מאוד על שידורן של האמיתות הרוחניות המצויות בתודעת העל הגבוהה יותר לאינטלקט החומרי הזה. ניתן להעניק את מקסימום האור והאמת, במינימום סכנה בת-חלוף – או סיכון ממשי לרווחתה האמיתית של אותה ההווה – לדעת בעלת מנח מושלם, אשר מתארכת בגוף בעל הרגלים נקיים, אנרגיות ניטרליות ומיוצבות, וכן תפקוד כימי מאוזן – זאת כאשר הכוחות הפיזיים, המנטאליים והרוחניים מצויים בהרמוניה התפתחותית משולשת. באמצעות צמיחה מאוזנת שכזו יכול האדם להעפיל דרך מעגלי ההתקדמות הפלנטאריים, בזה אחר זה, למן השביעי ועד הראשון.

לעולם מצויים המכווננים בסמוך לכם והינם שלכם, ואולם רק לעיתים רחוקות הם יוכלו לשוחח אתכם ישירות, כהווה אחרת. מעגל אחר מעגל, תתווספה החלטותיכם האינטלקטואליות, בחירותיכם המוסריות והתפתחותכם הרוחנית ליכולתו של המכוונן לפעול בתוככי דעתכם; וכך תעפילו, מעגל אחרי מעגל, מן השלבים הנמוכים יותר של הקשר עם המכוונן ושל התכוונות הדעת, כך שהמכוונן יוכל לרשום, באופן הולך ומתרחב, את הדמיות הגורל שלו בחיוניות ובמשוכנעות מתגברות בתודעה המתפתחת של דעת-נשמה מבקשת אל זו.

כל החלטה שאתם עושים מסייעת לפעולת המכוונן או מעכבת אותה; בדומה לכך, החלטות אלה ממש הן אשר קובעות את התקדמותכם במעגלי ההישג האנושי. נכון הדבר כי עליונותה של החלטה, הקשר שלה למצב חירום, נוגעת במידה רבה להשפעתה על ההתקדמות במעגל; יחד עם זאת, מספר ההחלטות, החזרות התכופות, החזרות בהתמדה, אף הן הכרחיות לשם וודאות יצירת ההרגל של תגובת מעין אלה.

קשה להגדיר במדויק את שבע רמות ההתקדמות האנושיות, זאת בשל העובדה שהרמות האלה הינן אישיות; הן משתנות מיחיד ליחיד ונקבעות ככל הנראה ביחס ליכולת הצמיחה של כל אדם. כיבושן של רמות האבולוציה הקוסמית האלה משתקף בשלושה אופנים:

1. התכוונות למכוונן. הדעת ההופכת לרוחנית מתקרבת לנוכחות המכוונן ביחס ישר להישג המעגל.

2. התפתחות הנשמה. הופעתה של הנשמה המורונטית מעידה על שיעור ועל עומק ההתמחות במעגל.

3. מציאותה של האישיות. שיעור מציאותו של העצמי נקבע במישרין על-ידי כיבושו של המעגל. אנשים הופכים ליותר ויותר מציאותיים ככל שהם מעפילים מרמת הקיום האנושית השביעית אל עבר הראשונה.

עם נחצים המעגלים, צומח ילד האבולוציה החומרית לכדי הבוגר הבשל בעל פוטנציאל האלמותיות. המציאות המעורפלת, העופרית, של זה המצוי במעגל השביעי נסוגה מפני המופע הברור יותר של הטבע המורונטי המגיח של אזרח ביקום המקומי.

בעוד שלא ניתן להגדיר במדויק את שבע רמות הצמיחה האנושית, את המעגלים הנפשיים, ניתן להציע את הגבולות המינימאליים והמקסימאליים של השלבים הללו של התממשות הקשלות:

המעגל השביעי. בני האדם נכנסים לרמה זו כאשר הם מפתחים את יכולות הבחירה האישית, יכולות ההחלטה היחידנית, האחראיות המוסריות והיכולת להשיג אינדיבידואליות רוחנית. כל אלו מעידים על תפקודן המאוחד של שבע הרוחות מסייעות הדעת תחת הכוונתה של רוח החוכמה, על הכללתו של היצור האנושי במעגל ההשפעה של רוח הקודש, ובאורנטיה, על ראשית תפקודה של רוח האמת, יחד עם קבלתו של מכוונן מחשבה עבור הדעת האנושית. הכניסה למעגל השביעי מכוננת יצור בן-תמותה כאזרח פוטנציאלי אותנטי של היקום המקומי.

המעגל השלישי. עבודתו של המכוונן יעילה הרבה יותר לאחר שהמרקיע האנושי משיג את המעגל השלישי ומקבל שומרת אישית שרפית של גורל. בעוד שנדמה כי אין תיאום בין מאמצי המכוונן לאלו של השומרת השרפית, אף-על-פי-כן, ניתן לצפות בשיפור ברור בכל היבטי ההישג הקוסמי וההתפתחות הרוחנית לאחר שהושמה בת הלוויה השרפית האישית. משהושג המעגל השלישי, המכוונן מנסה להפוך את דעתו של האדם למורונטית במשך תקופת החיים אשר נותרה בגוף, לחצות את שאר המעגלים, ולהשיג את המעמד הסופי של הקשר בין האלוהי לאנושי בטרם ימוסס המוות הטבעי את השותפות הייחודית.

המעגל הראשון. על-פי-רוב, המכוונן אינו יכול לשוחח אתכם ישירות ובאופן בלתי-אמצעי בטרם הגעתכם למעגל הראשון, המעגל הסופי של ההישג האנושי המדורג. רמה זו מייצגת את ההגשמה האפשרית הגבוהה ביותר של מערכת היחסים בין הדעת למכוונן בהתנסות האנושית בטרם התפשטה הנשמה המורונטית משמלת החומר של הגוף בשר ודם. ובאשר לדעת, לרגשות ולתובנה קוסמית, הישג זה של המעגל הנפשי הראשון, הינו הקרבה המרבית האפשרית בהתנסות האנושית בין הדעת החומרית למכוונן הרוחני.

יתכן שראוי יותר לכנות את המעגלים הנפשיים הללו בכינוי רמות קוסמיות – התפישה בפועל של המשמעויות וההבנה של הערכים אשר באמצעותם מתקרבים במדורג למודעות המורונטית לראשיתה של מערכת היחסים בין הנשמה האבולוציונית לבין ההווה העליונה המגיחה. ומערכת יחסים זו

ממש היא אשר גורמת לכך שלנצח בלתי-אפשרי להסביר לדעת החומרית עד תום את המשמעות של המעגלים הקוסמיים. הישגי המעגלים הללו נוגעים למודעות באשר לאל רק באופן יחסי. מישוהו במעגל השביעי או השישי יכול להיות יודע-אל – מודעות של היות בן – כמעט כמו מישוהו במעגל השני או הראשון, אך הוויות כאלה, המצויות במעגלים הנמוכים יותר, מודעות הרבה פחות ליחסם ההתנסותי עם ההווה העליונה, לאזרחות האוניברסאלית. אם יכשלו בהשגת הישג שכזה לפני המוות הטבעי, יהפוך הישג המעגלים הקוסמיים הללו למנת חלקה של התנסות המרקיע בעולמות העליונים.

הנעת האמונה הופכת להתנסותית את מלוא ההכרה בעובדת היות האדם בנו של האל, ואולם הפעולה, השלמתן של החלטות, הינה הכרחית על-מנת להשיג באופן אבולוציוני מודעות לקרבה ההולכת וגדלה למשנותה הקוסמית של ההווה העליונה. האמונה מתמירה את הפוטנציאלים לכדי ממשיים בעולם הרוחני, ואולם הפוטנציאלים הופכים לממשיים במחוזותיו הסופיים של העליון אך ורק באמצעות הגשמת בחירת ההתנסות ודרכה. ואולם, הבחירה לעשות את רצון האל מחברת בין האמונה הרוחנית להחלטות החומריות בעצם הפעולה האישית, ובכך מספקת נקודת משען אלוהית ורוחנית לתפקוד היעיל יותר של מנוף הרעב-לאֵל. תיאום חכם שכזה, בין הכוחות החומריים לרוחניים, מעצים עד מאוד הן את ההבנה הקוסמית על אודות העליון והן את ההבנה המורונית על אודות אלוהויות פרדיס.

כיבושם של המעגלים הקוסמיים עומד ביחס ישר לצמיחה הכמותית של הנשמה המורונית, להבנתן של משמעותיות עליונות. ואילו המעמד האיכותי של נשמה אלמותית זו תלוי לחלוטין בתפישת האמונה החיה של עובדת-הערך הפרדיסי הפוטנציאלי לפיו האדם בן התמותה הינו בנו של האל הנצחי. לפיכך, מישוהו המצוי במעגל השביעי ממשיך אל העולמות העליונים על-מנת להגשים צמיחה קוסמית כמותית נוספת, ממש כפי שעושה כזה אשר נמצא במעגל השני או הראשון.

קיים רק קשר עקיף בין הישג המעגל הקוסמי לבין ההתנסות הרוחנית הדתית בפועל; הישגים מעין אלו תורמים הדדית אלה לאלה ומשום כך מועילים אלה לאלה. ייתכן שלהתפתחות רוחנית טהורה יש רק נגיעה קלושה לשגשוג חומרי בפלנטה, ואולם, הישג המעגל לעולם מעצים את הפוטנציאל להצלחה אנושית ולהישגים של בני התמותה.

מן המעגל השביעי ועד לשלישי מתרחשת פעולה מוגברת ומאוחדת של שבע הרוחות מסייעות הדעת במשימה של גמילת הדעת האנושית מתלותה במציאויות של מנגנוני חיי החומר, וזאת כהכנה להצגה הולכת וגדלה של רמות ההתנסות המורוניות. למן המעגל השלישי והלאה, השפעתן של המסייעות פוחתת בהדרגה.

שבעת המעגלים כוללים את ההתנסות האנושית, אשר נעה למן הרמה החייתית הטהורה הגבוהה ביותר ועד לרמה המורונית הנמוכה ביותר, אשר עמה מתרחש מגע בפועל ובה המודעות העצמית מהווה התנסות של האישיות. כיבושו של המעגל הראשון מסמל את הישג הבשלות הקדם-מורונית בת התמותה, ומסמנת את סיום הסעד האחד של הרוחות מסייעות הדעת כהשפעה בלעדית על פעולת הדעת של האישיות האנושית. מעבר למעגל הראשון, הופכת הדעת דומה יותר ויותר לאינטליגנציה של שלב האבולוציה המורונית, הסעד המשולב של הדעת הקוסמית והמתת מסייעת-העל של הרוח היצירתית של יקום מקומי.

הימים הגדולים בקריירה היחידנית של המכוון הינם: ראשית, כאשר הנתין האנושי פורץ את המעגל הנפשי השלישי, ובכך מבטיח את פעולתו העצמית של המכוון ואת הרחבת טווח פעולתו (זאת בתנאי שהמכוון לא היה פעיל-עצמית קודם לכן); אז, כאשר משיג השותף האנושי את המעגל הנפשי הראשון, וכך מתאפשרת ביניהם תקשורת הדדית, לפחות במידת מה; ולבסוף, כאשר הם מותכים סופית ולנצח.

7. הישג האלמותיות

הישג שבעת המעגלים הקוסמיים איננו שקול להיתוך עם המכוון. באורנטיה חיים היום בני-אדם רבים אשר השיגו את מעגליהם; ואולם, ההיתוך תלוי בהישגים רוחניים גדולים ומעודנים עוד יותר. הוא תלוי בהגעה להתכוונות סופית ומלאה של הרצון בן התמותה אל רצונו של האל, כפי שזה מתגשם במכוון המחשבה השוכן.

משהשלים בן אנוש את מעגלי ההישג הקוסמיים, והלאה מכך, כאשר הבחירה הסופית של הרצון האנושי מתירה למכוון להשלים את קישורה של הזהות האנושית עם הנשמה המורונית עוד במשך החיים הפיזיים והאבולוציוניים, כי אז חיבור מושלם זה של נשמה ומכוון ממשיך באופן עצמאי אל העולמות העליונים, ומאורסה יוצא הצו המתיר את ההיתוך המידי בין המכוון לנשמה המורונית. היתוך זה במהלך החיים הפיזיים מאַפֵּל באופן מידי את הגוף הפיזי; אדם אשר הינו עד למחזה מעין זה רק יראה את בן התמותה המועתק נעלם "ברכב של אש".

רוב המכוונים אשר העתיקו את נתיניהם מאורנטיה היו מנוסים מאוד, והם נרשמו ככאלו אשר שכנו קודם לכן בקרב בני-תמותה רבים אחרים בספרות אחרות. זכרו, המכוונים רוכשים ניסיון השתכנות רב ערך בפלנטות מסדר ההשאלה; אין להבין מכך שמכוונים רוכשים את הניסיון הדרוש לעבודה מתקדמת אך ורק בקרב אותם בני-תמותה אשר אינם מצליחים לשרוד.

לאחר ההיתוך עם בן התמותה, המכוונים חולקים אתכם את ייעודכם ואת התנסותכם; הם הינם אתם עצמכם. לאחר ההיתוך בין הנשמה המורונית האלמותית והמכוון הקשור, כל הערכים וההתנסויות של האחד הופכים בסופו של דבר לנחלתו של האחר, כך שהשניים הינם למעשה ישות אחת. במובן מסוים, הווה חדשה זו הינה הווה של נצח העבר כמו גם של נצח העתיד. כל מה שלפנים היה אנושי בנשמה השורדת, וכל אשר הינו

התנסותי באופן אלוהי במכוונן, הופכים כעת לקניין בפועל של האישיות החדשה ביקום, המצויה בעיצומה של הרקעה מתמדת. ואולם, בכל רמה ביקום יוכל המכוונן להעניק ליצור החדש אך ורק את אותם מאפיינים אשר הינם משמעותיים ובעלי-ערך לאותה רמה. *אחדות* מוחלטת עם המשגוח האלוהי, מיצוי שלם של כלל מתת המכוונן יוכל להיות מושג בנצח אך ורק לאחר ההישג הסופי של האב האוניברסאלי, אב הרוחות, ולעולם המקור של המתנות האלוהיות האלה.

כאשר הנשמה המתפתחת והמכוונן האלוהי מותכים באופן סופי ולנצח, כל אחד מהם רוכש את כלל האיכויות של האחר אשר ניתן להתנסות בהן. בבעלות אישיות מתואמת זו מצוי כלל זיכרון ההישרדות ההתנסותי אשר לפניו היה נחלת הדעת האנושית הקודמת, ושלאחר מכן דר בקרבה של הנשמה המורונטית, ובנוסף לכך, כולל סופיון פוטנציאלי זה את כל הזיכרון ההתנסותי של המכוונן, אשר נצבר במשך כל ההשתכנויות בנות התמותה מאז ומעולם. ואולם, למכוונן יידרש נצח של עתיד על-מנת להעניק לשותפות האישיות את מלוא המשמעויות והערכים אשר נושא עמו המשגוח האלוהי קדימה והלאה למן נצח העבר.

ואולם, עבור רוב רובם של בני אורנטיה יידרש המכוונן להמתין בסבלנות עד להגעתה של גאולת המוות; הוא חייב להמתין לשחרורה של הנשמה המגיחה משליטתן הכמעט מוחלטת של תבניות האנרגיה ושל הכוחות הכימיים, שליטה הטבועה בסדר הקיום החומרי שלכם. הקושי העיקרי שאותו אתם חווים במגע עם המכווננים שלכם נובע בדיוק מטבע חומרי אינהרנטי זה. כה מעטים מבני התמותה הינם הוגי דעות אמיתיים; אינכם מתפתחים רוחנית ואינכם מטילים משמעת על דעותיכם על-מנת לעודד את הקשר עם המכווננים האלוהיים. אוזנו של האדם הינה חירשת כמעט לגמרי באשר להפצרותיו הרוחניות של המכוונן, אשר מתרגם את מסרי האהבה הרבים המגיעים מעם אב הרחמים. המכוונן מוצא כי כמעט בלתי-אפשרי עבורו לרשום את ההנחיות הרוחניות ומעוררות ההשראה האלה בדעת חייתית, אשר נשלטת במידה כל שלמה על-ידי הכוחות הכימיים והחשמליים אשר הינם אינהרנטיים לטבעכם הפיזי.

המכווננים שמחים ביצירת הקשר עם הדעת האנושית; ואולם, עליהם להתאזר בסבלנות במשך השנים הארוכות שבהן הם שוכנים בשקט וללא יכולת לפרוץ מבעד להתנגדות החייתית על-מנת לתקשר עמכם ישירות. ככל שמכוונני המחשבה מעפילים הלאה בסולם השירות, כך הם הופכים יותר ויותר יעילים. ואולם, הם אף-פעם לא יוכלו לברך אתכם, בעודכם בגוף בשר ודם, באותה חיבה שלמה, אוהדת ומלאת-ביטוי, כפי שיעשו זאת בשעה שתבחינו בהם, דעת אל דעת, בעולמות העליונים.

במהלך החיים בני התמותה, מפרידים הגוף והדעת החומריים בינכם לבין המכוונן שלכם ומונעים תקשורת חופשית; בעקבות המוות, לאחר ההיתוך הנצחי, אתם והמכוונן שלכם הנכם אחד – לא ניתן להבחין ביניכם כהוויות נפרדות – ולפיכך אין כל צורך בתקשורת, באופן שבו אתם מבינים אותה.

אף-על-פי שקולו של המכוונן מצוי לעולם בקרבכם, רובכם תשמעו אותו אך ורק לעתים רחוקות במהלך חייכם. בני-אדם המצויים מתחת למעגלי ההישג השני והשלישי שומעים את קולו הישיר של המכוונן אך לעיתים רחוקות מאוד; למעט ברגעי תשוקה עילאית, במצב עילאי וכתוצאה מהחלטה עילאית.

בעת שנוצר ונקטע המגע בין הדעת האנושית של איש מילואים של גורל לבין המפקחים הפלנטאריים, לעיתים ממוקם המכוונן השוכן באופן המאפשר שידור של מסר לשותף האנושי. לפני זמן לא רב, שודר באורנטיה מסר שכזה על-ידי מכוונן פועל-עצמית לשותף האנושי, חבר בסגל המילואים של הגורל. המסר הזה החל במילים הבאות: "וכעת, ללא כוונה לפגוע או לסכן את הנתיני שלו אני מוקדש ביראה, ללא כוונה לנזוף יתר על המידה, או לרפות את ידי, עבורי, אנא רשמו את פנייתי אליו." ואז נשלחה תוכחה יפהפייה ונוגעת ללב. בין היתר, ביקש המכוונן "כי יעניק לי שיתוף פעולה כן יותר, יעמוד בשמחה גדולה יותר במשימות שאני מציב בפניו, יבצע בנאמנות גדולה יותר את התכנית אשר ארגנתי, יעמוד בסבלנות גדולה יותר בניסיונות שבחירתי, ידבק בנחישות ובשמחה גדולים יותר בדרך שבה בחרתי, יקבל בענווה גדולה יותר את האשראי העשוי להצטבר כתוצאה ממאמצי הבלתי-פוסקים – אנא שדרו כך את תוכחתי לאדם שבקרבו הנני שוכן. הנני מעניק לו את המסירות העילאית ואת החיבה של רוח אלוהית. ועוד אמרו לנתיני האהוב, כי אפעל בחוכמה ובעוצמה עד הסוף ממש, עד אשר ייתם אחרון המאבקים הארציים; ואשר נאמן לאישיות אשר עליה הנני מופקד. והנני מאיץ בו לשרוד, לא על-מנת שלא אתאכזב, לא על-מנת שלא למנוע ממני את הגמול על המאבק המאומץ והסבלני שלי. הישג האישיות שלנו תלוי ברצון האנושי. מעגל אחר מעגל העפלתי בתוככי דעת אנושית זו, וכהוכחה לכך יעיד הבכיר בבני מיני. מעגל אחר מעגל הנני עובר לשיפוט. הנני ממתין בהנאה וללא-מורא לקריאת העולים בגורל; והנני מוכן להעמיד כל זאת לבחינת בתי הדין של עתיקי היום.".

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורונטון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 111

המכוונן והנשמה

נוכחותו של המכוונן האלוהי בדעת האנושית גורמת לכך שעבור המדע או הפילוסופיה, לעולם יהא זה בלתי-אפשרי להגיע להבנה משביעת רצון של הנשמה המתפתחת של האישיות האנושית. הנשמה המורנטיה הינה ילדה של היקום, וניתן לדעת אותה אל נכון אך ורק באמצעות תובנה קוסמית וגילוי רוחני.

המושג של נשמה ושל רוח שוכנת איננו חדש באורנטיה; הוא הופיע באופן תדיר במערכות אמונה שונות בפלנטה. רבות מן הדתות של המזרח, כמו גם כמה מדתות המערב, הבחינו כי האדם הינו אלוהי במורשתו יחד עם שהוא אנושי בירושתו. התחושה של נוכחות פנימית, בנוסף לנוכחות-בכל החיצונית של האלוהות, מהווה מזה זמן רב מנת חלקן של דתות רבות באורנטיה. במשך זמן רב האמינו בני האדם כי דבר-מה צומח בתוככי הטבע האנושי, דבר-מה חיוני אשר נועד להחזיק מעמד מעבר לתקופת החיים הקצרים וברי החלוף.

בטרם הבין האדם שנשמתו המתפתחת הינה בת לרוח אלוהית, הסברה הייתה כי היא שוכנת באיברים פיזיים שונים – בעין, בכבד, בכליות, בלב, ולאחר מכן, במוח. הפרא קישר את הנשמה לדם, לנשימה, לצללים ולהשתקפויות של העצמי במים.

במושגיות על אודות אטמוספירה המוריס ההינדים אכן התקרבו להערכת טיבו של המכוונן ונוכחותו, ואולם, הם לא הצליחו להבחין בנוכחותה-בצוואת של הנשמה המתפתחת, בעלת הפוטנציאל לאלמותיות. לעומתם, הסינים אכן הכירו בשני היבטים של בן האנוש, *הקאנג והיין*, הנשמה והרוח. המצרים ושבטים אפריקניים רבים האמינו אף הם בשני גורמים – *הקא והקא*; על-פי-רוב, האמונה הייתה כי הנשמה איננה קודמת לקיום, אלא רק הרוח.

תושבי עמק הנילוס האמינו כי כל יחיד אשר טובתו רצויה קיבל בעת הלידה, או מיד לאחריה, רוח שומרת, שאותה הם כינו בשם קא. הם לימדו כי רוח שומרת זו נותרת עם הנתיב בן התמותה לאורך חייו ועוברת לפניו אל המעמד העתידי. על קירות מקדש בלוקסור, שם מתוארת לידתו של *אֶמְנַחְתֵּפֶּה השלישי*, מצויר הנסיך הקטן על זרועו של אל הנילוס, ולידו נמצא ילד נוסף, אשר זהה לחלוטין בדמותו לנסיך, ואשר מסמל את הישות אשר כונתה במצרים בשם קא. פסל זה הושלם במאה החמש-עשרה שלפני יסוד.

הסברה הייתה כי הקא הינו גאון הרוח העליון אשר שואף להנחות את הנשמה האנושית הקשורה אליו לצעוד בנתיבים הטובים יותר של החיים ברי החלוף, ובמיוחד להשפיע על מזלו של הנתיב האנושי בעולם הבא. כאשר מת מצרי בן התקופה הזו, הצפייה הייתה כי הקא ימתין לו בצדו השני של "הנהר הגדול". בתחילה, רק מלכים נחשבו כבעלי קא, אך לאחר מכן האמונה הייתה כי הקא הינו קניינם של כלל הצדיקים. אמר אחד משליטי מצרים, בדברו על הקא אשר בלבו: "לא התעלמתי ממילותיו; פחדתי להמרות את הנחיותיו; לפיכך שגשוגי היה גדול; הצלחתי בשל מה שהוא גרם לי לעשות; והייתי ראוי לציון הודות להנחיותיו." רבים האמינו כי הקא היה "אורקל של האל המצוי בכל אדם." רבים האמינו כי הם עתידים "לבלות ימי נצח בשמחת הלב בחסדו של האל השוכן בתוככי האדם."

לכל אחד מן הגזעים של בני התמותה המתפתחים באורנטיה יש מילה המקבילה למושג הנשמה. עמים פרימיטיביים רבים האמינו כי הנשמה מתבוננת בעולם מבעד לעיניים אנושיות; ומשום כך הם התיירו עד מאוד מרשעותה של עין הרע. במשך זמן רב הם האמינו כי "רוח האדם הינה מנורת האל." בריג-וודה נאמר כי: "דעתי דוברת אל לבי."

1. הדעת כזירת הבחירה

אף-על-פי שעבודת המכווננים הינה רוחנית מטבעה, הם חייבים, מן ההכרח, לבסס את כל עבודתם על יסודות אינטלקטואליים. הדעת הינה הקרקע האנושית אשר ממנה חייב משגוח הרוח לפתח את הנשמה המורנטיה בשיתוף פעולה עם האישיות אשר בה ישכון.

במספר רמות הדעת של יקום היקומים מתקיימת אחדות קוסמית. מקורם של העצמים האינטלקטואליים הינו בדעת הקוסמית, ממש כפי שמקורן של הערפיליות באנרגיות הקוסמיות של החלל ביקום. ברמה האנושית (ולפיכך האישית) של העצמים האינטלקטואליים, עם עלייתה של דעת אנושית הופך פוטנציאל התפתחות הרוח לדומיננטי, וזאת משום שבתוך עצמים אנושיים שכאלה חובר המתת הרוחני של האישיות האנושית עם הנוכחות היצירתית של ישות-נקודתית בעלת ערך מוחלט. ואולם, שליטה שכזו של הרוח בדעת חומרית מותנית בשתי התנסויות: מן ההכרח כי דעת

זו התפתחה דרך הסעד של שבע הרוחות מסייעות הדעת, והעצמי החומרי (האישי) חייב לבחור לשתף פעולה עם המכוון השוכן ביצירתו ובטיפוחו של העצמי המורונטי, של הנשמה האבולוציונית בעלת פוטנציאל האלמוות.

הדעת החומרית הינה הזירה שבה אישיות אנושית חיות, מודעות-לעצמן, מחליטות, בוחרות באל או מתכחשות לו, וכן מנציחות או משמידות את עצמן.

האבולוציה החומרית העניקה לכם מכונת חיים, את גופכם; האב עצמו העניק לכם את מציאות הרוח הטהורה ביותר הידועה ביקום, את מכוון המחשבה שלכם. ואולם, בידיכם ותחת החלטותיכם ניתנה לכם דעת, ובאמצעות הדעת אתם חיים או מתים. בתוכי דעת זו ובאמצעותה תחליטו את אותן החלטות מוסריות המאפשרות לכם להגיע להיות דמויי-מכוון, וזהו הינו הדמיון לאל.

הדעת האנושית הינה מערכת אינטלקט זמנית המושאלת לבני האדם לשם שימוש במהלך החיים החומריים, וכפי שהם משתמשים בדעת זו, כך הם מקבלים או דוחים את פוטנציאל הקיום הנצחי. הדעת הינה כל מה שכפוף לרצונכם מתוך המציאות ביקום, והנשמה – העצמי המורונטי – תשקף נאמנה את קציר ההחלטות בנות החלוף אשר מקבל העצמי בן התמותה. התודעה האנושית נחה מעדנות על המנגנון האלקטרומכני אשר מתחתה, ונוגעת בעדינות במערכת האנרגיה הרוחנית-מורונטית שמעליה. בעת החיים בגוף, האדם אינו מודע לחלוטין לאף אחת משתי המערכות האלה; ולפיכך חייב הוא לפעול בדעת, אשר אליה הוא מודע. ומה שמבטיח את ההישרדות אינו מה הדעת מבינה, אלא מה שהיא משתוקקת להבין; ומה שמהווה הזדהות עם הרוח אינו מה שהדעת הינה, אלא מה שהיא מתאמצת להיות. מה שמסתיים בהרקה ביקום אינו מודעות האדם לאל, אלא השתוקקותו לאל. מה שאתם הנכם היום אינו כה חשוב כמו מה שאתם הופכים להיות יום אחרי יום ובנצח.

הדעת הינה כלי הנגינה הקוסמי שעליו יכול הרצון האנושי לפרוט את נעימות ההרס, ואותו רצון אנושי ממש יכול להעלות את המנגינות המעודנות של ההזדהות עם האל ושל ההישרדות הנצחית שהן מנת חלקה. אחרי ככלות הכול, המכוון המוענק לאדם הינו חסין בפני הרוע ואינו יכול לחטוא, ואולם, הדעת בת התמותה מסוגלת להתפתל, להתעוות, ולהפוך רעה וכעורה בשל מנגנוני החטא של הרצון האנושי הסוטה והמבקש את טובת עצמו. בדומה לכך, דעת שכזו תוכל להפוך לאצילה, יפה, אמיתית וטובה – ולמעשה לכבירה – בהתאם לרצון מואר-הרוח של אדם יודע-אל.

הדעת האבולוציונית הינה יציבה ומהימנה לחלוטין רק כאשר היא מתבטאת בשני הקצוות הקוסמיים של האינטלקטואליות – המכני לחלוטין והרוחני לחלוטין. בין הקצוות האינטלקטואליים של השליטה המכנית לגמרי ושל הטבע הרוחני האמיתי, משתרעת הקבוצה העצומה הזו של דעות מתפתחות ומרקיעות, אשר יציבותן ושלוותן נסמכת על בחירת האישיות ועל ההזדהות עם הרוח.

אך האדם אינו מכניע את רצונו לזה של המכוון באופן סביל וכנוע. לחלופין, הוא דווקא בוחר באופן פעיל ומרצונו שלו לשתף פעולה עם הכוונת המכוון, כאשר הכוונה מעין זו שונה במודע מן התשוקות ומן הדחפים של הדעת האנושית הטבעית. המכוונים מתפעלים את דעת האדם, אך הם אף-פעם אינם שולטים בה בניגוד לרצונו; עבור המכוונים, הרצון האנושי הינו עילאי. והם מתייחסים אליו ומכבדים אותו באופן הזה בשעה שהם מתאמצים להשיג את תכלית הרוח של כוונת המחשבה והתמרת האופי בזירה הכמעט בלתי-מוגבלת של האינטלקט האנושי המתפתח.

הדעת הינה ספינתכם, המכוון הינו הנווט שלכם והרצון האנושי הוא רב החובל. מוטב לו לאדון הספינה האנושית כי ישכיל להסתמך על הנווט האלוהי, על-מנת שזה ינחה את הנשמה המרקיעה אל נמלי המבטחים המורונטיים של הישרדות הנצח. רק בשל האנוכיות, העצלנות והחטא יוכל רצונו של האדם לדחות את הנחיתו של נווט אוהב זה ולהעלות, בסופו של דבר, את הקריירה בת התמותה על שרטוני הרוע של החסד אשר נדחה, ועל סלעי החטא אשר אימץ. בהסמכתכם, נווט נאמן זה יובילכם בבטחה הלאה מעבר למחסומי הזמן ולמגבלות המרחב, עד למקור ממש של הדעת האלוהית ומעבר לו, ואפילו עד לאבי המכוונים של פרדים.

2. טיבה של הנשמה

לאורך תפקודי הדעת של האינטליגנציה הקוסמית, כוללניות הדעת שולטת על חלקי התפקוד האינטלקטואליים. הדעת במהותה הינה אחדות תפקודית; ולפיכך, לעולם מבטאת הדעת את האחדות אשר בונה אותה, אפילו כאשר פעולותיו ובחירותיו הבלתי-נבונות של העצמי אשר אינו מודרך כהלכה מעכבות ועוצרות אותה. ואחדות זו של דעת מבקשת תמיד להיות מתואמת ברוח, בכל רמות ההתקשרות שלה עם עצמיים מכובדי רצון ובעלי זכויות להרקה.

דעתו החומרית של האדם בן התמותה הינה נול האריגה הקוסמי שעליו נחים החושים המורונטיים, אשר מהם טווה מכוון המחשבה את תבניות הרוח של האופי ביקום, אופי של ערכים מתמידים ושל משמעויות אלוהיות – נשמה שורדת בעלת ייעוד קרבי וקריירה בלתי-נגמרת, סופיון בפוטנציה.

האישיות האנושית מזוהה עם דעת ורוח האחויות יחדיו במערכת יחסים תפקודית על-ידי החיים בגוף בשר ודם. תוצאתה של מערכת היחסים התפקודית הזו בין דעת ורוח שכאלה איננה שילוב כלשהו של איכויותיהן, או תכונותיהן, של הדעת ושל הרוח, אלא ערך חדש לחלוטין, ערך מקורי וייחודי ביקום, בעל פוטנציאל להתמשך לנצח, הנשמה.

ביצירתה האבולוציונית של נשמה אלמותית שכזו מעורבים שלושה גורמים ולא שניים. גורמי הקדם של הנשמה האנושית המורונטית הינם:

1. הדעת האנושית וכל ההשפעות הקוסמיות אשר קודמות לה ומשפיעות עליה.

2. הרוח האלוהית אשר שוכנת בדעת אנושית זו וכלל הפוטנציאלים אשר הינם מטיבו של רסיס כזה של רוחניות מוחלטת, יחד עם כל ההשפעות הרוחניות והגורמים הנלווים בחיי האדם.

3. מערכת היחסים בין הדעת החומרית לרוח האלוהית, אשר מרמזת על ערך וטומנת בחובה משמעות אשר לא תימצא באף אחד מן הגורמים התורמים לחיבור מעין זה. המציאות של מערכת יחסים ייחודית זו איננה חומרית ואף אינה רוחנית, אלא מורונטית. היא הינה הנשמה.

זה מכבר כינו היצורים האמצעיוניים את נשמתו המתפתחת הזו של האדם בשם דעת-ביניים, וזאת בניגוד לדעת הנמוכה יותר, או החומרית, ולדעת הגבוהה יותר, או הקוסמית. לאמיתו של דבר, דעת-ביניים זו הינה תופעה מורונטית, משום שהיא מתקיימת במחוז המצוי בין החומרי לרוחני. הפוטנציאל להתפתחות אבולוציה מורונטית שכזו טבוע בשני דחפיה האוניברסאליים של הדעת: הדחף של דעת היצור הסופי לדעת את האל ולהשיג את אלוהיותו של הבורא, והדחף של דעתו האינסופית של הבורא לדעת את האדם ולהשיג את התנסותו של היצור.

מעשה התפתחות נשגב זה של הנשמה האלמותית מתאפשר משום שהדעת האנושית הינה בראש ובראשונה אישית, ושנית, משום שהיא מצויה במגע עם מציאויות על-חיותיות; מוקנה לה מתת קוסמי של סעד על-חומרי המבטיח את התפתחותו של טבע מוסרי בעל יכולת לקבל החלטות מוסריות, וכך מתממש מגע יצירתי מהימן עם הסעדים הרוחניים הנלווים ועם מכוונן המחשבה השוכן.

התוצאה הבלתי-נמנעת של מגע שכזה, אשר הופך את הדעת האנושית לרוחנית, הינה הולדתה המדורגת של נשמה, צאצאית משותפת לדעת-מסויינת אשר נשלטת על-ידי רצון אנושי הכמה לדעת את האל, הפועלת בשיתוף עם כוחות הרוח השל היקום, אשר מצויים תחת שליטת העל של רסיס ממשי של אל הבריאה כולו – "משגוח המסתורין". וכך מתעלה המציאות החומרית ובת-התמותה של העצמי מעל למגבלותיה בזמן של מכונת החיים הפיזית, ומוצאת ביטוי חדש בדמות כלי נושא מתפתח להמשכיות העצמיות, הנשמה המורונטית האלמותית.

3. הנשמה המתפתחת

שגיאותיה של הדעת האנושית, וכן התנהגותו השגויה של האדם, עשויים לעכב עד מאוד את התפתחות הנשמה, אך אלה אינן יכולות לעכב תופעה מורונטית מעין זו לאחר שהמכוונן השוכן החל זה מכבר בהנעת התפתחות זו בהסכמת היצור הרצוני. אך בכל עת בטרם מותו של האדם, יכול אותו רצון חומרי ואנושי לסגת מבחירתו זו ולדחות את ההישרדות. ואפילו לאחר ההישרדות, שומר לעצמו בן התמותה המרקיע את הזכות לדחות את חיי הנצח; בכל זמן לפני ההיתוך עם המכוונן, רשאי היצור הרצוני המתפתח לבחור לזנוח את רצונו של אב פרדיס. ההיתוך עם המכוונן מסמל את העובדה שבן התמותה המרקיע בחר לעשות את רצון האב לנצח, וללא סייגים.

במהלך החיים בגוף, הנשמה המתפתחת מסוגלת לחזק את החלטותיה העל-חומריות של הדעת בת התמותה. הנשמה, בהיותה על-חומרית, איננה פועלת בעצמה ברמת ההתנסות החומרית של האדם. הנשמה, בהיותה תת-רוחנית, אף איננה מסוגלת לפעול מעל לרמה המורונטית ללא שיתוף פעולה של אלוהות רוחנית כשלהי, כדוגמת המכוונן. הנשמה אף אינה מקבלת החלטות סופיות עד בוא המוות, או עד שהיא מועתקת ומשתחררת מן הקשר החומרי עם הדעת בת התמותה, אלא אם כן הדעת החומרית מאצילה סמכות שכזו מרצונה ובחופשיות לנשמה מורונטית מעין זו אשר קשורה אליה. במהלך החיים, שוכן הרצון האנושי, יכולתה של האישיות להחליט ולבחור, במעגלי הדעת החומריים; עם המשך צמיחתו הארצית בת התמותה, מזדהה עצמי זה – על יכולת הבחירה יקרת הערך המצויה ברשותו – יותר ויותר עם ישות הנשמה-המורונטית; לאחר המוות ולאחר התחייה מן המתים בעולמות העליונים, מזדהה האישיות האנושית לחלוטין עם העצמי המורונטי. לפיכך, הנשמה הינה הצורה העוברית של הכלי המורונטי העתידי שעמו תזדהה האישיות.

בתחילה, הנשמה האלמותית הינה מורונטית לחלוטין בטבעה, אך יש לה יכולת להתפתח ולהגיע, על-פי-רוב, לרמות ערך רוחניות אמיתיות אשר מאפשרות היתוך עם רוחות האלוהות, בדרך-כלל עם אותה רוח של האב האוניברסלי אשר אתחלה תופעה יצירתית שכזו בדעת היצור.

הן הדעת האנושית והן המכוונן האלוהי מודעים לנוכחותה של הנשמה המתפתחת ולהבדלים בטיבה – המכוונן באופן מלא, ואילו הדעת באופן חלקי. ככל שהנשמה מפותחת יותר מבחינה אבולוציונית, כך גדל שיעור המודעות שלה לדעת ולמכוונן כישויות נלוות. הנשמה חולקת הן את איכויות הדעת האנושית והן את איכויות הרוח האלוהית, אך היא מתפתחת בהתמדה לעבר העצמת שליטת הרוח והשליטה האלוהית באמצעות טיפוח פעולה מנטאלית המבקשת לתאם את משמעותיותה עם ערכי רוח אמיתיים.

נתיבתו של בן התמותה, התפתחותה של הנשמה, הינה יותר תקופת חינוך מאשר תקופת מבחן. בגרעין של הדת מצויה האמונה בהישרדותם של ערכים עליונים; התנסות דתית אמיתית מתבטאת באיחוד בין ערכים עליונים לבין משמעויות קוסמיות כהתממשות של מציאות ביקום.

הדעת מכירה כמויות, מציאות ומשמעויות. ואולם את האיכות – הערכים – מרגישים. מה שמרגיש נברא במשותף של הדעת, אשר מכיר, וכן הרוח הנלווית, אשר מממשת-מציאות.

ככל שנשמתו המורונטית המתפתחת של האדם חדורה באמת, ביופי ובטוב – התממשות הערכית של ידיעת-האל – כך הופכת הוויה מעין זו אשר נוצרה לבלתי-ניתנת להשמדה. אם לא ישרדו ערכי נצח בנשמתו המתפתחת של האדם, כי אז קיומו כבן-תמותה הינו חסר משמעות, והחיים עצמם הינם בבחינת אשליה טראגית. אך לנצח נכון הדבר כי: מה שתתחילו בזמן, תסיימו לבטח בנצח – אם אכן ראוי לסיים את הדבר.

4. החיים הפנימיים

הכרה הינה התהליך האינטלקטואלי שבו מותאמים הקלטים המתקבלים מן העולם החיצון באמצעות החושים אל תוך תבניות הזיכרון של היחיד. ההבנה מעידה על כך שרישומי חושים אלו, ותבניות הזיכרון הנלוות להם, הפכו מתוכללות, או מאורגנות, לכדי רשת דינאמית של עקרונות.

משמעויות נגזרות משילוב של הכרה ושל הבנה. המשמעויות כלל אינן קיימות בעולם המוגבל לחושים, או בעולם חומרי לחלוטין. ניתן להבחין במשמעויות ובערכים אך ורק במחוזות הפנימיים, או העל-חומריים, של ההתנסות האנושית.

ההתקדמויות של ציוויליזציה אמיתית נולדות בעולמה הפנימי של האנושות. אך ורק העולם הפנימי הינו יצירתי באמת. הציוויליזציה תתקשה להתקדם כל עוד רוב הצעירים בדור מסוים משקיעים את מירב כוחם במרדף החומרי של עולם החושים, או של העולם אשר מצוי בחוץ.

לעולם הפנימי ולעולם החיצוני מערכת שונה של ערכים. סכנה אורבת לכל ציוויליזציה אשר שלושה-רבעים מצעירה בוחרים במקצועות חומריים ומקדישים עצמם למרדף של הפעילויות החושיות בעולם המצוי בחוץ. סכנה אורבת לציוויליזציה אשר צעירה מזניחים את העניין באתיקה, בסוציולוגיה, באאוגניקה, בפילוסופיה, באמנויות היפות, בדת ובקוסמולוגיה.

אך ורק ברמות הגבוהות של על-המודעות של הדעת, אשר נושקות למחוזות הרוח של ההתנסות האנושית, תוכלו למצוא את המושגים הגבוהים יותר, ואת תבניות האב היעילות אשר תורמות לבניית ציוויליזציה משופרת ומתמידה. האישיות מטבעה הינה יצירתית, אך היא פועלת כך אך ורק בחייו הפנימיים של היחיד.

פתיתי שלג לעולם בנויים בצורת מושגים, אך אין שני פתיתי שלג זהים. ילדים משתייכים לטיפוסים, אך אין שניים אשר הינם זהים במדויק, אף לא במקרה של תאומים. האישיות משתייכת לטיפוסים, אך תמיד הינה ייחודית.

מקורם של האושר והשמחה הינו בחיים הפנימיים. לא תוכלו לחוות שמחה אמיתית לבדכם. חיי בדידות מחסלים את השמחה. ואפילו משפחות ואומות נהנות יותר מן החיים כאשר הן חולקות אותם עם אחרים.

לא תוכלו לשלוט לגמרי בעולם החיצון – בסביבה. יצירתיותו של העולם הפנימי היא אשר נתונה יותר להכוונתכם; זאת משום שאישיותכם משוחררת במידה רבה מחוקי הסיבה והתוצאה. לאישיות נלווית יש שליטה מוגבלת ברצון.

מכיוון שחייו הפנימיים של האדם אכן הינם יצירתיים, מוטלת על כתפיו של כל אדם האחריות לבחור האם תהא יצירתיות זו ספונטאנית ואקראית עד תום, או לחלופין – נשלטת, מוכוונת ומועילה. כיצד יוכל דמיון יצירתי ליצור ילדים ראויים בשעה שהוא פועל בזירה מלאה זה מכבר בדעות קדומות, בשנאה, בפחד, בטינה, בנקמנות ובגזענות?

רעיונות יכולים לצוץ מתוך הגירויים שמספק העולם החיצון, ואולם האידיאלים נולדים אך ורק במחוזות היצירה של העולם הפנימי. אומות העולם מונהגות כיום על-ידי אנשים בעלי שפע רעיונות, אך גם בעלי חוסר משווע באידיאלים. וזהו הינו ההסבר לעוני, לגירושין, למלחמה ולשנאה בין הגזעים.

זוהי הבעיה: אם האדם בעל הרצון החופשי ניחן בכוחות יצירה בתוכו פנימה, כי אז עלינו להכיר בעובדה שהרצון החופשי ליצור כולל גם את הפוטנציאל של הרצון החופשי להרוס. וכאשר היצירתיות הופכת להרסנות, אתם ניצבים פנים אל פנים מול ההרס אשר מחוללים הרוע והחטא – הדיכוי, המלחמה והחורבן. רוע הינו יצירתיות חלקית הנוטה להתפוררות ומסתיימת בהרס. כל העימותים הינם רעים, משום שהם מדכאים את פעולתם היצירתית של החיים הפנימיים – זהו סוג של מלחמת אזרחים באישיות.

באמצעות תכלול האישיות והאחדת העצמיות, תורמת היצירתיות הפנימית להאצלת האופי. ולנצח אמת הדבר כי: אין ניתן לשנות את העבר; ניתן לשנות אך ורק את העתיד באמצעות הפעלת היצירתיות של העצמי הפנימי בהווה.

5. קידוש הבחירה

עשיית רצון האל אינה אלא האופן שבו מפגין היצור את נכונותו לחלוק עם אלוהים את החיים הפנימיים – עם אותו אל אשר אפשר ליצור מעין זה חיים פנימיים בעלי משמעות-ערך. לחלוק הינה פעולה דמוית-אל – אלוהית. האל חולק את הכול עם הבן הנצחי ועם הרוח האינסופית, והם בתורם, חולקים את כל הדברים עם הבנים האלוהיים ועם בנות הרוח של היקומים.

המפתח למושלמות הינו חיקוי האל; עשיית רצונו הינה הסוד להישרדות ולמושלמות אשר בהישרדות.

בני התמותה חיים באל, וכך בחר האל לחיות בקרב בני-תמותה. וכפי שהאדם מפקיד את עצמו בידיו, כך הוא – והוא תחילה – הפקיד חלק מעצמו להיות עם האדם; הוא הסכים לחיות באדם ולשכון באדם בכפוף לרצון האנושי.

שלווה בחיים הללו, הישרדות במוות, שלמות בחיים הבאים, שירות בנצח – כל אלו מושגים כעת (ברוח), כאשר אישיות היצור מסכימה – כלומר בוחרת – להכפיף את רצון היצור לרצון האב. והאב כבר בחר להכפיף רסיס מעצמו לרצונה של אישיות היצור.

בחירה שכזו של היצור אינה מהווה ויתור על הרצון. היא הינה בבחינת קידוש של הרצון, הרחבתו, האדרתו והפיכתו של הרצון למושלם; ובחירה שכזו מעלה את רצון היצור מן הרמה של משמעות זמנית למעמד הגבוה יותר, שבו מתייחדת אישיות היצור הבן עם אישיות האב הרוח.

הבחירה ברצון האב הינה הדרך שבה האדם בן התמותה מוצא רוחנית את האב הרוח, אף כי יש צורך בעידן שיחלוף בטרם יוכל היצור הבן להימצא בפועל בנוכחותו של האל בפרדיס. בחירה זו איננה כרוכה בשלילתו של רצון היצור – "לא רצוני ייעשה, כי אם רצונך" – אלא דווקא בהצהרה חיובית של היצור: "רצוני הוא שרצונך ייעשה." ואם מתבצעת בחירה זו, במוקדם או במאוחר יתאחד פנימה (יותר) הבן אשר בחר באל עם רסיס האל השוכן בו, ואותו בן, אשר הופך למושלם, יגשים את הסיפוק העליון של האישיות בהתייחדות הסגידה של אישיות האדם עם אישיות בוראו; שתי אישיותות אשר תכונותיהן היצירתיות התאחדו לנצח מרצונן שלהן לכדי ביטוי משותף – הולדתה של שותפות נצחית נוספת בין רצון האדם לבין רצון האל.

6. הפרדוקס האנושי

רבות מצריותיו ברות החלוף של האדם בן התמותה נובעות מיחסו הדואלי לקוסמוס. האדם הינו חלק מן הטבע – הוא מתקיים בטבע – ואף-על-פי-כן, הוא מסוגל להתעלות מעל לטבע. האדם הינו סופי, אך שוכן בו רסיס של אינסופיות. מצב דואלי זה תורם לא רק לפוטנציאל לרוע, אלא גם גורם למצבים חברתיים ומוסריים רבים המלאים בחוסר-וודאות רב ובלא-מעט חרדה.

האומץ הנדרש על-מנת לכבוש את הטבע ולהתעלות מעל העצמי, הינו אומץ אשר עלול ליפול קורבן לפיתויי הגאווה העצמית. בן התמותה אשר מסוגל להתעלות מעל עצמו עלול להתפתות להפוך את מודעותו-העצמית לאלוהית. הדילמה של בן התמותה מתבטאת בעובדה הדואלית לפיה האדם הינו בעת ובעונה אחת עבד לטבע ובעל חירות ייחודית – חופש הבחירה והפעולה הרוחניות. ברמות החומר, האדם מוצא את עצמו כפוף לטבע, ואילו ברמות הרוח הוא מולך על הטבע ועל כל מה שחולף וסופי. פרדוקס כזה כרוך בהכרח בפיתוי, ברוע הפוטנציאלי, בשגיאות בחירה, וכאשר העצמי הופך גאה ויהיר, עלול להתפתח חטא.

בעיית החטא איננה קיימת כשלעצמה בעולם הסופי. עובדת הסופיות איננה רעה או נגועה בחטא. העולם הסופי נברא על-ידי בורא אינסופי – הוא הינו מעשה ידיו של בניו האלוהיים – ולפיכך שומה עליו להיות טוב. מקור הרוע והחטא הוא השימוש לרעה, העיוות והסטייה, של הסופי.

הרוח יכולה לשלוט בדעת; כך שהדעת יכולה לשלוט באנרגיה. אך הדעת יכולה לשלוט באנרגיה רק באמצעות תפעול תבוני של הפוטנציאלים להתמרה הטבעיים ברמות המתמטיות של הגורמים והתוצאות של המחזות הפיזיים. דעת היצור אינה שולטת מטבעה באנרגיה; זוהי זכות היתר של האלוהות. אך דעת היצור אכן יכולה לתפעל אנרגיה, והיא עושה כן, בשעה שהוא הופך אדון לסודות האנרגיה של היקום הפיזי.

כאשר האדם מבקש לשנות מציאות פיזית, ותהא זו המציאות שלו עצמו או של הסביבה, הצלחתו תלויה בשיעור שבו הוא גילה את השיטות ואת האמצעים לשלוט בחומר ולהכווין את האנרגיה. ללא כל סיוע אחר, הדעת כשלעצמה לא תוכל להשפיע על חומר כלשהו, למעט על המנגנון הפיזי שלה עצמה, שאליו היא קשורה ללא יכולת היפרדות. אך תוך שימוש נכון במנגנון הגוף, תוכל הדעת ליצור מנגנונים אחרים, אפילו מערכות יחסים אנרגטיות ומערכות יחסים חיות, ותוך שימוש בכל אלה תוכל דעת זו להגדיל את שליטתה ואפילו להשתלט על הרמה הפיזית ביקום.

המדע הינו מקור העובדות, והדעת לא תוכל לפעול ללא עובדות. עובדות הינן אבני הבניין אשר מהן נבנית החוכמה, ואלו מתמצקים יחדיו על-ידי ההתנסות בחיים. האדם יוכל למצוא את אהבת האל ללא עובדות, והאדם יוכל למצוא את חוקי האל ללא אהבה, אך לעולם לא יוכל האדם להתחיל ולהעריך את הסימטריה האינסופית, את ההרמוניה הנשגבת, את שלמותו המעודנת של טיבו הכולל-כל של המקור והמרכז הראשון, עד אשר ימצא הן את החוק האלוהי והן את האהבה האלוהית, ויאחד את אלו באופן התנסותי בפילוסופיה הקוסמית המתפתחת שלו עצמו.

התרחבות הידע החומרי מאפשרת הערכה טובה יותר של משמעותיות הרעיונות ושל ערכי האידיאלים. אדם יכול למצוא אמת בהתנסותו הפנימית, אך על-מנת ליישם את גילויי האמת הפנימיים שלו על הדרישות הבלתי-מתפשרות של חיי היום-יום, עליו להכיר בבירור את העובדות.

אך טבעי הוא שבן התמותה יוטרד מתחושת חוסר-ביטחון בשעה שהוא רואה את עצמו קשור באופן בלתי-ניתן להפרדה לטבע, בעודו ניהן בכוחות רוחניים המתעלים לגמרי מעל לכל הדברים הזמניים וברי החלוף. אך ורק הוודאות הדתית – אמונה חיה – יכולה לתמוך באדם בעודו מתמודד עם בעיות קשות וסבוכות מעין אלה.

הגאווה הינה הגדולה מכל הסכנות אשר עלולות לתקוף את בן האנוש ולסכן את שלמותו הרוחנית. האומץ ראוי להערכה, אך האגואיזם שופע גאווה

והינו קטלני. אין לגנות ביטחון-עצמי במידה סבירה. היכולת של האדם להתעלות מעל עצמו הינה הדבר היחיד אשר מבדיל בינו לבין ממלכת החי.

בין שהגאווה תימצא ביחיד, בקבוצה, בגזע או באומה, היא מוליכה שולל, משכרת ומובילה לחטא. אכן, פשוטו כמשמעו, נכון הדבר כי "לפני שבר גאון".

7. בעיית המכוון

אי-וודאות מלווה בביטחון היא ממהות הרפתקת פרדים – אי-וודאות בזמן ובדעת, אי-וודאות ביחס למאורעות אשר יתרחשו בעת ההרקעה לפרדים; ביטחון ברוח ובנצח, ביטחון באמון הבלתי-מסויג אשר רוחש הבן הברוא ברחמי האלוהיים ובאהבתו האנסופית של האב האוניברסלי; אי-הוודאות של האזרח הבלתי-מנוסה של היקום; ביטחון כבן מרקיע במחזות היקום של אבא כל-יכול, חכם-בכל ואוהב-כל.

האם תרשו לי להפציר בכם להאזין להד הקול המרוחק של קריאתו הנאמנה לנשמתכם של המכוון? המכוון השוכן אינו יכול לעצור את קריירת המאבק שלכם בזמן, או אפילו לשנות אותה באופן משמעותי; המכוון אינו יכול להקל על קשיי החיים של המסע המפרך שלכם בעולם הזה של יגיעה. השוכן האלוהי יכול רק להמתין בסבלנות, בעודכם נלחמים את קרב החיים, כפי שזה מתרחש על-פני הפלנטה שלכם; אך הלוואי ויכולתם, הלוואי והייתם מסכימים – בשעה שאתם פועלים ודואגים, בשעה שאתם נלחמים ומתקשים – להרשות למכוון האמיץ להילחם אתכם ועבורכם. אילו רק הייתם מרשים למכוון להציף באופן קבוע את התמונות המתארות את המניע האמיתי, את המטרה הסופית, את התכלית הנצחית של כל הקושי הזה, של המאבק המפרך של בעיות היומיום בעולם החומר הנוכחי שלכם; או אז הייתם מתנחמים כל-כך, מתמלאים בהשראה כה רבה, מוקסמים ומסוקרנים.

מדוע שלא תסייעו למכוון במשימתו להציג בפניכם את המקבילה הרוחנית לכל מאמצים החומריים המפרכים? מדוע לא תרשו למכוון לחזק אתכם באמצעות אמיתות רוח בעלות עוצמה קוסמית בעת שאתם נאבקים עם קשיי הזמן של הקיום כיצורים? מדוע לא תעודדו את הסנע האלוהי לשמח את לבכם עם התמונה הברורה של חיי הנצח שלכם ביקום בעת שהנכם מתמודדים עם בעיות השעה? למה זה תסרבו לקבל הארה והשראה מנקודת המבט האוניברסאלית בשעה שאתם עמלים בפרך ושקועים בבעיות הזמן, נעים ונדים במבוך אי הוודאויות אשר מציב מסע החיים בני התמותה שלכם? מדוע לא תתירו למכוון להפוך את חשיבתכם לרוחנית, אפילו בעת שעל רגליכם לצעוד בנתיבי החומר הארציים?

הגזעים הגבוהים יותר באורנטיה משולבים עד מאוד זה בזה; הם מהווים תערובת של גזעים וזנים רבים ממקורות שונים. הרכב טבעי זה הופך את עבודת המשגוחים לקשה ביותר, מסבך את פעולתם היעילה במשך החיים, ומוסיף במובחן לאחר המוות הן לבעיות של המכוון והן לבעיות של השרפים השומרת. לפני זמן לא רב, בהיותי בסאלוינגטון, שמעתי שומרת של גורל מציגה באופן רשמי את הקשיים שבסעד שלה לבן התמותה הכפיף לה. וכך אמרה השרפים:

"הרבה מן הקושי שלי נבע מן העימות הבלתי-נגמר שיצר טיבו הדואלי הזה של הכפיף שלי: דחף השאיפה אשר אליו מתנגדת העצלות החייתית; האידאליזם של עם עילאי שאותם מעכבים האינסטינקטים של גזע נחות; התכלית הגבוהה של דעת כבירה אשר מולה עומדת מורשת של דחפים פרימיטיביים; נקודת ההשקפה מרחיקת הראות של המשגוח אשר לה מתנגד קוצר הרואי של יצור הזמן; תכניותיה המתקדמות של הוויה מרקיעה אשר משתנות בשל תשוקות וכמיהות מטבע חומרי; הבזקים של אינטליגנציה אוניברסלית אשר מתבטלים על-ידי ציווי האנרגיה הכימית של הגזע המתפתח; דחיפה מן המלאכיות שלה מתנגדים הרגשות החייתיים; ההכשרה אשר קיבל האינטלקט, שאותה מבטלות הנטיות האינסטינקטיביות; התנסות היחיד אשר מולה עומדות סך כל נטיות הגזע; הכוונה של הטובים ביותר, אשר עליה מאפילה סטייתם של הגרועים ביותר; מעוף הגאונות אשר מנוטרל על-ידי כבידת הבינוניות; התקדמות הטובים אשר מעוכבת על-ידי הרפיון של הרעים; אמונתם של הַיפים שאותה מכתים הרוע בנוכחותו; הקלילות של הבריאות שאותה מנטרלות המחלות המעיקות; מעיין האמונה שאותו מזהם רעל הפחד; מעיין השמחה שאותו ממררים מימי הצער; אושר הציפיה אשר מעיבה עליו מרירות ההבנה; שמחת החיים אשר עליה מעיב תמיד צער המוות. חיים מעין אלו על פלטנה מעין זו! ואף-על-פי-כן, בשל נוכחותו התמידית ודחיפתו של מכוון המחשבה, הגיעה נשמה זו לדרגה סבירה של אושר ושל הצלחה, ואפילו הצליחה להעפיל כעת אל אולמות בית הדין של מְסֹנְיָה."

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורונטון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 112

הישרדות האישיות

הפלנטות האבולוציוניות הינן הספרות של המקור האנושי, העולמות אשר בהם מתחילה נתיבת ההרקעה האנושית. אורנטיה היא נקודת ההתחלה שלכם; כאן אתם מתאחדים זמנית עם מכוונן המחשבה האלוהי שלכם. הוענק לכם מדריך מושלם; ולפיכך, אם תרוצו בכנות במרוץ הזמן ותשיגו את מטרת האמונה הסופית, כי אז גמול העידנים יהא שלכם; תהיו מאוחדים לנצח עם המכוונן השוכן. או אז יחלו חייכם האמיתיים, חיי ההרקעה, אשר מעמדכם הנוכחי כבני-תמותה משמש להם אך כמבואה. או אז תחל משימתכם המרוממת והמדורגת כסופיונים במהלך הנצח המשתרע לפניכם. ולאורך כל העידנים העוקבים הללו, ובמשך כל שלבי הצמיחה האבולוציונית, לעולם יוותר חלק אחד מכם ללא כל שינוי; וחלק זה הינו האישיות – הקבוע בנוכחות שינוי.

אף כי יהא זה יומרני לנסות ולהגדיר אישיות, ניתן להיעזר בציון של כמה מן הדברים הידועים על אודות האישיות:

1. אישיות הינה האיכות במציאות אשר אותה מעניק האב האוניברסאלי עצמו, או לחלופין הפועל האחד הפועל בשמו של האב.
2. ניתן להעניק אותה לכל מערכת אנרגטית חיה הכוללת דעת או רוח.
3. היא אינה כפופה עד תום לאזיקי הגורמים אשר קדמו לה. היא הינה יצירתית באופן יחסי, או יצירתית-בצוותא.
4. כאשר היא מוענקת ליצורים אבולוציוניים חומריים, היא גורמת לרוח לשאוף לשלוט בֶּאֱנֶרְגִּיָּה-חומר באמצעות תיווך הדעת.
5. אף-על-פי שהאישיות נעדרת זהות, היא מסוגלת לאחד את זהותה של כל מערכת אנרגטית שהיא.
6. היא מגלה תגובה איכותית בלבד למעגל האישיות, וזאת בניגוד לשלושת האנרגיות אשר מגלות הן תגובה איכותית והן תגובה כמותית לכבידה.
7. האישיות נותרת ללא שינוי בנוכחותו של שינוי.
8. היא יכולה להעניק מתנה לאל – הקדשת הרצון החופשי לעשיית רצון האל.
9. היא מתאפיינת במוסריות – המודעות ליחסיות של מערכות יחסים עם אנשים אחרים. היא מזהה רמות התנהגות שונות ובוחרת בקפידה ביניהן.
10. האישיות הינה ייחודית, ייחודית לחלוטין; היא ייחודית בזמן ובמרחב; היא ייחודית בנצח ובפרדיס; היא ייחודית בשעה שהיא מוענקת – אין קיימים העתקים שלה; היא ייחודית במשך כל רגעי קיומה; היא הינה ייחודית ביחס לאל – אין הוא נושא פני איש, ואף אינו מחברם יחדיו, לפי שלא ניתן לחברם – הם ניתנים לאיגוד ביניהם אך לא לסכימה.
11. אישיות מגיבה במישורין לנוכחותו של אחר-מאישיות.
12. זהו אחד הדברים אשר ניתן להוסיף לרוח, ובכך מדגימה האישיות את עליונותו של האב ביחס לבן. (לא נדרש להוסיף דעת לרוח).
13. האישיות עשויה לשרוד את מות בן התמותה תוך הזדהות עם הנשמה השורדת. המכוונן והאישיות הינם בלתי-משתנים; מערכת היחסים ביניהם (בנשמה) אינה אלא שינוי, אבולוציה מתמשכת; ואם יחדל השינוי הזה (הצמיחה), כי אז תחדל הנשמה מלהתקיים.
14. האישיות מודעת באופן ייחודי לזמן, וזהו דבר-מה שונה מתפישת הזמן של הדעת או של הרוח.

1. אישיות ומציאות

האישיות מוענקת על-ידי האב האוניברסאלי ליצוריו כמתת בעלת פוטנציאל של היות נצחי. מתת אלוהית שכזו מתוכננת לפעול ברמות רבות ובמצבי יקום עוקבים, אשר נעים למן הסופי הנמוך ועד למוחלטופי הגבוה ביותר, ואפילו משיקים לגבולות המוחלט. לפיכך, פועלת האישיות בשלושה מישורים קוסמיים, או בשלושה שלבים ביקום:

1. מעמד המיקום. האישיות פועלת באותה יעילות בדיוק ביקום המקומי, ביקום העל וביקום המרכזי.
 2. מעמד המשמעות. האישיות פועלת ביעילות ברמות של הסופי, המוחלטופי ואפילו ברמה המשיקה למוחלט.
 3. מעמד הערך. האישיות יכולה להתגשם באופן התנסותי במחוזות המדורגים של החומרי, המורוני והרוחני.
- לאישיות קיים טווח מושלם של תפקוד ממדי קוסמי. שלושה הם ממדיה של האישיות הסופית, והם פועלים פחות או יותר באופן הבא:

1. האורך מייצג את כיוון וטיב ההתקדמות – תנועה דרך המרחב ובהתאם לזמן – אבולוציה.
2. העומק האנכי כולל את הדחפים ואת הגישות של האורגניזם, את הרמות השונות של המימוש-העצמי ואת התופעה הכללית של התגובה לסביבה.
3. הרוחב כולל את מחוזות התיאום, את ההתאגדות ואת הארגון של העצמי.

לסוג האישיות המוענק לבני התמותה של אורנטיה קיימים בפוטנציאל שבעה ממדי ביטוי-עצמי או מימוש-איש. שלוש מן התופעות הממדיות האלה ניתנות להתממשות ברמה הסופית, שלוש ברמה המוחלטופית, ואילו אחת ברמה המוחלטת. ברמות התת-מוחלטות, ניתן להתנסות ברמה השביעית הזו, או הרמה הכוללנית, בדמות עובדת האישיות. ממד עליון זה הינו מוחלט אשר ניתן לאגדו, ואף כי איננו אינסופי, מבחינה ממדית הוא הינו בעל פוטנציאל חדירה תת-אינסופית אל תוככי המוחלט.

ממדיה הסופיים של האישיות קשורים לאורך, לעומק ולרוחב הקוסמיים. האורך מציין משמעות; העומק מסמל ערך; הרוחב כולל תובנה – היכולת להתנסות במודעות של המציאות הקוסמית באופן אשר לא ניתן לקרוא עליו תיגר.

ברמה המורונטית, כל הממדים החומריים הללו של הרמה החומרית מתעצמים עד מאוד, וניתן להגשים ערכים ממדיים חדשים מסוימים. כלל ההתנסויות הממדיות המועצמות האלה של הרמה המורונטית באות לידי ביטוי מופלא בממד העליון, או האישיות, באמצעות השפעת המוטה וכן הודות לתרומת המתמטיקה המורונטית.

ניתן להימנע מרבות מן הבעיות אשר אותן חווים בני התמותה בשעה שהם לומדים את האישיות האנושית, זאת במידה שהיצור הסופי זוכר כי רמות ממדיות ורמות רוחניות אינן מתואמות בהתממשות ההתנסותית של האישיות.

לאמיתו של דבר, החיים הינם תהליך המתרחש בין האורגניזם (העצמי) לבין סביבתו. האישיות מעניקה מעצמה ערך של זהות ומשמעויות על רציפות להתאגדות הזו שבין האורגניזם לסביבתו. וכך יוכר כי תופעת הגירוי-תגובה איננה תהליך מכני גרידא, הואיל והאישיות פועלת כגורם במצב הכולל. לעולם נכון הדבר כי המנגנונים הינם סבילים מטבעם; ואילו האורגניזמים הינם פעילים מטבעם.

החיים הפיזיים מהווים תהליך אשר מתרחש פחות בתוככי האורגניזם ויותר בין האורגניזם לסביבה. וכל תהליך שכזה נוטה ליצור ולכונן תבניות תגובה של האורגניזם לסביבה מעין זו. וכל התבניות המכוונות האלה משפיעות עד מאוד על בחירתן של מטרות.

העצמי והסביבה מכוננים קשר בעל משמעות בתיווכה של הדעת. יכולתו ונכונותו של האורגניזם ליצור קשרים משמעותיים מעין אלו (להגיב לדחף) עם הסביבה, מייצגים את הגישה של האישיות בכללותה.

האישיות לא מתפקדת היטב בבידוד. האדם מטבעו הינו יצור חברתי; הוא נשלט על-ידי הכמיהה להשתייך. ואכן נכון הדבר, פשוטו כמשמעו, כי "אין איש חי לנפשו."

ואולם, מושג האישיות במובן של מלוא היצור החי והמתפקד, מקבל משמעות גדולה הרבה יותר מאשר תכלול מערכות יחסים; הוא מעיד על איחודם של כלל גורמי המציאות, כמו גם על התיאום בין מערכות היחסים. מערכות יחסים מתקיימות בין שני עצמים, ואולם שלושה עצמים ויותר יוצרים בסופו של דבר מערכת, ומערכת מעין זו הינה הרבה יותר מאשר מערכת יחסים מורחבת או מורכבת. הבחנה זו הינה חיונית, משום שבמערכת קוסמית החברים היחידים אינם מקושרים זה עם זה, אלא באמצעות יחסם לשלם ובאמצעות היחידניות של השלם.

באורגניזם האנושי, סכום של החלקים שלו מהווה את העצמי – את היחידניות – ואולם תהליך שכזה כלל אינו נוגע לאישיות, אשר היא זו המאחדת

את כלל הגורמים הללו כפי שהם מתייחסים למציאויות הקוסמיות.

במצבורים החלקים מתווספים; במערכת החלקים מאורגנים. מערכות משמעותיות בשל הארגון – ערכי המיקום. במערכת טובה כל הגורמים מצויים במיקום קוסמי. במערכת רעה משהו חסר או מצוי שלא במקומו – מופרע. במערכת האנושית, האישיות היא זו המאחדת את כלל הפעילויות, ובתורה מעצמה את האיכויות של זהות ושל יצירתיות.

2. העצמי

בעת לימוד העצמי נוכל להסתייע בכך שנזכור כי:

1. מערכות פיזיות הינן כפופות.

2. מערכות אינטלקטואליות הינן מתואמות.

3. האישיות הינה במיקום-על.

4. הכוח הרוחני השוכן הינו מכווין בפוטנציאל.

ראוי להכיר בהקשר של כל מושגי העצמי כי עובדת החיים קודמת להערכה של החיים או לפירוש שלהם. הילד האנושי ראשית חי ורק לאחר מכן נושב על חייו. בכלכלה הקוסמית התובנה קודמת לראיית הנולד.

העובדה ביקום לפיה האל הופך לאדם שינתה לעד את כלל המשמעויות והערכים של האישיות האנושית. במשמעותה האמיתית של המילה, האהבה מעידה על יחס הדדי לאישיות בכללותה, בין שהיא אנושית, אלוהית, או אנושית ואלוהית. אף-על-פי שחלקים של העצמי עשויים לפעול בדרכים שונות – לחשוב, להרגיש, לקוות – אך ורק מאפייניה המתואמים של האישיות בכללותה מתמקדים בפעולה תבונית; וכל הכוחות הללו נלווים למת הרוח של הדעת בת התמותה בשעה שכן האדם אוהב ישות אחרת, אנושית או אלוהית, בכנות וללא אנוכיות.

כל המושגים בני התמותה על אודות המציאות מתבססים על הנחת קיומה בפועל של האישיות האנושית; כל המושגים של מציאויות על-אנושיות מתבססים על התנסותה של האישיות האנושית במציאויות הקוסמיות של ישויות רוחניות ואישיות אלוהיות מסוימות, הנלוות למציאויות האלה ומצויות בתוכן. למעט האישיות, כל מה שאיננו רוחני בהתנסות האנושית, הינו אמצעי לשם מטרה. כל מערכת יחסים אמיתית של בן-תמותה עם אישיות אחרת – אנושית או אלוהית – הינה מטרה בפני עצמה. ואחווה מעין זו עם אישיות האלוהות הינה המטרה הנצחית של ההרקעה ביקום.

העובדה כי מוקנית לאדם אישיות מזהה אותו כהוויה רוחנית. זאת מכיוון שאחדות העצמי ומודעותה העצמית של האישיות הינן מתת של העולם העל-חומרי. עצם העובדה שמטריאליסט בן-תמותה מסוגל להכחיש את קיומן של מציאויות על-חומריות מדגימה כשלעצמה את נוכחותן של סינתת רוח ושל מודעות קוסמית בדעתו האנושית, וכן מעידה על פעולתן.

תהום קוסמית כבירה פעורה בין החומר למחשבה, ותהום גדולה לאין שיעור משתרעת בין הדעת החומרית לאהבה הרוחנית. לא ניתן להסביר את התודעה – וקל וחומר את המודעות-העצמית – באמצעות תיאוריה כלשהי של התאגדות אלקטרונית מכאניסטית או של תופעות אנרגיה מטריאליסטיות.

בשעה שהדעת מבקשת לנתח את המציאות עד תומה, נעלם החומר מן החושים החומריים, אך הוא עדיין עשוי להיות בחזקת ממש עבור הדעת. כאשר התובנה הרוחנית מבקשת את המציאות אשר נותרת לאחר היעלמות החומר, ומבקשת לנתח אותה עד תומה, זו נעלמת מן הדעת, בעוד שהתובנה של הרוח עדיין יכולה לתפוש מציאויות קוסמיות וערכים עליונים מטבע רוחני. בהתאם לכך, המדע נסוג מפני הפילוסופיה, בעוד שהפילוסופיה חייבת להיכנע בפני מסקנות הטבעיות בהתנסות רוחנית אותנטית. המחשבה נכנעת בפני החכמה, ואילו החכמה אובדת בסגידה המוארת וההוגה.

במסגרת המדע, מתבונן העצמי האנושי בעולם החומרי; הפילוסופיה הינה ההתבוננות בהתבוננות הזו בעולם החומרי; הדת, ההתנסות הרוחנית האמיתית, הינה ההבנה ההתנסותית של מציאותה הקוסמית של ההתבוננות בהתבוננות בכלל הסינתזה היחסית הזו בין חומרי האנרגיה של הזמן והמרחב. בנייה של פילוסופיה של היקום המתבססת באופן בלעדי על המטריאליזם, שקולה להתעלמות מן העובדה כי בהתנסותה של התודעה האנושית, כל הדברים החומריים נהגים מלכתחילה כאמיתיים. המתבונן איננו יכול להיות העצם שבו הוא מתבונן; הערכה דורשת מידה מסוימת של התעלות מעל הדבר שאותו מעריכים.

בזמן, המחשבה מובילה לחכמה והחכמה מובילה לסגידה; בנצח, הסגידה מובילה לחכמה, והחכמה מתממשת בסופו של דבר בסופיות של מחשבה.

האפשרות לאיחודו של העצמי המתפתח טבועה באיכויות הגורמים המרכיבים אותו: האנרגיות הבסיסיות, הרקמות העיקריות, שליטת-העל הכימית הבסיסית, הרעיונות העילאיים, המטרות העילאיות, המניעים העילאיים, והרוח האלוהית אשר הוענקה מעם פרדיס – הסוד המצוי מאחורי המודעות

מטרת האבולוציה הקוסמית הינה להשיג אחדות של אישיות באמצעות שליטת רוח הולכת וגדלה, להיענות מרצון להוראותיו של מכוון המחשבה ולהנהגתו. האישיות, הן האנושית והן האלוהית, מתאפיינת באיכות קוסמית טבועה אשר אותה ניתן לכנות בשם "האבולוציה של השליטה", התרחבות השליטה – הן זו העצמית והן השליטה על הסביבה.

אישיות מרקיעה אשר הייתה בעברה אנושית, עוברת דרך שני שלבים גדולים של שליטה רצונית מתעצמת על העצמי וביקום:

1. ההתנסות של קדם-הסופיונות, או התנסות של חיפוש-האל, שבה מתרחבת ההגשמה העצמית באמצעות טכניקה של התרחבות ושל התממשות זהות, יחד עם פתרון בעיות קוסמיות המביא להתמחות ביקום.

2. ההתנסות של בתר-הסופיונות, או התנסות גילוי האל, שבה מתרחבת ההתממשות העצמית באופן יצירתי באמצעות גילוי ההווה העליונה של ההתנסות, לאותן ברירות תבוניות מבקשות-אל אשר טרם השיגו את הרמות האלוהיות של הדומות לאל.

האישיות היורדות ורכשות התנסויות מקבילות באמצעות הרפתקאותיהן השונות ביקום, בעת שהן מבקשות להרחיב את יכולותיהן לקבוע מהם הרצונות האלוהיים של האלוהיות העליונות, המרביות והמוחלטות, ולהוציאם אל הפועל.

במהלך החיים הפיזיים תלוי העצמי החומרי, ישות-האגו של הישות האנושית, בתפקודו הרציף של כלי החיים החומרי, בקיומו המתמשך של שיווי-משקל בלתי-מאוזן בין אנרגיות לאינטלקט, אשר באורנטיה ניתן לו השם *חיים*. ואולם, ניתן לפתח את העצמי בעל הערך ההישרדותי, את העצמי אשר מסוגל להתעלות מעל לחווית המוות, רק באמצעות העברה פוטנציאלית של כס הזהות של האישיות המתפתחת מכלי החיים החולף – הגוף החומרי – לנשמה המורונטית העמידה יותר אשר טבעה אלמותי, והלאה אל אותן רמות שבהן שורה על הנשמה מציאות רוחנית, מעמד שאליו היא מגיעה בסופו של דבר. העברה בפועל זו, מן הקשר לחומרי אל ההזדהות המורונטית, מתבצעת באמצעות החלטותיו הפנות, הנחושות, היציבות, ומבקשות-האל של היצור האנושי.

3. תופעת המוות

תושבי אורנטיה מכירים באופן כללי אך ורק סוג אחד של מוות, סיומן הפיזי של אנרגיות החיים; ואולם, לאמיתו של דבר, קיימים שלושה סוגי מוות הנוגעים להישרדות האישיות:

1. *מוות רוחני (של הנשמה)*. אם וכאשר האדם בן התמותה דחה את ההישרדות באופן סופי, כאשר על-פי דעתם המשותפת של המכוון והשרפית השורדת הוא הוכרז כחדל פירעון רוחני, כפושט רגל מורונטי, ומשנרשמה חוות דעת זו באורסה, ולאחר שהפוסקים ועמיתיהם המחזירוניים אישרו את הממצאים הללו, או אז מצווים שליטי אורונטון על שחרורו המידי של המכוון השוכן. ואולם, שחרור זה של המכוון אינו משפיע כהוא זה על חובות השרפית האישית, או הקבוצתית, הקשורה ליחיד זה אשר ננטש על-יד המכוון. משמעותו של מוות מסוג זה הינה סופית, בלא תלות בהמשכיות הזמנית של האנרגיות החיות של המנגנונים הפיזיים ושל מנגנוני הדעת. מנקודת המבט הקוסמית, בן התמותה הזה כבר חשוב כמת; החיים הנמשכים מעידים אך ורק על קיומו של ההתמד החומרי של האנרגיות הקוסמיות.

2. *מוות אינטלקטואלי (של הדעת)*. כאשר משתבשים הזרמים החיוניים של סעדי המסייעות הגבוהים יותר עקב ליקויים באינטלקט, או הרס חלקי של מנגנון המוח, ואם תנאים אלה עוברים נקודה קריטית מסוימת, אשר ממנה ואילך אין ניתן לתקן את הנזק, המכוון השוכן משוחרר מיידית לצאת לדיונינגטון. אישיות בת-תמותה נרשמת במרשם היקום כמתה כאשר נהרסים מעגלי הדעת ההכרחיים של רצון הפעולה האנושית. ושוב, זהו מוות, בלא תלות בכך שמנגנון החיים של הגוף הפיזי ממשיך לפעול. הגוף, כאשר גורעים ממנו את הדעת הרצונית, חדל להיות אנושי, ואולם נשמתו של יחיד מעין זה עשויה לשרוד, וזאת בהתאם להחלטה הקודמת של הרצון האנושי.

3. *מוות פיזי (של הגוף ושל הדעת)*. כאשר משתלט המוות על הישות האנושית, נותר המכוון במצודת הדעת עד אשר זו מפסיקה לתפקד כמנגנון תבוני; והדבר מתרחש בסביבות הזמן שבו מפסיקות אנרגיות המוח את פעימותיהן החיוניות הקצובות. לאחר התפרקות זו, עוזב המכוון את הדעת ההולכת ונעלמת – באופן נעדר-טקסיות ממש כשם שנעשתה הכניסה אל הדעת שנים קודם כן – וממשיך לדיונינגטון דרך אורסה.

לאחר המוות שב הגוף החומרי אל עולם היסודות אשר ממנו הופק, ובה בעת משתמרים שני גורמים בלתי-חומריים של האישיות השורדת: מכוון המחשבה, אשר התקיים קודם לכן – ועמו רישום הזיכרון של נתיבת בן התמותה – ממשיך לדיונינגטון; כמו כן, הנשמה המורונטית האלמותית של בן האנוש המת משתמרת ומופקדת בנאמנות אצל שומרת הגורל. חלקים וצורות אלה של הנשמה – נוסחאות זהות אלה אשר היו לפני קינסיות וכעת הינן סטאטיות – הינם הכרחיים להרכבתה-מחדש של האישיות בעולמות המורונטיים; והאיחוד שבין המכוון לנשמה הוא זה המרכיב-מחדש את האישיות השורדת, הוא אשר מחזיר אתכם לתודעה בשעת ההתעוררות המורונטית.

לאלו אשר אין להם שרפיות שומרות אישיות, מעניקות הנאמנות הקבוצתיות ובנאמנות וביעילות את אותם שירותים של שמירת הזהות ושל הקמת האישיות לתחייה. השרפיות מהוות חלק חיוני בהרכבתה של האישיות מחדש.

עם המוות מאבד המכוון זמנית את האישיות, אך לא את הזהות; הנתין האנושי מאבד זמנית את הזהות, אך לא את האישיות; בעולמות העליונים מתאחדים שניהם מחדש בהתגלמות נצחית. מכוון המחשבה לעולם לא ישוב לכדור הארץ בדמות ההווה אשר בה שכן קודם לכן; ולעולם האישיות איננה מתגלמת ללא רצון אנושי; ואף-פעם, לאחר המוות, לא יפגין אדם נטול-מכוון זהות פעילה, או ייצור קשר באופן כלשהו עם אלו החיים על-פני כדור הארץ. במהלך שנת המוות, הקצרה או הארוכה, נשמות נטולות מכוון מעין אלה הינן לגמרי ולחלוטין נטולות הכרה. לא יכולה להיות שום תצוגה של אישיות מכל סוג שהוא, או כל יכולת לתקשר עם אישיות אחרת, עד לאחר השלמת ההישרדות. אלו ההולכים אל עולמות העליונים אינם מורשים לשלוח הודעות חזרה אל אהוביהם. המדיניות ברחבי היקומים אוסרת על תקשורת שכזו לאורך תקופת הזמן של אותו עידן.

4. המכוונים לאחר המוות

משמתרחש מוות חומרי, אינטלקטואלי או רוחני, נפרד המכוון לשלום ממארחו בן התמותה ויוצא לעבר דיווינגטון. ממטה היקום המקומי וממטה יקום העל נוצר קשר מחזורי עם המפקחים של שני הממשלים, והמשגוח נרשם ביציאה באותו מספר שבו נרשם עם כניסתו אל מרחבי הזמן.

באופן אשר איננו מוכן לחלוטין, מסוגלים הפוסקים האוניברסאליים להצטייד בתמצית של החיים האנושיים, כפי שהיא מתגלמת בעותק הרישום של המכוון על אודות הערכים הרוחניים והמשמעויות המורונטיות של הדעת אשר בה שכן. הפוסקים מסוגלים לרכוש את גרסת המכוון על אודות אופיו ההישרדותי של האדם ועל אודות איכויותיו הרוחניות, וכל הנתונים הללו, אשר להם נלווים הרישומים השרפיים, זמינים להצגה בזמן שיפוט של היחיד הנידון. באמצעות מידע זה אף מאושרים אותם צווים של יקום העל, אשר מאפשרים למרקיעים מסוימים להתחיל מיידית בקריירה המורונטית שלהם, ולהמשיך מיד עם התפרקות המוות אל העולמות העליונים, עוד בטרם סיומו של העידן הפלנטארי באופן רשמי.

למעט במקרה של יחידים אשר מועתקים ישירות מבין החיים, לאחר המוות הפיזי פונה המכוון מיידית אל ספרת הבית של דיווינגטון. הפרטים באשר למתרחש באותו עולם בזמן ההמתנה, עד להופעתו מחדש בפועל של בן התמותה השורד, תלויים בעיקר בשאלה אם האדם מרקיע לעולמות העליונים מתוקף זכותו האישית, או שהוא ממתין לקריאת סוף העידן לשורדים הישנים של עידן פלנטארי.

אם בן התמותה הקשור אל המכוון משתייך לקבוצה שתהפוך מחדש לאישיות בתום עידן, המכוון לא ישוב מיידית אל העולם העליון של המערכת שבה שרת בעבר, אלא יקבל, בהתאם לבחירתו, את אחת מן המשימות הארעיות הבאות:

1. יצטרף לשורות המשגוחים הנעלמים לתכלית של שירות עלום.
2. יצטרף למשך תקופה לשורות אלו הצופים על שלטון פרדיס.
3. יתקבל לאחד מבתי הספר הרבים לאימון של דיווינגטון.
4. יוצב למשך תקופה כסטודנט-משקיף באחת משש הספרות הקדושות האחרות המהוות את מעגל האב של עולמות פרדיס.
5. יוקצה לשירות השליחים של המכוונים בעלי-האישיות.
6. יהפוך למורה עמית בבתי הספר של דיווינגטון המוקדשים לאימון משגוחים המשתייכים לקבוצה הבתולית.
7. יתבקש לבחור קבוצה של עולמות אפשריים שבהם ישרת, במקרה שבו קיים יסוד סביר להאמין ששותפו האנושי עלול לדחות את ההישרדות.

אם הגעתם – בשעה שאוחזו בכם המוות – למעגל השלישי או למחוז גבוה יותר, ולפיכך הוקצתה לכם שומרת אישית של גורל, ואם הרישום הסופי של סיכום האופי ההישרדותי אשר הוכתב על-ידי המכוון מאושר ללא-תנאי בידי שומרת הגורל – אם הן השרפית והן המכוון מסכימים הלכה למעשה על כל פריט ברישום החיים ובהמלצותיהם – אם הפוסקים האוניברסליים מתקפים נתונים אלו ללא כל סייג או הסתייגות, או אז מבזיקים עתיקי היום דרך מעגלי התקשורת את צו המעמד המתקדם לסאלווינגטון, ומששחררה באופן הזה, יצוו בתי הדין של ריבון נבאדון על מעברה המיידית של הנשמה השורדת אל אולמות התחייה מחדש בעולמות העליונים.

כפי שלימדוני, במידה שכן האנוש היחיד שורד ללא דיחוי, נרשם המכוון בדיווינגטון, ממשיך לנוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי, חוזר מיידית ומאומץ על-ידי המכוונים אשר הפכו-לאישיים של יקום העל ושל היקום המקומי אשר בו הוא מוצב, מקבל את הכרתו של המשגוח הראשי אשר הפך-לאישי של דיווינגטון, ואז, ובאופן מידי, עובר ל"מעבר של התממשות זהות", אשר ממנו הוא מזומן בתקופה השלישית ובעולם העליון בצורת האישיות בפועל אשר הוכנה לשם קבלת נשמתו השורדת של בן התמותה הארצי, כפי שצורה זו תוכננה על-ידי שומרת הגורל.

5. הישרדות העצמי האנושי

בין שהוא חומרי, מורונטי או רוחני, העצמי מהווה מציאות קוסמית. ממשותו של האישי הינה המתת של האב האוניברסלי הפועל כשלעצמו או מעצמו, או באמצעות סוכנויות הרבות ביקום. כאשר אומרים על הוויה כי היא אישית מכירים באינדיבדואליות היחסית של הוויה שכזו בקרב האורגניזם הקוסמי. הקוסמוס החי הינו אלא הצבר מתוכלל כמעט באופן אינסופי של יחידות אמיתיות, אשר כולן כפופות באופן יחסי לגורלו של השלם. ואולם, לאישיות שביניהן ניתנה הבחירה בפועל לקבל את הגורל או לדחות אותו.

מה שמגיע מאת האב הינו בדמות האב הנצחי, ודבר זה תקף באותה מידה בדיוק עבור אישיות, שאותה מעניק האל מרצונו החופשי, כמו גם עבור מכוונן המחשבה האלוהי, אשר בפועל הינו רסיס של האל. אישיותו של האדם הינה נצחית, אך בנוגע לזהות היא הינה מציאות נצחית מותנית. לאחר שהופיעה בתגובה לרצונו של האב, האישיות תשיג את ייעודה באלוהות, אך על האדם לבחור אם ירצה להיות נוכח במעמד הישג ייעודי שכזה, אם לאו. אם ייכשל בבחירה זו, האישיות תשיג את האלוהות ההתנסותית במישרין, בכך שתהפוך לחלק מן ההוויה העליונה. כך צווה-מראש עבור מעגל זה, ואולם השתתפותו של האדם הינה אופציונלית, אישית והתנסותית.

הזהות האנושית הינה מצב חולף של זמן ושל חיים ביקום; היא אמיתית רק במידה שהאישיות בוחרת להפוך לתופעה מתמשכת ביקום. זהו ההבדל המהותי בין האדם לבין מערכת אנרגטית: מערכת אנרגיה חייבת להמשיך, אין לה כל בחירה; ואולם לאדם קיימת מלוא האפשרות לקבוע את ייעודו בעצמו. המכוונן מהווה את הנתיב האמיתי אל פרדיס, אך על האדם עצמו להחליט בעצמו ולדבוק בנתיב זה מרצונו החופשי.

לבני-אדם מוקנית זהות אך ורק במובן החומרי. הדעת החומרית מבטאת איכויות כאלה של העצמי בעת שהיא פועלת במערכת האנרגיה של האינטלקט. כאשר נאמר שלאדם יש זהות, זוהי הכרה בעובדה שיש לו מעגל דעת אשר הוכפף לפעולותיה ולבחירות רצונה של האישיות האנושית. ואולם, זוהי תופעה חומרית וזמנית לגמרי, ממש כפי שהעובר האנושי איננו אלא שלב טפילי חולף בחיי האדם. מנקודת המבט הקוסמית, בני-אדם נולדים, חיים ומתים ברגע יחסי בזמן; הם אינם מתמשכים. ואולם, לאישיות האנושית, על-פי בחירתה שלה, מוקנה הכוח להעביר את כס זהותה מן המערכת החולפת של אינטלקט-החומר אל מערכת הנשמה המורונטית הגבוהה יותר, זו הנוצרת במשותף עם מכוונן המחשבה כאמצעי חדש לביטוי האישיות.

ויכולת בחירה זו ממש, סימן ההיכר של הרצון החופשי של היצורים ביקום, היא זו המהווה את ההזדמנות הגדולה ביותר של האדם, ואת האחריות הקוסמית העילאית שלו. ייעודו הנצחי של הסופיון לעתיד תלוי ביושרה של הרצון האנושי; המכוונן האלוהי תלוי לעניין אישיותו הנצחית בכנותו של הרצון החופשי האנושי; האב האוניברסאלי תלוי בנאמנותה של הבחירה האנושית לשם התגשמותו של בן מרקיע חדש; ההוויה העליונה תלויה בהתמדה ובחכמה שבהחלטות ובפעולות לשם התממשותה בפועל של האבולוציה ההתנסותית.

אף-על-פי שנדרש להשיג לבסוף את מעגלי צמיחת האישיות הקוסמיים, אם נמנע מכם, שלא באשמתכם – בשל תאוונת הזמן ומכשלות הקיום החומרי – מלהשיג את הרמות האלה בעודכם מצויים בפלנטה הילידית שלכם, אם כוונותיכם וכמיהותיכם הינן בעלות ערך הישרדותי, כי אז יוצאו צווים המאריכים את תקופת המבחן שלכם. ייתן לכם זמן נוסף שבו תוכלו להוכיח את עצמכם.

אם אי-פעם עולה ספק באשר לכדאיות שבקידום ישות אנושית אל העולמות העליונים, כמעט תמיד תפסוקנה הממשלות ביקום לטובת האינטרס האישי של אותו יחיד; הן לא תהססנה לקדם נשמה שכזו למעמד של הוויה במעבר, בעודן ממשיכות לצפות בכוונות המורונטיות ובתכליות הרוחניות המגילות. וכך מובטח כי יושג הצדק האלוהי, ולחסד האלוהי ניתנת הזדמנות נוספת להרחבת סעדו.

אף כי הממשלות של אורונטון ושל נבאדון אינן טוענות כי כל הפרטים של התוכנית האוניברסאלית שלהן מושלמים לחלוטין, הן אכן טוענות כי הן נוהגות בסבלנות, סובלנות, הבנה וסימפטיה של חסד, וכך הן אכן נוהגות. הננו מעדיפים להסתכן במרידה במערכת, מאשר להסתכן בכך שיישלל מבן-תמותה נאבק אחד מעולם אבולוציוני כלשהו האושר הנצחי שבעיסוק בנתיבת ההרקה.

אין זאת כי בני האדם נהנים מהזדמנות שנייה לאחר שדחו את הראשונה, כלל וכלל לא. ואולם, פירושו של דבר הוא כי אכן ניתנת לכל היצורים הרצוניים הזדמנות אמיתית אחת לבחור בחירה נטולת-ספק, מודעת-לעצמה וסופית. השופטים הריבוניים של היקומים לא ישללו זכות זו משום הוויה בעלת מעמד אישי אשר טרם ערכה את הבחירה הנצחית; נשמתו של האדם חייבת לקבל את מלוא ההזדמנות לגלות את כוונתה האמיתית ואת תכליתה הממשית, והיא אכן תקבל את ההזדמנות הזאת.

כאשר מתים בני התמותה המתקדמים יותר מבחינה רוחנית וקוסמית, הם ממשיכים מיד לעולמות העליונים; ככלל, כך קורה לכל אלו אשר מוקצות להם שומרות שרפיות אישיות. בני-תמותה אחרים עשויים להיות מעוכבים עד לזמן שבו יושלם השיפוט בענייניהם, השיפוט שלאחריו הם יורשו להמשיך לעולמות העליונים, או שהם עשויים להצטרף לשורות השורדים הנמים אשר יהפכו-מחדש לאישיות בהיקף המוני עם סיום העידן הפלנטארי הנוכחי.

קיימים שני קשיים המכבידים על מאמצי להסביר לכם מה בדיוק קורה לכם בעת המוות, לעצמי השורד שלכם אשר הינו שונה מן המכוונן העוזב. אחד מן הקשיים הללו הוא חוסר היכולת למסור הסבר ההולם את רמת ההבנה שלכם על אודות פעולה המתרחשת בגבול שבין המחזות הפיזיים והמחזות המורונטיים. הקושי השני נעוץ במגבלות אשר הושתו עלי בתפקידי כמגלה של אמת על-ידי הרשויות השמיות השולטות באורנטיה. ניתן היה להציג פרטים מעניינים רבים, אך אני מסתיר אותם מכם בעצתם של המפקחים הפלנטאריים המידיים שלכם. ואולם, במסגרת המגבלות של מה שהותר לי לומר, ביכולתי לומר כך:

קיים דבר-מה אמיתי, דבר-מה של אבולוציה אנושית, דבר-מה נוסף למשגוח המסתורין, אשר שורד את המוות. הישות החדשה הזו שמופיעה היא הנשמה, והיא שורדת הן את המוות של גופכם הפיזי והן את מותה של דעתכם החומרית. ישות זו הינה הילד המשותף של החיים והמאמצים המשולבים של העצמי האנושי שלכם, כמו גם של העצמי האלוהי שלכם – המכוון. ילד זה, אשר הוריו אנושיים ואלוהיים כאחד, מהווה את היסוד השורד אשר מקורו ארצי; זהו העצמי המורונטי, הנשמה האלמותית.

ילד זה של משמעות מתמידה ושל ערך שורד, הינו נטול הכרה לחלוטין בפרק הזמן למן המוות ועד לחזרה לאישיות, והוא מופקד בידי שומרת הגורל השרפית במשך כל תקופת ההמתנה הזו. לאחר המוות, ועד שתגיעו למודעות של מורונטיה בעולמות העליונים של שטניה, לא תפעלו כהוויה מודעת.

במוות, הזהות התפקודית אשר נלווית לאישיות האנושית מופרעת בשל הפסקת התנועה החיונית. אף כי האישיות האנושית מתעלה מעל לחלקים המרכיבים אותה, היא תלויה בהם לשם זהותה התפקודית. הפסקת החיים הורסת את התבניות הפיזיות של המוח אשר דרושות לשם מתת הדעת, ושיבושה של הדעת גורמת לאיבוד ההכרה האנושית. הכרתו של אותו יצור לא תוכל לשוב ולהופיע לאחר מכן, עד אשר יאורגן מצב קוסמי אשר יתיר לאותה אישיות אנושית לשוב ולפעול ביחסים עם אנרגיה חיה.

במהלך מעברם של בני התמותה השורדים מעולמם המקורי אל העולמות העליונים – בין שהם חווים את הרכבתה מחדש של האישיות ביום השלישי ובין שהם מרקיעים בזמן שבו קמה קבוצה לתחייה – הרישום המרכיב את האישיות נשמר בנאמנות בידי רב-המלאכיות, בעולמות של פעילויותיהן הייחודיות. אף-על-פי שהויות אלה אינן השומרות הנאמנות על האישיות (כפי שהשומרת השרפית שומרת את הנשמה), עדיין אמת היא כי כל גורם אישיות אשר ניתן לזהותו נשמר בנאמנות בידי נאמנות מהימנות אלה המופקדות על הישרדות בני התמותה. ובאשר למיקומה המדויק של האישיות האנושית במשך הזמן המפריד בין המוות לבין הישרדות, איננו יודעים אל נכון.

באולמות תחיית המתים של פלנטות הקבלה של יקום מקומי נוצר המצב המאפשר להרכיב מחדש את האישיות. כאן, בחדרים הללו של הרכבת-החיים, מספקות הרשויות המפקחות את אותה מערכת יחסים של אנרגיה של היקום – אנרגיה מורונטית, אנרגיה של דעת ואנרגיה רוחנית – אשר מאפשרת להשיב להכרה את השורד הנם את שנתו. הרכבתם מחדש של החלקים שהרכיבו את האישיות, אשר הייתה לפני חומרית, כרוכה בדברים הבאים:

1. ייצור של צורה הולמת, תבנית אנרגיה מורונטית, שבתוכה יכול השורד החדש ליצור קשר עם מציאות לא-רוחנית, ואשר בתוכה ניתן לחבר למעגל את הגרסה המורונטית של הדעת הקוסמית.

2. חזרתו של המכוון אל היצור המורונטי הממתין. המכוון הינו הנאמן הנצחי של זהותכם כמרקיעים; המשגוח שלכם מהווה את הבטוחה המוחלטת לכך שאתם ולא אחרים תאכלסו את הצורה המורונטית אשר נבראה עבור אישיותכם אשר ניצורה מתנומתה. והמכוון יהיה נוכח בשעה שאישיותכם תורכב מחדש, על-מנת לשוב ולקחת על עצמו את תפקיד המדריך לפרדיס של העצמי שלכם אשר שרד.

3. משהתקבצו תנאי הקדם הללו להרכבתה מחדש של האישיות, ובסיוע מספר רב של אישיות קוסמיות אחרות, מעניקה הנאמנה השרפית המחזיקה בפוטנציאלים של הנשמה האלמותית הנמה, את הישות המורונטית הזו לצורת הגוף והדעת המורונטית הממתנה, בעודה מפקידה ילד אבולוציוני זה של העליון בידי הקשר הנצחי עם המכוון הממתין. ובכך נשלם הליך חזרתה של האישיות, הרכבתם מחדש של זיכרון, תובנה, ותודעה – זהות.

עובדתית, חזרתה של האישיות כרוכה בכך שהעצמי האנושי הניעור תופש את הרמה המורונטית, המחוברת למעגל, של הדעת הקוסמית אשר חולקה-מחדש זה עתה. תופעת האישיות תלויה בהתמדה של זהות תגובת העצמיות לסביבה ביקום; ואת זה ניתן להשיג אך ורק בתיווכה של דעת. העצמיות מתמידה חרף שינוי רצוף בכל מרכיבי העצמי; בחיים הפיזיים השינוי הינו הדרגתי; בזמן המוות ובעת חזרתה של האישיות, השינוי פתאומי. מציאותה האמיתית של כל עצמיות (אישיות) יכולה לפעול בתגובה לתנאים ביקום הודות לשינוי בלתי-פוסק במרכיביה; הקיפאון לעולם מסתיים במוות. החיים האנושיים מהווים שינוי אינסופי בגורמי החיים, שינוי המאוחד על-ידי יציבותה של האישיות אשר איננה משתנה.

וכאשר תתעוררו כך בעולמות העליונים של ירושם, תהיו כל-כך שונים, ההתמרה הרוחנית תהיה כה גדולה, עד כי אלמלא מכוון המחשבה שלכם ושומרת הגורל – אשר מחברים באופן מלא את חייכם החדשים בעולמות החדשים עם חייכם הישנים בעולם הראשון – הייתם מתקשים, בתחילה, לחבר את התודעה המורונטית החדשה לזיכרון המתחדש של זהותכם הקודמת. על-אף רציפות העצמיות האישית, הרבה מן החיים בני התמותה יידמו בתחילה לחלום עמום ומעורפל. ואולם, הזמן יבהיר הרבה מן הקשרים של החיים בגוף.

מכוון המחשבה יזכור ויספר לכם רק על אותם זיכרונות והתנסויות אשר מהווים חלק מן הקריירה שלכם ביקום, ואשר נחוצות לה. אם המכוון היה שותף להתפתחות של דבר-מה בדעת האנושית, כי אז ההתנסויות בעלות הערך האלה ישרדו בתודעתו הנצחית של המכוון. ואולם, הרבה מחיי העבר שלכם ומזיכרונות העבר ימותו עם מותו של המוח הפיזי, הואיל ולא נודעים להם משמעות רוחנית או ערך מורונטי; הרבה מן ההתנסות החומרית תיעלם כאילו הייתה פיגום אשר שימש פעם להעלות אתכם אל הרמה המורונטית, ולאחר מכן סיים הפיגום הזה את תפקידו ביקום. אך האישיות ומערכות היחסים הבין-אישיותיות אף-פעם אינן בחזקת פיגומים; הזיכרונות בני התמותה של מערכות יחסים אישיות הינם בעלי ערך

ביקום וימשיכו להתקיים. בעולמות העליונים אתם תדעו ותיוודעו, ויותר מכך, אתם תזכרו ותזכרו על-ידי מי שפעם היו חבריכם במהלך חייכם הקצרים אך המסקרנים באורנטיה.

6. העצמי המורונטי

בדיוק כפי שהפרפר מגיח משלב הזחל שלו, כך תנצנה אישיותיהם האמיתיות של בני האדם בעולמות העליונים, ובפעם הראשונה תתגלנה בנפרד מן הכיסוי החומרי העשוי בשר ודם אשר עטו בעבר. הקריירה המורונטית ביקום המקומי עוסקת ברוממותו המתמשכת של מנגנון האישיות, למן הרמה התחילית של הקיום כנשמה ועד לרמה המורונטית הסופית של רוחניות מתקדמת.

קשה ללמד אתכם על צורות האישיות המורונטית שתקבלו בקריירה של היקום המקומי. תוענקה לכם תבניות מורונטיות לשם ביטוי האישיות, אך אחרי ככלות הכול, הכלים הללו מהווים השקעות המצויות מעבר להבנתכם. צורות שכאלה, בעוד שהינן אמיתיות לחלוטין, אינן תבניות אנרגיה מן הסדר החומרי המובן לכם כעת. ולמרות זאת, הן אכן משמשות ביקום המקומי לאותה תכלית שלשמה משמשים הגופים החומריים שלכם בפלנטות של הילידות האנושיות.

הופעתה של צורת הגוף החומרית מגיבה, במידה מסוימת, לאופייה של זהות האישיות; הגוף הפיזי אכן משקף, במידה מוגבלת, משהו מן הטבע האינהרנטי של האישיות. והדבר נכון עוד יותר באשר לצורה המורונטית. בחיים הפיזיים, בני-תמותה עשויים להיות יפים כלפי חוץ אף כי כלפי פנים הינם כעורים; בחיים המורונטיים, ובמידה הולכת וגדלה ברמות הגבוהות יותר, צורת האישיות תשתנה במישורין בהתאם לטיבו הפנימי של היחיד. ברמה הרוחנית, מתחילים הצורה החיצונית והטבע הפנימי להתקרב לכדי זהות שלמה, אשר הולכת והופכת מושלמת יותר ככל שעולים ברמות הרוחניות.

במצב המורונטי מוענקת לבן התמותה המרקיע גרסה אשר סוגלה בנבאדון למתת הדעת הקוסמית של רוח האם של אורונטון. האינטלקט החומרי, ככזה, אבד ופסק מלהתקיים כישות ממוקדת ביקום, בנפרד ממעגלי הדעת הבלתי-מובחנים של הרוח היצירתית. ואולם, המשמעויות והערכים אשר בדעת החומרית לא אבדו. חלקים מסוימים מן הדעת ממשיכים ומתקיימים בנשמה השורדת; ערכים התנסויותיים מסוימים של הדעת אשר הייתה בעבר אנושית מצויים ברשות המכוון; וביקום המקומי מצויים רישומים של החיים האנושיים, כפי שחיו אותם בגוף, יחד עם רישומים חיים מסוימים השמורים בקרב ההוויות הרבות הנוגעות להערכתו הסופית של בן התמותה המרקיע, הוויות אשר נעות בטווח שבין השרפיות לפוסקים אוניברסאליים, וככל הנראה גם הלאה מכך, עד לעליון.

רצונו של היצור איננו יכול להתקיים ללא דעת, אך הוא שורד חרף אובדן האינטלקט החומרי. בפרק הזמן המיידני הסמוך להישרדות, האישיות המרקיעה מוכוונת במידה רבה על-ידי תבניות האופי אשר נורשו מן החיים האנושיים ועל-ידי פעולת המוטה המורונטית אשר מתחילה להופיע. והמנחים הללו קובעים באופן הולם את ההתנהגות במנסוניה בשלבים המוקדמים של החיים המורונטיים, ולפני הופעתו של רצון מורונטי כביטוי רצוני מלא של האישיות המרקיעה.

לא קיימות בקריירה ביקום המקומי השפעות הדומות לשבע הרוחות מסייעות הדעת המשפיעות על הקיום האנושי. הדעת המורונטית חייבת להתפתח מתוך מגע ישיר עם הדעת הקוסמית, כפי שדעת קוסמית זו סוגלה והועתקה על-ידי המקור היצירתי של האינטלקט ביקום המקומי – הסועדת האלוהית.

בטרם המוות, הדעת בת התמותה הינה עצמאית באופן המודע-לעצמו מתלות בנוכחות המכוון; על-מנת לאפשר לה לפעול, הדעת אשר מסייעת במסייעות נזקקת אך ורק לתבנית האנרגיה החומרית הנלווית. ואולם, הנשמה המורונטית, בהיותה מצויה מעבר להשפעת המסייעות, איננה שומרת על מודעות עצמית בהיעדר המכוון בשעה שניטל ממנה מנגנון הדעת החומרי. לעומת זאת, נשמה מתפתחת זו אכן שומרת על אופי רציף הנגזר מהחלטותיה של הדעת, אשר נלוותה לה בעבר ואשר הייתה נתונה להשפעת המסייעות, ואופי זה הופך לזיכרון פעיל בשעה שהוא נטען באנרגיה על-ידי המכוון החוזר.

השתמרות הזיכרון הינה הוכחה לשימור הזהות של העצמיות המקורית; היא הכרחית לשם רכישת מודעות-עצמית מלאה לרציפותה ולהתרחבותה של האישיות. בני-התמותה אשר מרקיעים ללא מכווננים תלויים בהנחית השרפיות הנלוות להם לשם שחזור הזיכרון האנושי; על נשמותיהם המורונטיות של בני התמותה מותכי-הרוח אין כל מגבלה אחרת. תבנית הזיכרון משתמרת בנשמה, ואולם, על-מנת שתוכל להפוך מז למובנת-מעצמה בדמות זיכרון מתמשך, נזקקת תבנית זו לנוכחות המכוון מן העבר. בהיעדר המכוון, נזקק בן התמותה השורד לזמן ממושך למדי על-מנת לחקור מחדש וללמוד מחדש, לתפוש מחדש, את מודעות הזיכרון של המשמעויות ושל הערכים של קיום קודם.

הנשמה בעלת הערך ההישרדותי משקפת נאמנה, הן איכותית והן כמותית, את פעולותיו ואת מניעיו של האינטלקט החומרי, המושב הקודם של זהות העצמיות. בבחירה באמת, ביופי ובטוב, נכנסת הדעת בת התמותה לשלב הקדם-מורונטי של נתיבתה ביקום, ועושה כן תחת הנחייתן של שבע הרוחות מסייעות הדעת, אשר מאוחדות תחת הכוונתה של רוח החכמה. לאחר מכן, עם השלמתם של שבעת המעגלים הקודמים להישג המורונטי, התוספת של מתת הדעת המורונטית לדעת אשר מסייעת במסייעות, מאתחלת את הנתיבה הקדם-רוחנית, או המורונטית, של התקדמות ביקום המקומי.

כאשר יצור עוזב את הפלנטה שבה נולד, הוא מותיר מאחור את סעד המסייעות והופך תלוי לחלוטין באינטלקט המורונטי. כאשר מרקיע עוזב את היקום המקומי, הוא כבר הגיע לרמת הקיום הרוחני, וחלף מעבר לרמה המורונטית. או אז הופכת ישות רוח חדשה זו, אשר זה עתה הופיעה, להיות מכווננת עם הסעד הישיר של הדעת הקוסמית של אורונוטון.

7. היתוך עם המכוונן

היתוך עם מכוונן מחשבה מעניק לאישיות ממשות נצחית, אשר קודם לכן הייתה לה אך ורק כפוטנציאל. בין הכישורים החדשים הללו ניתן למנות: התקבעות בעלת איכות אלוהית, התנסות וזיכרון של עבר-הנצח, אלמותיות, וכן רמה מסויגת של מוחלטות פוטנציאלית.

בשעה שיסתיים מסעכם הארצי בגוף ובצורה ארעיים, אתם מיועדים להתעורר לחופיו של עולם טוב יותר, ולבסוף תתאחדו עם המכוונן הנאמן שלכם בחיבוק של נצח. והיתוך זה מהווה את המסתורין אשר הופך את האל ואת האדם לאחד, המסתורין של האבולוציה של היצור הסופי, ואולם לנצח אמת היא. ההיתוך הינו הסוד של הספירה הקדושה של אֶסְנְדִינְגְטוֹן, ושום יצור, למעט אלו אשר התנסו בהיתוך עם רוח האלוהות, לא יוכל להבין את המשמעות האמיתית של הערכים הממשיים אשר מתאחדים כאשר זהותו של יצור של הזמן מתאחדת לנצח עם רוח אלוהות פרדיס.

ההיתוך עם המכוונן מתרחש על-פי-רוב כאשר המרקיע מתגורר בתחומי המערכת המקומית שלו. הוא עשוי להתרחש בפלנטה שבה נולד כהליך התעלות מעבר למוות הטבעי; הוא עשוי להתרחש בכל אחד מן העולמות העליונים או במטה המערכת; הוא עשוי אפילו להידחות עד למועד השהות בקונסטלציה; או במקרים מיוחדים, ייתכן שלא יושלם כלל עד אשר יימצא המרקיע בבירת היקום המקומי.

משהושלם ההיתוך עם המכוונן, לא נשקפת עוד כל סכנה עתידית לקריירה הנצחית של אישיות שכזו. ההוויות השמימיות נבחנות במהלך התנסות ממושכת, ואולם בני התמותה נבחנים במבחן קצר ואינטנסיבי באופן יחסי בעולמות האבולוציוניים והמורונטיים.

לעולם לא יתרחש ההיתוך עם המכוונן בטרם הכריזו צווי יקום-העל על כך שהטבע האנושי בחר בחירה סופית ובלתי-חוזרת בקריירה הנצחית. זהו אישור ההתאחדות, ומשזה ניתן, הוא מהווה אישור מעבר ומתיר לאישיות המותכת לעזוב, בסופו של דבר, את גבולות היקום המקומי ולהמשיך בזמן מן הזמנים אל מטה יקום העל; משם, בעתיד הרחוק, יתעטף עולה הרגל של הזמן על-ידי סקונאפים לצורך הטיסה הארוכה אל היקום המרכזי של האוונה ולהרפתקת האלוהות.

בעולמות האבולוציוניים, העצמיות היא חומרית; היא הינה דבר ביקום, וככזו כפופה לחוקי היקום החומרי. היא הינה עובדה בזמן ומגיבה לחליפות ולתמורות הזמן. כאן נדרש לגבש את החלטות ההישרדות. במצב המורונטי, העצמי הפך למציאות חדשה ומתמשכת יותר ביקום, וצמיחתו המתמשכת מתבססת על התכווננותו ההולכת וגדלה למעגלי הדעת והרוח של היקומים. כעת מאושרות החלטות ההישרדות. כאשר מגיע העצמי לרמה הרוחנית, הוא הפך זה מכבר לערך בטוח ביקום, וערך חדש זה מתבסס על העובדה שהתקבלו החלטות ההישרדות, עובדה שמעיד עליה ההיתוך הנצחי עם מכוונן המחשבה. ולאחר שהשיג מעמד של ערך אמיתי ביקום, היצור משתחרר, בפוטנציאל, לבקש את הערך הגבוה מכולם ביקום – את האל.

הוויות מותכות שכאלה מגיבות ליקום באופן דואלי: הן הינן יחידים מורונטיים בדידים, הדומים למדי לשרפיות, אך הן גם הוויות בעלות פוטנציאל מן הסדר של סֶפִינֶי פרדיס.

ואולם, היחיד המותך הינו באמת אישיות אחת, הוויה אחת, אשר אחדותה עומדת מעל לכל ניסיונות הניתוח של כל הוויה תבונית ביקום. וכך, לאחר שתעברו דרך בתי הדין של היקום המקומי, מן הנמוך שבהם אל הגבוה שבהם, ואף אחד מהם לא יצליח לזהות את האדם או את המכוונן, זה בנפרד מזה, תעמדו לבסוף אל מול ריבון נבאדון, אב היקום המקומי שלכם. ושם, אל מול ההוויה אשר בזכות אבהותה היצירתית ביקום זה של זמן התאפשרה עובדת חייכם, יינתנו לכם אותם אישורים אשר בסופו של דבר יעניקו לכם את הזכות להמשיך בנתיבתכם ביקום העל ולבקש את האב האוניברסאלי.

האם רכש המכוונן המנצח אישיות הודות למתן שירות מהולל לאנושות, או שמא רכש בן האנוש הנועז אלמותיות הודות למאמציו הכנים להידמות למכוונן? לא זה ולא זה; אך יחד הם השיגו את האבולוציה של חבר באחד מן הסדרים הייחודיים של אישיות מרקיעות של העליון; אחד אשר תמיד יימצא מועיל, נאמן ויעיל, ומועמד להמשך צמיחה והתפתחות; אחד אשר תמיד נע כלפי מעלה ולעולם אינו פוסק מן ההרקעה הנשגבת, עד אשר יחצה את שבעת המעגלים של האוונה ועד אשר תעמוד הנשמה, אשר מקורה בכדור-הארץ, בהכרה של סגידה נוכח אישיותו הממשית של האב בפרדיס.

במהלך כל ההרקעה הנפלאה הזו, מהווה מכוונן המחשבה את ההבטחה האלוהית לייצובו הרוחני המלא בעתיד של בן התמותה המרקיע. בינתיים, נוכחות של הרצון של בן התמותה מאפשר למכוונן ערוץ נצחי לשחרור הטבע האלוהי המולד. וכעת, שתי הוויות האלה הפכו לאחת; ולעולם לא יוכל שום מאורע בזמן או בנצח להפריד בין האדם לבין המכוונן; הם בלתי-ניתנים להפרדה, מותכים לנצח.

בעולמות של היתוך-עם-מכוונן, זהה ייעודו של משגוח המסתורין לזה של בן התמותה המרקיע – סגל הסֶפִינֶי של פרדיס. לא המכוונן ולא האדם יוכלו להגיע למטרה ייחודית זו ללא שיתוף פעולה מלא עם האחר וללא עזרתו הנאמנה. שותפות יוצאת-דופן זו הינה אחת מן התופעות הקוסמיות המרתקות והמדהימות של העידן הנוכחי ביקום.

למן ההיתוך עם המכוון, מעמדו של המרקיע הוא מעמד של יצור אבולוציוני. החבר האנושי היה הראשון ליהנות מאישיות, ולפיכך עולה בדרגה על המכוון בכל העניינים הנוגעים להכרה באישיות. המטה בפרדיס של הוויה מותכת זו הינו אסנדינגטון ולא דיווינינגטון, ולאורך כל הדרך עד לסגל הסופיונות דרגתה של הוויה זו – שילוב ייחודי של אל ואדם – הינה של בן-תמותה מרקיע.

כאשר מכוון מותך עם בן-תמותה מרקיע, נמחק מספרו של המכוון ממרשם יקום העל. אינני יודע מה קורה לרישומים של דיווינינגטון, אולם הנני משער כי רישומו של אותו מכוון מועבר למעגליהן הסודיים של החצרות הפנימיים של גֶרְנֶךְ פֶּנְדָה, ראש סגל הסופיונות בפועל.

בעת ההיתוך עם המכוון, השלים האב האוניברסלי את הבטחתו להעניק מתנה מעצמו ליצוריו החומריים; הוא מילא את הבטחתו והשלים את התכנית של מתת נצחית של אלוהיות לאנושות. וכעת מתחיל הניסיון האנושי להגשים ולממש את האפשרויות הבלתי-מוגבלות הטבועות בשותפות נשגבת זו עם האל, שותפות אשר הפכה כך לעובדה.

עבור בני-תמותה שורדים, הייעוד הידוע כעת הינו סגל הסופיונות של פרדיס; וזוהי אף מטרת הגורל עבור כלל מכווני המחשבה אשר התאחדו באיחוד נצחי עם בני לווייתם האנושיים. בעת הזו, עמלים סופיוני פרדיס ברחבי היקום המקיף ועוסקים במפעלים ממפעלים שונים, ואולם, כולנו משערים כי תוטלנה עליהם משימות אחרות ונשגבות אף יותר בעתיד המרוחק, לאחר ששבעת יקומי העל יתייצבו באור ובחיים, ומשהאל הסופי הגיח לבסוף מן המסתורין האופף כעת אלוהות עליונה זו.

במידה מסוימת קיבלתם הנחיה באשר לארגון ולסגל של היקום המרכזי, של יקומי העל ושל היקומים המקומיים; נמסר לכם דבר-מה על אודות אופיין ומקורן של כמה ממגוון האישויות השולטות כעת בבריאות העצומות האלה. כמו כן, נמסר לכם כי גלקסיות עצומות של יקומים מצויות כעת בתהליך ארגון הרחק מעבר לשוליים של היקום המקיף, ברמת החלל החיצון הראשונה. כמו כן, נרמז לכם לאורך התיאורים הללו כי ההווה העליונה עתידה לגלות את הפונקציה השלישית העלומה שלה בתחומי החלל החיצון הבלתי-ממופים הללו; וכן, נמסר לכם כי סופיוני סגל פרדיס הינם ילדיו ההתנסותיים של העליון.

הננו מאמינים כי בני התמותה אשר הותכו עם מכוון, יחד עם עמיתיהם הסופיונים, מיועדים לתפקד באופן כזה או אחר בממשלות היקומים של רמת החלל החיצון הראשונה. אין לנו צל של ספק כי עם הזמן עתידות הגלקסיות העצומות האלה להפוך ליקומים מיושבים. ובאותה מידה הננו בטוחים כי בין מנהליהם ימצאו סופיוני פרדיס, אלו אשר טיבם הינו תוצאה קוסמית של מזיגה בין הברוא לבורא.

איזו הרפתקה! איזו רומן! בריאה עצומה בממדיה אשר מיועדת להיות מנוהלת על-ידי ילדיו של העליון, המכוונים הללו אשר הפכו לאישיים ולאנושיים, בני התמותה הללו אשר הפכו למכוונים ולנצחיים, השילובים המסתוריים הללו והשותפויות הנצחיות בין המופע הגבוה ביותר הידוע של מהות, המקור והמרכז הראשון, לבין הצורה הנמוכה ביותר של חיים תבוניים אשר מסוגלת להבין ולהשיג את האב האוניברסלי. הננו סבורים שהוויות ממוזגות שכאלה, שותפויות כאלה בין הבורא ליצור, יהפכו לשליטים עילאיים, מנהלים אשר אין שווה להם, ומנחים בעלי הבנה ואהדה לכל צורות החיים התבוניים אשר עשויות להגיע לכדי קיום ברחבי היקומים העתידיים הללו של רמת החלל החיצון הראשונה.

אכן נכון הדבר כי אתם, בני התמותה, הנכם ארציים ומקורכם מן החיה; אכן מעפר באתם. ואולם, אם אכן תרצו בכך, ואם לכך תשתוקקו, מורשת העידנים תהא לבטח שלכם, וביום מן הימים תשרתו ברחבי היקומים בדמותכם האמיתית – ילדיו של אל ההתנסות העליון ובניו האלוהיים של אבי כל האישויות מפרדיס.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורוונטון.]

הספר של אורנטיה

מסמך 113

השומרות השרפיות של גורל

לאחר שהצגנו את תיאורי הרוחות הסועדות בזמן ואת תיאורי קבוצות שליחי החלל, נתאר את המלאכיות השומרות, השרפים אשר מוקדשות לסעד בני התמותה היחידים, אלו אשר כל תכנית ההישרדות העצומה של ההתקדמות הרוחנית סופקה לשם רוממותם ולשם הפיכתם למושלמים. בעידני העבר באורנטיה, שומרות הגורל האלה היוו את קבוצת המלאכיות היחידות אשר זכתה להכרה. השרפיות הפלנטריות אכן הינן רוחות סועדות אשר נשלחות לשרת את אלו המיועדים לשרוד. שרפיות משרתות אלה פעלו כעוזרותיהן הרוחניות של האנשים בני התמותה בכל המאורעות הגדולים בעבר ובהווה. בהתגלויות רבות "נאמר הדבר על-ידי המלאכיות"; ורבים מן הציוויים השמימיים "התקבלו בסעד המלאכיות".

שרפיות הינן מלאכיות השמיים המסורתיות; הן הינן הרוחות הסועדות אשר חיות בסמיכות כה רבה אליכם ופועלות כה רבות עבורכם. הן סעדו באורנטיה למן ראשית ימי התבונה האנושית.

1. המלאכיות השומרות

הלימוד על אודות מלאכיות שומרות איננו מיתוס; לקבוצות מסוימות של בני-אדם אכן ניתנות מלאכיות אישיות. ישוע הכיר בכך כאשר דיבר על ילדי הממלכה השמימית, ואמר: "לא פן תבזו אסד הקטנים האלה, כי אמר אני לכם, מלאכיהם ראים תמיד את-פני אבי שבשמים".

במקור, אכן הוקצו השרפיות לגזעים הנפרדים באורנטיה. ואולם, למן המתת של מיכאל, הן מוקצות בהתאם לאינטליגנציה, לרוחניות ולייעוד האנושיים. מבחינה אינטלקטואלית, מתחלקת האנושות לשלוש מחלקות:

1. אלו בעלי הדעת מתחת לנורמלית – אלו אשר אינם מפעילים כוח רצון נורמלי; אלו אשר אינם מקבלים החלטות ממוצעות. מחלקה זו כוללת את אלו אשר אינם מסוגלים להבין את האל; אין להם את היכולת לסגוד לאלוהות באופן תבוני. להוויות התת-נורמליות באורנטיה מוקצה סגל של שרפיות, פלוגה אחת, יחד עם גדוד של כרובים, ואלו מוקצים לסעוד אותם ולוודא כי הצדק והרחמים הינם מנת חלקם במאבקי החיים של הספירה.

2. הדעת האנושית הממוצעת, הנורמלית. מנקודת המבט של הסעד השרפי, רוב הגברים והנשים מקובצים לשבע מחלקות בהתאם למעמד שהשיגו במעגלי ההתקדמות האנושית וההתפתחות הרוחנית.

3. אלו בעלי הדעת מעל לנורמלית – אלו אשר מקבלים החלטות כבירות והינם בעלי פוטנציאל שאינו מוטל בספק להישג רוחני; גברים ונשים אשר נהנים מקשר עם המכוון השוכן בהם, מי יותר ומי פחות; חברים בסגלי המילואים השונים של גורל. ללא קשר למעגל שבו נמצא האדם, אם אדם מצורף לאחד מסגלי המילואים השונים של גורל, בו ברגע ובו במקום, תוקצה לו שרפים אישית, והחל מאותו רגע ועד לסיום נתיבתו על-פני האדמה, ייהנה בן-תמותה זה ברציפות מן הסעד ומן הדאגה הבלתי-פוסקת של מלאכית שומרת. וכן, כאשר אדם כלשהו מקבל את ההחלטה העילאית, כאשר מתקיים שידוך אמיתי עם המכוון, מיד מוקצת לאותה נשמה שומרת אישית.

השרפיות מוצבות בסעד להוויות הקרויות נורמליות בהתאם להישג האנושי של המעגלים האינטלקטואליים והרוחניים. אתם מתחילים במעגל השביעי עם הדעת האנושית אשר ניתנה לכם, ויוצאים למסע פנימה למשימות הבנת-העצמי, כיבוש-העצמי והשליטה-העצמית; ואתם מתקדמים, מעגל אחר מעגל, עד שאתם מגיעים למעגל הראשון, או הפנימי ביותר, שבו קיימים, באופן יחסי, קשר והתייחדות עם המכוון השוכן (דבר זה מתרחש, אלא אם כן המוות הטבעי איננו מסיים את נתיבתכם ומעביר את מאבקיכם אל העולמות העליונים).

לבני-אדם במעגל התחילי, או השביעי, מוקצים מלאכיות שומרות אחת, יחד עם פלוגה של כרובים מסייעות, ואלה משגיחות ושומרות על אלף בני-תמותה. במעגל השישי, מנחים את בני התמותה המרקיעים הללו, המקובצים בקבוצות בנות חמש-מאות חברים, זוג שרפי יחד עם פלוגה של כרובים. כאשר מושג המעגל החמישי, מקובצים בני-אדם לחבורות המונות מאה חברים לערך, ועליהם ממונים זוג שרפים שומרות יחד עם פלוגת כרובים. עם השגתו של המעגל הרביעי, בני-תמותה מקובצים בקבוצות בנות עשרה חברים, ושוב ממונים עליהם זוג שרפים, אשר פלוגה של

בשעה שדעת בת-תמותה פורצת את רפיון המורשת החייתית ומשיגה את המעגל השלישי של האינטלקטואליות האנושית והרוחניות הנרכשת, מכאן ואילך תוקדש מלאכית אישית (ולמעשה שתיים) באופן מלא ובלעדי לבן-תמותה מרקיע זה. וכך, בנוסף לנוכחותו התמידית של מכוונן המחשבה השוכן, וליעילותו ההולכת וגדלה של זה, מקבלות נשמות אנושיות אלה את סיוען השלם של השומרות האישיות האלה של גורל בכל מאמציהם לסיים את המעגל השלישי, לחצות את המעגל השני ולהגיע אל המעגל הראשון.

2. שומרות הגורל

שרפים אינם נודעות כשומרות של גורל עד אשר הן מוצבות כמלוותיה של נשמה אנושית אשר הגשימה הישג אחד או יותר מן השלושה הללו: החליטה את ההחלטה העילאית להפוך לדמוית-אל, נכנסה אל המעגל השלישי, או צורפה לאחד מסגלי המילואים של הגורל.

במהלך האבולוציה של הגזעים, מוקצת שומרת של גורל להווייה הראשונה אשר כובשת את המעגל הנדרש. באורנטיה, בן התמותה הראשון אשר קיבל שומרת אישית היה קְנִטוּוֹק, חכם בן הגזע האדום משכבר הימים.

כלל ההשמות של המלאכיות מתבצעות מתוך קבוצה של שרפים מתנדבות, והמינויים הללו לעולם מתבצעים בהתאם לצרכי האדם ומתוך התייחסות למעמדו של הזוג המלאכי – לאור התנסותן, כישוריהן וחכמתן של השרפים. כשומרות של גורל מתמנות אך ורק השרפים אשר שירתו שירות ממושך, השרפים המנוסות ביותר ואלה אשר נבחנו. רבות מן השומרות רכשו מידה רבה של ניסיון רב-ערך באותם עולמות המשתייכים לסדרה של היתוך-שלא-עם-מכוונן. בדומה למכווננים, השרפים משרתות את ההוויות האלה רק במשך תקופת חיים אחת, ואז הן משוחררות למשימה חדשה. רבות מן השומרות אשר באורנטיה רכשו ניסיון מעשי מעין זה בעולמות אחרים.

כאשר בני-אדם אינם מצליחים לשרוד, עשויות השומרות הקבוצתיות או האישיות שלהם, לשרת שוב ושוב בתפקידי דומים באותה פלנטה. השרפים מפתחות רגשות סנטימנטליים כלפי עולמות יחידים, וכן רוכשות חיבה מיוחדת לגזעים מסוימים ולטיפוסים מסוימים של יצורים בני-תמותה שעמם הן באות במגע כה קרוב ואינטימי.

המלאכיות חשות חיבה עמוקה לעמיתיהם האנושיים; ואילו הייתם יכולים לחזות בשרפים, הייתם חשים אף אתם חיבה יתרה אליהן. בהרבה מתכונות האישיות, הייתם קרובים מאוד למלאכיות אילו הייתם נעדרים גוף חומרי, ואילו ניתנה לכם צורה רוחנית. הן חולקות עמכם הרבה מאוד מן הרגשות והן חוות כמה רגשות נוספים. הרגש היחיד אשר מפעיל אתכם, ואשר הן מתקשות במידת-מה להבין, הוא מורשת הפחד החייתי, אשר ממלאת חלק כה נכבד מחייו המנטאליים של תושב אורנטיה ממוצע. המלאכיות אכן מתקשות להבין מדוע אתם מתעקשים לתת לפחד לשלוט ביכולות האינטלקטואליות הגבוהות יותר שלכם, ואפילו באמונה הדתית שלכם, ומדוע אתם מניחים לחרדת המורא נעדרת המחשבה לדכא אתכם כל-כך מבחינה מוראלית.

לכל השרפים יש שמות יחידניים, ואולם ברישומי השירות בעולם הן מצוינות לעיתים קרובות על-פי מספריהן בפלנטה. ברישומי מטה היקומים הן רשומות בשם ובמספר. שומרת הגורל של הנתין האנושי אשר משמשת בקשר התקשורת הזה הינה מספר 3 בקבוצה 17, בפלוגה 126, בגדוד 4, ביחידה 384, בלגיון 6, בגיס 37 של הצבא השרפי מספר 182,314 בנבאדון. מספרה של השרפים בהצבתה הנוכחית בפלנטה באורנטיה, ועבור הנתין האנושי הזה, הינו 3,641,852.

שרפים לעולם מתנדבות לסעוד כשומרות אישיות, לשרת בהצבה כשומרות של גורל. בעיר שבה נערך ביקור זה, לאחרונה התקבל בן-תמותה מסוים לסגל המילואים של גורל, ומכיוון שמלאכיות שומרות משרתות את כל בני התמותה מסוג זה, יותר ממאה שרפים מוכשרות ביקשו לקבל על עצמן את המשימה. המנהל הפלנטרי בחר מקרב המנוסות שבהן שתיים-עשרה, ולאחר מכן מינה לתפקיד את השרפים שהן בחרו כמתאימה ביותר להנחייתו של בן האדם הזה במהלך מסע חייו. כלומר, הן בחרו זוג שרפים מסוים, המורכב משתי שרפים מוכשרות במידה שווה; אחת מבנות זוג השרפים הזה לעולם תהיה בתפקיד.

אף-על-פי שהמשימות השרפיות עלולות להיות בלתי-פוסקות, כל אחת מבנות הזוג המלאכי יכולה לבצע את כלל משימות הסעד. בדומה לכרובים, השרפים משרתות על-פי-רוב בזוגות, ואולם, בשונה מעמיתותיהן המתקדמות פחות, השרפים יכולות לפעול לעיתים לבדן. הן יכולות לפעול כיחידות כמעט בכל מגעיהן עם בני האדם. שתי המלאכיות נדרשות רק בעת תקשורת ושירות במעגלי הגבוהים יותר של היקומים.

כאשר זוג שרפי מקבל על עצמו את משימת המשמר, הן משרתות למשך שארית חייו של אותו אדם. משלים ההוויה (אחת משתי המלאכיות) הופכת להיות רְשִׁמִית המשימה. השרפים המשלימות האלה הינן המלאכיות הֶרְשִׁמִיות של בני התמותה בעולמות האבולוציוניים. על הרשומות שומרות זוג כרובים (כרובים וסאנובים) אשר תמיד נלוות לשומרות השרפיות האלה, ואולם הרישומים הללו לעולם מתבצעים על-ידי אחת מן השרפים.

מעט לעת משחררת המשלימה את השומרת ממשרתה למטרות מנוחה וטעינה באנרגיית חיים ממעגלי היקום, ובעת היעדרה משמשת הכרובים הנלווית כֶרְשִׁמָּה, כפי שקורה הדבר גם בעת שהשרפים המשלימה נעדרת כאמור.

3. היחס להשפעות רוח אחרות

אחד מן הדברים החשובים ביותר אשר מבצעת שומרת של גורל למען הנתין האנושי שלה הוא תיאום אישי של השפעות הרוח הרבות השוכנות בדעת ובנשמה של היצור החומרי המתפתח, וכן סובבות אותן וגובלות בהן. בני-אדם הינם אישיות, ולרוחות לא-אישיות, כמו גם לישויות קדם-אישיות, קשה ביותר ליצור קשר ישיר עם דעת חומרית מאוד ואישית במובחן שכזו. כלל ההשפעות האלה מאוחדות, פחות או יותר, בסעד של המלאכית השומרת, והן הופכות ליותר ניתנות-להערכה על-ידי הטבע המוסרי המתרחב של האישיות האנושית המתפתחת.

במיוחד מסוגלת השומרת השרפית לתאם את סוכנותיה והשפעותיה הרבות של הרוח האינסופית, והיא אכן עושה כן, ואלה נעות למן המחוזות של הבקרים הפיזיים והרוחות מסייעות הדעת ועד לרוח הקודש של הסועדת האלוהית ולנוכחות הרוח, הנוכחת בכל-מקום, של המקור והמרכז השלישי של פרדיס. וכך, כאשר היא איחדה את הסעדים הנרחבים הללו של הרוח האינסופית, והפכה אותם לאישיים יותר, מנסה השרפים לתאם בין השפעתו של פועל האחד לבין נוכחות הרוח של האב ושל הבן.

המכוון הינו נוכחות האב; רוח האמת, נוכחותם של הבנים. ברמות הנמוכות יותר של ההתנסות הרוחנית האנושית, מאוחדות ומתאמות מתנות אלוהיות אלה על-ידי סעד השרפים השומרת. בסעדן ליצורים בני התמותה, המשרתות המלאכיות הינן מוכשרות ביכולת לשלב בין אהבת האב לבין רחמיו של הבן.

ובכך מתגלה הסיבה לכך שהשומרת השרפית היא זו אשר בסופו של דבר שומרת בנאמנות על תבניות הדעת, על נוסחאות הזיכרון ועל מציאויות הנשמה של בן התמותה השורד בפרק הזמן שבין המוות הפיזי והתחייה המורונטית. אין אף אחד פרט לילדותיה של הרוח האינסופית, אשר תוכלנה לפעול כך לטובת היצור האנושי, במהלך שלב המעבר הזה מרמה אחת של היקום לרמה אחרת וגבוהה יותר. אפילו כאשר תיכנסו לשנת המעבר הסופית, כאשר תחלפו מן הזמן אל הנצח, תחלוק את מסעכם כך סופרנאפים גבוהה ותשמור בנאמנות את זהות היצור ותבטיח את השלמות האישית.

ברמה הרוחנית, השרפים הופכות לאישיים סעדים רבים אחרים ביקום, סעדים בלתי-אישיים וקדם-אישיים; הן הינן מתאמות. ברמה האינטלקטואלית, הן מתאמות בין דעת למורונטית; הן הינן מפרשות. וברמה הפיזית, הן מתפעלות את הסביבה הארצית באמצעות הקשר שלהן עם בקרי המאסטר הפיזיים ובאמצעות הסעד המשותף להן וליצורים האמצעיוניים.

זהו הסיפור על אודות פעולתה המגוונת והמורכבת של שרפים מסייעת; אך כיצד אישיות מלאכית נמוכה שכזו, אשר נבראה אך מעט מעל לרמתה של האנושות ביקום, מבצעת דברים כה קשים ומורכבים? לאמיתו של דבר, איננו יודעים, אך הננו משערים כי סעד מדהים זה מתאפשר באופן עלום כזה או אחר בשל עבודתה הבלתי-מוכרת והעלומה של ההווה העליונה, האלוהות אשר מתממשת ביקומי הזמן והמרחב המתפתחים. לשרפים נודע תפקיד חיוני בהתקדמותם המדורגת של בני התמותה בכל רחבי מחוזות ההישרדות המדורגת, בתוככי ההווה העליונה ובאמצעותה.

4. תחומי הפעולה השרפיים

השרפים השומרות אינן דעת, אף כי מקורן הינו מאותו מקור אשר ממנו מגיעה הדעת האנושית, הרוח היצירתית. שרפים משמשות כממריצות דעת; הן מבקשות באופן תמידי לעודד את דעת האדם לקבל החלטות של הישגיות-מעגל. שלא כמכוון, הן עושות זאת לא מבפנים ובאמצעות הנשמה, אלא דווקא מן החוץ ופנימה, ובעבודה באמצעות סביבותיהם החברתיות, האתיות והמוסריות של בני האדם. שרפים אינן מושכות כפי שהמכוון האלוהי מגלם את המשיכה לעבר האב האוניברסלי, אך הן בהחלט פועלות כסוכנות האישיות של סעד הרוח האינסופית.

האדם בן התמותה, הנתון להכוונת המכוון, מציית גם להנחיה השרפית. המכוון הינו מהות טבעו הנצחי של האדם; השרפים היא המורה של טבעו המתפתח של האדם – בחיים האלה, את הדעת בת התמותה, ובחיים הבאים את הנשמה המורונטית. בעולמות העליונים, אתם תהיו מודעים וערים למנחות השרפיות, ואולם בחיים הראשונים, בני האדם על-פי-רוב אינם מודעים להן.

השרפים פועלות כמורותיהם של בני האדם באמצעות הנחיית צעדי האישיות האנושית אל עבר מסלולים של התנסויות חדשות ומדורגות. לרוב, ההסכמה להנחיה השרפית פירושה חיים לא קלים. עת תעקבו אחר הנחיה זו, לבטח תתקלו בגבעות הטרשים של הבחירה המוסרית ושל ההתקדמות הרוחנית, ואם תהיו אמיצים – תחצו אותן.

דחף הסגידה נובע בעיקר מדחיפותיהן הרוחניות של סועדות הדעת הגבוהות יותר, שאותן מחזקת הנחיתו של המכוון. ואולם לעיתים קרובות, השפעות השרפיות הינן המקור לדחף להתפלל באופן תכוף כל-כך, דחף שאותו מכירים בני תמותה מודעים-לא. השרפים השומרת מתפעלת ללא הרף את הסביבה האנושית באופן המיועד להעצים את התובנה הקוסמית של המרקיע האנושי, ועל-מנת שתתרחב הבנתו של מועמד להרקעה שכזה את נוכחותו של המכוון השוכן, וכך יתאפשר שיתוף-פעולה רחב יותר עם משימתה הרוחנית של הנוכחות האלוהית.

בעוד שנדמה כי אין מתקיימת תקשורת בין המכוונים השוכנים לבין השרפים הסובבות, לעולם נדמה כי הם פועלים בהרמוניה מושלמת ובהסכמה מעודנת. השומרות פעילות במידה הרבה ביותר בזמנים שבהם המכוונים פעילים במידה הפחותה ביותר, ואולם באופן מוזר כלשהו, הסעד שלהם מתואם. שיתוף פעולה עילאי מעין זה אינו יכול להיות מקרי או אגבי.

האישיות הסועדת של השרפים השומרת, נוכחות האל של המכוון השוכן, פעולת המעגל של רוח הקודש ומודעות-הבן של רוח האמת, כל אלה מתואמות באופן אלוהי באחדות בעלת משמעות של סעד רוחני עבור האישיות האנושית ובה. אף כי הן מגיעות ממקורות שונים ומרמות שונות, כלל ההשפעות השמיות האלה מתוכללות בנוכחותה העוטפת והמתפתחת של ההווה העליונה.

5. הסעד השרפי עבור בני התמותה

המלאכיות אינן פולשות לקודש הקודשים של הדעת האנושית; הן אינן מתמרנות את הרצון האנושי; והן אף לא באות במגע ישיר עם המכוונים השוכנים. שומרת הגורל משפיעה עליכם בכל דרך אפשרית התואמת את כבודה של אישיותכם; המלאכיות האלה אינן מתערבות בשום נסיבות שהן בפעולתו החופשית של הרצון האנושי. לא למלאכיות, ולא לשום סדר אחר של אישיות ביקום, ניתנו הכוח או הסמכות לקצץ בזכויות הבחירה האנושיות, או לצמצם אותן.

המלאכיות כה קרובות אליכם ודואגות לכם ברגש כל-כך עז, עד שניתן לומר בלשון ציורית כי הן "מזילות דמעות בשל חוסר הסובלנות והעקשנות שלכם." שרפים אינן מזילות דמעות חומריות; אין להם גופים חומריים; ואף אין להן כנפיים. אך כן יש להן רגשות רוחניים, והן אכן מתנסות ברגשות ובתחושות מטבע רוחני, שאותם ניתן להשוות באופנים מסוימים לרגשות האנושיים.

השרפים פועלות לטובתכם באופן שהינו בלתי-תלוי באופן יחסי בבקשותיכם הישירות; הן ממלאות את הוראות הממונות עליהן, ולפיכך פועלות בלא תלות בגחמותיכם החולפות ובמצבי הרוח המשתנים שלכם. אין משתמע מכך שאינכם יכולים להקל או להקשות עליהן במלאכתן, אלא כי בקשותיכם או תפילותיכם אינן נוגעות במישרין למלאכיות.

בעת החיים בגוף, האינטליגנציה של המלאכיות איננה זמינה במישרין עבור בני התמותה. הן אינן מפקדות או מנחות; הן פשוט שומרות. השרפים שומרות עליכם; הן אינן מבקשות להשפיע עליכם במישרין; את הדרך עליכם לבחור בעצמכם, אך המלאכיות האלה משתמשות באופן מיטבי בנתיב שאותו בחרתם. הן אינן מתערבות (כמעשה שבשגרה) באופן שרירותי בעניינים השגרתיים של חיי האדם. אך כאשר הן מקבלות הוראות מן הממונות עליהן ונדרשות לבצע מעשה מופלא ובלתי-שגרתי, היו סמוכים ובטוחים כי הן תמצאנה דרכים למלא את הוראות אלה. ולפיכך, הן אינן פולשות לזירת הדרמה האנושית אלא במקרי חירום, וגם אז, על-פי-רוב, הן עושות זאת בהתאם להוראות הישירות של הממונות עליהן. הן הינן ההוויות אשר תעקובנה אחריכם עוד עידנים רבים, וכעת הן נחשפות למבוא של עבודתן לעתיד לבוא ולקשר עם אישיות.

בתנאים מסוימים, שרפים יכולות לשמש כסועדות חומריות לבני-אדם, אך פעולה שכזו היא נדירה עד מאוד. באמצעות הסיוע של היצורים האמצעיוניים ושל הבקרים הפיזיים, הן מסוגלות לפעול במגוון רחב של פעילויות לטובת בני האדם, ואפילו ליצור קשר בפועל עם האנושות, אך אלה הן התרחשויות מאוד לא שגרטיות. ברוב המקרים פעולת השרפים איננה משנה את התנאים של עולם החומר, אף-על-פי שאירעו מקרים שבהם חוליות חיוניות בשרשרת האבולוציה האנושית עמדו בסכנה, מקרים שבהם פעלו השרפים כראוי, ומיוזמתן שלהן.

6. מלאכיות שומרות לאחר המוות

לאחר שסיפרתי לכם מעט על אודות סעד השרפים בזמן החיים שבגוף, אנסה ליידע אתכם על אודות התנהגותן של שומרות הגורל בזמן התפרקותם של בני האנוש הקשורים אליהן בעת המוות. עם מותכם, הרשומות שלכם, הגדרות הזהות שלכם והישות המורנטית של נשמת האדם – זו אשר פותחה במשותף על-ידי סעד הדעת בת התמותה והמכוון האלוהי – משתמרים בנאמנות בידי שומרת הגורל, יחד עם כל הערכים האחרים אשר נוגעים לקיומכם העתידי, כל מה שמהווה אתכם, את האני האמיתי שלכם, למעט זהות הקיום המתמשך אשר מיוצגת על-ידי המכוון אשר עוזב ולמעט ממשות האישיות.

ברגע שבו נעלם האור המנחה שבדעת האדם – אותה אוריות רוח אשר השרפים קושרות אותה לנוכחות המכוון – מתייצבת המלאכית המסייעת ומדווחת באופן אישי בפני המלאכיות הממונות על הקבוצה, הפלוגה, הגדוד, היחידה, הלגיון והצבא, בזו אחר זו; ולאחר שנרשמה כראוי להרפתקה הסופית של הזמן והמרחב, מקבלת מלאכית שכזו אישור מן השרפים הראשית של הפלנטה להתייצב לשם דיווח בפני כוכבת הערב (או סגנית אחרת של גבריאלי) זו המפקדת על הצבא השרפי שאליו משתייך מועמד זה להרקעה ביקום. ולאחר שמתקבלת רשות ממפקדת היחידה הארגונית הגבוהה ביותר הזו, ממשיכה שומרת גורל שכזו לעולם העליון הראשון וממתינה שם לחזרתו להכרה של זה אשר שמרה עליו קודם לכן בגוף.

במקרה שנשמה אנושית נכשלת בהישרדות לאחר שהוצבה בשירותה מלאכית אישית, השרפים המסייעת נדרשת להתייצב במטה היקום המקומי, ולחזות שם במלוא הרישום של משלימתה, כמתואר לעיל. לאחר מכן, היא מתייצבת לפני בתי הדין של הרב-מלאכיות, שם היא מזוכה מכל אשמה בעניין כישלון ההישרדות של נתינה; או אז היא חוזרת אל העולמות, להיות מוצבת שוב בשירות בן-תמותה אחר בעל פוטנציאל הרקעה, או בשירות חטיבה אחרת של סעד שרפי.

ואולם, המלאכיות סועדות את היצורים האבולוציוניים בדרכים נוספות רבות, מעבר לשירותי השמירה האישיים והקבוצתיים שהן מעניקות. שומרות אישיות אשר נתיניהם אינם הולכים מיד אל העולמות העליונים אינן ממתינות שם באין מעש לקראת הקראת הדין של סוף-עידן; הן מוצבות למשימות סעד שונות ברחבי היקום.

השרפים השומרת היא השומרת בנאמנות את ערכי ההישרדות של נשמתו הישנה של האדם השורד, ממש כפי שהמכוונן הנעדר הינו הזהות של אותה הוויה אלמותית ביקום. כאשר שני אלה משתפים פעולה באולמות התחייה של מנסוניה, יחד עם הצורה המורונטית החדשה אשר זה עתה יוצרה, מתרחש הליך הרכבתם מחדש של הגורמים המרכיבים את אישיותו של בן התמותה המרקיע.

המכוונן יזהה אתכם; השרפים השומרת תהפוך אתכם מחדש לאישיות, ואז תציג אתכם מחדש בפני המשגוח הנאמן של ימי חייכם על-פני כדור הארץ.

וכך הוא, כאשר מסתיים עידן פלנטרי, מכונסים אלו אשר במעגלי ההישג האנושי הנמוכים, והשומרות הקבוצתיות שלהם הן אלה אשר מקבצות אותם מחדש באולמות התחייה של הספרות העליונות, ככתוב ברישומיכם: "וְשָׁלַח אֶת מַלְאָכָיו בְּקוֹל שׁוֹפָר גָּדוֹל, וְקָבְצוּ אֶת בְּחֵירָיו מֵאֲרָבֶּעַ הָרוּחוֹת מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד קְצֵה הַשָּׁמַיִם."

הליך הצדק תובע כי השרפים האישיות או הקבוצתיות תענינה לקריאת הדין בשמן של כל האישיות אשר לא שרדו. המכווננים של אלו אשר לא שרדו אינם חוזרים, וכאשר מוקרא הדין עונה השרפים, אך המכוונן נותר אילם. זו היא "תחייתם של הלא-צדיקים", ולמעשה זוהי ההכרה הרשמית בכך שהיצור אכן פסק מלהתקיים. קריאת דין זו של צדק באה מיד לאחר קריאת דין החסד, תחייתם של הנמים אשר שרדו. ואולם, עניינים אלו אינם נוגעים לאיש פרט לשופטים העליונים, יודעי-הכול, של ערכי ההישרדות. בעיות שיפוטיות שכאלה אינן נוגעות לנו כלל ועיקר.

שומרות קבוצתיות עשויות לשרת בפלנטה במשך עידנים על גבי עידנים, ולשמש בסופו של דבר כנאמנות לאלפים על גבי אלפים של שורדים נמים. הן יכולות לשרת כך בעולמות רבים ושונים במערכת נתונה, משום שתגובת התחייה מתרחשת בעולמות העליונים.

כל השומרות האישיות והקבוצתיות במערכת שטניה אשר סטו מדרך הישר במרידת לוציפר, מוחזקות במעצר בירושם עד לסיום המשפט של המרידה, וזאת על-אף שרבות מהן התחרטו באמת ובתמים על טיפשותן. הפוסקים האוניברסאליים כבר נטלו מן השומרות הסוררות והבלתי-נאמנות האלה באופן שרירותי את כל היבטיהן של הנשמות אשר הופקדו למשמרתן, והפקידו את המציאויות המורונטיות האלה למשמר אצל סקונאפים מתנדבות.

7. שרפים ונתיבת ההרקעה

התעוררות ראשונה זו לחופיו של העולם העליון, אכן מהווה נקודת ציון בנתיבתו של בן-תמותה מרקיע; שם תחזו למעשה בפעם הראשונה בבנות הלוויה המלאכיות הנוכחות-לעולם אשר אוהבות אתכם משכבר הימים בכדור הארץ; שם תהיו מודעים באמת לזהותו ולנוכחותו של המשגוח האלוהי אשר שכן בדעתכם במשך זמן כה רב על-פני כדור הארץ. התנסות שכזו אכן הינה התעוררות מופלאה, תחיית מתים אמיתית.

בספרות המורונטיות, השרפים המסייעות (הן שתיים) מלוות אתכם בפתיחות. מלאכיות אלה לא רק תיעצנה לכם בעודכם מתקדמים בנתיבת עולמות המעבר, ולא רק תסייענה לכם בכל דרך אפשרית ברכישת מעמד מורונטי ורוחני, אלא גם תנצלנה את ההזדמנות להתקדם באמצעות לימוד בבתי הספר ללימודי המשך של השרפים האבולוציונית, אשר מצויים בעולמות העליונים.

הגזע האנושי נברא אך מעט מתחת לסדרים המלאכיים הפשוטים יותר. לפיכך, משימתכם הראשונה בחיים המורונטיים תהא לסייע לשרפים בעבודה המיידית אשר ממתנה לכם לאחר חזרתכם להכרה כאישיות, לאחר השתחררותכם מאזיקי הגוף בשר ודם.

בטרם עזיבת העולמות העליונים, כל בני התמותה יזכו לבנות לווייה, או שומרות שרפיות, של קבע. ובעת שתקיעו בספרות המורונטיות, בסופו של דבר יהיו אלה השומרות השרפיות אשר תהיינה עדות ותאשרנה את צווי האיחוד הנצחי שלכם עם מכוונני המחשבה. יחד עם המכווננים הן ביססו את זהות האישיות שלכם כילדים בשר ודם מעולמות הזמן. או אז, כאשר תשיגו את המעמד המורונטי הבשל, הן תלווינה אתכם דרך ירושם ודרך העולמות הנלווים, עולמות ההתקדמות והתרבות של המערכת. לאחר מכן, הן תלווינה אתכם אל עדנטיה ואל שבעים ספרות החברות המתקדם שלה, ולאחר מכן הן תכוונה אתכם אל המלכי-צדקים ותצעדנה בעקבותיכם דרך הנתיבה הנשגבת שלכם בעולמות המטה של היקום. וכאשר תסיימו ללמוד את חכמתם ואת תרבותם של המלכי-צדקים, הן תיקחנה אתכם לסאלווינגטון, שם תעמדו פנים אל פנים מול ריבון נבאדון כולו. ועדיין, מנחות שרפיות אלה תצעדנה בעקבותיכם דרך המגזרים המשניים והראשיים של יקום העל, והלאה אל עולמות הקבלה של אוורסה, והן תיוותרנה לצדכם עד אשר תעטפו על-ידי סקונפאים כהכנה לקראת טיסתכם הארוכה אל האוונה.

כמה משומרות הגורל אשר נלוו לנתיבת בן התמותה תצעדנה בנתיב של עולי הרגל המרקיעים דרך האוונה. האחרות תיפרדנה לזמן-מה מעמיתיהן, ואז – בשעה שבני התמותה הללו חוצים את המעגלים של היקום המרכזי – שומרות אלה של גורל תשגנה את מעגליו של שֶׁרְפִינְגְטוֹן. והן תמתנה לחופי פרדיס, כאשר עמיתיהן בני התמותה יקיצו משנת המעבר האחרונה של הזמן אל ההתנסויות החדשות של הנצח. שרפים מרקיעות שכאלה מתקבלות לאחר מכן לשירות במגוון משימות בסגלי הסופיונים ובסֶגְלֵה הַשֶּׁלֶמָה הַשֶּׁרְפִי.

אף-על-פי שבני האדם והשרפיות עשויים להתאחד בשירות הנצחי או שלא להתאחד כך, מכל מקום שאליו ייקח אותן שירותן השרפי, השרפים לעולם תשמרנה על קשר עם בני טיפוחיהן מן העולמות האבולוציוניים, בני התמותה המרקיעים של הזמן. הקשרים האינטימיים וקשרי החיבה אשר נוצרו במחוזות שבהם נולדו בני האדם אף פעם לא יישכחו, ואף פעם לא יתנתקו עד תום. בעידני הנצח, בני האדם והמלאכיות ישתפו פעולה

בשירות האלוהי, ממש כשם שעשו במהלך נתיבת הזמן.

בעבור השרפים, הדרך הבטוחה ביותר להגיע לאלוהויות פרדיס הינה להנחות בהצלחה נשמה ממקור אבולוציוני עד לשערי פרדיס. לפיכך, משימה של היות שומרת גורל הינה התפקיד השרפי הנכסף ביותר.

אך ורק שומרות של גורל מתקבלות לסגל הראשי, או לסגל בן התמותה, של הסופיונים, וזוגות מעין אלו חלפו דרך ההרפתקה העילאית של השגת אחדות של זהויות; בטרם קבלתן לסגל הסופיונים השיגו שתי ההויות אחדות-רוחנית-של-שתיים בשרפינגטון. במסגרת התנסות זו, משיג הטבע הדואלי של המלאכיות – אשר משלים זה את זה באופן כה ניכר בכל התפקודים ביקום – אחדות רוח עליונה של שניים-באחד, וכתוצאה מכך נרכשת יכולת חדשה לקבל רסיס של אב פרדיס אשר איננו-מכוונן, ולעבור היתוך עמו. וכך, כמה מן השרפים האהובות עליכם בזמן הופכות להיות עמיתותיכם הסופיוניות בנצח, ילדיו של העליון והבנים אשר הפכו למושלמים של אב פרדיס.

[הוצג על-ידי השרפית הראשית המוצבת באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 114

הממשל הפלנטארי השרפי

הגבוהים ביותר מושלים בממלכות האדם באמצעות כוחות שמימיים רבים וסוכנויות רבות, אך בעיקר באמצעות סעד השרפים.

ביום כתיבת הדברים הללו, בשעת הצהריים, מונה רישום המלאכיות, השומרות והאחרות הפלנטאריות באורנטיה 501,234,619 זוגות שרפים. לפקודתי סרים מאתיים גייסות שרפיים – 597,196,800 זוגות של שרפים, או 1,194,393,600 מלאכיות יחידות. לעומת זאת, המרשם מראה 1,002,469,238 יחידות; לפיכך נעדרות מן העולם 191,924,362 מלאכיות בשל מסע, שליחות או תפקיד של מוות. (באורנטיה קיימות כרובים במספר דומה לזה של השרפים, והן מאורגנות באופן דומה.)

השרפים, וכן הכרובים הנלוות להן, עוסקות ברבים מן הפרטים הנוגעים לממשל העל-אנושי של פלנטה, ובמיוחד נכון הדבר באשר לעולמות אשר בודדו בשל מרידה. המלאכיות באורנטיה, אשר להן מסייעים ביעילות האמצעיונים, משמשות כסועדות העל-חומריות בפועל האמונות על ביצוע צויהם של המושל הכללי השוכן ושל כלל עמיתיו וכפיפיו. כקבוצה, השרפים עוסקות במשימות רבות נוספות מעבר להיותן שומרות אישיות וקבוצתיות.

אורנטיה איננה נעדרת השגחה הולמת ויעילה מטעם שליטי המערכת, הקונסטלציה והיקום. אך ממשל הפלנטה איננו דומה לזה של אף עולם אחר במערכת שטניה, ואפילו בנבאדון כולה. ייחודיותה של תכנית ההשגחה עליכם נובעת מכמה נסיבות יוצאות דופן:

1. מעמדה של אורנטיה כעולם של חיים אשר שונו.

2. חומרתה של מרידת לוציפר.

3. השיבושים בשל כישלוננו של אדם.

4. אי הסדירות הנובעת מן העובדה שאורנטיה הינה אחד מעולמות המתת של ריבון היקום. מיכאל מנבאדון הינו הנסיך הפלנטארי של אורנטיה.

5. תפקודם המיוחד של עשרים-וארבעה המנהלים הפלנטאריים.

6. מיקומה של הפלנטה במעגל הרב-מלאכיות.

7. מינויו לאחרונה של מאקיוונטה מלכי-צדק, שהתגשם בעבר בגוף, כבא-כוחו של הנסיך הפלנטארי.

1. ריבונותה של אורנטיה

ריבונותה המקורית של אורנטיה הופקדה למשמורת בידי ריבון מערכת שטניה. בתחילה הוא האציל את הריבונות הזו לידי ועדה משותפת המורכבת ממלכי-צדקים ומנשאי חיים, וקבוצה זו פעלה באורנטיה עד להגעתו של נסיך פלנטארי במעמד רגיל. לאחר נפילתו של הנסיך קאליגאסטיה, בזמן מרידת לוציפר, לאורנטיה לא הייתה מערכת יחסים בטוחה ומבוססת עם היקום המקומי ועם חטיבותיו הניהוליות עד להשלמת המתת של מיכאל בגוף, עת הוכרז מיכאל על-ידי איחוד היומין כנסיך הפלנטארי של אורנטיה. הכרזה זו ביססה לנצח, בביטחון ובעיקרון, את מעמדו של עולמכם, אך למעשה הבן הבורא הריבון לא ניהל באופן אישי כלשהו את הפלנטה, למעט העובדה שכונן את הוועדה בירושם בת עשרים-וארבעה בני אורנטיה לשעבר, וועדה אשר הוסמכה על-ידו לייצגו בפני הממשל באורנטיה ובפני ממשלותיהן של כל יתר הפלנטות המצויות בהסגר במערכת. וכעת, תמיד נוכח באורנטיה אחד מחברי ועדה זו כמושל כללי שוכן.

סמכות כבא כוח לפעול מטעם מיכאל כנסיך פלנטארי הופקדה לאחרונה בידי של מאקיוונטה מלכי-צדק, אך בן זה של היקום המקומי טרם נקט בצעד כלשהו המיועד לשנות את תכנית הממשל הנוכחית, תכנית שבמסגרתה מושלים בזה אחר זה המושלים הכלליים השוכנים.

כפי הנראה, קיימת אך סבירות מועטה שבעידן הנוכחי יחול שינוי משמעותי בממשל באורנטיה, אלא אם כן יגיע בא-כוחו של הנסיך הפלנטארי וייטול על עצמו את התפקיד אשר אליו הוא מונה. לכמה מעמיתנו נדמה כי אי-שם בעתיד הקרוב, עם הגעתו הרשמית של מאקיוונטה מלכי-צדק לאורנטיה ובידיו הצו לשמש כבא-כוחו של ריבון אורנטיה, תוחלף התכנית הכרוכה במשלוח אחד מעשרים-וארבעה חברי המועצה לשמש כמושל הכללי. כנסיך פלנטארי בפועל, הוא וודאי ימשיך לשאת באחריות על הפלנטה עד לסיום הדיון המשפטי במרידת לוציפר, וככל הנראה גם הלאה, עד לעתיד הרחוק שבו תתייצב הפלנטה באור ובחיים.

יש המאמינים כי מאקיוונטה לא יגיע ולא ייטול לידי באופן אישי את ניהול ענייניה של אורנטיה עד לסיום העידן הנוכחי. אחרים סבורים כי בא-כוחו של הנסיך לא יוכל להגיע לאורנטיה ככזה בטרם ישוב מיכאל ביום מן הימים לאורנטיה, כפי שהבטיח כאשר עדיין התקיים בגוף בשר ודם. ואילו אחרים – ומציגת דברים אלו ביניהם – סבורים כי מלכי-צדק עשוי להופיע בכל רגע, בכל שעה.

2. מועצת המנהלים של מפקחי הפלנטה

למן ימי המתת של מיכאל בעולמכם, הופקד הניהול הכללי של אורנטיה בידי קבוצה מיוחדת בירושם המונה עשרים-וארבעה בני אורנטיה לשעבר. אין ידועים לנו תנאי הקבלה לוועדה זו, אך ראינו כי כל מי שגויס אליה תרם להרחבת ריבונותו של העליון במערכת של שטניה. מטבעם היו כולם מנהיגים אמיתיים בשעה שפעלו באורנטיה, ואיכויות מנהיגות אלה (למעט של מאקיוונטה מלכי-צדק) התרחבו הודות להתנסות בעולמות העליונים, שאליה נוסף האימון לשם קבלת אזרחות בירושם. הקבינט של לאנאפורג' מציע מועמדים לחברות בקבוצת העשרים-וארבעה, ואלו מקבלים את תמיכתם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, מאושרים על-ידי הזקיף המוקצה של ירושם, וממונים לתפקיד על-ידי גבריאל מסאלווינגטון בהתאם לצו של מיכאל. בוועדה זו של מפקחים מיוחדים מתפקדים החברים הארעיים באופן מלא ממש כמו החברים הקבועים.

מועצה זו של מנהלים פלנטאריים עוסקת במיוחד בפיקוח על אותן פעילויות בעולם זה, הנובעות כתוצאה מן העובדה שמיכאל התנסה כאן במתת האחרון שלו. הם עומדים במגע קרוב ומדי עם מיכאל באמצעות פעילויות הקישור של כוכבת ערב זוהרת מסוימת, אותה הווייה בדיוק אשר שימשה את ישוע במהלך המתת שלו כבן-תמותה.

לעת הזו, בשעה שמועצה זו מתכנסת בירושם, משמש כיושב הראש שלה יוחנן, זה הידוע לכם בכינוי "המטביל". ואולם, יושב הראש של מועצה זו, מתוקף תפקידו, הינו הזקיף המוקצה של שטניה, נציגם הישיר והאישי של המְבַקֵּר העִמִּית בסאלווינגטון ושל המבצע העליון של אורוונטון.

חבריה של אותה וועדה, בני אורנטיה לשעבר, משמשים אף כמפקחים יועצים לשלושים-ושישה העולמות האחרים במערכת המצויים בבידוד בעקבות מרידה; הם מעניקים ללאנאפורג', ריבון המערכת, סיוע רב-ערך בשמירה על מגע קרוב ואוהד עם ענייני הפלנטות האלה, אשר עדיין נותרו, פחות או יותר, תחת שליטת-העל של אבות הקונסטלציה של נורלטיאדק. עשרים-וארבעה חברי המועצה הללו מבקרים תכופות כיחידים בכל אחת מן הפלנטות המבודדות, ובמיוחד באורנטיה.

לכל אחד מן העולמות המבודדים מייצגות וועדות דומות המורכבות ממספר משתנה של תושבי עבר של אותו עולם, ואולם כל אותן וועדות כפופות לקבוצה זו בת עשרים-וארבעה בני אורנטיה. בעוד שחברי וועדה זו, של העשרים-וארבעה, מתעניינים באופן פעיל בכל שלבי ההתקדמות האנושית בכל אחד מן העולמות המבודדים של שטניה, הם עוסקים בעיקר ובמיוחד ברווחתם ובהתקדמותם של הגזעים בני התמותה של אורנטיה, וזאת משום שהם לא מפקחים מיידית ובמישרין על ענייניה של שום פלנטה אחרת פרט לאורנטיה, ואפילו כאן סמכותם איננה שלמה, למעט במקרים מסוימים הנוגעים להישרדותם של בני-תמותה.

אף-אחד אינו יודע כמה זמן עוד ימשיכו כך במעמדם הנוכחי עשרים-וארבעה חברי הוועדה הללו מאורנטיה, ויפעלו במנותק מתכנית הפעולה הרגילה של היקום. אין ספק כי הם ימשיכו לשרת בתפקידיהם הנוכחיים עד אשר יתרחש שינוי כלשהו במעמדה של הפלנטה, שינוי כמו סיום עידן, נטילת סמכות מלאה בידי מאקיוונטה מלכי-צדק, סיום הדיון במשפט של מרידת לוציפר, או הופעתו-מחדש של מיכאל בעולם המתת הסופי שלו. המושל הכללי השוכן הנוכחי נוטה להחזיק בדעה שכולם, פרט למאקיוונטה, ישוחררו לתכנית ההרקעה לפרדיס בו ברגע שמערכת שטניה תוחזר למעגלי הקונסטלציה. אך יחד עם זאת, רווחות גם דעות אחרות.

3. המושל הכללי השוכן

בכל מאה שנים למניין הזמן באורנטיה, ממנה סגל המפקחים הפלנטארי בן עשרים-וארבעה החברים של ירושם את אחד מחבריו לשהות בעולמכם ולשמש בו כנציגם הביצועי, כמושל הכללי השוכן. במהלך התקופה שבה הוכנו תיאורים אלו, התחלף מנהל זה, והמנהל התשעה-עשר אשר שרת בתפקיד הוחלף במנהל העשרים במספר. שמו של המפקח הפלנטארי הנוכחי אינו נמסר לכם, אך ורק בשל העובדה שבני התמותה נוטים במידה רבה להעריץ, ואף להפוך לאלוהיים, את בני ארצם יוצאי הדופן ואת הממונים העל-אנושיים שלהם.

למושל הכללי השוכן אין כל סמכות אישית לנהל את ענייני העולם, למעט הסמכות לשמש נציגם של עשרים-וארבעה חברי המועצה מירושם. הוא משמש כמתאם של הממשל העל-אנושי ומתכבד לעמוד בראש כלל ההוויות השמימיות הפועלות באורנטיה, ולהיות מוכר באופן אוניברסאלי כמנהיגן. כלל סדרי הצבאות המלאכיים מתייחסים אליו כאל המנהל המתאם, בעוד שמאז שעזב 1-2-3 הראשון על-מנת להצטרף לעשרים-וארבעה

חברי המועצה, מסתכלים האמצעונים המאוחדים על המושלים הכללים העוקבים כעל אבותיהם הפלנטאריים.

אף-על-פי שלמושל הכללי לא מוקנית סמכות אישית בפועל בפלנטה, הוא מקבל בכל יום עשרות החלטות ופוסק עשרות פסיקות אשר מתקבלות כסופיות על-ידי כלל האישיות הנוגעות בדבר. הוא הרבה יותר יועץ אבהי מאשר שליט טכני. באופנים מסוימים הוא פועל כפי שהיה פועל נסיך פלנטארי, ואולם ממשלו דומה הרבה יותר לממשלם של הבנים החומריים.

הממשל של אורנטיה מיוצג במועצות בירושם בהתאם להסדר שבמסגרתו המושל הכללי החוזר משמש כחבר ארעי בקבינט הנסיכים הפלנטאריים של ריבון המערכת. עם מינויו של מאקיונטה כבא-כוחו של הנסיך, הייתה ציפייה כי הוא ייטול מיד את מקומו במועצת הנסיכים הפלנטאריים של שטניה; אך עד כה הוא לא עשה כל צעד בכיוון הזה.

ממשלתה העל-חומרית של אורנטיה איננה שומרת על קשר קרוב ואורגאני עם היחידות הגבוהות יותר של היקום המקומי. המושל הכללי השוכן מייצג, במידה מסוימת, את סאלווינגטון כמו גם את ירושם, זאת מכיוון שהוא פועל מטעם עשרים-וארבעה חברי המועצה אשר מייצגים במישרין את מיכאל ואת גבריאלי. ומכיוון שהמושל הכללי השוכן הוא אזרח ירושם, הוא יכול לשמש כדוברו של ריבון המערכת. רשויות הקונסטלציה מיוצגות ישירות על-ידי בן וורונדאדק, המשקיף של עדנטיה.

4. המשקיף הגבוה ביותר

ריבונותה של אורנטיה מסתבכת במידה נוספת בשל העובדה שבעבר, מעט לאחר המרידה הפלנטארית, נתפסה הסמכות על הפלנטה באופן שרירותי על-ידי ממשלת נורלטיאדק. באורנטיה עדיין שוכן בן וורונדאדק, משקיף מטעם הגבוהים ביותר של עדנטיה, ובהיעדר פעולה ישירה של מיכאל, הוא מחזיק בנאמנות בריבונות של הפלנטה. המשקיף הגבוה ביותר הנוכחי (אשר לעיתים משמש כעוצר) הינו העשרים-ושלושה במספר אשר משרת כך באורנטיה.

קיימות קבוצות מסוימות של בעיות פלנטאריות אשר עדיין נשלטות בידי הגבוהים ביותר של עדנטיה, אשר נטלו את הסמכות עליהן בזמן מרידת לוציפר. הסמכות בנושאים הללו מוחזקת על-ידי בן וורונדאדק, המשקיף של נורלטיאדק, אשר מייצג מקרוב למפקחים הפלנטאריים. חברי מועצות הגזע הינם פעילים ביותר באורנטיה, וראשי הקבוצות השונות שלהם מסופחים באופן בלתי-רשמי למשקיף הוורונדאדק השוכן, אשר פועל כמנהל המייצג שלהם.

בעת משבר, ישמש בן וורונדאדק זה, אשר משקיף כעת בתפקיד, כראש הממשל הריבוני בפועל, וזאת למעט בנוגע לכמה עניינים רוחניים לגמרי. (בנוגע לבעיות האלה, הרוחניות לחלוטין, ובנוגע לכמה עניינים אישיים לגמרי, דומה כי הסמכות העליונה מצויה בידיה של המפקדת הרב-המלאכית אשר מסופחת למטה החטיבתי של סדר זה, אשר הוקם לאחרונה באורנטיה.)

בסמכותו של משקיף גבוה ביותר, על-פי שיקול דעתו, להשתלט על ממשל הפלנטה בעתות של משבר פלנטארי חמור; ואכן, הרשויות מעידות כי בהיסטוריה של אורנטיה התרחש הדבר שלוש-ושלוש פעמים. בתקופות שכאלה משמש המשקיף הגבוה ביותר כעוצר הגבוה ביותר, והוא מפעיל סמכות בלתי-מעוררת על כלל הסועדים והמנהלים השוכנים בפלנטה, למעט על הארגון החטיבתי של רב המלאכיות.

עוצרים בני וורונדאדק אינם ייחודיים לפלנטות אשר בודדו מפאת מרידה, וזאת מאחר שהגבוהים ביותר רשאים להתערב בכל עת בענייני העולמות המיושבים, ולהשית את חוכמתם העליונה של שליטי הקונסטלציה בענייני מלכויות האדם.

5. הממשל הפלנטארי

אכן, הממשל השולט בפועל באורנטיה הינו קשה לתיאור. אין קיים ממשל רשמי בדומה לאופן שבו הוא מאורגן ביקום, כדוגמת זרועות מחוקקות, מבצעות ושיפוטיות נפרדות. עשרים-וארבעה חברי המועצה הינם הדבר הקרוב ביותר לזרוע המחוקקת של ממשל הפלנטה. המושל הכללי משמש כמנהל כללי זמני ומייצג, ואילו זכות הווטו נתונה בידי המשקיף הגבוה ביותר. ובפלנטה לא פועלות כל רשויות שהן בעלות סמכות שיפוטית – למעט וועדות הבוררות.

מרבית הבעיות הנוגעות לשרפים ולאמצעונים מוחלטות בהסכמה על-ידי המושל הכללי. ואולם, למעט כאשר הוא מצווה בשםם של עשרים-וארבעה חברי המועצה, ניתן לערער על כל פסיקותיו בפני וועדות הבוררות, בפני רשויות מקומיות אשר הוקמו על-מנת שיפעלו בפלנטה, או אפילו בפני ריבון המערכת של שטניה.

על היעדר הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי ושלטונם החומרי של הבן והבת האדמיים, מפצים באופן חלקי הסעד המיוחד של השרפים, וכן שירותיהם יוצאי הדופן של היצורים האמצעיוניים. על היעדרו של הנסיך הפלנטארי מפצה ביעילות נוכחותם המשולשת של רב המלאכיות, של המשקיף הגבוה ביותר ושל המושל הכללי.

ממשל פלנטארי זה – בעל ארגון רופף וניהול אישי במידת מה – מתפקד ביעילות מעל למצופה, וזאת הודות לעזרתו חוסכת הזמן של רב-המלאכיות

ושל המעגל שלהן, הזמין בכל עת, ואשר נעשה בו שימוש כה תכוף בעת מצבי חירום ובמצבים של קשיים מנהליים בפלנטה. מן הבחינה הטכנית, הפלנטה עדיין מבודדת רוחנית ממעגלי נורליטאדק, ואולם בשעת חירום, ניתן כעת לעקוף מגבלה זו תוך שימוש במעגל של רב המלאכיות. כמובן שהבידוד הפלנטארי כמעט שאינו מטריד את בני התמותה היחידים מאז ניסכה רוח האמת על כל בשר לפני כאלף ותשע-מאות שנה.

כל יום של ניהול באורנטיה מתחיל בפגישת התייעצות שבה נוכחים המושל הכללי, מפקדת רב המלאכיות בפלנטה, המשקיף הגבוה ביותר, הסופרנאפים המפקח, הבכיר מקרב נשאי החיים השוכנים, וכן אורחים מוזמנים מקרב הבנים הגבוהים ביקום, או מקרב תלמידים אורחים מסוימים השוהים אותה עת בפלנטה.

הקבינט הניהולי הישיר של המושל הכללי מורכב משתים-עשרה שרפים, אלה אשר עומדות בראש שתים-עשרה קבוצות המלאכיות המיוחדות הפועלות כמנהלות העל-אנושיות הישירות של הקדמה והיציבות הפלנטאריות.

6. השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי

כאשר הגיע המושל הכללי הראשון לאורנטיה, יחד עם הגרטה של רוח האמת, נלוו לו שנים-עשר סגלים של שרפים מיוחדות, בוגרות שרפינגטון, אשר הוצבו מיד למשימות שירות מסוימות ומיוחדות בפלנטה. מלאכיות מרוממות אלה נודעות בשם שרפים-מאסטר של הפיקוח הפלנטארי, ולמעט שליטת-העל של המשקיף הגבוה ביותר, הן כפופות ישירות למושל הכללי השוכן.

שתים-עשרה קבוצות המלאכיות האלה, אף שהן פועלות תחת ההשגחה הכללית של המושל הכללי השוכן, מוכוונות במישורן בידי המועצה השרפית בת שתים-עשרה החברות, אלה העומדות בפועל בראש כל אחת מן הקבוצות. מועצה זו אף משמשת כקבינט בהתנדבות של המושל הכללי השוכן.

כשרפים הפלנטארי הראשית, הנני משמשת כיושבת הראש של המועצה הזו של השרפים הראשיות, והנני סופרנאפים מתנדבת מן הסדר הראשי, אשר משרתת באורנטיה כמחליפתה וממשיכתה של מי שפיקדה בעבר על הצבאות המלאכיים בפלנטה ואשר קָשלה בזמן פרישתו של קאליגסטיה.

שנים-עשר הסגלים של השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי פועלות באורנטיה כדלקמן:

1. *מלאכיות של תקופה*. אלה הן המלאכיות של העידן הנוכחי, קבוצת העידן. הסועדות השמימיות האלה מופקדות על ההשגחה ועל ההכוונה של ענייניו של כל דור, כפי שאלה נועדו להתאים לפסיפס העידן שבו הן מתרחשות. הסגל הנוכחי של מלאכיות של תקופה המשרת כעת באורנטיה הינו השלישי אשר הוצב לשירות בפלנטה במהלך העידן הנוכחי.

2. *מלאכיות הקדמה*. השרפים האלה מופקדות על משימת אתחול הקדמה האבולוציונית של עידנים החברתיים העוקבים. הן מטפחות את הנטייה לקדמה הטבועה ביצורים האבולוציוניים; הן עמלות ללא הרף על-מנת להפוך את הדברים למה שהם אמורים להיות. הקבוצה המצויה בתפקיד כעת הינה הקבוצה השנייה אשר הוצבה למשימה זו בפלנטה.

3. *השומרות הדתיות*. אלה הן "מלאכיות הכנסיות", הטוענות הנאמנות בזכות מה שהינו ומה שהיה. הן שואפות לשמר את האידיאלים של מה ששרד, על-מנת שערכי המוסר יוכלו לעבור בביטחה מתקופה אחת לתקופה אחרת. הן מתעמתות עם מלאכיות הקדמה, בעודן מנסות להעביר מדור אחד למשנהו את הערכים העמידים של הצורות הישנות והחולפות אל תוך תבניות מחשבה והתנהגות חדשות, ולפיכך פחות יציבות. מלאכיות אלה אכן טוענות בזכות צורות רוחניות, אך הן אינן המקור לקנאות הדתית הקיצונית ולחלוקות חסרות השחר והשנויות במחלוקת השוררות בין אלו המעידים על עצמם כאנשים דתיים. הסגל הפועל כעת באורנטיה הינו הסגל החמישי במספר.

4. *מלאכיות של חיי האומה*. אלה הן "המלאכיות של השופרות", אלה המכוונות את המופעים הפוליטיים בחיי האומות של אורנטיה. הקבוצה הפועלת כעת באורנטיה ושולטת שליטת-על ביחסים הבינלאומיים הינה הקבוצה הרביעית במספר המשרתת בפלנטה. "הגבוהים ביותר שולטים במלכות האנשים" בעיקר באמצעות הסעד של החטיבה השרפית הזו.

5. *מלאכיות הגזעים*. אלה העמלות לשם שימורם של הגזעים האבולוציוניים של הזמן, בלא תלות במאבקהם הפוליטיים ובהשתייכותם הדתית. באורנטיה נותרו שרידיהם של תשעה גזעים אנושיים אשר התערבבו והשתלבו ביניהם ליצירת אנשי התקופה המודרנית. השרפים האלה קשורות מאוד לסעד של נציבי הגזע, והקבוצה המצויה כעת באורנטיה מהווה את הסגל המקורי אשר הוצב בשירות בפלנטה מעט לאחר היום שבו אירע פנטקוסט.

6. *מלאכיות העתיד*. אלה הן המלאכיות המתכננות, המלאכיות אשר חוזות עידן עתידי ומתכננות את הגשמתם של הדברים הטובים יותר של עידן חדש ומתקדם; הן הינן האדריכליות של העידנים העתידיים לבוא. הקבוצה הפועלת כעת באורנטיה פעלה כך למן תחילתו של העידן הנוכחי.

7. *מלאכיות ההארה*. אורנטיה מקבלת כעת סיוע מן הסגל השלישי של השרפים, אשר מוקדשות לטיפול החינוך בפלנטה. המלאכיות האלה עוסקות באימון מנטאלי ומוסרי הנוגע ליחידים, משפחות, קבוצות, בתי-ספר, קהילות, אומות וגזעים שלמים.

8. מלאכיות הבריאנות. אלה הינן הסועדות השרפיות המוצבות לסייע לאותן סוכנויות אנושיות המוקדשות לשם קידום הבריאנות ומניעת התחלואה. הסגל הנוכחי הינו הקבוצה השישית אשר משרתת במהלך העידן הנוכחי.

9. השרפים של הבית. אורנטיה נהנית כעת משירותיה של הקבוצה החמישית של סועדות מלאכיות אשר מוקדשות לשימורו ולקידומו של הבית, המוסד הבסיסי של הציוויליזציה האנושית.

10. מלאכיות התעשייה. קבוצה שרפית זו עוסקת בקידומה של ההתפתחות התעשייתית ובשיפור התנאים הכלכליים בקרב עמי אורנטיה. סגל זה התחלף שבע פעמים למן המתת של מיכאל.

11. מלאכיות הבידור. אלה הן השרפים אשר מטפחות את ערכי המשחק, ההומור והמנוחה. לעולם הן מנסות לרומם את פעילויות הבידור של האדם, ובכך לקדם את הניצול המועיל יותר של הפנאי האנושי. הסגל הנוכחי הינו השלישי מסדר זה המשרת באורנטיה.

12. מלאכיות הסעד העל-אנושי. אלה הינן המלאכיות של המלאכיות, אותן שרפים אשר מוצבות לסעוד את כלל החיים העל-אנושיים בפלנטה, בין שאלו תקופתיים ובין שהם קבועים. סגל זה שירת מאז תחילת העידן הנוכחי.

כאשר קבוצות שרפים-מאסטר אלה חלוקות בדעתן בעניינים הנוגעים למדיניות או לפרוצדורה בפלנטה, מיושבות אלה על-פי-רוב על-ידי המושל הכללי, אך על כל פסיקותיו ניתן לערער בהתאם לטיבם ולחומרתם של הנושאים השנויים במחלוקת.

לשום קבוצה מן הקבוצות המלאכיות האלה אין יכולת לשלוט באופן שרירותי, או ישיר, על התחומים אשר עליהן הופקדו. הן אינן מסוגלות לשלוט באופן מלא על תחומי הפעולה שלהן, אך הן מסוגלות לתפעל את התנאים בפלנטה, וכן לאגד נסיבות, על-מנת להשפיע על ספרות הפעולה האנושית שאליה הן קשורות, ואכן כך הן עושות.

לשם ביצוע משימותיהן, משתמשות השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי בסוכנויות רבות. הן משמשות כמסלקות רעיוניות, כממקדות-דעת וכמקדמות פרויקטים. ואף כי אין ביכולתן להזריק מושגים חדשים וגבוהים יותר אל תוך דעת אנושית, לעיתים קרובות הן פועלות על-מנת להעצים אידיאל גבוה יותר כזה או אחר, אשר הופיע זה מכבר בתוככי אינטלקט של בן אנוש.

ואולם, למעט כל ערוצי הפעולה החיוביים הללו, מבטיחות השרפים המאסטר את התקדמות הפלנטה נוכח הסכנות הקריטיות, באמצעות גיוסו, אימונו ותחזוקתו של סגל המילואים של הגורל. תפקידם העיקרי של אנשי המילואים הללו הינו לשמש תעודת ביטוח כנגד התמוטטות הקדמה האבולוציונית; הם מהווים את האמצעים שהכוחות השמימיים הכינו מבעוד מועד כנגד הפתעות; הם הינם הערובה כנגד אסון.

7. סגל המילואים של גורל

סגל המילואים של גורל מורכב מגברים ומנשים חיים אשר התקבלו לשירות מיוחד בניהול העל-אנושי של ענייני העולם. על סגל זה נמנים הגברים והנשים בכל דור אשר נבחרו על-ידי מנהלי הרוח של העולם על-מנת לסייע בביצוע סעד החסד והחוכמה לילדי הזמן בעולמות האבולוציוניים. ככלל, נוהגת תכנית ההרקעה לנהל את ענייניה כך שהיא מתחילה להשתמש ביצורים אנושיים רצוניים כאנשי קשר מיד עם שאלו מוכשרים לקבל על עצמם אחריות מעין זו וניתן לתת בהם אמון. בהתאם לכך, כאשר מופיעים בזירת הפעולה של הזמן גברים ונשים בעלי יכולת מנטאלית מספקת, מעמד מוסרי הולם ומידת רוחניות נדרשת, במהרה הם מוצבים בשירות קבוצת האישיות השמימית המתאימה כאנשי קשר אנושיים, כסייעים בני-תמותה.

כאשר בני-אדם נבחרים כמגינים של גורל הפלנטה, כאשר הם הופכים ליחידים בעלי תפקיד מכריע בתכניות של מנהלי העולם, בה-בעת מאשרת השרפים הראשית בפלנטה את סיפוחם הארצי לסגל השרפי וממנה שומרות גורל אישיות אשר תשרתנה לצד אנשי המילואים בני התמותה הללו. לכל אנשי המילואים יש מכווננים מודעים-לעצמם, ומרביתם פועלים במעגלים הקוסמיים הגבוהים יותר של ההישג האינטלקטואלי והרוחני.

בני-אדם של העולם נבחרים לשרת בסגל המילואים של גורל בעולמות המיושבים מהסיבות הבאות:

1. יש להם יכולת מיוחדת שבעטיה ניתן להכניס בחשאי למשימות רבות של חירום הקשורות לביצוע מגוון פעילויות בענייני העולם.

2. הם מקדישים עצמם בלב שלם למטרה מיוחדת כלשהי – חברתית, כלכלית, פוליטית, רוחנית או אחרת – ויחד עם זאת הם נכונים לשרת מבלי לזכות בהכרה או בגמול אנושיים.

3. הם בעלי מכוונן מחשבה בעל גמישות יוצאת-דופן, וככל הנראה גם בעלי ניסיון בהתמודדות עם קשיים פלנטאריים ועם מצבי חירום בעולם עוד מהתקופה הקודמת להגעתם לאורנטיה.

כל חטיבת שירות שמימית בפלנטה זכאית לסגל קישור של בני-תמותה שכאלה, בעלי מעמד של גורל. בעולם המיושב הממוצע מועסקים שבעים

סגלי גורל שונים, אשר קשורים קשר של קרבה רבה לניהול העכשווי העל-אנושי של עניני העולם. באורנטיה קיימים שנים-עשר סגלי מילואים של גורל, אחד עבור כל אחת מקבוצות הפיקוח השרפיות הפלנטאריות.

שתיים-עשרה הקבוצות של אנשי המילואים של גורל באורנטיה מורכבות מתושבים בני-תמותה של הספרה אשר הוכנו לתפקידים חיוניים רבים בכדור הארץ, ואשר עומדים הכן לפעולה במקרה אפשרי של חירום בפלנטה. סגל משולב זה כולל כעת 962 אנשים. הסגל הקטן ביותר מונה 41 ואילו הסגל הגדול ביותר מונה 172. למעט פחות משתיים-עשרה אישיות של מגע, חבריה של קבוצה ייחודית זו לחלוטין אינם מודעים לכך שהוכנו לפעולה בעת מצבי חירום מסוימים בפלנטה. אנשי המילואים האנושיים הללו נבחרים בידי הסגל שאליו הם מסופחים ובדומה לכך מקבלים אימון והכנה במעמקי הדעת באמצעות טכניקה משולבת של מכוון המחשבה ושל סעד השרפים השומרת. פעמים רבות משתתפות אישיות שמיות אחרות רבות באימון בלתי-מודע זה, ובכל ההכנה המיוחדת הזאת משמשים האמצעונים ומשרתים שירותים חיוניים ורבי-ערך.

בְּעוֹלָמוֹת רבים, היצורים האמצעיוניים המשניים המותאמים יותר מסוגלים ליצור מגע – בשיעור משתנה כזה או אחר – עם מכווני המחשבה השוכנים בדעתם של בני-אדם מסוימים בעלי תכונות מתאימות, וזאת באמצעות חדירה מיומנת אל תוך דעתם של אלו. (ובדיוק באמצעות שילוב ממוזל שכזה של התאמות קוסמיות התממשו ההתגלויות האלה בשפה האנגלית באורנטיה.) בני-אדם מעין אלו, בעלי פוטנציאל למגע בעולמות האבולוציוניים, מגויסים אל תוך סגלי המילואים השונים, ובמידה מסוימת, באמצעות קבוצות קטנות אלה של אישיות מרחיקות-ראות מתקדמת הציוויליזציה הרוחנית, וכן מתאפשר לגבוהים ביותר למלוך במלכות בני האדם. לגברים ולנשים של סגלי המילואים הללו יש קשר – במידות משתנות – עם המכוונים שלהם, וזאת באמצעות סעד התיווך של היצורים האמצעיוניים; ואולם, אותם בני-תמותה כלל אינם יודעים לחבריהם, אלא במקרים הנדירים של מצבי חירום חברתיים ושל דחיפות רוחנית, שבהם פועלים אנשי המילואים הללו על-מנת למנוע את התמוטטותה של התרבות האבולוציונית, או את הכחדתה של אור האמת החיה. באורנטיה, רק לעיתים רחוקות נרשמו אנשי מילואים אלו של גורל בדפי ההיסטוריה האנושית.

אנשי המילואים אף משמרים באופן בלתי-מודע מידע החיוני לפלנטה. פעמים רבות, כאשר הולך איש מילואים לעולמו, מועברים נתונים חיוניים מסוימים מדעתו של איש המילואים הגוסס למחליפו הצעיר יותר, וזאת באמצעות קשר בין שני מכווני המחשבה. אין ספק כי בהקשר של סגלי המילואים הללו פועלים מכווני המחשבה באופנים רבים אחרים אשר אינם ידועים לנו.

אף כי אין מי שעומד דרך קבע בראש סגלי מילואים אלו של גורל באורנטיה, קיימות מועצות קבועות, ואלה מהוות את הארגון השולט בסגלי המילואים. אלה כוללות את המועצה השיפוטית, המועצה ההיסטורית, המועצה של הריבונות הפוליטית, וכן מועצות רבות אחרות. מעת לעת, ובהתאם לארגון הסגל, מינו המועצות האלה חברים (בני-תמותה) לתפקיד ראש סגל המילואים כולו, וזאת לצורך מילוי משימה ספציפית. משך השירות של ראש סגל מילואים שכזה אורך בדרך-כלל אך שעות ספורות, בהיותו מוגבל להשלמת משימה ספציפית העולה על הפרק.

מספר החברים הגדול ביותר בסגל המילואים באורנטיה נמנה בימי האדמים והאנדיטים, והוא ירד בהתמדה עם דילול הדם הסגול והגיע לשפל בסביבות המועד שבו אירע פנטקוסט, מועד אשר החל ממנו ואילך עלה מספר החברים בהתמדה.

(סגל המילואים הקוסמי של אזרחים מודעי-יקום באורנטיה מונה כעת מעל לאלף בני-תמותה, אשר התובנה של האזרחות הקוסמית שלהם עולה בהרבה על זו של הספרה הארצית שבקרבה הם שוכנים, ואולם נאסר עלי לגלות את תפקידה האמיתי של קבוצה ייחודית זו של בני-אדם חיים.)

אל לבני התמותה באורנטיה להרשות לבידוד הרוחני היחסי של עולמם ממעגלים מסוימים ביקום המקומי לייצר תחושה של נטישה קוסמית או של יתמות פלנטארית. בפלנטה פועל פיקוח על-אנושי מובחן ויעיל מאוד, המפקח על ענייני העולם ועל גורלות האדם.

ואולם, אכן נכון הדבר כי לכל היותר יש לכם מושג קלוש על אודות ממשל פלנטארי אידיאלי. מאז הימים המוקדמים של הנסיך הפלנטארי סבלה אורנטיה מכישלון התכנית האלוהית לצמיחה בעולם ולהתפתחות גזעית. העולמות המיושבים הנאמנים של שטניה אינם נשלטים כאורנטיה. ואף-על-פי-כן, בהשוואה לעולמות המבודדים האחרים, הממשלות הפלנטאריות שלכם לא היו כה נחותות; נטען כי אך ורק עולם אחד או שניים היו במצב גרוע יותר, וכי כמה עולמות עשויים להיות במצב מעט טוב יותר, אך רוב העולמות משתווים אליכם.

דומה כי אין אף-אחד ביקום המקומי שיוודע מתי יסתיים מעמדה הבלתי-מבוסס של הממשלה הפלנטארית. המלכי-צדקים של נבאדון נוטים לחשוב כי אך מעט ישתנה בממשל ובמנהל הפלנטארי עד להגעתו של מיכאל באופן אישי בפעם השנייה לאורנטיה. אין ספק כי אז, אם לא לפני כן, יחולו שינויים נרחבים בניהול הפלנטה. אך דומה כי אין מי שיוכל אפילו לשער את טיבם של השינויים הללו במנהל העולם. אין לכך תקדים בכל ההיסטוריה של העולמות המיושבים ביקום של נבאדון. בין הדברים הרבים אשר קשה להבינם בנוגע לעתיד הממשל באורנטיה, אחד העיקריים הינו מיקומו בפלנטה של מעגל הרב-מלאכיות, וכן מיקום המטה החטיבתי שלהן.

עולמכם המבודד איננו נשכח בקרב מועצות היקום. אורנטיה איננו עולם יתום קוסמי שעליו הושט אות קלון של חטא ואשר סולק מן ההשגחה האלוהית בעטייה של מרידה. למן אורסה ועד סאלווינגטון, והלאה ומטה עד לירושם, ואפילו בהאוונה ובפרדיס, כולם יודעים שהננו כאן; ואתם, בני התמותה אשר חיים כעת באורנטיה, הנכם זוכים לאותה הוקרה אוהבת ולאותה השגחה נאמנה אשר הייתה מנת חלקה של הפלנטה אילולא נבגדה על-ידי נסיך פלנטארי נטול אמונה, ואפילו יותר מכך. ואכן, לנצח אמת הדבר כי "האב עצמו אוהבכם".

[הוצג על-ידי השרפים הראשית המוצבת באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 115

ההוויה העליונה

עם האל האב, היות בן הינה מערכת היחסים הכבירה. עם האל העליון, ההישג הוא תנאי מקדים למעמד – על מאן ד-הוא לעשות דבר-מה כמו גם להיות דבר-מה.

1. יחסיות של מסגרות מושגיות

אינטלקטים חלקיים, בלתי-מושלמים ומתפתחים היו עשויים להיות חסרי ישע ביקום האב, ולא היו יכולים ליצור אפילו את תבנית המחשבה הרציונאלית הראשונה, אילו לא יכולתה המולדת של כל דעת, נמוכה כגבוהה, ליצור מסגרת אוניברסאלית אשר בתוכה ניתן לחשוב. אילו נבצר מן הדעת לגבש מסקנות, אם אין ביכולתה לחזור למקורות האמיתיים, כי אז דעת שכזו לעולם תציע מסקנות משוערות, ותמציא מקורות, כך שיתאפשר לה לחשוב באופן הגיוני בתוך מסגרת ההנחות אשר הדעת עצמה יצרה אותן. ובעוד שמסגרות אוניברסאליות מעין אלה – אשר נוצרו בעבור חשיבתו של היצור – הינן הכרחיות לשם תפקוד אינטלקטואלי רציונאלי, הן ללא יוצא-מן-כלל שגויות, מי יותר ומי פחות.

מסגרות מושגיות של היקום הינן אמיתיות אך ורק באופן יחסי; הן בבחינת פיגומים מועילים אשר שומה עליהם להתבטל בסופו של דבר מפני התרחבות ההבנה הקוסמית הגדלה. ההבנות של אמת, יופי וטוב, מוסריות, אתיקה, חובה, אהבה, אלוהיות, מקור, קיום, תכלית, גורל, זמן, מרחב, ואפילו אלוהות, הינן אמיתיות באופן יחסי בלבד. האל הינו הרבה יותר, הרבה יותר מאשר אב, ואולם מושג האב הינו הגבוה ביותר שבמושגי האדם על אודות האל; ואף-על-פי-כן, האופן שבו מציג האב-הבן את מערכת היחסים בין הבורא לבין הברוא תתרחב באמצעות אותם מושגים על-אנושיים של האלוהות אשר יושגו באורוונוטון, בהאווה, והלאה בפרדס. האדם חייב לחשוב במסגרת אוניברסאלית אנושית, אך אין פירושו של דבר כי הוא לא יכול לשוות בעיני רוחו מסגרות אחרות, גבוהות יותר, אשר בתוכן תוכל מחשבה להתרחש.

על-מנת לאפשר לבן האנוש להבין את יקום היקומים, צוינו רמות המציאות הקוסמיות השונות כסופיות, מוחלטות ומוחלטות. מתוך אלה, אך ורק הרמה המוחלטת הינה נצחית ללא סייג וקיומית באמת. מוחלטותיים וסופיים הינן נגזרות, התאמות, הגבלות והנחות של מציאותה הקדמונית והמקורית, המוחלטת, של האינסופיות.

מחוזות הסופי קיימים הודות לתכליתו הנצחית של האל. אף כי היצורים הסופיים, נמוכים כגבוהים, עשויים להציע תיאוריות באשר לנחיצותו של הסופי לכלכלת הקוסמוס – ואף כי הם אכן עשו כן – אחרי ככלות הכול הסופי קיים מפני שכך רצה האל. לא ניתן להסביר את היקום, והיצור הסופי אף לא יוכל להציע סיבה רציונאלית לקיומו שלו כיחיד, ללא התייחסות לפעולותיהן הקודמות ולרצונן הקודם של הוויות קודמות לו, בין שאלה הינן הוויות בוראות ובין שהינן הוויות מתרבות.

2. הבסיס המוחלט לעליונות

מנקודת המבט הקיומית, לא יוכל להתרחש ברחבי הגלקסיות כל דבר חדש, לפי ששלמות האינסופיות טבועה ב"אני הוא זה" הנוכח נצחית בשבעת המוחלטים, מקושר באופן תפקודי בשילוישים מסדר שני, ומקושר באופן הניתן-לשידור בשילוישים מסדר שלישי. ואולם, העובדה כי האינסופיות נוכחת כך באופן קיומי בהתאגדויות המוחלטות, איננה מבטלת בכל אופן שהוא את האפשרות להגשים ממשויות התנסויות קוסמיות חדשות. מנקודת מבטו של יצור סופי, האינסופיות כוללת הרבה ממה שהוא בבחינת פוטנציאל, הרבה ממה שמשתייך דווקא לסדר של אפשרות בעתיד ולא של ממשות בהווה.

ערך הינו יסוד ייחודי במציאות ביקום. איננו מבינים כיצד יוכל ערכו של דבר אינסופי ואלוהי כלשהו להוסיף ולעלות. ואולם, הננו מגלים כי ניתן לשנות משמעויות, ואולי אף להרחיבן, אפילו ביחסים של אלוהות אינסופית. עבור היקומים ההתנסותיים, אפילו ערכים אלוהיים גדלים בבחינת ממשויות הודות להבנה המתרחבת של משמעויות המציאות.

נראה כי כלל תכנית הבריאה והאבולוציה האוניברסאלית, בְּכָלֵל רמות ההתנסות, איננה אלא עניין של התמרת פוטנציאלים לכדי ממשויות; והתמרה זו נוגעת במידה שווה לתחומי פוטנציאל החלל, הדעת והרוח.

האופן שבו ניתן לראות את האפשרויות של הקוסמוס מתממשות לכדי קיום בפועל, משתנה מרמה לרמה, והוא הינו האבולוציה ההתנסותית ברמה הסופית וההתממשות-ההתנסותית-לבסוף ברמה המוחלטת. אכן, האינסופיות הקיומית הינה בלתי-מסויגת וכוללת-כל, ותכונה זו ממש של הכללת-כל, חייבת בהכרח לכלול גם את האפשרות להתנסות אבולוציונית סופית. והאפשרות לצמיחה התנסותית שכזו הופכת לממשות ביקום באמצעות מערכות היחסים של השילויים מסדר שלישי, אשר נושקות לעליון ובו.

3. מקורי, ממשי ופוטנציאלי

הקוסמוס המוחלט נעדר גבול מבחינה מושגית; הגדרת טיבה ושיעורה של מציאות ראשונית זו הינה כסיוג האינסופיות והנחתתו של המושג הטהור של הנצח. רעיון האינסופי-נצחי, הנצחי-אינסופי, הינו בלתי-מסויג בשיעורו ומוחלט כעובדה. אין קיימת שפה של אורנטיה – לא הייתה קיימת בעבר, אינה קיימת בהווה ולא תהיה קיימת בעתיד – ההולמת את הבעת מציאותה של האינסופיות, או אינסופיותה של המציאות. האדם, כיצור סופי בקוסמוס אינסופי, חייב להסתפק בהרהורים מעוותים ובמושגים קלושים על אותו קיום נעדר-גבולות, בלתי-חסום, שמעולם לא החל ושלעולם לא יסתיים, ואשר הבנתו מצויה אל מעבר ליכולתו.

לעולם לא תוכל הדעת לקוות לתפוש את מושג המוחלט, בטרם תנסה לשבור את אחדותה של מציאות שכזו. הדעת מאחדת את כל החלוקות, אך בהיעדרן הרב של חלוקות שכאלה, לא תמצא הדעת את הבסיס שעל-פיו היא תוכל לנסות ולגבש מושגים של הבנה.

נדרש לחלק את הסטאזיס הראשוני של האינסופיות, קודם לניסיונות האנושיים להבינו. קיימת באינסופיות אחדות אשר בוטאה במסמכים אלה כ"אני הוא זה" – ההנחה הבראשיתית של דעת היצור. אך לעולם לא יוכל היצור להבין כיצד הופכת אחדות זו לדואליות, לשילוש ולריבוי, ובאותה עת נותרת אחדות בלתי-מסויגת. האדם נתקל בבעיה דומה בשעה שהוא עוצר להגות באלוהות הבלתי-מחולקת של השילוש לצד מופעיו האישיים הרבים של האל.

זהו רק המרחק של האדם מן האינסופיות אשר גורם למושג זה להיות מבוטא במילה יחידה. בעוד שמחד גיסא האינסופיות הינה אחדות, ומאידך גיסא היא הינה גיוון ללא-קץ וללא גבול. באופן שבו רואים יצורים תבוניים סופיים את האינסופיות, היא הינה הפרדוקס המקסימלי של הפילוסופיה של היצור ושל המטפיזיקה הסופית. בעוד שטיבו הרוחני של האדם שואף מעלה בהתנסות הסגידה לאב אשר הינו אינסופי, המושג המקסימלי של ההווה העליונה ממצה את יכולת ההבנה האינטלקטואלית של האדם. מעבר לעליון, המושגים הופכים יותר ויותר לשמות; הם מציינים פחות ופחות את המציאות לאשורה; והם הופכים יותר ויותר להבנה סופית שמשליך היצור על העל-סופי.

מושג בסיסי אחד של הרמה המוחלטת כולל הנחה בת שלושה חלקים:

1. המקורי. המושג הבלתי-מסויג של המקור והמרכז הראשון, אותו מופע מקור של "האני הוא זה" אשר ממנו נובעת המציאות כולה.

2. הממשי. האיחוד של שלושת מוחלטי הממשות, המקור והמרכז השני והשלישי, וכן זה של פרדיס. שילוש זה מסדר שני של הבן הנצחי, הרוח האינסופית ואי פרדיס, מהווה את ההתגלות בפועל של מקוריותו של המקור והמרכז הראשון.

3. הפוטנציאלי. האיחוד של שלושת מוחלטי הפוטנציאל, זה של האלוהות, זה הבלתי-מסויג וזה האוניברסאלי. שילוש זה מסדר שלישי של הפוטנציאליות הקיומית מהווה את ההתגלות הפוטנציאלית של מקוריות המקור והמרכז הראשון.

היחסים ההדדיים בין המקורי, הממשי והפוטנציאלי מייצרים בתוך האינסופיות את המתחים אשר תוצאתם הינה האפשרות לכל הצמיחה ביקום; והצמיחה הינה טיבם של זה בעל שבעת הדיבטים, של העליון ושל המרכז.

בהתאגדות שבין מוחלט האלוהות, המוחלט האוניברסלי והמוחלט הבלתי-מוגדר, הפוטנציאליות הינה מוחלטת בעוד שהממשיות היא מגיחה; בהתאגדות שבין המקור והמרכז השני והשלישי וזה של פרדיס, הממשיות הינה מוחלטת בעוד שהפוטנציאליות היא מגיחה; במקוריותו של המקור והמרכז הראשון, איננו יכולים לומר לא כי הממשיות או הפוטנציאליות קיימות ולא כי הן מגיחות – האב הינו.

מנקודת המבט של הזמן, הממשי הינו מה שהיה ומה שהיה; הפוטנציאלי הינו מה שיהיה; המקורי הינו מה שהינו. מנקודת המבט של הנצח, ההבדלים בין המקורי, הממשי והפוטנציאלי אינם כה גלויים. שלושת האיכויות האלה אינן כה מובחנות ברמות של פרדיס-הנצח. בנצח, הכול הינו – אלא שלא הכול נגלה כבר בזמן ובמרחב.

מנקודת מבטו של היצור, הממשיות הינה התוכן, הפוטנציאליות היא היכולת. הממשיות מתקיימת במרכז, ומתרחבת ממנו אל האינסופיות ההיקפית; הפוטנציאליות באה פנימה מן האינסופיות הסובבת ומתכנסת אל מרכזם של הדברים כולם. המקוריות הינה זו אשר בתחילה גורמת, ולאחר מכן מאזנת, את התנועות הדואליות במחזור המטמורפוזה של המציאות מן הפוטנציאלים אל הממשיים, וכן את הליך הפיכתם של הממשיים הקיימים לפוטנציאליים.

שלושת מוחלטי הפוטנציאליות פועלים ברמת הקוסמוס הנצחית הטהורה, ולפיכך הם לעולם לא יפעלו ככאלו ברמות תת-מוחלטות. ברמות

המציאות היורדות נגלה שילוש הפוטנציאליות מסדר שלישי יחד עם המרבי ועל העליון. הפוטנציאל עלול להיכשל להתממש בזמן ביחס לחלק מסוים וברמה תת-מוחלטת כלשהי, אך לעולם לא יקרה הדבר באופן מצטבר. לעולם תהא יד רצונו של האל על העליונה, לא תמיד ביחס ליחיד, אך ללא יוצא מן הכלל באשר לסך כל הדברים.

כל מה שקיים בקוסמוס ממורכז בשילוש מסדר שני של הממשיות; בין שזו רוח, דעת או אנרגיה, הכול מתמרכז בהתאגדות הזו שבין הבן, הרוח ופרדיס. אישיותו של בן הרוח הינה תבנית האב עבור כלל האישיות ברחבי היקומים כולם. תוכנו של אי פרדיס הינה תבנית האב אשר ממנה מתגלה האוונה באופן מושלם, ויקומי העל מתגלים באופן ההופך למושלם. הפועל האחד הינו בעת ובעונה אחת הדעת המפעילה את האנרגיה הקוסמית, ההמשגה של תכלית הרוח, והתכלול של גורמיהן ותוצאותיהן המתמטיים של הרמות החומריות עם תכליותיה ומניעיה הרצוניים של הרמה הרוחנית. ביקום סופי ובעבורו, הבן, הרוח ופרדיס פועלים במרבי ועליו, כפי שהוא מותנה ומסויג בעליון.

ממשיות (של אלוהות) הינה מה שהאדם מבקש בהרקה לעבר פרדיס. פוטנציאליות (של אלוהות אנושית) הינה מה שהאדם מפתח באותו חיפוש. המקורי הינו מה שמאפשר את קיומם זה-בצד זה של האדם הממשי, האדם הפוטנציאלי והאדם הנצחי, וכן את תכולתם.

הדינמיקה הסופית של הקוסמוס נוגעת למעבר הרציף של המציאות מן הפוטנציאליות אל הממשיות. מבחינה תיאורטית, מטמורפוזה מעין זו עשויה להסתיים, ואולם למעשה, סוף זה הוא בלתי-אפשרי לפי שהפוטנציאלי והממשי מצויים שניהם במעגל של המקורי ("האני הוא זה"), והזהות מעין זו מונעת לנצח את היכולת לשים קץ להתקדמותו והתפתחותית של היקום. לעולם לא תסתיים התקדמותו של כל מה שמזוהה עם ה"אני הוא זה", לפי שממשיות הפוטנציאלים של ה"אני הוא זה" הינה מוחלטת, והפוטנציאליות של הממשיים של ה"אני הוא זה" אף היא מוחלטת. לעולם יפתחו הממשיים נתיבים חדשים להתממשותם של פוטנציאלים אשר עד אז היו בלתי-אפשריים – כל החלטה אנושית לא רק מממשת מציאות חדשה בהתנסות האנושית, אלא גם פותחת פתח ליכולת חדשה לצמיחה אנושית. בתוככי כל ילד חי אדם בוגר, ובתוך כל אדם יודע-אֵל חי מתקדם מורונטי.

בקוסמוס הכולל, לעולם לא תוכל להופיע סטאטיות בצמיחה, זאת משום שהבסיס לצמיחה – הממשיים המוחלטים – הינם בלתי-מסויגים, ומשום שהאפשרויות לצמיחה – הפוטנציאלים המוחלטים – הינם בלתי-מוגבלים. מנקודת מבט מעשית, הפילוסופים של היקום הגיעו למסקנה כי לא קיים דבר כמו סוף.

מנקודת מבט מצומצמת, אכן קיימים סופים רבים, פעילויות רבות אשר מסתיימות, אך מנקודת מבט רחבה יותר ברמה גבוהה יותר של היקום, אין קיימים סופים, אלא רק מעברים משלב התפתחותי אחד לאחר. הִקְרִיבִּי העיקרית ביקום-האב נוגעת למספר עידנים ביקום; העידן של האוונה, העידן של יקומי העל ואלו של היקומים החיצוניים. ואולם, אפילו חלוקות בסיסיות אלה של מערכות יחסים סדרתיות, אינן יכולות להיות אלא סימני-דרך יחסיים בכביש המהיר הבלתי-נגמר של הנצח.

החדירה הסופית לאמת, ליופי ולטוב, של ההווה העליונה, יכולה לפתוח עבור היצור המתקדם אך ורק את אותן איכויות מוחלטות בעלות אלוהיות מרבית המצויות מעבר לרמות המושגיות של אמת, יופי וטוב.

4. מקורות המציאות העליונה

כל התייחסות שהיא למקורותיו של האל העליון חייבת להתחיל בשילוש פרדיס, וזאת מכיוון שהשילוש הינו האלוהות המקורית, ואילו העליון הינו אלוהות נגזרת. כל התייחסות שהיא לצמיחתו של העליון חייבת להתייחס לשילוש הקיומי מסדר שלישי, מכיוון שהם כוללים את כלל הממשיות המוחלטת ואת כל הפוטנציאליות האינסופית (יחד עם המקור והמרכז הראשון). והעליון האבולוציוני הינו שיא המוקד הרצוני האישני של השינוי – ההתמרה – של פוטנציאלים לממשיים, בתוך רמת הקיום הסופית ועליה. שני השילושים מסדר שלישי, הממשי והפוטנציאלי, כוללים את כוללנות מערכות היחסים ההדדיות של הצמיחה ביקומים.

מקורו של העליון הוא אלוהות פרדיס – אלוהות נצחית, ממשית ובלתי-מחולקת. העליון הינו בראש ובראשונה אישיות רוח, ואישיות רוח זו מקורה בשילוש. ואולם, העליון הינו גם אלוהות של צמיחה – צמיחה אבולוציונית – וצמיחה זו נגזרת משני השילושים מסדר שלישי, הממשי והפוטנציאלי.

אם נתקשו להבין כיצד יכולים השילושים מסדר שלישי לפעול ברמה הסופית, עצרו לחשוב על כך שאינסופיותם זו ממש היא אשר טומנת בחובה את הפוטנציאליות לסופי; אינסופיות כוללת את כלל הדברים, החל בקיום הנמוך והסופי המסויג ביותר וכלה במציאויות המוחלטות הבלתי-מסויגות הגבוהות ביותר.

לא כל-כך קשה להבין שהאינסופי אכן כולל את הסופי, כמו שקשה להבין כיצד אינסופי זה נגלה בפועל לסופי. ואולם, מכוונני המחשבה השוכנים בדעת בן התמותה הינם אחת מן ההוכחות הנצחיות לכך שאפילו האל המוחלט (כמוחלט) יכול ליצור בפועל קשר ישיר, אפילו עם היצורים הרצוניים הנמוכים ביותר ביקום, והוא אכן עושה כן.

השילושים מסדר שלישי, אשר יחדיו כוללים את הממשי ואת הפוטנציאלי, נגלים ברמה הסופית יחד עם ההווה העליונה. טכניקת התגלות זו הינה הן ישירה והן עקיפה: ישירה ככל שיחסים של שילוש מסדר שלישי משפיעים ישירות על ההווה העליונה, ועקיפה ככל שהם נגזרים מרמתו המתממשת-לבסוף של המוחלט.

המציאות העליונה, אשר הינה המציאות הסופית הכוללת, מצויה בתהליך של צמיחה דינאמית בין הפוטנציאלים הבלתי-מסויגים של החלל החיצון לבין הממשיים הבלתי-מסויגים אשר במרכז כל הדברים. וכך, הודות לשיתוף הפעולה שבין הסוכנויות המוחלטות של פרדים לבין אישיות הבורא העליונות של הזמן, הופך המחוז הסופי לעובדה ממשית. הבשלתן של האפשרויות המסויגות של שלושת המוחלטים הפוטנציאליים הכבירים הינה תפקידם המוחלטות של אדריכלי יקום האב ושל עמיתיהם הטרינסצנדנטאליים. ובשעה שמציאות אלה, אשר מתממשות-לבסוף, מגיעות לרמת בשלות מסוימת, מגיחות מפרדים אישיות הבורא העליונות על-מנת להתחיל במשימה הממושכת עדי עידנים של הפיכת היקומים המתפתחים לעובדה קיימת.

צמיחת העליונות נגזרת מן השילוש מן הסדר השלישי; אישיות הרוח של העליון נגזרת מן השילוש; ואולם זכויות העוצמה המוקנית לכל-יכול מתבססות על הצלחות האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים, בעוד שהאיחוד בין זכויות העוצמה של העליון הכול-יכול לבין אישיות הרוח של האל העליון מתרחשת הודות לסעד הפועל האחד, אשר העניק את הדעת של העליון כגורם המאחד באלוהות אבולוציונית זו.

5. היחס של העליון לשילוש פרדים

ההווה העליונה תלויה לחלוטין בקיומו ובפעולתו של שילוש פרדים לשם המציאות של טיבה האישי והרוחני. בעוד שצמיחתו של העליון נוגעת ליחסים של שילוש מסדר שלישי, אישיות הרוח של האל העליון תלויה בשילוש פרדים ונגזרת ממנו, וזה נותר לעד בבחינת המרכז-המקור המוחלט של יציבות מושלמת ואינסופית אשר סביבה נפרשת בהדרגה צמיחתו האבולוציונית של העליון.

תפקוד השילוש קשור לתפקודו של העליון, משום שהשילוש פועל בכל (כוליות) הרמות, לרבות ברמה שבה פועלת העליונות. ואולם, עת מִפְנֵה העידן של האוונה את מקומו לעידן של יקומי העל, כך מִפְנֵה פעולתו המובחנת של השילוש כבורא ישיר את מקומה לפעולות היצירותיות של ילדי אלוהות פרדים.

6. היחס של העליון לשילוש מסדר שלישי

השילוש מסדר שלישי של הממשויות ממשיך בפעולתו בעידני בתר-האוונה; כבידת פרדים אוהזת ביחידות הבסיסיות של הקיום החומרי, כבידת הרוח של הבן הנצחי פועלת ישירות על ערכיו הבסיסיים של קיום הרוח, וכבידת הדעת של הפועל האחד תופסת במהימנות את כלל משמעויות החיוניות של הקיום האינטלקטואלי.

ואולם, בעת שכל שלב של פעילות בריאה מתקדם החוצה אל החלל הלא נודע, הוא פועל ומתקיים רחוק יותר ויותר מפעולתם הישירה של הכוחות היצירתיים ושל האישיות האלוהיות של המקום המרכזי – אי פרדים המוחלט והאלוהיות האינסופיות אשר שוכנות בו. וכך הופכות רמות הקיום הקוסמיות העוקבות האלה תלויות יותר ויותר בהתפתחויות המתרחשות בתוככי שלושת הפוטנציאלים המוחלטים של האינסופיות.

ההווה העליונה טומנת בחובה אפשרויות לסעד קוסמי, אשר לכאורה אינן מתגלות בבן הנצחי, ברוח האינסופית או במציאות הבלתי-אישיות של אי פרדים. הצהרה זו נאמרת מתוך התייחסות ראויה למוחלטותן של שלושת הממשויות הבסיסיות האלה, ואולם צמיחתו של העליון איננה מתבססת רק על ממשויות אלוהות פרדים אלה, אלא מעורבת גם בהתפתחויות אשר מתרחשות בתוככי המוחלט האלוהי, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט הבלתי-מסויג.

העליון איננו צומח רק בעת שהבוראים והברואים של היקומים המתפתחים משיגים דמיון לאל, שכן אלוהות סופית זו אף מתנסה בצמיחה כתוצאה מכך שהבורא והבורא מגיעים לשליטה באפשרויות הסופיות של היקום המקיף. התנועה של העליון הינה דואלית: באופן אינטנסיבי אל-עבר פרדים והאלוהות, ובאופן נרחב אל-עבר היעדר הגבולות של מוחלטי הפוטנציאל.

בעידן הנוכחי ביקום מתגלה תנועה דואלית זו באישיות היורדות והמרקיעות של היקום המקיף. אישיות הבורא העליונות וכלל עמיתיהן האלוהיים משקפים את תנועתו של העליון כלפי חוץ, תנועת התפצלות של העליון, בעוד שעולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל מעידים על נטייתו של העליונות להתכנס פנימה.

לעולם מבקשת האלוהות הסופית תיאום דואלי, פנימה אל-עבר פרדים ואל האלוהות שלו, והחוצה אל-עבר האינסוף והמוחלטים שבו. ההתפרצות הכבירה של האלוהות היצירתית של פרדים, אשר הופכת לאישית בבנים הבוראים וצוברת עוצמה בבקרי הכוח, מעידה על ההתפרצות הנרחבת של העליונות אל תוך מחוזות הפוטנציאליות, זאת בעוד שהמצעד הבלתי-נגמר של יצורים מרקיעים של היקום המקיף מעיד על נטייתו הכבירה של העליונות פנימה, לעבר אחדות עם אלוהות פרדים.

בני אדם למדו כי לעיתים ניתן להבחין בתנועתו של הבלתי-נראה באמצעות התבוננות בהשפעתו על הנראה; ואנו, ביקומים, למדנו מזה זמן רב לאתר את תנועותיה ואת נטיותיה של העליונות מתוך התבוננות בהשלכות של התפתחויות מעין אלה על אישיותו ועל תבניותיו של היקום המקיף.

אף כי איננו בטוחים בכך, הננו מאמינים כי כהשתקפות סופית של אלוהות פרדים, עוסק העליון בהתקדמות של נצח אל תוככי החלל החיצון; ואולם, כסיוג של שלושת הפוטנציאלים המוחלטים של החלל החיצון, לעד מבקשת הווה עליונה זו עקביות ביחס לפרדים. ונדמה כי התנועות הדואליות

האלה מסבירות את רוב הפעילויות הבסיסיות ביקומים המאורגנים כעת.

7. טיבו של העליון

באלוהותו של העליון, השיג האב-ה"אני הוא זה" חופש יחסית מלא מן המגבלות הטבועות במעמד של אינסופיות, בהוויה של נצחיות ובטבע של מוחלטות. ואולם, האל העליון השתחרר מכל המגבלות הקיומיות רק בכך שהוא הפך נתון למגבלות ההתנסויות של פעולה ביקום. בכך שרכש יכולת להתנסות, נדרש האל הסופי לנחיצות של ההתנסות; בכך שהשתחרר מן הנצחיות, נתקל הכל-יכול בחומות הזמן; והעליון יכול לדעת צמיחה והתפתחות אך ורק כתוצאה מקיום חלקי ומטבע בלתי-שלם, מהווה בלתי-מוחלטת.

כל זה חייב להיות תואם את תכניתו של האב, אשר מבססת את ההתקדמות הסופית על מאמץ, את הישגי היצור על התמדה, ואת התפתחות האישיות על אמונה. בכך שציווה על התפתחותו והתנסותו של העליון, הפך האב לאפשריים את קיומם של יצורים סופיים ביקומים, ובאמצעות ההתקדמות ההתנסויות, את העובדה שבמועד כזה או אחר יוכלו היצורים הסופיים הללו להשיג את אלוהיותה של העליונות.

כלל המציאות הינה יחסית, לרבות העליון ואפילו המרבי, אך למעט הערכים הבלתי-מסויגים של שבעת המוחלטים. עובדת קיום העליונות מתבססת על עוצמת פרדיס, על אישיות הבן ועל פעולה אחודה, ואולם, צמיחתו של העליון קשורה למוחלט האלוהות, למוחלט הבלתי-מסויג ולמוחלט האוניברסאלי. ואלוהות זו, אשר מצויה בתהליך של סינתזה ואיחוד – האל העליון – הינה הביטוי האישני של הצל הסופי, אשר מטילה אחדותו האינסופית של טיבו הבלתי-ניתן לאיתור של אב פרדיס – המקור והמרכז הראשון – לרוחב היקום המקיף.

בשיעור שבו פועלים השילושים מסדר שלישי ישירות על הרמה הסופית, הם נושקים לעליון, אשר מהווה את מוקד האלוהות ואת הסכום הקוסמי של כלל הסייגים הסופיים על טבעיהם של הממשי המוחלט ושל הממשי הפוטנציאלי.

שילוש פרדיס נחשב לבלתי-נמנע המוחלט; שבע רוחות האב הינן ככל הנראה הבלתי-נמנעות של השילוש; התממשות הכוח-דעת-רוח-אישיות של העליון חייבת להיות הבלתי-נמנע האבולוציוני.

נראה כי האל העליון איננו בלתי-נמנע באינסופיות הבלתי-מסויגת, אך נדמה כי הוא כזה בכל רמות היחסות. הוא הממקד, הסוכם והמאגד ההכרחי של ההתנסות האבולוציונית, אשר בטיבו האלוהי מאחד ביעילות את תוצאות ההתבוננות במציאות באופן הזה. ואת כל אלה נראה כי הוא עושה על-מנת לתרום להופעת ההתממשות-לבסוף הבלתי-נמנעת, המופע העל-התנסותי והעל-סופי של האל המרבי.

לא ניתן להעריך את ההווה העליונה הערכה מלאה ללא התחשבות במקור, בתפקוד ובייעוד: היחסים עם השילוש אשר היא מקורה, עם היקום שבו היא פועלת, ועם השילוש המרבי אשר הינו ייעודה הישיר.

באמצעות תהליך של סכימת ההתנסות האבולוציונית מקשר העליון בין הסופי למוחלטופי, ממש כשם שדעתו של הפועל האחד מתכללת בין רוחניותו האלוהית של הבן האישני לבין האנרגיות הבלתי-משתנות של תבנית פרדיס, וכשם שנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי מאחדת בין הפעלתה של האלוהות ובין התגובתיות הבלתי-מסויגת. ואחדות זו חייבת להיות התגלות של פעולה, אשר לא התגלתה, של האחדות המקורית בין הגורם-האב הראשון והמקור-התבנית של כל הדברים וההוויות.

[הובא בחסות שליח רב-עוצמה השווה זמנית באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 116

העליון הכל-יכול

אילו הכיר האדם בכך שבוראיו – המפקחים הישירים שלו – בעוד שהינם אלוהיים הם גם סופיים, וכי אל הזמן והמרחב הינו אלוהות מתפתחת ולא-מוחלטת, כי אז היה חוסר-העקביות אשר בחוסר-השוויון של הזמן מפסיקה להוות פרדוקס דתי עמוק. לא עוד תזונה האמונה הדתית על-מנת לקדם את הזחיחות החברתית בקרב ברי המזל, בשעה שהיא מעודדת אך השלמה סטואית בקרב קורבנותיו חסרי המזל של הקיפוח החברתי.

בעת שהננו חוזים בספרות האוונה המעודנות במושלמותן, הגיוני וסביר להאמין כי הן נבראו על-ידי בורא מושלם, אינסופי ומוחלט. ואולם, בעת שאנו מתבוננים במהפכות, בפגמים ובחוסר-השוויון השורר באורנטיה, מן ההכרח כי אותו היגיון ואותה סבירות יגרמו לכל הווייה פנה להסיק כי עולמכם נברא ומנוהל על-ידי בוראים אשר היו תת-מוחלטים, קדם-אינסופיים ואחרים ממושלמים.

הצמיחה ההתנסותית מרמזת על השותפות ברוא-בורא – האל והאדם חוברים זה לזה. צמיחה הינה סימן ההיכר של האלוהות ההתנסותית: האוונה לא צמחה; האוונה הינה ותמיד הייתה; היא הינה קיומית ממש כאותם אלים נצחיים אשר הם מקורה. ואולם, הצמיחה מאפיינת את היקום המקיף.

העליון הכל-יכול הינו אלוהות חיה ומתפתחת של עוצמה ושל אישיות. תחומו הנוכחי, היקום המקיף, הינו אף הוא מחוז צומח של עוצמה ושל אישיות. ואף כי גורלו הוא גורל של מושלמות, התנסותו הנוכחית כוללת את יסודות הצמיחה ואת היסודות של מעמד בלתי-שלם.

ההווייה העליונה פועלת בעיקר ביקום המרכזי כאישיות רוח; פעולתה מן הסדר השני מתרחשת ביקום המקיף והינה כאל-יכול, אישיות של עוצמה. פעולתה מן הסדר השלישי, המתרחשת ביקום האב, רדומה כעת, וקיימת אך ורק בדמות פוטנציאל דעת לא-נודע. איש איננו יודע מה צפון בהתפתחות שלישית זו של ההווייה העליונה. יש המאמינים כי בשעה שיתייצבו יקומי העל באור ובחיים, יהפוך העליון לתפקודי מאורסה בדמות הריבון הכל-יכול וההתנסותי של היקום המקיף, בעוד שעוצמתו מתרחבת פֶּעַל-יכול של היקומים החיצוניים. אחרים משערים כי שלב העליונות השלישי יערב את הרמה השלישית של מופע האלוהות. ואולם, לאמיתו של דבר, איש מאתנו איננו יודע.

1. הדעת העליונה

התנסותה של כל אישיות יצור המצויה בהתפתחות הינה חלק מהתנסותו של העליון הכל-יכול. הכפפתו התבונית של כל מגזר פיזי ביקומי-העל מהווה חלק משליטתו המתרחבת של העליון הכל-יכול. הסינתזה היצירתית בין עוצמה לאישיות היא חלק מן הדחף היצירתי של הדעת העליונה, והיא מהווה את עצם הגידול האבולוציוני באחדות שבהווייה העליונה.

תפקידה של הדעת העליונה הוא לאחד בין מאפייני העוצמה של העליונות למאפייני אישיותה; ותוצאת ההתפתחות השלמה של העליון הכל-יכול תהא אלוהות אחודה ואישית אחת – ולא אוסף מתואם במידת-מה של מאפיינים אלוהיים כלשהם. מפרספקטיבה רחבה יותר, לא יהיה כל-יכול בנפרד מן העליון, ולא יהיה עליון בנפרד מן הכל-יכול.

במשך העידנים האבולוציוניים מופקד פוטנציאל העוצמה הפיזית בידי שבעת מנהלי הכוח העליונים, ופוטנציאל הדעת מופקד אצל שבע רוחות האב. הדעת האינסופית הינה תפקוד של הרוח האינסופית; הדעת הקוסמית הינה תפקוד של שבע רוחות האב; הדעת העליונה מצויה בתהליך של הפיכה לממשית פְּתִיאוּם של היקום המקיף ובהתאגדות תפקודית עם ההתגלות ועם ההישג של האל בעל שבעת ההיבטים.

הדעת של הזמן והמרחב, הדעת הקוסמית, פועלת באופן שונה בשבעת יקומי העל, אך היא מתואמת בהווייה העליונה באמצעות טכניקה אסוציאטיבית לא-ידועה. שליטת-העל של הכל-יכול ביקום המקיף איננה פיזית ורוחנית באופן בלעדי. אף כי בשבעת יקומי העל היא בעיקר חומרית ורוחנית, קיימות תופעות עכשוויות של העליון אשר הינן הן אינטלקטואליות והן רוחניות.

לאמיתו של דבר, הננו יודעים על דעתה של העליונות פחות מאשר על כל היבט אחר של האלוהות המתפתחת הזו. אין ספק כי היא פעילה ברחבי היקום המקיף והסברה היא כי, באופן פוטנציאלי, היא נועדה לפעול באופן נרחב ביקום האב. אך הננו יודעים זאת אל-נכון: אף כי גוף פיזי עשוי להשלים את צמיחתו, ואף כי הרוח עשויה להשיג התפתחות מושלמת, הרי שהדעת לעולם איננה חדלה מלהתפתח – זוהי הטכניקה ההתנסותית של

קידמה ללא-קץ. העליון הינו אלוהות התנסותית, ולכן הוא לעולם אינו מגיע למלוא הישג הדעת.

2. הכל-יכול והאל בעל שבעת ההיבטים

הופעת נוכחות העוצמה של הכל-יכול ביקום מתלווה להופעת בוראיהם ופקריהם הגבוהים של יקומי העל האבולוציוניים בזירת הפעולה הקוסמית.

האל העליון שואב את מאפייני הרוח והאישיות שלו משילוש פרדיס, אך הוא הופך לעוצמה-אישיותית הודות לפועלם של הבנים הבוראים, עתיקי היוםין ורוחות האב, אשר פעולותיהם המצטברות מהוות את המקור לעוצמתו הגדלה כריבון הכל-יכול של שבעת יקומי העל ובהם.

אלוהות פרדיס בלתי-מסויגת אינה ניתנת להבנה על-ידי היצורים המתפתחים של הזמן והמרחב. אינסופיות ונצח מרמזים על רמת מציאות של אלוהות אשר יצורים של הזמן והמרחב אינם יכולים להבינה. אינסופיות של אלוהות ומוחלטות של ריבוניות הינן מטיבו של שילוש פרדיס; והשילוש הינו מציאות המצויה, במידת-מה, מעבר ליכולת ההבנה של האדם בן התמותה. על-מנת לתפוש את מערכות היחסים ביקום ועל-מנת להבין את משמעויות ערכיה של האלוהות, נדרשים יצורים של הזמן והמרחב למקורות, ליחסיות ולייעודים. ולפיכך, שילוש פרדיס מצמצם – ואף מסייג בדרכים אחרות – את ביטויי האישיות של האלוהות המצויה מחוץ-לפרדיס, וכך הוא מביא לכדי קיום את הבוראים העליונים ואת עמיתיהם, אשר לעד נושאים את אור החיים הלאה, הרחק יותר ויותר ממקורותיו בפרדיס, עד אשר הוא מתבטא באופן המרוחק והיפה ביותר בדמות חייהם הארציים של בני המתת בעולמות האבולוציוניים.

וזוהו המקור של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר בן התמותה פוגש את רמותיו העוקבות בסדר הבא:

1. הבנים הבוראים (והרוחות היצירתיות).

2. עתיקי היוםין.

3. שבע רוחות האב.

4. ההוויה העליונה.

5. הפועל האחד.

6. הבן הנצחי.

7. האב האוניברסאלי.

שלוש הרמות הראשונות מהוות את הבוראים העליונים; שלוש הרמות האחרונות הינן אלוהויות פרדיס. ובתוכם ימצא לעד העליון, כביטוי ההתנסותי של האישיות הרוחנית של שילוש פרדיס וכמוקד ההתנסותי של עוצמתם האבולוציונית הכל-יכולה של ילדיהן הבוראים של אלוהויות פרדיס. ההוויה העליונה הינה התגלות האלוהות המקסימלית לשבעת יקומי העל ולעידן הנוכחי ביקום.

באמצעות הטכניקה של הלוגיקה האנושית ניתן להסיק כי האיחוד-מחדש ההתנסותי של הפעולות השיתופיות של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים ישתווה לרמה של אלוהות פרדיס, ואולם אין זה המקרה. אלוהות פרדיס הינה אלוהות קיומית. הבוראים העליונים, באיחוד האלוהי שלהם של עוצמה ואישיות, מהווים עוצמה פוטנציאלית חדשה של אלוהות התנסותית ומבטאים אותה. ועוצמה פוטנציאלית זו, אשר מקורה הינו התנסותי, לא תוכל להימנע, או לחמוק, מן ההתאחדות עם האלוהות ההתנסותית אשר מקורה בשילוש – ההוויה העליונה.

האל העליון איננו שילוש פרדיס, ואף אינו מי מאותם הבוראים של יקום העל – או כולם יחדיו – אשר פעילויותיהם התפקודיות מסנתזות למעשה את עוצמתו הכל-יכולה המתפתחת. אף כי מקורו של האל העליון הינו בשילוש, הוא מתגלה ליצורים אבולוציוניים כאישיות של עוצמה אך ורק באמצעות תפקודן המתואם של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים. העליון הכל-יכול הופך כעת לעובדה בזמן ובמרחב באמצעות פעילויותיהן של אישיות הבוראים העליונים, ממש כשם שבנצח הבזיק הפועל האחד לכדי קיום על-ידי רצונם של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. הוויות אלה של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים, הינן עצם טיבה ומקורה של העוצמה של העליון הכל-יכול; לפיכך, לעולם עליהן להתלוות לפעולותיו המנהליות ולתמוך בהן.

3. הכל-יכול ואלוהות פרדיס

אלוהויות פרדיס פועלות ברחבי היקום המקיף לא רק במישרין באמצעות מעגלי הכבידה שלהן, אלא אף פועלות באמצעות סוכנויותיהן השונות ומופעיהן האחרים, למשל:

1. התמקדויות הדעת של המקור והמרכז השלישי. נוכחויות הדעת של הפועל האחד אוהזות יחדיו, פשוטו כמשמעו, את מחזות

האנרגיה והרוח הסופיים. והדבר נכון, החל מן הרוח היצירתית של יקום מקומי, עבור ברוחות המחזירות של יקום על, וכלה ברוחות האב של היקום המקיף. מעגלי הדעת הנובעים ממוקדי האינטלקט השונים הללו מייצגים את זירת הבחירה הקוסמית של היצור. דעת הינה המציאות הגמישה שאותה יכולים הבוראים והבוראים לתפעל באופן מידי למדי; היא הינה החוליה החיונית המחברת בין חומר לרוח. מתת הדעת של המקור והמרכז השלישי מאחד את אישיות הרוח של האל העליון עם העוצמה ההתנסותית של הכל-יכול האבולוציוני.

2. התגלויות האישיות של המקור והמרכז השני. נוכחויות הדעת של הפועל האחד מאחדות את רוח האלוהיות עם תבנית האנרגיה. מתת ההתגשמויות בגוף של הבן הנצחי ושל בניו מפרדים, מתיכות, הלכה למעשה, את טבעו האלוהי של הבורא עם טבעו המתפתח של היצור. העליון הינו הן יצור והן בורא; האפשרות להיותו כזה מתגלה בפעולות המתת של הבן הנצחי ושל בניו המתואמים והכפופים. סדרי הבנים של מתת, המיכאלים והאונאלים, מוסיפים למעשה לטיבם האלוהי טבע יצור של ממש, טבע שאותו רכשו לעצמם בכך שחיו בפועל כיצור בעולמות האבולוציוניים. כאשר האלוהיות הופכת להיות דומה לאנושיות, מטבע הדברים נטועה במערכת יחסים מעין זו גם האפשרות שהאנושיות תהפוך לאלוהית.

3. הנוכחויות השוכנות של המקור והמרכז הראשון. דעת מאחדת בין גורמים של רוח לתגובות של אנרגיה; המתת מאחדת בין אלוהיות יורדת לבין הרקעת היצורים; ואילו רסיסי האב האוניברסאלי השוכנים מאחדים, הלכה למעשה, בין היצורים המתפתחים לבין האל בפרדים. קיימות נוכחויות רבות מעין אלה של האב, אשר שוכנות בסדרי אישיות רבים, ובקרב האנשים בני התמותה רסיסי האל האלוהיים הללו הינם מכוונני המחשבה. מה שמהווה שילוש פרדים עבור ההווה העליונה, מהווים משגחי המסתורין עבור בני האדם. המכווננים הינם יסודות מוחלטים, ועל בסיס יסודות מוחלטים יכול הרצון החופשי לגרום להתפתחותו של טבע של סופיוני, טבע של סופיון במקרה של אדם וטבע אלוהי במקרה של האל העליון.

המתת של סדרי הבנים של פרדים ליצורים מאפשרת לבנים האלוהיים הללו להעשיר את אישיותיהם באמצעות רכישתו של הטבע הממשי של היצורים ביקום; זאת בעוד שמתת שכאלה לעולם מגלות ליצורים עצמם את הנתיב פרדים של ההישג האלוהי. מתת המכווננים של האב האוניברסאלי מאפשר לו למשוך אליו את אישיות היצורים הרצוניים. ובכל מערכות היחסים האלה ביקומים הסופיים, הפעילויות האלה מתאפשרות הודות לסעד הדעת הנוכח-לעולם אשר מקורו בפועל האחד.

בדרכים אלה, כמו גם בדרכים רבות אחרות, משתתפות אלוהיות פרדים בהתפתחויות הזמן, כפי שאלה נפרשות בפלטות הסובבות בחלל, וכפי שהן מגיעות לשיאן בהופעתה של האישיות העליונה, אשר הינה תוצאתה של כל אבולוציה.

4. הכל-יכול והבוראים העליונים

אחדותו של השלם העליון תלויה באיחודם המדורג של החלקים הסופיים; התממשותו של העליון נובעת מאיחודים אלו ממש של גורמי העליונות – הבוראים, הבוראים, האינטליגנציות והאנרגיות של היקום – והתממשות זאת אף מהווה גורמת שלהם.

במהלך אותם עידנים שבהם עוברת ריבונות העליונות את התפתחותה בזמן, תלויה עוצמתו הכל-יכולה של העליון בפעולותיו האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים; זאת בעוד שנדמה כי קיימת מערכת יחסים הדוקה במיוחד בין ההווה העליונה לבין הפועל האחד ואישיותיו העיקריות, שבע רוחות האב. הרוח האינסופית פועלת בדמות הפועל האחד באופנים רבים המפצים על אי-שלמותה של האלוהות האבולוציונית, וכן היא מקיימת מערכת יחסים קרובה עד מאוד עם העליון. במידת מה, חולקות כל שבע רוחות האב מערכת יחסים קרובה זו, אך במיוחד נכון הדבר כאשר לרוח האב מספר שבע, זו הדוברת בשם העליון. רוח אב זו יודעת את העליון, היא מצויה בקשר אישי עמו.

בשלב מוקדם של תכנון סכמת הבריאה של יקומי העל, חברו יחדיו רוחות האב לשילוש אשר קדם להן ובראו במשותף את ארבעים-ותשע הרוחות המחזירות, כשבסמוך לזאת פעלה ההווה העליונה באופן יצירתי ושימשה כסך הכולל של פעולותיהם האחדות של שילוש פרדים ושל ילידיה הבוראים של אלוהות פרדים. הופיע מאָקְסוֹן, אשר מני אז מיקד את הנוכחות הקוסמית של הדעת העליונה, זאת בעוד שרוחות האב ממשיכות לשמש כמקורותיו וכמרכזיו של הסעד עצום הממדים של הדעת הקוסמית.

ואולם, רוחות האב ממשיכות בפיקוח על הרוחות המחזירות. רוח האב השביעית (במסגרת הפיקוח הכללי שלה על אורונטון מן היקום המרכזי) מצויה בקשר אישי עם שבע הרוחות המחזירות הממוקמות באורסה (וכן שולטת בהן שליטת-על). במסגרת השליטה והניהול הפנימיים של יקום-העל, וכן השליטה והניהול שבין יקומי העל, היא מצויה בקשר מחזירתי עם הרוחות המחזירות מן הסוג שלה עצמה, אשר ממוקמות בכל אחת מן הבירות של יקומי העל.

רוחות אב אלה לא רק תומכות בריבונותה של העליונות ומעצימות אותה, אלא אף מושפעות בתורן מתכליותיו היצירתיות של העליון. על-פי-רוב, בריאותיהן המשותפות של רוחות האב הינן מסדר כמו-חומרי (מְהָלִי כוח וכולי), בעוד שבריאותיהן היחידניות הינן מן הסדר הרוחני (סופרנאפים וכולי). ואולם, כאשר יצרו רוחות האב במשותף את שבע רוחות המעגלים בתגובה לרצונה ולתכליתה של ההווה העליונה, ראוי לציין כי הצאצאות של פעולת בריאה זו הינן רוחניות, לא חומריות ואף לא כמו-חומריות.

וכשם שנכון הדבר עבור רוחות האב של יקומי העל, כך הוא באשר לשלישיית השליטים של בריאות-העל הללו – עתיקי היום. ביטויים אישיים אלו של צדק-משפט השילוש בזמן ובמרחב, מהווים את נקודות המשען לגיוס עוצמתו הכל-יכולה של העליון, ומשמשות כשבע נקודות המוקד עבור האבולוציה של הריבונות השילושית במחוזות הזמן והמרחב. מנקודות התצפית שלהם, המצויות באמצע הדרך שבין פרדיס לעולמות המתפתחים, רואים ריבונים אלו, אשר מקורם בשילוש, את שני הכיוונים, הם יודעים את שני הכיוונים, ומתאמים את שני הכיוונים.

ואולם, היקומים המקומיים הינם המעבדות הממשיות שבהן מתרחשים ניסויי הדעת, ההרפתקאות הגלקטיות, מופעי האלוהיות, וההתקדמות של האישיות, וכאשר כל אלו נסכמים באופן קוסמי, מתקבל היסוד בפועל שעל-בסיסו משיג העליון את התפתחותו כאלוהות תוך כדי התנסות והודות לה.

ביקומים המקומיים אפילו הבוראים מתפתחים: נוכחותו של הפועל האחד מתפתחת ממוקד עוצמה חי למעמד של אישיותה האלוהית של רוח האם של יקום; הבן הבורא מתפתח מטבע של אלוהיות פרדיס קיומית לטבעה ההתנסותי של הריבונות העליונה. היקומים המקומיים הינם נקודות המוצא של אבולוציה אמיתית, בריכות הגידול של אישיות לא-מושלמות של ממש, אשר נתונה להן בחירת הרצון החופשי להפוך לבוראות-במשותף של עצמן, כפי שהן נועדו להיות.

במהלך המתת שלהם לעולמות האבולוציוניים, הבנים הסמכותיים רוכשים לבסוף טבע המבטא את אלוהיות פרדיס באופן המאחד התנסותית את ערכיו הרוחניים הגבוהים ביותר של הטבע האנושי החומרי. ובדומה לכך, הודות למתת כאלה ולמתת אחרות, רוכשים הבוראים המיכאליים את טבעם ואת נקודות ההשקפה הקוסמיות של ילדיהם שלהם עצמם ביקום המקומי. בנים בוראים מסוג מאסטר שכאלה מתקרבים לשלמות ההתנסות הת-עליונה; וכאשר מורחבת ריבונותם ביקום המקומי כך שהיא כוללת את הרוחות היצירתיות הנלוות, ניתן לומר כי במסגרת הפוטנציאליים הנוכחיים של היקום המקיף, הם מתקרבים לגבולות העליונות.

כאשר בני המתת מגלים לבני האדם דרכים חדשות למציאת האל, הם אינם יוצרים את הנתיבים הללו של השגת האלוהיות; אלא הם מאירים את מסלולי ההתקדמות הנצחיים אשר מובילים, דרך נוכחותו של העליון, אל אישיותו של אב פרדיס.

היקום המקומי הינו נקודת המוצא עבור אותן אישיות אשר מרוחקות מן האל במידה המרבית, ואשר מסוגלות לפיכך להתנסות בשיעור ההרקעה הרוחני המרבי ביקום, אישיות אשר יכולות להשיג את מקסימום ההשתתפות ההתנסותית בבריאתן שלהן עצמן. באותו אופן, אותם יקומים מקומיים מעניקים לאישיות היורדות את שיעור ההתנסות העמוק ביותר, ואלה משיגות אגב כך דבר-מה, אשר עבורן משתווה במשמעותו למשמעותה של ההרקעה לפרדיס עבור היצור המתפתח.

נראה כי בן התמותה הינו חיוני להשגת מלוא תפקודו של האל בעל שבעת ההיבטים, באופן שבו מגיעה התאגדות זו של אלוהיות לשיא בהתממשותו של העליון. קיימים סדרים רבים אחרים של אישיות ביקום אשר חיוניים באותה מידה להתפתחותה של עוצמתו הכל-יכולה של העליון, ואולם תיאור זה מוצג לשם בנייתם ועיצובם של בני האדם, ולפיכך מוגבל בעיקרו לאותם גורמים התורמים להתפתחותו של האל בעל שבעת ההיבטים, ואשר נוגעים לאדם בן התמותה.

5. הכל-יכול והבקרים בעלי שבעת ההיבטים

קיבלתם הנחיה באשר למערכת היחסים השוררת בין האל בעל שבעת ההיבטים לבין ההווה עליונה, וכעת עליכם להכיר בכך שבעל שבעת ההיבטים כולל הן את בקריו של היקום המקיף והן את בוראיו. בקרים אלו, בעלי שבעת היבטים, של היקום המקיף, כוללים את הבאים:

1. בקרי המאסטר הפיזיים.

2. מרכזי הכוח העליונים.

3. מנהלי הכוח העליונים.

4. העליון הכל-יכול.

5. אל הפעולה – הרוח האינסופית.

6. אי פרדיס.

7. המקור של פרדיס – האב האוניברסאלי.

מבחינה תפקודית, שבע הקבוצות האלה הינן בלתי-נפרדות מן האל בעל שבעת ההיבטים, ומהוות את רמת השליטה הפיזית של התאגדות אלוהות זו.

ההסתעפות של האנרגיה והרוח (הנובעת מנוכחותם האחדה של הבן הנצחי ושל אי פרדיס) קיבלה ביטוי סמלי, במובן של יקום העל, בשעה ששבע

רוחות האב התאחדו לראשונה על-מנת לברוא יחדיו. במאורע זה נחזתה הופעתם של שבעת מנהלי הכוח העליונים. בצמוד לכך, מעגלי הרוח של רוחות האב התבדלו לעומתית מפעילויות הפיקוח הפיזיות של מנהלי הכוח, ומיד הופיעה הדעת הקוסמית כגורם תיאום חדש בין החומר לבין רוח.

העליון הכל-יכול מתפתח כבקר-העל של עוצמתו הפיזית של היקום המקיף. בעידן היקום הנוכחי, נדמה כי פוטנציאל זה של עוצמה פיזית מתמרכז בשבעת מנהלי הכוח העליונים, אשר פועלים דרך מרכזי הכוח הנייחים ודרך הנוכחויות הניידות של הבקרים הפיזיים.

יקומי הזמן אינם מושלמים; זהו הינו ייעודם. המאבק למושלמות נוגע לא רק לרמות האינטלקטואליות והרוחניות, אלא גם לרמה הפיזית של האנרגיה והמסה. התייצבותם של שבעת יקומי העל באור ובחיים מניחה כי קודם לכן התייצבו פיזית. וההשערה הינה כי ההישג הסופי של שיווי-משקל חומרי יסמל את השלמת התפתחות שליטתו הפיזית של הכל-יכול.

בימים המוקדמים של בניית יקום, אפילו בוראי פרדיס עסוקים בעיקר בשיווי-משקל חומרי. תבניתו של יקום מקומי מתגבשת לא רק כתוצאה מפעילותם של מרכזי הכוח, אלא גם בשל נוכחותה במרחב של הרוח היצירתית. ובמהלך העידנים המוקדמים הללו של בניית יקום, מפעיל הבן הבורא מאפיין של שליטה חומרית המובן אך במידה מועטה, והוא איננו עוזב את פלנטת הבירה שלו עד אשר מכונן שיווי המשקל המשמעותי ביקום המקומי.

אחרי ככלות הכול, כלל האנרגיה מגיבה לדעת, והבקרים הפיזיים הינם ילדיה של אלת הדעת, זו אשר מפעילה את תבנית פרדיס. האינטליגנציה של מנהלי הכוח מוקדשת ללא-הרף למשימת השגת השליטה החומרית. ואף-פעם לא נפסק מאבקם להשגת שליטה פיזית על מערכות היחסים של האנרגיה ועל תנועות המסה, עד אשר הם משיגים ניצחון סופי על האנרגיות ועל המסות, אשר לנצח מהוות את מחוזות פעולתם.

מאבקי הרוח של הזמן והמרחב נוגעים להתפתחותה של שליטת הרוח על החומר באמצעות תיווכה של דעת (אישית); התפתחותם הפיזית (הלא-אישית) של היקומים נוגעת להשלטת הרמוניה בין האנרגיה הקוסמית לבין מושגי שיווי המשקל של דעת בכפוף לשליטת-העל של רוח. התפתחותו הכוללת של היקום המקיף היא עניין של איחוד אישיותי של הדעת השלטת-באנרגיה עם האינטלקט המתואם-ברוח; והיא תגלה עת תופיע עוצמתו הכל-יכולה של העליון במלואה.

הקושי בהשגת שיווי משקל דינמי טבוע בעובדת היות הקוסמוס בצמיחה. מעגליה המבוססים של הבריאה הפיזית מצויים בסכנה כל העת בשל הופעתן של אנרגיה ומסה חדשות. יקום צומח הינו יקום לא מיוצב; ולפיכך, אף חלק בשלם אינו יכול להגיע ליציבות אמיתית עד אשר, בחלוף מלוא הזמן הדרוש, נחזה בהשלמה החומרית של שבעת יקומי העל.

ביקומים המבוססים באור ובחיים אין מתרחשים מאורעות פיזיים משמעותיים באופן בלתי-צפוי. הושגה שליטה יחסית מלאה בבריאה הפיזית; ועדיין, הבעיות הנוגעות למערכת היחסים בין היקומים המיוצבים לבין היקומים המתפתחים ממשיכה לאתגר את כישוריהם של מנהלי הכוח של היקום. ואולם, בעיות אלה תלכנה ותעלמנה בהדרגה עם צמצום הפעילות היצירתית החדשה, ככל שתתקרב הפעילות היצירתית ביקום לשיא הביטוי האבולוציוני שלה.

6. שליטת הרוח

ביקומי העל האבולוציוניים שולטים האנרגיה-חומר, למעט באישיות, שבה נאבקה הרוח לשלוט בתיווכה של הדעת. מטרתם של היקומים האבולוציוניים הינה הכפפת האנרגיה-חומר באמצעות הדעת, התיאום בין דעת לבין הרוח, וכל אלו הודות לנוכחותה היצירתית והמאחדת של אישיות. לפיכך, ביחס לאישיות, מערכות פיזיות אכן הופכות לכפיפות; מערכות דעת למתאמות; ומערכות רוח למנחות.

ברמות האלוהות מתבטא איחוד העוצמה ואישיות בדמות העליון ובו. ואולם, התפתחותה בפועל של שליטת הרוח צומחת בהתבסס על פעולות הרצון החופשי של בוראי היקום המקיף וברואיו.

ברמות המוחלטות, האנרגיה והרוח חד הן. ואולם, הבדלים מופיעים ברגע שבו עוזבים רמות מוחלטות שכאלה; וככל שהאנרגיה והרוח נעות הלאה מפרדיס אל עבר החלל, הולכת ונפערת התהום ביניהן, עד שביקומים המקומיים הן הופכות להיות נבדלות למדי. הן כבר לא זהות, ואף אינן דומות, והדעת חייבת להתערב על-מנת לקשר ביניהן.

העובדה שניתן לכוון אנרגיה באמצעות פעולתן של אישיות בקרה מעידה על התגובתיות של האנרגיה לפעולת הדעת. העובדה כי ניתן לייצב מסה באמצעות פעולה של אותן ישויות בקרה, מעידה על התגובתיות של המסה לנוכחותה של דעת המייצרת סדר. והעובדה כי הרוח עצמה היא רצונית באישיות, ויכולה לשאוף לשלוט באמצעות הדעת באנרגיה-חומר, מעידה על פוטנציאל האחדות של כלל הבריאה הסופית.

קיימת תלות-הדדית בין כלל הכוחות ואישיות ברחבי יקום היקומים. לצורך ארגון היקומים, הבנים הבוראים והרוחות היצירתיות תלויים בפתקוד, תוך כדי שיתוף-פעולה, של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים; מנהלי הכוח העליונים אינם שלמים ללא שליטת העל של רוחות האב. מנגנון החיים הפיזיים של האדם מגיב, בחלקו, לצוויה של הדעת (האישית). דעת זו ממש עשויה, בתורה, להפוך לנשלטת ולמונחה על-ידי רוח תכליתית, והתוצאה של התפתחות אבולוציונית מעין זו הינה ייצורו של ילד חדש של העליון, איחוד אישי חדש בין הסוגים השונים של מציאות קוסמית.

וכפי שנכון הדבר עבור החלקים, כך הוא גם באשר לשלם; אישיות הרוח של העליונות זקוקה לעוצמתו האבולוציונית של הכל-יכול על-מנת להשיג שלמות של אלוהות ואת הייעוד של חברות בשילוש. את המאמץ עורכות אישיות הזמן והמרחב, ואולם שיאו והשלמתו של מאמץ זה טמון במעשה של העליון הכל-יכול. ובעוד שצמיחתו של השלם מהווה כך את סכום צמיחת חלקיו, באותה מידה נובע כי האבולוציה של החלקים הינה השתקפות חלקית של צמיחתו התכליתית של השלם.

בפרדיס, מונוטה ורוח חד הן – לא ניתן להפריד ביניהן אלא בשם. בהאונה, אף כי החומר והרוח הינם שונים בבירור, בה בעת הם מצויים, מטבעם, בהרמוניה. לעומת זאת, בשבעת יקומי העל קיימת הפרדה גדולה; תהום רחבה פעורה בין האנרגיה הקוסמית לבין הרוח האלוהית; ולפיכך, קיים פוטנציאל התנסותי גדול יותר לפעולת הדעת, אשר מיועדת להביא להרמוניה, ובסופו של דבר אף לאחד את התבנית הפיזית עם התכליות הרוחניות. ביקומי המרחב המתפתחים בזמן האלוהיות מופחתת יותר, קיימות בעיות קשות יותר הדורשות פתרון, וכן קיימת הזדמנות גדולה יותר לרכישת התנסות בפתרון. וכלל המצב הזה ביקום העל מביא לכדי קיום זירה רחבה יותר של קיום אבולוציוני, שבו נפתחות האפשרויות להתנסות קוסמית באותה מידה בפני היצור ובפני הבורא – ואפילו בפני האלוהות העליונה.

שליטת הרוח, אשר הינה קיומית ברמות המוחלטות, הופכת להתנסות אבולוציונית ברמות סופיות ובשבעת יקומי העל. ובהתנסות זו חולקים הכול, מבין התמותה ועד להוויה העליונה. כולם שואפים – ובאופן אישי – להישג; כולם משתתפים – ובאופן אישי – בייעוד.

7. האורגניזם החי של היקום המקיף

היקום המקיף איננו רק בריאה חומרית בעלת הדר פיזי, נשגבות רוח ושיעור אינטלקטואלי, אלא גם אורגניזם חי, מרהיב ומגיב. קיימים חיים בפועל הפועמים ברחבי מנגנון הבריאה העצומה של הקוסמוס הנמרץ. המציאות הפיזית של היקומים מסמלת את המציאות הניתנת-להבחנה של העליון הכל-יכול; ואורגניזם חומרי וחי זה מלא במעגלים תבוניים, ממש כשם שאת גוף האדם חוצים נתיבי חישה עצביים. היקום הפיזי הזה מלא בנתיבי אנרגיה המפעילים ביעילות את הבריאה החומרית, ממש כשם שמערכות הזרימה מזינות את גוף האדם וממלאות אותו באנרגיה המופקת ממוצרי המזון. ואף לא נעדרים מן היקום העצום אותם מרכזי תיאום של שליטת-על מרהיבה, אשר אותם ניתן להשוות למערכת השליטה הכימית העדינה של המנגנון האנושי. ואילו ידעתם דבר-מה על אודות המבנה הפיזי של מרכז כוח, כי אז היינו יכולים, בדרך של אנלוגיה, לספר לכם כל-כך הרבה יותר על היקום הפיזי.

ממש כשם שבני התמותה נזקקים לאנרגיה סולארית על-מנת לקיים חיים, כך תלוי היקום המקיף באנרגיות המהימנות הנובעות מפרדיס התחתון על-מנת לקיים את הפעילויות החומריות ואת התנועות הקוסמיות של החלל.

לבני האדם הוענקה דעת שעמה יוכלו לרכוש מודעות-עצמית באשר לזהותם ולאישיותם; ודעת – אפילו דעת עליונה – הוענקה לכוללניות של הסופי, אשר עמה תמשיך ותשאף רוחה של אישיות מגיחה זו של הקוסמוס לשאוף תמיד לשלוט באנרגיה-חומר.

בן התמותה מגיב להנחיית הרוח, ממש כשם שהיקום המקיף מגיב לאחיזת כבידת הרוח הנרחבת של הבן הנצחי, הלכידות האוניברסאלית העל-חומרית של הערכים הרוחניים הנצחיים של כלל בריאות הקוסמוס הסופי של הזמן והמרחב.

בני-אדם מסוגלים ליצור הזדהות-עצמית נצחית עם מציאות כוללת ובלתי-ניתנת-להשגדה ביקום – לעבור היתוך עם מכוונן המחשבה השוכן. ובדומה לכך, לנצח תלוי העליון ביציבותה המוחלטת של האלוהות המקורית, שילוש פרדיס.

הדחף של האדם למושלמות פרדיס, שאיפתו להשיג את האל, יוצרת מתח אלוהות אמיתי בקוסמוס החי, שאותו ניתן לפתור אך ורק באמצעות פיתוחה של נשמה אלמותית; זהו הדבר המתרחש בהתנסותו של יצור בן-תמותה יחיד. ואולם, כאשר כל היצורים וכל הבוראים ביקום המקיף שואפים כך להשיג את האל ולהשיג מושלמות אלוהית, כי אז נבנה מתח קוסמי עמוק אשר יכול למצוא את פתרונו אך ורק בסיתתה הנשגבת של עוצמה כל-יכולה עם אישיות הרוח של האל המתפתח של כלל היצורים, ההווה העליונה.

[הובא בחסות שליח עוצמתי השווה באופן זמני באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 117

האל העליון

במידה שבה אנו מקיימים את רצון האל בכל מעמד ביקום שבו עשוי להימצא קיומנו, באותו שיעור הופך הפוטנציאל הכל-יכול של העליון לצעד אחד יותר ממשי. רצון האל הוא תכליתו של המקור והמרכז הראשון, כפי שהוא מצוי כפוטנציאל בשלושת המוחלטים, מצוי כאישיות בבן הנצחי, מאוחד לפעולה ביקום ברוח האינסופית ומונצח בתבניות הנצחיות של פרדיס. והאל העליון הופך למופע הסופי הגבוה ביותר של רצונו הכולל של האל.

אם כל שוכני היקום המקיף יגיעו אי-פעם, באופן יחסי, לחיות חיים מלאים בהתאם לרצון האל, כי אז יתייצבו בריאות הזמן והמרחב באור ובחיים, ואז הכל-יכול, פוטנציאל האלוהות של העליונות, יהפוך לעובדה בעת שתגיע אישיותו האלוהית של האל העליון.

כאשר דעת מתפתחת מתכווננת למעגליה של הדעת הקוסמית, כאשר יקום מתפתח מתייצב בהתאם לתבנית היקום המרכזי, כאשר רוח מתקדמת יוצרת קשר עם הסעד המאוחד של רוחות האב, כאשר אישיות של בן-תמותה מרקיע מתכווננת לבסוף אל הכוונתו האלוהית של המכוון השוכן, או אז עולה קיומו הממשי של העליון ביקומים בדרגה אחת נוספת; או אז מתקדמת האלוהיות של העליונות צעד אחד נוסף לעבר התגשמות קוסמית.

החלקים והיחידים של היקום המקיף מתפתחים כהשתקפות של התפתחותו הכוללת של העליון; זאת בעוד שהעליון, בתורו, מהווה את הסך המצטבר הכולל של כלל ההתפתחות ביקום המקיף. מנקודת המבט של בן התמותה, שתי פעולות הגומלין הינן אבולוציוניות והתנסויות.

1. טיבה של ההווה העליונה

העליון הינו יפעת ההרמוניה הפיזית, אמת המשמעות האינטלקטואלית, וטוב הערך הרוחני. העליון הוא מתק ההצלחה האמיתית ואושר ההישג הנמשך עדי עד. הוא הינו נשמת העל של היקום המקיף, תודעתו של הקוסמוס הסופי, שלמותה של המציאות הסופית, וביטוייה האישי של התנסות הבורא-ברוא. במשך כל נצח העתיד יביע האל העליון את מציאותה של ההתנסות הרצונית בשילוש מערכות היחסים של האלוהות.

באמצעות אישיותם של הבוראים העליונים, ירדו האלים מפרדיס אל מרחבי הזמן והחלל על-מנת ליצור ולפתח שם יצורים בעלי יכולת להגיע לפרדיס, יצורים המסוגלים להרקיע אליו בחיפושם אחר האב. מצעד זה ביקום של בוראים יורדים המגלים את האל, ושל יצורים מרקיעים המבקשים את האל, מגלה את התפתחותו של העליון כאלוהות, העליון שבו משיגים הן היורדים והן המרקיעים הבנה הדדית, גילוי האחוה הנצחית והאוניברסאלית. וכך הופכת ההווה העליונה לסניתזה הסופית שבין ההתנסות של הגורם הבורא-המושלם לבין תגובת היצור ההופך-למושלם.

היקום המקיף טומן בחובו את האפשרות לאיחוד מושלם – איחוד אשר הוא תמיד שואף אליו – ואפשרות זו נובעת מתוך העובדה שהיקום הקוסמי הזה הינו תוצאה של פעולות היצירה ושל ציווי העוצמה של שילוש פרדיס, אשר הינו אחדות בלתי-מסויגת. אחדות שילושית זו ממש מתבטאת בקוסמוס הסופי בעליון, אשר מציאותו הופכת גלויה יותר ויותר ככל שהיקומים מגיעים לרמה המקסימלית של הזדהות עם השילוש.

רצונם של הבורא ושל הברוא נבדלים זה מזה איכותית, אך הם גם דומים זה לזה מן הבחינה ההתנסותית; זאת לפי שהברוא והבורא יכולים לשתף פעולה להשגת מושלמות ביקום. האדם יכול לעבוד יחד עם האל, וכך ליצור במשותף סופיון נצחי. האל יכול לפעול אפילו כאנושות במסגרת ההתגלמות של בניו בגוף, בניו אשר משיגים בדרך זו את התנסות היצור העליונה.

בהווה העליונה מתאחדים הבורא והברוא באלוהות אשר רצונה מבטא אישיות אלוהית אחת. ורצונו זה של העליון הינו יותר מאשר רצונו של הבורא או רצונו של הברוא, ממש כפי שרצונו הריבוני של הבן המאסטר של נבאדון הינו כעת יותר מאשר שילוב בין רצון האלוהות ובין רצון האנושיות. האיחוד בין מושלמות פרדיס לבין ההתנסות בזמן-מרחב מניב משמעות ערך חדשה ברמות האלוהיות של המציאות.

טיבו האלוהי המתפתח של העליון הופך לתצוגה נאמנה של ההתנסות אשר אין-דומה-לה של כלל היצורים ושל כלל הבוראים ביקום המקיף. בעליון, הופכים היות-הברוא והיות-הבורא לאחד; ולנצח הם מאוחדים על-ידי אותה התנסות אשר נולדה מתוך התהפוכות הנלוות לפתרון של הבעיות הרבות אשר הינן מנת חלקה של הבריאה הסופית, בעודה צועדת בנתיב הנצח החותר אל המושלמות ואל השחרור מאזיקי אי-השלמות.

אמת, יופי וטוב מתואמים בסעד הרוח, בהדר פרדיס, בחדס הבן ובהתנסותו של העליון. האל העליון הינו אמת, יופי וטוב, משום שמושגי האלוהיות הללו מייצגים מקסימומים סופיים של התנסות רעיונית. מקורותיהן הנצחיים של שילוש איכויות אלה מצויים ברמות העל-סופיות, ואולם, היצור יוכל לתפוש מקורות שכאלה רק כעל-אמת, על-יופי ועל-טוב.

מיכאל, בורא, גילה את אהבתו האלוהית של האב הבורא לילדיו הארציים. ולאחר שגילה וקיבל חיבה אלוהית זו, יכול האדם לשאוף לגלות את האהבה הזו לאהיו שבגוף. חיבה שכזו של יצור משקפת נאמנה את אהבתו של העליון.

העליון הינו מכליל באופן סימטרי. המקור והמרכז הראשון מצוי בכוח בשלושת המוחלטים הגדולים, מצוי בפועל בפרדיס, בבן וברוח; ואולם, העליון הוא הן ממשי והן פוטנציאלי, הווה בעלת עליונות אישית ועוצמה כל-יכולה, אשר מגיבה באופן דומה למאמץ היצור ולתכלית הבורא; הווה הפועלת-עצמית על היקום ומגיבה-עצמית לסך הכולל של היקום; ובעת ובעונה אחת הינה הבורא העליון והיצור העליון. אלוהות העליונות הינה, אפוא, ביטוי הסך הכולל של כלל הסופי.

2. המקור לצמיחה האבולוציונית

העליון הינו האל-שבזמן; הוא מחזיק בסוד צמיחת היצור בזמן; הוא אף זה הכובש את ההווה הבלתי-שלם ומשלים את העתיד ההופך-למושלם. ופירותיה הסופיים של צמיחה כלשהי הינם: עוצמה הנשלטת על-ידי הרוח באמצעות דעת, הודות לסגולתה המאחדת ולנוכחותה היצירתית של אישיות. התוצאה של כלל הצמיחה הזו, בסופו של דבר, הינה ההווה העליונה.

עבור האדם בן התמותה, קיום שקול לצמיחה. ונראה כי אלה הם פני הדברים אפילו במובן הרחב יותר ביקום, זאת משום שאכן נדמה כי הקיום המונחה-בידי-הרוח מוביל לצמיחה התנסותית – לתוספת במעמד. לעומת זאת, מזה זמן רב שאנו מחזיקים בדעה שהצמיחה הנוכחית, המאפיינת את קיום היצור בעידן היקום הנוכחי, הינה פונקציה של העליון. ובאותה מידה הננו סבורים כי הצמיחה מהסוג הזה ייחודית לעידן הצמיחה של העליון, וכי היא תגיע לסיימה עם השלמת צמיחתו של העליון.

תנו דעתכם על מעמדם של הבנים אשר שולשו על-ידי ברייה: הם נולדים וחיים בעידן היקום הנוכחי; מוקנית להם אישיות, ואף מתת של דעת ושל רוח. יש להם התנסויות וכן זיכרונות על אודות אותן התנסויות, אך הם אינם צומחים כפי שצומחים המרקיעים. הננו מאמינים ומבינים כי אף בנים אלו, אשר שולשו על-ידי ברייה, בעודם מצויים בעידן היקום הנוכחי, שייכים לאמיתו של דבר לעידן היקום הבא – העידן שיגיע לאחר השלמת צמיחתו של העליון. מכאן שהם אינם בתוך העליון, כפי שהוא הינו במעמדו הנוכחי הבלתי-מושלם וכתוצאה מכך נתון בצמיחה. לפיכך, הם אינם משתתפים בצמיחה ההתנסותית של עידן היקום הנוכחי, ומוחזקים בחזקת מילואים עבור עידן היקום הבא.

בשל היותו מאומץ על-ידי השילוש, הסדר שלי עצמי – זה של השליחים רבי העוצמה – איננו משתתף בצמיחה של עידן היקום הנוכחי. המעמד שלנו, במובן מסוים, הינו של עידן היקום הקודם, כפי שהדבר נכון עובדתית גם באשר לבנים הנייחים של השילוש. דבר אחד ודאי: המעמד שלנו מקובע על-ידי אימוץ השילוש, וההתנסות לא עוד מתממשת לבסוף בצמיחה.

לא כך הוא הדבר בנוגע לסופיונים, או באשר לכל הסדרים האבולוציוניים וההתנסותיים האחרים המשתתפים בתהליך צמיחתו של העליון. ראוי שאתם, בני התמותה החיים כעת באורנטיה, ואשר עשויים לשאוף להגיע לפרדיס ולמעמד של סופיון, תבינו כי ייעוד שכזה הינו בר-הגשמה אך ורק מפני שאתם מצויים בעליון ושייכים לו, ומכאן שהנכם משתתפים במחזור צמיחתו של העליון.

ברגע מסוים תסתיים צמיחתו של העליון; מעמדו יגיע לשלמות (במובן של אנרגיה-רוח). סיום זה של האבולוציה של העליון, יסמן גם את סיומה של אבולוציית היצור כחלק של העליונות. איננו יודעים איזה סוג של צמיחה יאפיין את יקומי החלל החיצון. אך אנו סמוכים ובטוחים שזו תהא שונה עד מאוד מכל מה שראינו בעידן הנוכחי, עידן התפתחותם של שבעת יקומי העל. על אזורי האבולוציוניים של היקום המקיף תוטל, ללא ספק, המשימה לפצות את שוכני החלל החיצון על החסך הזה של צמיחה עם העליונות.

כפי שתהא ההווה העליונה קיימת עם השלמתו של עידן היקום הנוכחי, היא תתפקד ביקום המקיף כריבון התנסותי. שוכני החלל החיצון – אזורי של העידן הבא של היקום – יהיו בעלי פוטנציאל צמיחה של בתר-יקום-על, בעלי יכולת להשיג הישג אבולוציוני אשר מניח מראש את ריבונות העליון הכול-יכול, ולפיכך איננו כולל את השתתפותו של היצור בסינתזה שבין העוצמה לאישיות של העידן הנוכחי ביקום.

וכך, ניתן להתייחס לאי-שלמותו של העליון כאל מעלה, זאת הואיל והיא מאפשרת את צמיחתם האבולוציונית של הברוא-בריאה של היקומים הנוכחיים. לריקנות אכן קיימים היתרונות שלה, לפי שהיא עשויה להתמלא באופן התנסותי.

אחת מן השאלות המסקרנות ביותר במסגרת הפילוסופיה הסופית היא זו: האם ההווה העליונה מתממשת בתגובה לאבולוציה של היקום המקיף, או שמא קוסמוס סופי זה מתפתח בהדרגה בתגובה להתממשותו המדורגת של העליון? או, האם ייתכן שהם תלויים הדדית זה בזה לשם התפתחותם? האם הם מצויים ביחסי גומלין אבולוציוניים, וכל אחד מהם מאתחל את צמיחתו של האחר? הננו בטוחים בזה: יצורים ויקומים, גבוהים ונמוכים, מתפתחים בתוככי העליון, ובמידה שהם מתפתחים, מופיע סכומה המאוחד של כלל הפעילות הסופית בעידן היקום הנוכחי. וזוהי הופעתה של ההווה העליונה, אשר עבור כל האישיות מהווה את האבולוציה של עוצמתו הכול-יכולה של האל העליון.

3. משמעות העליון עבור היצורים ביקום

המציאות הקוסמית המכונה במגוון שמות – ההווה העליונה, האל העליון, והעליון הכול-יכול – הינה הסינתזה המורכבת והאוניברסאלית של השלבים המגחים של כלל המציאויות הסופיות. המגוון העצום של אנרגיה נצחית, רוח אלוהית ודעת אוניברסאלית, מגיע לשיא סופי באבולוציה של העליון, אשר מהווה את הסך הכולל של כל צמיחה סופית, ומתממש-עצמית ברמות אלוהיות של שלמות מקסימאלית סופית.

העליון הינו הערוץ האלוהי אשר דרכו זורמת האינסופיות היצירתית של השילוישים מסדר שלישי, המתגבשת לכדי הפנורמה הגלקטית של החלל, זו המהווה את הרקע לדרמת הזמן המרהיבה של האישיות: הרוח הכובשת את האנרגיה-חומר באמצעות תיווך הדעת.

כה אמר ישוע: "אנוכי הדרך החיה." וכך משמש ישוע כדרך החיה מרמת המודעות העצמית החומרית אל הרמה הרוחנית של מודעות-האל. וממש כפי שהוא משמש כדרך של הרקעה חיה זו מן העצמי אל האל, כך מהווה העליון את הדרך החיה מן המודעות הסופית אל ההתעלות של המודעות, ואפילו אל התובנה של המוקלֵטופיות.

הבן הבורא שלכם יכול לשמש בפועל ערוץ חי שכזה, מאנושיות לאלוהיות, משום שהוא התנסה בעצמו במלוא המעבר של נתיב ההתקדמות הזה ביקום, מאנושיותו האמיתית של ישוע בן יוסף, בן האדם, לאלוהיות פרדיס של מיכאל מנבאדון, בנו של האל האינסופי. ובדומה לכך, תוכל ההווה העליונה לשמש כגישה ביקום אל ההתעלות מעל למגבלות הסופיות; זאת משום שהיא הינה ההתגשמות בפועל, וההתגלמות האישית, של כלל האבולוציה וההתקדמות של היצורים, וכן של תהליך הפיכתם לרוחניים. ואפילו ההתנסויות ביקום המקיף של האישיות היורדות מפרדיס מהווה חלק מהתנסותה, חלק המשלים את סכום כלל התנסויות ההרקעה של עולי הרגל של הזמן.

האדם בן התמותה נברא בצלם אלוהים כמובן שהינו יותר מאשר ציורי. ואף שקביעה זו איננה נכונה כלל ועיקר מנקודת המבט הפיזית, היא מהווה הלכה למעשה עובדה קיימת ביחס לפוטנציאלים מסוימים ביקום. משהו מאותה דרמה של ההישג האבולוציוני המתחולל בקרב המין האנושי מזכיר את אשר מתרחש – בקנה מידה רחב הרבה יותר – ביקום היקומים. האדם, כאישיות רצונית, נקשר בקשר יצירתי עם מכוון, ישות לא-אישית, בנוכחות הפוטנציאליים הסופיים של העליון, וכתוצאה מכך מבלבלת נשמה אלמותית. ביקומים חוברות אישיות הבורא של הזמן והמרחב עם רוחו הלא-אישית של שילוש פרדיס, ויחדיו הן פועלות ליצירת עוצמה פוטנציאלית חדשה של מציאות אלוהית.

האדם בן התמותה, בהיותו יצור, איננו בדיוק כמו ההווה העליונה, אשר הינה אלוהות; ואולם, האבולוציה של האדם מזכירה באופנים מסוימים את צמיחתו של העליון. האדם צומח באופן מודע מן החומרי אל עבר הרוחני הודות לכוח, לעוצמה ולהתמדה של החלטותיו שלו; הוא אף צומח בה במידה שמכוון המחשבה שלו מפתח טכניקות חדשות להגיע מטה מן הרוחני אל רמות הנשמה המורונטיות; ומשנשמה באה לידי קיום, היא מתחילה לצמוח בעצמה וכשלעצמה.

ובמידה מסוימת, הדבר דומה לאופן שבו מתרחבת ההווה העליונה. ריבונותה צומחת הודות לפעולותיהן ולהישגיהן של אישיות הבורא העליונות ומתוכן; זוהי הינה האבולוציה של הדר עוצמתו כשליט היקום המקיף. ובדומה לכך, תלוי טיבו כאלוהות באחדות הקיימת-משכבר של שילוש פרדיס. ואולם, עדיין קיים היבט נוסף לאבולוציה של האל העליון: הוא לא רק בבחינת מתפתח-הודות-לבורא ונגזר-מן-השילוש; הוא אף מתפתח-מעצמו ונגזר-מעצמו. האל העליון בעצמו הינו משתתף רצוני ויצירתי בהתממשותו שלו עצמו כאלוהות. ובדומה לכך, הנשמה האנושית המורונטית מהווה משתתפת יצירתית-במשותף מרצונה בהליך האלמותיות שלה עצמה.

האב משתף פעולה עם הפועל האחד בתפעול אנרגיות פרדיס, ובהפיכתן לאנרגיות המגיבות לעליון. האב משתף פעולה עם הבן הנצחי ביצירתו של אישיות בורא, אשר פעולותיהן תגענה ביום מן הימים לשיאן בריבונותו של העליון. האב משתף פעולה הן עם הבן והן עם הרוח ביצירת אישיות שילוש הפועלות כשליטות ביקום המקיף, זאת עד לזמן שבו תסתיים התפתחותו של העליון והוא יהיה כשיר לקחת על עצמו ריבונות זו. לצורך קידומו של העליון, משתף האב פעולה עם המתואמים לו, אלו של-אלוהות ואלו שאינם-של-אלוהות, באופנים הללו ובאופנים רבים אחרים; ואולם, בעניינים הללו הוא אף פועל לבדו. ופעולתו שלו לבדו מתגלה, כך נדמה, באופן המיטבי, בסעד של מכווני המחשבה ושל הישיות הנלוות להם.

אלוהות הינה אחדות, היא קיומית בשילוש, התנסותית בעליון, ובבני התמותה – מתממשת-ביצור תוך היתוך עם מכוון. נוכחותם של מכווני המחשבה בתוככי האדם בן התמותה מגלה את אחדותו המהותית של היקום, וזאת משום שהאדם – טיפוס האישיות הנמוך ביותר האפשרי ביקום – אכן מכיל בתוכו רסיס ממשי של המציאות הגבוהה ביותר והנצחית, ואף של אביהן המקורי של כלל האישיות.

ההווה העליונה מתפתחת הודות לקשר שלה עם שילוש פרדיס, וכתוצאה מן ההצלחות האלוהיות של ילדיו הבוראים והמנהלים של אותו שילוש. נשמתו האלמותית של האדם מפתחת בעצמה את ייעודה הנצחי, וזאת בשיתוף נוכחותו האלוהית של אב פרדיס, ובהתאם להחלטות האישיות של הדעת האנושית. עבור ההווה העליונה מהווה השילוש את מה שמהווה המכוון עבור האדם המתפתח.

במהלך העידן הנוכחי ביקום, נדמה כי ההווה העליונה איננה מסוגלת לפעול ישירות כבורא, אלא באותם מקרים שבהם מיצו הסוכנויות היצירתיות של הזמן והמרחב את כל אפיקי הפעולה הסופיים. בהיסטוריה של היקום עד כה, אירע כדבר הזה אך ורק פעם אחת; זאת כאשר מוצו כלל אפשרויות הפעולה הסופיות באשר למחזוריות ביקום, או אז פעל העליון כשיא הבריאה של כל מה שעשו הבוראים לפניו. והננו מאמינים כי הוא ישוב ויפעל כך כמביא אל השיא בעידי העתיד, כל אימת שפעולות הבריאה הקודמות תסיימנה מחזור ראוי של פעולות יצירתיות.

אף-על-פי שההוויה העליונה לא בראה את האדם, האדם נברא – פשוטו כמשמעו – מתוך הפוטנציאליות של העליון, ועצם חייו נגזרו ממנו. הוא אף אינו מפתח את האדם; ואולם, העליון עצמו הינו מהות האבולוציה. מנקודת מבט סופית, הננו אכן חיים, מתנועעים ומתקיימים בקרב תוכיותו של העליון.

אף כי ככל הנראה, העליון איננו יכול לאתחל גורם מקורי, נדמה כי הוא הינו הזרז של כלל הצמיחה ביקום, וככל שהדבר נוגע לייצודן של כלל ההוויות ההתנסותיות-אבולוציוניות, הוא עתיד להיות, כך נדמה, שיא הפוללניות. האב הינו המקור של מושג הקוסמוס הסופי; הבנים הבוראים מממשים בפועל רעיון זה בזמן ובמרחב בהסכמה – ותוך שיתוף פעולה – של הרוחות היצירתיות; העליון מביא לשיא את הסופי הכולל, ומכונן את יחסיו עם גורל המוחלטופי.

4. האל הסופי

בשעה שהננו מתבוננים במאבקה הבלתי-פוסקים של בריאת היצורים לשם השגת מעמד של מושלמות והוויה של אלוהיות, איננו יכולים שלא להאמין כי המאמצים הבלתי-נגמרים הללו מעידים על מאבקו הרציף של העליון למימוש-עצמי אלוהי. האל העליון הינו האלוהות הסופית, והוא חייב להתמודד עם בעיותיו של הסופי במובן הכולל של מילה זו. המאבקים שלנו עם תמורות הזמן באבולוציה של החלל, משקפים את מאמציו להשיג מציאות של עצמי ושלמות של ריבונות בתוככי זירת הפעולה, שאותה מרחיב טבעו המתפתח עד לגבול החיצוני ביותר האפשרי.

העליון נאבק להתבטא ברחבי היקום המקיף. האבולוציה האלוהית שלו מתבססת, במידה מה, על פעולת-החוכמה של כל אישיות המצויה בקיום. כאשר האדם בוחר לשרוד לנצח, הוא משתתף בבריאת גורל; ובחייו של בן-תמותה מרקיע זה מוצא האל הסופי מידה נרחבת יותר של התממשות-עצמית של האישיות, ושל גידול פריבוניות התנסותית. ואולם, אם ידחה היצור את הנתיבה הנצחית, אותו חלק בעליון אשר היה תלוי בבחירות ההתנסותיות של היצור, הוא יסבול דיחוי אשר לא ניתן להתחמק ממנו, חוסר אשר חייב לקבל פיצוי בהתנסות חליפית או מקבילה; וככל שהדבר נוגע לאישיותו של לא-שורד, זו נספגת אל קרבה של נשמת-העל של הבריאה, והופכת לחלק מן האלוהות של העליון.

האל הינו כה סומך, כה אוהב, עד שהוא שם חלק מטיבו האלוהי למשמורת ולמטרת מימוש-עצמי אפילו בידי יצירי אנוש. טבע האב – נוכחות המכוון – איננה ניתנת להשמדה, וזאת ללא קשר לבחירותיה של הוויה האנושית. הילד של העליון, העצמי המתפתח, ניתן להשמדה, על אף שאישיותו של עצמי טועה זה – בעלת הפוטנציאל לשמש כגורם מאחד – תמשיך להתקיים כגורם באלוהות של העליונות.

האישיות האנושית אכן יכולה להרוס את היחידניות שלה כיצור, ואף-על-פי שכל מה שהיה בעל ערך בחייו של מתאבד קוסמי שכזה יישמר, האיכויות האלה לא תישמרנה כיצור יחידני. העליון שוב ימצא ביטוי ביצורים של היקומים, אך לעולם לא יעשה זאת שוב בדמות אותה אישיות מסוימת; אישיותו הייחודית של מי שאינו מרקיע חוזרת לעליון, ממש כשם שטיפת מים חוזרת אל הים.

כל פעולה מבודדת שהיא של מי מחלקיו האישיים של הסופי, הינה זניחה באופן יחסי ביחס להופעתו לבסוף של העליון השלם; זאת אף-על-פי שהשלם תלוי בסך כלל הפעולות של חלקיו הרבים. אישיותו של בן-תמותה יחידני הינה לעומת סך העליונות הכוללת, אך עבור הסופי, מייצגת אישיותו של כל אדם ערך-משמעות חסר-תחליף; משהאישיות התבטאה, היא אף-פעם לא תתבטא שוב בביטוי זהה, למעט בקיומה המתמשך של אותה אישיות חיה.

וכך, בעודנו שואפים לביטוי-עצמי, שואף העליון בקרבנו ועמנו לביטוי של אלוהות. כשם שאנו מוצאים את האב, כך מוצא העליון שוב את בורא פרדיס של הדברים כולם. כשם שאנו מתמחים בפתרון בעיות המימוש העצמי, כך משיג אל ההתנסות עליונות כל-יכולה ביקומי הזמן והמרחב.

האנושות איננה מרקיעה ביקום ללא-מאמץ, ואף העליון איננו מתפתח ללא פעולה מכוונת ותבוננית. יצורים אינם משיגים מושלמות מתוך סבילות גרידא, וגם רוח העליונות לא תוכל להפוך את עוצמתו של הכל-יכול לעובדה מבלעדי סעד השירות הבלתי-פוסק לבריאה הסופית.

היחס בזמן של האדם לעליון מהווה את היסוד למוסריות קוסמית, לרגישות אוניברסאלית ולקבלתה של חובה. זוהי חובה המתעלה מעל למובן הזמני של הנכון והשגוי היחסיים; זוהי מוסריות המתבססת ישירות על הערכתו המודעת-לעצמה של היצור לחובתו ההתנסותית כלפי האלוהות ההתנסותית. האדם בן התמותה, וכלל היצורים הסופיים האחרים, נבראו מתוך פוטנציאל האנרגיה, הדעת והרוח החיים אשר קיימים בעליון. והמרקיע שהוא בן-תמותה-מכוון שואב מתוך העליון את הדרוש ליצירת אופיו האלמותי והאלוהי של סופיון. ומתוך אותה מציאות עצמה של העליון, ובהסכמת הרצון האנושי, טווה המכוון את תבניות הטבע הנצחי של בן מרקיע של האל.

ההתפתחות בהתקדמות של המכוון בתהליך הפיכתה של אישיות אנושית לרוחנית ולנצחית גורמת במישרין להרחבתה של ריבונות העליון. הישגים מעין אלו בהתפתחות האנושית הינם בה בעת הישגים בהתממשותו האבולוציונית של העליון. ואף כי נכון הדבר שיצורים לא יוכלו להתפתח ללא העליון, ככל הנראה שבאותה המידה נכון גם כי התפתחות העליון לעולם לא תוכל להתממש במלואה באופן שאינו תלוי בהתפתחות השלמה של כלל היצורים. וכאן טמונה האחריות הקוסמית הכבירה של אישיות המודעות-לעצמן: כי במובן מסוים, תלויה האלוהות העליונה בבחירתו של הרצון האנושי. וההתקדמות ההדדית של התפתחות היצור והתפתחותו של העליון מוצגת לעיתים היומין בנאמנות ובמלואה באמצעות מנגנוני המחזוריות של היקום אשר אין לרדת לפשרם.

האתגר הגדול הניצב לפתחו של האדם בן התמותה הינו זה: האם תחליט להפוך את ערכי המשמעות אשר ניתן להתנסות בהם בקוסמוס לאישיים בדמות העצמי המתפתח שלך? או שמא, בכך שתדחה את ההישרדות, תתיר לסודות העליונות הללו להמשיך ולהיות רדומים, ולהמתין לפעולתו של יצור אחר, בזמן אחר כלשהו, אשר בדרכו שלו ינסה לתרום כיצור לאבולוציה של האל הסופי? אך זו תהא תרומתו שלו לעליון, ולא התרומה שלך.

המאבק הכביר של העידן הנוכחי ביקום נסוב בין הפוטנציאלי לבין ממשי – העובדה שכל מה שעדיין לא קיבל ביטוי מבקש להתממש. אם האדם בן התמותה ממשיך בהרפתקת פרדיס, הוא זורם יחד עם תנועות הזמן, אשר הינן כזרם בנהר הנצח; אם האדם בן התמותה מסרב לקחת חלק בנתיבת הנצח, הוא נע כנגד זרם האירועים ביקומים הסופיים. הבריאה המכאנית נעה נחרצות קדימה בהתאם לתכליתו הנפרשת של אב פרדיס, ואולם לבריאה הרצונית ניתנה הבחירה אם לקבל או לדחות את ההזדמנות אשר ניתנה לאישיות להשתתף בהרפתקת הנצח. האדם בן התמותה לא יוכל להשמיד את ערכי הקיום האנושי הנעלים, אך הוא בהחלט יוכל למנוע את התפתחותם של הערכים הללו בהתנסותו האישית שלו עצמו. השיעור שבו מסרב כך העצמי האנושי לקחת חלק בהרקעה לעבר פרדיס, הוא בדיוק השיעור שבו מתעכב העליון בהישג הביטוי האלוהותי שלו ביקום המקיף.

למשמורת בידי האדם בן התמותה הופקדה לא רק נוכחות המכוונן של האב מפרדיס, אלא גם שליטה בגורלו של שבריר אינפניטיסימלי מעתידו של העליון. כאשר האדם מגשים את ייעודו האנושי, כך גם מגשים העליון את ייעודו ברמות האלוהות.

וכך ניצבת בפני כל אחת ואחד מכם אותה החלטה אשר ניצבה לפנינו בפנינו: האם תאכזבו את אל הזמן, אשר כה תלוי בהחלטותיה של הדעת הסופית? האם תאכזבו את האישיות העליונה של היקומים בעטיה של עצלות הנסיגה החייתית? האם תאכזבו את האב הכביר של כל היצורים, אשר הינו כה תלוי בכל יצור ויצור? האם תוכלו להרשות לעצמכם לחלוף אל מחוזותיהם של הבלתי-ממושים בשעה שלפניכם פרושים נופיה הקסומים של נתיבת היקום – הגילוי האלוהי של אב פרדיס וההשתתפות האלוהית בחיפוש אחר, ובאבולוציה של, אל העליונות?

מתנות האל – מתת המציאות שלו – אינן מרחיקות ממנו עצמו; הוא איננו מרחיק את הבריאה מעצמו, אך כן יצר מתח בבריאות הסובבות את פרדיס. ראשית, האל אוהב את האדם ומעניק לו את פוטנציאל האלמותיות – מציאות נצחית. וככל שיאהב האדם את האל, כך יהפוך הוא לנצחי בפועל. וכאן טמון מסתורין: ככל שיקרב האדם אל האל באמצעות האהבה, כך יגדל שיעור ממשותו – מציאותו בפועל – של אותו אדם. וככל שירחק האדם מן האל, כך הוא ילך ויתקרב לחוסר-מציאות – סיום התקיימותו. כאשר האדם מקדש את רצונו לעשות את רצון האב, כאשר נותן האדם לאל את כל אשר יש ברשותו, או אז הופך האל את אותו אדם ליותר ממה שהוא.

5. נשמת-העל של הבריאה

העליון הכביר הינו נשמת-העל הקוסמית של היקום המקיף. בו אכן משתקפות איכויותיו וכמויותיו של הקוסמוס באופן אלוהי; טיבו האלוהותי הינו הפסיפס של סך הטבע העצום של כל ברא-בורא ברחבי היקומים המתפתחים. והעליון אף הינו אלוהות המצויה בהתממשות, והמגלמת רצון יצירתי הכולל תכלית המצויה בהתפתחות ביקום.

העצמיים האינטלקטואליים של הסופי, בעלי הפוטנציאל להיות אישיים, מגיחים מן המקור והמרכז השלישי ומגיעים לסינתזת אלוהות סופית בזמן ובמרחב בעליון. כאשר היצור מקבל את רצון הבורא, אישיותו איננה נבלעת ואף איננה נכנעת; האישיות היחידניות אשר משתתפות בהתממשות של האל הסופי אינן מאבדות את עצמיותן הרצונית כתוצאה מפעולתן זו. לחלופין, אישיות אלה דווקא מועצמות בהדרגה באמצעות השתתפותן בהרפתקת האלוהות הכבירה הזו; הודות לאיחוד שכזה עם האלוהות, האדם מרום, מעשיר והופך את העצמי המתפתח שלו לרוחני, ממש עד לסף העליונות.

נשמתו האלמותית המתפתחת של האדם – יצירתן המשותפת של הדעת החומרית ושל המכוונן – מרקיעה ככזו לפרדיס, ולאחר מכן – עם צירופה לסגל הסופיונות – חוברת באופן חדש כלשהו למעגל כבדת הרוח של הבן הנצחי באמצעות טכניקת התנסות, הידועה בשם *התעלות של סופיון*. וכך הופכים סופיונים שכאלה למועמדים הראויים לקבל הכרה התנסותית כאישיות של האל העליון. וכאשר האינטלקטים בני התמותה הללו משיגים את דרגת הקיום הרוחנית השביעית במסגרת המשימות העתידיות, העלומות, של סגל הסופיונות, הופכת דעת דואלית שכזו לשילושית. שתי הדעות המתואמות האלה – האנושית והאלוהית – תתהללנה באיחוד עם דעתה ההתנסותית של ההווה העליונה, אשר אז כבר תתממש.

בעתיד הנצח יתממש בפועל האל העליון – יתבטא באופן יצירתי ויוצג באופן רוחני – בדעת האדם המרקיע אשר הפכה רוחנית, בנשמתו האלמותית, ממש כשם שהתגלה האב האוניברסאלי בחייו הארציים של ישוע.

האדם איננו מתאחד עם העליון תוך היבלעותה של זהותו האישית, אך ההשלכות ביקום של התנסויות כלל האנשים אכן מהוות חלק מתהליך ההתנסות האלוהית של העליון. "המעשה שלנו הוא, ואילו ההשלכות – של האל."

בעודן חולפות דרך הרמות המרקיעות של היקומים, מותרות האישיות המתקדמות מאחוריהן שובל של מציאות אשר התממשה. התקדמותה של האישיות דרך מחוזות בריאות הדעת, הרוח, או האנרגיה, הצומחות משנה אותן. כאשר האדם פועל, העליון מגיב, ומבחינה עובדתית, פעולה זו הינה בבחינת התקדמות.

המעגלים הכבירים של האנרגיה, הדעת והרוח אף-פעם לא מהווים את קניינה התמידי של האישיות המרקיעה; סעדים אלו נותרים לעולם חלק מן העליונות. בהתנסות של בן התמותה, שוכן האינטלקט בפעילותיהן הקצביות של הרוחות קסיעות הדעת, ובן תמותה זה מקבל את החלטותיו בזירה הנוצרת כתוצאה מן ההשתתפות במעגלי סעד אלו. בשעת מות בן התמותה, נפרד העצמי האנושי לנצח ממעגל הסיוע. ואף כי נדמה כי המסייעות האלה לעולם לא משדרות התנסויות מאישיות אחת לאחרת, הן בהחלט מסוגלות לשדר, באמצעות האל בעל שבעת ההיבטים, אל האל העליון, את ההשלכות הבלתי-אישיות של החלטת-הפעולה. (ואמת הדבר לפחות באשר למסייעות הסגידה והבינה).

וכך הוא גם באשר למעגלים הרוחניים: האדם משתמש באלו במהלך הרקעתו דרך היקומים, אך לעולם לא ירכוש אותם כחלק מאישיותו הנצחית. ואולם, מעגלי הסעד הרוחניים הללו, בין אם רוח האמת, רוח הקודש, או נוכחויות הרוח של יקום העל, מקבלות את הערכים המגיחים מתוך האישיות המרקיעה, וכן מגיבות אליהם; וערכים אלו משודרים נאמנה באמצעות בעל שבעת ההיבטים אל העליון.

אף-על-פי שההשפעות הרוחניות דוגמת רוח הקודש ורוח האמת הינן סעדים של היקום המקומי, הנחיתן איננה מוגבלת לחלוטין אך ורק לגבולותיה הגיאוגרפיים של בריאה מקומית נתונה. בשעה שכן התמותה המרקיע חולף אל מעבר לגבולות היקום המקומי אשר ממנו בא, הוא איננו חסר לחלוטין את סעדה של רוח האמת, אשר לימדה והנחתה אותו בריציפות דרך המבוכים הפילוסופיים של עולמות החומר והעולמות המורונטיים, ובכל משבר בהרקעה הכוונה מהימנה את עולה הרגל של פרדיס, ואמרה מאז ומעולם: "זוהי הדרך". כאשר תצאו אל מחוץ לגבולות היקום המקומי, עדיין תכוון אתכם בהרקעתכם לעבר פרדיס הרוח המנחת של בני האל של מתת מפרדיס; והיא תעשה כן באמצעות סעד הרוח של ההווה העליונה המגיחה, ובאמצעות יכולות המחזוריות של יקום העל.

כיצד רושמים מעגלי הסעד הקוסמיים הרבים הללו את המשמעויות, הערכים והעובדות של ההתנסות האבולוציונית בעליון? איננו יודעים זאת לבטח, אך הננו מאמינים כי רישום זה נעשה באופן אישי על-ידי הבוראים העליונים אשר מקורם בפרדיס, אלו המעניקים במישרין את מעגלי הזמן והמרחב הללו. התנסויות הדעת המצטברות של שבע הרוחות מסייעות הדעת, בסעד שלהן לרמת האינטלקט הפיזית, הינן חלק מהתנסותה של הסועדת האלוהית ביקום המקומי, ודרך רוח יצירתית זו הן נרשמות, ככל הנראה, בדעתה של העליונות. בדומה לכך, ההתנסויות האנושיות עם רוח האמת ועם רוח הקודש נרשמות, ככל הנראה, באמצעות טכניקות דומות באישיות של העליונות.

אפילו התנסותם של האדם והמכוון חייבת להדהד באלוהיותו של האל העליון, משום שהאופן שבו מתנסים המכוונים דומה לזה של העליון, ונשמתו המתפתחת של האדם בן התמותה נוצרת מתוך האפשרות להתנסות שכזו, אשר הייתה קיימת משכבר בעליון.

ובאופן הזה הופכות התנסויותיה המרובות של הבריאה בכללותה לחלק מן האבולוציה של העליונות. בשעה שהם מרקיעים אל האב, היצורים פשוט משתמשים באיכויות ובכמויות של הסופי; ההשלכות הבלתי-אישיות של שימוש זה נותרות לעד חלק מן הקוסמוס החי, מן האישיות העליונה.

מה שהאדם עצמו נוטל עמו כקניין של אישיותו, הוא השלכות ההתנסות על אופיו, השלכות ההתנסות בשימוש במעגלי הדעת והרוח של היקום המקיף בעת הרקעתו לפרדיס. כאשר האדם מחליט, וכאשר הוא מממש את החלטתו בפעולה, האדם מתנסה, והמשמעויות והערכים של התנסות זו לעד יהיו חלק מאופיו הנצחי, בכל הרמות, למן הסופי ועד לאחרון. האופי המוסרי-קוסמי והרוחני-אלוהי מייצג את צבירת ההון של היצור בדמות החלטות אישיות אשר האירה אותן סגידה כנה, אשר הלילה אותן אהבה נבונה, ואשר מימש שירות של אחווה.

העליון המתפתח יפצה בסופו של דבר את היצורים הסופיים על חוסר יכולתם לעד להתנסות בקשר שהוא יותר ממוגבל עם יקום היקומים. יצורים יכולים להגיע לאב פרדיס, אך בשל העובדה שדעתם האבולוציונית הינה סופית, אין ביכולתם להבין באמת את האב האינסופי והמוחלט. ואולם, מכיוון שכל ההתנסות של היצורים נרשמת בעליון, והינה חלק ממנו, כאשר יגיעו כל היצורים לרמה האחרונה של הקיום הסופי, ולאחר שההתפתחות הכוללת ביקום תאפשר להם להגיע לאל העליון כאל נוכחות אלוהיות ממשית, או אז, וכחלק אינהרנטי ממגע שכזה, יבואו במגע עם ההתנסות הכוללת. בסופי של הזמן טמונים זרעי הנצח; ולימדונו כי כאשר מלוא האבולוציה תחזה במיצוי היכולת לצמיחה קוסמית, הסופי הכולל ייצא למסע של שלביה המוחלטותיים של הנתיבה הנצחית בחיפוש אחר האב בדמות הקרבי.

6. החיפוש אחר העליון

הננו מבקשים את העליון ביקומים, אך אין אנו מוצאים אותו. "הוא הינו הפנים והחוץ של כל הדברים ושל כל ההוויות כולן, הוא מצוי בתנועה ואף נייח. הוא לא נודע במסתורין, ואף כי הינו רחוק, הוא גם קרוב." העליון הכול-יכול הינו "צורתו של זה אשר עדיין הינו חסר צורה, התבנית של זה אשר טרם נברא." העליון הינו ביתכם ביקום, וכאשר תמצאוהו, יהא זה כמו לשוב הביתה. הוא הינו ההורה ההתנסותי שלכם, וממש כמו בהתנסותם של בני האדם, כך גדלה התנסותו כהורה אלוהי. הוא יודע אתכם משום שהוא דמוי-יצור כשם שהינו דמוי-בורא.

אם באמת תבקשו למצוא את האל, אינכם יכולים אלא להגות בדעתכם את תודעת העליון. כשם שהאל הינו אביכם האלוהי, כך העליון הוא אמכם האלוהית, זו אשר תזין אתכם במשך כל חייכם כיצורים ביקום. "כמה אוניברסאלי הוא העליון – הוא כאן ואף שם! חַיִּי אֵין-סְפוּר הדברים שבבריאה תלויים בנוכחותו, ואיש לא יסורב."

מה שמיכאל מהווה עבור נבאדון, מהווה העליון עבור הקוסמוס. אלוהותו הינה האפיק הרחב שדרכו זורמת אהבת האב החוצה אל עבר הבריאה בכללותה, והוא עצמו הינו האפיק הרחב אשר דרכו חולפים היצורים הסופיים פנימה בבקשם את האב, אשר הינו אהבה. אפילו מכווני המחשבה

קשורים אליו; טיבם המקורי ואלוהיותם הינם כשל של האב, אך כאשר הם מתנסים בפעולות הזמן ביקומי המרחב, הם הופכים דומים לעליון.

פעולת הבחירה של היצור לעשות את רצון הבורא הינה ערך קוסמי, ערך אשר נודעת לו משמעות ביקום, המקבלת תגובה מיידית של כוח תיאום כלשהו – כוח עלום אך נוכח בכל מקום – וככל הנראה זו הינה פעולתה ההולכת ומתרחבת בהתמדה של ההווה העליונה.

נשמתו המורונטית של בן-תמותה מתפתח אכן מהווה את בנה של פעולת המכוון של האב האוניברסאלי, וכן את הילד של תגובתה הקוסמית של ההווה העליונה, האם האוניברסאלית. במשך כל ילדותה של הנשמה הצומחת ביקום המקומי, השפעתה של האם הינה ההשפעה השלטת על האישיות האנושית. השפעתם של הורי האלוהות הופכת שקולה יותר לאחר ההיתוך עם המכוון ובמהלך הנתיבה ביקום העל, אך כאשר יצורי הזמן מתחילים לחצות את יקום הנצח המרכזי, הולך ומתבטא ביתר שאת טבע האב, אשר מגיע לשיא ביטוי הסופי עם ההכרה באב האוניברסאלי ועם הקבלה לסגל הסופיונות.

במהלך התנסות הישג הסופיונות, ובו, הולכות ומושפעות איכויות האם ההתנסותיות באופן עצום על-ידי המגע עם נוכחות הרוח של הבן הנצחי ועם נוכחות הדעת של הרוח האינסופית, ומשום היותן ספוגות בנוכחויות אלה. או אז מופיעה בכל רחבי מחוזות פעילותם של הסופיונים ביקום המקיף התערורות חדשה של פוטנציאל האם הרדום של העליון, התגשמות חדשה של משמעויות התנסויות, וכן סינתזה חדשה של ערכים התנסותיים של כלל נתיבת ההרקעה. דומה כי התממשות זו של רצון עצמי תמשיך ותתקיים בנתיבה ביקום של הסופיונים מן הדרגה השישית, עד אשר תסתנכרן מורשת האם של העליון באופן סופי עם מורשת המכוון של האב. תקופה מסקרנת זו בפעולתו של היקום המקיף מייצגת את הקריירה הבוגרת המתמשכת של בן התמותה המרקיע אשר הפך מושלם.

עם השלמת שלב הקיום השישי ועם הכניסה לשלב המעמד הרוחני השביעי והסופי, יחלו ככל הנראה עידניה המתקדמים של ההתנסות המעשירה, של הבשלת החכמה ושל התממשות האלוהיות. בטיבו של הסופיון, יהא זה ודאי שקול להישג המושלם של מאבק הדעת להתממשות העצמית של הרוח, השלמת התיאום בין טיבו המרקיע של האדם לטיבו האלוהי של המכוון במסגרת גבולות האפשרויות הסופיות. כך יהפוך עצמי מופלא מעין זה של היקום, לבן סופיון נצחי של אב פרדיס, כמו גם לילד היקום הנצחי של האם העליונה, לעצמי של היקום אשר כשיר לייצג הן את אבי היקומים והאישיות, והן את אדם, בכל פעילות או משימה שהיא הנוגעת למנהל הסופי של הדברים או ההווה אשר נברא, המצויים בתהליך בריאה, או המצויים בתהליך של התפתחות.

כל בן-אנוש המפתח נשמה הינו, פשוטו כמשמעו, בנו האבולוציוני של האל האב ושל האלה האם, ההווה העליונה. ואולם, עד לעת שבה תתוודע נשמתו של האדם בן התמותה למורשתו האלוהית, נדרש להכיר באמונה בקרבה מובטחת זו לאלוהות. התנסות החיים האנושיים הינה הפקעת הקוסמית שבה מפתחות מתנות ההווה העליונה ביקום והנוכחות ביקום של האב האוניברסאלי (אשר אף אחת מהן איננה אישית) את הנשמה המורונטית של הזמן ואת אופי הסופיון האנושי-אלוהי של ייעוד ביקום ושל שירות נצחי.

לעיתים קרובות מדי שוכחים בני-אדם כי האל הינו ההתנסות הכבירה ביותר של הקיום האנושי. התנסויות אחרות מוגבלות בטיבן ובתוכנן, ואולם, ההתנסות באל איננה יודעת גבולות למעט יכולת ההבנה של היצור, וההתנסות הזו מגדילה את היכולת. כאשר בני האדם מחפשים את האל, הם מחפשים את הכול. כאשר הם מוצאים את האל, הם גם מוצאים את הכול. החיפוש אחר האל הינו מתת האהבה הטהורה, אשר אליה נלוות תגליות מדהימות של אהבה חדשה וגדולה יותר אשר עתידה להיות מוענקת.

כל אהבת אמת הינה מעם האל, והאדם מקבל חיבה אלוהית זו בעודו מעניק את האהבה הזו בעצמו לרעיו. אהבה הינה דינאמית. אף-פעם לא ניתן לשבותה; היא חיה, חופשית, מרגשת ולעולם בתנועה. לא יוכל האדם לקחת את אהבת האב ולכלוא אותה בלבו. עבור בן התמותה, תוכל אהבת האב להפוך למציאות אך ורק בעודה חולפת דרך אישיותו של אותו אדם בשעה שהוא בתורו מעניקה לרעיו. מעגל אהבה כביר זה מקורו באב, הוא זורם דרך בנים לאחים, ומשם לעליון. אהבת האב מופיעה באישיות האנושית הודות לסעד המכוון השוכן. בן יודע-אל מעין זה מגלה אהבה זו לאחיו ביקום, וחיבת רעים זו הינה מהות אהבתו של העליון.

לא ניתן לגשת לעליון אלא דרך התנסות, ובעידני הבריאה הנוכחיים קיימים עבור היצור אך ורק שלושה נתיבי גישה לעליונות:

1. אזרחי פרדיס יורדים מן האי הנצחי דרך האוונה, שם הם רוכשים יכולת להבין את העליונות באמצעות התבוננות בהבדלי המציאות בין פרדיס לאוונה, ובאמצעות חיפוש וגילוי פעילויותיהם הרבות של אישיות הבוראים העליונות, אשר נעות בטווח שבין רוחות האב לבין הבנים הבוראים.

2. מרקיעי הזמן-מרחב עולים מן היקומי האבולוציוניים של הבוראים העליונים על-מנת להתקרב לעליון בעת שהם חוצים את האוונה כהקדמה להתרחבות הערכתם לאחדות של שילוש פרדיס.

3. ילידי האוונה רוכשים הבנה של העליון באמצעות מגעיהם עם עולי הרגל היוורדים מפרדיס ועם עולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל. מטיבם, ממוקמים ילידי האוונה במיקום המאפשר יצירת הרמוניה בין נקודות המבט השונות מעיקרן של אזרחי האי הנצחי ואזרחי היקומים האבולוציוניים.

עבור היצורים האבולוציוניים, קיימות שבע דרכי גישה עיקריות אל האב האוניברסאלי, וכל אחת מהן עוברת דרך האלוהיות של אחת משבע רוחות

האב; וכל אחת מדרכי הגישה האלה מתאפשרת הודות להתרחבות היכולת לקלוט התנסות, אשר הינה תוצאה של השירות שאותו שירת היצור ביקום העל המשקף את טיבה של אותה רוח אב. הסך הכולל של שבע ההתנסויות האלה מהווה את המירב, הידוע כעת, של תודעת היצור באשר למציאותו ולממשותו של האל העליון.

לא רק מגבלותיו של האדם עצמו מונעות ממנו למצוא את האל הסופי; אלא גם אי-שלמותו של היקום; ואפילו אי-שלמותם של כלל היצורים – בעבר, בהווה ובעתיד – הופכת את העליון לבלתי-נגיש. כל יחיד אשר הגיע לרמת האלוהיות של דמיון-לאל יוכל למצוא את האל האב, אך שום יצור אחד בודד לא יוכל אף-פעם למצוא באופן אישי את האל העליון עד לאותו רגע, אי-אז הרחק בעתיד, עת תושג המושלמות באופן אוניברסאלי עם שימצאוהו כלל היצורים בו-זמנית.

חרף העובדה שבעידן הנוכחי של היקום לא תוכלו למצוא אותו באופן אישי, כפי שתוכלו למצוא את האב, הבן והרוח – וכפי שאכן יהא הדבר – אף-על-פי-כן, ההרקעה לפרדיס והנתיבה העוקבת ביקום תגבשנה בהדרגה בתודעתכם את ההכרה בנוכחותו ביקום ובפעולתו הקוסמית של אל כל ההתנסות. פירות הרוח הינם מהות העליון, כפי שניתן להכירו בהתנסות האנושית.

האדם יוכל להשיג אי-פעם את העליון אך ורק לאחר שהותך זה מכבר עם רוח אלוהות פרדיס. עבור בני אורנטיה, רוח זו הינה נוכחות המכוונן של האב האוניברסאלי; ואף כי משגוח המסתורין הינו מעם האב ודמוי האב, אנו נתונים בספק בנוגע לשאלה אם אי-פעם תוכל אפילו מתת שכזו להשלים את המשימה הבלתי-אפשרית של גילוי טיבו של האל האינסופי ליצור סופי. הננו משערים כי מה שהמכווננים יגלו לסופיוני העתיד של הרמה השביעית יהיה אלוהותו וטיבו של האל העליון. ועבור היצור הסופי, תהווה התגלות זו את מה שעבור הוויה מוחלטת תהווה ההתגלות של האינסופי.

העליון איננו אינסופי, ואולם הוא כולל, ככל הנראה, את כל החלק באינסופיות שיצור סופי יוכל אי-פעם להבין באמת. הבנה של יותר מן העליון פירושה להיות יותר מסופי!

כלל הבריאות ההתנסויות תלויות אלה באלה לשם הגשמת ייעודן. רק המציאות הקיומית היא מוכלת-בעצמה וקיימת-לעצמה. האוונה ושבעת יקומי העל נזקקים זה לזה על-מנת להשיג את מקסימום ההישג הסופי; בדומה לכך, על-מנת להתעלות מעל לסופי, הם יהיו תלויים ביום מן הימים ביקומי העתיד של החלל החיצון.

מרקיע אנושי יוכל למצוא את האב; האל הינו קיומי ולכן מציאותי, וזאת בלא תלות במעמדו ההתנסותי של היקום בכללותו. אך לעולם לא יוכל שום מרקיע בודד למצוא את העליון בטרם הגיעו כלל המרקיעים לאותה רמת בשלות מקסימאלית ביקום, המאפשרת להם להשתתף בו-זמנית בתגלית הזו.

האב אינו נושא פנים; הוא מתייחס לכל אחד מבניו המרקיעים כיחיד קוסמי. בדומה לכך, העליון אינו נושא פנים; הוא מתייחס אל בניו ההתנסותיים כאל סך קוסמי כולל אחד.

האדם יוכל לגלות את האב בלבד שלו, ואולם, את העליון הוא יידרש לחפש בלבבות כל יתר בני האדם; וכאשר כלל היצורים יאהבו את העליון באופן מושלם, או אז יהפוך הוא למציאות ביקום עבור כל היצורים כולם. וזוהי רק דרך אחרת לומר שהיקומים יתייצבו באור ובחיים.

הישג התממשות העצמית המושלמת של כל האישויות, שאליו מתווסף הישג של שיווי משקל מושלם ברחבי היקומים, שקול להשגת העליון, ומהווה עדות לשחרורה של כלל המציאות הסופית ממגבלות הקיום הבלתי-שלם. מיצוי מעין זה של כלל הפוטנציאלים הסופיים, מניב את ההישג השלם את העליון, וניתן אף להגדירו אחרת כהתממשות האבולוציונית השלמה של ההווה העליונה עצמה.

בני-אדם אינם מוצאים את העליון לפתע פתאום, בהוד ובהדר שבהם פוערת רעידת אדמה תהומות בסלע, אלא מוצאים אותו לאיטם ובסבלנות, כפי שהנהר סוחף בשקט את האדמה שבקרעיתו.

כאשר תמצאו את האב, תמצאו את הגורם הכביר אשר אחראי להרקעתכם הרוחנית ביקומים; כאשר תמצאו את העליון, תגלו את התוצאה הכבירה של נתיבת התקדמותכם לעבר פרדיס.

ואולם, שום בן-תמותה יודע-אל לעולם לא יוכל לצעוד לבדו במסעו דרך הקוסמוס, שכן יודע הוא כי בכל צעד ושעל צועד לידו האב; ואילו הנתיב עצמו, אשר עליו הוא צועד, הינו נוכחותו של העליון.

7. עתידו של העליון

התממשות השלמה של כל הפוטנציאלים הסופיים שקולה להשלמת התממשותה של כל התנסות אבולוציונית. דבר זה מרמז על הופעתו הסופית של העליון כנוכחות אלוהות כל-יכולה ביקומים. הננו מאמינים כי בשלב ההתפתחות הנוכחי, העליון יהא בעל אישיות בדידה ממש כמו הבן הנצחי, בעל עוצמה מוחשית ממש כמו אי פרדיס, ומאוחד לחלוטין כמו הפועל האחוד, וכל אלו במגבלות אפשרויותיה הסופיות של העליונות, עת יגיע העידן הנוכחי של היקום אל שיאו.

אף כי זהו מושג ראוי לחלוטין של עתידו של העליון, נבקש את שימת לבכם לבעיות מסוימות הטבועות במושג הזה:

1. המפקחים הבלתי-מסויגים של העליון יתקשו להפוך לאלוהות בכל שלב בטרם הושלמה האבולוציה שלו, ועדיין מפקחים אלו ממש מפעילים אפילו כעת את הריבונות של העליונות באופן מסויג ביחס ליקומים המבוססים באור ובחיים.

2. העליון יתקשה לפעול במסגרת השילוש המרבי עד אשר ישלים למעשה את מעמדו ביקום, ועדיין השילוש המרבי מהווה אפילו כעת מציאות מסויגת, ונודע לכם זה מכבר על אודות קיומם של באי הכוח המסויגים של המרבי.

העליון איננו כה ממשי עבור היצורים ביקום, אך קיימות סיבות רבות שבעטיין ניתן להסיק כי הוא מציאותי למדי עבור האלוהות בעלת שבעת ההיבטים, אשר משתרעת למן האב האוניברסאלי בפרדיס ועד לבנים הבוראים והרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים.

ייתכן שברמות העליונות של הסופי, שם משתלב הזמן עם הזמן אשר-עבר-התעלות, חל מעין טשטוש ומיזוג ברצף. ייתכן שהעליון מסוגל לחזות את נוכחותו ביקום ברמות העל-זמניות האלה, ואז לחזות מבעוד מועד ובמידה מוגבלת את האבולוציה העתידית על-ידי שיקוף לאחר של תחזית עתידית זו, ברמות אשר נבראו בדמות נוכחות קיומו של הבלתי-שלם המשווער. ניתן לצפות בתופעות מעין אלה כל אימת שהסופי יוצר מגע עם העל-סופי, למשל בהתנסויותיהם של בני האדם שבהם שוכנים מכוונני מחשבה, המהווים תחזיות אמת להישגיו העתידיים של האדם ביקום לאורך הנצח כולו.

כאשר מתקבלים בני התמותה המרקיעים לסגל הסופיונות של פרדיס, הם נשבעים אמונים לשילוש פרדיס, ובשבועת אמונים זו הם מתחייבים לעד לשמור אמונים לאל העליון אשר הינו השילוש, כפי שהדבר מובן לכל אישיות היצורים הסופיות. לאחר מכן, ועד לימי הבשורה, עת יתייצבו היקומים המקומיים באור ובחיים, חבורות הסופיונים פועלות ברחבי היקומים המתפתחים אך ורק בכפוף לפקודות אשר מקורן בפרדיס. בעת שהארגונים הממשלתיים של הבריאות האלה, אשר הפכו מושלמות, מתחילים לשקף את ריבונותו המגיחה של העליון, הננו מבחינים בכך שחבורות הסופיונים המרוחקות האלה מקבלות על עצמן את סמכותן של ממשלות חדשות מעין אלה. נדמה כי האל העליון מתפתח כגורם המאחד את סגלי הסופיונות האבולוציוניים, אך קיימת סבירות גבוהה לכך שהעליון יהא בבחינת חבר בשילוש המרבי הזה אשר יכווין את ייעודם הנצחי של שבעת הסגלים הללו.

ההוויה העליונה כוללת שלוש אפשרויות על-סופיות לביטוי ביקום:

1. שיתוף-פעולה מוחלטת בשילוש ההתנסותי הראשון.

2. מערכת יחסים מוחלטת-בצוותא בשילוש ההתנסותי השני.

3. השתתפות אינסופית-בצוותא בשילוש השילוש; אך אין ברשותנו מושג מספק באשר למשמעות האמיתית של דבר זה.

זוהי אחת מן ההיפותזות המקובלות באופן כללי באשר לעתידו של העליון, אך קיימות השערות רבות בנוגע ליחסו ליקום המקיף הנוכחי לאחר שזה ישיג מעמד של אור וחיים.

יעדם הנוכחי של יקומי העל הוא להפוך למושלמים, ממש כמו האוונה, כמות שהם ובמסגרת הפוטנציאלים שלהם. מושלמות זו נוגעת להישג הפיזי והרוחני שלהם, ואפילו להתפתחות המנהל, הממשל והאחווה. האמונה היא כי בעידנים העתידיים לבוא תתמצינה, בסופו של דבר, האפשרויות לחוסר-הרמוניה, לחוסר-הסתגלות ולחוסר-התאמה ביקומי העל. מעגלי האנרגיה ימצאו באיזון מושלם ובמוכפפות שלמה לדעת, בעוד שהרוח, בנוכחותה של האישיות, תשיג את השליטה בדעת.

ההשערה היא כי באותו מועד מרוחק, ישיגו אישיות הרוח של העליון ועוצמתו המושגת של הכול-יכול, התפתחות מתואמת; וכי שניהם – כפי שיתאחדו הודות לדעת העליונה ובה, יהפכו לעובדה בדמות ההווה העליונה, מציאות שלמה ביקומים – מציאות אשר בה יוכלו להבחין כל היצורים התבוניים, מציאות שאלה תגבנה כל האנרגיות הברואות, שבה תהיינה מתואמות כל הישיות הרוחניות ושבה תתנסנה כל האישיות ביקום.

מושג זה מרמז על ריבונותו בפועל של העליון ביקום המקיף. סביר ביותר כי מנהלי השילוש הנוכחיים ימשיכו לשמש כבאי כוח, אך אנו מאמינים כי סימני הגבול בין שבעת יקומי העל ייעלמו בהדרגה, וכי היקום המקיף בכללותו יתפקד כשלם אשר הפך מושלם.

ייתכן שהעליון ישכון אז באופן אישי באוורסה, המטה של אורוונטון, ויכווין משם את ניהול בריאות הזמן; ואולם, לאמיתו של דבר, זוהי הינה השערה בלבד. לעומת זאת, בוודאי ניתן יהיה ליצור קשר עם אישיותה של ההווה העליונה במיקום ספציפי מסוים, אף כי נוכחות האלוהות שלה תמשיך למלא, קרוב לוודאי, את יקום היקומים. איננו יודעים מה יהא יחסם של אזרחי יקום העל של אותו עידן כלפי העליון, ואולם הוא עשוי להיות דומה ליחס השורר כעת בין ילידיה של האוונה לבין שילוש פרדיס.

היקום המקיף של אותם ימים בעתיד, היקום אשר הפך מושלם, יהא שונה במאוד ממה שהוא כעת. לא נמצא עוד את ההרפתקאות מסמרות השיער של ארגון הגלאקסיות של המרחב, שתילת החיים בעולמות אי הוודאות של הזמן, ופיתוחן של הרמוניה מתוך כאוס, יופי מתוך פוטנציאלים, אמת מתוך משמעויות, וטוב מתוך ערכים. יקומי הזמן ישיגו את ייעודם הסופי! ואולי תהייה שהות למנוחה, להתרגעות מן המאבק בן העידנים להשגת מושלמות אבולוציונית. אך זו לא תימשך זמן רב! המסתורין המגיח של אלוהות האל המרבי, באופן וודאי ולבטח, יאתגר את האזרחים הללו – אשר הפכו מושלמים – של היקומים אשר התבססו זה מכבר, ממש כשם שאת קודמיהם האבולוציוניים אתגר בעבר החיפוש אחר האל העליון. מסך הגורל הקוסמי יורם ויגלה את ההדר הטרנסצנדנטאלי של החיפוש המוחלטופי המושך אחר ההישג של האב האוניברסאלי ברמות החדשות, הגבוהות יותר, האלה, אשר מתגלות בהתנסותו המרבית של היצור.

[הובא בחסות שליח רב-עוצמה השווה ארעית באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 119

משימות המתת של מיכאל המשיח

שמי הוא גְּנֹאֲלִיָּה, כוכבת הערב הראשית של נבאדון, הוצבתי באורנטיה על-ידי גבריאֵל לשם מילוי משימת גילוי הסיפור של שבע משימות המתת של ריבון היקום, מיכאל מנבאדון. בתצוגה זו אקפיד קלה כחמורה על ההגבלות אשר הושתו עלי במשימה זו.

המתת הינה תכונה הטבועה בבני פרדיס של האב האוניברסאלי. ברצונם להתקרב להתנסויות החיים של היצורים החיים הכפופים להם, משקפים הסדרים השונים של בני פרדיס את טיבם האלוהי של הוריהם מפרדיס. הבן הנצחי של שילוש פרדיס החל בנוהג זה, כאשר העניק את עצמו שבע פעמים לשבעת מעגלי האוונה בימי הרקעתם של גְּרִנְדָּפְנָה ושל הראשונים מבין עולי הרגל של הזמן והמרחב. והבן הנצחי ממשיך ומעניק עצמו ליקומים המקומיים של החלל בדמות נציגיו, הבנים מסדר אָוֹנָאֵל והבנים מסדר מיכאל.

כאשר הבן הנצחי מעניק בן בורא ליקום מקומי מתוכנן, נוטל אותו בן בורא על עצמו את מלוא האחריות להשלמתו של היקום החדש הזה, לשליטה בו ולהרכבתו, לרבות שבועת אמונים לשילוש הנצחי והתחייבות שלא ליטול על עצמו ריבונות מלאה על הבריאה החדשה עד להשלמתן המוצלחת של שבע משימות המתת-בדמות-יצור, אשר יאושרו על-ידי עתיקי היומין של יקום העל אשר לו נתונה הסמכות. זוהי חובה של כל בן מיכאל אשר מתנבא לצאת מעם פרדיס ולעסוק בארגון יקום ובבריאתו.

תכליתן של התגשמויות אלה בגוף הינה לאפשר לבוראים מעין אלה להפוך לריבונים חכמים, אוהדים, הוגנים ומבינים. הבנים האלוהיים הללו הינם הוגנים מעצם טיבם, אך הם הופכים להיות רחומים-מתוך-הבנה כתוצאה מן ההתנסויות במשימות המתת העוקבות האלה; הם רחומים מטיבם, אך התנסויות אלה הופכות אותם לרחומים בדרכים חדשות ונוספות. משימות המתת האלה מהוות את השלבים האחרונים בחינוכם ובאימונם כהכנה למשימתם הנשגבת כשליטים של צדק אלוהי ושל משפט צדק ביקומים המקומיים.

אף-על-פי שתועלות משניות רבות מופקות ממשימות המתת האלה עבור העולמות, המערכות והקונסטלציות השונות, כמו גם עבור הסדרים השונים של הוויות תבוניות ביקום, המושפעים והנהנים ממשימות המתת האלה, עדיין ייעודן הראשי הינו להשלים את אימונו האישי ואת לימודו ביקום של הבן הבורא עצמו. משימות המתת האלה אינן הכרחיות לשם ניהול חכם, צודק ויעיל של יקום המקומי, אך הן לחלוטין נדרשות על-מנת לנהל בריאה שכזו – הרוחשת צורות חיים שונות ומגוון עצום של יצורים תבוניים אך לא-מושלמים – באופן הוגן, רחום ומבין.

הבנים מסדר מיכאל מתחילים את עבודת ארגון היקום מתוך אהדה מלאה והוגנת למגוון סדרי ההוויות אשר אותם בראו. כמות עצומה של חסד הם רוחשים לכל היצורים השונים הללו, ואפילו מרחמים הם על כל אותם טועים ואבודים אשר מתבוססים באנוכיות שלהם עצמם. אך בעיני עתיקי היומין, כישורי צדק ויושרה מעין אלו אינם מספיקים. שלשת השליטים השולטת ביקומי העל אף-פעם לא תאשר את ריבונותו של בן בורא כריבון של יקום, עד אשר רכש באמת את נקודת ההשקפה של יצוריו שלו עצמו באמצעות התנסות בפועל, בסביבה שבה הם עצמם מתקיימים וכאותם יצורים עצמם. ובדרך זו הופכים בנים אלו לשליטים חכמים ומבינים; הם לומדים לדעת את מגוון הקבוצות אשר עליהן ישלטו מתוקף סמכותם ביקום. הם רוכשים באמצעות התנסות חיה את החסד המעשי, את השיפוט ההוגן ואת הסבלנות, אשר מקורם בקיום ההתנסותי של היצור.

היקום המקומי של נבאדון נשלט כעת בידי בן בורא אשר השלים את שירות המתת שלו; הוא מולך בעליונות צודקת ורחומה על פני כל המחוזות העצומים של יקומו המתפתח וההולך והופך מושלם. מיכאל מנבאדון הינו המתת ה-611,121 של הבן הנצחי ליקומי הזמן והמרחב, והוא החל בארגון היקום המקומי שלכם לפני כארבע-מאות מיליארד שנה. מיכאל החל להתכונן להרפתקת המתת הראשונה שלו בסביבות הזמן שבו לבשה אורנטיה את צורתה הנוכחית, לפני מיליארד שנה. משימות המתת שלו התרחשו בהפרשים של כמאה-וחמישים מיליון שנה, והאחרונה שבהן התרחשה באורנטיה לפני כאלף ותשע-מאות שנה. וכעת, אמשיך ואגולל את טיבן ואת אופיין של משימות המתת האלה באופן המלא ביותר שמשימתי מאפשרת.

1. המתת הראשונה

במעמד טקסי אשר נערך בסאלווינגטון לפני כמיליארד שנה, התאספו מנהלי וראשי היקום של נבאדון ושמעו את מיכאל מצהיר כי בעוד זמן מה יקבל לידיו אחיו הבכור, עמנואל, את הסמכות על נבאדון בעוד שהוא עצמו (מיכאל) ייעדר לצורך משימה שעל אודותיה לא ניתן כל הסבר. לא

נמסר כל הסבר אחר על אודות מאורע זה, למעט שדר הפרידה לאבות הקונסטלציה, אשר כלל, בנוסף להוראות אחרות, את המילים: "ולמשך התקופה הזו הנני מותיר אתכם למשמורת בידי של עמנואל, בעוד שאנוכי הולך לעשות כמצוות אבי מפרדיס."

לאחר ששלח שדר פרידה זה, הופיע מיכאל בשדה השילוח של סאלווינגטון, כפי שעשה פעמים רבות בעבר בשעה שהתכוון ליציאה לאוורסה או לפרדיס, אלא שהפעם בא בגפו. ובאלה המילים חתם את דבריו בטרם יצא: "הנני עוזב אתכם לתקופה קצרה בלבד. אני יודע שרבים מכם היו רוצים להצטרף אלי, אך לא תוכלו לבוא למקום שאליו אני הולך. לא תוכלו לעשות את שאני עומד לעשות. אני הולך במצוות אלוהיות פרדיס, וכאשר אסיים את משימתי וארכוש ניסיון זה, אחזור למקומי ביניכם." ובסיימו לומר את הדברים האלה, נעלם מיכאל מנבאדון מעיני כל אלו אשר התקבצו, ולא הופיע שוב אלא בתום עשרים שנה למניין הזמן התקני. בכל סאלווינגטון כולה, אך ורק הסועדת האלוהית ועמנואל ידעו אל נכון את אשר מתרחש, ואיחוד היומין חלק סוד זה אך ורק עם המנהל הכללי של היקום, גבריאל, כוכב הבוקר הזוהר.

כלל תושבי סאלווינגטון, כמו גם אלו אשר שכנו בעולמות המטה של המערכות והקונסטלציות, התקבצו מסביב לתחנות שבהן נקלט המידע על אודות היקום, בתקווה לשמוע דבר-מה על אודות משימתו ומקום הימצאו של הבן הבורא. רק בחלוף שלושה ימים למן עזיבתו של מיכאל התקבלה הודעה בעלת נגיעה אפשרית לעניין. ביום זה נרשם בסאלווינגטון מסר אשר נשלח מספרת המלכי-צדקים, המטה של סדר זה בנבאדון, ובה נכתב בפשטות המסר יוצא-הדופן הבא, אשר טרם נשמע כדוגמתו: "בצהרי היום הזה, הופיע בשדה הקבלה של עולם זה בן מלכי-צדק מוזר, בן שאף שאינו נמנה עלינו, זהה לחלוטין לסדר שלנו. נלוותה אליו אומְנִיָּאִים יחידה, הרשומה כיאות באוורסה, וזו הציגה פקודות אשר נועדו לבכיר שבינינו. הפקודות היו מטעם עתיקי היומין ובאישורו של עמנואל מסאלווינגטון, ונכללה בהן ההנחיה לקבל בן מלכי-צדק זה לסדר שלנו ולהציבו בשירות-לעת-חירום של המלכי-צדקים של נבאדון. וכך צווה; וכך בוצע."

וזה כל מה שמופיע ברשומות סאלווינגטון באשר למתת הראשונה של מיכאל. שום דבר נוסף לא הופיע, עד שבחלוף מאה שנים למניין הזמן באורנטיה נרשמה עובדת חזרתו של מיכאל, וכן ששב לנהל את ענייני היקום. ואולם, רישום מוזר יימצא בעולמם של המלכי-צדקים, רישום שבו מתואר השירות של בן מלכי-צדק ייחודי זה בסגל-לעת-חירום של אותה עת. רישום זה נשמר במקדש פשוט אשר ניצב כעת בחזית ביתו של האב מלכי-צדק, והוא כולל את מסכת שירותו של בן מלכי-צדק ארעי זה במהלך הצבתו בפני עשרים-וארבע המשימות של עתות חירום יקומיות. ורישום זה, אשר בו עיינתי רק לאחרונה, מסתיים באופן הבא:

"ובצהרי היום הזה, ללא כל התראה מוקדמת – וכפי שהעידו על כך שלושה בלבד מחברי האחוזה שלנו – נעלם מעולמנו בן מבקר זה, חבר מן המניין בסדר שלנו, ממש כמות שבא, מלווה רק באומניאפים אחת ויחידה; ורישום זה חתום כעת, והוא לתעודה כי מבקר זה חי כמלכי-צדק, ובדמות מלכי-צדק עבד כמלכי-צדק, וכי ביצע בנאמנות את כל משימותיו כבן-לעת-חירום של הסדר שלנו. ומתוך הסכמה כללית הוא הפך להיות ראש וראשון למלכי-צדקים, באשר זכה לאהבתנו ולהערצתנו הודות לחכמתו שאין-שווה-לה, לאהבתו העילאית ולמסירותו הנשגבת לתפקיד. הוא אהב אותנו, הבין אותנו ושירת יחד איתנו, ולנצח הננו אחיו המלכי-צדקים הנאמנים והמסורים; וזאת משום שזו זה, אשר הגיע לעולמנו, הפך לעולמי-עד לסועד מְטַבַּע המלכי-צדקים ביקום."

וזה כל מה שהותר לי למסור לכם על אודות משימת המתת הראשונה של מיכאל. כמובן שהננו מבינים בבירור כי מלכי-צדק מוזר זה, אשר שירת לצד המלכי-צדקים לפני כמיליארד שנה, היה לא אחר מאשר מיכאל אשר התגלם כך בגוף במשימת המתת הראשונה שלו. הרשומות אינן מציירות באופן ספציפי כי מלכי-צדק ייחודי ויעיל זה היה מיכאל, אך האמונה הרווחת היא שאכן היה זה הוא. קרוב לוודאי כי הרישום העובדתי על אודות הדבר אינו יכול להימצא מחוץ לרשומות של סוֹנְאָרִיִּינְגְטוֹן, ורישומיו של עולם סודי זה אינם פתוחים בפנינו. סודות ההתגלמות והמתת ידועים במלואם אך ורק בעולם מקודש זה של הבנים האלוהיים. הננו יודעים את כל העובדות על אודות משימת המתת של מיכאל, אך איננו מבינים כיצד הן יוצאות אל הפועל. איננו יודעים כיצד שליטו של יקום, הבורא של המלכי-צדקים, יכול כך פתאום, ובאופן כה מסתורי, להפוך לאחד מהם, לקיות בקרבם כאחד מהם ולעבוד כבן מלכי-צדק במשך מאה שנה. אך כך אכן קרה.

2. המתת השנייה

במשך מאה-וחמישים מיליון שנה לאחר משימת המתת של מיכאל בדמות מלכי-צדק, הכל התנהל כשורה ביקום של נבאדון. ואז החלו הצרות להתרחש במערכת מספר 11 של הקונסטלציה מספר 37. צרות אלה נגעו לאי-הבנה של בן לאנונאנדק, ריבון מערכת, וזו יושבה על-ידי אבות הקונסטלציה ואושרה על-ידי נאמן היומין, היועץ מטעם פרדיס לאותה קונסטלציה. אך ריבון המערכת המוחה לא קיבל את פסק הדין במלואו. לאחר יותר ממאה שנה של חוסר שביעות רצון, הוא הוביל את עמיתיו למרד, וזו התבררה כאחת מן המרידות ההרסניות והנרחבות ביותר אשר פרצו מעודן ביקום של נבאדון כלפי סמכותו של הבן הבורא. מרידה זו יושבה ונחתמה זה מכבר הודות לפעולתם של עתיקי היומין באוורסה.

ריבון מערכת מורד זה, לוֹטְנֵנְטִיָּה שמו, שלט ללא עוררין בפלנטת המטה שלו במשך למעלה מעשרים שנה למניין הזמן הנהוג בנבאדון; או אז, באישור אוורסה, הורו הגבוהים ביותר על בידודו וביקשו משליטי סאלווינגטון למנות ריבון מערכת חדש אשר יקבל לידי את משימת הכוונת של אותה מערכת משוסעת ומבולבלת של עולמות מיושבים.

במקביל להתקבלות בקשה זו בסאלווינגטון, הכריז מיכאל את השנייה מאותן הכרזות יוצאות-דופן, אשר בישרה על כוונתו להיעדר ממטה היקום למטרת "עשיית הדבר אשר צִיָּנִי אבי מפרדיס", על הבטחתו "לחזור בזמן אשר נקבע", וכן על כך שהפקיד את כלל הסמכות בידי אחיו מפרדיס, עמנואל, איחוד היומין.

ואז, באותה טכניקה אשר נצפתה בעת שעזב בהקשר של משימת המתת כמלכי-צדק, עזב שוב מיכאל את ספרת המטה שלו. בחלוף שלושה ימים ממועד עזיבתו הבלתי-מוסברת הופיע חבר חדש ובלתי-מוכר בקרב סגל המילואים של בני לאנונאנדק הראשיים של נבאדון. בן חדש זה הופיע בצהרי היום, ללא הודעה מוקדמת כלשהי, ובלוויית תלת-שָׁרְפִים יחידה הרשומה כיאות באוורסה מטעם עתיקי היום, רישום שלו ניתן תוקף מאת עמנואל מסאלווינגטון, וזו הציגה פקודות אשר הורו להציב בן חדש זה למערכת מספר 11 של קונסטלציה מספר 37 כיורשו של לוֹטְנָטְה המודח, ולהסמיכו סמכות מלאה לפעול כריבון מערכת עד למינויו של ריבון חדש.

במשך יותר משבע-עשרה שנה למניין הזמן ביקום, ניהל שליט ארעי מוזר ובלתי-מוכר זה את העניינים וטיפל בחוכמה בקשיים ובבלבול אשר שררו במערכת המקומית השפופה הזו. מעולם לא נאהב ריבון מערכת בלהט שכזה, ומעולם לא כובד ונערץ באופן כה גורף. שליט חדש זה השליט סדר במערכת הסוערת, ואף סעד בקפדנות את כל נתיניו. הוא אף הציע לקודמו, המורד, את הזכות לחלוק עמו את כס סמכות השלטון, אם רק יתנצל בפני עמנואל על המעשים אשר ביצע מתוך קלות דעת. אך לוֹטְנָטְה דחה את ההסדר המוצע, ביודעו היטב כי ריבון מערכת חדש ומוזר זה אינו אלא מיכאל, אותו שליט יקום ממש אשר את פיו הוא המרה רק לאחרונה. ואולם, מיליונים מאלו אשר הלכו שולל בעקבותיו קיבלו את מחילתו של שליט חדש זה, אשר נודע באותה עת כריבון המושיע של מערכת פְּלוֹנְגָה.

ואז הגיע אותו יום רב-אירועים שבמהלכו הגיע ריבון המערכת החדש, אשר מונה על-ידי רשויות היקום כמחליפו הקבוע של לוֹטְנָטְה המודח, ופְּלוֹנְגָה כולה התאבלה על עזיבתו של שליט המערכת הנאצל והמיטיב ביותר אשר ידע נבאדון מעודו. הוא נאהב על-ידי בני המערכת כולה והעריצוהו גם רעיו מכל קבוצות בני לאנונאנדק. ועזיבתו לא הייתה נטולת טקס. בשעה שעזב, נחגגה יציאתו את מטה המערכת בחגיגה כבירה. ואפילו קודמו, זה אשר סטה מדרך הישר, שלח הודעה בזו הלשון: "צדיק אתה ותמים בכל דרכיך. ואף כי ממשיך אני לדחות את שלטון פרדיס, אני מוכרח להודות בכך שאתה הנך מנהל רחום וחנון."

ואז עזב שליט ארעי זה את הפלנטה שבה שהה ושממנה ניהל את המערכת המורדת, ואילו בחלוף שלושה ימים הופיע מיכאל בסאלווינגטון ונטל את רסן הניהול של היקום של נבאדון. מעט לאחר מכן הגיעה מאוורסה ההכרזה השלישית, אשר הצהירה על ההתקדמות בסמכות ריבונותו של מיכאל. הפעם הראשונה הוכרזה עם הגעתו לנבאדון, הפעם השנייה מעט לאחר השלמתה של משימת המתת כמלכי-צדק, ואילו כעת, הגיעה הפעם השלישית עם סיום המשימה השנייה, או משימת הלאנונאנדק.

3. משימת המתת השלישית

זה עתה סיימה המועצה העליונה בסאלווינגטון לדון בבקשה שנשלחה מטעם נשאי החיים בפלנטה מספר 217 של מערכת מספר 87 בקונסטלציה מספר 61. הם ביקשו לשלוח לעזרתם בן חומרי. ונציין כי פלנטה זו מצויה במערכת עולמות מיושבים שבה ריבון מערכת נוסף סטה מדרך הישר, המרידה השנייה מסוגה בתולדות כל נבאדון עד לאותה עת.

לבקשת מיכאל, הושהה המענה לבקשתם של נשאי החיים עד לבחינתו של עמנואל ולדיווחו של זה. היה זה נוהל יוצא מגדר הרגיל, והנני זוכר היטב כיצד כולנו המתנו לדבר-מה יוצא-דופן, ואכן, המתח לא ארך זמן רב. מיכאל הפקיד את ניהול היקום בידי עמנואל, בעוד שאת הפיקוד על צבאות השמיים הפקיד בידי גבריאֵל, וכאשר סיים להשיל מעצמו את אחריותו הניהולית, הוא נפרד מרוח האם של היקום ונעלם משדה השילוח של סאלווינגטון ממש כשם שעשה בפעמיים הקודמות.

וכפי שניתן היה לצפות, בחלוף שלושה ימים הופיע, ללא כל הודעה מוקדמת, בעולם המטה של מערכת מספר 87 בקונסטלציה מספר 61 בן חומרי מוזר, שאליו נלוותה סְקוֹנָאפִים יחידה הרשומה כיאות על-ידי עתיקי היום של אוורסה, רישום לו ניתן תוקף על-ידי עמנואל מסאלווינגטון. ומייד מינה ריבון המערכת הממונה את הבן החומרי החדש והמסתורי הזה לנסיך הפלנטארי בפועל של עולם מספר 217, ומינוי זה קיבל את אישורם המידי של הגבוהים ביותר של קונסטלציה מספר 61.

וכך החל בן חומרי ייחודי זה את הקריירה הסבוכה שלו בעולם מבודד אשר מרד ופרש, עולם הממוקם במערכת מכותרת ונעדרת כל קשר עם היקום שבחוץ. וכך עמל במשך דור שלם של הזמן בפלנטה. בן חומרי לעת-חירות זה הצליח להציל את הנסיך הפלנטארי אשר כשל, ואף את כל הסגל הכושל שלו, ולגרום להם להתחרט. וכך הוא חזה בשובה של הפלנטה לשירות נאמן של שלטון פרדיס, כפי שזה התבסס ביקומים המקומיים. ובזמן המתאים הגיעו בן ובת חומריים לעולם זה אשר נגאל ושוקם, וכאשר התיישבו כראוי על כסאם כשליטים פלנטאריים נראים לעין, עזב הנסיך הפלנטארי הארעי, או של עת-חירות, ונעלם בצוהרי אחד הימים. בחלוף שלושה ימים, הופיע מיכאל במקומו הקבוע בסאלווינגטון, ומעט לאחר מכן הגיעה במסגרת שדרי יקום העל ההכרזה הרביעית של עתיקי היום, אשר בישרה על המשך התקדמותה של ריבונות מיכאל בנבאדון.

צר לי שלא ניתנה לי הרשות לתאר את הסבלנות, הנחישות והכישרון שבהם התמודד בן חומרי זה עם המצבים המתגרים בפלנטה המבולבלת הזו. סיפור הצלתו של עולם מבודד זה הינו אחד מן הפרקים היותר נוגעים ללב בדברי ימי הישועה של נבאדון כולה. בסיומה של משימה זו, הכול בנבאדון הבינו מדוע בוחר שליטם האהוב לעסוק שוב ושוב במשימות המתת החוזרות האלה, שבמהלכן הוא לובש צורה בדמותה של הוויה תבונית כלשהי מסדר כזה או אחר הכפוף לו.

משימות המתת של מיכאל בדמות מלכי-צדק, לאחר מכן בדמות בן לאנונאנדק, ואז בדמות בן חומרי, הינן כולן מסתוריות ומצויות מעבר לכל הסבר. בכל אחד מן המקרים הוא הופיע פְּתֹאֵם כיחיד מפותח לגמרי של אותה קבוצת מתת. לעולם לא יתחוור המסתורין שבהתגלמויות האלה, אלא לאלו

המורשים לגשת אל מעגל הרשומות הפנימי אשר בספרה הקדושה של סוֹנְאָרְיִנְגְטוֹן.

ולמן ימי משימת המתת המופלאה הזו, שאותה ביצע בדמות נסיך פלנטארי של עולם מבודד ומורד, מעולם לא התפתתה אחת מן הבנות החומריות – או התפתה אחד מן הבנים החומריים – בנבאדון, להתלונן על משימותיהם או להטיל דופי בקשיים אשר ניצבו בפניהם במשימותיהם בפלנטה. לעד יידעו הבנים החומריים כי הבן הבורא של היקום הינו להם ריבון מבין וחבר אוהד, אחד אשר "עמד בכל הניסיונות ויכול להם", ממש כשם שהם נדרשים לעמוד בכל הניסיונות ולצלוח אותם.

לאחר כל אחת מן המשימות האלה שרר עידן של התעצמות בשירות ובנאמנות בקרב כלל ההוויות התבוניות השמימיות אשר מקורן ביקום, ואילו העידן שלאחר משימת המתת התאפיין בהתקדמות ובשיפור בכלל שיטות ניהול היקום ובכל טכניקות הממשל. מאז משימת מתת זו, שום בן חומרי או בת חומרית לא הצטרפו ביודעין למרידה כנגד מיכאל; הם אוהבים ומכבדים אותו במסירות גדולה מכדי לדחותו במודע. בעת האחרונה, הוסטו האדמים מדרך הישר אך ורק באמצעות תחבולותיהן ורמייתן של אישיות מורדות מטיפוסים גבוהים מהן.

4. משימת המתת הרביעית

והיה זה בסיומה של קריאת השמות התקופתית המתרחשת באוורסה מדי אלף שנה, שמיכאל הפקיד את ממשל נבאדון בידיהם של עמנואל וגבריאל; וכמובן, נזכרנו במה שארע בעבר בשעה שכך התרחש, וכולנו התכוננו לחזות בהיעלמו של מיכאל לצורך משימת המתת הרביעית שלו. ולא המתנו זמן רב, שכן מעט לאחר מכן הלך אל שדה השילוח של סאלווינגטון ונעלם מעינינו.

בחלוף היום השלישי להיעלמותו זו הקשורה למתת, הבחנו בתשדורות היקום באוורסה בפריט החדשות המשמעותי הבא, אשר נשלח מן המטה השרפי של נבאדון: "אנו מדווחים על הגעתה ללא הודעה של שרפים בלתי-ידועה, אשר אליה נלוו סופרנאפים יחידה וגבריאל מסאלווינגטון. שרפים בלתי-רשומה זו נמנית עם הסדר של נבאדון, רשומה כיאות אצל עתיקי היומין מאוורסה ואושרה על-ידי עמנואל מסאלווינגטון. שרפים זו נבחנה ונמצאה כשייכת לסדר העליון של מלאכיות ביקום מקומי, וכבר הוצבה לסגל היועצים המורים."

במהלך המתת השרפית הזו נעדר מיכאל מסאלווינגטון למשך תקופה של למעלה מארבעים שנה למניין הזמן התקני ביקום. במהלך תקופה זו הוא היה מסופח כיועץ לימוד שרפי, מה שאתם עשויים לכנות מזכיר אישי, של עשרים-ושש מורים מומחים שונים, אשר פעלו בעשרים-ושניים עולמות שונים. משימתו האחרונה, או הסופית, הייתה בתפקיד יועץ וסייע אשר סופח למשימת המתת של בן מורה של שילוש בעולם מספר 462, במערכת מספר 84 של קונסטלציה מספר 3 ביקום של נבאדון.

במשך שבע השנים שבהן שרת במשימה זו, הבן המורה של השילוש מעולם לא היה משוכנע עד תום באשר לזהותה של עוזרתו השרפית. ואכן, באותה תקופה עוררו כל השרפים עניין מיוחד. כולנו ידענו היטב שהריבון האהוב שלנו שוהה לו ביקום מחופש לשרפים, אך אף פעם לא היינו בטוחים באשר לזהותה של שרפים זו. הוא לא זוהה בוודאות אף פעם, עד לזמן שבו סופח למשימת המתת של בן מורה זה של שילוש. אך במהלך התקופה הזו תמיד קיבלו השרפים יחס מיוחד מחשש שאחד מאתנו יגלה ששימש ללא ידיעתו כמארחו של ריבון של יקום במשימת המתת שלו כיצור. וכך, מאז ולעולמי עד, התקיים כאמת – בכל הנוגע למלאכיות – כי הבורא והשליט שלהן "נוסה בכל הצורות בדמות האישיות השרפית, ובכל הניסיונות האלה הוא עמד."

וככל שמשימות המתת האלה לבשו צורה בדמות צורות חיים יותר ויותר נמוכות ביקום, כך גדל שיעור השתתפותו של גבריאל בהרפתקאות ההתגלמות האלה, בתפקיד המקשר היקומי בין מיכאל, אשר שהה במשימת המתת, לבין עמנואל, שליט היקום בפועל.

וכעת התנסה מיכאל בהתנסות של מתת בדמות שלושה סדרים של בני יקום מעשה ידיו: המלכי-צדקים, הלאנונאדקים והבנים החומריים. ובטרם יפנה את תשומת לבו לשלבים השונים של נתיבת ההרקה של יצוריו הרצוניים הנמוכים ביותר, בני התמותה האבולוציוניים של הזמן והמרחב, הוא מתעתד למחול על כבודו ולהופיע בדמות מלאכית כשרפים עליונה.

5. משימת המתת החמישית

לפני מעט יותר משלוש-מאות מיליון שנה למניין הזמן באורנטיה, היינו שוב עדים לאותה העברת סמכויות ביקום לעמנואל, וכן חזינו בהכנותיו של מיכאל ליציאה. הפעם, בשונה מפעמים הקודמות, הכריז מיכאל שפניו מועדות לאוורסה, המטה של יקום העל של אורוונטון. הריבון שלנו עזב בזמן אשר נקבע, אך תשדורות יקום העל מעולם לא ציינו את הגעתו של מיכאל לחצרותיהם של עתיקי היומין. מעט לאחר יציאתו מסאלווינגטון, אכן הופיעה בתשדורות אשר הגיעו מאוורסה ההצהרה המשמעותית הבאה: "היום הגיע עולה רגל מרקיע, בן-תמותה במקור, מן היקום של נבאדון. הוא הגיע ללא כל הודעה מוקדמת וללא מספר, מצויד באישור עמנואל מסאלווינגטון ומלווה בגבריאל של נבאדון. הוויה בלתי-מזוהה זו מצויה במעמד של רוח אמתית והתקבלה לשורותינו."

אילו ביקרתם היום באוורסה, הייתם שומעים על הימים שבהם שהה שם אֶנְגֵּטוֹד, אותו עולה רגל ייחודי ובלתי-מוכר של הזמן והמרחב אשר נודע באוורסה בשם זה. ובן-תמותה מרקיע זה – אשר היה לכל הפחות אישיות נשגבת ודמה לחלוטין לבני התמותה המרקיעים המצויים בשלב הרוחני – חי ופעל באוורסה במשך אחת-עשרה שנים למניין הזמן התקני של אורוונטון. הוויה זו קיבלה וביצעה את המשימות המוטלות על בן-תמותה של

רוח, ממש כמו אחיותיה ממגוון יקומיו של אורונטון. "היא נוסתה ועמדה בכל הניסיונות, ממש כמו אחיותיה", ובכל דבר נמצאה ראוייה לאמון הממונים עליה, ובה בעת תמיד זכתה לכבוד ולהערצת הנאמנה של אחיותיה הרוחות.

מסאלווינגטון, עקבנו בעניין עצום אחר הקריירה של עולה-רגל זה של רוח. בשל נוכחותו של גבריאל ידענו היטב כי עולה-רגל זה של רוח, עולה רגיל וחסר מספר, היה לא אחר מאשר השליט של היקום המקומי שלנו, אשר נמצא במשימת מתת. הופעתו הראשונה של מיכאל, כמי שהתגשם ושימש בתפקיד השמור לאחד משלבי האבולוציה של בני התמותה, היווה מאורע אשר ריגש וריתק את נבאדון כולה. שמענו זה מכבר על אודות דברים שכאלה, אך כעת חזינו בהם. הוא הופיע באורסה כבן-תמותה של רוח מפותח ומאומן לחלוטין, וככזה המשיך בקריירה שלו עד להתקדמותה של קבוצת בני-תמותה מרקיעים להאונה; אז הוא נפגש לשיחה עם עתיקי היום, ומיד לאחר מכן עזב את אורסה בלוויית גבריאל, בפתאומיות וללא כל ציון, והופיע מעט לאחר מכן במקומו הקבוע בסאלווינגטון.

רק לאחר שהשלים משימת מתת זו הבנו סוף-סוף כי מיכאל מתעתד ככל הנראה להתגשם בדמות סדרי האישיות השונים ביקום, החל במלכי-צדקים הגבוהים ביותר וכלה בבני התמותה בשר ודם של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב המצויים בתחתית. בסביבות הזמן הזה החלו המכללות של המלכי-צדקים ללמד את הסבירות לכך שמיכאל יתגשם יום אחד כבן-תמותה בשר ודם, והועלו השערות רבות ביחס לאופן שבו תוכל להתממש משימת מתת שכזו אשר אין-להסבירה. העובדה שמיכאל שימש אישית בתפקיד של בן-תמותה מרקיע עוררה עניין חדש ונוסף בכלל תכנית ההתקדמות של היצורים, המובילה כל מעלה, הן דרך היקום המקומי והן דרך יקום העל.

ועדיין, הטכניקה שמאחורי משימת המתת העוקבות האלה נותרה בגדר מסתורין. ואפילו גבריאל התוודה כי הוא איננו מבין כיצד ברצונו יוכל בן פרדיס זה ובורא יקום זה ללבוש צורה ואישיות, ולחיות את חייו של אחד היצורים הכפופים לו עצמו.

6. משימת המתת השישית

וכעת, כאשר סאלווינגטון כולה הכירה את הסימנים המעידים על משימת מתת הממששת ובאה, זימן מיכאל את כלל שוכני פלנטת המטה, ובפעם הראשונה גולל בפניהם את יתר פרטי תכנית ההתגלמות. הוא הכריז כי יעזוב בקרוב את סאלווינגטון על-מנת להתחיל בקריירה של בן-תמותה מורונטי בחצרותיהם של האבות הגבוהים ביותר בפלנטת המטה של הקונסטלציה החמישית. ואז, שמענו בפעם הראשונה את ההכרזה על כך שמשימת המתת השביעית והאחרונה שלו תיערך בעולם אבולוציוני כלשהו, בדמות בשר ודם.

בטרם עזב את סאלווינגטון אל משימת המתת השישית, נשא מיכאל דברים בפני תושבי הספֶרה אשר התקבצו, ואחר עזב לעיני כל, מלווה בשרפים יחידה ובכוכב הבוקר הבהיר של נבאדון. ובעוד ששוב הופקד ניהול היקום בידיו של עמנואל, האחריות הניהולית התחלקו באופן נרחב יותר.

מיכאל הופיע במטה קונסטלציה מספר חמש במלוא דמותו של בן-תמותה מורונטי בעל מעמד הרקעה. צר לי על שאינני מורשה לגלות את פרטי הנתיבה של בן-תמותה מורונטי זה, נעדר המספר, משום שהייתה זו אחת התקופות המדהימות ויוצאות הדופן בהתנסות המתת של מיכאל, אפילו אם לוקחים בחשבון את שהותו הטראגית והדרמטית באורנטיה. ואולם, בין יתר המגבלות אשר הושטו עלי בעת שקיבלתי על עצמי משימה זו, נאסר עלי לגולל את סיפור הנתיבה המופלאה הזו של מיכאל בדמות בן התמותה המורונטי מאָנְדָנְטום.

כאשר שב מיכאל ממשימת המתת הזו במורונטיה, התחוויר לכולנו כי הבורא שלנו הפך ליצור כאחד היצורים, כי ריבון היקום משמש כאח וכרע אוהד אף ליצורים הברואים התבוניים הנמוכים ביותר במחוזותיו. עוד לפני כן הבחנו בכך שנקודת המבט של היצור הלכה ונרכשה בהתמדה, משום שזו הופיעה בהדרגה, אך הפכה למובחנת יותר לאחר השלמת משימת המתת המורונטית כבן-תמותה, ומובחנת אפילו יותר לאחר ששב מנתיבתו באורנטיה כבנו של נגר.

גבריאל הודיע לנו מבעוד מועד על הזמן שבו עתיד מיכאל להשתחרר ממשימת המתת במורונטיה, ובהתאם לכך ארגנו קבלת פנים מתאימה בסאלווינגטון. מיליונים על-גבי מיליונים של הוויות נתקבצו ובאו מכל עולמות המטה של הקונסטלציות של נבאדון, ורוב אלו אשר שהו בעולמות הסמוכים לסאלווינגטון התקבצו יחדיו על-מנת לקבל את פניו עם שובו אל כס השלטון ביקומו שלו. בתשובה לפנייתנו הרבות ולביטויי ההערכה אשר השפענו עליו, על כך שהינו ריבון המתעניין כל-כך ביצוריו, ענה כך: "פשוט עסקתי בעסקי אבי. הנני עושה את אשר בני פרדיס, האוהבים את יצוריהם ומשתוקקים להבינם, נהנים לעשות."

אך מאותו יום ועד לשעה שבה יצא מיכאל להתרפקה באורנטיה כבן האדם, המשיכה נבאדון כולה לעסוק במעלליו הרבים של שליטה הריבון בעת שפעל באָנְדָנְטום, שם התגלם במשימת המתת כבן-תמותה מורונטי המרקיע באופן אבולוציוני, ובכך שנבחן בכל הדברים ממש כמו רעיו אשר התקבצו מעולמות החומר של כלל הקונסטלציה שבה שהה.

7. משימת המתת השביעית והסופית

ובמשך עשרות-אלפי שנים, ציפינו למשימת המתת השביעית והסופית של מיכאל. גבריאל לימד אותנו כי משימת מתת אחרונה זו תיערך בדמותו של בן-תמותה בשר ודם, אך לא ידענו דבר באשר לזמן, למקום ולאופן שבו תתממש הרפתקה זו.

לעובדה שמיכאל בחר באורנטיה כזירת הפעולה למשימת המתת הסופית שלו, ניתן ביטוי פומבי מעט לאחר שלמדנו על כישלונם של אדם וחווה. וכך, במשך למעלה משלושים-וחמש אלף שנה, עולמכם עמד בחזית תשומת הלב של כלל המועצות ביקום. שום חלק ממשימת המתת באורנטיה לא נשמר בסוד (למעט מסתורין ההתגשמות). כל מה שארע בעולמכם, הקטן אך המכובד, מן ההתחלה ועד לניצחון חזרתו הסופית של מיכאל לסאלווינגטון כריבון העליון על היקום, קיבל פרסום מלא ביקום.

אף-על-פי שהאמנו שזו תהיה השיטה, לא ידענו עד לזמן המאורע עצמו שמיכאל יופיע בכדור הארץ כעולל חסר-ישע של העולם. עד אז, הוא תמיד הופיע בדמות יחיד מפותח לחלוטין המשתייך לקבוצת האישיות שנבחרה למשימת המתת. ואכן, הייתה זו תשדורת מרגשת מסאלווינגטון שבישרה על הולדתו של התינוק מבית-לחם באורנטיה.

ואז, הבנו שהבורא והחבר שלנו לא רק עושה את הצעד המסוכן ביותר בכל מהלך הקריירה שלו, בכך שהוא מסכן, כפי הנראה, את מעמדו ואת סמכותו במשימת מתת זו שבה נולד כעולל, אלא אף הבנו כי התנסותו זו, במשימת המתת הסופית כבן-תמותה, היא אשר תכתיר אותו לעד כריבון העליון והבלתי-מעורער של היקום של נבאדון. במשך כשליש מאה למניין הזמן בכדור הארץ נישאו כל העיניים בכל חלקי היקום המקומי הזה לאורנטיה. כלל היצורים התבוניים הבינו כי מתרחשת משימת המתת האחרונה, ומכיוון שידענו זה מכבר על מרידתו של לוציפר בשטניה ועל העוינות של קליגאסטיה באורנטיה, הבנו היטב את עוצמת המאבק אשר יפרוץ כאשר השליט שלנו ימחל על כבודו ויתגשם באורנטיה בלבוש הצנוע של דמות בשר ודם.

ישוע בן-יוסף, התינוק היהודי, נוצר ונולד בעולם, ממש כמו כל התינוקות האחרים לפניו ולאחריו, למעט העובדה שתינוק ייחודי זה היה התגלמותו של מיכאל מנבאדון, בן פרדיס אלוהי ובורא כלל היקום המקומי הזה של דברים ושל ההוויות. ולעד יותר ללא פתרון מסתורין זה של התגשמות האלוהות בתוך צורתו האנושית של ישוע, אשר מכל בחינה אחרת הגיע לעולם באופן טבעי. ואפילו בנצח, אף-פעם לא תתחווה לכם הטכניקה והשיטה שבאמצעותן התגשם הבורא בדמות ובלבוש ברואי. זהו סוד השייך לסונאריגטון, ומסתורין אלו ידועים אך ורק לאותם בנים אלוהיים אשר התנסו בחוויה של משימת מתת.

חכמים מסוימים בכדור הארץ ידעו על הגעתו הממשמשת ובאה של מיכאל. חכמים אלו, בעלי התובנה הרוחנית, למדו על משימת המתת הצפויה של מיכאל באורנטיה באמצעות הקשרים שבין עולם אחד למשנהו. ואכן, השרפים הודיעו באמצעות היצורים האמצעיוניים לקבוצת כמרים מכשדים, אשר בראשה עמד אָרְךְנֹן. אנשים יודעי-אל אלו ביקרו את הרך הנולד באבוס. הודעה זו אשר נמסרה לאָרְךְנֹן ולעמיתיו מידי השרפים אשר סופחה בעבר לאדם ולחווה בגן הראשון, מהווה את המאורע העל-טבעי היחיד אשר נקשר בהולדתו של ישוע.

הוריו האנושיים של ישוע היו אנשים ממוצעים לגילם ולתקופתם, ולפיכך, נולד וגודל בן אל זה, אשר התגשם מרחם אישה, באופן הרגיל שבו גודלו ילדים באותו גזע ובאותה תקופה.

סיפור שהותו של מיכאל באורנטיה, הסיפור על אודות משימת המתת של הבן הבורא בעולמכם כבן-תמותה, מצוי מעבר ליריעה ולתכלית אשר הוגדרו למסמך זה.

8. מעמדו של מיכאל בתר-משימות-המתת

לאחר משימת המתת הסופית והמוצלחת של מיכאל באורנטיה, לא רק עתיקי היום הכירו בו כשליטה הריבוני של נבאדון, אלא גם האב האוניברסאלי הכיר בו כמנהלו המבוסס של היקום המקומי אשר ברא בעצמו. עם חזרתו לסאלווינגטון, הוכרז מיכאל זה, בן האדם ובן האל, כשליטה המבוסס של נבאדון. מאורסה הגיעה ההכרזה השמינית על אודות ריבונותו של מיכאל, ואילו מפרדיס הגיעה הכרזתם המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, הכרזה אשר מחשיבה את האיחוד הזה בין האל לבין האדם כמי שעומד בראש היקום באופן בלעדי; ועוד הנחתה את איחוד היום המוצב בסאלווינגטון להצהיר על כוונתו לפרוש לפרדיס. גם נאמני היום אשר במטות הקונסטלציות הונחו לפרוש מן המועצות של הגבוהים ביותר. ואולם, מיכאל סירב לקבל את פרישתם של בני השילוש אשר מיעצים ומשתפים פעולה. הוא קיבץ אותם בסאלווינגטון וביקש מהם באופן אישי להישאר ולשמש בתפקידם בנבאדון לעד. הם מסרו על החלטתם להיענות לבקשה זו לממונים עליהם בפרדיס, ועד מהרה נמסרו הצווים אשר מפרדים את בניו אלה של היקום המרכזי מפרדיס ומספחים אותם לנצח אל חצרו של מיכאל מנבאדון.

למיכאל נדרשו כמעט מיליארד שנה, כמניין הזמן באורנטיה, על-מנת להשלים את נתיבת המתת שלו ולבסס באופן סופי את סמכותו העליונה ביקום אשר אותו ברא בעצמו. מיכאל נולד בורא, חונך כמנהל, ואומן כמנהל, אך נדרש להרוויח את ריבונותו מתוך התנסות. וכך נודע עולמכם הקטן ברחבי נבאדון כולו כזירה שבה בחר מיכאל להשלים את ההתנסות שכל בן בורא של פרדיס נדרש לה בטרם יינתנו לו שליטה וניהול בלתי-מוגבלים ביקום אשר אותו ברא בעצמו. וככל שתקיעו ביקום המקומי, תלמדו עוד על אודות האידיאלים והאישיות אשר נגעו למשימות המתת הקודמות של מיכאל.

בעת שהשלים את משימות המתת שלו כיצור, מיכאל לא רק ביסס את ריבונותו שלו, אלא גם העצים את ריבונותו המתפתחת של האל העליון. במהלך משימות המתת האלה, הבן הבורא לא רק עסק בחקר הטבע השונה של אישיות היצורים – חקר אגב ירידה – אלא גם הגשים את ההתגלות של רצונותיהן המגוונים והשונים של אלוהויות פרדיס, אלה אשר סינתזת האחדות שלהן מגלה את רצונה של ההווה העליונה, כפי שמגלים הבוראים העליונים.

היבטי רצון האלוהיות השונים הללו מתממשים באופן אישי ונצחי בטבען השונה של שבע רוחות האב, וכל אחת ממשימות המתת של מיכאל היוותה התגלות ייחודית של אחד ממופעי האלוהיות הללו. במשימת המתת כמלכי-צדק, הוא גילם את רצונם המאוחד של האב, הבן והרוח; במשימת המתת כלאנואנדק, את רצונם של האב והבן; במשימה האדמית הוא גילה את רצונם של האב והרוח. במשימת המתת השרפית את רצונם של הבן והרוח; במשימת המתת כבן-תמותה באורסה הוא גילם את רצונו של הפועל האחוד; במשימת המתת כבן-תמותה מורוטי את רצונו של הבן הנצחי; ובמשימת המתת החומרית באורנטיה הוא חי את רצונו של האב האוניברסאלי, ואף עשה כן כבן-תמותה בשר ודם.

כתוצאה מהשלמת שבע משימות המתת האלה השתחררה ריבונותו העליונה של מיכאל, וגם נוצרה האפשרות לריבונותו של העליון בנבאדון. באף אחת ממשימות המתת לא גילה מיכאל את האל העליון, אך הסך הכולל של כל שבע משימות המתת מהווה התגלות חדשה על אודות ההווה העליונה בנבאדון.

במקביל להתנסות היורדת שלו מן האל אל עבר האדם, מיכאל התנסה בהרקעה מן היכולת ליצור מופעים חלקיים לעליונות הפעולה הסופית ולסופיות שחרור הפוטנציאל שלו לפעולה מוחלטת. כבן בורא, מיכאל הינו בורא בזמן-מרחב; ואולם כבן מאסטר בעל שבעה היבטים, מיכאל הינו חבר באחד הסגלים האלוהיים שמהם מורכב השילוש המרבי.

בעת שעבר דרך ההתנסות של גילוי רצונות שבע רוחות האב של השילוש, התנסה הבן הבורא בגילוי רצונו של העליון. כאשר פעל כמגלה רצונה של העליונות, זיהה עצמו מיכאל לנצח עם העליון, יחד עם כל הבנים האחרים מסוג מאסטר. בעידן הנוכחי ביקום הוא מגלה את העליון ומשתתף בהתממשות של ריבונות העליונות. אך בעידן הבא ביקום, הננו מאמינים כי הוא ישתף פעולה עם ההווה העליונה בשילוש ההתנסותי הראשון, עבור יקומי החלל החיצון ובהם.

אורנטיה הינה המקדש הסנטימנטאלי של כל נבאדון, ראש וראשונה לעשרה מיליון עולמות מיושבים, הבית של מיכאל המשיח כבן-תמותה, ריבון נבאדון כולה, סועד כמלכי-צדק לעולמות, מושיע מערכת, גואל אדמי, רע שרפי, עמית לרוחות מרקיעות, מתקדם מורוטי, בן האדם בדמות בשר ודם והנסיך הפלנטארי של אורנטיה. ואמת דוברים רישומיכם כאשר הם מציינים כי אותו ישוע הבטיח לחזור ביום מן הימים לעולם שבו סיים את משימות המתת שלו, עולם הצלב.

[מסמך זה, המתאר את שבע משימות המתת של מיכאל המשיח, הינו המסמך השישים-ושלושה במספר בסדרת המצגות אשר הוגשו בחסותן של מגוון אישיותות, ואשר מגוללות את סיפורה של אורנטיה עד לזמן שבו הופיע מיכאל על-פני כדור הארץ בלבוש בשר ודם. מסמכים אלו אושרו על-ידי ועדה מנבאדון בת שנים-עשר חברים, בראשותו של מְנוֹטִיָּה מלכיצדק. הכתבנו את הסיפורים הללו ורשמנו אותם בשפה האנגלית – באמצעות טכניקה אשר אושרה על-יד הממונים עלינו – בשנת 1935 לספירה למניין הזמן באורנטיה.]

הספר של אורנטיה

מסמך 120

משימת המתת של מיכאל באורנטיה

מוניתי על-ידי גבריאלי לפקח על תיאור חיי מיכאל בזמן שחי באורנטיה בלבוש בשר ודם; ואנוכי, המנהל המלכי-צדק של וועדת ההתגלות – אשר בידיה הופקדה משימה זו – מורשה להציג את סיפור המעשה של אירועים מסוימים אשר התרחשו מייד בטרם הגעתו של הבן הבורא לאורנטיה על-מנת להתחיל בחלק הסופי של התנסות המתת שלו ביקום. חיים אלו – הנהלים לחיים שהוא משיית על היצורים התבוניים אשר ברא בעצמו – וכן הענקת עצמו בדמות הסדרים השונים של היצורים הברואים, מהווים חלק מן המחיר אשר חייב כל בן בורא לשלם על-מנת לרכוש ריבונות עליונה ומלאה על היקום מעשה ידיו, יקום של דברים ושל הוויות.

לפני המאורעות אשר אני עומד לתאר בזאת, העניק עצמו מיכאל מנבאדון שש פעמים בדמותם של בני שישה סדרים שונים של יצורים ממגוון היצורים התבוניים הברואים. ואז, הכין עצמו לירידה אל אורנטיה בלבוש בשר ודם בן-תמותה, הקדר הנמוך ביותר מבין כל סדרי יצורי הרצון התבוניים שלו, ושם, בדמות בן-אדם של עולם החומר, עתיד היה לשחק במערכה האחרונה בדרמה שבה הוא רוכש ריבונות ביקום בהתאם לצווי שליטי פרדיס של יקום היקומים.

במהלך כל אחת ממשימות המתת הקודמות האלה, מיכאל רכש לעצמו לא רק את הניסיון הסופי של אחת מקבוצות ההוויות אשר יצר, אלא גם התנסות הכרחית בשיתוף הפעולה עם פרדיס, אשר כלשעצמה תרמה תרומה נוספת להתבססותו כריבון היקום אשר ברא. בכל רגע מהזמן שעבר ביקום המקומי, הייתה נתונה בידי מיכאל היכולת לתבוע ריבונות אישית כבן בורא, וכבן בורא לשלוט ביקום לפי בחירתו שלו. אילו כך היה, עמנואל ובני פרדיס הנלווים היו עוזבים את היקום. ואולם, מיכאל לא חפץ לשלוט בנבאדון אך ורק בזכות המבודדת שלו כבן בורא. הוא חפץ להרקיץ – באמצעות התנסות בפועל בשיתוף-פעולה בכפוף לשילוש פרדיס – אל אותו מעמד גבוה ביקום, אשר יכשיר אותו לשלוט ביקומו ולנהל את ענייניו באותה מושלמות של תובנה ובאותה חוכמת ביצוע אשר ביום מן הימים תאפיין את שלטונה המרומם של ההווה העליונה. הוא לא שאף לשלטון מושלם כבן בורא, אלא לעליונות הניהול אשר הינה התגשמות של חוכמת היקום והתנסותה האלוהית של ההווה העליונה.

ולפיכך, בעת שביצע את שבע משימות המתת האלה עבור מגוון סדרי היצורים שלו ביקום, עמדה לנגד עיניו של מיכאל מטרה כפולה: הראשונה, הוא השלים את רכישתה של ההתנסות הנדרשת בהבנת היצורים, אשר חייבים כל הבנים הבוראים לרכוש בטרם יקבלו על עצמם ריבונות שלמה. בכל עת, יוכל בן בורא לשלוט ביקומו שלו בזכותו האישית, אך רק משהשלים את שבע משימות המתת בדמות יצור הוא יוכל לשלוט כנציג העליון של שילוש פרדיס. שנית, הוא שאף לקבל את הזכות לייצג את מקסימום הסמכות של שילוש פרדיס, אשר אותה ניתן לבטא בניהול ישיר ואישי של יקום מקומי. ובהתאם לכך, במשך התנסותו בכל אחת ממשימות המתת ביקום, מיכאל הכפיף עצמו מרצונו ובהצלחה לרצונותיהן המשולבים של מגוון ההתאגדויות השונות של אישיות שילוש פרדיס. כלומר, במשימת המתת הראשונה היה כפוף לרצונם המשולב של האב, של הבן ושל הרוח; במשימת המתת השנייה לרצונם של האב ושל הבן; במשימת המתת השלישית לרצונם של האב ושל הרוח; במשימת המתת הרביעית לרצונם של הבן ושל הרוח; במשימת המתת החמישית לרצונה של הרוח האנסופית; במשימת המתת השישית לרצונו של הבן הנצחי; ובמהלך משימת המתת השביעית והאחרונה, אשר התקיימה באורנטיה, לרצונו של האב האוניברסאלי.

ומשום כך, מיכאל משלב בריבונותו האישית בין רצונן האלוהי של שבע רמות הבוראים ביקום לבין התנסות ההבנה של יצוריו ביקום המקומי. ולפיכך הפך הניהול שלו למייצג העוצמה והסמכות המקסימליים, אף כי הוא נעדר כל הנחות שרירותיות. עוצמתו הינה בלתי-מוגבלת, מכיוון שהיא נגזרת מחיבור התנסותי עם אלוהיות פרדיס; סמכותו הינה בלתי-ניתנת לערעור, הואיל והיא נרכשה באמצעות התנסות בפועל בדמות יצוריו ביקום; ריבונותו הינה עליונה מכיוון שהיא מגלמת בעת ובעונה אחת את נקודת ההשקפה בעלת שבעת ההיבטים של אלוהות פרדיס ואת נקודת השקפתו של יצור הזמן והמרחב.

ולאחר שקבע את המועד למשימת המתת הסופית שלו, ומשבחר את הפלנטה שבה יתרחש מאורע יוצא-דופן זה, ערך מיכאל את הפגישה הרגילה, הקודמת למשימת מתת, עם גבריאלי, ואז הציג עצמו בפני עמנואל, אחיו הבכור ויועץ פרדיס. מיכאל הפקיד כעת בידיו של עמנואל את כלל סמכויות הניהול ביקום אשר לא הפקיד לפני כן בידיו של גבריאלי. ומעט לפני יציאתו של מיכאל להתגשמותו באורנטיה, ובעת שעמנואל קיבל לידיו כמשמורת את היקום למשך משימת המתת באורנטיה, מסר עמנואל למיכאל את עצתו באשר למשימת המתת, הנחיות אשר תעמודנה לרשות מיכאל כמדריך בעת התגשמותו ובזמן שיגדל באורנטיה כבן-תמותה של העולם.

בהקשר זה, ראוי לזכור כי מיכאל בחר להוציא אל הפועל משימת מתת זו בלבוש בשר ודם ובכפוף לרצונו של אב פרדיס. אילו ביצע התגשמות זו אך ורק על-מנת להשיג ריבונות ביקום, לא היה הבן הבורא נדרש להנחיותיו של איש, ואולם, הוא יצא לדרך למשימת גילוי העליון, וזו דרשה תפקוד אגב שיתוף-פעולה עם מגוון רצונותיהן של אלוהיות פרדיס. ולכן, כאשר ישיג לבסוף באופן אישי את ריבונותו, תכלול זו את כל רצון האלוהיות בעל שבעת ההיבטים אשר מגיע לשיאו בעליון. ולפיכך, בשש הפעמים הקודמות הונחה על-ידי נציגיהן האישיים של אלוהיות פרדיס על שלל התאגדויותיהן; וכעת הונחה על-ידי איחוד היומין, שגריר שילוש פרדיס ליקום המקומי של נבאדון, הפועל מטעם האב האוניברסאלי.

נכונותו של בן בורא רב-עוצמה זה להכפיף עצמו שוב ומרצונו שלו לרצון אלוהיות פרדיס, והפעם לזה של האב האוניברסאלי, טמנה בחובה יתרונות עצומים והביאה לתמורה כבירה. מתוך החלטתו זו להכפיף עצמו מתוך חיבור שכזה, יתאפשר למיכאל להתנסות בעת התגשמותו בגוף, לא רק בטבעו של אדם בן-תמותה, אלא גם ברצונו של אב פרדיס, אבי כולם. ובנוסף לכך, יתאפשר לו להתחיל במשימת מתת ייחודית זו מתוך ביטחון מלא, לא רק שעמנואל יפעיל את מלוא סמכותו של אבי פרדיס בניהול יקומו בזמן היעדרו למטרת משימת המתת באורנטיה, אלא גם להתנחם בידיעה כי עתיקי היומין של יקום העל הכריזו על כך שמחוזו שלטונו יהא בטוח מכל פגע במשך כל תקופת משימת המתת.

וזה היה הרקע למעמד רב החשיבות שבו הציג עמנואל את ועדת משימת המתת השביעית. ומתוך ההנחיות של עמנואל לשליט היקום, בטרם יציאתו למשימת המתת של מי שעתידי להיות באורנטיה ישוע מנצרת (מיכאל המשיח), הנני רשאי לצטט את הקטעים הבאים:

1. ועדת משימת המתת השביעית

"אחי הבורא, הנני עומד לחזות במשימת המתת השביעית והסופית שלך ביקום. את שש המשימות הקודמות ביצעת בנאמנות וללא-דופי, ואין לי כל ספק כי גם בזו, משימת מתת הריבונות הסופית שלך, תצליח בדיוק באותה מידה. עד כה הופעת בספרות של משימת המתת שלך כהוויה מפותחת לחלוטין מן הסדר אשר בחרת. ואילו כעת, עתיד אתה להופיע באורנטיה, אותה פלנטה חסרת סדר ומעורערת אשר בחרת בעצמך, לא כבן-תמותה מפותח לגמרי, אלא כתינוק חסר-ישע. וזו, רעי, תהא התנסות חדשה אשר טרם ידעת כמותה. עתיד אתה לשלם את מלוא המחיר של משימת המתת ולהתנסות בהארה השלמה של בורא המתגשם בדמות יצור.

"במשך כל משימות המתת הקודמות שלך, בחרת מרצונך להכפיף את עצמך לרצונן של שלושת אלוהיות פרדיס וכל התאגדויותיהן האלוהיות. במשימות המתת הקודמות שלך היית כפוף לכל שבעת היבטי רצונו של העליון, פרט לאחד – רצונו האישי של אביך, אב פרדיס. וכעת, משבחרת להיות כפוף לגמרי לרצונו של אביך במהלך משימת המתת השביעית, אני, כנציגו האישי של אבינו, נוטל לידי את הסמכות הבלתי-מסויגת ביקומך למשך זמן התגלמותך.

"ועם כניסתך למשימת המתת באורנטיה, אתה מוותר מרצונך על כל התמיכה המיוחדת והסיוע החוץ-פלנטארי אשר היו עשויים להינתן לך על-ידי מי מן היצורים אשר בראת. וכפי שבניך, בני נבאדון, תלויים בך לחלוטין על-מנת להתנהל בבטחה במשך נתיבתם ביקום, כך גם אתה נדרש כעת להיות תלוי לחלוטין וללא סייג באביך מפרדיס כדי להתנהל בבטחה בכל התהפוכות העלומות אשר תופענה במשך חיך אלו כבן-תמותה. וכאשר תסיים את התנסות המתת הזו, תדע אל נכון את מלוא המשמעות העשירה של אמונת-ביטחון זו אשר תדרוש מכל יצור לרכוש במומחיות כחלק ממערכת היחסים האינטימית שלהם איתך, כבוראם וכאביהם ביקום המקומי.

במהלך משימת המתת באורנטיה, עליך לעסוק בדבר אחד בלבד, ההתייחסות הרציפה בינך לבין אביך מפרדיס; והודות למושלמות של מערכת יחסים מעין זו תתגלה לעולם שבו מתבצעת משימת המתת, ואף לכלל היקום אשר בראת, התגלות חדשה ומובנת יותר על אודות אביך ואבי, האב האוניברסאלי, הוא אבי הכול. ולפיכך, עליך לעסוק אך ורק בחיך האישיים באורנטיה. אני אשא במלוא האחריות ואדאג ביעילות לביטחונך ולניהול הרציף של יקומך, החל מן הרגע בו תפקיד מרצונך את הסמכות בידי ועד לרגע שבו תשוב אלינו כריבון יקום אשר אושר על-ידי פרדיס, ואז תקבל חזרה מידי לא את הסמכות שהפקדת בידי, סמכות של בא-כוח, אלא, לחלופין, את מלוא השליטה והסמכות על יקומך.

"ועל-מנת שתדע אל-נכון ובבטחה כי הנני מוסמך לעשות את כל מה שאבטיח לך כעת (אף כי יודע אתה היטב כי אני הנני הבטחת פרדיס לקיום נאמן ולביצוע של מילתי), אני מכריז בזאת בפניך כי קיבלתי זה עתה מסר ובו ציווי מטעם עתיקי היומין של אוורסה אשר ימנע מן היקום של נבאדון כל סכנה רוחנית במשך זמן המתת אשר אתה יוצא אליה מרצונך. שום דבר בעל חשיבות גדולה לא יוכל להתרחש בנבאדון כולה, החל ברגע בו שתאבד את הכרתך, עם תחילת התגשמותך כבן-תמותה, ועד אשר תשוב אלינו כריבון העליון והבלתי-מעורער של היקום אשר בראת וארגנת. במשך פרק הזמן הזה של התגלמותך בגוף, הנני אוחד בפקודותיהם של עתיקי היומין, אשר מצוות בלא-סייג על השמדתה המיידית והאוטומטית של כל הוויה ביקום של נבאדון אשר תימצא אשמה במרידה, או תתיימר להתקומם, בזמן היעדרך לצורך משימת מתת זו. אחי, לאור סמכות פרדיס המובנית בנוכחותי והמועצמת בצו השיפוטי של אוורסה, יהיו יקומך וכל יצוריו הנאמנים בטוחים בזמן משימת המתת שלך. הנך רשאי להתחיל במשימתך ולעסוק אך במחשבה אחת ויחידה – ההתגלות המורחבת של אביך ליצורים התבוניים של יקומך.

"וכפי שארע בכל משימות המתת הקודמות שלך, הנני להזכירך כי הנני מקבל על עצמי את הסמכות ביקומך כאחיד-נאמן. בשמך הנני מפעיל את כלל הסמכות ומשתמש בכלל העוצמה. אני פועל כפי שהיה פועל אבינו מפרדיס ובהתאם לבקשתך המפורשת כי אפעל כך במקומך. וכיוון שכך הינם פני הדברים, כל הסמכות הזאת שהאצלת נתונה לך בכל רגע שבו תראה לנכון לבקשה בחזרה. מתחילתה ועד סופה, מתרחשת משימת המתת שלך לחלוטין מרצונך. כבן-תמותה אשר יתגשם בעולם בגוף, לא יעמדו לרשותך יכולותיך השמימיות, אך תוכל לחזור ולקבל לידך את כל העוצמה שעליה וויתרת, וכן את כלל הסמכות ביקום, בכל רגע שבו תחליט. אם תחליט להחזיר לעצמך את עוצמתך וסמכותך, זכור כי אתה עושה כן מסיבות

אישיות בלבד, שכן אני עצמי הנני ההתחייבות החיה והעליונה אשר בנוכחותה תבטיח את ניהולו הבטוח של יקומך בהתאם לרצונו של אביך. במהלך היעדרותך מסאלווינגטון, לא תוכל להתרחש כל מרידה כדוגמת אלה אשר התרחשו שלוש פעמים לפני כן בנבאדון. זאת הואיל ועתיקי היומין הכריזו כי במשך כל משימת המתת באורנטיה תחוסל כל מרידה אוטומטית מעצם היותה.

"ובעת היעדרותך לצורך משימת המתת יוצאת-הדופן הזו, הנני מבטיחך (בשיתוף-פעולה של גבריאלי) לנהל נאמנה את יקומך; ועת הנני משלח אותך מעמי למשימה זו של סעד התגלות אלוהית ולהתנסות זו של שלמות הבנת האדם, הנני פועל מטעם אבי ומטעם אביך, ומציע לך את העצות הבאות, אשר עשויות להנחות אותך בחיים בכדור הארץ עת תגדל מודעותך העצמית באשר למשימתך האלוהית בעת שהותך המתמשכת בגוף בשר ודם:

2. מגבלות משימת המתת

1. "בהתאם לנוהג ולטכניקה של סונארינגטון – כמצווה על-ידי הבן הנצחי של פרדיס – הכנתי את כל הדרוש לשם כניסתך המיידית למשימת המתת בת-התמותה בהרמוניה עם התכונות אשר הכנת ואשר הפקיד בידי גבריאלי. אתה תגדל באורנטיה ככל ילד בעולם, תשלים את החינוך שלך כאדם – בעודך כפוף כל העת לרצונות של אביך מפרדיס – תחיה את חייך באורנטיה כפי שבחרת, תסיים את שהותך בפלנטה, ותתכונן להרקייע אל אביך על-מנת לקבל ממנו את הריבונות העליונה על יקומך.

2. "מעבר למשימתך בכדור הארץ ולהתגלות עבור היקום, כמשימה משנית לשתייה, אני מיעץ לך, כי לאחר שתהיה מספיק מודע לזהותך האלוהית, תיקח על עצמך משימה נוספת – לחסל טכנית את מרידתו של לוציפר במערכת של שטניה – ושתעשה את כל זאת כבן האדם; וכך, הנני מציע כי תשיג בנועם, בחולשה ההופכת לעוצמה באמצעות היכנעות של אמונה לרצון האב, כבן אנוש של העולם, את כל מה שפעם אחר פעם סירבת להגשים באופן שרירותי תוך שימוש בעוצמה ובכוח הרבים שבהם ניחת בעת שפרצה מרידה חטאה ובלתי-צודקת זו. לדעתי יהא זה בבחינת סיום ראוי ביותר למשימת המתת שלך כבן-תמותה באם תחזור אלינו כבן האדם, כנסיך הפלנטארי של אורנטיה, כמו גם כבן האל, כריבון העליון של יקומך. כך בדמות בשר ודם, היצור התבוני הנמוך ביותר בנבאדון, הקשב לטענותיהם המנאצות של לוציפר ושל קליגאסטיה ושפוט אותן, וכך, מן המעמד הפשוט אשר בחרת, סיים לעד את מיצגי השווה של ילדי האור הללו אשר כשלו. אף כי סירבת בנחישות לנשל את המורדים הללו מתוקף זכויותיך כבורא, יהא זה ראוי שכעת תיטול מידיהם של הבנים הכושלים הללו את סמכותם, בשעה שהנך נתון בלבוש היצור הנמוך ביותר אשר בראת; וכך יכיר לעד כלל יקומך המקומי בהוגנות ובצדק של מה שעשית בעודך בגוף, ושמיתך חסד נמנעת מלעשותו מכוח סמכות שרירותית. וכך, משביססת מתוקף משימת המתת את האפשרות לריבונותו של העליון בנבאדון, חתמת למעשה את כלל ענייניהן הבלתי-פתורים של כל ההתקוממויות הקודמות, למרות השיהוי בזמן, הארוך או קצר יותר, הכרוך בהתממשותו בפועל של הישג זה. במעשה זה, יחוסלו עקרונות כלל העימותים ביקומך. וכאשר תקבל לאחר-מכן את הריבונות העליונה על יקומך, אף-פעם לא יתאפשר שוב לקרוא תיגר על סמכותך בשום חלק של הבריאה הכבירה אשר אתה בראתה באופן אישי.

3. "כאשר תצליח לסיים את פרישתה של אורנטיה, כפי שהנני סמוך ובטוח שכך תעשה, הנני מיעץ לך לקבל על עצמך מגבריאלי את תואר "הנסיך הפלנטארי של אורנטיה", לתעודת נצח מטעם יקומך על משימת המתת האחרונה שלך; וכן, כי תיקח על עצמך לעשות את כל אשר יידרש, ואת כל אשר תואם את תכלית משימתך, בכדי לכפר על הצער ועל הבלבול אשר גרמו בגידתו של קליגאסטיה וכישלוננו, לאחר מכן, של אדם, באורנטיה.

4. "בהתאם לבקשתך, גבריאלי וכל הנוגעים בדבר ישתפו איתך פעולה על-מנת לממש את רצונך המפורש לסיים את משימת המתת שלך באורנטיה תוך הכרזה על משפט של סיום עידן עבור העולם, שאליו יתלוו סיום עידן, תחיתם של בני התמותה השורדים הנמים, וכינונו של עידן מתת רוח האמת.

5. "ובנוגע לפלנטה שבה תתרחש משימת המתת ולדור בני האדם המיידית שבקרבו תחיה בעת שהותך כבן-תמותה, אני מיעץ לך לפעול בעיקר בתפקיד של מורה. בראש ובראשונה, הקדש עצמך לשחרור טבעו הרוחני של האדם ועורר בו השראה. אז, האר את חשכת האינטלקט האנושי, רפא את נשמות האנשים, ושחרר את דעתם מפחדים נושנים. ואז, בהתאם לחכמתך כבן-תמותה, סעד פיזית את אחיך לגוף ודאג לרווחתם החומרית. חייה את החיים הדתיים האידיאליים אשר ימלאו את כלל יקומך בהשראה ובהארה.

6. "בפלנטת המתת שלך שחרר רוחנית לחופשי את האדם אשר הופרד-בשל-מרידה. באורנטיה, תרום תרומה נוספת לריבונותו של העליון, ובכך הרחב את תחום כינון ריבונות זו ברחבי המחוזות הנרחבים של בריאתך, זו אשר בראת בעצמך. ובזו המתת בדמות בשר ודם הנך עתיד לחוות את הארתו הסופית של בורא של זמן-מרחב, את ההתנסות הדואלית של פעולה יחד עם רצונו של אביך מפרדיס בתוך טבעו של אדם. בזמן חייך הארעיים נועדו רצונו של היצור הסופי ורצונו של הבורא האינסופי להפוך לאחד, ממש כשם שהם מתאחדים באלוהותה המתפתחת של ההווה העליונה. הגר את רוח האמת על-מנת לשטוף את פלנטת המתת שלך, וכך יוכלו כל בני התמותה הרגילים באותה ספירה מבודדת לגשת וליהנות מיידית ממלוא סעד נוכחותו הבדידה של אב פרדיס, הם מכווני המחשבה של העולמות.

7. "ובכל אשר הנך עשוי לעשות בעולם המתת, זכור תמיד כי אתה חי חיים אשר נועדו ללמד ולהאיר את כלל יקומך. אף-על-פי שאת החיים הללו של התגשמות בגוף הנך מעניק כמתת לאורנטיה, ראוי שתחיה חיים מעין אלו לשם מתן השראה רוחנית לכלל היצורים התבוניים – האנושיים כמו גם העל-אנושיים – אשר חיו בעבר, חיים כעת, או עתידים לחיות, בכל עולם מיושב אשר נוצר בעבר, מצוי בהיווצרות כעת, או עשוי להיווצר בעתיד בגלקסיה העצומה אשר בתחום ניהולך. ראוי כי תחיה את חייך הארציים בדמות בשר ודם, לא כדוגמא עבור בני התמותה של אורנטיה בעת שבה תשהה שם, ולא עבור בני כל דור אנושי עתידי, באורנטיה או בכל עולם אחר. אלא, דווקא ראוי שתחיה את חייך בגוף באורנטיה כהשראה

לכל אלו החיים בכל העולמות בנבאדון במשך כל דורות העידנים העתידיים לבוא.

8. "משימתך הכבירה, של מימוש ושל רכישת ניסיון בעת החיים בגוף בן-תמותה, כלולה בהחלטתך לחיות חיים של הקדשה פֶּלֶב שלם לעשיית רצון אביך מפרדיס, ובכך לגלות את האל, אביך, בעודך בגוף, ובייחוד עבור היצורים בשר ודם. באותה עת, אתה גם תפרש את אבינו, פירוש רחב וחדש, עבור ההוויות העל-אנושיות של נבאדון. ובמידה שווה לסעד זה של התגלות ושל פירוש מועצם של אבי פרדיס עבור הדעת מהטיפוסים האנושי והעל-אנושי, הנך אף עתיד לפעול על-מנת לערוך התגלות חדשה של האדם עבור האל. בתקופת החיים הבודדת והקצרה שלך בגוף, הָךְגם את האפשרויות הטרנסצנדנטיות הגלומות בבן-תמותה יודע-אל בזמן חייו הקצרים בגוף בן-תמותה – כפי שמעולם לא הודגמו בנבאדון כולה – והצָע פירוש חדש ומאיר של האדם ושל תמורות חייו בפלנטה עבור כל ההוויות התבוניות העל-אנושיות של נבאדון, ולכל הדורות. הנך עתיד לרדת לאורנטיה בדמות בשר ודם, ובעת שתחיה כאחד האדם בתקופתך ובדורך, עתיד אתה להדגים לכלל יקומך את אידיאל הטכניקה המושלמת של העיסוק העילאי בענייני הבריאה העצומה אשר בראת: ההישג שבו האל מבקש ומוצא את האדם, וכן התופעה שבמסגרתה האדם מבקש את האל ומוצא אותו; והגשמתם של כל אלו לשביעות רצונם ההדדית, ובמשך תקופת חיים אחת קצרה בגוף.

9. "הנני מתריע בפניך לזכור תמיד כי אף שאתה עתיד להפוך למעשה לבן אנוש רגיל בעולם, עדיין תישאר בפוטנציאל בן בורא של אב פרדיס. ואף כי במהלך כלל התגשמותך בגוף תחיה ותפעל כבן-אדם, תכונותיה היצירתיות של אישיותך האלוהית תתלווה אליך במסעך מסאלווינגטון לאורנטיה. לאחר הגעתו של מכוונן המחשבה שלך, תוכל להפסיק את התגשמותך בגוף בכל רגע נתון, בכוח רצונך שלך. ולפני הגעתו וקבלתו של המכוונן, אערוב אני לשלמות אישיותך. ואולם, לאחר הגעת המכוונן שלך, ויחד עם ההכרה ההולכת וגדלה בטיבך ובחשיבות משימת המתת שלך, עליך להימנע מלרצות להשיג או להפעיל כוח על-אנושי כלשהו, פשוט משום שזכויותיך כבורא תעמודנה לרשותך עם אישיותך בת התמותה, מפני שלא ניתן להפריד תכונות אלה מנוכחותך האישית. אך שום השלכות על-אנושיות לא יתרחשו בנתיבתך כבן-תמותה, אלא ברצון אב פרדיס, אלא אם כן אתה תחליט על דעת עצמך – תוך הפעלה מודעת ומכוונת של רצונך – החלטה בלתי-מסויגת אשר בסיומה בחירה אישית שלמה.

3. עצות והצעות נוספות

"וכעת, אחי, הנני נפרד ממך ומותיר אותך להתכונן ליציאתך לאורנטיה, ולאחר שייעצתי לך באשר להתנהגות הכללית במהלך משימת המתת שלך, הרשה לי להציג עצות מסוימות אשר הגיעו תוך כדי התייעצות עם גבריאל, עצות הנוגעות להיבטים משניים של חיך בגוף בן-תמותה. הננו ממליצים עוד על הדברים הבאים:

1. "כי בעודך מבקש לחיות את חיך הארציים באופן אידיאלי, תקדיש גם תשומת לב מסוימת למימושם ולהדגמתם של כמה דברים מעשיים אשר יסייעו לאחיק, בני האדם, באופן מיידי.

2. "בכל הנוגע ליחסי משפחה, תן קדימות למנהגי חיי המשפחה המקובלים בעת ובדור שבו חלה משימת המתת שלך. חייה את חיי המשפחה והקהילה שלך בהתאם למנהגי העם שבקרבו בחרת להופיע.

3. "ביחסך לסדר החברתי, הננו ממליצים כי תשקיע את מרב מאמצייך בהתחדשות רוחנית ובשחרור אינטלקטואלי. הימנע מכל הסתבכות במבנה הכלכלי ובהתחייבויות הפוליטיות של ימך שם. הקדש את עצמך במיוחד על-מנת לחיות באורנטיה את החיים הדתיים האידיאליים.

4. "אל לך להתערב בשום פנים ואופן באבולוציה הסדורה והרגילה של הגזעים באורנטיה, ואף לא בפרט הקטן ביותר. אך אין לפרש איסור זה ככזה המגביל את מאמצייך להותיר אחריו באורנטיה מערכת משופרת ומתמידה של *אתיקה דתית חיובית*. כבן-של-עידן נתונות בידך מספר זכויות אשר נוגעות לקידום מעמדם הרוחני והדתי של עמי העולם.

5. "הנך רשאי, בהתאם לשיקול דעתך, לזהות את עצמך עם תנועות דתיות או רוחניות קיימות אשר תימצאנה באורנטיה, אך נסה ככל יכולתך להימנע מלכוון באופן רשמי כת מאורגנת, דת ממוסדת, או כל קבוצת אנשים אתית נפרדת. חיך ותורתך נועדו להפוך למורשתם המשותפת של כל הדתות וכלל הגויים.

6. "על-מנת להימנע מלסייע שלא צורך ליצירתך, מאוחר יותר, של מערכות סטריאוטיפיות על אודות האמונות הדתיות באורנטיה, או כל צורת נאמנות דתית בלתי-מתקדמת אחרת, עוד נייעץ לך: אל לך להשאיר על הפלנטה דבר כתוב כלשהו. הימנע מלכתוב על חומרים אשר משתמרים לצמיתות; האץ בעמיתך שלא לצייר את דמותך הגשמית, או לשמרה בכל צורה אחרת. דאג לכך שבזמן עזיבתך לא ייותר בפלנטה כל דבר אשר עלול לשמש לשם פולחן אלילים.

7. "ובעוד שתחיה חיים רגילים ומוצעים בחברה כיחיד רגיל ממין זכר, ככל הנראה לא תיכנס ליחסי נישואין, אף כי יחסים מעין אלו בהחלט ראויים ותואמים למשימת המתת שלך; חייב אני להזכירך כי אחד מציווי המתת של סונארינגטון אוסר על בן מתת שמוצאו מפרדיס להותיר אחריו צאצאים בפלנטה כלשהי.

8. "ובכל הפרטים האחרים הנוגעים למשימת המתת שלך, הקרבה ובאה, הננו מפקידים אותך להנחייתו של המכוונן השוכן,

ולהוראותיה של הרוח האלוהית הנוכחת-לעולם אשר מנחה את האדם, ולהיגיון וכוח השיפוט של הדעת האנושית אשר תקבל בירושה ואשר תלך ותתרחב. קשר מעין זה בין יצור ובורא יאפשר לך לחיות עבורנו את חיי האדם המושלמים בספרות הפלנטאריות; ולא יהיו אלו בהכרח חיים מושלמים מנקודת המבט של אדם מסוים בדור מסוים ובעולם מסוים (וקל וחומר שלא באורנטיה), ועדיין יהיו אלו חיים שלמים באופן עליון, כפי שיעריכו אותם בעולמות המושלמים יותר ובעולמות אשר הופכים למושלמים של יקומך רחב הממדים.

"וכעת, מי ייתן ויהא עמך אביך ואבי, אשר הנחה וקיים אותנו בכל אשר עשינו עד כה, למן הרגע שבו תעזוב אותנו ותוותר על הכרתך כאישיות, ובמהלך חזרתך המדורגת להכרה באשר לזהותך האלוהית אשר התגשמה בגוף אדם, ואז, במשך כל התנסות משימת המתת שלך באורנטיה, עד אשר תיגאל מן הגוף בשר ודם ותרקיע לימינו של אביך כריבון. כאשר אראה אותך שוב בסאלווינגטון, יהא זה כאשר נקבל את פניך עת תשוב אלינו כריבון העליון והבלתי-מעורער של היקום הזה אשר אותו בראת, ואשר אותו שרתת והבנת במלואו.

"וכעת, הנני מולך בשמך. כריבון בפועל, נוטל אני לידי את מלוא הסמכות בנבאדון למשך כל משימת המתת השביעית שלך בדמות אדם בן-תמותה באורנטיה. ובידיך, גבריאלי, הנני מפקיד את שלומי של זה אשר עתיד להיות בן האדם, עד אשר יחזור אלי בעוצמה ובהדרגה כבן האדם וכבן האל. וגבריאלי, ריבון אני לך עד אשר יחזור מיכאל כאמור."

~~~~~

ואז, מייד ובנוכחות כל שוכני סאלווינגטון המכונסים, מיכאל העלים עצמו מקרבנו, ולא ראינו אותו במקומו הקבוע, עד אשר שב כשליט העליון והאישי של היקום, לאחר השלמתה של נתיבת משימת המתת שלו באורנטיה.

4. ההתגשמות בגוף – שניים שהופכים לאחד

וכך עתידים להשתתק לנצח כמה מילדיו הבלתי-ראויים של מיכאל, אלו אשר האשימו את אביהם-בוראם בכך שבאנוכיותו חפץ לעצמו את השלטון, והשתעשעו ברמיזה שהבן הבורא נותר בשלטון באופן שרירותי ואוטוקרטי, הודות לנאמנותו העיוורת של יקום שלם של יצורים כנועים אשר הולכו שולל. והם נותרו מבולבלים ופקוחי-עיניים נוכח חיי השירות נטולי האנוכיות, אשר החל כעת בן האל לחיות כבן האדם – וכל זאת בעודו כפוף ל"רצונו של אב פרדיס".

אך אל נא תטעו; אף כי מיכאל המשיח אכן היה הוויה בעלת מקור כפול, הוא לא היה כפל-אישיות. הוא לא היה האל אשר מתחבר לאדם, אלא האל אשר מתגלם בדמות אדם. ותמיד הוא היווה הוויה משולבת שכזו. הגורם המדורג היחיד במערכת יחסים זו – אשר אין להבינה – היה המודעות-העצמית (של הדעת האנושית) אשר הכירה בהדרגה בעובדה זו על אודות היותו אלוהים ואדם.

מיכאל המשיח לא הפך לאל בהדרגה. אלוהים לא הפך לאדם ברגע קריטי אחד בחייו של ישוע בכדור הארץ. ישוע היה אלוהים ואדם – מאז ומעולם ואף לנצח נצחים. ואלוהים ואדם אלו היו, והינם כעת – אחד, ממש כשם ששילוש פרדיס של שלושת ההוויות הינו לאמיתו של דבר אלוהות אחת.

לעולם אל תשכחו את העובדה כי המטרה הרוחנית העילאית של משימת המתת של מיכאל הייתה להעצים את התגלותו של האל.

בני התמותה באורנטיה מחשיבים דברים שונים כפלאיים, אך עבורנו – אלו אשר חיים כאזרחי היקום המקומי – קיימים אך ניסים מועטים, ומתוך אלו, המסקרנים ביותר שבהם הינם ללא ספק התגשמויות המתת של בני פרדיס בגוף. הננו מחשיבים קנס את הופעתו של בן אלוהי בתוככי עולמכם ועל-פני עולמכם, הופעה אשר לכאורה מתרחשת באופן טבעי, כאשר חוקי היקום פועלים באופן המצוי מעבר להבנתנו. ישוע מנצרת היה אדם פלאי.

ובכל מהלך ההתנסות יוצאת הדופן הזו, בחר האל האב לבטא עצמו כפי שהוא עושה תמיד – בדרך הרגילה – בדרך הפעולה האלוהית השגרתית, הטבעית והמהימנה.

הספר של אורנטיה

מסמך 121

ימי משימת המתת של מיכאל

הנני פועל תחת השגחתה של הוועידה בת שנים-עשר החברים המשתייכים ל"אחוות האמצעיונים המאוחדת של אורנטיה", ואשר בראשה יושבים במשותף הבכיר מקרב הסדר שלנו וכן המלכי-צדק הרשום. אני הנני האמצעיוני המשני אשר סופח בעבר לשליח אַנְדְּרִיאָס, והנני מורשה להעלות על הכתב את סיפור מהלכי חייו של ישוע מנצרת, כפי שאלו נצפו על-ידי סדר היצורים הארציים אשר עליו אני נמנה, וכפי שנרשמו חלקית לאחר מכן בידי הנתיין האנושי אשר נמצא במשמורתי הזמנית. בידעו היטב כי המאסטר שלו הקפיד להימנע באופן כה קפדני מלהותיר אחריו רישומים כתובים, אנדריאס סירב בנחישות לשכפל עותקים של סיפורו בכתב. העובדה שגם שליחיו האחרים של ישוע נהגו באופן דומה עיכבה עד מאוד את העלאתן של הבשורות על הכתב.

1. המערב במאה הראשונה שלאחר ישוע

ישוע לא הגיע לעולם הזה בתקופה של ניוון רוחני; בתקופה שנולד הייתה אורנטיה בעיצומה של תחייה במחשבה הרוחנית ובחיי הדת, תחייה שכמותה לא חוותה בכל ההיסטוריה הבת-אדמית ובשום תקופה אחרת מני אז. כאשר מיכאל התגשם באורנטיה בגוף, שררו בעולם התנאים המיטביים אי פעם לשם משימת המתת של הבן הבורא, ואף התנאים המיטביים אשר שררו מני אז. במאות השנים אשר אך קדמו לתקופה זו, התפשטו התרבות היוונית והשפה היוונית הן במערב והן במזרח הקרוב, והיהודים – גזע מן הלבנט אשר בטבעו היה מורכב מחלק מערבי ומחלק מזרחי – התאימו באופן מובהק לשם ניצול התנאים התרבותיים והלשוניים אשר נוצרו, על-מנת להפיץ באופן יעיל דת חדשה הן למזרח והן למערב. שלטונם הפוליטי הנוח של הרומאים באזור הים התיכון הוסיף ותרם לנסיבות המיטביות האלה.

צירוף כלל ההשפעות העולמיות האלה מודגם היטב בפעילויותיו של פאולוס, אשר היה בתרבותו הדתית עברי מעם העברים, ואשר הכריז את בשורת המשיח היהודי בשפה היוונית, בעוד שהוא עצמו היה אזרח רומי.

עד לימי ישוע, לא נראתה במערב ציוויליזציה כדוגמת זו של תקופתו, ואף לא מני אז. הציוויליזציה האירופית הייתה מאוחדת ומתואמת תחת שלוש השפעות יוצאות-דופן:

1. המערכות החברתיות והפוליטיות הרומאיות.

2. השפה והתרבות היוונית – ובמידה מסוימת גם הפילוסופיה שלהם.

3. השפעת הדת והמוסר היהודיים, אשר נפוצו במהירות.

עת ישוע נולד, קלל אזור הים התיכון היווה אימפריה מאוחדת אחת. בפעם הראשונה בהיסטוריה של העולם חיברו דרכים משובחות רבים מן המרכזים העירוניים העיקריים. הפיראטיות בימים חוסלה, ותקופת סחר ומסעות כבירה החלה צומחת במהירות. אירופה לא נהנתה מתקופת סחר ומסעות כמו זאת עד למאה התשע-עשרה שלאחר ישוע.

על-אף השקט הפנימי והשפע כלפי-חוץ של העולם היווני-רומי, מרבית שוכני האימפריה התבוססו בטינופת ובעוני. המעמד העליון הקטן היה עשיר; המעמד התחתון העני כלל את כל שאר פשוטי האנושות. מעמד בינוני מאושר ומשגשג עדיין לא היה קיים; הוא החל להופיע אך ורק בחברה הרומית של אותה תקופה.

המאבקים הראשונים בין המדינה הרומית למדינות של הפּרָת תמו זה עתה, והותירו את סוריה בידי הרומים. בימיו של ישוע נהנו סוריה ופלשתינה מתקופת שגשוג, משקט יחסי ומתנועת סחר נרחבת הן עם ארצות המזרח והן עם ארצות המערב.

2. העם היהודי

היהודים היוו חלק מן הגזע השמי הקדום יותר, אשר כלל גם את הבבלים, את הפיניקים ואת אויביה החדשים יותר של רומא באותה עת, אנשי קרתגו. במהלך החלק הראשון של המאה הראשונה שלאחר ישוע, היהודים היוו את הקבוצה המשפיעה ביותר בקרב העמים השמיים, ורצה המקרה שהם שכנו במיקום גיאוגרפי ייחודי ואסטרטגי, בהתאם לאופן שבו נשלט והתארגן המסחר בעולם באותה תקופה.

פלשתינה נחצתה על-ידי רבות מדרכי המלך אשר חיברו בין האומות אשר מקדם; וכך הפכה פלשתינה לנקודת המפגש, או לצומת הדרכים, של שלוש יבשות. הנוסעים, הסחר, כמו גם הצבאות של בבל, אשור, מצרים, סוריה ויוון, וכן אלו של מדינות הפרת ושל רומא, שטפו את פלשתינה בזה אחר זה. מקדמת דנא חלפו שיירות רבות מן המזרח דרך חלק כזה אחר של האזור הזה בדרכן אל נמלי הים הטובים של מזרח הים התיכון, משם נשאו הספינות את מרכולתן לכל רחבי נמלי המערב. ויותר ממחצית מתנועת השיירות חלפה דרך – או בקרבת – עיירה קטנה בגליל ושמה נצרת.

ואף כי פלשתינה הייתה ערש התרבות הדתית היהודית, כמו גם מקום לידתה של הנצרות, היהודים נסעו ברחבי העולם, שכנו בקרב אומות רבות וסחרו בכל אחת מן הפרובינציות של המדינה הרומית ושל מדינות הפרת.

היוונים סיפקו את השפה ואת התרבות, רומא בנתה את הדרכים ואיחדה את האימפריה, אך הייתה זו תפוצתם של היהודים – אשר נפוצו ביותר ממאתיים בתי כנסת וקהילות דתיות מאורגנות היטב הפזורות פה ושם ברחבי העולם הרומי – אשר סיפקה את מרכזי התרבות שבהם התקבלה לראשונה הבשורה החדשה על אודות ממלכת השמיים, ואשר מהם נפוצה לאחר מכן אל קצוות עולם.

בשולי כל בית כנסת יהודי נמצא קומץ מאמינים גויים, אנשים "אדוקים" או "יראי שמיים", ובקרב הגרים הללו, אשר בשוליים, מצא פאולוס את עיקר המומרים הראשונים לנצרות. אפילו בבית המקדש בירושלים נמצאה חצר מקושטת של גרים. קשר אדוק התקיים בין התרבות, המסחר והפולחן של ירושלים ושל אנטיוכיה. ובאנטיוכיה נקראו ראשוני תלמידיו של פאולוס בשם "נוצרים".

מיקומו המרכזי של פולחן בית המקדש היהודי היווה בעת ובעונה אחת את הסוד להישרדותו של המונותאיזם שלהם, ואת ההבטחה להזנתו ולהפצתו בעולם של מושג חדש ומועצם של אותו אל אחד, האל של כל האומות ואבי כל בני התמותה. הפולחן בבית המקדש בירושלים ייצג את הישרדותו של המושג התרבותי הדתי הזה אל מול נפילתם, בזה אחר זה, של מצביאי הגויים ורודפי העם על רקע גזעי.

אף-על-פי שבאותם ימים חסו היהודים תחת הרומים, הם נהנו ממידה רבה של ממשל-עצמי, ובזוהרם את המעללים עתירי העוז של יהודה המכבי ושל ממשיכי דרכו המידיים, הם רטטו בציפייה להופעתו המיידית של גואל גדול אף יותר, של המשיח אשר לו ציפו זה מכבר בכיליון עיניים.

סוד הישרדותה של פלשתינה, ממלכת היהודים, כמדינה עצמאית-למחצה, טמון במדיניות החוץ של ממשלת רומא. זו ביקשה לשמר בשליטתה את דרך המלך המובילה מסוריה אל מצרים דרך פלשתינה, כמו גם את המסופים המערביים של נתיבי השיירות המחברים בין המזרח למערב. רומא ביקשה למנוע את עלייתו של כוח אחר בלבנט, אשר יכול היה למנוע את המשך התפשטותה במחוזות אלה. יישומה של מדיניות התככים, אשר יועדה לסכסך בין סוריה הסלאוקית ומצרים התלמית, דרשה לטפח את פלשתינה כמדינה נפרדת ועצמאית. מדיניותה של רומא, התנוונותה של מצרים והיחלשותם המדורגת של הסלאוקים, אל מול התחזקתם של הפרתים, כל אלה מסבירים כיצד במשך כמה דורות הצליחה קבוצת יהודית קטנה וחלשה לשמר את עצמאותה הן ביחס לסלאוקים מצפון והן ביחס לתלמיים מדרום. היהודים ייחסו את החופש והעצמאות הללו נוכח השלטון הפוליטי של העמים הסובבים החזקים יותר, את גורלם המשופר, להיותם "העם הנבחר", להתערבותו הישירה של יהוה. גישה זו של עליונות גזעית הקשתה עוד יותר את חיי היהודים כאשר הם נפלו לבסוף תחת חסותה רומא. ואולם, אפילו באותה שעת צער סירבו היהודים להכיר בכך שמשימתם בעולם לא הייתה פוליטית, אלא רוחנית.

בימי ישוע היו היהודים חשדניים ותוקפניים במיוחד, זאת משום שהם היו מצויים תחת שלטון של אדם מן החוץ, הורדוס האדומי, אשר נטל את מושכות השלטון ביהודה הודות לכך שהשכיל להתחבב על שליטי רומא. ואף כי הורדוס הצהיר על-כך שהוא שומר אמונים למצוות ולמנהגים העבריים, הוא המשיך לבנות מקדשים לאילילים זרים רבים.

יחסיו הטובים של הורדוס עם שליטי רומא הבטיחו ליהודים יכולת לנוע בבטחה בעולם, ובכך פתחו את הדרך לחדירה יהודית עמוקה יותר עם הבשורה החדשה על אודות ממלכת השמיים, ואפילו אל קצות האימפריה הרומית ואל מדינות אשר היו בעלות בריתה. מלכותו של הורדוס תרמה רבות גם להמשך התמזגותן של הפילוסופיה היהודית וזו ההלניסטית.

הורדוס בנה את נמל קיסריה, וכך חיזק את מעמדה של פלשתינה כצומת דרכים בעולם המתורבת. הוא מת בשנת 4 לפני הספירה, ובנו, הורדוס אנטִיפֶס, שלט בגליל ובפְּרָאָה בימי נעורו של ישוע ובימי משימת הסעד שלו, עד לשנת 39 לספירה. אנטִיפֶס, כאביו, היה בנאי גדול. הוא בנה מחדש רבות מערי הגליל, כולל את מרכז הסחר החשוב שבציפורי.

מנהיגי הדת והמורים הרבניים בירושלים לא החשיבו במיוחד את בני הגליל. כאשר נולד ישוע, היה הגליל יותר גוֹי מאשר יהודי.

3. בקרב הגויים

אף כי התנאים החברתיים והכלכליים במדינה הרומית לא היו מן המשובחים ביותר, השלום והשגשוג מבית סייעו רבות למשימת המתת של מיכאל. במאה הראשונה שלאחר ישוע כללה החברה באזור הים התיכון חמש מעמדות מובחנות:

1. האריסטוקרטיה. המעמדות הגבוהים בעלי הממון והשררה הרשמית, הקבוצות בעלות זכויות היתר וקבוצות השלטון.

2. קבוצות בעלי העסקים. נסיכי המסחר והבנקאים, הסוחרים – היבואנים והיצואנים הגדולים – הסוחרים הבין-לאומיים.

3. מעמד הביניים הקטן. אף כי קבוצה זו אכן הייתה קטנה, נודעה לה השפעה רבה והיא היוותה את עמוד השדרה של הכנסייה הנוצרית בראשיתה. וזו עודדה את הקבוצות האלה להמשיך ולעסוק באומנויות ובמקצועות אשר בהם עסקו. בקרב היהודים, רבים מן הפרושים השתייכו למעמד זה של בעלי המקצועות.

4. הפועלים החופשיים. לקבוצה זו נודע מעמד חברתי מועט, אם בכלל. אף-על-פי שהם התגאו בהיותם חופשיים, הם נמצאו בעמדת נחיתות בהידרשם להתחרות בעבודת עבדים. בני המעמדות הגבוהים יותר זלזלו בהם, וסברו שהם הינם חסרי-תועלת, למעט לשם "תכליות ההתרבות".

5. העבדים. כמחצית מאוכלוסיית רומא השתייכה לקבוצת העבדים; רבים מהם היו יחידים מעולים אשר טיפסו עד מהרה במעלה הסולם, בקרב הפועלים החופשיים או אפילו בקרב אנשי הסחר. ואולם, רובם היו בינוניים או נחותים מאוד.

השעבוד, ואפילו של בני עמים נעלים, אפיין את הכיבוש הרומי. לבעלים הוקנתה מרות בלתי-מסויגת ביחס לעבד. בראשיתה הורכבה הכנסייה הנוצרית בעיקר מבני המעמדות הנמוכים ומן העבדים הללו.

לעיתים קרובות, עבדים נעלים קיבלו שכר ולאחר שחסכו ממנו די הצליחו לפדות את עצמם. עבדים משוחררים רבים מעין אלו עלו בסולם ושימשו בתפקידים רמים במדינה, בכנסייה ובעולם העסקים. וזה הדבר אשר אפשר לכנסייה הנוצרית, בראשיתה, לגלות מידה כה רבה של סובלנות כלפי צורת עבודת מותאמת זו.

באימפריה הרומית של המאה הראשונה שלאחר ישוע לא היו בעיות חברתיות גדולות. מרבית התושבים החשיבו עצמם כשייכים לקבוצה אשר אליה נולדו כדרך מקרה. בפני יחידים מוכשרים וכשירים, תמיד נותרה פתוחה האפשרות לעלות בסולם המעמדות מהרובד הנמוך יותר לרובד הגבוה יותר של החברה הרומית, אך על-פי-רוב בני האוכלוסייה השונים הסתפקו במעמד שבו הם ניצבו. הם לא היו מודעים יתר-על-המידה למעמדות, ואף לא החשיבו את הבדלי המעמד הללו כדבר בלתי-צודק או שגוי. הנצרות לא הייתה תנועה כלכלית בשום מובן שהוא, והיא לא חרטה על דגלה את שיפור מצבם העלוב של בני המעמדות המדוכאים.

ואף כי בהשוואה למגבלות אשר הושמו עליה בפלשתינה, נהנתה האישה מחופש רב יותר באימפריה הרומית, מסירותם של היהודים למשפחה ורגשות החיבה הטבעיים שלהם עלו בהרבה על אלו של הגויים.

4. הפילוסופיה של הגויים

מבחינה מוסרית היו הגויים נחותים במידת-מה מן היהודים, אך בלבבות הגויים הנאצלים יותר שכנו טוב טבעי וחיבה אנושית פוטנציאלית המספיקים על-מנת לשמש כמצע שופע לנביטת זרע הנצרות, כך שתצמיח שפע יבול בדמות אופי מוסרי והישג רוחני. עולם הגויים דאז נשלט על-ידי ארבע פילוסופיות חשובות, אשר כולן נגזרו, פחות או יותר, מן הפלאטוניזם הקדום יותר של היוונים. ארבע האסכולות הפילוסופיות האלה היו:

1. האסכולה האפיקוראית. אסכולת מחשבה זו הוקדשה לרדיפת האושר. המצליחים שבין האפיקורסים לא היו מסורים לתענוגות. והדוקטרינה הזו סייעה, לכל הפחות, לשחרר את הרומאים מפטליזם קטלני יותר; היא לימדה אותם כי יש לאדם היכולת לשפר את מעמדו הארצי. היא הצליחה להילחם ביעילות בבורות של האמונות הטפלות.

2. האסכולה הסטואית. הסטואה הייתה הפילוסופיה הנעלה ביותר של המעמדות הגבוהים יותר. הסטואים האמינו כי הטבע כולו נשלט בידי היגיון-של-גורל. הם לימדו כי נשמת האדם אלוהית היא; וכי היא עצמה כלואה בגוף פיזי רע מיסודו. נשמת האדם השיגה שחרור כאשר האדם חי בהרמוניה עם הטבע, עם האל; וכך, המידות הטובות הפכו לגמול בעבורן הן. הסטואיות העפילה לשיאי המוסריות המעודנת, ולאידאליים אשר מאז לא נמצאו שווים להם בשום מערכת פילוסופית אנושית לגמרי. ואף כי הסטואים דבקו בכך שהם הינם "צאצאי האל", הם לא הצליחו להכיר אותו, ולפיכך גם לא הצליחו למצוא אותו. הסטואה נותרה בחזקת פילוסופיה; היא מעולם לא הפכה לדת. חסידיה ביקשו לכוון את דעתם להרמוניה של הדעת האוניברסאלית, אך הם כשלו בראיית עצמם כילידיו של אב אובה. פאולוס נטה מאוד אל עבר האסכולה הסטואית כאשר כתב, "איהיה כאשר אהיה, ואסתפק במה שיש".

3. אסכולת הציניקנים. אף כי הציניקנים סברו שהפילוסופיה שלהם מקורה בדיֶיֶגֶס האתונאי, הרבה מן הדוקטרינה שלהם נגזרה ממה שנותר מתורתו של מאקיוואנטה מלכי-צדק. בתחילתה, האסכולה הייתה יותר דת מאשר פילוסופיה. ולכל הפחות, הציניקנים יצרו דת פילוסופית דמוקרטית. הם המשיכו להטיף בשדות ובשווקים את הדוקטרינה לפיה "ברצותו יוכל האדם להציל את עצמו." הם הטיפו לפשטות ולמידות טובות ודחקו באדם לעמוד ללא מורא נוכח המוות. המטיפים הציניקנים הנוודים הללו תרמו רבות להכנת

הזירה עבור המיסיונרים הנוצרים המאוחרים יותר. שיטות ההטפה הפופולאריות שלהם דמו עד מאוד לתבנית ולסגנון אשר נכללו באגרותיו של פאולוס.

3. האסכולה הסקפטית. הסקפטיות דגלה בכך שהידע בטעות יסודו, וכי שהאמונה המשוכנעת והביטחון אינם מן האפשר. הייתה זו גישה שלילית לגמרי, אשר מעולם לא זכתה לתפוצה רחבה.

הפילוסופיות האלה היו דתיות-למחצה; לעיתים קרובות הן היו מפיחות-חיים, אתיות ומעוררות אצילות, אך לרוב הן חלפו מעל לראשיהם של פשוטי העם. מלבד, אולי, הציניקנים, הפילוסופיות האלה נועדו לחכמים ולחזקים, והן לא שימשו כדת של הצלה עבור החלשים והעניים.

5. דתות הגויים

במהלך העידנים הקודמים, הדת הייתה בעיקרה עניין של שבט או של אומה; על-פי-רוב היא לא נגעה כלל ועיקר ליחיד. האלים היו אלים של השבט או של האומה, לא אלים אישיים. מערכות דתיות שכאלה סיפקו אך מענה מועט לתשוקותיו הרוחניות היחידניות של האדם הממוצע.

בימיו של ישוע, דתות המערב כללו את הדתות הבאות:

1. *הדתות הפגאניות*. אלה היוו שילוב שבין המיתולוגיות ההלניסטיות והלטיניות לבין לאומנות ומסורת.

2. *פולחן הקיסר*. האלהה זו של האדם כסמל המדינה נתקלה בסירוב חמור מצד היהודים ומצד ראשוני הנוצרים, ולפיכך הובילה במישרין לרדיפה מרה של הרומאים את שתי התנועות האלה.

3. *אסטרולוגיה*. המדע-כביכול של בבל התפתח לכדי דת ברחבי האימפריה היוונית-רומית. ואפילו במאה העשרים, האדם עדיין לא השתחרר לחלוטין מאמונה טפלה זו.

4. *דתות המסתורין*. מבול של פתות מסתורין ניתך על העולם אשר היה אחוז רעב רוחני. היו אלה דתות חדשות ומוזרות מן הלבנט, אשר סחררו את ראשי פשוטי העם והבטיחו להם גאולה אישית. עד מהרה הפכו דתות אלה לאמונה המקובלת בקרב המעמדות הנמוכים בעולם היווני-רומי. ואלה תרמו רבות להכשרת הקרקע להתפשטותה המהירה של התורה הנוצרית הנעלה יותר. זו הציגה מושג מלא הוד של האלוהות, מושג שאליו נקשרו תיאולוגיה מסקרנת עבור הנבונים והבטחה רבת משמעות של גאולה לכולם, ואפילו עבור האדם הממוצע של אותם ימים, אשר היה עם הארץ אך רעב רוחנית.

דתות המסתורין בישרו את קץ האמונות של הלאום, וכתוצאה מהן נולדו כתות אישיות רבות. אף כי דתות המסתורין היו רבות, כולן התאפיינו בדברים הבאים:

1. אגדה מיתית כלשהי, מסתורין – ומכאן מקור שמן. ככלל, נגע מסתורין זה לסיפור על אודות חייו, מותו וחזרתו לחיים של אל כלשהו. דוגמא טובה לכך היא התורה של דת מיתראס, אשר הייתה בת תקופתה של הכת הנוצרית בעת שזו עלתה בזכות פאולוס, ואשר התחרתה בה.

2. המסתורין היה לא-לאומי ובין-גזעי. הוא היה אישי וחברי, וכתוצאה ממנו נולדו אחוות דתיות וחברות מגזריות רבות.

3. הפולחן שלהן התאפיין בטקסי חניכה מורכבים ובטקסי פולחן מרשימים. טקסי הפולחן והריטואלים הסודיים שלהן היו לעיתים אכזריים ומעוררי חלחלה.

4. בלא תלות בטקסיהן, או בשיעור שבו נטו להגזים, המסתורין הללו תמיד הבטיחו לחסידיהן גאולה, "שחרור מן הרוע, הישרדות לאחר המוות, וחיי נצח בעולמות האושר המצויים מעבר לעולם הצער והעבדות הנוכחי."

אך בל תטעו, ואל לכם להתבלבל בין תורתו של ישוע לכתות המסתורין. הפופולאריות שלה זכו כתות המסתורין מעידה על כך שהאדם מבקש להיגאל, ומציגה רעב וצמא אמיתיים לדת אישית ולצדקתו של היחיד. ואף כי המסתורין לא הצליחו לספק באופן ראוי את הכמיהה הזו, הם אכן סללו את הדרך להופעתו המאוחרת יותר של ישוע, אשר אכן הביא לעולם את לחם החיים ואת מימיהם.

פאולוס, במאמץ לנצל את העובדה שרבים דבקו בדתות המסתורין המוצלחות יותר, ביצע התאמות מסוימות בתורתו של ישוע במטרה להפוך אותה למקובלת יותר בעיני מספר גדול יותר של מומרים פוטנציאליים. ואולם, אפילו הפשרות אשר ערך פאולוס בתורתו של ישוע (הנצרות) עלו על הטובה שבדתות המסתורין, מהטעמים הבאים:

1. פאולוס לימד על אודות פדיון מוסרי, על אודות גאולה אתית. הנצרות הצביעה לעבר חיים חדשים והטיפה לאידיאל חדש. פאולוס ויתר על טקסים קסומים ועל לחשים טקסיים.

2. הנצרות הציגה דת אשר התמודדה עם פתרונות סופיים לסוגיה האנושית, וזאת מכיוון שהציעה לא רק גאולה מן הצער, ואפילו מן המוות, אלא גם הבטיחה שחרור מן החטא באמצעות רכישת אופי בעל איכויות של צדיקות, אשר ראוי לו לשרוד לנצח.

3. דתות המסתורין התבססו על מיתוסים. הנצרות אשר הטיף פאולוס התבססה על עובדה היסטורית: על משימת המתת של מיכאל, בן האל, עבור המין האנושי.

בקרב הגויים המוסריות לא נקשרה בהכרח לפילוסופיה או לדת. לאנשים שמחוץ לפלשתינה לא תמיד היה ברור שכהן דת אמור להיות חיים מוסריים. הדת היהודית, ולאחר מכן הן תורתו של ישוע והן תורת הנצרות המתפתחת של פאולוס, היו הדתות האירופיות הראשונות אשר הניחו את ידן האחת על אמות המוסר ואת האחרת על האתיקה, ובתוך כך התעקשו על כך שאנשי הדת ישימו לבם לזה וגם לזה.

ישוע נולד בפלשתינה בדיוק לדור אנושי שכזה, אשר נשלט על-ידי מערכות פילוסופיות בלתי-שלמות מעין אלה ואשר ניצב תוהה נוכח כתות דתיות סבוכות שכאלה. ומאוחר יותר העניק בדיוק לדור זה את בשורתו על אודות דת אישית – זו של היותנו בנים לאל.

6. הדת העברית

סמוך לסוף המאה הראשונה שלפני ישוע, שרתה המחשבה הדתית בירושלים תחת ההשפעה העצומה של התורה התרבותית היוונית, ואפילו של הפילוסופיה היוונית, ובמידת מה השתנתה בעטיין. ובמסגרת המאבק הממושך בין האסכולות המזרחית והמערבית בחשיבה של העברים, ירושלים ושאר המערב והלבנט אימצו ככלל את נקודת ההשקפה היהודית המערבית, או את ההשקפה ההלניסטית המותאמת.

שלוש שפות עיקריות היו בשימוש בפלשתינה בימי ישוע: פשוטי העם דיברו בנב מוסים של השפה הארמית; הכוהנים והרבנים דיברו עברית; ואילו בני המעמדות המשכילים והשכבות הגבוהות יותר בחברה היהודית דיברו באופן כללי יוונית. העובדה שכתבי הקודש העבריים תורגמו מוקדם יחסית ליוונית באלכסנדריה, תרמה באופן משמעותי לשליטתו המאוחרת יותר של האגף היווני של התרבות והתיאולוגיה היהודית. וכתביהם של המורים הנוצריים עתידיים היו להופיע במהרה באותה השפה. תחיית היהדות מתחילה בתרגומם של כתבי הקודש העבריים ליוונית. הייתה זו השפעה חיונית, אשר לאחר מכן גרמה לכת הנוצרית של פאולוס לנטות מערבה במקום מזרחה.

אף כי אמונותיהם של היהודים ההלניסטיים הושפעו אך במעט מתורתם של האפיקורסים, ההשפעה של הפילוסופיה של אפלטון ושל דוקטרינות הסגפנות העצמית של האסכולה הסטואית הייתה משמעותית. השפעתה הגדולה של הסטואה מודגמת בספר מכבים ד'; חזירתן המשמעותית, הן של הפילוסופיה האפלטונית והן של דוקטרינות האסכולה הסטואית, מודגמות בספר חכמת שלמה. היהודים ההלניסטיים העמידו פירוש כה אלגורי לכתבי הקודש העבריים, עד כי לא התקשו לסגל את התיאולוגיה העברית לפילוסופיה של אריסטו, אשר אותה העריצו. אך כל אלו הובילו לבלבול הרה אסון, אשר נפתר כאשר פילון האלכסנדרוני נטל לידי את מלאכת הפתרון ויצר הרמוניה מערכתית בין הפילוסופיה היוונית לבין התיאולוגיה העברית, פתרון אשר הביא לידי קיום של מערכת אמונות ומנהגים של דת מצומצמת ועקבית באופן יחסי. והתורה המאוחרת הזו, אשר שילבה בין הפילוסופיה היוונית לבין התיאולוגיה העברית, הייתה זו אשר שלטה בפלשתינה שבה חי ולימד ישוע, וזו שעליה התבסס פאולוס בשעה שבנה את הכת המתקדמת והמוארת יותר שלו – הנצרות.

פילון היה מורה גדול; מאז משה לא חי אדם אשר השפיע במידה כה רבה על המחשבה הדתית והאתית של העולם המערבי. שבעה מורים אנושיים גדולים, בעלי שיעור קומה, שילבו בין היסודות המוצלחים יותר של המערכות האתיות והדתיות של זמנם, ואלה הם: סְטֵאֶרְד, משה, זֶרְוֶאֶסְטֶרָא, לאו-טסה, בודהה, פילון ופאולוס.

פאולוס, ברוב חכמתו, הבחין והסיר מן התיאולוגיה הבסיסית שלו, אשר קדמה לנצרות, את מרבית – אך לא את כל – אי ההתאמות אשר נבעו ממאמציו של פילון לשלב בין הפילוסופיה המיסטית היוונית והדוקטרינות הסטואיות של הרומאים לבין התיאולוגיה המשפטית של העברים. פילון הוביל את פאולוס לשחזר באופן מלא יותר את מושג שילוש פרדיס, אשר במשך זמן רב נותר רדום בתיאולוגיה היהודית. רק בנושא אחד פאולוס כשל ולא השכיל להתעלות מעל לתורתו של היהודי האמיד מאלכסנדריה – בדוקטרינת הכפרה; פילון לימד כי אך ורק הקזת דם מביאה לגאולה ולסליחה. ייתכן שהוא אף קיבל הצצה ברורה יותר אל מציאותם ונוכחותם של מכוונני המחשבה, מאשר זו אשר קיבל פאולוס. ואולם, הדוקטרינה של פאולוס על אודות החטא הקדמון, והדוקטרינות על אודות אשמה העוברת בירושה וטבע האדם הרע מיסודו, כמו גם הגאולה מכל אלו, התבססו בחלקן על תורות מיתראיות, והיה להן אך מעט במשותף עם התיאולוגיה היהודית, עם הפילוסופיה של פילון, או עם תורתו של ישוע. מקורם של חלקים אחדים מתורת פאולוס באשר לחטא הקדמון ולכפרה היו ממנו עצמו.

הבשורה על-פי יוחנן, הסיפור האחרון על אודות חייו הארציים של ישוע, כוונה לעמי המערב, והיא מציגה את הסיפור בעיקר בהתאם לנקודת השקפתם של הנוצרים המאוחרים יותר באלכסנדריה, אשר היו גם חסידי תורת פילון.

בסביבות ימיו של ישוע חלה באלכסנדריה תפנית מוזרה ביחס ליהודים, וממעוז עבר זה של היהודים יצא גל רדיפה עכור, אשר הגיע אפילו עד לרומא עצמה, שממנה הוגלו אלפים רבים של יהודים. ואולם, מערכה שקרית זו לא התמידה זמן רב; עד מהרה החזיר השלטון האימפריאלי ליהודים את החירויות אשר ניטלו מהם, והחיל זאת על פני האימפריה כולה.

והיכן שלא מצאו עצמם היהודים ברחבי העולם, בין שהגיעו לשם למטרות סחר ובין שהגיעו בשל רדיפות, כולם כאחד תמיד נצרו בלבם את בית המקדש הקדוש אשר בירושלים. התיאולוגיה היהודית אכן שרדה על-פי הפירוש אשר ניתן לה בירושלים וכפי שננהגה בה, אף כי פעמים מספר הצילו אותה מאבדון מורים מסוימים מבבל אשר התערבו בזמן.

כמעט שני מיליון וחצי יהודים הגיעו מן התפוצות לירושלים על-מנת לחגוג את החגים והמועדים הלאומיים. ובלא תלות בהבדלים התיאולוגיים והפילוסופיים בין יהודי המזרח (הבבלים) לבין יהודי המערב (ההלניסטיים), שררה ביניהם הסכמה על ירושלים כמרכז הפולחן שלהם, ועל כך שהם ממתנינים למשיח אשר בוא יבוא.

7. יהודים וגויים

עד לימי ישוע, היהודים ביססו לעצמם את מושגיהם על אודות מקורותיהם, ההיסטוריה שלהם וייעודם. הם בנו חומת הפרדה בְּצוּרָה בינם לבין עולם הגויים; הם בזו לכל מנהגיהם של הגויים. הם דבקו במצוות כפשוטן, והתענגו על צורה של התחסדות-עצמית אשר התבססה על גאווה כוזבת במורשתם. הם גיבשו לעצמם מושגים מוצקים על אודות המשיח המובטח, ומרביים ראו בעיני רוחם משיח אשר יגיע כחלק מן ההיסטוריה של האומה ושל הגזע. עבור העברים של אותם הימים, התיאולוגיה היהודית התבססה ללא עוררין, והתקבעה לצמיתות.

תורתו ומנהגיו של ישוע באשר לסובלנות ולעדינות עמדו בסתירה לאופן שבו התייחסו היהודים מזה זמן רב כלפי העמים אשר אותם החשיבו לעובדי אלילים. היחס שאותו הפגינו היהודים במשך דורות כלפי העולם החיצון מנע מהם לחלוטין את האפשרות לקבל את תורתו של המאסטר באשר לאחוה רוחנית של בני האדם. הם לא היו מוכנים לחלוק את יהוה עם הגויים על בסיס של שוויון, ובדומה לכך, לא היו מוכנים לקבל כבן האל אחד אשר לימד תורות חדשות ומזרות מעין אלה.

הסופרים, הפרושים, והכוהנים שבו את היהודים בשבי נורא של הריטואל והמצוות, שעבוד אשר היה אמיתי הרבה יותר מאשר זה של שלטון רומא. היהודים בימי ישוע היו כפופים לא רק לחוק, אלא היו משועבדים באותה מידה גם לדרישות המשעבדות של המסורות, אשר התערבו וחדרו לכל תחום בחיים האישיים והחברתיים. כל יהודי מאמין היה כפוף לכללי נוהג והתנהגות מפורטים אלו, ואין זה מוזר כלל שהם דחו מיד אחד משלהם אשר התיימר להתעלם מן המסורת הקדושה שלהם, ואשר העז לזלזל בנוהגים החברתיים אשר היו שגורים מזה זמן כה רב. הם התקשו עד מאוד לקבל באהדה את תורתו של אחד אשר לא היסס להתעמת עם מערכת הדוגמות, אשר הם האמינו שצוותה מפיו של אברהם אבינו בכבודו ובעצמו. כך ציווה להם משה את תורתם, והם לא היו מוכנים להתפשר.

עד למאה הראשונה שלאחר ישוע, זכתה התורה שבעל-פה – אשר היוותה את הפירוש שאותו נתנו הסופרים – למעמד גבוה יותר מזה של התורה שבכתב. וכל אלו הקלו על מנהיגי דת מסוימים מקרב היהודים לשכנע את העם להתנגד לקבלתה של בשורה חדשה.

הנסיבות האלה הפכו לבלתי-אפשרית את הגשמת ייעודם האלוהי של היהודים, כמבשריה של בשורה חדשה של חופש דתי ושחרור רוחני. הם לא הצליחו להשתחרר מאזיקי המסורת. ירמיהו דיבר על "יראת האל בלבבם", יחזקאל דיבר על "רוח חדשה בנשמת האדם", וסופר תהילים נשא תפילה לכך שהאל "יברא לי לב טהור ורוח נכון יחדש בקרבי". אך כאשר הדת היהודית, דת המעשים הטובים והשעבוד למצוות, נפלה קורבן לקיפאון האינרציה המסורתית, זזה תנועת האבולוציה הדתית מערבה אל עבר עמי אירופה.

וכך נקרא עם אחר לדגל והתבקש לשאת ולהפיץ בעולם תיאולוגיה מתקדמת, תורה סדורה הכוללת את הפילוסופיה של היוונים, את החוק של הרומאים, את המוסר של היהודים ואת בשורת קדושת האישיות והחירות הרוחנית, כפי שנוסחה על-ידי פאולוס בהתבסס על תורת ישוע.

כת הנצרות של פאולוס הציגה את מוסריותה כסימן היכר למוצאה מן היהדות. היהודים ראו את ההיסטוריה כהשגחתו האל – יהוה בפעולה. מן היוונים שאבה התורה החדשה מושגים בהירים יותר על אודות חיי הנצח. התיאולוגיה והפילוסופיה של הדוקטרינות של פאולוס הושפעו לא רק מתורתו של ישוע, אלא גם מאפלטון ומפילון. האתיקה שלו הושפעה לא רק מן המשיח, אלא גם מן הסטואים.

בשורתו של ישוע, כפי שקיבלה ביטוי בכת הנוצרית של פאולוס באנטיוכיה, התמזגה עם התורות הבאות:

1. טיעוניהם הפילוסופים של הגרים היוונים על אודות היהדות, לרבות כמה מן המושגים שלהם על חיי הנצח.

2. התורות שבאופנה מקרב כתות המסתורין הפופולאריות, ובייחוד הדוקטרינות של הכת המיתראית על אודות פדות, כפרה וגאולה באמצעות קורבן, המושגות על-ידי אל כזה או אחר.

3. תורת המוסר של הדת היהודית הממוסדת.

בימי ישוע הידע של תושבי האימפריה הרומית בים התיכון, של תושבי ממלכת הפרת ושל העמים הסמוכים, באשר לגיאוגרפיה של העולם, לאסטרונומיה, לבריאות ולחולי, היה פרימיטיבי וגס; ומטבע הדברים הכרזותיו של הנגר מנצרת היכו אותם בתדהמה. הרעיונות של דיבוק על-ידי רוח, של טוב ורע, נגעו לא רק לבני-אדם. בעיניהם, כל סלע ועץ נחשבו כאחוזי דיבוק ברוח. היה זה עידן מכושף, וכולם האמינו בניסים כדבר שבשגרה.

8. רישומים כתובים קודמים

בהתאם להנחיות שקיבלנו, ניסינו להשתמש עד כמה שאפשר ברישומים הקיימים על אודות חייו של ישוע באורנטיה, ובמידה מסוימת אף לתאם בין רישומים אלו. ואף-על-פי שנהנינו מגישה לרישומי האבודים של השליח אנדריאס, ושהפקנו תועלת רבה משיתוף הפעולה עם קבוצה רחבה של הוותיקים שמימיו אשר שהו בכדור הארץ בימי משימת המתת של מיכאל (וראו לציון מכוונן המחשבה שלו אשר הפך לאישי), התכוונו אף להשתמש במה שמכונה הבשורות של מתי, מרקוס, לוקס ויוחנן.

מקורם של רישומי הברית החדשה הללו נעוץ בנסיבות הבאות:

1. **הבשורה על-פי מרקוס.** יוחנן מרקוס כתב את התיאור המוקדם והפשוט ביותר על אודות חיי ישוע (להוציא את רשימותיו של אנדריאס). הוא הציג את המאסטר כסועד, כאדם משכמו ומעלה. ואף כי מרקוס עצמו היה נער אשר נכח ברבים מן המאורעות אשר אותם תיאר, סיפורו לאמיתו של דבר מהווה את הבשורה על-פי שמעון פטרוס. בתחילה היה מרקוס מקורב לפטרוס; לאחר מכן לפאולוס. הוא העלה תיאור זה על הכתב לבקשת פטרוס, ומשום הפצרתה הכנה של הכנסייה ברומא. ביוזעו היטב כיצד סירב המאסטר בנחישות לרשום את תורתו בעודו חי בגוף בכדור הארץ, גם מרקוס, כמו השליחים ותלמידים מובילים אחרים, היסס בטרם העלה אותן על הכתב. ואולם, פטרוס הרגיש שהכנסייה ברומא נזקקה לתייעוד כתוב מעין זה, ומרקוס הסכים להכינו. הוא הכין רשימות רבות בטרם הלך פטרוס לעולמו בשנת 67 לספירה, ובהתאם למתאר אשר אושר על-ידי פטרוס והכנסייה ברומא, הוא החל לכתוב מעט לאחר מותו של פטרוס. הבשורה הושלמה לקראת סוף שנת 68 לספירה. מרקוס כתב אך ורק את מה שזכרו הוא עצמו ופטרוס. מאז עבר הרישום שינויים משמעותיים, פסקאות רבות הוסרו ממנו וחומרים מאוחרים יותר הושמו במקום החמישית האחרונה של הבשורה המקורית, אשר אבדה מכתב היד הראשוני אפילו עוד בטרם הועתקה. רישום זה, אשר נערך בידי מרקוס, ואשר נוספו אליו רשימותיהם של אנדריאס ומתי, היה החומר הכתוב שעליו התבססו כל סיפורי הבשורה המאוחרים יותר אשר ביקשו לתאר את חייו של ישוע ואת תורתו.

2. **הבשורה על-פי מתי.** מה שמכונה הבשורה על-פי מתי הינו סיפור חייו של המאסטר, כפי שנכתב על-מנת לחזק את הנוצרים היהודים. הסופר מבקש להראות בהתמדה כי הרבה ממה שעשה ישוע בחייו "ממלא את דברי הנביא". בשורתו של מתי מתארת את ישוע כנצר לבית דוד, ומציגה אותו כמי שמכבד עד מאוד את המצוות ואת הנביאים.

בשורה זו לא נכתבה בידי השליח מתי. כתב אותה איזדור, אחד מתלמידיו, אשר נעזר לא רק בזיכרונותיו האישיים של מתי על אודות האירועים הללו, אלא גם ברישומים מסוימים שערך מתי על אודות אמרותיו של ישוע מיד לאחר הצליבה. רישום זה מטעמו של מתי נכתב בארמית; איזדור כתב ביוונית. כאשר יוחסה בשורה זו למתי, לא הייתה כאן כל כוונה להונות. כך היה נהוג באותם ימים, כך כיבדו תלמידים את מוריהם.

התייעוד המקורי של מתי עבר עריכה בשנת 40 לספירה, והוספו לו תכנים נוספים, ממש בטרם עזב את ירושלים על-מנת לעסוק בהטפת הבשורה. היה זה רישום פרטי, והעותק האחרון שלו הושמד כאשר מנזר בסוריה עלה באש בשנת 416 לספירה.

איזדור נמלט מירושלים בשנת 70 לספירה, לאחר שעלו על העיר צבאותיו של טיטוס, והוא לקח עמו לפלג עותק מרשימותיו של מתי. בעודו חי בפלה, בשנת 71, כתב איזדור את הבשורה על-פי מתי. ברשותו היו גם ארבע החמישיות הראשונות של תיאורו של מרקוס.

3. **הבשורה על-פי לוקס.** לוקס, הרופא מאנטיוכיה אשר בפסיכיקה, היה גוי שאותו המיר פאולוס, והוא כתב סיפור שונה למדי על אודות חייו של המאסטר. הוא החל לנהות אחר פאולוס וללמוד על אודות חייו ותורתו של ישוע בשנת 47 לספירה. לוקס משמר בתיאורו הרבה מ"חסדו של האדון, ישוע המשיח", על-פי עובדות אשר ליקט מפאולוס ואחרים. לוקס מציג את המאסטר כ"חברם של המוכסים והחוטאים." הוא לא גיבש את שלל רשימותיו לכדי הבשורה, עד לאחר מותו של פאולוס באֶפֶסֶס בשנת 82 לספירה. הוא תכנן לכתוב שלושה ספרים אשר עוסקים בהיסטוריה של ישוע והנצרות, אך הוא הלך לעולמו בשנת 90 לספירה, מעט לפני שסיים את הכרך השני מתוך השלושה המתוכננים, "מעשי השליחים."

כחומר לצורך כתיבת בשורתו, הסתמך לוקס בראש ובראשונה על סיפור חייו של ישוע כפי ששמע אותו מפי פאולוס. לפיכך, בשורתו של לוקס הינה, במידה מסוימת, הבשורה על-פי פאולוס. אך ללוקס היו גם מקורות מידע אחרים. הוא לא רק ראיין עשרות עדי ראיה למאורעות הרבים בחיי ישוע אשר עליהם כתב, אלא גם הצטייד בעותק של בשורתו של מרקוס, כלומר ארבע החמישיות הראשונות שלה, התיאור אשר כתב איזדור, וגם ברישום קצר שערך בשנת 78 לספירה מאמין מאנטיוכיה בשם צֶדְס. ברשותו של לוקס היה מצוי גם עותק מהוה, אשר עבר עריכות רבות, מרשימות שיוחסו לשליח אנדריאס.

4. **הבשורה על-פי יוחנן.** הבשורה על-פי יוחנן מתארת הרבה מעבודתו של ישוע ביהודה ומסביב לירושלים, תיאור אשר אינו נכלל בכתבים האחרים. בשורה זו מכונה הבשורה על-פי יוחנן בן-זבדיה, ואף כי יוחנן עצמו לא היה זה אשר כתב אותה, היא נכתבה

בהשראתו. מאז כתיבתה, היא נערכה פעמים רבות על-מנת להביא לכך שתיראה כאילו הוא עצמו כתבה. בעת שנכתבה, היו ברשותו של יוחנן הבשורות האחרות, והוא הבחין בכך שפרטים רבים נשמטו; בהתאם לכך, בשנת 101 לספירה הוא האיץ בעמיתו נתן, יהודי יווני מקיסריה, להתחיל בכתיבה. יוחנן סיפק את החומר מזיכרונותיו שלו ומתוך התייחסות לשלושת הכתבים שהיו כבר בנמצא. לא היו ברשותו רשימות שהוא עצמו ערך. האיגרת הידועה כ"א' יוחנן" נכתבה על-ידי יוחנן עצמו כעין פתיח לעבודה אשר ביצע נתן תחת הנחייתו.

כל הכותבים הללו הציגו מיצגים כנים של ישוע, כפי שהם ראו, זכרו, או למדו מפיו, וכפי שמושגיהם על אודות המאורעות הרחוקים הללו הושפעו מן התיאולוגיה הנוצרית העוקבת שבה צידד פאולוס. ואף כי הם אינם מושלמים, רישומים אלו הספיקו על-מנת לשנות את מהלך ההיסטוריה של אורנטיה למשך כמעט אלפיים שנה.

[גילוי נאות: בעת ביצוע המשימה אשר עליה הופקדתי, קרי לנסח מחדש את תורתו של ישוע מנצרת ולספר מחדש על אודות מעשיו, השתמשתי באופן חופשי במקורות רישום ומידע פלנטאריים שונים. מה שעמד לנגד עיניי הינו הכנתו של סיפור אשר לא רק יאיר את עיני אנשי הדור הנוכחי, אלא גם יסייע בעד כלל הדורות העתידים לבוא. מתוך המגוון העצום של מידע אשר עמד לרשותי, בחרתי את מה שנראה בעיניי כמתאים ביותר לביצועה של משימה זו. ניסיתי ככל האפשר להפיק את המידע ממקורות אנושיים לחלוטין. רק כאשר מקורות אלה נמצאו חסרים ניגשתי לרישומים ממקור על-אנושי. כאשר רעיונות ומושגים על אודות חייו ותורתו של ישוע מצאו ביטוי הולם בדעת אנושית, תמיד נתתי עדיפות לתבניות מחשבה אנושיות מעין אלה. ואף-על-פי שתיקנתי את הביטוי המילולי על-מנת להתאימו באופן מיטבי למושגים שלנו על אודות המשמעות האמיתית והחשיבות האמיתית של חיי המאסטר ותורתו, במהלך כל תיאוריי ניסיתי להיצמד ככל האפשר למושגים ולתבניות המחשבה האנושיים. יודע אני היטב כי מושגים אשר מקורם בדעת אנושית יתקבלו טוב יותר על-ידי כל דעת אנושית אחרת, ויסייעו יותר בעדה. כאשר לא הצלחתי למצוא את המושגים הנדרשים ברישומים אנושיים, או כפי שבוטאו על-ידי אדם, הצעד הבא שלי היה להשתמש במקורות זיכרון של סדר היצורים הארצי אשר עליו הנני נמנה, האמצעיונים. וכאשר גם מקור מידע משני זה נמצא חסר, פניתי ללא היסוס אל מקורות המידע העל-פלנטריים.

התזכירים אשר אספתי, ואשר מהם הכנתי תיאור זה על אודות חייו של ישוע ותורתו – למעט הזיכרון של רשימות השליח אנדריאס – כוללים פניני מחשבה ומושגים נעלים על אודות תורתו של ישוע, אשר נאספו מיותר מאלפיים בני-אדם אשר חיו בכדור הארץ למן ימיו של ישוע ועד לעת כתיבת התגלויות אלה, או יותר נכון – ניסוחם-מחדש. הרשות לגלות נוצלה אך ורק כאשר הרישום האנושי והמושגים האנושיים לא הצליחו לספק תבנית מחשבה הולמת. ועדת ההתגלות שלי אסרה עלי להשתמש במקורות מידע, או בביטויים, חוץ-אנושיים, עד אשר העדתי על כך שכל מאמצי למצוא את הביטוי המושגי ההולם במקורות אנושיים טהורים עלו בתוהו.

בעוד שאני – בשיתוף אחד-עשר חבריי האמצעיונים ותחת השגחתו של המלכי-צדק הרשום – הצגתי תיאור זה בהתאם לאופן שבו מצאתי לנכון לארגן אותו ארגון יעיל, ובהתאם לאופן שבו בחרתי אני להתבטא באופן מידי, על-אף כל זאת, מקורם של מרבית הרעיונות, ואפילו של כמה מן הביטויים השימושיים ביותר שבהם השתמשתי, הינו בדעתם האנושית של בני-אדם בני גזעים רבים אשר חיו בכדור הארץ בדורות אשר חלפו מאז ועד לדור שלנו, והן בדעתם של בני-אדם אשר עדיין חיים בשעה שמפעל זה יוצא אל הפועל. במובנים רבים, שימשתי יותר כאספן וכעורך מאשר כמספר של סיפור מקורי. ללא היסוס אימצתי את אותם רעיונות ומושגים, בעדיפות לאלו ממקור אנושי, אשר אפשרו לי ליצור את המיצג היעיל ביותר על אודות חייו של ישוע, ואשר אפשרו לנסח מחדש את תורותיו, אשר אין-שוות-להן, בניסוח אשר יסייע וירומם בעוצמה את הכול. ובשם "אחוות האמצעיונים המאוחדת של אורנטיה", הנני מוקיר תודה לכל אותם מקורות של רישומים ושל מושגים, אשר בהם נעשה כאן שימוש לצורך שיכלול והרחבת הניסוח אשר ערכנו מחדש על אודות חייו של ישוע על-פני כדור הארץ.]

הספר של אורנטיה

מסמך 122

הולדתו וינקותו של ישוע

כמעט שלא ניתן להסביר באופן מלא את הסיבות הרבות אשר הובילו לבחירת פלשתינה לשמש כמקום למשימת המתת של מיכאל, ובמיוחד מדוע בדיוק נבחרה משפחתם של יוסף ומרים כזירה המיידית להופעת בן האל באורנטיה.

לאחר שלמד את הדו"ח המיוחד אשר הכינו המלכי-צדקים על העולמות המבודדים, ובעצה אחת עם גבריאֵל, בחר מיכאל לבסוף את אורנטיה כפלנטה שבה תתרחש משימת המתת האחרונה שלו. לאחר שהתקבלה החלטה זו, ביקר גבריאֵל באופן אישי באורנטיה, וכתוצאה מן המחקר אשר ערך על אודות הקבוצות האנושיות השונות, וכן על המאפיינים הרוחניים, האינטלקטואליים, הגזעיים והגיאוגרפיים של העולם ושל עמיו, הוא החליט כי העברים ניהנים ביתרונות יחסיים אשר מעמידים אותם כגזע המועדף לשם משימת המתת. לאחר שאישר מיכאל החלטה זו, מינה גבריאֵל את "ועדת המשפחה בת שנים-עשר החברים" – אשר נבחרה מקרב הסדרים הגבוהים יותר של אישיות ביקום – ושילח אותה לאורנטיה. משימתה של ועדה זו הייתה לחקור את חיי המשפחה היהודית. כאשר סיימה הוועדה את עבודתה, גבריאֵל נכח באורנטיה וקיבל את הדו"ח אשר מציין שלושה בתי אב אשר לדעת הוועדה ראויים במידה שווה לשמש כמשפחות המתת להתגשמותו הצפויה של מיכאל בגוף בשר ודם.

מתוך שלושת הזוגות המוצעים, בחר גבריאֵל אישית את יוסף ומרים, ולאחר מכן ערך את הופעתו האישית בפני מרים, שבה בישר לה את החדשות המשמחות, כי היא נבחרה להיות אמו הארצית של ילד המתת.

1. יוסף ומרים

יוסף, אביו האנושי של ישוע (יהושע בן יוסף), היה עברי מן העברים, אף כי נשא בקרבו זני גזע בלתי-יהודיים רבים, אשר מעת לעת נוספו למורשת אבותיו ממורשת אמותיו. מורשתו של יוסף חוזרת לימיו של אברהם, ודרך אבי האומה המכובד הזה אל קווי הירושה המוקדמים יותר המולידים אל השומרים והנוכדים, ודרך השבטים הדרומיים של האדם הכחול העתיק חזרה אל אַנְדֹון ופּוֹנְטָה. דויד ושלמה לא נמנו על אבותיו הישירים של יוסף, ומורשתו של יוסף אף לא הובילה חזרה ישירות אל אדם. הדורות המידיים אשר קדמו ליוסף עסקו כולם במקצועות טכניים – בנאים, נגרים, סתתי אבן וחרשי ברזל. יוסף עצמו היה נגר ולאחר מכן קבלן. משפחתו השתייכה למורשת ארוכה ומפוארת של אצולת פשוטי העם, אשר מעת לעת הדגישה את הופעתם של יחידים יוצאי-דופן אשר הצטיינו בהקשר של האבולוציה של הדת באורנטיה.

מרים, אמו הארצית של ישוע, הייתה נצר לשושלת ארוכה של נשים ייחודיות, אשר כללו רבות מן הנשים הראויות ביותר לציון בהיסטוריית הגזעים של אורנטיה. אף כי מרים הייתה אישה ממוצעת לתקופתה, בעלת אופי די רגיל, בין אמותיה ניתן למנות נשים ידועות היטב כגון אַנְוֹן, תמר, רות, בת-שבע, אַנְסִי, קְלוּאָה, חוּוה, אַנְטָה ורָאטָה. לשום אישה יהודייה בתקופתה של מרים לא הייתה שושלת יוחסין מפוארת יותר, או כזו אשר חזרה לאחור ושראשיתה מבשרת טוב יותר. בדומה לשושלת של יוסף, שושלת היוחסין של מרים התאפיינה ביחידים חזקים אך ממוצעים, כאשר פה ושם ניתן למנות אישיות יוצאות דופן אחדות אשר נטלו חלק במצעד הציוויליזציה ובאבולוציה של הדת. מבחינה גזעית, לא ניתן להחשיב את מרים כיהודייה. באמונותיה ובתרבותה אכן הייתה יהודייה, אך מורשתה היוותה שילוב של הזנים הסורי, החתי, הפיניקי, היווני ומצרי, ומורשתה הגזעית הייתה כללית יותר מזו של יוסף.

מכל הזוגות אשר חיו בפלשתינה בסביבות העת שבה תוכננה משימת המתת של מיכאל, יוסף ומרים היו בעלי השילוב האידיאלי ביותר של קשרי גזע וכישורי אישיות נעלים ממוצעים. מיכאל תכנן להופיע בכדור הארץ כאדם ממוצע, זאת על-מנת לאפשר לפשוטי העם להבינו ולקבלו; ולפיכך בחר גבריאֵל אנשים ממש כמו יוסף ומרים להיות לו להורים בעת משימת המתת.

2. גבריאֵל מופיע בפני אלישבע

לאמיתו של דבר, יוחנן המטביל היה זה אשר החל את עבודתו של ישוע באורנטיה. אביו של יוחנן, זכריה, השתייך למעמד הכהנים היהודי, בעוד שאמו, אלישבע, השתייכה לענף המשגשג יותר של אותה משפחה מורחבת, אשר אליה השתייכה גם מרים, אמו של ישוע. ואף כי זכריה ואלישבע היו נשואים מזה שנים רבות, הם נותרו חשוכי ילדים.

גבריאֵל הופיע בפני אלישבע בצהרי היום, בסוף חודש יוני בשנת 8 לפני הספירה, כשלושה חודשים לאחר חתונתם של יוסף ומרים, ממש כפי שעתיד היה להופיע מאוחר יותר בפני מרים. וכה אמר גבריאֵל:

"בעוד שבעלך, זכריה, עומד אל מול המזבח אשר בירושלים, ובעוד שהאנשים המכונים שם מתפללים לבוא גואל, באתי אנוכי, גבריאֵל, להודיעך כי בעוד זמן-מה תלדי בן, אשר יהא המבשר של בוא מורה אלוהי זה, ולו תקראי יוחנן. בנך יגדל ויוקדש לאדוני אלוהיך, וכאשר יגיע לבגרות מלאה, ישמח לבבך בו מכיוון שהוא יפנה נשמות רבות אל עבר האל, ואף יכריז על הגעתו של מרפא נשמת עמך והגואל הרוחני של האנושות כולה. בת משפחתך, מרים, תהא אמו של הילד המובטח הזה, ואנוכי אופיע אף בפניה."

חזון זה הפחיד את אלישבע עד מאוד. לאחר שעזב גבריאֵל היא שבה והפכה בדבריו של מבקר רב-הוד זה, אך היא לא הזכירה דבר על אודות התגלות זו בפני איש, פרט לבעלה, עד אשר הגיעה לביקורה הבא אצל מרים, בראשית חודש פברואר של השנה שלאחר מכן.

ואולם, במשך חמישה חודשים הסתירה אלישבע את סודה אפילו מפני בעלה. לאחר שגילתה לו על אודות הביקור של גבריאֵל, זכריה נמלא ספק, ובמשך שבועות מספר הטיל ספק בחווייה בכללותה. והוא הסכים להאמין בביקורו של גבריאֵל, אומנם בלב חצוי, רק כאשר לא ניתן עוד להטיל ספק בהריונה של אלישבע. זכריה תמה עד מאוד על עצם אימהותה הממששת ובאה של אלישבע, אך על-אף גילו המתקדם, הוא לא הטיל ספק ביושרה של אשתו. אך ורק כשישה שבועות לפני לידתו של יוחנן, וכתוצאה מחלום מרשים, השתכנע זכריה לגמרי שאלישבע עתידה להיות אמו של בן של גורל, אחד אשר יכשיר את הקרקע לקראת בואו של המשיח.

גבריאֵל הופיע בפני מרים, בסביבות אמצע חודש נובמבר של שנת 8 לפני הספירה, בעת שעבדה בביתה שבנצרת. לאחר מכן, כאשר מרים ידעה מעבר לכל ספק שהיא אכן עתידה להפוך לאם, היא שכנעה את יוסף להרשות לה לנסוע לבקר את אלישבע, אשר גרה בעיר בשם יהודה, בגבעות שממערב לירושלים, כשישה קילומטרים ממערב לה. גבריאֵל הודיע לכל אחת מן האימהות-לעתיד על הופעתו בפני האחרת. ובאופן טבעי, הן ציפו לפגוש זו את זו, להשוות רשמים ולשוחח על אודות מה שצופן בחובו העתיד עבור בניהן. מרים נותרה בבית דודניתה הרחוקה במשך שלושה שבועות. אלישבע חיזקה עד מאוד את אמונתה של מרים בחזון גבריאֵל, כך שכאשר שבה זו לביתה היא הייתה מוכנה ביתר שאת לתפקיד אם ילד הגורל, אשר היא עתידה כה במהרה להציג לעולם כתינוק חסר-ישע, תינוק ממוצע ורגיל כאחד התינוקות של העולם.

יוחנן נולד בעיר יהודה, ב-25 במרץ, לשנת 7 לפני הספירה. זכריה ואלישבע שמחו עד מאוד לגלות שאכן הגיע אליהם בן זכר, כפי שהבטיח גבריאֵל, וכאשר הציגו אותו ביום השמיני לשם ברית המילה, הם קראו לו יוחנן, כפי שהודרכו לעשות מבעוד מועד. ואחד מאחייניו של זכריה כבר היה אז בדרכו לנצרת, ונשא עמו מסר מאלישבע למרים, אשר מודיע כי נולד לה בן זכר וכי שמו ייקרא יוחנן.

כבר מינקות הקפידו הוריו של יוחנן לטעת בו את הרעיון כי הוא עתיד לגדול להיות מנהיג רוחני ומורה של דת. וקרקע לבו של יוחנן שתתה בצמא את זרעי הרעיונות הללו. אפילו בילדותו, בעת ששימש אביו במקדש, לעיתים תכופות ניתן היה למצוא שם את יוחנן, אשר התרשם עד מאוד מן החשיבות של כל אשר ראה.

3. בשורתו של גבריאֵל למרים

ערב אחד לקראת השקיעה, בטרם שב יוסף לביתו, הופיע גבריאֵל בפני מרים לצד שולחן אבן נמוך, ולאחר שזו שבה אל עצמה, אמר לה כך: "אני בא במצוות זה אשר הינו המאסטר שלי, ואשר אותו תאהבי ותזיני. ולך, מרים, מביא אני בשורות טובות, והנני מבשר לך כי ההיריון שלך הינו במצוות שמיים, וכי בבוא העת תלדי בן; עלייך לקרוא לו יהושע, והוא יכונן את ממלכת השמיים על-פני הארץ ובקרוב בני האדם. אל נא תשיחי בדבר, זולת עם יוסף ואלישבע, קרובתך, אשר אף אליה נגלית, ואשר תלד אף היא בן אשר ייקרא יוחנן, והוא יכשיר את הקרקע למסר הגאולה אשר יכריז בנך בעוצמה רבה, באמונה עמוקה ולאוזני כל. ואל נא תטילי ספק בדברי, מרים, שכן בית זה נבחר להיות המשכן האנושי של ילד הגורל. ברכותי עלייך, הגבוהים ביותר יחזקו את ידייך, ואדון העולם יסוך עלייך."

במשך שבועות רבים שמרה מרים בלבה את עניין הביקור הזה והפכה רבות בדבר, עד אשר ידעה בוודאות שהיא נושאת ברחמה עובר, ורק אז העזה לשתף את בעלה במאורעות יוצאי-דופן אלו. כאשר שמע יוסף את כל זאת הוא נסער עד מאוד, ואף כי בטח מאוד במרים, נדדה שנתו במשך לילות רבים. בתחילה הטיל יוסף ספק בדבר ביקורו של גבריאֵל. ואז, כאשר כמעט השתכנע שמרים אכן שמעה את קולו וחזתה בדמותו של שליח אלוהי, הוא הפך בדעתו ותמה כיצד יכולים להתרחש דברים מעין אלו. כיצד יוכל צאצא אנושי להיות ילד של גורל אלוהי? יוסף לא הצליח אף-פעם ליישב בדעתו את הרעיונות הללו, ולאחר שבועות אחדים של התחבטות, הגיעו הוא ומרים למסקנה שהם אכן נבחרו לשמש כהוריו של המשיח, אף כי הגואל אשר לו ציפו היהודים כלל לא היה אמור להיות מטבע אלוהי. לאחר שהגיעו למסקנה חשובה זו, מיהרה מרים לצאת לבקר את אלישבע.

כאשר היא שבה, סרה מרים לבקר את הוריה, יְהוֹנָקִים וחנוּה. שני אחיה ושתי אחיותיה, כמו גם הוריה, תמיד הטילו ספק במשימתו האלוהית של ישוע, אף כי כמובן שבאותה עת הם לא ידעו דבר על ביקורו של גבריאֵל. אך מרים שיתפה את אחותה שלומית בכך שהיא חושבת כי בנה עתיד להיות מורה דגול.

בשורתו של גבריאֵל למרים נערכה יום לאחר שהתעברה זו עם ישוע, והיה זה המאורע העל-טבעי היחידי אשר נקשר לכלל חוויית ההיריון והלידה של הילד המובטח.

4. חלום יוסף

יוסף לא הסכין לרעיון שמרים עתידה להיות אמו של ילד יוצא-דופן, אלא לאחר שחווה הוא עצמו חלום מרשים ביותר. בחלומ זה, נגלה אליו שליח שמיימי זוהר, ובין יתר הדברים אמר לו כך: "יוסף, הנני מופיע במצוותו של זה אשר מולך במרומים, והנני מונחה להסביר לך את הנוגע לילד אשר עתידה מרים ללדת, ואשר עתיד להפוך למאור גדול בעולם. בו יהיו חיים, וחיו יהפכו למאור האנושות כולה. ראשית הוא יבוא בקרב עמו, אך הם כלל ועיקר לא יקבלוהו; ואולם, לכל אלו אשר יקבלוהו, הוא יגלה כי הם הינם ילדיו של האל." ולאחר התנסות זו, שוב לא פקפק יוסף לגמרי בסופורה של מרים על אודות ביקורו של גבריאֵל ועל אודות ההבטחה כי הילד אשר טרם נולד עתיד להיות שליח אלוהי עבור העולם.

ובכל הביקורים הללו לא נאמר דבר וחצי דבר על בית דוד. לא נרמז דבר על היותו של ישוע "גואל היהודים", ואף לא שהוא הינו המשיח אשר לו ציפו זה מכבר. ישוע לא היה משיח מעין זה שלו ציפו היהודים, אך הוא היה גואל העולם. משימתו נועדה אל כל הגזעים ואל כל העמים, ולא לקבוצה כזו או אחרת.

יוסף לא היה נצר לבית דוד המלך. מרים הייתה מקורבת יותר לשושלת דוד מאשר יוסף. יוסף אכן הלך לעיר דוד, לבית לחם, על-מנת להירשם שם במפקד הרומי; אך הסיבה לכך הייתה ששישה דורות קודם לכן אימץ איש צדוקי, אשר היה צאצא ישיר של דוד, את אחד מאבות אבותיו של יוסף אשר היה יתום; ולפיכך נספר יוסף אף הוא תחת "בית דוד".

רוב מה שמכונה הנבואות המשיחיות בתנ"ך שונה על-מנת שיתאים לישוע, זמן רב לאחר שסיים לחיות את חייו על-פני כדור הארץ. נביאי העברים הכריזו במשך מאות בשנים על בואו של גואל, והדורות שלאחר מכן פָּרְשוּ את ההבטחות האלה בדמות שליט יהודי חדש אשר יֵשֵׁב על כיסא מלכותו של דוד המלך, ובאמצעות ניסים כמות אלו אשר עשה משה, ישיב על כנה את מדינת היהודים בפלשתינה, מדינה חזקה וחופשיה מכל שלטון זר. ושוב, רבים מן הפסוקים בספרי הקודש העבריים הכתובים בלשון השאלה, הוחלו לאחר מכן על משימת חייו של ישוע. רבות מן האמרות בתנ"ך עוותו על-מנת שיתאימו למאורע כזה או אחר בחייו הארציים של המאסטר. פעם אחת, ישוע עצמו הכחיש בפומבי כל קשר לבית המלוכה של דוד. אפילו הפסוק, "הִנֵּה הָעֶלְמָה הָרָה וְיֹלְדָת בֶּן", שונה ל"הִנֵּה הַבְּתוּלָה הָרָה וְיֹלְדָת בֶּן". וכך נכון הדבר באשר להרבה מאילנות היוחסין של יוסף ושל מרים, אשר נערכו לאחר נתיבתו של מיכאל בכדור הארץ. רבים מאילנות היוחסין הללו מכילים הרבה מן השושלת של המאסטר, אך ככלל הם אינם מהווים אמת ולא ניתן להסתמך עליהם כעובדה. חסידי הראשונים של ישוע התפתו לאמץ את הנבואות הנושנות ולהתאימן כך שיתמלאו בחייו של מורם ורבם.

5. הוריו הארציים של ישוע

יוסף היה איש נעים הליכות, בעל מצפון מפותח מאוד, ונאמן בכל דרך למצוות ולמנהגי הדת של עמו. הוא דיבר מעט אך חשב הרבה. מצוקת העם היהודי העציבה מאוד את יוסף. בבחרותו, בקרב שמונת אחיו ואחיותיו, היה שמח יותר, אך בשנות נישואיו המוקדמות (במשך ילדותו של ישוע) הוא נתקף מעת לעת בדכדוך רוחני. מצבי הרוח הללו השתפרו במידה ניכרת בסמוך למותו בטרם עת, ולאחר שמצבה הכלכלי של משפחתו השתפר עם שהתקדם מדרגת נגר והחל לשמש בהצלחה כקבלן.

מזגה של מרים היה די הפוך מזה של בעלה. על-פי-רוב היא הפגינה שמחה, כמעט אף-פעם לא התעצבה והייתה עליזה מטבעה. מרים ביטאה את רגשותיה בחופשיות ובכל עת, ומעולם לא נראתה עצובה, עד מותו הפתאומי של יוסף. והיא לא הספיקה להתאושש לגמרי מן ההלם הזה, כאשר ניחתו עליה החרדות והשאלות הטורדות אשר העלתה הקריירה יוצאת הדופן של בנה הבכור, אשר התפתחה במהירות כה רבה לנוכח מבטא הנדהם. ואולם, לכל אורך הדרך שמרה מרים על רוגע, הפגינה אומץ, וניהלה די בחוכמה את יחסיה עם בנה הבכור המשוונה – שאותו הבינה אך מעט – ועם אחיו ואחיותיו אשר שרדו.

ישוע ירש מאביו הרבה מן העדינות יוצאת הדופן שלו, ואת הבנתו האוהדת והמופלאה את טבע האדם; מאמו ירש את מתת המורה הדגול ואת יכולתו העצומה להתרעם לנוכח חוסר צדק. בתגובותיו הרגשיות לסביבתו כבגיר היה ישוע פעמים כאביו, מדיטיבי וסוגד, ולעיתים נוטה לעצב מופגן; אך לעיתים תכופות יותר נהג כדרך אמו באופטימיות ובנחישות. ככלל, ככל שבגר ונכנס אל התקופה רבת האירועים של חייו כבגיר, התאפיינה הקריירה של הבן האלוהי יותר באופייה של מרים. בדברים מסוימים היווה ישוע מזיגה של תכונות הוריו; בהיבטים אחרים הוא הפגין יותר את תכונותיו של האחד לעומת תכונותיו של האחר.

מיוסף שאב ישוע את ההכרות הקפדנית של המצוות והטקסים היהודיים, וכן את היכרותו יוצאת הדופן עם כתבי הקודש העבריים; ממרים נטל את נקודת ההשקפה הרחבה על אודות חיי הדת, וכן מושג ליברלי יותר על אודות חופש רוחני אישי.

שתי המשפחות, זו של יוסף וזו של מרים, היו משפחות משכילות מאוד לתקופתן. יוסף ומרים עצמם היו משכילים הרבה מעל לממוצע לתקופתם ולמעמדם בחיים. הוא היה אדם חושב; היא הייתה מתכננת, מסתגלת במומחיות ותכליתית כמבצעת מידית. יוסף היה שחום ושחור-עיניים; מרים, טיפוס חום-עיניים וכמעט בלונדינית.

אילו נותר יוסף בחיים, ללא ספק היה הופך למאמין נלהב במשימתו האלוהית של בנו הבכור. מרים התנדנדה בין אמונה לספק, והושפעה במידה ניכרת מעמדתם של יתר ילדיה ומהעמדות של חבריה וקרובי משפחתה, אבל תמיד התגבשה גישתה הסופית על-ידי זיכרון הופעתו של גבריאֵל אליה.

מרים הייתה אורגת מומחית, ובעלת מיומנות גבוהה מן הממוצע בשאר מלאכות הבית של תקופתה; היא הייתה עקרת בית טובה ומנהלת משק בית מעולה. הן יוסף והן מרים היו מורים טובים, והם דאגו שילדיהם ידעו היטב את אשר נלמד בתקופתם.

כאשר היה יוסף עלם צעיר, העסיק אותו אביו של מרים לצורך בניית תוספת לביתם; ותקופת החיזור של הזוג – אשר היה עתיד להפוך להוריו של ישוע – החלה באמת כאשר מרים הביאה ליוסף כוס של מים במהלכה של ארוחת צהריים.

יוסף ומרים נישאו בהתאם למנהג היהודי, בביתו של מרים, הסמוך לנצרת, כאשר יוסף היה בן עשרים-ואחת. הנישואין הללו חתמו תקופת חיזור רגילה שנמשכה קרוב לשנתיים. מעט לאחר מכן הם עברו לביתם החדש בנצרת, בית שאותו בנה יוסף בעזרת שניים מאחיו. הבית מוקם בתחתית הגבעה הסמוכה, אשר ממנה ניתן היה להשקיף על הנוף המקסים של השטח הפתוח הסובב. בבית זה, אשר הוכן במיוחד, חישובו ההורים הצעירים לקדם את פני הילד המובטח, אף כי לא שיערו בנפשם שמאורע רב-חשיבות זה של יקום יתרחש כאשר יימצאו הרחק מביתם, בבית לחם אשר ביהודה.

חלק גדול מבני משפחתו של יוסף הפכו למאמינים בתורתו של ישוע, אך רק מעטים מבני משפחתה של מרים האמינו בו עד לאחר שעזב את העולם הזה. יוסף נטה יותר לעבר המושג הרוחני של המשיח העתידי, אך מרים ומשפחתה, ובמיוחד אביה, דבקו ברעיון המשיח כגואל של הזמן, שליט פוליטי. אבותיה של מרים היו מזוהים עד מאוד עם פעילויותיהם של המכבים, אשר התרחשו אך מעט לפני תקופתה.

יוסף דבק באדיקות בנקודת ההשקפה המזרחית, או הבבלית, של הדת היהודית; מרים נטתה עד מאוד לעבר הפירוש הליברלי יותר, הרחב יותר והמערי – או ההלניסטי – של החוקים ושל דברי הנביאים.

6. הבית בנצרת

ביתו של ישוע היה מצוי לא הרחק מן הגבעה הגבוהה אשר בחלקה הצפוני של נצרת, מרחק מה ממעיין הכפר, אשר נמצא בחלקה המזרחי של העיר. משפחתו של ישוע גרה בפרברי העיר, וכך היה לו קל מאוד, לאחר מכן, ליהנות מצעידה תכופה בחיק הטבע, ומטיפוס אל פסגת גבעה סמוכה זו, הגבוהה מכל הגבעות בגליל התחתון, מלבד רכס הר תבור אשר ממזרח ומן הגבעה של נֶזֶן, אשר ניחנה בגובה הדומה לגובהה של גבעה זו. ביתם מוקם מעט דרום-מזרחית למצוק הדרומי של גבעה זו, בערך במחצית המרחק שבין בסיסה של הגבעה לבין הדרך אשר הובילה מנצרת לעבר פְּנָא. בנוסף לטיפוס על הגבעה, ההליכה החביבה על ישוע הייתה צעידה לאורך שביל צר אשר נצמד לבסיס הגבעה ונמשך לכיוון צפון-מזרח, עד לנקודה שבה התמזג עם הדרך המובילה לציפורי.

ביתם של יוסף ומרים היה מבנה אבן בעל חדר יחיד וגג שטוח. בצמוד לו נמצא מבנה שבו שהו בעלי החיים. הריהוט כלל שולחן אבן נמוך, כלי אוכל ובישול עשויים חרס ואבן, נול אריגה, מנורה, מספר שרפרפים קטנים, ומחצלות אשר שימשו לשם שינה על רצפת האבן. בחצר האחורית, בסמוך למשכנם של בעלי החיים, היה מחסה אשר תחתיו נמצאו התנור ומטבחית החיטה. להפעלת סוג מטבחנה זה נדרשו שניים, האחד טחן בעוד שהאחר הזין את הגרעינים. כילד קטן, פעמים רבות ישוע הזין את הגרעינים למטבחנה זו בעת שאמו הפעילה אותה.

עם התרחבות המשפחה בשנים שלאחר מכן, הם ישבו כולם על הרצפה בסמוך לשולחן האבן הגדול על-מנת ליהנות מסעודותיהם, ואכלו במשותף ממנות האוכל, או מהסירים, שעל השולחן. במהלך החורף האירה את שולחן ארוחת הערב מנורת חרס קטנה ושטוחה אשר מולאה בשמן זית. לאחר לידתה של מָרְתָה, בנה יוסף חדר גדול נוסף כתוספת לבית, וזה שימש ביום כבית מלאכה לנגרות ובלילה כחדר שינה.

7. המסע לבית-לחם

בחודש מרץ, שנת 8 לפני הספירה (החודש שבו נישאו יוסף ומרים), ציווה הקיסר אוגוסטוס לפקוד את כל תושבי האימפריה הרומית. מטרת המפקד הייתה לשפר את יעילות גביית המס. היהודים התנגדו מאז ומעולם לכל ניסיון "למנות את בני ישראל", והתנגדות זו, כמו גם קשיים אחרים מבית אשר חווה הורדוס, מלך יהודה, גרמו לדחיית המפקד בממלכת היהודית בשנה שלמה. בכל רחבי האימפריה הרומית נערך המפקד בשנת 8 לפני הספירה, למעט בממלכתו של הורדוס בפלשתינה, שבה הוא נערך בשנה שלאחר מכן, בשנת 7 לפני הספירה.

לא היה זה נחוץ שמרים תגיע לבית לחם על-מנת להתפקד – יוסף היה רשאי לפקוד את כלל משפחתו – אך מרים, ההרפתקנית והתקיפה, התעקשה להתלוות אליו. היא חששה להישאר לבדה, פן ייוולד הילד בעת היעדרו של יוסף, ושוב, מכיוון שבית-לחם הייתה קרובה לעיר יהודה, מרים ציפתה להזדמנות לבקר את אלישבע קרובתה.

למעשה יוסף אסר על מרים להתלוות אליו, אך ללא הועיל; כאשר ארזה את המזון למסע של שלושה או ארבעה ימים, היא הכינה כמות כפולה של מזון, ואף הכינה את עצמה ליציאה. אך בטרם היציאה לדרך, התרצה יוסף והסכים לכך שמרים תתלווה אליו, ושניהם יצאו מנצרת לדרכם בשמחה עם עלות השחר.

יוסף ומרים היו עניים, ומכיוון שהייתה ברשותם בהמת משא אחת בלבד, ומרים – בהיותה גדולה בשל ההיריון המתקדם – רכבה עליה יחד עם הצידה, בעוד יוסף מוביל את הבהמה בהליכה. בניית הבית וריהוטו הכבידו כלכלית על יוסף, מכיוון שהוא אף תמך כלכלית בהוריו, זאת לפי שאביו הפך מוגבל מעט קודם לכן. וכך, בשעת שחר ב-18 לאוגוסט, בשנת 7 לפני הספירה, יצא זוג יהודי זה מביתם הצנוע לכיוון בית-לחם.

בסיום יום המסע הראשון הם חנו לשנת לילה למרגלות הר הגלבוע, לצד נהר הירדן, שם שוחחו והעלו השערות רבות באשר לבן העתיד להיוולד להם. יוסף דבק ברעיון של מורה רוחני ואילו מרים ברעיון של משיח יהודי, גואל האומה העברית.

יוסף ומרים יצאו שוב לדרכם השכם בבוקר של ה-19 באוגוסט. הם סעדו את ארוחת הצהריים שלהם למרגלות הר סְרְטָה הצופה על עמק הירדן. משם המשיכו הלאה והגיעו לעת ליל ליריחו, שם חנו בפונדק דרכים בפרברי העיר. לאחר ארוחת הערב ובסיומה של שיחה ערה וממושכת על הדיכוי של השלטונות הרומיים, על הורדוס, על המפקד, ועל השפעתן היחסית של ירושלים ושל אלכסנדריה כמרכזי לימוד ותרבות יהודיים, פרשו הנוסעים מנצרת לשנת הלילה. הם המשיכו בדרכם השכם בבוקר של ה-20 לאוגוסט, הגיעו לירושלים לפני הצהריים, ביקרו במקדש, המשיכו הלאה ליעדם והגיעו לבית-לחם בשעות אחר הצהריים המוקדמות.

הפונדק היה בתפוסה מלאה ולפיכך ביקש יוסף להתאכסן אצל קרובי משפחה רחוקים, אך בכל בית-לחם כולה לא נותר ולו חדר אחד לרפואה. כאשר חזר יוסף לחצר הפונדק, נמסר לו שהאורוות, אשר שימשו את השיירות ואשר נחצבו בסלע ממש מתחת לפונדק עצמו, פונו מבעלי החיים והותקנו לשם שיכון אורחים. יוסף השאיר את החמור בחצר, נשא את התיקים עם הביגוד והמזון, ויחד עם מרים ירד במדרגות האבן המובילות למגורים המצויים מתחת. הם מצאו את עצמם אל מול האורוות והאבוסים, במה ששימש בעבר כמחסן תבואה. וילונות של אוהל נתלו, והם הודו על כך ששפר גורלם למצוא חדרים נוחים שכאלה.

יוסף חשב שמוטב שילך ויתפקד באופן מיידי, אך מרים הייתה עייפה; היא דאגה מאוד והפצירה בו להישאר לצידה. וכך הוא עשה.

8. לידתו של ישוע

כל אותו לילה מרים הייתה חסרת מנוחה, ושניהם ישנו רק מעט. עם עלות השחר היה ברור שצירי הלידה כבר החלו, ובצהרי יום ה-21 באוגוסט, שנת 7 לפני הספירה, ילדה מרים בן זכר, תך שמסייעות בידה נשים אחרות, נוסעות כמותה. ישוע מנצרת הגיע לעולם, נעטף בבגדים שהביאה מרים לצורך התרחשות של אפשרות שכזו, והונח למשכב באבוס סמוך.

הילד המובטח הגיע לעולם ממש כמו כל התינוקות אשר הגיעו לפניו וכמו אלו אשר נולדו מאז ועד היום; ובהתאם למנהג היהודי, הוא נימול ביום השמיני ונקרא באופן רשמי בשם יהושע (ישוע).

ביום שלאחר הולדת ישוע, יוסף ערך את התפקדותו. הוא פגש אדם שעמו שוחח יומיים לפני כן ביריחו, וזה לקח אותו לחבר בעל אמצעים אשר שכר חדר בפונדק והסכים בשמחה להתחלף בחדרים עם הזוג מנצרת. באותו אחר-צהריים הם עלו לפונדק, שם שהו במשך כמעט שלושה שבועות, עד אשר הם מצאו משכן בביתו של קרוב משפחה רחוק של יוסף.

ביום השני לאחר הולדת ישוע, שלחה מרים מסר לאלישבע להודיעה על הולדת בנה. במסר החוזר, הזמינה אלישבע את יוסף לירושלים על-מנת לשוחח עם זכריה על כל העניינים העומדים על הפרק. בשבוע שלאחר מכן עלה יוסף לירושלים על-מנת להיפגש עם זכריה. הן זכריה והן אלישבע היו כאחוזי דיבוק והאמינו באמונה שלמה כי ישוע אכן עתיד להיות גואל היהודים, המשיח, וכי בנם יוחנן עתיד להיות בכיר עוזריו ומיועד להיות יד ימינו. ומכיוון שגם מרים החזיקה באותם רעיונות, לא היה קשה לשכנע את יוסף להישאר בבית-לחם, עיר דוד, על-מנת שישוע יוכל לגדול שם ולרשת את כס המלוכה של דוד כמלך ישראל כולה. בהתאם לכך, הם נשארו בבית-לחם במשך יותר משנה, בעוד שיוסף משמש בינתיים כנגר.

בצהרי יום לידתו של ישוע, התקבצו הרשפים של אורנטיה תחת הנהגת הממונים עליהן, ושרו מזמורי הלל מעל לאבוס בבית-לחם, אף כי אוזן אדם לא שמעה ולו מילה אחת של ביטויי ההודאה הללו. שום רועה צאן, או יצור בן-תמותה אחר כלשהו, לא בא להוקיר את התינוק מבית-לחם, עד ליום שבו הגיעו כוהנים אחדים מאור, אשר נשלחו מירושלים על-ידי זכריה.

זמן-מה לפני כן קיבלו הכוהנים הללו, תושבי מסופוטמיה, הודעה ממורה דת מוזר בן ארצם, על כך שבחלומו נמסר לו ש"אור החיים" עתיד להופיע על-פני האדמה, כתינוק בקרב היהודים. וכך יצאו לשם שלושת הכוהנים הללו בחיפוש אחר "אור החיים". לאחר שבועות רבים של חיפוש אשר עלה בתוהו, וממש בטרם התעתדו לשוב לאור, הם פגשו בירושלים את זכריה, וזה שיתף אותם באמונתו כי ישוע הוא מושא החיפוש שלהם. הוא שלח אותם לבית-לחם, שם מצאו את התינוק והשאירו את מנחותיהם אצל מרים, אמו הארצית. בעת הביקור היה התינוק כמעט בן שלושה שבועות.

החכמים הללו לא ראו שום כוכב אשר הוביל אותם לעבר בית-לחם. האגדה היפה על אודות כוכב בית-לחם נולדה באופן הבא: ישוע נולד בצהרי ה-21 באוגוסט, שנת 7 לפני הספירה. ב-29 במאי, שנת 7 לפני הספירה, התרחשה צמידות יוצאת-דופן בין צדק לשבתאי בקונסטלציה של מזל דגים. ועובדה אסטרונומית ראויה לציון היא כי צמידויות דומות התרחשו הן ב-29 בספטמבר והן ב-5 בדצמבר של אותה שנה. על בסיס ההתרחשויות יוצאות הדופן – אך הטבעיות לחלוטין – האלה, טו קנאי הדור הבא, מתוך כוונה טובה, את האגדה המושכת על אודות כוכב בית-לחם

ועל אודות הקוסמים אשר הלכו אחריו אל האבוס, שם חזו ברך הנולד וסגדו לו. דעתם של בני המזרח ובני המזרח-התיכון מתענגת על סיפורי מעשיות, והם טווים באופן מתמשך מיתוסים יפהפיים מעין אלו על אודות חיי מנהיגי הדת והגיבורים הפוליטיים שלהם. בהיעדר הדפוס, וכאשר מרבית הידע האנושי מועבר מפה לאוזן מדור אחד לדור הבא אחריו, קל מאוד למיתוסים להפוך למסורות, ולמסורות להתקבל, בסופו של דבר, כעובדות.

9. ההצגה בבית המקדש

משה לימד את היהודים כי כל בן בכור שייך לאל, וכי ובמקום להקריבו, כנהוג אצל עובדי האלילים, יוכל הבן לחיות אם יפדהו הוריו וישלמו תמורתו לכוהן מוסמך סכום של חמישה שקלים. מצווה אחרת שאותה ציווה משה קבעה שתקופת מה לאחר הלידה חויבה האם להתייצב במקדש לשם טוהרה (או לבקש ממישהו אחר שיקריב את הקורבן במקומה). היה נהוג לעשות את שתי המצוות בעת ובעונה אחת. ובהתאם לכך, עלו יוסף ומרים לבית המקדש בירושלים על-מנת להציג באופן אישי את ישוע בפני הכהנים ולפדותו, וגם על-מנת להקריב את הקורבן הנדרש בכדי לוודא את הטיהור הטקסי של מרים מן הטומאה הנגרמת לכאורה בשעת הלידה.

בחצרות המקדש הסתובבו תדיר שני טיפוסים יוצאי-דופן, זמר בשם שמעון ומשוררת בשם חנה. שמעון היה מיהודה ואילו חנה בת הגליל. הצמד הזה בילה הרבה יחדיו, ושניהם הכירו היטב את הכוהן זכריה, אשר שיתף אותם בסוד על אודות יוחנן וישוע. הן שמעון והן חנה כמהו לבואו של המשיח, והאמון שחשו כלפי זכריה הוביל אותם לאמונה כי ישוע היה הגואל אשר לו ציפה העם היהודי.

זכריה ידע באיזה יום עתידים יוסף ומרים להופיע במקדש עם ישוע, והוא קבע מראש עם שמעון וחנה כי יסמן להם, באמצעות הרמה של ידו, מי מבין שורת הבנים הבכורים הוא ישוע.

חנה כתבה מזמור במיוחד לכבוד מאורע זה, ושמעון החל לשיר אותו לתדהמתם של יוסף, מרים וכל אלו אשר התאספו בחצרות המקדש. וכך נכתב במזמור הפדיון של הבן הבכור:

בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,

כִּי פָקַד אֶת עַמּוֹ וַיִּשְׁלַח לָנוּ פְּדוּת;

וַיִּצְמַח לָנוּ קָרֵן יְשׁוּעָה

בְּבֵית דָּוִד עֶבְדּוֹ.

כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר בְּפִי נְבִיאֵי הַקְּדוֹשִׁים –

יְשׁוּעָה מֵאֲבֹתֵינוּ וּמִנֵּד כָּל שְׁנָאֵינוּ

לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם אֲבוֹתֵינוּ, וְלִזְכֹּר אֶת בְּרִית קִדְשׁוֹ –

אֶת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ

לְהַצִּילֵנוּ מִיַּד אֲבִיבֵינוּ,

וּלְתַתֵּנוּ לְעֶבְדּוֹ בְּלִי פֶחַד,

בְּתַמִּים וּבִצְדָקָה לְפָנָיו כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ.

וְאַתָּה, הַיְלֵל, נְבִיא עֲלִיוֹן יִקְרָא לָךְ;

כִּי לִפְנֵי יְהוָה תִּלָּךְ לְפָנוֹת אֶת דְּרָכֶיךָ;

וּלְהוֹרֹת דֶּרֶךְ הַיְשׁוּעָה לְעַמּוֹ

בְּסֻלִּיחַת חַטָּאתֵיהֶם.

בְּחֶסֶד אֱלֹהֵינוּ וּבְרַחֲמֵינוּ אֲשֶׁר בָּהֶם יִפְקְדֵנוּ הַנְּגִה מְמָרוֹם

לְהַאִיר לִישְׁבֵי חֹשֶׁךְ וְצִלְמָנוֹת;

וּלְהַכִּין אֶת רַגְלֵינוּ אֶל דֶּרֶךְ הַשְּׁלוֹם.

עֵתָה תִּפְטֹר אֶת עַבְדְּךָ כְּדֶרֶךְ אֲדֹנָיִי בְּשָׁלוֹם,

כִּי רָאוּ עֵינַי אֶת יְשׁוּעָתְךָ,

אֲשֶׁר הִכִּינוֹתָ לִפְנֵי כָּל הָעַמִּים;

אוֹר לְהַאִיר עֵינֵי הַגּוֹיִם

וְתִפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ.

בדרך חזרה לבית-לחם יוסף ומרים התקדמו בשתיקה – הם היו מבולבלים ואחוזי תדהמה. מרים הייתה נסערת מאוד מברכת הפרידה של חנה, המשוררת הזקנה, ואילו יוסף לא אהב את המאמץ הזה, טרום זמנו, להגדיר את ישוע כמשיח אשר לו ציפו היהודים.

10. מעשיו של הורדוס

אך מרגליו של הורדוס לא שקטו. כאשר דיווחו לו על ביקור הכוהנים מאור בבית-לחם, זימן הורדוס את הכשדים הללו להופיע בפניו. הוא חקר את החכמים האלה ביסודיות על אודות "מלך היהודים" החדש, אך הם לא סיפקו לו את מבוקשו. הם הסבירו כי מדובר בתינוק של אישה אשר הגיעה לבית-לחם בלוויית בעלה על-מנת להתפקד. הורדוס לא היה שבע רצון מן התשובה הזו, ושילח אותם מפניו. מכיוון שהכריזו על כך שמלכותו של הילד תהיה רוחנית ולא חומרית, הוא שילם להם על-מנת שימצאו את הילד, בתואנה שרצה אף הוא לבוא ולסגוד לו. כאשר החכמים לא שבו, גבר חשדו של הורדוס. בעודו חוכך בדעתו בעניין, שבו מודיעיו ומסרו דיווח מפורט על אודות האירועים האחרונים בבית המקדש, ואף הביאו לו עותק של חלק מן המזמור ששר שמעון בטקס הפדיון של ישוע. ואולם, הם לא הצליחו להתחקות אחר עקבותיהם של יוסף ומרים, והורדוס כעס מאוד על כי אינם יודעים לאן לקח הזוג את התינוק. הוא שלח מחפשים על-מנת שיאתרו את יוסף ומרים. זכריה ואלישבע ידעו על כך שהורדוס מחפש אחר המשפחה מנצרת, ונשארו הרחק מבית-לחם. התינוק הקט הוסתר אצל קרובי משפחה של יוסף.

יוסף פחד לחפש עבודה, ומעט החסכוניות שהיו ברשותם הלכו ואזלו במהירות. אפילו בעת טקסי הטהרה שבבית המקדש, יוסף החשיב עצמו עני מספיק על-מנת להקריב עבור מרים שתי יונים צעירות, התמורה שאותה קבע משה כקורבן טהרת האם עבור העניים.

כאשר, לאחר יותר משנה של חיפושים, לא הצליחו מרגליו של הורדוס למצוא את ישוע, ובשל החשד שהתינוק עדיין מוסתר בבית-לחם, ציווה הורדוס כי ייערך חיפוש מדוקדק בכל בתי-לחם, וכי יוצאו להורג כל התינוקות הזכרים בני פחות משנתיים. וכך קיווה הורדוס להבטיח את השמדתו של הילד הזה אשר עתיד היה להפוך ל"מלך היהודים". וכך נרצחו ביום אחד שישה-עשר תינוקות זכרים בבית-לחם אשר ביהודה. אך התככים והרצח היו תופעות שבשגרה בחצרו של הורדוס, והם לא פסחו אף על בני משפחתו הקרובים.

טבח התינוקות הללו התרחש בסמוך לאמצע חודש אוקטובר, בשנת 6 לפני הספירה, כאשר ישוע היה בן מעט יותר משנה. אך אפילו בקרב פקידי החצר של הורדוס היו כאלה שהאמינו בביאת המשיח, ואחד מהם הודיע לזכריה על אודות הפקודה לטבוח את התינוקות בבית-לחם. זכריה, בתורו, שלח שליח ליוסף; ובלילה שלפני הטבח יוסף ומרים עזבו את בית-לחם ופנו לעבר אלכסנדריה שבמצרים. על-מנת להימנע מלמשוך תשומת לב, הם נסעו לבדם למצרים, הם וישוע. המסע לאלכסנדריה נעשה בעזרת כסף שתתם זכריה, וכאשר הם הגיעו לאלכסנדריה עסק יוסף במקצועו, בעוד מרים וישוע שוהים עם קרובי משפחה אמידים של יוסף. הם שהו באלכסנדריה שנתיים תמימות, ולא שבו לנצרת, אלא לאחר מותו של הורדוס.

הספר של אורנטיה

מסמך 123

ילדותו המוקדמת של ישוע

בשל אי-הוודאויות והחרדות אשר נלוו לשהייתם בבית-לחם, מרים לא גמלה את התינוק עד לאחר שהגיעו בבטחה לאלכסנדריה, שם המשפחה יכולה הייתה לבסס חיים רגילים. הם חיו עם קרובי משפחה, ויוסף הצליח לפרנס את משפחתו היטב הודות לעבודה שהצליח למצוא זמן קצר לאחר הגעתם. במשך מספר חודשים הוא הועסק כנגר אומן, ולאחר מכן קודם לתפקיד מנהל העבודה של קבוצת פועלים גדולה אשר הועסקה באחד ממבני ציבור שנמצא אז במהלך בנייה. התנסות חדשה זו העלתה בדעתו של יוסף כי לאחר שיחזרו לנצרת יוכל להפוך לקבלן ולבנאי.

בכל השנים האלה של ינקותו חסרת הישע של ישוע, עמדה מרים כל העת על המשמר על-מנת להבטיח שדבר לא יארע לבנה, אשר יכול לפגוע ברווחתו או להתערב בכל דרך שהיא במשימתו העתידית על-פני כדור הארץ; מעולם לא הייתה אם מסורה ממנה לילדה. בבית שבו שהה ישוע במקרה חיו שני ילדים נוספים, בני גילו לערך, ובקרוב משפחות השכנים שישה ילדים נוספים היו בגיל די קרוב לגילו על-מנת לשמש לו שותפי משחק ראויים. בתחילה נטתה מרים לשמור את ישוע קרוב אליה. היא חששה פן יקרה לו דבר-מה אם יורשה לשחק עם הילדים האחרים בגן, ואולם יוסף – בסיוע בני משפחתו – הצליח לשכנע אותה שכך תימנע מישוע האפשרות המועילה להתנסות וללמוד כיצד להתאים את עצמו לבני גילו. ומרים אכן הבינה שאם תסוכך ותגן עליו יתר על מידה, הוא עלול להפוך למודע לעצמו ובמידת-מה מרוכז בעצמו, ולבסוף הסכימה לתוכנית להרשות לילד המובטח לגדול כאחד הילדים; ואף כי הייתה נאמנה להחלטתה זו, היא המשיכה לעמוד על המשמר ולצפות בילדים הקטנים בעודם משחקים בסביבות הבית או בגן. רק אם אוהבת תוכל לדעת את כובד הנטל שאותו נשאה מרים בלבה בדאגה לביטחון בנה במשך כל השנים האלה של ינקותו ושל ראשית ילדותו.

במהלך השנתיים שבהן שהו באלכסנדריה, נהנה ישוע מבריאות טובה והמשיך לגדול כילד רגיל. למעט מספר קטן של חברים ושל קרובים, איש לא ידע כי ישוע הינו "הילד המובטח". אחד מקרובי משפחתו של יוסף גילה זאת לכמה מחבריו במקפים, שהיו צאצאים ונצר לאֶחָנָתוֹן הקדום, והם, יחד עם קבוצה קטנה של מאמינים תושבי אלכסנדריה, התקבצו בביתו המפואר של קרוב משפחתו ותומכו של יוסף, זמן קצר לפני יציאתם חזרה לפלשתינה, על-מנת להיפרד לשלום מעם המשפחה מנצרת ולחלוק כבוד לילד. במעמד זה העניקו החברים אשר התקבצו במתנה לישוע עותק מלא של התרגום ליוונית של כתבי הקודש העבריים. אך עותק זה של כתבי הקודש לא נמסר לידי יוסף, עד אשר הוא ומרים סירבו סופית להזמנה של חבריהם מממפיס ומאלכסנדריה להישאר במצרים. המאמינים הללו טענו בעיקשות כי ילד הגורל יוכל להשפיע הרבה יותר על העולם כתושב אלכסנדריה לעומת כל מקום אחר בפלשתינה. ההפצרות האלה עיכבו את יציאתם לפלשתינה במשך זמן-מה נוסף לאחר שקיבלו זה מכבר את החדשות על מותו של הורדוס.

יוסף ומרים עזבו לבסוף את אלכסנדריה בסירה השייכת לחברם עֶזְרָאֵן בדרכם ליפו, ולנמל זה הם הגיעו לקראת סוף חודש אוגוסט, בשנת 4 לפני הספירה. מיפו הם המשיכו ישירות לבית-לחם, שם בילו את כל חודש ספטמבר בהתייעצות עם חבריהם ועם קרוביהם בשאלה האם עליהם להישאר שם או לשוב לנצרת.

מרים מעולם לא וויתרה על הרעיון שישוע חייב לגדול בבית-לחם, עיר דוד. יוסף לא באמת האמין שבנם עתיד להיות גואל מלכותי של ישראל. ומלבד זאת, הוא ידע שהוא עצמו איננו צאצא של דוד הלכה למעשה; הוא נרשם בין צאצאי דוד משום שאחד מאבות אבותיו אומץ על-ידי נצר לבית דוד. מרים, כמובן, חשבה שעיר דוד הינה המקום הראוי ביותר לגדל את המועמד החדש לרשת את כס המלך דוד, אך יוסף העדיף להסתכן מול הורדוס אֶנְטִיפָס ולא אחי אֶךְ־כֶּלָאֹס. הוא חרד עד מאוד לגורלו ולביטחונו של הילד בבית-לחם, או בכל עיר אחרת ביהודה, והעריך שסביר יותר שארכלאוס ימשיך את מדיניותו המאיימת של אביו, הורדוס, מאשר שאנטיפס יעשה כך בגליל. ומעבר לכל הסיבות האלה, יוסף היה איתן בהעדפתו את הגליל כמקום הטוב יותר לגדל ולחנך את הילד, אך נדרשו לו שלושה שבועות על-מנת להתגבר על התנגדותיה של מרים.

עד לראשון בחודש אוקטובר שכנע יוסף את מרים ואת כל חבריהם כי מוטב להם לשוב לנצרת. ובהתאם לכך, בתחילת חודש אוקטובר, שנת 4 לפני הספירה, הם יצאו מבית-לחם לכיוון נצרת דרך לוד ובית-שאן. הם יצאו לדרכם מוקדם בבוקר יום ראשון. מרים והילד רכבו על בהמת המשא החדשה אשר רכשו, ואילו יוסף וחמישה מלווים מבני משפחתו צעדו ברגל; קרוביו של יוסף סירבו לאפשר להם לצאת למסע לנצרת לבדם. הם חששו לצעוד לגליל דרך ירושלים ועמק הירדן, והדרכים המערביות כלל לא היו בטוחות עבור שני נוסעים בודדים הנושאים עמם ילד רך בשנים.

בחלוף ארבעה ימים הגיעה החבורה ליעדה בשלום. הם הגיעו לביתם בנצרת ללא כל הודעה מוקדמת. ביותר משלוש השנים האחרונות התגורר בבית אחד מאחיו הנשואים של יוסף, וזה אכן הופתע לראותם; כה בשקט הם ערכו את ענייניהם בשעת עזיבתם, עד כי איש מבני משפחתו של יוסף, או מבני משפחתה של מרים, אפילו לא ידע שהם עזבו את אלכסנדריה. למחרת היום העתיק אחיו של יוסף את משפחתו מן הבית, ומרים התפתה, בפעם הראשונה מאז לידתו של ישוע, להתבסס בתוך ביתה עם משפחתה הקטנה וליהנות מהחיים בביתם שלהם. תוך פחות משבוע מצא יוסף עבודה כנגר, והם היו מאושרים עד מאוד.

ישוע היה כבן שלוש שנים וחודשיים בעת ששבו לנצרת. הוא עמד יפה בכל המסעות הללו, היה בריא מאוד והתמלא שמחת ילדים והתרגשות למראה המרחבים שבהם הותר לו לשוטט וליהנות. אך הוא התגעגע עד מאוד לחבריו למשחק מאלכסנדריה.

בדרכם לנצרת שכנע יוסף את מרים כי טוב יעשו אם יימנעו מלשתף את חבריהם ואת קרוביהם מן הגליל בעובדה שישוע היה ילד של הבטחה. הם הסכימו להימנע מלהזכיר את העניין בפני איש. ושניהם שמרו בנאמנות רבה על הבטחה זו.

בשנתו הרביעית התפתח ישוע מבחינה פיזית כרגיל ככל הילדים ולא חלה כל פעילות מנטאלית יוצאת-דופן. בינתיים הוא נקשר מאוד לילד שכן בן גילו, אשר שמו יעקב. ישוע ויעקב תמיד שיחקו בשמחה, והפכו לחברים טובים ובני לווייה נאמנים.

המאורע החשוב הבא בחייה של המשפחה מנצרת היה לידת בנם השני, יעקב, בשעות הבוקר המוקדמות של ה-2 באפריל, שנת 3 לפני הספירה. המחשבה שיהיה לו אח תינוק הלהיבה את ישוע, והוא עמד שם והסתכל על התינוק ועל פעילויותיו המוקדמות במשך שעות.

באמצע הקיץ של אותה שנה, בנה יוסף בית מלאכה קטן בסמוך למעיין הכפר ולחניון השיירות. מאז ואילך, הוא עבד רק מעט כנגר שכיר לעבודת יום. שניים מאחיו וכמה טכנאים אחרים סייעו בעדו, והוא שלח אותם לעבוד בחוץ שהוא נותר בבית המלאכה והכין עֲלִים, מחרשות ועבודות עץ נוספות. הוא אף עבד עם עור ועם חבלים וקנבס. ובשנים שישוע גדל, וכאשר לא היה בבית הספר, כמחצית מזמנו הוא בילה בסיוע לאמו במלאכות הבית ואת המחצית האחרת תוך צפייה באביו בבית המלאכה, זאת בעוד שאוזנו כרויה לשיחות ולרכילות של נהגי השיירות ונוסעיהן, אשר הגיעו מארבע קצוות תבל.

ביולי של אותה שנה, חודש לפני שמלאו לישוע ארבע שנים, פרצה והתפשטה בנצרת מגפה של מחלת מעיים אשר הביאו עמם נוסעי השיירות. מרים כל-כך נבהלה וחרדה לשלומו של ישוע, ועל-מנת למנוע ממנו להיחשף למגפה, אספה את שני ילדיה ונסה על נפשה. היא שמה פעמיה לעבר בית אחיה בכפר, אשר היה ממוקם קילומטרים אחדים מדרום לנצרת, על אם הדרך ממגידו, ליד שריד. הם לא שבו לנצרת במשך יותר מחודשיים; ישוע מאוד נהנה מן החוויה הראשונה שלו בחווה.

2. השנה החמישית (שנת 2 לפני הספירה)

מעט יותר משנה לאחר ששבו לנצרת, הגיע ישוע הילד לגיל שבו קיבל בלב שלם את החלטתו המוסרית האישית הראשונה; ואז בא אליו, על-מנת לשכון בו, מכוון מחשבה, מתת אלוהי מעם אב פרדיס, המכוון אשר שרת בעבר עם מאקיוונוטה מלכי-צדק ורכש אגב כך ניסיון פעולה בהקשר של התגלמות הוויה על-אנושית בדמות גוף בשר ודם. מאורע זה התרחש ב-11 בפברואר, בשנת 2 לפני הספירה. ישוע לא היה מודע להגעתו של המשגוח האלוהי יותר ממה שהיו מודעים לכך מיליוני הילדים אשר קיבלו מכוונני מחשבה לפני אותו יום ומאז אותו יום, עת באו אלו לשכון בדעתם ולפעול למען הפיכתה של הדעת לרוחנית באופן סופי, וכן למען הישרדותן הנצחית של נשמותיהם האלמותיות המתפתחות.

באותו יום בחודש פברואר תמה השגחתם האישית והישירה של שליטי היקום, ההשגחה אשר נועדה לשמר את שלמות התגלמותו של מיכאל כילד. למן אותו רגע, ובמשך כל שאר המאורעות האנושיים של ההתגלמות, המשמורת על ישוע עתידה הייתה להיות מופקדת בידי אותו מכוון, ובידי השומרות השרפיות המסופחות, כאשר לכך נוסף מעת לעת גם סעד היצורים האמצעיוניים אשר הונחו בידי ממוניהם הפלנטאריים לבצע תפקידים מסוימים ומובחנים.

בחודש אוגוסט של שנה זו מלאו לישוע חמש שנים, ולפיכך נתייחס אל שנה זו כאל שנתו (הקלנדרית) החמישית. בשנה זו, 2 לפני הספירה, מעט יותר מחודש לפני יום הולדתו החמישי, שמח ישוע מאוד עם הגיעה לעולם אחותו מרים, אשר נולדה בליל ה-11 ביולי. במהלך ערב היום למחרת, ניהל ישוע שיחה ארוכה עם אביו על אודות האופן שבו נולדים אל העולם כיחידים נפרדים בני הקבוצות השונות של הדברים החיים. החלק הערכי ביותר בחינוך המוקדם של ישוע היה התשובות אשר קיבל מהוריו להגיגי שאלותיו וקושיותיו. יוסף מילא את חובתו במלואה והתאמץ עד מאוד לענות על כל שאלותיו של הילד. מגיל חמש ועד גיל עשר היווה ישוע סימן שאלה אחד מתמשך. ואף כי לא תמיד יכולים היו יוסף ומרים לענות על שאלותיו, הם תמיד שוחחו איתו על אשר שאל באריכות, וסייעו בעדו בכל דרך אפשרית למצוא תשובה מספקת לבעיה שעלתה על דעתו הערנית.

מאז שבו לנצרת, מלאו ידי בני הבית בתעסוקה, ויוסף בילה זמן רב מן הרגיל בבניית בית המלאכה והעסק שלו שהתחיל מחדש. הוא היה כה עסוק עד שלא מצא זמן לבנות עריסה ליעקב, אך הוא מצא את הזמן לתקן זאת הרבה לפני הגעתה של מרים, וכך היא נחה לה בנוחות בעריסה בזמן ששאר בני המשפחה נהנו ממנה. וישוע הילד נטל חלק מלא וחפץ בכל ההתנסויות המשפחתיות הרגילות האלה. הוא נהנה מאוד מאחיו הקטן ומאחותו התינוקת ועזר לאמו רבות בטיפול בהם.

באותה תקופה, רק מעטים מבתי האב של עולם הגויים יכלו לספק לילד חינוך אינטלקטואלי, מוסרי ודתי טוב יותר מזה של יהודי הגליל. ליהודים הללו הייתה תוכנית סדורה לגידול ולחינוך ילדיהם. הם חילקו את חיי הילד לשבעה שלבים:

1. הרך הנולד, מיומו הראשון ועד ליומו השמיני.

2. הפעוט היונק.

3. הפעוט אשר נגמל.

4. תקופת התלות באם, אשר נמשכה עד לסוף שנתו החמישית של הילד.

5. ראשית עצמאותו של הילד, ובאשר לבנים, המועד שבו האב מקבל על עצמו את האחריות לחינוכו.

6. הנערים והנערות המתבגרים.

7. הגברים והנשים הצעירים.

אצל יהודי הגליל היה נהוג שהאם תישא באחריות לחינוכו של הילד עד לגיל חמש, ואז, במקרה של בן זכר, היה נהוג שהאב יישא באחריות לחינוכו מגיל זה ואילך. ולפיכך, בשנה זו החל ישוע את השלב החמישי של תוכנית ההתפתחות של הילדים היהודים בגליל, ובהתאם לכך, ב-21 באוגוסט, בשנת 2 לפני הספירה, העבירה מרים באופן רשמי את האחריות להמשך חינוכו אל יוסף.

ואף כי יוסף נטל כעת את האחריות הישירה לחינוך האינטלקטואלי והדתי של ישוע, אמו עדיין המשיכה להכשירו במלאכות הבית. היא לימדה אותו להכיר ולטפל בגפנים ובפרחים אשר צמחו לכל אורך הגדר החיה אשר הקיפה את הבית כולו. היא אף סיפקה עבורו על גג הבית (חדר השינה בעונת הקיץ) תיבות חול שטוחות שבהן צייר ישוע מפות והחל את אימונו המוקדם בכתיבה בארמית וביוונית, ולאחר מכן בעברית. לימים הוא למד לקרוא, לכתוב ולדבר באופן שוטף בכל שלושת השפות.

ישוע היה ילד כמעט מושלם מבחינה פיזית והמשיך להתקדם באופן רגיל מבחינה מנטאלית ורגשית. בסוף שנתו (הקלנדרית) החמישית הוא חווה הפרעת עיכול קלה. הייתה זו הפעם הראשונה שבה חלה קלות.

ואף כי יוסף ומרים שוחחו לעיתים תכופות על אודות עתידו של בנם הבכור, אילו הייתם שם, הייתם מבחינים אך ורק בצמיחתו של ילד רגיל של התקופה והמקום; ילד בריא, חסר דאגות אך חקרן ביותר.

3. מאורעות השנה השישית (שנת 3 לפני הספירה)

עד אותה עת רכש ישוע, בסיועה של אמו, שליטה מלאה בניב הארמי הגלילי; וכעת החל אביו ללמד אותו יוונית. מרים דיברה מעט יוונית, אך יוסף שלט בארמית וביוונית על בורין. כספר ללימוד יוונית שימש העותק של כתבי הקודש העבריים – הייתה הזו גרסה מלאה של התורה והנביאים, אשר כללה אף את ספר תהילים – ואשר ניתנה להם במתנה עת עזבו את מצרים. בכל נצרת כולה היו אך ורק שני עותקים של כתבי הקודש ביוונית, והעובדה שאחד מהם היה בבעלות משפחתו של הנגר הפכה את ביתו של יוסף למקום מבוקש, ואפשר לישוע, בעת שגדל, לפגוש בזרם כמעט בלתי-פוסק של תלמידים רציניים ושל מבקשי אמת כנים. לפני תום שנה זו, קיבל ישוע לידי את כתב היד הזה, אשר ערכו לא יסולא בפז, ונאמר לו ביום הולדתו השישי כי העניקו לו את הספר כמתנה חבריו וקרוביו מאלכסנדריה. ותוך זמן קצר, הוא קרא בו קריאה שוטפת.

ההלם הגדול הראשון בחייו של ישוע הצעיר אירע עוד בטרם מלאו לו שש שנים. עד אז נדמה היה לו שאביו – או לפחות אביו ואמו גם יחד – ידעו הכול. שיערו בנפשכם את תדהמתו של הילד הסקרן, כאשר שאל את אביו לפשר רעד האדמה הקל שאך זה עתה אירע, ושמע את יוסף אומר, "באמת שאינני יודע, בני." וכך החלה אותה התפכחות ארוכה ומטרידה אשר במהלכה גילה ישוע שהוריו הארציים אינם חכמים-בכלל ויודעי-כל.

המחשבה הראשונה אשר עלתה במוחו של יוסף הייתה להגיד לישוע שאלוהים גרם לה, אך לאחר רגע שנמלך בדעתו הבין שתשובה שכזו תעורר מיד שאלות נוספות ומביכות עוד יותר. אפילו בגיל צעיר היה קשה לענות על שאלותיו של ישוע על אודות תופעות פיזיות או חברתיות כבדרך אגב, תוך אמירה שאלוהים או שהשטן הם האחראים לדבר. בהתאם לאמונה המקובלת על היהודים, במשך זמן רב הסכים ישוע לקבל את הדוקטרינה על אודות רוחות טובות ורוחות רעות כהסבר אפשרי לתופעות מנטאליות ורוחניות, אך במוקדם מאוד הוא הטיל ספק בכך שהשפעות בלתי-נראות מעין אלה הן אשר אחראיות לתופעות הפיזיות של העולם הטבעי.

בטרם מלאו לישוע שש שנים, בראשית הקיץ של שנת 1 לפני הספירה, הגיעו זכריה, אלישבע ובנם יוחנן לבקר את המשפחה מנצרת. ישוע ויוחנן נהנו מאוד במהלך הביקור, שעל-פי זיכרונם שלהם היה הפעם הראשונה שבה הם נפגשו. ואף כי האורחים יכלו להישאר רק למשך ימים מספר, ההורים שוחחו על אודות דברים רבים, לרבות התוכניות העתידיות עבור בניהם. ובעוד שההורים היו עסוקים בכך, שיחקו הילדים באבנים בארגז החול שעל גג הבית, ונהנו עד מאוד באופנים רבים אחרים, כדרכם של ילדים בני גילם.

לאחר שישוע פגש את יוחנן, אשר הגיע מאזור ירושלים, הוא החל לגלות עניין יוצא-מגדר-הרגיל בהיסטוריה של ישראל, וכן לחקור בפירוט על משמעות מצוות השבת, דרשות בית הכנסת, וכן משמעות החגים והמועדים. אביו הסביר לו את פשר כלל המועדים הללו. הראשון, חג האורים, החל באמצע החורף ונמשך שמונה ימים, חג שבמהלכו מדליקים ביום הראשון נר אחד ומדי יום מוסיפים לו נר נוסף; זהו החג לזכר חנוכת המקדש, לאחר שיהודה המכבי השיב את המקדש לפעולה, כפי שציווה משה. לאחר מכן, חג הפורים, החל באביב, ונחוג לזכר אסתר והגאולה אשר נגאלו בני ישראל באמצעותה. לאחר מכן הגיע חג הפסח, הרציני, אשר אותו חגגו המבוגרים בירושלים כל אימת שהדבר התאפשר להם, ואילו הילדים בבתים זכרו את איסור אכילת החמץ במשך שבוע שלם. לאחר הפסח הגיע חג הביכורים, חג הקציר; והחג האחרון והרציני מכולם, אשר חל בתחילת השנה, הוא יום הכיפורים. ואף כי דעתו הצעירה של ישוע התקשתה להבין כמה מן החגים והמועדים הללו, הוא שקל בהם ברצינות, ואז התפנה לחגוג את חג הסוכות, תקופת החופשה השנתית של כלל היהודים, שבמהלכה הם חנו בחוץ בסוכות עשויות צמחיה והתמסרו להנאה ולשמחה.

במהלך שנה זו נתקלו יוסף ומרים בקשיים בנוגע לאופן התפילה של ישוע. הוא התעקש לשוחח עם אביו שבשמיים ממש באופן שבו שוחח עם יוסף, אביו שבארץ. האופן שבו סטה כך מן התקשורת המכובדת עם האלוהות הטרידה מעט את הוריו, ובייחוד את אמו, אך לא ניתן היה לשכנעו להשתנות; הוא התפלל את תפילותיו ממש כפי שלמדוהו, ולאחר מכן התעקש "לשוחח מעט עם אבי שבשמיים."

בחודש יוני של שנה זו העביר יוסף את בית המלאכה לאחיו והחל לעבוד באופן רשמי כקבלן. עד סוף השנה הזו גדלה הכנסתה של המשפחה יותר מפי שלוש. ואף-פעם, עד לאחר מותו של יוסף, לא חוותה המשפחה מנצרת את טעמו של העוני. המשפחה המשיכה לגדול, והם הוציאו כסף רב על חינוך נוסף ועל נסיעות, אך הכנסתו של יוסף תמיד המשיכה לגדול ולעמוד בקצב עליית ההוצאות.

במהלך השנים הבאות ביצע יוסף עבודות רבות בבית-לחם (הגלילית), במגדל, בנין, בציפורי, בכפר-נחום ובעין-דור, בנוסף לעבודות הבנייה הרבות אשר ביצע כנצרת ובסביבתה. כאשר גדל יעקב והיה בוגר דיו לסייע בידי אמו בעבודות הבית ובטיפול בילדים הצעירים, התלווה ישוע לעתים תכופות אל אביו במסעותיו הרחק מן הבית לערים ולכפרים הסובבים. ישוע היה מתבונן חד-עין ורכש ידע מעשי רב מן הנסיעות שבהן רחק מביתו; הוא אסף בשקדנות ידע על אודות האדם ועל האופן שבו חי בכדור הארץ.

בשנה זו התקדם ישוע עד מאוד בהתאמה בין הרגשות והדחפים החזקים אשר חווה לבין שיתוף הפעולה והמשמעת אשר נדרשו ממנו בבית. מרים הייתה אם אוהבת, אך השליטה משמעת יחסית קשוחה. ואולם, במובנים רבים היה זה יוסף אשר שלט יותר בישוע, בשל מנהגו לשבת עם הילד ולהסביר לו באופן מלא את הסיבות שבעטיין נדרש לשלוט ברצונותיו האישיים לטובת רווחתה ושלוותה של המשפחה כולה. ולאחר שישוע קיבל הסבר על המצב, הוא תמיד שיתף פעולה בתבונה וברצון עם רצון הוריו ועם חוקי המשפחה.

כאשר אמו לא נדרשה לעזרתו בבית, הוא בילה את רוב הפנאי שלו ביום בלימוד הפרחים והצמחים, ובילילה – בצפייה בכוכבים. הייתה לו הנטייה המטרידה לשכב על גבו ולהתבונן בפליאה בשמי הלילה זרועי הכוכבים, ולהאריך בכך הרבה לאחר שחלפה שעת השינה הרגילה הנהוגה בבית הנצרתי המאורגן הזה.

4. השנה השביעית (שנת 1 לספירה)

אכן, הייתה זו שנה רבת מאורעות בחייו של ישוע. בתחילת ינואר פקדה את הגליל סופת שלגים כבירה. הסופה המטירה כשישים סנטימטרים של שלג, הכמות הגדולה ביותר של שלג אשר ראה ישוע בימי חייו, ובין הכמויות הגדולות ביותר שראתה נצרת במאה השנים שלפני כן.

חיי המשחק של הילדים היהודים בימיו של ישוע היו מוגבלים למדי; לעיתים תכופות הם חיקו את הדברים הרציניים יותר שעשו הגדולים. הם שיחקו הרבה בלוויות ובחתונות, הטקסים המרשימים שבהם השתתפו לעתים קרובות. הם רקדו ושרו, אך לא שיחקו הרבה במשחקים מאורגנים, כדוגמת אלו שמהם נהנו ילדים בתקופות מאוחרות יותר.

ישוע נהנה לשחק בשבבים ובקוביות העץ בפינה המרוחקת של בית המלאכה, בתחילה עם בן השכנים, ומאוחר יותר עם אחיו יעקב. ישוע התקשה להבין מה הנזק שגרמו משחקים מסוימים אשר היו אסורים למשחק ביום השבת, אך הוא תמיד נענה לרצון הוריו. היו לו חוש הומור ויכולת משחק שלא זכתה למלוא ההזדמנות להתבטא בסביבה ובדור שבהם חי, ואולם, עד גיל ארבע-עשרה הוא היה לרוב שמח וטוב לבב.

על גג החדר אשר הוקצה למגורי בעלי החיים בסמוך לבית, טיפחה מרים שובך יונים, והם השתמשו ברווחים ממכירת היונים כקרן צדקה מיוחדת. ישוע ניהל את הקרן, זאת לאחר שניכה מעשר מן הרווחים והעביר לשמש בית הכנסת.

התאונה הממשית היחידה אשר חווה ישוע עד לאותו זמן הייתה הנפילה מטה מגרם מדרגות האבן, אשר הוביל לחדר השינה מכוסה הקנבס. תאונה זו ארעה בחודש יולי, עת נשבה סופת-חול מזרחית יוצאת דופן. על-פי רוב נשבו הרוחות המזרחיות אשר נשאו עמן גלי חול דק בתקופה הגשומה, ובייחוד במרץ ובאפריל. נדיר היה שתרחש סופה מעין זו בחודש יולי. וכאשר באה הסופה, שיחק ישוע כהרגלו על גג הבית, ששימש כחדר המשחקים שלו ברוב ימות התקופה היבשה. וכשהוא ירד בגרם המדרגות, החול עיוור את עיניו והוא נפל. לאחר תאונה זו, בנה יוסף מעקה בשני צדי גרם המדרגות.

לא הייתה שום דרך שבה ניתן היה למנוע את התאונה הזו. היא לא נזקפה לחובת הזנחה של השומרים האמצעיוניים הגשמיים – אמצעיון אחד ראשי

ואחד משני – ואף לא לחובת השרפים השומרת, אשר הופקדו על משמר הנער. פשוט לא ניתן היה למנוע אותה. אך תאונה קלה זו, אשר התרחשה בעת שיוסף שהה בעין-דור, גרמה לכך שמרים פיתחה בדעתה חרדה גדולה, וניסתה במשך חודשים אחדים, בחוסר תבונה, לשמור על ישוע קרוב וסמוך אליה.

הוויות שמימיות אינן מתערבות באופן שרירותי בתאונות של עולם החומר, הנפוצות בעולם הפיזי. בנסיבות רגילות, אך ורק יצורים אמצעיוניים יכולים להתערב בתנאים הפיזיים על-מנת לשמור על אישיות של גברים ונשים של גורל, ואפילו אם תפעלנה במקרים מיוחדים, הן יכולות לעשות כן אך ורק בכפוף להנחיות הממונים עליהן.

והייתה זו רק אחת מן התאונות הקלות אשר אירעו בהמשך לילד הסקרן וההרפתקן הזה. אם תדמינו את ילדותו ונערותו הממוצעות של ילד אגרסיבי, או אז תדעו בערך מה שקרה לישוע הנער החיוני והשמח, ותוכלו לדמיין עד כמה חרדה נגרמה בעקבות כך להוריו, ובייחוד לאמו.

יוסף, בן המשפחה הרביעי, נולד במשפחה מנצרת בבוקר יום רביעי, ה-16 במרץ, בשנת 1 לספירה.

5. ימי בית הספר בנצרת

כעת מלאו לישוע שבע שנים, הגיל שבו נהגו ילדים יהודים להתחיל את לימודיהם הרשמיים בבתי הספר אשר בבתי הכנסת. ובהתאם לכך, בחודש אוגוסט של שנה זו החלו חייו רבי המאורעות כתלמיד בנצרת. נער זה כבר קרא, כתב ודיבר בשתי שפות, ארמית ויוונית, על בוריין. כעת היה עליו לקבל על עצמו את משימת הלימוד, הקריאה והדיבור בשפה העברית. והוא חיכה בכיליון עיניים אמיתי לקראת חיי בית הספר החדשים אשר עמדו לפניו.

במשך שלוש שנים – עד הגיעו לגיל עשר – למד ישוע בבית הספר היסודי של בית הכנסת בנצרת. במשך שלוש השנים הללו הוא למד את הבסיס של התורה, אשר נכתב בלשון העברית. במשך שלוש השנים הבאות הוא למד בבית הספר המתקדם ולמד על-פה, באמצעות חזרה בקול, את הלימודים העמוקים יותר של החוק הקדוש. כאשר סיים את לימודיו בבית ספר הזה, בגיל שלוש עשרה, הוא הוחזר אל הוריו כ"בן-מצווה" – כאזרח מן המניין של עם ישראל, איש האחראי למעשיו. ופירושו של דבר שהיה רשאי להשתתף בחגיגות הפסח בירושלים; ובהתאם לכך, באותה שנה השתתף לראשונה בחגיגות הפסח, יחד עם אביו ועם אמו.

התלמידים בנצרת ישבו בחצי גורן על הרצפה, בעוד שמורם, החזן, נושא התפקיד בבית הכנסת, ישב בפניו אליהם. הם החלו את לימודיהם בספר ויקרא, המשיכו לספרי התורה האחרים, לספרי הנביאים ולספר תהילים. ברשות בית הכנסת של נצרת היה עותק של כתבי הקודש העבריים. דבר פרט לכתבי הקודש לא נלמד לפני גיל שנים-עשרה. בחודשי הקיץ קוצרו שעות יום הלימודים באופן ניכר.

במהרה הפך ישוע למומחה בעברית. וישוע התבקש לעיתים תכופות כאיש צעיר – כאשר לא שהה בנצרת במקרה מבקר בעל שיעור קומה – לקרוא בכתבי הקודש בפני המתקבצים חזורי האמונה אשר נאספו בבית הכנסת לתפילת השבת הרגילה.

מובן שלבתי הספר הללו של בתי הכנסת לא היו כלל ספרי לימוד. בעת הלימוד, החזן היה אומר פסוקים בקול, ואילו התלמידים היו חוזרים אחריו יחדיו כמקהלה. כאשר הם קראו בתורה, התלמיד למד את שיעורו אגב קריאה בקול רם ושינון מתמשך.

לאחר מכן, בנוסף על לימודיו הרשמיים יותר, החל ישוע להיחשף לטבע האדם, בדמות האנשים אשר נכנסו ויצאו מבית המלאכה של אביו והגיעו מארבע כנפות תבל. כאשר בגר עוד יותר, הוא התרועע בחופשיות עם אנשי השיירות, כאשר אלו חנו ליד המעיין למנוחה והתרעננות. ומכיוון שדיבר יוונית על בוריה, לא התקשה לשוחח עם מרבית נוסעי השיירות ועם נהגיהן.

נצרת שימשה כתחנה בדרכי השיירות וכצומת דרכים של מסע, ורוב תושביה היו גויים; בה בעת היא נודעה כמרכז יהודי של פירוש ליברלי של התורה. ביחס לנהוג אצל היהודים בחבל יהודה, היהודים בגליל התרועעו ביתר חופשיות עם הגויים. ומכל ערי הגליל, יהודי נצרת היו אלו אשר נתנו את הפירוש הליברלי ביותר למגבלות החברתיות המצויות בתורה, מגבלות שהתבססו על החשש מן ההתבוללות כתוצאה ממגע עם הגויים. התנאים האמורים מהווים את מקור האמרה הירושלמית, "ומה טוב יבוא עלינו מנצרת?"

ישוע קיבל את עיקר החינוך למוסר ואת התרבות הרוחנית בביתו שלו. הרבה מן החינוך התיאולוגי והאינטלקטואלי הוא קיבל מן החזן. אך את החינוך האמיתי – הכלים המנטאליים והרגשיים על-מנת להתמודד בפועל עם המבחנים הקשים בחיים – את אלו הוא רכש כאשר התרועע עם אקו בני האדם. הקרבה האינטימית הזו לאתיו, צעירים כזקנים, יהודים וגויים, היא אשר אפשרה לו ללמוד את המין האנושי. ישוע היה משכיל ביותר, בכך שהבין את בני האדם לפני ולפנים ואהב אותם במסירות.

במהלך שנות לימודיו בבית הכנסת היה ישוע תלמיד מבריק. העובדה שדיבר שלוש שפות הקנתה לו יתרון מובהק. כאשר סיים את חוק לימודיו, העיר החזן מנצרת באוזני יוסף שהוא חושש כי "הוא למד יותר משאלותיו החוקרות של ישוע" מאשר "הצליח ללמד את הנער."

במהלך שנות לימודיו למד ישוע רבות ושאל השראה גדולה מדרשות השבת השבועיות בבית הכנסת. היה נהוג לבקש מאורחים רמי מעלה, אשר עצרו לכבוד השבת בנצרת והשתתפו בתפילה, לדבר בפני קהל בית הכנסת. ובמהלך שנות התבגרותו, שמע ישוע הוגי דעות יהודיים גדולים רבים,

אנשים מכל קצוות העולם היהודי, אשר שטחו שם את משנתם. בשל העובדה שבית הכנסת של נצרת היווה מרכז הגות ותרבות עברית ליברלי ומתקדם, רבים מאלו לא היו כלל יהודים אורתודוקסיים.

כאשר החל התלמיד בגיל שבע את חוק לימודיו (באותה עת חוקקו היהודים חוק חינוך חובה), המנהג היה כי התלמידים בוחרים "פסוקי יום הולדת", מעין כלל זהב אשר יעמוד לנגד עיניהם לכל אורך שנות לימודיהם. לעיתים קרובות הם נדרשו לפרש את הכתובים שבחרו בסיימם את חוק לימודיהם, בגיל שלוש-עשרה. ישוע בחר בטקסט של הנביא ישעיהו: "רוח אֲדֹנָי יְהוֹה עָלַי; יַעַן מָשַׁח יְהוָה אֹתִי לְבָשָׁר עֲנֻיִם, שְׁלַחְנִי לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁבָּרִי-לֵב, לְקַרְא לְשָׁבוּיִם דְּרוֹר, וְלְאֲסוּרִים פֶּקַח-קוֹם."

נצרת שימשה כאחד מעשרים-וארבעה מרכזי הכהונה של האומה העברית. אך ביחס לסופרים ולרבנים ביהודה, הייתה הכהונה בנצרת ליברלית יותר בפירוש אשר העניקה למצוות התורה. ובנצרת נהגו בחופשיות יתרה גם במצוות השבת. ולפיכך, נהג יוסף לקחת את ישוע להליכות של שבת אחר הצהריים. אחד מן המסלולים המועדפים עליהם היה הטיפוס על הגבעה שליד ביתם, ממנה הם יכלו לצפות על נוף הגליל כולו. בתצפית לכיוון צפון-מערב, ניתן היה לראות ביום בהיר את רכס הר הכרמל היורד אל הים; ופעמים רבות שמע ישוע מאביו את הסיפור על אודות אליהו, אחד מראשוני שורת נביאי ישראל הארוכה, אשר הוכיח את אחאב וחשף את ערוותם של נביאי הבעל. צפונה משם היתמר ברוב הדר הר הזרמון, פסגת עטורת שלגים, וכמעט אף מטרים ממנה מכוסים שלג עד. הרחק משם מזרחה, הם יכלו להבחין בעמק הירדן, והלאה משם, בגבעות הטרשים של מואב. בכיוון דרום-מערב הם יכלו לראות – כאשר זרחה השמש על קירות השיש שלהן – את ערי הַדְּקָפּוּלִים היווניות-רומיות, על שלל מקדשיהן והאמפיתאטראות שלהן. וכאשר הם נותרו שם עד שקיעת החמה, הם יכלו להשקיף מערבה ולהבחין בסירות המפליגות הרחק בים התיכון.

ישוע ראה את השיירות עושות דרכן אל נצרת וממנה, אל ארבע רוחות השמיים. וכאשר נשא עיניו דרומה ראה את עמק יזרעאל הפורה בואף הגלבוץ והשומרון.

וכאשר לא טיפסו לגבהים וצפו בנוף המרוחק, הם שוטטו בטבע ולמדו אותו, על שלל גחמותיו ועונותיו. ההכשרה המוקדמת ביותר אשר קיבל ישוע, מלבד זאת שקיבל בביתו, נגעה לקשר של הערכה ואהדה לטבע.

בטרם מלאו לו שמונה שנים, הכירו כל האימהות והנשים הצעירות בנצרת את ישוע, שאותו פגשו ועמו שוחחו במעיין הסמוך לביתו, מעיין אשר היווה את אחד ממרכזי החברה של הקשר והרכילות של הכפר. בשנה זו למד ישוע לחלוב את הפרה המשפחתית ולטפל בשאר בעלי החיים. במהלך שנה זו ובזו שלאחריה, הוא אף למד להכין גבינות ולארוג. עד גיל עשר כבר היה אורג מומחה. בסביבות הזמן הזה התחברו עד מאוד ישוע ובן השכנים, יעקב, לקדר נתן, אשר עבד בסמוך למעיין; הם צפו באצבעותיו המכדרות במומחיות את החימר הסובב על האובניים. פעמים רבות החליטו השניים כי לכשיגדלו יהפכו לקדרים. נתן חיבב את הנערים ולעיתים תכופות נתן להם חימר להתנסות בו. הוא ביקש להמריץ את הדמיון היצירתי שלהם והציע להם להתאמץ באופן תחרותי בפיסול חפצים ובעלי-חיים שונים.

6. שנתו השמינית (שנת 2 לספירה)

הייתה זו שנה מעניינת בבית הספר. אף כי ישוע לא היה תלמיד בלתי-רגיל, הוא היה תלמיד שקדן, ונמנה בהישגיו על השליש העליון של תלמידי הכתה. ומכיוון שביצע כה היטב את עבודתו, הוא קיבל פטור מנוכחות בכתה במשך שבוע אחד בכל חודש. את השבוע הזה הוא בילה על-פי-רוב בכנרת, עם דודו הדייג לחופי מגדל, או לחלופין בחווה של דוד אחר (אחי אמו) המצויה כשמונה קילומטרים מדרום לנצרת.

ואף כי אמו דאגה כל העת ושלא לצורך לבריאותו ולבטחונו, היא נאותה בהדרגה לאפשר לו לצאת למסעות הללו, שבהם הרחיק מן הבית. דודיו ודודותיו של ישוע אהבו כולם לבלות בחברתו, והחלה תחרות ערה ביניהם על הבטחת הביקורים החודשיים הללו, הן במהלך השנה הזו והן בשנים שלאחר מכן. השהות השבועית הראשונה שלו בחוות דודו (מאז ילדותו) הייתה בחודש ינואר של אותה שנה; ובחודש מאי הוא התנסה לראשונה בשבוע ימים של דייג בכנרת.

בסביבות הזמן הזה פגש ישוע מורה למתמטיקה מדמשק. לאחר שלמד ממנו כמה טכניקות במספרים, הוא הקדיש זמן רב לעיסוק במתמטיקה במשך שנים אחדות. הוא פיתח חוש חד למספרים, למרחקים וליחסים.

ישוע החל ליהנות מאוד מאחיו יעקב, ועד סוף שנה זו החל ללמד אותו את אותיות האלף-בית.

בשנה זו ערך ישוע הסדר חליפין שבמסגרתו החליף מוצרי חלב בשיעורי נבל. הייתה בישוע אהבה בלתי-רגילה לכל דבר מוסיקלי. לאחר מכן, הוא קידם מאוד בקרב חבריו הצעירים את העניין במוסיקה וקאלית. עד שמלאו לו אחת-עשרה שנים, הוא כבר היה נגן נבל מוכשר ונהנה עד מאוד לשעשע הן את בני משפחתו והן את חבריו בביצועים יוצאי דופן ובכישרון אלתור ניכר.

ובעוד שישוע ממשיך להתקדם ולהצטיין בבית הספר, לא הכול התנהל על מי מנוחות עבור המורים או ההורים. הוא התעקש לשאול שאלות מביכות למכביר בנוגע למדע ולדת, ובייחוד באשר לגיאוגרפיה ולאסטרונומיה. במיוחד הוא התעקש לנסות ולהבין מדוע יש בפלשתינה עונה יבשה ועונה רטובה. הוא ביקש שוב ושוב הסבר להבדל הטמפרטורות הגדול שבין נצרת לעמק הירדן. הוא פשוט מעולם לא חדל מלשאול שאלות נבונות אך מביכות שכאלה.

אחיו השלישי, שמעון, נולד בערב יום שישי, ה-14 באפריל של שנה זו, שנת 2 לספירה.

בחדש פברואר בא לנצרת נחור, אחד מן המורים במכללה לרבנות של ירושלים. הוא הגיע לצפות בישוע, לאחר שביקר לשם מטרה דומה בביתו של זכריה באזור ירושלים. הוא הגיע לנצרת לבקשת אביו של יוחנן. ואף כי בתחילה נדהם במידה-מה מכנותו של ישוע ומהאופן שבו התייחס לנושאים דתיים, הוא ייחס זאת לריחוקו של הגליל ממרכזי הלימוד והתרבות היהודיים. הוא ייעץ ליוסף ולמרים להרשות לו לקחת את ישוע עמו לירושלים, שם הוא יוכל ליהנות מיתרונות החינוך והתרבות של מרכז התרבות היהודי. מרים השתכנעה במידת-מה להסכים; היא הייתה משוכנעת שבנה הבכור עתיד להפוך למשיח, לגואל העם היהודי; יוסף היסס; גם הוא היה משוכנע באותה מידה שישוע עתיד לגדול להיות איש של גורל, אך הוא כלל לא היה בטוח איזה גורל עתיד זה להיות. ואולם, הוא מעולם לא הטיל ספק בכך שבנו עתיד למלא משימה כבירה כלשהי על-פני כדור הארץ. ככל שהעמיק להגות בעצתו של נחור, כך הוא הטיל ספק בתבונת ההצעה לשהות בירושלים.

בשל הבדלי הדעות בין יוסף למרים, ביקש נחור את רשותם להציג את כל העניין בפני ישוע עצמו. ישוע הקשיב רוב קשב, שוחח עם יוסף, עם מרים, ועם השכן, יעקב סתת האבן, אביו של חברו הטוב. ואז, יומיים לאחר מכן, הוא דיווח כי בשל הבדלי הדעות הניכרים בין הוריו ויועציו, ומשום שלא הרגיש בטוח לקחת אחריות על החלטה מעין זו, ולפי שלא הרגיש בעצמו כך או אחרת, לאור מצב הדברים כולו הוא החליט לבסוף לשוחח "עם אביו שבשמיים"; ואף כי איננו יודע לבטח מה הייתה התשובה, הוא הרגיש שעליו להישאר בבית "עם אבי ועם אמי", והוסיף כי "אלו אשר אוהבים אותי כל-כך יכולים לעשות עבורי ולהנחות אותי טוב יותר מאשר אנשים זרים, אשר יכולים רק לראות את גופי ולבחון את דעתי, אך כלל אינם יכולים להכיר אותי באמת." כולם התפלאו ונחור יצא לדרכו חזרה לירושלים. וחלפו שנים רבות בטרם עלה שוב לדיון נושא עזיבתו של ישוע את הבית.

הספר של אורנטיה

מסמך 124

ילדותו המאוחרת של ישוע

ואף-על-פי שייתכן שישוע היה עשוי ליהנות מהזדמנות טובה של חינוך באלכסנדריה יותר מאשר בגליל, הוא לא יכול היה לגדול בסביבה כה נפלאה על-מנת להתמודד עם הבעיות שזימנו לו חייו שלו עם מינימום של הנחייה חינוכית, ובאותה עת ליהנות מן היתרון הגדול הטמון במפגש מתמיד עם כל-כך הרבה סוגים של גברים ונשים אשר הגיעו לשם מארבע קצוות תבל. אילו נותר באלכסנדריה, היה מקבל חינוך מיהודים ורק על-פי המסורת היהודית. בנצרת קיבל חינוך ואימון אשר הכינו אותו טוב יותר להבין את הגויים, ואשר אפשרו לו לגבש מושג מאוזן יותר של היתרונות היחסיים של גישת התיאולוגיה העברית המזרחית, או הבבלית, אל מול גישת התיאולוגיה העברית המערבית, או ההלניסטית.

1. שנתו התשיעית של ישוע (שנת 3 לספירה)

אף כי לא ניתן לומר כי ישוע חלה מעודו במחלה קשה, בשנה זו הוא נתקף בכמה ממחלות הילדות הקלות, הוא אסיו והאחות התינוקת.

הלימודים בבית הספר נמשכו. הוא עדיין היה תלמיד מוצלח, ועדיין נהנה משבוע אחד של חופש מדי חודש. והוא המשיך לחלק את זמנו בחלקים די שווים בין נסיעות לערים השכנות בלוויית אביו, לבין שהייה בחווה של דודו מדרום לנצרת ומסעות דייג שיצאו מחוף מגדל.

הצרה הרצינית ביותר אשר עתידה הייתה להתרחש בבית הספר אירעה בסוף החורף, כאשר ישוע העז לקרוא תיגר על החזון באשר לקביעה שכל הדיוקנאות, התמונות והציורים נחשבים מטבעם לעבודת אלילים. ישוע נהנה לצייר נופים, כמו גם לפסל חפצים שונים בחימר. התורה אסרה על כל אלו, אך עד אותה עת הוא הצליח להפיס את התנגדות הוריו במידה כזו שהם התירו לו להמשיך ולעסוק בפעילויות האלה.

ואולם, בבית הספר שוב התרחשה צרה, כאשר אחד מן התלמידים החלשים יותר גילה את ישוע מצייר על רצפת הכיתה בפחם את תמונת המורה. ושם נותר הציור, לעיני כל, ורבים מהמבוגרים ראו אותו בטרם זימנה הוועדה את יוסף ותבעה ממנו לעשות דבר-מה על-מנת לרסן את בנו הבכור. ואף שלא הייתה זו הפעם הראשונה שיוסף ומרים שמעו תלונות על מעללי בנם המגוון והאגרסיבי, הייתה זו ההאשמה החמורה ביותר אשר הועלתה כנגדו מעולם. במשך זמן מה, בעודו יושב על אבן בסמוך לדלת האחורית, הקשיב ישוע לטענות אשר הועלו כנגד מאמציו האמנותיים. הוא התרעם על כך שהאשימו את אביו על מעשיו האסורים לכאורה; ומשום כך צעד פנימה, ועמד ללא מורא מול מאשימיו. המבוגרים התבלבלו. כמה מהם נטו לראות את העניין כולו בבדיחות הדעת, בעוד שאחד או שניים טענו כי הנער מחלל קודש, אם לא מנאץ. יוסף היה במבוכה, מרים התמרמרה, אך ישוע התעקש להישמע. הוא אכן אמר את דברו, הגן על דעתו באומץ, ותוך הפגנה עילאית של שליטה עצמית הכריז שבעניין הזה, כמו בכל העניינים השנויים במחלוקת, יעשה כמצוות אביו. ומועצת הזקנים עזבה בדממה.

מרים ניסתה להשפיע על יוסף שיתיר לישוע לפסל בחימר בבית, ובלבד שיבטיח שלא יעסוק בפעילויות השנויות במחלוקת האלה בבית הספר, אך יוסף הרגיש חובה לעמוד בפירוש הרבני לדיבר השני. וכך פסק ישוע מלצייר ולעצב כל תמונה או חפץ, למן אותו היום וכל עוד אביו חי בבית. אך הוא לא השתכנע שהיה פסול במה שעשה, ולפיכך היווה הוויתור על התחביב האהוב עליו את אחד מן המבחנים הגדולים שלו כאדם צעיר.

במחצית השנייה של חודש יוני העפיל לראשונה ישוע אל פסגת הר תבור בלוויית אביו. היה זה יום בהיר והראות הייתה מעולה. בן התשע אכן חשב שהוא רואה את כל העולם, למעט הודו, אפריקה ורומא.

אחותו השנייה של ישוע, מרתה, נולדה בליל יום חמישי, ה-13 בספטמבר. שלושה שבועות לאחר הגעתה של מרתה לעולם, החל יוסף, אשר שהה זמן-מה בבית, לבנות תוספת לביתם – שילוב של בית מלאכה ושל חדר שינה. שולחן עבודה קטן נבנה עבור ישוע, ובפעם הראשונה הוא היה הבעלים של ערכת כלים משלו. במשך שנים רבות הוא עבד מעת לעת בסמוך לשולחן העבודה הזה והפך להיות מומחה מיומן להכנתו של העול.

החורף הזה והחורף הבא אחריו היו החורפים הקרים ביותר בנצרת בעשרות השנים האחרונות. ישוע ראה שלג על פסגות ההרים, ופעמים אחדות שלג נפל בנצרת, אף כי נותר על האדמה רק לזמן קצר; אך בחורף הזה הוא ראה קרח בפעם הראשונה. העובדה שמים יכולים להיות מוצקים, נוזליים וגזיים גרמה לנער לחשוב הרבה על העולם הפיזי ועל הרכבו – הוא הרבה רבות על אודות האדים החומקים מן הסיר המבעבע; ויחד עם זאת, האישיות אשר התגלמה בגוף של נער מתבגר זה, הייתה כל העת זו של הבורא והמארגן בפועל של כל הדברים הללו ברחבי יקום עצום

האקלים בנצרת לא היה קשה. בחודש ינואר, החודש הקר ביותר, ממוצע הטמפרטורה נע סביב 10 מעלות. ביולי ובאוגוסט, החודשים החמים ביותר, הטמפרטורה נעה בין 24 מעלות ו-33 מעלות. האקלים בפלשתינה נע מן הקפוא ליוקד, מהרי הירדן ועד לעמק ים המלח. וכך קיבלו היהודים הכנה ומסוגלות לחיות בכל תנאי מזג האוויר המגוונים שבעולם.

ואפילו בימי הקיץ החמים ביותר, נשבה בריזה קרירה מן המערב מהשעה עשר בבוקר ועד לשעה עשר בערב לערך. אך מעת לעת היו נושבות רוחות המזרח הנוראות על פלשתינה כולה. משבי הרוח החמים הללו הגיעו על-פי-רוב בחודשים פברואר ומרץ, בסמוך לתום העונה הגשומה. בימים ההם ירד גשם בממטרים מרעננים מחודש נובמבר ועד אפריל, אך לא בהתמדה. בפלשתינה היו רק שתי עונות – קיץ וחורף, העונה היבשה והעונה הגשומה. בחודש ינואר החלו הפרחים ללבלב, ועד לסוף אפריל נמלאה הארץ מרבדי פרחים מקצה אל קצה.

בחודש מאי של שנה זו, סייע ישוע בפעם הראשונה בקציר החיטים בחווה של דודו. בטרם מלאו לו שלוש-עשרה שנים הוא הצליח ללמוד משהו על אודות כל דבר למעשה שהגברים והנשים בנצרת ובסביבה עסקו בו, למעט חרשות המתכת. כשבגר, לאחר מות אביו, הוא בילה מספר חודשים בבית מלאכה של חרש מתכת.

כאשר התמעטו העבודה ותנועת השיירות, ערך ישוע עם אביו נסיעות הנאה ועסקים רבות לכנא, לעין-דור ולנזן הסמוכות. אפילו כנער הוא ביקר תכופות בציפורי, אשר שכנה כחמישה קילומטרים צפונית-מערבית לנצרת, ואשר שימשה משנת 4 לפני הספירה ועד לשנת 25 לספירה כבירת הגליל וכאחת מערי המגורים של הורדוס אנטיפס.

ישוע המשיך לצמוח פיזית, אינטלקטואלית, חברתית ורוחנית. מסעותיו הרחק מן הבית תרמו רבות לכך שהבין טוב יותר, ובנדיבות רבה יותר, את משפחתו שלו; וכעת אפילו הוריו החלו ללמוד ממנו, כמו גם ללמד אותו. אפילו בצעירותו היה ישוע הוגה דעות מקורי ומורה מוכשר. הוא היה מצוי בהתנגשות מתמדת עם "התורה שבעל-פה", אך תמיד ביקש לסגל עצמו למנהגי משפחתו. הוא הסתדר לא רע עם הילדים בני גילו, אף כי לעיתים קרובות התייחס מאיטיות פעולת מוחותיהם. בטרם מלאו לו עשר שנים, הוא הפך למנהיג חבורת ילדים בת שבעה חברים, אשר התגבשו לכדי חבורה שמטרתה לרכוש כישרים גבריים – כישרים פיזיים, אינטלקטואליים ודתיים. בקרב הנערים הללו הצליח ישוע להחדיר משחקים חדשים רבים וצורות משופרות של פנאי פיזי.

2. השנה העשירית (שנת 4 לספירה)

היה זה בשבת הראשונה של חודש יולי, ב-5 לחודש, בעת טיול בטבע עם אביו, כאשר ישוע ביטא לראשונה את הרגשות ואת הרעיונות אשר העידו על כך שהוא הופך להיות מודע למשימה יוצאת-הדופן של חייו. ואף כי יוסף הקשיב רוב קשר למילים רבות המשמעות של בנו, הוא דיבר אך מעט ולא נידב כל מידע. למחרת, ערך ישוע שיחה דומה אך ארוכה יותר עם אמו. מרים הקשיבה להכרזות הנער, אך גם היא לא נידבה מידע כלל. תחלופה כמעט שנתיים נוספות בטרם ישוחח ישוע שוב עם הוריו באשר להתגלות המתעצמת בתוככי תודעתו שלו באשר לטיב אישיותו ולאופי משימתו בכדור הארץ.

בחודש אוגוסט הוא החל בלימודים המתקדמים בבית הספר של בית הכנסת. בשל השאלות שהתעקש לשאול המשיכו הצרות לרחוש בבית הספר. עם הזמן אחזה בנצרת מעין מהומה אשר הלכה והתפשטה. הוריו מיאנו לאסור עליו לשאול את השאלות המטרידות האלה, והמורה הראשי שלו מצא עניין רב בסקרנותו של הנער, בתובנותיו וברעב שלו לידע.

חבריו של ישוע למשחק לא הבחינו בשום דבר על-טבעי בהתנהגותו; ברוב המובנים הוא היה ממש כמותם. התעניינותו בלימודים אכן הייתה מעל לממוצע, אך לא יוצאת דופן לחלוטין. בבית הספר הוא אכן שאל יותר שאלות מאשר חבריו לכתה.

ייתכן שתכונתו יוצאת הדופן והבולטת ביותר הייתה חוסר נכונותו להילחם על זכויותיו. הוא בהחלט היה נער מפותח לגילו, ולפיכך נראה לחבריו מוזר שהוא נטה שלא להגן על עצמו מפני חוסר צדק, ואפילו לא כאשר התעללו בו אישית. רצה המקרה והודות לחברותו עם יעקב – בן השכנים אשר היה גדול ממנו בשנה – הוא לא סבל יותר מדי עקב תכונתו זו. יעקב היה בנו של סתת האבן, שותפו לעסקים של יוסף. יעקב העריץ את ישוע ודאג לכך שאיש לא ינצל לרעה את נטייתו להימנע מעימות פיזי אישי. פעמים מספר התקיפו נערים מבוגרים יותר וגסי רוח את ישוע, תוך שהם מסתמכים על המוניטין שלו לכניעות, אך תמיד הם למדו את נחת זרועו של יעקב, בן סתת האבן, אשר מינה את עצמו לאלופו של ישוע והיה מוכן להגן עליו בכל עת.

ישוע היה המנהיג המקובל על אותם נערים בנצרת אשר ייצגו את האידיאלים הגבוהים יותר של אותם ימים ושל אותו דור. חבריו הצעירים באמת אהבו אותו, לא רק בגלל היותו הוגן, אלא גם מפני שהוא אהד אותם בהבנה נדירה אשר העידה על אהבה וגבלה בחמלה מוצנעת.

בשנה זו הוא החל לגלות נטייה מובחנת להעדיף את חברתם של מבוגרים ממנו. הוא התענג על שיחות עם מוחות מבוגרים ממנו על תרבות, חינוך, חברה, כלכלה, פוליטיקה ודת, ועומק ההיסק שלו, כמו גם חדות ההבחנה שלו, הקסימו מאוד את רעיו המבוגרים, והם תמיד שמחו לבקרו. עד לעת שבה קיבל לידי אחריות לפרנסת הבית, ניסו הוריו בכל עת להשפיע עליו להתרועע עם בני גילו, או אלו הקרובים יותר לגילו, ולא עם המבוגרים

יותר, ועם היחידים בעלי הידע הרב יותר, אשר אותם העדיף באופן ניכר.

מאוחר יותר באותה שנה הוא התנסה במסע דייג בן חודשיים בכנרת יחד עם דודו, ונחל בכך הצלחה גדולה. עוד בטרם הפך לגבר הוא כבר היה לדייג מומחה.

נמשכה התפתחותו הפיזית; הוא היה תלמיד מתקדם ובעל זכויות בבית הספר; בבית הוא הסתדר די טוב עם אחיו ואחיותיו הצעירים, זאת הודות ליתרון היותו מבוגר בשלוש שנים וחצי מן האח הבא אחריו. בנצרת חשבו עליו דברים טובים, למעט הורי ילדים מסוימים איטיים יותר, אשר דיברו על ישוע כעל ילד חצוף מדי, אשר חסרים לו הן הענווה הדרושה והן ריסון הנעורים. הוא גילה נטייה הולכת וגוברת להוביל את משחקיה של קבוצת חבריו הצעירים לערוצים רציניים ושקולים יותר. הוא היה מורה מלידה ופשוט לא הצליח להימנע מלנהוג ככזה, גם כאשר לכאורה עסק במשחק.

יוסף החל מוקדם בהנחייתו של ישוע באשר לדרכים השונות להתפרנס, והסביר לו את יתרונותיה של החקלאות על-פני התעשייה והמסחר. הגליל היה חבל-ארץ יפה ומשגשג יותר מחבל יהודה, ועלות המחיה בו עמדה על כרבע מזו שבירושלים וביהודה. היה זה חבל-ארץ של כפרים חקלאיים ושל ערי תעשייה משגשגות, ובו יותר ממאתיים ערים בנות חמשת-אלפים תושבים ויותר, ושלושים ערים בנות מעל לחמישה-עשר אלף תושבים.

כאשר ערך ישוע את מסעו הראשון עם אביו לבחינת תעשיית הדייג מסביב לכנרת, ישוע כמעט והחליט להיות דייג; ואולם, לאחר מכן, הקשר למקצועו של אביו השפיע עליו להפוך לגנר, ואילו מאוחר עוד יותר, שילוב של השפעות הוביל אותו אל בחירתו הסופית להפוך למורה דתי מסדר חדש.

3. השנה האחת-עשרה (שנת 5 לספירה)

במהלך השנה הזו המשיך הנער לנסוע עם אביו הרחק מן הבית, אך גם ביקר לעיתים תכופות בחווה של דודו, ומדי פעם הלך למגדל ועסק שם בדייג יחד עם הדוד אשר מיקם שם את מטה הפעולה שלו.

לעיתים קרובות התפתו יוסף ומרים להראות העדפה מסוימת כלפי ישוע, או להראות בדרך כזו או אחרת שהם יודעים כי הוא ילד מובטח, בן של גורל. אך בנוגע לכל הנושאים הללו נהגו שני הוריו בחוכמה ובתבונה יוצאת מגדר הרגיל. במקרים המעטים שבהם העדיפו אותו באופן כלשהו, ואפילו בקלה שבמידות, סירב הנער עד מהרה לקבל העדפה שכזו.

ישוע בילה זמן ניכר בבית המלאכה לשירות השיירות, והודות לשיחות אשר ערך עם נוסעים מכל קצוות העולם, רכש לעצמו כמות מדהימה של מידע – ביחס לגילו – על אודות עניינים בינלאומיים. הייתה זו השנה האחרונה שבה הוא נהנה מחופש משחק מרובה ומשמחת הנעורים. מכאן ואילך החלו הקשיים והאחריות להיערם במהירות על גב הנער הזה.

יהודה נולד בערב יום רביעי, ה-24 ביוני בשנת 5 לספירה. לידתו של זה, הילד השביעי, לוותה בסיבוכים. במשך שבועות אחדים מרים הייתה חולה עד מאוד ויוסף נשאר בבית. ישוע היה עסוק מאוד במשימות שהטיל עליו אביו, ובתפקידים שנפלו בחיקו בעטיה של המחלה הרצינית של אמו. אף-פעם מאז לא הצליח הנער הזה לחזור למשובת הילדות של השנים שחלפו. למן מחלת אמו – מעט בטרם מלאו לו אחת-עשרה – הוא נדרש ליטול על עצמו את האחריות המוטלת על הבן הבכור ולמלאה שנה או שנתיים לפני שזו הייתה מונחת על כתפיו כדבר שבשגרה.

החזן בילה ערב אחד בכל שבוע עם ישוע, וסייע לו להתמחות בכתבי הקודש העבריים. הוא התעניין מאוד בהתקדמותו של התלמיד המבטיח שלו; ומשום כך היה נכון לסייע לו בדרכים רבות. למחנך היהודי הזה נודעה השפעה עצומה על דעתו המתפתחת של ישוע, אך הוא מעולם לא הצליח להבין מדוע נותר זה שווה נפש ביחס לכל הצעותיו לעבור לירושלים ולהמשיך שם את חינוכו תחת כנפי הרבנים המלומדים.

בערך באמצע חודש מאי, נלווה הנער למסע עסקים שערך אביו לבית-שאן, עיר הדקפוליס היוונית המרכזית, אשר ישבה על חורבות העיר העברית הקדומה הקרויה באותו שם. בדרך סיפר יוסף לישוע את הסיפור העתיק על המלך שאול, הפלישתים והמאורעות ההיסטוריים הסוערים אשר התרחשו לאחר מכן בהיסטוריה של עם ישראל. ישוע התרשם עד מאוד מן הסדר והניקיון של העיר הזו, הקרויה אלילית. הוא נפעם מן האמפיתאטרון שנבנה תחת כיפת השמיים והתפעל ממקדש השיש היפהפה אשר הוקדש לפולחן "עבודת האלילים". יוסף הוטרד עד מאוד מהתלהבותו של הנער וביקש ליצור ניגוד לרשמים החיוביים הללו בכך שתיאר את יופיו והדרו של בית המקדש היהודי בירושלים. הרחק משם, מן הגבעה בנצרת שעליה עמד לעיתים קרובות, התבונן ישוע בסקרנות בעיר היוונית הנהדרת הזו, ושאל על מבני הציבור ועל בנייניה המפוארים, ואולם אביו התחמק תמיד מלענות על השאלות האלה. ואילו כעת, הם עמדו פנים אל פנים אל מול יופייה של עיר גוייה זו, ויוסף לא יכול היה להתחמק באלגנטיות משאלותיו של ישוע.

רצה הגורל ובעת הזו התקיימו באמפיתאטרון של בית-שאן התחרויות השנתיות בין עריה היווניות של הדקפוליס, וכן הדגמות של יכולות פיזיות. ישוע התעקש שאביו ייקחו לראות את המשחקים, והוא התעקש במידה כזו שאביו היסס לסרב לבקשתו. הנער התלהב מן התחרויות והזדהה בחדווה עם רוח המשחקים שבהם הופגנו ההתפתחות הפיזית והכישורים האתלטיים. יוסף הוכה בתדהמה למראה התלהבות בנו ממפגני הגאונות-לכאורה ה"אליליים" הללו. בתום התחרויות, זומנה ליוסף הפתעת חייו כאשר שמע את ישוע מביע את תמיכתו במשחקים, ומציע שזה עשוי להיות רעיון טוב אילו צעירי נצרת יוכלו ליהנות אף הם מפעילות פיזית תחת כיפת השמיים. יוסף ערך שיחה ארוכה ונוקבת עם ישוע בנוגע לרוע הטמון במנהגים

הללו, אך ידע היטב כי הנער לא השתכנע.

הפעם היחידה שבה ראה ישוע את אביו כועס עליו הייתה בערב ההוא בפונדק, עת במהלך שיחותיהם שכח הנער את הלך החשיבה היהודית במידה כזו שגרמה לו להציע כי עם חזרתם לנצרת עליהם לפעול להקים בה אמפיתאטרון. כאשר שמע יוסף את בנו מדבר באופן כל-כך לא יהודי, נשכחה ממנו שלוותו הרגילה, הוא אחז בכתפו של ישוע ואמר בכעס, "בני, כל זמן שאתה חי, לעולם אל תניח לי לשמוע אותך מבטא שוב בקול מחשבה מרושעת שכזו." ישוע נבהל מהבעת הרגשות הזו של אביו; מעולם לפני כן הוא לא חש את כעסו של אביו באופן כל-כך אישי, והוא היה מוכה תדהמה וחסר יכולת ביטוי. הוא ענה רק, "בסדר גמור, אבי. כך יהיה." והנער מעולם לא הזכיר שוב את משחקי היוונים, או את תחרויות האתלטיקה שלהם, כל עוד אביו חי.

מאוחר יותר חזה ישוע באמפיתאטרון היווני בירושלים והבין עד כמה שנואים היו הדברים הללו בעיני היהודים. ואף-על-פי-כן, במשך כל חייו הוא ניסה לשלב בתכניותיו האישיות את הרעיון של פנאי בריא, ככל שהדבר ניתן על-פי הנוהג היהודי, ואף לשלב מאוחר יותר בתכנית הפעילות הרגילה של שנים-עשר שליחיו.

בסוף שנתו האחת-עשרה היה ישוע נער חיוני, מפותח-היטב, הומוריסטי באופן מתון, ושמה וטוב-לב באופן יחסי. אך מן השנה הזו ואילך, הוא שקע יותר ויותר לתקופות מיוחדות של מדיטציה מעמיקה ושל הגות רצינית. הוא שקל רבות את האופן שבו ימלא את חובותיו כלפי משפחתו, ובה בעת יציית לקריאת המשימה אשר לה נועד בעולם; הוא כבר הבין שהסעד שלו עתיד להתרחב מעבר לשיפור מצבו של העם היהודי.

4. השנה השתים-עשרה (שנת 6 לספירה)

הייתה זו שנה רבת מאורעות בחייו של ישוע. הוא המשיך והתקדם בלימודיו בבית הספר וחקר את הטבע ללא לאות. במקביל, הוא המשיך לחקור את האופן שבו מתפרנסים אנשים. הוא החל לעבוד בקביעות בבית המלאכה לנגרות שבביתו, והורשה לנהל בעצמו את הכנסותיו, סידור מאוד יוצא דופן במשפחה יהודית. בשנה זו הוא אף למד את התבונה שבשמירה על עניינים מעין אלו בסוד בתוך כותלי המשפחה. הוא החל להיות מודע לאופן שבו גרם לצרות בכפר, ומכאן ואילך למד בהדרגה להצניע כל דבר שבעטיו הוא עלול היה להיחשב כשונה מחבריו.

במהלך השנה הזו הוא חווה תקופות אי-וודאות רבות, ואפילו ספקות הלכה למעשה, באשר לטיב משימתו. דעתו האנושית המתפתחת בטבעיות עדיין לא תפשה את מציאות טיבו הדואלי במלואה. העובדה שהייתה לו אישיות אחת הקשתה על תודעתו להכיר במקור הכפול של הגורמים אשר מהם הורכב האופי אשר נלווה לאישיות הזו.

למן הזמן הזה ואילך הוא הצליח להסתדר הרבה יותר טוב עם אחיו ואחיותיו. הוא נהג יותר ויותר בטקט, תמיד התייחס אליהם בחמלה והתחשב ברווחתם ובאושרם, והוא נהנה מיחסים טובים עמם עד לתחילת הסעד הציבורי שלו. על-מנת לדייק, הוא הסתדר מצוין עם יעקב, עם מרים ועם שני הילדים הצעירים יותר (אשר טרם נולדו), עמוס ורות. הוא הסתדר יחסית טוב עם מרתה. הצרות שנגרמו לו בבית נבעו מן החיכוכים עם יוסף ועם יהודה, ובמיוחד עם האחרון.

עבור יוסף ומרים הייתה זו חוויה לא פשוטה לנסות ולגדל את השילוב חסר התקדים הזה שבין אלוהיות לבין אנושיות. ומגיעות לשניהם נקודות זכות רבות על כי ביצעו את מלאכתם כהורים בנאמנות ובהצלחה שכאלה. הוריו של ישוע הבינו, יותר ויותר, כי דבר-מה על-אנושי שוכן בתוככי בנם הבכור, אך הם מעולם לא שיערו בדמיונם שהבן המובטח הזה אכן היה, לאמיתו של דבר והלכה למעשה, הבורא בפועל של היקום המקומי הזה של דברים והוויות. יוסף ומרים חיו והלכו לעולמם ללא הידיעה כי בנם ישוע אכן היה בורא יקום אשר התגשם בגוף בשר ודם בן-תמותה.

בשנה זו הקדיש ישוע תשומת לב רבה יותר למוסיקה, והמשיך ללמד את אחיו ואחיותיו בבית הספר של ביתם. בסביבות הזמן הזה למד הנער במודע על ההבדל שבין השקפותיהם של יוסף ושל מרים בנוגע לטיב משימתו שלו. הוא שקל באריכות את דעותיהם המנוגדות של הוריו, ולעיתים קרובות הקשיב לדיוניהם כאשר חשבו שהוא ישן שנת ישרים. יותר ויותר הוא נטה לעבר השקפת אביו, ומכאן שאמו עתידה הייתה להיפגע מן ההבנה שבנה הולך ודוחה בהדרגה את הנחייתה באשר לנתיבת חייו. וככל שחלפו השנים, כך הלכה והתרחבה התהום אשר נפערה ביניהם. מרים הבינה פחות ופחות את חשיבותה של משימת ישוע, והאם הטובה הזו נפגעה יותר ויותר מן העובדה שבנה המועדף נכשל במילוי ציפיותיה הכמוסות.

יוסף האמין אמונה הולכת ומתחזקת בטיבה הרוחני של משימת ישוע. ואכן, בשל סיבות אחרות וחשובות יותר, נדמה כי חבל שלא יכול היה לחיות ולחזות בהתגשמות המושג שלו על אודות משימת המתת של ישוע בכדור הארץ.

במהלך שנתו האחרונה בבית הספר, בגיל שתים-עשרה, הוכיח ישוע את אביו על המנהג היהודי לגעת במזוזה הקבועה על פתח הדלת בכניסה וביציאה מן הבית ואז לנשק את האצבע שנגעה בקלף. כחלק מן המצווה הזו, נהוג היה לומר, "יְהִינָה יְשׁוּעָה וְבִרְאָה מִעֲתָה וְעַד עוֹלָם." יוסף ומרים לימדו שוב ושוב את ישוע את הסיבות שבעטיין אסור לעשות כל פסל ותמונה, והסבירו שאלו עשויים לשמש לעבודת אלילים. ואף כי ישוע לא הצליח להבין את מלוא הסיבה לאיסור כנגד הפסלים והתמונות, הוא ניחן בדרגה גבוהה של עקביות, ולפיכך ציין בפני אביו כי המנהג שלו לגעת בקלף שעל מפתן הדלת הינו עבודת אלילים מעיקרו. ולאחר שהוכיח אותו ישוע כך, הסיר יוסף את קלף המזוזה.

בחלוף הזמן, ערך ישוע שינויים רבים באופן קיום המצוות, כגון בתפילות המשפחתיות וכן במצוות אחרות. וניתן היה לעשות כך בנצרת משום

שבית הכנסת שלה היה נתון תחת השפעתה של אסכולת רבנים ליברלית, כדוגמת המורה המפורסם יוסף מנצרת.

במהלך השנה הזו ובשנתיים שלאחריה נגרמה לישוע עוגמת נפש רבה כתוצאה ממאמציו המתמידים ליישב בין השקפותיו האישיות על אודות מצוות הדת והגיגות החברתיים, לבין האמונות המבוססות של הוריו. הטריד אותו הקונפליקט בין הדחף להיות נאמן לאמונות שלו עצמו לבין התוכחה המודעת של חובת הציות להוריו; הקונפליקט העילאי שלו היה בין שתי מצוות גדולות אשר משלו בכיפה בדעתו הצעירה. האחת הייתה: "היה נאמן למצוות האמת הגבוהות ביותר שלך וליושר לבבך." האחרת הייתה: "כבד את אביך ואמך אשר נתנו לך את חייך ואת מזונך." ואולם, הוא מעולם לא התנער מן האחריות להתאים מדי יום ביומו את שני מחזות הנאמנות הללו, של שמירת אמונים לאמונות שלו עצמו ושל חובתו למשפחתו; והוא נהנה מן הסיפוק שנבע מההצלחה הגוברת לשלב באופן הרמוני בין אמונותיו האישיות לבין חובותיו המשפחתיות, וליצור מושג נשגב של סולידריות קבוצתית המבוססת על נאמנות, הוגנות, סובלנות ואהבה.

5. שנתו השלוש-עשרה (שנת 7 לספירה)

בשנה זו עבר הנער מנצרת מפרק הילדות של חייו לתחילת הבגרות; קולו החל להשתנות, ומאפיינים אחרים של הדעת ושל הגוף העידו על התבגרותו הממששת ובאה.

בליל יום ראשון, ה-9 בינואר בשנת 7 לספירה, נולד אחיו הצעיר עמוס. יהודה היה בן פחות משנתיים, ואחותו הצעירה, רות, טרם נולדה; וכך, ברי שכאשר אביו מת בתאונה בשנה שלאחר מכן, נותר ישוע עם משפחה גדולה של ילדים קטנים תחת חסותו.

בסביבות אמצע חודש פברואר ידע ישוע בבטחה אנושית כי הוא עתיד למלא משימה בכדור הארץ למען ההארה של האדם וההתגלות של האל. בדעתו של צעיר זה, אשר כלפי חוץ היה ככל נער יהודי ממוצע בנצרת, התקבלו החלטות הרות גורל, מלוות בתוכניות מרחיקות לכת. היצורים התבוניים בכל נבאדון התבוננו בסקרנות ובפליאה כיצד מתחילים כל אלו לקבל צורה במחשבתו ובפעולתו של בן הנגר המתבגר.

ביום הראשון של השבוע, ב-20 במרץ, שנת 7 לספירה, סיים ישוע את חוק לימודיו בבית הספר המקומי של בית הכנסת של נצרת. היה זה יום משמעותי בחייה של כל משפחה יהודית שאפתנית, היום שבו נכנס בנה הבכור ל"מצוות" והעת שבה הבן הבכור נפדה מידי אדוני אלוהי ישראל ומוכרז כ"בן לאל עליון" ומשרתו של אדון כל הארץ.

על-מנת להשתתף במאורע המשמח, שב יוסף ביום שישי בשבוע שלפני כן מציפורי, שם היה אחראי על בנייתו של מבנה ציבור חדש. המורה של ישוע האמין באמונה שלמה כי תלמידו הערני והחרוץ הזה עומד לפני קריירה יוצאת דופן, ושלפניו משימה מרשימה כלשהי. וזקני הכפר, על אף כל הצרות אשר חוו בשל נטיותיו הנון-קונפורמיסטיות של ישוע, היו גאים מאוד בנער, וזה מכבר החלו לתכנן תוכניות אשר יאפשרו לו לעבור לירושלים ולהמשיך את לימודיו במכללות העבריות הידועות.

וכאשר שמע ישוע מעת לעת את הדיונים בתוכניות האלה, הלך וגבר בו הביטחון כי לעולם לא ילך לירושלים על-מנת ללמוד עם הרבנים. אך הוא לא שיער בדמיונו את הטרגדיה אשר הייתה עתידה להתרחש בקרוב, ואשר תבטיח את זניחתו של כל התכניות האלה, בכך שתדרוש ממנו לשאת באחריות לפרנסתה ולהכוונתה של משפחה גדולה, אשר עתידה לכלול בקרוב – בנוסף לו עצמו ולאמו – חמישה אחים ושלוש אחיות. ישוע רכש ניסיון רב וארוך יותר בגידול המשפחה הזו ממה שזכה אביו יוסף; והוא אכן עמד בסטנדרטים שהציב לעצמו לאחר מכן: להפוך להיות מורה ואח בכור חכם, סבלן, מבין ויעיל למשפחה הזו – משפחתו שלו – אשר נחתו עליה לפתע פתאום צער ואובדן בלתי-צפויים.

6. המסע לירושלים

וכעת, לאחר שחצה ישוע את הסף והפך לאיש צעיר, כמו גם בוגר בתי הספר של בתי הכנסת, הוא היה זכאי לעלות לירושלים עם הוריו על-מנת להשתתף איתם בחגיגות הפסח הראשונות שלו. בשנה זו חל חג הפסח ביום שבת, ה-9 באפריל, שנת 7 לספירה. חבורה נכבדת (בת 103 חברים) התכוננה לצאת מנצרת לכיוון ירושלים מוקדם בבוקר יום שני, ה-4 באפריל. הם צעדו דרומה לכיוון השומרון, אך בהגיעם לירעאל הם פנו מזרחה, הקיפו את הר הגלבוע וירדו לעמק הירדן על-מנת להימנע מלחצות את השומרון. יוסף ומשפחתו היו שמחים לצעוד דרומה דרך השומרון ותוך מעבר בבאר יעקב ובבית-אל, אך מכיוון שהיהודים סלדו ממגע עם השומרונים, החליטו הם ושכניהם לצעוד דרך עמק הירדן.

ארכלאוס מטיל האימה הודח מכיסאו, ולא היה עוד מקום לחשש גדול מפני נסיעתו של ישוע לירושלים. חלפו שתיים-עשרה שנים מאז ניסה הורדוס להשמיד את התינוק מבית לחם, ואיש לא היה מקשר כעת את העניין הזה לנער האלמוני מנצרת.

בטרם הגיעו לצומת ירעאל, וממש בקרבת מקום, מצד שמאל, הם חלפו ליד הכפר הקדום שֶׁנֶם, ושוב שמע ישוע על עלמת החן היפה ביותר בישראל אשר גרה שם פעם, וכן על עבודותיו הנפלאות של אלישע אשר נעשו שם. כאשר חלפו סביב הר הגלבוע, הם שוחחו רבות על אודות שאול, אשר נטל את חייו במורדות ההר הזה, וכן על אודות המלך דוד והאירועים אשר התרחשו במקום ההיסטורי הזה.

לאחר שהקיפו את בסיסו של הר הגלבוע, התגלתה מימין העיר היוונית בית-שאן (סְקִיטוֹפּוֹלִיס). מרחוק הם צפו במבני השיש, אך הם לא התקרבו

לעיר הגויים פן יטמאו עצמם ותימנע מהם האפשרות להשתתף בחגיגות הפסח הקדושות הממששות ובאות בירושלים. מרים לא הבינה מדוע גם יוסף וגם ישוע נמנעו מלדבר על בית-שאן. היא לא ידעה על אודות המחלוקת אשר נתגלעה ביניהם בשנה הקודמת, מכיוון שאיש מהם לא שיתף אותה בדבר.

וכעת הובילה הדרך הישר במורד עמק הירדן הטרופי, ועד מהרה צפה ישוע בפליאה בנהר הירדן המתפתל והזורם תמידית, ובמימיו המנצנצים והשוצפים הזורמים לעבר ים המלח. עת הם צעדו בעמק הטרופי הזה, הם פשטו מעליהם את בגדיהם העליונים, ונהנו משדות החיטה השופעים ומפריחתו הוורודה של הרדוף הנחלים היפהפה, זאת בעוד שהוד רוממותו הר הזרמון לכן הפסגה משקיף על העמק ההיסטורי הרחק מצפון. במרחק של מעט יותר משלוש שעות של מסע מבית-שאן, הם חנו לשנת הלילה תחת כיפת השמיים זרועי הכוכבים, לצדו של מעיין נובע.

ביום השני למסעם הם חלפו ליד שפך נהר היבוק, הזורם מכיוון מזרח אל נהר ירדן, ובעת שהתבוננו מזרחה במעלה העמק הם סיפרו את סיפורו של גדעון, אשר התרחש בשעה שהמדיינים פשטו על חבל הארץ הזה על-מנת לכבוש אותו. לקראת סופו של היום השני למסע הם חנו ליד בסיס ההר הגבוה ביותר המשקיף על עמק הירדן, הר סְךָטָה, אשר בפסגתו ניצבה מצודת האלכסנדריון שבה כלא הורדוס את אחת מנשותיו וקבר שניים מבניו אשר נחנקו למוות.

ביום השלישי הם חלפו ליד שני כפרים אשר נבנו לאחרונה על-ידי הורדוס והבחינו בארכיטקטורה המשובחת שלהם ובגני הדקלים היפהפיים. לעת ליל הם הגיעו ליריחו, שם הם נשארו עד ליום המחרת. באותו ערב צעדו יוסף, מרים וישוע שני קילומטרים וחצי לאתר של יריחו הקדומה, שם, בהתאם למסורת היהודית, ביצע יהושע – שעל שמו נקרא ישוע – את מעלליו הידועים.

במהלך היום הרביעי והאחרון למסע מלאה הדרך במצעד מתמשך של עולי רגל. כעת הם החלו לטפס בגבעות המובילות אל ירושלים. כאשר הם התקרבו לפסגה, הם יכלו לצפות בהרים הלאה מעברו השני של הירדן, ודרומה מעבר למימיו השקטים של ים המלח. בערך במחצית הדרך לירושלים, ראה ישוע בפעם הראשונה את הר הזיתים (האזור אשר עתיד למלא תפקיד כה חשוב בחייו), וכפי שציין יוסף, העיר הקדושה הייתה אך מעבר לרכס הזה. לבו של הנער פעם בהתרגשות בציפייה שמחה לקראת הפעם הראשונה שבה יראה את עירו ואת ביתו של אביו שבשמיים.

במורדותיו המזרחיים של הר הזיתים הם עצרו למנוחה בשולי כפר קטן ושמו בית-עננא. בני הכפר מכניסי-האורחים הזדרזו לסעוד את עולי הרגל, ורצה המקרה שיוסף ובני משפחתו עצרו לצד ביתו של שמעון. לשמעון היו שלושה ילדים בסביבות גילו של ישוע – מרים, מרתה ואלעזר (לְזָרוס). הם הזמינו את המשפחה מנצרת פנימה להתרעננות, וחברות ארוכות שנים נרקמה בין שתי המשפחות. פעמים רבות לאחר מכן, במהלך חייו רבי המאורעות של ישוע, הוא עצר בבית הזה.

הם המשיכו הלאה, ובמהרה עמדו על מורדות הר הזיתים, וישוע ראה לראשונה (על-פי זכרוננו שלו) את העיר המקודשת, על ארמונותיה היומרניים, ואת המקדש מעורר ההשראה של אביו. בשום רגע מחייו לא חווה ישוע התרגשות אנושית טהורה כמו זו אשר אחזה בו כעת, ואשר כה ריתקה אותו בעת שעמד באותו אחר-צהריים של חודש אפריל על הר הזיתים, ושתה בצימאון לראשונה את נופיה של ירושלים. בשנים שלאחר מכן, באותה נקודה בדיוק הוא עמד והתייפח על העיר אשר עתידה לדחות נביא נוסף, את המורה האלוהי האחרון שלה, והגדול מכולם.

ואולם, הם מיהרו לירושלים. היה זה יום חמישי אחר הצהריים. כשהגיעו לעיר, הם חלפו ליד המקדש, וישוע מעולם לא ראה המון אדם מעין זה. הוא חשב רבות ובכובד ראש על העובדה שהיהודים הללו התקבצו כאן מקצווי תבל הרחוקים ביותר של העולם הידוע.

במהרה הם הגיעו למקום שבו הם נועדו לשהות במהלך שבוע הפסח, בביתו רחב הממדים של קרוב משפחה אמיד של מרים, אחד אשר למד מפי זכריה דבר-מה על ראשית הסיפור של יוחנן וישוע. למחרת היום, ביום המוקדש להכנות, הם ערכו את ההכנות הנדרשות לחגיגות ההולמות את שבת הפסח.

ובעוד שירושלים כולה הייתה נתונה בתזוית ההכנות לקראת הפסח, יוסף מצא את הזמן לקחת את בנו לבקר במכללה שבה – על-פי מה שסוכם עבורו – הוא עתיד היה להמשיך בלימודיו שנתיים מאוחר יותר, עם שימלאו לו חמש-עשרה שנים. יוסף נדהם באמת ובתמים לנוכח מיעוט העניין שהפגין ישוע בנוגע לכל התוכניות המוקפדות האלה.

ישוע התרשם עמוקות מן המקדש ומכל הטקסים והפעילויות אשר התרחשו בו. בפעם הראשונה מאז היה בן ארבע, הוא היה עסוק מדי בהרהורי שלו מכדי לשאול שאלות רבות. אך הוא אכן שאל את אביו מספר שאלות מביכות (כשם שעשה בעבר). הוא שאל מדוע האב שבשמיים דורש את שחיטתם של כל-כך הרבה בעלי חיים תמימים וחסרי ישע. וממבע פניו של ישוע, היטב ידע אביו שתשובותיו וניסיונותיו לספק הסבר כלל לא סיפקו את בנו, בעל החשיבה המעמיקה וההיגיון החריף.

וביום שלפני שבת הפסח, שטפו נחלים של הארה רוחנית דרך דעתו הגשמית של ישוע, וגדשו את לבו האנושי אשר עלה על גדותיו ברחמים על מוכי העיוורון הרוחני, ועל קהל ההמונים מוכה הבורות הרוחנית אשר נתקבץ לחגיגות מועד הפסח העתיק. היה זה אחד מן הימים הבלתי-שגרתיים ביותר אשר בילה בן האל בגוף בשר ודם; ובמהלך הלילה, בפעם הראשונה בחייו על-פני כדור הארץ, נגלה אליו שליח מיוחד מסאלווינגטון, אשר נשלח על-ידי עמנואל, ואמר לו: "הגיעה השעה. הגיע הרגע שתתחיל לעסוק בענייניו של אביך."

וכך, אפילו בטרם נפלה על כתפיו הצעירות האחריות הכבדה למשפחה מנצרת, הגיע כעת השליח השמימי על-מנת להזכיר לנער, שאפילו טרם

מלאו לו שלוש-עשרה שנים, כי הגיעה השעה לשוב ולקחת על עצמו אחריות של יקום. היה זה הראשון בסדרה ארוכה של אירועים, אשר בסופו של דבר הגיעו לשיאם בהשלמתה של משימת המתת של הבן באורנטיה, ובכך שנטל על "כתפיו האנושיות-אלוהיות את משרת ממשל היקום."

ובחלוף הזמן הפך מסתורין ההתגלמות בגוף – עבור כולנו – לפחות ופחות ניתן לתפישו. לא הצלחנו כלל להבין כיצד הנער הזה מנצרת היה בורא נבאדון כולה. ואפילו כעת, איננו מבינים כיצד יכולה רוחו של אותו בן בורא, כמו גם רוחו של אביו מפרדיס, להתלוות לנשמותיהם של בני-אדם. עם חלוף הזמן, יכולנו לראות כיצד הבחינה דעתו האנושית יותר ויותר – בעודו חי חיים בגוף בשר ודם – כי מבחינה רוחנית נחה על כתפיו האחריות של יקום.

וכך מסתיימת לה נתיבתו של הנער מנצרת ומתחיל סיפורו של הצעיר המתבגר – האדם האלוהי אשר הופך בהדרגה יותר ויותר מודע לעצמו – ואשר מתחיל כעת לחשוב על מסלול חייו בעולם, בעודו שואף לשלב בין תכלית חייו המתרחבת לבין שאיפות הוריו וחובותיו למשפחתו ולחברה בת תקופתו.

הספר של אורנטיה

מסמך 125

ישוע בירושלים

שום מאורע בנתיבתו רבת המאורעות של ישוע על-פני כדור הארץ לא נחקק בזיכרוננו ככובש יותר – או כמרגש יותר ברמה האנושית – מאשר המאורע הזה, ביקורו הראשון בירושלים על-פי זיכרוננו שלו. במיוחד עוררה אותו חוויית השתתפותו בדיונים בבית המקדש, ואלו נחקקו בזיכרוננו כמאורע הכביר של ילדותו ושל תחילת בחרותו. הייתה זו ההזדמנות הראשונה שלו ליהנות מכמה ימים של חיי עצמאות, לחוות את הריגוש שבהליכה וחזרה ללא כל מגבלות או הגבלות. התקופה הקצרה הזו של חיים אשר אינם מוכוונים, במהלך השבוע שלאחר הפסח, הייתה הפעם הראשונה בחייו שבה הוא נהנה מחופש מלא מכל אחריות. וחלפו שנים רבות בטרם זכה שוב לתקופה דומה שבה היה חופשי מכל אחריות, ואפילו לתקופה קצרה.

הנשים נסעו להשתתף בחגיגות הפסח בירושלים אך ורק לעתים רחוקות; נוכחותן לא נדרשה שם. אך ישוע פשוט סירב ללכת, אלא אם כן אמו תתלווה אליו. וכאשר אמו החליטה לערוך את הנסיעה, החליטו נשים רבות נוספות מנצרת לערוך את המסע; לפיכך, בשנה זו מנתה החבורה את השיעור הגדול ביותר של נשים ביחס לגברים אשר יצא אי-פעם מנצרת לחגיגות הפסח. ובדרך לירושלים הם שרו מעת לעת את מזמור תהילים קי"ג.

למן הרגע שבו עזבו את נצרת ועד שהגיעו לפסגת הר הזיתים, חווה ישוע עקה רצופה מפאת הציפייה המתוחה. לכל אורך ילדותו העליזה הוא הקשיב בהערצה לאזכורים של ירושלים ושל בית מקדשה; וכעת הוא עמד לחזות בהם במציאות ממש. הן כשהוא התבונן בבית המקדש מהר הזיתים, והן כאשר בחן אותו מקרוב, עמד בית המקדש בכל ציפיותיו ואף מעבר לכך; אך כאשר הוא בא בשעריו הקדושים, החלה ההתפכחות הגדולה.

ישוע חצה בלוויית הוריו את חצרות המקדש בדרכו להצטרף לקבוצת בני המצווה החדשים אשר התעתדו, עוד מעט קט, להיות מוקדשים כאזרחי עם ישראל. הוא התאכזב קמעה מהתנהגותו של ההמון בבית המקדש, אך הוא חווה את ההלם הגדול הראשון באותו יום כאשר אמו נפרדה מהם על-מנת להיכנס לעזרת הנשים. מעולם לא עלה על דעתו של ישוע שאמו לא תורשה להתלוות אליו לחגיגות ההקדשה, והוא התמרמר עד מאוד על כך שהיא צריכה לסבול מאפליה בלתי-צודקת שכזו. ואף כי הוא התרעם על כך מאוד, הוא לא אמר מאום, למעט הערות מחאה אחדות שהעלה בפני אביו. ואולם בתוכו פנימה הוא חשב, וחשב לעומקם של הדברים, כפי שמעידות השאלות אשר שטח בפני הסופרים והחכמים בשבוע שלאחר מכן.

הוא עבר את טקסי ההקדשה, אך התאכזב מטיבם השגרתי והרדוד. הוא התגעגע לנימת העניין האישית אשר אפיינה את הטקסים בבית הכנסת של נצרת. ואז הוא שב לפגוש באמו והתכונן להתלוות אל אביו בביקורו הראשון במקדש, על חצרותיו, אולמותיו ומסדרונותיו השונים. מתחם בית המקדש יכול היה להכיל מעל למאתיים-אלף מתפללים בו-זמנית, ואף-על-פי שממדיהם של המבנים הללו – בהשוואה לכל מה שחזו עיניו עד כה – אכן הרשימו אותו מאוד, סיקרן אותו יותר להגות במשמעותם הרוחנית של טקסי המקדש ושל הפולחן הנלווה להם.

ואף-על-פי שרבים מטקסי המקדש נגעו עד מאוד לליבו של ישוע, וכן הרשימו את חוש היופי והסמליות שלו, תמיד אכזבו אותו הסברי הוריו על אודות משמעותם האמיתית של הטקסים הללו בתשובה לשאלותיו החוקרות הרבות. ישוע פשוט לא היה מוכן לקבל הסברים על אודות סגידה ומסירות דתית אשר כללו אמונה בחרון-אפו של האל, או בזעמו של הכול-יכול. כאשר, לאחר תום הביקור במקדש, הם המשיכו לשוחח על אודות הנושאים הללו, וכאשר אביו החל להתעקש במתינות על כך שיקבל את האמונה המקובלת על היהדות האורתודוקסית, פנה לפתע ישוע אל הוריו, ובעודו מישיר מבט אל עיני אביו, אמר: "אבי שלי, אין זה ייתכן – האב שבשמיים לא ינהג כך כלפי ילדיו הטועים אשר בארץ. לא ייתכן שהאב שבשמיים יאהב את ילדיו פחות ממה שתאהב אתה אותי. ויודע אני היטב שלא משנה עד כמה בלתי-חכם יהיה הדבר שאעשה, לעולם לא תשטוף אותי בזעמך, או שתפרוק עלי את כעסך. אם אתה, אבי אשר בארץ, משקף כך באופן אנושי את האלוהי, עד כמה האב אשר בשמיים יהיה יותר מלא בטוב, ועד כמה הוא יהיה גדוש בחסד. אני מסרב להאמין שאבי אשר בשמיים אוהב אותי פחות מאבי אשר בארץ."

וכאשר שמעו יוסף ומרים את דברי בנם בכורם, הם השתתקו ונדמו. והם לא ניסו אף-פעם לשוב ולשנות את דעתו באשר לאהבת האל ולחסדו של האב אשר במרומים.

בכל חצרות המקדש שבהן ביקר ישוע, הוא נדהם ונגעל מרוח חוסר הכבוד אשר בה נתקל. הוא סבר שהתנהגות ההמון במקדש לא תאמה את העובדה שהאנשים נכחו ב"ביתו של אביו". ואולם, ההלם של חייו הצעירים הגיע כאשר ליווה אותו אביו לחצרות הגויים, שם שמע את הלהג הרועש, ואת הצעקות והקללות אשר התערבבו עם פעיית הכבשים ועם בליל הקולות האחרים, אשר העידו על נוכחותם של חלפני הכספים ושל סוחרים בעלי החיים אשר שימשו כקורבנות, כמו גם של הסוחרים בסחורות אחרות.

אך הדבר אשר חצה באופן הבוטה ביותר את גבול טעמו הטוב והצית את זעמו היה מראה הנשים העובדות, הנשים קלות הדעת אשר הסתובבו להן באזור זה של המקדש, נשים צבועות ומאופרות שכמותן הוא ראה לאחרונה בביקורו בציפורי. זילות זו של בית המקדש הציתה לחלוטין את זעם הנעורים שבו, והוא לא היסס לבטא את עצמו בחופשיות בפני יוסף.

ישוע התרשם מרוח בית המקדש ומן השירות אשר סיפק, אך הוכה בתדהמה מן הכיעור הרוחני שאותו מצא על פניהם של מאמינים כה רבים אשר כלל לא היה אכפת להם.

וכעת הם ירדו מטה, אל חצר הכוהנים המצוי מתחת לאדן הסלע אשר ממול למקדש, המקום שבו ניצב המזבח, על-מנת לצפות בהריגתם של המוני בעלי-חיים, וכן בשטיפת הדם מידיהם של הכוהנים העוסקים במלאכת הקורבנות במימי מזרקת הארד. מראה המדרכות שטופות הדם, ידיהם מגואלות הדם של הכוהנים וקולות בעלי החיים הנטבחים היו יותר מאשר הנער הזה, אוהב הטבע, יכול היה לעמוד בו. המראה הנורא הפך את בני מעיו של הנער מנצרת; הוא לפת את יד אביו והתחנן שייקחהו משם. הם חזרו חזרה דרך חצר הגויים, ואפילו הצחוק הגס וקללות הנאצה, אשר שמע שם ישוע, היוו הקלה מן המראות אשר ראה זה עתה.

יוסף ראה שבנו התחלחל למראה טקסי בית המקדש ובחוכמה הוביל אותו מסביב אל עבר "השער היפה", השער האמנותי שהיה יצוק ארד אשר הובא מקורינתוס. אבל ישוע כבר היה מלא וגדוש מביקורו הראשון הזה במקדש. הם שבו אל החצרות העליונים לאסוף את מרים והתהלכו במשך כשעה באוויר הפתוח, הרחק מן ההמון, בעודם צופים בארמון החשמונאי, ביתו הרשמי של הורדוס, ובמגדל השמירה הרומי. במהלך ההליכה הזו הסביר יוסף לישוע כי רק תושביה של ירושלים הורשו לצפות בטקסי הקורבנות היומיים במקדש, וכי תושבי הגליל הגיעו למקדש על-מנת להשתתף בטקסים אך ורק שלוש פעמים בשנה: בחג הפסח, בחג השבועות (שבעה שבועות לאחר הפסח) ובחג הסוכות, בחודש אוקטובר. מועדים אלו נקבעו על-ידי משה. ואז הם שוחחו על אודות שני המועדים האחרים, אשר נקבעו לאחר מכן, על חג ההקדשה, חנוכה, ועל חג הפורים. לאחר מכן הם חזרו לחדריהם והתכוננו לחגיגות הפסח.

2. ישוע וחג הפסח

חמש משפחות מנצרת התארחו אצל משפחתו של שמעון מבית-עניא לחגיגות הפסח, או שהיו קשורות למשפחתו. שמעון רכש עבור החבורה את השא אשר הועלה לעולה. שחיטתם ההמונית של הטלאים הללו היא אשר השפיעה כל-כך על ישוע בעת ביקורו במקדש. התוכנית המקורית הייתה לסעוד את סעודת החג עם קרובי משפחתו של מרים, אך ישוע שכנע את הוריו לקבל את הזמנתו של שמעון וללכת לבית-עניא.

באותו ערב הם התקבצו לחוג את סדר הפסח, שבמהלכו אכלו בשר צלוי עם מצה ומרור. כבן חדש למצוות, התבקש ישוע לספר את סיפור חג הפסח, ואת זאת הוא עשה היטב. אך הוריו הוטרדו במידת-מה מן העובדה ששיבץ בסיפורו הערות רבות אשר העידו על הרשמים אשר חרטו על דעתו הצעירה, אך הפיקחת, המראות והקולות אשר ראה ושמע לאחרונה. וזו הייתה תחילתם של שבעת ימי חג הפסח.

ואפילו בשלב כל-כך מוקדם – אף-על-פי שלא אמר על כך דבר להוריו – שקל ישוע בדעתו עד כמה ראוי לחגוג את חג הפסח ללא טלה אשר הועלה כקורבן. הוא היה בטוח בדעתו שלו כי האב שבמרומים אינו שבע רצון ממופע הקורבנות המוצעים כמנחה, וככל שחלפו השנים, הוא הלך והתבסס בדעתו לכוון ביום מן הימים סדר פסח נטול דמים.

ישוע ישן מעט מאוד באותו הלילה. מנוחתו נטרדה עד מאוד על-ידי חלומות מזעזעים על טבח ועל סבל. חוסר העקביות וחוסר ההיגיון שבמערכת הטקסית היהודית בכללותה הטרידו את דעתו ושיסעו את לבו. גם הוריו ישנו אך מעט. אירועי היום שחלף הטרידו אותם עד מאוד. הם נסערו לגמרי מגישתו של הנער, אשר נדמתה להם מוזרה ונחושה. בחלק הראשון של הלילה הייתה מרים עצבנית ומוטרדת, אך יוסף נותר רגוע, אף כי הוא היה תמה באותה המידה. שניהם חששו לשוחח בכנות עם הנער על אודות הבעיות האלה, אף כי ישוע היה משוחח עמם בשמחה אילו העזו לדובב אותו.

טקסי השירות במקדש ביום המחרת היו מקובלים הרבה יותר על ישוע, והקלו במידה רבה על הזיכרונות הבלתי-נעימים של היום הקודם. בבוקר המחרת נטל אלעזר הצעיר את ישוע בידו ויחד הם יצאו לחקור בשיטתיות את ירושלים ואת סביבותיה. ובטרם הסתיים היום, גילה ישוע את מגוון המקומות בסביבת המקדש שבהם נערכו לימוד וסדנאות של שאלות ותשובות; ולמעט ביקורים אחרים בקודש הקודשים, שבהם התבונן בפליאה בפרוכת ההפרדה ותמה מה באמת נמצא מאחוריה, את מרבית זמנו הוא בילה בסדנאות הלימוד אשר בסביבת המקדש.

במהלך שבוע הפסח שמר ישוע על מקומו בקרב בני המצווה החדשים, ופירושו של דבר שהוא שנדרש לשבת מחוץ לאזור המגודר השמור אך ורק לאזרחים המלאים של עם ישראל. ומכיוון שהוא היה מודע לגילו הצעיר, הוא נמנע מלשאול את השאלות הרבות אשר התרוצצו הלוך וחזור במוחו; או לפחות הוא נמנע מלעשות כן עד לתום חגיגות הפסח, אז הוסרו ההגבלות הללו אשר הושמו על הנערים אשר זה עתה הוקדשו.

ביום רביעי של שבוע הפסח הורשה ישוע לשוב לביתו של אלעזר יחד עמו וללון את הלילה בבית-עניא. באותו ערב שמעו אלעזר, מרתה ומרים את ישוע משוחח על אודות דברים ברי-חלוף ודברים נצחיים, דברים אנושיים ודברים אלוהיים, ומאותו ערב ואילך שלושתם אהבו אותו כאילו היה אחיהם שלהם.

עד סוף השבוע, ישוע בילה פחות עם אלעזר, מכיוון שזה לא הורשה להיכנס אפילו למעגל החיצוני של הדיונים במקדש, אף כי הוא נכח בכמה מן ההרצאות הפתוחות לציבור אשר ניתנו בחצרות החיצוניים. אף כי אלעזר היה כבן גילו של ישוע, רק לעתים רחוקות הותר לנערי ירושלים להשתתף בטקס ההקדשה בטרם מלאו להם שלוש-עשרה שנים מלאות.

שוב ושוב במהלך שבוע הפסח, ראו הוריו של ישוע את בנם ישוב וראשו הצעיר בין ידי, טרוד ומעמיק במחשבות. הם מעולם לא ראו אותו מתנהג כך, ומכיוון שלא ידעו עד כמה נתבלבלה עליו דעתו ועד כמה סערה רוחו בעקבות החוויה אשר התנסה בה, הם נותרו אובדי-עצות לחלוטין; הם לא ידעו מה לעשות. הם שמחו בחלוף ימי הפסח, והשתוקקו לראות את בנם, אשר התנהג כה מוזר, חוזר בבטחה לנצרת.

מדי יום חשב ישוע על בעיותיו. עד לסוף השבוע הוא ערך מספר רב של התאמות; אך כאשר הגיעה העת לשוב לנצרת, עדיין הסתחררה דעתו הצעירה מן המורכבות ומן הכמות גדולה של שאלות אשר נותרו ללא מענה ומן הבעיות אשר נותרו ללא פתרון.

בטרם עזבו יוסף ומרים את ירושלים, הם ארגנו היטב, יחד עם המורה מנצרת, את התוכנית הסדורה לשובו של ישוע אל פרק לימודיו הארוך באחת ממכללות הרבנים הידועות ביותר, עת ימלאו לישוע חמש-עשרה שנים. ישוע התלווה אל הוריו ואל המורה בביקוריהם בבית הספר, ואלו הוטרדו מאוד לראות עד כמה אדיש היה ישוע ביחס לכל מה שאמרו ועשו. מרים כאבה מאוד את תגובותיו של בנה לביקור בירושלים, ויוסף נותר נבוך לגמרי אל מול הערותיו המשוונות של הנער ולנוכח התנהגותו הבלתי-שגרתית.

אחרי ככלות הכול, שבוע הפסח אכן היווה מאורע כביר בחייו של ישוע. הוא נהנה מן ההזדמנות לפגוש עשרות נערים בגיל קרוב לשלו, מועמדים אף הם להקדשה, והוא ניצל את הקשרים הללו על-מנת ללמוד כיצד חיים אנשים במסופוטמיה, בטורקיסטן ובפּרָתִיָה, כמו גם בפרובינציות של רומא הרחק במערב. הוא כבר הכיר טוב יחסית את האופן שבו גדלו צעירי מצרים, ואלו באזורים אחרים הקרובים לפלשתינה. בעת הזו היו בירושלים אלפי צעירים, והנער מנצרת פגש באופן אישי, ואף ראיין לעומק במידה כזו או אחרת, יותר ממאה וחמישים מהם. הוא התעניין במיוחד באלו אשר הגיעו מארצות רחוקות במזרח ובמערב. וכתוצאה מן המגעים הללו, החלה לעלות בנער הכמיהה לנסוע בעולם על-מנת ללמוד כיצד מתפרנסים בני הקבוצות השונות של אחיו בני האדם.

3. יציאתם של יוסף ומרים

החבורה מנצרת קבעה להיאסף באזור המקדש באמצע הבוקר שלמחרת שבוע חגיגות הפסח. כך אכן היה והם יצאו בדרכם חזרה לנצרת. ישוע הלך למקדש להאזין לדיונים, בעוד שהוריו מחכים להתאספותם של חבריהם למסע. ואז החלה החבורה להתכונן לצאת לדרכה, כאשר הגברים צעדו בקבוצה אחת ואילו הנשים בקבוצה נפרדת, כמנהגם במסעות בחגים לירושלים וממנה. ישוע עלה לירושלים בחברת אמו והנשים. בהיותו בן מצוות צעיר, הוא אמור היה לחזור לנצרת יחד עם אביו והגברים. אך בשעה שהחבורה התקדמה לעבר בית-עניא, ישוע היה שקוע עד תום בדיון במקדש אשר נסב על אודות מלאכים, ולא שם לב כלל לחלוף הזמן שבו אמורים היו הוריו לצאת לדרכם. ועד אשר הסתיימו הדיונים במקדש, לעת צהריים, הוא לא הבין שהותירו אותו מאחור.

הנוסעים מנצרת לא הבחינו בחסרונם של ישוע מכיוון שמרים הניחה שהוא צועד עם הגברים ואילו יוסף הניח שהוא צועד עם הנשים, כפי שעשה בעת שעלו לירושלים, עת הוליך את חמורה של מרים. והם לא גילו את היעדרותו עד אשר הגיעו ליריחו והחלו להתכונן לשנת הלילה. לאחר שבדקו עם האחרונים בקבוצה אשר הגיעו ליריחו ולמדו שאיש מהם לא ראה את בנם, הם בילו ליל שימורים, והפכו בדעתם באשר למה שיכול היה לארע לו. הם נזכרו ברבות מתגובותיו יוצאות הדופן למאורעות שבוע הפסח החולף, וגערו קלות זה בזה על כך שלא ווידאו לפני יציאתם מירושלים שהוא אכן נמצא בקבוצה.

4. היום הראשון והיום השני במקדש

ובינתיים, ישוע נותר במקדש במשך כל אותו אחר-צהריים, הוא הקשיב לדיונים ונהנה מן האווירה השקטה וההולמת יותר אשר שררה במקום לאחר שהמוני עולי הרגל של הפסח נעלמו כמעט כליל. ישוע לא השתתף באף לא אחד מדיוני אחר הצהריים, ועם סיומם של אלו פנה אל-עבר בית-עניא. הוא הגיע אל בית משפחת שמעון ממש בשעה שהתכוננו שם לסעוד את סעודת הערב. שלושת הצעירים קיבלו את פני ישוע בשמחה גדולה, ובאותו לילה הוא נותר ללון בבית שמעון. במהלך הערב הוא בילה עמם אך זמן מועט, ובילה זמן רב לבדו במדיטציה בגן.

מוקדם בבוקר המחרת קם ישוע ויצא אל המקדש. על פסגת הר הזיתים הוא עצר והזיל דמעה על מה שראו עיניו – על עוניו הרוחני של עַם הכבול במסורותיו, ואשר חי תחת עיניהם הפקוחות של הלגיונות הרומיים. באמצע הבוקר הוא מצא את עצמו במקדש, לאחר שגמר אומר בדעתו להשתתף בדיונים. בינתיים, יוסף ומרים אף הם השכימו קום מתוך כוונה לשוב על עקבותיהם חזרה לירושלים. ראשית, הם מיהרו לבית קרוביהם, המקום שבו שהו כשמשפחה במהלך שבוע הפסח, ואולם הם הבינו כי איש לא ראה את ישוע. לאחר שחיפשו כל היום ולא מצאו כל סימן למקום הימצאו, הם שבו לבית קרוביהם למשך הלילה.

במפגש השני העז ישוע לשאול שאלות, ובאופן מדהים ביותר הוא השתתף בדיוני המקדש, אך תמיד באופן התואם את גילו הצעיר. לפעמים הביכו שאלותיו החדות את מורי היהדות המלומדים, אך הוא גילה רוח כה הוגנת אשר אליה נלווה רעב ניכר לידע, עד כי מרבית המורים במקדש ניאותו להתייחס אליו בכל הכבוד. אך כאשר הוא התיימר להטיל ספק בצדק שבהמתת גוי שיכור אשר שוטט אל מחוץ לחצרות הגויים ונקלע בטעות לאזורים האסורים לכניסה הידועים כקדושים, איבד אחד מן המורים היותר חסרי-סבלנות את סבלנותו לנוכח ביקורתו המרומזת של הנער, הזעיף אליו פנים ושאל אותו לגילו. ישוע ענה, "אך מעט יותר מארבע חודשים פחות משלוש-עשרה." "אז מדוע אתה נמצא כאן?" השיב לו המורה הזועף, "הרי אינך בן-מצוות עדיין?" וכאשר הסביר ישוע כי הוא הוקדש במהלך שבוע הפסח אשר חלף, וכי סיים את חוק לימודיו בבתי הספר של נצרת, הסכימו המורים בלעג פה אחד וענו, "היינו צריכים לנחש; הוא מנצרת." אך העומד בראשם של המורים התעקש כי אין להאשים את ישוע על כך שהעומדים בראש בית הכנסת של נצרת הסמיכו אותו כבוגר, אף כי מבחינה טכנית הוא היה בן שתיים-עשרה ולא בן שלוש עשרה; ואף-על-פי שכמה מהמתנגדים קמו ועזבו, נקבע כי הנער רשאי להשתתף באין מפריע כתלמיד של דיוני המקדש.

כאשר הסתיים יומו השני במקדש הוא שוב הלך לבית-עניא כדי להעביר שם את הלילה. ושוב הוא יצא אל הגן על-מנת למדוט ולהתפלל. היה ברור שדעתו נטרדה במחשבות על בעיות כבדות משקל.

5. היום השלישי במקדש

במהלך יומו השלישי של ישוע בחברת הסופרים והמורים במקדש, נאספו צופים רבים אשר שמעו על הצעיר הגלילי והגיעו ליהנות מהצפייה בנער המבלבל את חכמי התורה. גם שמעון הגיע מבית-עניא כדי לראות מה מעולל הנער. במהלך אותו יום המשיכו יוסף ומרים לחפש אחר ישוע בחרדה, ואפילו נכנסו פעמים אחדות למקדש, אך אף-פעם לא בדעתם לחפש בקבוצות הדיון, אף שפעם אחת הם כמעט והגיעו לטווח שמיעה של קולו המרתק.

בטרם הסתיים היום, פלל המיכוד של קבוצת הדיון הראשית במקדש נסב סביב השאלות אשר שאל ישוע. בין השאלות הרבות ששאל היו השאלות האלה:

1. מה באמת קיים בקודש הקדושים, שם מעבר למסך?

2. מדוע על המתפללות האימהות מישראל להיות מופרדות מן המתפללים הזכרים?

3. אם האל הינו אב אשר אוהב את ילדיו, מדוע נדרש כל הטבח הזה של בעלי-חיים על-מנת לרכוש את החסד האלוהי – האם ייתכן שתורת משה הובנה שלא כהלכה?

4. מכיוון שהמקדש מוקדש לסגידה לאב היושב במרומים, האם תואמת עובדה זו את הרשאת נוכחותם של אלו העוסקים בסחר חליפין ובמסחר חילוניים?

5. האם המשיח אשר להגעטו מצפים הינו נסיך גשמי אשר יישב על כס המלך הדוד, או שמא הוא עתיד לתפקד כאור החיים בכינון מלכות של רוח?

ובמהלך כל אותו היום, התפלאו כל שומעיו על השאלות האלה, ושמעון היה ההמום מכולם. במשך יותר מארבע שעות המטיר הצעיר מנצרת שאלות נוקבות ומעוררות מחשבה על המורים היהודיים הללו. הוא העיר אך מעט על הערות הבוגרים ממנו. את הלימוד שלו הוא העביר אגב שאילת שאלות. באופן המעודן והמיומן שבו ניסח שאלה, הוא הצליח בעת ובעונה אחת הן לאתגר את תורתם שלהם והן להציע את תורתו שלו. מן האופן שבו שאל עלה בבירור שילוב של ידענות ושל הומור, אשר חיבבה אותו אפילו על אלו אשר התרעמו, מי פחות ומי יותר, על גילו הצעיר. הוא תמיד שאל את השאלות האלה באופן הוגן לגמרי ומתחשב. באותו אחר-צהריים רב מאורעות במקדש, הוא הדגים את אותה נטייה להימנע מלנצל יתרון בלתי-הוגן על היריב, נטייה אשר אפיינה בשלב מאוחר יותר את כל תקופת הסעד הציבורי שלו. כצעיר, ולאחר מכן כבוגר, הוא נדמה כחף מכל רצון אנוכי לנצח בוויכוח אך ורק בכדי לנצח לוגית את אחריו. עניין אותו באופן נעלה דבר אחד בלבד: להכריז על אמת נצחית, ובכך לגלות באופן מלא יותר את האל הנצחי.

כאשר היום הזה הסתיים, עשו שמעון וישוע את דרכם חזרה לבית-עניא. הן הגבר והן הנער שתקו רוב הדרך. שוב עצר ישוע על פסגת הר הזיתים, אך בעת שצפה על העיר ועל מקדשה לא הזיל עוד דמעה; הוא רק הרכין ראשו במסירות שקטה.

לאחר סעודת הערב בבית-עניא הוא שוב סירב להצטרף למעגל השמחה, ובמקום זאת יצא אל הגן, שם נותר עמוק אל תוך הלילה כשהוא מנסה לשווא לחשוב על תוכנית ברורה כלשהי לגשת אל בעיית משימת חייו, ולהחליט מה יהיה האופן הטוב ביותר שבאמצעותו תיראה מלאכתו. כיצד הוא יגלה לבני עמו העיוורים רוחנית מושג יפה יותר של האב השוכן במרומים, וכיצד יגאל אותם משעבודם הנורא לתורה, לטקסים, לטקסיות ולמסורת מיושנת. אך אור הבהירות לא נגלה לנער שוחר האמת.

6. היום הרביעי במקדש

באופן משונה, ישוע לא חשב על הוריו הארציים; אפילו בעת ארוחת הבוקר, כאשר העירה אימו של אלעזר שהוריו ככל הנראה קרובים בשעה זו אל ביתם, נדמה כי ישוע לא הבין שהם עלולים להיות מודאגים במידת-מה על כך שהוא נותר מאחור.

ושוב הוא חזר למקדש, אך הוא לא השתהה על-מנת למדוט על פסגת הר הזיתים. במהלך דיוני הבוקר זמן רב הוקדש לתורה ולנביאים, והמורים נדהמו נוכח בקיאותו של ישוע בכתבי הקודש, הן בעברית והן ביוונית. ואולם, הם נדהמו יותר מגילו הצעיר מאשר ממידת ידענותו.

ואך החלו דיוני אחר הצהריים אשר הוקדשו למענה על שאלתו של ישוע בנוגע לתכלית התפילה, כאשר העומד בראשם הזמין את הנער להצטרף אליו ולשבת לצדו, וביקש ממנו לתאר את השקפתו שלו באשר לתפילה ולסגידה.

בערב הקודם שמעו הוריו של ישוע על אודות הנער המוזר אשר התעמת במומחיות עם פרשני התורה, אך לא עלה בדעתם כי נער זה היה בנם שלהם. כיוון שחשבו שאולי ישוע הלך לבקר את אלישבע ויוחנן, הם כמעט והחליטו לצאת אל ביתו של זכריה. הם חשבו שאולי זכריה נמצא במקדש ועצרו שם בדרכם לעיר יהודה. בעודם צועדים בחצרות המקדש, שיערו בדמיונם את ההפתעה והתדהמה שחשו כאשר זיהו את קולו של הנער הנעדר ובשעה שראו אותו יושב בקרב מורי המקדש.

יוסף נאלם דום, אך מרים נתנה דרור לפחד ולחרדה אשר הצטברו זה מכבר בקרבה. היא רצה אל עבר הנער, אשר נעמד עתה על-מנת לקבל את פני הוריו, ואמרה: "ילדי, מדוע נהגת כך כלפינו? זה יותר משלושה ימים שאביך ואני מחפשים אחריך בצער גדול. מה גרם לך לנטוש אותנו?" היה זה רגע מתוח. עיני כל ניפנו אל ישוע בציפייה למצא פיו. אביו נתן בו מבט מוכיח, אך לא אמר דבר.

ראוי לזכור שישוע אמור היה להיות איש צעיר. הוא סיים את חוק לימודיו כילד, הוכר כבן מצוות והוקדש כאזרח של עם ישראל. ואף-על-פי-כן, אמו עמדה והוכיחה אותו די בחומרה אל מול כל הקהל שנאסף, ממש באמצע המאמץ העילאי והרציני ביותר של חייו הצעירים, ובכך הביאה לסיומה המביש את אחת מן ההזדמנויות הגדולות ביותר אשר ניתנו לו לשמש כמורה של אמת, כמטיף של צדק וכמגלה טיבו האוהב של אביו שבמרומים.

אך הנער נמצא ראוי למעמד. אם תתחשבו באופן הוגן בכל הגורמים אשר יצרו את המצב הזה, תוכלו להבין טוב יותר את חוכמתו של הנער למשמע תוכחת אמו, אשר לא התכוונה לה. לאחר רגע של מחשבה, ענה ישוע לאמו ואמר: "ומדוע חיפשתם אותי במשך זמן כה רב? האם לא ציפיתם למצוא אותי בבית אבי? הרי הגיעה העת שבה עלי לעסוק בענייניו של אבי."

כולם נדהמו מאופן דיבורו של הנער. בשקט הם נסוגו ועזבו, והותירו אותו עומד לבד עם הוריו. או אז פוגג האיש הצעיר את המבוכה של כל השלושה כאשר אמר בשקט: "בואו, הורים שלי, איש מאתנו לא עשה, אלא את מה שהוא חשב לטוב ביותר. כך ציווה אבינו שבשמיים; הבה נחזור הביתה."

בשקט הם יצאו לדרכם והגיעו ליריחו לעת ליל. הם עצרו רק פעם אחת, על פסגת הר הזיתים, שם הניף הנער את מטהו אל על, ובעודו רועד מכף רגל ועד ראש מעוצמת הרגש אשר אחז בו, אמר: "הו ירושלים, ירושלים ותושביה, כורעים אתם תחת העול הרומי והנכם קורבנות למסורותיכם שלכם – אך אני עוד אשוב לטהר את מקדשכם ולגאול את עמי מעבדות זו!"

במהלך שלושת ימי המסע לנצרת אמר ישוע אך מעט; גם הוריו מיעטו לדבר בנוכחותו. הם ממש לא הצליחו להבין את התנהגותו של בנם בכורם, אך נצרו בלבם את אמירותיו, אף כי לא היו מסוגלים להבין את משמעותן במלואה.

משהגיעו אל ביתם, הצהיר ישוע בפני הוריו הצהרה קצרה, הבטיח להם את אהבתו ורמז על כך שאל להם לחשוש מכך שיגרום להם שוב חרדה בשל התנהגותו. הוא סיים את הכרזתו רבת המשמעות באומרו: "ואף כי הנני חייב לעשות את רצון אבי שבשמיים, אציית גם לאבי אשר בארץ. אחכה עד אשר תגיע שעתו."

ואף כי בדעתו שלו סירב ישוע פעמים רבות להסכים למאמצייהם הכנים, אך השגויים, של הוריו להכתיב לו את הלך מחשבתו, או לכונן את תוכנית עבודתו הארצית, הוא עדיין סיגל עצמו להתאים בנועם לרצונות אביו שבארץ ולמנהגי משפחתו האנושית, וזאת בהתאם למסירותו לעשיית רצון אביו אשר בפרדיס. ואף בשעה שלא יכול היה להסכים, הוא עשה כל אשר לאל ידו על-מנת להסתגל. הוא היה אומן בהתאמה של המסירות למשימתו אל חובת הנאמנות אשר חב למשפחה וזו אשר חב כשירות לחברה.

יוסף היה נבון, אך מרים התחזקה מן הדברים לאחר שהגתה בהתנסויות החולפות, ולבסוף ראתה את אמירתו על הר הזיתים כנבואה – נבואה באשר למשימתו המשיחית של בנה כגואל ישראל. ובכוחות מחודשים, היא הקדישה את עצמה לניסיון לתעל את מחשבותיו של בנה לערוצים פטריטיים ולאומניים ולצורך כך גייסה אף את אחיה, הדוד האהוב על ישוע; אמו של ישוע הקדישה את עצמה בכל דרך אפשרית למשימת הכנתו של בנה בכורה ליטול על עצמו את הנהגתם של אלו אשר ייחלו להשבת מלכות דוד ולחיסולו של עול השעבוד הפוליטי לגויים.

הספר של אורנטיה

מסמך 126

השנתיים הקריטיות

מכל התנסויותיו של ישוע בחייו הארציים, השנים הארבע-עשרה והחמש-עשרה לחייו היו הקריטיות ביותר. השנתיים האלה, לאחר שהחל להיות מודע בעצמו לאלוהיותו ולייעודו, אך בטרם השיג תקשורת נרחבת יחסית עם מכוונן המחשבה השוכן שלו, היוו את המבחן הקשה ביותר בחייו רבי המאורעות באורנטיה. ראוי לכנות תקופה זו, בת השנתיים, בשם המבחן הכביר, או הפיתוי האמיתי. מעולם לא חווה שום נער אנושי, אשר התנסה בבלבול המוקדם ובבעיות ההסתגלות של גיל ההתבגרות, מבחן קריטי יותר מזה אשר אותו צלח ישוע במהלך המעבר שלו מן הילדות אל ראשית הבגרות.

התקופה החשובה הזו בהתפתחותו של ישוע כנער החלה עם סיום הביקור בירושלים ושובו ממנה לנצרת. בתחילה הייתה מרים מאושרת מן המחשבה על חזרתו של בנה אליה, על כך שישוע חזר הביתה להיות הבן הממלא את חובותיו – לא שמעולם הוא היה משהו אחר – ועל כך שמכאן ואילך יקבל את תכניתה לגבי חייו העתידיים ביתר שאת. אך היא לא זכתה להתבשם ארוכות באורו של התעתוע האימהי הזה, בגאווה המשפחתית הלא-מוכרת הזו; ועד מהרה היא התפכחה לחלוטין מן האשליה הזו. הנער בילה יותר ויותר בחברת אביו; הוא התייעץ עמה פחות ופחות בנוגע לבעיותיו, ואילו שני הוריו גם יחד התקשו יותר ויותר להבין את קפיצותיו התכופות בין ענייני העולם הזה לבין המחשבה על יחסו לענייני אביו. למען האמת, הם לא הבינו אותו, אך הם אהבו אותו באמת ובתמים.

עם התבגרותו של ישוע העמיקו רחמיו ואהבתו כלפי העם היהודי, אך בחלוף השנים הלך וגבר בדעתו המרמור כנגד הנוכחות של אותם כוהנים אשר מונו פוליטית במקדשו של האב. ישוע כיבד עד מאוד את הפרושים הכנים ואת הסופרים ההגונים, אך בז עד מאוד לתיאולוגים הבלתי-ישרים; הוא התבונן מתוך בוז על כל אותם מנהיגי דת אשר היו נעדרי כנות. ומשהוא בחן את מנהיגות ישראל, לעיתים הוא התפתה לשקול בחיוב את האפשרות להפוך למשיח אשר לו ציפו היהודים, אך מעולם לא נכנע לפיתוי מעין זה.

סיפור מעלליו בקרב חכמי המקדש בירושלים סיפק מאוד את כלל תושבי נצרת, ובייחוד את מוריו לשעבר בבית הספר של בית הכנסת. לזמן מה נישא שבחו בפי כל. כל אנשי הכפר סיפרו בשבח חוכמתו כילד, שיבחו את התנהגותו הנערצת ושיערו כי הוא עתיד להפוך למנהיג גדול בישראל; סוף-סוף יצמח מורה גדול באמת מנצרת שבגליל. וכולם ציפו לעת שבה ימלאו לו חמש-עשרה שנים, והוא יורשה לקרוא בשבתות בכתבי הקודש של בית הכנסת כדבר שבשגרה.

1. שנתו הארבע-עשרה (שנת 8 לספירה)

על-פי לוח השנה הייתה זו השנה הארבע-עשרה להולדתו. הוא הפך להיות מומחה להכנת העול ועבד היטב הן בקנבס והן בעור. הוא התקדם מהר לקראת היותו נגר ובונה ארונות מומחה. בקיץ הזה הוא יצא וטיפס לעיתים תכופות אל ראש הגבעה אשר מצפון-מערב לנצרת על-מנת להתפלל ולמדוט. בהדרגה הוא הפך יותר מודע בעצמו לטבע משימת המתת שלו על-פני כדור הארץ.

מעט יותר ממאה שנה קודם לכן הייתה גבעה זו מוקדשת כ"מקום פולחן גבוה לבעל", וכעת נמצא בה קברו של שמעון הצדיק הידוע, בן לעם ישראל. מפסגת גבעת שמעון צפה ישוע על נצרת ועל סביבותיה. הוא צפה אל עבר מגידו ונזכר בסיפור נצחונו הגדול של צבא מצרים באסיה; וכיצד, מאוחר יותר, הביס צבא דומה לזה את יאָשֶׁהוּ מלך יהודה. לא רחוק משם הוא יכול היה להבחין בתענך, שם הביסו דבורה וברק את סיסרא. במרחק נצבו הגבעות של דותן, שם, כפי שלמד ישוע, נמכר יוסף על-ידי אחיו לעבדות במצרים. או אז פנה ישוע להשקיף על עבר עיבל וגריזים וסיפר לעצמו את המסורות על אברהם, יעקב ואבימלך. וכך הוא נזכר והפך בדעתו באירועים ההיסטוריים והמסורתיים אשר היו מנת חלקו של העם אשר אביו יוסף נמנה עמו.

הוא המשיך בלימודי קריאה מתקדמים תחת הדרכתם של המורים בבית הכנסת, ואף המשיך ללמד את אחיו ואחיותיו בבית, כאשר אלו הגיעו לפרקם.

בראשיתה של שנה זו הסדיר יוסף הסדר לפיו ההכנסה מנכסיו בנצרת ובכפר נחום תיחסך לצורך תשלום עבור תוכנית הלימודים הארוכה של ישוע בירושלים, זאת מכיוון שעל-פי המתוכנן ישוע עתיד היה ללכת לירושלים בחודש אוגוסט של השנה שלאחר מכן, עת ימלאו לו חמש-עשרה שנים.

בראשית שנה זו נתקפו יוסף ומרים לעיתים תכופות בספקות באשר לייעודו של בנם בכורם. הוא אכן היה ילד מבריק ואהוב, אך היה כה קשה להבנה, כל-כך קשה לתפישה, ושוב, מעולם לא אירע דבר יוצא-דופן או פלאי. עשרות פעמים עמדה האם הגאה בציפייה עוצרת הנשימה וחיכתה לראות את בנה מבצע דבר-מה על-אנושי או פלאי, אך תמיד התרסקו תקוותיה והפכו לאכזבה מרה. וכל אלו ריפו את ידם וייאשו אותם. וכל זאת היה מייאש ואפילו שובר-לב. האנשים האדוקים של אותם ימים האמינו באמת ובתמים שנביאים ואנשי-הבטחה תמיד מדגימים את עובדת בחירתם ומבססים את סמכותם האלוהית באמצעות ביצוע ניסים ומעשי פלאים. אך ישוע לא עשה דבר מכל אלו; ולפיכך, כאשר הגו הוריו בעתידו גבר והלך הבלבול שלהם.

השיפור במצבה הכלכלי של המשפחה מנצרת ניכר ברחבי הבית באופנים רבים, ובייחוד במספרם הגדול של לוחות חלקים ולכנים אשר שימשו לכתיבה באמצעות פחם. ישוע הורשה לשוב ולקחת שיעורי מוסיקה; הוא אהב מאוד לנגן בנבל.

ובמהלך שנה זו אכן ניתן לומר כי ישוע "הלך וגדל בקומה לפני אלוהים ואדם". סיכוייה של המשפחה נראו טובים; העתיד היה בהיר.

2. מותו של יוסף

הכול הלך כשורה, עד לאותו יום מר וגורלי, יום שלישי ה-25 בספטמבר, שבו הביא רץ מציפורי את הבשורה המרה לבית הזה מנצרת. יוסף נפצע קשה כאשר נפל מעגורן באתר הבנייה של משכן המושל. השליח מציפורי עצר בבית המלאכה בדרך לביתו של יוסף, הודיע לישוע על אודות התאונה אשר אירעה לאביו, ויחד הם הלכו לבשר את החדשות העצובות למרים. ישוע ביקש ללכת תיכף ומיד אל אביו, אך מרים לא אבתה לישוע דבר, למעט רצונה למהר בעצמה ולהגיע אל בעלה. הואיל והיא לא ידעה עד כמה אנושה פציעתו, היא הורתה ליעקב, שהיה אז בן עשר, להתלוות אליה לציפורי ולישוע להישאר בבית עם הילדים הצעירים עד לשובה. אך יוסף מת מפצעיו עוד בטרם הגיעה אליו מרים. הם הביאו אותו מנצרת, וביום המחרת הוא הונח למשכב עולמים עם אבותיו.

ממש כאשר הסיכויים נראו טובים והעתיד מבטיח, נדמה כאילו יד אכזרית גדעה את ראשה של המשפחה מנצרת. כל ענייני הבית שובשו, וחוסלה כל תוכנית עתידית עבור ישוע וחינוכו. נער זה, הנגר, בן מעט יותר מארבע-עשרה, הבין כעת שלא זאת בלבד שעליו למלא את מלוא המשימה אשר הטיל עליו אביו שבשמיים, זו של גילוי הטבע האלוהי על-פני האדמה בעודו בגוף, אלא גם שטיבו האנושי הצעיר נדרש לשאת על כתפיו את האחריות לדאגה לאמו האלמנה ולשבעת אחיו ואחיותיו – כמו גם לתינוק אשר עתיד להיוולד. נער זה מנצרת הפך כעת למקור הסעד והנחמה היחידי עבור משפחתו מוכת השכול הפתאומי. וכך התאפשרה התרחשותם זו של סדר אירועים טבעי באורנטיה, אשר אילצו את האיש הצעיר הזה, איש של ייעוד, לקחת על עצמו, בגיל כל-כך צעיר, את האחריות הכבדה – אך המחכימה עד מאוד – הכרוכה בתפקיד של ראש משפחה אנושית, ובכורח לשמש כאב לאחיו ואחיותיו שלו עצמו, לתמוך באמו ולהגן עליה, לשמש כשומר של בית אביו, הבית היחיד שאותו היה עתיד להכיר בעודו בעולם הזה.

ישוע קיבל על עצמו בשמחה את האחריות אשר הוטלו עליו באופן כה פתאומי, ונשא אותן בנאמנות עד הסוף. לפחות אחת מן הבעיות הגדולות, ואחד מן הקשיים הצפויים, של חייו נפתרה באופן טראגי – כעת לא היה מצופה ממנו ללכת לירושלים וללמוד תחת הדרכת הרבנים. אמת ויציב הוא מעולם כי ישוע "לא ישב לרגלי איש". הוא תמיד היה מוכן ללמוד, ואף מן הצנוע שבפוללים, אך מעולם הוא לא הפיק את סמכותו ללמד אמת ממקורות אנושיים.

ועדיין הוא לא ידע דבר על אודות הביקור אשר ביקר גבריאל את אמו בטרם לידתו; הוא למד על כך מיוחנן ביום טבילתו, בראשית הסעד הציבורי שלו.

ובחלוף השנים, הנגר הצעיר הזה מנצרת בחן יותר ויותר כל מוסד חברתי וכל נוהג דתי באמצעות המבחן הזה בדיוק: מה הוא עושה עבור נשמת האדם? האם הוא מקרב את האל אל אדם? האם הוא מקרב את האדם אל האל? ואף כי הצעיר הזה לא זנח לחלוטין את ענייני הפנאי ואת ההיבטים החברתיים של החיים, יותר ויותר הוא הקדיש את זמנו ואת מרצו לשתי תכליות בלבד: הדאגה למשפחתו וההכנה לעשות על-פני האדמה את רצון אביו שבמרומים.

במהלך השנה הזו נוצר אצל השכנים הנוהג לבקר בביתו של ישוע בערבי החורף ולשמוע אותו פורט על הנבל, מספר את סיפוריו (שכן הנער היה מספר סיפורים מומחה) ואף לשמוע אותו קורא בכתבי הקודש ביוונית.

ענייניה הכלכליים של המשפחה המשיכו להתנהל באופן חלק יחסית, הואיל וכאשר הלך יוסף לעולמו נמצא בידי המשפחה סכום כסף גדול יחסית. ישוע הפגין במוקדם שיקול דעת עסקי חריף וחוכמה פיננסית. הוא היה חופשי אך חסכן; הוא חסך אך היה נדיב. והוא התברר כמנהל חכם ויעיל של רכוש אביו.

אך למרות כל מה שישוע והשכנים יכולים היו לעשות על-מנת להביא שמחה לבית, עצבות מילאה את מרים, וגם את הילדים. יוסף הלך לעולמו ולא היה עוד. יוסף היה בעל ואב יוצא-דופן, וכולם הרגישו בחסרונו והתגעגעו אליו. והמחשבה כי הוא מת בטרם יכלו לשוחח עמו, או לקבל את ברכתו בהיפרדו מעליהם, נדמתה טראגית עוד יותר.

3. השנה החמש-עשרה (שנת 9 לספירה)

עד לאמצע שנתו החמש-עשרה – והננו מונים כעת את הזמן בהתאם ללוח השנה הנהוג במאה העשרים, ולא על-פי לוח השנה העברי – כבר ניהל ישוע ביד רמה את ענייני משפחתו. אך עוד בטרם חלפה לה השנה הזו, חסכוניותיהם כמעט ואזלו לגמרי, והם ניצבו מול הכורח למכור את אחד מן הבתים בנצרת, בית אשר היה בבעלותם המשותפת של יוסף ושל שכנו יעקב.

בערב יום רביעי, ה-17 באפריל לשנת 9 לספירה, נולדה רות, בת הזקונים של המשפחה. ישוע ניסה כמיטב יכולתו למלא את מקום אביו ולנחם ולסעוד את אמו בהתנסות הקשה והעצובה במיוחד הזאת. במשך כמעט תריסר שנים (עד אשר החל את סעודו הציבורי), שום אב לא יכול היה לאהוב ולהזין את בתו בחיבה ובנאמנות גדולים יותר מכפי שאהב ישוע את רות הקטנה ודאג לה. והוא אף היה אב טוב באותה מידה עבור כל יתר בני משפחתו.

במהלך אותה שנה ניסה ישוע תפילה שאותה לימד, לאחר מכן, את שליחיו, ואשר הפכה להיות ידועה ברבים בשם "תפילת האדון". במידה מסוימת, הייתה תפילה זו מעין התפתחות של המזבח המשפחתי; בקרב המשפחה הזו השתמשו בצורות הלל רבות ובכמה צורות של תפילה רשמית. לאחר מות אביו, ניסה ישוע ללמד את הילדים הגדולים יותר לבטא את עצמם בתפילה באופן יחידאי – ממש כשם שהוא נהנה לעשות בעצמו – אך הם לא הצליחו לתפוש את צורת מחשבתו ותמיד חזרו לתפילות אשר למדו בעל-פה. ובמסגרת המאמץ הזה של ישוע להמריץ את אחיו ואת אחיותיו הבוגרים יותר להתפלל באופן יחידאי, הוא ניסה להובילם תוך שהוא מציע משפטים לדוגמא, וכך קרה – בלי שנתכוון לכך מצדו – שכולם השתמשו בצורת תפילה אשר נבנתה ברובה מתוך השורות האלה אשר ישוע הציע ולימד אותם.

לבסוף ויתר ישוע על הרעיון שכל בן משפחה ינסח את תפילתו באופן ספונטני, ובאחד מערבי חודש אוקטובר הוא ישב לצד המנורה השטוחה שעל שולחן האבן הנמוך, ורשם באמצעות פיסת פחם על-גבי לוח עץ ארוז חלק, אשר שטחו כחצי מטר רבוע, את התפילה אשר הפכה מאז ואילך לתפילה המשפחתית הסטנדרטית.

בשנה זו נטרד ישוע מאוד במחשבות מבלבלות. האחריות למשפחה חיסלה ביעילות יחסית כל מחשבה על ביצוע מידי של תוכנית כלשהי אשר תהווה מענה לקריאה אשר קיבל בירושלים "לעסוק בענייני אביו." ישוע הסיק נכונה כי הדאגה למשפחתו הארצית חייבת לקבל עדיפות על-פני כל חובותיו האחרות; וכן, כי התמיכה במשפחתו חייבת להפוך לחובתו הראשונה.

במהלך שנה זו מצא ישוע פסוק במה שמכונה "ספר חנוך", אשר השפיע עליו לאחר מכן בבחירת המונח "בן האדם" לתיאור משימת המתת שלו באורגניזם. הוא שקל את רעיון המשיח היהודי לעומקו, והיה משוכנע עד תום שהוא לא עתיד להיות המשיח הזה. הוא כמה לסייע לעם של אביו, אך הוא מעולם לא ציפה להוביל צבאות יהודיים על-מנת לסלק את הכובש הזר של פלשתינה. הוא ידע שלעולם הוא לא יישב על כס המלך דוד בירושלים. והוא אף לא האמין שמשימתו הינה זו של גואל רוחני, או מורה של מוסר, אך ורק עבור העם היהודי. לפיכך, לא היה שום אופן שבו יכלה משימת חייו למלא אחר הכמיהה העצומה והנבואות המשיחיות של כתבי הקודש העבריים; לכל הפחות, לא באופן שבו הבינו היהודים את תחזיות הנביאים. ובאופן דומה, הוא היה בטוח בכך שלא היה עליו להופיע כ"בן האדם" אשר אותו תיאר הנביא דניאל.

אך כיצד יקרא לעצמו כאשר תגיע שעתו להתייצב כמורה של העולם? אילו טענות הוא יטען באשר למשימתו? וכיצד הוא ייקרא בפי האנשים אשר יאמינו בתורתו בבוא העת?

בעודו מתחבט בדעתו בסוגיות האלה, מצא ישוע בקרב ספרי האפוקליפסה שבבית הכנסת של נצרת, אשר אותם למד, כתב יד אשר כותרתו הינה "ספר חנוך"; ואף כי היה בטוח שלא נכתב בידי חנוך הקדום, הוא הסתקרן מאוד וקרא בו שוב ושוב פעמים רבות. קטע אחד הרשים אותו במיוחד, קטע שבו הופיע המושג "בן האדם". הסופר של מה שקרוי ספר חנוך גולל את היריעה על אודות "בן האדם" הזה, תיאר את העבודה אשר יבצע בכדור הארץ והסביר כי בטרם ירד לכדור הארץ על-מנת לגאול את האנושות, פסע "בן האדם" הזה בחצרות ההדר השמימיים עם אביו, אבי הכול; וכן, כי הוא הפנה את גבו לכל התפארת וההדר הללו על-מנת לרדת אל כדור הארץ ולהראות את הגאולה לבני האדם הנזקקים. ובעת שישוע קרא בפסוקים הללו (בהבינו היטב כי הרבה מן המיסטיקה המזרחית אשר התמזגה בתורה הזו הייתה שגויה), לבו ענה בו ודעתו הכירה בכך שמכל הנבואות המשיחיות המצויות בכתבי הקודש העבריים, ומכל התיאוריות על אודות גואל יהודי, אף-אחת לא הייתה קרובה יותר לאמת מאשר זו שבסיפור אשר נטמן בספר חנוך, שזכה לקבל אך הכרה חלקית; ובו במקום ובו ברגע הוא גמר אומר לאמץ את הכינוי "בן האדם" כאשר יתחיל במשימתו. וכך אכן עשה כאשר החל בעבודתו הציבורית. ישוע ניהן ביכולת מהימנה להכיר באמת, והוא לא היסס לאמץ אמת בלא תלות במקור שממנו היא נבעה.

ועד לעת זו הוא כבר התבסס בדעתו ביחס להרבה מן הדברים אשר נגעו לעבודתו העתידית למען העולם, אך הוא לא סיפר על כך מאומה לאמו, אשר עדיין האמינה בנחישות ברעיון היותו המשיח היהודי.

וכעת צף ועלה הבלבול הגדול ביותר של ימי צעירותו של ישוע. לאחר שהחליט דברים מסוימים באשר לטיב משימתו בכדור הארץ, זו הנוגעת לעיסוקו "בענייניו של אביו" – קרי להציג את טיבו האוהב של אביו לבני האנושות כולה – הוא שוב החל לחכוך בדעתו באשר להצהרות הרבות המצויות בכתבי הקודש אשר נגעו לבואו של גואל העם, של מורה יהודי, או של מלך יהודי. לאיזה אירוע התייחסו הנבואות האלה? האם הוא לא היה יהודי? או שמא היה נצר לבית דוד, או שמא לא היה? אמו טענה שהוא כן; אביו פסק שהוא לא. הוא החליט שהוא לא. אך האם ייתכן שהנביאים התבלבלו באשר לטיבו ולמשימתו של המשיח?

אחרי ככלות הכול, האם ייתכן שהצדק היה עם אמו? בעבר, במקרים שבהם התגלעו חילוקי דעות, אמו צדקה במרבית הפעמים. אם הוא היה מורה חדש ולא המשיח, אזי כיצד יכיר את המשיח היהודי אם זה יופיע בירושלים במהלך משימתו בכדור הארץ; ויתרה מכך, מה אמור להיות יחסו למשיח היהודי הזה? ולאחר שיחל במשימת חייו, מה ראוי שיהא יחסו למשפחתו? מה ראוי שיהא יחסו לקהילה ולדת היהודית? ולאמפריה הרומית? ולגויים ולדתותיהם? הצעיר הגלילי חכך בדעתו בכל אחת מן הבעיות רבות המשמעות האלה, ושקל אותן לעומקן בעודו ממשיך לעסוק בעבודתו על שולחן הנגרים, בעודו עמל לספק פרנסה לעצמו, לאמו ולשמונת הפיות הרעבים הנוספים.

לפני תום השנה הזו ראתה מרים כיצד הולכים ומתדלדלים כספי המשפחה. היא העבירה את מכירת היונים ליעקב. ואז הם קנו פרה שנייה, ובעזרתה של מרים הם החלו למכור חלב לשכניהם בנצרת.

אמו של ישוע נבהלה עד מאוד מתקופות המדיטציה העמוקות שלו, ממסעותיו התכופים לראש הגבעה על-מנת להתפלל, וממגוון הרעיונות המוזרים אשר העלה מפעם לפעם. לפעמים היא חשבה שהנער יצא מדעתו, ואז היא ריסנה את פחדיה, בזכרה שאחרי ככלות הכול הוא היה ילד של הבטחה, ובמידה כזאת או אחרת שונה מן הצעירים האחרים.

אך ישוע למד שלא לשתף בכל מחשבותיו; שלא להציג לעולם, ואפילו לא לאמו שלו, את כל רעיונותיו. החל משנה זו ואילך, חשף ישוע פחות ופחות ממה שחלף במוחו; במילים אחרות, הוא דיבר פחות על אודות דברים שאדם ממוצע לא יכול היה לתפוש, ואשר היו עלולים לגרום לו להיראות כמוזר יותר, או כשונה, מאנשים רגילים. לכל דבר ועניין, הוא הפך לשגתית ורגיל למראית עין, אף כי בתוכו הוא פָּמָה למישהו שיוכל להבין את בעיותיו. הוא כמה לחבר שעליו הוא יוכל לסמוך, לשותף סוד, אך בעיותיו היו סבוכות מדי להבנה עבור עמיתיו האנושיים. הייחודיות של מצבו יוצא-הדופן חייב אותו לשאת את הנטל שלו לבדו.

4. דרשה ראשונה בבית הכנסת

עת מלאו לו חמש-עשרה שנים, הותר לישוע לעלות באופן רשמי בשבת אל בימת בית הכנסת. פעמים רבות בעבר, כאשר לא היה מי שידבר, התבקש ישוע לקרוא מכתבי הקודש, אך כעת הגיע היום שבו הותר לו על-פי החוק לנהל את הטקס. ולפיכך, בשבת הראשונה שלאחר יום הולדתו החמישה-עשר קבע החזן כי ישוע ינהל את תפילת הבוקר בבית הכנסת. וכאשר התקבצו כל מאמיני נצרת, עלה האיש הצעיר והחל לקרוא מכתבי הקודש את מבחר הפסוקים אשר בחר לקרוא:

"רום אֲדֹנִי יְהוֹה עָלֵי, יַעַן מָשַׁח יְהוֹה אֹתִי לְבָשׂוֹר עֲנֻיִם, שְׁלַחֲנִי לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁפָּרִי-לֵב, לְקַרְא לְשִׁבּוֹיִם דְּרוֹר, וְלְאַסּוּרִים פָּקַח קוֹם; לְקַרְא שְׁנַת-רְצוֹן לַיהוֹה, יוֹם נָקָם לְאַלְהֵינוּ; לְנַחֵם כָּל אֲבֵלִים, לְשׂוֹם לְאַבְלֵי צִיּוֹן, לְמַת לָהֶם פֶּאֶר תַּסַּת אֶפְרַיִם, שְׁמֹן שִׁשׁוֹן תַּסַּת אֲבֵל, מַעֲטָה תְהִלָּה תַסַּת רוּם פִּקֵּה; וְקַרְא לָהֶם אֵילֵי הַצֶּדֶק, מִטַּע יְהוֹה לְהַתְפָּאֵר."

"דַּרְשׁוּ טוֹב וְאַל רָע לְמַעַן תַּחֲיוּ, וְיֵהִי כֵן יְהוֹה אֱלֹהֵי-צִדְקוֹת אֲתָכֶם. שְׂאֹאוּ רַע וְאַהֲבּוּ טוֹב; וְהִצִּיגוּ בְשַׁעַר מִשְׁפָּט; אוֹלֵי יַחֲנֹן יְהוֹה אֱלֹהֵי-צִדְקוֹת שְׂאֲרֵי יוֹסֵף."

"רְחֻצּוּ, הַזִּכּוּ; הִסִּירוּ רַע מֵעַלְלֵיכֶם מִגֵּד עֵינֵי; חֲדְלוּ הֲרַע, לְמַדּוּ הִיטֵב; דַּרְשׁוּ מִשְׁפָּט, אֲשֶׁרוֹ חֲמוּץ; שְׁפֹטוּ יְתוֹם, רִיבוּ אֶלְמָנָה."

"בְּמָה אֶקְדָּם יְהוֹה, אִפְּךָ לְאַלְהֵי מְרוֹם? הֲאֶקְדָּמֶנּוּ בְּעוֹלוֹת, בַּעֲגָלִים בְּנִי שְׁנָה? הֲיִרְצָה יְהוֹה בְּאַלְפֵי אֵילִים, בְּרִבְבוֹת צֶאֱן וּבְנִחְלֵי-שָׁמֶן? הֲאֶתֵּן בְּכוֹרֵי פִשְׁעִי, פְּרִי בִטְנִי חֲטָאתִי נִפְשִׁי? לֹא! יְהוֹה הִגִּיד לִי אֲדָם מִה טוֹב. וּמָה יְהוֹה דּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ, כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד, וְהִצָּנֵעַ לֵכֶת עִם-אֱלֹהֶיךָ?"

"וְאַל מִי, תִּדְמִיוֹן אֶל הַיֵּשֶׁב עַל חוּג הָאָרֶץ? שְׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָּרָא עוֹלָמוֹת אֵלֶּה, הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צִבְּאָם וּלְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. מֶלֶךְ אוֹנִים וְאַמִּיץ כֹּחַ אִישׁ לֹא נִעָדָר. נִתֵּן לְנֶעֱפֹר כֹּחַ וּלְאַיִן אוֹנִים עֲצָמָה יִרְבֶּה. אֵל תִּירָא כִּי עֵמֶד אָנִי; אֵל תִּשְׁתַּע כִּי אָנִי אֱלֹהֶיךָ. אֲמַצְתִּיךָ, אֵף עֲזָרְתִּיךָ, אֵף תִּמְכָּתִיךָ בִּימִינִי צִדְקִי כִּי אָנִי יְהוֹה אֱלֹהֶיךָ מִחֲזִיק יְמִינֶךָ, הָאֵמֶר לֵךְ, אֵל תִּירָא, אָנִי עֲזָרְתִּיךָ."

"אַתֶּם עַד, נֹאֵם יְהוֹה וְעַבְדִּי אֲשֶׁר בְּחֶרְתִּי לְמַעַן תִּדְעוּ וְתִאֱמִינוּ לִי וְתִבְּנוּ כִּי אָנִי הוּא הַנִּצָּחִי. אֲנֹכִי-אֲנֹכִי, יְהוֹה, וְאִין מִבְּלַעַדִּי מוֹשִׁיעַ."

וכאשר סיים את הקריאה – הוא התיישב, וקהל המתפללים חזר אל הבתים, והמתפללים הפכו במילים אשר הוא קרא עבורם ברוב חן. מעולם לא ראו אותו בני עירו כה רציני וכה הדור; מעולם לא שמעו את קולו כה רציני וכן; מעולם לא ראו אותו כה גברי והחלטי, כה סמכותי.

אחר הצהריים של שבת הזו טיפסו ישוע ויעקב אל פסגת הגבעה של נצרת. כאשר שבו לביתם, הם רשמו בפחם את עשרת הדברות ביוונית על שני לוחות חלקים. לאחר מכן מרתה קישטה וצבעה את הלוחות האלה, ובמשך שנים ארוכות הם נתלו מעל לשולחן העבודה הקטן של יעקב.

5. הקשיים הכלכליים

בהדרגה שבו ישוע ומשפחתו אל אורח החיים הפשוט שלהם משנים עברו. בגדיהם, ואפילו מזונותיהם, הפכו פשוטים יותר. היו ברשותם שפע חלב,

חמאה וגבינה. בהתאם לעונה הם נהנו מתנובת הגן, אך בכל חודש שחלף הם נדרשו לצמצום ולחסכון גדולים יותר. ארוחת הבוקר שלהם הייתה פשוטה מאוד; את מיטב המזון הם שמרו לארוחת הערב. ואולם, בקרב היהודים הללו, היעדר עושר לא נקשר במעמד חברתי נמוך.

ונער צעיר זה כבר הבין כמעט לחלוטין כיצד חיו אנשים בימיו. וניתן להיווכח עד כמה הבין היטב את החיים בבית, בשדה ובבית המלאכה, מתוך האופן שבו לימד מאוחר יותר, לימוד אשר מעיד על היכרות אינטימית עם כל שלבי ההתנסות האנושית.

החזן של נצרת המשיך לדבוק באמונה שישוע עתיד להיות מורה גדול, ושככל הנראה יהיה ממשיך דרכו של גמליאל הירושלמי הידוע.

נדמה היה כי התנפצו כל תוכניות הקריירה של ישוע. כפי שהדברים התפתחו כעת, העתיד לא נראה ורוד. אך הוא לא היסס; הוא לא התייאש. הוא המשיך לחיות, ומדי יום ביומו ביצע היטב ובנאמנות את המוטל עליו לעשות באותו יום מתוקף האחריות המידית שלו בחיים. חייו של ישוע מהווים את נחמת הנצח עבור כל האידיאליסטים המאוכזבים.

המשכורת היומית של נגר פועל-יום הלכה והצטמצמה. בסוף שנה זו יכול היה ישוע להרוויח ביום עבודה אחד, אשר החל מוקדם והסתיים מאוחר, סכום המשתווה לעשרים וחמישה סנטיים. ובשנה שלאחריה המשפחה כבר התקשתה לעמוד בתשלומי המסים האזרחיים, וקל חומר בתשלומי המס אשר הועלה לבית הכנסת ומס בית המקדש בן מחצית השקל. במהלך שנה זו ניסה גובה המסים לסחוט מישוע תשלום נוסף, ואף איים להחרים את הנבל שלו.

מפחד פן יתגלה העותק ביוונית של כתבי הקודש ויוחרם על-ידי גובי המסים, מסר אותו ישוע ביום הולדתו החמישה-עשר לספריית בית הכנסת בנצרת כמתנת בגרותו לאל.

ההלם הכביר של שנתו החמש-עשרה של ישוע, הגיע כאשר הוא הלך לציפורי על-מנת לשמוע את החלטתו של הורדוס בנוגע לערר אשר הוצג בפניו במחלוקת שהתגלעה לגבי סכום הכסף אשר הגיע ליוסף בעת שזה מצא את מותו בתאונה. ישוע ומרים קיוו לקבל סכום כסף משמעותי, בעוד שהגזבר של ציפורי הציע להם סכום זניח. אחיו של יוסף ערערו ישירות בפני הורדוס עצמו, וכעת עמד ישוע בארמון ושמע את הורדוס קובע כי לא הגיע לאביו דבר בעת שמת. ובשל ההחלטה הבלתי-צודקת הזו ישוע מעולם לא בטח שוב בהורדוס אנטיפס. אין להתפלא על כך שאף כינה אותו פעם "השועל הזה".

העבודה הסמוכה לשולחן הנגרים שעליו עבד ישוע בשנה הזו, כמו גם בשנים שלאחריה, גרמה לכך שנבצר ממנו להתרועע עם נוסעי השיירות. חנות האספקה של המשפחה כבר עברה לידי דודו, וישוע עבד רק בבית המלאכה שבבית, וכך הוא היה קרוב למרים ויכול היה לסייע בטיפול במשפחה. בסביבות הזמן הזה הוא החל לשלוח את יעקב לחניון הגמלים על-מנת לאסוף מידע על אודות המתרחש בעולם. כך הוא ביקש לשמור על קשר עם חדשות היום.

ובעת שהתפתח מנער לגבר, פקדו אותו כל אותם עימותים ובלבולים אשר פקדו צעירים ממוצעים בתקופות אשר קדמו לו ובאלה אשר הגיעו לאחריו. ואילו ההתנסות התובענית של האחריות לפרנסת משפחתו הגנה עליו, פשוט משום שלא היה לו זמן רב לחלום בהקיץ או ללכת שבי אחר נטיות מיסטיות.

הייתה זו השנה שבה שכר ישוע פיסת אדמה גדולה, מעט צפונה מביתם, ויעד אותה לשמש כגן ירק משפחתי. כל אחד מילדי המשפחה הגדולים יותר קיבל לאחריותו חלקת גן יחידה, והם התחרו תחרות הגונה זה במאמציו החקלאיים של זה. בעונת טיפוח גן הירק, בילה איתם אחיהם הגדול בגן מדי יום. בעודו עובד כך בגינת הירק לצד אחיו ואחיותיו הצעירים, פעמים רבות קיווה ישוע לאפשרות שיוכלו להתמקם בחווה בכפר, שם יוכלו ליהנות מן החירות ומן החופש של חיים בלתי-מופרעים. אך המציאות הייתה כזאת שהם לא חיו בכפר; וישוע, אשר היה צעיר תכליתי ממש כשם שהיה אידיאליסט, תקף את הבעיות אשר נתקל בהן בחוכמה ובנחישות, ועשה כל אשר לאל ידו על-מנת להתאים את עצמו ואת משפחתו למציאות של מצבם, ולהתאים את תנאיהם באופן המשביע-רצון ביותר האפשרי לשאיפותיהם האישיות ולשאיפותיהם המשותפות.

היה זמן שבו ישוע קיווה כי יוכל לאסוף את הסכום הנדרש לשם רכישתה של חווה קטנה, זאת יכול היה לעשות בתנאי שהיה מקבל את סכום הכסף המשמעותי שהיו חייבים לאביו בגין עבודתו בארמונו של הורדוס. הוא ממש שקל ברצינות את התוכנית הזו של מעבר המשפחה לכפר. אך כאשר הורדוס סירב לשלם להם את מה שהגיע ליוסף, הם וויתרו על השאיפה להיות בעלים של בית בכפר. ועל-אף זאת, הם נהנו במידה רבה מן ההתנסות בחיים חקלאיים. היו להם כעת, בנוסף ליונים, שלוש פרות, ארבע כבשים, להקת תרנגולות, חמור וכלב. אפילו הזאטוטים חויבו לעבוד באופן סדיר בתוכנית הסדורה היטב אשר אפינה את חיי הבית של המשפחה הנצרתית הזו.

עם תום שנתו זו, שנתו החמש-עשרה, השלים ישוע את חצייתה של אותה תקופה מסוכנת וקשה בקיום האנושי, זמן המעבר משנות הילדות הנינוחות יותר, אל המודעות של ההתקרבות לבגרות, על שלל האחריות הכרוכות בה, ועל ההזדמנויות הטמונות בה לרכישת ההתנסויות המתקדמות הדרושות לגיבושו של אופי נאצל. תמה לה תקופת צמיחתם של הדעת ושל הגוף, וכעת מתחילה באמת הקריירה של האיש הצעיר הזה מנצרת.

הספר של אורנטיה

מסמך 127

שנות גיל ההתבגרות

בשעה שישוע נכנס לשנות גיל ההתבגרות שלו, הוא מצא את עצמו עומד בראש משפחה גדולה כמפרנס יחיד. תוך שנים אחדות מאז מותו של אבי המשפחה נעלם כל רכושם. בחלוף הזמן, ישוע הפך מודע יותר ויותר לקיומו הקודם; ובה בעת, הוא החל להבין באופן שלם יותר כי הוא נוכח בכדור הארץ בגוף בשר ודם במיוחד על-מנת לגלות את אביו מפרדים לילדי האדם.

שום צעיר אשר חי אי-פעם, או שיחיה אי-פעם, בעולם הזה או בכל עולם אחר, מעולם לא התבקש, ולעולם לא יתבקש, לפתור בעיות כבדות משקל מאלה, או להתמודד עם קשיים סבוכים מאלה. שום צעיר באורנטיה לא יתבקש אי-פעם להתמודד עם קונפליקטים קשים יותר, או עם מצבי התנסות סבוכים יותר, מאשר אלו שעמם התמודד ישוע עצמו במהלך חמש השנים המאומצות האלה, מגיל חמש-עשרה ועד לגיל עשרים.

ובכך שרכש בפועל את התנסות החיים כצעיר בשנות ההתבגרות בעולם עתיר רוע, בעולם מוטרד על-ידי חטא, רכש לעצמו בן האדם את הידע המלא על אודות התנסות החיים של הצעירים בכל עולמות של נבאדון, ולפיכך, הפך לנצח למחזז המקלט המבין לכל הצעירים המיוסרים והנבוכים בני כל הגילאים, וברחבי כלל העולמות של היקום המקומי.

לאט אך בבטחה ובאמצעות התנסות בפועל, רוכש בן אלוהי זה את הזכות להיות ריבון יקומו שלו, השליט העליון והבלתי-מעורער של כלל ההוויות התבוניות הברואות בכל עולמות היקום המקומי, והמקלט המבין של כלל ההוויות, בנות כל הגילאים, ובעלות כל רמות כישורי האישיות וההתנסות.

1. השנה השש-עשרה (שנת 10 לספירה)

הבן אשר התגשם בגוף עבר דרך הינקות והתנסה בילדות נטולת מאורעות. ואז הוא הגיע מתוך אותו שלב התנסות של מבחן שבין הילדות לבין הבגרות – הוא הפך למתבגר ישוע.

בשנה זו הוא הגיע למלוא גודלו הפיזי. הוא היה צעיר חסון ונאה. הוא הפך יותר ויותר רציני ושקול, אך היה לבבי ואוהד. עינו הייתה טובה אך בוחנת; חיוכו היה תמיד כובש, אך מעודד. קולו היה מוסיקאלי, אך סמכותי; ברכת השלום שלו לבבית, אך נעדרת העמדת פנים. ותמיד, אפילו במגעים הפשוטים ביותר, נדמה כי ניתן למצוא עדות לטבע דואלי, זה האנושי וזה האלוהי. ותמיד הוא הפגין את השילוב הזה של חבר אוהד ושל מורה סמכותי. ותכונות אישיות אלה החלו להופיע במוקדם, אפילו בשנות ההתבגרות האלה.

הצעיר הזה, היציב והחזק פיזית, אף השלים את מלוא התפתחות האינטלקט שלו. הוא לא רכש את מלוא התנסות המחשבה האנושית, אלא את מלוא היכולת להתפתחות אינטלקטואלית מעין זו. היה לו גוף בריא בעל פרופורציות טובות, דעת חריפה ואנליטית, אופי נעים ואוהד, ומזג משתנה ואגרסיבי במידת-מה, וכל אלו השתלבו יחדיו לכדי אישיות חזקה, מרשימה ומושכת.

ובחלוף הזמן, אמו, אחיו ואחיותיו התקשו יותר ויותר להבינו; דבריו בלבלו אותם והם העניקו למעשיו פירוש שגוי. הם פשוט לא יכלו להבין את חיי אחיהם הבכור, מכיוון שאמם נתנה להם להבין שהוא עתיד להפוך לגואל העם היהודי. לאחר שהם קיבלו ממרים רמזים מעין אלו, אשר הועברו כסוד משפחתי, שיערו ברוחם את הבלבול אשר חוו כאשר ישוע עצמו הכחיש נמרצות ובכנות את כל הרעיונות הללו ואת כל הכוונות האלה.

בשנה זו החל שמעון את חוק לימודיו, והם נאלצו למכור בית נוסף. וכעת נטל יעקב על עצמו את האחריות ללימודי שלוש אחיותיו, אשר שתיים מהן כבר היו גדולות דיין על-מנת ללמוד ברצינות. מיד כאשר גדלה רות, לקחו אותה מרים ומרתה תחת חסותן. ככלל, ילדות במשפחות יהודיות קיבלו חינוך מועט בלבד, אך ישוע סבר (ואמו הסכימה עמו) שילדות בנות צריכות להתחנך בבית הספר ממש כילדים בנים, ומכיוון שבית הספר של בית הכנסת לא נאות לקבלן, לא נותרה ברירה אלא לנהל בבית בית-ספר במיוחד עבורן.

במהלך שנה זו בילה ישוע את רוב זמנו על שולחן הנגרים. למרבה המזל הייתה לו עבודה בשפע; עבודתו הייתה מדרגה כה גבוהה, כך שלעולם לא היה מובטל מעבודה, אף אם רמת הביקוש באזור ירדה. לעתים הוא היה כה עסוק עד כי יעקב נחלץ לעזרתו.

עד תום השנה הזו הוא כמעט גמר אומר להתחיל בעבודתו הציבורית – לאחר שיגדל את אחיו ואחיותיו ויחתן אותם – כמורה של אמת וכמגלה של אביו שבמרומים עבור העולם. הוא ידע כי הוא אינו עתיד להפוך למשיח אשר לו ציפו היהודים, והחליט שיהיה זה כמעט חסר-תוחלת לשוחח עם אמו על העניינים הללו; הוא החליט לתת לה להשתעשע ברעיונות אשר תבחר, זאת הואיל וכל מה שאמר בעבר כמעט ולא השפיע עליה; והוא זכר שגם אביו מעולם לא הצליח לומר דבר כלשהו אשר ישנה את דעתה. משנה זו ואילך הוא שוחח פחות ופחות על אודות העניינים הללו עם אמו, או עם כל אחד אחר. משימתו שלו הייתה כה ייחודית, עד כי איש מן החיים על-פני האדמה לא יכול היה להשיא לו עצה כיצד לבצעה.

הוא באמת שימש כאב עבור משפחתו, על-אף גילו צעיר; הוא בילה בחברת אחיו הצעירים כל שעה שניתנה לו, והם אכן אהבו אותו. אמו התעצבה כאשר ראתה אותו עובד כל-כך קשה; היא הצטערה על כך שהוא עמל מדי יום ביומו לפרנסתו על שולחן הנגרים במקום ללמוד בירושלים עם הרבנים, כפי שהם תכננו עבורו בחזונו. ואף כי מרים לא הבינה הרבה ביחס לבנה, היא אכן אהבה אותו, והעריכה עד מאוד את האופן המסור שבו נטל על כתפיו את האחריות לבית.

2. השנה השבע-עשרה (11 לספירה)

בסביבות הזמן הזה שררה תסיסה ניכרת, בייחוד בירושלים וביהודה, והתגבשה תמיכה בהתקוממות כנגד תשלום המסים לרומא. נוצרה מפלגה לאומנית חזקה, אשר כונתה בשם הקנאים. בניגוד לפרושים, הקנאים לא אבו להמתין לבוא המשיח. הם ביקשו לשנות את המציאות דרך התקוממות פוליטית.

קבוצת מארגנים מירושלים הגיעה לגליל והתקדמה יפה יחסית עד הגיעה לנצרת. כאשר באו לפגוש את ישוע, הוא האזין בזירות לדבריהם, שאל שאלות רבות, אך סירב להצטרף למפלגה. הוא סירב לגלות את הסיבות לאי-הצטרפותו, ותוצאת סירובו הייתה שהרבה מחבריו הצעירים בנצרת נותרו אף הם מחוצה למפלגה.

מרים ניסתה ככל יכולתה לגרום לו להצטרף, אך לא הצליחה להניאו מהחלטתו להימנע מכך. היא אפילו הרחיקה לכת ורמזה לכך שסירובו לבקשתה להצטרף למאבק הלאומי היה בבחינת חוסר-צינות, הפרה של אותה הבטחה שיציית להוריו אשר נתן בשובם מירושלים; אך בתשובה למיזה הזו ישוע רק הניח בעדינות את ידו על כתפה, הישיר אליה מבט ואמר: "אימי, איך את יכולה?" ומרים נסוגה מדבריה.

אחד מדודיו של ישוע (שמעון, אחי מרים) כבר הצטרף לקבוצה הזו והתמנה, לאחר מכן, לאחד ממפקדי החטיבה הגלילית. ובמשך מספר שנים שררה תחושת זרות בין ישוע לבין דודו.

ואולם הצרות החלו לרחוש בנצרת. גישתו של ישוע לנושא זה יצרה חלוקה בקרב צעירי העיר. כמחציתם הצטרפו לארגון הלאומני, ואילו המחצית השנייה החלה ליצור קבוצה נגדית של לאומנים מתונים יותר אשר ציפו מישוע לעמוד בראשם. הם נדהמו כאשר הוא סירב לכבוד אשר הוצע לו. התירוץ שנתן היה האחריות המשפחתית הכבדה הרובצת על כתפיו, ודבר זה אכן היה מובן. אבל המצב הלך והסתבך כאשר יהודי עשיר בשם יצחק, מלווה כספים אשר עבד עם הגויים, הסכים לתמוך במשפחתו של ישוע אם רק יניח את כלי עבודתו וייקח על עצמו את הנהגת קבוצת הלאומנים בנצרת.

וישוע, אז בקושי בן שבע-עשרה, עמד אל מול אחד מן המצבים העדינים והקשים ביותר של חייו המוקדמים. מנהיגים רוחניים מתקשים תמיד להתייחס לנושאים לאומניים, במיוחד כאשר המצב מסתבך בשעה שכובש זר מטיל מסים. וכאן הקושי היה כפול מכיוון שהדת היהודית הייתה מעורבת בכל התסיסה הזו כנגד רומא.

מצבו של ישוע הפך קשה עוד יותר מכיוון שאמו, דודו ואפילו אחיו הצעיר יעקב, דחקו בו להצטרף למאבק הלאומי. כל הטובים שביהודי נצרת הצטרפו, ואותם צעירים אשר טרם עשו כן היו נכונים להצטרף לתנועה ברגע שבו ישנה ישוע את דעתו. בכל נצרת כולה עמד לו ליועץ אך ורק אדם חכם אחד, מורהו משכבר הימים – החזן. וזה ייעץ לו כיצד לענות לוועדת האזרחים, כאשר אלו הגיעו לבקש את תשובתו לקובלנה הפומבית אשר הועלתה. בכל חייו הצעירים של ישוע, הייתה זו הפעם הראשונה שבה נקט במודע באסטרטגיה ציבורית. עד אז, תמיד שיתף באמת בכנות, וכך הבהיר את המצב, אך כעת הוא לא יכול היה להצהיר על האמת במלואה. הוא לא יכול היה לרמוז שהיה יותר מאשר אדם; הוא לא יכול היה לגלות את הרעיון אשר גיבש על אודות המשימה אשר המתינה לו כאדם בשל יותר. ועל אף המגבלות האלה, דבקותו הדתית ונאמנותו הלאומית הועמדו במישרין למבחן. משפחתו סערה, חבריו הצעירים היו חלוקים, וכלל הקהילה היהודית בעיר רחשה והמתה. ולחשוב על כך שהוא הואשם בכל אלה! ועד כמה היה חף מכל כוונה לגרום לצרה מכל סוג שהוא, קל וחומר למהומה מעין זו.

דבר-מה היה צריך להיעשות. ישוע היה חייב להציג את עמדתו, וכך אומנם עשה באומץ ובדיפלומטיות אשר השביעה את רצונם של רבים, אף כי לא את רצון כולם. הוא נצמד לרעיון שמאחורי הטיעון המקורי שלו, וטען שחובתו הראשונה הייתה כלפי משפחתו, וכי אם אלמנה ושמונה ילדים זקוקים ליותר ממה שכסף יכול לקנות – צרכי החיים הבסיסיים – וכי הם זכאיים להשגחתו ולהנחייתו של אב, וכי הוא לא יכול לשחרר את עצמו במצפון נקי מן החובה אשר הטילה עליו התאונה האכזרית. הוא ציין לשבח את אמו ואת אחיו המבוגר ביותר, על כך שהיו נכונים לשחררו, אך ציין שוב שחובתו כלפי אביו המת אסרה עליו לעזוב את משפחתו, ללא קשר לכמות הכסף אשר הוצעה לשם תמיכה חומרית בה; והוא אף יצא בהכרזה אשר לא תישכח – "לא יוכל הכסף לאהוב." במהלך הנאום התייחס ישוע פעמים מספר ל"משימת חייו", אך הסביר כי בין שהיא תואמת את הרעיון הצבאי ובין שאינה תואמת אותו, הוא וויתר על זו, כמו על כל דבר אחר בחייו, בכדי לעמוד בנאמנות בחובתו כלפי משפחתו. כלל תושבי נצרת ידעו

כי הוא שימש אב טוב למשפחתו, ונושא זה, הקרוב כל-כך ללבו של כל יהודי נאצל, מצא את אוזנם של רבים ממאזיניו; ואלו אשר לא חשבו כן, השתכנעו מדברים אשר נשא יעקב, שאף שלא היו חלק מן התכנית, נאמרו באותו מעמד. באותו היום ממש ערך החזן חזרה ליעקב על נאומו, דבר אשר נשמר בסוד ביניהם.

יעקב הכריז כי הוא היה בטוח שישוע היה עוזר לשחרר את עמו לו הוא (יעקב) היה בוגר דיו על-מנת ליטול על עצמו את האחריות למשפחה, וכי אם רק יתירו לישוע להישאר "עמנו, להיות לנו לאב ולמורה, כי אז הם לא יקבלו רק מנהיג אחד ממשפחת יוסף, אלא יקבלו לאחר מכן חמישה לאומנים נאמנים, שהרי לא נגדל חמשת הנערים תחת חסותו של אחינו-אבינו לשרת את האומה?" וכך הגיע העניין הטעון, המאיים עד מאוד, לסוף שמח יחסית.

לעת עתה תם המשבר, אך בנצרת לא שכחו מעולם את המאורע הזה. התסיסה נמשכה; ומאז לא היה ישוע חביב על הכול; מעולם לא התגברו לגמרי על המחלוקת ועל הטינה. וזו הייתה אחת הסיבות העיקריות – בנוסף לאירועים עוקבים אחרים – שבעטיין הוא עבר בשנים מאוחרות יותר לכפר נחום. מכאן ואילך נשתמרה בנצרת חלוקה של הרגשות באשר לבן האדם.

בשנה זו סיים יעקב את חוק לימודיו בבית הספר והחל לעבוד במשרה מלאה בבית המלאכה שבבית. הוא רכש מיומנות בשימוש בכלים, וכעת לקח על עצמו את הכנת העולים והמחרשות, זאת בעוד שישוע התפנה לעסוק יותר בגימורים של עבודות נגרות לבית ובעבודות-מומחה של הכנת ארונות.

במהלך שנה זו התקדם ישוע עד מאוד בארגון דעתו שלו. בהדרגה הוא שילב בין טיבו האנושי לטיבו האלוהי, והשיג את כלל ארגון האינטלקט בכוח החלטותיו שלו, ובסיועו של המשגוח השוכן בלבד, אותו משגוח ממש אשר שוכן בדעת של כל בן-תמותה רגיל בעולמות של בתר-בן-של-מתת. למעט ביקורו של שליח מטעם אחיו המבוגר עמנואל, אשר הופיע בפניו פעם אחת באותו לילה בירושלים, לא אירע עד כה דבר על-טבעי כלשהו בקריירה של האיש הצעיר הזה.

3. השנה השמונה-עשרה (12 לספירה)

במהלך שנה זו נמכר כל רכוש המשפחה, למעט בית המגורים והגן. הנכס האחרון בכפר נחום (למעט בעלות חלקית בנכס אחר), אשר כבר מושכן, כעת נמכר. בתמורה שהתקבלה שילמו מסים, נרכשו כלים חדשים עבור יעקב, ובוצע תשלום על חשבון רכישת חנות האספקה ובית המלאכה הישן של המשפחה הסמוך לחניון השיירות, אשר כעת ישוע הציע לרכוש בחזרה, זאת מכיוון שיעקב היה מבוגר דיו לעבוד בבית המלאכה שבבית ולסייע למרים בעבודות הבית. וכאשר, לעת עתה, פחת כך הלחץ הכלכלי, החליט ישוע לקחת את יעקב לחגיגות הפסח. הם צעדו לירושלים דרך השומרון יום אחד מוקדם יותר מהמועד על-מנת להיות לבדם. ובשעה שהם צעדו סיפר ישוע ליעקב על אודות המקומות ההיסטוריים שדרכם הם חלפו בדרך, כפי שאביו לימד אותו במהלך מסע דומה אשר ערכו חמש שנים קודם לכן.

עת חצו דרך השומרון, הם חזו במראות משונים רבים. במהלך המסע הזה הם שוחחו על אודות רבות מן הבעיות האישיות, המשפחתיות והלאומיות שלהם. יעקב היה נער דתי מאוד, ואף כי לא הסכים לגמרי עם אמו באשר למעט שידע על אודות התכניות הנוגעות למשימת חייו של ישוע, הוא חיכה לזמן שבו יוכל לקחת אחריות על המשפחה בכדי לאפשר לישוע להתחיל במשימתו. הוא העריך מאוד את העובדה שישוע לקח אותו לעלות עמו לרגל לפסח, והם שוחחו על אודות העתיד בפירוט רב מאשר אי-פעם.

במהלך המסע דרך השומרון חשב ישוע רבות, ובייחוד בבית-אל, כאשר לגם מהמים של באר יעקב. הוא ואחיו שוחחו על אודות המסורות של אברהם, יצחק ויעקב. הוא הכין היטב את יעקב למראות שהיה צפוי למראות בירושלים, וביקש לצמצם את עוצמת ההלם ביחס לזה שהוא עצמו חווה בביקורו הראשון במקדש. אך יעקב לא היה כה רגיש לחלק מן המראות הללו. הוא ציין את היושב ואת חוסר-הלב שבו שימשו כמה מן הכהנים בקודש, אך ככלל הוא נהנה עד מאוד משהותו בירושלים.

ישוע לקח את יעקב לבית-עניא לסעודת הפסח. שמעון נאסף אל אבותיו, וישוע עמד בראש סדר הפסח בבית הזה, זאת לאחר שהביא מן המקדש את השה אשר הוקרב לעולה.

לאחר סעודת הפסח ישבה מרים לשוחח עם יעקב, בעוד שמרתה, אלעזר וישוע שוחחו עמוק אל תוך הלילה. למחרת הם נטלו חלק בטקסי המקדש, ויעקב התקבל לחיק עם ישראל. באותו בוקר, בשעה שהשתהו על פסגת הר הזיתים לצפות במקדש, התפעל יעקב בקול, בעוד שישוע התבונן בירושלים בדממה. יעקב לא הצליח להבין את פשר ההתנהגות של אחיו. באותו לילה הם שבו לבית-עניא ותכננו לצאת חזרה הביתה למחרת היום, אלא שיעקב התעקש לשוב ולבקר במקדש בהסבירו שברצונו להקשיב למורים. ואף כי הייתה אמת בדבריו, בסתר הוא קיווה לשמוע את ישוע משתתף בדיונים, כפי ששמע על כך מפי אמו. ובהתאם לכך, הם חזרו למקדש ושמעו את הדיונים, אך ישוע לא שאל כל שאלה. לדעת מתעוררת זו של אדם ואל, כל אלו נדמו כשטויות חסרות חשיבות – הוא יכול היה רק לרחם עליהם. יעקב התאכזב מכך שישוע לא אמר דבר. וכאשר הוא שאל אותו, ענה ישוע רק כי "טרם הגיעה שעת".

למחרת הם יצאו חזרה דרך יריחו ועמק הירדן, ובעודם הולכים סיפר ישוע ליעקב דברים רבים, כולל על אודות המסע הקודם שלו בדרך הזו, כשהיה בן שלוש-עשרה.

לאחר ששבו לנצרת, החל ישוע לעבוד בבית המלאכה הישן של המשפחה. מאוד שימח אותו לפגוש מדי יום אנשים מכל קצוות הארץ ומהמחוזות הסובבים אותה. ישוע באמת אהב אנשים – פשוט אנשים רגילים. בכל חודש הוא שילם תמורת בית המלאכה, ובסיועו של יעקב המשיך לפרנס את המשפחה.

מספר פעמים בשנה, כאשר לא היה בנמצא מי מן המבקרים שיקרא בכתבי הקודש, המשיך ישוע לקרוא בשבת בבית הכנסת. פעמים רבות הוא אף הציע הערות על השיעור, אך על-פי-רוב בחר את הקטעים כך שלא נדרש להם הסבר. הוא היה מיומן, ולפיכך ארגן את סדר קריאת הקטעים, כך שהאחד יאיר את משנהו. ובהתאם לתנאי מזג האוויר, הוא תמיד לקח את אחיו ואחיותיו לצעידות בטבע בשבת אחר-הצהריים.

בסביבות הזמן הזה ארגן חזן בית הכנסת מועדון לגברים צעירים, אשר עסק בדיונים פילוסופיים ואשר נפגש בבתי החברים השונים ופעמים רבות בביתו שלו. ישוע הפך לחבר בולט בקבוצה זו, וכך רכש לעצמו מחדש חלק מן הכבוד אשר רחשו לו בעבר בני המקום, ואשר איבד לאחרונה בשל המחלוקות הלאומניות.

ואף כי חיי החברה שלו היו מוגבלים, הוא לא הזניח אותם לגמרי. היו לו חברים אוהדים רבים ומעריצים אדוקים בקרב צעירי נצרת, גברים ונשים כאחד.

בחודש ספטמבר באו אלישבע ויוחנן לבקר את המשפחה מנצרת. יוחנן, אשר איבד את אביו, התכוון לשוב לגבעות יהודה ולעסוק בחקלאות וברעיית צאן, אלא אם כן ישוע היה מייצג לו להישאר בנצרת ולעסוק בנגרות או בכל עבודה אחרת. הם לא ידעו שהמשפחה מנצרת הייתה למעשה חסרת פרוטה. וככל שמרים ואלישבע שוחחו יותר על בניהם, כך הן השתכנעו כי מוטב לשני הגברים הצעירים לעבוד יחדיו ולראות יותר זה את זה.

ישוע ויוחנן ניהלו שיחות רבות; והם שוחחו על אודות כמה עניינים אינטימיים ואישיים מאוד. עם תום הביקור, הם החליטו לא להתראות שוב, עד אשר ייפגשו בעת שישתרו את הציבור; זאת לאחר שישמעו את "קריאת האב שבשמיים" שתורה להם להתחיל בעבודתם. יוחנן כל-כך התרשם ממה שראה בנצרת, עד שהשתכנע כי עליו לשוב לביתו ולעמול לפרנסת אמו. הוא השתכנע כי הוא עתיד להיות חלק ממשימת חייו של ישוע, אך ראה שישוע עתיד לבלות שנים רבות בגידול משפחתו; ולכן הוא שמח לשוב לביתו, להתבסס, ולדאוג לחווה הקטנה שלהם ולצרכי אמו. ויוחנן וישוע לא ראו עוד זה את זה עד לאותו יום, בירדן, כאשר בן האדם הציג את עצמו להטבלה.

אחר-הצהריים של יום שבת ה-3 בדצמבר בשנה זו, הלם המוות בשנית במשפחה מנצרת. עמוס הקטן, התינוק, מת מחום גבוה לאחר מחלה בת שבוע. לאחר שעברה את תקופת הצער הזו עם בנה-בכורה כמשענתה היחידה, הכירה מרים סוף-סוף, ובמלוא מובן המילה, בישוע כראש המשפחה האמיתי; והוא אכן היה ראש משפחה ראוי.

במשך ארבע שנים רמת חייהם ירדה בהתמדה; משנה לשנה התרחבה מצוקת העוני. לקראת סוף השנה הזו הם עמדו אל מול אחת מן ההתנסויות הקשות ביותר של כלל מאבקהם המאומצים. יעקב עדיין לא החל להרוויח הרבה, והוצאות הלוויה, אשר נוספו על כל שאר ההוצאות, פשוט הכריעו אותם. אך ישוע אמר לאמו החרדה והאבלה רק את זאת: "אמא-מרים, הצער לא יעזור לנו; כולנו עושים את המיטב, וחיוך-האם שלך עשוי אף לעורר אותנו לעשות טוב יותר. מדי יום אנחנו מתחזקים במעשינו מתוך אמונה שימים טובים יותר ממתינים לנו." האופטימיות התכליתית והמוצקה שלו אכן הייתה מדבקת; כל הילדים חיו באווירה של ציפייה לימים ולדברים טובים יותר. והאומץ הזה, המהול בתקווה, תרם רבות להתפתחותם של קווי אופי חזקים ונאצלים, על-אף הדחק שבעוני.

ישוע ניחן ביכולת לגייס ביעילות את כל כוחות הדעת, הנשמה והגוף למשימה אשר עמדה מולו. הוא היה מסוגל לרכז את דעתו, המעמיקה לחשוב, בבעיה האחת אשר אותה ביקש לפתור, ויכולת זו, בנוסף לסבלנותו הבלתי-נלאית, אפשרה לו לעמוד בצלילות בקשיי החיים האנושיים – לחיות כאילו "הִנֵּה כְּרָאָה אֶת אֲשֶׁר אֵינָנוּ נִרְאָה."

4. השנה התשע-עשרה (13 לספירה)

מרים וישוע הסתדרו כעת הרבה יותר טוב. היא פחות החשיבה אותו כבנה; הוא הפך להיות יותר כאב ילדיה. בכל יום החיים זימנו להם קשיים מעשיים ומידיים. הם שוחחו על אודות עבודת חייו לעיתים רחוקות יותר, משום שבחלוף הזמן היו כל מחשבותיהם נתונות לפרנסה ולגידול בני משפחתם, על ארבעת בניה ושלוש בנותיה.

בתחילת שנה זו סיים ישוע לשכנע לגמרי את אימו לקבל את שיטות החינוך שלו עבור הילדים – הציווי החיובי לעשיית טוב במקום השיטה היהודית הישנה יותר של איסור הרע. בביתו, כמו גם במהלך הקריירה הציבורית שלו כמורה, ישוע התמיד להשתמש בשיטת הציווי החיובית. תמיד ובכל מקום הוא אמר, "תעשו כן – עליכם לעשות כך." מעולם הוא לא השתמש בשיטת הלימוד השלילית, אשר נגזרה מן הטאבו הקדום. הוא נמנע מלהדגיש את הרוע באמצעות איסורו, ורומם את הטוב תוך ציווי עשייתו. זמן התפילה שימש בבית הזה לשיחה על כל דבר ועניין הקשור לרוחת המשפחה.

ישוע החל להחיל משמעת על אחיו ואחיותיו בגיל כה צעיר, עד כי כמעט ולא נדרש להענישם על-מנת לגרום להם לציית מיד ובלב שלם. היוצא מן הכלל היחיד היה יהודה, אשר ישוע נדרש בכמה הזדמנויות להענישו על כך שהפר את כללי הבית. בשלושה מקרים, כאשר היה זה נכון להעניש את

יהודה על כך שהפר במודע את כללי ההתנהגות במשפחה, ואף הודה בכך, נקבע עונשו פה אחד על-ידי הילדים המבוגרים יותר ויהודה עצמו הסכים לעונש בטרם הוטל.

ואף-על-פי שישוע היה יסודי ושיטתי בכל אשר עשה, בכל פסיקותיו ניתן היה למצוא פרשנות גמישה ומרעננת והתאמה יחידנית אשר הרשימה עד מאוד את כל הילדים. הם חוו את רוח הצדק אשר הניעה את אחיהם-אביהם. הוא מעולם לא הטיל משמעת שרירותית על אחיו ואחיותיו, והוגנות אחידה מעין זו, כמו גם התחשבותו האישית, גרמו לכך שבני משפחתו אהבו את ישוע עד מאוד.

כאשר יעקב ושמעון גדלו הם ניסו לדבוק בשיטתו של ישוע – של ריצוי חברים לוחמניים או כועסים בשיטות של שכנוע ואי-התנגדות, והצליחו למדי בכך; אך יוסף ויהודה, בעוד שהם הסכימו לתורה מעין זו בבית, מיהרו להגן על עצמם כאשר הותקפו בידי חבריהם; ובייחוד היה זה יהודה אשר הפר את רוחה של תורה זו. אך אי-התנגדות לא היוותה כלל של המשפחה. ושום עונש לא הוטל על הפרתה של תורה אישית.

ככלל, כל הילדים, ובייחוד הבנות, התייעצו עם ישוע בנוגע לצרות הילדות שלהם, ונתנו בו אמון ממש כפי שהיו נותנים באב אוהב.

יעקב החל להתבגר לכדי נער מאוזן היטב ובעל מזג נוח, אך לא היה בעל נטיות רוחניות כישוע. הוא היה תלמיד טוב בהרבה מיוסף, אשר למרות היותו פועל חרוץ, היה בעל נטיות רוחניות מועטות אפילו יותר. יוסף התנהל בכבדות ורמתו האינטלקטואלית לא השתוותה לזו של הילדים האחרים. שמעון היה ילד בעל כוונות טובות, אך יותר מדי חולמני. הוא התמקד בהתבססותו בחיים והדאיג במידה רבה את ישוע ואת מרים, אך תמיד היה נער טוב, ובעל כוונות טובות. יהודה היה מחרחר אש. היו לו האידיאלים הגבוהים ביותר, אך אופי בלתי-יציב. הוא ירש את כל הנחישות והאגרסיביות של אמו, ואף יותר מכך, אך נעדר הרבה מחוש המידה והדיסקרטיות שלה.

מרים הייתה בת מאוד מאוזנת ושקולה, והעריכה מאוד את הנאצל ואת הרוחני. מרתה חשבה ופעלה לאט, אך הייתה ילדה מהימנה ויעילה עד מאוד. רות התינוקת, הצעירה שבבנות, הייתה מאור הבית; אף כי לא חשבה על דבריה, בלבבה היא הייתה הכנה מכולם. היא כמעט וסגדה לאחיה הבכור ואביה. אך הם לא פינקו אותה. היא הייתה ילדה יפהפייה אך לא נאה כמרים, אשר הייתה היפה במשפחה, אם כי לא בעיר כולה.

עם חלוף הזמן, ישוע שינה והתאים את מנהגי המשפחה הקשורים לשמירת השבת ולנושאי דת אחרים, והפך אותם לחופשיים יותר; ולכל השינויים הללו מרים הסכימה בלב שלם. בשלב הזה ישוע כבר הפך לראש המשפחה ללא עוררין.

בשנה זו החל יהודה את חוק לימודיו, וישוע נדרש למכור את הנבל שלו על-מנת לכסות את ההוצאות האלה. וכך נמנע ממנו אחרון תענוגות הפנאי שלו. הוא אהב מאוד לפרוט על הנבל כאשר עייף בגוף ובנפש, אך ניחם עצמו במחשבה שלפחות כך ניצל הנבל מפילה לידי של גובה המסים.

5. רבקה, בתו של עזרא

ואף כי ישוע היה עני, מעמדו החברתי בנצרת לא נפגע כהוא זה. הוא היה אחד מן הגברים הצעירים המובילים בעיר, ונחשב עד מאוד בקרב רוב הנשים הצעירות. בהיותו דוגמא כה מזהירה לגבריות גופנית ואינטלקטואליות, ובהתחשב במוניטין שלו כמנהיג רוחני, אין להתפלא על כך שרבקה, בתו הבכורה של עזרא, סוחר אמיד מנצרת, גילתה שהיא מתאהבת לאיטה בבנו של יוסף. בתחילה היא התוודה על רגשותיה בפני מרים, אחותו של ישוע, וזו בתורה שוחחה על הנושא בכללותו עם אמה. מרים האם נסערה עד מאוד. האם עתידה היא לאבד את בנה, אשר הפך כעת לראש המשפחה אשר אין בלתו? האם אף-פעם לא ייפסקו הצרות? מה הדבר הבא אשר יכול לקרות? או אז, היא עצרה בעצמה וחשבה מה תהא השפעתם של נישואין על הקריירה העתידית של ישוע; לפעמים, אם כי לא לעתים קרובות, היא עוד זכרה את העובדה שלפיה ישוע הינו "ילד של הבטחה". ולאחר ששוחחו היא ומרים הבת, הן החליטו לעשות מאמץ על-מנת לעצור את העניין בטרם יתגלה הדבר לישוע. הן החליטו ללכת ישירות לרבקה, לשטוח בפניה את כל הסיפור ולהתוודות בפניה בכנות על כך שהן מאמינות כי ישוע הינו בן של גורל; וכי הוא עתיד להפוך למנהיג דתי גדול, ואולי אפילו למשיח.

רבקה הקשיבה לדברים רוב קשב; היא התרגשה לשמוע את הסיפור והתחזקה עוד יותר בנחישותה לקשור את גורלה בבחיר לבה ולהשתתף עמו בקריירה שלו כמנהיג. היא טענה (אל עצמה) כי אדם מעין זה יזדקק עוד יותר לאישה נאמנה ויעילה לצדו. היא פרשה את ניסיונותיה של מרים האם להניאה כתגובה טבעית לפחדה לאבד את ראש המשפחה שלה ואת מפרנסה העיקרי; אך מכיוון שידעה כי אביה סומך את ידיו על הימשכותה אל בן הנגר, היא שיערה בצדק כי הוא יסכים לתמוך במשפחה בכספים הנדרשים על-מנת לפצות על אובדן ההכנסה של ישוע. כאשר הסכים אביה לתכנית הזו, נועדה שוב רבקה עם מרים האם ומרים הבת, וכאשר היא לא הצליחה לקבל את תמיכתן, היא הרהיבה עוז לפנות ישירות אל ישוע. היא עשתה את כל אלה תוך שיתוף-פעולה עם אביה, אשר הזמין את ישוע אל ביתם לחגיגות יום הולדתה השבעה-עשר של רבקה.

ישוע הקשיב ברוב קשב ואהדה לסיפור המעשה, ראשית מפי האב ולאחר מכן מפי רבקה עצמה. הוא העיר באדיבות כי שום סכום כסף לא יוכל להחליף את חובתו האישית לגידול משפחת אביו, "למילוי החובה האנושית הקדושה מכולן – נאמנות לאלו אשר הינם בשר מבשרך". אביה של רבקה התרגש עמוקות ממילות המסירות המשפחתית אשר הביע ישוע כלפי משפחתו ופרש מן השיחה. הערתו היחידה לאשתו, מרים, הייתה: "הוא לא יוכל להיות לנו לבן; הוא נאצל מדי עבורנו."

או אז החלה אותה שיחה רבת משמעות עם רבקה. בחייו עד אז ישוע לא ערך הבחנה בין קשריו עם בנים לבין קשריו עם בנות, בין צעירים לבין

צעירות. דעתו הייתה עסוקה יתר על המידה בבעיות הארציות, המעשיות והבוערות ובהגות המסקרנת על אודות הקריירה אשר הוא עתיד לעסוק בה בסופו של דבר "בענייני אביו", מכדי לשקול ברצינות מימוש של אהבה אישית בדרך של חתונה אנושית. אך כעת הוא עמד פנים אל פנים אל מול אחת מאותן בעיות אשר כל אדם ממוצע חייב להתמודד איתן ולקבל החלטה בנוגע אליהן. הוא אכן "התנסה ונבחן בכל העניינים כמונו."

לאחר שהקשיב בתשומת לב, הוא הודה בכנות לרבקה על ההערכה אשר הביעה כלפיו, והוסיף, כי "זו תעודד ותנחם אותי כל ימי חיי." הוא הסביר כי איננו פנוי להיכנס למערכת יחסים עם אישה כלשהי, אלא ליחסי אחווה וחברות גרידא. הוא הבהיר שחובתו הראשונה במעלה הינה לגידול משפחת אביו, וכי הוא לא יוכל לשקול נישואין עד שחובתו זו תושלם; ואז הוא הוסיף: "אם אכן הנני בן של גורל, אני חייב להימנע מלקבל על עצמי חובות לכל החיים, עד אשר יתממש ייעודי."

רבקה נותרה שבורת לב. היא מיאנה להתנחם ודחקה באביה לעזוב את נצרת, עד שלבסוף הוא הסכים לעבור לציפורי. בשנים הבאות, אמרה רבקה לגברים הרבים אשר ביקשו את ידה אך ורק דבר אחד. היא חייתה עבור תכלית אחת ויחידה – להמתין לשעה שבה יחל האדם-הגבר הזה, אשר עבורה היה האדם הדגול ביותר אשר חי אי-פעם, בקריירה שלו כמורה של אמת חיה. והיא הלכה בעקבותיו בדבקות לכל אורך שנות עבודתו הציבורית רבת האירועים, ונכחה (אף כי לא בידיעת ישוע) באותו יום שבו הוא נכנס כמנצח לירושלים; והיא אף עמדה בקרב "הנשים האחרות", לצדה של מרים, באותו אחר הצהריים טראגי והרה גורל, כאשר בן האדם נתלה על הצלב, האחד אשר עבורה, ועבור אחרים רבים מני ספור במרומים, היה "האחד אשר אותו אהבו והדגול מרבבה."

6. שנותו העשרים (14 לספירה)

הסיפור על אודות אהבתה של רבקה לישוע נלחש ברחבי נצרת, ולאחר מכן בכפר נחום. וכך, בשנים שלאחר מכן, אף כי נשים רבות אהבו את ישוע, ממש כשם שאהבוהו גברים רבים, הוא לא נדרש לדחות שוב את חיבתה המוצעת של אישה טובה נוספת אחרת. מאז ואילך, החיבה אשר רחשו בני האדם לישוע הייתה יותר מסוג של הערצה. גברים ונשים כאחד אהבוהו במסירות בשל מה שהיה, ובלא שמץ של שביעות-רצון עצמית, או רצון לנכס לעצמם את חיבתו. ואולם, במשך שנים רבות, כל אימת שסופר הסיפור על אודות אישיותו האנושית של ישוע, סופר על מסירותה של רבקה.

מרים הבת, אשר ידעה את מלוא הפרטים על אודות העניין עם רבקה, ואשר ידעה שאחיה וויתר על אהבתה של עלמה יפה (אף כי היא לא התחשבה בגורם הקריירה העתידית של הייעוד), החלה לסגוד לישוע בסופו של דבר, והחלה לאהוב אותו מתוך חיבה עמוקה ונוגעת ללב כאב, כמו גם כאח.

ואף כי המשפחה לא ממש הייתה יכולה להרשות זאת לעצמה, ישוע הרגיש כמיהה מוזרה לעלות לפסח לירושלים. אמו, שידעה על סוד התנסותו עם רבקה לא מכבר, דחקה בו בתבונה לצאת לנסיעה. ואף כי הוא לא ידע זאת במודע ובמובחן, הדבר שהוא רצה יותר מכול היה לשוחח עם אלעזר ולבקר את מרתה ומרים. לאחר בני משפחתו, את שלושת אלו הוא אהב יותר מכול.

במסעו לירושלים הוא צעד דרך מגידו, אנטִיפָטְרִיס ולוד, חלק מן הנתיב אשר עשה כאשר הוחזר ממצרים לנצרת. הוא בילה ארבעה ימים בדרך לפסח, וחשב הרבה על מאורעות העבר אשר אירעו במגידו ובסביבותיה, זירת הקרב הבינלאומית של פלשתינה.

ישוע חלף דרך ירושלים, והשתהה רק על-מנת להתבונן במקדש ובהמוני המבקרים הנאספים. באופן מוזר, רתיעתו מן המקדש הזה, יציר כפיו של הורדוס, ומן הכוהנים אשר התמנו פוליטית, הלכה וגברה. יותר מכול הוא רצה לראות את אלעזר, מרתה ומרים. אלעזר היה בן גילו של ישוע והפך לראש המשפחה; עד לביקור הזה גם אמו של אלעזר הלכה לעולמה. מרתה הייתה צעירה מישוע במעט יותר משנה, ואילו מרים הייתה צעירה ממנו בשנתיים. ועבור שלושתם היה ישוע האידיאל הנערץ.

במהלך הביקור הזה אירעה אחת מן ההתקוממויות התקופתיות שלו כנגד המסורת – התרעומת כנגד אותן מצוות אשר ישוע סבר כי הן מייצגות באופן שגוי את אביו שבמרומים. אלעזר לא ידע על כוואו של ישוע, והתארגן מבעוד מועד לעשות את סדר הפסח עם חברים בכפר הסמוך, במורד דרך יריחו. וכעת הציע ישוע שיחגגו את הסדר באשר הינם, בביתו של אלעזר. "אבל", אמר אלעזר, "אין ברשותנו בשר קורבן השה." או אז החל ישוע בנאום ארוך ומשכנע על כך שהאב שבמרומים איננו באמת מעוניין בטקסים ילדותיים וחסרי משמעות מעין אלו. לאחר שהתפללו ברצינות ובאדיקות וקמו מן התפילה, אמר ישוע: "תנו לבעלי הדעת הילדותית והחשוכה שבין בני עמי לשרת את אלוהיהם כמצוות משה; מוטב שיעשו כן, אך אנחנו, אשר ראינו את אור החיים, מוטב לנו שלא נבקש עוד את אבינו דרך חשכת המוות. הבה נשתחרר בידיעת האמת על אודות אהבתו הנצחית של אבינו."

באותו ערב, בסביבות שעת הדמדומים, ישבו ארבעת אלו לסדר הפסח הראשון אשר ערכו יהודים אדוקים מאז ומעולם ללא קרבן הפסח. את המצות ואת היין אשר הוכנו מבעוד מועד לפסח, שאותם כינה ישוע "לחם החיים" ו"מי החיים", הגיש לחבריו והם אכלו בכובד ראש ובהתאמה ללימוד אשר זה עתה ניתן. וישוע המשיך לנהוג בהתאם לטקס הזה בכל ביקוריו הבאים בבית-עניא. כאשר שב לביתו, סיפר על כל זאת לאמו. ואף כי היא הייתה המומה בתחילה, בהדרגה היא ראתה את נקודת מבטו; ואף-על-פי-כן, הוקל לה מאוד כאשר ישוע הבטיח לה כי אין כוונתו לנהוג בהתאם לרעיון החדש הזה בסדרי הפסח בקרב משפחתם. בבית, עם הילדים, הם המשיכו שנה אחרי שנה לחגוג את סדר הפסח "כאשר ציווה משה."

ובמהלך שנה זו שוחחה מרים ארוכות עם ישוע על אודות נישואין. היא שאלה אותו בכנות אם היה מתחתן אילו היה חופשי מכל מחויבויותיו

המשפחתיות. ישוע הסביר לה שמכיוון שחובתו המיידית אינה מאפשרת לו להתחתן, הוא הקדיש לנושא אך מחשבה מועטה. הוא הביע ספק באשר לאפשרות שאי-פעם יתחתן, ואמר שכל הדברים הללו יידרשו להמתין עד אשר "תגיע שעת", הזמן שבו "תתחיל עבודתי עבור אבי." ומאחר שכבר גמר אומר בדעתו כי לא יהפוך לאביהם של ילדים בשר ודם, הוא הקדיש מחשבה מועטה מאוד לנושא הנישואין האנושיים.

בשנה זו הוא חידש את מלאכת שזירת טיבו האנושי יחד עם טיבו האלוהי לכדי *יחידנות אנושית פשוטה ויעילה*. והוא המשיך לעלות בדרגתו המוסרית ובהבנתו הרוחנית.

ואף כי כל רכושם בנצרת (למעט הבית) התכלה זה מכבר, בשנה זו הם קיבלו סיוע כלכלי קטן ממכירת חלק בנכס בכפר נחום. היה זה פריט הרכוש האחרון של יוסף. עסקת נדל"ן זו בוצעה עם בונה סירות מכפר נחום ושמו זבדיה.

יוסף סיים את חוק לימודיו בבית הספר של בית הכנסת והתכוון לתפוס את מקומו לצד שולחן הנגרים הקטן שבבית המלאכה אשר בבית. ואף כי כל רכושו של אביהם נמכר, הם קיוו כי יוכלו להילחם בהצלחה בעוני, הואיל ושלושה מהם עבדו כעת באופן סדיר.

הנה ישוע הופך במהירות לגבר – לא לאיש צעיר, אלא לבוגר. היטב הוא למד לשאת באחריות. הוא יודע כיצד להמשיך ולהתמיד גם אל מול אכזבה. הוא מתמיד באומץ כאשר תכניותיו מסוכלות ותכליותיו נוחלות כישלון זמני. הוא למד כיצד להמשיך ולהיות הוגן וישר נוכח חוסר-ישר. והוא לומד כיצד להתאים את האידיאלים שלו כאשר לחיים רוחניים לדרישותיו המעשיות של הקיום הארצי. הוא לומד כיצד לתכנן את הישג המטרה הרחוקה והגבוהה יותר של האידיאליזם, בה בעת שהוא עמל במרץ לשם השגת המטרה הקרובה והמיידית יותר של ההכרח. הוא רוכש בהתמדה את אמנות התאמת שאיפותיו לדרישות הפשוטות של החיים האנושיים. הוא הפך כמעט מומחה לטכניקה של שימוש באנרגיה של הנעה רוחנית לשם קידום ההישג החומרי. הוא לומד אט-אט כיצד לחיות את החיים השמימיים, בעודו מתמיד בקיום הארצי. הוא תלוי יותר ויותר בהנחייתו של אביו שבשמיים, בעוד שהוא נוטל על עצמו תפקיד אב בהנחיית ילדי משפחתו הארצית ובהכוונתם. הוא הופך מנוסה בחילוף המיזמן של הניצחון ממלצות התבוסה; והוא לומד כיצד להתמיר את קשיי הזמן לכדי ניצחונות הנצח.

וכך, עם חלוף השנים, ממשיך הצעיר הזה מנצרת להתנסות בחיים, כפי שחיים אותם בני התמותה בשר ודם בעולמות הזמן והמרחב. הוא חי באורנטיה חיים מלאים, מייצגים ושלמים. הוא עזב את העולם כשל, מצויד במלוא ההתנסות אשר רוכשים יצוריו במהלך תקופת החיים הקצרה והקשה הראשונה, החיים בגוף בשר ודם. וכל ההתנסות האנושית הזו לנצח תהא מנת חלקו של ריבון היקום. הוא הינו אחינו המבין, חברנו האוהד, שליטנו המנוסה ואבינו החומל.

כילד הוא צבר גוף עצום של ידע; כצעיר, הוא מיין, סיווג ותיאם את המידע הזה; וכעת, כגבר בעולם, הוא מתחיל לארגן את הקניין המנטאלי הזה כהכנה למשימה הבאה, משימת ההוראה, הסעד והשירות לאחיו בני התמותה בעולם הזה ובכל הספרות המיושבות האחרות ברחבי היקום של נבאדון בכללותו.

הוא נולד אל העולם כתינוק השייך למחוז הזה; הוא חי את שנות ילדותו וחלוף דרך השלבים העוקבים של גיל ההתבגרות ושל בגרותו כצעיר; ואילו כעת, הוא עומד על סף הבגרות המלאה, עשיר בהתנסויות של החיים האנושיים, בעל הבנה מלאה של הטבע האנושי, ומלא אהדה לשבריריותו של טבע האדם. הוא הופך למומחה באמנות האלוהית של גילוי אביו מפרדיס עבור היצורים בני התמותה בני כל הגילאים ומכל השלבים.

וכעת, כגבר בוגר לחלוטין – כבוגר בעולם – הוא מתכוון להמשיך במשימתו העילאית של גילוי האל לאדם, ושל הובלת האדם לעבר האל.

הספר של אורנטיה

מסמך 128

הבגרות המוקדמת של ישוע

עת ישוע מנצרת החל לחיות את שנות חייו הראשונות כבוגר, הוא חי, והמשיך לחיות, חיים אנושיים רגילים וממוצעים על-פני כדור הארץ. ישוע בא אל עולם הזה ממש ככל ילד אחר; הוא לא בחר את הוריו. הוא כן בחר את העולם המסוים הזה כעולם שבו יבצע את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו, שבמסגרתה הוא מתגלם בלבוש בשר ודם, אך לכל דבר ועניין אחר הוא בא אל עולם באופן רגיל, גדל כילד רגיל בעולם ונאבק בתהפוכות הסביבה שבה הוא חי, ממש כשם שעושים זאת בני-תמותה אחרים בעולם הזה ובעולמות דומים לו.

היו מודעים תמיד לתכלית הכפולה של משימת המתת של מיכאל באורנטיה:

1. רכישת התמחות בהתנסות בחיים מלאים כיצור אנושי בשר ודם, השלמת ריבונותו בנבאדון.
  2. גילוי של האב האוניברסלי לשוכניהם בני התמותה של עולמות הזמן והמרחב והקניית יעילה של הבנה טובה יותר את האב האוניברסלי על-ידי אותם בני-תמותה.
- כל התועלות עבור יצורים, וכן היתרונות אשר נודעו ליקום, היו אגביים ומשניים לתכליות העיקריות האלה של משימת המתת.

1. השנה העשרים-ואחת (15 לספירה)

כאשר הגיע ישוע לבגרות, הוא החל במשימה של השלמת התנסות רכישת המומחיות בידע על אודות חייהם של הנמוכים שביצוריו התבוניים. במשימה זו הוא החל ברצינות ובמודעות-עצמית מלאה, ובכך זכה באופן סופי ושלם בזכות לשלוט באופן בלתי-מסויג ביקום אשר אותו ברא בעצמו. ואף-על-פי שבשעה שבה החל במשימה עצומה זו היה מודע לחלוטין לטיבו הדואלי, זה מכבר הוא שילב ביעילות את שני הצדדים הללו של טבעו לכדי אחד – ישוע מנצרת.

יהושע בן-יוסף ידע היטב כי הוא אדם, ילוד אישה. דבר זה מתגלם בבחירתו בתואר הראשון שלו- *בן האדם*. הוא אכן היה בשר ודם, ואפילו כעת, בעת שהוא חולש כריבון עליון על גורלות יקום, בינות לתארים האחרים אשר רכש בזכות, הוא עדיין נושא גם בתואר בן האדם. ואכן נכון הוא, פשוטו כמשמעו, כי הדבר היצירתי – הבן הבורא – של האב האוניברסלי אכן "הפך בשר ודם וישכון באורנטיה ככל האדם." הוא עבד, התעיף, נח וישן. הוא חש ברעב והשביע את רעבונו במזון; הוא חש בצמא והרווה את צימאנו במים. הוא התנסה במלוא קשת התחושות והרגשות האנושיים; ו"בכל הוא התנסה, ממש כמוכם," והוא סבל ומת.

הוא רכש ידע וניסיון, ושילב את שניהם לכדי חוכמה, ממש כמו שאר בני האדם בעולם. ועד לאחר שהוטבל הוא לא עשה כל שימוש בעוצמה על-אנושית. הוא לא השתמש בשום סוכנות אשר לא נכללה בגדרי כישוריו האנושיים כבנם של יוסף ושל מרים.

והוא רוקן את עצמו מכל התכונות אשר קדמו לקיומו האנושי. הוא עצמו הגביל את הידע שלו על אודות אנשים ואירועים לפני שהחל בעבודתו הציבורית. אכן הוא היה אדם אמיתי בקרב בני האדם.

ואכן לעד נכון ומופלא כי "שולט בנו שליט גבוה אשר מסוגל להינגע ברגשות חוליינו. הריבון שלנו נבחן ונוסה ממש כמונו בכל המבחנים והניסיונות, ונותר ללא רבב של חטא." ומכיוון שהוא עצמו סבל, נבחן והתנסה, הוא ניחן במלוא היכולת להבין את המבולבלים ואת המדוכאים אשר בינינו ולסעוד אותם.

כעת הבין הנגר מנצרת את מלוא המלאכה הניצבת לפניו, אך הוא בחר לחיות את חייו האנושיים בערוץ זרימתם הטבעי. ובחלק מן העניינים הללו הוא אכן מהווה דוגמה עבור יצוריו בני התמותה, כפי שאכן נאמר: "כִּי יְהִי לְבָבְכֶם כְּלֶבֶת הַמְּשִׁיחַ יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר אֵף כִּי הָיָה בְּדַמּוֹת הָאֱלֹהִים, לֹא חָשַׁב לֹא לְשַׁלַּל הָיִתּוֹ שָׁוָה לָאֱלֹהִים. כִּי אִם הִפְשִׁיט אֶת עֲצָמוֹ וַיִּלְבֹּשׂ דָּמוֹת עֶבֶד, וַיְהִי דוֹמָה לְבְנֵי אָדָם וַיִּמָּצָא בְּתִכּוֹנָתוֹ כֶּבֶד-אָדָם. וַיִּשְׁפַּל אֶת נַפְשׁוֹ וַיִּקְנֶעַ עַד מָוֶת עַד מִיתַת הַצְּלִיבָה."

הוא חי את חייו כבן-תמותה ממש כשם שכל בני האדם האחרים הנמנים על משפחת האדם חיים את חייהם, הוא "אֲשֶׁר בְּיָמֵי הַיּוֹתוֹ בְּבֶשֶׁר הִקְרִיב תַּפְלוֹת וְתַחֲנוּנִים בְּצַעֲקָה גְדוֹלָה וּבְדַמְעוֹת לִפְנֵי מִי שֶׁיִּכָּוֶל לְהוֹשִׁיעוֹ מִמָּוֶת וַיַּעֲתֶר לוֹ מִפְּנֵי יְרָאָתוֹ." ועל-מנת להפוך לשליט וריבון מִבֵּין ורחום עליהם, בחר להיות לכל דבר ועניין כאֲחִיו.

ישוע מעולם לא הטיל ספק בטיבו האנושי; הדבר היה מובן מאליו ולעולם נוכח בתודעתו. אך באשר לטיבו האלוהי תמיד היה מקום לספק ולהשערות, או לפחות כך היה הדבר עד להתרחשותה של טבילתו. ההכרה העצמית באלוהיותו הייתה בבחינת התגלות איטית, ומנקודת המבט האנושית, גם התגלות התפתחותית טבעית. התגלות זו והכרה-עצמית זו באלוהיות החלה בירושלים, מעט לפני שמלאו לו שלוש-עשרה שנים, עם המאורע העל-טבעי הראשון אשר אירע בחייו האנושיים; והתנסות זו, שבה הושלמה הכרתו העצמית בטיבו האלוהי, הושלמה עם המאורע העל-טבעי השני, בעודו בלבוש בשר ודם, באירוע אשר נלווה להטבלתו על-ידי יוחנן בנהר הירדן, מאורע אשר סימן את תחילת הקריירה הציבורית שלו כמורה וכסוֹעֵד.

בין שני הביקורים השמימיים הללו – האחד בשנתו השלוש-עשרה והאחר בעת טבילתו – לא התרחש כל דבר על-טבעי, או על-אנושי, בחייו של בן בורא זה אשר התגלם בגוף. ואף-על-פי-כן, התינוק מבית-לחם, הילד, הנער והגבר מנצרת, אכן היה למעשה בורא של יקום מגולם בגוף; אך בעת שחי את חייו האנושיים, ועד ליום בו הוטבל בידי יוחנן, הוא מעולם לא השתמש בשום חלק מן העוצמה הזו, ואף לא נעזר בהנחייתן של אישיותות שמימיות, פרט לזו של השרפים השומרת שלו. ואנו, אשר מעידים על כך, יודעים את אשר הננו דוברים.

ואף-על-פי-כן, במהלך כל השנים האלה של חייו בגוף הוא אכן היה אלוהי. הוא אכן היה, הלכה למעשה, בן בורא של אב פרדיס. וכאשר החל את הקריירה הציבורית שלו, לאחר שהשלים טכנית את רכישת ההתנסות האנושית-גרידא הנדרשת לשם קבלת ריבונותו, הוא לא היסס להודות בפומבי כי הוא היה בן האל. הוא לא היסס להצהיר כי הוא "הָאֱלֹהִים וְהָאֱמֶת, הָרֵאשׁ וְהַסּוֹף, הָרֵאשׁוֹן וְהָאַחֲרוֹן." ולאחר מכן, בשנים מאוחרות יותר, הוא לא מחה כלל בשעה שכינו אותו אדון הכבוד, שליט יקום, אדוני אלוהי הבריאה כולה, קדוש ישראל, אדון כל הארץ, אדוני אלוהינו, אשר שמו נעלה על כל השמות בכל העולמות, כל-יכול של יקום, דעת היקום של הבריאה, האחד אֲשֶׁר גִּנְזִים בּוֹ כָּל אֲצִרוֹת הַחֲכָמָה וְהַדַּעַת, מלאותו של זה הַמְּמַלָּא אֶת הַכּוֹל בְּכָל, הדבר הנצחי של האל הנצחי, האחד שאין ראשית לראשיתו ואשר הפול קִים וּמִתְקַנֵּם בּוֹ, בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, מקיים היקום, שופט כל הארץ, מעניק חיי עולם, רועה האמת, גואל העולמות ושר ישועתנו.

הוא מעולם לא מחה על התארים הללו אשר הוצמדו לו לאחר הגחתו מחייו האנושיים לגמרי אל השנים המאוחרות יותר, שנים של מודעות-העצמית לסעד האלוהיות בתוככי האנושות, עבור האנושות ולמען האנושות, בעולם הזה ובכל העולמות האחרים. ישוע מחה רק על תואר אחד אשר הוצמד לו: כאשר כונה פעם אחת עמנואל, הוא פשט ענה, "לא אני, כי אם זהו אחי הבכור."

תמיד, ואפילו לאחר שהגיע אל החיים הגדולים יותר אשר חי על-פני האדמה, ישוע הכפיף עצמו לרצון אביו שבשמיים.

לאחר שהוטבל, הוא לא חשש להתיר למאמיניו האדוקים ולחסידי מוקירי התודה לסגוד לו. ואפילו בעודו נאבק בעוני ונזקק לפרנס את משפחתו בעמל כפיו, הלכה וגדלה מודעותו לכך שהוא הינו בן האל; הוא ידע כי הוא זה אשר ברא את השמיים ואת הארץ הזו, אשר עליה התקיים וחי כעת כאדם. ובדומה לכך, המוני ההוויות השמימיות ברחבי היקום העצום, אשר צפה בו, ידעו אל נכון כי האדם הזה מנצרת הוא הוא הריבון האהוב שלהם ואביהם-בוראם. במהלך כל השנים האלה אחז מתח עצום ביקום של נבאדון; עיני כל ההוויות השמימיות היו נשואות ברציפות לאורנטיה – לפלשתונה.

בשנה זו עלה ישוע לירושלים לחגוג את הפסח יחד עם יוסף. לאחר שלקח את יעקב לטקס ההקדשה במקדש, הוא ראה כחובתו לקחת גם את יוסף. ישוע מעולם לא הפלה ביחסו את בני משפחתו. הוא עלה עם יוסף לירושלים בדרך הרגילה, דרך עמק הירדן, אך חזר לנצרת ממזרח לירדן, דרך צֶמְתוֹ. בירידתם בירדן, סיפר ישוע ליוסף את ההיסטוריה היהודית, ובדרך חזרה סיפר לו על אודות התנסויותיהם של בני שבט ראובן, גד והגלעדי הידועים, אשר חיו בעבר הירדן המזרחי.

יוסף שאל את ישוע שאלות מכוונות רבות באשר למשימת חייו, אך לרוב ישוע ענה רק כי "טרם הגיע שעת." על-אף זאת, בשיחות הקרובות האלה נרמזו דברים רבים אשר יוסף זכר במהלך המאורעות רבי המשמעות של השנים המאוחרות יותר. ישוע ויוסף בילו את חג הפסח בבית-עניא, בחברת שלושת חבריו של ישוע, כפי שהיה מנהגו של ישוע זה מכבר בעת שעלה לחגיגות בירושלים.

2. השנה העשרים-ושתיים (16 לספירה)

הייתה זו אחת מן השנים האחדות שבמהלכן התמודדו אחיו ואחיותיו של ישוע עם הסערות והאתגרים המיוחדים לגיל ההתבגרות. לישוע היו כעת אחים ואחיות בגילאים שנעו משבע ועד שמונה-עשרה, והוא עסק רבות בסיוע שלו הם נדרשו על-מנת להתאים את עצמם להתעוררויות החדשות אשר חלו בחייהם האינטלקטואליים והרגשיים. וכך, הוא נדרש להתמודד עם הרבה מהבעיות של גיל ההתבגרות, כפי שאלה הופיעו בחיי אחיו ואחיותיו הצעירים יותר.

בשנה זו סיים שמעון את חוק לימודיו בבית הספר והחל לעבוד עם יעקב הבנאי, חבר הילדות של ישוע אשר תמיד היה נכון להגן עליו. לאחר מספר דיונים משפחתיים, הוחלט כי אין זה נבון שכל הבנים ילמדו נגרות. המחשבה הייתה שאם הם יגוונו את מקצועותיהם, הם יוכלו להיות מוכנים טוב

יותר להתמודד על חוזה בנייה שלמים. ושוב, לא כולם היו עסוקים לגמרי, מכיוון ששלושה מהם עסקו בנגרות במשרה מלאה.

ישוע המשיך לעבוד בשנה זו על אבזרים לבית ועל ארונות, אך בילה את רוב זמנו בבית המלאכה אשר בחניון השיירות. יעקב החל להחליף אותו לסירוגין בנוכחות בבית המלאכה. במהלך החלק האחרון של השנה הזו, הותיר ישוע את יעקב לנהל את בית המלאכה לתיקונים, ואת יוסף בבית המלאכה אשר בבית, בעוד שהוא עצמו הלך לציפורי לעבוד עם חרש מתכת. שישה חודשים הוא עבד עם מתכות ורכש מומחיות ניכרת בעבודת הסדן.

בטרם החל ישוע בעבודה חדשה זו בציפורי, הוא ערך מפגש משפחתי מהסוג שכמותו ערך מדי פעם, והציב אחר כבוד את יעקב – אז בן מעט יותר משמונה-עשרה שנים – כראש המשפחה בפועל. הוא הבטיח לאחיו את מלוא התמיכה ושיתוף הפעולה, וקיבל הבטחה רשמית מכל בני המשפחה לציית ליעקב. מאותו יום ואילך נשא יעקב באחריות הכלכלית המלאה למשפחה, וישוע שילם לאחיו מדי שבוע את תשלומיו. ישוע מעולם לא לקח בחזרה את המושכות מידי של יעקב. ואף כי בעת עבודתו בציפורי הוא היה יכול לשוב הביתה ברגל מדי לילה במידת הצורך, הוא נותר שם במכוון. בין ההסברים לכך הוא ציין את מזג האוויר, כמו גם סיבות אחרות, אף כי כוונתו האמיתית הייתה לאמן את יעקב ואת יוסף לשאת באחריות למשפחה. הוא החל את תהליך הגמילה הארוך של משפחתו. מדי שבת שב ישוע לנצרת, ולפעמים הוא אף חזר במהלך השבוע, בשעת הצורך, על-מנת לצפות בהתנהלות התכנית החדשה ולהשיא עצות מועילות.

ותקופת החיים הזו בת ששת החודשים אשר חי בציפורי, העניקה לישוע הזדמנות חדשה להתוודע להשקפת החיים של הגויים. הוא חי עם גויים, עבד עם גויים, ולמד בדקדקנות ובכל דרך אפשרית את מנהגיהם ואת הלך מחשבתם.

אמות המידה המוסריות של עיר האם של הורדוס אנטיפס היו כל-כך נמוכות, אפילו נמוכות מאלה של נצרת, עיר השיירות, עד כי לאחר שהות של שישה חודשים בציפורי ישוע לא התקשה למצוא תירוץ לחזור לנצרת. הקבוצה שעמה עבד עמדה לעסוק בעבודות ציבוריות הן בציפורי והן בטבריה, העיר החדשה, וישוע לא רצה לקחת כל חלק שהוא במשימת עבודה הכפופה לפיקוחו של הורדוס אנטיפס. והיו גם סיבות נוספות שבעטיין היה זה נבון, לדעתו של ישוע, לשוב לנצרת. כאשר הוא שב לחנות בית המלאכה, הוא לא נטל לידי מחזש את השליטה האישית בניהול בענייני המשפחה. הוא עבד בצמוד ליעקב בבית המלאכה ואפשר לו ככל שניתן להמשיך ולנהל את הבית. וכך ניהל יעקב את הוצאות המשפחה וטיפול בתקציב המשפחתי ללא כל הפרעה.

ובתבונה הזו, מתוך תכנון שקול, הכשיר ישוע את הדרך לפרישתו מהשתתפות פעילה בענייני המשפחה בסופו של דבר. כאשר יעקב צבר ניסיון של שנתיים כראש המשפחה בפועל – ושנתיים מלאות בטרם הוא (יעקב) נישא – קיבל יוסף לידי את האחריות לכלכלת הבית ולניהולו הכללי.

3. השנה העשרים-ושלוש (17 לספירה)

בשנה זו הוקל מעט הלחץ הכלכלי על המשפחה, מכיוון שארבעה מבני המשפחה עבדו. מרים הרוויחה סכום נאה ממכירת חלב וחמאה; מרתה הפכה לטוזה מומחית. עבור חנות בית המלאכה שולם יותר משליש מן הסכום המלא. המצב היה כזה שאפשר לישוע לשובות ממלאכתו למשך שלושה שבועות ולקחת את שמעון לירושלים למשך הפסח, והייתה זו התקופה הממושכת ביותר שהוא שבת ממלאכה יומיומית מאז מות אביו.

הם צעדו לירושלים דרך הדקפוליס, דרך פלה, ג'רש, פילדלפיה (עמן), חשבון ויריחו. הם שבו לנצרת דרך החוף, ועברו דרך לוד, יפו, קיסריה, ומשם מסביב להר הכרמל, לעכו ולנצרת. במסע הזה התוודע ישוע היטב לכלל האזור של פלשתינה אשר מצוי מצפון לירושלים.

בפילדלפיה הכירו ישוע ושמעון סוחר מדמשק אשר פיתח חיבה כה גדולה כלפי הצמד מנצרת והתעקש על כך שילוונו עמו במטה שלו בירושלים. ובעת ששמעון נכח במקדש, בילה ישוע את רוב זמנו בשיחה עם האדם הזה, אשר קיבל חינוך משובח ואשר הרבה לנסוע והיה בקיא בענייני העולם. בבעלותו של הסוחר היו מעל לארבעת-אלפים גמלי שיירה, וכמו כן היו בבעלותו עסקים בכל רחבי העולם הרומי. כעת הוא היה בדרכו לרומא. הוא הציע לישוע לבוא לדמשק ולהצטרף לעסקי הייבוא שלו מן המזרח, אך ישוע הסביר שעדיין לא בשל הזמן להתרחק כל-כך ממשפחתו. ואולם, בדרכו הביתה ישוע חשב רבות על הערים המרוחקות האלה ועל הארצות המרוחקות עוד יותר, הרחק במערב והרחק במזרח, ארצות אשר שמע כה תכופות על אודותיהן מן הדייגים השיירות ומנוסעיהן.

שמעון נהנה עד מאוד מביקורו בירושלים. הוא התקבל כנדרש לקהילת ישראל, בטקס הקדשת בני המצווה החדשים אשר נערך בחג הפסח. ובעוד ששמעון השתתף בטקסי הפסח, התרועע ישוע עם המוני המבקרים וערך שיחות אישיות מעניינות רבות עם מספר גדול של גויים גרים.

ייתכן שהקשר הראוי ביותר לציון הוא זה אשר קשר ישוע עם צעיר הלניסטי בשם סטפן. איש צעיר זה שהה בירושלים בביקורו הראשון ופגש במקרה בישוע ביום חמישי אחר-הצהריים של שבוע הפסח. בעת ששניהם צעדו וצפו בארמון החשמונאי, החל ישוע לשוחח עמו שיחת חולין שכתוצאה ממנה הם התעניינו זה בזה, וכך החלה שיחה בת ארבע שעות על אודות דרכי החיים ועל האל האמיתי והדרך לסגוד לו. סטפן התרשם ביותר ממה שאמר ישוע; מעולם הוא לא שכח את מילותיו.

והיה זה אותו סטפן אשר הפך לאחר מכן למאמין בתורתו של ישוע, ואשר הטיף לה בעוז, וכתוצאה מכך נסקל למוות בידי יהודים זועמים. חלק מן התעוזה יוצאת הדופן של סטפן, התעוזה שבה הטיף את הבשורה החדשה, נבעה ישירות מהשיחה המוקדמת הזו שלו עם ישוע. אך סטפן אפילו לא

שיער בדעתו שהגלילי אשר עמו שוחח חמש-עשרה שנה קודם לכן, היה אותו אדם שעליו הצהיר לאחר מכן כי הוא הינו גואל העולם, ושבעבורו הוא עתיד היה למות תוך זמן כה קצר, ובכך להפוך לקדוש המעונה הראשון של הנצרות, הדת החדשה והמתפתחת. כאשר מסר סטפן את חייו – אשר היוו את המחיר אשר שילם על התקפתו את בית המקדש היהודי ואת מסורותיו – עמד בקרבת מקום אדם בשם שאול, אזרח טרסוס. וכאשר ראה שאול את היווני הזה, אשר עמד למות בעבור אמונתו, ניערו בלבו אותם רגשות אשר הובילו אותו בסופו של דבר לצדד בתנועה שעבורה מת סטפן; לאחר מכן הפך שאול זה לפאולוס האגרסיבי והעשוי לבלי חת, פילוסוף הדת הנוצרית, אם לא מייסדה היחיד.

ביום ראשון שלאחר שבוע הפסח יצאו שמעון וישוע בדרכם חזרה לנצרת. שמעון מעולם לא שכח את אשר לימד אותו ישוע במהלך המסע הזה. הוא תמיד אהב את ישוע, אך כעת חש כי הוא החל להכיר את אביו-אחיו. הם ניהלו שיחות רבות מלב-אל לב במסעם בדרכים, ובעת שהכינו את מזונם לצד הדרך. הם הגיעו הביתה בצהרי יום חמישי, והמשפחה נותרה להקשיב לשמעון ולסיפורי התנסותו עד לשעות המאוחרות של הלילה.

מרים הוטרדה מאוד ממה שסיפר שמעון על אודות ישוע, אשר בילה את מרבית זמנו בירושלים "תוך מפגש עם הזרים, ובמיוחד עם אלו אשר הגיעו מארצות רחוקות." משפחתו של ישוע מעולם לא הבינה מדוע התעניין כל-כך באנשים, מה הניע אותו לפגוש אותם וללמוד על אודות אורחות חייהם ולגלות על מה הם חשבו.

המשפחה מנצרת שקעה יותר ויותר בבעיותיה האנושיות המידיות; לא לעיתים תכופות הוזכרה משימתו העתידית של ישוע, וישוע עצמו הזכיר את הקריירה העתידית שלו רק לעיתים רחוקות. אמו חשבה רק לעתים נדירות על כך שהוא הינו ילד מובטח. אט-אט היא החלה לזנוח את הרעיון לפיו ישוע עתיד למלא משימה אלוהית כלשהי על-פני האדמה, אך לעיתים שבה אמונתה לחיים, כאשר עצרה להיזכר בביקורו של גבריאל בטרם נולד בנה.

4. האירוע בדמשק

בארבעת החודשים האחרונים של שנה זו בילה ישוע בדמשק כאורחו של הסוחר אשר פגש לראשונה בפילדלפיה בדרכו לירושלים. נציגו של הסוחר חיפש את ישוע בעת שחלף דרך נצרת ומשאיתר אותו ליווה אותו לדמשק. סוחר זה, אשר היה יהודי באופן חלקי, הציע להקדיש סכום כסף יוצא מגדר הרגיל לכינונו של בית ספר לפילוסופיה דתית בדמשק. הוא תכנן ליצור מרכז לימוד אשר יעלה על זה שבאלכסנדריה. והוא אף הציע לישוע לצאת מיד לסיור ממושך במרכזי הלימוד העולמיים כהכנה לתפקידו כראש הפרויקט החדש הזה. היה זה אחד מן הפיתויים הגדולים ביותר אשר בפניהם ניצב ישוע במהלך כל ימי חייו האנושיים גרידא.

או אז הביא הסוחר הזה קבוצה בת שנים-עשר סוחרים ובנקאים אשר עמדו לפני ישוע והסכימו לתמוך בבית הספר המתוכנן החדש הזה. ישוע התעניין מאוד בבית הספר, סייע להם לתכנן את הארגון שלו, אך תמיד הביע את החשש שחובותיו הקודמות האחרות, אשר אותן לא פירט, תמנענה ממנו מלקבל לידי את ניהולו של מפעל יומרני מעין זה. הנדבן שלו התעקש, ואף העסיק את ישוע בשכר נאה בביתו בעבודות תרגום בעוד שהוא, אשתו וילדיו ניסו לשכנע את ישוע להסכים לכבוד אשר הוצע לו. אך ישוע לא נעתר. הוא ידע היטב כי משימתו על-פני האדמה לא הייתה אמורה להיות נתמכת על-ידי מוסדות לימוד; הוא ידע כי עליו להימנע מלחייב את עצמו, אפילו במידה הקלה שבקלות, מלהיות מוכווני על-ידי "עצת אדם", ואין זה משנה עד כמה כוונתה טובה.

זה אשר נדחה על-ידי מנהיגי הדת בירושלים, אפילו לאחר שהדגים את מנהיגותו, הוכר והולל כמורה מומחה על-ידי אנשי העסקים והבנקאים של דמשק, וכל זאת בזמן שהיה נגר עלום שם ובלתי-ידוע מנצרת.

הוא מעולם לא דיבר על ההצעה הזו בפני משפחתו, ובסיומה של אותה שנה הוא חזר לנצרת ושב לעסוק בחובותיו היומיומיות, כאילו מעולם לא נוסה בהצעות המחניפות של חבריו מדמשק. ואף אנשי דמשק מעולם לא קישרו, מאוחר יותר, בין האזרח מכפר נחום אשר הפך את היהדות כולה על פיה לבין הנגר מנצרת אשר העז לסרב לכבוד אשר היה מניב, בוודאי, עושרם המשולב.

בפקחות רבה ובכוונת מכוון יצר ישוע נתק בין אירועים שונים בחייו, כך שבעיני העולם הם אף פעם לא נודעו יחדיו כמעשיו של יחיד אחד. שנים רבות לאחר מכן, הוא האזין פעמים רבות לסיפור על אודות הגלילי המוזר אשר סירב להזדמנות לייסד בדמשק בית ספר מתחרה לזה שבאלכסנדריה.

כוונה אחת אשר הייתה לישוע בשעה שביקש להפריד בין חלקים מסוימים מהתנסותו הארצית, היא למנוע את היווצרותה של קריירה כה מגוונת ומופלאה אשר תגרום לדורות הבאים להעריך את המורה במקום לציית לאמת אשר אותה חי ולימד. ישוע ביקש למנוע את היווצרותו של רישום אנושי של הישג אשר יסיט את תשומת הלב מתורתו. במקדם מאוד הוא הבין כי חסידי יתפתו לגבש דת אשר נסבה על אודותיו הוא, וזו עלולה להתחרות בבשורת הממלכה אשר התכוון להטיף אותה לעולם. ובהתאם לכך, הוא התמיד לכל אורך הקריירה שלו להמעיט בערכו של כל דבר אשר חשב כי הוא עלול יהיה לשרת את הנטייה האנושית הרגילה לרומם את המורה במקום להטיף לתורתו.

ואותו מניע מסביר גם מדוע הוא אפשר לעצמו להיות נודע בתארים שונים בתקופות שנות של חייו המגוונים על-פני האדמה. שוב, הוא לא רצה להשפיע השפעה בלתי-ראויה על בני משפחתו, או על אחרים, השפעה אשר הייתה עלולה לגרום להם להאמין בו בניגוד לאמונותיהם הכנות. הוא תמיד סירב להשפיע על דעת האדם השפעה לא ראויה, או לנצלה בצורה שאיננה הוגנת. הוא לא רצה שאנשים יאמינו בו, אלא כאשר לבבותיהם

הגיבו למציאויות הרוחניות אשר נתגלו בתורתו.

עד לסוף השנה הזו התנהל הבית בנצרת באופן חלקי יחסית. הילדים גדלו, ומרים התרגלה לכך שישוע נמצא הרחק מן הבית. הוא המשיך להעביר את הכנסותיו ליעקב, לשם תמיכה במשפחה, והותיר לעצמו חלק קטן בלבד אשר יועד לכיסוי הוצאותיו האישיות המידיות.

בחלוף השנים, היה קשה יותר להכיר בכך שאדם זה היה בן האל על-פני האדמה. הוא נראה בעולם כאחד האדם, רק אחד מני רבים. והיה זה ציווי של האב אשר במרומים כי כך בדיוק תתנהל משימת המתת.

5. השנה העשרים-וארבע (18 לספירה)

הייתה זו השנה הראשונה שבה נהנה ישוע מחופש יחסי מאחריות למשפחה. יעקב הצליח מאוד בניהול הבית, והסתייע בישוע בעצה ובעניינים הכלכליים.

בשבוע שלאחר הפסח הגיע לנצרת איש צעיר מאלכסנדריה. הוא בא על-מנת לארגן מפגש מאוחר יותר באותה השנה, בנקודה מסוימת על קו חוף של פלשתינה, בין ישוע לבין קבוצה של יהודים מאלכסנדריה. המפגש הזה נקבע לאמצע חודש יוני, וישוע הלך לקיסריה על-מנת לפגוש את חמשת היהודים המכובדים, אשר ביקשו ממנו לעבור לעירם ולהתבסס בה כמורה דתי. על-מנת למשוך אותו, הם הציעו לו בתחילה את משרת עוזר החזן בבית הכנסת הראשי אשר בעירם.

דוברת של הוועדה הזאת הסביר לישוע שאלכסנדריה עתידה להפוך למרכז התרבות היהודית של העולם כולו; שהזרם ההלניסטי של ענייני היהדות עולה למעשה בהרבה על האסכולה הבלית. חברי הוועדה הזכירו לישוע את חרחורי המרד המאיימים שבירושלים וברחבי פלשתינה, והבטיחו לו שכל מרד של יהודי פלשתינה יהיה בבחינת התאבדות לאומית; זאת משום שאגרוף הברזל הרומי יחסל את המרד בתוך שלושה חודשים, שירושלים תושמד והמקדש ייחרב ולא תישאר ממנו אבן על אבן.

ישוע הקשיב לכל דבריהם אליו, הודה להם על האמון אשר נתנו בו, ומה שאמר להם, הלכה למעשה, בעת שסירב ללכת לאלכסנדריה היה "טרם הגיעה שעת". הם השתאו מאדישותו כלפי הכבוד אשר ביקשו להעביר עליו. בטרם נפרדו מישוע, הם ביקשו להעניק לו סכום כסף כאות הוקרה מחבריו מאלכסנדריה וכפיצוי על הזמן ועל הוצאות המסע שלו לקיסריה על-מנת להיפגש עמם. אך גם את כספם הוא סירב לקבל, ואמר: "בית יוסף מעולם לא קיבל נדבות, ואיננו יכולים לאכול את לחמם של אחרים כל עוד ידי הינן חזקות וגם אחי יכולים לעבוד."

חבריו ממצרים הפליגו חזרה אל ביתם, ובשנים שלאחר מכן, כאשר שמעו שמועות על אודות בונה הסירות מכפר נחום אשר חולל מהומה כה רבה בפלשתינה, רק אחדים מהם שיערו שהיה זה התינוק מבית-לחם אשר בגר, וכן אותו איש משונה-הליכות מן הגליל אשר דחה ללא כחל וסרק את ההזמנה לסור לאלכסנדריה על-מנת להפוך שם למורה דגול.

ישוע שב לנצרת. שארית השנה הזו היוותה את ששת החודשים מעוטי האירועים ביותר במהלך כל חייו. הוא נהנה ממנוחה זמנית משלל הבעיות הרגילות ומהקשיים אשר עמם נאלץ להתמודד ושעליהם היה עליו להתגבר. הוא התייחד רבות עם אביו שבמרומים והתקדם באופן משמעותי מאוד ברכישת שליטה על דעתו האנושית.

אך בעולמות הזמן והמרחב העניינים האנושיים אינם מתנהלים על מי מנוחות לאורך זמן רב. בחודש דצמבר שוחח יעקב בפרטיות עם ישוע, גילה לו שהתאהב באֶסְתָּה, אישה צעירה מנצרת, וכן שהם מעוניינים להינשא אם ניתן יהיה לארגן את הדבר. הוא הפנה את תשומת לבו של ישוע לעובדה שליוסף ימלאו בקרוב שמונה-עשרה, ושתהיה זו התנסות טובה עבורו אם תינתן לו האפשרות לשרת כראש המשפחה בפועל. ישוע נתן את הסכמתו לכך שיעקב יינשא שנתיים מאוחר יותר, בתנאי שבשנתיים הללו הוא יחנך כראוי את יעקב על-מנת שיוכל ליטול על עצמו את האחריות לניהול המשפחה.

כעת החלו דברים להתרחש – ריח נישואין עמד באוויר. הצלחתו של יעקב לקבל את הסכמת ישוע לנישואיו מילאה את מרים באומץ לגשת אל אחיה-אביה ולשטוח בפניו את תכניתה. יעקב, בנאי האבן הצעיר, אשר שימש בעבר מטעמו שלו כאלופו של ישוע, והיה כעת שותפם העסקי של יעקב ויוסף, ביקש זה מכבר את ידה של מרים. לאחר ששטחה מרים את תכניתה בפני ישוע, הוא הורה כי יעקב יבוא אליו ויבקש את ידה באופן רשמי, והבטיח להסכים לברך את נישואיהם בעת שמרים תרגיש שמרתה בשלה ליטול על עצמה את חובות האחות הבכירה בבית.

כאשר הוא שהה בבית, הוא המשיך ללמד שלוש פעמים בשבוע את שיעורי הערב, קרא לעיתים קרובות בכתבי הקודש בשבת בבית הכנסת, שוחח עם אמו, לימד את הילדים, וככלל – התנהל כאזרח מכובד וראוי של נצרת ושל עם ישראל.

6. השנה העשרים-וחמש (19 לספירה)

השנה הזו החלה אצל המשפחה מנצרת בבריאות טובה לכולם ועם סיום לימודי בית הספר הרגילים של כלל הילדים, למעט עבודה מסוימת אשר מרתה נדרשה לבצע עבור רות.

ישוע היה אחד מן הגברים החסונים והמעודנים ביותר אשר הופיעו על-פני האדמה למן ימיו של אדם. התפתחותו הפיזית הייתה עילאית. דעתו הייתה פעילה, חדה וחודרת – ובהשוואה ליכולות המנטאליות של בני זמנו, היא התפתחה לממדים עצומים – ורוחו אכן הייתה אנושית באלוהיותה.

המצב הכלכלי של המשפחה היה הטוב ביותר מאז שחוסל הרכוש אשר הותיר אחריו יוסף. שולם אחרון התשלומים על בית המלאכה לתיקונים עבור השיירות; הם לא חבו דבר לאיש, ובפעם הראשונה מזה שנים אף חסכו מעט לעתיד. ומכיוון שכך היה, והואיל וישוע לקח בעבר את אסיו האחרים לטקס הפסח הראשון שלהם, הוא החליט להתלוות ליהודה (אשר זה עתה סיים את חוק לימודיו בבית הספר של בית הכנסת) בביקורו הראשון במקדש.

הם עלו לירושלים דרך עמק הירדן ומשם הם גם חזרו, זאת מכיוון שישוע חשש מצרות אשר היו עלולות להגיע אם היה לוקח את אחיו הצעיר דרך השומרון. כבר בנצרת נקלע יהודה לצרות מסוימות בשל אופיו הנמהר, שאליו נוספו רגשות לאומניים חזקים.

הם הגיעו לירושלים בזמן והיו בדרכם לביקור ראשון במקדש – אשר מראהו הפעים והסעיר את יהודה עד עמקי נשמתו – כאשר פגשו במקרה את אלעזר מבית-עניא. ובעוד שישוע שוחח עם אלעזר על עריכת סדר פסח משותף, גרם יהודה לצרות של ממש עבור כולם. בסמוך לו עמד חייל רומי אשר העיר הערה בלתי-ראויה לעבר עלמה יהודייה אשר עברה בסמוך. יהודה נמלא זעם ולא היה איטי לבטא את כעסו על הדיבור הבלתי-ראוי הזה, ועשה זאת ישירות אל עבר החייל ובטווח שמיעתו של זה. בתקופה הזו חיילי הלגיון הרומי היו רגישים מאוד לכל דבר שאפילו גבל בחוסר-כבוד כלפיהם; וכך מיהר השומר לעצור את יהודה. עבור הלאומן הצעיר הדבר הגדיש את הסאה, ובטרם יוכל ישוע להזהירו במבט, הוא הפטיר דברי תוכחה רמים אשר גילו את הרגשות האנטי-רומיים אשר נשא בקרב, וכל אלו רק הרעו את המצב עוד יותר. יהודה נלקח מיד לכלא הצבאי, וישוע לצדו.

ישוע ניסה לקבל שימוע מידיי עבור יהודה, או לבקש את שחרורו בזמן לחגיגות סדר הפסח של אותו ערב, אך מאמציו העלו חרס. ומכיוון שלמחרת היה בירושלים "יום מועד", אפילו הרומאים לא התיימרו לנהל דיון על אישומים כלפי יהודי. ובהתאם לכך, נותר יהודה במאסר עד לבוקר היום השני שלאחר מעצרו, וישוע נשאר בכלא לצדו. הם לא נכחו בטקס הקדשת בני המצווה אשר מתקבלים לעם ישראל כבנים בעלי מעמד מלא. יהודה עבר את הטקס הרשמי הזה רק כמה שנים מאוחר יותר, בפעם הבאה שבה נכח בפסח בירושלים, שאלה הגיע בהקשר של עבודת התעמולה אשר ביצע עבור הקנאים, הארגון הלאומני שאליו הוא השתייך ושבו היה פעיל מאוד.

בבוקר שלאחר יומם השני בכלא הופיע ישוע בפני השופט הצבאי, שם ייצג את יהודה. הוא התנצל על מעשי הנעדרות של אחיו ותיאר בהמשך לכך בדעת שקולה את טבעו הבעייתי של האירוע אשר אירע לפני מעצרו של אחיו ואשר הוביל לכך. בטענתו, שכנע ישוע את השופט שלנער הייתה יכולה להיות סיבה להתפרצותו האלימה. לאחר שהשופט הזהיר את יהודה לבל ירשה לעצמו לחזור ולהתנהג באופן כה נמהר, הוא אמר לישוע בעת ששילח אותם: "טוב תעשה אם תשים עין על הנער; הוא עלול לגרום לכולכם צרות רבות." אמת דיבר השופט הרומי. יהודה אכן גרם לישוע צרות של ממש, ותמיד היו אלו צרות מאותו סוג – התנגשויות עם השלטונות האזרחיים אשר נגרמו בשל התפרצויותיו הלאומניות נעדרות החוכמה וחסרות ההתחשבות.

ישוע ויהודה צעדו חזרה לבית-עניא ללינת הלילה, שם הסבירו מדוע לא הגיעו כמוסכם לסעודת סדר הפסח; והם יצאו לנצרת למחרת היום. ישוע לא סיפר למשפחה מאום על אודות מעצרו של אחיו הצעיר בירושלים, אך כשלושה שבועות לאחר חזרתם הוא ניהל שיחה ארוכה עם יהודה על אודות האירוע. לאחר השיחה עם ישוע, סיפר יהודה למשפחה על הדברים בעצמו. והוא מעולם לא שכח את הסבלנות ואת הסובלנות אשר גילה אחיו-אביו במשך כל ההתנסות המאתגרת הזו.

היה זה סדר הפסח האחרון אשר אותו בילה ישוע עם מי מחברי משפחתו. בהדרגה עתיד היה בן האדם להתרחק יותר ויותר מקרבת בני משפחתו.

בשנה זו הופרעו תקופות המדיטציה העמוקות של ישוע על-ידי רות וחבריה למשחק. וישוע תמיד נאות לדחות את מחשבותיו על עבודתו העתידית עבור העולם והיקום, על-מנת לחלוק בשמחת הילדים ובמשוכת הנעורים של הצעירים הללו; ואלו מצדם מעולם לא עייפו מלשמוע את סיפוריו של ישוע על אודות מסעותיו לירושלים. הם אף נהנו עד מאוד מסיפוריו על אודות עולם החי והטבע.

הילדים תמיד התקבלו בברכה בבית המלאכה. ישוע סיפק להם בשולי החנות חול, בולי עץ ואבנים, וצעירים רבים נהרו לשם על-מנת להשתעשע. כאשר הם עייפו ממשחקם, היו הנועזים שבהם מציצים אל בית המלאכה, ואם הבעלים לא היה עסוק, היו מעזים וניגשים אליו ואומרים: "דוד יהושע, בוא, ספר לנו סיפור גדול." והם היו מושכים בידיו ומובילים אותו עד שהיה מתיישב על האבן החביבה עליו בפינת בית המלאכה, והילדים ישובים בחצי מעגל לפניו. וכמה נהנו הקטנים מדוד יהושע שלהם. הם למדו לצחוק וצחקו מלוא הפה. היה נהוג שאחד או שניים מן הקטנים שבהם טיפסו והתיישבו על ברכיו, והסתכלו בפליאה בהבעות פניו בזמן שהיה מספר את סיפוריו. הילדים אהבו את ישוע וישוע אהב את הילדים.

חבריו התקשו להבין את טווח פעילויותיו האינטלקטואליות. כיצד יכול היה לעבור בפתאומיות גמורה משיחה עמוקה על פוליטיקה, פילוסופיה, או דת, לשובבות הקלילה והעליזה של הזאטוטים הללו, אשר גילם נע בין חמש לעשר שנים. וככל שאחיו ואחיותיו התבגרו, וככל שהיה יותר פנאי בידו, ולפני שהנכדים הגיעו, כך הוא השקיע תשומת לב רבה בקטנים הללו. ואולם, הוא לא חי מספיק זמן על-פני כדור הארץ על-מנת ליהנות מאוד מן הנכדים.

7. השנה העשרים-ושש (20 לספירה)

בתחילת שנה זו, ישוע מנצרת הפך מודע מאוד לעובדה שהיה בידי טווח רחב של עוצמה פוטנציאלית. ואולם, באותה מידה הוא היה משוכנע לחלוטין שאישיותו – זו של בן האדם – לא צריכה להשתמש בעוצמה זו, לפחות לא עד אשר תגיע שעתו.

בעת ההיא הוא חשב הרבה אך דיבר מעט על יחסו שלו אל אביו שבשמיים. ואת מסקנתו מכל המחשבות האלה הוא ביטא פעם בתפילה אשר נשא על ראש הגבעה, כאשר אמר: "בלא קשר למי שאני הנני, ולעוצמה אשר עשויה להיות ברשותי, מעולם הייתי ולעולם אהיה כפוף לרצונו של אבי מפרדים." ואף-על-פי-כן, בעת שהאדם הזה צעד בנצרת, בדרך לעבודתו או ממנה, אכן היה זה נכון, פשוטו כמשמעו, כי באשר ליקום עצום, אכן הוא היה זה "אֲשֶׁר גְּנוּזִים בּוֹ כָּל אֲצִרוֹת הַקִּמָּה וְהַדָּעַת."

במהלך כל השנה הזו התנהלו ענייני המשפחה על מי מנוחות, למעט בנוגע ליהודה. במשך שנים, סבל יעקב מבעיות עם אחיו הצעיר ביותר, מכיוון שזה לא נטה להתמסר לעבודה, ואף לא ניתן היה לסמוך עליו שישתתף בחלקו בהוצאות הבית. ובעוד שהוא חי בבית, הוא לא הקפיד להרוויח ולתרום את חלקו לפרנסת המשפחה.

ישוע היה איש שלום, ומעת לעת הוא הובך ממעלליו הלוחמניים של יהודה ומהתפרצויותיו הלאומניות המרובות. יעקב ויוסף היו בעד נידויו של יהודה, אך ישוע סירב לזאת. כאשר עמדה סבלנותם לפקוע, יעץ להם ישוע: "היו סבלניים. תהא עצתכם נבונה וחיו אתם באופן ראוי, וכך יוכל אחיכם הצעיר לדעת לראשונה את הדרך הטובה אשר לאחר מכן יאלץ ללכת בה." עצתו החכמה והאוהבת של ישוע מנעה קרע במשפחה; הם נותרו יחדיו. אך יהודה לא התעשת, אלא עד לאחר שנישא.

רק לעיתים רחוקות הזכירה מרים את משימתו העתידית של ישוע. כאשר נידון הנושא הזה, ענה ישוע רק "טרם הגיעה שעת." ישוע כמעט והשלים את המלאכה הקשה של גמילת משפחתו מתלות בנוכחותו המידית האישית. הוא החל להתכונן במהירות ליום שבו יוכל לעזוב לתקופות ארוכות את ביתו אשר בנצרת ולהתחיל בהקדמה הפעילה יותר לסעד האמיתי אשר הוא עתיד לסעוד את האדם.

לעולם אל תשכחו שמשימתו העיקרית של ישוע במסגרת משימת המתת השביעית שלו הייתה רכישת התנסות כיצור, השגת הריבונות בנבאדון. ובעת שרכש התנסות זו ממש הוא גילה לאורנטיה, כמו גם לכלל היקום המקומי שלו, התגלות עליונה של האב מפרדים. ואגב הגשמת שתי התכליות האלה, הוא גם בחר לפשט את הסיבוכים אשר גרמה מרידתו של לוציפר לפלנטה הזו.

בשנה זו נהנה ישוע מפנאי רב יותר מן הרגיל, והוא הקדיש זמן רב לאימונו של יעקב בניהול חנות בית המלאכה ולאימונו של יוסף בניהול הבית. מרים חשה שהוא החל להתכונן לעזוב אותם. לעזוב אותם וללכת לאן? כדי לעשות מה? היא כבר כמעט ויתרה על הרעיון שישוע היה המשיח. היא לא הייתה יכולה להבינו; היא פשוט לא הייתה מסוגלת להבין את בנה בכורה.

במהלך שנה זו בילה ישוע חלק גדול מזמנו עם בני משפחתו כיחידים. הוא לקח אותם לעיתים קרובות לצעדות ממושכות בטבע ואל פסגת הגבעה. לפני הקציר הוא לקח את יהודה אל דודו בעל החווה שמדרום לנצרת, אך יהודה לא נותר שם זמן רב לאחר תום הקציר. הוא ברח משם, ומאוחר יותר מצא אותו שמעון עם הדייגים שבאגם. כאשר החזיר אותו שמעון הביתה, שוחח ישוע עם הנער שברח, ומכיוון שזה רצה לעסוק בדיג הוא לקח אותו ליישוב מגדל והפקיד אותו ביד דייג קרוב משפחה; ומאותו זמן ואילך, ועד לנישואיו, עבד יהודה היטב יחסית ובאופן סדיר, והמשיך לעסוק בדיג אף לאחר נישואיו.

ולבסוף הגיע היום שבו כל אחיו של ישוע בחרו להם מקצוע לחיים והתבססו בו. וכך הלכו והבשילו התנאים לעזיבתו של ישוע את הבית.

בחודש נובמבר התקיימה חתונה כפולה. נישאו יעקב ואסתר, וכן מרים ויעקב. אכן, היה זה מאורע משמח. אפילו מרים שוב הייתה שמחה יותר, למעט פה ושם כאשר נזכרה כי ישוע החל להתכונן לעזוב את הבית. היא סבלה מנטל של אי-וודאות גדולה: אילו רק ישב עמה ישוע לשוחח על כל הנושאים הללו בחופשיות, כפי שנהג לעשות בילדותו. אך כל העת הזו הוא לא תקשר עמה; הוא שמר על שתיקה עמוקה באשר לעתיד.

יעקב וכלתו, אסתר, עברו לבית קטן וחינני בקצה המערבי של העיר. הבית היה מתנת אביה של אסתר. ואף כי יעקב המשיך לתמוך בבית אמו, המכסה שלו קוצצה בחצי בשל נישואיו, וישוע הפקיד רשמית את ראשות המשפחה בידי של יוסף. כעת יהודה שלח בנאמנות את חלקו לכלכלת הבית מדי חודש. חתונותיהם של יעקב ומרים השפיעו לטובה על יהודה, וכאשר הוא חזר אל מלאכת הדיג, ביום שלאחר שתי החתונות, הוא הבטיח ליוסף שיוכל לסמוך עליו "לעשות את מלוא חובתי, ואפילו יותר מכך, אם ידרש." והוא עמד בדיבורו.

מרים הבת גרה בבית הסמוך לבית מרים האם, בביתו של יעקב, וזאת מכיוון שיעקב האב נאסף זה מכבר אל אבותיו. מרתה תפשה את מקומה של מרים הבת בבית, והארגון החדש של הבית פעל באופן חלק כבר לפני סוף השנה.

ביום שלאחר החתונה הכפולה הזו ערך ישוע פגישה חשובה עם יעקב. הוא סיפר ליעקב בסוד כי הוא מתכוון לעזוב את הבית. הוא העביר את מלוא הבעלות על חנות בית המלאכה לידי של יעקב, ויותר באופן רשמי ורציני על תפקידו כראש ביתו של יוסף, והציב באופן נוגע ללב את יעקב "כראש וכשומר של בית אבי." הוא רשם חוזה סודי, עליו חתמו שניהם, ובו נכתב כי בתמורה למתנה אשר קיבל יעקב בדמות חנות בית המלאכה, יישא יעקב מכאן ואילך במלוא האחריות הכלכלית למשפחה, וישחרר את ישוע מכל התחייבות נוספת בנושא הזה. לאחר שהחוזה נחתם ולאחר שנבנה

תקציב, כך שניתן יהיה לכסות את הוצאות המשפחה בפועל ללא כל תרומה מצד ישוע, אמר ישוע ליעקב: "אבל, בני, אני אמשך לשלוח לך סכום כלשהו מדי חודש בחודשו, עד אשר תגיע שעת. אך במה שאשלח לך השתמש אך ורק במקרה הצורך. השתמש בכספים הללו לשם הזדקויות או תענוגות של המשפחה, לפי ראות עיניך. השתמש בהם במקרה של חולי, או בעת חירום בלתי-צפויה אשר עלולה להתרחש לכל אחד מבני המשפחה."

וכך החל ישוע להתכונן לתחילתה של תקופת חייו השנייה כבוגר, תקופת החיים שבה היה מנותק מן הבית, התקופה אשר קדמה לכניסתו הפומבית לעיסוק בעסקי אביו.

הספר של אורנטיה

מסמך 129

חיי הבוגרים המאוחרים יותר של ישוע

ישוע הפריד את עצמו לחלוטין ובאופן סופי מניהול ענייני הבית של המשפחה מנצרת, וכן מהנחייתם הישירה של חבריה. עד לאירוע ההטבלה הוא המשיך לתרום לכלכלת המשפחה ולהתעניין באופן אישי ומעמיק ברווחתו הרוחנית של כל אחד מאחיו ואחיותיו. ותמיד הוא היה מוכן לעשות את כל אשר היה יכול, כאדם, למען נוחות ואושרה של אמו האלמנה.

וכעת ערך בן האדם את כל ההכנות על-מנת לנתק את עצמו לצמיתות מן הבית אשר בנצרת; ולא היה לו קל לעשות זאת. מטבע הדברים, ישוע אהב את אנשיו; הוא אהב את משפחתו וחיבה טבעית זו הועצמה עד מאד על-ידי מסירותו יוצאת הדופן אליהם. ככל שאנו מקדישים עצמנו יותר לרעינו, כך אנו אוהבים אותם יותר; ומכיוון שישוע העניק את עצמו באופן כה מלא למשפחתו, הוא אהב אותם אהבה כבירה.

כלל בני המשפחה הבינו לאיטם כי ישוע התכוון לעזובם. ועצב הפרידה הצפויה הוקל במעט רק באמצעות האופן ההדרגתי שבו הכין אותם ישוע לקראת הכרזתו על כוונתו לעזוב. במשך יותר מארבע שנים הם הבחינו בכך שישוע מתכנן את ההיפרדות הזו אשר בוא תבוא בסופו של דבר.

1. השנה העשרים-ושבע (שנת 21 לספירה)

בחודש ינואר של שנה זו, שנת 21 לספירה, בבוקר יום ראשון גשום אחד, עזב ישוע את משפחתו ללא גינונים וטקס. הוא רק הסביר שהוא הולך לטבריה ומשם הוא ממשיך לביקור בערים נוספות מסביב לכינרת. וכך הוא עזב אותם, ולאחר מכן מעולם לא שב מעולם להיות כאחד מבני המשפחה הרגילים של אותו בית.

הוא בילה במשך שבוע אחד בטבריה, העיר החדשה אשר עתידה הייתה להחליף במהרה את ציפורי כבירת הגליל; אך מכיוון שרק מעט עניין אותו שם, הוא עבר דרך מגדל ובית-סיידא בזו אחר זו ומשם לכפר נחום; שם עצר לביקור אצל זבדיה, חברו של אביו. בניו של זבדיה עסקו בדייג; הוא עצמו בנה סירות. ישוע מנצרת התמחה הן בתכנון והן בבנייה; הוא היה אומן מומחה לעבודה בעץ; זבדיה ידע זה מכבר על אודות כישוריו של בעל המקצוע מנצרת. ומזה זמן רב תכנן זבדיה לבנות סירות משופרות; וכעת הוא שטח את תכניתו בפני ישוע והזמין את הנגר המבקר להצטרף אליו למפעל. וישוע נעתר להזמנה זו ברצון.

ישוע עבד עם זבדיה רק מעט יותר משנה אחת, אך במהלך הזמן הזה הוא יצר דגם חדש של סירה ופיתח שיטות חדשות לגמרי לבניית סירות. באמצעות שימוש בטכניקה משופרת ובשיטות טובות הרבה יותר לטיפול בלוחות באדים, החלו ישוע וזבדיה לבנות סירות מדגם משופר בהרבה, סירות אשר היו בטוחות בהרבה לשיט באגם מאשר הדגמים הישנים יותר. במשך מספר שנים הייתה לזבדיה עבודה רבה יותר בהפצת הסירות הללו, ואז המפעל הקטן שלו יכול היה להסתדר היטב; בתוך פחות מחמש שנים כמעט כל הסירות אשר שטו באגם היו למעשה מתוצרת בית המלאכה של זבדיה בכפר-נחום. ישוע הפך נודע בקרב הדייגים הגליליים כמתכנן הסירות החדשות.

זבדיה היה איש אמיד יחסית; המספנות שלו מוקמו על גדת הכינרת מדרום לכפר נחום, וביתו נמצא על חוף האגם בסמוך למרכז הדייג של בית-סיידא. ישוע חי בביתו של זבדיה במשך התקופה זו, בת מעט יותר משנה, שבמהלכה הוא שהה בכפר נחום. במשך זמן רב הוא עבד בעולם לבדו, כלומר ללא אב, ובתקופה זו הוא נהנה עד מאוד לעבוד עם אב-שותף.

שלומית, אשתו של זבדיה, הייתה קרובת משפחתו של חנן, אשר כיהן בעבר ככוהן הגדול של ירושלים ועדיין היה המשפיע ביותר מבין הצדוקים, שכן הודח מתפקידו רק שמונה שנים קודם לכן. שלומית הפכה למעריצה מושבעת של ישוע. היא אהבה אותו כפי שאהבה את בניה שלה, יעקב, יוחנן ודוד, ואילו ארבע בנותיה ראו בישוע אח גדול. ישוע יצא לדוג לעיתים תכופות עם יעקב, יוחנן ודוד, והם למדו כי היה דייג מומחה ממש כשם שהיה מומחה לבניית סירות.

במשך כל השנה הזו, שלח ישוע מדי חודש בחודשו כספים ליעקב. הוא שב לנצרת באוקטובר על-מנת להשתתף בחתונתה של מרתה, ולא שב לנצרת במשך למעלה משנתיים לאחר מכן, אלא זמן קצר לפני חתונתם הכפולה של שמעון ויהודה.

במהלך השנה הזו בנה ישוע סירות והמשיך להתבונן באופן שבו בני האדם חיו על-פני האדמה. לעתים תכופות הוא נהג לרדת לחניון השיירות, מכיוון שכפר נחום נמצאה על הדרך אשר פנתה מדמשק דרומה. כפר נחום היה מוצב רומי חזק, ומפקד המוצב היה גוי אשר האמין ביהוה, "ירא שמיים" כפי שהיהודים כינו את אותם גרים. הקצין נולד למשפחה רומית עשירה, והוא לקח על עצמו את משימת בנייתו של בית כנסת יפהפה בכפר נחום, אשר ניתן ליהודים זמן קצר לפני שישוע הגיע להתגורר אצל זבדיה. יותר ממחצית מן התפילות בשנה זו נהלו על-ידי ישוע, וכמה מנוסעי השיירות אשר השתתפו בהן זכרו אותו כנגר מנצרת.

כאשר הגיע מועד תשלום המס, רשם עצמו ישוע כ"בעל-מקצוע מומחה מכפר נחום." למן היום הזה ואילך, עד סוף חייו הארציים, הוא נודע כתושב כפר נחום. הוא מעולם לא טען למגורים חוקיים בשום מקום אחר, אף-על-פי שהתיר לאחרים – מסיבות שונות – לציין אותו כתושב דמשק, בית-עניא, נצרת ואפילו אלכסנדריה.

בספריית בית הכנסת של כפר נחום הוא מצא ספרים חדשים רבים, והוא בילה לפחות חמישה ערכים בשבוע בלימוד אינטנסיבי. ערב אחד הוא הקדיש לבילוי בחברת מבוגרים יותר וערב אחד בחברת הצעירים יותר. באישיותו של ישוע היה דבר-מה נעים ומעורר השראה אשר תמיד משך אליו צעירים. הוא תמיד גרם להם להרגיש בנוח במחיצתו. ייתכן שהסוד לכך שהסתדר איתם היה טמון בשתי עובדות: בכך שהוא תמיד התעניין במה שהם עשו, ובכך שרק לעתים רחוקות הוא השיא להם עצה, אלא אם כן הם ביקשו זאת בעצמם.

בני משפחת זבדיה כמעט שסגדו לישוע, והם הקפידו להימצא במפגשי השאלות והתשובות אשר ערך בכל ערב לאחר הארוחה ובטרם יצא לבית הכנסת על-מנת ללמוד. גם הצעירים שבקרב השכנים הגיעו לעיתים קרובות לפגישות האלה, אשר שהתקיימו לאחר ארוחת הערב. בפגישות המצומצמות האלה לימד ישוע דברים שונים ומתקדמים, מתקדמים ככל שהם היו מסוגלים לתפוש. הוא שוחח עמם בחופשיות רבה, ביטא את רעיונותיו ואת האידאליים שלו באשר לפוליטיקה, סוציולוגיה, מדע ופילוסופיה, אך מעולם הוא לא התיימר לדבר מתוך סמכות מוחלטת, אלא כאשר הם שוחחו על הדת – על היחס שבין האדם לאל.

פעם בשבוע ערך ישוע מפגש עם כלל בני הבית, עם העובדים בבית המלאכה ועם אלו אשר עזרו בחוף. לזבדיה היו מועסקים רבים. והיה זה בקרב הפועלים הללו שישוע כונה לראשונה "המאסטר". כולם אהבו אותו. הוא נהנה מעבודתו עם זבדיה בכפר נחום, אך התגעגע לילדים המשחקים לצד סדנת הנגרות אשר בנצרת.

מבין בניו של זבדיה, יעקב היה זה אשר התעניין במידה הרבה ביותר בישוע כמורה, כפילוסוף. יוחנן התעניין ביותר בתורתו ובדעותיו הדתיות. דוד כיבד אותו כמכונאי, אך לא התעניין כלל ועיקר בדעותיו הדתיות ובמשנתו הפילוסופית.

יהודה היה מגיע לעתים קרובות בימי השבת על-מנת לשמוע את ישוע בבית הכנסת, ואף נשאר לביקור. וככל שיהודה בילה יותר זמן עם אחיו הבכור, כך הוא השתכנע יותר ויותר שישוע אכן היה אדם בעל שיעור קומה.

בשנה הזו התקדם ישוע עד מאוד ברכישת שליטה בדעתו האנושית והגיע לרמות חדשות וגבוהות יותר של קשר מודע עם מכוונן המחשבה אשר שוכן בו.

הייתה זו השנה האחרונה שבה הוא שהה במקום אחד. לאחר מכן, ישוע לא בילה יותר משנה שלמה באותו מקום או באותו עיסוק. התקרבו ובאו במהירות ימי נדודיו על-פני האדמה. לא הרחק בעתיד המתווכו לו תקופות עשייה אינטנסיביות; ואולם, בין חייו הפשוטים והפעילים שמכבר לבין הסעד הציבורי האינטנסיבי והמאומץ יותר בעתיד, עוד תחצוצנה שנים אינטנסיביות אחדות של מסעות ושל פעילויות אישיות מגוונות. נדרש לו להשלים את אימונו כאדם בעולם בטרם יוכל להתחיל – בשלבים האלוהיים והבתר-אנושיים של משימת המתת שלו באורנטיה – את הקריירה שלו כמטיף וכמורה בדמות האדם-אל אשר הפך למושלם.

2. השנה העשרים-ושמונה (שנת 22 לספירה)

בחודש מרץ של שנת 22 לספירה, עזב ישוע את זבדיה ואת כפר נחום. הוא ביקש סכום כסף קטן לשם כיסוי הוצאות נסיעתו לירושלים. בעת שעבד עם זבדיה, הוא משך אך ורק סכומי כסף קטנים, אשר אותם שלח למשפחתו שבנצרת. במהלך חודש אחד היה יוסף יורד לכפר נחום על-מנת לאסוף את הכסף; ובחודש הבא היה יהודה מגיע לכפר נחום, לוקח את הכסף מישוע ומעלה אותו לנצרת. מרכז הדייג של יהודה היה ממוקם רק קילומטרים אחדים מדרום לכפר נחום.

כאשר עזב ישוע את זבדיה, הוא הסכים להישאר בירושלים עד לחג הפסח, וכולם הבטיחו להשתתף באותו אירוע. הם אפילו סיכמו כי יחגגו יחדיו את סדר הפסח. כולם התעצבו על כך שישוע עזב אותם, ובמיוחד בנותיו של זבדיה.

בטרם עזב ישוע את כפר נחום, הוא שוחח ארוכות עם חברו החדש ורעו הקרוב, יוחנן זבדיה. הוא שיתף את יוחנן בכך שחשב לנסוע למשך זמן רב עד אשר "תגיע שעת", וביקש את יוחנן לפעול בשמו בעניין משלוח הכספים למשפחה בנצרת, עד אשר ימוצה הסכום אשר עמד לרשותו. וכך הבטיח לו יוחנן: "מורי ורבי, לך-לך ועסוק בשלך, בצע את משימתך בעולם; אני אפעל בשמך בכל הנוגע לעניין כזה או אחר, ואני אדאג למשפחתך ממש כפי שהייתי דואג לאמי שלי ולאחי ואחיותיי. אני אשתמש בכספים אשר אבי שומר עבורך כאשר ציוויתני ובהתאם לצורך, וכאשר ימוצו

הכספים שלך, אם לא אקבל ממך כספים נוספים, ואם אמך תזדקק לכך, אחלוק עמה את הכנסותיי שלי. לך-לך לדרכך בשלום. ואני אפעל בשמך בכל העניינים הללו."

ולפיכך, לאחר עזיבתו של ישוע לירושלים התייעץ יוחנן עם אביו, זבדיה, באשר לכספים אשר הם חבו לישוע, והוא הופתע לשמוע כי מדובר בסכום גדול. ומכיוון שישוע הותיר את כלל העניין הזה לחלוטין בידיהם, הם הסכימו שמוטב יהא לו ישקיעו את הסכומים הללו ברכישת נכס וישתמשו בהכנסות לשם תמיכה במשפחה שבנצרת; ומכיוון שזבדיה ידע על בית קטן בכפר נחום אשר היה ממושכן והועמד למכירה, הוא הנחה את יוחנן לרכוש את הבית הזה בכספיו של ישוע ולהירשם בשטר המכר כנאמן בשמו של חברו. ויוחנן פעל כעצת אביו. במשך שנתיים שימש שכר הדירה לכיסוי המשכנתא, וכך, תוך שימוש בסכום כסף ניכר נוסף אשר ישוע מסר לו לאחר מכן לכיסוי הוצאות המשפחה, כוסתה כמעט כל המשכנתא; כאשר הגיע השעה, הוסיף זבדיה את ההפרש לכיסוי החוב, וכך שילם יוחנן את שארית המשכנתא במועדה, וקיבל לידיו את הבעלות המלאה על הבית הזה בן שני החדרים. ובאופן הזה הפך ישוע לבעל בית בכפר נחום, אך לא סופר לו דבר וחצי דבר על כך.

כאשר הגיע דבר עזיבתו של ישוע את כפר נחום לאוזני בני המשפחה בנצרת, ומכיוון שהם לא ידעו על ההסדר הפיננסי הזה אשר נערך עם יוחנן, הם האמינו כי הגיע הזמן להסתדר ללא כל עזרה נוספת מצדו של ישוע. יעקב זכר את ההסכם שלו עם ישוע, ובסיוע אחיו נטל על עצמו משם ואילך את מלוא האחריות לדאגה למשפחה.

אך הבה נשוב ונצטרף אל ישוע בירושלים. במשך כמעט חודשיים הוא בילה את מרבית זמנו בהקשבה לדיונים במקדש, ומדי פעם ביקר במכללות הרבניות השונות. את מרבית ימי השבת הוא בילה בבית-עניא.

בבואו לירושלים, נשא ישוע בכליו מכתב משלומית, אשת זבדיה, אשר מציג אותו לכוהן הגדול לשעבר, חנן, כ"בן מבניי". חנן בילה עמו זמן רב, ולקח אותו באופן אישי לביקור ברבות מן המכללות של מורי הדת בירושלים. ואף כי ישוע בחן את בתי הספר הללו ביסודיות וצפה בדקדקנות בשיטות הלימוד שלהם, הוא לא שאל ולו שאלה אחת בפומבי. ואף כי חנן ראה בו אדם גדול, הוא עמד אובד עצות ולא ידע איזו עצה עליו לעוץ לו. הוא הכיר בעובדה כי היה זה טיפשי להציע לו להצטרף כתלמיד לאחת מן המכללות הירושלמיות האלה, אך בה בעת הוא ידע היטב כי ישוע לעולם לא יוכר באלה כמורה מן המניין, משום שמעולם לא למד במכללות האלה.

ואז התקרב מועד חג הפסח, וזבדיה ומשפחתו הגיעו מכפר נחום יחד עם ההמונים אשר התקבצו לירושלים מארבע כנפות תבל. הם התארחו כולם בביתו רחב המידות של חנן, ושם הם חגגו את הפסח כמשפחה מאושרת אחת.

לפני תום שבוע הפסח הזה, כבמקרה, פגש ישוע בנוסע אמיד ובבנו, איש צעיר כבן שבע-עשרה. נוסעים אלו הגיעו מהודו, והיו בדרכם לביקור ברומא ובמקומות שונים אחרים סביב הים התיכון. הם באו לירושלים במהלך הפסח מתוך כוונה למצוא שם מישו אשר יוכל לשמש כמתרגם עבור שניהם וכמורה עבור הבן. האב התעקש שישוע יסכים להתלוות אליהם למסע. ישוע סיפר להם על משפחתו ועל כך שחשב כי לא יהא זה הוגן להיעזר במשך כמעט שנתיים, משום שיתכן שבמהלך הזמן הזה הם יזדקקו לדבר-מה. או אז הציע הנוסע הזה מן המזרח להקדים ולשלם מראש לישוע את שכר השנה הראשונה, כך שיוכל להפקיד את הכספים הללו בידי חבריו והם יוכלו לשמור אותם כנאמנים למקרה שמשפחתו תזדקק להם. וישוע הסכים לצאת למסע.

ישע מסר את סכום הכסף הגדול הזה לידי יוחנן, בנו של זבדיה. וכבר סופר לכם כיצד השתמש יוחנן בכסף הזה על-מנת לשלם את המשכנתא על הנכס בכפר נחום. ישוע סיפר לזבדיה בסוד הכול על אודות מסעו הקרב בסביבות הים התיכון, אך ציווה עליו שלא לספר על כך לאיש, אפילו לא לבני משפחתו; וזבדיה מעולם לא סיפר כי ידע היכן היה ישוע במשך היעדרותו הממושכת, בת השנתיים כמעט. בטרם שב ישוע ממסעו זה, משפחתו בנצרת כמעט וחשבה אותו למת. ואולם, אך ורק הבטחתו של זבדיה, אשר הלך לנצרת עם בנו יוחנן במספר הזדמנויות, נטעה תקווה בלבבה של מרים.

במשך הזמן הזה, המשפחה מנצרת הסתדרה היטב; יהודה הגדיל את מכסת תרומתו בשיעור ניכר, והמשיך לתרום בשיעור המוגדל הזה עד לנישואיו. ואף כי נדרשה להם עזרה מועטה, המשיך יוחנן זבדיה להעניק למרים ולרות מתנות מדי חודש בחודשו, כפי שהנחה אותו ישוע.

3. השנה העשרים-ותשע (שנת 23 לספירה)

את כל שנתו העשרים-ותשע בילה ישוע בסיום המסע שלו באזור הים התיכון. המאורעות העיקריים – ההתנסויות אשר אותן הננו מורשים לגלות – נכללים כחלק מן הסיפור אשר מובא במסמך העוקב למסמך הנוכחי.

מסיבות רבות, נודע ישוע במהלך מסעו ברחבי העולם הרומי כסופר מדמשק. לעומת זאת, בקורינתיה ובנקודות עצירה נוספות במסעו חזרה הוא נודע כמורה יהודי.

הייתה זו תקופה גדושת אירועים בחייו של ישוע. אף כי במהלך המסע הזה הוא יצר קשרים עם אנשים רבים, התנסות זו הייתה פרק בחייו שבו הוא לא שיתף איש מבני משפחתו, או מי משליחיו. ישוע חי את חייו בגוף ועזב את העולם הזה בלא שאיש (פרט לזבדיה מבית-סיידא) ידע כי הוא ערך את המסע הנרחב הזה. כמה מחבריו סברו כי הוא חזר לדמשק; אחרים חשבו כי הוא נסע להודו. בני משפחתו שלו נטו להאמין כי הוא שהה

באלכסנדריה, זאת מפני שידעו כי בעבר הוא הוזמן לשם על-מנת לשמש עוזר-חזן.

כאשר ישוע שב לפלשתינה, הוא לא עשה דבר על-מנת לשנות את דעת בני משפחתו על כך שהלך מירושלים לאלכסנדריה; הוא אפשר להם להמשיך ולהאמין שבילה את כל משך היעדרותו מפלשתינה באותה עיר של לימוד ושל תרבות. אך ורק זכדיה בונה הסירות מבית-סיידא ידע אל נכון את העובדות; וזכדיה לא סיפר אותן לאיש.

במסגרת כלל מאמצים לפענח את משמעות חייו של ישוע באורנטיה, אתם חייבים לזכור את המניע למשימת המתת של מיכאל. אם תבקשו להבין את המשמעות המסתתרת מאחורי הרבה ממה שעשה ואשר נדמה כמוזר, עליכם להבין את התכלית שלשמה הוא שהה בעולמכם. הוא הקפיד בעקביות שלא לבנות קריירה אישית יותר מדי מושכת וגונבת-דעת. הוא ביקש שלא לשכנע את אחיו בני האדם באופן יוצא-דופן, או יתר-על-המידה. הוא הקדיש את עצמו לעבודת גילוי האב שבשמיים לאחיו בני התמותה, ובה בעת הקדיש את עצמו למשימה נעלה – לחיות את חייו הארציים כבן אנוש, כאשר כל העת הוא כפוף לרצונו של אותו אב פרדיס.

טוב יעשו כל בני התמותה הלומדים את משימת המתת האלוהית הזו, אלו המבקשים להבין את חייו הארציים של ישוע, אם יזכרו תמיד כי אף שחי את חייו בגוף באורנטיה הוא חי אותם למען כלל יקומו. בחיים אשר חי בגוף בשר ודם היה דבר-מה מיוחד ומעורר השראה עבור כל אחת ואחד משוכני הספרות המיושבות אשר ברחבי כלל היקום של נבאדון. וכך נכון הדבר גם עבור כלל העולמות אשר הפכו להיות מיושבים לאחר ימי שהותו באורנטיה. ובאופן דומה, יהיה זה נכון באותה המידה גם עבור כל העולמות אשר עשויים להפוך למיושבים על-ידי יצורים רצוניים במשך כל עתידו של היקום המקומי הזה.

במהלך הזמן וההתנסויות אשר רכש במסע הזה בעולם הרומי, השלים למעשה בן האדם את לימודו על אודות מגוון האנשים אשר חיו בעולם באותה תקופה, לימוד אשר ערך תוך יצירת קשר. באמצעות הלימוד אשר ערך אגב המסע הזה, עם שובו לנצרת הוא ידע כמעט הכול על אודות האופן שבו חיו והתפרנסו אנשים באורנטיה.

המטרה האמיתית של מסעו מסביב לאגן הים התיכון הייתה להכיר בני-אדם. במהלך המסע הזה הוא התקרב מאוד למאות בני-אדם. הוא פגש ואהב את כל סוגי האנשים, עשירים ועניים, גבוהים ונמוכים, שחורים ולבנים, מחונכים וחסרי-חינוך, מתורבתים וחסרי-תרבות, חייתיים ורוחניים, דתיים וחילוניים, מוסריים ובלתי-מוסריים.

במהלך המסע הזה בים התיכון התקדם ישוע עד מאוד במשימתו האנושית לשלוט בדעת החומרית ובת התמותה, ואילו המכוון השוכן שלו התקדם עד מאוד בהרקעתה ובכיבושה הרוחני של אותה דעת אנושית ממש. עד לסוף המסע ידע ישוע הלכה למעשה – ככל שאדם יכול להיות בטוח – שהוא היה בן האל, בן בורא של האב האוניברסלי. המכוון הצליח יותר ויותר להעלות אל דעתו של בן האדם זיכרונות מעורפלים על אודות התנסותו בפרדיס, יחד עם אביו האלוהי, לפני שבא והחל לארגן ולנהל את היקום המקומי הזה של נבאדון. וכך, אט-אט הביא המכוון אל דעתו האנושית של ישוע את אותם זיכרונות נחוצים מקיומו הקודם והאלוהי, מן התקופות השונות של העבר הכמעט-הנצחי. המאורע האחרון אשר הציף המכוון מקיומו הקדם-אנושי היה פגישת הפרידה אשר ערך עם עמנואל מסאלווינגטון, אך מעט בטרם איבד את הכרתו כאישיות ויצא אל התגשמותו בגוף באורנטיה. וזיכרון תמונה זו של קיומו הקדם אנושי, הפך לברור בתודעתו של ישוע בו ביום שהוטבל על-ידי יוחנן במימי הירדן.

4. ישוע האנושי

עבור ההוויות התבוניות השמיימיות המתבוננות של היקום המקומי, המסע הזה בים התיכון היווה את החוויה המרתקת ביותר מכל התנסויותיו של ישוע על-פני כדור הארץ, לפחות בכל הקריירה שלו עד לאירוע צליבתו ולמותו האנושי. הייתה זו התקופה המסקרנת של סעודו האישי, בניגוד לתקופה אשר עתידה לבוא בקרוב לאחריה, זו של הסעד הציבורי. תקופה ייחודית זו הייתה עוד יותר מסקרנת מפני שבעת ההיא הוא היה עדיין הנגר מנצרת, בונה הסירות מכפר נחום, הסופר מדמשק; הוא עדיין היה בן האדם. הוא טרם השיג שליטה מלאה על דעתו האנושית; ובמקביל, המכוון עדיין לא השיג שליטה מלאה על הזהות בת התמותה. הוא עדיין היה אדם בין בני האדם.

ההתנסות הדתית האנושית הטהורה – הצמיחה הרוחנית האישית – של בן האדם הגיעה כמעט לשיא במהלך שנה זו, השנה העשרים-ותשע. התנסות ההתפתחות הרוחנית הזו אירעה כצמיחה רציפה והדרגתית, החל מרגע הגעתו של מכוון המחשבה שלו ועד ליום שבו הושלמה ואושרה אותה מערכת יחסים אנושית רגילה וטבעית שבין דעתו החומרית של האדם לבין מתת הדעת של הרוח – תופעת הפיכתן של שתי אלה, דעת זו ודעת זו, לאחת, ההתנסות אשר אותה השלים בן האדם סופית כבן-תמותה מוגשם בבשר ודם של העולם ביום שבו הוטבל במימי הירדן.

במהלך השנים האלה, אף כי נראה היה שהוא לא התייחד באופן רשמי עם אביו שבמרומים במשך פעמים רבות כל-כך, הוא אכן שכלל שיטות יעילות יותר ויותר ליצירת קשר אישי עם נוכחותו רוחו השוכנת של אב פרדיס. הוא חי חיים אמיתיים, חיים מלאים, וחיים רגילים באמת, טבעיים וממוצעים, בגוף בשר ודם. ומניסיונו האישי הוא יודע מה ששקול בפועל למהות ולסך כלל חייהם של בני האדם בעולמות החומר של הזמן והמרחב.

בן האדם התנסה בקשת רחבה של רגשות אנושיים, למן האושר העילאי ועד לצער העמוק. הוא היה ילד של שמחה ובעל חוש הומור נדיר; ובדומה לכך אף היה "איש למוד צער ויגון". במובן הרוחני, הוא חי את החיים האנושיים מלמטה עד למעלה, מתחילתם ועד סופם. מנקודת מבט חומרית, אף כי נדמה שחמק מלחיות את שני הקצוות של הקיום החברתי האנושי, מבחינה אינטלקטואלית הוא התוודע לחלוטין להתנסות השלמה והכוללת של

ישוע ידע על המחשבות, הרגשות והדחפים של בני התמותה האבולוציוניים והמרקיעים של העולמות, מן הלידה ועד למוות. הוא חי את החיים האנושיים למן ההתחלות של הזהות הפיזית, האינטלקטואלית והרוחנית ובמעלה הינקות, הילדות, הנערות והבגרות – ואפילו עד לחוויית המוות האנושית. הוא לא רק חלף דרך התקופות האנושיות הרגילות והמוכרות האלה, שלבים של התקדמות אינטלקטואלית ורוחנית, אלא גם התנסה באופן מלא בשלבים הגבוהים והמתקדמים יותר של השילוב שבין האדם למכונן, שלבים שרק מתי מעט באורנטיה הגיעו אליהם מעולם. וכך הוא התנסה במלוא חייו של אדם בן-תמותה, לא רק כפי שחיים אותם בעולמכם שלכם, אלא גם כפי שחיים אותם בכל יתר העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב, ואפילו בגבוהים ובמתקדמים שבעולמות אשר התייצבו באור ובחיים.

ואף-על-פי שייתכן שאחיו בני התמותה – אלו אשר נזדמן להם לחיות יחד עמו על-פני האדמה – לא סמכו את ידם באופן מלא ובלתי-מסויג על החיים המושלמים אשר חי בדמות בשר ודם, עדיין, האב האוניברסלי קיבל באופן מלא ובלתי-מסויג את החיים אשר חי ישוע מנצרת בגוף באורנטיה. חיים אלו הוכרו כחיים אשר היו – בעת ובעונה אחת ובאישיות חיה אחת – את מלוא ההתגלות של האל הנצחי לבן התמותה, ואת תצוגתה של אישיות אנושית אשר הפכה למושלמת לשביעות רצונו של הבורא האנסופי.

וזו הייתה תכליתו האמיתית והנעלה. הוא לא ירד לאורנטיה על-מנת לחיות כדוגמא המפורטת והמושלמת עבור כל ילד או כל מבוגר, עבור כל גבר או כל אישה, בגיל כזה או אחר. אכן נכון הדבר כי בחייו המלאים, העשירים, היפים והנאצלים, כולנו עשויים למצוא הרבה ממה שמהווה דוגמא מעודנת ומעוררת השראה באופן אלוהי; וזאת מפני שהוא חי חיים אנושיים אמיתיים ואוטנטיים. ישוע לא חי את חייו על-פני האדמה על-מנת להוות דוגמא אשר כל בני האדם האחרים נדרשים להעתיקה. הוא חי את חייו בגוף הודות לאותו סעד של חמלה, אשר עמו תוכלו אתם כולכם לחיות את חייכם על-פני האדמה; וכפי שהוא חי את חייו כבן-אנוש בתקופתו שלו כפי שהיה הוא, כך הוא מהווה דוגמא לכולנו לפיה נוכל לחיות את חייו אנו בתקופתנו כפי שאנו הננו. ייתכן שלא תשאפו לחיות את חייו, אך תוכלו להחליט לחיות את חייכם כפי שהוא חי את חייו שלו, ובאותם דרך ואופן. ייתכן שישוע איננו מהווה את הדוגמא הטכנית המפורטת עבור כלל בני התמותה בכל הגילאים ובכל העולמות של היקום המקומי הזה, אך לנצח הוא יישמש גורם של השראה וינחה את כל אלו העולים לרגל לפרדיס מעולמות תחילת ההרקעה מעלה דרך יקום של יקומים, והלאה דרך האוונה לפרדיס. ישוע הינו הדרך החדשה והחיה אשר מובילה מן האדם אל עבר האל, מן החלקי אל עבר המושלם, מן הארצי אל עבר השמימי, מן הזמן אל עבר הנצח.

עם תום שנתו העשרים-ותשע, ישוע מנצרת סיים כמעט לחלוטין לחיות את החיים הנדרשים מבני-תמותה אשר שוהים בגוף בשר ודם. הוא בא אל כדור הארץ כמלוא האל המתעתד להתגלות לאדם; וכעת הוא הפך לאדם כמעט מושלם, אשר ממתין להזדמנות להיות מוצג בפני האל. ואת כל זאת עשה בטרם מלאו לו שלושים שנים.

הספר של אורנטיה

מסמך 130 -

בדרך לרומא

המסע ברחבי העולם הרומי נמשך כמעט לכל אורך השנה העשרים-השמונה והשנה העשרים-ותשע לחייו הארציים של ישוע. ישוע ושני הילידים מהודו – ג'ונד ובנו ג'ניד – יצאו מירושלים בבוקר יום ראשון, ה-26 באפריל, שנת 22 לספירה. הם ערכו את מסעם בהתאם לתוכנית, וישוע נפרד מן האב ומן הבן בעיר קרקס שלחוף המפרץ הפרסי בעשירי לחודש דצמבר בשנה שלאחר מכן, שנת 23 לספירה.

מירושלים הם נסעו לקיסריה דרך יפו. מקיסריה הם לקחו סירה ויצאו לעבר אלכסנדריה. מאלכסנדריה הם הפליגו ללֶסְיָא שבכרתים. מכרתים הפליגו לקרתגו ועגנו בקירְנָה. מקרתגו הם הפליגו בסירה לנפולי ועצרו במלטה, בסירקוזה ובמְסִינָה. מנפולי הם הלכו לקפואה, ומשם צעדו בְּוִיָה אֶפְיָה אל רומא.

לאחר שהייתם ברומא הם נסעו יבשתית לטָאראַנְטוּ, משם הפליגו לאתונה שביוון עם עצירות בניקופוליס ובקורִינְתוֹס. מאתונה הם נסעו לֶאָפְסוֹס דרך טְרוֹאָס. מאפסוס הפליגו לקפריסין ועצרו בדרך ברודוס. הם בילו בקפריסין זמן ממושך בטיול ובמנוחה, ואז הפליגו לאנטיוכיה שבסוריה. מאנטיוכיה הם יצאו דרומה לעבר צידון ומשם אל דמשק. משם הם נסעו בשיירה למסופוטמיה, וחלפו דרך תֶּפֶסֶח וְלָרִיסָה. הם בילו זמן-מה בבבל, ביקרו באור ובמקומות אחרים, ומשם עברו לְשׁוֹשָׁן. משושן הם נסעו ל קרקס, ו משם הפליגו ג'ונד וג'ניד להודו.

היה זה במהלך ארבעת החודשים שבהם ישוע עבד בדמשק, שהוא למד באופן בסיסי את השפה אשר אותה דיברו ג'ונד וג'ניד. בעת שהייתו שם, חלק גדול מעיסוקו היה בתרגום מיוונית לאחת מן השפות של הודו; וסייע בעדו אדם אשר נולד במחוז הולדתו של ג'ונד.

במסגרת המסע הזה באזור הים התיכון ישוע בילה כמחצית מכל יום בלמדו את ג'ניד ובשירותי תרגום במפגשיו העסקיים ובמגעיו החברתיים של ג'ונד. את השארית של כל יום אשר עמדה לרשותו, הוא הקדיש ליצירתם של הקשרים האישיים הקרובים הללו עם אחיו בני האדם – אותן מערכות יחסים אינטימיים עם בני התמותה של העולם, אשר אפיינו כל-כך את פעילותו במהלך השנים האלה אשר קדמו במעט לסעוד הציבורי.

ישוע התוודע לציוויליזציה החומרית והאינטלקטואלית הגבוהה יותר של המערב והלבנט מתוך צפייה, ותוך כדי מגע ישיר הלכה למעשה; מג'ונד ומבנו המבריק הוא למד רבות על הציוויליזציה ועל התרבות של הודו ושל סין; זאת הואיל וג'ונד – אשר היה אזרח הודו בעצמו – ערך שלושה מסעות נרחבים באימפריה של הגזע הצהוב.

האיש הצעיר, ג'ניד, למד רבות מישוע במשך הקשר הארוך והאינטימי הזה אשר נוצר ביניהם. הם פיתחו חיבה רבה זה כלפי זה, ופעמים רבות ניסה אביו של הנער לשכנע את ישוע לשוב עמם להודו; ואולם ישוע תמיד סירב וציין את הצורך שלו לשוב אל משפחתו בפלשתינה.

1. ביפו – ההרצאה על יונה

במהלך שהותם ביפו פגש ישוע את גֶדְיָא, מתרגם פלישתי אשר עבד עבור שמעון, פלוני מעבד עורות. סוכניו של ג'ונד במסופוטמיה ניהלו מסחר ענף עם שמעון זה; ולפיכך ביקש ג'ונד לבקר בדרך לקיסריה. בעת שהותם ביפו, ישוע וגדיא פיתחו ידידות חמה. הפלישתי הצעיר הזה היה מחפש של אמת. ישוע היה מספק של אמת; הוא היה האמת עבור אותו דור באורנטיה. כאשר נפגשים מחפש אמת גדול ומעניק אמת גדול, התוצאה הינה הארה גדולה ומשחררת, אשר נולדת מן ההתנסות באמת חדשה.

ערב אחד צעדו ישוע והפלישתי הצעיר לאחר ארוחת הערב לאורך חוף הים, וגדיא, אשר לא ידע עד כמה הכיר זה "הסופר מדמשק" את המסורת היהודית, הצביע בפני ישוע על המזח שממנו, על-פי המסורת, יצא יונה אל מסעו האומלל לתרשיש. וכאשר סיים את דבריו, הוא שאל את ישוע כך: "אך האם אתה סבור שהדג הגדול אכן בלע את יונה?" ישוע הבחין בכך שחייו של האיש הצעיר הזה הושפעו במידה עצומה מן הסיפור הזה, וכי הרהוריו הביאו אותו להתרשם רושם כביר מן האיוולת אשר בניסיון הבריחה מן החובות; ולפיכך נמנע ישוע מלומר דבר אשר היה מקעקע באופן פתאומי את היסודות הנוכחיים אשר הניעו אז את גדיא בחייו המעשיים. ובתשובה לשאלתו זו אמר ישוע: "ידידי, כולנו הננו כיונה, ועל כולנו להיות על-פי רצון האל, ולעולם, כאשר נבקש לחמוק מן החובה הנוכחית שלנו בחיים, בבריחתנו אל דבר אשר מושך אותנו במרחקים, אנחנו משימים עצמנו תחת שליטתן המיידית של אותן השפעות אשר אינן מוכוונות על-ידי כוחות האמת והצדק. הבריחה מן החובה כמוה כהקרכת האמת. בריחה

משירות האור והחיים יכולה להוביל אך ורק לעימותים מצערים עם לווייתני האנוכיות, ואלה יובילו בסופו של דבר אל החשכה ואל המוות, אלא אם כן יתהפך לבו של אותו יונה, אשר נטש את האל, ואפילו מתוך מעמקי היאוש יבקש את האל ואת טובו. וכאשר נשמות נרפות מעין אלה מבקשות בכנות את האל – כאשר הן רעבות לאמת וצמאות לצדק – דבר לא יוכל לעמוד בפני שחרורן. אין זה משנה לאילו מעמקי מעמקים הן נפלו. כאשר הן תבקשנה בלבב שלם את האור, רוח האל שבשמיים תשחרר אותן מן השבי שלהן; נסיבות החיים המרושעות יפלטו אותן חזרה אלי חוף המבטחים של הזדמנויות טריות לשירות מחודש ולחיים בחוכמה רבה יותר.”

הלימוד של ישוע נגע עמוקות בגדיא, והם שוחחו בחוף הים עמוק אל תוך הלילה, ובטרם שבו לאכסניה שלהם, הם התפללו יחדיו וזה עבור זה. היה זה אותו גדיא אשר האזין מאוחר יותר לנאומו של פטרוס, אשר הפך למאמין אדוק בישוע מנצרת, וערב אחד אף ניהל עם פטרוס ויכוח בלתי-נשכח בביתו של דורקס. ולגדיא הייתה נגיעה גדולה להחלטתו הסופית של שמעון, סוחר העורות האמיד, לאמץ את הנצרות.

(בסיפור הזה, על אודות עבודתו האישית של ישוע עם אחיו בני התמותה במהלך מסעו זה באגן הים התיכון, ובהתאם לרשות אשר ניתנה לנו, אנו נתרגם בחופשיות את דבריו לשפה ולמונחים המודרניים המקובלים באורנטיה בזמן עריכת מצגת זו.)

פגישתם האחרונה של ישוע ושל גדיא עסקה בנושא הטוב והרע. הפלישתי הצעיר הזה הוטרד עד מאוד מתחושת חוסר צדק בשל נוכחותו בעולם של הרע לצד הטוב. וכך הוא אמר: “איך יוכל האל, אם הוא טוב במידה אינסופית, להרשות לנו לסבול מן הצער של הרע; אחרי ככלות הכול, מי יוצר את הרע?” רבים באותם ימים עדיין האמינו כי האל הוא היוצר הן את הטוב והן את הרע, אך ישוע מעולם לא לימד דבר שגוי מעין זה. בתשובה לשאלתו אמר ישוע: “אחי, האל הינו אהבה; ולפיכך הוא חייב להיות טוב, וטובו הינו כה כביר ואמיתי עד כי הוא לא יוכל להכיל אפילו טיפה מן הרוע הקטן והבלתי-מציאותי. האל הינו טוב באופן כה חיובי, עד כי לא נותר בו מקום כלשהו לרוע השלילי. הרוע הינו בחירתם הבלתי-בוגרת וצעדם השגוי והבלתי-מחושב של אלו אשר מתנגדים לטוב, דוחים את היופי ואינם נאמנים לאמת. הרוע הינו אך ורק האופן שבו חוסר הבגרות מותאם באופן שגוי, או השפעתה ההורסת והמעוותת של הבורות. הרוע הינו החושך הבלתי-נמנע, אשר מגיע לאחר שדוחים בטיפשות את האור. הרוע הינו מה שחשוך ושאינו אמיתי, והדבר שבשעה שמאמצים אותו מתוך מודעות ותומכים בו במכוון, הופך לחטא.”

“אביך שבשמים, בנותנו לך את היכולת לבחור בין האמת לבין השגיא, יצר בכוח את צדם השלילי של חיי האור והחיים החיוביים; אך שגיאות הרוע האלה אינן קיימות באמת, עד לשעה שבה הן נולדות מרצונו של יצור תבוני הבוחר לחיות את חייו באופן שגוי. או אז מועלה הרוע הזה למדרגת חטא, כאשר יצור רצוני ומתמרד זה בוחר בו בידועין ובמכוון. זוהי הסיבה שבעטיה מתיר אבינו שבשמיים לטוב ולרע לחיות זה לצד זה עד לסוף החיים, ממש כפי שהטבע מתיר לחיטה ולזונגין לצמוח זה לצד זה עד לעת הקציר.” תשובתו של ישוע השביעה לחלוטין את רצונו של גדיא, והדיון אשר ערכו לאחר מכן הבהיר לו את המשמעות האמיתית של ההצהרות רבות החשיבות האלה.

2. בקיסריה

ישוע וחבריו השתהו בקיסריה מעבר לזמן המצופה; וזאת משום שהתגלה כי אחד ממוטות החתירה העצומים של הספינה אשר עליה התכוונו להפליג עמד בסכנת שבירה. רב החובל החליט להישאר בנמל עד אשר יוכן מוט חדש. מכיוון שהיה מחסור בנגרים אומנים המוכשרים למלאכה זו, התנדב ישוע לסייע. בערבים צעדו ישוע וחבריו על החומה היפהפייה אשר הקיפה את הנמל ושימשה כטיילת. גניד נהנה עד מאוד מן ההסבר שסיפק לו ישוע על אודות מערכת המים של העיר ועל האופן שבו נוצלה הגאות על-מנת לשטוף את רחובותיה של העיר ואת מערכות הביוב שלה. הנער היהודי הזה התרשם עד מאוד מן המקדש לאוגוסטוס. המקדש ניצב על גבעה ומעליו נישא פסל עצום של הקיסר הרומי. את אחר הצהריים השני לשהותם בילו שלושתם במופע באמפיתאטרון העצום, בעל הקיבולת של עשרים-אלף צופים, ובאותו לילה הם צפו בהצגה יוונית אשר הועלתה בתיאטרון. היו אלו המופעים הראשונים מן הסוג הזה אשר ראה גניד מעולם, והוא שאל את ישוע שאלות רבות על אודותיהם. בבוקר היום השלישי הם ערכו ביקור רשמי בארמון המושל, וזאת מכיוון שקיסריה שימשה כבירת פלשתינה וכמקום משכנו של הנציב הרומי.

באכסניה שלהם התארח גם סוחר ממונגוליה, ומכיוון שבן המזרח הרחוק הזה דיבר יוונית טובה באופן יחסי, נפגש עמו ישוע לכמה פגישות ארוכות. אדם זה התרשם עד מאוד מפילוסופיית החיים של ישוע, ומעולם לא שכח את מילות החוכמה שלו באשר לכך שראוי “לחיות את החיים השמימיים בעודנו על-פני האדמה, וזאת באמצעות הכפפה יומיומית לרצון האב שבשמיים.” הסוחר הזה היה טאואיסט, ולפיכך האמין אדוקות בדוקטרינה על אודות אלוהות אוניברסאלית. עם שובו למונגוליה הוא החל ללמד את האמיתות המתקדמות האלה את שכניו ואת עמיתיו לעסקים, וכתוצאה ישירה של הפעילויות האלה החליט בנו הבכור להפוך לכומר טאואיסטי. איש צעיר זה קידם רבות את האמת המתקדמת במשך כל ימי חייו, ואחריו עשו כן בנו ונכדו, אשר כמוהו שמרו אמונים לדוקטרינה של האל האחד - השליט העליון אשר במרומים.

אף-על-פי שהזרם המזרחי של הכנסייה הנוצרית המוקדמת – זה שמרכזו נמצא בעמן – שמר אמונים לתורתו של ישוע יותר מאשר אחיהם בירושלים של חברי הזרם הזה, מצער היה הדבר כי לא נמצא איש כדוגמת פטרוס אשר הלך לסין, או אדם כדוגמת פאולוס אשר הלך להודו, שם בשלה הקרקע הרוחנית לזרע הבשורה החדשה על אודות הממלכה. תורה זו ממש מאת ישוע – כפי ששמרו אותה התלמידים בעמן – הייתה יכולה למצוא חן מיד, ובאופן יעיל, בעיניהם – וכן להתקבל על דעתם – של בני העמים הרעבים רוחנית של אסיה; וזאת ממש כפי שאירע לעמי המערב אשר שמעו את פטרוס ואת פאולוס.

אחד מן הצעירים אשר עבד עם ישוע יום אחד בתיקון מוט ההיגוי, התעניין מאוד במילים שהפטיר ישוע מעת לעת בשעת עבודתם במספנה. כאשר רמז ישוע שהאב שבשמיים מתעניין ברווחת ילדיו אשר על-פני האדמה, אמר צעיר זה, אֶנְקֶסְנֶד: “אם האֵלים מתעניינים בי, מדוע לא יסלקו את

מנהל המשמרת האכזרי והבלתי-הגון של הסדנה הזו?" והוא נחרד כאשר ענה לו ישוע, "מכיוון שאתה יודע את דרכי הנועם ומעריך את הצדק, אולי זימנו אליך האלים את האדם השוגה הזה על-מנת שתוביל אותו לדרך טובה יותר. אולי אתה הנך המלח אשר ייטיב את טעמו של האח הזה בעיני כל בני האדם האחרים; כמובן, אם לא איבדת אתה את טעמך. כפי שהדברים הם כעת, אדם זה שולט בכך, לפי שדרכיו הרעות משפיעות עליך לרעה. מדוע שלא שתפעיל את שליטתך שלך ברוע באמצעות כוחו של הטוב, ותשלוט אתה בכל מערכות היחסים השוררות בין שניכם? אני חוזה שאם תיתן לו סיכוי אמיתי והוגן, הטוב שבך יכול להתגבר על הרע שבו. אין שום הרפתקה מסקרנת יותר בקיום האנושי מזו שבה אנחנו נהנים מן ההתרגשות של השותפות בין החיים החומריים ובין האנרגיה הרוחנית והאמת האלוהית, כאשר אלו מנצחים באחד ממאבקיםם בשגיאה וברוע. זוהי התנסות מדהימה, התמרה של ממש, להפוך לצינור חי של אור רוחני עבור בן-תמותה המצוי בחשיכה רוחנית. אם בורכת באמת יותר מן האדם הזה, ראוי שהצורך שלו יאתגר אותך. בוודאי אתה אינך הפחדן אשר יכול לעמוד על החוף בעודו צופה באדם טובע אשר אינו יודע לשחות! עד כמה ערכית יותר הינה נשמתו של אדם זה, התועה בחשיכה, ביחס לגופו הטובע במים!"

אֶנְקֶסְנֶד הושפע עמוקות ממילותיו של ישוע. ואז הוא סיפר לממונה שלו את אשר אמר ישוע, ובאותו הלילה ביקשו שניהם את עצתו של ישוע באשר לרווחת נשמותיהם. ומאוחר יותר, לאחר שהופץ המסר הנוצרי בקיסריה, האמינו שני הגברים הללו – האחד יווני והשני רומי – למילותיו של פטרוס והפכו לחברים משפיעים בכנסייה אשר ייסד. מאוחר יותר, מונה היווני הצעיר הזה למשרתו של סֶנְטורִיוֹן רומי בשם קוֹרְנֶלְיוֹס, אשר הפך למאמין הודות לסעדו של פטרוס. אנקסנד המשיך לסעוד באור את אלו אשר ישבו בחשיכה, עד לימים שבהם נכלא פאולוס בקיסריה, ושם מת בתאונה בטבח הגדול שבו נטבחו עשרים-אלף יהודים; הוא מת בשעה שסעד את הסובלים ואת הגוססים.

בעת הזו החל גניד ללמוד כיצד מבלה מורהו את עתות הפנאי שלו, ועוסק בסעד האישי הבלתי-שגרתי הזה לאחיו בני האדם; וההודי הצעיר החליט לגלות מדוע ישוע פועל כך ללא לאות. הוא שאל את ישוע: "מדוע אתה מעסיק את עצמך ברציפות במפגשים הללו עם זרים?" וישוע ענה: "גניד, שום אדם איננו זר עבור מי שידע את האל. בהתנסות של מציאת האב שבשמיים, אתה מגלה כי כל בני האדם הינם אחיד. ואז, האם זה מוזר שאדם שמח לקראת מפגש עם אח אשר זה עתה גילה? להכיר ולהתוודע לאחיי ולאחיותיי, ללמוד את בעיותיהם וללמוד לאהוב אותם, זוהי ההתנסות העילאית של החיים."

מפגש זה נמשך אל עומק הלילה, ובמהלכו ביקש האדם הצעיר מישוע להסביר לו את ההבדל בין רצון האל לבין אותה פעולת בחירה של הדעת האנושית, אשר אף היא מכונה בשם "רצון". להלן סיכום הדברים אשר אמר ישוע: רצון האל הוא דרך האל, שותפות עם בחירת האל נוכח כל חלופה פוטנציאלית אחרת. ולפיכך, עשיית רצון האל מתבטאת בהתנסות שבמהלכה הופך האדם בהדרגה להיות יותר ויותר דמוי-אל, והאל הינו המקור והיעד של כל מה שהינו טוב ויפה ואמיתי. רצונו של האדם הינו דרכו של האדם, סך כל מה שבן התמותה בוחר להיות ולעשות. הרצון הינו בחירתה המכוונת של הוויה מודעת-לעצמה, אשר מובילה לפעולה מתוך-החלטה אשר מבוססת על מחשבה מעמיקה ונבונה.

באותו אחר-צהריים שיחקו ישוע וגניד בהנאה עם כלב רועים חכם מאוד, וגניד ביקש לדעת אם לכלב יש נשמה, אם יש לו רצון. ובתשובה לשאלותיו אמר ישוע: "לכלב יש דעת שבאמצעותה הוא יוכל לדעת את האדם החומרי, את אדוניו, אך הוא לא יוכל לדעת את האל, אשר הינו רוח; משום כך, אין לכלב טבע רוחני והוא לא יוכל ליהנות מהתנסות רוחנית. לכלב עשוי להיות רצון אשר מקורו מן הטבע, ושאותו ניתן לפתח באמצעות אילוף, אך יכולת כזו של הדעת אינה מהווה כוח רוחני, ואף לא ניתן להשוותה לרצון האנושי, זאת לפי שהיא איננה קשורה למחשבה מעמיקה – קרי איננה תוצאה של הבחנה בין משמעויות גבוהות יותר ומוסריות, או של בחירה בערכים רוחניים ונצחיים. כוחות ההבחנה הרוחניים הללו והיכולת לבחור פֶּאֶמַת, הם אשר הופכים את האדם בן התמותה להוויה מוסרית, ליצור אשר ניהן באחריות רוחנית ובפוטנציאל להישרדות נצחית." ישוע המשיך והסביר כי היעדרן של יכולות מנטאליות מעין אלה אצל בעלי החיים תמנע מהם לעד את היכולת לפתח שפה בזמן, ולחיות דבר-מה השקול להישרדות האישיות בנצח. כתוצאה מן הלימוד של אותו יום, גניד לא האמין יותר בגלגול נשמות האדם אל תוך גופיהם של בעלי-חיים.

למחרת היום שוחח גניד על אודות כל זאת עם אביו, ובתשובה לשאלתו של גונוד הסביר ישוע כי "הרצונות האנושיים אשר עוסקים אך ורק בהחלטות ברות החלוף הנוגעות לבעיות החומריות של הקיום החייתי, נידונים לכליה בזמן. אלו אשר מקבלים בלב שלם החלטות מוסריות, וכן בוחרים בחירות רוחניות בלתי-מסויגות, הופכים בכך להיות מזוהים יותר ויותר עם הרוח האלוהית השוכנת בקרבם, ולפיכך הינם מותמרים יותר ויותר אל ערכי ההישרדות הנצחיים – אלו של ההתקדמות אשר אין לה סוף של שירות אלוהי."

ובזה היום ממש התרחשה הפעם הראשונה שבה שמענו את האמת רבת המשמעות, אשר, במונחים מודרניים, גורסת כי: "הרצון הינו אותו ביטוי של הדעת האנושית, אשר מאפשר לתודעה הסובייקטיבית לבטא את עצמה באופן אובייקטיבי, ולחיות את התופעה של השאיפה להידמות לאל." וזהו הינו המובן המאפשר לכל אדם חושב ובעל נטיית דעת רוחנית להפוך ליצירת.

3. באלכסנדריה

הביקור בקיסריה היה גדוש אירועים, וכאשר הספינה הייתה מוכנה, ישוע ושני חבריו הפליגו בצהרי היום בדרכם אל עבר אלכסנדריה.

השלושה נהנו ממסע נעים ביותר בדרכם לאלכסנדריה. גניד היה מאושר והעסיק את ישוע במתן תשובות לשאלותיו. כאשר הם התקרבו לנמל העיר, שמח האיש הצעיר למראה המגדלור הענק של פֶּאֶרוֹס. המגדלור ניצב על האי אשר אלכסנדר חיבר במזח אל היבשה. המזח יצר שני מעגנים מרהיבים, אשר הפכו את אלכסנדריה לצומת הימי שחיבר בין אפריקה, אסיה ואירופה. המגדלור הכביר הזה היה אחד משבעת פלאי העולם, והוא קדם לכל המגדלורים אשר התקיימו לאחריו. הם השכימו מוקדם בבוקר על-מנת לצפות בפלא הזה – מגדלור מופלא ומציל חיים מעשה ידי אדם –

ובינות לקריאות הפליאה של גניד אמר ישוע: "ואתה, בני, תהיה עם שובך להודו כמגדלור הזה, ואפילו לאחר שאביך ייאסף אל אבותיו; אתה תהפוך להיות כאור החיים עבור אלו היושבים סביבך בחשיכה, ותראה לכל אלו המבקשים להגיע אל נמל הישועה והביטחון את הדרך אליו." ובעת שלחן גניד את ידו של ישוע, הוא אמר "אכן, כך אהיה."

ושבו נציין כי המורים הראשונים של הדת הנוצרית שגו שגיאה גסה בכך שהפנו את תשומת ליבם כמעט באופן בלעדי אל הציוויליזציות המערביות של העולם הרומי. תורתו של ישוע, כפי שלמדוה המאמינים במסופוטמיה של המאה הראשונה לספירה, הייתה מתקבלת בברכה בקרב קבוצות הדת האסיאתיות השונות.

בשעה הרביעית להגעתם הם כבר התמקמו בסמוך לקצה המזרחי של השדרה הארוכה והרחבה, כשלושים מטרים רוחבה וכשמונה קילומטרים אורכה, שדרה אשר השתרעה עד לקצה המערבי של העיר בת מיליון התושבים. לאחר שסקרו את האתרים המרכזיים של העיר – האוניברסיטה (מוזיאון), הספרייה, המאוזולאום המלכותי של אלכסנדר, הארמון, המקדש של נפטון, התיאטרון והגימנזיום – נפנה גונוד לעסקיו בעוד שישוע וגניד הלכו לספרייה, אשר הייתה הספרייה הגדולה בעולם. כאן נאספו מכל רחבי העולם המתורבת קרוב למיליון כתבי יד: מיוון, רומא, פלשתינה, פרסיה, הודו, סין ואפילו מיפן. בספרייה הזו חזו עיניו של גניד באוסף הספרות היהודית הגדול בעולם; וכאן הם בילו מדי יום זמן-מה במשך כל שהותם באלכסנדריה. ישוע סיפר לגניד על אודות התרגום של כתבי הקודש העבריים ליוונית אשר נערך במקום הזה. והם שוחחו שוב ושוב על אודות כל דתות העולם, וישוע ניסה להצביע לדעת צעירה זו על האמת המצויה בכל אחת מהן, אך תמיד הוסיף: "ואילו יהוה הינו האל אשר התפתח מן ההתגלות של מלכי-צדק, ומן הברית עם אברהם. היהודים היו צאצאיו של אברהם, ולאחר מכן הם שכנו באותה ארץ שבה חי ולימד מלכי-צדק, ואשר ממנה הוא שילח מורים אל כל רחבי העולם; ויותר מאשר כל דת אחרת בעולם, גיבשה בסופו של דבר דתם שלהם את החזות הברורה ביותר של אדוני אלוהי ישראל בדמות האב האוניברסלי."

תחת הנחייתו של ישוע אסף גניד את כלל התורות של דתות העולם אשר הכירו באלוהות אוניברסלית; אף אם הן הכירו בה בעת – במידה כזו או אחרת – גם באלוהויות הכפופות לה. לאחר דיונים ממושכים החליטו ישוע וגניד כי לדת הרומית לא היה אל אמיתי, וכי דתם לא הייתה הרבה יותר מאשר סגידה לקיסר. הם סיכמו כי ליוונים הייתה פילוסופיה, אך זו לא התקרבה לכדי דת בעלת אל אישי. הם לא הכלילו את כתות המסתורין בשל הבלבול שעורר מספרן הרב, וגם בשל העובדה שנדמה כי מגוון המושגים אשר גיבשו על אודות האלוהות מקורו בדתות אחרות וקדומות יותר.

ואף-על-פי שהתרגומים הללו נערכו באלכסנדריה, גניד לא סיים לגבש את המבחרים הללו, ולא סיים להוסיף להם את מסקנותיו האישיות, אלא עד מעט לפני תום שהותם ברומא. הוא הופתע מאוד לגלות שכל הטובים שבסופרי הדת של כתבי הקודש בעולם הכירו, פחות או יותר בבהירות, בקיומו של אל נצחי, והסכימו במידה רבה באשר לאופיו של האל הנצחי הזה וליחסו אל האדם בן התמותה.

במהלך שהותם באלכסנדריה, ישוע וגניד בילו זמן רב במוזיאון. מוזיאון זה לא פלל אוסף של חפצים נדירים, אלא דווקא היה אוניברסיטה לאמנויות, למדע ולספרות. פרופסורים מלומדים נתנו בו הרצאות יומיות, ובאותם זמנים היה זה המרכז האינטלקטואלי של העולם המערבי. מדי יום פירש ישוע את ההרצאות עבור גניד; יום אחד במהלך השבוע השני הפטיר האיש הצעיר: "מורי, יהושע, אתה יודע יותר מן הפרופסורים הללו; עליך לעמוד ולספר להם את הדברים הכבירים אשר סיפרת לי; מוחם מעורפל בשל יותר מדי מחשבה. אדבר עם אבי ואבקש ממנו שיארגן זאת." ישוע חייך ואמר: "אתה תלמיד שמתפעל, אבל המורים הללו לא יסכימו שאתה ואני נלמד אותם. בקרב בני האדם, גאוות הלימוד הבלתי-רוחני מהווה סכנה. המורה האמיתי שומר על היושרה האינטלקטואלית שלו בכך שתמיד הוא נשאר תלמיד."

אלכסנדריה הייתה העיר שבה מוזגה תרבות המערב, והייתה – לאחר רומא – העיר הגדולה והמרהיבה בעולם. כאן נמצא בית הכנסת היהודי הגדול בעולם, מושבו של הסנהדרין של אלכסנדריה, ובו שבעים המנהיגים החכמים.

בין האנשים הרבים אשר עמם ניהל גונוד עסקים נמנה בנקאי יהודי אחד, אלכסנדר, אשר אחיו פילון נמנה עם הפילוסופים הידועים של אותה עת. פילון עסק במלאכה הראויה לשבח, אך המסובכת עד מאוד, של יצירת הרמוניה בין הפילוסופיה היוונית לתיאולוגיה היהודית. גניד וישוע שוחחו רבות על אודות תורותיו של פילון וציפו לשמוע כמה מהרצאותיו, אך במשך כל שהותם באלכסנדריה שכב היהודי ההלניסטי הנודע הזה חולה במיטתו.

ישוע שיבח בפני גניד חלקים גדולים בפילוסופיה היוונית ובדוקטרינות הסטואיות, אך הוא הסביר לנער את האמת, לפיה אותן מערכות אמונות – ממש כמו כמה מן התורות הבלתי-מובחנות של בני עמו שלו – היו דת אך ורק במובן שבו הן גרמו לבני האדם למצוא את האל וליהנות מחוויית חיים של ידיעת הנצחי.

4. ההרצאה על המציאות

בלילה שלפני יציאתם מאלכסנדריה, נפגשו גניד וישוע פגישה ממושכת עם אחד מן הפרופסורים המובילים באוניברסיטה אשר לימד את תורת אפלטון. ישוע תרגם עבור המורה המלומד היווני, אך לא הוסיף דבר מדעותיו שלו עצמו כנגד הפילוסופיה היוונית. מכיוון שבאותו ערב היה גונוד טרוד בעסקיו, לאחר שהפרופסור עזב שוחחו המורה ותלמידו שיחה ארוכה וגלוית לב על אודות הדוקטרינות של אפלטון. ואף כי ישוע אישר באופן חלקי כמה מן התורות היווניות – אשר נגעו לתיאוריה שגרסה כי הדברים החומריים של העולם הינם כהשתקפות מעורפלת של המציאויות הרוחניות, הבלתי-נראות אך הממשיות יותר – הוא ביקש להניח יסוד מהימן יותר לחשיבתו של הנער; וכך החלה הרצאה ארוכה אשר נגעה לטיב

המציאות ביקום. ואלו עיקרי הדברים אשר אמר ישוע לגנדי, במושגים מודרניים:

מקור המציאות ביקום הינו האינסופי. הדברים החומריים של הבריאה הסופית הינם ההשלכות בזמן ובמרחב של תבנית פרדיס ושל דעתו האוניברסלית של האל הנצחי. הסיבתיות בעולם הפיזי, המודעות העצמית בעולם האינטלקטואלי והעצמיות המתקדמת בעולם הרוחני – מציאויות אלה, כאשר הן מושלכות בקנה מידה אוניברסלי, משולבות במערכות יחסים נצחיות ונחותות באופן מושלם איכותית ומתוך ערכיות אלוהית – והן אשר מכוננות את מציאותיותו של העליון. ואולם, ביקום אשר משתנה כל העת, האישיות המקורית של הסיבתיות, של התבונה ושל ההתנסות הרוחנית, נותרת ללא שינוי, היא הינה מוחלטת. כל הדברים עשויים להשתנות, ואפילו ביקום נצחי בן אינספור ערכים ואיכויות אלוהיות, וכך גם קורה לעיתים קרובות. אך לא כן באשר למוחלטים, ובאשר לכל מה שהגיע למעמד פיזי מוחלט, לדרגה אינטלקטואלית מוחלטת, או לזהות רוחנית מוחלטת.

הרמה הגבוהה ביותר אשר אליה יוכל להתקדם יצור סופי הינה ההכרה באב האוניברסלי וידיעת העליון. ואפילו אז, הוויות בעלות ייעוד סופיות מעין זה ממשיכות לחוות שינויים בתנועתו של העולם הפיזי ובמופעיו החומריים. ובדומה לכך, הן ממשיכות להיות מודעות להתקדמותן העצמית, בעת שהן ממשיכות להרקיע ביקום הרוחני, וכן להתרחבותה של מודעותן עם העמקת הערכתן לקוסמוס האינטלקטואלי ולתגובתן אליו. היצור יכול להיות אחד עם הבורא אך ורק במושלמות, בהרמוניה ובתמימות דעים של רצון; ומצב אלוהיות מעין זה מושג ומקוּם רק כאשר היצור ממשיך לחיות, בזמן ובנצח, תוך כדי שהוא מתאים בהתמדה את רצונו האישי הסופי לרצונו האלוהי של הבורא. לעולם נדרשת התשוקה לעשות את רצון האב, לשרור בנשמה באופן עליון, ולשלוט בדעתו של בן מרקיע של האל.

אדם בעל עין אחת לעולם לא יוכל לקוות לתפוש את ממד העומק. ואף מדענים חומריים בעלי עין אחת, או מיסטיקנים וממשילי משלים רוחניים בעלי עין אחת, לא יוכלו לתפוש נכונה את המציאות ביקום ולהבין את עומקה האמיתי. כלל ערכי האמת של התנסות היצור חבויים בעומק של ההכרה.

סיבתיות נטולת דעת לא תוכל לפתח מן הגס והפשוט את המעודן והמורכב. ובאופן דומה, גם התנסות נעדרת רוח לא תוכל לפתח את האופי האלוהי השורר בנצח מדעתם החומרית של בני התמותה של הזמן. התכונה האחת ביקום אשר מאפיינת באופן כה ייחודי ובלעדי את האלוהות האינסופית, הינה המתת היצירתית הבלתי-נדלית הזו של האישיות, אשר יכולה לשרוד תוך כדי שהיא משיגה בהדרגה את האלוהות.

אישיות הינה אותה תכונה קוסמית, אותו היבט במציאות האוניברסלית, אשר יכול להתקיים בצוואת לצד שינוי בלתי-מוגבל, ובה בעת לשמר את זהותה, בנוכחות כלל השינויים האלה, ולנצח לאחריהם.

החיים הינם הסתגלותה של הסיבתיות הקוסמית המקורית לתביעותיו של המצב ביקום ולאפשרויות הטמונות בו. הם מגיעים לכדי קיום הודות לפעולתה של הדעת האוניברסלית, ומופעלים הודות לניצוץ הרוח של האל אשר הינו רוח. משמעות החיים טמונה ביכולתם להסתגל; ערכם של החיים טמון ביכולתם להתקדם – ואפילו להעפיל לגבהים של ידיעת-האל.

התוצאה של חוסר התאמתם של החיים המודעים-לעצמם ליקום, הינה חוסר הרמוניה קוסמית. סטייה גמורה של רצון האישיות מהכיוון שאליה מוליך היקום מסתיימת בבידוד אינטלקטואלי, בהיבדלות האישיות. אובדן הנווט הרוחני השוכן מביאה לסיום הקיום הרוחני. ולכן, החיים התבוניים המתקדמים מהווים, בעצמם ולכשעצמם, הוכחה ניצחת לקיומו של יקום בעל תכלית אשר מביע את רצונו של בורא אלוהי. והחיים הללו, באופן מצטבר, נאבקים בדרך לערכים גבוהים יותר, כשמטרתם הסופית הינה האב האוניברסלי.

מלבד סעדי האינטלקט הגבוהים יותר, הרוחניים-למחצה, דעת האדם נבדלת מזו של החיה אך ורק בשיעורה. ולפיכך, בעלי החיים (אשר אינם ניחנים בסגידה ובבינה) לא יוכלו להתנסות במודעות-על, במודעות למודעות. דעתו של בעל החיים מודעת רק ליקום האובייקטיבי.

ידע הוא הספרה של הדעת החומרית, זו אשר מבחינה בעובדות. אמת הינה תחומו של אינטלקט הניחן בתכונות רוחניות, אשר מודע לידיעת האל. את הידע ניתן להדגים; פֶּאֱמַת מתנסים. ידע הוא נחלת הדעת; אמת הינה התנסות של הנשמה, העצמי המתקדם. ידע פועל ברמה הלא-רוחנית; אמת הינה היבט של רמת הדעת-רוח של היקומים. עין הדעת החומרית תופשת עולם של ידע עובדתי; עינו של האינטלקט אשר הפך לרוחני מבחינה בעולם של ערכי אמת. וכאשר שתי ההשקפות האלה מסונכרנות, ומובאות לכדי הרמוניה, מתגלה עולם המציאות, שבו החוכמה מפרשת את תופעות היקום במונחים של התנסות אישית מדורגת.

שגיאה (רוע) הינה דמי העונשין בעבור חוסר מושלמות. ניתן להבחין באיכויות חוסר המושלמות, או בעובדה של קיום חוסר הסתגלות, ברמה החומרית, מתוך התבוננות ביקורתית וניתוח מדעי; ברמה המוסרית, באמצעות התנסות אנושית. נוכחותו של הרוע מהווה הוכחה לחוסר דיוקה של הדעת ולחוסר הבשלות של העצמי המתפתח. ולפיכך, הרוע מהווה אף מידה לחוסר המושלמות של הפרשנות הניתנת ליקום. האפשרות לטעות הינה חלק אינהרנטי מתהליך רכישתה של החוכמה, של תוכנית ההתקדמות מן החלקי ובר-החלוף אל השלם והנצחי, מן היחסי והלא-מושלם אל הסופי ואל זה אשר הפך מושלם. השגיאה הינה צללית של חוסר השלמות היחסית, אשר מחשיכה בהכרח את נתיב הרקעתו של האדם אל עבר מושלמות פרדיס. השגיאה (רוע) איננה איכות ממשית ביקום; היא הינה פשוט ההבחנה ביחסיות באופן שבו מתייחסת חוסר מושלמותו של הסופי הבלתי-שלם אל רמותיהם המרקיעות של העליון ושל המרבי.

ואף כי ישוע סיפר את כל זאת לנער בשפה המותאמת באופן מיטבי לרמת הבנתו, בסופה של השיחה עייף גנדי ונרדם במהרה. למחרת הם השכימו

קום והפליגו בסירה ללפני שבאי כרתים. אך בטרם יצאו לדרכם, שאל הנער מספר שאלות נוספות באשר לרוע, שאלות אשר ישוע ענה עליהן כך:

רוע הינו מושג יחסי. הוא נובע מן ההתבוננות בחוסר המושלמות, אשר מופיעה בצל אשר מטיל יקום סופי של דברים והוויות, בה בעת שקוסמוס כזה מאפיל על האור החי של הביטוי האוניברסלי של המציאויות הנצחיות של האחד האינסופי.

רוע פוטנציאלי טבוע בחוסר-השלמות ההכרחי הטמון בהתגלות האל כביטוי לאינסופיות ולנצחיות המוגבל-בזמן-ובמרחב. עובדת קיומו של החלקי בנוכחותו של השלם מבססת את יחסיותה של המציאות, מכריחה את האינטלקט לבחור, ומבססת רמות ערכיות של הכרה ושל תגובה רוחניות. המושג הבלתי-שלם והסופי של האינסופי, מושג שאותו גורסת דעתו ברת החלוף והמוגבל של היצור מהווה, כשלעצמה, רוע פוטנציאלי. ואולם, השגיאה המתגברת של היעדר בלתי-מוצדק של פעולת תיקון רוחנית סבירה של הדיס-הרמוניות האינטלקטואליות הטבועות באופן מקורי ושל החסרים הרוחניים, שקולה להתממשותו של רוע בפועל.

כלל המושגים הסטאטיים והמתים הינם רעים באופן פוטנציאלי. צללית הסופית של אמת חיה ויחסית נעה באופן תמידי. המושגים הסטאטיים לעולם מעכבים את המדע, את הפוליטיקה, את החברה ואת הדת. ואף כי מושגים סטאטיים עשויים לייצג ידע מסוים, הם נעדרי חוכמה ונטולי אמת. אך בל תרשו למושג היחסיות להוליך אתכם שולל, בכך שלא תכירו בתיאום אשר מתקיים ביקום תחת הנחיתתה של הדעת הקוסמית, ובשליטה המיוצבת על-ידי הרוח והאנרגיה של העליון.

5. באי כרתים

אך ורק מטרה אחת עמדה לנגד עיניהם של הנוסעים במסעם לכרתים, והיא – לשחק, לצעוד ברחבי האי ולטפס על ההרים. תושבי כרתים של אותם ימים לא נחשבו עד מאוד בקרב עמי הסביבה. ואף על פי כן, ישוע וגניד הובילו נשמות רבות אל עבר רמות חשיבה וחיים גבוהות יותר, ובכך הם הניחו את היסודות לקבלתם המהירה של לימודי הבשורה עת הגיעו לשם ראשוני המורים מירושלים. וישוע אהב את בני כרתים, על אף המילים הקשות אשר דיבר פאולוס עליהם מאוחר יותר, כאשר שלח מאוחר יותר את טיטוס לארגן מחדש את כנסיותיהם.

בהרי כרתים ניהל ישוע את השיחה הארוכה הראשונה שלו עם גנווד בנוגע לדת. האב התרשם עד מאוד, ואמר: "אין להתפלא על כך שהנער מאמין לכל מה שאתה אומר לו, ואני אפילו לא ידעתי שיש דת כזו בירושלים, קל וחומר בדמשק." היה זה במהלך השהות באי כרתים שגנווד הציע לראשונה לישוע להתלוות אליהם חזרה להודו; וגניד שמח עד מאוד במחשבה שישוע עשוי להסכים להסדר מהסוג הזה.

יום אחד, כאשר שאל גניד את ישוע מדוע לא הקדיש עצמו להוראה כמורה ציבורי, ענה לו ישוע: "בני, על כל דבר להמתין לבוא העת הנכונה לו. אתה נולד אל העולם, אך כל מידה שהיא של חרדה או של חוסר-סבלנות לא תסייע לך לגדול. בכל העניינים הללו, עליך להמתין לבוא העת. רק הזמן לבדו יבשיל את הפרי הירוק התלוי על העץ. עונה רודפת עונה ושקיעה רודפת זריחה, אך ורק בחלוף הזמן. כעת אני נמצא בדרך לרומא, יחד אתך ועם אביך, ובכך נסתפק להיום. המחר שלי נתון כולו בידי אבי שבשמיים." ואז הוא סיפר לגניד את הסיפור על אודות משה ועל ארבעים שנות ההמתנה הדרכה וההתכוננות המתמשכת.

אירוע אחד אשר אירע כאשר ביקרו ב"נמל הטוב" מעולם לא נשתכח מזיכרוננו של גניד; זיכרון המאורע גרם לו לרצות לעשות מעשה על-מנת לשנות את שיטת הקסטות של הודו מולדתו. אדם מפגר ושיכור תקף נערה משועבדת בדרך הציבורית הראשית. כאשר ראה ישוע את מצוקת הנערה, הוא מיהר קדימה ומשך את העלמה הרחק מן המתקפה של האיש המשוגע. כאשר הנערה המפוזרת נצמדה אליו, הוא הרחיק ביד ימינו האיתנה את התוקף הזועם למרחק בטוח, עד שבחור המסכן התעייף מלחבוט באוויר באגרופיו. גניד הרגיש דחף עז לסייע בידי ישוע לטפל בעניין, אך אביו אסר עליו. ואף כי הם לא שלטו בשפתה של הילדה, זו הבינה את מעשה החסד שלהם והודתה להם בלב שלם כאשר כל השלושה ליוו אותה אל ביתה. היה זה בוודאי אחד מן המפגשים האישיים הקרובים ביותר אל אחריו אשר חווה ישוע מעולם במהלך חייו בגוף בשר ודם. אך הייתה זו משימה קשה להסביר לגניד, בערבו של אותו יום, מדוע הוא לא הלם בשיכור. גניד סבר שנדרש היה להלום בשיכור לפחות כמספר הפעמים שזה הלם בילדה.

6. האיש הצעיר אשר פחד

בשעה שהם בילו גבוה בהרים, שוחח ישוע שיחה ארוכה עם אדם צעיר אשר היה מדוכא ואחוז פחדים. אדם זה התרחק מחברת בני האדם אשר במחיצתם לא מצא נחמה, וביקש להתבודד בהרים; הוא גדל בתחושת של חוסר ישע ונחיתות. נסיבות חיים קשות רבות אשר עמן התמודד הנער בזמן התבגרותו, וביניהן ראוי לציון אובדן אביו בגיל שתיים-עשרה, העצימו את הנטיות הטבעיות האלה. בשעה שהם נפגשו, בירך אותו ישוע ואמר: "שלום, חברי! למה נפלו פניך ביום כה יפה? אם אירע דבר-מה אשר מעציב אותך, אולי אוכל לסייע בעדך באופן כלשהו? כך או אחרת, הנני שמח להציע את שירותיי."

האיש הצעיר לא נטה לשיחה, ולכן פנה ישוע בשנית אל נשמתו, ואמר: "אני מבין שאתה בא להרים הללו על-מנת להתרחק מחברת אנשים; ולפיכך, בוודאי שאינך מעוניין לשוחח עמי, אך אני מבקש לדעת האם אתה מכיר את הגבעות האלה; האם אתה יודע להיכן מובילים השבילים? ואולי תוכל לומר לי מהי הדרך הטובה ביותר אל הפניקס?" הצעיר אכן הכיר היטב את ההרים הללו, והוא הפך מעוניין לספר לישוע מהי הדרך לפניקס, ולפיכך שירטט על האדמה את כל השבילים והסביר בפירוט רב. אך הוא הופתע ואף הסתקרן, כאשר ישוע נופף לו לשלום, ונדמה כאילו הוא עומד לעזוב,

ואז פנה אליו פתאום, באומרו: "היטב יודע אנוכי כי אתה מבקש נחמה בבדידות; אך לא יהא זה אדיב או הוגן מצדי לקבל ממך עזרה כה נדיבה, את הוראות ההגעה אשר נתת לי זה עתה אל פניקס, ואז להיפרד ממך בלא מחשבה נוספת ובלא לנסות אפילו להיענות לבקשתך לעזרה ולהנחיה באשר לדרך הטובה ביותר להגיע אל היעד אשר אותו אתה מבקש בליבך בשעה שאתה נמצא כאן בהרים. וכפי שאתה מכיר כה היטב את הדרך אל הפניקס, אליה הלכת פעמים רבות, כך אני מכיר היטב את הדרך אל עיר התקוות הנכזבות שלך והשאפויות אשר סוכלו. ומכיוון שביקשת את עזרתי, לא אאכזב אותך." הצעיר כמעט ויצא מגדרו, אך הצליח למלמל: "אבל... אני לא ביקשתי ממך דבר..." וישוע, הניח יד רכה על כתפו ואמר: "לא, בני, לא במילים ביקשת, כי אם במבטים משתוקקים ביקשת מלבי. נערי, לזה אשר אוהב את אחיו, עגמומיותך, מראה פניך המיואשות והמאוכזבות, מהווה פנייה ראויה. שב נא עמי ואספר לך על אודות שבילי השירות ודרכי האושר אשר מובילים מן הצער של העצמי אל שמחת ההשתתפות באחוות האדם ובשירות האל אשר במרומים."

עתה הצעיר הזה כבר השתוקק עד מאוד לשוחח עם ישוע, ולפיכך כרע ברך לרגליו והאיץ בו לעזור לו ולהראות לו את הדרך להימלט מעולם הצער והכישלון אשר בו הוא חי. אמר ישוע: "קום, ידידי! עמוד כגבר. אף אם יקיפוך אויבים קטנים ומכשולים רבים יצרו את דרכך, הכוחות והדברים הגדולים והאמיתיים המצויים בעולם הזה והמצויים ביקום עומדים לצדך. השמש מפציעה בכל בוקר על-מנת להצדיע לך, ממש כשם שהיא מצדיעה לאדם העשיר ורב העוצמה ביותר בעולם. ראה – יש לך גוף חזק ושרירי – הנכס הפיזי שלך טוב יותר מן הממוצע. כמובן שהוא כמעט חסר תועלת בזמן שאתה יושב כאן בהרים ומבכה את מר גורלך, את צרותיך האמיתיות ואת צרותיך המדומות. אך תוכל לעשות דברים גדולים עם גופך זה, אם תמחר ותיגש למקום שבו ממתנים דברים גדולים להיעשות. אתה מנסה לברוח מן העצמי העצוב שלך, אך דבר זה אינו מן האפשר. אתה אמיתי ובעיות החיים שלך אמיתיות הן; לא תוכל לחמוק מהן כל עוד אתה חי. אך ראה שוב, דעתך צלולה ומוכשרת. דעת תבונית יש לגופך החסון, דעת אשר תכווין אותו. הנח לדעתך שלך לפתור את בעיותיה; למד את האינטלקט שלך לפעול בשירותך שלך; סרב להיות נשלט על-ידי הפחד כבעל חיים אשר איננו מסוגל לחשוב. דעתך נדרשת להיות בת בריתך האמיצה במציאת פתרון לבעיות החיים, ולא, כפי שקורה לך, להשתעבד לדיכאון ולכישלון. אך בעל ערך יותר מכל, הפוטנציאל שלך להישג אמיתי טמון ברוח החיה בקרבך, הרוח אשר תספק לדעתך הפעלה והשראה, על-מנת שזו תשלוט בעצמה ותפעיל את הגוף; כך יהא אם רק תשחרר אותה מאזיקי הפחד, ותאפשר לטיבך הרוחני להתחיל לגאול אותך מעוולות חוסר המעש באמצעות עוצמת נוכחותה של האמונה החיה. ואז, אמונה זו מיד תחסל את הפחד מן האדם, הודות לנוכחותה רבת העוצמה של אהבה חדשה ועליונה על הכול, האהבה אל אחיך אשר כה במהרה תגדוש את נשמתך עד גדותיה, בשל המודעות אשר נולדה בליבך כי אתה הנך ילדו של האל."

"ביום הזה בני, אתה עתיד להיוולד מחדש, להתבסס מחדש כאדם מאמין, כאדם אמיץ המקדיש את עצמו לשירות האדם ולמען האל. וכאשר תכוונן את עצמך מתוך מחדש אל החיים, כך תתכוונן מחדש אל היקום; אתה תיוולד מחדש – תיוולד ברוח – ומכאן ואילך יהיו כל חייך כולם הישג של ניצחון. הצרות ימלאו אותך בעוז; האכזבה תדחק אותך קדימה; הקשיים יאתגרו אותך; והמכשולים יעוררו אותך. קום, איש צעיר! היפרד לשלום מחיי השעבוד לפחד ולכריחה הפחדנית. מהר נא לחזור ולחיות את חובתך וחייה את חייך בגוף כבנו של האל, כבן-תמותה המקדיש עצמו לשירות נאצל את האדם על-פני האדמה, כאדם המיועד לשרת לנצח את האל שירות נשגב ונצחי."

ואיש צעיר זה, פורטון, עמד לאחר מכן בראש הנוצרים של כרתים, וסייע סיוע קרוב בידו של טיטוס, כאשר זה עמל על-מנת לרומם את המאמינים של כרתים.

הנוסעים אכן היו נינוחים ורעננים כאשר התכווננו בצהרי יום אחד להפליג לקרתגו אשר בצפון אפריקה, עם עצירת ביניים למשך יומיים בקירְנָה. כאן העניקו ישוע וגניד עזרה ראשונה לנער בשם רופוס, אשר נפצע כאשר עגלת השוורים העמוסה שלו נשברה. הם נשאו אותו לביתו אל אמו ואל אביו, שמעון, אשר לא יכול היה לחלום כי האדם שאת הצלב שלו נשא מאוחר יותר בפקודת חיל רומי, היה לפניו הזר אשר סייע לבנו.

7. בקרתגו – הרצאה על הזמן והמרחב

במהלך מרבית המסע לקרתגו שוחח עם חבריו למסע על חִבְרָה, פוליטיקה ומסחר; הוא כמעט ולא דיבר על דת. גונוד וגניד גילו בפעם הראשונה עד כמה ישוע היה מספר סיפורים טוב, והם דאגו שיספר סיפורים על אודות חייו המוקדמים בגליל. הם אף למדו שהוא גדל בגליל, ולא בירושלים או בדמשק.

כאשר גניד חקר מה הדבר שעל האדם לעשותו על-מנת לרכוש לעצמו חברים – זאת משום שהוא הבחין בכך שרוב האנשים אשר הם פגשו במקרה נמשכו לישוע – השיב המורה: "התעניין ברעין; למד לאהוב אותם, והמתן לשעת הכושר לעשות עבורם דבר-מה שאותו אתה בטוח שהם רוצים שיעשה." ואז הוא ציטט את הפתגם היהודי הנושן – "אִישׁ רָעִים לְהִתְרַעֵץ, וְיֵשׁ אֶהָב דְּבָק מֵאָח.".

בקרתגו ניהל ישוע שיחה ארוכה ובלתי-נשכחת עם כוהן מִיתְרָאִי. השיחה נסבה על אלמותיות, על הזמן ועל הנצח. בן פרס זה התחנך באלכסנדריה, והוא מאוד רצה ללמוד מישוע. ולהלן, במונחים של ימינו אנו, המהות של תשובת ישוע לשאלותיו הרבות:

זמן הוא זרם מאורעות חולפים, כפי שחֹנָה אותם תודעת היצור. זמן הוא השם אשר ניתן לסדר העוקב שבאמצעותו מבחינים באירועים ומפרידים ביניהם. כפי שהיקום נצפה מכל נקודה פנימית המצויה מחוץ למשכן הנייח של פרדיס, הוא הינו תופעה יחסית בזמן. חלוף הזמן מתגלה אך ורק ביחס לדבר אשר איננו נע במרחב כתופעה בזמן. ביקום היקומים, פרדיס ואלוהויותיו מתעלים מעל לזמן ולמרחב. בעולמות המיושבים, האישיות האנושית (שבקרבה שוכנת רוחו של אב פרדיס ושאותה היא מכוונת) היא המציאות היחידה הקשורה לרמה הפיזית, אשר מסוגלת להתעלות מעל לרצף האירועים החומריים החולפים.

בעלי החיים אינם חשים את הזמן כמו שהאדם חש בו, ואפילו עבור האדם – בשל נקודת מבטו המגזרית והמצומצמת – הזמן נראה כרצף של אירועים; אך ככל שהאדם מרקיע, ככל שהוא מתקדם פנימה, כך מאפשרת נקודת המבט המורחבת על רצף האירועים הזה, להתבונן בו בשלמות הולכת וגדלה. ומה שלפנים נדמה כרצף של אירועים עוקבים, יראה אז כמחזור שלם של קשר מושלם; וכך, המעגליות של ההתרחשות הבו-זמנית תלך ותחליף את תודעת העבר של קוויות רצף האירועים.

קיימות שבע תפישות מושגיות שונות של המרחב כפי שהוא מותנה על-ידי הזמן. המרחב נמדד בזמן, ואילו הזמן איננו נמדד על-ידי המרחב. הבלבול של המדענים נובע מכישלונם להכיר במציאותו של המרחב. המרחב איננו רק מושג אינטלקטואלי על אודות השינוי ביחס שבין עצמים ביקום. המרחב איננו ריק, והדבר היחיד שהאדם מכיר, אשר יכול להתעלות, ולו חלקית, מעל למרחב הינו הדעת. הדעת יכולה לתפקד באופן בלתי-תלוי במושג של היחס שבין עצמים חומריים במרחב. המרחב הינו סופי באופן יחסי והשוואתי עבור כלל הישויות ממעמד יצור. וככל שהתודעה מתקרבת למודעות לשבעת הממדים הקוסמיים, כך מתקרב המושג של המרחב הפוטנציאלי למרביות. אך פוטנציאל המרחב הינו מרבי באמת אך ורק ברמה המוחלטת.

בוודאי ברור הדבר כי ברמות המרקיעות של הקוסמוס, אשר הולכות והופכות למושלמות, נודעת למציאות ביקום משמעות מתרחבת אשר לעולם הינה יחסית. בסופו של דבר, בני התמותה השורדים משיגים זהות ביקום בעל שבעה ממדים.

בעת שהאישיות המודעת והחוזה מרקיעה ברמות היקומיים, עתיד מושג הזמן-מרחב של דעת ממוצא חומרי להתרחב פעם אחר פעם. כאשר האדם מגיע לדעת אשר מפרידה בין מישור הקיום החומרי למישור הקיום הרוחני, יתרחבו עד מאוד רעיונותיו באשר לזמן-מרחב, הן בהיבט של איכות התפישה והן בהיבט של עומק ההתנסות. המושגים הקוסמיים המתרחבים של אישיות רוח מתקדמת נובעים מן ההתרחבות הן של עומק התובנה והן של טווח המודעות. ובעת שהאישיות מתקדמת, מעלה ופנימה, לרמות הטרנסצנדנטאליות של היותה דומה לאלוהות, יתקרב וילך מושג הזמן-מרחב אל מושגיהם חסרי הזמן ונעדרי המרחב של המוחלטים. וכך עתידים ילדי הייעוד המרבי לתפוש את מושגי הרמה המוחלטת – באופן יחסי ובהתאמה לרמת ההישג הטרנסצנדנטאלי.

8. בדרך לנאפולי ולרומא

התחנה הראשונה בדרך לאיטליה הייתה האי מלטה. כאן שוחח ישוע ארוכות עם צעיר מדוכא ומיואש בשם קלאודוס. בחור זה שקל ליטול את חייו במו ידיו, אך כאשר סיים לשוחח עם הסופר מדמשק, הוא אמר: "אני אתייצב אל מול החיים כגבר; סיימתי לשחק את תפקיד הפחדן. אחזור אל בני עמי ואתחיל הכול מחדש." עד מהרה הוא הפך למטיף נלהב של הציניקנים, ומאחר עוד יותר הצטרף לפטרוס והטיף לנצרות ברומא ובנאפולי. לאחר מות פטרוס הוא המשיך הלאה והטיף את הבשורה בספרד. ואולם, הוא לא ידע מעולם כי האדם אשר ממנו קיבל השראה במלטה היה אותו ישוע, אשר לאחר מכן הוא כינה בשם גואל העולם.

הם בילו שבוע שלם בסירקוזה. המאורע הראוי לציון בעצירתם שם היה שיקומו של עזרא, היהודי המדורדר אשר ניהל את הפונדק שבו התאכסנו ישוע וחבריו. עזרא הוקסם מגישתו של ישוע וביקש ממנו שיעזור לו לשוב אל דת ישראל. הוא הביע את ייאושו ואמר, "רוצה אני להיות בן אברהם אמיתי, אך אינני יכול למצוא את האל." אמר ישוע: "אם באמת תרצה למצוא את האל, תשוקה זו בעצמה היא ההוכחה כי כבר מצאת אותו. מכיוון שהאב כבר מצא אותך, הצרה שלך איננה שאתה לא יכול למצוא את האל; הצרה שלך היא שאתה פשוט לא יודע את האל. האם לא קראת את דברי הנביא ירמיהו, אשר אמר, 'בְקִשְׁתֶּם אֹתִי וּמָצַאתֶם פִּי תִדְרֹשְׁנִי בְּכָל-לִבְבְּכֶם?' ושוב, האם לא אמר אותו נביא עצמו: 'נִתְּנָתִי לָהֶם לִב לְדַעַת אֹתִי, פִּי אֲנִי יְהוָה, וְהִיוּ-לִי לֵעָם, וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה לָהֶם לְאֱלֹהִים?' והאם לא קראת בכתובים במקום שבו נאמר כי: 'יֵשׁוּר עַל-אֲנָשִׁים, וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי וַיֵּשֶׁר הַעֲוִינִי וְלֹא-שָׁוָה לִי. פָּדָה נַפְשִׁי מֵעֶבֶר בְּשַׁחַת, וְחִסְתָּ בְּאֹר תִּרְאָהּ?' ועזרא מצא את האל, לשביעותה של נשמתו. לאחר מכן, בנה יהודי זה, יחד עם גר יווני אמיד, את הכנסייה הנוצרית הראשונה בסירקוזה.

במסינה הם עצרו למשך יום אחד בלבד, אך היה זה מספיק על-מנת לשנות את חייו של נער קטן, מוכר פירות, שממנו קנה ישוע פירות והזין אותו בתורו בלחם החיים. הנער מעולם לא שכח את מילותיו של ישוע, ואת המבט הנדיב אשר התלווה אליהן, בעת שהניח את ידו על שכם הנער, ואמר: "להתראות, נערי, היה אמיץ בעת שאתה מתבגר והופך לגבר, ולאחר שתאכיל את גופך, למד גם להאכיל את נשמתך. ואבי אשר בשמיים יהיה עמך וילך לפניך." הנער הפך לחסיד הדת המיתראית ולאחר מכן עבר להאמין בנצרות.

לבסוף הם הגיעו לנאפולי, והרגישו כי הם כבר סמוכים לעיר יעד, רומא. לגונוד היו עסקים רבים בנאפולי, ולמעט הזמן שבו נדרש ישוע כמתרגם, בילו הוא וגניד את עתות הפנאי שלהם בביקורים ובספורים ברחבי העיר. גניד למד לזהות את הנזקקים לכאורה. הם מצאו בעיר עוני רב וחילקו צדקה בשפע. אך גניד מעולם לא הבין את דבריו של ישוע, אשר אמר, לאחר שנתן מטבע לקבצן רחוב, כי הוא מסרב להשתהות ולהשיא דברי נוחם לאותו אדם. ישוע אמר: "למה לכלות מילים על אדם אשר איננו יכול להבין את מה שאתה אומר? רוחו של האב איננה יכולה ללמד ולהציל, אלא את זה אשר מסוגל להיות בן." כוונתו של ישוע הייתה כי אדם זה לא ניחן בדעת רגילה; שלא הייתה לו היכולת להגיב להנחייתה של הרוח.

בנאפולי לא אירע דבר יוצא-דופן; ישוע והאיש הצעיר צעדו בעיר לאורכה ולרוחבה והפיצו שמחה וחיוכים רבים למאות גברים, נשים וטף.

מכאן המשיכו לרומא דרך קפואה, שבה השתהו למשך שלושה ימים. לאורך הנהגה אָפְּיָה הם צעדו לעבר רומא לצד בהמות המשא, ושלושתם השתוקקו לחזות בפנינת האימפריה והעיר הגדולה ביותר בעולם.

הספר של אורנטיה

מסמך 131

דתות העולם

במהלך שהותם של ישוע, ג'ונד וג'ניד באלכסנדריה, השקיע האיש הצעיר זמן רב מזמנו, וכן סכום כסף בלתי-מבוטל מכספי אביו, על-מנת לערוך אסופה של הלימוד המובא בדתות העולם בנוגע לאל ובאשר ליחסו של האל אל האדם בן התמותה. ג'ניד העסיק יותר משישים מתרגמים מלומדים בהכנתה של תמצית זו, על אודות הדוקטרינות הדתיות של העולם בנוגע לאלוהויות. וכאן, במסמך זה, ראוי לציין זה כי כל התורות האלה, אשר עסקו במונותאיזם, נגזרו ברובן – במישרין או בעקיפין – ממה שהטיפו לו המיסיונרים של מאקיוונטה מלכי-צדק, אשר יצאו מעם המטה שלהם בשלם והפיצו את הדוקטרינה על אודות האל האחד – הגבוה ביותר – בכל קצוות הארץ.

להלן מוצגת תמצית מכתב היד אשר הכין ג'ניד באלכסנדריה וברומא, ואשר נשתמר בהודו במשך מאות בשנים לאחר מותו. את החומרים הוא קיבץ תחת עשרה נושאים. ואלו הם:

1. ציניקניות

למעט מה שהשתמר בדת היהודית, שאריות התורה אשר לימדו תלמידיו של מלכי-צדק השתמרו במיטבן בדוקטרינות של הציניקנים. האסופה של ג'ניד פללה את הדברים הבאים:

"האל הינו עליון; הוא הינו הגבוה ביותר בשמיים ובארץ. האל הינו מעגל הנצח אשר הפך מושלם, והוא מולך ביקום היקומים. הוא לבדו ברא את השמיים ואת הארץ. בצוותו דבר, הדבר מתקיים. האל הינו אל אחד, והוא רחום וחנון. כל מה שהוא גבוה, קדוש, אמיתי ויפה, הינו כמו האל שלנו. הגבוה ביותר הינו אור השמיים והארץ; הוא הינו אל המזרח, המערב, הצפון והדרום."

"ואפילו אם תחלוף הארץ מן העולם, פניו הקורנים של העליון ימשיכו לשכון בהוד ובהדר. הגבוה ביותר הינו הראשון והאחרון, ראשיתם של כל הדברים כולם ואחריתם. אין דבר מלבדו, ואמת שמו. האל מתקיים-מעצמו, והוא נעדר כל כעס או טינה; הוא אלמותי ואינסופי. האל שלנו הינו כל-יכול ושופע. ואף כי מופעיו רבים, אנו סוגדים אך ורק לאל עצמו. האל יודע הכול – את סודותינו ואת הצהרותינו; הוא אף יודע למה כל אחד מאתנו זכאי. כוחו שקול לכל הדברים."

"האל הוא מעניק השלום והוא הינו מגן ומקלט נאמן לכל היראים אותו והבוטחים בשמו. הוא מושיע את כל משרתיו. הבריאה כולה מתקיימת בכוחו של הגבוה ביותר. אהבתו האלוהית נובעת מקדושת כוחו, וחיבתו נולדת מעוצמת גדלותו. הגבוה ביותר ציווה על האיחוד בין הגוף לנשמה והעניק לאדם רוח משלו. ואף כי מעשה האדם יגיע לקיצו, מעשי הבורא לנצח יעמודו. הננו למדים מהתנסות האדם, אך שואבים חוכמה מן ההגות בגבוה ביותר."

"האל ממטיר מטר על האדמה. הוא הגורם לשמש להפציע ולזרוח מעל הנבט אשר נובט, והוא המעניק את היבול השופע של הדברים הטובים בחיים האלה ואת גאולת הנצח בעולם הבא. סמכות כבירה נתונה בידי האל שלנו; שמו נשגב ולטיבו אין פשר. הגבוה ביותר הוא זה אשר ירפא אותך בעת חוליך. האל שופע טוב עבור האדם; אין לנו חבר ורע כמו הגבוה ביותר. חסדו ממלא את הכול וטובו חובק את כלל הנשמות. הגבוה ביותר הוא בלתי-משתנה; והוא המסייע לנו בכל עת שבה אנחנו זקוקים לעזרה. בכל אשר תפנה להתפלל, שם ממתנים לך פניו של הגבוה ביותר ואוזנו של האל כרויה אליך. ואף כי תוכל להתחבא מבני-אדם, לא תוכל לחמוק מן האל. האל אינו רחוק מאתנו כלל ועיקר; הוא נוכח בכל מקום. האל ממלא את כל המקומות וחי בלבו של האדם אשר ירא את שמו הקדוש. הבריאה מצויה בתוככי הבורא והבורא מצוי בתוככי בריאתו. נחפש את הגבוה ביותר ואז נמצא אותו בלבנו. אתה יוצא לחפש חבר יקר, ואז אתה מגלה אותו בתוך נשמתך."

"זה אשר יודע את האל יודע כי כל בני האדם שווים הם; הם אחיו. אך לאות תהא מנת חלקם של האנוכיים, אלו אשר מתעלמים מאחיהם בגוף. אלו אשר אוהבים את רעיהם, בעלי הלב הטהור, הם אשר יראו את האל. האל אף פעם אינו שוכח את הפנות. ומכיוון שהאל הינו אמת, הוא ינחה את ישרי הלב אל האמת."

"מוטטו את השגיאה והתגברו על הרוע בחייכם באמצעות אהבת האמת החיה. ובכל יחסיכם עם בני-אדם, השיבו לרע בטוב. אדוני אלוהינו הינו

רחום ואוהב; הוא מוחל. הבה נאהב את האל, משום שהוא אהבנו לפנינו. והודות לאהבת האל וחסדו, ניגאל. העני והעשיר אחים הם. האל הינו אביהם. ואת הרע אשר תבקש כי לא יעשו לך, אל תעשה לחברך.

"קראו בשמו בכל עת, וככל שתאמינו בשמו, כך תישמענה תפילותיכם. איזה כבוד כביר הוא לסגוד לגבוה ביותר! כלל העולמות וכלל היקומים סוגדים לגבוה ביותר. ותנו תודה בכל תפילותיכם – הרקיעו אלי סגידה. תפילה של סגידה מונעת את הרוע ואוסרת על החטא. ובכל עת נשבח ונהלל את שמו של הגבוה ביותר. המוצא מקלט בגבוה ביותר מסתיר את פגמיו מפני היקום. כאשר תעמדו אל מול האל נקיי לבב, יימוג פחדכם מפני כל דבר בגדרי הבריאה. הגבוה ביותר הינו כמו אב ואם אוהבים; הוא באמת אוהב אותנו, את ילדיו אשר על פני האדמה. אלוהינו ימחל לנו וינחה את צעדינו בדרכי הגאולה. הוא ייקחנו בידנו ויוביל אותנו אליו. האל מציל את הבוטחים בשמו; הוא אינו מחייב איש לשרת את שמו.

"אם באה בלבכם האמונה בגבוה ביותר, כי אז בכל ימי חייכם תחיו חפים מכל פחד. אל נא תדאגו כאשר המרושעים מצליחים; אל תפחדו מאלו אשר זוממים להרע; הפנו את נשמותיכם הרחק מן החטא והטילו את מלוא ייבכם על אל הגאולה. נשמתו העייפה של בן התמותה המשוטט מוצאת מנוחת עולמים בחיקו של הגבוה ביותר; החכם כמֶה לחיבוק האלוהי; בן הארץ כמֶה לביטחון הבא מידי האב האוניברסלי. האציל מבקש את המעמד הגבוה שבו מתמזגת נשמת בן התמותה עם זו של העליון. האל הינו צודק: מה שזרענו בעולם הזה ולא קטפנו את פרי, נקבל בעולם הבא."

2. היהדות

הקינים תושבי פלשתינה שימרו הרבה מתורתו של מלכי-צדק, ומרישומים אלה, כפי שנשתמרו ונערכו על-ידי היהודים, ערכו ישוע וגניד את הסיכום הבא:

"בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ ואת כל אשר בהם. וירא אלוהים כי טוב. אדוני הוא האלוהים; אין עוד מלבדו בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת. לפיכך, אהבו את אדוני אלוהיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם ובכל מאודכם. ומלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים. ומעשיו ידיו מגיד הרקיע. יום ליום יביע אומר; לילה ללילה יחוה דעת. אין מילה או דבר אשר בו לא יישמע קולו. גדולים מעשי יהוה, את כולם בחוכמה עשה; לגדולתו אין חקר. מונה מספר לכוכבים; לכולם שמות יקרא.

"גדול אֲדוֹנֵנוּ רַב כֹּחַ, לְתַבִּינָנוּ אֵין מִסְפָּר. כֹּה אָמַר יְהוָה: 'כִּי גָבְהוּ שְׁמַיִם מֵאֶרֶץ, כֵּן גָבְהוּ דְרָכֵי מִדְרָכֵיכֶם וּמִחֻשְׁבֹּתֵיכֶם מִמִּחֻשְׁבֹּתֵיכֶם.' האל מגלה עמוקות ונסתרות לפי שהאור שורה עמו. רחום וחסדו יְהוָה; אֶרֶץ אֲפִים רַב חֶסֶד. טוֹב וְיָשָׁר יְהוָה; עַל-כֵּן יוֹרָה חֲטָאִים בְּדֶרֶךְ. טַעֲמוּ וְרֹאוּ כִּי טוֹב יְהוָה! אֲשֶׁר הַגָּבֵר יַחֲסֶה בוֹ. אֱלֹהִים לִנְוֹ מַחֲסֶה נְעוּז, עֲזָרָה בְּצָרוֹת נִמְצָא מָאֵד.

"וְחֶסֶד יְהוָה מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאָיו, וְצִדְקָתוֹ לְכָנִי בָנִים. חֲנוּן וְרַחוּם יְהוָה וְגִדְלֵי חֶסֶד. טוֹב יְהוָה לְכָל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו; הִרְפָּא לְשׁוֹבְרֵי לֵב וּמִחֻשֵׁי לְעֻצְבוֹתָם. אָנָּה אֵלֹה מְרוֹחֶה וְאָנָּה מִפְּנֵי אֲבָרְחָה? כִּי כֹה אָמַר רַם וְנִשְׂאָ, שָׁכֵן עַד וְקִדּוּשׁ שְׁמוֹ: 'מְרוֹם וְקִדּוּשׁ, אֲשֶׁכּוּן; וְאֵת דִּכָּא, וּשְׁפֹל רוּחַ!' אִם יִסְתַּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים, וְאֲנִכִּי לֹא אֶרְאֶנּוּ הֲלוֹא אֵת הַשְׁמַיִם וְאֵת-הָאֶרֶץ אֲנִי מֵלֵא. יִשְׁמְחוּ הַשְׁמַיִם וְתִגַּל הָאֶרֶץ, וְיֹאמְרוּ בְּגוֹיִם, יְהוָה מֶלֶךְ. הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד.

"הַגִּידוּ הַשְׁמַיִם צִדְקוֹ וְרֹאוּ כָל הַעַמִּים כְּבוֹדוֹ. דַּעוּ כִּי יְהוָה עֲשָׂנוּ, וְלֹא אֲנַחְנוּ; אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצִאֵן מִרְעִיתוֹ. לְעוֹלָם חֶסֶד, וְעַד דֹּר וָדֹר אֲמוֹנָתוֹ. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנָיו כָּל מִשְׁפָּחוֹת גּוֹיִם. וְיִמְלֹא כְבוֹדוֹ אֵת כָּל הָאֶרֶץ! יוֹדוּ לַיהוָה חֶסֶד וְנִפְלְאוֹתָיו לְכָנִי אֲדָם.

"וְתִתְסַרְהוּ מֵעַט מֵאֱלֹהִים, וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ. כִּי יוֹדַע יְהוָה דֶּרֶךְ צְדִיקִים, וְדֶרֶךְ רָשָׁעִים תִּאבֵּד. תִּחַלֵּט חֲכָמָה יִרְאֵת יְהוָה, וְדַעַת קְדוּשִׁים בִּינָה. כֹּה אָמַר אֲדוֹנֵי אֱלֹהִים: 'הֵיוּ שְׁלָמִים וְתַמִּימִים לִפְנֵי. לִפְנֵי שֹׁכֵר גִּזְלוֹן וְלִפְנֵי כְשָׁלוֹן גִּבַּה רוּחַ. טוֹב מִשָּׁל בְּרוּחוֹ מִלֵּכָד עִיר. כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנֵי יְהוָה קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: 'בְּשׁוֹכָה נִחַת תִּנְשָׁעוּן; בְּהִשָּׁקֵט וּבְבִטְחָה תִהְיֶה גְבוּרַתְכֶם.' וְקוֹנֵי יְהוָה יִחַלְפוּ כֹחַ; יִעָלוּ אֲבָר בְּנִשְׁרִים. יִרְצוּ וְלֹא יִיגְעוּ, יִלְכוּ וְלֹא יִעֲפוּ. וְהִיָּה בְיוֹם הַהִים יְהוָה לֵךְ מֵעֶצְבָּה וּמִרְגָּזָה. כֹּה אָמַר אֲדוֹנֵי: 'אֵל תִּירָא כִּי עֲמָה אֲנִי. אֵל תִּשְׁתַּע כִּי אֲנִי אֱלֹהֵיהֶם. אֲמַצְתִּיהֶם אֶף עֲזָרְתִּיהֶם; כֹּן, וְאֶף תִּמְכָּתִיהֶם בִּימִין צְדִיקִי.'

"יְהוָה הוּא אֲבִינּוּ; גִּזְלָנוּ מֵעוֹלָם שְׁמָהּ. הוּא עֲשָׂה אֵת הַשְׁמַיִם, שְׁמֵי הַשְׁמַיִם וְכָל צְבָאָם וְהוּא מְחַיֶּה אֵת כָּלֶם. צִדְקָתָהּ, כְּהַרְרֵי-אֵל וּמִשְׁפָּטֶיהָ תְהוֹם רַבָּה. וְנִירוּהָ מִדְּשֵׁן בֵּיתוֹ וּבְאֹרוֹ נִרְאָה אֹר. טוֹב לְהִדּוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר לְשִׁמּוֹ עֲלִיוֹן; לְהַגִּיד בְּבִקְרָה חֶסֶד וְאֲמוֹנָתוֹ בְּלִילוֹת. מַלְכוּתוֹ מַלְכוּת כָּל עַלְמִים וּמִמְשָׁלְתוֹ בְּכָל דֹּר וָדֹר. יְהוָה רֵעִי, לֹא אֶחָסֵר. בְּנֵאוֹת דָּשָׁא יִרְבִּיצָנִי; עַל-מִי מִנְחוֹת וְנִגְלָנִי. נִפְשִׁי יִשׁוּבָב. יִנְחָנִי בְּמַעְגְלֵי-צִדְקָה. גַּם כִּי אֵלֶיךָ בִּגִיא צִלְמָנוֹת, לֹא אִירָא כִּי הָאֵל עֲמָדִי. אֶף טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָל-יְמֵי חַיִּי, וְשִׁבְתִּי בְּבֵית-יְהוָה לְאֶרֶץ יָמִים.

"יְהוָה אֵל יִשׁוּעָתִי; אֲבִטָּח וְלֹא אֶפְחָד כִּי עָזִי וְזִמְרַת יְהוָה, וְיִהְיֶה לִי לִישׁוּעָה. אֲבִטָּח אֶל יְהוָה, בְּכָל לְבִי; וְלֹא אֵל בִּינָתִי אֲשַׁעֵן. בְּכָל דְרָכֵי אֲדַעְהוּ, וְהוּא יִיָּשֶׁר אֶרְחָתִי. הָאֵל נֶאֱמָן; שֹׁמֵר הַבְּרִית וְחֶסֶד לֹא-יִחַלּוּ וְלִשְׁמִירֵי מִצְוֹתָיו; וְצִדִּיק בְּאֲמוֹנָתוֹ יִחַה. הֲלוֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת, וְאִם לֹא תִיטִיב, לִפְתָּח חֲטָאת רִבְזִי; כְּאֲשֶׁר רָאִיתִי, חֲרָשֵׁי אֲנִי וְזָרְעִי עֹמֵל יִקְצְרֶהוּ. אֵל תִּתְסַר בְּמַרְעִים. אֲנִי אִם-רָאִיתִי בְּלִבִּי, לֹא יִשְׁמַע אֲדֹנִי; וְחֲטָאִי, חֲמַס נִפְשׁוֹ. כִּי אֵת כָּל מַעֲשָׂה, הָאֱלֹהִים יִבִּיא בְּמִשְׁפָּט, עַל כָּל נֶעְלָם, אִם טוֹב וְאִם רָע. כִּי כְמוֹ שֶׁעַר בְּנִפְשׁוֹ, כֵּן הוּא.

"קְרוֹב יְהוָה לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת. בְּעָרֵב גִּלְיוֹן בְּכִי וּלְפָקֵר רִנָּה. לֵב שֹׁמֵחַ, יִיטִיב גִּהָה. לֹא יִמְנַע טוֹב לְהִלְכִים בְּתַמִּים. אֵת הָאֱלֹהִים יִרָא וְאֵת מִצְוֹתָיו שִׁמּוֹר, כִּי זֶה כָּל הָאֲדָם. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה בּוֹרֵא הַשְׁמַיִם וְיֹצֵר הָאֶרֶץ: 'הֲלוֹא אֲנִי יְהוָה וְאֵין עוֹד אֱלֹהִים מִבְּלַעַדִּי, אֵל צְדִיק וּמוֹשִׁיעַ. פָּנוּ אֵלַי וְהִנֵּשְׁעוּ, כָּל

אפסי ארץ. ובקשתם אתי, ומצאתם פי תדרשני בכל-לבבכם. ונענים ירשו ארץ והתענגו על רב שלום. זרע עולה יקצור און; פי רוס יזרעו וסופתה יקצרו.

לכו נא וננקה, יאמר יהוה, אם יהיו חטאיכם פשנים, פשלג לבינו. אם נאדימו כתולע, פצמר יהיו. אין שלום לרשעים; וחסאותיכם, מנעו הטוב מכם. ונפשי תגיל ביהוה, תשיש בישועתו. מענה אלהי קדם ומתחת זרעת עולם. קרוב יהנה לנשברי-לב; ואת דכאי-רוח יושיע. רבות רעות צדיק ומפלג יצילנו יהוה. גול על יהנה דרפף – בטח עליו – והוא יעשה. ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן.

"ואהבת לרעה פמוך; לא תקם ולא תטר את בני עמך. מה ששנוא עליך, אל תעשה לחברך. אהוב את אחיך, כי כה אמר אדוני: 'אהבם נדבה'. וארח צדיקים, פאור נגה הולך נאור, עד נכון היום. והמשפילים יזהרו כזהר הקרקע ומצדיקי הרבים פכוכבים, לעולם ועד. יעזב רשע דרכו, ואיש און מחשבתיו. ויאמר יהוה: 'וישב אלי וארחמנה; פי ארבה לסלום'."

"כה אמר יהוה, בורא השמיים והארץ: 'שלום רב לאהבי תורתי. ואלה מצוותי: ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך; לא יהיה לך אלהים אחרים על פני; לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא; וזכור את יום השבת לקדשו; פבד את אביך ואת אמך; לא תרצח; לא תנאף; לא תגנב; לא תענה ברעך עד שקר; לא תחמד'."

"כה אמר יהוה לכל האוהבים את האל בכל לבבם, ואת רעיהם כמוהם: 'מיד שאול אפדם, ממנת אגאלם. וחסד יהנה מעולם ועד עולם לבני בני. והאם לא אמרתי ליצורי שעל פני האדמה כי בני אל חי הם? והאם לא אהבתיכם אהבת עולם? וכי האם לא קראתיכם להיות קדושים כמוני ולשבת בבית יהוה לארץ ימים?'"

3. בודהיזם

גניד נדהם לגלות עד כמה התקרב הבודהיזם להיות דת כבירה ויפהפייה אך נעדרת אל, ללא אלוהות אישית ואוניברסלית. לעומת זאת, הוא מצא רישומים של שרידי אמונות מסוימות קדומות יותר, אשר שיקפו במידת-מה את השפעתה של התורה אשר לימדו המיסיונרים של מלכי-צדק, אשר המשיכו בעבודתם בהודו עד לימיו של הבודהה. ישוע וגניד ליקטו מן הספרות הבודהיסטית את האמרות הבאות:

"מן הלב הטהור תבוע השמחה אל האינסופי; וכל הווייתו תימצא בשלום האושר העל-אנושי הזה. תמלא נשמתו עד גדותיה ותשמח, ולבבי יעלה על גדותיו באושר האמון השליו. פחד אין בי; ואף חרדה בי אין. הנני שוכן לבטח ואיבי לא יוכלו להפחידני. שמח אני בחלקי, בפרי האמון. מצאתי דרך קלה להגיע אל האלמותי. אני תפילה כי אמונתי תזין אותי במסע הארוך; יודע הנני אל נכון כי האמונה אשר מעבר תעמוד לי. ואף יודע אני כי אחי יצליחו אם רק יתמלאו באמונה באלמותי, אותה אמונה אשר מחוללת ענווה, יושרה, חוכמה, אומץ, ידע ונחישות. הבה ננטוש את הצער ונתכחש לפחד. ובאמונה נדבוק בצדק ובאנושיות האמיתיים. הבה נלמד להגות בצדק ובחסד. האמונה הינה עושרו האמיתי של האדם; היא-היא מקור המידות הטובות והכבוד.

"אי-הצדק ראוי לגינוי; החטא מתועב הוא. הרוע משפיל, בין אם במחשבה ובין אם במעשה. דרך הרוע תימלא בכאב ובצער, ממש כשם שהאבק נישא על כנפי הרוח. האושר ושלווה הנפש באים בעקבות מחשבה טהורה וחיים מלאי מידות טובות, ממש כשם שהצל עוקב אחר כל הדברים החומריים. רוע הינו פרי המחשבה אשר מוכוונת באופן שגוי. לראות חטא במקום שאיננו – זהו רוע; וכך גם לא לראותו היכן שהוא בנמצא. הרוע הינו נתיב הדוקטרינות הכוזבות. אלו הנמנעים מן הרוע בכך שהם רואים דברים כפי שהם, אף שמחים בעת שהם דבקים באמת. חסלו את אומללותכם – שנאו את החטא. כאשר אתם נושאים עיניכם אל עבר הנאצל, פנו הלאה מן החטא בלבב שלם. אל תתנצלו על הרוע; אל תתמצו את החטא. תוך כדי שאתם מתאמצים לכפר על חטאי העבר אתם מחזקים את יכולתכם לעמוד בפני נטיותיכם לחטוא בעתיד. האיפוק נולד מן החרטה. התוודו על כל חסרונותיכם בפני האחד הנאצל.

"העליזות והשמחה מהוות גמול שהוא מנת חלקם של מעשים ראויים אשר נעשו בשבח ובהלל לאלמותי. לא יוכל איש לשדוד אתכם מן החירות של דעתכם שלכם. כאשר תשחרר אמונתכם הדתית את ללבכם, כאשר דעתכם תתייצב ותתקבע ללא ניע – ממש כמו הר – או אז תזרום שלווה הנשמה חופשית ורגועה כפלגי מים. אלו היודעים אל נכון כי נגאלו, יהיו לנצח חופשיים מן התאוה, הקנאה, השנאה ואשליות העושר. בעוד שהאמונה הינה האנרגיה המניעה את החיים הטובים יותר, עליכם לעמול בהתמדה למען גאולתכם. על-מנת להיות בטוחים בגאולתכם, עליכם לבקש לדבוק בצדק בלבב שלם. טפחו את ביטחון הלב הנובע מן הפנים, וכך תיהנו מן העונג העילאי של הגאולה הנצחית.

"ישום אדם דתי לא יוכל לקוות להארה של חוכמת האל-מוות בעודו ממשיך להיות עצל, בטלן, חלוש, רובץ באין-מעש, חסר בושה ואנוכי. אך האדם החושב, השקול, ההוגה, היוקד והפן – ואפילו בעודו חי על-פני האדמה – יוכל להשיג את ההארה העילאית של השלווה והחירות של החוכמה האלוהית. זכרו, כל מעשה ייענה כגמולו. הרוע מניב צער והחטא מסתיים בכאב. תוצאתם של חיים טובים הינם אושר ושמחה. אפילו הרשע נהנה מתקופה של חסד, בטרם יבשילו לגמרי הפירות הבאשים של מעשיו הרעים; ואולם, לא ניתן להימנע מלקצור את מלוא יכול המעשים הרעים. אל יקל איש ראשו בחטא, ובל יאמר לעצמו בלבו: 'אלי לא יקרב העונש על מעשיי השגויים'. מה שתעשה ייעשה לך, כך מצווה משפט החוכמה. חוסר הצדק שבו תנהג ברעך, ישוב ויפגע בך. לא יוכל היצור לחמוק מגורל מעשיו שלו.

"הטיפש אומר לעצמו בלבב, 'הרוע לא יכול לי'; אך את הביטחון נמצא אך ורק כאשר הנשמה מבקשת תוכחה והדעת מבקשת חוכמה. החכם הינו

בעל נשמה אצילה אשר נוהג באויביו כחברים, והוא נותר שליו גם בעין הסערה ונוהג בנדיבות כלפי רודפי הבצע. אהבת העצמי דומה לעשבים שוטים בשדה מניב. האנוכיות מובילה לצער; הדאגה המתמשכת הורגת. המחשבה המאומנת מולידה אושר. הגדול בלוחמים הוא זה אשר מתגבר על עצמו ומכניע את עצמו. האיפוק בכל דבר ודבר הינו טוב. האדם הנעלה הוא זה המעריך את המידות הטובות והמשרת את חובתו. אל תתנו לכעס ולשנאה לשלוט בכם. אל תדברו סרה באיש. השמח בחלקו הינו העשיר ביותר. מה שניתן בחוכמה נחסך כיאות. אל תעשו לחבריכם את מה שאינכם חפצים שייעשה לכם. שלמו טובה תחת רעה; ויגבר הטוב על הרוע.

"ראוי לבקש נשמה צדיקה, יותר מאשר את השלטון בכל ממשלות הארץ. הנאות מניבה אלמותיות; חיים ללא מחשבה סופם מוות. אנשים פנים אינם מתים; אלו אשר אינם חושבים מתו זה כבר. ברוכים אלו היודעים את הקיום ללא-מוות. אלו המענים את החיים יתקשו למצוא אושר לאחר מותם. נטולי האנוכיות ילכו לגן העדן, שם יתענגו על אושר עילאי של חופש אינסופי, שם ימשיכו לצמוח בנדיבותם האצילית. כל אדם אשר חושב צדק, דובר באצילות ופועל ללא אנוכיות, ייהנה לא רק ממידותיו הטובות במהלך חייו הקצרים האלה, אלא אף ימשיך ליהנות ממעדנות גן העדן, לאחר התפרקות הגוף."

4. הינדואיזם

המיסיונרים של מלכי-צדק נשאו איתם באשר הלכו את התורה על אודות האל האחד. הרבה מן הדוקטרינה המונותאיסטית הזו, בצירוף מושגים אחרים ומוקדמים יותר, התגשמו מאוחר יותר בתורה ההינדואיסטית. ישוע וגניד ערכו את התמצית הבאה:

"הוא הינו האל הכביר; העליון בכל מובן. הוא האדון, ובו נכלל הכול. הוא בורא יקום היקומים והוא השולט בו. האל הינו אל אחד; הוא לבדו ואין עוד אחר מלבדו; הוא הינו האחד והיחיד. ואל אחד זה הינו בוראנו ותכלית הסופית של הנשמה. "האחד העליון" זוהר מעבר לכל תיאור; הוא הינו "אור האורות". אור אלוהי זה מאיר את הלבבות ואת העולמות כולם. האל הינו מבצרנו - הוא עומד לצד כל אחד מיצוריו - ואלו אשר לומדים להכירו הופכים לבני אלמוות. האל הינו מקור האנרגיה הכביר; הוא הינו הנשמה הגדולה. הוא שולט ביקום כולו. אל אחד זה הינו אוהב, מהולל ונערץ. אלוהינו הינו בעל עוצמה עילאית, ובמשכנו העליון ישכון. אישיות אמת זו נצחית ואלוהית היא; הוא אדון גן-עדן מקדמת דנא. הנביאים כולם היללוהו, והוא גילה עצמו בפנינו. הננו סוגדים לו. הֵן, אישיות נעלה, מקור ההוויות, אדון כלל הבריאה ושליט היקום, אנא גלה לנו - ליצוריה - את העוצמה שבאמצעותה תשלוט על הכול! אלוהים ברא את השמש והכוכבים; הוא בוהק, טהור ומתקיים בזכות עצמו. ידיעתו הנצחית חכמה באופן שמיימי. לא יוכל הרוע לחזור את הנצחי. ומכיוון שהיקום נובע מן האל, הוא שולט בו כיאות. הוא הינו גורם לבריאה, ולפיכך מתקיימים בו כל הדברים כולם.

"האל הינו המקלט הבטוח של כל אדם טוב המצוי בצרה; האחד האלמותי דואג לאנושות כולה. גאולת האל חזקה, וטובו טוב של חסד. הוא מגן אוהב, מברך ומגן. כה אמר יהוה: 'כמאור החוכמה אשכון בנשמותיהם. אני הוא פלא הפלאות וטוב הטוב. וכששניים או שלושה נפגשים, שם אמצא אף אני.' לא יוכל היצור לחמוק מנוכחותו של הבורא. והאל אף מונה את מצמוצי העיניים הבלתי-פוסקים של כל בן-תמותה; ואנו סוגדים להווייה האלוהית הזו בדמות החבר הצמוד שלנו, אשר ממנו לא נוכל להיפרד. הוא שוכן-בכל, שופע, נוכח בכל-מקום, ונדיב עד אין קץ. האלוהים הינו שליטנו, מקלטנו ומבקרנו העליון, ורוחו מקדם שוכנת בנשמת האדם בן התמותה. העד הנצחי למידות הטובות והרעות שוכן בלבבו של האדם. הבה נהגה ממושכות במחייה הנערץ והאלוהי; הבה ניתן לרוחו להכווין את כל מחשבותינו. הובל אותנו מעולם בלתי-מציאותי זה אל האמיתי! הולך אותנו מחושך לאור! וממוות הנחה אותנו אל האלמוות!"

"הבה נסגוד לנצחי בלב טהור ונקי מכל שנאה. אלוהנו הינו אלוהי התפילה; הוא שומע את בכי ילדיו. מי ייתן שיעשו כל בני האדם כרצונו שלו, הנחוש. הבה נתענג על החופש של אל התפילה. אמצו בלב שלם את התפילה, ואת הסגידה אמצו כתמיכה לנשמתכם. כה אמר הנצחי: 'אם רק תסגוד לי באהבה, אעניק לכם את החוכמה להגיע אלי. הרי הסגידה הינה המידה הטובה המשותפת לכל היצורים כולם.' האל מאיר את העגמומיות ומזין בכוח את העייפים. ומכיוון שאלוהינו הינו חברנו רב העוצמה, לא נפחד עוד. נהלל את שמו של הכובש אשר לא ייכבש לעולם. נסגוד לו, לעוזר הנאמן והנצחי של האדם. אלוהינו הוא מנהיגנו הבטוח והמנחה המהימן. הוא ההורה הכביר אשר בשמיים ובארץ, ולו אנרגיה ללא-גבול וחוכמת אינסוף. הודו נשגב ויופיו אלוהי. הוא הינו המקלט העליון ביקום והשומר הבלתי-משתנה של חוק הנצח. אלוהנו הינו אדון החיים והמנחם לכל אדם; הוא אוהב האנושות והמסייע לנזקק בצרתו. הוא מחיינו והוא הינו הרועה הטוב של צאן מרעיתו האנושית. אלוהים הינו אבינו, אחינו וחברנו. ואנו משתוקקים לדעת את האל הזה בכל מאודנו.

"למדנו לכבוש את האמונה באמצעות כמיהת הלב. רכשנו חוכמה תוך ריסון חושינו, ובאמצעות החוכמה חווינו את השלווה בעליון. הוא, המלא באמונה, סוגד לאמיתו של דבר בעת שהעצמי הפנימי שלו מכוון אל האל. האל נוטה שמיים כיריעה; הוא אף שוכן בששת היקומים הנרחבים האחרים. הוא עליון על הכול ומצוי בכל. אנו כמהים למחילת האל על חטאים שחטאנו לחבר; ואנו מוחלים לחבר על חטאיו כלפינו. רוחנו מתעבת את הרע באשר הוא; ולפיכך, אדוני, שחרר אותנו מכל רבב חטא אשר דבק בנו. אנו מתפללים אל האל כמנחם, כמגן וכמושיע - זה אשר הינו אוהבנו.

"רוחו של שומר היקום חודרת לנשמת היצור הפשוט. האדם החכם סוגד לאל האחד. אלו השואפים לשלמות אכן חייבים לדעת את האדון העליון. זה היודע את ביטחון האושר בעליון, לעולם לא יפחד, זאת משום שהעליון יאמר למשרתיו, 'אל תפחד, הריני עמך.' אל ההשגחה הינו אבינו. האל הינו אמת. והאל משתוקק לכך שיצוריו יבינוהו - שילמדו את האמת במלואה. האמת הינה נצחית; והיא מקיימת את היקום. ראוי שתשוקתנו העילאית תהא להיות אחד עם העליון. השולט הכביר הינו מחולל הכול - וממנו יתפתח הכול. וזוהי הינה החובה כולה: אל יעשה אדם לאחר את אשר שנוא

עליו עצמו; אל יקדש את הרשע. אל תכה את זה אשר מכה אותך, ברחמים כבוש את הכעס ובטוב מגר את השנאה. ואת כל אלו ראוי שנעשה משום שהאל הינו רַע נדיב ואב נעים אשר מוחל לנו על כל חטאינו הארציים.

"האל הוא אבינו, הארץ הינה אימנו ומקום לידתנו הינו היקום. בלעדי האל, הנשמה כמוה כאסירה; הנשמה משתחררת עם ידיעת האל. כאשר נהגה באל, כאשר נתאחד עמו, ניגאל מאשלות הרוע ונצלל בסופו של דבר מכל אזיקי החומר. כאשר יגלול אדם את המרחב כיריעת עור, או אז יגיע סוף הרוע, משום שהאדם מצא את האל. אלוהים, אנא הצל אותנו מן ההרס המשולש של הגיהנום – מן התאוה, מן הזעם ומתאוות הבצע! אנא נשמה, חזקי עצמך למאבק הרוח של האלמותיות! כאשר יגיע סיום החיים בגוף, אל נא תהססו לוותר על גוף זה לטובת צורה ראויה ויפה יותר, ולהתעורר במחוזות העליון והאלמותי, שם אין פחד, צער, רעב, צמא או מוות. לדעת את האל פירושו לחתוך את כבלי המוות. הנשמה היודעת את האל צפה מעלה ביקום כמו השמנת אשר מופיעה מעל החלב. אנו סוגדים לאל, לעושה הכול, לנשמה הכבירה, אשר תמיד שוכן בלבבות יצוריו. ואלו היודעים אל נכון כי האל יושב על כס הלב האנושי, עתידים להיות כמוהו – אלמותיים. אנו חייבים להותיר את הרוע מאחור, אך המידות הטובות תלכנה בעקבות הנשמה אל גן העדן.

"רק הרשעים יאמרו: אין ביקום אמת ושליט אין לו; הוא נועד אך ורק על-מנת למלא את תאוותינו. האינטלקט הקטן שלהם מוליך נשמות מעין אלה שולל. וכך הם מפקירים עצמם למילוי תאוותיהם ומונעים מנשמותיהם את שמחת המידות הטובות ואת מנעמי הצדיק. מה כביר יותר מאשר להינצל מן החטא? האדם אשר ראה את העליון הינו אלמותי. חבריו של האדם בגוף לא יוכלו לשרוד את המוות; אך ורק מידותיו הטובות הולכות לצדו, בעודו נע הלאה אל עבר שדות האור והאוויר של פרדיס."

5. דת זרתוסטרא

זרתוסטרא עצמו עמד בקשר ישיר עם צאצאיהם של המיסיונרים המוקדמים יותר של מלכי-צדק, והדוקטרינה שלהם, על אודות האל האחד, הפכה לחלק מרכזי מתורת הדת אשר ייסד בפרס. מלבד היהדות, בשום דת של אותם ימים לא נשתמרה כמות גדולה יותר מתורתה של שלם. ומתוך כתביה של דת זו ערך גניד את הסיכומים הבאים:

"כל הדברים מקורם באל והם שייכים לו – האל החכם-בכל, הטוב, הצדיק, הקדוש, הקורן והמהולל. ואלוהינו הינו מקור כל האוריות. הוא הינו בורא כלל הדברים, אל כל תכלית טובה ומבצר הצדק ביקום. הדרך החכמה לפעול בחיים תואמת את רוח האמת. האלוהים רואה הכול, הוא רואה את מעשי הרשע של הרשעים ואת עבודתו הטובה של הצדיק; אלוהינו מבחין בכל דבר בהבזק עין. נגיעתו הינה נגיעת מרפא. האל הינו מיטיב כל-יכול. את ידו המיטיבה הוא מושיט הן לצדיק והן לרשע. אלוהים כונן את העולם וציווה על הגמול עבור הטוב ועבור הרע. האל החכם-בכל הבטיח חיי אלמוות לנשמות הצדיקות אשר מחשבותיהן טהורות ובצדק הן תפעלנה. ומה שתשאפו עד מאוד להיות באופן עליון, כן תהיו. ואור השמש הינו כחוכמה עבור אלו המבחינים באל ביקום.

"הללו את האל בבקשכם את התענוגות של האחד החכם. סגדו לאלוהי האורות, צעדו בשמחה בנתיבים שעליהם מצווים גילויי דתו. קיים אך ורק אל עליון אחד, הוא הינו אדון האורות. אנו סוגדים לו, לבורא מקווי המים, הצמחים, בעלי החיים, הארץ והשמיים. אלוהינו האדון מיטיב מכל. אנו סוגדים ליפה מכל, לאלמותי השופע מכל, לזה אשר ניחן באור הנצח. אלוהים הינו בעת ובעונה אחת הרחוק מאתנו ביותר והקרוב אלינו ביותר, בכך שהוא שוכן בנשמותינו. אלוהינו הינו רוח פרדיס האלוהית והקדושה מכל, ואף-על-פי-כן הוא הינו הטוב מכל היצורים רעיו הטובים של האדם. והעזרה הגדולה ביותר מוענקת לנו מעם האל בעיסוק החשוב מכולם, בידיעתו את עצמו. האל הינו חברנו הנערץ והצדיק ביותר; הוא הינו חוכמתנו, חיינו, חיות נשמתנו וגופנו. והודות למחשבות ראויות, יאפשר לנו הבורא החכם לעשות כרצונו, ולהשיג אגב כך את כל אשר הינו מושלם באופן אלוהי.

"אלוהים, אנא למדנו כיצד להיות את החיים האלה בגוף בעודנו מתכוננים לחיי הרוח הבאים. אנא דַּבֵּר אלינו, האדון, ונעשה כמצוותך. למד אותנו את דרך הישר, ואנו נצמד בה נכונה. אנא הענק לנו את האפשרות להגיע ולהתאחד עמך. יודעים אנו כי הדת הטובה מובילה לאיחוד עם הצדק. האל הינו טבענו החכם, המחשבה הטובה ומעשה הצדק שבנו. לו ייתן לנו האל להתאחד עם הרוח האלוהית ועם חיי האלמוות בקרבנו!

"דת זו של האחד החכם מזככת את המאמין מכל מחשבה רעה ומכל מעשה חטא. מרכין אני את ראשי בחרטה בפני אל השמיים אם עלבתי בכבודו במחשבה, בדיבור או במעשה – בין שבמתכוון ובין שלא במתכוון – ומתפלל אני לרחמים ומברך ומתכוון לסליחה. יודע אנוכי כי כאשר אתוודה, אם אתכוון שוב לא לעשות רע, כי אז יוסר החטא מנשמת. יודע אני כי הסליחה נוטלת את כבלי החטא. אלו העושים את הרע ראויים לקבל את העונש אשר הוא הגמול על מעשיהם, אך הדבקים באמת ראויים ליהנות מן האוויר של גאולה נצחית. בחסד אִמְצֵנו וגאולה תן לנשמותינו. רחמים נבקשה, כי לשלמות נשאף; מי ייתן שנהיה בדמות האל."

6. סודוֹאֲנִיזְם (גִ'יִנִּיזְם)

קבוצת המאמינים הדתית השלישית אשר שימרה בהודו את הדוקטרינה על אודות האל האחד – שארית תורתו של מלכי-צדק – נודעה באותם ימים בשם סוֹדִנְיָסְטִים. מאוחר יותר, הפכו מאמינים אלו לחסידי הגִ'יִנִּיזְם. וכך הם לימדו:

"אדון השמיים מולך עליון. אלו החוטאים לא יעפילו מעלה, אך הדבקים בנתיבות הצדק ימצאו את מקומם בגן העדן. אם נדע את האמת, מובטחים

לנו חיי העולם הבא. נשמת האדם ראוי לה שתעפיל לגבהי מרומים, שם תפתח את טיבה הרוחני האמיתי ותשיג שלמות. בשמיים משתחרר האדם מכבלי החטא ושם הוא חווה ביופי הסופי; האדם הצדיק כבר התנסה באחרית החטא ובכל האומללות הנלווית לו. האויב הבלתי-מנוצח של האדם הינו העצמי, ועצמי זה מתבטא בארבע תשוקותיו הגדולות של האדם: הכעס, הגאווה, המרמה ותאוות הבצע. כיבוש העצמי הינו נצחוננו הכביר של האדם. כאשר יישא האדם את עיניו אל האל בבקשת מחילה, וכאשר הוא יעז ליהנות מחירות זו, הוא ישתחרר מן הפחד. ראוי לו לאדם לחיות את חייו ולנהוג ברעיו כפי שירצה הוא עצמו שינהגו בו."

7. שינוי

רק זמן קצר קודם התקבלו הכתבים של הדת הזו, דת מן המזרח הרחוק, בספרייה של אלכסנדריה. הייתה זו אחת מדתות העולם אשר גניד לא שמע עליהן מעודו. וכפי שמעידה התמצית הבאה, אמונה זו כללה אף היא שאריות מתורתו המוקדמת יותר של מלכי-צדק:

"כֹּה אָמַר הָאֱדוֹן: 'כֻּלְכֶּם מִקְבִּלִים מֵעוֹצְמָתִי הָאֱלֹהִית; כֹּל אָדָם וָאָדָם נִהְנֶה מִסַּעַד חֲסָדִי. וְאִנִּי מֵתַעֲנֵג בִּהְנָאָה מְרֻבָּה עַל הַתְּרֻבּוֹת שֶׁל הַצְּדִיקִים עַל-פְּנֵי הָאָרֶץ. "נִסִּיךְ גֵּן הָעֵדֶן" מִבְּקֵשׁ לְהַתְּגַלּוֹת הֵן בִּיפִי הַטֶּבַע וְהֵן בְּמִידוֹתָיו הַטּוֹבוֹת שֶׁל הָאָדָם, וְכֵן מִתְּגַלֶּה טִיבוֹ הַצּוֹדֵק. וּמִכִּיוּן שְׁעָמִי קִדְּם לֹא יִדְעוּ אֶת שְׁמִי, הַתְּגַשְׁמִית וְנוֹלַדְתִּי אֶל הָעוֹלָם בְּקִיּוֹם נִרְאָה לְעֵינַי, וְסִבְלָתִי הַשְּׁפֵלָה מֵעֵינַי זֶה בְּכַדִּי שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח הָאָדָם אֶת שְׁמִי. אֲנִי בִּרְאִיתִי אֶת הַשְּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ; הַשֶּׁמֶשׁ, הַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים סֵרִים לְמִרְוֹתַי. אֲנִי שׁוֹלֵט בְּכָל הַיְצוּרִים וּבִארְבַּעַת הַיָּמִים. וְאִף כִּי כְּבִיר וְעֵלְיוֹן הֵנִי, עַדִּיךְ מֵאֲזִין אֲנוֹכִי גַם לְתַפִּילָתוֹ שֶׁל הָעַנִּי שֶׁבִּבְנֵי הָאָדָם. אִם יִסְגֹּד לִי הַיְצוֹר, אֲשַׁמְעֵה לְתַפִּילָתוֹ וְאֶעֱנֶיךָ לוֹ אֶת אֲשֶׁר לְבוֹ יִבְקֹשׁ."

"בְּכָל פֶּעַם שֶׁהָאָדָם נִכְנַע לַחֲרָדָה הוּא מֵתְרַחֵק צֶעֶד נֹסֵף מֵהַכוֹנֶנֶת רוּחַ לְבוֹ. הַגְּאוּוֹה מֵאֲפִילָה עַל הָאֵל. אִם תִּבְקֶשׁוּ אֶת עֲזֶרֶת הַשְּׁמַיִם, הַשְּׁלִיכוּ אֶת גְּאוּתְכֶם; הַגְּאוּוֹה, וְאֲפִילוֹ כְּחוֹט הַשְּׁעָרָה מִמֶּנָּה, מִסְתִּירָה אֶת אֹרֶךְ הַיְשׁוּעָה כְּמוֹ הַיִּיתָה עֵנָן כְּבִיר. אִם אֵינְכֶם יֹשְׁרִים בְּפָנִים, אֵינְכֶם לֵמַד לְהַתְּפַלֵּל לְמֵה שֶׁהוּא בַּחוּץ. 'אֲשַׁמְעֵה אֶת תַּפִּילוֹתֵיכֶם כְּאֲשֶׁר תְּבוֹאוּ לִפְנֵי בִלְב טְהוֹר, חָף מִכָּל שִׁקָּר וְצִבְעוֹת, עִם נִשְׁמָה אֲשֶׁר תִּשְׁקֶף אֶת הָאֲמֶת כְּמִרְאָה. אִם תִּבְקֶשׁוּ חַיֵּי אֱלֹמוֹת, נִטְשׂוּ אֶת הָעוֹלָם וּבֹאוּ אֵלַי."

8. טְאוּאִיזְם

שְׁלִיחָיו שֶׁל מִלְכִּי-צִדְק חֲדָרוּ עִמּוֹק אֶל תּוֹךְ סִין, וְהִדּוּקִטְרִינָה עַל אוֹדוֹת הָאֵל הָאֶחָד הַפְּכָה לַחֲלֵק מִן הַתּוֹרוֹת הַמוֹקְדְּמוֹת יוֹתֵר שֶׁל כְּמָה מִן הַדְּתוֹת הַסִּינִיּוֹת; הַדֵּת אֲשֶׁר נִשְׁתַּמְרָה לְמִשְׁךְ הַזְּמָן הַמְּמוּשָׁךְ בְּיוֹתֵר וְאֲשֶׁר הִכִּילָה אֶת הַמֶּנֶה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר שֶׁל אֲמֶת מוֹנוֹת־אִיסְטִית, הַיִּיתָה הַטְּאוּאִיזְם; וְגִנִּיד לִיקֵט מִתּוֹךְ תּוֹרָתוֹ שֶׁל מִיִּסְדָּה אֶת הַדְּבָרִים הַבְּאִים:

"כְּמָה טְהוֹר וְשִׁלְיוֹ הֵינּוּ "הָעֵלְיוֹן הָאֶחָד". וְאִף-עַל-פִּי-כֵן, כְּמָה רַב-עוֹצְמָה וְרַב-כּוֹחַ, כְּמָה עִמּוֹק הוּא, וְאִין-נִיתֵן לַגְּלוֹת אֶת פִּשְׁרוֹ! אֱלֹהֵי הַשְּׁמַיִם הַזֶּה הֵינּוּ אֲבִיהֶם הַקְּדָמוֹן וְהַמְּכּוּבָד שֶׁל הַדְּבָרִים כּוֹלֵם. אִם הֵנִכֶם יוֹדְעִים אֶת הַנִּצְחִי, הֵנִכֶם חֲכָמִים וּמוֹאֲרִים. וְאִם לֹא תִדְעוּ אֶת הַנִּצְחִי, כִּי אַז תִּתְּבַטֵּא הַבּוֹרוֹת כְּרוּעַ, וְכֵן תַּעֲלִינָה תְּשׁוּקוֹת הַחֲטָא. הוּוִיָּה מוֹפְלָאָה זֶה הַתְּקִימָה בְּטֶרֶם הִיוּ הַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. הוּא הֵינּוּ רוּחָנִי בְּאֲמֶת; לְבָדוּ יַעֲמוּד וְלֹא יִשְׁתַּנֶּה. הוּא אֲכַן אֶם הָעוֹלָם, וְכִלְל הַבְּרִיאָה נֶעַם סְבִיבוֹ. הָאֶחָד הַכְּבִיר הַזֶּה חוֹלֵק עֲצָמוֹ לְבִנֵּי הָאָדָם, וְכֵן מֵאֲפָשֶׁר הוּא לָהֶם לְהַצְטִיךְ וּלְשִׁרְדוֹ. וְאִף אִם אָדָם נִיחַן אַךְ וְרַק בְּקִמְצוֹן שֶׁל יִדְעָ, עַדִּיךְ הוּא יוֹכֵל לַהֲלֵךְ בְּדַרְכּוֹ שֶׁל הָעֵלְיוֹן; עַדִּיךְ הוּא יוֹכֵל לִמְלֹא אַחֵר רִצּוֹן הַשְּׁמַיִם."

"כֹּל הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים, הַשִּׁירוֹת הָאֲמִיתִי, מִקּוֹרֵם בְּעֵלְיוֹן. כֹּל הַדְּבָרִים תְּלוּיִים לְשֵׁם חַיִּיהֶם בְּמִקּוֹר הַכְּבִיר. וְהָעֵלְיוֹן הַכְּבִיר אֵינְנוּ מִבְּקֵשׁ כֹּל הוֹקֵרָה בְּעִבּוֹר הַמֶּתֶת. עֵלְיוֹן הוּא בְּעוֹצְמָתוֹ, אִף כִּי יוֹתֵר עֲלוֹם מֵעֵינֵינוּ. הוּא מִתְּמִיר אֶת תְּכוֹנוֹתָיו לֹלֵא הָרֶף בְּעוֹדוֹ הוֹפֵךְ אֶת יְצוּרָיו לְמוֹשְׁלָמִים. הַהִיגִיוֹן הַשְּׁמַיִמִי אִיטִי וְסִבְלָנִי בְּעֶצְבוֹ אֶת הַדְּבָרִים, אִךְ הַיִּשְׁגִּיו מוֹבְטָחִים. הָעֵלְיוֹן נְפוֹץ בִּיקוּם וּמִקִּיִּים אֶת הַכּוֹל. כְּמָה קְבִירִים וְרַב־עוֹצְמָה הֵינֶם הַשְּׁפַעְתּוֹ וְכוֹחַ מְשִׁיכָתוֹ! הַטּוֹב הָאֲמִיתִי הֵינּוּ כְּמִים. וְכִמִּים יִבְרַךְ אֶת הַכּוֹל וְלֹא יִזִּיק לְמָאוֹם. כְּמִים יִבְקֹשׁ הַטּוֹב הָאֲמִיתִי לְרִדֵּת מִטָּה אֶל הַנְּמוּכִים שֶׁבְּמִקּוֹמוֹת, וְאֲפִילוֹ לְרִמּוֹת כְּאֵלֶּה שְׂאֲחָרִים יִימָנְעוּ מֵהֶן, כִּי לְעֵלְיוֹן הוּא יִדְמָה. הָעֵלְיוֹן בּוֹרֵא אֶת כֹּל הַדְּבָרִים, מִזִּין אוֹתָם בְּאֲמַצְעוֹת הַטֶּבַע וְהוֹפֵךְ אוֹתָם לְמוֹשְׁלָמִים בְּאֲמַצְעוֹת הָרוּחַ. וְעִטּוֹף בְּמִסְתוּרֵינָה הוּא הָאוֹפֵן שֶׁבוּ יִטְפַּח, יִשְׁמֹר, וְיִהְיֶה הָעֵלְיוֹן אֶת יְצוּרָיו לְמוֹשְׁלָם מִבְּלִי לֵאלֶצֶו. הוּא מְכוּוִין וּמִנְחָה, אִךְ אֵינְנוּ כּוֹפֶה אֶת עֲצָמוֹ. הוּא סוֹעֵד אֶת הַקְּדָמָה, אִךְ עוֹשֶׂה זֹאת לִלֵּא הַפַּעֲלָת שְׁלִיטָה."

"הַחֲכָם הוֹפֵךְ אֶת לְבוֹ לְאוֹנִיבֶרסֶלִי. מַעַט יִדַּע הוּא דָּבָר מִסּוֹכֵן. אֵלֹו הַשְּׁוֹאֲפִים לַגְּדוּלָה, טוֹב יַעֲשׂוּ אִם יִלְמְדוּ צְנִיעוּת. בְּעֶצֶם הַבְּרִיאָה הַפֶּךְ הָעֵלְיוֹן לֹאֵם הָעוֹלָם. לְדַעַת אֶת הָאֵם פִּירוּשׁוֹ לְהַכִּיר בְּעוֹבְדָה שֶׁל הִיּוֹת קֵן. הַחֲכָם מִתִּיחֵס לְכָל הַחֲלָקִים מִנְּקוּדַת רְאוּתוֹ שֶׁל הַשֶּׁלֶם. הַתִּיחֵסוֹ לְכָל אָדָם כְּאִילוֹ הַיִּיתָם בְּמִקּוֹמוֹ. גִּמְלוֹ עַל מִפָּה בְּנוֹעֵם. אִם תִּתְּבַטֵּא אֶת בְּנֵי הָאָדָם, הֵם יִתְּקַרְבוּ אֵלֵיכֶם – לֹא תִתְּקֶשׁוּ לְכַבּוֹשׁ אוֹתָם."

"הָעֵלְיוֹן הַכְּבִיר, שׁוֹכֵן בְּכָל; הוּא מִימִין אִף מִשְׁמָאל. הוּא תוֹמֵךְ בְּכָלל הַבְּרִיאָה וְשׁוֹכֵן בְּכָל הַהוּוִיּוֹת הָאֲמִיתוֹת. לֹא תוֹכֵלוּ לְמַצּוֹ אֶת הָעֵלְיוֹן, וְאִף לֹא תוֹכֵלוּ לְהִימָצֵא בְּמִקּוֹם שֶׁמִּמֶּנּוּ יִיעֲדֶר. אִם יִכִּיר אָדָם בְּרוּעַ שֶׁל דְּרָכָיו, וּבְחֶרְטָה יִשְׁרַשׁ אֶת הַחֲטָא מִלְּבוֹ, כִּי אַז הוּא יוֹכֵל לְבַקֵּשׁ מַחִילָה; הוּא יוֹכֵל לְחַמּוֹק מִן הָעוֹנֶשׁ; הוּא יוֹכֵל לְהַתְּמִיר אֶת הַקְּלָלָה לְכַדִּי בְּרַכָּה. הָעֵלְיוֹן הֵינּוּ הַמְּקַלֵּט הַבְּטוּחַ עוֹבֵר הַבְּרִיאָה כּוֹלָה; הוּא הֵינּוּ שׁוֹמֵר וְגוֹאֵל הָאֲנוּשׁוֹת כּוֹלָה. אִם תִּבְקֶשׁוּ אוֹתוֹ מִדֵּי יוֹם, כִּי אַז תִּמְצְאוּהוּ. וּמִכִּיוּן שֶׁהוּא יוֹכֵל לְנַקוֹת עַל חֲטָאִים, הוּא אֲכַן יִקָּר מִכָּל לְכָל אָדָם. לְעוֹלָם זָכְרוּ כִּי הָאֵל אֵינְנוּ גּוֹמֵל לְאָדָם עַל מַעֲשָׂיו, אֲלֵא עַל מֵה שֶׁהוּא הֵינּוּ; וּלְפִיכֵךְ רְאוּי שְׁתוּשִׁיטוֹ יֵד לְעֲזָרָה לְרַעֲיָכֶם לִלֵּא כֹל מַחֲשַׁבָּה עַל הַתְּמוּרָה. עֲשׂוּ טוֹב לִלֵּא מַחֲשַׁבָּה עַל הָרוּחַ הָעֲצָמִי."

"חֲכָמִים הֵם אֵלֹו הַיּוֹדְעִים אֶת חוֹקֵי שֶׁל הַנִּצְחִי. בּוֹרוֹת בִּיחָס לַחֲזוֹק הָאֱלֹהִי כְּמוֹהַ כְּאוֹמְלָלוֹת וְכִאֲסוֹן. הַיּוֹדְעִים אֶת חוֹקֵי הָאֵל הֵינֶם חוֹפְשִׁיִּים בְּדַעַתָם. אִם תִּדְעוּ אֶת הַנִּצְחִי, אִף אִם יִיכַחַד גּוֹפְכֶם, תִּשְׁרֹד נִשְׁמַתְכֶם בְּשִׁירוֹת הָרוּחַ. הֵנִכֶם חֲכָמִים בְּאֲמֶת כְּאֲשֶׁר אֲתֶם מְכִירִים בַּחוּסֵר חֲשִׁיבוֹתְכֶם. אִם תִּשְׁכְּנוּ

באור הנצחי, כי אז תיהנו מהארת העליון. אלו המקדישים עצמם לשירות העליון שמחים בבקשם את הנצח. וכאשר מת האדם, מתחילה רוחו במעופה הארוך, במסעה הכביר הביתה."

9. דת קונפוציוס

אפילו הדת שהכירה באל פחות מכל הדתות הגדולות של העולם הכירה במונותאיזם של המיסיונרים של מלכי-צדק ושל ממשיכי דרכו הנחושים. להלן הסיכום אשר ערך גניד על אודות דת קונפוציוס:

"הדבר שאותו יצוו השמיים הינו נעדר שגיאה. האמת הינה ממשית ואלוהית. מן השמיים יגיע הכול, והשמיים הכבירים אינם טועים. השמיים מינו כפפים רבים להנחות ולרומם את היצורים הנחותים. כביר, כביר עד מאוד, הוא האל האחד השולט באדם מגבוה. האל הדור בעוצמתו ומשפטו נורא. אך אל כביר זה הקנה חוש מוסרי לרבים מן הנחותים באנשים. שפע השמיים לא ייתם לעולם. הנדיבות הינה בכירת מתנות השמיים לאדם. השמיים הרעיפו מאצילותם על נשמת האדם; מידותיו הטובות של האדם הינן פרי מתת השמיים. השמיים הכבירים מבחינים בכל, והם הולכים עם האדם בכל מעשיו. והננו עושים כראוי כאשר אנו מכנים את השמיים הכבירים בשמות "אבינו" ו"אמנו". אם הננו משרתים את אבותינו האלוהיים, כי אז נוכל לשאת תפילה בבטחה אל השמיים. הבה נעמוד ביראה בכל רגע ורגע אל מול הוד השמיים. אדוני אלוהינו, העליון מכולם, ריבון העולמים, הננו מכירים בכך שאתה חורץ דין, ושכל החסד נובע מן הלב האלוהי.

"אלוהים עמנו; על-כן לבנו נקי מכל פחד. כל מידה טובה שבי הינה התגשמות של השמיים השוכנים בקרבי. ואולם, השמים הללו אשר בתוכי, דורשים ממני תכופות להאמין. אם אלוהים עמדי, הנני נחוש להסיר כל ספק מלבי. על האמונה להיות קרובה לאמת של הדברים, ואינני רואה כיצד יוכל אדם לחיות ללא אמונה טובה. יש סיבה גם לטוב וגם לרע אשר חווה האדם. השמיים מתייחסים לנשמת האדם בהתאם לתכליתה. כאשר תמצאו כי טעיתם, על תהססו להודות על טעותכם ולתקנה בזריזות.

"האדם החכם עוסק בחיפוש אחר האמת, ולא רק בניסיון לחיות את החיים גרידא. תכלית האדם הינה להשיג את מושלמת השמיים. האדם הנעלה עוסק בהתאמה-עצמית, והוא חף מחרדה ומפחד. האל מצוי עמכם; הסירו את הספק מלבכם. כל מעשה טוב יקבל את גמולו. האדם הנעלה לא ימלל כלפי השמיים, ואף לא יחזיק טינה כלפי בני-אדם. מה ששנוא עליך, אל תעשה לחברך. מי ייתן שתהא החמלה חלק מכל עונש; נסו ככל הניתן להפוך את העונש לברכה. זוהי דרכם של השמיים הכבירים. ואף כי כל היצורים ימותו וישונו לעפר, רוחו של האדם הנאצל ממשיכה הלאה ותוצג בעליונים, תרקיע אל האור המרהיב של הבהירות הסופית."

10. "הדת שלנו"

לאחר העבודה המפרכת אשר נדרשה לשם עריכת האוסף הזה של הנאמר בדתות העולם על אודות אב פרדיס, הקדיש עצמו גניד לניסוח מה שלדעתו מהווה סיכום של האמונה אשר אליה הגיע ביחס לאל כתוצאה של הדברים שאותם לימד אותו ישוע. איש צעיר זה נהג לכוונת את האמונות האלה בשם "הדת שלנו". וכך הוא רשם:

"אדוני אלוהינו הוא אל אחד; ואֶהְבֶּתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל-לִבְּךָ וְכָל-נַפְשְׁךָ, כשם שאתה מתאמץ ככל יכולתך לאהוב את ילדיו כמוך. אֵל אחד זה הינו אבינו שבשמים, הכול קיים בו, ורוחו שוכנת בנשמת כל אדם פן. ואנו, בני האלוהים, ראוי שנלמד להפקיד את נפשותינו בידיו של הבורא הנאמן. לא ייפלא דבר מאת אבינו שבשמיים. לא ייתכן אחרת, מכיוון שהוא הינו הבורא, והוא ברא את כל הדברים ואת כל ההוויות. ואף כי לא נוכל לראות את האל, ביכולתנו לדעת אותו. ואם נחיה מדי יום את רצון אבינו שבשמיים, נוכל לגלותו לאחינו בני האדם.

"מה עמוק הוא עושר טיבו של האל; אינסופי הוא וחכם לעד. לא נוכל למצוא את דרכיו באמצעות הידיעה, אך נוכל לדעת אותו ולהתנסות בו באופן אישי בלבבנו. ואף כי לא נוכל להבין את צדקו, אף השפל שבבני הארץ את חסדו יקבל. ובעוד שהאב ממלא את היקום, כן הוא שוכן בלבבנו. דעתו של האדם אנושית היא, בת-מוות, אך רוחו של האדם אלוהית היא, בת אלמוות. אלוהים אינו רק עז כוח בכל, אלא גם חכם-בכל. ואם הורינו אשר בארץ, הנוטים לרע, ידעו לאהוב את ילדיהם ולהעניק להם מתנות טובות, עד כמה ידע האב הטוב אשר בשמיים הרבה יותר לאהוב בחוכמה את ילדיו אשר בארץ ולהעניק להם ברכות ראויות.

"אין זהו רצונו של האב שבשמיים שיאבד אפילו ילד אחד בארץ מבין אלו המבקשים למצוא את האב וכמהים באמת להידמות לו. ואבינו יאהב אפילו את הרשע, ולעד ינעם לכפויי הטובה. אילו יכלו יותר בני אדם רק לדעת את טובו של האל, כי אז וודאי היו מתחרטים על דרכם הרעה ונוטשים את החטא לחלוטין. כל מה שהינו טוב מגיע מטה מאת אבי האורות, אֲשֶׁר חִלּוֹף וְכָל צֶל שְׁנוּי אֵין עִמּוֹ. טובה רוח אל האמת בלב האדם. אכן מבקש הוא את אחוות כל בני האדם. כאשר מתחילים בני האדם לתור בלבם אחר האל, אזי זוהי ההוכחה לכך כי האל מצא אותם, ושהם מבקשים לדעת אותו. הננו חיים באל והאל חי בקרבנו.

"לא אסתפק עוד באמונה כי האל הינו אבי כל בני עמי; מכאן ואילך אאמין שהוא גם אבי שלי עצמי. ולעולם אבקש לסגוד לאל ולהסתייע לשם כך ברוח האמת, המסייעת בידי בשעה שאני הופך ליודע-אל באמת. אך ראשית אבקש לתרגל את הסגידה בכך שאלמד לעשות את רצון האל על-פני האדמה; רוצה אני לומר, אנסה ככל יכולתי להתייחס לכל אחד מאחי בני התמותה, ממש כפי שאני סבור שהאל היה רוצה שיתייחס אליהם. ובאשר נחיה חיים מעין אלה בגוף בשר ודם, נוכל לבקש מן האל דברים רבים, והוא ימלא את לבנו ברצון ובמוכנות לשרת את אֱחֵינוּ טוב יותר. וכל

השירות האוהב הזה, אשר אנו משרתים את ילדי האל, מרחיב את יכולותינו לקבל ולחוות את שמחת השמיים, את המנעמים הנעלים של סעד רוח השמיים.

"אודה אני לאל מדי יום על מתנותיו הנפלאות לאין שיעור; אהלל אותו על נפלאותיו לבני האדם. עבורי הוא הינו הכל-יכול, הבורא, הכוח והחסד, אך יותר מכל, הוא הינו אב הרוח שלי, וכילד הארץ שלו אגיע, ביום מן הימים, לראותו. וכמאמר מורי ורבי, בעצם חפשי אותו, כן אקמה לו. מתוך אמונה באל אשכין עמו שלום. הדת החדשה הזו שלנו מלאה בשמחה, והיא מחוללת אושר מתמשך. סמוך ובטוח אנוכי כי אדבוק בה עד יום מותי, וכי בוודאי אזכה לקבל לראשי את עטרת חיי הנצח.

"אלמד להוכיח את הכול ולדבוק בטוב. ואת שאבקש שיעשו לי, כן אעשה לרעי. באמונה חדשה זו אדע כי יוכל האדם להיות לבן האל, ואף כי לעיתים הנני נמלא אימה כאשר אני עוצר וחושב כי כל בני האדם אחי הם, הנני בטוח שכך הוא הדבר באמת ובתמים. אינני יכול לראות כיצד אוכל לשמוח באבהותו של האל, בעודי מסרב לקבל בעצמי את אחוות האדם. כי כל אֶשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה יִמְלֵט. ואם כך הוא הדבר, כי אז כל בני האדם אחים הם לי.

"מכאן ואילך אעשה טוב בסתר; אתפלל בעיקר כאשר אני מצוי עם עצמי. לא אשפוט, פן אחטא לרעי בחוסר הוגנות. אלמד לאהוב את אויבי; עדיין אינני שולט בתרגול הזה של ההידמות לאל. ואף כי מבחין הנני באל בדתות אחרות, מוצא אני כי ב"דת שלנו" הוא יפה, אוהב, רחום, אישי וחיובי יותר. אך מעל לכל, הוויה כבירה ומופלאה זו הינה אבי הרוחני; ואני הנני בנו. ורק בכך שאבקש בכנות להידמות לו, עתיד אני לבסוף למצוא אותו ולשרתו לעד. סוף-סוף רכשתי דת עם אל, אל מופלא – והוא אל גאולת הנצח."

הספר של אורנטיה

מסמך 132

השהות ברומא

מכיוון שגונוד נשא עמו דרישות שלום מנסיכה של הודו לשליט הרומי טיפריס, ביום השלישי להגעתם לרומא הופיעו בפני הקיסר שני יהודים ואיתם ישוע. באותו יום היה הקיסר הקודר שמח באופן יוצא-דופן, והוא שוחח ארוכות עם השלישיה. כאשר הם נפרדו מעל פניו, העיר הקיסר לעוזר שעמד לימינו בהתייחסו לישוע, "אילו הייתה חזותי מלכותית ונעימה כמו זו של אותו בחור, הייתי קיסר אמיתי. הלא כן?"

בעת שהותו של גנוד ברומא, היו לו שעות קבועות שבהן למד ושעות שבמהלכן הוא ביקר במקומות העניין בעיר. אביו ביקש לערוך עסקים רבים, ושאל לך שבנו יגדל להיות יורש ראוי בניהול האימפריה העסקית הענפה שלו. לפיכך סבר גונוד כי הגיעה העת להציג בפני הנער את עולם העסקי. ברומא התגוררו אזרחים יהודים רבים, ולעיתים תכופות היה אחד מעובדיו של גונוד מתלווה אליו כמתרגם, כך שהתפנו לישוע ימים שלמים לעצמו; והודות לימים הללו הוא יכול היה להכיר היטב את העיר הזו, בת שני מיליון התושבים. לעיתים תכופות הוא הלך לפורום, מרכז החיים הפוליטיים, המשפטיים והעסקיים. פעמים רבות הוא עלה למקדש ליופיטר (הקפיטוליום) וכאשר היה במקדש המפואר שהוקדש ליופיטר, לגינו ולמינרווה, הוא הרבה בשעבוד הבורות שבו היו לכוזרים הרומאים הללו. הוא אף בילה זמן רב בגבעה הפאטאינית, שם נמצאו משכן הקיסר, המקדש לאפולו, הספרייה היוונית וזו הלטינית.

באותה עת כללה האימפריה הרומית את כל דרום אירופה, אסיה הקטנה, סוריה, מצרים וצפון-אפריקה; בין תושביה נמצאו אזרחי כלל מדינות חצי הכדור המזרחי. הסיבה העיקרית שבשלה הסכים ישוע לערוך את המסע הזה הייתה רצונו ללמוד ולהתרועע עם צבר קוסמופוליטי של בני-תמותה מאורנטיה.

בעת שהותו ברומא למד ישוע רבות על אודות בני האדם, אך ההתנסות בעלת הערך הרב ביותר מבין ההתנסויות הרבות אשר חווה במרוצת ששת החודשים שבהם שהה בעיר הזו, הייתה הקשר אשר יצר עם מנהיגי הדת של בירת האימפריה וההשפעה אשר השפיע עליהם. לפני תום השבוע הראשון לשהותו ברומא חיפש ישוע והכיר את מנהיגיהם המובילים של הציניקנים, של הסטואיים ושל כתות המסתורין, וביחוד של הכת המיתראית. בין אם ישוע ידע שהיהודים עתידים לדחות את משימתו ובין אם לאו, הוא בוודאי שיער ששליחיו יגיעו מאוחר יותר אל רומא על-מנת להטיף לממלכת השמיים; ולפיכך הוא החל להניח, ובצורה מדהימה ביותר, את היסודות להתקבלות הטובה והבטוחה יותר של מסריו. הוא בחר חמישה מן הסטואיים המובילים, אחד-עשר מן הציניקנים, ושישה-עשר ממנהיגי כתות המסתורין, ובילה חלק גדול מן הזמן הפנוי שלו במרוצת קרוב לשישה חודשים במסגרת קשרי הקרבה אשר יצר עם מנהיגי הדת הללו. וזו הייתה השיטה שבאמצעותה הוא לימד אותם: הוא מעולם לא תקף את שגיאותיהם, או אפילו הזכיר במאומה את הפגמים במה שלימדו. בכל אחד מן המקרים הוא בחר את האמת מתוך מה שלימדו, ועיטר והאיר אותה בדעתם שלהם, במידה כזו שלאחר זמן קצר דחקה אמת מועצמת זו את השגיאה אשר נלוותה אליה; וכך הוכנו גברים ונשים אלו, אשר אותם לימד ישוע, להכיר מאוחר יותר אמיתות נוספות ודומות בתורתם של המיסיונרים הנוצרים המוקדמים. העובדה שהלימוד של מטיפי הבשורה התקבל במקדם, הייתה זו אשר דחפה דחיפה עצומה להתפשטותה המהירה של הנצרות ברומא, וממנה אל שאר רחבי האימפריה.

ניתן להבין טוב יותר את המשמעות של פעולה יוצאת-דופן זו, אם נציין את העובדה שמתוך שלושים-ושניים מנהיגי הדת שאותם לימד ישוע, אך ורק שניים לא הניבו פירות; השלושים הפכו להיות אנשי מפתח בכינונה של הנצרות ברומא, ואחדים מהם אף סייעו להפוך את המקדש המיתראי הראשי לכנסייה הנוצרית הראשונה של העיר. אנחנו, אשר צופים בפעילויות האנושיות מאחורי הקלעים – ולאור תשע-עשרה המאות אשר חלפו מאז – מכירים בשלושה גורמים בלבד אשר נודעה להם השפעה מכרעת להכנה המוקדמת של הזירה לשם התפשטותה המהירה של הנצרות ברחבי אירופה, ואלו הם:

1. בחירתו של שמעון פטרוס כשליח ושימורו ככזה.

2. השיחה בירושלים עם סטפן, אשר מותו הוביל לרכישת לבו של שאול התרסי.

3. הכנתם המקדימה של שלושים תושבי רומא הללו, אשר לאחר מכן שימשו כמנהיגי הדת החדשה ברומא וברחבי האימפריה.

במהלך כלל התנסויותיהם, מעולם לא הבין סטפן, או איש כשלהו מבין השלושים הנבחרים, כי הם שוחחו פעם עם האדם אשר שמו הפך למושא תורתם הדתית. עבודתו של ישוע למען השלושים-ושניים הייתה אישית לחלוטין. בעת שעמל עבור היחידים הללו, הוא מעולם לא פגש יותר

משלושה מהם בו-זמנית, לעתים רחוקות הוא פגש בו-זמנית שניים מהם, ורוב הזמן לימד הוא אותם ביחידות. והוא יכול היה לעשות את מלאכת האימון הדתית הכבירה הזו משום שהגברים והנשים הללו לא היו כבולים למסורת; הם לא נפלו קורבן לתפישה קבועה מראש באשר לכל ההתפתחויות הדתיות העתידיות.

בשנים שהגיעו מעט לאחר מכן, פעמים רבות שמעו פטרוס, פאולוס והמורים הנוצרים האחרים על אודות הסופר מדמשק אשר קדם להם, ואשר באופן כה ברור (אף כי הם שיערו שלא במתכוון) סלל את הדרך להגעתם עם הבשורה החדשה. ואף כי פאולוס מעולם לא ניחש את זהותו של סופר זה מדמשק, הוא כן הגיע למסקנה, מעט לפני מותו, כי "תופר האוהלים מאנטיוכיה" היה גם "הסופר מדמשק". הוא עשה כן בשל הדמיון בתיאור האישי של השניים. בהזדמנות אחת, בשעה שהטיף ברומא, שמע שמעון פטרוס תיאור של הסופר מדמשק, וניחש שיחיד זה עשוי היה להיות ישוע. אך מהר מאוד הוא זנח את הרעיון, מפני שידע היטב (כך הוא חשב) שהמאסטר מעולם לא היה ברומא.

1. ערכי אמת

היה זה אַנְגֶּמֶן, מנהיגם של הסטואיים, אשר עמו שוחח ישוע במשך לילה שלם בשלב מוקדם במהלך שהותו ברומא. מאוחר יותר, הפך אדם זה להיות חבר מצוין של פאולוס והתברר כאחד התומכים החזקים ביותר של הכנסייה הנוצרית ברומא. מהות הדברים אשר לימד ישוע את אנגמון, במונחים מודרניים, היא:

יש לבקש את אמת המידה לערכי האמת בעולם הרוחני וברמות האלוהיות של המציאות הנצחית. בן התמותה המרקיע חייב להכיר בכל אמות המידה הנמוכות והחומריות כברות-חלוף, כחלקיות וכנחותות. המדען, ככזה, הינו מוגבל לגילוי הקשרים שבין העובדות החומריות. מן הבחינה הטכנית, אין לו זכות לקבוע שהוא מטריאליסט או אידאליסט, שכן אז הוא בוחר לנטוש את גישתו של המדען האמיתי, וזאת משום שכל קביעה מעין זו ביחס לגישה, וכל הקביעות האלה גם יחד, מהוות את מהותה ממש של הפילוסופיה.

ההתקדמות הבלתי-מוגבלת של תרבות חומרנית גרידא עלולה להוות בסופו של דבר איום לציוויליזציה, אלא אם כן יגדלו גם התבונה המוסרית וההישג הרוחני של האנושות באותו שיעור. מדע חומרני עד תום כולל בקרבו את זרע החורבן של כלל המאמץ המדעי, וזאת משום שגישה זאת ממש מבשרת על התמוטטותה לבסוף של ציוויליזציה אשר זנחה את ההכרה בערכיה המוסריים ונטשה את יעד ההישג הרוחני.

המדען החומרני והאידאליסט הקיצוני לעולם עתידים להימצא במבוי סתום. אין דבר זה נכון באשר לאותם מדענים ואידאליסטים אשר ניחנים באמת מידה משותפת של ערכי מוסר גבוהים ושל רמות מבחן רוחניות גבוהות. בכל דור ודור, חייבים המדענים ואנשי הדת להכיר בכך שהם עומדים למבחן אל מול צרכי האנושות. הם חייבים לזנוח את כל המלחמות ביניהם ולשאוף באומץ להצדיק את המשך קיומם באמצעות התמסרות מועצמת לשירות הקדמה האנושית. אם בדור מסוים מה שמכונה מדע, או דת, הינו דבר כוזב, כי אז עליהם לטהר את פעילויותיהם או לחלוף מן העולם עם הפעם של מדע חומרני או דת רוחנית מסדר אמיתי וראוי יותר.

2. טוב ורע

מָרְדוּס היה מוכר כמנהיג הציניקנים ברומא, והוא הפך לחבר כביר של הסופר מדמשק. יום אחר יום הוא שוחח עם ישוע, ולילה אחר לילה הוא הקשיב להוראתו הנשגבת. בין אחד הדיונים החשובים ביותר אשר קיים ישוע עם מרדוס היה הדיון אשר נועד לענות על שאלתו של הציניקן הפך הזה באשר לטוב ורע. מהות הדברים אשר אמר ישוע, במונחים של המאה העשרים, הינה כדלקמן:

אחי שלי, טוב ורע הן אך מילים אשר מסמלות את רמות ההבנה היחסיות של בני האדם את היקום הניתן לצפייה. אם אתה עצלן מבחינה אתית ואדיש מבחינה חברתית, תוכל לבחור במנהגים החברתיים המקובלים כיום כאמת מידה לטוב. אם אתה בטלן מבחינה רוחנית ואינך מתקדם מוסרית, תוכל לבחור את מנהגי הדת ואת מסורותיהם של אנשי תקופתך כאמות מידה לטוב. ואולם, הנשמה אשר שורדת את הזמן ומגיחה אל-עבר הנצח חייבת לבחור בחירה חיה ואישית בין טוב לרע, ולעשות כן על-פי ערכי האמת של אמות המידה הרוחניות, אשר נקבעות בידי הרוח האלוהית ששלח האב שבשמיים על-מנת שתשכון בלב האדם. הרוח השוכנת הינה אמת המידה להישרדותה של האישיות.

הטוב, כמו האמת, לעולם הינו יחסי ולעולם ניצב אל מול הרע. האופן שבו אנו תופשים את איכויות הטוב והאמת הוא המאפשר לנשמותיהם המתפתחות של בני האדם לבחור את אותן בחירות אישיות, אשר הינן הכרחיות להישרדות הנצחית.

האדם העיוור רוחנית אשר דבק באופן לוגי בציווי המדע, במנהגי החברה ובדוגמה הדתית, מצוי בסכנה חמורה, זו של הקרבת חירותו המוסרית ושל אובדן החופש הרוחני שלו. נשמה שכזו עתידה להפוך לתופי אינטלקטואלי, לאוטומט חברתי, ולהשתעבד לסמכות הדתית.

הטוב לעולם צומח לעבר רמות חדשות של חירות הולכת וגדלה של מימוש-עצמי והישג רוחני אישי – גילוי של המכוון השוכן וההזדהות עמו. התנסות הינה טובה כאשר היא מעצימה את ההערכה שלנו את היופי, מגדילה את הרצון המוסרי, מעמיקה את ההבחנה שלנו באמת, מרחיבה היכולת לאהוב ולשרת את אִחֵינו, מרוממת את האידיאלים הרוחניים ומאחדת את המניעים האנושיים העליונים של הזמן עם תכניות הנצח של המכוון השוכן; וכל אלו מובילים לכמיהה הולכת וגדלה לעשות את רצונו של האב, ולפיכך מעודדים את התשוקה האלוהית למצוא את האל ולהידמות לו יותר.

ככל שתקיעו בסולם התפתחותכם כיצורים ביקום, תבחינו יותר ויותר בטוב ופחות ופחות ברוע, וזאת בהתאמה מושלמת ליכולתכם להתנסות בטוב ולהבחין באמת. הנשמה האנושית תאבד לחלוטין את היכולת לשגות ולהתנסות ברשע אך ורק כאשר היא תגיע לרמות הרוח הסופיות.

הטוב הינו חי, יחסי ומתקדם כל העת; לעד הוא הינו התנסות אישית; ולעולם הוא מתואם עם היכולת להבחין באמת וביופי. ניתן למצוא את הטוב בהכרה בערכי האמת החיוביים של הרמה הרוחנית, ולפיכך, הוא חייב לעמוד בהתנסות האנושית במנוגד למשלים השלילי – לצללי הרוע הפוטנציאלי.

עד אשר תגיעו לרמות של פרדיס, יהא הטוב דבר-מה אשר אתם מבקשים יותר מאשר דבר-מה אשר רכשתם זה מכבר, יותר בבחינת יעד מאשר התנסות בהישג. ואולם, אפילו כאשר תצמאו ותרעבו לצדק, אתם תחוו סיפוק הולך וגדל בהישג החלקי של הטוב. נוכחותם של הטוב ושל הרע בעולם היא כשלעצמה הוכחה ניצחת לקיומו ולמציאותו של הרצון האנושי, של האישיות, אשר כך מזהה את הערכים הללו ואף מסוגלת לבחור ביניהם.

עד למועד שבו ישיג את פרדיס, תגדל כל-כך יכולתו של בן התמותה המרקיע להזדהות כעצמי עם ערכי רוח אמיתיים, עד שהתוצאה הינה הישג של החזקה מושלמת של אור החיים. אישיות רוח שכוז, אשר הפכה למושלמת, הופכת להיות כה שלמה, כה אלוהית, וכה מאוחדת רוחנית עם האיכויות החיוביות והנעלות של הטוב, היופי והאמת, עד כי לא נותרת אפשרות שרוח צדקת שכוז תטיל צל שלילי של רוע פוטנציאלי כאשר היא תישף לאוריות החוקרת של האור האלוהי של שליטה האינסופיים של פרדיס. בכל אישיות הרוח האלה, הטוב איננו עוד חלקי, מנוגד ויחסי; הוא הפך זה מכבר לשלם באופן אלוהי ורוחני; והוא מתקרב לטוהר ולמושלמות של העליון.

האפשרות לרוע הינה הכרחית לשם בחירה מוסרית, אך מציאותו של הרוע איננה הכרחית. צל הוא מציאותי אך ורק באופן יחסי. רוע בפועל איננו הכרחי בהתנסות אישית. במרחבי ההתקדמות המוסרית של רמות ההתפתחות הרוחנית הנמוכות, הרוע הפוטנציאלי הינו טוב באותה מידה כגירוי להחלטה. הרוע הופך למציאות בהתנסות האישית אך ורק כאשר דעת מוסרית בוחרת בו.

3. אמת ואמונה

נכון היה יהודי יווני והיה הבכיר שבין מנהיגיה של כת המסתורין הראשית ברומא, הכת המיתראית. ואף כי כוהן גדול זה של כת מיתראס נועד עם הסופר מדמשק פעמים רבות, הדיון אשר השפיע עליו ביותר היה דיון שהתקיים ערב אחד על אודות אמת ואמונה. נכון חשב להמיר את ישוע ואפילו הציע לו שיחזור לפלשתינה כמורה מיתראי. והוא לא העלה על דעתו שישוע הכין אותו לכך שיהפוך הוא לאחד מן המאמינים הראשונים אשר ימיר את דתו ויבחר בבשורת הממלכה. בניסוח מחודש במונחים מודרניים, המהות של מה שלימד ישוע הינה כדלקמן:

לא ניתן להגדיר את האמת במילים, אלא רק באמצעות החיים. אמת לעולם תהא יותר מן־ע. הידע נוגע לדברים שאנו מתבוננים בהם, אך האמת מתעלה מעל לרמות החומריות הטהורות האלה בכך שהיא חוברת לחוכמה וכוללת גם דברים אשר לא ניתן לאמוד, כגון ההתנסות האנושית ואפילו מציאויות חיות ורוחניות. מקורו של הידע במדע; מקור החוכמה בפילוסופיה האמיתית; מקור האמת בהתנסות הדתית של החיים הרוחניים. הידע עוסק בעובדות; החוכמה, במערכות יחסים; ואילו האמת, בערכי מציאות.

האדם נוטה לגבש את המדע, לנסח את הפילוסופיה ולהפוך את האמת לדוגמה; זאת פשוט משום שמבחינה מנטאלית הוא מתעצל להתאים את עצמו למאבקי החיים המתמשכים בעודו פוחד עד מאוד מן הבלתי-ידוע. האדם הטבעי אינו ממחר ליזום שינויים בהרגלי מחשבתו ובשיטות החיים שלו.

הנשמה האנושית מתענגת על אמת ההתגלות, האמת אשר מתגלה באופן אישי; זו נוצרת במשותף על-ידי הדעת החומרית והרוח השוכנת. הישרדות הנצח של נשמה מבחינה באמת ושחרת יופי זו, מובטחת הודות לאותם רעב וצמא לטוב, אשר מובילים את אותו בן-תמותה לפתח תכלית הממוקדת במטרה אחת – לעשות את רצון האב, למצוא את האל ולהידמות לו. אף פעם לא תתגלע סתירה בין ידע אמיתי לבין האמת. ייתכן שתתגלע סתירה בין ידע לבין אמונות אנושיות, אמונות אשר דעות קדומות צובעות אותן, הפחד מעוות אותן ושולטת בהן האימה מפני גילוי עובדות חומריות חדשות או מפני קידמה רוחנית.

אך לעולם לא יוכל אדם לרכוש אמת מבלי שיפגין אמונה. והדבר נכון משום שמחשבותיו של אדם, חוכמתו, האתיקה שלו, והאידיאלים שלו אף פעם לא יתרוממו מעל לאמונתו, לתקוותו הנעלה. וכל אמונת האמת הזו מתבססת על התבוננות פנימית עמוקה, על ביקורת עצמית כנה ועל תודעה מוסרית בלתי-מתפשרת. האמונה הינה מקור ההשראה של הדמיון היצירתי אשר הפך רוחני.

האמונה משחררת לפעילות על-אנושית את הניצוץ האלוהי, את הגרעין האלמותי אשר חי בתוככי דעתו של האדם ומהווה את פוטנציאל ההישרדות הנצחית. צמחים ובני-אדם שורדים בזמן באמצעות הטכניקה שבה הם מעבירים מדור אחד למשנהו עותקים זהים של עצמם. נשמת האדם (האישיות) שורדת את המוות של בן התמותה הודות להזדהות עם ניצוץ אלוהיות שוכן זה, אשר הינו אלמותי, ואשר פועל על-מנת להנציח את האישיות האנושית ברמות קיום מתקדמות ההופכות גבוהות יותר ביקום. הזרע החבוי בנשמה האנושית הינו רוח אלמותית. הדור השני לנשמה הינו הראשון בסדרה של מופעי אישיות רוחנית של קיומים רוחניים הולכים ומתקדמים, אשר מסתיימים רק כאשר ישות אלוהית זו מגיעה אל מקור קיומה, אל המקור האישני של כלל הקיום – האל, האב האוניברסאלי.

חיי האדם נמשכים – שורדים – משום שנודע להם תפקיד ביקום, משימת מציאת האל. נשמת האדם המונעת-באמונה איננה יכולה לעצור עד אשר היא תשיג את תכלית היעוד הזו; וכאשר היא תשיג את התכלית האלוהית הזו, אף פעם לא יהיה לה סוף, משום שהיא הפכה להיות כמו האל – נצחית.

אבולוציה רוחנית הינה התנסות בבחירה רצונית – בשיעור הולך וגדל – בטוב, ויחד עמה, חלה, באותו שיעור, ירידה באפשרות להתרחשות רוע. עת מושגת בחירה סופית בטוב ומושלמת היכולת להעריך את האמת, באות לכדי קיום מושלמות של יופי של וקדושה, אשר צדקתן תימנע לנצח את האפשרות להופעתו אפילו של מושג של רוע פוטנציאלי. נשמה יודעת-אל שכזו איננה מטילה כל צללית של רוע-מטיל-ספק, כאשר היא פועלת ברמה רוחנית גבוהה כל-כך של טוב אלוהי.

נוכחותה של רוח פרדים בדעת האדם מהווה את הבטחת ההתגלות, ואת התחייבות האמונה באשר לקיום נצחי של התקדמות אלוהית, לכל נשמה המבקשת להשיג זהות עם רסיס רוח אלמותי שוכן זה, רסיס של האב האוניברסאלי.

ההתקדמות ביקום מאופיינת ברמה הולכת וגדלה של חירות אישית, זאת מכיוון שהיא קשורה להישג מדורג של רמות גבוהות יותר ויותר של הבנה-עצמית אשר ממנה נובעת שליטה-עצמית מרצון. הישג השליטה-עצמית הרוחנית המושלמת שקול לחופש שלם ביקום ולחירות אישית מלאה. האמונה מעודדת ומקיימת את נשמת האדם בתוככי הבלבול שבו הוא שרוי בתחילה באשר למקומו ביקום כה עצום, ואילו התפילה הופכת למאחדת הגדולה של מגוון שאיפות הדמיון היצירתי ודחפי האמונה של אותה נשמה המנסה לזהות את עצמה עם האידיאלים הרוחניים של הנוכחות האלוהית השוכנת הקשורה אליה.

נכון התרשם עד מאוד מן המילים האלה, כמו שהתרשם גם מכל אחת משיחותיו עם ישוע. אמיתות אלה המשיכו לבעור בלבו, והוא הגיש סיוע כביר למטיפי בשורת ישוע אשר הגיעו מאוחר יותר.

4. סעד אישי

בעת שהותו ברומא, ישוע לא הקדיש את כל עתות הפנאי שלו למשימה זו, משימת הכנת גברים ונשים לשמש בעתיד כשליחיה של הממלכה אשר עתידה לבוא. הוא הקדיש זמן רב לרכישת ידע קרוב מיד ראשונה על אודות כלל הגזעים והמעמדות אשר חיו בעיר הזו, הגדולה והקוסמופוליטית ביותר בעולם. בכל אחד מן הקשרים האנושיים הרבים הללו, הייתה לישוע מטרה כפולה: הוא ביקש ללמוד את תגובותיהם של בני האדם לחיים אשר חיו בגוף בשר ודם, והוא ביקש גם לומר או לעשות דבר-מה אשר יעשיר את החיים הללו ויהפוך אותם לראויים יותר. ההוראה הדתית אשר הורה במהלך השבועות הללו לא הייתה שונה מזו שאפיינה את תקופת חייו המאוחרת יותר, שבה לימד את השנים-עשר והטיפ בפני ההמונים.

עיקר המסר שלו תמיד היה זה: עובדת אהבתו של האב השמימי והאמת על אודות חסדו, זאת לצד החדשות הטובות באשר לכך שהאדם הינו בן-של-אמונה של אותו אל של האהבה. הטכניקה שבה השתמש ישוע לשם יצירת קשר עם בני שיחו הייתה למשוך אותם לשוחח עמו באמצעות שאלת שאלות. על-פי-רוב, המפגש היה מתחיל בשאלות שלו ומסתיים בשאלות שלהם. הוא לימד היטב, הן באמצעות שאלת שאלות והן באמצעות מענה עליהן. ככלל, אלו שהוא לימד הכי הרבה היו אלו אשר להם אמר הכי מעט. אלו אשר הפיקו את התועלת הרבה ביותר מסעודו האישי הזה היו בני התמותה אשר נשאו על שכמם משא כבד מדי, עמוסי החרדות והמדוכאים, אשר חוו הקלה גדולה לאחר שפרקו מעל נשמותיהם את המשא הכבד באוזני מאזין אוהד ומבין זה, והוא היה כל זה ועוד יותר מכך. וכאשר בני האדם הללו, אשר לא הצליחו להתאים את עצמם, סיפרו לישוע את צרותיהם, הוא תמיד הצליח להציע הצעות תכליתיות על-מנת לעזור להם באופן מיידי לתקן את הקשיים האמיתיים אשר הם חוו. אך בנוסף לכך, הוא לא נמנע מלומר להם מילים של נחמה כאן ועכשיו. ותמיד הוא נהג לספר לבני התמותה הללו, המצויים בקשיים, על אודות אהבת האל, ומצא דרכים שונות ומגוונות ליידע אותם כי הם הינם ילדיו של אב אוהב זה אשר בשמיים.

ובאופן הזה, במהלך שהותו ברומא, יצר ישוע קשר אישי של חיבה ושל רוממות עם יותר מחמש-מאות בני אדם של העולם. וכך הוא למד על אודות הגזעים השונים של המין האנושי, בדרך שמעולם הוא לא יכול היה ללמוד בירושלים ואפילו לא באלכסנדריה. הוא תמיד החשיב את ששת החודשים הללו כאחת התקופות העשירות ביותר ביחס לכל תקופה דומה אחרת בימי חייו הארציים, אחת התקופות שבהן הוא למד הכי הרבה.

וכפי שניתן היה לצפות, אדם כה מגוון ונמרץ לא יוכל לפעול כך, במשך ששה חודשים בכרך העירוני המרכזי של העולם, מבלי לקבל מספר גדול של הצעות, של בקשות למתן שירותים עסקיים, או – כפי שאירע לעיתים תכופות יותר – של בקשות לשרת כפרויקט לימוד כזה או אחר, ברפורמה חברתית או בתנועה דתית. בסך הכול הוצעו לו יותר מתריסר הצעות מעין אלה, ובאמצעות מילים אשר נבחרו בקפידה, או מעשים מסבירי-פנים, הוא ניצל כל אחת מן ההצעות האלה כהזדמנות להעניק מחשבה מרוממת רוח כלשהי. ישוע אהב מאוד לעשות דברים – ואפילו דברים פשוטים – למען כל מיני סוגים של אנשים.

הוא שוחח עם סנטור רומי על אודות פוליטיקה ומדינאות, והמגע האחד הזה עם ישוע הותיר במחוקק רושם כה עז עד שהוא הקדיש – לשווא – את שארית חייו בניסיון לשכנע את עמיתיו לשנות את המדיניות השלטת ולדבוק ברעיון שבמקום שהממשלה תזין את העם ותתמוך בו, העם הוא שיתמוך בממשלה. ישוע בילה ערב אחד עם אדון עשיר אשר החזיק בעבדים רבים ושוחח עמו על כך שהאדם הינו בן האל; למחרת היום אדם זה, קלאודיוס, שילח לחופשי מאה-ושבעה-עשר עבדים. הוא ביקר רופא יווני וסעד עמו בארוחת הערב, ולו הוא אמר שלחולים שלו יש, בנוסף לגוף, גם דעת ונשמה, וכך גרם לרופא המוכשר לנסות ולסעוד את אחיו באופן מתקדם יותר. הוא שוחח עם אנשים מסוגים שונים ומכל המעמדות. המקום

היחיד ברוםא שבו הוא נמנע מלבקר היה המרחצאות הציבוריים. הוא סירב להתלוות אל חבריו למרחצאות בשל המופקרות המינית אשר נהגה שם.

בעת שישוע צעד עם חייל רומי לאורך נהר הטיבר, הוא אמר לו כך: "היה אמיץ לבב, כמו גם איש מעש. העז לפעול בצדק והיה גדול מספיק להראות חסד. הכרח את הטבע הנמוך שלך לציית לטבע הגבוה שלך, ממש כפי שאתה מציית לממונים עליך. הערץ את הטוב ורומם את אמת. בחר ביפה על-פני המכוער. אהוב את אחיך ובקש את האל בכל לבבך, משום שהאל הינו אביך אשר במרומים."

לנואם בפורום הוא אמר כך: "הרהיטות שלך נעימה, הלוגיקה שלך ראויה להערצה, הקול שלך ערב לאוזן, אך מה שלימדת רחוק מן האמת. אילו אך יכולת ליהנות מן הסיפוק של ידיעת האל כאביך הרוחני, סיפוק אשר היה מעורר בך השראה, כי אז היית יכול לנצל את כישורי הנאום שלך בכדי לשחרר את אחיך מכבלי החשיכה ומשעבוד הבורות." היה זה אותו מרקוס אשר שמע את פטרוס נואם ברוםא והפך לממשיכו. וכאשר הם צלבו את שמעון פטרוס, זה היה האדם אשר המרה את מצוות רודפיו הרומאים והמשיך להטיף בעוז לבשורה החדשה.

כאשר פגש אדם עני אשר הואשם על לא עוול בכפו, התלווה אליו ישוע למשפט, ולאחר שקיבל אישור מיוחד לייצגו, נשא נאום נפלא, אשר במהלכו אמר: "הצדק הוא מה שהופך אומה לגדולה, וככל שהאומה גדולה יותר, כן ייטב לה לוודא שאפילו הצנוע שבאזרחיה לא יסבול מחוסר צדק. אוי לה לאומה שרק אלו אשר הפרוטה מצויה בכיסם ושנודעת להם השפעה זכאים למשפט צדק בבתי המשפט! חובתו הקדושה של השופט הינה לזכות את הזכאי, ובאותה מידה להעניש את האשם. המשך קיומה של אומה תלוי בחוסר משוא הפנים בבתי המשפט שלה, בהוגנות וביושרה שלהם. הממשל האזרחי מתבסס על צדק, ממש כפי שדת האמת מתבססת על רחמים." השופט פתח את התיק מחדש, ולאחר שעיין בראיות שחרר את האסיר. ומכל פעילויותיו של ישוע בימים הללו של סעד אישי, זו הייתה הקרובה מכולם להופעה פומבית.

5. עצה לאיש עשיר

אדם עשיר מסוים, אזרח רומא סטואי, התעניין עד מאוד בתורתו של ישוע, אשר אליה התוודע דרך אנגמון. לאחר שנפגשו פגישות אינטימיות רבות, שאל אזרח אמיד זה את ישוע מה היה עושה בעושר, אילו היה עשיר. וכך ענה ישוע: "הייתי מעניק עושר חומרי להעשרתם של חיי החומר, ממש כפי שהייתי סועד בידע, בחוכמה ובשירות רוחני למען העצמת החיים האינטלקטואליים, רוממות חיי החברה וקידום חיי הרוח. הייתי מנהל את העושר החומרי בחוכמה ומשמש כנאמן יעיל המופקד על משאביו של דור מסוים לתועלת ולרוממות הדור הבא והדורות הבאים אחריו."

אך האדם העשיר לא הסתפק בתשובתו זו של ישוע. הוא העז ושאל שוב: "אך מה אתה חושב שראוי שאדם במעמדי יעשה עם עושרו? האם ראוי שאשמור אותו, או שמא שאחלקו?" וכאשר הבחין ישוע בכך שהוא באמת רצה לדעת יותר מן האמת על אודות נאמנותו לאל וחובתו כלפי האדם, הוא המשיך וענה כך: "ידידי הטוב, רואה אני שאתה מבקש בכנות את החוכמה ורודף את האמת בכנות ובאהבה; ולפיכך, אסכים להציג בפניך את דעתי על אופן פתרון הבעיות שלך הנוגעות לאחריות לעושר. וכך אנהג משום שביקשת את עצתי, ובעת שאתן אותה אינני מתייחס לעושרו של כל אדם אמיד אחר; אני מציע לך ורק לך עצה זו, לשימושך אישי. אם באמת תבקש להתייחס אל עושרך כאל נאמן, אם באמת תבקש לנהל בחוכמה וביעילות את העושר אשר צברת, כי אז אציע לך לערוך את הניתוח הבא ביחס למקורו של העושר: שאל את עצמך, ונסה כמיטב יכולתך למצוא את התשובה הכנה, מאין הגיע העושר הזה? ועל-מנת לסייע לך ללמוד את מקורו של עושרך הגדול, הייתי מציע לך לזכור את עשר השיטות הבאות לרכישת עושר חומרי:

1. עושר שהתקבל בירושה – עושר אשר התקבל מן ההורים ומקודמיהם האחרים.

2. עושר שהתגלה – עושר אשר הופק ממשאבים בלתי-מנוצלים של אימא אדמה.

3. עושר של סחר – עושר אשר הופק כרווח הוגן כתוצאה מסחר חליפין של סחורות חומריות.

4. עושר בלתי-הוגן – עושר אשר הופק כתוצאה מניצול בלתי-הוגן של הזולת, או משעבודו.

5. עושר בצורת ריבית – הכנסה אשר מופקת מפוטנציאל ההכנסה ההוגן והצודק של הון מושקע.

6. עושר של גאונות – עושר אשר מצטבר כתוצאה מן הגמול בעד שימוש ביכולות היצירה וההמצאה של הדעת האנושית.

7. עושר מקרי – עושר אשר נובע כתוצאה מנדיבותו של הזולת, או כתוצאה מנסיבות החיים.

8. עושר גנוב – עושר אשר הובטח באמצעות חוסר-הוגנות, מרמה, גניבה או תרמית.

9. כספי נאמנות – עושר שאדם אחר הפקיד בידך לשם שימוש מסוים, כעת או בעתיד.

10. עושר בצורת רווח – עושר אשר צברת במישרין הודות לעבודתך האישית, התמורה הראויה וההוגנת לעמל היום של הגוף ושל הדעת.

"ובכן ידידי, אם תבקש לנהל בנאמנות ובצדק את עושרך הגדול, אל מול האל ובשירות האדם, עליך לחלק את עושרך לעשר המחלקות האלה, ואז לנהל כל אחת מהן בהתאם לפירוש חכם של חוקי הצדק, השוויון, ההוגנות והיעילות; ודע לך כי האל שבשמיים לא יאשים אותך אם מעת לעת עולה ספק, ואם תטעה אז לטובת עשיית חסד רחום ובלתי-אנוכי עם מצוקתם של הקורבנות הסובלים של הנסיבות המצערות של החיים האנושיים. כאשר עולה ספק אמיתי ביחס לשוויון ולצדק שבמצבים חומריים, הנח להחלטותיך לנטות לטובת הנצרכים, בקש את טובתם של אלו הסובלים מן הקושי אשר הינו מנת חלקם שלא מן ההכרח."

לאחר ששוחחו בנושאים הללו במשך מספר שעות, ובתגובה לבקשתו של האדם העשיר לקבל הנחייה נוספת, מפורטת עוד יותר, הרחיב ישוע את עצתו, וזוהי מהות דבריו: "ואף כי אני מציע לך הצעות נוספות באשר לאופן שבו תוכל להתייחס לעושר, אני מתרה בך לקבל את עצתי כפי שהיא ניתנת אך ורק עבורך, ולהדרכתך האישית. אני דובר בשם עצמי ואליך בלבד, כחבר המבקש את עצתי. אני משביע אותך שלא להפוך לרודן ולומר לעשירים אחרים כיצד עליהם לנהל את עושרם. אם כן, הייתי מציע כך:

"1. כאדם המופקד על עושר אשר עבר בירושה, עליך לבחון את מקורותיו. מוטלת עליך החובה המוסרית לייצג את הדור הקודם ולהעביר בהוגנות את העושר אשר הושג באופן חוקי לדורות הבאים, תוך ניכוי תמורה הוגנת לתועלת הדור הנוכחי. אך אינך חייב להמשיך ולהנציח את חוסר היושר, או את חוסר הצדק, אשר נהגו אבותיך תוך כדי צבירת עושרם, אם כך אכן נהגו. תוכל לבחור לנצל בהתאם לצו מצפונך ועל-פי השקפותיך בנוגע לצדק, לנדיבות ולפיצוי, כל חלק מן ההון אשר ירשת ושהתברר כי מקורו הינו בתרמית או בחוסר-יושר. בשארית העושר הלגיטימי אשר ירשת תוכל להשתמש באופן צודק ולהעבירו בבטחה, כנאמן של דור אחד המשרת דור אחר. עליך לנהוג בחוכמה ולהפעיל שיקול-דעת ראוי בעת שאתה מחליט כיצד להוריש את הונך ליורשיך.

"2. כל מי שנהנה מעושר אשר מקורו בתגלית ראוי לו לזכור כי אדם יחיד חי על-פני האדמה תקופה קצרה בלבד, ולפיכך ראוי שידאג לחלוק את התגליות האלה באופנים מועילים עם כמה שיותר מבין רעיו בני האדם. ואף כי לא ראוי למנוע מן המגלה גמול על מאמציו לביצוע התגלית, לא ראוי כי זה יתיימר לנכס לעצמו, מתוך אנוכיות, את כל היתרונות והברכות אשר ניתן להפיק מגילוי משאבי הטבע.

"3. כל אימת שבני האדם יבחרו לנהל את עסקי העולם באמצעות מסחר וסחר חליפין, הם זכאים לרווח הוגן ולגיטימי. כל סוחר זכאי לקבל שכר עבור שירותיו; הסוחר זכאי למשכורתו. הסוחר ההוגן והיחס הראוי שבו נוהג אדם ברעיו בעולם העסקים המאורגן יוצר סוגים שונים ורבים של רווחי הון, וראוי לשפוט את כל מקורות העושר האלה על-פי העקרונות הגבוהים ביותר של הצדק, היושר וההוגנות. הסוחר ההגון לא צריך להסס לקחת לעצמו את אותו רווח אשר היה מעניק בשמחה לסוחר עמית בעסקה דומה. עושר שכזה איננו זהה למה שאדם מרוויח באופן אישי כאשר העסקאות מתבצעות בקנה מידה גדול, אך יחד עם זאת, עושר מעין זה אשר נצבר ביושר מעניק לבעליו זכות משמעותית באשר לאופן שבו הוא יחולק לאחר מכן.

"4. שום בן תמותה יודע-אל אשר מבקש לעשות את הרצון האלוהי לא יוכל לרדת לשפל המדרגה ולדכא בהקשר של עושר. שום אדם אציל לא ישאף לצבור הון ולרכוש לעצמו עושר ועוצמה תוך כדי שעבודם של אחריו, או ניצול לא הגון שלהם. העושר מהווה קללה מוסרית ואות קלון רוחני כאשר הוא נצבר בזעזע אפם של המדוכאים. נדרש להשיב כל עושר מסוג זה לידי אלו אשר נשדדו, או לילדיהם ולילדי ילדיהם. ציוויליזציה מתמשכת לא תוכל להיבנות על שוד משכורות העובדים.

"5. עושר אשר נרכש בהוגנות זכאי לצבור ריבית. כל עוד האדם מלווה ולווה, ניתן לגבות ריבית הוגנת, ובתנאי שההון אשר הלווה הושג באופן לגיטימי. בטרם תדרוש עליו ריבית, עליך לנקות את ההון שלך. אל תהפוך לקטנוני ונאחז, אל תרד לשפל של הלוואה בריבית קצוצה. לעולם אל תרשה לעצמך להיות אנוכי במידה כזו שתנצל את כספך ואת עוצמתך על-מנת לרכוש יתרון לא הוגן ביחס לאחייך הנאבקים בקשיים. אל תתפתה לקחת ריבית קצוצה מאחייך המצוי בקשיים כלכליים.

"6. אם הצלחת להתעשר כתוצאה מפרץ של גאונות, אם העושר שלך נצבר כגמול על המצאה ויצירה, אל תנכס לעצמך חלק בלתי-הגון מתוך הגמול הזה. הגאון חייב חוב כלשהו הן לאבותיו והן לצאצאיו; והוא חב חוב דומה לגזע, לאומה ולנסיבות שבהן גילה או המציא את המצאותיו; אף ראוי לו שיזכור כי הוא פעל והמציא את המצאותיו כאדם, בינות לאנשים. באותה מידה יהא זה בלתי-צודק לנשל את הגאון מכל ההון אשר יצר. אף-פעם לא יתאפשר לאדם לבסס חוקים ותקנות אשר יהיו ישימים במידה זהה לכל המקרים הללו של חלוקה צודקת של עושר. ראשית, עליך להכיר באדם כאחייך, ואם תבקש בכנות לעשות לו את מה שתרצה שיעשו לך, או אז ינחו אותך העקרונות הנפוצים של הצדק, היושר וההוגנות בכל מקרה שבו תידרש ליישב ללא משוא פנים כל סוגיה שהיא הנוגעת לגמול כלכלי ולצדק חברתי.

"7. למעט דמי הניהול ההוגנים, הלגיטימיים, שום אדם לא יוכל לטעון לבעלות אישית על עושר אשר הזמן או המקרה זימנו לידיו. במידה מסוימת, ראוי להתייחס לעושר אשר נצבר במקרה כמעין קבלת תפקיד של נאמנות על עושר שיש לחלקו לתועלת הקבוצה הכלכלית או החברתית שאליה משתייך האדם. ראוי שְקולם של אלו אשר רכשו עושר שכזה ייתן את הטון בקביעת החלוקה החכמה והיעילה של משאבים אלו, אשר אותם לא הרוויחו. בעתיד, לא תמיד יתייחס האדם המתורבת לכל מה שהוא שולט בו כאל קניינו האישי והפרטי.

"8. אם חלק כלשהו מהונך נצבר ביוזעין במרמה; אם אפילו קמצוץ מהונך נצבר בצורה לא ישרה, או בדרכים בלתי-הוגנות; אם

עושר נצבר כתוצאה מעסקאות לא הוגנות עם הזולת, מהר והשב את כל הרווחים הללו, אשר קיבלת שלא ביושר, לבעליהם החוקיים. כפר על כל אלה וכך תטהר את הונך מכל העושר אשר נצבר שלא ביושר.

9. אדם השומר בנאמנות עושר עבור הזולת נושא באחריות קדושה ורצינית. אל תסכן חובת נאמנות זו ואל תפגע בה. קח לעצמך אך ורק את מה שכל אדם הגון היה מרשה לקחת.

10. אם עבדת באופן הגון וישר – כי אז החלק של הונך, אשר מייצג את הכנסותיך בגין מאמציך המנטאליים והפיזיים, הוא באמת שלך. איש לא יוכל לומר לך דבר על זכותך להחזיק בהון הזה ולהשתמש בו כראות עיניך, ובלבד שאינך מנצל זכות זו באופן הפוגע בזולתך.

כאשר סיים ישוע להשיא את עצתו, קם הרומאי העשיר הזה מכורסתו, ובעת שנפרד לשלום, בטרם יצא אל הלילה, הבטיח כך: "ידידי הטוב, אני רואה שאתה אדם בעל חוכמה גדולה ורוב טוב. החל ממחר אתחיל לנהל את כל עושרי בהתאם לעצתך."

6. סעד חברתי

כאן ברומא אירע גם אותו מקרה נוגע ללב שבו בילה בורא של יקום במשך שעות אחדות בהחזרתו של ילד אשר אבד לאמו התרדה. הילד הקטן הזה התרחק מביתו וישוע מצא אותו בוכה מתוך מצוקה. הוא וגניד היו בדרכם אל הספרייה, אך הם הקדישו את עצמם להחזרתו של הילד אל ביתו. גניד מעולם לא שכח את הערתו של ישוע: "אתה יודע, גניד, מרבית בני האדם הם כמו הילד הזה אשר הלך לאיבוד. הם מבילים חלק גדול מזמנם בבכי מתוך פחד ובסבל מרוב צער, כאשר לאמיתו של דבר הם ממש קרובים לביטחון ולמקום מבטחים, ממש כשם שהילד נמצא לא הרחק מביתו. וכל אלו אשר יודעים את דרך האמת ונהנים מן הביטחון של ידיעת האל ראוי שיתייחסו למשימת הנחיית אחיהם, במאמציהם למצוא סיפוק בחיים, כאל זכות ולא כחובה. האם לא נהנינו עד מאוד מן הסעד הזה של החזרת הילד לאמו? כך גם נהנים אלו אשר מובילים אנשים אל האל מן הסיפוק העילאי של השירות האנושי." ולמן אותו יום ואילך, ולמשך כל שארית חייו הטבעיים בגוף, פקח גניד את עיניו וחיפש ילדים אבודים אשר אותם יוכל להשיב אל ביתם.

והייתה אותה אלמנה אשר לה חמישה ילדים ואשר בעלה מת בתאונה. ישוע סיפר לגניד על כך שאיבד את אביו שלו בתאונה, והם חזרו שוב ושוב לנחם את האלמנה ואת ילדיה, זאת בעוד שגניד מבקש מאביו כסף לשם רכישת מזון ובגדים. והם המשיכו במאמציהם אלו עד אשר מצאו משרה עבור הבן הבכור, וכך התאפשר לו לסייע לכלכלת המשפחה.

באותו לילה, בעת שהאזין לחוויותיהם, אמר גונוד לישוע בחיך: "אני מבקש לייעד את בני להיות מלומד או איש עסקים, ואילו אתה מתחיל כעת לעשות ממנו פילוסוף או נדבן." וישוע חיך וענה: "אולי נייעד אותו לכל הארבעה הללו גם יחד; ואז הוא יוכל ליהנות בחייו מסיפוק מרובע, כאשר אוזנו תהא כרויה להכיר את המנגינה האנושית בארבעה מצלולים במקום באחד." ואז אמר גונוד: "אני רואה שאתה באמת פילוסוף. ראוי שתכתוב ספר למען הדורות הבאים." וישוע ענה: "לא ספר – משימתי שלי הינה לחיות חיים בדור הזה למען הדורות כולם. אני –" אך הוא הפסיק כאן את דבריו, ורק אמר לגניד, "בני, הגיע הזמן ללכת לישון."

7. נסיעות מסביב לרומא

ישוע, גונוד וגניד ערכו חמישה טיולים שבמהלכם הם יצאו מרומא אל נקודות עניין באזורים הסובבים. בביקורם באגמים הצפוניים של איטליה, שוחח ישוע עם גניד שיחה ארוכה בנוגע לחוסר היכולת ללמד אדם על אודות האל, אם אותו אדם איננו משתוקק לדעת את האל. במהלך הטיול באגמים הם פגשו במקרה אדם פגאני פשוט מחשבה, וגניד הופתע מכך שישוע לא נהג כהרגלו ומשך את אותו אדם לשיחה אשר הייתה מובילה, מטבע הדברים, לדיון בנושאים רוחניים. כאשר גניד שאל את מורהו מדוע הוא כלל לא התעניין באדם הפגאני הזה, ענה לו ישוע:

"גניד, האדם הזה לא היה רעב לאמת. הוא לא היה בלתי-מסופק מעצמו. הוא לא היה מוכן לבקש עזרה, ועיני דעתו לא היו פקוחות לקבל אור עבור נשמתו. אדם זה לא היה בשל לקציר הגאולה; נדרש לו זמן נוסף לשם התמודדות עם מבחני וקשיי החיים, אשר יכינו אותו לקבלת החוכמה וללימוד הגבוה יותר. לחלופין, לו היה יכול לחיות עמנו, ייתכן שהיינו יכולים להראות לו את אבינו אשר בשמיים דרך חיינו אנו, וכך ייתכן שחיינו כבניו האל היו מושכים אותו במידה כזו שהיה נאלץ לשאול על אודות אבינו. אינך יכול לגלות את האל לאלו אשר אינם מבקשים אותו; לא תוכל להוביל אל מנעמי הגאולה נשמות אשר אינן חפצות בה. לפני שאדם אחר יוכל להוביל אותו אל עבר האב שבשמיים, האדם חייב לרעוב לאמת כתוצאה מהתנסויותיו בחיים, או שהוא חייב לרצות לדעת את האל כתוצאה ממגע עם חזי אלו אשר מכירים את האב האלוהי. אם נדע את האל, כי אז העיסוק האמיתי שלנו בארץ הינו לחיות כך שנוכל לאפשר לאב לגלות את עצמו בחיינו, וכך יראו את האב כלל האנשים המבקשים את האל ויבקשו את עזרתנו כדי ללמוד עוד על אודות אותו אל אשר מגלה את עצמו כך בחיינו אנו."

היה זה במהלך הביקור בשווייץ, גבוה בהרים, שישוע שוחח במשך יום שלם עם האב ועם הבן על אודות הבוהיזם. פעמים רבות שאל גניד את ישוע שאלות ישירות על אודות הבוהיזם, אך תמיד הוא קיבל תשובות פחות או יותר מתחמקות. וכעת, בנוכחות בנו, שאל האב את ישוע שאלה ישירה על אודות הבוהיזם, והוא קיבל תשובה ישירה. אמר גונוד: "הייתי מבקש לדעת מה דעתך על הבוהיזם." וכה ענה ישוע:

"הבודה שלכם היה הרבה יותר טוב מן הבוהיזם. בודהה היה אדם גדול, ואפילו נביא עבור עמו, אך הוא היה נביא יתום; כוונתי בכך היא שמוקדם בדרך הוא איבד את הקשר אל האב הרוחני, אל האב שבשמיים. ההתנסות שלו הייתה טראגית. הוא ניסה לחיות וללמד כשליח של האל, אך בלעדי האל. בודהה ניווט את ספינת הגאולה שלו ממש עד לנמל המבטחים, ממש עד לשער המקלט של גאולת האדם, אך שם, בשל מפות שגויות, כשל הניווט והאנליזה עלתה על שרטון. ושם היא מצויה במשך דורות רבים, תקועה ללא ניע וכמעט ללא תקווה. ושם נותרו רבים מבני עמך במשך כל השנים האלה. הם חיים במרחק קריאה ממי המנוחות הבטוחים, אך הם מסרבים להיכנס פנימה מכיוון שאיתרע מזלה של ספינת האצילה של הבודהה הטוב לעלות על שרטון ממש מחוץ לנמל. והבוהיסטים לעולם לא ייכנסו אל הנמל הזה, אלא אם כן ינטשו את ספינת הפילוסופיה של נביאם וידבקו ברוחו הנאצלת. אילו שמרו בני עמכם אמונים לרוחו האמיתית של הבודהה, כי אז הייתם נכנסים זה מכבר אל המקלט של שלוות הרוח, מנוחת הנשמה והבטחת הגאולה.

"אתה מבין, גונד, הבודהה ידע ברוחו את האל, אך לא הצליח לגלות אותו בבהירות בדעתו; היהודים גילו את האל בדעתם, אך במידה רבה כשלו להכירו ברוחם. כיום, הבוהיסטים מסתובבים אנה ואנה עם פילוסופיה ללא אל, בעוד שבני עמי שלי משעובדים באדיקות ליראת האל ללא פילוסופית חיים וחירות גואלת. לכם יש פילוסופיה ללא אל; ליהודים יש אל, אך כמעט ללא פילוסופית החיים ביחס אליו. מכיוון שהבודהה כשל לראות את האל כרוח וכאב, הוא לא הצליח לספק בתורתו את האנרגיה המוסרית ואת כוח ההנעה הרוחני אשר דת חייבת לכלול, אם היא עתידה לשנות גזע ולרומם אומה."

או אז הכריז גניד: "מורי שלי, הבה ניצור, אתה ואני, דת חדשה, דת שתהא טובה דיה עבור הודו וגדולה מספיק עבור רומא, ואולי אף נצליח למכור אותה ליהודים בתמורה ליהוה." וכך ענה ישוע: "גניד, דתות לא יוצרים. דתות האדם צומחות במשך תקופות זמן ממושכות, בעוד שהתגלויות האל מבזיקות על-פני האדמה בחיי אותם בני-אדם אשר מגלים את האל לאחיהם." ואולם, הם לא ירדו לפשר מילות הנבואה האלה.

באותו לילה, לאחר שהם פרשו לשנתם, נדדה שנתו של גניד. הוא שוחח עם אביו במשך זמן רב ולבסוף אמר, "אתה יודע, אבא, לפעמים אני חושב שיהושע הוא נביא." ואביו רק מלמל מתוך שינה, "בני, יש אחרים –"

והחל מן היום זה ולמשך שארית חייו הטבעיים, המשיך גניד לפתח דת משלו. דעתו הושפעה עד מאוד מרוחב הדעת של ישוע, וכן מן ההוגנות ומן הסובלנות שלו. בכל שיחותיהם על אודות פילוסופיה ודת, מעולם לא חווה צעיר זה הרגשה של תרעומת או אנטגוניזם כלשהו.

ובאיזה מחזה צפו התבוניות השמימיות, מחזה שבו הנער ההודי מציע לבורא של יקום ליצור דת חדשה! ואף-על-פי שהאיש הצעיר לא ידע זאת, הם אכן יצרו דת חדשה ונצחית, ממש שם – את נתיב הגאולה החדש הזה, את התגלותו של האל לאדם באמצעות ישוע וכו'. ואת אשר הנער ביקש לעשות יותר מכל הוא אכן עשה, שלא במודע. וכך היה, וכך הווה, וכך תמיד. מה שמבקש הדמיון האנושי המואר וההוגה – זה אשר למד את הרוח ומובל על-ידה – לעשות בלב שלם ובאופן בלתי-אנוכי, ומה שיבקש לעשות ולהיות, נוצר בזאת, במידה ובשיעור התואמים את דרגת המסירות האנושית למלא באופן אלוהי את רצון האב. כאשר האדם נכנס לשותפות עם האל, דברים כבירים עשויים לקרות, והם אכן קורים.

הספר של אורנטיה

מסמך 133

החזרה מרומא

כאשר ישוע התכונן לעזוב את רומא הוא לא נפרד לשלום מאיש. הסופר מדמשיק הופיע ברומא ללא כל התרעה מוקדמת, וכך הוא גם נעלם. חלפה שנה שלמה בטרם אלו אשר הכירוהו ואהבוהו נואשו מן התקווה לראותו שוב. לפני סוף השנה השנייה, קבוצות קטנות מקרב אלו אשר הכירו אותו מצאו את עצמם נמשכים אלה אל אלה, מתקבצים מתוקף העניין המשותף שלהם בלימודיו ובזיכרון ההדדי של הזמנים הטובים אשר בילו עמו. והקבוצות הקטנות האלה, שעליהן נמנו סטואיים, ציניקנים וחברי כתות המסתורין, המשיכו להיפגש באופן לא סדיר ובלתי-רשמי עד לזמן שבו הופיעו ראשוני המטיפים של הדת הנוצרית.

גונוד וגניד רכשו כל-כך הרבה דברים באלכסנדריה וברומא והם שלחו את כל מטלטליהם בשיירת משא לטאראנטו, בעוד ששלושת הנוסעים עצמם צעדו בניחותא לרוחב איטליה, פוניה אפניה הגדולה. במהלך מסעם זה הם פגשו כל מיני סוגי בני-אדם. לאורך הדרך התגוררו אזרחים רומים אצילים ומתיישבים יוונים רבים, אך כבר אז החלו להופיע צאצאיהם של עבדים נחותים במספרים גדולים.

יום אחד בשעת מנוחת הצהריים, בסביבות מחצית הדרך לטאראנטו, שאל גניד את ישוע שאלה ישירה על דעתו באשר למערכת הקסטות של הודו. אמר ישוע: "אף כי בני האדם נבדלים זה מזה בצורות רבות, לכל בני האדם אותו מעמד בפני האל ובעולם הרוחני. בעיני האל קיימות אך ורק שתי קבוצות של בני-תמותה: אלו אשר מבקשים לעשות את רצונו ואלו שלא. וכאשר היקום מתבונן בעולם מיושב, אף הוא מבחין בשתי מחלקות גדולות: אלו אשר יודעים את האל ואלו אשר אינם יודעים אותו. אלו אשר אינם יכולים לדעת את האל משתייכים לקבוצת בעלי החיים של אותו עולם נתון. ניתן לחלק את האנושות למחלקות רבות, בהתאם לקריטריונים שונים, בחלוקה פיזית, מנטאלית, חברתית, מקצועית או מוסרית, ואולם, כאשר המחלקות השונות האלה עומדות למשפט האל, לכולן יש מעמד שווה; האל אכן אינו נושא פני איש. ואף כי לא תוכלו לחמוק מלהכיר בהבדלים שבין היכולות והכישורים האנושיים, אלו האינטלקטואליים, החברתיים והמוסריים, ראוי שלא תבצעו הבחנות מעין אלה באחוזה הרוחנית של בני-אדם, כאשר אלו מתקבצים על-מנת לסגוד בנוכחות האל."

1. רחמים וצדק

מקרה מעניין ביותר אירע אחר-צהריים אחד, לצד הדרך, כשכבר היו בקרבת טאראנטו. הם ראו צעיר גס מתעלל ותוקף באכזריות נער קטן יותר. ישוע מיהר לעזרת הצעיר המותקף, ולאחר שחילץ אותו, הוא אחז בחוזקה בתוקף עד שהנער הקטן יותר נמלט. ברגע שישוע שחרר את התוקף הקטן, החל גניד להכותו בחוזקה, ולתדהמתו של גניד, ישוע התערב מיד. לאחר שהוא אחז בגניד ואפשר לנער המפוחד לחמוק, קרא האיש הצעיר בהתרגשות, מיד עם שנשימתו שבה לסדרה: "אינני מבין אותך, המורה. אם מידת הרחמים הניעה אותך לחלץ את הנער הקטן יותר, האם אין מידת הצדק תובעת את הענשתו של הנער התוקף, הגדול יותר?" וכך השיב ישוע:

"אכן, גניד, אינך מבין. סעד הרחמים לעולם הינו מלאכתו של היחיד, אך את העונש הצודק מטילות קבוצות חברתיות, קבוצות ממשל, או קבוצות ניהול ביקום. כיחיד, מוטלת עלי החובה לגלות רחמים; אני חייב להיחלץ לעזרתו של הנער המותקף, ולשם כך הנני רשאי להשתמש בכוח הנדרש על-מנת לרסן את התוקף. וזהו בדיוק הדבר שעשיתי. הצלחתי לשחרר את הנער המותקף; ושם הסתיים סעד הרחמים. ואז אחזתי בתוקף די זמן על-מנת לאפשר לצד החלש בעימות לחמוק. לאחר מכן, נסוגתי מן העניין. לא ישבתי בדין ולא שפטתי את התוקף, לא חקרתי את מניעיו – לא הערכתי את כלל הדברים אשר גרמו לו לתקוף את חברו – ולא הוצאתי אל הפועל את העונש אשר לדעתי עשוי היה לכפר על עוולה זו. גניד, רחמים ניתנים בשפע, אך הצדק הינו מדויק. כלום לא תראה כי קיים סיכוי קטן ששני אנשים כלשהם יסכימו ביניהם על העונש הצודק? אחד יקציב ארבעים מלקות, השני עשרים, ואילו אחר ימליץ על כליאה בבידוד כעונש צודק. כלום אינך רואה שבעולם הזה, מוטב לו תינתן אחריות זו לקבוצה, או שתוצא אל הפועל בידי נציגיה הנבחרים? המשפט ביקום נתון בידי אלו אשר יודעים את כל אשר קדם לעוולה, וכן את מניעה. בחברה מתורבתת וביקום מאורגן, הצדק מתבסס על משפט צודק אשר קדם לו שיקול דעת הוגן; וזכויות אלה נתונות בידי קבוצות משפטיות של העולם ובידי מנהליהם הכול-יודעים של יקומי הבריאה הגבוהים יותר."

במשך ימים הם שוחחו על אודות הסוגיה הזו של גילוי רחמים ועשיית צדק. וגניד הבין, לפחות במידת מה, מדוע ישוע נמנע מלהילחם באופן אישי. ואולם, גניד שאל שאלה אחת אחרונה, אשר עליה לא זכה מעולם לתשובה מספקת; וזו הייתה השאלה: "אבל המורה, מה תעשה אם יתקוף אותך יצור חזק יותר וכעוס ויאיים להשמיד אותך? האם לא תגן על עצמך בשום צורה?" ואף כי ישוע לא יכול היה לענות באופן מלא ומספק על שאלתו

של הנער, מכיוון שהוא לא חפץ לגלות לו שהוא (ישוע) חי על-פני האדמה כדוגמא לאהבתו של אב פרדיס ליקום אשר מתבונן כל העת, בכל זאת הוא אמר כך:

"גניד, היטב אני יכול להבין מדוע הבעיות האלה מבלבלות אותך, ואנסה לענות על שאלתך. ראשית, כל אימת שאותקף באופן אישי, אני אקבע האם התוקף הינו בן האל – אחי שלי בגוף בשר ודם – ואם יצור שכזה אינו ניהן בשיקול דעת מוסרי ובתבונה רוחנית, לא אהסס להגן על עצמי במלוא יכולות ההתנגדות שלי, וללא כל התחשבות בתוצאות לתוקף. אך לא אתקוף כך אדם בעל מעמד של בן, ואפילו לא מתוך הגנה עצמית. במילים אחרות, לא אעניש אותו מראש וללא משפט על כך שתקף אותי. אנסה בכל דרך למנוע מתקפה שכזו, ואם אכשל, אנסה לצמצם את נזקיה. גניד, אני בוטח באופן מלא בהשגחתו של אבי השמימי; הקדשתי את עצמי לעשות את רצון אבי שבשמיים. אינני מאמין שיכול להיגרם לי נזק; אינני מאמין שמשוה שאוביי עשויים לעשות יכול לחבל באמת במשימת חיי, וכמובן שאין לנו מה לחשוש מפני אלימות מצד חברינו. הנני בטוח לחלוטין שהיקום כולו מעוניין בטובתי – והנני מתעקש להאמין בלב שלם באמת העוצמתית-בכל הזו, וללא קשר לכל המופעים אשר עשויים להעיד על ההיפך מכך."

ואולם, גניד לא היה לגמרי שבע רצון. הם שוחחו פעמים רבות על אודות הסוגיות האלה, וישוע סיפר לו על יעקב, בנו של הבנאי. כאשר גניד למד על האופן שבו מינה עצמו יעקב להגן על ישוע, הוא אמר: "אה, אני מתחיל להבין זאת! ראשית, רק לעיתים רחוקות רצה אדם נורמלי לתקוף אדם אדיב שכמותך, ואפילו אם מישוה יהיה כה חסר-דעת עד כדי כך שיעשה כן, קרוב לוודאי שיהיה אדם אחר באזור אשר יעמוד להגנתך, ממש כשם שאתה תמיד קם להציל את אלו אשר שרויים במצוקה. אני מסכים אתך בלבי, המורה, אך הראש שלי חושב שאם הייתי בנעליו של יעקב, הייתי נהנה להעניש את הבחורים הגסים שהתיימרו לתקוף אותך רק בגלל שהם סברו כי לא תגן על עצמך. אני מניח שאתה בטוח למדי בעת מסעך שלך בחיים, משום שאתה מבלה הרבה מזמנך בסיוע ובסעד לאחייך השרויים במצוקה – וככל הנראה תמיד יהיה שם מישוה אשר יעמוד להגנתך." וישוע ענה: "המבחן הזה טרם הגיע, גניד, ולכשיבוא, נידרש לעשות את רצון האב." וזה כל מה שהנער הצליח לחלץ מפי מורהו בנושא הקשה הזה של הגנה עצמית ושל חוסר-התנגדות. בפעם אחרת הוא כן חילץ מישוע את הדעה כי לחברה המאורגנת עומדת כל הזכות להשתמש בכוח על-מנת להוציא אל הפועל את חוקיה הצודקים.

2. בעלייה לספינה בטאראנטו

בעודם ממתינים במזח לפריקתה של הסחורה מן הסירה, ראו הנוסעים גבר שהתנהג שלא כראוי כלפי אשתו. כמנהגו, התערב ישוע לטובת הצד המותקף. הוא ניגש אל מאחורי הגבר, נגע בעדינות בכתפו ואמר: "ידידי, אני יכול לדבר אתך לרגע בפרטיות?" האיש הכעוס היה נבוך מהפנייה שנעשתה בגישה הזו, ולאחר רגע של היסוס מלמל – "אה – למה – כן, מה אתה רוצה ממני?" ישוע הוביל את האיש הצידה ואמר לו: "ידידי, אני מבין שככל הנראה קרה לך דבר-מה איום ונורא; אשמח מאוד אם תוכל לומר לי מה קרה לאדם כה חזק שגורם לו לתקוף את אשתו, אם ילדי, ועוד לעשות זאת כך לעיני כל. אני בטוח שאתה מרגיש שיש לך סיבה טובה כלשהי למתקפה הזו. מה עשתה האישה על-מנת לקבל יחס שכזה מבעלה? כשאני מתבונן בך, אני רואה בעיניך כי אתה אוהב צדק ורואה אפילו את רצונך להפגין רחמים. אני מעז לומר שאם היית מוצא אותי לצד הדרך, מותקף על-ידי שודדים, היית רץ להגנתי ללא היסוס. אני מעז לומר גם שעשית דברים אמיצים רבים כאלה בימי חייך. וכעת, ידידי, אנא אמור לי מה קרה? האם האישה עשתה משהו רע, או שמא איבדת את עשתונותיך בטיפשות ותקפת אותה?" מה שנגע ללבו של האיש לא היה כל-כך מה שאמר, אלא האופן שבו התבונן בו ישוע בנועם והחיוך האוהד שחייך אליו בסיום דבריו. אמר האיש: "אני מבין שאתה כומר ציניקן, ואני מודה לך על כך שריסנת אותי. אשתי לא עשתה דבר כה רע; היא אישה טובה, אבל היא מעצבנת אותי באופן שבו היא מתגרה בי בפומבי, וכך אני מאבד את עשתונותי. אני מצטער על חוסר השליטה העצמית שלי, ואני מבטיח לנסות ולחיות על-פי ההבטחה שהבטחתי בעבר לאחד מאחייך, אשר לפני שנים רבות לימד אותי את הדרך הטובה יותר. אני מבטיח לך."

ואז, בעודו נפרד ממנו לשלום, אמר לו ישוע: "אחי שלי, זכור תמיד כי לגבר לא נתונה בדין שום סמכות על האישה, פרט לסמכות שהאישה הסכימה לתת לו מרצונה שלה. אשתך התחייבה לחיות לצדך, להילחם לצדך ולקחת על עצמה את החלק הארי של נטל הולדת הילדים וגידולם; ובתמורה לשירות המיוחד הזה, יהיה זה מן ההוגנות שהיא תקבל ממך את אותה הגנה מיוחדת אשר יכול הגבר להעניק לאישה, לשותפה אשר חייבת להרות, ללדת ולהזין את הילדים. הדאגה האוהבת וההתחשבות אשר גבר מוכן להעניק לאשתו ולילדיו, מעידה על השיעור שבו הוא הגיע לרמות גבוהות יותר של תודעה עצמית רוחנית ויצירתית. האם אינך יודע שהגבר והאישה הם שותפיו של האל, בכך שהם משתפים פעולה ביצירתן של הוויות אשר גדלות ורוכשות לעצמן את פוטנציאל הנשמות האלמותיות? האב שבשמיים מתייחס לרוח האם של ילדי היקום כאל שווה אליו. והרי זה לחיות בדמות האל כאשר אתה חולק את חייך, על כל המשתמע מכך, באופן שוויוני, עם השותפה האם אשר חולקת אתך באופן כה מלא את החוויה האלוהית שבמסגרתה אתם חיים מחדש בחיי ילדיכם. אילו רק היית יכול לאהוב את ילדיך כשם שהאל אוהב אותך, כי אז היית אוהב ומוקיר את אשתך ממש כשם שהאב שבשמיים מכבד ומרומם את הרוח האינסופית, אם כל ילדי הרוח אשר ביקום עצום ממדים."

וכאשר הם עלו לספינה, הם צפו בזוג הדומע, החבוק בדממה. גונוד, אשר שמע את מחציתם השנייה של דברי ישוע, הגה בהם במשך כל אותו היום, והחליט לארגן את ביתו שלו מחדש עם חזרתו להודו.

מכיוון שהרוחות לא נשבו לטובתם, המסע לניקופוליס היה נעים אך איטי. השלושה בילו שעות רבות בסיפור חוויותיהם ברומא ונזכרו בכל הקורות אותם מאז נפגשו בירושלים. גניד החל להיות ספוג ברוח הסעד האישי. הוא החל לעבוד עם כלכל הספינה, אך ביום השני, כאשר נקלע למים דתיים עמוקים, הוא קרא ליהושע על-מנת שזה יעזור לו.

בניקופוליס הם בילו במשך מספר ימים. זו העיר אשר ייסד כחמישים שנים קודם לכן אוגוסטוס כ"עיר הניצחון" לזכר קרב אקטיום, במקום שבו חנה עם צבאו לפני הקרב הזה. הם השתכנו בביתו של אדם בשם ירמי, גר יווני שאמונתו יהודית ושאותו הם פגשו בספינה. באותו בית בילה השליח פאולוס לאחר מכן במשך כל החורף עם בנו של ירמי, במהלך השליחות המיסיונרית השלישית שלו. מניקופוליס הם הפליגו באותה ספינה לקורינתוס, בירת הפרובינקיה הרומית של אַכָאָה.

3. בקורינתוס

עד להגעתם לקורינתוס גניד כבר התעניין מאוד בדת היהודית, ולכן לא היה כל דבר מוזר בכך שיום אחד, בשעה שהם עברו ליד בית-כנסת וראו את האנשים נכנסים, הוא ביקש את ישוע לקחת אותו לתפילה. באותו יום, הם שמעו את דרשתו של רב מלומד אחד על אודות "גורל ישראל", ולאחר התפילה הם פגשו את קְרִיסְפּוֹס, אשר עמד בראש אותו בית הכנסת. הם שבו פעמים רבות לתפילות בית הכנסת, אך בעיקר על-מנת לפגוש בקריספוס. גניד חיבב עד מאוד את קריספוס, את אשתו ואת חמשת ילדיו. הוא נהנה מאוד להתבונן באופן שבו יהודי מנהל את חיי משפחתו.

בעוד שגניד לומד על אודות חיי המשפחה, ישוע לימד את קריספוס את דרכי החיים הדתיות הטובות יותר. ישוע ערך יותר מעשרים מפגשים עם יהודי מרחיק-ראות זה; ואין להתפלא על כך שכאשר פאולוס הטיף באותו בית-כנסת ממש, וכאשר היהודים דחו את המסר והחליטו בהצבעה לאסור עליו להמשיך ולהטיף בבית הכנסת, ובשעה שהוא הלך אז אל הגויים, היו אלו קריספוס וכל משפחתו אשר אימצו את הדת החדשה; והוא הפך לאחד מגדולי התומכים בכנסייה הנוצרית אשר פאולוס ארגן בקורינתוס בשלב מאוחר יותר.

במהלך שמונה-עשר החודשים שבהם הטיף פאולוס בקורינתוס, שם הצטרפו אליו מאוחר יותר סִילָא וטימוֹתִיוֹס, הוא פגש רבים אחרים שאותם לימד "המורה היהודי של בן הסוחר היהודי".

בקורינתוס הם פגשו אנשים מכל הגזעים אשר הגיעו משלוש יבשות. לאחר אלכסנדריה ורומא, הייתה זו העיר הקוסמופוליטית ביותר באימפריית הים התיכון. העיר הציעה דברים מעניינים רבים, וגניד לא התעייף מביקוריו במבצר אשר מוקם בגובה של כשבע-מאות מטרים מעל לפני הים. הוא אף בילה חלק גדול מעתות הפנאי שלו בבית הכנסת ובביתו של קריספוס. בתחילה הוא נתקף בהלם למראה מעמדה של האישה בבית היהודי, ולאחר מכן הוקסם מן הדבר; עבור היהודי הצעיר הזה זו הייתה בבחינת התגלות.

ישוע וגניד התארחו לעיתים קרובות בבית יהודי נוסף, זה של יוֹסֵטוֹס, סוחר אדוק אשר גר לצד לבית הכנסת. ולאחר מכן, כאשר שהה השליח פאולוס בבית הזה, הוא שמע פעמים רבות סיפורים על אודות ביקוריהם של הנער היהודי והמורה היהודי; ושניהם, פאולוס ויוסטוס, תהו מה עלה בגורלו של המורה העברי החכם והמבריק כל-כך הזה.

עוד בהיותם ברומא, הבחין גניד בכך שישוע סירב להתלוות אליהם אל בתי המרחץ הציבוריים. לאחר מכן, ניסה האיש הצעיר לשדל את ישוע להסביר את יחסו כלפי המינים השונים. ואף-על-פי שישוע ענה על שאלותיו של הנער, נראה היה שהוא לא אבה להרחיב בנושאים הללו. ערב אחד, בעת שצעדו ברחובות קורינתוס, ליד המקום שבו חומת המבצר ירדה לכיוון הים, נתקלו בהן שתי זונות. גניד האמין, ובצדק, כי ישוע היה איש בעל אידיאלים נעלים, וכי הוא תיעב כל מה שמזוהם ונגוע ברשע; ובהתאם לכך הוא פנה אל הנשים האלה בגסות ונופף להן להסתלק. כאשר ראה זאת ישוע, הוא אמר לגניד: "כוונתך טובה, אך אל נא תתיימר לדבר כך אל ילדי האל, אפילו אם במקרה אלו הינם ילדיו הטועים. מי שָׁמְנו לשפוט את הנשים האלה? האם תדע את כל הנסיבות אשר הובילו אותן להתפרנס באופנים הללו? בוא, עצור עמי כאן מעט ונשוחח על כל הנושאים הללו." בנות הלוויה נדהמו למשמע דבריו, אפילו עוד יותר מאשר גניד נדהם.

ובעת שהם עמדו כך לאור הירח, המשיך ישוע ואמר: "בכל אדם שוכנת רוח אלוהית, מתת האב שבשמיים. רוח טובה זו מנסה תמיד להוליך אותנו אל עבר האל, לסייע לנו למצוא את האל ולדעת אותו; אך בתוככי בני התמותה נמצאות אף נטיות טבעיות פיזיות רבות, אשר הבורא הניח אותן שם לרווחתו של היחיד ולרווחת הגזע. כעת, לעיתים קרובות גברים ונשים מתבלבלים בעת שהם מנסים להבין את עצמם ולהתמודד עם מגוון הקשיים של החיים בעולם אשר נשלט במידה רבה על-ידי האנוכיות והחטא. אני מבחין, גניד, שאף אחת משתי הנשים האלה איננה רעה מרצונה. ממראה פניהן אני יכול ללמוד שהן חוו צער רב; שהן סבלו רבות מגורל שנדמה כאכזר; הן לא בחרו את סוג החיים הזה בכוונה תחילה; הן נכנעו ללחץ השעה מתוך רפיון שגובל בייאוש, וקיבלו על עצמן להתפרנס באופנים חסרי הטעם הללו מתוך אמונה שזוהי הדרך הטובה ביותר לצאת ממצב שנדמה חסר תקווה. גניד, ישנם אנשים שלבם הוא רע באמת; אלו בוחרים בכוונה תחילה לעשות דברים רעים, אבל תאמר לי בעצמך. כשאתה מתבונן בפניהן, אשר מכוסים כעת בדמעות, האם אתה רואה דבר-מה רע או מרושע?" וכאשר ישוע השתהה על-מנת להמתין לתשובתו של גניד, נבלע קולו של זה והוא מלמל: "לא מורי, אינני רואה. ואני מתנצל על הגסות שבה נהגתי כלפיהן – אבקש את סליחתן." ואז אמר ישוע: "ובשמך אני דובר ואומר לך כי הן סלחו לך, ממש כשם שאני דובר בשם אבי שבשמיים אשר סלח להן. וכעת, בואו כולכם עמי, נלך לבית חברי, שם נבקש להתרענן ונתכנן חיים חדשים וטובים יותר לעתיד לבוא." עד לרגע הזה הנשים הנדהמות לא פצו את פיהן; הן התבוננו אחת בשנייה והלכו בדממה אחר הגברים אשר הורו להן את הדרך.

תארו לעצמכם את ההפתעה שאחזה באשת יוסטוס למשמע דברי ישוע, כאשר הופיע בשעה מאוחרת זו מלווה בגניד ובשתי הנשים הזרות האלה ואמר: "סלחי לנו על כך שבאנו בשעה הזו, אך גניד ואני נשמח לאכול דבר-מה ולחלוק את המזון עם שתי חברותינו החדשות האלה, אשר אף הן זקוקות להזנה; ופרט לכל זאת, באנו אלייך מתוך מחשבה שאולי תסכימי ליעץ לנו מהי הדרך הטובה ביותר לסייע לנשים האלה להתחיל בחיים מחדש. הן תוכלנה לספר לכם את סיפורן, אך אני משער שהן חוו צרות רבות, והעובדה שהן נוכחות כאן בביתכם מעידה על כך שהן משתוקקות

להכיר אנשים טובים, וכמה שהן תשמחנה לקבל הזדמנות להראות לעולם – ואפילו למלאכי השמיים – לאילו נשים אמיצות ונאצלות הן תוכלנה להפוך.”

וכאשר ערכה מרתה, אשת יוסטוס, את המזון על השולחן, קם ישוע לפתע על-מנת לעזוב באומרו: “כבר מאוחר, ואביו של האיש הצעיר הזה ממתין לנו. אנו מבקשים את סליחתך בשעה שאנו משאירים אתך יחד – שלוש הנשים – ילדותיהן האהובות של הגבוה ביותר. ואני אתפלל לך שתקבלו הנחיה רוחנית, בעת שאתן מתכננות חיים חדשים וטובים יותר על-פני הארץ וחיי נצח בעולם הכביר הבא.”

וכך עזבו ישוע וגניד את הנשים. עד לאותו רגע שתי בנות הלוויה לא פצו את פיהן; וגניד אף הוא נותר נעדר מילים. ואף מרתה נותרה דמומה במשך מספר רגעים נוספים, אך אז היא התעשתה ועשתה למען הנשים הזרות האלה את כל אשר קיווה ישוע. המבוגרת יותר מבין שתי הנשים מתה זמן מה לאחר מכן, אך עם תקווה מזהירה להישרדות נצחית, ואילו האישה הצעירה עבדה בעסק של יוסטוס, ולאחר מכן הייתה חברה במשך כל ימי חייה בכנסייה הנוצרית הראשונה בקורינתוס.

בביתו של קריספוס, ישוע וגניד פגשו פעמים אחדות אדם בשם גַאיוס, אשר לאחר מכן הפך לתומך נאמן של פאולוס. במהלך החודשים הללו בקורינתוס, הם שוחחו באופן אינטימי עם עשרות יחידים ראויים, וכתוצאה מן הקשרים המקריים-לכאורה הללו, הושפעו למעלה ממחצית מן היחידים הללו להצטרף בשלב מאוחר יותר כחברים בקהילה הנוצרית.

כאשר הגיע פאולוס לקורינתוס בפעם הראשונה, הוא לא התכוון לבקר בה ביקור ממושך. אך הוא לא ידע עד כמה הכין המורה היהודי את הקרקע עבור מלאכתו. ויתרה מכן, הוא גילה שעניין רב ניעור עוד לפני כן באַקִילָה ובפֶּרִיסִילָה. אקילה היה אחד מן הציניקנים שעמם עמד ישוע בקשר עוד ברומא. בני הזוג הזה היו פליטים יהודים אשר הגיעו מרומא, ובמהרה הם אימצו את תורתו של פאולוס. הוא חי עמם ועבד עמם, שכן גם הם תפרו אוהלים. ומפאת הנסיבות האלה, האריך פאולוס את שהותו בקורינתוס.

4. עבודה אישית בקורינתוס

לישוע ולגניד נודעו עוד חוויות רבות בקורינתוס. הם שוחחו שיחות אינטימיות עם אנשים רבים אשר נהנו עד מאוד מן ההנחיה אשר קיבלו מישוע.

ישוע לימד את הטוחן לטחון את גרעיני האמת במטחנת התנסויות החיים, ובכך לרכך את מה שקשה בחיים האלוהיים ולסייע אפילו בידי החלשים והנרפים שבאחיו לקבלם. וכך אמר ישוע: “תן את חלב האמת לאלו אשר הבחנתם הרוחנית היא כשל תינוק. בחיך ובסעד האוהב שלך הגש את המזון הרוחני באופן מעורר תיאבון, ובאופן הנכון שבו כל השואל אותך יוכל לקלוט.”

לקנטוריון הרומי הוא אמר: “תן לקיסר את אשר לקיסר ולא את אשר לאל. אין סתירה בין שירות כן לאל לבין שירות נאמן לקיסר, אלא אם כן הקיסר יתיימר, בשחצנותו, לדרוש לעצמו את היחס אשר רק האלוהות תוכל לדרוש. אם תזכה להכיר את האל, נאמנות אליו רק תהפוך אותך ליותר נאמן ומסור לקיסר ראוי.”

ולמנהיגה הַפֶּן של הכת המיתראית הוא אמר: “טוב תעשה אם תבקש דת של גאולת נצח, אך הנך שוגה כאשר אתה מבקש אמת מפוארת שכזו במסתורין מעשה ידי אדם ובפילוסופיה האנושית. האם אינך יודע שמסתורין גאולת הנצח שוכן בנשמתך שלך? האם אינך יודע כי אל השמיים שלח את רוחו לשכון בתוכך, וכי רוח זו תוליד כל אדם אוהב-אמת וכל אחד המשרת את האל אל מחוץ לחיים האלה, ודרך שערי המוות הלאה ומעלה אל פסגות נצח האור, היכן שהאל ממתין לקבל את ילדיו? ולעולם אל תשכח את זאת: אם באמת תבקשו להידמות לו, אתם אשר יודעים את האל הנכם בני האל.”

למורה האפיקורס הוא אמר: “טוב תעשה אם תבחר את המיטב ותעריך את טוב, אך האם תנהג בחוכמה בעת שהנך נכשל בניסיונך להבחין בדברים הגדולים יותר של החיים ברי התמותה, אלו המתגשמים במחוזות הרוח ואשר נגזרים מן ההכרה בנוכחות האל שבלב האדם? הדבר הגדול מכולם בחוויה אנושית הינו להגיע לידיעת האל, אשר רוחו שוכנת בתוכך, ואשר מבקשת להובילך קדימה במסע הארוך, הכמעט אינסופי, בדרך אל נוכחותו האישית של אבינו המשותף, אל הבריאה כולה, אדון היקומים כולם.”

לבנאי והקבלן היווני הוא אמר: “ידידי, בעת שאתה בונה לאדם את מבני החומר, הצמח אופי רוחני בדמות הרוח האלוהית המצויה בנשמתך. אל תניח להישגך כבנאי בזמן להתעלות על הישגך כבן רוחני של ממלכת השמיים. ובעת שתבנה את ארמונות הזמן עבור הזולת, אל נא תזניח את רכישת הבעלות על ארמונות הנצח עבורך אתה. לעולם זכור כי קיימת עיר אשר יסודותיה צדק ואמת, עיר שאותה בנה ויצר האל.”

לשופט הרומי הוא אמר: “ובשעה שאתה שופט בני אדם, זכור כי יום אחד גם אתה תעמוד בדין לפני שליטי היקום. שפוט בצדק, ואפילו ברחמים, ממש כשם שיום אחד תבקש אתה עצמך רחמים מידי השופט העליון. שפוט כפי שהיו שופטים אותך בנסיבות דומות, ותן הן לרוח החוק והן לצו החוק להובילך. וכשם שאתה שופט משפט צדק מתוך הגינות, ובהתאם לצרכיהם של אלו המובאים לפניך, כך תהיה אתה עצמך רשאי לצפות לצדק מרוכך ברחמים בעת שתעמוד ביום מן הימים לפני שופט הארץ כולה.”

לאדונית הפונדק היווני הוא אמר: “ארחי את אורחייך כאילו הנך מארחת את ילדיו של הגבוה ביותר. רוממי את עמל היומיום לדרגת אמנות מעודנת, בעודך מבינה יותר ויותר כי הנך משרתת את האל בדמות האנשים שבקרבתם הוא שוכן באמצעות רוחו אשר ירדה לחיות בלב האדם;

ובקשי אגב זאת לשנות את דעתם ולהוביל את נשמותיהם לידיעת אב פרדיס, אבי כל מתת הרוח האלוהית הזו.

ישוע נפגש פעמים רבות עם סוחר סיני אחד. כאשר ישוע נפרד מעליו לשלום, הוא הפציר בו: "סגוד רק לאל, הוא אב הרוח הקדמון האמיתי שלך. זכור כי רוחו של האב לנצח חיה בקרבך ולעולם מכוונת את נשמתך לעבר השמיים. אם תלך אחר הכוונת הבלתי-מודעת של רוח אלמותית זו, מובטח לך כי תמשיך בדרך הנשגבת אל מציאת האל. וכאשר אכן תמצא את האב שבשמיים, יהא זה משום שבכך שביקשת אותו, הפכת להיות דומה לו יותר ויותר. וכעת, הנני נפרד ממך לשלום, צ'אנג, אך רק לתקופת מה, שכן אנו נשוב וניפגש בעולמות האור, שם מיקם אבי נשמות הרוח מקומות מפגש נעימים רבים עבור אלו העושים את דרכם לעבר פרדיס."

לנוסע אחד מבריטניה הוא אמר: "אחי, רואה אני כי אתה הנך רודף אמת, ואני רומז לך כי רוח אבי כל האמת עשויה לשכון בתוכך. האם ניסית באמת ובתמים לשוחח עם רוח נשמתך שלך? זהו אכן דבר קשה, ורק לעתים רחוקות אנו מודעים להצלחה של הדבר; אך בכל פעם שהדעת החומרית תנסה בכנות לתקשר עם הרוח השוכנת בה, היא תצליח במידת-מה, אף-על-פי שרוב ההתנסויות האנושיות המופלאות האלה בהכרח תיוותרנה לאורך זמן אך בבחינת רישומים על-תודעתיים בנשמותיהם של בני-תמותה יודעי-אל."

לנער אשר ברח מביתו אמר ישוע: "זכור כי מפני שני דברים לא תוכל לברוח – מפני האל וממך עצמך. בכל אשר תלך, אתה לוקח עמך את עצמך ואת רוחו של אב השמיים, אשר חיה בלבך. בני, הפסק להשלות את עצמך; עצור והתמודד באומץ עם עובדות החיים; אמץ היטב את הביטחונות כי הנך בן האל ואת הוודאות בחיי הנצח, כפי שלימדתיך. מהיום ואילך, קבע לך למטרה להיות אדם אמיתי, אדם הנחוש להתמודד עם החיים באומץ ובתבונה."

לפושע אשר נידון למוות, אמר ישוע בשעתו האחרונה: "אחי, נקלעת לזמנים רעים. איבדת את דרכך; הלכת והסתבכת ברשתות הפשע. משיחותיי עמך, ידוע ידעתי היטב כי לא תכננת לעשות כדבר אשר בעטיו אתה עתיד לאבד עתה את חייך ברי החלוף. אבל עשית את הדבר הרע הזה, ואחייך מצאו אותך אשם; הם קבעו כי עליך למות. לא אתה ולא אני יכולים למנוע מן המדינה את זכותה להגן על עצמה בדרך שאותה היא תמצא לנכון. דומה כי אין כל יכולת אנושית לחמוק מן העונש על העבירה. אחייך חייבים לשפוט אותך בהתאם למעשיך, אך קיים שופט אשר ממנו אתה רשאי לבקש מחילה, ואשר ישפוט אותך בהתאם למניעין האמיתיים ולכוונותיך הטובות יותר. אם חרטתך הינה אמיתית ואם אמונתך כנה היא, כי אז אל לך לחשוש ממשפטו של האל. העובדה כי השגיאה שלך גוררת עונש מוות כמשפט האדם, איננה מעמידה בסכנה את סיכוייה של נשמתך לקבל משפט צדק וליהנות מן הרחמים של בתי הדין של מעלה."

ישוע נהנה משיחות אינטימיות רבות עם מספר גדול של נשמות רעבות, מספר רב מכדי שנוכל לציין כאן ברשומות. שלושת הנוסעים נהנו משהותם בקורינתוס. מלבד אתונה, אשר נודעה יותר כמרכז חינוכי, הייתה קורינתוס בתקופה הרומית הזו העיר החשובה ביותר ביוון, ושהותם בת החודשיים במרכז המסחרי המשגשג הזה, הקנתה לשלושתם הזדמנות לרכוש מידה גדולה של ניסיון רב-ערך. שהותם בעיר הזו הייתה מבין השהויות המעניינות ביותר בכל דרכם חזרה מרומא.

גונוד הרבה בעסקים בקורינתוס, אך לבסוף הוא השלים את עסקיו והם התכוונו להפליג לאתונה. הם הפליגו בסירה קטנה אשר ניתן היה לשאתה ביבשה על-גבי פסים מנמל אחד של קורינתוס אל משנהו, מרחק של כשישה-עשר קילומטרים.

5. באתונה – הרצאה על המדע

מעט לאחר מכן הם הגיעו למרכז החינוך והמדע היווני העתיק, וגניד התלהב מן המחשבה שיבקר באתונה ומשהותו ביוון, מרכז התרבותי של האימפריה הקדומה של אלכסנדר, אשר גבולותיה השתרעו עד למולדתו שלו, הודו. לגונוד היו אך מעט עסקים לעשות, ולפיכך הוא בילה את רוב זמנו עם ישוע וגניד. הוא נלווה אל ביקוריהם במקומות העניין והקשיב לדיונים המעניינים אשר התנהלו בין הנער לבין מורהו המגון.

באתונה עדיין פעלה בלהט אוניברסיטה גדולה, והשלושה ביקרו באולמות הלימוד שלה לעתים תכופות. ישוע וגניד שוחחו על אודות תורתו של אפלטון עוד בשעה שהם נכחו בהרצאות במוזיאון באלכסנדריה. כולם נהנו מן האומנות של יוון, אשר דוגמאות ממנה עדיין הוצגו פה ושם ברחבי העיר.

הן האב והן הבן נהנו עד מאוד מן השיחה על אודות המדע אשר ניהל ישוע בפונדק שלהם ערב אחד עם פילוסוף יווני. לאחר שבן השיח הרברבן דיבר במשך כמעט שלוש שעות, וכאשר סיים לשאת את הרצאתו, אמר ישוע כך, במונחים מודרניים של היום:

יום אחד עשויים המדענים למדוד את אנרגיית הכבידה, האור והחשמל, או את מופעי הכוח שלהם, אך אותם מדענים אף-פעם לא יוכלו לומר לכם (מדעית) מהן תופעות היקום האלה. המדע עוסק בפעילותה של האנרגיה הפיזית; הדת עוסקת בערכים נצחיים. הפילוסופיה האמיתית צומחת מתוך אותה חוכמה אשר עושה את המיטב על-מנת לתאם בין התצפיות הכמותיות לבין התצפיות האיכותיות האלה. תמיד קיימת הסכנה שהמדען, אשר עוסק רק בתחום הפיזי, ילקה בגאווה מתמטית ובאגואיזם סטטיסטי, שלא להזכיר את העיוורון הרוחני.

הלוגיקה תקפה בעולם החומר, והמתמטיקה הינה כלי מהימן, כאשר יישומה מוגבל אך ורק לדברים פיזיים; אך לא נוכל להסתמך לגמרי, לא על זו ולא על זו, ביחס לבעיות החיים. החיים כוללים תופעות אשר אינן חומריות גרידא. החשבון האריתמטי גורס כי אם אדם אחד יכול לגזוז את צמר

הכבשה תוך עשר דקות, כי אז עשרה אנשים יוכלו לעשות זאת תוך דקה אחת. זו אכן אריתמטיקה נכונה, אך אין הדבר נכון מבחינה עובדתית, זאת משום שעשרה אנשים לא יוכלו לעשות כן; הם יפריעו כל-כך זה לזה והעבודה תתעכב במאוד.

המתמטיקה גורסת כי אם אדם אחד מקביל למידה מסוימת של שיעור אינטלקטואלי ומוסרי, כי אז עשרה אנשים יהיו שקולים לשיעור גדול פי עשרה מכך. אך כאשר מדובר באישיות האנושית, יהיה נכון יותר לומר כי ערכה של התאגדות כזו של אישיות הינה כסכום ריבוע מספר האישיות המצויות בנוסחה, ולא כסכום האריתמטי הפשוט שלהן. קבוצה חברתית של בני-אדם, אשר פועלת במתואם ובהרמוניה, שקולה לכוח גדול הרבה יותר מזה של סכום חבריה.

את הכמות ניתן לזהות כעובדה, ובכך היא הופכת לדבר אחד מבחינה מדעית. אך האיכות, אשר נתונה לפירושה של הדעת, מייצגת אומדן של ערכים, ולפיכך חייבת להישאר כהתנסות של היחיד. כאשר הן המדע והן הדת יהפכו פחות דוגמטיים ויותר סובלניים כלפי הביקורת, או אז תתחיל הפילוסופיה להשיג אחדות בהבנתה התבונית את היקום.

אילו רק תוכלו להבחין באופן שבו היקום אכן פועל, תבחינו באחדות ביקום הקוסמי. היקום האמיתי הינו אוהד כלפי כל אחד ואחד מילדי האל הנצחי. הבעיה הממשית היא: כיצד תוכל הדעת הסופית של האדם להגיע לאחדות מחשבה לוגית, אמיתית ומתואמת? ניתן להגיע למצב מנטאלי כזה של ידיעת היקום אך ורק באמצעות ההבנה שהעובדה הכמותית ושהערך האיכותי נגרמים שניהם על-ידי גורם אחד – אב פרדיס. תפישה מושגית זו של המציאות מניבה תובנה רחבה יותר על אודות אחדות התכליתית של תופעות ביקום; היא אפילו מגלה את המטרה הרוחנית של הישג ההתקדמות המדורגת של האישיות. וזהו מושג האחדות אשר יכול לחוש את הרקע הבלתי-משתנה של יקום חי, שבו משתנות מערכות היחסים הבלתי-אישיות ללא הרף ושבו מתפתחות ברציפות מערכות היחסים אישיות.

החומר, הרוח והמצב אשר מפריד ביניהם מהווים שלוש רמות באחדותו האמיתית של היקום הממשי, רמות המתואמות זו עם זו והקשורות זו לזו. ללא קשר למידה שבה נדמים העובדות והערכים המופיעים ביקום כשונים, אחרי ככלות הכול, הם מאוחדים בעליון.

מציאות היקום החומרי קשורה לאנרגיה לא-ידועה, כמו גם לחומר הנראה לעין. כאשר אנרגיות היקום מאטות עד כדי כך שהן רוכשות את מידת התנועה הנדרשת, או אז, ותחת התנאים המאפשרים הללו, אותן אנרגיות הופכות למסה. ואל לכם לשכוח כי הדעת, זו אשר תוכל לבדה להבחין בנוכחותן של המציאויות המוצגות לה, אף היא עצמה אמיתית. והגורם הבסיסי של יקום זה של אנרגיה-מסה, דעת ורוח, הינו נצחי – הוא מתקיים ומתהווה בטיבם ובתגובותיהם של האב האוניברסלי ושל המתואמים-עמו המוחלטים.

הם כולם נדהמו ממילותיו של ישוע, ובעת שהיווני נפרד מהם, הוא אמר: "סופסוף חזו עיני ביהודי אשר חושב על דבר אחר מאשר עליונות גזעית ומדבר על דבר-מה אשר אינו דת." והם פרשו לשנת הלילה.

שהותם באתונה הייתה נעימה ומועילה, אך לא פורייה במיוחד בנוגע לקשרים האנושיים אשר יצרו. יותר מדי מתושבי אתונה של אותם ימים היו או חדורים בגאווה אינטלקטואלית שנבעה מן המוניטין אשר צברו בתקופות אחרות, או טיפשים ובורים, בהיותם צאצאי העבדים הנחותים של אותן תקופות מוקדמות יותר, אשר בהן נודעה יוון לתהילה ושבהן שכנה החוכמה בדעת תושביה. ואף-על-פי-כן, בקרב תושבי אתונה עדיין היו אנשים חריפים רבים.

6. באַפְסוֹס – ההרצאה על הנשמה

מאתונה הם יצאו דרך טְרוֹאָס לַאֶפְסוֹס, בירתה של הפרובינקיה הרומית אסיה. הם ביקרו פעמים רבות במקדש המפורסם של ארטמיס האַפְסית, אשר נמצא במרחק כשלושה קילומטרים מחוץ לעיר. ארטמיס הייתה האלה המפורסמת ביותר בכל רחבי אסיה הקטנה, גלגול של האם האלוהית מן התקופות האַנְטוֹליות הקדומות עוד יותר. האליל הגס אשר הוצב במקדש עצום הממדים אשר הוקדש לה, ירד, על-פי המסורת, הישר מן השמיים. ומכיוון שלא כל מנהגיו המוקדמים של גניד ביחס לתמונות ולסמלים אלוהיים פסו וחוסלו, הוא סבר כי מוטב לו לקנות קופסת כסף קטנה לכבוד אלת הפריון הזו מאסיה הקטנה. באותו לילה הם שוחחו ארוכות על אודות סגידה לחפצים מעשי ידי אדם.

ביום השלישי לשהותם הם צעדו לאורך הנהר על-מנת לצפות בזרימה של שפך הנהר. בצהרי היום הם שוחחו עם צעיר פיניקי, אשר נתקף געגועים לביתו וחש ברע; אך יותר מכל נתקף קנאה כלפי אדם צעיר אחר, אשר זכה לקבל קידום לפניו. ישוע דיבר אליו דברי נחמה וציטט את הפתגם היהודי העתיק: "מִתֵּן אָדָם, יִרְחִיב לוֹ וְלִפְנֵי גְדֹלִים יִנָּחֵנוּ."

מכל הערים הגדולות אשר בהן הם ביקרו במסעם בים התיכון, כאן באפסוס הם הצליחו לסייע במידה הפחותה ביותר לעבודה העתידית של המיסיונרים הנוצרים. הנצרות חבה את ההתחלה שלה באפסוס בעיקר למאמציו של פאולוס, אשר התגורר כאן במשך שנתיים, תפר אוהלים למחיתו והרצה על דת ועל פילוסופיה מדי ערב באולם הראשי של בית המדרש של טוֹרְנוֹס.

בבית המדרש הפילוסופי המקומי הזה פעל אדם בעל מחשבה מתקדמת שעמו ערך ישוע מספר מפגשים מועילים. במהלך השיחות האלה השתמש ישוע שוב ושוב במילה "נשמה". לבסוף שאל אותו יווני מלומד זה למה כוונתו ב"נשמה", ועל כך ענה ישוע:

"הנשמה הינה אותו חלק באדם המתבונן-בעצמו, המבחין-באמת ומבחין-ברוח, החלק אשר לעד מרומם את ההווה האנושית מעל לעולם בעלי

החיים. תודעה-עצמית כשלעצמה איננה הנשמה. תודעה עצמית מוסרית הינה המימוש העצמי האמיתי של האדם, והיא מהווה את הבסיס לנשמה האנושית; ואילו הנשמה הינה אותו חלק של האדם אשר מייצג את ערכיות פוטנציאל ההישרדות של ההתנסות האנושית. מאפייניה של הנשמה הם בחירה מוסרית והישג רוחני, היכולת לדעת את האל והדחף להידמות לו. נשמתו של האדם לא תוכל להתקיים בנפרד ממחשבה מוסרית ומפעילות רוחנית. נשמה קפואה ועומדת הינה נשמה מתה. אך נשמתו של האדם נבדלת מן הרוח האלוהית אשר שוכנת בדעת. הרוח האלוהית מגיעה בדיוק בפעם הראשונה שבה פועלת הדעת האנושית באופן מוסרי, וזהו הינו אף מועד הולדת הנשמה.

"הישרדותה או אובדנה של נשמה תלויים ביכולת של התודעה המוסרית להצליח לרכוש מעמד הישרדות באמצעות ברית הנצח שלה עם מתת הרוח האלמותית הנלווית לה. גאולה הינה התהליך שבו הופכת ההתממשות העצמית של התודעה המוסרית לרוחנית, ובכך היא הופכת לבעלת ערך של הישרדות. כל צורות העימות בנשמה נובעות מחוסר-הרמוניה בין התודעה העצמית המוסרית, או הרוחנית, לבין התודעה העצמית האינטלקטואלית גרידא.

"כאשר הנשמה האנושית מבשילה, הופכת נאצלת ורוחנית, היא מתקרבת למעמד אלוהי בכך שהיא מתקרבת להיות הוויה המפרידה בין החומרי לרוחני, בין העצמי החומרי לרוח האלוהית. קשה לתאר את נשמתו האנושית המתפתחת של האדם, וקשה עוד יותר להדגימה, וזאת לפי שהיא איננה ניתנת לגילוי, לא בשיטות חקר חומריות ולא בבדיקה רוחנית. מדע החומר אינו יכול להדגים את קיומה של נשמה, וכך גם בדיקה רוחנית לגמרי. ולמרות הכישלון, הן של מדע החומר והן של אמות המידה הרוחניות, לגלות את קיומה של הנשמה האנושית, כל אדם מוסרי מודע יודע את קיומה של נשמתו מתוך התנסות אישית אמיתית וממשית."

7. השהות בקפריסין – ההרצאה על הדעת

זמן קצר לאחר מכן הם הפליגו לקפריסין, עם עצירה ברודוס. הם נהנו מן ההפלגה הארוכה בים והגיעו לאי היעד כאשר הם נינוחים בגופם ורעננים בנפשם.

מכיוון שמסעם ברחבי הים התיכון התקרב לסיומו, הם תכננו ליהנות מתקופה אמיתית של מנוחה ומשחק בעת ביקורם בקפריסין. הם נחתו בפאפוס ומיד החלו לאסוף את הצידה הדרושה לשהות בת שבועות אחדים בהרים הסמוכים. ביום השלישי להגעתם הם יצאו לדרך בכיוון הגבעות, ובהמות המשא העמוסות שלהם עמם.

במשך שבועיים נהנו השלושה מאוד, ואז, ללא כל התרעה, נפל גניד הצעיר לפתע למשכב וחלה מאוד. במשך שבועיים ימים הוא סבל מחום גבוה ולעיתים תכופות נתקף הזיות; הן ישוע והן גונוד טיפלו בנער החולה. ישוע טיפל בו במיומנות וברוך, והאב נדהם מן הרכות ומן המיומנות שבה סעד ישוע את הצעיר. הם נמצאו הרחק ממקום ישוב, והנער היה חולה מדי מכדי לנוע; לפיכך הם התכוונו כמיטב יכולתם לסעוד אותו לרפואה שם בהרים.

במשך תקופת ההחלמה של גניד, בת שלושת השבועות, סיפר לו ישוע דברים מעניינים רבים על אודות הטבע ומזגו. וכמה שהם נהנו מן ההליכות בהרים, כאשר הנער שואל שאלות, ישוע עונה לו והאב מתמוגג מכל ההופעה.

בשבוע האחרון לשהותם בהרים שוחחו ישוע וגניד ארוכות על אודות תפקודיה של הדעת האנושית. לאחר דיון שנמשך מספר שעות שאל הנער את השאלה הבאה: "אבל המורה, למה אתה מתכוון כאשר אתה אומר שהאדם חונן צורה גבוהה יותר של מודעות-עצמית מאשר בעלי החיים המפותחים יותר?" ועל כך ישוע ענה, במונחים מודרניים:

בני, כבר סיפרתי לך הרבה על אודות דעת האדם ועל הרוח האלוהית השוכנת בקרבה, אך כעת אדגיש כי מודעות עצמית הינה מציאות. כאשר בעל-חיים כלשהו הופך להיות מודע לעצמו, הוא הופך לאדם פרימיטיבי. הישג שכזה נובע מתיאום בתפקודשבין אנרגיה בלתי-אישית לבין דעת אשר תופשת-רוח, ותופעה זו היא הגורמת להענקת מתת של נקודת מוקד מוחלטת עבור האישיות האנושית, היא רוחו של האב שבשמיים.

רעיונות אינם רישומים תחושתיים גרידא; רעיונות הינם תחושות שאליהן מצטרפת פרשנות המחשבה של העצמי האיש; והעצמי הינו יותר מאשר סך כל תחושות האדם. בעצמי מתפתח מתחיל לבצבץ משהו שמתקרב לאחדות, ואחדות זו נגזרת מן הנוכחות השוכנת בו, של חלק מן האחדות המוחלטת, חלק אשר מפעיל מבחינה רוחנית דעת שכזו, אשר מקורה מן החי והיא מודעת לעצמה.

שום בעל-חיים רגיל אינו ניהן במודעות עצמית לזמן. לבעלי-חיים יכולת לתאם באופן פיזיולוגי בין תחושות ההכרה שלהם לבין הזיכרון שלהן, אך שום בעל-חיים לא חווה הכרה במשמעות התחושה, או מתנהג כאילו הוא מקשר באופן מכוון את ההתנסויות הפיסיות המשולבות האלה, כפי שמעידות עליו המסקנות אשר מסיק אדם אינטליגנטי וחושב מן הפירושים שהוא מספק להן. ועובדה זו, של קיום מודע לעצמו, שאליו נלווית מציאותה של ההתנסות הרוחנית אשר באה לאחריו, גורמת לאדם להפוך מבחינה פוטנציאלית לבן של היקום, ומבשרת על ההישג של האחדות העליונה ביקום שאליו הוא יגיע בסופו של דבר.

העצמי האנושי אף איננו רק הסך של סדרת מצבי תודעה עוקבים. ללא פעולה יעילה של מסווג ומקשר תודעה, לא הייתה מתקיימת מספיק אחדות על-מנת להבטיח את הגדרת האדם כבעל עצמיות. דעת בלתי-מאוחדת שכזו הייתה מתקשה להגיע לרמות התודעה שבהן ניהן האדם. אילו היו

התאגדויות התודעה מקריות בלבד, כי אז כל בני האדם מציגים דעת בלתי-נשלטת של קישורים אקראיים, כמו זו שניתן לראות במקרים מסוימים של שיגעון מנטאלי.

דעת אנושית אשר נבנית אך ורק מהתודעה של התחושות הפיזיות, לעולם לא תוכל להגיע לרמות רוחניות; דעת חומרית מסוג כזה תחסר לחלוטין את החוש לערכים מוסריים, וכן תחסר לה תחושת ההכוונה של שליטת הרוח, אשר הינה כה הכרחית לשם השגתה של אחדות הרמונית של האישיות בזמן, ואשר הינה בלתי-נפרדת מהישרדות האישיות בנצח.

הדעת האנושית מציגה כבר בשלב מוקדם איכויות על-חומריות; האינטלקט האנושי החושב האמיתי כלל אינו מוגבל על-ידי מגבלות הזמן. העובדה שיחידים נבדלים זה מזה כל-כך באופן שבו הם מצליחים בחיים, מעידה לא רק על ההבדלים במתת התורשתית ובהשפעות הסביבה, אלא גם על מידת האיחוד אשר השיג העצמי עם רוח האב השוכנת בו, השיעור שבו שני אלו מזוהים זה עם זה.

הדעת האנושית מתקשה להתמודד עם העימות הנובע מנאמנות כפולה. הנשמה מתאמצת באופן חמור כאשר היא חווה ניסיון לשרת הן את הטוב והן את הרע. הדעת אשר חווה אושר עילאי, הדעת אשר אוחדה באופן יעיל, היא זו אשר הקדישה עצמה בלב שלם לעשיית רצון האב שבשמיים. עימותים בלתי-מיושבים מחסלים את האחדות ועלולים להסתיים בהפרעות מנטאליות. ואולם, מאפיין ההישרדות של נשמה אינו צומח בעת שזו מנסה להבטיח שקט נפשי בכל מחיר, בשעה שהיא מוותרת על שאיפותיה הנאצלות, או מתפשרת על אידיאלים רוחניים; שקט נפשי שכזה מושג דווקא על-ידי התמדה נחושה בניצחון של מה שהינו אמיתי, וניצחון זה מושג כאשר כוח העוצמה של הטוב מתגבר על הרוע.

למחרת הם יצאו לסלמיס, משם הפליגו לאנטיוכיה אשר על החוף הסורי.

8. באנטיוכיה

אנטיוכיה הייתה בירת הפרובינקיה הרומית של סוריה, וכאן התגורר המושל מטעם הקיסר. באנטיוכיה התגוררו חצי מיליון תושבים; היא הייתה העיר השלישית בגודלה באימפריה, והעיר המובילה מבחינת הרוע וחוסר המוסריות במופגן אשר שרו בה. לגונוד היו עסקים רבים לעשות; ומשום כך ישוע וגנדי נותרו רוב הזמן לנפשם. הם ביקרו בכל מקום בעיר רב-לשונית זו, למעט בגן דפנה. גונוד וגנדי ביקרו במקדש הידוע לשמצה הזה, אך ישוע סירב להתלוות אליהם. מראות מעין אלו לא היו כה מזעזעים עבור הודים, אך ביהודי אידיאליסטי הם עוררו סלידה.

ככל שהם התקרבו לפלשתינה ולסוף מסעם, הפך ישוע רציני ומהורהר. באנטיוכיה הוא נפגש עם מעט אנשים; והוא הסתובב בעיר אך מעט. לאחר שאלות רבות שהפציר גנדי במורהו בבקשותיו לומר לו מדוע התעניין באנטיוכיה כה מעט, ישוע אמר לבסוף: "העיר הזו לא רחוקה מפלשתינה; אולי אחזור לכאן יום אחד."

באנטיוכיה התנסה גנדי בחוויה מעניינת מאוד. איש צעיר זה התברר כתלמיד מוכשר, וכבר החל ליישם בפועל חלק ממה שלמד מישוע. אחד מן היהודים אשר היה קשור לעסקי אביו באנטיוכיה הפך להיות אדם מאוד לא נעים וממורמר, עד כי עלו מחשבות לפטרו. כאשר שמע גנדי על הדבר, הוא הלך לבית העסק של אביו ושוחח ארוכות עם בן ארצו זה. אדם זה הרגיש שהוא הושם בתפקיד הלא נכון. גנדי סיפר לו על אודות האב שבשמיים והרחיב את אופקיו הדתיים באופנים שונים. אך מכל מה שאמר גנדי, התועלת הרבה ביותר נודעה לפתגם העברי שציטט, לדברי החוכמה הבאים: "פֶל אִשֹּׁר תִּמְצָא יָדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכֹכָךְ עֲשֵׂה."

לאחר שהכינו את מטלטליהם למסע בשיירת הגמלים, הם ירדו לצידון ומשם לדמשק. ולאחר שלושה ימים הם היו מוכנים למסע הארוך דרך חולות המדבר.

9. במסופוטמיה

חציית המדבר בשיירת גמלים לא היוותה חידוש עבור גברים אלו, אשר הרבו במסעות. לאחר שגנדי צפה במורהו, אשר סייע להעמיס את עשרים גמליהם והתנדב להוליך את הגמל שלהם, הוא שאל, "המורה, האם יש דבר מה שנבצר מיכולתך?" ישוע רק חייך ואמר, "בעיני התלמיד השקדן, המורה בהחלט מקבל כבוד." והם יצאו לעבר אור, העיר הקדומה.

ישוע התעניין עד מאוד בראשית ההיסטוריה של אור, עיר מולדתו של אברהם, והיה מרותק במידה שווה נוכח מסורותיה ועתיקותיה של העיר שושן. הוא התעניין בהן עד כדי כך שגונוד וגנדי האריכו את שהותם בהן בשלושה שבועות על-מנת לאפשר לו שהות מספקת לערוך את חקירותיו, כמו גם לאפשר להם עצמם הזדמנות משופרת לשכנעו להצטרף אליהם בחזרתם להודו.

היה זה באור שישוע וגנדי שוחחו ארוכות על אודות ההבדל בין ידע, חוכמה ואמת. וגנדי הוקסם עד מאוד מדברי החכם היהודי: "רִאשִׁית חֲכָמָה, קִנְיָה חֲכָמָה. בְּכָל קִנְיָנָה, קִנְיָה בִּינָה. סִלְסִלָה וְתִרְמִמָּה. תִּכְבֹּדָה, כִּי תִחְבֹּדָה."

ולבסוף, הגיע היום להיפרד. כולם היו אמיצים ובייחוד הנער, אך זו הייתה חוויה קשה. כולם דמעו בעיניהם, אך היו אמיצים בליבם. גנדי, בהיפרדו לשלום מעל מורהו, אמר לו: "להתראות המורה, אך לא לעד. כשאשוב לדמשק, אחפש אותך. אני אוהב אותך, משום שאני חושב שהאב שבשמיים

חייב להיות דומה לך; לכל הפחות, אני יודע שאתה מאוד דומה למה שסיפרת לי עליו. אזכור את אשר לימדת אותי, אך יותר מכל, לא אשכחך." והאב אמר: "שלום למורה הדגול, אחד אשר גרם לנו להיות טובים יותר ואשר עזר לנו לדעת את האל." וכך ענה ישוע: "היו שלום, ברוכים תהיו תמיד בברכת האב אשר בשמיים." וישוע עמד על החוף והתבונן בסירה הקטנה אשר נשאה אותם אל הספינה אשר הטילה עוגן. וכך נפרד המאסטר מידידיו שהגיעו מהודו בקרקס, ולא ראה אותם יותר בעולם הזה; ואף הם, בעולם הזה, לא ידעו מעולם שהאדם אשר הופיע מאוחר יותר כישוע מנצרת היה אותו חבר ממש אשר עזבו כעת – יהושע המורה שלהם.

בהודו גדל גניד להיות אדם רב-השפעה, ממשיך ראוי לאביו המוערך, והוא הפיץ הלאה הרבה מן האמיתות הנאצלות אשר הוא למד מישוע, מורהו האהוב. מאוחר יותר בחייו, כאשר שמע גניד על אודות המורה המוזר בפלשתינה אשר סיים את נתיבת חייו על הצלב, הוא זיהה את הדמיון בין הבשורה על אודות בן האדם הזה לבין תורת מורהו היהודי; ואולם, מעולם הוא לא העלה בדעתו כי שני האנשים הללו היו למעשה אותו האיש.

וכך הסתיים הפרק בחיי בן האדם, פרק אשר ניתן לכנותו בשם: משימתו של יהושע המורה.

הספר של אורנטיה

מסמך 134

שנות המעבר

במהלך המסע בים התיכון ישוע למד בקפדנות את האנשים אשר הוא פגש ואת הארצות שבהן הוא ביקר; ובסביבות הזמן הזה הוא הגיע להחלטה הסופית באשר לשארית חייו על-פני האדמה. בעבר הוא חשב על התוכנית אשר קבעה שהוא ייוולד להורים בני הדת היהודית בפלשתינה, ואילו כעת הוא אישר אותה במלואה וחזר לגליל במכוון על-מנת להמתין לתחילתה של משימתו כמורה ציבורי של אמת; הוא החל לתכנן את הקריירה הציבורית שלו בארץ אבותיו – עמו של יוסף אביו – ואת זאת הוא עשה מרצונו החופשי.

מניסיונו האישי והאנושי למד ישוע כי פלשתינה הייתה המקום הטוב ביותר בכל רחבי העולם הרומי על-מנת לשמש כבמה של פרקי חייו האחרונים, על-מנת לשמש כזירה שבה תתחוללנה הסצנות האחרונות בחייו הארציים. בפעם הראשונה הוא היה שבע-רצון לגמרי מן התוכנית לתת ביטוי פומבי לטיבו האמיתי ולגלות את זהותו האלוהית בקרב היהודים והגויים של פלשתינה מולדתו. הוא בהחלט החליט לסיים את חייו על-פני האדמה, ולהשלים את נתיבת קיומו כבן-תמותה, באותה ארץ שבה החל את התנסותו כאדם בדמות תינוק חסר-ישע. הקריירה שלו באורנטיה החלה בקרב היהודים בפלשתינה, והוא החליט גם לסיים את חייו בפלשתינה ובקרב היהודים.

השנה השלושים (24 לספירה)

לאחר שישוע נפרד מגונוז ומגנדי בקרקס (בחודש דצמבר שנת 23 לספירה), הוא חזר אל בבל דרך אור, ושם הוא הצטרף לשיירה אשר חצתה את המדבר בדרכה אל דמשק. מדמשק הוא המשיך לנצרת, ועצר בכפר נחום רק למשך מספר שעות, לביקור אצל משפחת זבדיה. שם הוא פגש את אחיו יעקב, אשר זמן-מה קודם לכן הגיע לעבוד במקומו במספנה של זבדיה. לאחר שהוא שוחח עם יעקב ועם יהודה (אשר אף הוא הזדמן במקרה לכפר נחום) ולאחר שמסר לידי אחיו יעקב את הבית הקטן אשר יוחנן זבדיה הצליח לרכוש עבורו, המשיך ישוע לנצרת.

בסיום מסעו בים התיכון קיבל ישוע סכום כסף אשר הספיק לכיסוי הוצאות מחייתו כמעט עד לזמן שבו החל את סעודו הציבורי. אך למעט זבדיה מכפר נחום והאנשים אשר אותם פגש במסע יוצא-דופן זה, העולם לא ידע מעולם כי ישוע יצא אל מסעו זה. משפחתו האמינה כל העת כי הוא בילה את הזמן בלימוד באלכסנדריה. ישוע מעולם לא אישר זאת, אך גם מעולם לא הכחיש בגלוי את האמונה השגויה הזו.

ישוע שהה במשך מספר שבועות בנצרת ובמשך הזמן הזה ביקר את בני משפחתו ואת חבריו. הוא בילה זמן-מה בחנות בית המלאכה עם אחיו יוסף, אך את מרבית זמנו הוא הקדיש למרים ולרות. רות הייתה כמעט בת חמש-עשרה, וזו הייתה הפעם הראשונה מאז הפכה לאשה צעירה שבה הזדמן לישוע לשוחח עמה ארוכות.

מזה זמן-מה שהן שמעון והן יהודה ביקשו להתחתן, אך הם לא אוו לעשות זאת בלעדי ברכתו של ישוע; לפיכך הם השהו את האירועים הללו בתקווה לשובו של אחיהם הבכור. ואף כי במרבית העניינים הם התייחסו אל יעקב כאל ראש המשפחה, בנוגע לחתונה הם ביקשו את ברכתו של ישוע. וכך, שמעון ויהודה נישאו בחתונה כפולה, בראשית חודש מרץ של שנת 24 לספירה. כעת כל הילדים הבוגרים יותר היו נשואים; רק רות, הצעירה ביותר, נותרה בבית יחד עם מרים.

ישוע נפגש עם כל חבר משפחה בנפרד באופן רגיל וטבעי, אך כאשר כולם היו מצויים יחדיו, הוא דיבר כה מעט עד כי הם ציינו זאת בשיחות שניהלו בינם לבין עצמם. מרים הייתה מודאגת במיוחד בשל התנהגותו המוזרה ויוצאת הדופן הזו של בנה בכורה.

בסביבות הזמן שבו ישוע התכוון לעזוב את נצרת, המוביל של שיירה גדולה שעברה דרך העיר חלה מאוד, וישוע, אשר היה איש שפות, התנדב לתפוש את מקומו. הואיל והמסע הזה דרש את היעדרותו במשך כשנה, ומכיוון שכל אחיו היו נשואים ואמו חיה בבית עם רות, זימן ישוע מפגש משפחתי שבמהלכו הוא הציע שאמו ורות תעבורנה להתגורר בכפר נחום, באותו בית שהוא העניק לאחרונה ליעקב. וכך, ימים ספורים לאחר שישוע עזב עם השיירה, עברו מרים ורות להתגורר בכפר נחום. ושם הן חיו, בבית שסיפק להן ישוע, במשך שארית חייה של מרים. יוסף ומשפחתו עברו להתגורר בבית הישן בנצרת.

הייתה זו אחת מן השנים יוצאות הדופן ביותר בחווייתו הפנימית של בן האדם; התקדמות גדולה חלה בבנייתה של פעולה הרמונית בין דעתו

האנושית לבין המכוון השוכן. המכוון היה פעיל בארגונה של מחשבתו מחדש ובהכנתה של הדעת למאורעות הכבירים אשר עמדו להתרחש בעתיד הלא-רחוק. אישיותו של ישוע התכוננה לשינוי הגדול הזה שלו בגישה כלפי העולם. הייתה זו תקופת הביניים, שלב המעבר של ההווה אשר החלה את חייה כאל אשר מופיע בדמות אדם, ואשר התכוננה כעת להשלים את משימתה על-פני הארץ כאדם המופיע בדמות אל.

המסע בשיירה אל הים הכספי

היה זה באחד באפריל, שנת 24 לספירה, שישוע עזב את נצרת ונסע בשיירה לאזור הים הכספי. השיירה שאליה הצטרף ישוע כמוביל יצאה מירושלים ונסעה דרך דמשק ואגם אוּרְמֶה, וכן דרך אשור, מְדִי ופְּרָתִיָה, עד לדרום-מזרח הים הכספי. וחלפה שנה שלמה בטרם שב ישוע מן המסע הזה.

מסע השיירה הזה היווה עבור ישוע הרפתקה נוספת של חקר ושל סעד אישי. חוויה מעניינת נודעה לו עם משפחת השיירה – הנוסעים, השומרים ונהגי הגמלים. כתוצאה מן המגע שלהם עם ישוע, עשרות גברים, נשים וטף, אשר הוא פגש לאורך נתיב השיירה, חיו חיים עשירים יותר. עבורם היה ישוע המוביל יוצא הדופן של שיירה רגילה. לא כל אלו אשר נהנו מסעו האישי גם הרוויחו ממנו, אך מרבית אלו אשר פגשוהו ושוחחו עמו הפכו לאנשים טובים יותר למשך שארית חייהם.

מכל מסעותיו בעולם, מסעו זה בים הכספי קירב את ישוע ביותר אל המזרח, ואפשר לו להבין טוב יותר את עמי המזרח-הרחוק. הוא יצר קשר אינטימי ואישי עם יחידים בני כל אחד מן הגזעים אשר שרדו באורנטיה, למעט הגזע האדום. הוא נהנה במידה שווה מן הסעד אשר העניק לכל אחד מבני העמים השונים והמעורבים הללו, וכולם כאחד נכדו לקבל את האמת החיה אשר הוא הביא להם. הן האירופאים אשר הגיעו הרחק מן המערב והן האסייתים אשר הגיעו הרחק מן המזרח, הקשיבו רוב קשב למילות התקווה אשר אמר, ולדבריו על אודות חַיִּי הנצח, וכמו כן הושפעו במידה שווה מחיי השירות האוהב ומן הסעד הרוחני אשר הוא חי בקרבם באצילות כה רבה.

מסע השיירה היה מוצלח בכל מובן. מכיוון שישוע שימש בתפקיד ניהולי, הייתה זו תקופה מעניינת מאוד בחייו האנושיים. הוא הופקד הן על החומר אשר ניתן בידיו והן על בטיחותם של הנוסעים אשר השתתפו במסע השיירה. ואת כל החובות המרובות אשר הוטלו עליו הוא ביצע בנאמנות, ביעילות ובחוכמה.

עם שישוע חזר מאזור הים הכספי, הוא הפקיד את הובלת השיירה בידי אדם אחר באגם אורמיה, שם הוא שהה מעט יותר משבועיים ימים. הוא שב לדמשק עם שיירה מאוחרת יותר, כנוסע, שם ביקש ממנו הבעלים של אותה שיירה להמשיך וליהנות משירותיו. ישוע סירב להצעה הזו והמשיך עם השיירה לכפר נחום, לשם הגיע באחד באפריל, 25 לספירה. הוא לא החשיב עוד את נצרת כביתו. כפר נחום הפכה לביתם של ישוע, של יעקב, ושל מרים ורות. אך ישוע מעולם לא חזר להתגורר יחד עם משפחתו; כאשר הוא שהה בכפר נחום, הוא התגורר אצל משפחת זבדיה.

ההרצאות באורְמֶה

בדרכו לים הכספי עצר ישוע לשם מנוחה והתאוששות למשך מספר ימים בעיר הפרסית הקדומה אשר שמה אורמיה, המצויה לחופיו המערביים של אגם אורמיה. על האי הגדול שבקבוצת האיים אשר נמצאת בקרבת החוף ניצב מבנה גדול ממדים – אמפיתיאטרון הרצאות – אשר הוקדש ל"רוח הדת". למעשה, מבנה זה היה מקדש לפילוסופיה של הדתות.

מקדש דתות זה נבנה על-ידי סוחר עשיר, אזרח אורמיה, ועל-ידי שלושת בניו. אדם זה נקרא צִימְבוֹיטוֹן, ועם אבות-אבותיו נמנים בני עמים רבים.

ההרצאות והדיונים במכללת דת זו החלו בשעה עשר בבוקר בכל ימות השבוע. מפגשי אחר הצהריים החלו בשעה שלוש, ואילו דיוני הערב החלו בשעה שמונה. צִימְבוֹיטוֹן או אחד משלושת בניו תמיד ישבו בראש מפגשי לימוד, הדיון והשיחה הללו. מייסדו של בית ספר ייחודי זה ללימודי דתות חי ומת מבלי שגילה מעולם את אמונותיו הדתיות האישיות.

מספר פעמים ישוע השתתף בדיונים הללו, ולפני שעזב את אורמיה סיכם עמו צימבויתון כי בדרכו חזרה ישהה ישוע עמם במשך שבועיים ימים שבמהלכם יעביר עשרים-וארבע הרצאות בנושא "אחוות האדם", וכמו כן יערוך שנים-עשר מפגשי ערב של שאלות ותשובות, דיונים ועימותים בנושא הרצאותיו בפרט, ובנוגע לאחוות האדם בכלל.

בהתאם לסיכום הזה, עצר ישוע בדרכו חזרה והעביר את ההרצאות האלה. מכל אשר לימד המאסטר באורנטיה, הייתה זו המסגרת הלימודית השיטתית והרשמית ביותר. בהרצאות האלה, בנושא אחוות האדם, הוא דיבר יותר מכפי שדיבר אי-פעם לפני כן, או לאחר מכן, בנושא אחד כל שהוא. לאמיתו של דבר, ההרצאות האלה נסבו על "ממלכת האל" ועל "ממלכות האדם".

בסגל ההוראה של מקדש הפילוסופיה הדתית הזה יוצגו יותר משלושים דתות וכתות. כל אחד ואחד מן המורים הללו נבחר, נתמך ואושר על-ידי הקבוצה הדתית אשר אליה השתייך. באותה עת מנה סגל המורים כשבעים-וחמישה מורים, והם חיו במבנים אשר אכלסו שנים-עשר אנשים כל אחד. מדי חודש נערכה הגרלה לקביעתן מחדש של קבוצות המגורים האלה. חוסר סובלנות, נטייה לעימותים, או כל תכונה אחרת אשר הפריעה להתנהלותה החלקה של הקהילה היוותה עילה לסילוקו המיידי של המורה הפוגע. מורה זה סולק ללא כחל וסרק, והמורה המחליף אשר נמצא

מוריהן של מגוון הדתות האלה התאמצו עד מאוד להדגים את מידת הדמיון ביחסן אל מה שקשור לחיים הנוכחיים ולחיים הבאים. על-מנת להתקבל לסגל הפקולטה נדרש לעמוד בתנאי אחד בלבד – כל מורה נדרש לייצג דת אשר הכירה באל – בסוג במסוים של אלוהות עליונה. עם סגל הפקולטה נמנו חמישה מורים אשר לא ייצגו דת מאורגנת כלשהי, וכך ישוע הופיע בפניהם במעמד של מורה עצמאי.

[כאשר אנו, האמצעונים, הכנו לראשונה את סיכומי הרצאותיו של ישוע באורמיה, התגלעה מחלוקת בין שרפיות הכנסייה לשרפיות הקדמה, כאשר סלע המחלוקת היה השאלה: האם נכון לכלול את ההרצאות האלה במסגרת ההתגלות באורנטיה? התנאים השוררים במאה העשרים בקבוצות הדת והממשל הינם כה שונים מאלו אשר שררו בימיו של ישוע, עד כי אכן קשה היה להתאים את אשר לימד המאסטר באורמיה לבעיותיהן של ממלכת האל וממלכות האדם בהקשר של פעולות העולם הקיימות במאה העשרים. מעולם לא הצלחנו לנסח את מה שלימד המאסטר באופן שהניח את דעתן של שתי קבוצות השרפים האלה אשר בממשל הפלנטארי. לבסוף, מינה המלכי-צדק היושב בראש ועידת ההתגלות ועדה בת שלושה חברים מן הסדר שלנו, והטיל עליה להכין את נקודת ההשקפה שלנו על אודות מה שלימד המאסטר באורמיה, באופן המותאם לתנאים הדתיים והפוליטיים השוררים באורנטיה במאה העשרים. ובהתאם לכך, הננו, שלושת האמצעונים המשניים, התאמנו כך את מה שלימד ישוע, וניסחנו מחדש את אשר אמר באופן שיתאים לתנאים השוררים בעולם כיום. וכעת, הננו מציגים את הדברים הללו, כפי שאושרו ולאחר שנערכו בידי המלכי-צדק יושב הראש של ועדת ההתגלות.]

4. ריבונות – אלוהי ואנושי

אחוות האדם מתבססת על אבהותו של האל. משפחתו של האל נגזרת מאהבתו של האל – האל הינו אהבה. האל האב אוהב את ילדיו, את כל ילדיו, באופן אלוהי.

ממלכת השמיים, הממשל האלוהי, מתבססת על עובדת הריבונות האלוהית – האל הינו רוח. מכיוון שהאל הינו רוח, הממלכה הינה רוחנית. ממלכת השמיים איננה חומרית ואף לא אינטלקטואלית גרידא; זוהי מערכת יחסים רוחנית בין האדם לבין האל.

אם דתות שונות מכירות בריבונות הרוח של האל האב, אזי דתות שכאלה תמצאנה בשלום. אך ורק כאשר אחת מן הדתות מניחה כי היא נעלה, באופן כזה או אחר, על-פני כל האחרות, וכי היא בעלת סמכות בלעדית על כל הדתות האחרות, או אז דת שכזו תתיימר לנהוג בחוסר סובלנות כלפי דתות אחרות, או שתעז לרדוף מאמיני דתות אחרות.

אף-פעם לא יוכל לשרור השלום הדתי – לא תוכל לשרור אחווה – אלא אם כן כל הדתות תסכמנה לוותר מרצונן על כל הסמכות הדתית, ולוותר לחלוטין על כל מושג של ריבונות רוחנית. רק האל לבדו הינו ריבון רוח.

לא תוכלו להחזיק בשוויון בין הדתות (חירות דתית) ללא מלחמות דת, אלא אם כן כל הדתות תסכמנה להעביר את מלוא הריבונות הדתית לרמה על-אנושית כלשהי, לאל עצמו.

ממלכת השמיים בלבבות בני האדם תיצור אחדות דתית (לא בהכרח אחידות דתית), וזאת משום שכל קבוצות הדת שאליהן ישתייכו מאמינים כאלו תהיינה חפות מכל מושגי הסמכות הדתית – חפות מריבונות דתית.

האל הינו רוח, והאל מעניק מרוחו שלו עצמו רסיס השוכן בלב האדם. מבחינה רוחנית, כל בני האדם שווים זה לזה. ממלכת השמיים חפה מכל קסטות, מעמדות, רמות חברתיות וקבוצות כלכליות. כולכם הנכם אחים.

אך בו ברגע שתשכחו את ריבונות הרוח של האל האב, תתחיל אחת מן הדתות לטעון לעליונותה על-פני הדתות האחרות; ואז, במקום שלום על-פני האדמה ורצון טוב בקרב בני האדם, תתחלנה מחלוקות, האשמות ואפילו מלחמות דת, לכל הפחות מלחמות בין אנשי הדתות.

הוויות בעלות רצון חופשי – אשר מחשיבות עצמן כשוות זו לזו – תתפתנה במוקדם או במאוחר לנסות ולרכוש עוצמה וסמכות על אנשים אחרים ועל קבוצות אחרות, אלא אם כן הן מכירות באופן הדדי בעובדת היותן כפופות לריבונות-על, לסמכות כלשהי המצויה מעליהן. מושג השוויון אף פעם אינו משכין שלום, אלא כאשר קיימת הכרה הדדית בהשפעת שליטת-העל של ריבונות-על.

אנשי הדת באורמיה חיו יחדיו בשלום ובשלווה יחסיים, משום שהם וויתרו לחלוטין על כל תפישות הריבונות הדתית. מבחינה רוחנית, כולם האמינו באל ריבוני; מבחינה חברתית, הסמכות המלאה והבלתי-מעורערת נחה ביד העומד בראשם – צ'ימפויטון. הם ידעו היטב את אשר יקרה למי מהמורים אשר יתיימר להיות אדון למורים העמיתים שלו. באורנטיה לא יוכל לשרור שלום דתי, עד אשר כל הקבוצות הדתיות תוותרנה מרצונן על כל מושגי ההעדרה אלוהית, עם הנבחר וריבונות הדתית. בני האדם יהיו לאחים לדת ויחיו בשלום דתי על-פני האדמה, אך ורק כאשר האל האב יהפוך לעליון.

5. ריבונות פוליטית

[בעוד שמה שלימד המאסטר באשר לריבונות האל הינו אמת – אלא שהדברים הסתבכו לאחר שהופיעה בקרב דתות העולם דת אשר נסבה עליו – מה שהציג בנוגע לריבונות הפוליטית הסתבך עד מאוד בשל האבולוציה הפוליטית של חיי האומה ביותר מאלף ותשע-מאות השנים אשר חלפו מאז. בימי ישוע היו בעולם שתי מעצמות עולמיות בלבד – האימפריה הרומית במערב ואימפריית האן במזרח – ובין אלה הפרידו הן ההמלכה הפרתית והן ארצות נוספות באזור הים הכספי וטורקסטאן. לפיכך, במצגת שלהלן סטינו יותר מן המהות של מה שלימד המאסטר באורמיה בנוגע לריבונות פוליטית, ובה בעת ניסינו להציג את החשיבות של הלימוד מהסוג שלימד בשל הישימות שלו למצב הייחודי והקריטי שבו נתונה האבולוציה של הריבונות הפוליטית במאה העשרים שלאחר המשיח].

כל עוד האומות נאחזות באשליה של ריבונות לאומית בלתי-מוגבלת, לעולם לא תסתיים המלחמה באורנטיה. בעולם מיושב קיימות אך ורק שתי רמות של ריבונות יחסית: זו של הרצון החופשי הרוחני של בן התמותה היחיד, וזו של הריבונות הקולקטיבית של האנושות בכללותה. כל ההתאגדויות והקבוצות שבין רמת היחיד לרמת האנושות כולה, הינן יחסיות וחולפות, וערכן עומד אך על השיעור שבו הן מעצימות את רוחתן, בריאותם ואת התקדמותם של היחיד ושל הסך הכול הפלנטארי – של האדם ושל האנושות.

מורי הדת חייבים לזכור תמיד שריבונותו הרוחנית של האל קודמת לכל נאמנות רוחנית אשר מצויה בתווך. יום אחד יידעו השליטים האזרחיים כי הגבוהים ביותר שולטים בממלכות האדם.

שלטונם זה של הגבוהים ביותר בממלכות האדם אינו מיועד להעדיף באופן מיוחד קבוצת בני-תמותה כזו או אחרת. אין כדבר הזה, "העם הנבחר". שלטונם של הגבוהים ביותר, השולטים שליטת-על באבולוציה הפוליטית, מיועד להבטיח את השיעור המרבי של טוב עבור המספר הגדול ביותר של בני-אדם כאשר הם, וזאת למשך פרק הזמן הממושך ביותר.

ריבונות הינה עוצמה, והיא צומחת הודות לארגון. טוב וראוי שארגוני העוצמה הפוליטית יצמחו, משום שהם נוטים לכלול מגזרים הולכים וגדלים מקרב האנושות בכללותה. אך צמיחתם זו של הארגונים הפוליטיים גם יוצרת בעיה בכל הרמות המצויות בתווך שבין המסגרת הראשונית והטבעית שבה מתארגנת העוצמה הפוליטית – המשפחה – לבין פסגת הצמיחה הפוליטית – ממשלת כלל האנושות, מטעם כלל האנושות ועבורה.

תחילתה של הריבונות הפוליטית בעוצמה ההורית שבקבוצה המשפחתית, שממנה, הודות לארגון, היא מתפתחת בשעה שהמשפחות מתמזגות לכדי חמולות-דם, ואלה בתורן מתאחדות, מסיבות שונות, לכדי יחידות שבטיות – קבוצות פוליטיות על-חמולתיות. ואז, באמצעות סחר, מסחר וכיבוש, מתאחדים השבטים לכדי אומה, בעוד שהאומות עצמן מתאחדות לעיתים לכדי אימפריה.

כאשר הריבונות עוברת מן הקבוצות הקטנות יותר לקבוצות הגדולות יותר, מתמעטות המלחמות. פירושו של דבר שהמלחמות הקטנות בין האומות הקטנות מתמעטות, אך הפוטנציאל למלחמות גדולות עולה בעת שהאומות הריבוניות הולכות וגדלות. ואז, משכל העולם התגלה ויושב, כאשר האומות הן מעטות, גדולות וחזקות, כאשר האומות הכבירות האלה, הלכאורה ריבוניות, מתחככות זו בזו, כאשר רק אוקיינוסים מפרידים ביניהן, הזירה בשלה למלחמות גדולות, לקונפליקטים חובקי-עולם. אומות שכאלה, הקרויות ריבוניות, לא תוכלנה להתחכך זו בזו בלא שייוצרו עימותים, ובסופו של דבר מלחמות.

הקושי אשר חווה האבולוציה של הריבונות הפוליטית, החל מן המשפחה וכלה באנושות כולה, טמון בהתנגדות של אינרציה המצויה בכל רמות הביניים. לעיתים המשפחות ממרות את פי החמולה שלהן, ואילו החמולות והשבטים ממשיכים לעיתים קרובות לחתור תחת ריבונותה של המדינה הטריטוריאלית. בתהליך האבולוציה של הריבונות הפוליטית, כל אחת מן המסגרות החדשות, המתקדמות, מתביישת ב"שליבים הפיגורטיים" – שלבי ההתפתחות הקודמים והמעכבים של הארגון הפוליטי. כך הוא הדבר וכך היה מאז ומעולם. אותה נאמנות אשר מאפשרת לשבט להתפתח, היא זו המקשה על התפתחותו של שבט-העל – המדינה הטריטוריאלית. ואותה נאמנות (לאומנות) אשר מאפשרת למדינה הטריטוריאלית להתפתח, מסבכת במידה עצומה את התפתחותה האבולוציונית של ממשלת האנושות בכללותה.

הריבונות הפוליטית נוצרת כתוצאה מויתור על זכות ההגדרה העצמית. ראשית, מצד היחיד בתוככי המשפחה, ואז מצד המשפחות והחמולות ביחס לשבט ולקבוצות הגדולות יותר. ההגדרה העצמית אשר עברה בהדרגה מן הארגונים הפוליטיים הקטנים אל הארגונים הגדולים יותר, התרחשה על-פי-רוב ללא כל עיכובים במזרח, למן כינון שושלת מִיָּנָה והשושלות המוגוליות. במערב היא התקדמה במשך יותר מאלף שנים עד לסיום מלחמת העולם, כאשר חלה נסיגה זמנית ומצערת של התהליך הרגיל בשעה שקבוצות קטנות רבות באירופה רכשו מחדש ריבונות פוליטית.

אורנטיה לא תיהנה משלום בר-קיימא, עד אשר האומות המכונות ריבוניות תוותרנה, בתבונה ומרצון שלהן, על מלוא הסמכויות הריבוניות שלהן ותעבירן לידי אחוות האדם – לממשלת האנושות. הבינלאומיות – התאגדות של אומות – לעולם לא תוכל להשכין שלום בר-קיימא עבור האנושות. קונפדרציות כלל-עולמיות של מדינות אכן תמנענה ביעילות מלחמות קטנות ותוכלנה לשלוט מתוך הסכמה במדינות הקטנות, אך הן לא תצלחנה במניעת מלחמות עולם, ואף לא תוכלנה לשלוט בשלוש, ארבע או חמש, הממשלות החזקות ביותר. במצב של עימותים אמיתיים, אחת מן המעצמות האלה תפרוש מן האיחוד ותכריז מלחמה. כל עוד הן ממשיכות להיות נגועות באשליית הריבונות הלאומית, לא תוכלו למנוע ממדינות מלצאת למלחמה. הבינלאומיות הינה צעד בכיוון הנכון. כוח שיטור בינלאומי יצליח למנוע הרבה מלחמות קטנות, אך הוא לא יהיה יעיל במניעתן של מלחמות גדולות, של עימותים בין הממשלות הצבאיות הגדולות אשר על-פני כדור הארץ.

עם התמעטות המספר של האומות הריבוניות האמיתיות (המעצמות הגדולות), גדלים הן ההזדמנות והן הצורך בממשלת האנושות. כאשר תיוותרנה

רק מספר קטן של מעצמות ריבוניות באמת (גדולות), הן יהיו חייבות או לצאת למאבק לחיים ולמוות לעליונות לאומית (אימפריאליזם), או לחלופין – באמצעות ויתור מרצון על כמה מזכויות הריבוניות – ליצור את הגרעין ההכרחי של עוצמה על-לאומית, אשר ישמש כראשית הריבוניות האמיתית של האנושות בכללותה.

השלום לא ישרור באורנטיה בטרם כל האומות המכונות ריבוניות תוותרנה על הזכות להכריז מלחמה לידי ממשל יציג של כלל האנושות. הריבוניות הפוליטית הינה זכות מולדת של עמי העולם. כאשר כל עמי אורנטיה יבנו ממשלה עולמית, תהיה נתונה בידם הזכות והיכולת לבנות אותה כממשלה ריבונית מעין זו; וכאשר עוצמה עולמית ייצוגית, או דמוקרטית, זו, תשלוט בכוחות היבשה, האוויר והים של העולם, או אז ישרור שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאנשים – אך לא לפני כן.

אם נשתמש בדוגמא חשובה מן המאה התשע-עשרה ומן המאה העשרים: ארבעים-ושמונה המדינות החברות באיחוד הפדראלי האמריקני נהנות מזה זמן רב משלום. הן לא נלחמות יותר בינן לבין עצמן. הן וויתרו על ריבוניותן לידי הממשל הפדראלי, ובאמצעות שימוש בבוררות במקום מלחמה, הן זנחו את כלל תביעותיהן להזיית ההגדרה העצמית. ואף כי כל מדינה מנהלת את ענייניה הפנימיים, הן אינן עוסקות ביחסי חוץ, במכסים, בהגירה, בענייני צבא או בסחר בין-מדינתי. המדינות היחידניות אף אינן עוסקות בעניינים הקשורים לאזרחות. ארבעים-ושמונה המדינות תסבולנה מפגעי המלחמה, אך ורק במידה שהממשל הפדראלי עצמו עומד בסכנה באופן כלשהו.

ארבעים-ושמונה המדינות האלה, אשר נטשו את צמד ההתחכמויות – הריבוניות וההגדרה העצמית – נהנות מן השלום ומן השלווה השוררים ביניהן. וכך גם האומות של אורנטיה תחלנה ליהנות משלום כאשר הן תוותרנה מרצון על ריבוניותן לידי ממשל עולמי – ריבוניות אחוות האדם. בעולם-מדינה זה, המדינות הקטנות תהיינה חזקות ממש כגדולות, ממש כפי שהמדינה הקטנה של רוד איילנד שולחת לקונגרס האמריקני שני סנאטורים, בדיוק כמו מדינת ניו-יורק המאוכלסת ומדינת טקסס בעלת השטח הנרחב.

ריבוניות המוגבלת (זו של המדינה) של ארבעים-ושמונה המדינות האלה נוצרה על-ידי האדם ולמען האדם. ריבוניותו העל-מדינתית (זו הלאומית) של האיחוד הפדראלי האמריקני נוצרה על-ידי שלוש-עשרה המדינות המקוריות מקרב המדינות האלה, לתועלתן שלהן ולתועלת האדם. ובדומה לכך, יום אחד תכוננה האומות את ריבוניותו העל-לאומית של הממשל הפלנטארי של כלל האנושות, לתועלתן ולתועלת כלל בני האדם.

אזרחים אינם נולדים לתועלת הממשל; ממשלות הינן ארגונים אשר נוצרים ומעוצבים לתועלת האדם. האבולוציה הפוליטית של הריבוניות תימשך עד אשר תופיע ממשלת הריבוניות של כלל בני האדם. לכל הריבוניות האחרות נודע ערך יחסי בלבד, הן חולפות במשמעותן וכפיפות במעמדן.

עם ההתקדמות המדעית, תהפוכנה המלחמות להרסניות יותר ויותר, עד אשר הן תהיינה כמעט בבחינת התאבדות גזעית. עוד כמה מלחמות עולם נידרש להילחם, ועל עוד כמה איגודי אומות להיכשל בטרם יסכימו בני האדם לכוון את ממשל האנושות ולהתחיל ליהנות מן הברכות שטומן בחובו שלום קבע ומן השגשוג הנובע משלווה של רצון-טוב – רצון-טוב כלל עולמי – בקרב האדם?

6. חוק, חירות וריבוניות

אם אדם אחד מבקש חופש – חירות – שומה עליו לזכור כי כל יתר בני האדם משתוקקים לאותו חופש ממש. קבוצות המורכבות מבני-תמותה שוחרי-חופש לא תוכלנה לדור בשלום זו עם זו מבלי להכפיף את עצמן לחוקים, להוראות ולתקנות, אשר יבטיחו לכל אדם את אותו שיעור של חופש, ובה בעת יבטיחו מידה שווה של חופש לכל אחיו בני האדם. אם אדם אחד יהיה חופשי לחלוטין, כי אז שומה על אדם אחר להיות משועבד לחלוטין. ויחסיותו של החופש תקפה הן בהיבט החברתי, הן בהיבט הכלכלי והן בהיבט הפוליטי. חופש הינו מתת הציוויליזציה המתאפשרת הודות לאכיפת החוק.

אחוות האדם מתאפשרת מן הבחינה הרוחנית הודות לדת, אך על-מנת לשלוט בבעיות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות הנלוות ליעד כזה של שמחת האדם ותועלתו, תידרש ממשלה של כלל האנושות.

כל עוד הריבוניות הפוליטית של העולם מחולקת ונתונה באופן בלתי-צודק בידי קבוצת מדינות-אומות, תמשכנה להתרחש מלחמות וישמעו חרחורי מלחמות – אומה תעלה כנגד אומה. אנגליה, סקוטלנד ווילס תמיד נלחמו זו בזו, עד אשר כל אחת מהן וויתרה על ריבוניותה והפקידה אותה בידי הממלכה המאוחדת.

מלחמת עולם נוספת תלמד את האומות המכונות ריבוניות ליצור פדרציה מסוג כלשהו, ובכך ייווצר מנגנון למניעת המלחמות הקטנות, קרי בין האומות החלשות יותר. אך מלחמות העולם תמשכנה להתקיים עד אשר תתכונן ממשלת האנושות. אך ורק הריבוניות הגלובלית תוכל למנוע מלחמות עולם – שום דבר אחר לא יצליח לכך.

ארבעים-ושמונה המדינות האמריקניות חיות בשלום זו לצד זו. נוכל למצוא בקרב אזרחיהן של ארבעים-ושמונה המדינות האלה את בני כל האומות והגזעים השונים אשר חיו אי-פעם באירופה הלוחמנית. האמריקנים הללו מייצגים כמעט את כל הדתות והכתות הדתיות שבעולם הרחב בכללותו, ואף-על-פי-כן, כאן בצפון-אמריקה, הם חיים יחדיו בשלום. וכל זאת התאפשר משום שארבעים-ושמונה המדינות האלה וויתרו על ריבוניותן וזנחו כל מושג של הנחת זכויות של הגדרה-עצמית.

אין מדובר בסוגיה של חימוש או של התפרקות ממנו. הסוגיות הנוגעות לשימור של שלום עולמי אף לא קשורות לגיוס חובה או לשירות צבאי התנדבותי. גם אם תיקחו מן האומות החזקות את כל כלי הנשק המודרניים ואת כל סוגי חומרי הנפץ, הן עדיין תילחמנה באגרופים, באבנים ובאלות. וזאת, כל עוד הן ממשיכות להיאחז באשליה של זכות אלוהית לריבונות לאומית.

מלחמה איננה מחלה נרחבת ואיומה אשר תוקפת את האדם; מלחמה הינה תסמין, תוצאה. המחלה האמיתית הינה וירוס הריבונות הלאומית.

לאומות באורנטיה לא הייתה ריבונות אמיתית; מעולם לא הייתה להן ריבונות אשר מסוגלת להגן עליהן מאימת מלחמות העולם ומן ההרס הטמון בהן. בעת שהן תיצורנה ממשלה גלובלית של האנושות, אין זאת כי האומות תוותרנה על ריבונות, אלא דווקא תיצורנה ריבונות עולמית, אמיתית, אותנטית ומתמשכת, אשר תהיה מסוגלת להגן עליהן מכאן ואילך מפני כל המלחמות. העניינים המקומיים יטופלו על-ידי ממשל מקומי; בעניינים הלאומיים יטפל ממשל לאומי; ואילו את העניינים הבינלאומיים תנהל ממשלה עולמית.

לא ניתן לשמור על שלום עולמי באמצעות אֲמֻנוֹת, דיפלומטיה, מדיניות חוץ, בריתות, איזוני כוח, או כל להטוט מזדמן אחר במסגרת הריבונות של הלאומיות. מה שנדרש הוא לחוקק חוק עולמי אשר יוכל להיאכף על-ידי ממשלה עולמית – ריבונות כלל האנושות.

היחיד ייחנה מחירות נרחבת הרבה יותר תחת ממשלה עולמית. כיום, אזרחיהן של המעצמות הגדולות ממוסים, מוסדרים ונשלטים באופן מדכא-כמעט; והרבה מן ההתערבות הזו בחירויות הפרט הנהוגה בהווה תיעלם בשעה שהממשלות הלאומיות תסכמנה להפקיד את ריבונותן באשר ליחסים הבינלאומיים בידיה של ממשלה עולמית.

תחת ממשלה עולמית, קבוצות לאומיות תזכינה להזדמנות של ממש ליהנות מחירויות הפרט אשר בדמוקרטיה אמיתית, וכן אפשרות לממש אותן הלכה למעשה. ייסתם הגולל על רעיון ההגדרה העצמית המופרך. עם הוויסות העולמי של הכספים והסחר, ישורר עידן חדש של שלום חובק עולם. במהרה תוכל להתפתח שפה עולמית, ועדיין נותרת לפחות תקווה מסוימת כי ביום מן הימים תשרור דת עולמית – או לפחות דתות בעלות נקודת השקפה עולמית.

ביטחון קולקטיבי אף-פעם לא יאפשר שלום, בטרם הקולקטיב יכלול את כלל האנושות.

הריבונות הפוליטית של ממשל ייצוגי של כלל האנושות ישכין שלום בר-קיימא על-פני האדמה, והאחוה הרוחנית של בני האדם תבטיח לנצח את הרצון הטוב בין כלל בני האדם. ואין בנמצא כל דרך אחרת להשכין שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאנשים.

~~~~~

לאחר מותו של צימבויטון, בניו התקשו עד מאוד לשמור על שלום בפקולטה. ההשלכות של מה שלימד ישוע היו עשויות להיות נרחבות הרבה יותר אילו המורים הנוצריים, אשר הצטרפו לפקולטה באורמיה בשלב מאוחר יותר, היו מציגים יותר חוכמה ונוהגים ביתר סובלנות.

בנו בכורו של צימבויטון פנה לעזרתו של אבנר בעמן, אך למרבה הצער אבנר בחר במורים אשר התבררו כבלתי-גמישים וכלכלתי-מתפשרים. מורים אלו ביקשו להשליט את דתם על יתר מערכות האמונה. הם מעולם לא חשדו כי ההרצאות שהעביר מוביל השיירה, אשר אליהן התייחסו לעיתים תכופות, הגיעו מפי לא אחר מאשר ישוע עצמו.

ככל שגבר הבלבול בפקולטה, כך הסירו שלושת האחים את תמיכתם הפיננסית ממנה, והיא נסגרה כעבור חמש שנים. מאוחר יותר היא נפתחה מחדש כמקדש מיתראי ולבסוף נשרפה כליל בזמן אחת מן החגיגות האורגזמיות שלהם.

7. השנה השלושים-ואחת (25 לספירה)

כאשר שב ישוע ממסעו לים הכספי, הוא ידע כי ימי המסעות שלו בעולם קרובים לסיומם. הוא נסע רק פעם אחת נוספת אל מחוץ לפלשתינה, לסוריה. לאחר ביקור קצר בכפר נחום, הלך לביקור בן מספר ימים בנצרת. במחצית חודש אפריל הוא יצא מנצרת לעבר צור. משם הוא המשיך צפונה אל צידון, ושם שהה במשך מספר ימים. אך פניו היו מועדות לאנטיוכיה.

זו השנה שבה נדד ישוע לבדו בפלשתינה ובסוריה. במהלך השנה הזו הוא נודע בכמה וכמה שמות באזורי הארץ השונים: הנגר מנצרת, בונה הסירות מכפר נחום, הסופר מדמשק והמורה מאלכסנדריה.

באנטיוכיה חי בן האדם במשך יותר מחודשיים. שם הוא עבד, התבונן, למד, פגש, סעד, וכל העת למד כיצד חי האדם, כיצד הוא חושב, מרגיש ומגיב לסביבת הקיום האנושית. במשך שלושה שבועות מתוך התקופה הזאת הוא עבד כתופר אוהלים. באנטיוכיה הוא שהה יותר מאשר בכל מקום אחר במהלך המסע זה. עשר שנים מאוחר יותר, כאשר הטיף השליח פאולוס באנטיוכיה ושמע את מאזיניו מדברים על הדוקטרינות של הסופר מדמשק, הוא כלל לא שיער שתלמידיו שמעו את קולו של המאסטר עצמו מלמד.

מאנטיוכיה ישוע ירד דרומה לאורך החוף עד לקיסריה, שם שהה במשך מספר שבועות, ומשם המשיך לאורך החוף עד ליפו. מיפו הוא פנה דרך פנים הארץ אל יבנה, אשדוד ועזה. מעזה הוא הלך בשביל הפנימי אל באר-שבע ושם שהה במשך שבוע.

אז יצא ישוע למסעו האחרון כיחיד בלב לבה של פלשתינה, מסע אשר החל בבאר-שבע בדרום והסתיים בדרום שבצפון. במסע הזה צפונה הוא עצר בחברון, בבית לחם (שם ראה את מקום הולדתו), בירושלים (הוא לא ביקר בבית עניא), בבארות, לבונה, שיחר, שכם, שומרון, גבע, עין-גנים, עין דור ומדון; הוא עבר דרך מגדל וכפר נחום והמשיך צפונה; עבר ממזרח למימי המרום ודרך קראָטָה לָדֶן, או קיסריה-פִּילִיפִי.

כעת הוביל מכוון המחשבה את ישוע הלאה מיישובי האדם, מעלה אל הר החרמון, על-מנת שיוכל לסיים את משימת כיבוש דעתו האנושית ולהשלים את משימת ההגעה להקדשתו השלמה לשארית עבודת חייו על-פני האדמה.

הייתה זו אחת מן התקופות הבלתי-שגרתיות ויוצאות-הדופן ביותר בחייו הארציים של המאסטר באורנטיה. תקופה אחרת ודומה לה מאוד הייתה החוויה אשר עבר בגפו, בגבעות שליד פֶּלָה לאחר טבילתו. תקופת ההתבודדות הזו בהר החרמון סימנה את סיום הקריירה האנושית-גרידא שלו, כלומר, את סיומה הטכני של משימת המתת האנושית שלו; זאת בעוד שתקופת ההתבודדות המאוחרת יותר סימנה את תחילת החלק האלוהי יותר במשימת המתת. וישוע חי בגפו עם האל במשך שישה שבועות על מורדות הר החרמון.

8. השהות בהר החרמון

לאחר ששהה זמן-מה בסביבת קיסריה-פִּילִיפִי, הכין ישוע את הצידה, השיג בהמת משא וסיכם דברים עם נער בשם תִּיגֶלֶת. או אז, הוא צעד בדרך לדמשק לכפר אשר כונה לעיתים בית-ג'אן, למרגלות הר החרמון. כאן הוא מיקם את בסיסו בסמוך לאמצע חודש אוגוסט, שנת 25 לספירה. הוא הותיר את הצידה בידי תיגלת והחל להעפיל בשיפולים הצחיחים של ההר. ביום הראשון נלווה תיגלת לישוע במעלה ההר אל נקודה נבחרת בגובה של כ-1,800 מטרים מעל לפני הים, שם הם בנו מיכל עשוי אבן שבו נדרש תיגלת להפקיד מזון פעמיים בשבוע.

ביום הראשון, מעט לאחר שעזב את תיגלת, העפיל ישוע רק קמעה במעלה ההר בטרם עצר להתפלל. בין היתר הוא ביקש מאביו לשלוח בחזרה את השרפים השומרת "להיות עם תיגלת." הוא ביקש שיותר לו להיאבק במאבק האחרון הזה שלו אך ורק באמצעות מה שקיים במציאויות האנושיות. ובקשתו התקבלה. הוא צעד אל עבר המבחן הכביר כאשר עמו רק המכוון השוכן על-מנת להנחות אותו ולתמוך בו.

ישוע אכל אך מעט בעת ששהה על ההר; הוא צם מכל מזון רק למשך יום או יומיים בכל פעם. ההוויות העל-אנושיות אשר התעמתו אתו על ההר הזה, ושבהן הוא נלחם ברוחו, ואשר אותן הוא ניצח בכוחו, היו אמניות; היו אלה הארכי-אויבים שלו במערכת שטניה; הם לא היו חזיונות הדמיון הנובעים מן הגחמות האינטלקטואליות של דעתו המוחלשת של בן תמותה מורעב, אשר איננו מסוגל להבחין בין מציאות לבין שייגיונות הדעת השוגה.

ישוע בילה בהר החרמון את שלושת השבועות האחרונים של חודש אוגוסט ואת שלושת השבועות הראשונים של חודש ספטמבר. במהלך השבועות הללו הוא סיים את משימתו כבן-תמותה, זו של השגת מעגלי הבנת הדעת ושל השליטה באישיות. במהלך התקופה הזו, שבה התייחד עם אביו שבשמיים, גם מכוון המחשבה השוכן השלים את השירותים אשר הוקצו לו. הושג היעד האנושי של יצור ארצי זה. נדרש להשלים אך ורק את החלק האחרון של הכוונן שבין הדעת לבין המכוון.

לאחר יותר מחמישה שבועות רצופים של התייחדות עם אביו מפרדיס, ישוע השתכנע ובטח לחלוטין בטיבו שלו ובוודאות שיתעלה מעל לרמות החומר של ביטוי האישיות בזמן ובמרחב. הוא האמין באמונה שלמה בטיבו האלוהי, ולא היסס לטעון לעליונות טיבו האלוהי על-פני טיבו האנושי.

לקראת סוף השהות על ההר ביקש ישוע מאביו רשות להיפגש עם אויביו בשטניה כבן האדם, כיהושע בן-יוסף. בקשה זו אושרה. הפיתוי הגדול, המשפט של היקום, אירע במהלך השבוע האחרון לשהות בהר החרמון. שטן (אשר ייצג את לוציפר) והנסיך הפלנטארי המורד, קליגאסטיה, נפגשו עם ישוע והיו גלויים לחלוטין לעיניו. ו"פיתוי" זה – ניצחונה הסופי של הנאמנות האנושית אל מול דברי הסילופין של האישיות המורדות – לא היה קשור למזון, לגגות של מקדשים או לפעולות מתיימרות. הוא לא נגע לממלכות העולם הזה, אלא לריבונות של יקום כביר ורב-הוד. הסמליות אשר נרשמה בכתביכם כוונה לעידנים המפגרים שבהם חשב העולם באופן ילדותי. וראוי שהדורות הבאים יבינו לאיזה מאבק כביר נדרש בן האדם, מאבק שאותו צלח באותו יום רב מאורעות בהר החרמון.

ולהצעות ולהצעות-שכנגד הרבות, אשר הציעו שליחיו של לוציפר, ענה ישוע רק כך: "מי ייתן וישרור רצונו של אבי מפרדיס. ואתה, בני המורד, הנני מפקיד אותך לשיפוטם האלוהי של עתיקי היום. אני הנני אבין-בוראך; אתקשה לשפוט אותך בצדק, ואת הרחמים שלי כבר דחית. הנני מפקיד אותך למשפט השופטים של יקום גדול מזה."

לכל הפשרות והחלופות אשר הציע לוציפר, לכל מה שהציע במיוחד עבור משימת המתת, ענה ישוע רק כך: "כי ייעשה רצונו של אבי בפרדיס." וכאשר הסתיים המבחן המתיש, חזרה לצד ישוע השרפים השומרת אשר נפרדה ממנו וסעדה אותו.

באחר-צהריים אחד מאוחר בקיץ, בינות לעצים ובדממה של הטבע, מיכאל מנבאדון רכש את הריבונות הבלתי-מעורערת על יקומו שלו. באותו יום הוא השלים את משימתם של הבנים הבוראים, לחיות את מלוא החיים בגוף, בדמות בשר ודם בן-תמותה, בעולמות האבולוציוניים של הזמן

והמרחב. ההכרזה אשר ניתנה ליקום על אודות הישג רב-משמעות זה, ניתנה רק חודשים לאחר מכן, ביום שבו הוטבל; אך כל זאת אירע לאמיתו של דבר באותו יום על ההר. וכאשר ירד ישוע משהותו בהר החרמון, יושבו, לכל דבר ועניין, מרידתו של לוציפר בשטניה ופרישתו של קליגאסטיה באורנטיה. ישוע שילם את התשלום האחרון שאליו נדרש לשם השגת הריבונות ביקומו שלו, אשר כשלעצמה קובעת את מעמדם של כלל המורדים, וכן קובעת כי ניתן לטפל באופן מידי ויעיל בכל התקוממות עתידית (אם וכאשר תתרחש). בהתאם לכך, ניתן לומר שה"פיתוי הגדול" של ישוע אירע זמן-מה לפני הטבלתו, ולא מיד לאחר אותו מאורע.

בסיום שהותו זו של ישוע על ההר, בעודו יורד ממנו, הוא פגש את תיגלת העולָה למקום המפגש ועמו המזון. הוא הפנה אותו חזרה ואמר רק: "תם זמן המנוחה; אני חייב לחזור אל עסקי אבי." והוא היה שקט והיה אדם שונה עד מאוד, בעת שהם הלכו חזרה לדן. בדן הוא נפרד מן הנער ונתן לו את החמור. או אז הוא המשיך דרומה באותה דרך שבה עלה, אל כפר נחום.

9. זמן ההמתנה

היה זה לקראת סוף הקיץ, סמוך ליום הכיפורים ולחג הסוכות. ישוע ערך מפגש משפחתי בכפר נחום בשבת ולמחרת יצא עם יוחנן, בנו של זבדיה, לעבר ירושלים. הם הלכו ממזרח לאגם, דרך גרש והלאה במורד עמק הירדן. ואף כי הוא שוחח מעט עם בן לווייתו בדרך, הבחין יוחנן בשינוי הגדול אשר חל בישוע.

ישוע ויוחנן עצרו ללילה בבית עניא אצל לזרוס ואחיותיו, ולמחרת מוקדם בבוקר הם יצאו לירושלים. הם בילו כמעט שלושה שבועות בעיר ובסביבותיה, או לפחות כך עשה יוחנן. ימים רבים יוחנן הלך לבדו לירושלים בעוד שישוע הלך לגבעות הסמוכות, שם התייחד רוחנית פעמים רבות עם אביו שבשמיים.

שניהם נכחו בתפילות יום הכיפורים הרציניות. יוחנן התרשם עד מאוד מטקסי אותו יום, יותר מאשר מכל יתר המועדים היהודיים, אך ישוע נותר צופה מהורהר ושקט. עבור בן האדם היה זה מופע מעורר חמלה ופתטי. הוא ראה בכל אלו בבחינת ייצוג שגוי של אופיו וטיבו של אביו שבשמיים. מעשי אותו היום נחשבו בעיניו כלעג לעובדת הצדק האלוהי ואמיתות החסד האינסופי. הוא בער בקרבו ברצונו לתת דרור להכרזה על אודות האמת באשר לאופיו האוהב של אביו ולאופן שבו הוא עושה חסד עם היקום, אך המכוון הנאמן שלו התריע בו כי שעתו טרם הגיעה. ואולם, באותו לילה, בבית עניא, ישוע העיר מספר רב של הערות אשר הטרידו את יוחנן עד מאוד; ויוחנן מעולם לא הבין עד תום את המשמעות האמיתית של מה שאמר ישוע באותה פגישת ערב.

ישוע תכנן להישאר עם יוחנן לכל אורך השבוע של חג הסוכות. חג זה היה החופשה השנתית בפלשתינה; הייתה זו החופשה של היהודים. ואף כי ישוע לא השתתף בחגיגת האירוע, נראה לעין כי הוא נהנה וחווה שביעות רצון משמחתם ומעליזותם של הצעירים והמבוגרים כאחד.

באמצע שבוע החגיגות, ולפני תום החג, ישוע עזב את יוחנן, ואמר כי ברצונו לצאת אל הגבעות ולהתייחד טוב יותר עם אביו שבפרדים. יוחנן ביקש להצטרף אליו, אך ישוע התעקש שיישאר לחגיגות, ואמר: "לא נדרש ממך לשאת את נטל בן האדם; אך ורק השומר חייב לעמוד על משמרתו בשעה שהעיר נמה את שנתה בשלווה." ישוע לא שב לירושלים. לאחר ששהה בגפו כמעט שבוע בגבעות שליד בית עניא, הוא יצא לכפר נחום. בדרך הביתה הוא בילה יום ולילה בגפו על מורדות הגלבוע, בקרבת המקום שבו נטל המלך שאול את חייו; וכאשר הוא הגיע לכפר נחום, נדמה כי היה עליז יותר מאשר בשעה שעזב את יוחנן בירושלים.

בבוקר המחרת ניגש ישוע לארגז שבו נותרו חפציו האישיים בבית המלאכה של זבדיה. הוא לבש את הסינר והתייצב לעבודה, באומרו: "ראוי לי להישאר עסוק בשעה שאני ממתין ששעתי תגיע." והוא עבד במשך מספר חודשים נוספים לצד אחיו יעקב במספנה, עד לחודש ינואר בשנה שלאחר מכן. לאחר התקופה הזו, שבה עבד יעקב לצד ישוע – אף אם עלו בלבו ספקות אשר שיבשו את הבנתו באשר למלאכת חייו של בן האדם – הוא מעולם לא איבד לגמרי את האמונה באשר למשימתו של ישוע.

במהלך תקופת העבודה האחרונה של ישוע במספנה, הוא עסק רוב הזמן בגימור הפנימי של חלקי הסירות הגדולות יותר. הוא השקיע מאוד בכל מעשי ידיו, ונדמה כי הוא נהנה מן ההישג האנושי של השלמת מלאכה ראויה לשמה. ואף-על-פי שהוא בזז זמן מועט על זוטות, הוא פעל בקפדנות בכל הנוגע למהות של כל דבר נתון שבו הוא עסק.

בחלוף הזמן הגיעו השמועות לכפר נחום על אודות אחד, יוחנן, אשר מטיף לבעלי התשובה ומטביל אותם בנהר הירדן. וכך הטיף יוחנן: "מלכות השמים ממשמשת ובאה; חזרו בתשובה והיטבלו." ישוע הקשיב לדיווחים הללו בעוד שיוחנן עולה לאיטו במעלה עמק הירדן, הרחק משפך הנהר הסמוך לירושלים. אך ישוע המשיך בבניית הסירות, עד אשר הגיע יוחנן לנקודה במעלה הנהר הסמוכה לפלָה, בחודש ינואר של שנת 26 לספירה. אז הניח ישוע את כליו והכריז: "הנה הגיעה שעתי." ולאחר מכן הציג את עצמו בפני יוחנן לשם טבילה.

ואולם, שינוי כביר התחולל בישוע. רק מתי מעט מקרב האנשים אשר נהנו מחברתו ומסעדו, בעת שנע לאורכה ולרוחבה של הארץ, הצליחו לאחר מכן לזהות את המורה אשר הופיע בציבור כאותו אדם אשר הכירו ואהבו כיחיד פרטי בשנים עברו. והייתה סיבה לכך שאלו אשר נהנו ממנו בעבר לא הצליחו להכירו בתפקידו הציבורי המאוחר יותר, כמורה בעל סמכות. ההתמרה הזו של דעת ורוח נמשכה שנים ארוכות, והיא נחתמה במהלך השהות החשובה על הר החרמון.

הספר של אורנטיה

מסמך 135

יוחנן המטביל

יוחנן המטביל נולד ב-25 בחודש מרץ, שנת 7 לפני הספירה, בהתאם להבטחה אשר נתן גבריאל לאלישבע בחודש יוני של השנה הקודמת לזו. במשך חמישה חודשים, שמרה אלישבע בסוד את דבר ביקורו של גבריאל; וכשסיפרה לבעלה, זכריה, הוא דאג עד מאוד, והאמין לגמרי לסיפורה רק לאחר שחלם בעצמו חלום יוצא-דופן כשישה שבועות לפני לידתו של יוחנן. למעט ביקורו של גבריאל וחלומו של זכריה, לא היה כל דבר יוצא-דופן או על-אנושי אשר נקשר אל לידתו של יוחנן המטביל.

יוחנן נימול ביום השמיני, בהתאם לנוהג היהודי. הוא גדל כילד רגיל, יום אחר יום ושנה אחר שנה, בכפר הקטן שנמצא כשישה קילומטרים ממערב לירושלים ואשר היה ידוע באותם ימים בשם עיר יהודה.

המאורע בעל המשמעות הרבה ביותר במהלך ילדותו המוקדמת של יוחנן היה הביקור אשר ערך, ביחד עם הוריו, בביתם של ישוע והמשפחה מנצרת. הביקור התרחש בחודש יוני של שנת 1 לפני הספירה, בעת שיוחנן היה בן מעט יותר משש שנים.

לאחר ששבו לנצרת, החלו הוריו של יוחנן בתהליך חינוך שיטתי של הנער. בכפר הקטן לא היה בית ספר של בית כנסת; אך מכיוון שזכריה היה כוהן, הוא היה מלומד יחסית, וגם אלישבע הייתה מלומדת בהרבה מן האישה היהודית הממוצעת; היא אף נמנתה עם משפחת הכהונה והיותה נצר "לבנות אהרון". ומכיוון שיוחנן היה ילד יחיד, הם השקיעו זמן רב בחינוכו המנטאלי והרוחני. זכריה שירת רק במשך תקופות קצרות בבית המקדש בירושלים ולפיכך השקיע הרבה מזמנו בהוראת בנו.

לזכריה ולאלישבע הייתה חווה קטנה שבה הם גידלו כבשים. הם התפרנסו אך בקושי מעבודת האדמה, אך זכריה קיבל קצבה קבועה מכספי המקדש אשר הוקדשו לתמיכה בכוהנים.

1. יוחנן הופך לנזיר

יוחנן לא סיים את חוק לימודיו בבית-ספר בגיל ארבע-עשרה, אך עם זאת החליטו הוריו שזוהי השנה המתאימה לכך שינדוד את נדרי הנזירות. בהתאם לכך, לקחו זכריה ואלישבע את בנו לעין גדי, בסמוך לים המלח. שם מוקם המטה הדרומי של מסדר הנזירים, ושם התקבל הנער לאחר כבוד למסדר למשך כל ימי חייו. לאחר הטקסים ולאחר שנדר את הנדרים להינזר ממשקאות משכרים, להימנע מלגזוז את מחלפות ראשו ומלגעת במת, המשיכה המשפחה לירושלים. שם, אל מול המקדש, השלים יוחנן את המנחות הנדרשות מאלו אשר נדרו את נדרי הנזירות.

יוחנן נדר את אותם נדרים אשר נדרו קודמיו המפורסמים – שמשון ושמואל הנביא. אדם נזיר נחשב לאישיות קדושה ומקודשת. היהודים התייחסו לנזיר כמעט באותה מידה של כבוד והערצה שבה נהגו כלפי הכוהן הגדול. ואין להתפלא על כך, מכיוון שפרט לכוהנים הגדולים, אך ורק לנזירים אשר הקדישו את כל חייהם למסדר הותר להיכנס במקדש אל קודש הקודשים.

יוחנן שב מירושלים אל ביתו על-מנת לטפל בעדר הכבשים של אביו, והוא גדל להיות גבר חזק בעל אופי נאצל.

כשיוחנן היה בגיל שש-עשרה, כתוצאה מכך שקרא על אודות אליהו והתרשם עד מאוד מהנביא של הר הכרמל, הוא החליט לאמץ לעצמו את סגנון לבושו של זה. מאותו יום ואילך לבש יוחנן אדרת שער גמלים ואזור עור. בגיל שש-עשרה הוא כבר התנשא לגובה של יותר ממטר ושמונים סנטימטרים והגיע כמעט לשיא גדילתו. ועם רעמת שיערו השופעת וסגנון לבושו הייחודי, הוא אכן היה צעיר ציורי ביותר. הוריו ציפו לרבות ונצורות מבנם יחידם, מן הילד המובטח אשר הפך לנזיר למשך כל חייו.

2. מותו של זכריה

לאחר מחלה שנמשכה מספר חודשים, מת זכריה בחודש יולי של שנת 12 לספירה, מעט לאחר שמלאו ליוחנן שמונה-עשרה שנים. היה זה זמן של מבוכה גדולה עבור יוחנן, משום שנדר הנזירות מנע ממנו מלהיות במגע עם המת, אפילו אם היה זה בן משפחה. ואף-על-פי שיוחנן השתדל לעמוד

בדרישות הנדר אשר נדר בנוגע לטומאת המת, הוא נמלא ספק באשר לשאלה אם עמד במלוא דרישות המסדר; לפיכך, לאחר קבורת אביו הוא הלך לירושלים, ושם, בפינה המיועדת לנזירים בחצר הנשים, הוא הציע את מנחות הטהרה הנדרשות.

בחודש ספטמבר של שנה זו, נסעו אלישבע ויוחנן לבקר את מרים ואת ישוע בנצרת. יוחנן כמעט וגמר אומר להתחיל בעבודת חייו, אך ישוע התריע בפניו, לא רק במילותיו, אלא גם במעשיו אשר שימשו דוגמא, כי מוטב אם יחזור לביתו, ידאג לאמו וימתין "להגעתה של שעת האב". ובסיום הביקור המהנה, ולאחר שנפרד מישוע וממרים לשלום, שוב לא ראה יוחנן את ישוע עד ליום שבו הוטבל בירדן.

יוחנן ואלישבע שבו אל ביתם והחלו לרקום תוכניות לקראת העתיד. מכיוון שיוחנן סירב לקבל את קצבת הכוהנים אשר הגיעה לו מכספי המקדש, בתום שנתיים ימים הם כמעט ואיבדו את ביתם; לפיכך הם החליטו לנדוד דרומה עם עדר הכבשים. וכך, בקיץ שבו מלאו ליוחנן עשרים שנים הם עזבו לחברון. יוחנן רעה את צאנו באזור אשר כונה "ערבות יהודה", בסמוך למעיין אשר הזין נחל גדול יותר שנשפך לים המלח בסמוך לעין גדי. היישוב בעין גדי לא כלל רק נזירים אשר הוקדשו למסדר למשך תקופה מסוימת או לכל חייהם, אלא גם קבוצות רבות אחרות של רועי צאן סגפניים אשר התקבצו באזור הזה עם עדריהם והתרועעו עם אחוות הנזירים. הם התפרנסו מגידול כבשים וכן ממתנות אשר יהודים בעלי ממון העניקו למסדר.

בחלוף הזמן, יוחנן חזר פחות ופחות לחברון בעוד שהוא ערך ביקורים תכופים יותר ויותר בעין גדי. הוא היה כל-כך שונה ממרבית הנזירים, עד שהוא התקשה להתרועע עם חברי האחוזה. אך את אבנר, אשר הוכר כמנהיג היישוב בעין גדי, הוא חיבב עד מאוד.

3. חייו של רועה צאן

לאורך הערוץ של המעיין הקט הזה בנה יוחנן לא פחות מתריסר מקלטי אבן ומחסות לילה, אשר נבנו מערימות אבנים. מן המקלטים והמחסות הוא יכול היה לצפות ולאבטח את עדרי הכבשים והעזים שלו. חיי הרועים של יוחנן העניקו לו זמן ממושך ביותר למחשבה. הוא שוחח רבות עם עֶזְרָה, יתום מבית צור שאותו אימץ במידה מסוימת, ואשר דאג לעדרים בעת שיוחנן הלך לחברון לבקר את אמו או למכור כבשים, או בשעה שהוא ירד לעין גדי לתפילות השבת. יוחנן והנער חיו בפשטות והתקיימו מבשר כבש, מחלב עזים, מדבש היער ומחגבים אכילים אשר נמצאו באזור. הם העשירו תזונה רגילה זו באספקה אשר הובאה מעת לעת מחברון ומעין גדי.

אלישבע עדכנה את יוחנן על הקורות בפלשתינה ובעולם, והוא הלך והשתכנע כי במהרה יגיע הזמן שבו יסתיים סדר העולם הישן; וכי הוא עתיד להיות המבשר את בואו של עידן חדש, "ממלכת השמיים". רועה צאן מחוספס זה חיבב עד מאוד את כתביו של הנביא דניאל. אלף פעמים הוא קרא את תיאורו של דניאל את התמונה הכבירה, אשר זכריה אמר לו שייצגה את דברי ימיהן של הממלכות הגדולות של העולם, החל בבבל, דרך פרס ויוון וכלה ברומא. יוחנן הבחין בכך שרומא הורכבה מערב רב כזה של עמים וגזעים, עד כי לעולם היא לא תוכל להפוך לאימפריה מאוחדת בחוזקה ויציבה. הוא האמין שרומא הייתה אפילו אז מפוצלת, ממש כמו סוריה, מצרים, פלשתינה ופרובינקיות אחרות; ויתר על כן, הוא קרא כי "בִּימֵיהֶם שֶׁל הַמְּלָכִים הָהֵם, יָקִים אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם מְלָכוֹת אֲשֶׁר לְעוֹלָמִים לֹא תִשָּׁחַת, וּמְלָכוֹתָהֶן לְעַם אֶחָד לֹא תִעָצֵב. תִּדָּק וְתִכְלָה כָּל אֶלֶּה הַמְּלָכוֹת, וְהָיָה תַעֲמֹד לְעוֹלָמִים." "וְלֹא נִתֵּן שְׁלֵטוֹן וִיקָר וּמְלָכוֹת, וְכָל הָעַמִּים הָאֵמֹת וְהַשְׁלֹנוֹת אוֹתוֹ יַעֲבֹדוּ. שְׁלֵטוֹנוֹ שְׁלֵטוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר לֹא יַעֲבֹר, וּמְלָכוֹתוֹ אֲשֶׁר לֹא תִשָּׁחַת." "וְהַמְּלָכוֹת וְהַשְׁלֵטוֹן וְהַגְּזָלָה, אֲשֶׁר לַמְּלָכוֹת תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם, נִתְּנוּ לְעַם קְדוֹשֵׁי עֲלִיּוֹנִים. מְלָכוֹתוֹ מְלָכוֹת עוֹלָם, וְכָל הַשְׁלֹנוֹת אוֹתוֹ יַעֲבֹדוּ וְלֹא יִשְׁמְעוּ."

יוחנן מעולם לא הצליח להתגבר לחלוטין על הבלבול אשר נבע ממה ששמע מהוריו על אודות ישוע ומהפסוקים הללו אשר קרא בכתבי הקודש. בספר דניאל הוא קרא: "רֹאֶה הָיִיתִי בְּחִזְיוֹנוֹת הַלֵּילָה, וְהִנֵּה עִם עַנְנֵי הַשָּׁמַיִם הָיָה כָּאֵל כְּנָן אֵדָם, וְלֹא נִתֵּן שְׁלֵטוֹן וִיקָר וּמְלָכוֹת." אך דבריו אלו של הנביא לא עלו בקנה אחד עם מה שלימדוהו הוריו. ואף השיחה אשר ערך עם ישוע, בזמן הביקור כאשר היה בגיל שמונה-עשרה, לא תאמה את ההכרזות האלה המצויות בכתובים. ועל-אף הבלבול הזה, ובתוך כל התהייה שלו, אמו שבה וטענה בפניו כי דודנו הרחוק, ישוע מנצרת, הוא הוא המשיח האמיתי, אשר עתיד לשבת על כס המלך דוד, וכי הוא (יוחנן) עתיד להיות המבשר על בואו ולשמש יד ימינו.

מכל מה ששמע יוחנן על אודות הפקרותה ורשעותה של רומא ועל אודות ההוללות והשיממון המוסרי אשר פשה ברחבי האימפריה, מכל מה שידע על אודות מעשי הרשע של הורדוס אנטיפס ושל מושלי יהודה, הוא האמין כי סיומו של עידן ממשמש ובא. נראה שילד טבע מחוספס ונאצל זה סבר שהעולם בשל לסיום עידן האדם ולשחר העידן האלוהי החדש – ממלכת השמים. בלבו של יוחנן קיננה התחושה כי הוא עתיד להיות אחרון הנביאים אשר מקדם וראשון הנביאים החדשים. והוא רטט בקרבו בדחף המתעצם לצאת ולהכריז בפני כלל בני האדם: "התחרטו! השלימו עם האל! התכוננו לקראת הסוף; התכוננו להופעתו של סדר חדש ונצחי על-פני האדמה, ממלכת השמים."

4. מותה של אלישבע

ב-17 בחודש אוגוסט, שנת 22 לספירה, בעת שיוחנן היה בן עשרים-ושמונה, הלכה אמו לעולמה במפתיע. חבריה של אלישבע, אשר ידעו על האיסור הנזירי על המגע עם המתים, ואפילו אם המת הוא בן משפחה, ערכו את כל סידורי הקבורה בטרם קראו ליוחנן. כאשר הוא קיבל את הידיעה על מותה של אמו, הוא ציווה על עזדה לקחת את העדרים שלו לעין גדי בעוד שהוא עצמו יצא לחברון.

בשעה שהוא שב לעין גדי מלוויית אמו, הפקיד יוחנן את העדרים בידי המסדר ופנה להתבודד למשך תקופה מן העולם החיצוני, לצום ולהתפלל.

יוחנן הכיר אך ורק את השיטות הנושנות להתקרבות לאלוהות; הוא הכיר רק את מה שנכתב על אודות אנשים כדוגמת אליהו, שמואל ודניאל. אליהו היה הנביא האידיאלי בעיניו. אליהו היה הראשון במורי ישראל אשר נחשב לנביא, ויוחנן אכן האמין כי הוא עצמו עתיד להיות האחרון בשורה ארוכה וידועה זו של שליחי שמים.

יוחנן חי בעין גדי במשך שנתיים-וחצי, והוא שכנע את מרבית חברי המסדר כי "סוף העידן מתקרב"; וכי "ממלכת השמים ממששת ובאה." וכל מה שלימד בתחילת הדרך הסתמך על הרעיון ועל המושג אשר שרר באותם ימים ביהדות, של משיח כגואל המובטח אשר עתיד לגאול את העם היהודי משלטונם של השליטים הגויים אשר שולטים בהם.

במהלך כל התקופה הזו חזר יוחנן וקרא בכתבי הקודש אשר נמצאו בבית הנזירים אשר בעין גדי. הוא התרשם במיוחד מישעיהו ומלאכי, אחרוני הנביאים של אותה תקופה. הוא חזר וקרא את חמשת הפרקים האחרונים בספר ישעיהו, והאמין באמיתות הנבואות אשר קרא. ואז הוא קרא במלאכי: "הִנֵּה אֲנִי שֹׁלֵחַ לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא; וְהַשִּׁיב לִב אָבוֹת עַל בָּנִים וְלִב בָּנִים עַל אָבוֹתָם, פֶּן-אָבֹא וְהִפֵּיתִי אֶת הָאָרֶץ תָּרָם." רק הבטחתו זו של מלאכי, כי אליהו עתיד לשוב, היא אשר מנעה מיוחנן מלצאת ולהטיף על אודות בוא הממלכה ולהתריע בפני אחיו היהודים לנוס מפני הקמה אשר עתידה לבוא עליהם. יוחנן היה בשל להתחיל להטיף על בוא הממלכה, אך ציפייה זו לחזרת אליהו עיכבה אותו במשך למעלה משנתיים. הוא ידע כי הוא לא אליהו. למה התכוון בדיוק מלאכי? האם הנבואה הייתה מפורשת או שמא ציורית? היאך הוא יוכל לדעת את האמת? לבסוף הוא העז לחשוב שמכיוון שראשון הנביאים נקרא אליהו, עתיד גם האחרון להיות ידוע באותו שם. ולמרות זאת הוא נמלא ספקות אשר הספיקו על-מנת שיימנע מלקרוא לעצמו אי-פעם בשם אליהו.

הייתה זו השפעתו של אליהו אשר גרמה ליוחנן לאמץ את שיטותיו, אלה של התקפה בוטה וישירה על חטאי בני תקופתו ועל הפקרותם. הוא ביקש להתלבש כמו אליהו וניסה לדבר כמותו; כלפי חוץ, הוא דמה לנביא אשר מקדם בכל מובן. הוא היה כזה ילד טבע חסון וציורי, מטיף יושר נועז ללא-חת. יוחנן לא היה בור ועם הארץ והכיר היטב את כתבי הקודש היהודיים, אך הוא כלל לא היה מתורבת. מחשבתו הייתה בהירה, דיבורו רב-עוצמה, וכמוקיע היה רושף אש. הוא כלל לא היווה דוגמא לבני תקופתו, אך בהחלט שימש כמוכיח רהוט.

לבסוף הוא גמר אומר באשר לשיטה אשר בה יכריז על העידן החדש, על אודות ממלכת האל; הוא החליט שהוא יהיה זה אשר יבשר על בוא המשיח; הוא הסיט הצידה את כל ספקותיו ויצא את עין גדי בחודש מרץ, שנת 25 לספירה, על-מנת להתחיל בתקופתו הקצרה אך המבריקה כמטיף ציבורי.

5. ממלכת האל

על-מנת להבין את המסר של יוחנן, ראוי לעמוד על מצבו של העם היהודי בעת שהוא הופיע בזירת הפעולה. במשך קרוב למאה שנים עם ישראל היה שרוי בדילמה; בני העם לא הצליחו להסביר את התמשכות המצב של היותם נשלטים על-ידי שליטים גויים. האם משה לא לימד כי צדיקות גמולה תמיד שגשוג וכוח? האם הם לא היו עמו הנבחר של האל? מדוע עמד כס המלך דוד ריק בשימומו? לאור הדוקטרינות של משה ולאור ציווי הנביאים, היהודים התקשו להסביר את שימומום הלאומי המתמשך.

מאה שנים בקירוב לפני ימיהם של ישוע ויוחנן, קמה בפלשתינה קבוצת מורי דת חדשה, קבוצת האפוקליפטיים. מורים חדשים אלו פיתחו מערכת אמונות אשר גרסה כי סבלם והשפלתם של היהודים על-פני האדמה מהווים תשלום על חטאי האומה. הם חזרו והשתמשו בסיבות הידועות אשר הסבירו את גלות בבל, כמו גם גלויות ותקופות שבי קודמות. ואולם, האפוקליפטיים גרסו כי לבני עם ישראל יש תקווה; כי ימי הסבל שלהם כמעט והגיעו אל קצם; כי השיעור אשר מלמד האל את עמו הנבחר כמעט תם ונשלם; וכי סבלנותו של האל כלפי הזרים, הגויים, כמעט והגיעה אל קצה. תום עידן השלטון הרומי היה שקול לסופו של עידן, ובמובן מסוים אף לסוף העולם. המורים החדשים הללו הסתמכו במידה רבה מאוד על נבואותיו של דניאל, והם לימדו חזר ונשנה כי הבריאה עתידה להיכנס לשלב האחרון שלה; מלכויות העולם עתידות להפוך למלכות האל. עבור דעת היהודי של אותם ימים, זו הייתה משמעותו של המונח "ממלכת השמים", אשר מופיע בהרחבה בכל אשר לימדו הן יוחנן והן ישוע. עבור היהודים בפלשתינה, משמעות המונח "ממלכת השמים" הייתה אחת, ואחת בלבד: מדינה של צדק מוחלט שבה ישלוט האל (המשיח) על כל אומות העולם בעוצמה מושלמת, ממש כפי שהוא מולך בשמים – "וְעֵשָׂה רָצוֹן פְּאֶשֶׁר בְּשָׁמַיִם גַּם בָּאָרֶץ."

בימי יוחנן שאלו היהודים בציפייה, "עד כמה קרוב הוא בוא הממלכה?" התחושה הכללית הייתה כי שלטון הגויים הולך וקרוב אל קיצו. בקרב היהודים שררה תקווה חזקה וציפייה גדולה לכך שהכמיהה בת מאות בשנים תתגשם במהלך תקופת החיים של אותו דור.

ואף כי היהודים היו חלוקים בינם לבין עצמם במידה רבה ביחס להשערויותם באשר לטיבה של הממלכה המגיעה, כולם הסכימו כי המאורע ממשמש, קרב ובא, אפילו ממש עומד בפתח. רבים מאלו שקראו בתנ"ך ציפו, פשוטו כמשמעו, להמלכת מלך חדש בפלשתינה, לגאולת עם ישראל, אשר ישתחרר מיד אויביו וימליך עליו צאצא לנצר דוד המלך, המשיח אשר במהרה יוכר כשליט הצדיק והראוי של העולם כולו. קבוצה יהודים מאמינים אחרת, אף כי קטנה יותר, החזיקה בדעה אחרת לחלוטין על אודות ממלכת האל הזו. הם לימדו כי הממלכה הבאה אינה של העולם הזה, כי העולם מתקרב אל קיצו הוודאי, וכי "שָׁמַיִם תִּדְּשִׁים וְאָרֶץ תִּדְּשֶׁה" יבשרו את כינונה של ממלכת האל; וכי ממלכה זו תהא ממלכת נצח, כי החטא יבוא אל קיצו וכי אזרחיה של ממלכה חדשה זו ייהנו מחיי אלוות של אושר בלתי-נגמר.

כולם הסכימו כי פעולה משמעתית, או מטהרת, נחרצת כלשהי, חייבת להקדים את כינונה של הממלכה החדשה על-פני האדמה. אלו אשר האמינו

בדברים כפשוטם הסבירו כי תתרחש מלחמת חובקת-עולם אשר תשמיד את כל הכופרים, ואילו הנאמנים ייצאו כשידם על העליונה בכל העולם ולנצח נצחים. אלו אשר האמינו בסברה הרוחנית חשבו כי קודם לממלכה יגיע משפט כביר שבו יעניש האל את אלו הראויים לעונש ולשמד, ובה בעת ירומם את הקדושים המאמינים מקרב עם הסגולה לשבת על כס הכבוד והסמכות לצד בן האדם, אשר בשמו של האל ישלוט על אומות העולם. ובני הקבוצה האחרונה הזו אפילו האמינו כי גויים אדוקים רבים עשויים אף הם להשתייך לממלכה החדשה.

חלק מן היהודים החזיקו בדעה כי ייתכן שהאל יכונן את הממלכה החדשה הזו ישירות, בהתערבות אלוהית; ואולם, רוב רובם האמינו כי הוא ישתמש במתווך ובנציג כלשהו – המשיח. וזו הייתה המשמעות האפשרית היחידה למונח "משיח" אשר התקבלה על דעתם של היהודים בני דורם של יוחנן וישוע. המונח *המשיח* לא יכול היה להתייחס לאדם שרק לימד את רצון האל, או שהטיף לחיים של צדיקות. את כל האנשים הקדושים הללו כינו היהודים בשם נביא. המשיח היה עתיד להיות יותר מאשר נביא; הוא עתיד היה להביא לידי כינונה של הממלכה החדשה, ממלכת האל. שום אדם אשר לא הצליח לעשות כן לא יכול היה להיחשב למשיח בהתאם למושג היהודי המסורתי.

מי עתיד להיות המשיח הזה? גם כאן היו הדעות חלוקות בקרב המורים היהודים. הוותיקים יותר נאחזו בדוקטרינה על אודות נצר למלך דוד. החדשים יותר סברו כי מכיוון שהממלכה החדשה עתידה להיות ממלכה שמימית, השליט החדש עשוי להיות אישיות אלוהית, אישיות אשר ישבה לימינו של האל במרומים. ואף כי הדבר עשוי להישמע מוזר, אלו אשר סברו כך על אודות שליטה של הממלכה החדשה לא ראו בו משיח אנושי – *בן אדם* גרידא, אלא החשיבו אותו כ"בן האדם" – בנו של האל – נסיך שמימי אשר המתין זה מכבר על-מנת לעלות ולשלוט בכדור הארץ אשר התחדש. זה היה הרקע הדתי בעולם היהודי כאשר יצא יוחנן והחל להטיף: "חזרו בתשובה, כי ממלכת השמים כבר קרובה!"

ברי, אם כן, כי להכרזתו של יוחנן על בואה של הממלכה נודעו לא פחות מחצי תריסר משמעויות שונות בדעתם של מאזיני הטפתו המשולהבת. ואולם, בלא תלות במשמעות אשר ייחסו למשפטים אשר אמר יוחנן, בני כל אחת מהקבוצות האלה, אשר המתינו לבואה של הממלכה היהודית, הסתקרו ממה שהטיף לו המטיף הכן, הנלהב והמחוספס-אך-היעיל הזה, אשר הטיף ליושר ולחרטה, ואשר התריע בכובד ראש כה רב בפני מאזיניו "לנוס מפני הקצף העתיד לבוא."

6. יוחנן מתחיל להטיף

בתחילת חודש מרץ של שנת 25 לספירה, צעד יוחנן סביב חופיו המערביים של ים המלח ובמעלה נהר הירדן עד לנקודה ממול ליריחו, המצר הקדום אשר דרכו חצו ישוע ובני ישראל עת נכנסו לראשונה לארץ המובטחת; ולאחר שחצה אל צדו השני של הנהר, התמקם בנקודה סמוכה למעבר והחל להטיף באוזני העוברים והשבים אשר חצו את הנהר. היה זה המעבר העמוס ביותר על-פני נהר הירדן.

כל מי ששמע את יוחנן ידע בבירור כי הוא הינו יותר מאשר מטיף. רוב רובם של אלו אשר האזינו לאיש המוזר הזה, אשר הגיע מערבות יהודה, האמינו כי שמעו את דבריו של נביא. אין להתפלא על כך שהופעה שכזו נגעה עמוקות בנשמות היהודים העייפים והמצפים הללו. בכל ההיסטוריה של העם היהודי, מעולם לא כמהו בניו המסורים של אברהם יותר מאשר כעת ל"נחמת ישראל", או שציפו בכיליון עיניים רב מזה ל"שוב מלכות ישראל". בשום רגע בהיסטוריה של העם היהודי לא יכול היה המסר של יוחנן, "הממלכה קרבה ובאה", ליצור רושם מושך באופן כה עמוק ושלם, כבשעה שבה הופיע באופן מסתורי כל-כך על גדות נהר הירדן במעבר דרומי זה.

כעמוס, הוא בא מקרב רועי הצאן. הוא התלבש כאלוהי אשר מקדם, ו"ברוח אליהו וגבורתו" רעם ושפך את תוכחותיו. אין להתפלא, אם כן, על כך שהמטיף המוזר הזה גרם לתזוזה עמוקה בכל רחבי פלשתינה, עת הנוסעים נשאו עמם את החדשות על הטפותיו לאורך גדות הירדן.

והיה דבר מה נוסף *חדש* בעבודתו של המטיף הנזירי הזה: הוא הטביל כל אחד ממאמיניו במימי הירדן "לשם סליחת החטאים." ואף כי הטבילה לא הייתה טקס חדש בקרב היהודים, מעולם לא השתמשו בה באופן שבו השתמש בה יוחנן. זה מכבר היה נהוג להטביל את הגרים הגויים בעת כניסתם לאחוות חצר המקדש החיצונית, אך היהודים עצמם מעולם לא נדרשו לטבול לשם מחילת חטאיהם. רק חמישה-עשר חודשים חלפו מן היום שבו החל יוחנן להטיף ועד למועד שבו הוא נעצר ונאסר בפקודת הורדוס אנטיפס, אך בזמן הקצר הזה הוא הטביל הרבה יותר ממאה-אלף בעלי תשובה.

ארבעה חודשים הטיף יוחנן במעבר בית-ענאי בטרם החל לנוע צפונה במעלה הירדן. מכל רחבי יהודה, פְּרָאָה והשומרון נקבצו ובאו עשרות-אלפי מאזינים, מקצתם סקרנים אך רובם רציניים וכנים. וכמה מאזינים אף הגיעו מן הגליל.

בחודש מאי של שנה זו, בעודו במעבר בית-ענאי, שלחו הכהנים והלוויים משלחת לשאול את יוחנן האם הוא טוען להיותו המשיח ולברר באיזו סמכות הוא מטיף. יוחנן השיב לכל אלו באומרו: "שובו אל שולחכם ואמרו להם כי שמעתם 'קול קורא במדבר', כמאמר הנביא אשר אמר, 'פנו דֶּרֶךְ יְהוָה יִשְׁרוּ מִסִּילוֹתָיו. כֹּל גֵּיא יִנְשָׂא וְכָל הַר יִגְבֶּעַה יִשְׁפְּלוּ וְהָיָה הָעָקֵב לְמִישׁוֹר וְהָרְכָסִים לְבָקָעָה; וְרָאוּ כָּל בֶּשָׂר יַחֲדָו, כִּי פִי יְהוָה דִּבֶּר.'" (ישעיהו 40:3-5)

יוחנן היה מטיף הירואי אך חסר טְאָקֵט. יום אחד, בעודו מטיף ומטביל על הגדה המערבית של הירדן, הגיעו קבוצת פרושים ומספר צדוקים והציגו עצמם לטבילה. בטרם הוליך אותם מטה אל המים, דיבר אליהם יוחנן קבוצה ואמר: "יְלִדֵי צִפְעוֹנִים, מִי הַשְׂפִּיל אֶתְכֶם לְהַמְלִיט מִן-הַקָּצֵף הָעֵתִיד לְבֹא? אֲטִבִּיל אֶתְכֶם, אֲף אֲתֶם עֲשׂוּ פְרִי רָאוּי לְתִשְׁבָּה. וְאַל תַּחֲשֹׁבוּ בְלִבְכֶּם לְאֹמַר אֲבִרָהּם הוּא אֲבִינוּ, כִּי אֲנִי אֹמֵר לָכֶם כִּי מִן הָאֲבִנִים הָאֵלֶּה יְכוֹל הָאֱלֹהִים לְהַקִּים בָּנִים לְאֲבִרָהּם. וְכִבֵּר הוֹשֵׁם הַגֶּרֶן עַל שֶׁרֶשׁ הָעֵצִים, וְהִנֵּה כָּל עֵץ אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ עוֹשֶׂה פְרִי טוֹב פְּרוֹת יִכָּרֵת וְיִשְׁלַךְ בָּאֵשׁ." (ישעיהו 60:23-24)

האבנים אשר אליהן התייחס היו אבני הזיכרון הידועות אשר קבע יהושע בנקודה זו ממש, לציון חציית "שנים-עשר השבטים" בשעה שנכנסו

יוחנן העביר שיעורים לתלמידיו שבמסגרתם לימד אותם בפירוט כיצד לחיות את חייהם החדשים ואף ענה על שאלותיהם הרבות. הוא הציע למורים ללמד הן ברוח הכתוב והן על-פי הכתוב ממש. לעשיר הציע להאכיל את העני; למוכסים אמר: "אל תגבפו יותר מחקקם." לחיילי הצבא אמר: "אל תזעזעו איש ואל מעשקו – וְדִי לָכֶם בְּשִׁכְרְכֶם." ולכולם כאחד אמר: "הִתְכַּוְּנוּ לְסִיּוֹם עֵידֶן – כִּי מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם קָרְבָה לָבוֹא."

7. יוחנן נע צפונה

יוחנן עדיין היה שרוי בבלבול באשר לבואה של הממלכה ולזהותו של זה שעתיד למלוך בה. וככל שהוא המשיך להטיף, כך גם הלך וגדל הבלבול. אך חוסר הוודאות האינטלקטואלי הזה, באשר לטיב הממלכה הממששת ובאה, לא פגם באמונתו בכך שבואה אכן קרוב מאוד. אף כי יוחנן היה מבולבל בדעתו, רוחו מעולם לא שרתה בבלבול. לא היה לו כל ספק באשר לבוא הממלכה, אך הוא היה רחוק מלהיות בטוח אם ישוע הוא זה אשר עתיד לשלוט בה, אם לאו. כל עוד המשיך יוחנן להחזיק בדעה שיש להשיב את כס דוד על כנו, ההסבר אשר נתנו לו הוריו, כי ישוע, אשר נולד בעיר דוד, הוא אשר עתיד להיות הגואל שלו ציפו זה מכבר, נדמה כסביר; אך בזמנים שבהם הוא נטה יותר לעבר דוקטרינת הממלכה הרוחנית, סיוס של עידן זמני על-פני האדמה, הוא נמלא ספקות רבים באשר לתפקיד שאותו ישוע עתיד למלא במהלך המאורעות האלה. לפעמים הוא הטיל ספק בכל, אך לא לזמן רב. הוא באמת השתוקק לשוחח על כל זאת עם דודנו, אך הדבר עמד בניגוד גמור לסיכום המפורש ביניהם.

במהלך תנועתו צפונה, יוחנן חשב רבות על ישוע. בעת שעלה במעלה הירדן הוא עצר ביותר מתריסר מקומות. במקום ושמו אדם הוא התייחס לשאלה הישירה ששאלו אותו תלמידיו "האם אתה המשיח?" והזכיר לראשונה "אֶתְּךָ אֶחָד אֶחָד אֶחָד אֶחָד בּוֹא יָבֹא אֶחָדִי". והמשיך ואמר: "בּוֹא יָבֹא אֶחָדִי הַחֲזָק מִמֶּנִּי, אֲשֶׁר קָטְנִי מִלְּכָרֶע וְלִהְיוֹת אֶת שְׂרֹף נְעָלָיו. אֲנִי טְבִילְתִּי אֶתְכֶם בְּמַיִם וְהוּא יִטְבֵּל אֶתְכֶם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְכִידוֹ הַמְּזַנֶּה לְהַכִּיר אֶת גִּרְנוֹ וְיִאֶסֶף אֶת דָּגְנוֹ אֶל אוֹצְרוֹ וְאֶת-הַמַּיִם יִשְׁרָפְנוּ בְּאֵשׁ אֲשֶׁר לֹא תִכָּבֶּה."

בתשובה לשאלות תלמידיו, יוחנן המשיך והרחיב את לימודו. מדי יום הוא הוסיף ולימד דברים נוספים אשר סייעו וניחמו יותר מאשר המסר המוקדם והסתום שלו: "שׁוּבוּ וְהִיטְבְּלוּ." ועד לעת הזו כבר החלו המונים להגיע אליו מן הגליל ומן הדקפוליס. עשרות מאמינים כנים נותרו לצד מוֹרְךָ הַנַּעֲרִץ יום אחר יום.

8. פגישתם של ישוע ויוחנן

עד לחודש דצמבר של שנת 25 לספירה, כאשר יוחנן, במסעו במעלה הירדן, הגיע לסביבותיה פְּלָה, כבר נודע שמו ברחבי פלשתינה כולה ועבודתו הפכה לנושא השיחה העיקרי בכלל הערים אשר מסביב לכנרת. ישוע דיבר בשבח המסר של יוחנן ודבר זה גרם לרבים מבני כפר נחום להצטרף לכת החזרה בתשובה והטבילה של יוחנן. בניו הדייגים של זבדיה, יעקב ויוחנן, הלכו להיטבל בחודש דצמבר, מעט לאחר שיוחנן הגיע לפלה והחל להטיף בסמוך אליה. הם הלכו לראות את יוחנן מדי שבוע והביאו לישוע דיווחים טריים מיד ראשונה על אודות עבודתו של המבשר.

יעקב ויהודה, אחיו של ישוע, שקלו לרדת ולהיטבל על-ידי יוחנן; וכעת, משיהודה הגיע לתפילות השבת לכפר נחום, ולאחר שגם הוא וגם יעקב הקשיבו להרצאתו של ישוע בבית הכנסת, ביקשו שניהם להיוועץ עמו בנוגע לתכניותיהם. היה זה במוצאי שבת של ה-12 בינואר, שנת 26 לספירה. ישוע ביקש מהם לדחות את הדיון עד ליום המחרת, המועד שבו הוא ימסור להם את תשובתו. הוא ישן אך מעט באותו לילה, והתייחד באינטימיות עם האב שבשמיים. הוא קבע לסעוד עם אחיו את ארוחת הצהריים ולעוץ להם בנוגע לטבילה על-ידי יוחנן. באותו יום ראשון ישוע עבד כהרגלו במספנה. יעקב ויהודה הגיעו עם ארוחת הצהריים והמתינו לישוע במחסן העצים, שכן טרם הגיעה שעת הפסקת הצהריים, וישוע הקפיד מאוד בעניינים כגון אלו.

אך מעט לפני צהרי היום, הניח ישוע את כלי עבודתו, פשט את סינר העבודה והודיע בפשטות לשלושת הפועלים אשר היו עמו בחדר, "הגיעה שעתִי." הוא יצא אל אחיו, יעקב ויהודה, וחזר על דבריו, "הגיעה שעתִי – הבה נלך אל יוחנן." והם מיד יצאו לדרכם לעבר פְּלָה, זאת כאשר הם סועדים את ארוחת הצהריים שלהם תוך כדי הליכה. היה זה יום ראשון, ה-13 בינואר. הם בילו את הלילה בעמק הירדן והגיעו לזירת הפעולה שבה הטביל יוחנן למחרת בסביבות צהרי היום.

זה עתה החל יוחנן להטביל את מועמדי אותו יום. עשרות חוזרים בתשובה עמדו בשורה והמתינו לתורם, כאשר ישוע ושני אחיו הצטרפו לשורת הגברים והנשים אשר הפכו למאמינים בדברי הטפותיו של יוחנן על בואה של הממלכה. יוחנן שאל את בניו של זבדיה בנוגע לישוע. הוא שמע על אודות הערותיו של ישוע ביחס לדבריו, והמתין בכל יום ויום בציפייה לבואו, אך הוא לא ציפה לקבל את פניו בשורת המועמדים לטבילה.

בשל העובדה שיוחנן שקע במלאכת ההטבילה של מספר מומרים גדול כל-כך, הוא לא נשא את עיניו ולא ראה את ישוע, עד אשר עמד בן האדם ממש מולו. כאשר זיהה יוחנן את ישוע, נעצר הטקס לרגע שבו קיבל יוחנן את פני דודנו שבגוף ושאל אותו, "אך מדוע תרד לברכני כאן בתוך המים?" וישוע ענה, "בכדי להיטבל על-ידך." ענה לו יוחנן: "אבל אני הוא זה שצריך להיטבל על-ידך. מדוע תבוא אלי?" ואז לחש ישוע ליוחנן: "עשה כעת כבקשתי, מכיוון שברצוני לתת דוגמא לאחי אשר עומדים כאן לצדי, וכדי שהאנשים יוכלו לדעת כי הגיעה שעתִי."

קולו של ישוע היה נחרץ וסמכותי. יוחנן רעד מהתרגשות בעת שהתכונן להטביל את ישוע מנצרת במימי הירדן, בצהרי יום שני, ה-14 לינואר, שנת

26 לספירה. וכך הטביל יוחנן את ישוע ואת שני אחיו, יעקב ויהודה. ולאחר שהטביל את השלושה הללו, הוא שילח את כל שאר הממתינים והכריז כי הטבילה תתחדש למחרת בצהרים. בעת שהאנשים החלו עוזבים, ארבעת הגברים, אשר עדיין עמדו במים, שמעו קול מוזר. ואז הופיע לרגע חזיון, ממש מעל לראשו של ישוע, והם שמעו קול שאמר, "זֶהוּ בְּנֵי הָאֱהוּבָאֵשׁ-תְּפָצְתִּי בִּי." פניו של ישוע השתנו עד מאוד, וכאשר הוא עלה מן המים בדממה הוא פנה ועזב אותם, והלך אל עבר הגבעות אשר ממזרח. ואף אדם לא ראה את ישוע שוב במשך ארבעים ימים.

יוחנן הלך בעקבות ישוע כברת דרך מספקת על-מנת לספר לו את סיפור ביקורו של גבריאל אצל אמו בטרם לידתו, כפי שהוא שמע פעמים כה רבות את הסיפור משפתייה של אמו. הוא הניח לישוע להמשיך בדרכו לאחר שאמר, "כעת אני יודע בוודאות כי אתה הוא הגואל." אך ישוע לא השיב על כך מאום.

9. ארבעים ימים של הטפה

כאשר יוחנן חזר אל תלמידיו (כעת חיו עמו כל העת כעשרים וחמישה או שלושים מהם), הוא מצא אותם בעיצומה של שיחה ערה, דנים במה שאירע בהקשר להטבלתו של ישוע. הם נדהמו עוד יותר לשמע סיפורו של יוחנן על אודות ביקורו של גבריאל את מרים בטרם לידת ישוע, וגם על כך שישוע לא אמר ולו מילה אחת לאחר שהוא סיפר לו על כך. באותו ערב לא ירד גשם, והחבורה הזו, אשר מנתה שלושים או יותר, שוחחה עמוק אל תוך הלילה זרוע הכוכבים. הם תהו לאן הלך ישוע ומתי הם יראו אותו שוב.

לאחר ההתנסות של אותו היום, קיבלו דברי ההטפה של יוחנן טונים חדשים ונחרצים במסגרת הצהרותיו באשר לבוא הממלכה ולמשיח המצופה. ארבעים ימי ההמתנה הללו לשובו של ישוע היו זמנים מתוחים. אך יוחנן המשיך להטיף בעוצמה רבה, ובעת הזו החלו גם תלמידיו להטיף להמונים אשר צבאו מסביב ליוחנן בירדן.

במהלך ארבעים ימי ההמתנה הללו נפוצו שמועות רבות באזורי הכפר, ואף בטבריה ובירושלים. אלפים באו לחזות בתופעה החדשה אשר במחנה יוחנן, במשיח לכאורה, אך ישוע לא היה שם. רבים פקפקו בסיפור כולו, משמעו את תלמידיו של יוחנן טוענים כי האדם האלוהי המוזר הלך אל גבעות.

כשלושה שבועות לאחר שישוע עזב אותם, הגיעה לאתר כְּפֻלָּה משלחת חדשה מטעם הכהנים והפרושים בירושלים. הם שאלו את יוחנן ישירות האם הוא היה אליהו, או הנביא אשר משה הבטיח; וכאשר יוחנן ענה "אינני," הם העזו ושאלו, "האם אתה המשיח?" גם על כך ענה להם יוחנן, "אינני." ואז אמרו האנשים הללו, תושבי ירושלים: "אם אינך אליהו, ואינך הנביא ואינך המשיח, מדוע אתה מטביל את כל האנשים האלה וגורם לכל העוררות הזו?" ענה להם יוחנן: "ראוי שאלו אשר שמעו אותי והוטבלו על-ידי יאמרו מי אני. אך אני מצהיר בפניכם, כי בעוד שאנוכי מטביל במים, עמד בתוכנו אחד אשר ישוב להטביל אתכם ברוח הקודש."

עבור יוחנן ותלמידיו ארבעים הימים הללו היו תקופה קשה. מה תהא מערכת היחסים בין יוחנן לישוע? מאה שאלות שונות צפו ועלו לדין. החלו להופיע פוליטיקות והעדפות אנוכיות. דיונים ערים התעוררו סביב הרעיונות והמושגים השונים על אודות המשיח. האם יהא המשיח מנהיג צבאי ומלך לנצר בית דוד? האם יכה ברומאים כשם שיהושע היכה בכנענים? או שמא יכונן מלכות רוחנית? יוחנן צידד בדעת המיעוט, וטען כי ישוע הגיע על-מנת לכונן את ממלכת השמים, אף כי לא היה לו ברור לגמרי מה בדיוק נכלל במסגרת המשימה הזו של כינון ממלכת השמים.

בחווייתו של יוחנן היו אלו ימים מאתגרים, והוא התפלל לשובו של ישוע. כמה מתלמידיו של יוחנן ארגנו משלחות חיפוש וביקשו לצאת ולחפש את ישוע, אך יוחנן אסר על כך באומרו: "עתותינו בידי אלוהי השמיים; הוא אשר ינחה את בנו הנבחר."

היה זה מוקדם בבוקרו של יום שבת, ה-23 בחודש פברואר, שבני חבורתו של יוחנן, בעת שסעדו את ארוחת הבוקר, נשאו את עיניהם צפונה וראו את ישוע מתקרב לעברם. בשעה שקרב אליהם ישוע, נעמד יוחנן על סלע גדול, הרים את קולו הרועם ואמר: "הנה הוא בן האלוהים, גואל העולם! הוא זה אשר עלי אמרתי, 'אֶתְּרִי יְבֹא אֶחָד אֲשֶׁר הוּא לִפְנֵי, כִּי קֵדָם לִי הוּא הָיָה.' כי בעבורו באתי אני מן הערבות להטיף לחזרה בתשובה ולטבול במים, לקרוא כי קרבה ובאה מלכות השמים. וכעת בא האחד אשר יטביל אתכם ברוח הקודש. תְּזִיתִי בְרוּחַ אֱלֹהִית לְרִדָּת מִשְׁמִים וְתִנַּח עָלַי, וְיָהִי קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם לֵאמֹר 'זֶהוּ בְּנֵי הָאֱהוּבָאֵשׁ-תְּפָצְתִּי בִּי.'"

ישוע ביקש מהם לשוב אל ארוחתם בעוד שהוא ישב לסעוד בחברת יוחנן, שכן אחיו יעקב ויהודה שבו זה מכבר לכפר נחום.

מוקדם בבוקר המחרת נפרד ישוע לשלום מיוחנן ומתלמידיו ושב לגליל. הוא לא ציין ולו במילה מתי הם יתראו בפעם הבאה. על כל שאלותיו של יוחנן באשר למשימתו כמטיף ענה ישוע: "אבי ינחה אותך כעת ובעתיד, כפי שעשה זאת בעבר." ושני האנשים הכבירים הללו נפרדו באותו בוקר על גדות נהר הירדן, והם לא נפגשו עוד בעודם בגוף בשר ודם.

10. יוחנן נע דרומה

ומכיוון שישוע עלה צפונה לגליל, יוחנן הרגיש כי נכון לו לשוב על עקבותיו דרומה. ובהתאם לכך, בבוקר יום ראשון, ה-3 במרץ, החלו יוחנן ויתר תלמידיו במסעם דרומה. בינתיים, כרבע מחסידיה של יוחנן יצאו אל עבר הגליל בחפשם אחר ישוע. יוחנן היה שרוי בעצבות ובבלבול. הוא לא הטיף

שוב באותו אופן שבו נהג לעשות בטרם היום שבו הטביל את ישוע. הוא חש בצורה כלשהי כי האחריות באשר לבוא הממלכה כבר לא נחה על כתפיו. הוא חש כי עבודתו כבר כמעט והגיעה אל סיומה; הוא היה חסר נחמה ובודד. אך הוא המשיך להטיף, להטביל ולנוע דרומה.

ליד הכפר אשר שמו אדם יוחנן השתהה במשך שבועות מספר, וזה היה המקום שבו הוא ביטא את ההתקפה הזכורה על הורדוס אנטיפס, על אשר לקח לעצמו אשת אדם אחר שלא כחוק. עד לחודש יוני של שנה זו (26 לספירה) חזר יוחנן למעבר בית-עניא אשר על הירדן, המקום שבו החל את מסע ההטפה שלו על אודות בוא הממלכה יותר משנה קודם לכן. בשבועות שלאחר הטבילתו של ישוע, אופי דבריו של יוחנן השתנה בהדרגה לעבר הכרזה על חסד לפשוטי העם, בעוד שהוא ממשיך לגנות בעוז מחודש את שחיתותם של מנהיגי הדת ושל המנהיגים הפוליטיים.

הורדוס אנטיפס, אשר יוחנן הטיף בשטח שבשליטתו, נדרך בחשש שמא הוא ותלמידיו ירימו את נס המרד. הורדוס גם התרעם על כך שיוחנן ביקר את ענייני ביתו בפומבי. ולאור כל אלו, החליט הורדוס לאסור את יוחנן. וכך, מוקדם בבוקר ה-12 ביוני, בטרם הגיע ההמון לשמוע את דבריו ולחזות בהטבלה, אסרו סוכניו של הורדוס את יוחנן. ובחלוף שבועות, משלא שוחרר, נפוצו תלמידיו בכל רחבי פלשתינה. רבים מהם הלכו לגליל והצטרפו לחסידיו של ישוע.

11. יוחנן בכלא

תקופת מאסרו של יוחנן עברה עליו בבדידות ובמרירות מסוימת. אך ורק קומץ מחסידיו הורשו לבקרו. הוא פָּמָה לראות את ישוע, אך נאלץ להסתפק בחדשות על אודות עבודתו מפי אלו מחסידיו אשר הפכו למאמיניו של בן האדם. לעתים תכופות הוא התפתה להטיל ספק בישוע ובמשימתו האלוהית. אילו היה ישוע המשיח, מדוע זה לא עשה דבר על-מנת לגאול אותו מן המאסר הבלתי-נסבל הזה? יותר משנה-וחצי נמק גבר מחוספס זה, בן הטבע של האל, בתא המאסר המאוס. וההתנסות הזו הייתה בבחינת מבחן אמונה כביר בישוע ובנאמנות אליו. לאמיתו של דבר הייתה ההתנסות הזו בבחינת מבחן כביר לאמונתו של יוחנן אפילו באל עצמו. פעמים רבות הוא התפתה להטיל ספק באמיתות משימתו שלו עצמו ובחזויותו.

לאחר מספר חודשי מאסר הגיעה אליו קבוצת מחסידיו, ולאחר שדיווחה לו על פעולתו של ישוע בציפור, נאמר לו: "רַבִּי, הָאִישׁ אֲשֶׁר הָיָה עִמָּךְ בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן טָבַל וְכָלָם בָּאִים אֵלָיו. הוּא אֵף מִתְרַועֵעַ עִם מוֹכְסִים וְעִם חוֹטָאִים. זֶה אֲשֶׁר בְּאוֹמֶץ הַעֲדָתְךָ עָלֵינוּ עוֹשֶׂה דָּבָר עַל-מִנַּת לְשַׁחֲרֹךְ." אך יוחנן ענה לחבריו: "לֹא יוֹכֵל אִישׁ לְקַחַת דָּבָר, בְּלֹא אִם נִתֵּן לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם. וְאַתֶּם הַנֶּכֶם עֲדֵי אֲשֶׁר אֲמַרְתִּי 'אֵינֶנִּי הַמָּשִׁיחַ, רַק שְׁלוֹחַ הַנֶּנִּי לְפָנָיו.' אֲשֶׁר לוֹ הַכֹּלָה הוּא הֶחָתָן, וְרַע הֶחָתָן הַעֲמִיד וְשִׁמְעֵה אֹתוֹ שְׁמוֹס יִשְׁמַח לְקוֹל הֶחָתָן. הִנֵּה שְׁמַחְתִּי זֹאת עָתָה שְׁלָמָה. הוּא יַגְדֵּל הַלֹּחַ וְיַגְדֵּל נְאֻמֵּי אֲחִסָּר הַלֹּחַ וְיִחְסֹר. אֲנִי הַנֶּנִּי מִן הָאָרֶץ, וּמִן הָאָרֶץ אֲדַבֵּר אֶת דְּבָרֶיךָ. וְיִשְׁמַח מִנְצֵרֶת מִמַּעַל בָּא וְנִנְעָלָה הוּא עַל הַפֹּל. בֶּן הָאָדָם מִן הָאֵל הַגִּיעַ, וְכִי אֲשֶׁר שְׁלָחוּ אֱלֹהִים הוּא יִדְבֹּר דְּבָרֵי אֱלֹהִים. כִּי לֹא בַמִּדָּה נִתֵּן אֱלֹהִים אֶת הָרוּחַ. הָאֵב אֶהָב אֶת בְּנֵי וְאֶת הַפֹּל נִתֵּן בְּיָדוֹ. כָּל הַמֵּאֲמִין בְּבֶן יֵשׁ לֹא חַי עוֹלָם. וְדְבָרֵי אֱמֶת אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם."

החסידים הללו נדהמו לשמע דברי יוחנן ולפיכך עזבו בדממה. גם יוחנן היה נסער מאוד, משום שהבין כי דבר נבואה יצא מפיו. מעולם הוא לא הטיל שוב ספק במשימתו של ישוע ובאלוהיותו. ואולם, יוחנן התאכזב עד מאוד מכך שישוע לא שלח כל מסר, מכך שהוא לא בא לבקרו ושלא ניצל מאומה מן הכוח האדיר אשר עמד לרשותו על-מנת לשחררו מן הכלא. ואילו ישוע ידע על כל אלה. הוא אהב את יוחנן עד מאוד, אך כעת הוא הכיר בטיב האלוהי שלו עצמו וידע במלואם את כלל הדברים הכבירים אשר מצפים ליוחנן לאחר שיעזוב את העולם הזה. מכיוון שהוא גם ידע כי תמה משימתו של יוחנן על-פני האדמה, הוא אילץ את עצמו שלא להתערב במהלך הטבעי של נתיבתו של הנביא-המטיף הכביר הזה.

המתח הממושך בכלא היה כמעט בלתי-נסבל מבחינה אנושית. ימים ספורים בלבד לפני מותו של יוחנן, הוא שוב שלח שליחים נאמנים אל ישוע ושאל: "האם תמה מלאכתך? מדוע אני נמק בכלא? האם אתה משיח אמת, או שעלינו לחכות לאחר?" וכאשר שני התלמידים הללו מסרו את המסר לישוע, ענה להם בן האדם: "לכו בחזרה אל יוחנן ואמרו לו שלא שכחתי וכי הוא נדרש לסבול גם את זאת, משום שעלינו להשלים את אשר מן הצדק הוא. אמרו ליוחנן את אשר ראיתם ושמעתם – כי העניינים מתבשרים בבשרות טובות – ולבסוף, אמרו לאהוב אשר בישר על משימתי על-פני האדמה, כי ברכות גדולות תבואנה עליו בעתיד לבוא, אם לא יטיל בי ספק ולא יכשל בי." ואלה היו המילים האחרונות אשר קיבל יוחנן מישוע. המסר הזה ניהם אותו עד מאוד, חיזק את אמונתו והכין אותו לסיומם הטראגי של חייו בגוף בשר ודם, סיום אשר הגיע כה מהר לאחר המאורע הזכור הזה.

12. מותו של יוחנן המטביל

מכיוון שבעת מאסרו פעל יוחנן בדרום פראה, הוא נלקח מיידית למאסר במבצר מְכֻנּוֹר, שם שהה עד אשר הוצא להורג. הורדוס שלט הן בגליל והן בפראה, ובעת ההיא התגורר בפראה הן ביוֹלְיָאס והן במכוור. מקום המשכן הרשמי בגליל הועתק מציפורי אל הבירה החדשה, טבריה.

הורדוס פחד לשחרר את יוחנן שמא יישא את נס המרד. הוא פחד להוציאו להורג שמא יתפרע ההמון בבירה, שכן אלפים בפראה האמינו כי יוחנן היה קדוש, נביא. ולפיכך שמר הורדוס את הנזיר המטיף בכלא, פשוט כי לא ידע מה לעשות עמו. יוחנן הובא מספר פעמים לפני הורדוס, אך אף-פעם לא הסכים לעזוב את תחום שלטונו, או להימנע מכל פעילות ציבורית, אם וכאשר ייצא לחופשי. והתסיסה החדשה הזו, אשר נקשרה לישוע מנצרת והחלה גואה ומתעצמת, גרמה לו להחליט כי אין זה הזמן המתאים לשחרר את יוחנן. ופרט לכל אלו, הוֹרֹדְקָה, אשתו הבלתי-חוקית של הורדוס, שנאה את יוחנן שנאה מרה ועזה.

פעמים מספר שוחח יוחנן עם הורדוס על מלכות השמיים, ואף כי לעיתים הורדוס התרשם עד מאד מן המסר אשר נשא יוחנן, הוא חשש להוציאו לחופשי מן הכלא.

מכיוון שטבריה עדיין הלכה ונבנתה, בילה הורדוס זמן ניכר במעונותיו אשר בפראה, ואת מבצר מכוור הוא חיבב במיוחד. עדיין נדרשו עוד מספר שנים עד שכל מבני הציבור, ובכלל זה המעון הרשמי, בטבריה יושלמו לגמרי.

במסגרת חגיגות יום הולדתו ערך הורדוס משתה מפואר בארמון במכוור, שאליו הוזמנו קציניו הבכירים, וכן חברי מועצה בכירים אחרים בממשלותיו בפראה ובגליל. ומכיוון שהורודיה לא הצליחה להביא לידי מותו של יוחנן באמצעות בקשה ישירה מהורדוס, היא תכננה וזממה כעת כיצד להביא למותו בעורמה.

במהלך חגיגות הערב ותוכנית הבידור, הציגה הורודיה את בתה בפני החוגגים וזו רקדה לפנייהם. הורדוס נהנה מאוד מן ההופעה, ואז קרא לה אליו ואמר: "את מקסימה. נעמת לי עד מאוד. ביום זה, יום הולדתי, בקשי ממני את מבוקשך ואתן לך, ואפילו תגיע בקשתך עד חצי מלכותי." כאשר הורדוס עשה את כל זאת הוא היה נתון תחת השפעת כמות גדולה של יין. האישה הצעירה פנתה הצידה ושאלה את אמה מה עליה לבקש מהורדוס. הורודיה אמרה לה, "לכי אל הורדוס ובקשי את ראשו של יוחנן המטביל." והאישה הצעירה שבה אל שולחן הסעודה ואמרה להורדוס, "אני מבקשת שתביא לי מיד את ראשו של יוחנן המטביל על מגש."

הורדוס נמלא פחד וצער, אך בשל השבועה אשר נשבע ומפני כל אלו אשר היו מסובים עמו, הוא לא יכול היה לדחות את הבקשה. והורדוס אנטיפס שלח חייל, וציווה עליו להביא לו את ראשו של יוחנן. וכך נכרת ראשו של יוחנן באותו לילה בכלא. החייל הביא את ראשו של הנביא על מגש והציג אותו בפני האישה הצעירה, בחלק האחורי של אולם הנשפים. והעלמה נתנה את המגש לאימה. כאשר שמעו תלמידיו של יוחנן את אשר אירע, הם באו אל הכלא וביקשו את לקבל את גופתו של יוחנן, ולאחר שהניחו אותה בקבר הם הלכו וסיפרו על כך לישוע.

הספר של אורנטיה

מסמך 136

הטבלה וארבעים הימים

ישוע החל את עבודתו הציבורית כאשר האינטרס של הציבור בדבריו של יוחנן היה בשיאו, ובזמן שבו היהודים בפלשתינה ציפו בכמיהה להופעת המשיח. ניגוד גדול שרר בין ישוע לבין יוחנן. יוחנן פעל בשקיקה ובכנות, ואילו ישוע פעל בשלווה ובשמחה; רק פעמים מועטות הוא מיהר בימי חייו. ישוע היה בבחינת נחמה מרגיעה לעולם, ובמידה מסוימת גם שימש כדוגמא לכך; יוחנן כלל לא היווה נחמה או דוגמא. הוא הטיף למלכות השמיים, אך ממש לא חלק בשמחתה. ואף-על-פי שישוע דיבר על יוחנן כגדול הנביאים מן הסדר הישן, הוא ציין כי אפילו הפחות ביותר מבין אלו אשר ראו את אורה הזוהר של הדרך החדשה ונכנסו דרכה למלכות השמים, אכן עלה על יוחנן.

כאשר יוחנן הטיף לבוא הממלכה, עיקר המסר שלו היה: חזרו בתשובה! נוסו מן הקצף אשר בוא יבוא. כאשר ישוע החל להטיף, אף הוא דבק בקריאה לתשובה, אך מסר זה תמיד המשיך בבשורה, בחדשות הטובות על אודות השמחה והחירות אשר בממלכה החדשה.

1. מושגים על המשיח המיוחל

ליהודים היו רעיונות רבים על אודות הגואל המיוחל, וכל אסכולות הגאולה השונות האלה הצליחו למצוא בכתבי הקודש העבריים אסמכתאות לטענותיהן. ככלל, היהודים ראו את ההיסטוריה הלאומית שלהם כמתחילה באברהם ומסתיימת במשיח ובממלכת האל החדשה. בימי קדם הם ראו בעיני רוחם משיח זה כ"עבד האל", לאחר מכן כ"בן האדם", בעוד שבאחרונה הרחיקו אחדים מאוד והחלו לכנות את המשיח בשם "בן האל". ואולם, בלי קשר לכינוי, בין אם "זרע אברהם" או "נצר לבית דוד", כולם הסכימו כי זה שעתיד להיות המשיח הוא "זה אשר נמשח". וכך התפתח המושג "מעבד האל", דרך "בן דוד" ו"בן האדם" עד "לבן האל".

בימיהם של יוחנן וישוע, היהודים המשכילים יותר פיתחו רעיון על אודות המשיח העתיד לבוא, אשר ראה בו את בן ישראל המייצג והמושלם, המשלב בעצמו כ"עבד האל", את שלושת התפקידים: נביא, כוהן ומלך.

היהודים האמינו בדבקות שכשם שחרר את אבותיהם מכבלי המצרים באמצעות ניסים פלאיים, כך יגאל המשיח הקרב ובא את העם היהודי משליטת רומא, ואגב כך יחולל ניסים גדולים ומופלאים עוד יותר של ניצחון היהודים. הרבנים קיבצו כמעט חמש-מאות פסוקים מכתבי הקודש אשר, אף-על-פי שעמדו בסתירה אלו לאלו, בישרו לכאורה על בוא המשיח. ובינות לכל הפרטים הללו של הזמן, האופן והתפקוד של המשיח המובטח, הם שכחו כמעט לחלוטין את אישיותו של זה. הם ביקשו להשיב את תהילתה של האומה היהודית – רוממות ישראל בזמן – ולא את גאולתו של העולם. ברור, אם כן, שישוע מנצרת לא יכול היה להשתוות לעולם למושג המשיחי החומרני הזה אשר שרר בדעת היהודים. אילו הם ראו רבות מן ההצהרות הנבואיות באור אחר, כי אז, מטבע הדברים, הייתה דעתם מוכנה להכיר בישוע כזה אשר מביא לסיומו של עידן אחד ומתחיל עידן חדש וטוב יותר, עידן של חסד ושל גאולה לכלל העמים.

היהודים חונכו להאמין בדוקטרינה על אודות השכינה. ואולם, סמל ידוע זה של הנוכחות האלוהית לא נמצא במקדש. הם האמינו כי בואו של המשיח יחזיר את השכינה למקומה. הם האמינו ברעיונות מבלבלים על אודות חטאי האומה ובטבע האדם הרע מנעוריו לכאורה. אחדים לימדו כי חטאו של אדם הטיל קללה על המין האנושי, וכי המשיח עתיד לכפר על החטא הזה, להסיר את הקללה ולהשיב את חסד האל. אחרים לימדו כי האל ברא באדם הן יצר טוב והן יצר רע; וכי כאשר ראה את מעשה ידיו, התאכזב, וכי "וַיִּנָּקֶם יְהוָה, פִּי עֲשֵׂה כֹךְ אֶת הָאָדָם". ואילו אשר לימדו זאת, האמינו כי המשיח נועד לבוא על-מנת לגאול את האדם מיצרו הרע הטבוע הזה.

רובם של היהודים האמינו כי הם המשיכו לקמול תחת שלטון הרומאים בשל חטאי האומה ובשל ליכס החצוי של הגרים. האומה היהודית לא חזרה בתשובה בלב שלם; ואי לכך התמהמה בואו של המשיח. נושא התשובה דובר רבות; וזה היה מקור המשיכה העזה והמדידת אשר חשו כלפי המסר של יוחנן, "חזרו בתשובה והיטבלו, כי קרבה ובאה מלכות השמיים". ועבור כל יהודי מאמין, למונח "מלכות שמיים" היה פירוש אחד בלבד: בואו של המשיח.

היבט אחד של משימת המתת של מיכאל היה זר לחלוטין למושג היהודי של המשיח; היה זה האיחוד בין שני סוגי טבע, הטבע האנושי והטבע האלוהי. ליהודים היו מושגים שונים על אודות המשיח – המשיח כאדם מושלם, כאדם על-אנושי, ואפילו אלוהי – ואולם, הם מעולם לא חשבו על

מושג המאחד בין האנושי והאלוהי. וזוהי הייתה אכן הנגף העיקרית של ראשוני תלמידיו של ישוע. הם תפשו את המושג האנושי על אודות המשיח כבנו של דוד, כפי שהציגו הנביאים המוקדמים יותר; כבן האדם, הרעיון העל-אנושי של דניאל ושל כמה מן הנביאים המאוחרים יותר; ואפילו את זה של בן האל, כפי שתיארוהו מחברו של ספר חנוך ובני תקופתו; ואולם, הם מעולם לא חשבו, ולו לרגע יחיד, על המושג האמיתי של איחוד בין הטבע האנושי לבין הטבע האלוהי באישיות ארצית יחידה. התגשמותו של הבורא בדמות הבורא לא התגלתה לפני כן. היא התגלתה אך ורק בישוע; העולם לא ידע דבר על מעין אלה, עד אשר התגשם הבן הבורא בגוף בשר ודם וחי בקרב בני התמותה של העולם.

2. הטבלתו של ישוע

ישוע הוטבל בשיאה של תקופת ההטפה של יוחנן, כאשר פלשתניה בערה בלהבות הכמיהה למסר שלו – "מלכות האל הולכת וקרבה" – כאשר כלל היהודים עסקו ברצינות ובכובד ראש בחקירה עצמית. חוש הסולידריות הגזעית של היהודים היה עמוק עד מאוד. היהודים האמינו לא רק כי חטאי אבות עלולים להשפיע לרעה על הבנים, אלא שהם גם האמינו בדבקות כי חטאו של היחיד עלול להטיל קללה על האומה כולה. ולפיכך, לא כל אלו אשר ביקשו להיטבל בהטבלתו של יוחנן החשיבו את עצמם כאשמים בחטאים המסוימים אשר אותם הוא גינה. נשמות אדוקות רבות הוטבלו על-ידי יוחנן לטובת עם ישראל כולו. אנשים אלו פחדו שמא חוסר-ידיעה מצדם עלול לעכב את בוא המשיח. הם החשיבו את עצמם כחלק מאומה חוטאת ומקוללת, וביקשו להיטבל על-מנת ליהנות באופן הזה מן הפירות של תשובת העם. ולפיכך, ברור כי ישוע לא קיבל מידי יוחנן, בשום מובן שהוא, את הטבילה כסימן לחרטה על חטאיו. בקבלו את הטבילה מידי יוחנן, ישוע רק נהג כמנהג רבים מהאדוקים אשר בין בני ישראל.

כאשר ישוע מנצרת ירד לירדן על-מנת להיטבל, הוא היה בן-תמותה של העולם אשר הגיע אל פסגת ההתפתחות האנושית האבולוציונית בכל הנוגע לכיבוש הדעת ולהזדהות עצמית עם הרוח. באותו יום, הוא עמד בירדן כבן-תמותה של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב, אשר הפך למושג. בין דעתו האנושית של ישוע לבין מכוונ הרוח השוכן, מתנת האלוהית של אביו מפרדיס, שררו סינכרוניות מושלמת ותקשורת מלאה. ומכוונ כזה ממש שוכן בקרב כלל בני התמותה הרגילים אשר חיים באורנטיה מאז העפיל מיכאל לעמוד בראש יקומו, מלבד שהכנת המכוונ של ישוע נעשתה מבעוד מועד לשם המשימה המיוחדת הזו; וזאת באמצעות שכנתו של מכוונ זה, בדומה לכך, בקרב הוויה על-אנושית אחרת אשר התגשמה בדמות בשר ודם, הוא מאקיוונטה מלכי-צדק.

על-פי רוב, כאשר מגיע בן-תמותה של העולם לדרגת מושלמות כזו של האישיות, מתרחשות אותן תופעות מקדמיות של רוממות רוח אשר מסתיימות לבסוף בהיתוך שבין הנשמה הבשלה של בן התמותה לבין המכוונ האלוהי אשר נלווה לה. ושינוי מעין זה היה מתוכנן להתרחש בהתנסות אישיותו של ישוע מנצרת, בו ביום שהוא ירד עם שני אחיו להיטבל בנהר הירדן על-ידי יוחנן. טקס זה סימל את סיומו של הפרק האנושי בחייו באורנטיה, ורבים מן הצופים העל-אנושיים ציפו לחזות בהיתוך שבין המכוונ לבין הדעת שבה הוא שכן, אך כולם כאחד נידונו לנחול אכזבה. אירע דבר-מה חדש ואף גדול יותר. בעת שיוחנן הניח את ידיו על ישוע על-מנת להטבילו, עזב המכוונ השוכן את נשמתו המושלמת והאנושית של יהושע בן יוסף. ותוך רגעים אחדים, שבה ישות אלוהית זו מדיווינינגטון כמכוונ אשר הפך לאישיות, וכראש וראשון לכל עמיתיו מסוגו בכלל היקום של נבאדון. וכך ראה ישוע את הרוח האלוהית אשר הייתה בקרבו לפני כן שבה ויורדת אליו בדמות אישית. והוא שמע את דבריה של אותה רוח פרדיס, אשר אמרה, "זהו בני ידידי, אשר בו רציתי". וגם יוחנן ושני אחיו של ישוע שמעו את הדברים הללו. תלמידיו של יוחנן, אשר עמדו על שפת המים, לא שמעו את המילים האלה, ואף לא חזו במכוונ אשר הפך לאישי. אך ורק עיניו של ישוע ראו את המכוונ אשר הפך לאישי.

דממה השתררה לאחר דבריו אלו של המכוונ, אשר חזר והיה כעת למרום. ובעוד שהארבעה מצויים עדיין במים, נשא ישוע את עיניו אל המכוונ אשר בסמוך, ואמר דבר תפילה: "אבינו שְׁבִשְׁמִים, יְתִקְדֵּשׁ שְׁמֶךָ. תָּבֹא מַלְכוּתְךָ! יַעֲשֶׂה רְצוֹנְךָ בְּשָׁמַיִם, כֵּן בָּאָרֶץ." ובעת שהוא נשא את תפילתו, "נפתחו שערי שמים", ובן האדם ראה את החיזיון אשר הציג בפניו המכוונ אשר הפך כעת לאישי, וראה את עצמו כבן האל, כפי שהיה לפני שהגיע אל הארץ ולבש דמות בשר ודם, וכפי שהוא יהיה בשעה שיסתיימו חיי התגשמותו בגוף. חזיון שמימי זה נגלה אך ורק לעיניו של ישוע.

יוחנן וישוע שמעו את קולו של המכוונ אשר הפך לאישי, ואשר דיבר בשם האב האוניברסאלי. זאת לפי שהמכוונ הינו מעם אב פרדיס וכמותו. במהלך שארית ימי חייו של ישוע על-פני האדמה, סייע לו המכוונ הזה אשר הפך לאישי בכל מלאכתו; ישוע התייחד ברציפות עם מכוונ מרום זה.

כאשר ישוע הוטבל, לא הייתה זו בבחינת חרטה על מעשה בלתי-ראוי כלשהו; הוא לא התוודה על חטא. הטבלתו הייתה אות וסימן להקדשתו לעשיית רצון האב שבשמים. בעת הטבילה הוא שמע בוודאות את קריאתו של אביו, הקריאה הסופית לעסוק בעסקי אביו, והוא הלך להתייחד עם עצמו למשך ארבעים יום על-מנת לחשוב על מגוון הבעיות האלה. בכך שהוא פרש למשך תקופה ממגע פעיל ואישי עם עמיתיו אשר בארץ, נהג ישוע על-פני אורנטיה ממש כמנהג שנוהג בן-תמותה מרקיע בעולמות המורונטיים, כאשר הוא עובר היתוך עם נוכחות הפנימית של האב האוניברסאלי.

יום טבילה זה סימן את סיום החיים האנושיים גרידא של ישוע כאדם. הבן האלוהי מצא את אביו; האב האוניברסאלי מצא את בנו אשר התגשם בגוף; והם שוחחו זה עם זה.

(בעת שישוע הוטבל, הוא היה בן כמעט שלושים-ואחת וחצי שנים. כאשר לוקס מציין כי ישוע הוטבל בשנה החמש-עשרה לשלטונו של הקיסר טיבריוס, כלומר לכאורה בשנת 29 לספירה, מכיוון שאוגוסטוס מת בשנת 14 לספירה, ראוי לזכור שטיבריוס שימש במשך שנתיים כקיסר-בצוותא יחד עם אוגוסטוס ושנה וחצי לפני מותו, וכי נטבעו לכבודו מטבעות כבר בשנת 11 לספירה. השנה החמש-עשרה לשלטונו הייתה אפוא שנה זו,

3. ארבעים הימים

לפני ההטבלה עמד ישוע זה מכבר בפני הפיתוי הגדול של משימת המתת שלו כבן-תמותה, כאשר במשך שישה שבועות הוא נרטב בטללי הר החרמון. שם, על הר החרמון – כבן-תמותה של העולם וללא כל סיוע – הוא עמד אל מול הטוען כנגדו באורנטיה, נסיך העולם הזה, קליגאסטיה, ויכול לו. באותו יום רב מאורעות, נרשם בדברי ימי היקום כי ישוע מנצרת הפך לנסיך הפלנטארי של אורנטיה. ונסיך אורנטיה זה, אשר עתיד בקרוב מאוד להיות מוכרז כריבון העליון בנבאדון, פרש כעת למשך ארבעים יום על-מנת לגבש את תכניתו באשר לאופן שבו יכריז על מלכות האל החדשה בלבבות בני האדם.

לאחר הטבלתו החלה תקופה בת ארבעים ימים, שבמהלכה הוא ביקש להתאים את עצמו לשינויים במערכות היחסים בעולם וביקום, שינויים אשר נגרמו עקב הפיכת המכוון שלו לאישי. במהלך תקופת ההתבודדות שלו בגבעות פְּרָאָה, הוא קבע את המדיניות שבה ינקוט ואת השיטות שבהן ישתמש במהלך השלב החדש והשונה הזה בחייו הארציים, השלב אשר אך עמד להתחיל.

ישוע לא פרש על-מנת לצום או על-מנת לענות את נפשו. הוא לא היה סגפן, והוא אף בא על-מנת לחסל אחת ולתמיד את כל המושגים הללו הנוגעים להתקרבות לאל. הסיבות שבעטיין הוא ביקש לפרוש היו שונות לחלוטין מאלה אשר הניעו את משה ואת אליהו, ואפילו מאלה אשר הניעו את יוחנן המטביל. ישוע היה מודע לחלוטין לעצמו בנוגע ליחסו ליקום אשר ברא, ואף כלפי יקום היקומים, אשר עליו השגיח אב פרדיס, אביו שבשמים. כעת הוא כבר זכר לגמרי את מטרות המתת ואת ההנחיות אשר קיבל מאחיו הבכור, עמנואל, בטרם התגשם בגוף בשר ודם באורנטיה. כעת הוא הבין לגמרי ובבירור את כלל מערכות היחסים הנרחבות האלה, והוא ביקש לפרוש למשך תקופה על-מנת למדוד בשקט, כך שיוכל לגבש את התוכניות ואת השיטות שבהן הוא יוציא אל הפועל את משימתו הציבורית, למען העולם הזה ולמען כלל העולמות האחרים אשר ביקומו המקומי.

בעת ששוטט בגבעות פראה וחיפש מחסה מתאים, פגש ישוע את מנהלו הכללי של היקום, את גבריאֵל, כוכב הבוקר הזוהר של נבאדון. גבריאֵל חידש כעת את הקשר האישי עם בנו הבורא של היקום; הם נפגשו אישית בפעם הראשונה מאז נפרד מיכאל מעמיתו בסלווינגטון, כאשר יצא לעדנטיה על-מנת להתכונן למשימת המתת באורנטיה. גבריאֵל, בהתאם להנחייתו של עמנואל ובסמכותם של עתיקי היומין באוורסה, עדכן כעת את ישוע כי למעשה תמה התנסות המתת שלו באורנטיה, ככל שהדבר נוגע לרכישתה של מלוא הריבונות ביקומו ולחיסולה של מרידת לוציפר. את הראשונה הוא רכש ביום הטבלתו, כאשר עובדת הפיכתו של המכוון לאישי הדגימה את השלמות ואת ההשלמה של המתת שלו בדמות בשר ודם בן-תמותה, ואילו האחרונה הייתה לעובדה היסטורית ביום שבו הוא ירד מהר החרמון והצטרף לנער אשר המתין לו, תיגלת. וכעת נודע לישוע כי, על-פי הסמכות הגבוהה ביותר ביקום המקומי וביקום העל, תמה העבודה של משימת המתת שלו, ככל שזו נוגעת למעמדו האישי באשר לריבונות ולמרידה. וכבר היה לו כאמור הביטחון בכך במישרין ומעם פרדיס, בחזיון אשר ראה ביום ההטבלה ובאמצעות העובדה שמכוון המחשבה אשר שכן בו הפך לאישי.

ובעוד שישוע שהה על ההר ושוחח עם גבריאֵל, הופיע אב הקונסטלציה מעדנטיה באופן אישי בפני ישוע וגבריאֵל, ואמר: "כעת הרשומות הינן שלמות. ריבונותו של מיכאל מספר 611,121 ביקומו נבאדון שלמה כעת ועומדת לימין האב האוניברסאלי. הנני מביא לך כעת מעם עמנואל, אחיך אשר שלח אותך אל ההתגשמות באורנטיה, את השחרור ממשימת המתת. אתה חופשי, כעת או בכל זמן אחר, בכל דרך שבה תבחר, לסיים את מתת התגשמותך ולהרקייע לימין אביך, לקבל את ריבונותך ולהמשיך ולשמש – בזכות אשר הורווחה כראוי – כריבון הבלת-מעורער של נבאדון. הנני אף מעיד על כך שהושלמו הרשומות ביקום העל, אשר נוגעות לסיומו של כל חטא המרידה ביקומך, ולכך שמוענקת לך הסמכות המלאה והבלתי-מוגבלת לטפל בכל התקוממות אפשרית כלשהי מעין זו בעתיד, וזאת בהרשאתם של עתיקי היומין. מבחינה טכנית, תמה עבודתך באורנטיה ובגוף בשר ודם כאחד האדם. מכאן ואילך, דרכך נתונה לבחירתך שלך."

כאשר עזב האב הגבוה ביותר של עדנטיה, שוחח ישוע ארוכות עם גבריאֵל בנוגע למצב ביקום, שלח ברכות לעמנואל, והבטיח כי בכל אשר עתיד היה לעשות כעת באורנטיה, יתמיד ויזכור את העצה אשר קיבל במסגרת ההנחיות שקיבל בסלווינגטון בטרם משימת המתת.

במשך כל ארבעים הימים הללו של ההתבודדות חיפשו יעקב ויוחנן, בניו של זבדיה, את ישוע. פעמים רבות הם התקרבו למקום שבו הוא שהה, אך הם לא מצאוהו מעולם.

4. תכניות לעבודה הציבורית

שם בגבעות, ישוע גיבש יום אחר יום את התוכנית לשארית משימת המתת שלו באורנטיה. ראשית, הוא החליט שלא ללמד בו-זמנית עם יוחנן. הוא תכנן להישאר בפרישות יחסית, עד אשר תשיג עבודתו של יוחנן את מבוקשה, או עד אשר משימתו תיעצר לפתע פתאום בשל מאסרו. ישוע ידע אל נכון כי דברי ההטפה חסרי המורא וחסרי הטאקט של יוחנן יעוררו את פחדם ואת איבתם של השליטים האזרחיים. לאור מצבו המסוכן של יוחנן, החל ישוע לתכנן לפרטים את עבודתו הציבורית לרווחת עמי העולם הזה, ולרווחת כלל העולמות המיושבים ברחבי יקומו העצום. משימת המתת של מיכאל כבן-תמותה התרחשה באורנטיה, אך נעשתה למען כלל העולמות בנבאדון.

הדבר הראשון שעשה ישוע, לאחר שחשב על התוכנית הכללית לתיאום בין תוכניתו שלו לבין תנועתו של יוחנן, היה לסקור במחשבתו את הנחיותיו

של עמנואל. הוא חשב בזהירות על שיטות עבודתו, ועל כך שנדרש לו שלא להותיר שום דבר כתוב בפלנטה. ישוע לא כתב יותר כלום, אלא על חול. בביקורו הבא בנצרת, ולמגינת לבו של אחיו יוסף, השמיד ישוע את כל מה שנשתמר ממה שכתב על הלוחות בנגריה, ואת כל מה שנותר תלוי ברחבי הבית. וישוע אף שקל היטב את עצתו של עמנואל באשר לגישה שעליו לנקוט ביחס לכלכלה, לחברה ולפוליטיקה אשר תמצאנה בעולם שבו יפגוש.

ישוע לא צם במהלך ארבעים הימים הללו של ההתבודדות. משך הזמן הארוך ביותר שבו נמנע מאכילה היה במהלך היומיים הראשונים בגבעות, שבהם היה שקוע כל-כך במחשבות עד כי שכח לאכול. אך ביום השלישי הוא יצא לחפש מזון. במשך התקופה הזו, הוא אף לא נוסה בפיתוי על-ידי רוחות רעות או על-ידי אישיות מורדות אשר הוצבו בעולם הזה, או בכל עולם אחר.

ארבעים הימים הללו היו תקופת ההיוועדות הסופית בין הדעת האנושית לזו האלוהית, או נכון יותר לומר, הפעם הראשונה שבה פעלו שתייהן כאחת, כפי שהיו כעת. התוצאות של תקופת המדיטציה רבת החשיבות הזו הדגימו באופן נחרץ כי הדעת האלוהית שלטה רוחנית וביד רמה בזו האנושית. מכאן ואילך, הפכה דעת האדם לדעת האל, ואף כי עצמיותו של האדם נוכחת לעולם, תמיד תאמר הדעת האנושית הזו, אשר הפכה לרוחנית, "אל יְהי פְּרָצוֹנִי, כִּי אִם פְּרָצוֹנָךְ".

מה שאירע בתקופה רבת המאורעות הזו, לא היה בבחינת חזיונות של מוח מורעב ומוחלש, ואף לא הסיפורים הסמליים המבולבלים והמטופשים, אשר לאחר מכן קיבלו את הכינוי "הפיתוי אשר מולו עמד ישוע בטבע." הייתה זו דווקא תקופה אשר הוקדשה למחשבה על כל הקריירה המגוונת ורבת המאורעות של משימת המתת באורנטיה, וכן לתכנון מפורט של הסעד העתידי, זה אשר ישרת את העולם הזה באופן מיטבי, בעוד שיתרום גם משהו לשיפור המצב בכל הספרות האחרות אשר בודדו בשל מרידה. ישוע חשב על כל הטווח של תקופות חיי האדם באורנטיה, החל מימיהם של אנדון ופונטה, המשך בכישלוננו של אדם, ועד לסעד של מלכי-צדק בשלם.

גבריאל הזכיר לישוע כי אם יבחר להמשיך ולשהות באורנטיה זמן-מה נוסף, עמדו בפניו שתי דרכים שבהן הוא יכול היה להופיע בעולם. והובהר לישוע כי בחירתו בנושא הזה לא נגעה כלל לריבונותו שלו ביקום, או לחיסולה של מרידת לוציפר. שתי צורות הסעד לעולם היו:

1. דרכו שלו – הדרך אשר עשויה להיות הנעימה והמועילה ביותר מנקודת המבט של הצרכים המידיים של העולם הזה ובניית יקומו שלו בהווה.

2. דרכו של האב – הדגמתו של אידיאל מרחיק ראות על אודות חיי היצור, כפי שראות אותו האישיות הגבוהות של ממשל יקום היקומים בפרדים.

כך הובהר לישוע כי עומדות בפניו שתי דרכים אשר בהן הוא יוכל להמשיך ולנהוג בשארית חייו על-פני האדמה. לכל אחת מן הדרכים היו יתרונות מסוימים ביחס למצב הנוכחי. בן האדם ראה בבירור כי לבחירתו בנוגע לאופן התנהגותו לא יהיה כל קשר לכך שיקבל את הריבונות ביקום; עניין זה נחתם זה מכבר ברשומות יקום היקומים, ומכאן רק המתין לבקשתו האישית. ואולם, נמסר לישוע כי אחיו מפרדיס, עמנואל, ישמח מאוד באם ישוע יבחר לסיים את הקריירה שלו על-פני האדמה באופן שבו התחיל אותה, באצילות כה רבה, כלומר תמיד בכפוף לרצון האב. ביום השלישי להתבודדותו הבטיח ישוע לעצמו כי אכן הוא יחזור לעולם ויסיים את הקריירה שלו על-פני האדמה, ובכל מצב שבו יידרש לבחור בין שתי דרכים תמיד יבחר ברצון האב. והוא חי את שארית חייו הארציים מתוך שמירת אמונים תמידית להחלטה זו. ואפילו בסוף המר, הוא תמיד הכפיף את רצונו הריבוני לזה של אביו אשר בשמים.

ארבעים הימים אשר במהלכם המאסטר בילה בערבות ההר לא היו תקופת פיתוי גדולה, אלא דווקא תקופה שבה הוא קיבל החלטות גדולות. במהלך הימים הללו, שבהם בילה בגפו תוך התייחדות עם עצמו ועם נוכחותו המיידית של האב – המכוונן אשר הפך אישי (כבר לא הייתה לו שרפים שומרת אישית) – הוא קיבל, בזו אחר זו, את אותן החלטות גדולות אשר קבעו את מדיניותו ואת התנהגותו במשך יתרת הקריירה שלו על-פני האדמה. המסורת המאוחרת יותר על אודות הפיתוי הגדול נקשרה לתקופת ההתבודדות הזו בשל הבלבול עם מקטעי הסיפורים על אודות המאבקים בהר החרמון, ובנוסף לכך, משום שכל הנביאים והמנהיגים הגדולים נהגו לכאורה להתחיל את השירות הציבורי שלהם בתקופות של צום ושל תפילה. כאשר ישוע עמד אל מול החלטות חדשות או רציניות, הוא תמיד נהג להתבודד ולהתייחד עם רוחו שלו, על-מנת לבקש ללמוד את רצון האל.

בכלל התוכנית הזו אשר הכין ישוע למשך שארית חייו הארציים, תמיד נקרע לבו האנושי בין שני אופני התנהגות מנוגדים:

1. הוא רצה עד מאוד לזכות בלב בני עמו – ובלב תושבי העולם כולו – ולגרום להם להאמין בו ולקבל את מלכותו הרוחנית החדשה. והוא הכיר היטב את הרעיונות שלהם בנוגע למשיח אשר עתיד לבוא.

2. לחיות ולפעול באופן שינקה, כפי שידע זה מכבר, לאישור אביו. לפעול למען עולמות אחרים שאף הם זקוקים לפעולה זו, ולהמשיך לגלות את האב ואת טיב אהבתו האלוהית תוך כדי כינון הממלכה.

במהלך הימים רבי המאורעות הללו, חי ישוע במערת סלע עתיקה אשר נחצבה לצד הגבעות, בסמוך לכפר שנקרא פעם בית אָדִיס. והוא שתה ממימי המעיין הקטן אשר נבע מצד הגבעה, בסמוך למקום המקלט.

5. ההחלטה הגדולה הראשונה

ביום השלישי לתחילת הדיון אשר נערך בינו עצמו לבין המכוון שלו, אשר הפך אישי, הוצגו לעיני ישוע כלל הצבאות השמימיים של נבאדון אשר נשלחו על-ידי מפקדיהם על-מנת להמתין לצו רצונו של הריבון האהוב שלהם. צבא אדיר זה מנה שנים-עשר לגיונות של שרפים, וכן מספר תואם לזה של כל סדרי ההוויות התבוניות ביקום. וההחלטה הגדולה הראשונה של ישוע בזמן התבודדותו נגעה לשימוש אשר יעשה, או לא יעשה, באישויות רבות העוצמה האלה במהלך תוכניתו העתידית לעבודה ציבורית באורנטיה.

ישוע החליט כי הוא לא יעשה שימוש ולו באישויות יחידה מן הקהל העצום הזה, אלא אם כן יתברר בבירור כי זהו הינו רצונו של אביו. ועל-אף ההחלטה הכללית הזו, נותר הצבא העצום הזה לצדו במהלך שארית חייו על-פני הארץ, ותמיד עמד נכון לציית ולו לביטוי הקטן ביותר של רצון הריבון שלו. ואף-על-פי שישוע לא ראה בעיניו האנושיות את האישויות האלה אשר עמדו לשירותו ברציפות, המכוון שלו, אשר הפך אישי, אכן ראה אותן ברציפות, ואף יכול היה לתקשר עם כולן.

בטרם הוא שב מתקופת פרישותו בת ארבעים הימים בגבעות, העביר ישוע את הפיקוד המידי על צבא השירות הזה של אישויות ביקום, לידי המכוון שלו, זה אשר הפך באחרונה לאישי, ובמשך יותר מארבע שנים למניין הזמן באורנטיה אכן צייתו האישויות הנבחרות האלה, אשר נמנו עם כל סדרי ההוויות התבוניות ביקום, להנחיותיו הנבונות של משגוח המסתורין הזה, אשר הפך אישי, ותיפקדו תחתיו. בעת שהמכוון – אשר היה לפנים בשר מבשרו של אב פרדיס – נטל לעצמו את הפיקוד על הקהל העצום הזה, הוא הבטיח לישוע כי הסוכנויות העל-אנושיות האלה לא יורשו בשום מקרה לשרת, או להופיע בהקשר של הקריירה הארצית שלו ועבורה, אלא אם כן האב ירצה במעורבות הזו. וכך, הודות להחלטה כבירה אחת, מנע ישוע מעצמו, מרצונו שלו, את כל שיתוף הפעולה העל-אנושי בכל הנוגע להמשך הקריירה שלו כבן-תמותה, אלא אם כן יבחר האב באופן בלתי-תלוי להשתתף בפעולה מסוימת כזו או אחרת במעשי הבן על-פני האדמה.

כאשר המכוון אשר הפך אישי קיבל לידיו את הפיקוד על צבאות היקום אשר עמדו בשירותו של מיכאל המשיח, הוא טרח והסביר לישוע כי באמצעות הסמכויות אשר האציל כך בוראם, אכן ניתן להגביל את פעולתה במרחב של קבוצת יצורי היקום האלה, אך לא ניתן להחיל מגבלות מעין אלה על פעולתה בזמן. ומגבלה זו תלויה בעובדה שלאחר שהם הופכים לאישיים, המכוונים הנים יצורי אל-זמן. ולפיכך, הוזהר ישוע, כי אף ששליטתו של המכוון בהוויות התבוניות, אשר הופקדו למרותו, תהא שלמה ומושלמת בכל העניינים הנוגעים למרחב, לא ניתן יהיה להחיל מגבלות כאלה בשלמותן בכל הנוגע לזמן. כה אמר המכוון: "כפי שִׁהְנַחְתִּי, אני אמנע מלהפעיל את צבא ההוויות התבוניות הזה של היקום בכל צורה אשר תידרש בנוגע לקריירה שלך על-פני האדמה, אלא באותם מקרים שבהם אביך מפרדיס ינחה אותי לשחרר את הסוכנויות האלה לשם מימוש רצונו האלוהי כאשר בחרת; ובאותם מקרים שבהם אתה עצמך תבחר, או תפעל, באמצעות רצונך האנושי-אלוהי, ואשר יִדְרֹשׁ סטייה מן הסדר הטבעי על הארץ ככל שהוא נוגע לזמן. בכל אותם מקרים אעמוד אני חסר-אונים, וכלל היצורים הללו, אשר נקבצו כאן בשלמות ובעוצמה מאוחדת, אף הם יעמדו חסרי-ישע. אם הטבע המאוחד שלכם מבקש זאת, יתבצע הציווי אשר רצית מיד. רצונך בכל מקרים הללו יהווה קיצור של הזמן, והדבר המיועד הינו קיים. ותחת פיקודי שלי, זוהי המגבלה השלמה ביותר אשר אוכל להגביל את פוטנציאל ריבונותך. במודעות העצמית שלי הזמן איננו קיים, ולפיכך לא אוכל להגביל את יצורך בכל דבר שהוא הנוגע לכך."

וכך למד ישוע על אודות האופן שבו תמומש החלטתו לחיות כאדם מן הישוב. באבחת החלטה אחת הוא הוציא מכלל פעולה את כלל צבאות היקום אשר עמדו לשירותו, צבאות אשר כללו הוויות תבוניות מגוונות, ומנע מהם מלהשתתף בעבודתו הציבורית העתידית, אלא במקרים הנוגעים לזמן בלבד. ולפיכך, ברור שכל דבר אפשרי על-טבעי, או על-אנושי לכאורה, אשר נלווה לסעד של ישוע נגע לחלוטין לביטולו של הזמן, אלא אם כן קבע האב שבשמיים במפורש אחרת. שום נס, שום סעד של רחמים, ושום מאורע אחר הקשור להמשך עבודתו של ישוע על-פני האדמה, לא יוכל להתעלות מעל לחוקי הטבע הרגילים החלים על חייהם של בני האדם באורנטיה, אלא בנוגע לזמן, וכנאמר לעיל. מובן כי לא ניתן להחיל מגבלות כלשהן על מופעי "רצונו של האב". ניתן להימנע מביטולו של הזמן בהקשר של רצונו המפורש של ריבון פוטנציאלי זה של יקום, אך ורק באמצעות הבעת רצון ישירה ומפורשת של אדם-אל זה כי השפעת הזמן, ככל שהיא נוגעת לפעולה או למאורע הנידון, לא תתקצר או תתבטל. על-מנת למנוע את הופעתם של ניסים הקשורים לזמן, נדרש ישוע להיות מודע ברציפות לזמן. כל הפוגה במודעות לזמן מצדו, אשר מלווה ברצון מובחן, הייתה שקולה להתממשותו של הדבר אשר נהגה בדעתו של בן בורא זה, וללא חלוף זמן.

באמצעות שליטת הפיקוח של המכוון אשר הפך אישי שנלווה אליו, התאפשר למיכאל להגביל באופן מושלם את פעילותו האישית על-פני האדמה, ככל שהיא נוגעת למרחב, אך לא ניתן לבן האדם להגביל כך את מעמדו החדש כריבון פוטנציאלי בנבאדון בנוגע לזמן. וזה היה מעמדו בפועל של ישוע מנצרת, כאשר הוא החל את סעדו הציבורי באורנטיה.

6. ההחלטה השנייה

לאחר שהחליט על מדיניותו בכל הנוגע לכל סוגי האישויות של היצורים התבוניים אשר ברא, וזאת ככל שניתן היה לו לקבוע לאור הפוטנציאל הטבוע במעמדו האלוהי החדש, הפנה כעת ישוע את מחשבותיו אליו עצמו. מה יעשה הוא עצמו, הוא אשר כעת היה מודע לגמרי לכך שהוא הינו יוצר כל הדברים וההוויות הקיימים ביקום, עם כל היכולות אשר עמדו לרשותו כבורא, וכיצד ישתמש בהן במצבי החיים החוזרים והנשנים אשר הוא עתיד היה לעמוד בפניהם בעת שישבו לגליל וימשיך לפעול בקרב בני האדם? למעשה, הואיל והוא נדרש למצוא מזון, הסוגיה הזו כבר עמדה לפתחו באותו רגע, במקום שבו שהה עדיין בגפו, בגבעות. האם ייצא לבקש מזון כאחד האדם, או שמא פשוט יפעיל את כוחותיו היצירתיים הרגילים

וייצור בעצמו לגופו הזנה ראויה וזמינה? וההחלטה החשובה הזו תוארה בפניכם כפיתוי – כאילו אויביו לכאורה העמידו בפניו את האתגר לכך
”שִׁדְּכָר לְאֶבְנִים הָאֵלֶּה וְתִהְיֶינָה לְלֶחֶם.”

וכעת החליט ישוע על מדיניות אחרת נוספת הנוגעת לשארית עבודתו על-פני האדמה. ככל שהדבר נגע לצרכיו האישיים, ובכלליות, אפילו באשר ליחסיו לאישיות אחרות, הוא החליט כעת במודע לדבוק בנתיב החיים הארציים השגרתיים; הוא החליט במובחן וכמדיניות, שלא להתעלות מעל לחוקי הטבע שהוא עצמו קבע, ואף לא להפר אותם או לשנותם. ואולם, כפי שכבר התריע בפניו המכוון שלו, המכוון אשר הפך אישי, הוא לא יכול היה להבטיח לעצמו שבמצבים מקובלים מסוימים, לא יואצו חוקי הטבע הללו עד מאוד. כעיקרון, ישוע החליט ששימת חייו תאורגן ותוצא אל הפועל בהתאם לחוקי הטבע, ובהרמוניה עם הסדר החברתי הקיים. המאסטר בחר, אפוא, תוכנית לחיים אשר שקולה להחלטה שלא לחולל ניסים ונפלאות. הוא החליט שוב לטובת ”רצונו של האב”; שוב הוא הכניע את הכול לידי אביו מפרדים.

טיבו האנושי של ישוע קבע כי חובתו הראשונה תהא לשימור עצמי; זו הגישה הרגילה של האדם של הטבע בעולמות הזמן והמרחב, ומשום כך גם תגובה לגיטימית של בן-אנוש באורנטיה. אך ישוע לא התייחס רק לעולם הזה וליצוריו; הוא חי חיים אשר נועדו להנחות ולעורר השראה ביצורים הרבים של יקום עצום בממדיו.

לפני ההארה אשר לה זכה בהטבלה, הוא חי חיים של כניעה מושלמת לרצונו ולהנחייתו של אביו שבשמים. הוא החליט החלטה של אהדה להמשיך ולהסתמך כך, כבן-תמותה, על רצונו של האב. הוא החליט לדבוק במתכוון בנתיב הבלתי-טבעי – הוא החליט שלא לבקש שימור-עצמי. הוא בחר לדבוק במדיניות של אי-הגנה עצמית. את מסקנותיו הוא ניסח תוך שימוש במילים מן התורה, מילים המוכרות לדעתו האנושית: ”לֹא עַל הַלֶּחֶם לִבְדּוֹ יְחִיָּה הָאָדָם, כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי יְהִיָּה יְחִיָּה הָאָדָם.” ובמסקנה זו, באשר לרעב מן הטבע הפיזי, אשר מתבטא כרעב למזון, הכריז בן האדם את הכרזתו הסופית בנוגע לכל שאר דחפי הגוף בשר ודם והדחפים הטבעיים לטבע האדם.

ייתכן שהוא ינצל את כוחותיו העל-אנושיים עבור אחרים, אך לעולם לא עבור עצמו. והוא דבק במדיניות זו באופן עקבי עד הסוף, כאשר לעגו לו ואמרו: ”אֵת אֲחֵרִים הוֹשִׁיעַ, וְלֹא יוֹכֵל לְהוֹשִׁיעַ נָא נַפְשׁוֹ.”

היהודים ייחלו למשיח אשר יחולל ניסים ונפלאות גדולים אפילו מאלו שחולל משה, עליו סופר כי הוציא במדבר מים מן הסלע והאכיל את אבותיהם במן. ישוע ידע לאיזה סוג משיח ציפו בני עמו, ועמדו לרשותו כל העוצמה והסמכות לענות על מלוא תקוותיהם הכמוסות, אך הוא החליט שלא לאמץ תוכנית מרהיבה של הוד והדר מעין אלו. ישוע התייחס אל חילול ניסים כאל נסיגה לימי קדם, ימי קסם הפורות והמנהגים הנבערים של המרפאים הפראיים. ייתכן שעל-מנת להציל את יצוריו, יאיץ את חוקי הטבע, אך בשום פנים לא יתעלה מעל לחוקיו שלו עצמו, לא לטובתו שלו ואף לא על-מנת להרשים את אחיו בני האדם. והחלטתו זו של המאסטר הייתה סופית.

ישוע הצטער על בני עמו; היטב הוא הבין כיצד הם הובלו לצפות לבואו של המשיח, לעת שבה ”יתן הארץ פרי עשרה ריבוא, ועל גפן אחת יצמחו אלף ענפים, ובכל ענף אלף אשכולות, ובכל אשכול אלף ענבים, וכל ענב יניב מידת יין.” היהודים האמינו כי המשיח עתיד לבשר על עידן של שפע. העברים ניוונו זה מכבר ממסורות של ניסים ואגדות על נפלאות.

ישוע לא היה המשיח אשר בא להרבות את הלחם ואת היין. הוא לא בא לסעוד אך ורק את הצרכים החולפים; הוא בא לגלות את אביו שבשמים לילדיו אשר בארץ, זאת בעודו מבקש להוביל את ילדיו אשר בארץ להצטרף אליו במאמץ כן לחיות מתוך עשיית רצון האב שבשמים.

במסגרת ההחלטה הזו הציג ישוע לכל הצופים ביקום את הטיפשות והחטא המצויים בשימוש נלוז בכישורים אלוהיים ובמתת האל לצורך הגדלה עצמית, או לצרכים אנוכיים לגמרי והאדרה עצמית. זה היה חטאם של לוציפר ושל קליגאסטיה.

החלטה כבירה זו של ישוע מדגימה באופן דרמטי את האמת, כי כשלעצמם, סיפוק עצמי וסיפוק החושים לא יוכלו לגרום לאדם המתפתח להיות מאושר. בקיום האנושי קיימים ערכים גבוהים יותר – רכישת שליטה אינטלקטואלית והישג רוחני – אשר עולים בהרבה על סיפוק תאבוננו ודחפיו הפיזיים הטהורים של האדם. ראוי שהן כישוריו הטבעיים של האדם והן יכולתו יוקדשו, בראש ובראשונה, לפיתוח יכולות הדעת והרוח הגבוהות יותר שלו, ולהאדרתם של אלו.

וכך גילה ישוע ליצורים ביקומו את השיטה ואת הדרך החדשה והטובה יותר, את ערכי המוסר הגבוהים יותר של החיים, וכן את הסיפוקים הרוחניים העמוקים יותר של הקיום האבולוציוני האנושי בעולמות החלל.

7. ההחלטה השלישית

לאחר שקיבל החלטות בנוגע לנושאים כגון מזון ודאגה לצרכים הפיזיים של גופו החומרי, הדאגה לבריאותו שלו עצמו ולזו של עמיתיו, נותרו עדיין סוגיות נוספות אשר דרשו פתרון. כיצד ינהג אם יעמוד באופן אישי מול סכנה? הוא החליט לדאוג לעצמו באופן רגיל ולנקוט את אמצעי הזהירות הסבירים על-מנת למנוע את סיומה בטרם עת של הקריירה שלו בגוף בשר ודם על-פני האדמה, אך להימנע מכל התערבות על-אנושית, אם וכאשר הוא ימצא בסכנת חיים של הגוף. ובעת שגיבש את ההחלטה הזו, ישב ישוע בצלו של עץ על שפת מדף סלע אשר תהום פעורה הישר מתחתיו. הוא הבין היטב כי הוא יכול להשליך עצמו מן המדף אל התהום, וששום דבר לא היה קורה לו אילו חרג מהחלטתו הכבירה הראשונה, שלא להפעיל את

התערבותן של ההוויות השמימיות התבוניות במהלך עבודת חייו באורנטיה, ואם היה נסוג מהחלטתו השנייה ביחס לשימור העצמי שלו עצמו.

ישוע ידע כי בני עמו ציפו למשיח אשר יעמוד מעל לחוקי הטבע. הוא הכיר היטב את הפסוקים: "לֹא תִאָּזֵן אֶלֶיךָ רָעָה, וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאֶהָלָךָ. כִּי מִלֵּאכְיוֹ יִצְנֶה לְךָ, לְשִׁמְרָךָ כָּכָל דְּרָכֶיךָ. עַל כַּפִּים יִשְׁאֹנֶךָ פֶּן תִּגָּף בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ." האם ניתן להצדיק התיימרות מעין זו של ביטול חוקי הכבידה של אביו, לשם הגנה על עצמו מפגע אפשרי, או לחלופין, על-מנת לזכות באמונם של בני עמו אשר הולכו שולל? אף אם ינהג כך, ואפילו יבואו כך על סיפוקם היהודים מבקשי הסימנים, לא תהא זו התגלות של האב, אלא התערבות ממניעים מוטלים בספק בחוקי המבוססים של יקום היקומים.

אם תבינו את כל אלו, ואם תדעו כי בכל הנוגע להתנהגותו האישית סירב המאסטר לפעול מתוך הפרה של חוקי הטבע אשר הוא עצמו כונן, תדעו אל נכון כי הוא מעולם לא הלך על המים, ואף לא עשה כל דבר אחר אשר הפר את הסדר החומרי אשר באמצעותו ניהל את עולם; ראוי, כמובן, לזכור תמיד, כי לא נמצאה לו הדרך להתמודד לגמרי עם חוסר השליטה באלמנט הזמן, בהקשר של אותם נושאים אשר הפקיד בסמכותו של המכוון אשר הפך אישי.

במהלך כל חייו הארציים נשאר ישוע נאמן להחלטתו זו. בלא קשר לדרישות אשר דרשו ממנו הפרושים במפגיע למתן סימן, או לשומרים במקום שבו הוא נצלב – אשר התגרו בו וקראו לו לרדת מן הצלב – הוא דבק בנאמנות בהחלטה אשר קיבל כעת, ביושבו למורדות הגבעה.

8. ההחלטה הרביעית

הבעיה הגדולה הבאה אשר עמה התמודד אל-אדם זה, ושעליה החליט בהתאם לרצונו של האב שבשמים, נגעה לשימוש בכוחותיו העל-אנושיים לצורך משיכת תשומת הלב של אחיו בני האדם, וכדי לגרום להם לנהות אחריו. האם ישתמש באופן כלשהו בכוחותיו ביקום על-מנת לספק את מאוויי היהודים אל יוצא-הדופן והפלאי? הוא החליט שלא לעשות זאת. הוא החליט כמדיניות להימנע מכל הדברים הללו, ולא להשתמש בהם בעת מימוש משימתו, או כדי לגרום לבני האדם לשית לבם אליו. והוא דבק בעקביות בהחלטתו זו. ואפילו כאשר התיר, פעמים רבות, את התרחשותם של סעדי חסד הכרוכים בקיצור-זמן, הוא כמעט תמיד הזהיר את אלו אשר קיבלו את החסד הזה לבל יספרו לאיש את אשר קיבלו הם. ולעולם הוא סירב להתייחס לאתגר של אויביו, אשר "שאלו ממנו אות" כהוכחה לאלוהיותו ולהדגמתה.

בחוכמתו צפה ישוע כי ניסים ונפלאות ישיגו אך ורק נאמנות כלפי חוץ, כזו המגיעה מתוך שתודעתו החומרית של האדם מוכה בתדהמה; מעשים מעין אלו לא יגלו את האל ואף לא יצילו את האדם. הוא סירב לשמש כעושה נפלאות גרידא. הוא החליט לעסוק במשימה אחת בלבד – כינונה של מלכות שמים.

ומכיוון שישוע היה הן אדם והן אל, במהלך כל הדיאלוג החשוב הזה שבו הוא התייחד עם עצמו, השתתף כל העת היסוד האנושי אשר שואל וכמעט מטיל ספק. היה זה ברור שהיהודים לעולם לא יקבלו אותו כמשיח, אם לא יחולל ניסים. ומלבד זאת, אילו רק יסכים לחולל פלא על-טבעי אחד, הדעת האנושית תדע בוודאות כי יהא זה בכפוף לדעת אלוהית אמיתית. האם העובדה שהדעת האלוהית מוותרת ליסוד בדעת האנושית אשר מטיל ספק, תעמוד בקנה אחד עם "רצון האב"? ישוע החליט שלא, וציין את נוכחותו של המכוון אשר הפך אישי כהוכחה מספקת לאלוהיות המצויה בשותפות עם האנושיות.

ישוע הרבה לנסוע; הוא זכר את רומא, את אלכסנדריה ואת דמשק. הוא הכיר את השיטות של העולם – כיצד השיגו אנשים את מבוקשם בפוליטיקה ובמסחר באמצעות פשרה ודיפלומטיה. האם הוא ישתמש בידע הזה על-מנת לקדם את משימתו על-פני האדמה? לא ולא! ובדומה לכך, הוא החליט כי בעת כינונה של המלכות, הוא לא יתפשר כלל עם מנהגי העולם ולא יושפע מן העשירים. ושוב הוא בחר להסתמך אך ורק על רצון האב.

ישוע היה מודע לחלוטין לקיצורי הדרך אשר עמדו לרשות אחד בעל יכולות כשלו. הוא הכיר צורות רבות שבהן יוכל למשוך את תשומת לב האומה, ואת זו של העולם כולו, ולמקד אותן מידית בו עצמו. בקרוב עמדו לחגוג את חג הפסח בירושלים; המוני מבקרים עתידים לצבוא על העיר. הוא יכול פשוט להעפיל אל גג המקדש ונוכח הקהל המשתומם אשר נאסף שם לצעוד באוויר; זהו סוג המשיח שלו הם ציפו. אך לאחר מכן, הוא יאכזב אותם, מכיוון שלא הגיע על-מנת לכוון מחדש את שושלת דוד. והוא ידע על אודות חוסר התוחלת אשר בשיטתו של קליגאסטיה, לנסות ולהקדים את מהלכה של הדרך הטבעית, האיטית והבטוחה להגשמתה של התכלית האלוהית. ושוב, בן האדם קד בהכנעה כלפי דרכו של האב, רצונו של האב.

ישוע בחר לכוון את מלכות השמים בלב האנושות באמצעות השיטות הטבעיות, הרגילות, הקשות והמאתגרות, ממש בדרך שבה יידרשו בהמשך ילדיו אשר בארץ להמשיך ולפעול להרחבתה ולהגדלתה של אותה מלכות שמימית. זאת כי היטב ידע בן האדם כי "רַק בְּצָרוֹת רַבּוֹת יִבּוֹאוּ בְּנֵי כָל הַדּוֹרוֹת אֶל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים." ישוע נבחן כעת במבחן הכביר של האדם בן התרבות, להיות בעל עוצמה ולסרב בהתמדה להשתמש בה למטרות אנוכיות או לתועלת עצמית גרידא.

כאשר אתם מתייחסים אל חייו ואל התנסותו של בן האדם, ראוי לזכור כל העת כי בן האל התגשם בדמות אדם בן המאה הראשונה, ולא בדמותו של אדם בן המאה העשרים, או כל מאה אחרת. כוונתנו בכך היא להציג את הרעיון שכישרויו האנושיים של ישוע נרכשו באופן טבעי. הוא היה תוצר של הגורמים התורשתיים והסביבתיים של תקופתו, אשר אליהם נוספו ההשפעות של הכשרתו ושל חינוכו. אנושיותו הייתה אותנטית וטבעית, ונגזרה וניזונה לחלוטין מן הגורמים אשר קדמו לה, ומן הרמה האינטלקטואלית והתנאים החברתיים והכלכליים אשר שררו הלכה למעשה באותה

תקופה ובאותו דור. ואף כי בהתנסותו של אל-אדם זה תמיד התקיימה האפשרות שהדעת האלוהית תתעלה מעל לאינטלקט האנושי, בשעה שפעלה דעתו האנושית, היא פעלה ממש כשם שהייתה פועלת דעתו של בן-תמותה אמיני תחת התנאים האנושיים אשר שררו באותם ימים.

ישוע הדגים לכלל העולמות אשר ביקומו העצום, עד כמה מטופש ליצור מצבים מלאכותיים לשם הפעלת סמכות באופן שרירותי, או להשתמש באופן בלתי-ראוי בעוצמה יוצאת-דופן לשם קידום של ערכי מוסר, או האצת ההתפתחות הרוחנית. ישוע החליט ששימתו על-פני האדמה לא תהא בבחינת חזרה על האכזבה משלטון המכבים. הוא סירב להזנות את יכולותיו האלוהיות על-מנת לרכוש פופולאריות שלא הגיעה לו, או לשם רכישת עוצמה פוליטית. הוא לא יעודד את התמרתה של האנרגיה האלוהית והיצירתית לכדי עוצמה לאומית או יוקרה בינלאומית. ישוע מנצרת סירב להתפשר אל מול הרוע, ואף פחות מזה לחבור לחטא. המאסטר שמר אמונים באופן החוגג את רצונו של האב, ונאמנות זו עמדה מעל לכל שיקול ארצי וחולף אחר.

9. ההחלטה החמישית

לאחר שיישב בדעתו את הסוגיות אשר נגעו ליחסו אל חוקי הטבע ולעוצמה הרוחנית, הוא הפנה כעת את תשומת לבו לבחירת השיטות שבאמצעותן יכריז על מלכות האל ויכונן אותה. יוחנן כבר החל במלאכה הזו; כיצד עשוי הוא להמשיך ולהעביר את המסר? כיצד עליו להשתלט על פועלו של יוחנן? כיצד עליו לארגן את חסידיו כך שיפעלו ביעילות וישתפו פעולה בתבונה? ישוע קיבל כעת את ההחלטה הסופית אשר תמנע ממנו מלהתייחס לעצמו בהמשך כמשיח היהודים, או לפחות כמשיח כפי שהמושג הובן בקרב הציבור הרחב של אותה עת.

היהודים שיוו לעיני רוחם משיח אשר יביס בעוצמה פלאית את אויבי ישראל ויכונן את היהודים כשליטי העולם, חופשיים מכל כיבוש ומכל דיכוי. ישוע ידע כי תקווה מעין זו לעולם לא תתממש. הוא ידע כי מלכות שמים עוסקת בחיסול הרוע בלבבות האנשים, ושהיא לחלוטין עניין רוחני. הוא שקל האם ראוי לייסד את המלכות באמצעות מפגן עוצמה מרהיב ומסנוור – פעולה מעין זו הייתה בהחלט מתוקף סמכותו של מיכאל – אך הוא החליט החלטה נחרצת שלא לעשות כן. הוא לא ינקוט בשיטותיו המהפכניות של קליגאסטיה. הוא זכה, באופן פוטנציאלי, בעולם, מתוך קבלת רצון האב, והוא התכוון לסיים את עבודתו באופן שבו הוא החל אותה, כבן האדם.

לא תוכלו לשער בדמיונכם מה היה קורה באורנטיה אילו היה מחליט אל-אדם זה, אשר כעת עמדה לרשותו, באופן פוטנציאלי, כלל העוצמה אשר בשמים ובארץ, להניף את נס הריבונות, ולהציע את חטיבות מחוללי הנפלאות שלו כבמצעד צבאי לפעולה! אך לא הוא יתפשר. הוא לא ישרת את הרוע באופן שהסגידה לאל תוכל לנבוע ממנו. הוא יעשה את רצון האב. ובפני היקום הצופה בו, הוא יכריז, "לְהִיָּה אֱלֹהִים תִּשְׁתַּחֲוֶה, וְאוֹתוֹ לְבַדּוֹ תַעֲבֹד".

ובחלוף הימים ראה ישוע בבהירות הולכת וגוברת איזה סוג של מגלה-אמת הוא עתיד להיות. הוא הבחין בכך שדרכו של האל אינה עתידה להיות הדרך הקלה. הוא החל להבין כי כוס שארית התנסותו האנושית עלולה להיות מרה, אך הוא החליט לשתות אותה.

ואפילו דעתו האנושית מנופפת לשלום לכס המלך דוד. צעד אחר צעד הולכת דעת אנושית זו בנתיב האלוהי. הדעת האנושית עדיין שואלת שאלות, אך היא מקבלת ללא עוררין את התשובות האלוהיות כפסק-דין סופי בחיים המשותפים הללו, שבהם הוא חי כאדם בינות לאנשים בעולם, בעוד שכל העת הוא מכפיף עצמו ללא-סייג לרצונו הנצחי והאלוהי של האב.

רומא הייתה שפחתו של העולם המערבי. כאשר בן האדם התבודד בגפו והחליט את ההחלטות החשובות האלה, ובשעה שצבאות השמים סרים לפקודתו, הוא ייצג את ההזדמנות האחרונה אשר הייתה ליהודים להשיג שליטה עולמית; אך יהודי זה, אשר נולד על-פני האדמה וניחן במידה כה עצומה של חוכמה ושל עוצמה, סירב להשתמש ביכולות אשר עמדו לרשותו ביקום על-מנת להאדיר את עצמו או להמליך את בני עמו. הוא ראה, כפי שנאמר, "את כל ממלכות תבל", והייתה ברשותו העוצמה לאחוז בהן. הגבוהים ביותר של עדנטיה מסרו לידיו את כלל העוצמה הזו, אך הוא לא רצה בה. ממלכות תבל היו כזוטר בעיני הבורא והריבון של יקום. הייתה לו אך ורק מטרה אחת, והיא המשך גילוי האל לאדם, ייסודה של הממלכה, שלטון האב השמימי בלבבות בני המין האנושי.

ישוע סלד מן הרעיון של קרבות, עימותים והרג; הוא לא יתיר דבר מכל אלה. הוא יופיע על-פני האדמה כנסיך השלום על-מנת לגלות את אל האהבה. לפני שהוטבל, שוב הוא סירב להצעת הקנאים לעמוד בראש מרד כנגד הרומאים המדכאים. וכעת הוא קיבל את החלטתו הסופית באשר לפסוקים אשר לימדה אותו אמו, כגון: "וְהָיָה אָמֵר אֵלַי, בְּנִי אַתָּה; אֲנִי הָיִים יְלֻדְתִּיךָ. שָׁאֵל מִמֶּנִּי וְאֶתָּנָה גֹוִים, נִחַלְתָּךְ וְאַחֲזַתָּךְ אֶפְסִי אֶרֶץ. תִּרְעַם בְּשִׁבְט בְּרָזָל; כָּכִיל יוֹצֵר תִּנְפָצָם."

ישוע מנצרת הגיע למסקנה שהתיאורים הללו לא התייחסו אליו. לבסוף ובאופן סופי, דעתו האנושית של בן האדם טאטאה הצידה את כל הסתירות והקשיים המשיחיים הללו – את כתבי הקודש של העברים, את החינוך אשר קיבל מהוריו, את מה שלימד החזן, את ציפיות היהודים ואת כמיהותיו האנושיות; הוא החליט אחת ולתמיד מה תהא דרכו. הוא ישוב אל הגליל ובשקט יתחיל להכריז על הממלכה, ויסמוך על אביו (המכוון אשר הפך אישי) שידאג לפרטי התוכנית מדי יום ביומו.

באמצעות ההחלטות האלה, בכך שסירב להשתמש במבחנים חומריים לשם פתרון בעיות רוחניות, וכאשר סירב להתיימר להפר את חוקי הטבע, העמיד ישוע דוגמא ראויה לכל אדם בכל עולם ברחבי יקום עצום. ובעת שסירב לאחוז בעוצמה ברת-חלוף כהקדמה לתהילה רוחנית, הוא הציג

דוגמא מעוררת השראה של נאמנות ליקום ושל אצילות מוסרית.

אילו היו בלבו של בן האדם ספקות כלשהם באשר למשימתו ולטיבה בשעה שהוא טיפס על הגבעות לאחר הטבלתו, לא נותר מאלו דבר כאשר הוא שב אל אחיו, לאחר ארבעים ימים של התבודדות ושל קבלת החלטות.

ישוע גיבש תוכנית לשם כינונה של מלכות האב. הוא לא ייענה לדרישות הריצוי הפיזיות של העם. הוא לא יחלק לחם להמונים, כפי שראה לאחרונה שהדבר נעשה ברומא. הוא לא ימשוך תשומת לב אל עצמו באמצעות ניסים ונפלאות, אף-על-פי שהיהודים ציפו בדיוק למשיח מסוג זה. והוא אף לא ישכנע אחרים לקבל את המסר הרוחני באמצעות מפגן של סמכות פוליטית או של עוצמה גשמית.

בכך שדחה את כל השיטות האלה, אשר היו מעצימות את המלכות הבאה בעיני היהודים אשר ציפו לה, וידא ישוע כי אותם יהודים ממש ידחו – בוודאות ובאופן מוחלט – את כל אשר יאמר בנוגע לסמכותו ולאלוהיותו. ומכיוון שישוע ידע את כל אלה, הוא ביקש למנוע מראשוני חסידי מלהתייחס אליו כאל המשיח.

במהלך כל תקופת עבודתו הציבורית, הוא נאלץ להתמודד מול שלושה מצבים חוזרים ונשנים: התביעה לקבל מזון, ההתעקשות על ניסים והבקשה הסופית שיותר לחסידי להכתירו למלך. אך ישוע מעולם לא נסוג מן ההחלטות אשר קיבל במהלך ימי התבודדותו בגבעות פְּרָאָה.

10. החלטה השישית

ביום האחרון של ההתבודדות הזכורה שלו, בטרם ירד בן האדם מן ההר על-מנת להצטרף אל יוחנן ואל תלמידיו, הוא קיבל את החלטתו האחרונה. ובאלה המילים הוא מסר אותה למכוונן אשר הפך אישי, "ובכל העניינים האחרים, כבאלו שעליהם כבר החלטתי ורשמתי, הנני מבטיח לך כי אהיה כפוף לרצונו של אבי." ולאחר דברים אלו, הוא ירד מן ההר. ופניו נהרו בהילת הניצחון הרוחני וההישג המוסרי.

הספר של אורנטיה

מסמך 137

זמן ההמתנה בגליל

מוקדם בבוקר של יום שבת, ה-23 בפברואר לשנת 26 לספירה, ירד ישוע מן הגבעות והצטרף אל חבורתו של יוחנן אשר חנתה בפלג. כל אותו יום התרועע ישוע עם ההמון. הוא סעד נער שנפל ונפצע, והלך איתו לפלה, הכפר הסמוך, על-מנת להשיב את הנער בבטחה אל חיק הוריו.

1. בחירת ארבעת השליחים הראשונים

במהלך השבת הזו, בילו שניים מתלמידיו המובילים של יוחנן זמן רב עם ישוע. מכל חסידיו של יוחנן, אדם בשם אנדראס הוא אשר התרשם מישוע באופן העמוק ביותר; הוא נלווה אליו במסעו לפלה, המסע להשבת הנער הפצוע. בדרך חזרה למקום המפגש עם יוחנן הוא שאל את ישוע שאלות רבות, ומעט בטרם הגיעו אל יעד, השניים עצרו לשיחה קצרה, שבמהלכה אמר אנדראס: "צפיתי כך מאז שהגעת לכפר נחום, ואני מאמין שאתה הוא המורה החדש. ואף כי אינני מבין לגמרי את תורתך, גמרתי אומר ללכת אחרך; לרגליך אשב עד אשר אדע את כל האמת על אודות הממלכה החדשה." ובלב חפץ קיבל ישוע את אנדראס כשליח הראשון, הראשון בקבוצת השנים-עשר אשר עתידה לפעול עמו ולכונן את ממלכת האל החדשה בלבבות בני האדם.

אנדראס צפה בשקט בעבודתו של יוחנן והאמין בה בכנות. ולאנדראס היה אח מוכשר ונלהב בשם שמעון, אשר היה אחד מתלמידיו המובילים של יוחנן. ולא תהיה זו טעות לומר כי שמעון היה מתומכיו הראשיים של יוחנן.

מעט קט לאחר שישוע ואנדראס שבו למחנה, חיפש אנדראס את אחיו, שמעון, ובעת שלקח אותו הצידה, הודיע לו שגמר אומר בדעתו כי ישוע הינו המורה הגדול, וכי הוא ביקש להתקבל כתלמידו. הוא המשיך ואמר שישוע קיבל את הצעתו, והציע לו (לשמעון) לנהוג באותו אופן, קרי לגשת אל ישוע ולהציע את עצמו לשירות הממלכה החדשה. וכך אמר שמעון: "מאז שהוא הגיע לעבוד בבית המלאכה של זבדיה, האמנתי כי נשלח מעם האל, אך מה יהיה עם יוחנן? האם עלינו לנטוש אותו? האם זהו הדבר הנכון לעשות?" ומיד הם החליטו ללכת ולהיוועץ ביוחנן. יוחנן התעצב נוכח המחשבה שיאבד שניים משובי יועציו ותלמידיו המבטיחים ביותר, אך ענה באומץ לשאלותיהם, ואמר: "זוהי רק ההתחלה; עוד מעט תסתיים מלאכתי, וכולנו נהיה לתלמידיו." ואז אותה אנדראס לישוע לסור הצידה והודיע לו כי אחיו מבקש אף הוא להצטרף לשירות הממלכה החדשה. ובעת שישוע קיבל את שמעון כשליחו השני, הוא אמר: "שמעון, ההתלהבות שלך ראויה לציון, אך היא מסוכנת לעבודת הממלכה. הנני מתריע בך לחשוב יותר כאשר אתה מדבר. אשנה את שמך לפטרוס."

הוריו של הנער אשר נפצע, שהתגוררו בפלה, הציעו לישוע לבלות את הלילה אתם ולהפוך את ביתם לביתו, והוא נעתר להזמנתם. בטרם עזב את אנדראס ואת אחיו, אמר להם ישוע: "מחר, מוקדם בבוקר, נלך לגליל."

לאחר שישוע שב לפלה למשך הלילה, ובעוד שאנדראס ושמעון עדיין משוחחים על אודות האופן שבו ישרתו בכינונה של הממלכה הקרבה, הגיעו אליהם יעקב ויוחנן, בניו של זבדיה, לאחר שחזרו מחיפוש ארוך ועקר אחר ישוע בגבעות. יעקב ויוחנן התעצבו כאשר שמעו את שמעון פטרוס מספר כיצד הוא ואחיו, אנדראס, התקבלו כיועציה הראשונים של הממלכה החדשה, וכי הם עתידים לצאת למחרת היום עם המאסטר החדש שלהם אל הגליל. הם הכירו את ישוע מזה זמן-מה והם אהבו אותו. הם חיפשו אחריו במשך ימים ארוכים בגבעות, ואילו כעת, מששבו, נודע להם כי העדיפו אחרים על-פניהם. הם שאלו לאן הלך ישוע ומיהרו למצוא אותו.

כאשר הגיעו למקום שבו שהה, ישוע כבר ישן, אך הם העירוהו ואמרו: "כיצד ייתכן הדבר שבעוד שאנו, אשר חיינו אתך במשך זמן כה רב, מחפשים אחרך בגבעות, אתה מעדיף אחרים על-פנינו ובוחר באנדראס ובשמעון כעמיתך הראשונים בממלכה החדשה?" ענה להם ישוע: "היו שקטים בלבבכם, ושאלו את עצמכם, 'מי הנחה אתכם לחפש אחר בן האדם בעת שהוא שעסך בענייני אביו?'" ולאחר שסיפרו לו ממושכות על אודות מהלך חיפושיהם בגבעות, הנחה אותם ישוע כך: "לא בגבעות תבקשו את סוד הממלכה החדשה, כי אם בלבבכם. הוא אשר חיפשתם כבר היה בנשמותיכם. אכן הנכם אחי – אין לי כל צורך לקבל אתכם – אתם כבר הנכם בממלכה, על-כן שימחו ואף התכוננו לצאת עמנו מחר לגליל." יוחנן העז ושאל, "אך מאסטר, האם יעקב ואנוכי נהיה עמיתך בממלכה החדשה, ממש כשם שאנדראס ושמעון הם עמיתך?" וישוע ענה להם, תוך שהוא מניח את ידיו על כתפי כל אחד מהם: "אחי, אתם כבר הייתם איתי ברוח הממלכה, ואפילו בטרם אלו האחרים שטחו את בקשתם להתקבל. אתם, אחי, לא נדרשתם לבקש להיכנס לממלכה; הייתם שם איתי מלכתחילה. אנשים עלולים לחשוב שאחרים הקדימו אתכם, אך בלבבי מניתי אתכם במועצות

הממלכה, ואפילו בטרם חשבתם לבקש זאת ממני. ואף הייתם עשויים להיות הראשונים מבין האנשים, אילולא נעדרתם בעת שחיפשתם את זה אשר לא אבד, מתוך כוונה טובה ומיוזמתכם שלכם. בממלכה אשר בוא תבוא, אל נא תשימו לב לדברים אשר גורמים לכם לחרדה, אלא העסיקו את עצמכם כל העת בעשיית רצונו של האב אשר בשמים."

יעקב ויוחנן קיבלו את הנזיפה ברוח טובה; מעולם הם לא התקנאו עוד באנדראס ובשמעון. והם התכוונו לצאת לגליל למחרת בבוקר, יחד עם שני השליחים הנוספים. מאותו יום ואילך, המונח "שליח" שימש על-מנת להבחין במשפחת היועצים, אשר בחר ישוע מקרב המוני התלמידים המאמינים אשר הלכו בעקבותיו מאוחר יותר.

מאוחר באותו הערב שוחחו יעקב, יוחנן, אנדראס ושמעון עם יוחנן המטביל, ועם דמעות בעיניו, אך בקול יציב, שחרר הנביא הנאמן מיהודה שניים מבכירי תלמידיו על-מנת שאלו יהפכו לשליחיו של הנסיך הגלילי של הממלכה הקרבה.

2. בחירתם של פיליפוס ושל נתנאל

בבוקר יום ראשון, ה-24 בפברואר, שנת 26 לספירה, נפרד ישוע מיוחנן המטביל על שפת הנהר בסמוך לפלה, ומעולם הם לא נפגשו עוד בגוף.

באותו יום, בעוד שישוע וארבעת שליחיו-תלמידיו יצאו לכיוון הגליל, התרחשה סערה גדולה במחנה חסידיו של יוחנן. הפיצול הגדול הראשון עמד להתרחש. יום קודם לכן הכריז יוחנן בפני אנדראס ובפני עזרא כי ישוע היה הגואל. אנדראס החליט ללכת אחר ישוע, ואילו עזרא דחה את הנגר השקט מנצרת, וטען בפני חבריו, "הנביא דניאל הכריז כי הנה עם ענני השמים יהיה פא פֶּבֶן אָדָם בְּכָבוֹד וְיָקָר". לא יוכל נגר זה מנצרת, בנאי הסירות מכפר נחום, להיות הגואל. האם מנצרת תוכל לבוא מתת אלוה שכוז? ישוע זה הינו קרוב משפחתו של יוחנן, ובשל טוב לבו של מורנו, הוא הולך שולל. הבה נתרחק ממשח שקרי זה." כאשר יוחנן גער בעזרא על דבריו אלו, לקח זה עמו רבים מן החסידים ומיהר דרומה. וקבוצה זו המשיכה להטביל בשמו של יוחנן, ולבסוף הקימה כת של אלו אשר האמינו ביוחנן, אך סירבו לקבל את ישוע. שריד לקבוצה הזו נותר במסופוטמיה עד עצם היום הזה.

בעוד שהצרות האלה מתרחשות בקרב חסידיו של יוחנן, ישוע וארבעת תלמידיו-שליחיו כבר היו הרחק משם, בדרכם לגליל. בטרם חצו את הירדן, על-מנת להגיע לנין ומשם אל נצרת, נשא ישוע את עיניו וראה במעלה הדרך את פיליפוס מבית-צידה ואת חברו פוסעים לקראתם. ישוע הכיר את פיליפוס מזה זמן-מה, והוא אף היה מוכר היטב לכל ארבעת השליחים החדשים. הוא ונתנאל היו בדרכם לביקור אצל יוחנן, בפלה, בכדי ללמוד על אודות ממלכת האל הקרבה הנודעת, והוא שמח לקראת ישוע. פיליפוס העריץ את ישוע עוד מראשית ימיו של זה בכפר נחום. אך נתנאל, אשר התגורר בכנא אשר בגליל, לא הכיר את ישוע. פיליפוס התקדם אל עבר חבריו בכדי לברכם, בעוד שנתנאל שכב לנוח לצד הדרך בצלו של עץ.

פטרוס לקח את פיליפוס הצדה והסביר לו שהם – כאשר הכוונה לעצמו, לאנדראס, ליעקב וליוחנן – הפכו לעמיתיו של ישוע בממלכה החדשה. הוא האיצ בו להתנדב לשירות. פיליפוס נמצא בדילמה. מה עליו לעשות? כאן, לצד הדרך שליד הירדן וללא כל התרעה מוקדמת, הגיע הרגע שלו לקבל באופן מידי את ההחלטה המשמעותית ביותר בחיים שלמים. בזמן הזה הוא החל לשוחח שיחה ערה עם פטרוס, אנדראס ויוחנן, בעוד שישוע תיאר בפני יעקב את המסע דרך הגליל לעבר כפר נחום. לבסוף הציע אנדראס לפיליפוס, "למה שלא תשאל את המאסטר?"

לפתע הבין פיליפוס כי ישוע היה אדם בעל שיעור קומה וייתכן שאף המשיח, והוא החליט לקבל את עצתו של ישוע בנושא הזה; הוא הלך אליו ישירות ושאל: "המורה, האם עלי ללכת אל יוחנן, או להצטרף אל חבריי אשר הולכים אחריך?" וישוע ענה: "בוא אחרי." פיליפוס היה נרגש בשל הביטחון שמצא את הגואל.

וכעת סימן פיליפוס לקבוצה להישאר במקומה, בעוד שהוא מיהר חזרה לבשר לחברו נתנאל על החלטתו. נתנאל עדיין ישב תחת עץ התות ושקל בדעתו את כל הדברים הרבים אשר שמע על אודות יוחנן המטביל, הממלכה הקרבה והמשיח המיוחל. פיליפוס קטע את מחשבותיו וקרא, "מצאתי את הגואל, הוא אשר עליו כתבו משה והנביאים, ואשר עליו בישר יוחנן." נתנאל הרים את מבטו ושאל, "מנין בא מורה זה?" ענה לו פיליפוס, "זהו ישוע בן-יוסף מנצרת, הנגר, אשר גר לאחרונה בכפר נחום." ואז, מעט הלום, שאל נתנאל, "המנצרת יכול לצאת טוב שכזה?" אך פיליפוס רק אחז בזרועו ואמר, "בוא וראה."

פיליפוס הוביל את נתנאל אל ישוע, אשר התבונן בטוב בפניו של האדם אשר נמלא ספק אמיתי, ואמר: "הנה בָּאָמֶת בֶּן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֵין-בּוֹ רָמְיָה. בוא אחרי." ונתנאל, נפנה אל פיליפוס ואמר: "הצדק עמך. אכן מאסטר זה. אף אני אחריך אלך, אם אמצא ראוי." וישוע הנהן לעברו של נתנאל וחזר ואמר, "בוא אחרי."

וישוע כבר אסף מחצית מקבוצת עמיתיו הקרובים העתידית, חמישה אנשים אשר הכירו אותו זמן-מה וזר אחד, נתנאל. וללא כל שיהוי נוסף, הם חצו את הירדן, ועברו דרך הכפר נין בדרכם אל נצרת, שאליה הם הגיעו מאוחר באותו ערב.

באותו לילה שהו כולם בביתו של יוסף, בית ילדותו של ישוע. עמיתיו של ישוע כלל לא הבינו מדוע המורה החדש שלהם כה טרוד בחיסול של כל שריד וזכר למה שכתב ושנמצא ברחבי הבית, כדוגמת עשרת הדיברות ואמרות שפר אחרות. אך מעשה זה, יחד עם העובדה כי מעולם לאחר מכן הם לא ראו אותו כותב דבר – אלא על אבק, או על חול – חרטו רושם עמוק בדעתם.

3. הביקור בכפר נחום

למחרת היום שילח ישוע את שליחיו לכנא, מכיוון שכולם היו מוזמנים לחתונה של אחת מן הצעירות הידועות בכפר, בעוד שהוא עצמו מיהר לבקר את אמו ביקור חטוף בכפר נחום ועצר במגדל לבקר את אחיו יהודה.

בטרם עמיתיו החדשים של ישוע עזבו את נצרת, הם סיפרו ליוסף ולבני משפחתו האחרים של ישוע על אודות המאורעות הנפלאים אשר התרחשו לאחרונה, וביטאו בחופשיות את אמונתם, כי ישוע הינו המשיח המיוחל. ובעת שבני משפחתו אלו של ישוע שוחחו על אודות הדברים הללו, אמר יוסף: "אולי אחרי ככלות הכול אימא צדקה – אולי אחינו המוזר אכן הינו המלך הבא."

יהודה נכח בהטבלתו של ישוע, ויחד עם אחיו יעקב הפך למאמין נחוש במשימתו של ישוע על-פני האדמה. ואף כי הן יעקב והן יהודה תהו בנוגע לטיב משימת אחיהם, אמם החייתה את כל תקוותיה מלפנים, הנוגעות לכך שישוע הינו המשיח בן-דוד, והיא חיזקה את בניה להאמין כי אחיהם אכן הינו גואל ישראל.

ואף-על-פי שישוע הגיע אל כפר נחום בליל יום שני, הוא לא הלך אל ביתו שלו, שם התגוררו יעקב ואמו, אלא הלך הישר אל בית משפחת זבדיה. כל חבריו בכפר נחום ראו את השינוי הגדול והנעים אשר חל בו. פעם נוספת הוא נראה עליז יחסית ודמה יותר לעצמו, כפי שהיה בשנים המוקדמות יותר בנצרת. בשנים שלפני הטבלתו ובתקופת ההתבודדות אשר לפני ולאחריה, הוא הפך יותר ויותר רציני ומרוכז בעצמו. כעת חשו כולם כי הוא חזר להיות יותר כפי שהיה בעבר. ואף כי שוב היה עליז ושמח, אכן היה בו דבר-מה בעל חשיבות משוכה בהדר, דבר-מה מרומם.

מרים הייתה אחוזת ציפייה והתרגשות. היא ציפתה לכך שכבר בקרוב תתממש הבטחתו של גבריאל. היא ציפתה לכך שבקרוב פלשתינה כולה תוכה בתדהמה, בשעה שיתגלה בנה כמלכם העל-טבעי של היהודים. אך ישוע רק חייך אל מול מטר השאלות אשר המטירו עליו יעקב, יהודה וזבדיה, ואמר: "מוטב שאמתין כאן קמעה; עלי לעשות את רצון אבי אשר שבמרומים."

למחרת, ביום שלישי, הלכו כולם אל כנא, לחתונתה של נעמי, אשר תוכננה ליום המחרת. ולמרות אזהרותיו החוזרות ונשנות של ישוע, כי לא יספרו לאיש על אודותיו "עד אשר תגיע שעתו של האב", הם התעקשו להפיץ בשקט את החדשות וסיפרו כי מצאו את הגואל. כל אחד מהם היה בטוח כי ישוע יכריז על סמכותו המשיחית בחתונה המתוכננת בכנא, וכי יעשה זאת בעוצמה כבירה ותוך מפגן רב-הוד של גדולה. הם זכרו את מה שסופר להם על התופעה אשר התרחשה בשעת הטבלתו, והם האמינו כי שארית דרכו על-פני האדמה תתאפיין בעוד ועוד מפגנים על-טבעיים של ניסים ונפלאות. בהתאם לכך, כלל תושבי האזור התכוננו להתאסף יחדיו בכנא לסעודת הכלולות של נעמי ויואב, בנו של נתן.

מזה שנים שמרים לא הייתה שמחה כך-כך. היא הלכה לכנא כמלכה הצועדת לקראת הכתרתו של בנה. מאז היה בן שלושה-עשרה, לא ראו אותו בני משפחתו של ישוע כל-כך חסר דאגות ושמח, כל-כך מתחשב ומבין לרצונות ולבקשות עמיתיו, ואוהד באופן נוגע ללב. ולפיכך התלחשו בינם לבין עצמם, ובקבוצות קטנות, תמהים מה עומד כעת לפתחם. מה יעשה כעת אדם מוזר זה? כיצד הוא יקדם את הדר הממלכה הממששת ובאה? והם התרגשו כולם נוכח הידיעה כי הם עתידים להיות נוכחים בהתגלות כוחו ועוצמתו של אלוהי ישראל.

4. החתונה בכנא

עד צהרי יום רביעי, הגיעו והתאספו בכנא כמעט אלף אורחים, יותר מפי ארבעה מאלו אשר הוזמנו לחתונה. היהודים נהגו לערוך חתונות בימי רביעי, וההזמנות נשלחו אל רחבי החבל כחודש ימים לפני החתונה. לפני הצהריים, וכן בשעות אחר-הצהריים המוקדמות, נדמה היה כי דובר יותר בקבלת פנים עבור ישוע מאשר בחתונה. כולם רצו לברך את הגילי הזה, המפורסם באופן יחסי, והוא נהג באדיבות עם כולם, צעירים וזקנים, גויים כיהודים. וכולם שמחו כאשר ישוע הסכים להוביל את מצעד החופה.

כעת ישוע היה מודע לחלוטין באשר לקיומו האנושי, באשר לקיום האלוהי הקודם, ולמעמד המשולב, או הממוזג, שבין הטבע האנושי לזה האלוהי. בקלילות מושלמת הוא יכול היה למלא ברגע אחד את תפקיד האדם, ומיד לאחר מכן ליטול לעצמו את הזכויות המוקנות לטבע של אישיותו האלוהית.

וככל שחלף היום, התברר לישוע יותר ויותר כי האנשים ציפו ממנו למעשה נס כלשהו; ובייחוד הוא הבין כי בני משפחתו וששת תלמידיו-שליחיו ציפו ממנו להכריז על הממלכה המתקרבת במופע מדהים ועל-טבעי כלשהו.

בשעות אחר-הצהריים המוקדמות זימנה מרים את יעקב אליה, ויחד הם העזו ופנו אל ישוע על-מנת לשאול אותו שמא יסכים לסמוך עליהם וליידע אותם באיזו שעה ובאיזה חלק של טקסי החתונה בכוונתו להציג עצמו כאחד "העל-טבעי". ומיד לאחר ששאלו זאת, הבחינו שעוררו אצלו את ההתמרמרות האופיינית לו. והוא רק אמר: "אם תאהבוני, כי אז תסכימו להמתין עמי בשעה שאמתין אני לרצון אבי שבשמיים." ואולם, הייתה זו הבעת פניו אשר העידה על רהיטות הנזיפה.

עבור ישוע האנושי, היווה צעד זה של אמו אכזבה גדולה, והוא התפכח מאד מתגובתו שלו להצעתה כי יאות להפגין את אלוהיותו באופן חיצוני כזה או אחר. היה זה אחד מן הדברים אשר הוא החליט להימנע מלעשותם בעת שהתבודד בגבעות לפני זמן לא רב. מרים הייתה מדוכאת במשך מספר

שעות. היא אמרה ליעקב: "אני לא יכולה להבין אותו; מה פשר כל הדבר זה? האם לא יהיה סוף להתנהגותו המזוהה?" יעקב ויהודה ניסו לנחם את אמם, בעוד שישוע פרש למשך שעה של התבודדות. ואולם, כאשר הוא שב לאסיפה, שוב הוא היה שמח ועליז לבב.

החופה נמשכה תוך ציפייה מתוחה, אך הטקס כולו נמשך ללא כל תנועה, או אפילו מילה, מצד אורח הכבוד. ואז נלחש כי הנגר ובנאי הסירות, זה אשר יוחנן כינה "הגואל", יפגין את כוחותיו במסגרת החגיגות במהלך הערב, ואולי במהלך סעודת החופה. ואולם, כל הציפיות האלה הוסרו ביעילות מדעתם של ששת התלמידים-שליחים, בשעה שישוע זימן אותם יחדיו, ממש לפני סעודת החופה, ובכנות גדולה אמר להם: "אל נא תחשבו בלבבכם כי באתי למקום הזה לחולל פלאות למען הסקרנים, או למען שכנע את הספקנים. באנו לכאן דווקא להמתין לרצונו של אבינו שבשמיים." אך כאשר מרים והאחרים ראו אותו מתייעץ עם עמיתיו, הם השתכנעו עד תום כי דבר-מה יוצא-דופן עתיד להתרחש. וכולם ישבו לסעוד וליהנות מסעודת החופה בחברותא הטובה.

אבי החתן הכין מבעוד מועד די יין על-מנת לשמח את כל המוזמנים, אך כיצד יכול היה לנחש כי חתונת בנו עתידה הייתה להיות מאורע אשר נקשר להופעתו של ישוע כמשיח הגואל? הוא שמח על כך שבן הגליל המפורסם נמנה עם אורחיו, אך בטרם תמה סעודת החופה, מסרו לו משרתיו את החדשות המצערות כי מלאי היין הולך ואוזל. ועם סיום הסעודה הרשמית, כאשר האורחים החלו להתהלך אנה ואנה בגינה, סיפרה אם החתן למרים בסוד כי מלאי היין אזל. ומרים אמרה בפסקנות: "אל דאגה – אדבר עם בני. הוא יעזור לנו." וכך, היא העזה לפנות אליו, אף-על-פי שהוא גער בה רק שעות אחדות קודם לכן.

לאורך תקופה שנמשכה שנים רבות, מרים התרגלה לפנות תמיד אל ישוע בכל שעת צרה בחיי ביתם שבנצרת; ולפיכך היה זה אך טבעי שהיא תחשוב עליו ברגע הזה. אך במקרה הזה, היו לאם השאפתנית הזו גם מניעים אחרים בפנייתה זו אל בנה בכורה. בעת שישוע עמד לבדו בפנית הגן, ניגשה אליו אמו ואמרה לו, "בני, אין להם עוד יין." ישוע ענה לה, "אישה טובה שלי, מה לי ולזה?" אמרה לו מרים, "אבל אני מאמינה שהגיעה שעתך; האם לא תוכל לעזור לנו?" ענה ישוע: "אני שב ומכריז כי לא באתי על-מנת לעשות דברים מעין אלה. למה שוב תטרידי אותי עם העניינים הללו?" ואז, כשדמעות בעיניה, אמרה לו מרים, "אבל בני, הבטחתי להם שתעזור לנו; האם לא תסכים לעשות דבר-מה עבורי?" ואז ענה לה ישוע: "אישה, למה לך להבטיח דברים שכאלה? אל תעשי זאת שוב. בכל דבר ועניין עלינו להמתין לרצונו של האב שבשמיים."

לבה של מרים, אמו של ישוע, נשבר בקרבה; היא הוכתה בתדהמה! ובעת שעמדה מולו ללא נייע, דמעות זולגות במורד פניה, נכמר לבו האנושי של ישוע בקרבו ונמלא חמלה כלפי האישה אשר ילדה אותו; ובעת שהתכופף כלפיה, הוא הניח את זרועו בעדינות על ראשה ואמר: "אנא לך, אימא מרים, אל נא תעצבי על מילותיי הקשות. האם לא אמרתי לך פעמים רבות כי באתי רק כדי לעשות את רצון אבי שבשמיים? בשמחה הייתי עושה את אשר את מבקשת, אם היה זה חלק מרצון האב – " וישוע היסס וחדל מדבריו. נדמה היה למרים שמהו התרחש. היא קפצה, כרכה את ידיה סביב צווארו של ישוע, נישקה אותו ורצה לעבר אזור המשרתים, תוך שהיא אומרת, "כל שבני יאמר, כך תעשו." אך ישוע לא אמר דבר. וכעת הוא הבין שכבר אמר – או יותר נכון שהביע במחשבתו – יתר על המידה.

מרים רקדה מרוב שמחה. ואף כי לא ידעה כיצד יופק היין, היא הייתה בטוחה שהצליחה סוף-סוף לשכנע את בנה בכורה לתבוע את מעמדו ולהעז לעצוד קדימה ולתפוש את מקומו הראוי תוך הפגנת כוח משיחית. ומכיוון שבמקום נכחו אישיותות יקום וכוחות יקום מסוימים, אשר כל יתר הנוכחים כלל לא היו מודעים לנוכחותם, תקוותה לא נכזבה. היין שבו חפצה מרים, ואשר ישוע, האל-האדם, ביקש באופן אנושי מתוך אהדה אליה, אכן עמד להגיע.

בסמוך לשם עמדו שישה כדי מים עשויים אבן, אשר כל אחד מהם הכיל כשמונים ליטרים של מים. המים הללו נועדו לשם טקסי הטהרה שבסיום חגיגות הנישואין. תשומת לבו של ישוע נפנתה אל תכונתם של המשרתים מסביב לכדים, שעליה ניצחה אמו בפעלתנות, וכאשר הוא הלך לשם, הוא ראה שהם מוציאים מן הכדים קנקנים מלאים ביין.

לאיטו הבין ישוע את אשר אירע. מכל אלו אשר נכחו בחתונה בכנא, ישוע היה המופתע ביותר. אחרים ציפו ממנו לנפלאות, אבל זה בדיוק היה הדבר שהוא התכוון להימנע מלעשות. ואז נזכר בן האדם באזהרה אשר קיבל בגבעות ממכוונן המחשבה שלו, אשר הפך אישי. הוא נזכר כי המכוונן הזהיר אותו כי אין שום כוח, או אישיות, אשר תוכל למנוע ממנו מלהפעיל את יכולותיו כבורא באופן בלתי-תלוי בזמן. באירוע הזה, נקבצו ליד המים מתמירי כוח, אמצעיונים, וכל האישיותות הנדרשות האחרות, כמו גם אלמנטים נדרשים אחרים, ואל מול בקשתו המובעת של בורא יקום ריבון, לא ניתן היה להימנע מהופעתו המידיית של יין. ומאורע זה התרחש בוודאות כפולה ומכופלת, מכיוון שהמכוונן אשר הפך אישי ציין כי מימוש רצונו של הבן לא עמד בסתירה כלשהי לרצון האב.

אך לא היה זה נס בשום מובן שהוא. שום חוק טבע לא שונה, הופר, ואפילו לא התרחשה כל התעלות מעל לחוקי הטבע. לא אירע דבר, למעט קיצור הזמן בעת שהיצורים השמימיים הרכיבו את האלמנטים הכימיים הדרושים להפקתו של היין. במאורע זה, בכנא, הכינו סוכניו של הבורא את היין ממש כפי שהוא מופק באופן טבעי, למעט העובדה שהם עשו זאת בלא-תלות בזמן, ובהתערבותן של סוכנויות על-טבעיות, אשר קיבצו במרחב את המרכיבים הכימיים הנחוצים.

יתר על-כן, ברור היה שההתרחשות של מה שכונה "נס" לא נגדה את רצון אב פרדיס, שכן אחרת לא הייתה מתרחשת, וזאת מכיוון שישוע הכפיף את עצמו זה מכבר לכל דבר ועניין לרצונו של האב.

המשרתים מזגו את היין החדש הזה והביאו אותו לשובשין, הוא "אדון המשתה". ולאחר שזה טעם אותו, הוא קרא אליו את החתן ואמר לו: "המנהג

הוא להגיש ראשית את היין הטוב, ואז, כאשר האורחים כבר שתויים היטב, להגיש את היין הפחות טוב; אבל אתה שמרת את מיטב היין לסיום המשתה."

מרים ותלמידיו של ישוע שמחו עד מאוד בנס לכאורה, מפני שסברו שישוע ביצע אותו בכוונת מכוון, אך ישוע פרש לפינה חבויה בגן וחשב לעומק במשך מספר רגעים קצרים. לבסוף הוא החליט כי בנסיבות שנוצרו, המאורע מצוי מעבר לשליטתו האישית, ומכיוון שאיננו מנוגד לרצון אביו הוא היה בלתי-נמנע. כאשר שב אל הקהל, האנשים התבוננו בו ביראה; כולם האמינו כי הוא הינו המשיח. אך ישוע תמה מאוד, מכיוון שידע שאמונתם בו נבעה אך ורק מן המאורע יוצא הדופן אשר חזו בו זה עתה. וישוע פרש שוב לזמן מה ועלה אל גג הבית, על-מנת לחשוב על הכול מחדש.

כעת ישוע הבין לגמרי כי הוא חייב כל העת לעמוד על המשמר, שמא האהדה והרחמים אשר יחוש, יגרמו להתרחשותם החוזרת של מאורעות דומים לזה. ואף-על-פי-כן, מאורעות רבים ודומים לזה התרחשו בטרם נפרד בן האדם לצמיתות מהחיים בגוף בשר ודם.

5. חזרה בכפר נחום

ואף כי רבים מן האורחים נותרו למשך השבוע של חגיגות החתונה, ישוע ותלמידיו-שליחיו הנבחרים החדשים – יעקב, יוחנן, אנדראס, פטרוס, פיליפוס ונתנאל – עזבו מוקדם מאוד בבוקר המחרת והלכו אל כפר נחום. הם יצאו לדרכם מבלי שנפרדו לשלום מאיש. בני משפחתו של ישוע וחבריו כנא התעצבו על שהוא עזב אותם כך פתאום, ויהודה, אחיו הצעיר ביותר של ישוע, יצא לחפשו. ישוע ושליחיו הלכו ישירות אל ביתו של זבדיה בכפר נחום. במהלך המסע הזה שוחח ישוע עם עמיתיו הנבחרים החדשים על דברים רבים החשובים לממלכה הקרבה, ובייחוד הזהיר אותם לבל יציינו את מעשה הפיכתם של המים ליין. הוא אף ייעץ להם להימנע בעבודתם העתידית מן הערים ציפורי וטבריה.

לאחר הארוחה באותו ערב בביתם של זבדיה ושל שלומית, התקיימה אחת מן הפגישות החשובות ביותר בכל מהלך הקריירה של ישוע על-פני כדור הארץ. בפגישה נכחו אך ורק ששת השליחים; יהודה הגיע מעט לפני שהם עמדו להיפרד. ששת הנבחרים הללו הלכו עם ישוע מכנא לבית-ציידה והרגישו כאילו הם מרחפים באוויר. הם נמלאו צפייה ועלצו על כך שנבחרו להיות עמיתיו הקרובים של בן האדם. אך כאשר ביקש ישוע להבהיר להם מי הוא היה, מה הייתה משימתו על-פני האדמה וכיצד היא עלולה להסתיים, הם הוכו בתדהמה. הם לא הצליחו לתפוש את הדברים שאמר להם. הם נותרו ללא מילים; אפילו פטרוס נותר הלום ומעבר לכל יכולת הבעה במילים. רק אנדראס, אשר העמיק לחשוב, העז להשיב למילות העצה של ישוע. כאשר הבין ישוע כי הם לא קלטו את המסר, כאשר נוכח לראות שהרעיונות שלהם על אודות משיח ישראל היו מגובשים באופן כה גמור, הוא שלח אותם למנוחת לילה, ויצא להלך עם אחיו יהודה. ולפני שיהודה נפרד מישוע, הוא אמר לו בהתרגשות רבה כך: "אבי-אחי, אף פעם לא הבנתי אותך. אינני יודע בוודאות אם אתה מה שאמי לימדה אותנו עליך, ואינני מבין לגמרי את הממלכה הקרבה, אך אני יודע כי אתה הנך איש אלוהים רב-עוצמה. שמעתי את הקול בירדן, ואני מאמין בך, בלי קשר למי שאתה." וכשסיים את דבריו, יצא אל ביתו שלו אשר במגדל.

באותו לילה ישוע לא ישן. הוא עטה על עצמו את שמיכת הערב, ישב על חוף האגם וחשב עד לשחר יום המחרת. בשעות המדיטציה הארוכות של אותו לילה, ישוע הבין בבירות כי לעולם לא יצליח לגרום לחסידיו לראות בו דבר אחר מאשר המשיח המיוחל משכבר הימים. לבסוף הוא הבין כי הדרך היחידה לצאת לדרך ולבשר על הממלכה הייתה תוך מילוי נבואתו של יוחנן, ובדמותו של זה אשר היהודים ציפו לו זה מכבר. אחרי ככלות הכול, אף כי הוא לא היה המשיח בן דוד אשר לו הם ציפו, הוא אכן היווה התגשמות נבואותיהם של הרוחניים יותר שבין נביאי קדם. מאז ואילך, שוב לא הכחיש לחלוטין כי הוא היה המשיח. הוא החליט להשאיר את התרת המצב הסבוך הזה לאופן שבו יתפתח רצונו של אביו.

למחרת בבוקר הצטרף ישוע אל חבריו לארוחת הבוקר ומצא חבורה עגמומית. הוא שוחח עם כולם, ועם תום הארוחה קיבץ אותם סביבו ואמר: "רצונו של אבי הוא שנשעה כאן למשך זמן מה. שמעתם כי יוחנן אמר שהוא בא להכשיר את הקרקע לקראת הממלכה; לפיכך מוטב שנמתין להשלמת תקופת עבודתו של יוחנן כמטיף. כאשר המבשר על בואו של בן האדם יסיים את מלאכתו, נתחיל אנו לבשר את הבשורות הטובות על אודות הממלכה." הוא הנחה את שליחיו לחזור אל רשתותיהם, בעוד שהוא עצמו התכונן לחזור עם זבדיה אל בית המלאכה. הוא הבטיח לראות אותם שוב למחרת בבית הכנסת, שם הוא עתיד היה לשאת דברים, וקבע להיפגש איתם בשבת אחר הצהריים.

6. מאורעות השבת

הופעתו הציבורית הראשונה של ישוע לאחר הטבלתו התרחשה ב-2 במרץ, שנת 26 לספירה, בבית הכנסת של כפר נחום. בית הכנסת היה מלא עד אפס מקום. לסיפור ההטבלה בירדן נוספו כעת החדשות הטריות על אודות המים והיין בכנא. ישוע מיקם את ששת שליחיו במקומות של כבוד, ולצדם ישבו גם אחיו בבשר, יעקב ויהודה. גם אמו, אשר שבה עם יעקב לכפר נחום בערב הקודם, נכחה בעזרת הנשים של בית הכנסת. הקהל כולו היה מתוח; הם ציפו למופע יוצא-דופן כלשהו של עוצמה על-טבעית, אשר יעיד כראוי על טיבו ועל סמכותו של זה אשר התעתד לשאת אליהם דברים באותו יום. ואולם, תקוותם נידונה לאכזבה.

כאשר קם ישוע על רגליו, הושיט אליו רב הקהילה את מגילת התורה, ממנה הוא קרא את דברי הנביא ישעיהו: "פֶּה אֲמַר יְהוָה, הַשְׁמַיִם כִּסְאִי וְהָאָרֶץ הָדָם רִגְלִי. אֵי-יְהוָה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ לִי, וְאֵי-יְהוָה מְקוֹם מְנוּחָתִי. וְאֵת כָּל אֲלֹהֵי יָדִי עֲשֵׂתָה וְיִהְיוּ כָל אֲלֹהֵי, נֶאֱמָר יְהוָה. וְאֵל זֶה אֲבִיט אֶל עַנִּי וְנִכָּה רוּחַ וְחָרַד עַל דְּבָרֵי... שְׁמַעוּ דְּבַר יְהוָה, הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ. אֲמַרְוּ אֲחֵיכֶם שְׂוֹאֵיכֶם מִנְדִּיכֶם, לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֵּד יְהוָה. וְנִרְאָה בְּשִׁמְחָתְכֶם, וְהֵם יִבְשׁוּ. קוֹל שְׂאוֹן מַעִיר, קוֹל מִהִכָּל; קוֹל יְהוָה מְשַׁלֵּם גְּמוּלָה לְאֵיבָיו: בְּטָרֶם תִּחִיל, יִלְדֶּה; בְּטָרֶם יִבְּא חָבֵל לָהּ וְהִמְלִיטָה זָכָר. מִי-שְׁמַע פְּזָאָה, מִי רֹאֶה פְּאֻלָּה, הַיּוֹחֵל אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד, אִם יִלְד גּוֹי פֶּעַם אֶחָת... כִּי כֹה אֲמַר יְהוָה: הִנְנִי נֹטֶה אֶלֶיָּה פְּנֵהָ שְׁלֹום, וְכִנְחָל שׁוֹטֵף פְּבֹד גּוֹיִם וְיִנְקָתָם עַל צֶד תִּנְשְׂאוּ וְעַל בְּרָכִים תִּשְׁעֲשְׂעוּ... ..

פִּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תִּנְחָמֶנּוּ, כִּן אֲנֹכִי אֲנַחֲמֶכֶם. וּבִירוּשָׁלַם תִּנְחָמוּ. וְרֵאִיתֶם וְשָׁשׁ לִפְנֵיכֶם וְעֲצֻמוֹתֵיכֶם פִּדְּשָׁא תִּפְרֹחְנָה."

וכאשר סיים את קריאתו, מסר ישוע את המגילה לאיש האמון על משמרתה. ובטרם התיישב, אמר בפשטות כך: "התאזרו בסבלנות ועוד תזכו לחזות בהדרו של האל; וכך יהא עבור כל אלו אשר ילכו עמדי וְיִלְמְדוּ כֵךְ לעשות את רצון אבי שבשמיים." והקהל הלך אל ביתו והאנשים תמהו מה פשר כל הדברים האלו.

באותו אחר-צהריים, ישוע ושלוחיו, ועמם יעקב ויהודה, עלו לסירה, חתרו מעט הלאה מן החוף והטילו עוגן שהוא מדבר על אודות הממלכה הקרבה. והם הבינו יותר מאשר הבינו בליל יום חמישי.

ישוע הנחה אותם לחזור לשגרת מלאכתם "עד אשר תגיע שעת הממלכה." ועל-מנת לעודד אותם לעשות כן, שימש בעצמו דוגמא בשעה ששב בעצמו אל מלאכתו הרגילה במספנה. הוא הסביר להם כי מדי ערב הם יבלו שלוש שעות בלימוד ובהכנה לקראת עבודתם העתידית, ועוד אמר: "נישאר כאן עד אשר אבי יצווה עלי לקרוא לכם. על כל אחד מכם לשוב אל מלאכתו הרגילה כאילו דבר לא אירע. אל תספרו לאיש על אודותי וזכרו כי הממלכה שלי לא תגיע ברעש ובמהומה, אלא דרך השינוי הכביר אשר יחולל אבי בלבבכם ובלבבות אלו אשר ייקראו להתאסף לצדכם באולמות הממלכה. כעת הנכם ידידי; אנוכי אוהב אתכם וסומך עליכם; ובקרוב תהיו עמיתי הקרובים. היו סבליים. היו עדינים. צייתו בכל עת לרצון האב. הכינו את עצמכם לקריאת הממלכה. ואף כי תשמחו עד מאוד בשירות אבי, היו מוכנים אף לצרה, כי מזהיר אני אתכם שרק בצרות רבות ייבואו רבים אל ממלכת האלוהים. אך שמחה מלאה תהא נחלת כל אלו אשר ימצאו את הממלכה, והם ייקראו הברוכים אשר בארץ. אך אל נא תשתעשעו בתקוות שווא; העולם יעמוד נבוכ נוכח מילותיי. אפילו אתם, ידידי, אינכם מבינים עד תום את אשר גולל אנוכי בפני דעתכם המבולבלת. אל נא תטעו; אנו עומדים לעמוד בקרב דור של דורשי אותות ומופתים. הם יתבעו שאספק להם הוכחות על כך שנשלחתי מעם אבי, והם יהיו איטיים לראות בהתגלותה של אהבת אבי את כתב ההאמנה של משימתי."

באותו ערב, עת הם שבו אל חוף ובטרם נפרדו לדרכם, עמד ישוע על שפת המים והתפלל: "מודה אני לך, אבי, על הקטנים הללו, אשר מאמינים אפילו כעת, חרף הספק אשר אחז בהם. ולמען שלומם הקדשתי עצמי לעשות את רצונך. וכעת, לו ילמדו להיות אחד, ממש כשם שאנחנו הננו אחד."

7. ארבעה חודשי הכשרה

תקופת ההמתנה הזו נמשכה ארבעה חודשים ארוכים – מרץ, אפריל, מאי ויוני; במהלך החודשים הללו ערך ישוע יותר ממאה מפגשים ארוכים ורציניים, אף כי שמחים ועליזים, עם ששת חבריו אלו ועם יעקב, אחיו שלו. בשל מחלה במשפחתו, נבצר מיהודה מלהשתתף בשיעורים הללו. ואף כי יעקב אחיו לא איבד את אמונתו בישוע במשך חודשי ההשתהות, החודשים נעדרו הפעולה, מרים כמעט והתייאשה מבנה. אמונתה, אשר העפילה לגבהים כה גדולים בכנא, צנחה כעת לשפל שכמוהו לא נמצאה בו מעודה. כל מה שהייתה יכולה עתה, היה לחזור ולומר: "אינני יכולה להבין אותו. אינני מצליחה להבין מה המשמעות של כל זה." אך אשתו של יעקב חיזקה אותה עד מאוד.

במשך ארבעת החודשים הללו התוודעו שבעת המאמינים הללו, אחד מהם אחיו שלו עצמו, אל ישוע; הם התרגלו לרעיון של החיים לצד אל-אדם זה. ואף-על-פי שהם קראו לו רבי, הם החלו ללמוד שלא לפחד מפניו. ישוע ניחן באישיות מלאת חסד אשר אין כמותה, וזו אפשרה לו לחיות בקרבם מבלי שייבהלו מאלוהיותו. הם גילו כי קל עד מאוד להיות "חברים של האל", האל אשר התגשם בדמות בשר ודם. עבור קבוצת החסידים, היווה זמן ההמתנה הזה מבחן אמונה רציני. לא אירע דבר וחצי דבר מטבע פלאי. מדי יום הם הלכו לעבודת יומם הרגילה ומדי ערב בילו למרגלות ישוע. ומה שהחזיק אותם יחדיו היו אישיותו, אשר אין כדוגמתה, ומילות החסד אשר דיבר אליהם מדי ערב בערב.

תקופת ההמתנה והלימוד הזו הייתה קשה במיוחד עבור שמעון פטרוס. שוב ושוב הוא ביקש לשכנע את ישוע להתחיל להטיף לממלכה בגליל, בעוד שיוחנן עושה זאת ביהודה. אך תמיד השיב לו ישוע: "התאזר בסבלנות, שמעון, והתקדם. כשיקרא לנו האב, נהיה מוכנים במידה הנכונה." ומדי פעם נהג אנדראס להרגיע את פטרוס באמצעות עצותיו הפילוסופיות המשוכות בחוכמת ניסיון. אנדראס התרשם עד מאוד מטבעיותו האנושית של ישוע. הוא מעולם לא התעייף מלחשוב כיצד יכול אחד אשר חי כה קרוב לאל להיות כל-כך חברי ומתחשב בבני האדם.

במהלך כל התקופה הזו דיבר ישוע בבית הכנסת אך ורק פעמיים. בחלוף שבועות ההמתנה הרבים הללו, החלו לדעוך הדיווחים על הטבלתו ועל סיפור היין בכנא. וישוע דאג לכך שבזמן הזה לא יתרחשו שום ניסים-לכאורה. ואולם, אפילו שהם חיו די בשקט בבית-צידה, דיווחים על אודות מעשיו המשונים של ישוע הגיעו עד לאוזניו של הורדוס אנטיפס, וזה בתורו שלח מרגלים על-מנת לגלות מה מעשיו. ואולם, הורדוס היה מודאג יותר מפעילות ההטפה של יוחנן. הוא החליט לא להפריע לישוע, אשר עבודתו נמשכה בשקט כזה בכפר נחום.

בזמן הזה ביקש ישוע ללמד את עמיתיו את היחס הראוי כלפי קבוצות הדתיות והמפלגות הפוליטיות השונות בפלשתינה. מילותיו של ישוע תמיד היו, "אנחנו מבקשים לזכות בלב כולן, אך איננו נמנים על מי מהן."

הסופרים והרבנים כונו יחד בשם פְּרוֹשִׁים. הם כינו עצמם בשם "האחים". במובנים רבים, הם היוו את הקבוצה המתקדמת ביותר בקרב היהודים, באמצע מנהגים רבים אשר לא נכללו במפורש בספרי הקודש העבריים, כדוגמת האמונה בתחיית המתים, דוקטרינה אשר מוזכרת אך ורק על-ידי דניאל מן הנביאים האחרונים.

על הצדוקים נמנו הכוהנים ויהודים עשירים מסוימים. הם לא הקפידו כל-כך על אכיפת החוק. לאמיתו של דבר היו הפרושים והצדוקים מפלגות דתיות ולא כתות דתיות.

האיסיים היו כת דתית אמיתית, אשר נוסדה בזמן מרד המכבים. במובנים מסוימים היו דרישותיהם מחמירות מאלה של הפרושים. הם אימצו אמונות ומנהגים רבים מן הפרסים, חיו במנזרים כמסדר אחווה, נמנעו מנישואין, וחלקו את כלל הרכוש. הם התמתחו בלימוד על מלאכים.

הקנאים היו קבוצה של לאומנים יהודיים עֲזִיזִים. הם טענו שכל הדרכים הינן כשרות על-מנת להשתחרר מעול הכיבוד הרומי.

ההרודיאנים היו מפלגה פוליטית גרידא, אשר ביקשה להשתחרר מן השלטון הרומי הישיר באמצעות כינונה מחדש של השושלת ההרודיאנית.

בטבורה של פלשתינה חיו השומרונים, אשר עמם "נמנעו היהודים מלהתערבב", על-אף שחלקו אמונות דומות רבות עם התורה היהודית.

כל המפלגות והכתות האלה, לרבות אחוות הנזירים הקטנה יותר, האמינו בביאת המשיח ביום מן הימים. כולן ציפו לגואל האומה. אך ישוע הבהיר באופן אשר איננו משתמע לשתי פנים כי הוא ותלמידיו לא יצטרפו לאף אחת מאסכולות המחשבה או המנהג האלה. בן האדם אינו נמנה עם הנזירים ואף לא עם האיסיים.

ואף כי מאוחר יותר הנחה ישוע את השליחים לצאת, כיוחנן בזמנו, לבשר את בשורת הממלכה ולהנחות מאמינים, הוא שם דגש על בשורת "החדשות הטובות על ממלכת האלוהים". הוא תמיד הדגיש בפני אֶתִּיו כי עליהם "לאהוב, לגלות חמלה ואהדה". במוקדם הוא לימד את חסידיו כי ממלכת האלוהים הינה התנסות רוחנית הנוגעת לכינונו של האל בלבבות בני האדם.

וכך, במהלך תקופת ההמתנה של טרום היציאה לעבודתם הציבורית, בילו ישוע והשבעה שני ערבים בכל שבוע בלימוד כתבי הקודש העבריים בבית הכנסת. בשנים מאוחרות יותר, לאחר תקופות אינטנסיביות של עבודה ציבורית, התבוננו השליחים לאחור על ארבעת החודשים הללו והחשיבו אותם לתקופה היקרה והמועילה ביותר אשר בילו עם המאסטר. ישוע לימד את הגברים הללו את כל מה שהם היו מסוגלים לספוג. הוא לא שגה בלימוד-יתר שלהם. הוא לא גרם אצלם לבלבול אשר נובע מהצגתה של אמת גדולה הרבה יותר מיכולתם לקלוט.

8. הדרשה על אודות הממלכה

ביום שבת ה-22 ביוני, מעט לפני שיצאו למסע ההטפה הראשון שלהם, ועשרה ימים לאחר מאסרו של יוחנן, עלה ישוע בפעם השנייה מאז שהביא את שליחיו לכפר נחום אל דוכן החזן בבית הכנסת.

ימים ספורים לפני שישוע נשא את הדרשה על "הממלכה", בשעה שהוא עבד במספנה, פטרוס הביא לו את החדשות על מאסרו של יוחנן. ושוב הניח ישוע את כליו, הסיר את סינרו, ואמר לפטרוס: "הגיעה שעת האב. הבה נתכונן לבשר את בשורת הממלכה."

ישוע עבד בפעם האחרונה על שולחן הנגרים באותו יום שלישי, ה-18 ביוני, שנת 26 לספירה. פטרוס יצא במהירות מבית המלאכה ועד לשעות אחר הצהריים המוקדמות סיים לאסוף את כל חבריו, השאיר אותם בְּמִטֵּע ליד החוף ויצא לחפש את ישוע. אך הוא לא הצליח למצוא אותו, מכיוון שהמאסטר הלך להתפלל במטע אחר. והם לא ראו אותו עד לערבו של אותו יום, עת חזר לביתו של זבדיה וביקש מזון. למחרת הוא שלח את אחיו יעקב לבקש את הזכות לדבר בבית הכנסת בשבת הקרובה. רב בית הכנסת שמח מאוד שישוע שוב נאות להנהיג את התפילה.

בטרם הוא נשא את הדרשה הזכורה הזו על אודות ממלכת האלוהים, הצעד המוכרז הראשון בקריירה הציבורית שלו, הוא קרא מן התורה את הפסוקים הבאים: "וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מְמַלְכֵת פְּתָנִים, וְגוֹי קְדוֹשׁ. יְהוָה שֹׁפְטֵנוּ, יְהוָה מַחְקְקֵנוּ, יְהוָה מְלַכְנוּ; הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ. יְהוָה צָבָאוֹת מְלִכֵי וְאַלֹהֵי יְהוָה מְלִךְ גָּדוֹל עַל כָּל הָאָרֶץ. חֶסֶד הָאֵל עַל יִשְׂרָאֵל בְּמַמְלָכָה. כְּרוֹךְ כְּבוֹד יְהוָה מְלַכְנוּ."

וכאשר סיים לקרוא, אמר ישוע:

"באתי אליכם לבשר על ייסודה של ממלכת האב. בממלכה הזו ישכנו, אלה לצד אלה, נשמות היהודים ונשמות הגויים, העשירים והעניים, החופשיים והעבדים, זאת על שאין אבי נושא פני איש; ועל שאהבתו וחסדו שלוחים לכל."

"האב שבשמיים שולח את רוחו לשכון בדעת האדם, וכאשר אסיים אני את עבודתי על-פני האדמה הזאת, או אז תשטוף ותרחץ רוח האמת כל בשר. או אז רוחו של אבי, עם רוח האמת איתה, תעזור לכם להתבסס בממלכה הקרבה, בממלכה של הבנה רוחנית ושל צדק אלוהי. ממלכתי שלי איננה מן העולם הזה. בן האדם לא יוביל צבאות בקרב על-מנת לכוון בעולם כס של עוצמה או ממלכה מפוארת. כאשר בוא תבוא ממלכתי, אתם תדעו אל נכון את בן האדם כנסיך השלום, כעין התגלות של האב הנצחי. בעוד שילדי העולם נלחמים לייסוד ולהרחבה של מלכויות העולם הזה, תלמידיי יבואו בשערי ממלכת השמיים באמצעות החלטותיהם המוסריות ובעצם ניצחונותיהם הרוחניים; וכאשר הם יבואו בשעריה, הם ימצאו אושר, צדק וחיי נצח."

"אלו אשר דורשים בראשונה את מלכות האלוהים, ובכך מתחילים לבקש להידמות לאבי באצילותו, יקבלו מהרה את כל הדרוש להם. אֶמֶן אֶמֶר אֶנִּי"

לכם, כל אֲשֶׁר לֹא יִקְבֹּל אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים בְּיָלֵד, הוּא לֹא יָבֹא בָּהּ."

"וְכִי יֹאמַר אֲלֵיכֶם אִישׁ בָּעֵת הַהִיא, הֲנֵה פֹה הַמַּלְכוּת, אוֹ הֲנֵה שָׁם הִיא, אֵל נָא תִּאְמְנוּ, שֶׁכֵּן מַלְכוּתוֹ שֶׁל אָבִי אֵינָה נֹוגַעַת אֶל הַדָּבָר הַחוּמָּרִי וְלִנְרָאָה לְעֵינַי בָּשָׂר. מַמְלָכָה זֹאת שׁוֹכֶנֶת בְּקִרְבְּכֶם אֲפִילוֹ כַּעַת, שֶׁכֵּן בְּאִמִּיתוֹת הַדְּבָרִים, הִיא שׁוֹכֶנֶת בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר שֶׁבּוֹ מִנְחָה רוּחַ הָאֵל אֶת נִשְׁמַת הָאָדָם וּמְדַרְיָהּ אוֹתָהּ. וּמַמְלָכָה זֹאת צְדָקָה הִיא, וְשָׁלוֹם וְשִׁמְחָה בְּרוּם הַקִּדְּשׁ."

"אִמֵּת הִיא כִּי יוֹחֲנָן הַטָּבִיל אֶתְכֶם כַּעֲיֵן סָמַל לַתְּשׁוּבָה בַּעֲבוּר חַטֹּאוֹתֵיכֶם, אֲךָ כֹּאשֶׁר תִּבּוֹאוּ בְּשַׁעֲרֵי מַמְלַכַת הַשָּׁמַיִם טָבוֹל תִּטְבְּלוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

וְלֹא יִהְיֶה עוֹד בְּמַמְלַכַת אָבִי לֹא יִהְיֶה וְלֹא גוֹי וְגֵר, אֲלֵא הַמְּבַקְשִׁים לַהֲגִיעַ לְשִׁלְמוֹת בְּדַרְכֵּי שִׁירּוֹת. אִי לֹכֵךְ מִכְרִיז אֲנִי כִּי הֶחָפֶץ לְהִיּוֹת גָּדוֹל בְּמַמְלַכַת אָבִי, נִדְרֵשׁ בְּטֶרֶם הִיוּתוֹ גָּדוֹל לְהִיּוֹת מְשֻׁרָת לְכָל. אִם תִּבְקָשׁוּ לְשִׁרְת אֶת אֲחֵיכֶם, תִּשְׁבּוּ לְצַדִּי בְּמַמְלַכְתִּי, מִמֶּשׁ כֶּשֶׁם שְׁאֲנִי, אֲשֶׁר מִשְׁרַת כַּעַת בְּלָבוֹשׁ יִצוֹר, אֲשֶׁב עוֹד מִעַט לְצַד אָבִי בְּמַמְלַכְתּוֹ שְׁלוֹ.

"הַמַּמְלָכָה הַחֲדָשָׁה הֵינָה כֹּזֶרֶע הַצּוֹמַח בְּאִדְמַת הַשְּׂדֵה הַטּוֹבָה. לֹא בְּמַהֲרָה תִּנְיֵב מְלוֹא פְרִיָּהּ. נִדְרֵשׁ הַזְמָן לַחֲלוּף מִן הַעֵת שֶׁבָּה תִּיווֹסֵד הַמַּמְלָכָה בְּנִשְׁמַת הָאָדָם, וְעַד לְהַבְשִׁילָתָהּ כִּפְרֵי שֶׁל צִדְקָת נִצָּח וְשֶׁל גְּאוּלַת עַד.

"וּמַמְלָכָה זֹאת, אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, אֵינָנָה מַמְלָכָה שֶׁל כּוֹחַ וְעִזּוֹז, וְהִיא אֵינָנָה אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, כִּי אִם חַיִּי צְדָקָה הוֹלֶכֶת וְגִדְלָה וְשִׁמְחָה מִתְעַצֶּמֶת בְּשִׁירּוֹת אָבִי הַיּוֹשֵׁב בְּמִרוֹמִים, שִׁירּוֹת אֲשֶׁר צוֹמַח וְהוֹפֵךְ שָׁלוֹם. הֵאִיִן אָבִי אָמַר עַל יִלְדֵי מִן הָעוֹלָם, 'הֵיוּ שְׁלָמִים אִתְּכֶם, כֶּשֶׁם שְׁאֲנִי הַנְּנִי שָׁלוֹם'.

"וְאוֹנֹכִי בְּאִתִּי לְבָשָׁר לָכֶם אֶת הַבְּשׂוּרוֹת הַטּוֹבוֹת שֶׁל הַמַּמְלָכָה. לֹא בְּאִתִּי לְהַכְבִּיד אֶת הָעוֹל הַכּבֵּד עַל אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא יִבּוֹאוּ בְּשַׁעֲרֶיהָ. הַנְּנִי מִכְרִיז לְפָנֵיכֶם עַל הַדֶּרֶךְ הַחֲדָשָׁה, הַטּוֹבָה יוֹתֵר, וְאֱלֹהִים אֲשֶׁר יוֹכֵלוּ לְבֹא בְּשַׁעֲרֶיהָ שֶׁל הַמַּמְלָכָה אֲכֵן יִיְהֵנוּ מִמְּנוּחַת אֱלֹהִים. וְאִם תִּדְרֹשׁוּ לְשָׁלוֹם מִחִיר מִמְּחִירָיו שֶׁל הָעוֹלָם עַל-מִנַּת לְבֹא בְּשַׁעֲרֶיהָ, עוֹד קָבֵל תִּקְבְּלוּ בַּעֲבוּר כָּל זֹאת אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם אֲלֵפֵי מוֹנִים שִׁמְחַת רוּחַ וְיִתְרוֹן שֶׁל רוּחַ, בַּעֲוֹלָם הַזֶּה וּבַעֲוֹלָם הַבָּא שֶׁל חַיֵּי הַנִּצָּח.

הַכְּנִיסָה בְּשַׁעֲרֵי מַמְלַכַת הָאֵב אֵינָנָה מִבְּקִשַׁת לֵה צְבָאוֹת כְּבִירִים בְּמַצְעָדָם, וְאִם לֹא מוֹט מַלְכוּיּוֹת עוֹלָם, אוֹ אַחֲרִית וְכֹלָה לְמַעֲשֵׂי הַשַּׁעֲבוּד. מַמְלַכַת הַשָּׁמַיִם קָרְבָּה לְבֹא, וְכָל אֲשֶׁר יִבּוֹא בְּשַׁעֲרֶיהָ יִמְצָא שְׂפַע דְּרוֹר וְשִׁמְחַת גְּאוּלָּה.

"וּמַמְלָכָה זֹאת הֵינָה מַמְלַכַת עוֹלָם. וְהַבָּאִים בְּשַׁעֲרֶיהָ יִרְקִיעוּ לִימֵיִן אָבִי; וּוְדָאִי יִשְׁבּוּ לִימֵינוּ בִּיּוֹשְׁבוֹ בְּהַדָּר פְּרָדִיס. וְכָל הָאִישׁ הַבָּא בְּשַׁעֲרֵי מַמְלַכַת הַשָּׁמַיִם יִהְיֶה לְבָן הָאֵל, וּבִבּוֹא הַעֵת יִרְקִיעַ אֶל הָאֵב. כִּי אֲנִכִּי לֹא בָּאִתִּי לְקַרְא אֶת הַצְּדִיקִים, כִּי אִם אֶת הַחֹטְאִים, וְאֶת כָּל הַצְּמָאִים וְאֶת כָּל הָרַעֲבִים לְצִדְקָה שֶׁל מוֹשְׁלָמוֹת אֱלֹהִים.

"וְיוֹחֲנָן קָרָא לָכֶם לְשׁוּב מִדְּרַכְכֶם וּלְהַכִּיֵּן אֶת עֲצַמְכֶם לְקִרְאָת בּוֹא הַמַּמְלָכָה; וְאִילוֹ כַּעַת בָּא אֲנִי לְהַכְרִיז בְּאוֹזְנֵיכֶם כִּי הָאֱמוּנָה, הִיא מֵתָה הָאֵל, הִיא-הִיא מִחִיר הַכְּנִיסָה בְּשַׁעֲרֵי מַמְלַכַת הַשָּׁמַיִם. אִם רַק תֹּאמְנוּ כִּי אָבִי אוֹהֵב אֶתְכֶם אֶהְבֶּה אֲשֶׁר אֵינִי לֵה קֶץ, כִּי אֲזַתְּבוֹאוּ בְּשַׁעֲרֵי מַמְלַכַת הָאֵל."

וְכֹאשֶׁר יִשׁוּעַ סִיִּים לוֹמֵר אֶת דְּבָרָיו, הוּא הִתְיַשֵּׁב. כָּל הַשּׁוֹמְעִים אוֹתוֹ נִדְּהָמוּ לְשִׁמְעַת מִלּוֹתָיו. תִּלְמִידָיו הִתְפַּלְאוּ. אֲךָ הָאֲנָשִׁים לֹא הָיוּ מוֹכְנִים לְקַבֵּל אֶת הַבְּשׂוּרָה הַטּוֹבָה מִפִּי שֶׁל אֵל-אָדָם זֶה. כַּשְּׁלִישׁ מִן הַשּׁוֹמְעִים אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֲמִינוּ לְמַסֵּר, אִם כִּי תִּתְקַשְׁרוּ לְהַבִּינוֹ בְּמִלּוֹאוֹ; כַּשְּׁלִישׁ מִן הַשּׁוֹמְעִים הִתְכוּוֹנוּ בְּלִבָּם לְדַחוֹת מוֹשֵׁג רוּחָנִי גְרִידָא מִעֵין זֶה שֶׁל הַמַּמְלָכָה הַקְּרִבָּה; וְאִילוֹ הַשְּׁלִישׁ הַנּוֹתָרִים לֹא הִצְלִיחוּ לְתַפּוֹשׁ אֶת דְּבַר הַלִּימוּד, וְרַבִּים הָאֲמִינוּ בְּאִמֵּת וּבְתִמִּים כִּי הָאִישׁ "יִצְחָק מַדְעָתוֹ".

הספר של אורנטיה

מסמך 138

הכשרתם של מבשרי המלכות

באותו אחר הצהריים, לאחר שנשא את הדרשה "על המלכות", כינס ישוע את ששת השליחים והחל לתאר בפניהם את תכניותיו בנוגע לביקור בערים באזור הכנרת וסביבותיה. עקב ויהודה, אחיו של ישוע, נפגעו עד מאוד מפני שלא זומנו לפגישה זו. עד לאותה העת, הם החשיבו עצמם כחלק מן המעגל הפנימי של מקורבי ישוע. אך ישוע לא תכנן לכלול קרובי משפחה כחברים בסגל הניהול של שליחי המלכות. העובדה שלא כלל את יעקב ויהודה בקרב המעטים שנבחרו, יחד עם ריחוקו, לכאורה, מאמו מאז האירוע בכנא, היוו את תחילתו של שסע שהלך ונפער בין ישוע לבין משפחתו. וכך היה לכל אורך עבודתו הציבורית – הם כמעט ודחו אותו – וחילוקי הדעות הללו יושבו לחלוטין רק לאחר מותו ותחייתו מן המתים. אמו נעה תדירות בין אמונה ותקווה לבין אכזבה הולכת וגוברת, השפלה, וייאוש. רק רות, הצעירה ביותר, שמרה אמונים לאביה-אחיה ברציפות.

למשפחתו של ישוע הייתה נגיעה קלושה לסעדו, עד לתחייתו מן המתים. אם אין נביא בעירו, כי אז ברי שלא יובן על-ידי משפחתו שלו.

1. הנחיות אחרונות

למחרת, יום ראשון ה-23 ליוני, שנת 26 לספירה, מסר ישוע לששה את הנחיותיו האחרונות. הוא הנחה אותם לצאת בזוגות ולבשר את החדשות הטובות אודות המלכות. הוא אסר עליהם להטביל וייעץ להם שלא להטיף בפומבי. עוד הסביר, כי מאוחר יותר יתיר להם להטיף בפומבי, אך למשך תקופה מסוימת, ובשל סיבות רבות, הוא ביקש שיתנסו במגע אישי עם אחיהם. כוונתו של ישוע הייתה שהמסע הראשון שלהם יעסוק בעבודה אישית בלבד. ואף כי השליחים התאכזבו במידה מסוימת למשמע הכרזה, הם הבינו, חלקית לפחות, את הסיבות בעטיין בחר ישוע להתחיל כך להטיף למלכות, והם יצאו בלב שמח ובהתלהבות בטוחה. הוא שלח אותם בזוגות, את יעקב ויוחנן לכורזים, את אנדראס פטרוס לכפר נחום, ואילו פיליפוס ונתנאל יצאו לטריקאה.

לפני ששלח אותם לשבועיים הראשונים של שירותם, הודיע להם ישוע שהוא מבקש כי שניים עשר שליחים יוסמכו לעבוד עבור המלכות לאחר עזיבתו, והסמיך כל אחד מהם לבחור אדם אחד מבין אלה שילמדו על-מנת שיצטרף לסגל השליחים המתוכנן. יוחנן נשא את קולו ושאל: "אבל 'מאסטר', האם ששת הגברים הללו יבואו בקרבנו ויחלקו הכול כשווים בין שווים עמנו, אלה אשר הינו עמך מאז הירדן ושמאז קיבלנו את דבריך ואת ההכשרה למשימתנו הראשונה הזו, עבור המלכות?" וענה לו ישוע: "כן, יוחנן, הגברים שתבחרו יהפכו לחלק מאתנו, ואתם תלמדו אותם את כל אשר נוגע למלכות, ממש כפי שאני לימדתי אתכם." ולאחר שאמר זאת, עזב אותם ישוע.

הששה נפרדו לדרכם, אך לא בטרם דברו ממושכות על הנחיותיו של ישוע, שעל כל אחד מהם לבחור שליח חדש. לבסוף התקבלה עצתו של אנדראס, והם יצאו למלאכתם. בתמצית, אמר אנדראס: "המאסטר צודק; אנחנו מעטים מדי לביצוע מלאכה זו. נדרשים יותר מורים, 'המאסטר' הביע את בטחונו הרב בנו כשהפקיד את משימת בחירת ששת השליחים החדשים הללו בידיו. בבוקר זה, כאשר נפרדו לצאת למלאכתם, הכביד על לבם דכאון קל, אם כי מוסתר. הם ידעו שיתגעגעו לישוע, ובנוסף לפחדים ולחששות שחשו, לא זו הדרך בה דמיינו את תחילת כינונה של מלכות שמיים.

נקבע שהששה יעבדו במשך שבועיים, ולאחר מכן ישובו לפגישה לביתו של זבדיה. בינתיים, הלך ישוע לנצרת בכדי לבקר את יוסף ושמעון ואת בני משפחתו האחרים אשר גרו בסביבתה. ישוע עשה כל לאל אשר היה בידו לעשות, כבן אנוש, תוך שמירה על נאמנות לעשות את רצון 'אביו', על-מנת לשמר את אמונה ואהבתה של משפחתו. בנושא זה יצא ידי חובתו ויותר מכך.

ובעוד השליחים יצאו למשימתם, ישוע חשב רבות על יוחנן, אשר כעת היה בכלא. הוא עמד אל מול פיתוי גדול, להשתמש בכוחותיו הפוטנציאליים על-מנת לשחררו, אך שוב החליט "לשרת את רצון 'אביו'."

2. בחירת הששה

שליחות המיסיון הראשונה של הששה הייתה בהחלט מוצלחת. הם כולם גילו עד כמה המגע הישיר והאישי עם בני האדם הינו רב ערך. עם שובם לישוע הבינו הרבה יותר שאחרי ככלות הכול, הדת אינה אלא חוויה אישית לגמרי. הם החלו לחוש עד כמה פשוטי העם כמהו לשמוע מילות של נחמה דתית ועליזות רוחנית. כשהתקבצו סביב לישוע, כולם ביקשו לדבר בבת אחת, אך אנדראס נטל את ההובלה וקרא להם בזה אחר זה למסור

למאסטר' את דיווחיהם הרשמיים ולהציג את המועמד להימנות על ששת השליחים החדשים.

לאחר שכל אחד מהם הציג את המועמד להיות שליח, ביקש ישוע מכל האחרים להצביע על מועמדותו; וכך התקבלו רשמית כל ששת השליחים החדשים על-ידי כל ששת הישנים. ישוע הכריז שיבקרו את כל המועמדים ויקראו להם לשירות.

השליחים החדשים שנבחרו היו:

1. מתי לוי, גובה המכס של כפר נחום, אשר משרדו שכן מעט ממזרח לעיר, בסמוך לגבול הבשן. הוא נבחר על-ידי אנדראס.

2. תומאס דִּיקִימוֹס, דייג מטריכאה ולשעבר נגר וסתת אבן מגדר. הוא נבחר על-ידי פיליפוס.

3. יעקב חלפי, דייג וחקלאי מכורזים, אשר נבחר בידי יעקב זבדיה.

4. יהודה חלפי, אחיו התאום של יעקב חלפי, אף הוא דייג, אשר נבחר בידי יוחנן זבדיה.

5. שמעון הקנאי נשא בתפקיד רם דרג בארגון הקנאים הלאומני. הוא וויתר על התפקיד על-מנת להימנות על שליחיו של ישוע. לפני שהצטרף לקנאים, היה שמעון סוחר. הוא נבחר על-ידי פטרוס.

6. יהודה איש-קריות היה בנם היחיד של זוג יהודים עשירים מיריחו. הוא חבר ליוחנן המטביל והוריו, הצדוקים, נישלו אותו. כאשר מצאו אותו שליחיו של ישוע, הוא חיפש עבודה באזור. נתנאל הזמין אותו להצטרף לשורותיהם בעיקר בשל ניסיונו בכספים. יהודה איש-קריות היה תושב יהודה היחיד מבין שניים עשר השליחים.

ישוע בילה עם הששה יום שלם, השיב לשאלותיהם ושמע את פרטי דיווחיהם. היו להם התנסויות רבות ומועילות לחלוק. כעת, הם ראו עד כמה נהג 'המאסטר' בחכמה כאשר שלח אותם לעבוד בשקט, ובאופן אישי, לפני שהחל השלב היומרי יותר בעבודתם הציבורית.

3. הקריאה למתי ולשמעון

למחרת הלכו ישוע והששה לבקר את מתי, גובה המכס. מתי המתין להם, לאחר שסיים להכין את המאזנים וסיים את ההכנות למסירת הטיפול בענייני משרדו לידי אחיו. כשהתקרבו לבית המכס, צעד אנדראס קדימה עם ישוע, אשר התבונן בעיני מתי ואמר: "בוא אחרי." והוא קם והלך לביתו עם ישוע והשליחים.

מתי סיפר לישוע אודות הסעודה שארגן לאותו הערב, או לפחות שביקש לערוך סעודה עבור משפחתו וחבריו, אם יסכים לכך ישוע ויאזן לשמש כאורח הכבוד. וישוע הניד בראשו לאות הן. פטרוס לקח את מתי הצידה, הסביר כי הזמין אדם בשם שמעון להצטרף לשליחים, וקיבל את הסכמתו להזמין גם את שמעון לסעודה.

לאחר ארוחת הצהריים בביתו של מתי, נלוו כולם לפטרוס לביקור אצל שמעון הקנאי, אותו מצאו סמוך לבית העסק הישן שלו, אשר נוהל כעת בידי אחיינו. כאשר הוביל פטרוס את ישוע לשמעון, ברח 'המאסטר' את הפטריוט היוקד ואמר לו רק: "בוא אחרי."

הם שבו לביתו של מתי, שם שוחחו ממושכות על פוליטיקה ועל דת עד לשעת ארוחת הערב. משפחת לוי עסקה זה מכבר בעסקים ובגביית מכסים; משום כך, רבים מן האורחים אשר הזמין מתי למשתה היו מכונים בידי הפרושים "מוֹכְסִים וְחוֹטְאִים".

באותם הימים, כאשר הייתה נערכת סעודת משתה מעין זו לכבוד אדם בעל שיעור קומה, נהגו כל המעוניינים להסתובב בחדר בה נערכה הסעודה ולהאזין לדבריהם ולנאומים של האורחים המכובדים. וכך, באותו ערב נכחו רוב הפרושים של כפר נחום והתבוננו באופן בו נהג ישוע באירוע חברתי יוצא דופן זה.

וככל שהערב נמשך, גאתה ועלתה שמחת הסועדים וכולם נהנו עד מאוד. עד כדי כך רבתה השמחה, כי הפרושים בקהל החלו לבקר את ישוע בלבם על השתתפותו במאורע כה עליז ונטול דאגות. מאוחר יותר באותו ערב, בשעת הנאומים, העז אחד מן הפרושים היותר מרושעים לבקר את התנהגותו של ישוע באזני פטרוס ואמר: "כיצד תעזו לטעון כי זהו צדיק, כאשר הוא אוכל ושותה עם מוכסים וחוטאים, ומשתתף בהילולות שכאלה?" פטרוס לחש את דבר הביקורת הזה באזני ישוע בטרם נשא דברי ברכה של פרידה באזני הנוכחים. בתחילת דבריו, אמר ישוע: "באתי הערב לקבל את פני מתי ואת שמעון לחבורתנו, ואני שמח לראות את שמחתכם ועליזותכם בחברה, אך עליכם לשמוח עוד יותר משום שרבים מכם יבואו בשערי מלכות הרוח הקרבה, ושם תמצאו את כל הטוב של מלכות שמים. ולאלה העומדים כאן ומבקרים אותי בליבם משום שבאתי לשמוח עם החברים הללו, אומר לכם כי באתי לבשר שמחה למדוכאי החברה וחירות של רוח למשועבדי המוסר. הנדרש אני להזכירכם כי הַתְּקִים אֵינָם צְרִיכִים לְרַפָּא כִּי אִם הַחֹלִים? כִּי לֹא בָאתִי לְקַרְא אֶת הַצְּדִיקִים כִּי אִם אֶת הַחוֹטְאִים."

ואכן, היה זה מראה מוזר בקרב היהודים; לראות אדם צדיק מתרועע בחופשיות ובשמחה עם פשוטי העם, ואפילו עם חילוניים ורודפי תענוגות

בדמות קהל של מוכסים וחוטאים, לכאורה. שמעון הקנאי ביקש לשאת נאום באסיפה זו, בבית מתי, אך אנדראס שכנע אותו להימנע מלדבר בציבור, שכן ידע שישוע לא רצה לבלבל בין המלכות הקרבה לתנועת הקנאים.

באותו לילה, לנו ישוע והשליחים בבית מתי, ובעת שהאורחים פנו לביתם אם דיברו רק על דבר אחד: על טובו של ישוע ועל תפירותיו.

4. הקריאה לתאומים

למחרת בבוקר, שוט כל התשעה בסירה לכורזים, לביקור רשמי אצל שני השליחים הבאים, יעקב ויהודה, בניו התאומים של חלפי, אותם מינו יעקב ויוחנן זבדיה. התאומים הדייגים המתינו לישוע ולשליחיו ולכן ציפו להם על החוף. יעקב זבדיה הציג את 'המאסטר' בפני הדייגים מכורזים, וישוע התבונן בהם, הניד בראשו ואמר, "בואו אחרי."

אותו אחר הצהריים, אשר בילו יחדיו, נתן להם ישוע את מלוא ההנחיה בנוגע להשתתפות בפסטיבלים ובחגיגות ואת דבריו סיים כך: "כל בני האדם אחי הם. 'אבי' שבשמיים איננו מתעב שום יצור שבראנו. מלכות השמים פתוחה בפני כל הגברים והנשים. לא יוכל איש לנעול את דלת החסד בפני נשמה רעבה אשר מבקשת להיכנס אליה. אנו נסעד עם כל מי שמבקש לשמוע על המלכות. כל בני האדם דומים בעיניו של 'אבינו' שבשמים. אל תסרבו לחלוק פת לחם עם פרוש או חוטא, עם צדוקי או מוכס, רומאי או יהודי, עשיר או עני, בן-חורין או עבד. דלת המלכות פתוחה בפני כל אלה המבקשים ללמוד את האמת ולמצוא את האל."

באותו הערב, במהלך ארוחה פשוטה בבית חלפי, התקבלו האחים התאומים לשורות משפחת השליחים. מאוחר יותר באותו ערב נתן ישוע לשליחיו את השיעור הראשון בנושא מקורן, טיבן וייעודן של רוחות בלתי-נקיות, אך הם לא קלטו את חשיבות הדברים שאמר. היה להם קל מאוד לאהוב ולהעריך את ישוע אך קשה מאוד להבין הרבה ממה שלימד.

לאחר לילה של מנוחה, הפליגה החבורה, שכעת מנתה אחד עשר, בסירה אל עבר טריכאה.

5. הקריאה לתומאס וליהודה

תומאס הדייג ויהודה הנווד פגשו את ישוע ואת השליחים במזח הדייגים של טריכאה, ותומאס הוביל את החבורה לביתו הסמוך. פיליפוס הציג כעת את תומאס כמועמדו להתקבל כשליח ונתנאל הציג את יהודה איש-קריית, בן חבל יהודה, לקבלת המינוי כאמור. ישוע הביט בתומאס ואמר: "נעדר אתה אמונה, תומאס; אף-על-פי-כן, אקבל אותך. בוא אחרי." "ליהודה איש-קריית אמר 'המאסטר': 'יהודה, כולנו אחים, וכפי שמקבל אני אותך אלינו, אתפלל כי תמיד תשמור אמונים לאחיך הגליליים. בוא אחרי."

לאחר שסעדו את לבם, לקח ישוע את השניים עשר לזמן מה, להתפלל עמם ולהנחות אותם בנוגע לטיבה ולאופן פעולתה של רוח הקודש. אך הם שוב התקשו להבין את מלוא משמעותן של האמיתות הנפלאות שניסו ללמדם. אחד מהם הבין נקודה מסוימת והאחר הבין נקודה אחרת, אך איש מהם לא הצליח לתפוש את כל מה שלימד. הם תמיד שגו בכך שניסו להתאים את בשורתו החדשה של ישוע לתבניות האמונה הישנות שלהם. הם לא הצליחו לתפוש שישוע בא על-מנת להכריז על בשורת גאולה חדשה, ולבסס דרך חדשה למצוא את האל; הם לא הבחינו בכך שהוא היה התגלות חדשה של 'האב' שבשמים.

למחרת הניח ישוע את השניים עשר יחסית לנפשם; הוא רצה שיתוודעו זה לזה וייוותרו לבדם לשוחח על כל מה שלימד אותם. 'המאסטר' שב לקראת אורחת הערב, ובשעות שלאחריה שוחח עמם אודות סעד השרפים. כמה מן השליחים הבינו את שלימד. הם נחו בלילה ולמחרת הפליגו לכפר נחום.

זבדיה ושלומית עזבו את ביתם והלכו לחיות עם בנם דוד, ומסרו את ביתם המרווח לידי ישוע ושניים עשר שליחיו. כאן בילה ישוע שבת שקטה עם השליחים שבחר; הוא שרטט בקפידה את התכניות להכרזה על המלכות, הסביר באופן מלא את החשיבות של הימנעות מהיתקלות עם השלטונות האזרחיים ואמר: "אם יהיה נחוץ לגעור בשלטון האזרחי, השאירו לי מלאכה זו. הקפידו להימנע מלגנות את הקיסר או את מי ממשרתיו." באותו הערב לקח יהודה איש-קריית את ישוע הצידה ושאל מדוע לא נעשה דבר לשחרר את יוחנן מכלאו. ויהודה לא שבע רצון לגמרי מגישו של ישוע.

6. שבוע הכשרה האינטנסיבי

השבוע שלאחר מכן הוקדש לתכנית הכשרה אינטנסיבית. בכל יום, הופקד כל אחד מששת השליחים החדשים בידי שליש שהציע את מועמדתו והם עברו על כל מה שהם למדו והתנסו בו כהכנה לעבודת המלכות. השליחים הוותיקים עברו הקפידה על כל מה שלימד אותם ישוע עד אותה העת, לטובת השליחים החדשים. בערבים, הם התאספו בגן של זבדיה וקיבלו הנחיה מידי ישוע.

בזמן הזה החליט ישוע על יום מנוחה אמצע-שבועי, יום של מנוחה והתרגעות. והם המשיכו ושמרו על תכנית המנוחה בת יום אחד בכל שבוע כל זמן שהוא חי בגוף. ככלל, הם נמנעו מפעילותיהם השגרתיות בימי רביעי. ביום המנוחה השבועי הזה היה ישוע על-פי-רוב עוזב אותם ואומר: "ילדי, לכו ושחקו יום אחד. נוחו ממלאכת המלכות הקשה ונפשו. חזרו למלאכתם הקודמת או חפשו אפיקי התרעננות ונופש חדשים." ואף כי בשלב הזה בחייו

הארציים שוע לא נזקק ליום המנוחה הזה, הוא שמר על התכנית הזו משום שידע שהיא תיטיב עם עמיתיו האנושיים. ישוע היה המורה – 'המאסטר'; עמיתיו היו תלמידיו – חסידיו.

ישוע ניסה להבהיר לשליחיו מהו ההבדל בין מה שלימד וחייו בקרבם לבין התורות אשר עשויות לצוץ בעתיד אודותיו. וכך אמר ישוע: "ראוי שעיקר המסר שלכם יהיה אודות מלכותי והבשורה הקשורה אליה. אל תסטו הצדה, אל תעסקו בי ובמה שלימדתי. הטיפו לבשורת המלכות והציגו את ההתגלות שלי את 'אבי' שבשמיים, אך אל תלכו לאיבוד בטוויית אגדות ובבניית של כת אשר עוסקת באמונות ומלמדת את מה שלימדתי ואת מה שהאמנתי בו." אך שוב לא הבינו את מה שדיבר, ואיש מהם לא העז לשאול מדוע הנחה אותם לעשות כן.

במה שלימד בשלבים המוקדמים הללו, ביקש ישוע להימנע ככל שניתן מלהתווכח עם שליחיו, אלא כאשר העניין נגע למושג שגוי אודות 'אבי' שבשמיים. בכל מקרה כזה הוא לא היסס לתקן את האמונות השגויות. רק מניע אחד שלט בתקופת חייו של ישוע שלאחר-ההטבלה, והוא התגלות טובה ואמתית יותר של 'אבי' מפרדיס; הוא היה החלוץ אשר פרץ דרך חדשה וטובה יותר לאל, היא נתיב האמונה והאהבה. תמיד האיץ בשליחיו: "לכו וחפשו את החוטאים; מצאו את המדוכאים ונחמו את החרדים."

ישוע הבין את המצב לאשורו; עמדה לרשותו עצמה אינסופית, אותה יכול היה לנצל לקידום משימתו, אך הוא הסתפק ובאמצעים ובאנשים אשר רבים אחרים היו מוצאים כבלתי-מספקים ובלתי משמעותיים, ומצא אותם ראויים. הוא עסק במשימה של אפשרויות עצומות ודרמטיות, אך התעקש לקדם את עסקי 'אבי' באופן שקט ובלתי דרמטי ביותר; הוא הקפיד מאוד להימנע מכל מפגן עצמה. וכעת, או לפחות למשך חודשים מספר, תכנן לעבוד בשקט עם שניים עשר שליחיו סביב לכנרת.

7. אכזבה נוספת

ישוע תכנן מסע מיסיונרי שקט בן חמישה חודשי עבודה אישית. הוא לא סיפר לשליחים מה יהא משכו; הם עבדו משבוע לשבוע. ובתחילת היום הראשון בשבוע, ממש בעת שעמד להכריז זאת באוזני שניים עשר השליחים שלו, באו שמעון פטרוס, יעקב זבדיה ויהודה איש-קריות לשוחח עמו בפרטיות. פטרוס לקח את ישוע הצדה והעז ושאל: "'מאסטר', באנו בשם עמיתינו, לשאול האם לא זה הזמן להיכנס למלכות. האם אתה מתכוון להכריז על המלכות בכפר נחום, או שמא נעבור לירושלים? ומתי נדע, כל אחד מאתנו, מהם התפקידים אשר נמלא בכינונה של המלכות – "ופטרוס היה ממשיך ושאל שאלות אלמלא הרים ישוע את ידו להתרות בו ולעצור אותו. ובעת שישוע סימן לשאר השליחים אשר עמדו בסמוך להתקרב, אמר: "'ילדי הקטנים, כמה זמן עוד תנסו אותי! האם לא הסברתי לכם בברור שמלכותי אינה מן העולם הזה? כמה פעמים סיפרתי לכם שלא באתי לשבת על כס המלך דוד, וכעת אתם מבקשים לדעת מה יהא תפקידכם במלכות 'האב'? האם לא תבינו שזימנתי אתכם כשגרירים של מלכות רוחנית? האם לא תבינו שבקרוב, בקרוב מאוד, עתידים אתם לייצג אותי בעולם ולהטיף למלכות ממש כשם שאני מייצג כעת את 'אבי' שבשמיים? האם ייתכן שבחרתי אתכם ולימדתי אתכם להיות מבשרי המלכות ואילו אתם אינכם מבינים את טיבה ומשמעותה של המלכות הקרבה, מלכות בה האלוהות תשכון בידי רמה בלבבות בני האדם? הסכיתו שוב, ידידי. סלקו מדעתכם את הרעיון שמלכותי הינה שלטון של כוח או מלכות של פאר. ואף כי אכן יינתן בידי בקרוב השלטון על השמיים וכל הארץ, אין 'האב' רוצה כי נשתמש במתת אלוהי זו לפאר את עצמנו היום. ואף כי בעידן אחר אכן תשובו עמדי בעוצמה ובפאר, כעת נדרשים אנו לעשות את רצון 'האב', לציית בהכנעה ולעשות את רצונו על-פני האדמה."

שוב הוכו עמיתיו בלם, בתדהמה. ישוע שלח אותם בזוגות להתפלל, וביקש שיחזרו בשעת צהריים. בבוקר קריטי זה ביקש כל אחד מהם למצוא את האל, וכל אחד מהם ניסה לשמח ולחזק את רעהו, והם חזרו לישוע כפי שביקש.

ישוע שב וסיפר כעת את סיפור בואו של יוחנן, את ההטבלה בירדן, את סעודת החתונה בכנא, את הששה שנבחרו רק לאחרונה, ואת העובדה שאחיו שלו עצמו הוצאו מן הקבוצה, והזהיר אותם כי גם אויב המלכות יבקש להרחיקם. לאחר שיחה קצרה אך פנה זו נעמדו כל השליחים על רגליהם, ובהנהגת פטרוס הכריזו על מסירות בלתי מסויגת 'למאסטר' שלהם ונאמנות בלתי מעורערת למלכות, וכפי שאמר זאת תומאס, "למלכות זו, בלא תלות למהותה ואף אם אינני מבין אותה לגמרי." כולם באמת האמינו בישוע, אף כי הם לא הבינו לגמרי את מה שלימד.

וכעת שאל אותם ישוע כמה כסף היה ברשותם; הוא אף שאל איך התכוונו לדאוג למשפחותיהם. כאשר התברר שהכסף יספיק אך בקושי לכלכל אותם במשך שבועיים, אמר: "'אין זה רצון 'אבי' שנתחיל את מלאכתנו כך. נישאר כאן שבועיים לחוף הים, ונדג או נעבוד בכל אשר נמצא; ובינתיים, אתם תארגנו את עצמכם תחת הנחייתו של אנדראס, ראשון השליחים, ותדאגו לספק לעצמכם את כל מה שתזדקקו לו בעתיד בזמן עבודתכם, הן כעת, בשלב האישי של העבודה, והן בעתיד, לאחר שאסמך אתכם להטיף את הבשורה וללמד חסידים." וכולם שמחו למשמע מילים אלה; היה זה הרמז הברור הראשון לכך שישוע תכנן בשלב מאוחר יותר להתחיל בעבודה ציבורית אגרסיבית ויומרנית יותר.

מכיוון שרוב השליחים החליטו להקדיש עצמם לדייג, הם בילו את שארית היום בהשלמת הארגון ובהכנת הסירות אשר תידרשנה ליציאה לדייג, למחרת היום; מרביתם היו דייגים, ואפילו ישוע היה מלח ודייג מנוסה. רבות מן הסירות בהן עשו שימוש בשנים הקרובות נבנו בידי ישוע עצמו. והן היו סירות טובות ומהימנות.

ישוע הנחה אותם להקדיש עצמם לדייג במשך שבועיים, והוסיף, "ולאחר מכן תהיו לדייגים של בני אדם." הם דגו בשלוש קבוצות, כשמדי לילה ישוע הצטרף לקבוצה אחרת. וכמה נהנו כולם מישוע! הוא היה דייג טוב, בן לווייה עליז וחבר מעורר השראה; ככל שעבדו עמו יותר, אהבו אותו יותר. יום אחד אמר מתי: "ככל שאתה יותר מבין אנשים, אתה מעריך אותם פחות, אבל את האדם הזה, אפילו ככל שאני מבין פחות, אני אוהב אותו

במשך יותר מחמישה חודשים, ואפילו עד לתום שנה זו, שנת 26 לספירה, נמשכה תכנית זו של שבועיים דייג ואחריהם שבועיים של עבודה אישית עבור המלכות. התכנית נמשכה עד לאחר שתמו הרדיפות שנרדפו תלמידיו של יוחנן לאחר מאסרו, בפקודה מיוחדת.

8. תחילת עבודתם של השניים עשר

לאחר שמכרו את הדגה של תקופת הדייג בת השבועיים, חילק יהודה איש-קריית, אשר מונה כגזבר של השניים עשר, את הכנסות שליחים לששה חלקים שווים. זאת, מכיוון שהכספים שיועדו לפרנסת המשפחות כבר הושגו. ואז, לקראת אמצע חודש אוגוסט, בשנת 26 לספירה, הם יצאו בזוגות לעסוק במשימות שטיל עליהם אנדראס. במהלך השבועיים הראשונים נלווה ישוע עם אנדראס ופטרוס, בשבועיים הבאים ליעקב ויוחנן, וכך הלאה לזוגות האחרים, בסדר אותו הם בחרו. וכך התאפשר לו להתלוות לפחות פעם אחת לכל אחד מן הזוגות בטרם כינס אותם שוב לתחילת עבודתם הציבורית.

ישוע לימד אותם להטיף למחילה על חטאים הודות לאמונה באל, ללא כפרה או קורבן וכי 'האב' שבשמיים אוהב את כל ילדיו באותה אהבת נצח. הוא התריע בשליחים לבל ידברו על:

1. עבודתו ומאסרו של יוחנן המטביל.

2. הקול באירוע ההטבלה. אמר ישוע: "רק אלה ששמעו את הקול יכולים להתייחס אליו. דבר רק על מה ששמעתם ממני; אל תדברו על שמועות."

3. הפיכת המים ליין בכנא. ישוע הזהיר אותם בחומרה ואמר: "אל תספרו לאיש על המים והיין."

הייתה זו תקופה נהדרת, חמשת או ששת החודשים הללו, במהלכם עבדו כדייגים במשך שבועיים מדי כל תקופה בת שבועיים, וכך הרוויחו מספיק על-מנת לכלכל עצמם בשדה במשך השבועיים הבאים במהלכם שימשו כמסיונרים עבור המלכות.

פשוטי העם התפעמו מן הלימוד ומן הסעד של ישוע ושליחיו. זה מכבר לימד הרבנים את היהודים שעמי הארץ לא יוכלו להיות אדוקים או צדיקים. והנה, שליחיו של ישוע היו אדוקים גם צדיקים; ועל אף זאת, היו הם בורים ועמי ארצות ביחס לכל מה שלימדו הרבנים וחכמת העולם.

ישוע הסביר לשליחיו בפשטות את ההבדל בין הכפרה באמצעות מה שכונה מעשים טובים, אליה הטיפו היהודים, לבין השינוי שחל בדעת האדם עקב אמונה – של הלידה מחדש – אשר קבע הוא כמחיר הכניסה למלכות. הוא לימד את שליחיו שאמונה הינה דרישת הכניסה היחידה למלכות 'האב'. יוחנן לימד אותם "שובו – נוסו מן הקצף הקרב לבוא." ישוע לימד, "אמונה הינה שער הכניסה לאהבת האל השלמה, הנצחית בהווה." ישוע לא דיבר כנביא, אחד אשר מכריז על מילות האל. נדמה שהוא מתייחס לעצמו כאל בעל סמכות. ישוע ביקש להסיט את דעתם מן הנסים והנפלאות ואל מציאתה של התנסות אמיתית ואישית בסיפוק ובביטחון של רוח האל השוכנת, רוח של אהבה ושל גאולת חסד.

מוקדם מאוד למדו התלמידים כי 'המאסטר' רוחש כבוד עמוק ואהדה גדולה לכל אדם שפגש, והם התרשמו עד מאוד מן היחס הזהה, האחיד, שהעניק לכל סוגי הגברים, השנים והילדים. הוא היה מפסיק באמצע דרשה מעמיקה על-מנת לצאת לדרך ולדבר מילות נחמה לאישה חולפת אשר על גופה ונשמתה הכביד עול כבד. הוא היה מפסיק פגישה רצינית עם שליחיו על-מנת להתרועע עם ילד שנכנס לחדר. נדמה שעבור ישוע שום דבר לא חשוב יותר מאשר אותו אינדיבידואל אשר נקלע כדרך מקרה לנוכחותו. הוא היה מאסטר ומורה ועוד – היה גם חבר ושכן, ורע אוהד.

ואף כי הלימוד שלימד ישוע בפומבי כלל בעיקר משלים ודרשות קצרות, את שליחיו לימד על-פי-רוב באמצעות שאלות ותשובות. במהלך הדרשות שנשא בציבור, מאוחר יותר, תמיד עצר על-מנת לענות על שאלות כנות.

בתחילה, הוכו השליחים בתדהמה למראה היחס שהפגין ישוע כלפי נשים, אך מהר מאוד התרגלו לכך; הוא הבהיר להם בפשטות כי במלכות לנשים היו זכויות שוות לאלה של הגברים.

9. חמישה חודשי מבחן

תקופה זו, של דייג ושל עבודה אישית לסירוגין, שהייתה במידה מסוימת מונוטונית, היוותה עבור שניים עשר השליחים מבחן קשה ביותר, אותו צלחו. בתוך כל ההתמרמרות, הספקות, וחוסר שביעות הרצון שחוו מעת לעת, הם שמרו על שבועת האמונים שנשבעו 'למאסטר'. הקשר האישי שלהם עם ישוע במשך חודשי המבחן הללו היה זה חיבב אותו עליהם עד מאוד, במידה כזו שכולם (פרט ליהודה איש-קריית) נותרו נאמנים ומחויבים כלפיו אפילו בשעות החושך של המשפט ושל הצליבה. אנשים אמתיים פשוט לא היו מסוגלים לנטוש מורה נערץ אשר חי בסמוך כל כך אליהם והיה כל כך מסור אליהם כמו ישוע. במהלך שעות האפלה של מות 'המאסטר', מה ששלט בלבבות השליחים הללו היה רגש אנושי אחד יוצא-דופן שהסיט הצידה את כל ההיגיון, השיפוטיות והלוגיקה – הרגש העילאי של חברות-נאמנה. חמשת חודשי העבודה הללו לצד ישוע גרמו לכל אחד ואחד מן השליחים הללו להחשיב את ישוע כחבר הטוב ביותר שלו בעולם כולו. וזה, ולא תורתו הנשגבת או נפלאות מעשיו, היה הרגש

האנושי שהחזיק אותם יחד עד לאחר שקם מן המתים וחודשה הפצת מסר בשורת המלכות.

החודשים הללו, של עבודה שקטה, היו מבחן כביר לא רק עבור השליחים, אשר שרדו אותם. תקופה זו של חוסר פעילות ציבורית היוותה מבחן כביר עבור משפחתו של ישוע. עד לעת בה היה מוכן ישוע להתחיל בעבודתו הציבורית, כל משפחתו (למעט רות) נטשה אותו, למעשה. מאוחר יותר, הם ניסו רק פעמים ספורות ליצור עמו קשר, וגם אז רק על-מנת לשכנע אותו לחזור אתם הביתה, פשוט משום שהאמינו כמעט לגמרי שיצא מדעתו. הם פשוט לא הצליחו לתפוש את הפילוסופיה שלו ואף לא להבין את תורתו; כל אלה היו יותר מדי עבור בני משפחתו הקרובים.

השליחים המשיכו במלאכתם האישית בכפר נחום, בבית צידה-יוליאס, בכורזים, בג'רש, בסוסיטא, במגדל, בכנא, ביודפת, בקמה, בצפת, בגוש חלב, בגדר ובאבילה. ובנוסף לערים הללו, הם פעלו בכפרים רבים אחרים וכן בשטחים הפתוחים. עד לסיומה של תקופה זו הכינו שניים עשר השליחים תכניות טובות למדי לתמיכה במשפחותיהם. ואף כי רוב השליחים היו נשואים ולכמה מהם היו ילדים, הם התארגנו לתמוך בבני משפחתם באופן כזה שלא נדרשה עבורם יותר מאשר תמיכה מעטה מתוך קופת השליחות, ולהם התאפשר להקדיש את כל מעייניהם לעבודת 'המאסטר' בלא לדאוג לרווחתם הכלכלית של בני משפחתם.

10. הארגון של השניים עשר

בשלב מוקדם, ארגנו השליחים את עצמם כך:

1. אנדראס, ראשון השליחים, מונה ליושב הראש ולמנהל הכללי של השניים עשר.
 2. פטרוס, יעקב ויוחנן מונו לבני לווייתו האישיים של ישוע. עליהם הוטל לשרתו יום ולילה, לדאוג לצרכיו הפיזיים והאחרים, ולהתלוות אליו בתפילות הלילה בהן התייחד במסתוריות עם 'האב' שבשמיים.
 3. פיליפוס מונה לכלכל החבורה. חובתו הייתה לספק את המזון ולדאוג להאכיל את האורחים, ואפילו את המוני המאזינים שנקבצו מפעם לפעם.
 4. נתנאל הופקד על צרכי משפחות השניים עשר. הוא קיבל דוחות סדורים אשר כללו את צרכי כל משפחה, וביקש מיהודה, הגזבר, את הכספים המיועדים אותם שלח לנזקקים מדי שבוע.
 5. מתי הופקד על הפיננסים של סגל השליחים. חובתו הייתה לאזן את התקציב ולמלא את הקופה. אם לא הגיעו הכספים לקופה והתרומות לא הספיקו על-מנת לכלכל את החבורה, מתי הוסמך להנחות אותם לחזור ולדוג לזמן מה. אך הוא לעולם לא נדרש לעשות כן, לאחר שהחלו את עבודתם הציבורית; ברשות הגזבר תמיד היו הכספים שנדרשו לממן את פעילויותיהם.
 6. תומאס ניהל את תכניות המסע. הוא הופקד על ארגון מקומות לינה וככלל לבחור את המקומות בהם ילמדו ויטיפו, כך שתכנית המסע תהא יעילה וחלקה.
 7. יעקב ויהודה, בניו התאומים של חלפי, הופקדו על ניהול ההמונים. עליהם הוטל לגייס סגנים ועוזרים במספר הנדרש על-מנת לאפשר להם לקיים סדר בקרב הציבור אשר האזין לדבריהם.
 8. שמעון הקנאי הופקד על המנוחה והנופש. הוא ניהל את תכניות יום רביעי ואף ביקש לאפשר מידי יום כמה שעות למנוחה ולהירגעות.
 9. יהודה איש-קריות מונה לגזבר. הוא נשא את צרור הכסף. הוא שילם את כל ההוצאות וניהל את הספרים. הוא ערך עבור מתי הערכות תקציביות שבועיות, ואף דיווח לאנדראס. יהודה שילם על-פי אישור של אנדראס.
- וכך פעלו השניים עשר מתחילת דרכם כארגון ועד לזמן בו נדרש ארגון מחדש בשל עריקת הבוגד יהודה. כך בפשטות המשיכו 'המאסטר' ושניים עשר שליחיו-תלמידיו עד ליום ראשון, ה-12 בינואר, שנת 27 לספירה, כאשר זימן אותם יחד והסמיך אותם רשמית לשמש כשגרירי מלכות וכמטיפים לבשרותיה המשמחות. ומעט לאחר מכן התכוננו לצאת לירושלים וליהודה, למסע ההטפה הראשון שלהם בציבור.

הספר של אורנטיה

מסמך 139

שניים עשר השליחים

העובדה שרק שליח אחד נטש את ישוע, אף כי שוב ושוב ריסק לרסיסים את תקוותיהם ופורר כל שאיפה שהייתה להם לדרגה אישית, מהווה עדות מרהיבה לקסמם וצדקתם של חיי הארציים.

השליחים למדו מישוע אודות מלכות שמים ואילו ישוע למד מהם רבות אודות מלכות האדם, אודות טבע האדם המתקיימת באורנטיה ובעולמות האבולוציוניים האחרים של הזמן והמרחב. שניים עשר הגברים הללו ייצגו מזגי רוח אנושיים רבים ושונים, והחינוך שקיבלו לא הפך אותם לדומים. כתוצאה מהמרת הדת כפויה של אוכלוסיית הגויים בגליל, מאה שנה לפני כן, רבים מן הדייגים הגליליים הללו נשאו כמות נכבדה של דם נוכרי.

אל נא תטעו לחשוב את השליחים כבורים גמורים. לכולם, פרט לתאומים לבית חלפי, סיימו את בתי הספר של בתי הכנסת, למדו על-בוריים את כתבי הקודש העבריים וגם הרבה מן הידע של אותם הימים. שבעה מהם סיימו את בית הספר של בית הכנסת בכפר נחום, אשר בכל הגליל לא היה בית ספר יהודי טוב ממנו.

כאשר הכתובים מתייחסים למבשרי המלכות הללו כאל "הַדִּיּוֹטוֹת וְלֹא בְּעָלֵי-חֵקֶמָה", הכוונה הייתה כך שהיו פשוטי העם, שלא למדו את חכמת הרבנים ואת האופן המיוחד שבו פרשו אלה את התורה. הם היו ללא, מה שנהוג לכנות, השכלה גבוהה. בזמנים מודרניים היו וודאי נחשבים לבלתי מחונכים, ובמעגלי חברה מסוימים אף כחסרי תרבות. דבר אחד בטוח: הם לא קיבלו את אותו חינוך קשיח וסטראוטיפי. החל משנות הנעורים, הם למדו בדרכים שונות כיצד לחיות.

1. אנדראס, ראשון הנבחרים

אנדראס, יושב ראש סגל שליחי המלכות, נולד בכפר נחום. הוא היה הבכור במשפחה בת חמישה ילדים – הוא עצמו, אחיו שמעון, ושלוש אחיות. אביו, שבעת ההיא כבר הלך לעולמו, היה שותפו של זבדיה בעסקי ייבוש הדגים בבית צידה, נמל הדייג של כפר נחום. אנדראס היה רווק כאשר הפך לשליח, אך גר עם אחיו הנשוי, שמעון פטרוס. שניהם היו דייגים ושותפיהם של האחים יעקב ויוחנן לבית זבדיה.

אנדראס היה בן 33 בשנת 26 לספירה, השנה בה נבחר שליח. הוא היה מבוגר בשנה מישוע והמבוגר מבין השליחים. הוא היה צאצא למשפחה מצוינת והיה המוכשר מבין השניים עשר. למעט ביכולות הנאום, הוא השתווה לחבריו בכמעט כל יכולת שניתן להעלות על הדעת. ישוע מעולם לא העניק לאנדראס כינוי חיבה. אך כאשר השליחים החלו במהרה לקרוא לישוע 'מאסטר', אף החלו לכנות את אנדראס בכינוי המקביל 'למפקד'.

אנדראס היה איש ארגון טוב ומנהלן טוב אף יותר. הוא נמנה על המעגל הקרוב של ארבעת השליחים, אך בשל המינוי שהעניק לו ישוע כראש קבוצת השליחים נדרש להישאר בתפקיד לצד אחיו בעת ששלושת האחרים נהנו מקרבה יתרה 'למאסטר'. אנדראס נותר דיקן סגל השליחים עד הסוף.

ואף כי אנדראס עצמו לא היה מטיף יעיל, הוא היה יעיל מאוד בעבודה האישית. הוא אף היה חלוץ המיסיונרים של המלכות, שכן כראשון השליחים היה זה שמיד הביא לישוע את אחיו שמעון, אשר הפך לאחר מכן לאחד מגדולי מטיפי המלכות. אנדראס היה ראשון התומכים בהחלטתו של ישוע להשתמש בתכנית העבודה האישית כאמצעי להכשרת שניים עשר מבשרי המלכות.

ובין אם ישוע לימד את השליחים באופן פרטי ובין הטיף להמונים, אנדראס על-פי-רוב ידע מה קורה; הוא היה מנהל מבין ומנהלן יעיל. בכל נושא שהובא לידיעתו החליט מיד ובמקום, אלא אם הבעיה הייתה מעבר לתחומי סמכותו, אז היה מביא אותה ישירות לישוע.

אנדראס ופטרוס היו שונים מאוד באופיים ובמזגם, אך ראוי כי לעד תיזקף לזכותם העובדה שהסתדרו נהדר זה עם זה. אנדראס מעולם לא קינא ביכולות הנאום של פטרוס. נדיר למצוא אדם מבוגר יותר מן הטיפוס של אנדראס אשר משפיע באופן עמוק כזה על אחיו הצעיר והמוכשר. לעולם לא נצפתה שום בין אנדראס ופטרוס שום קינאה של זה ביכולותיו או בהישגיו של זה. מאוחר בערב, ביום של פנטקוסט, כאשר הודות לנאום אנרגטי ומעורר השראה של פטרוס נוספו למלכות כמעט אלפיים נשמות, אמר אנדראס לאחיו: "אני לעולם לא הייתי יכול לעשות זאת, אך אני שמח

שיש לי אח שיכול." ולכך ענה פטרוס: "אלמלא הבאת אותי 'למאסטר' ושמרת אותי לצדו בנחישות, לא הייתי כאן על-מנת לעשות זאת." אנדראס ופטרוס היו היוצאים מן הכלל, ומהווים הוכחה שאפילו אחים יכולים לחיות זה לצד זה בשלום ולעבוד יחד ביעילות.

אף כי פטרוס התפרסם לאחר פנטקוסט, אנדראס, המבוגר יותר, לעולם לא התמרמר על כך שבמשך שארית חייו הציגו אותו "כאחיו של שמעון פטרוס".

מבין כל השליחים, אנדראס היה השופט הטוב ביותר של טבע האדם. הוא ידע על הצרות שמתרחשות בלבו של יהודה איש-קריות אפילו לפני שהאחרים חשדו שמשוהו לא כשורה בגזבר שלהם; אך הוא לא שיתף איש מהם בפהדיו. השירות הכביר של אנדראס למלכות היה בעצות שהשיא לפטרוס, יעקב ויוחנן בנוגע לבחירתם של ראשוני המיסיונרים שנשלחו לבשר את המלכות, ואף בעצות שהשיא לראשוני המנהיגים בנוגע לארגון המנהלי של המלכות. אנדראס קיבל במתנה יכולת כבירה לגלות משאבים חבויים וכישרונות רדומים באנשים צעירים.

מעט לאחר הרקעתו של ישוע השמימה, החל אנדראס לכתוב יומן אישי אודות מעשיו ואמירותיו של 'המאסטר' שעזב. לאחר מותו של אנדראס, הועתק היומן הפרטי הזה והופץ בחופשיות בקרב ראשוני מוריה של הכנסייה הנוצרית. לאחר מכן, רישומיו הבלתי רשמיים הללו של אנדראס נערכו, תוקנו, שונו ונוספו אליהם תכנים, והתוצאה הייתה סיפור יחסית סדור של חיי 'המאסטר' על פני האדמה. אחרוני העותקים הללו, אשר שונו ותוקנו, עלו באש באלכסנדריה, כמאה שנה לאחר שהמקור נכתב בידי הראשון מבין שניים עשר השליחים.

אנדראס היה בעל תובנה בהירה, מחשבה לוגית והחלטה נחושה, אדם אשר אופיו החזק נבע מיציבותו העילאית. החולשה במזגו נבעה מהיעדר ההתלהבות שהפגין; פעמים רבות נמנע מלעודד את עמיתיו תוך ציון לשבח במקום שנדרש. התנגדותו לשבח את הראוי לשבח בהישגי חבריו נבעה מסלידתו מחנופה וחוסר-כנות. אנדראס היה מאותם אנשים מאוזנים, שקולים, שבנו את עצמם במו ידיהם ונחלו הצלחה צנועה.

ואף שכל אחד מן השליחים אהב את ישוע, נכון לומר שכל אחד מן השניים עשר נמשך אליו בשל פן אחר באישיותו, פן אשר משך במיוחד את אותו שליח. אנדראס העריך את ישוע בשל כנותו המתמדת, בשל אצילותו הטבעית. כאשר אדם הכיר את ישוע, הו נאחז ברצון לחלוק אותו עם חבריו; הוא באמת ובתמים רצה שכל העולם יכיר אותו.

ומאוחר יותר, כאשר הרדיפות הפיצו לכל עבר את השליחים מירושלים, נסע אנדראס לארמניה, לאסיה הקטנה ולמקדוניה, ולאחר שהביא אלפים למלכות, נתפש לבסוף ונצלב בפֶּטְרָס שבאכאיה. יומיים שלמים שרד האדם החסון הזה על הצלב בטרם מת, ובמהלך השעות הטרגיות הללו המשיך לבשר את הבשורות הטובות אודות גאולת מלכות שמים.

2. שמעון פטרוס

שמעון היה בן שלושים כאשר הצטרף לשליחים. הוא היה נשוי, היו לו שלושה ילדים והוא התגורר בבית צידה, בסמוך לכפר נחום. אחיו, אנדראס, וחמותו גרו עמו. פטרוס ואחיו היו שותפים לדייג של הבנים לבית זבדיה.

'המאסטר' הכיר את שמעון זמן מה בטרם הציג אותו לפני אנדראס כשליח השני. כאשר ישוע העניק לשמעון את הכינוי פטרוס, הוא עשה זאת בקריצה; היה זה מעין כינוי חיבה. שמעון היה ידוע בקרב כל חבריו כאדם תזזיתי ואימפולסיבי. ואכן, מאוחר יותר ישוע חיבר משמעות חדשה וחשובה לכינוי חיבה קליל זה.

שמעון פטרוס היה אדם אימפולסיבי, אופטימיסט. הוא גדל תוך שהוא מרשה לעצמו להרגיש בחופשיות רגשות חזקים; הוא נקלע לצרות כל הזמן בשל כך שהתמיד לדבר ללא מחשבה תחילה. סוג זה של חוסר מחשבה אף גרם כל הזמן לצרות לכל חבריו ומכריו, וגרם לו עצמו לקבל נזיפות קלות רבות מן 'המאסטר'. הסיבה היחידה בעטיה פטרוס לא נקלע לצרות רבות יותר בשל דיבור לא שקול הייתה שמוקדם מאוד למד לשתף את תכניתיו ורעיונותיו עם אחיו, אנדראס, בטרם הציע אותם בפומבי.

פטרוס נאם בשטף, ברהיטות ובדרמטיות. הוא גם היה מנהיג טבעי, מעורר השראה, מהיר מחשבה, אך בעל מחשבה לא מעמיקה. הוא שאל שאלות רבות, יותר מכל השליחים האחרים גם יחד, ואף כי מרבית השאלות היו טובות ורלוונטיות, הרבה מהן היו מטופשות, נעדרות מחשבה. פטרוס לא ניחן בדעת מעמיקה, אך הכיר את דעתו טוב למדי. ומשום כך, מיהר להחליט ופעל בפתאומיות. בעוד האחרים שוחחו ביניהם בתדהמה למראה ישוע העומד על החוף, קפץ פטרוס למים ושחה לחוף בכדי לפגוש בו.

התכונה שאותה העריך פטרוס בישוע יותר מכל הייתה רכותו הנשגבת. פטרוס לא נלאה מלהרהר בסובלנותו של ישוע. הוא לעולם לא שכח את השיעור אודות מחילת חטאים, ולא שבע פעמים אלא שבעים ושבע פעם. במהלך השעות האפלות והימים האומללים שלאחריהן, לאחר שהתכחש ללא מחשבה וללא כוונה 'למאסטר' בחצר הכוהן הגדול, הוא חשב רבות אודות הרשמים הללו שהותיר בו אופיו של 'המאסטר'.

שמעון פטרוס התנדנד באופן מטריד; הוא נטה לקפוץ בפתאומיות מקצה אחד לשני. בהתחלה סרב לתת לישוע לרחוץ את רגליו, ואז, לאחר ששמע את תשובת 'המאסטר', התחנן שירחץ את כל כולו. אך אחרי ככלות הכול, ישוע ידע שמגרעותיו של פטרוס היו בראש ולא בלב. הוא היה אחד מן השילובים הקשים יותר להסבר שבין אומץ לפחדנות שחיו אי פעם על-פני האדמה. תכונת האופי החזקה ביותר שלו הייתה נאמנות, חברות. פטרוס אהב את ישוע באמת ובתמים. ואף-על-פי-כן, למרות המסירות החזקה שהפגין, הוא היה כל-כך בלתי יציב עד שמשרתת הצליחה להקניט אותו

ולגרום לו להתכחש 'לאדונו' 'המאסטר'. פטרוס יכול היה לעמוד ברדיפות ובכל צורה אחרת של מתקפה חזיתית, אך התכווץ וכמש אל מול לעג. אל מול מתקפה חזיתית היה חייל אמיץ, אך כאשר הפתיעו אותו בהתקפה מאחור, הוא הפך לפחדן ומוג לב.

פטרוס היה ראשון שליחיו של ישוע שתמך בפומבי בעבודתם של פיליפוס בקרב השומרונים ושל פאולוס בקרב הגויים; ואף-על-פי-כן, מאוחר יותר באנטיוכיה הוא חזר בו בשל הלעג שספג מן המיידים, והתרחק לתקופה מן הגויים עד אשר יצא עליו קצפו הזועם של פאולוס.

הוא היה אחד מראשוני השליחים אשר התוודה בלב שלם על טיבו המשולב, האנושי והאלוהי, של ישוע, והראשון, למעט יהודה, שהתכחש לו. פטרוס לא היה חולמני כל כך, אלא שלא אהב לרדת מענני האקסטזה והתלהבות הדרמטית אל עובדות החיים הפשוטות ואל המציאות.

בעת שהלך אחר ישוע, באופן ציורי ומעשי כאחד, או שעמד בראש התהלוכה, או שהשתרך מאחור – "הרחק מאחור." אך הוא היה המטיף המוביל מבין השניים עשר; הוא עשה יותר מכל אדם, למעט פאולוס, על-מנת לכונן את המלכות ולשלוח את מבשריה, תוך דור אחד, לארבע קצוות תבל.

לאחר התכחשותו הנמהרת את 'המאסטר' הוא מצא את עצמו שוב, ותחת הנחייתו האוהדת והמבינה של אנדראס, הוא הוביל את הדרך חזרה לרשתות הדייג, בעוד השליחים השתהו על-מנת לברר מה יקרה לאחר הצליבה. כאשר היה בטוח לחלוטין שישוע סלח לו וקיבל אותו חזרה לחיקו, בערה בנשמתו אש המלכות בבהירות כה גדולה, עד שהפך לאור כביר של גאולה לאלפים מאלה שישבו בחשיכה.

לאחר שעזב את ירושלים, ולפני שפאולוס הפך לרוח החיה בקרב הכנסיות הנוצריות של הגויים, הרבה פטרוס בנסיעות וביקר את כל הכנסיות מבבל ועד קורנתוס. אפילו ביקר וסעד הרבה מן הכנסיות שהקים פאולוס. ואף כי פטרוס ופאולוס נבדלו זה מזה במזגם בחינוך שקיבלו, ואפילו בתיאולוגיה, בשנים המאוחרות יותר הם עבדו זה לצד זה בהרמוניה במלאכת בנייתן של הכנסיות.

ניתן ללמוד דבר מה אודות הסגנון של פטרוס והאופן בו לימד מן הדרשות שנכללו באופן חלקי בבשורתם של לוקס ומרקוס. דוגמה טובה יותר לסגנונו הנמרץ היא האיגרת הראשונה של פטרוס; או לפחות כך היה ביחס לנוסח המקורי לפני שנערך מאוחר יותר בידי אחד מתלמידיו של פאולוס.

אך פטרוס התעקש להמשיך ולשגות, להמשיך ולשכנע את היהודים שאחרי ככלות הכול ישוע אכן היה משיח היהודים האמתי. עד ליום מותו, התבלבלה דעתו של שמעון פטרוס בין המושג של ישוע כמשיח היהודים, לזה של המשיח כגואל העולם, וזה של 'בן האדם' כהתגלות האל, 'אבי' האנושות האוהב.

אשתו של פטרוס הייתה אישה מאוד מוכשרת. במשך שנים פעלה בהצלחה כחלק מסגל הנשים, וכאשר סולק פטרוס מירושלים, התלוותה אליו לכל מסעותיו ברחבי הכנסיות כמו גם לכל מסעותיו המיסיונריים. ביום בו קיפד בעלה המוכשר את חייו, הושלכה היא עצמה לחיות הטרף בארנה של רומא.

וכך הלך פטרוס, אחד מן הקרובים ביותר לישוע, אחד מחברי המעגל הפנימי, יצא מירושלים ובישר את החדשות הטובות של המלכות בעוצמה ובהדר עד שתמה ונשלמה משימתו; והוא החשיב עצמו כמכובד עד מאוד כאשר הודיעו לו שוביו שהוא חייב למות ממש כמו 'המאסטר' – על הצלב. וכך, נצלב שמעון פטרוס ברומא.

3. יעקב זבדיה

יעקב, הבכור בבניו השליחים של זבדיה, אותם כינה ישוע "בני הרעם," היה בן שלושים כאשר הפך לשליח. הוא היה נשוי, היו לו ארבעה ילדים, והוא התגורר בסמוך להוריו בבית צידה, בפרברי כפר נחום. הוא עסק בדייג יחד עם אחיו הצעיר יוחנן ובשותפות עם אנדראס ושמעון. יעקב, כמו גם אחיו יוחנן, נהנו מן היתרון שהכירו את ישוע זמן ממושך יותר מכל שאר השליחים.

לשליח זה היו שני מזגים סותרים; לאמיתו של דבר נדמה היה כי היה בעל טבע דואלי, וכל אחד מצדדיו הופעל בידי רגשות חזקים. כאשר חש מאוד ממורמר, הוא הפך לתקיף במיוחד. כאשר מזגו נעור במלואו, הוא היה רושף במיוחד, ובחלוף הסערה, הוא תמיד נטה להצדיק את כעסו בתירון שהוא נבע אך ורק בשל חוסר צדק. למעט הסערות הללו, שפקדו אותו מעת לעת, אישיותו של יעקב דמתה מאוד לזו של אנדראס. הוא לא ניחן בדיסקרטיות של אנדראס, ולא בתבונה של זה בנוגע לטבע האדם, אך היה נואם הרבה יותר מוצלח. אחרי פטרוס ומתי, יעקב הנואם הטוב מבין השניים עשר.

ואף כי לא ניתן לומר על יעקב שהיה שרוי במצבי רוח, יש ויום אחד היה שקט ומסוגר ולמחרת דיבר וסיפר בחופשיות. על-פי-רוב, הוא שוחח בחופשיות עם ישוע, אך ביחס לשניים עשר, יש וימים שלמים שמר על שקט. החולשה העיקרית שלו הייתה תקופות השקט הבלתי-מוסברות הללו.

תכונת האישיות הבולטת של יעקב הייתה יכולתו לראות את כל היבטיה של הצעה. הוא היה זה שהתקרב יותר מכל אחד אחר מבין השניים עשר להבנת החשיבות האמתית של מה שלימד ישוע. אף הוא התקשה בתחילה להבין את המשמעות של 'המאסטר', אך בטרם הושלמה הכשרתם, התגבש בו מושג מתקדם אודות המסר של ישוע. יעקב הבין לטבע האדם לגווניו; הוא הסתדר טוב עם אנדראס המגוון, עם פטרוס הפזיז ועם אחיו יוחנן, המכונס בעצמו.

ואף כי בעת שיעקב ויוחנן ניסו לעבוד יחד הם נתקלו במנת הקשיים שלהם, היה זה מעורר השראה להבחין עד כמה הסתדרו זה עם זה. הם לא הצליחו כמו אנדראס פטרוס, אך הצליחו הרבה יותר מכפי שהיה ניתן לצפות משני אחים, ובייחוד אחים דעתנים ונחושים. ואף כי זה יישמע מוזר, האחים לבית זבדיה היו הרבה יותר סובלניים זה כלפי זה יותר מאשר כלפי זרים. הם חיבבו זה את זה מאוד; תמיד היו חברים טובים למשחק. אלה היו "בני הרעם" אשר ביקשו לשלוח אש מן השמיים לכלות את השומרונים שהעזו לזלזל 'במאסטר' שלהם. אך מותו בטרם עת של יעקב מיתן עד מאוד את מזגו הסוער של אחיו הצעיר יוחנן.

התכונה שיעקב העריך ביותר בישוע הייתה חיבתו האוהדת. מאוד מצאו חן בעיניו העניין וההבנה שהפגין ישוע כלפי קטן כגדול, עשיר ועני.

יעקב זבדיה היה איש בעל מחשבה ויכולת תכנון מאוזנות מאוד. לצד אנדראס, היה אחד מחבריה הרגועים יותר של חבורת השליחים. כאינדיבידואל היה נמרץ, אך לעולם לא מיהר. הוא שימש כגלגל מאזן מצוין עבור פטרוס.

הוא היה צנוע, נטול דרמה, שרת מדי יום ופעל ללא יומרה. לאחר שהבין דבר-מה אודות משמעותה האמתית של המלכות, אף עבד ללא בקשת תמורה מיוחדת. ואפילו בסיפור אודות אמם של יעקב ויוחנן, אשר ביקשה עבור בניה כי יוכבדו במשרות לצד ישוע, ראוי לזכור שהייתה זו האם אשר ביקשה זאת. וכאשר ציינו שאכן יסכימו לקבל על עצמם אחריות מעין זו, ראוי להכיר בכך שהיו מודעים לסכנות שתלווינה למרד שיחולל, לכאורה, 'המאסטר' בשלטון הרומי, והיו מוכנים לשלם את המחיר. כאשר שאל ישוע אם יהיו מוכנים לשתות מן הכוס, הם ענו בחיוב. וככל שזה נוגע ליעקב, היה זה נכון פשוטו כמשמעו – הוא אכן שתה מן הכוס לצד 'המאסטר', שכן היה ראשון השליחים למות מות קדושים, יחסית מוקדם ותחת חרבו של הורדוס אגריפס. כך היה יעקב הראשון מבין השניים עשר שהקריב את חייו בקרב על המלכות. הורדוס אגריפס פחד מיעקב יותר מכל שאר השליחים. ואף כי אכן היה שקט ודומם לעיתים תכופות, כאשר נעורה אמונתו ועמדה למבחן, הוא נהג באומץ ובנחישות.

יעקב חי את חייו במלואם, ובסופם הפגין מידה כזו של אצילות ועוצמה, עד שהאדם שהלשין עליו והאשים אותו, אשר נכח במשפטו ובהוצאתו להורג, התרשם במידה כזו שנס מזירת המוות של יעקב ומיהר להצטרף לשורות תלמידיו של ישוע.

4. יוחנן זבדיה

בן עשרים וארבע היה יוחנן כאשר הפך לשליח הצעיר מבין השניים עשר. הוא היה רווק והתגורר עם הוריו בבית צידה, עסק בדיג ועבד בשותפות לצד אחיו יוחנן, אנדראס ופטרוס. יוחנן שימש כסוכנו האישי של ישוע בנוגע למשפחתו של 'המאסטר', הן לפני שהפך לשליח והן לאחר מכן, והמשיך לשאת באחריות זו עד ליום מותה של מרים, אם ישוע.

מכיוון שיוחנן היה צעיר השניים עשר והיה קרוב מאוד לישוע בשל הטיפול בענייני משפחתו, הוא היה אהוב מאוד על 'המאסטר', אך לאמיתו של דבר לא ניתן לומר שהוא היה "התלמיד אותו אהב ישוע." הן לא תצפו שאישיות אצילית כישוע תתעסק בהעדפות ותאהב את אחד השליחים יותר מן האחרים. אש הסיפור לובתה בידי העובדה שיוחנן שימש כאחד משלושת עוזריו האישיים של ישוע, והן בשל העובדה שיוחנן, כמו גם אחיו יעקב, הכיר את ישוע זמן רב יותר מן האחרים.

פטרוס, יעקב ויוחנן מונו לשמש כעוזריו הקרובים של ישוע מעט לאחר שהפכו לשליחים. מעט לאחר שנבחרו השניים עשר ובעת בה מינה ישוע את אנדראס לעמוד בראש הקבוצה, אמר לו: "וכעת, אבקש שתמנה שניים או שלושה מעמיתך, להישאר לצדי, לדאוג לי ולצרכי ביום יום." ואנדראס החליט שמוטב לבחור למשימה הספציפית הזו את שלושת השליחים שנבחרו ראשונים. הוא היה שמח להתנדב בעצמו למשימת שירות ברוכה זו, אך 'המאסטר' כבר הטיל עליו את תפקידו; ומשום כך הנחה מידיה את פטרוס, יעקב ויוחנן להתייצב לצד ישוע.

יוחנן זבדיה ניהן בתכונות אופי נהדרות רבות, וגם באחת שהייתה נהדרת קצת פחות – יהירות בלתי רגילה, אשר על-פי-רוב נותרה חבויה היטב. יחסיו הממושכים עם ישוע שינו את אופיו בצורות רבות ובשיעור ניכר. ואף כי יהירות זו פחתה בשיעור ניכר, לעת זקנה ולאחר שהפך פחות או יותר ילדותי, שבה וצצה הערכה עצמית זו במידה מסוימת. וכך, בעת שהנחה את נתן לכתוב את הבשורה אשר כעת נושאת את שמו, לא היסס השליח הזקן שוב ושוב להתייחס לעצמו כאל "התלמיד אשר ישוע אהבו." לאור העובדה שיוחנן היה קרוב מכל אדם אחר להיות ידיד הנפש של ישוע, לאור שייצג אותו אישית בעניינים כה רבים, אין זה מוזר שהוא התייחס לעצמו כאל "התלמיד אשר ישוע אהבו." הרי ודאי ידע שהוא היה התלמיד אשר ישוע בטח בו לעיתים כה תכופות.

תכונת האופי החזקה ביותר של יוחנן הייתה מהימנותו; הוא היה מהיר ואמיץ, נאמן ומסור. חולשתו הגדולה ביותר הייתה אופיינית זו. הוא היה הצעיר במשפחת אביו וצעיר השליחים. ייתכן והיה מעט מפונק; ייתכן והתייחסו אליו בסלחנות קצת יותר מדי. אך יוחנן של השנים המאוחרות היה אדם שונה בתכלית מן הצעיר השרירותי בעל ההערכה העצמית אשר הצטרף לשורות שליחיו של ישוע בגיל עשרים וארבע.

התכונה שיוחנן העריך יותר מכל בישוע הייתה אהבתו וחוסר אנוכיותו של 'המאסטר'; תכונות אלה הרשימו אותו עד כדי כך ששארית חייו נשלטה על-ידי רגש האהבה והמסירות לאחיו. הוא דיבר על אהבה וכתב עליה. "בן הרעם" הפך "לשליח האהבה"; ובאפסוס, כאשר החשמן הזקן לא יכול היה לעמוד ולהטיף, והובל לכנסיה על כיסא, ולעת סיום התפילה התבקש לומר כמה מילים למאמינים, במשך שנים אמר להם רק, "ילידי הקטנים, אהבו זה את זה."

יוחנן מיעט לדבר, אלא כאשר נעור מזגו. הוא חשב הרבה אך אמר מעט. בבגרותו, הפך מזגו למרוסן יותר, והיה יותר תחת שליטה, אך הוא לא הצליח להתגבר על נטייתו לשתוק; הוא לעולם לא הצליח לשלוט לגמרי בשתקנותו. יחד עם זאת, הוא ניחן בדמיון יצירתי ויוצא דופן.

היה ליוחנן צד נוסף, צד שלא ניתן היה לצפות למצוא באדם שקט ומכונס זה. הוא היה גזעני במידת-מה וחסר סובלנות באופן יוצא דופן. במובן זה דמה מאוד ליעקב – שניהם ביקשו לשלוח אש מן השמים לכלות את השומרונים גסי הרוח. כאשר יוחנן נתקל בזרים אשר לימדו בשמו של ישוע, מיד אסר עליהם לעשות כן. אך הוא לא היה היחיד מבין השניים עשר אשר לקה בהערכה עצמית ובתודעת עליונות מעין אלה.

חייו של יוחנן הושפעו מאוד למראה ישוע, אשר היטב ידע שאף כי הוא עצמו נע ונד ללא בית בעת, טרח ודאג בנאמנות לאמו ומשפחתו. יוחנן הרגיש אהדה גדולה לישוע בשל העובדה שלא הובן על-ידי משפחתו, והיה מודע לכך שהם הלכו והתרחקו ממנו בהדרגה. וכל המצב הזה, בצרוף העובדה שישוע הכפף אפילו את הקטן ברצונותיו לרצון 'אביו' שבשמים והחיים שחיי כך מתוך אמון, הרשימו את יוחנן עד מאוד וגרמו לשינויים ניכרים ובלתי הפיכים באופיו, שינויים שבאו לידי ביטוי במשך כל שאר חייו.

יוחנן ניחן באומץ קר ועז, תכונה שחלקו עמו רק מעטים מן השליחים האחרים. הוא היה השליח היחיד שהלך בעקבותיו של ישוע בליל מעצרו והעז להתלוות 'למאסטר' שלו הישר לתוך מלתעות המוות. הוא עמד לצדו ממש עד לשעתו האחרונה, המשיך לשאת באחריות לאם ישוע ולהמתין להנחיות נוספות, במידה שתינתנה, ברגעיו האחרונים של 'המאסטר' בגוף. דבר אחד בטוח, יוחנן היה מהימן לחלוטין. כאשר השניים עשר ישבו לסעוד, יוחנן ישב על-פי-רוב לימינו של ישוע. הוא היה הראשון מבין השניים עשר שהאמין באמת ובתמים בתחייתו מן התמים, והיה הראשון שזיהה את 'המאסטר' כאשר בא אליהם בחוף, לאחריה.

בן זבדיה זה פעל לצד פטרוס עת החלה לפעול התנועה הנוצרית, והפך לאחד מתומכיה הראשיים של הכנסייה בירושלים. הוא שימש כיד ימינו ותומכו של פטרוס ביום של פנטקוסט.

שנים מספר לאחר שמת יעקב מות קדושים, נשא יוחנן את אלמנת אחיו לאישה. במשך עשרים שנות חייו האחרונות דאגה לו נכדתו האהובה.

יוחנן נכלא פעמים מספר והוגלה למשך ארבע שנים לאי פֶטְמוֹס, עד שהוכתר ברומא קיסר אחר. אלמלא ניחן יוחנן בטקט ובחכמה, היה ללא ספק מוצא להורג, כפי שאירע לאחיו יעקב, אשר היה כן וישיר. בחלוף השנים, הן יוחנן והן יעקב, אחי 'האדון', למדו את התבונה שבדברי פשרה בעת שהופיעו אל מול השופטים האזרחיים. הם למדו כי "מַעֲנֵה רֶךְ יָשִׁיב חַמָּה". הם גם למדו לייצג את הכנסייה "כאחוה רוחנית אשר מוקדשת לשירות האנושות" ולא "כמלכות שמים". הם לימדו שירות אוהב מהו ולא מהם שליטה ועוצמה – על מלך ומלכות.

בזמן גלותו הזמנית בפטמוס כתב יוחנן את ספר ההתגלות, אשר גרסה מקוצרת ומעוותת שלו מצויה כעת ברשותכם. ספר התגלות זה כולל את החלקים ששרדו מהתגלות גדולה, אשר חלקים גדולים ממנה אבדו, וחלקים אחרים הוסרו לאחר שנכתבו בידי יוחנן. הוא נשמרה רק בגרסה חלקית ומעוותת.

יוחנן הרבה לנסוע, עבד ללא לאות, ולאחר שהפך לחשמן הכנסיות של אסיה, התיישב באפסוס. בשבתו באפסוס, והוא בן תשעים ותשע, הנחה את עמיתו נתן לכתוב את "הבשורה על-פי יוחנן". מבין שניים עשר השליחים, היה זה יוחנן זבדיה אשר הפך לתיאולוג הבולט שבחבורה. הוא מת מוות טבעי באפסוס, בשנת 103 לספירה, והוא בן מאה ואחת שנה.

5. פיליפוס הסקרן

פיליפוס היה השליח החמישי שנבחר, ונקרא לשרת כאשר ישוע וארבעת השליחים הראשונים עשו את דרכם מן המפגש עם יוחנן בירדן אל עבר כנא שבגליל. מכיוון שהתגורר בבית צידה, פיליפוס ידע אודות ישוע זה זמן מה, אך לא עלה בדעתו שהיה אדם בעל שיעור קומה עד אשר אותו יום בו אמר לו בעמק הירדן "בוא אחרי". פיליפוס אף הושפע במידת מה מן העובדה שאנדראס, פטרוס, יעקב ויוחנן קיבלו את ישוע כגואל.

בן עשרים ושבע היה פיליפוס כאשר הצטרף לשורות השליחים; הוא היה נשוי טרי, אך באותה עת לא היו לו ילדים. הפירוש של כינוי החיבה שהצמידו לו השליחים היה "סקרנות". פיליפוס תמיד ביקש שיראו לו. נדמה כי אף פעם לא הצליח לרדת לשורש ההצעה. הוא לא בהכרח היה סתום, אלא נעדר דמיון. היעדר הדמיון הייתה חולשת האופי הגדולה ביותר שלו. הוא היה אינדיבידואל פשוט וענייני.

כאשר התארגנו השליחים לשירות, פיליפוס מונה לכלכל; הוטל עליו לדאוג לאספקה בכל עת. והוא היה כלכל טוב. המאפיין החזק ביותר שלו היה השיטתיות היסודית שלו; הוא היה הן מתמטי והן שיטתי.

פיליפוס נולד למשפחה בת שבעה ילדים, שלושה בנים וארבע בנות. הוא היה הילד השני, ולאחר התחייה מן המתים הטביל את כל משפחתו למלכות. בני משפחתו של פיליפוס היו דייגים. אביו היה אדם מאוד מוכשר, בעל מחשבה מעמיקה, אך אמו נולדה למשפחה ממוצעת מאוד. פיליפוס לא היה אדם ממנו ניתן לצפות לדברים גדולים, אך הוא היה אדם שידע לעשות דברים קטנים בצורה גדולה, לעשות אותם היטב ובאופן ראוי. רק פעמים ספורות במשך ארבע השנים הוא כשל באספקת המזון אשר נדרש לכלכלת כולם. ואפילו דרישות פתע, שהיו מנת חלקם בחיים שחיו, רק לעיתים רחוקות מצאו אותו בלתי מוכן. מזונן משפחת השליחים נוהל בחכמה וביעילות.

הצד החזק של פיליפוס הייתה מהימנותו השיטתית; הנקודה החלשה באופיו הייתה היעדר מוחלט של דמיון, חוסר היכולת לחבר שתיים ושתיים ולקבל ארבע. הוא היה מתמטי באופן מופשט, אך בעל דמיון חסר תועלת. הוא נעדר כמעט לחלוטין צורות דמיון מסוימות. הוא היה האדם הטיפוסי, הפשוט והממוצע. גברים ונשים רבים כמותו נמנו על ההמונים שבאו לשימוע את ישוע מלמד ומטיף והם ניחמו למראה אחד שכמותם אשר הורם לדרגה של כבוד כיועץ 'למאסטר'; הם נמלאו אומץ למראה אחד שכמותם אשר כבר מצא משרה רמה במלכות. ובעת שהאזין לשאלותיו המטופשות של פיליפוס ונענה פעמים רבות כל כך לדרישת הכלכל שלו, "שיראו לו", ישוע למד רבות אודות פעולתם המנטלית של אנושיים מסוימים.

האיכות האחת שפיליפוס העריץ ברציפות בישוע הייתה נדיבותו המתמדת של 'המאסטר'. פיליפוס לעולם לא מצא בישוע דבר מה קטן, קמצן או זעום, וסגד לנדיבות מתמדת ורציפה זו.

אישיותו של פיליפוס הייתה רחוקה מלהרשים. לעיתים תכופות כונה "פיליפוס במית ציידה, העיר בה חיים אנדראס ופטרס." הוא היה נעדר חזון כמעט לחלוטין; הוא לא יכול היה לתפוש את האפשרויות הדרמטיות הטמונות במצב מסוים. הוא לא היה פסימיסט; הוא פשוט היה משמים. הוא גם נעדר עד מאוד תבונה רוחנית. הוא לא היסס להפסיק את הדרשות המעמיקות ביותר של 'המאסטר' בכדי לשאול שאלה מטופשת בעליל. אך ישוע מעולם לא נזף בו על חוסר המחשבה הזו; הוא נהג בו בסבלנות והתחשב בחוסר יכולתו לתפוש את המשמעויות המעמיקות של הלימוד. היטב ידע ישוע כי אילו היה נזף פעם אחת בפיליפוס על כך ששאל שאלות מטרידות, הייתה נזיפה מעין זו פוגעת לא רק בנשמתו הכנה, אלא גם פוגעת בפיליפוס עד כדי כך שלעולם לא היה שואל יותר בחופשיות. היטב ידע ישוע שבעולמות הזמן והמרחב שלו חיו מיליארדים על גבי מיליארדים של בני תמותה דומים, בעלי מחשבה איטית, והוא רצה לעודד את כולם להרגיש חופשיים לבוא אליו עם שאלותיהם ובעיותיהם. אחרי ככלות הכול, ישוע התעניין יותר בשאלותיו המטופשות של פיליפוס מאשר בדרשה אותה נשא. ישוע התעניין עד מאוד בבני אדם, ומכל הסוגים.

הכלכל של משפחת השליחים לא היה נואם מוכשר, אך היה מאוד משכנע ומוצלח בעבודתו האישית. קשה היה לייאש אותו; הוא פשוט דחף קדימה והיה נחוש בכל מלאכה שנטל על עצמו. הוא ניחן במתנה כבירה ונדירה, של אמירת "בוא." כאשר ביקש המומר הראשון שלו, נתנאל, להתווכח על יתרונותיו וחסרונותיו של ישוע מנצרת, תשובתו היעילה של פיליפוס הייתה, "בוא ותראה." הוא לא היה מטיף דוגמטי, אשר האיץ בשומעיו "ללכת" – לעשות כך או אחרת. בכל המצבים אליהם הגיע בעבודתו אמר "בוא" – "בוא איתי; אני אראה לך את הדרך." ובכל צורות ושלבי ההוראה, זו הדרך היעילה ביותר. אפילו הורים יכולים ללמוד מפיליפוס שמוטב לומר לילדיהם "בואו אתנו, נראה לכם ונחלק אתכם את הדרך הטובה יותר," מאשר "לכו ועשו כך או אחרת."

דוגמה טובה לחוסר יכולתו של פיליפוס להתאים עצמו למצב חדש אירעה כאשר הגיעו אליו היוונים לירושלים ואמרו: "אנחנו מבקשים לפגוש את ישוע." לכל יהודי אשר היה מבקש ממנו כך היה פיליפוס אומר "בוא." אך אלה היו זרים, ופיליפוס לא זכר שום הנחיה שקיבל מן הממונים עליו בנוגע לכך; הדבר היחיד עליו חשב במצב הזה היה להתייעץ עם המנהל, אנדראס, ואז ליוו שניהם את היוונים לישוע. ובדומה לכך, כאשר ירד לשומרון בהנחיית 'המאסטר' על-מנת להטיף ולהטביל מאמינים הוא נמנע מלהניח את ידיו על כתפי המומרים לאות ולסימן שקיבלו את 'רוח האמת'. את זאת עשו פטרוס ויוחנן, אשר הגיעו מאוחר יותר מירושלים על-מנת לצפות בעבודה שעשה למען כנסיית האם.

פיליפוס צלח את הזמנים הקשים של מות 'המאסטר', השתתף בארגון מחדש של השניים עשר, והיה הראשון לצאת ולזכות בנשמות עבור המלכות מחוץ לשורות היהודים. הוא נחל הצלחה גדולה בעבודתו למען השומרונים ובכל שעשה לאחר מכן למען הבשורה.

אשתו של פיליפוס, אשר הייתה חברה מובילה בסגל הנשים, החלה להשתתף בפועל בעבודתו האוונגליסטית של בעלה לאחר מנוסתם מירושלים בעקבות הרדיפות. אשתו הייתה חסרת חת. היא עמדה למרגלות הצלב של פיליפוס ועודדה אותו להמשיך ולבשר את בשורות המלכות הטובות אפילו למרצחיו שלו עצמו. וכאשר תש כוחו, היא החלה לספר את סיפור הגאולה מתוך אמונה של ישוע ושותקה רק כאשר היהודים הזועמים סקלו אותה למוות. בתם הבכורה, לאה, המשיכה בעבודתם ומאוחר יותר הפכה לנביאה המפורסמת מהיראפוליס.

פיליפוס, אשר שימש בעבר ככלכל של השניים עשר, היה אדם בעל שיעור קומה במלכות, וכבש נשמות בכל אשר הלך; הוא נצלב לבסוף בשל אמונתו בהיראפוליס, שם נקבר.

6. נתנאל הכנה

נתנאל, השליח השישי והאחרון שבחר 'המאסטר' בעצמו, הובא לישוע בידי חברו פיליפוס. הוא היה שותף לעסקים של פיליפוס, וכאשר פגשו את ישוע היו בדרכם לפגוש ביוחנן המטביל.

בן עשרים וחמש היה נתנאל כאשר הצטרף לשורות השליחים, ורק אחד מהם היה צעיר ממנו. הוא היה הילד הצעיר במשפחה בת שבעה ילדים, היה רווק והיחיד שסעד את הוריו הזקנים והחולים עמם התגורר בכנא; אחיו ואחיותיו נשאו או נפטרו, ואיש מהם לא חי שם. נתנאל ויהודה איש קריות היו שני האנשים המלומדים ביותר מבין השניים עשר. נתנאל תכנן להפוך לסוחר.

ואף כי ישוע לעולם לא העניק לנתנאל כינוי של חיבה, עד מהרה דיברו עליו השניים עשר במונחים של כנות ויושרה. הוא היה "נטול ערמה." וזו הייתה מידתו הטובה העיקרית; הוא היה כנה ואף ישר. חולשת האופי שלו הייתה הגאווה; הוא היה גאה מאוד במשפחתו, בעירו, במוניטין שלו, ובעמו, דבר ראוי לשבח כשהוא מתבטא במידה סבירה. אך נתנאל נטה לקיצוניות בשיפוטיות שנקט. הוא נטה לשפוט מראש אינדיבידואלים על-פי

דעותיו האישיות שלו עצמו. ועוד בטרם פגש את ישוע, הזדרז לשאול "המנצרת יצא טוב?" ואף אם היה גאה, נתנאל לא היה עקשן. לאחר שהביט בפניו של ישוע, הזדרז לחזור בו.

במובנים רבים היה נתנאל הגאון המוזר של השניים עשר. הוא היה הפילוסוף והחולם של חבורת השליחים, אך היה חולם מאוד תכליתי. הוא התנדנד בין תקופות של פילוסופיה מעמיקה לבין תקופות של הומור קומי נדיר; כשהיה במצב הרוח המתאים, היה ככל הנראה מספר הסיפורים המוצלח מבין השניים עשר. ישוע נהנה עד מאוד לשמוע את הרצאותיו של נתנאל, על דברים רציניים כמו גם על דברים בעלמא. נתנאל הלך והתייחס לישוע ולמלכות יותר ויותר ברצינות, אך לעולם לא לקח את עצמו ברצינות.

השליחים כולם אהבו וכבדו את נתנאל, והוא הסתדר עם כולם נפלא, למעט עם יהודה איש-קריות. יהודה חשב שנתנאל לא התייחס ברצינות הראויה לעצם היותו שליח, ופעם אחת אף העז והתלונן עליו בסתר באוזני ישוע. אמר לו ישוע: "יהודה, הישמר נא בצעדיך; אל תיקח על עצמך תפקיד גדול מכפי שקיבלת. מי בינינו מוסמך לשפוט את אחינו? אין זה רצון האב שילדיו יעסקו בחייהם רק בדברים רציניים. אשוב ואומר: באתי על-מנת שאחי בשר ודם יוכלו לשמוח, לעלו ולחיות בשפע רב יותר. אם כן, לך לך יהודה, עשה היטב את שהופקד בידך, והותר את אחיך נתנאל לתת דין וחשבון על עצמו בפני האל." והזיכרון אודות מאורע זה, כמו רבים דומים אחרים, המשיך לחיות עוד זמן רב בלבם של יהודה איש-קריות, אשר השלה עצמו.

פעמים רבות, כאשר ישוע עלה להר יחד עם פטרוס, יעקב ויוחנן, והעניינים החלו להסתבך בקרב השליחים, ואפילו אנדראס לא ידע כיצד לנחם את אחיו המיואשים, נתנאל נהג להפיג את המתח באמצעות מעט פילוסופיה או הבזק של הומור; הומור ממש טוב.

נתנאל הופקד על הדאגה למשפחות השניים עשר. לעתים תכופות נעדר מאספות השליחים, מכיוון שמיהר לצאת לבית אלה שהופקד עליהם ושמחלה או כל דבר יוצא דופן פקד אותם. השניים עשר היו סמוכים ובטוחים ששלומם ורווחתם של משפחותיהם הופקדו בידיו האמונות של נתנאל.

התכונה שנתנאל העריץ יותר מכל בישוע הייתה סובלנותו. לעולם לא עייף מלהגות ברוחב דעתו ובאהדתו הנדיבה של 'בן האדם'.

אביו של נתנאל (בר-תולמי), נפטר מעט לאחר פנטקוסט, ולאחר מותו נדד השליח למסופוטמיה ולהודו, שם בישר את בשורות המלכות הטובות והטביל מאמינים. אחיו לעולם לא ידעו מה עלה בגורל אחיהם הפילוסוף, המשורר ואיש ההומור. אף הוא היה גדול במלכות, ועשה רבות להפצת תורתו של 'המאסטר', אף כי לא השתתף בארגון הכנסייה הנוצרית. נתנאל הלך לעולמו בהודו.

7. מתי לוי

השליח השביעי, מתי, נבחר בידי אנדראס. מתי נולד למשפחת גובי מס, או פקידי ממשל ציבוריים, אך היה בעצמו גובה מכס בכפר נחום, שם התגורר. הוא היה בן שלושים ואחת, נשוי, ולו ארבעה ילדים. הוא היה אדם יחסית אמיד, בעל הממון היחיד מקרב חבורת השליחים. הוא היה איש עסקים טוב, אדם שהתרועע היטב בחברה, וניחן ביכולת להתחבר בקלות ולהסתדר עם מגוון גדול של אנשים.

אנדראס מינה את מתי כנציגם הפיננסי של השליחים. במובן מסוים, הוא שימש כסוכן פיננסי וכאיש יחסי הציבור של ארגון השליחים. הייתה לו עין טובה לזהות את טבע האדם והוא היה תועמלן יעיל. ואף כי קשה לצייר את אישיותו, הוא היה תלמיד כנה מאוד ואמונתו במשימתו של ישוע ובוודאותה של המלכות הלכה וגדלה. ישוע מעולם לא העניק ללוי כינוי חיבה, אך אחיו השליחים כינו אותו על-פי-רוב בשם "אספן הכספים."

הנקודה החזקה של לוי הייתה דבקות שלמה במשימה. העובדה שהוא, פקיד ציבור, התקבל בידי ישוע ושליחיו גרמה לגובה המסים לשעבר להרגיש אסיר תודה עד מאוד. אך לשאר השליחים, לעומת זאת, ובמיוחד לשמעון הקנאי וליהודה איש-קריות, נדרש מעט יותר זמן על-מנת להסכים לנוכחותו של פקיד הציבור בקרבם. חולשתו של מתי הייתה השקפת עולמו קצרת הרואי והחומרנית. אך בחלוף החודשים, הוא התקדם עד מאוד בהקשר זה. הוא כמובן נאלץ להיעדר מהרבה שיעורים חשובים כאשר מילא את חובתו למלא את הקופה.

יותר מכל, העריך מתי בישוע את נטייתו לסלוח. הוא לא פסק מלספר שעל-מנת למצוא את האל נדרשת אמונה בלבד. הוא נהג להתייחס למלכות כעל "עסקי מציאת האל."

ואף כי מתי היה בעל עבר, הוא נתן את המיטב שבו, ובחלוף הזמן היו עמיתיו גאים במעשיו של פקיד הציבור. הוא היה אחד מן השליחים שרשם בפירוט את אמירותיו של ישוע, ורשימות אלה שימשו מאוחר יותר את איזידור בעת שהעלה על הכתב את סיפור מעשיו ודבריו של ישוע, סיפור אשר נודע כבשורה על-פי מתי.

חיי הגדולים, המועילים, של מתי, איש העסקים וגובה המכס של כפר נחום, היו הנתיב באמצעותו אלפים על-גבי אלפים של אנשי עסקים, פקידי ציבור ופוליטיקאים אחרים במרוצת הדורות זכו לשמוע אף הם את קולו המזמין של 'המאסטר' קורא להם "בואו אחרי." מתי היה פוליטיקאי ממולח, אך שמר נאמנות גדולה לישוע והקדיש עצמו במסירות למשימת הדאגה למימון כלכלתם של שליחי המלכות הקרבה.

נוכחותו של מתי בקרב השניים עשר הייתה האופן בו שערי המלכות נותרו פתוחים בפני המוני נשמות מדוכאות ומנודות אשר החשיבו עצמן זה

מכבר כבלתי ראויות לנחמה דתית. גברים ונשים מדוכאים ומנוגדים נהרו לשמוע את ישוע, והוא מעולם לא דחה מי מהם.

מתי קיבל את תרומות המאמינים שהציעו מנדבת לבם ומאלה שבאו ללמוד מן 'המאסטר', אך מעולם לא ביקש במפורש תרומות מן ההמונים. את כל מלאכת הפיננסים עשה באופן שקט ואישי, ומרבית התרומות הגיעו מן המאמינים שהשתייכו למעמדות המבוססים יותר. כמעט את כל הונו שלו עצמו הקדיש לעבודתם של 'המאסטר' והשליחים, אך להם מעולם לא נודעה נדיבותו, למעט ישוע, אשר ידע על הכול. מתי התלבט אם לתרום לקופת השליחים בגלוי מכיוון שחשש שישוע והשליחים יחשיבו את הונו כמכותם; ולכן נתן הרבה בשמם של מאמינים אחרים. במהלך החודשים הראשונים, כאשר מתי ידע שנוכחותו בקרבם עומדת פחות או יותר למבחן, הוא התפתה לספר להם שלעתים קרובות היה זה כספו שקנה את לחם יומם, אך עמד בפיתוי. כאשר הסלידה מפקיד הציבור הפכה לגלויה, בער לוי בקרבו לגלות להם את נדיבותו, אך תמיד הצליח לעצור בו.

כאשר הכספים שבקופה לא הספיקו להוצאות השבוע הצפויות, נהג לוי לכסות את הנדרש מכיסו. וגם, לעיתים כאשר התעניין בלימוד של ישוע, הוא העדיף להישאר ולהקשיב לשיעור, אף שידע שייאלץ להשלים מכיסו את מה שלא גייס. כמה ביקש לוי שישוע יידע שמרבית מן הכספים הגיעו מכיסו! הוא לא שיער בנפשו 'שהמאסטר' ידע על הכול. השליחים כולם הלכו לעולמם מבלי שידעו שמתי תרם לטובתם כספים רבים כל כך, עד שכאשר יצא לשליחות המלכות, לאחר תחילת הרדיפות, נותר ללא פרוטה בכיסו.

כאשר בשל הרדיפות עזבו המאמינים את ירושלים, נסע מתי צפונה לבשר את בשורת המלכות ולהטביל מאמינים. עמיתיו השליחים איבדו את הקשר עמו, אך הוא המשיך הלאה, הטיף והטביל בסוריה, בקפדוקיה, בגלטיה, בביתניה ובתראקיה. ובתראקיה עצמה, בליסימכיה, חברו כמה יהודים לא מאמינים לחיילים הרומים והביאו למותו. ופקיד הציבור הזה, אשר נולד מחדש, מת כמנצח, חדור באמונת הגאולה שלמד מן 'המאסטר' בעת שהותו על-פני האדמה.

8. תומאס דיידמוס

תומאס היה השליח השמיני, אותו בחר פיליפוס. בזמנים מאוחרים יותר נודע בכינוי "תומאס המפקפק", אך אחיו השליחים ממש לא ראו ספקן כרוני. אמת היא שהיה בעל דעת לוגית וספקנית, אך הוא ניחן בסוג של נאמנות אמיצה אשר הקשתה על אלה שהכירוהו היטב מלהתייחס אליו כספקן גרידא.

בן עשרים ותשע היה תומאס בעת שהצטרף לשורות השליחים, נשוי ואב לארבעה ילדים. לפניו שימש כנגר אך לאחרונה הפך לדייג וחי בטריכאה, אשר שכנה בגדה המערבית של הירדן, סמוך לשפך הכנרת. הוא נחשב כאזרח מספר אחד של הכפר הקטן הזה. ואף כי לא היה מלומד, הוא ניחן בדעת חריפה והגיונית ונולד להורים מצוינים אשר התגוררו בטבריה. תומאס היה המוח האנליטי האמתי היחיד מבין השניים עשר; הוא היה איש המדע האמתי של חבורת השליחים.

ראשית חייו של תומאס היו מצערים; הוריו לא נהנו מחיי נישואין מאושרים ועובדה זה התבטאה בחיי הבורגנים של תומאס. בבגרותו פיתח אופי מאוד פוגעני ומחרחר ריב. אפילו אשתו שמחה לראות אותו מצטרף לשליחים; המחשבה שבעלה הפסימיסט ייעדר רוב הזמן מן הבית מילאה אותה בתחושת הקלה. תומאס גם ניחן בנטייה לחשדנות שמאוד הקשתה על אחרים להסתדר אתו בשלום. תומאס מאוד הטריד את פטרוס בהתחלה, עד כדי כך שהתלונן באזני אחיו, אנדראס, שתומאס "רע, מכוער ותמיד חשדן". אך ככל שהכירו אותו יותר, למדו חבריו לחבב את תומאס יותר. הם גילו שהוא כנה מאוד ונאמן ללא דופי. ואף כי היה כנה לחלוטין, דובר אמת ללא דופי, מטיבו נטה למצוא פגם והפך להיות פסימיסט אמתי. המוח האנליטי שלו הוכתם בחשדנות. בזמן שהתחבר לשניים עשר ובא במגע עם אופיו הנאצל של ישוע, היה שרוי בתהליך מתמשך של אובדן האמונה בבני האדם. החיבור 'למאסטר' החל מיד להתמיר את כל מזגו של תומאס וגרם לשינויים כבירים באופן בו הגיבה דעתו לאחיו בני האדם.

נקודת החוזק הגדולה של תומאס הייתה מוחו האנליטי המשובח אליו נלווה אומץ ללא חת – לאחר שגמר אומר בדעתו. חולשתו הגדולה הייתה החשדנות הספקנית שלו, עליה לא הצליח להתגבר לגמרי בכל תקופת חייו בגוף.

בארגון של השניים עשר, תומאס מונה לנהל ולארגן את לוח הזמנים, והוא ניהל בכישרון את עבודתו ותנועתו של סגל השליחים. הוא היה מנהל טוב ואיש עסקים מצוין, אך מה שעייב אותו היו מצבי הרוח הרבים שלו; יום אחד היה אדם אחד ולמחרת אדם אחר. עת הצטרף לשליחים, הוא נטה להרהורים מלנכוליים, אך המגע עם ישוע והשליחים הצליח לרפא אותו כמעט לגמרי מן האופן המורבידי בו בחן את עצמו.

ישוע מאוד נהנה מתומאס וניהל עמו שיחות אישיות רבות. נוכחותו בקרב השניים עשר ניחמה עד מאוד את כל הספקנים הכנים ועודדה אנשים מוטרדים רבים להצטרף למלכות, גם אם לא יכלו להבין את כל ההיבטים הרוחניים והפילוסופיים של מה שלימד ישוע. השתייכותו של תומאס לחבורת השניים עשר היוותה הכרזה תמידית אודות כך שישוע אהב אפילו את הספקנים הכנים.

השליחים האחרים העריצו תכונה יוצאת דופן כזו או אחר באישיותו השלמה של ישוע, אך תומאס העריץ את 'המאסטר' שלו בשל האיזון הנשגב של אופיו. וכך הלכה וגברו הן הערכתו של תומאס והן הכבוד אשר רחש לאותו אחד אשר היה אוהב ורחום ויחד עם זאת הגון וישר ללא פשרות; רגוע כל כך ויחד עם זאת לעולם לא אדיש; עוזר ואוהד כל כך ויחד עם זאת לעולם לא מתערב או משתלט; חזק כל כך ויחד עם זאת עדין כל כך; כל כך חיובי ויחד עם זאת לעולם לא קשוח או גס; עדין כל כך ויחד עם זאת לעולם לא מתלבט; עדין ותמים כל כך ויחד עם זאת כל כך חסון, אגרסיבי ועצמתי; כל כך אמיץ ויחד עם זאת לעולם לא נחפז או מטופש; אוהב כל כך את הטבע ויחד עם זאת חף לגמרי מן הנטייה להעריך את הטבע; כל כך

הומוריסטי ושובב, ויחד עם זאת חף מכל קלות ראש ואיוולת. סימטריה זו באישיותו, שלא הייתה כדוגמתה, הייתה זו שהקסימה את תומאס. מבין השניים עשר, ככל הנראה הוא זה אשר יותר מכולם הבין אינטלקטואלית והעריך את אישיותו של ישוע.

בהתייחסויות שערכו השניים עשר היה תומאס תמיד זהיר, ותמך בראש ובראשונה בהתנהלות זהירה. אבל, אם השמרנות שלו לא עמדה במבחן ההצבעה או שפסקו כנגדה, תמיד היה הראשון שביקש להוציא אל הפועל ללא מורא את התוכנית עליה הוחלט. שוב ושוב עמד אל מול פרויקט כזה או אחר בטענה שהוא מטופש או יומרני; הוא התוכח עד הסוף המר, אך כאשר אנדראס העמיד את ההצעה להצבעה, ולאחר שהשניים עשר בחרו להוציא אל הפועל את מה שנלחם מולו בתוקף, היה תומאס הראשון לקרוא להם "בואו!" הוא ידע להפסיד בכבוד. הוא לא נטר טינה או נפגע. שוב ושוב עמד כנגד הצעות שהעמידו את ישוע בסכנה, אך כאשר החליט 'המאסטר' להעמיד עצמו בסכנה, כאשר החליט לקחת את הסיכון, היה זה תומאס שקרא לשליחים באומץ ואמר, "בואו חברים, נלכה גם אנחנו למען נמות עמו."

במובנים מסוימים דמה תומאס לפיליפוס; גם הוא רצה "שיראו לו", אבל הספקות שהביע כלפי חוץ התבססו על מנגנון אינטלקטואלי אחר לגמרי. תומאס היה אנליטי, ולא ספקן גרידא. וככל שזה נגע לאומץ פיזי אישי, הוא היה מן האמיצים שבשניים עשר.

לתומאס היו ימים רעים מאוד; לעיתים נתקף עצבות ועגמומיות. אובדן אחותו התאומה, כשהיה בן תשע, גרם לו בצעירותו לצער רב והוסיף לקשיים שחוה במצבי הרוח שלו בבגרותו. כאשר תומאס נתקף בייאוש, לפעמים סייע בעדו נתנאל, לפעמים פטרוס ולעתים תכופות אחד משני התאומים לבית חלפי. למרבה הצער, תמיד ניסה להתרחק ממגע עם ישוע כאשר נתקף דיכאון כבד. אך 'המאסטר' ידע על כל אלה והבין ואהד את השליח שלו כאשר נתקף כך בדיכאונות ובספקות.

לעיתים קיבל תומאס רשות מאנדראס להתבודד לנפשו במשך יום יומיים. אך במהרה למד שלא היה בכך מן החכמה; הוא גילה שכאשר נתקף ייאוש, עדיף היה לו להיצמד לעבודתו ולהישאר בקרבת חבריו. אך בלא תלות למה שאירע בחייו הרגשיים, הוא התמיד ושימש כשליח. כשהגיע הזמן לנוע קדימה, תמיד היה תומאס הראשון לקרוא להם "בואו!"

תומאס היה הדוגמה החיה לאדם שהטיל ספק, עמד מולו ויכל לו. הוא ניחן בדעת כבירה; הוא לא היה ספקן גרידא. הוא ניחן במחשבה לוגית; והוא שימש כמבחן האמת לישוע ולשאר השליחים. אלמלא הייתה עבודתו של ישוע אמתית, הוא לא מצליח לשמור אדם כמו תומאס לידו לכל אורך הדרך. הוא ניחן ביכולת חדה וברורה להבחין בעובדות. תומאס היה נוטש את כולם בפעם הראשונה בה היה חש בתרמית או הטעייה. ואף כי מדענים יתקשים להבין לגמרי את ישוע ואת עבודתו על-פני האדמה, חי בסמוך 'למאסטר' ולבני האדם שנלוו לו אדם בעל מוח מדעי אמת – תומאס ידימוס – והוא האמין בישוע מנצרת.

לתומאס נכונו ימים קשים בימי המשפט והצליבה. במשך זמן מה היה שבוי בעומק הייאוש, אך הצליח למצוא את האומץ שבו, לדבוק בשליחים ולקבל עמם את פני ישוע בכנרת. למשך זמן מה הוא נכנע לספקות ולייאוש שכרסמו בו אך לבסוף מצא את האומץ שבו וניערור מחדש. לאחר פנטקוסט, השיא עצות של חכמה לשליחים וכאשר הרדיפות פיזרו את המאמינים לכל עבר הוא יצא לקפריסין, כרתים, חופי צפון אפריקה וסיציליה שם בישר את בשורות המלכות הטובות והמשיך להטביל מאמינים. תומאס המשיך להטיף ולהטביל עד שנעצר בידי סוכני השלטון הרומי והוצא להורג במלטה. שבועות מספר לפני פטירתו החל לכתוב אודות חייו ותורתו של ישוע.

9 ו-10. יעקב ויהודה חלפי

יעקב ויהודה לבית חלפי, הדייגים התאומים אשר התגוררו בסמוך לכורזים, היו השליחים מספר תשע ועשר, אותם בחרו יעקב ויוחנן זבדיה. הם היו בני עשרים ושש, ונשואים. ליעקב היו שלושה ילדים וליהודה שניים.

אין הרבה מה לספר על דייגים פשוטים אלה. הם אהבו את 'המאסטר' שלהם והוא אהב אותם, אך הם לעולם לא הפריעו לו בעת שהרצה על-מנת לשאול דבר-מה. הם הבינו מעט מאוד מן השיחות הפילוסופיות והדיונים התיאולוגיים שניהלו עמיתיהם, אך שמחו להימנות על קבוצת אנשים רבי עוצמה שכאלה. שני הגברים הללו דמו מאוד זה לזה בהופעתם, במאפייניהם המנטליים ובמידת האבחנה הרוחנית שלהם. מה שניתן לומר על האחד תקף גם לגבי השני.

אנדראס הטיל עליהם לפקח על ההמונים. בשעת ההטפה הם שימשו כסדרנים הראשיים, וככלל שימשו כנערים המשרתים של השניים עשר. הם סייעו לפיליפוס עם האספקה, מסרו כספים מטעם נתנאל למשפחות ותמיד היו מוכנים ומזומנים להושיט יד למי מן השליחים.

המוני פשוטי העם התעודדו למראה שניים שכמותם שמצאו מקום של כבוד בין השליחים. העובדה ששני התאומים הממוצעים הללו התקבלו כשליחים סייעה להביא למלכות המוני מאמינים בעלי אמונה רופפת. כמו כן, פשוטי העם קיבלו ביתר הבנה את העובדה שמי שפיקח עליהם וניהל אותם דמה להם מאד.

ליעקב ויהודה, שנקראו גם תדי ולפי, לא היו נקודות חזקות או חלשות. כינויי החיבה שנתנו להם השליחים היו ביטויי חיבה לעובדת היותם ממוצעים. הם היו "הפחותים שבשליחים"; ידעו שכך היה ושמחו בכך.

יעקב חלפי במיוחד אהב את פשטותו של 'המאסטר'. התאומים לא יכלו להבין את דעתו של ישוע, אך בהחלט תפשו את הקשר האוהד בינם לבין

של 'המאסטר'. דעתם הייתה מסדר נמוך; ואפילו, ובכל הכבוד הראוי, אפשר לכנותם טיפשים, אך הטבע הרוחני שלהם חווה אמתית. הם האמינו בישוע; הם היו בניו של האל ועמיתים למלכות.

יהודה חלפי נמשך לישוע בשל שהיה ענו ללא יומרות. ענווה שכזו, אליה נלוותה אישיות של כבוד.

התאומים היו בעלי מזג טוב, אנשים עוזרים ופשוטים מטבעם, והיו אהובים על ידי כולם. ישוע קיבל את הצעירים הללו, שהיו בעלי כישור אחד בלבד, למקום של כבוד בסגל הצוות האישי שלו במלכות משום שבעולמות החלל חיות מיליוני נשמות פשוטות שכאלה, אחוזות פחד, אשר גם אותן הוא מבקש לקבל לשורות המאמינים הפעילים הנהנים מקשר של אמונה עמו ועם 'רוח האמת' שלו. ישוע איננו מזלזל בקטנות, רק ברוע ובחטא. יעקב ויהודה אכן היו קטנים, אך גם נאמנים. הם היו פשוטים ובורים, ויחד עם זאת בעלי לב רחב, נעימים ונדיבים.

וכמה גאים היו האנשים הפשוטים הללו ביום בו סרב 'המאסטר' לקבל אדם עשיר אחד כחסיד אלא לאחר שימכור את רכושו ויסייע לעניים. כאשר שמע זאת ההמון וראה את התאומים בחבורת יועציו, הם ידעו אל נכון שישוע לא נשא פני איש. אך רק מוסד אלוהי – מלכות השמים – יכול היה להיבנות על בסיס יסודות אנושיים ממוצעים שכאלה!

במשך כל הקשר שלהם עם ישוע, שאלו התאומים שאלות בפומבי רק פעם או פעמיים. יהודה פעם הסתקן ושאל את ישוע שאלה לאחר 'שהמאסטר' דיבר על כך שיחשוף עצמו בפתיחות לעולם. הוא קצת התאכזב כאשר הבין שלא יותרו יותר סודות בקרב השניים עשר, והעז ושאל: "אבל, 'מאסטר', כאשר תכריז על עצמך בפתיחות לעולם, כיצד נוכל אנחנו ליהנות באופן מיוחד מטובך?"

התאומים שרתו נאמנה עד הסוף, עד לימי המשפט, הצליבה והיאוש החשוכים. הם לעולם לא איבדו את אמונת לבם בישוע, והיו הראשונים (לאחר יוחנן) להאמין בתחייתו מן המתים. אך הם לא הצליחו להבין את כינונה של המלכות. מעט לאחר צליבתו של 'המאסטר' שלהם, הם שבו למשפחותיהם ולרשתותיהם; תמה ונשלמה מלאכתם. הם לא היו מוכשרים ללחום את קרבות המלכת המורכבים יותר. אך בחייהם ובמותן נותרו מודעים לכך שכובדו ובורכו בארבע שנים של קשר אינטימי עם 'בן של האל', בורא ושלט של יקום.

11. שמעון הקנא

שמעון הקנא, השליח האחד עשר, נבחר בידי שמעון פטרוס. הוא היה אדם מוכשר, ממשפחה טובה, וחי עם משפחתו בכפר נחום. בן עשרים ושמונה היה בעת שהצטרף לחבורת השליחים. הוא היה מתסיס רושף ואדם שדיבר הרבה וללא מחשבה. בטרם הקדיש עצמו במשרה מלאה לארגון הקנאים הלאומי, הוא עסק במסחר בכפר נחום.

שמעון הקנא הופקד על המנוחה והפנאי של חבורת השליחים, והוא ארגן ביעילות רבה את חיי המשחק ואת פעילויות הפנאי של השניים עשר.

הנקודה החזקה של שמעון הייתה נאמנות מעוררת השראה. כאשר השליחים מצאו גבר או אישה אשר התחבטו ולא יכלו להחליט לגבי כניסה למלכות, הם היו קוראים לשמעון. בדרך כלל נדרשו לטוען הנלהב הזה בערך חמש עשרה דקות בכדי לשכנע בזכות הגאולה דרך אמונה, ליישב את כל הספקות ולהסיר את חוסר היכולת להחליט, ובכך לראות נשמה חדשה נולדת "לחירות האמונה ושמחת הגאולה."

הנקודה החלשה ביותר של שמעון הייתה נטייתו לחומריות. הוא לא הצליח לשנות עצמו במהירות מלאומן יהודי לאדם בעל נטייה רוחנית ומודעות בין-לאומית. עבורו, ארבע שנים היו תקופה קצרה מדי לביצוע התמרה אינטלקטואלית ורגשית שכזו, אך ישוע תמיד נותר סבלן.

התכונה של ישוע אותה העריך שמעון כל כך הייתה שלווה של 'המאסטר', בטחונו, קור רוחו, ונינוחות שלא ניתן להסבירה.

ואף כי שמעון היה מהפכן נלהב, זרד בוער ומתסיס ללא חת, הוא הכניע בהדרגה את טיבו המשולהב עד שהפך למטיף יעיל ורב עוצמה של "שלום בארץ לאנשי רצונו." שמעון היה מתדיין מהולל; הוא אהב להתווכח. וכאשר נדרש להתמודד עם מוחותיהם המשפטיים של היהודים המלומדים או עם ההתפלפלויות האינטלקטואליות של היוונים, היה זה שמעון אשר הופקד על המלאכה.

הוא היה מורד מטבעו וחונך להיות איקונוקלסטי, אך ישוע שכנע אותו לאמץ את מושגיה הגבוהים יותר של מלכות השמים. הוא תמיד הזדהה עם תנועות המחאה, אך כעת הצטרף לתנועת הקדמה, זו של התקדמות הבלתי מוגבלת והנצחית של הרוח ושל האמת. שמעון היה אדם שהפגין נאמנות עצומה, התמסר בחום, ואהב את ישוע עצמוקות.

ישוע לא פחד להיות מזוהה עם אנשי עסקים, פועלים, אופטימיסטים, פסימיסטים, פילוסופים, סקפטיים, פקיד ציבור, פוליטיקאים ולאומנים.

'המאסטר' שוחח עם שמעון רבות, אך לעולם לא הצליח להפוך את הלאומן היהודי הנלהב הזה לבעל נטייה בין-לאומית. פעמים רבות אמר ישוע לשמעון שאכן טוב לבקש שיפור בסדרי החברה, הכלכלה והפוליטיקה, אך תמיד הוסיף כי: "זה איננו מעניינה של מלכות השמים. אנחנו מחויבים לעשות את רצון 'האב'. מעיינינו נתונים לשמש כשגריריה של ממשלה רוחנית של מעלה, ואנו נדרשים אך ורק לייצג את הרצון האלוהי ואת אופיייו של 'האב' אשר עומד בראש הממשלה שהסמיכה אותנו." שמעון התקשה להבין, אך בהדרגה החל לתפוש מעט מן המשמעות של מה שלמד 'המאסטר'.

לאחר שנפוצו בשל הרדיפות בירושלים, שמעון פרש באופן זמני. הוא היה שבור, פשוטו כמשמעו. כלאומן ופטריוט הוא נכנע בפני הסמכות של מה שלימד ישוע; וכעת הכול היה אבוד. הוא היה מיואש, אך לאחר שנים מספר נמלא מחדש תקווה ויצא לבשר את בשורת המלכות.

הוא הלך לאלכסנדריה, ולאחר שעבד במעלה הנלווה של אפריקה, ובכל מקום הטיפ לבשורת ישוע והטביל מאמינים. וכך עמל עד זקן ונחלש. הוא מת ונקבר בלבנה של אפריקה.

12. יהודה איש-קריות

נתנאל היה זה שבחר את יהודה איש-קריות, השליח השניים עשר. הוא נולד בקריות, עיר קטנה בדרום יהודה. הוריו עברו ליריחו כאשר היה נער, ושם התגורר ועבד בעסקי אביו עד שהחל להתעניין במסריו ובעבודתו של יוחנן המטביל. הוריו של יהודה היו צדוקים, והם נישלו את יהודה כאשר הצטרף לשורות חסידי יוחנן.

כאשר פגש נתנאל את יהודה, בטריכאה, חיפש זה עבודה במפעל ייבוש דגים בדרום הכנרת. בן שלוש ורווק היה עת הצטרף לחבורת השליחים. ככל הנראה היה המלומד מבין השניים עשר היחיד במשפחת השליחים של 'המאסטר' שבא מחבל יהודה. יהודה לא ניהן בתכונה חזקה אחת, אף כי כלפי חוץ נדמה היה שהוא ניהן במאפיינים תרבותיים ובכישורים רבים. הוא ניהן במחשבה טובה, אף כי לא תמיד חשב באמת ובכנות. יהודה כלל לא הבין את עצמו; הוא לא היה כנה באופן בו התייחס לעצמו.

אנדראס מינה את יהודה לגזבר של השניים עשר, תפקיד שהיה בהחלט מוכשר לבצע, ועד לזמן בו בגד 'במאסטר' שלו, תפקיד אותו מילא בכנות, בנאמנות וביעילות.

מעבר לאישיותו המקסימה והמושכת ככלל של ישוע, יהודה לא אהב בו באופן מיוחד תכונה מסוימת. יהודה לעולם לא הצליח להתעלות מעבר לדעותיו הקדומות ביחס לחבריו תושבי הגליל; הוא אפילו ביקר בלבו את ישוע, ביחס לדברים רבים. זה שאחד עשר מן השליחים ראו בו אדם מושלם, "כולו מחמדים ודגול מִקִּרְבָּה", בן יהודה המסופק מעצמו העז לבקר תכופות בלבו. הוא אכן חשב שישוע היה חששן ובמידה מסוימת פחד להשתמש בכוחו ובסמכותו.

יהודה היה איש עסקים טוב. על-מנת לנהל את ענייניו הכספיים של אידאליסט כישוע, שלא לדבר על ההתמודדות עם ההתנהלות העסקית המבולגנת של כמה משליחיו, נדרשו טקט, יכולת וסבלנות, כמו גם מסירות מדוקדקת. יהודה אכן היה מנהל גדול, איש פיננסים מוכשר ומרחיק ראות. והוא היה משוגע לארגון. איש מן השניים עשר מעולם לא ביקר את יהודה. ככל שידעו, יהודה איש-קריות היה גזבר שאין-שני-לו, אדם מלומד, שליח נאמן (אם כי לפעמים ביקורתי), ומוצלח מאוד בכל המובנים. השליחים אכן אהבו את יהודה; הוא באמת היה אחד מהם. הוא וודאי האמין בישוע, אך אנו מסופקים אם אכן אהב את 'המאסטר' בלב שלם. המקרה של יהודה מדגים את האמת בפסוק: "יֵשׁ דֶּרֶךְ יֵשׁר לְפָנַי אִישׁ נְאֻמָּה דֶּרֶךְ יֵשׁר לְפָנַי". בהחלט ניתן ללכת שולל אחר אותה תרמית שקטה שמתאימה עצמה בנועם לנתיבי החטא והמוות. היו בטוחים שיהודה מעולם לא בגד כלכלית 'במאסטר' ובחבריו שליחים. כסף לא יכול היה להיות המניע שגרם לו לבגוד 'במאסטר'.

יהודה היה בנם היחיד של הורים לא חכמים. בצעירותו פונק ולוטף; הוא היה ילד מפונק. כשבגר, הוא הגזים באופן בו החשיב עצמו. הוא לא ידע להפסיד בכבוד. הייתה לו תפישה שגויה ומעוותת של ההוגנות; הוא נטה לאפשר לעצמו לשנוא ולחשוד. הוא היה אומן במתן פירוש שגוי למילות חבריו ולמעשיהם. במשך כל חייו טיפח יהודה הרגל של נקמה במי שחשב שהתייחס אליו שלא כראוי. הוא תפס את הערכים והנאמנות באופן שגוי.

עבור ישוע, יהודה היה הרפתקה של אמונה. מן ההתחלה הכיר 'המאסטר' היטב בחולשתו של השליח הזה, והכיר במלוא הסכנות של צירופו לחבורה. אך מטבעם נותנים 'בני האל' לכל ברוא הזדמנות מלאה ושווה להינצל ולהיגאל. ישוע רצה שבני התמותה בעולם הזה, כמו גם הצופים באין-ספור עולמות אחרים, ידעו כי אפילו כאשר קיים ספק לגבי כנותו ושיעור מסירותו של היצור למלכות, תמיד נוהגים 'שופטי' האדם לקבל את המועמד המוטל בספק. דלת חיי הנצח פתוחה בפני כולם; "כל החפץ לבוא, רשאי"; אין כלל מגבלות או דרישות, פרט לאמונתו של הנכנס.

אך הרעיונות המרושעים והמסוכנים הללו לא קרמו עור וגידים עד היום בו אישה אסירת תודה שפכה פך מרקחת יקרה על רגליו של ישוע. יהודה חשב שזה חסר טעם, וכאשר ישוע השקית מיד ובאזני כול את מחאתו הקולנית זה כבר גדש את הסאה. מאורע זה גרם להתגייסותם של כל השנאה, הכאב, הרוע, הדעות הקדומות, הקנאה והנקמה שהצטברו בו במשך חיים שלמים, והא החליט להתנקם במי שזה לא יהיה; אך את כל הרוע שבו גיבש אל מול האדם היחיד שהיה חף מפשע בכל הדרמה השפלה של חייו חסרי המזל רק משום שישוע במקרה היה השחקן הראשי בסצנה שסימנה את המעבר שלו ממלכות האור המתקדמת ואל מרחבי החושך אותם בחר.

פעמים רבות, הן באופן פרטי והן בפומבי, הזהיר 'המאסטר' את יהודה שהוא הולך ומחליק, אך לרוב אין באזהרות האלוהיות תועלת אל מול מרירות טבע האדם. ישוע עשה כל אשר לאל ידו לעשות, בכפוף לחירותו המוסרית של האדם, על-מנת למנוע מיהודה לבחור בדרך השגויה. בן הטינה כשל; הוא נכנע לתכתיביה החמוצים והשפלים של דעתו הגאה והנקמנית, אשר הגזימה בערך עצמה, וצלל לתהומות הבלבול, הייאוש והשחיתות.

ואז, לבושתו, זמם יהודה את המזימה השפלה, לבגוד 'באדונו', 'במאסטר', והוציא לפועל בזריזות את תכניתו הנכלולית. בזמן שתכנן מתוך כעס את תכניתו הבגידה שזמם, הוא חווה לרגעים חרטה ובושה וברגעים הצלולים הללו, עלה במוחו רעיון קלוש, מתוך כוונה להגן על עצמו, שייתכן וישוע

יפעיל את כוחו וברגע האחרון יציל עצמו.

ולאחר שבוצעה מזימת החטא השפלה, יצא במרוצה בן התמותה המורד הזה, שלא היסס למכור את חברו תמורת שלושים מעות כסף על-מנת לזכות בנקמה אותה טיפח זה מכבר, השלים את הסצנה האחרונה בדרמת הבריחה ממציאות החיים בגוף – והתאבד.

אחד עשר השליחים היו אחוזי בעתה – תדהמה אחזה במ. ישוע רק ריחם על הבוגד. העולמות התקשו לסלוח ליהודה, וברחבי היקום העצום נמנעים להזכיר את שמו.

הספר של אורנטיה

מסמך 140

הסמכתם של השניים עשר

מעט לפני צהרי היום, ב-12 בינואר, שנת 27 לספירה, קרא ישוע לשליחים על-מנת להסמיכם כמטיפים ציבור לבשורת המלכות. השניים עשר ציפו לקריאה מזה ימים; ומשום כך באותו הבוקר דגו לא הרחק מן החוף. כמה מהם שהו בסמוך לחוף, שם תיקנו את רשתותיהם והתעסקו בצידוד הדייג שלהם.

כאשר החל ישוע לרדת אל החוף על-מנת לקרוא לשליחים, הוא קרא ראשית לאנדראס ופטרוס, אשר דגו בסמוך לחוף; לאחר מכן סימן ליעקב ויוחנן, אשר היו בתוך סירה בסמוך ושוחרו עם אביהם, זבדיה, בעודם מתקנים את רשתותיהם. זוגות זוגות אסף את שאר השליחים, ולאחר שקיבץ את כל השניים עשר, הוביל אותם לגבעות שמצפון לכפר נחום, שם הנחה אותם כהכנה להסמכתם הרשמית.

הפעם היו כל השניים עשר שקטים; אפילו פטרוס היה במצב רוח מהורהר. סוף סוף הגיעה השעה המיוחלת! הם יצאו להתבודד עם 'המאסטר' על-מנת להשתתף בטקס רציני כלשהו, במהלכו יקדישו עצמם אישית וכקבוצה למשימת ייצוג 'המאסטר' שלהם בהטפה למלכות 'האב' הקרבה.

1. הנחייה מקדימה

בטרם החל טקס ההסמכה הרשמי, שוחח ישוע עם השניים עשר אשר ישבו לפניו ואמר: "אחי, הגיעה שעת מלכות זו. הבאתי אתכם לכאן, להיות כאן לבד איתי, על-מנת להציג אתכם בפני 'האב' כשגרירי המלכות. כמה מכם שמעו אותי מספר אודות מלכות זו בבית הכנסת, עת נקראתם לשרת בראשונה. כל אחד מכם למד אודות מלכות 'האב' מאז שהצטרפתם אלי ועבדתם בערים סביב לים הכנרת. אבל כעת ברצוני לספר לכם דבר מה נוסף אודות מלכות זו.

"מלכות חדשה זו, שעתיד 'אבי' לכוון בלבבות ילדיו בכדור הארץ, תהא מלכות נצח. שלטון 'אבי' בללכות אלה אשר מבקשים לעשות את רצונו האלוהי לעולם לא ייתם. אני מכריז בפניכם כי 'אבי' איננו אל היהודים או אל הגויים. ממזרח ומערב יגיעו רבים לשבת עמנו במלכות 'האב', בעוד ילדים רבים של אברהם יסרבו להצטרף לאחוה חדשה זו, בה שולטת רוחו של 'האב' בלבבות ילדי האדם.

"עוצמתה של מלכות זו לא תימדד בעוצמת הצבאות ובכוח הממון, אלא בתפארת הרוח האלוהית אשר תבוא ללמד את דעת האדם ולשלוט בלבבות אזרחיה של מלכות אלוהית זו, בני האל שנוולדו מחדש. תהא זו אחוות האהבה בה ישלוט הצדק, וסיסמתה: כְּאֶרֶץ שְׁלֹום בְּאֶנְשֵׁי רְצוֹנָה. מלכות זו, אשר בקרוב עתידים אתם עליה לבשר, הינה משאת הנפש של בני האדם בכל הדורות, תקוות הארץ כולה, ומה שהבטיחו בתבונתם הנביאים כולם.

"אך לכם, ילדי, כמו גם לכל אלה שיבוא בעקבותיכם בשערי המלכות, ממתין מבחן קשה. רק האמונה תעביר אתכם בשערי, אך אם תרצו להמשיך ולהרקייע בהתמדה בחיי האחוה האלוהית, אתם חייבים להניב את פירות רוח 'האב'. אמן, אמן אומר לכם, כי לא כל הקורא 'אדוני', 'אדוני', ייכנס בשערי מלכות שמים; אלא זה אשר עושה את רצון 'אבי' שבשמיים.

"ותהא בשורתכם לעולם: דְּרָשׁוּ בְּרֵאשׁוֹנָה אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים וְאֵת צִדְקָתוֹ, וכאשר תמצאום, תקבלו את כל הדברים האחרים להם תידרשו לגאולת הנצח. וכעת, אני מבקש להבהיר שלמלכות 'אבי' לא יתלוו מפגני כוח או באותות ומופתים שאין להם מקום. אל לכם ללכת ולבשר את בשורת המלכות ולטעון, 'היא כאן', או 'היא שם', מפני שמלכות זו עליה תטיפו הינה האל שתוככם.

"כִּי הֶחָפֵץ לְהִיטֵד גָּדוֹל בַּמַּלְכוּת 'אבי' יְהִי לָכֶם לְמִשְׁרָת; וְהֶחָפֵץ לְהִיטֵד לְרֵאשׁ בְּקִרְבְּכֶם יְהִי לָכֶם עֹבָד. אך כאשר תתקבלו כאזרחים מן המניין במלכות אלוה, לא תהיו עוד עבדים כי אם בנים, בני האל החי. וכך תתקדם מלכות זו בעולם עד אשר תפורר את כל החומות ותקרב את כל בני האדם להכיר את 'אבי' ולהאמין באמת הגואלת עליה באתי להכריז. ואף כעת המלכות קרבה לבוא, ואחדים מכם יחזו בשלטון עוצמת האל טרם מותם.

"ומה שענייכם כעת רואות, התחלה צנועה זו של שניים עשר אנשים פשוטים, תלך ותגדל עד אשר לבסוף הארץ כולה תמלא דברי הלל 'לאבי'. אנשים ידעו שחיייתם עמי ולמדתם את האמת אודות המלכות לא בשל מה שתאמרו אלא בשל האופן בו תחיו את חייכם. ואף כי על דעתכם לא אכביד, אני עומד להטיל על נשמתכם את האחריות הכבדה לייצג אותי בעולם עת אעזוב אתכם בקרוב, ממש כשם שאני מייצג כעת את 'אבי' בחיים

האלה, שאני חי בגוף." וכאשר סיים דברים אלה, קם ועמד.

2. ההסמכה

ישוע הנחה כעת את שניים עשר בני התמותה שהקשיבו להכרזתו בנוגע למלכות לכרוע ברכך לפניו במעגל. אז הניח 'המאסטר' את ידיו על ראשי כל אחד משליחיו, החל ביהודה איש-קריות וכלה באנדראס. ולאחר שסיים לברכם, נשא ידיו בתפילה:

"אבא, אני מביא לפניך את אלה, שליחי. מקרב ילדינו שבארץ בחרתי את אלה השניים עשר, אותם אשלח לייצג אותי ממש כשם שבאתי אני לייצג אותך. אהוב אותם והיה עמם ממש כשם שאתה אוהב ומצוי עמי. וכעת, 'אבא', תן להם חכמה לנהל את ענייני המלכות הקרבה שמפקיד אני בידם. ואם זהו רצונך, אשאיר אני עמם מעט בארץ ואסייע להם בעבודת המלכות. ושוב, 'אבי', מודה אני לפניך על אנשים אלה, ומפקיד אני אותם למשמרת בידיך בעוד אני ממשיך לבצע את מה שהטלת עלי לעשות."

וכאשר סיים ישוע להתפלל, נותרו השליחים במקומם, וראשיהם מורכנים. דקות רבות חלפו בטרם העז פטרוס לשאת עיניו ולהתבונן 'במאסטר'. בזה אחר זה חיבקו את ישוע, אך איש מהם לא אמר דבר. שתיקה גדולה שררה שם, בעוד קהל הוויות שמימיות התבונן מטה בסצנה המכובדת, הרצינית "Ea" 'בורא' של יקום מפקיד את ניהול ענייני האחוה האלוהית בידי בני אדם.

3. דרשת ההסמכה

וכה אמר אז ישוע: "כעת, משאתם שגרירים של מלכות 'אבי', הפכתם בזה לסוג שונה ונבדל מכל שאר האנשים בכדור הארץ. כעת אינכם כאחד האדם אלא אזרחיה המוארים של מדינה אחרת, שמימית, אשר באים בקרב בורי ועמי הארצות של העולם החשוך הזה. לא מספיק שתמשיכו להיות כפי חייכם עד כה, ומכאן ואיך עליכם להיות כאלה אשר טעמו תפארת חיים טובים יותר ונשלחו חזרה לכדור הארץ על-מנת לשמש כשגרירים של הריבון של עולם חדש וטוב יותר. מן המורה נדרש יותר מאשר מן התלמיד; מן האדון נדרש יותר מאשר מן המשרת. מאזרחיה של מלכות שמים נדרש יותר מאשר מאזרחים שנשלטים בארץ. ייתכן וכמה מן הדברים שעתידי אני לומר לכם יישמעו לכם קשים, אך אתם בחרתם לייצג אותי בעולם ממש כפי שאני מייצג כעת את 'האב'; וכנציגי על-פני האדמה תהיו חייבים לציית למה שלימדתי וציוויתי עליכם לעשות, למה שמשקף את האידאליים שלי לגבי חיי בני התמותה בעולמות החלל, ואף זה שאני עצמי מדגים בחיי על-פני האדמה, חיים של גילוי 'האב' שבשמים.

"אני שולח אתכם לקרוא לשבויי הרוח דרור, \hat{A} לכבולים פחד אושר, ולהביא מזור לחולים על-פי רצון 'אבי' שבשמים. לכשתפגשו בילדי הרצוצים, נחמו אותם ואמרו:

"אֲשֶׁרֵי עֲנִי הָרוּחַ, הָעֲנוּוִים, כִּי לָהֶם אוֹצְרוֹת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם.

"אֲשֶׁרֵי הָרַעֲבִים וְהַצָּמְאִים לַצֶּדֶקָה, כִּי הֵם יִשְׁכְּבוּ.

אֲשֶׁרֵי הָעֲנוּוִים, כִּי הֵמָּה יִירְשׁוּ אֶרֶץ.

"אֲשֶׁרֵי בְּרִי לִבָּב, כִּי הֵם יִחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִים.

"וְעוֹד אֲמָרוּ לִילְדֵי מִילֹת נַחֲמָה רוּחַנִית וְהַבְטַחָה אֱלֹהִים:

"אֲשֶׁרֵי הָאֲבָלִים, כִּי הֵם יִנָּחֲמוּ. אֲשֶׁרֵי הַבּוֹכִים, כִּי רוּחַ הַשְּׁחוֹק יִקְבְּלוּ.

"אֲשֶׁרֵי הָרַחֲמָנִים, כִּי הֵם יִרְחֲמוּ.

"אֲשֶׁרֵי רֹדְפֵי שָׁלוֹם, כִּי בְּנֵי אֱלֹהִים יִקְרָא לָהֶם.

"אֲשֶׁרֵי הַנִּרְדָּפִים בְּגִלְל הַצֶּדֶקָה כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. אֲשֶׁרֵיכֶם כִּי יִחַרְפוּ וְיִרְדְּפוּ אֶתְכֶם וְדָבְרוּ עֲלֵיכֶם בְּשִׁקָּר כָּל רָע. שְׁמָחוּ וְגִילוּ כִּי שִׁכְרְכֶם רַב בְּשָׁמַיִם.

"אחי, כאשר אשלח אתכם, אתם מְלַח הָאֶרֶץ, מְלַח של טעם גאולה. ואם הַמְּלַח הֵיכָּה תִּפְּל בְּמָה יִמְלָח? הֵן לֹא יִצְלַח עוֹד לִפְלֹל כִּי אִם לְהַשְׁלִיךְ חוּצָה וְהֵיכָּה מִרְמָס לִבְנֵי אָדָם.

"אתם אורוֹ שֶׁל עוֹלָם. עֵיר יִשְׁכָּת עַל הָהָר לֹא תִיסָתֵר. גַּם אֵין מְדַלִּיקִים נֵר לְשׁוֹם אוֹתוֹ תַּחַת הָאֵיפָה כִּי אִם עַל הַמְּנוֹרָה; לְהָאִיר לְכָל אֲשֶׁר בְּבֵית. כֵּן יֵאִיר אוֹרְכֶם לִפְנֵי בְּנֵי הָאָדָם לְמַעַן יֵרְאוּ מַעֲשֵׂיכֶם הַטּוֹבִים וְיִשְׁבַּחוּ אֶת אֲבֵיכֶם שְׁבַשְׁמַיִם.

"שולח אני אתכם לעולם לייצג אותי כשגרירי מלכות 'אבי', ובטחו 'באב' שאתם מייצגים בעת שתבשרו את הבשורות הטובות. אל תתקוממו בפני

חוסר הצדק; אל תשימו מבטחכם בכוח הזרוע. ואם השכן מכה אותך על הלחי הנמנית הטה לו גם את-האחרת. היו מוכנים לסבול חוסר צדק
א מאשר לדון זה את זה. סעדו בנדיבות וברחמים את המיוסרים והנזקקים.

”נאני אמר לכם: אהבו את אויביכם, היטיבו לשונאיכם, ברכו את מקלליכם, והתפללו בעד מכאביכם. ועשו לבני האדם ככל שהייתי עושה אני להם.

”אביכם שבשמים מזרחים שמשו לרעים ולטובים וממטיר על הצדיקים וגם על הרשעים. בני האלוהים אתם; יתר על כן, אתם כעת שגרירי מלכות
אביי. היו רחומים כשם שרחום האל, ובנצח עתיד המלכות תהיו שלמים פאשר אביכם שבשמים שלם הוא.

”הוסמכתם להציל בני אדם, ולא לשפוט אותם. אם בסוף חייכם הארציים תבקשו רחמים, מחייב אני אתכם בחייכם בגוף לרחם על כל אחיכם
שבגוף. אל נא תשגו ותנסו להסיר קיסם מעין אחיכם עת קורה שוכנת בעיניכם שלכם. הסירו בראשונה את הקורה מעיניכם ואחרי כן ראו תראו
להסיר את הקיסם מעין אחיכם.

הבחינו היטב באמת; חיו כצדיקים ללא חת; והיו שליחי ושגריריו של אביי. שמעתם את הנאמר: ”וכי ידריך עור את העור ונפלו שניהם אל-השחת.”
על-מנת להוביל אחרים למלכות, עליכם לצעוד באורה הבהיר של האמת החיה. ובכל עסקי המלכות, מצווה אני עליכם לנהוג במשפט צדק וברוב
חכמה. אל תתנו את הקדש לקלבים ואל תשליכו פניניכם לפני הסוורים, פן ירקסום ברגליהם ופנו וטרפו אתכם.

”הישמרו לכם מנביאי השקר הבאים אליכם בלבוש כבשים ובקרבם זאבים טרפים המה. הפכו פניכם אותם בפרקים. הנהאספו ענבים מן הקצים או
תאנים מן הפרקנים? פן כל עץ טוב עשה פרי רע. עץ טוב לא יוכל לעשות פרי רע ועץ נשחת לא יעשה פרי טוב. וכל עץ אשר
לא יעשה פרי טוב יקרת וישלף פאש. מניע הלב הוא הקובע כניסה למלכות. אביי בוחן לב האדם ושופט על-פי שאיפותיו הכמוסות ורצונותיו
הכנים.

”וביום משפט המלכות הגדול, יאמרו רבים אלי, ’הלא בושמך ניבאנו ובשמך עשינו נפלאות רבות?’ אז אענה בם לאמור, ’מעולם לא ידעתי אתכם;
סורו ממני פעלי און.’ אך כל אשר השומע קריאה זו ופועל בכנות לייצג אותי בפני בני האדם כשם שייצגתי אני את אביי בפניכם יראה ברכה
בשירותי ובשירות מלכות אהב שבשמים.”

השליחים מעולם לא שמעו את ישוע מדבר כך, כאחד בעל סמכות עליונה. לעת שקיעה ירדו מן ההר, אך איש מהם לא שאל את ישוע דבר.

4. אתם מלח הארץ

מה שמכונה ”הדרשה על ההר” אינה בשורתו של ישוע. ואף כי היא כוללת הנחיות מועילות רבות, היו אלה מילות ההסמכה של ישוע עבור השניים
עשר. הייתה זו המשמיה האישית שהטיל ’המאסטר’ על אלה שעתידים לבשר את הבשורה ושאפו לייצגו בעולם האנושי ממש כפי שהוא ייצג
ברהיטות ובשלמות את אבייו.

”אתם מלח הארץ, מלח של טעם גאולה. ואם המלח הזה תפל בפה ימלח? הן לא יצלח עוד לכל פי אם להשליף חוצה ונהיה מרמס לבני אדם.”

בתקופתו של ישוע היה המלח יקר ערך. אפילו שימש כמטבע עובר לסוחר. המילה ”משכורת” דהיום נגזרת מן המילה מלח. המלח לא רק משמש
כתבלין, אלא גם כחומר משמר. הוא משביח טעמים של מאכלים אחרים, ומשום כך מועיל בעת שמשתמשים בו.

”אתם אורו של עולם. עיר יושבת על ההר לא תיסתר. גם אין מדלילים נר לשום אותו תחת האפפה כי אם על המנורה; להאיר לכל אשר בפיית. פן
יאיר אורכם לפני בני האדם למען יראו מעשיכם הטובים ושבחו את אביכם שבשמים.”

ואף כי האור מפיג את החשיכה, הוא גם יכול ”לעוור” ובכך לגרום לבלבול ולתסכול. מצווים אנו לתת לאורנו לזרוח כך שינחה את אחינו אל עבר
נתיבים חדשים ואלוהיים של חיים טובים יותר. ראוי שאורנו יזרח בלי למשוך תשומת לב אלינו. אדם יוכל א להשתמש אפילו במקצוע שלו
על-מנת לשמש ”כמשקף” לאור חיים זה.

אופי חזק איננו תוצאה של הימנעות משגיאה אלא דווקא מפעולה נכונה. זולתנות היא המעידה על אדם בעל שיעור קומה. לרמות המימוש העצמי
הגבוהות ביותר מושגות באמצעות סגידה ושירות. האדם השמח והיעיל לא מונע מן הפחד מלשגות אלא מאהבה לפעולה הנכונה.

”הפכו פניכם אותם בפרקים.” בבסיס, אישיות איננה משתנה; מה שמשתנה Eā “צומח Eā” הינו אופי מוסרי. השליליות הינה השגיאה הכבירה של
הדתות בתקופה המודרנית. כל עץ שלא מניב פרי ”ייכרת וישלף פאש.” לא ניתן להפיק ערך מוסרי באמצעות איסור גרידא Eā “ממילוי ציווי” לא
תעשה.” אין זה ראוי שפחד ובושה יהיו המניע לחיים דתיים. הדת תקפה אך ורק כאשר היא מגלה את אבהותו של האל ומעצימה את אחוות האדם.

פילוסופיית חיים יעילה מתגבשת הודות לשילוב בין תובנה קוסמית לבין סך כל תגובותיו הרגשיות של האדם לסביבה החברתית והכלכלית בה הוא
מצוי. זכרו: אף כי לא ניתן לשנות, ככלל, את הדחפים התורשתיים, כן ניתן לשנות את התגובות הרגשיות לדחפים אלה; ומשום כך, ניתן לשפר את
האופי. לאדם בעל אופי חזק תגובות רגשיות מתוכללות ומתואמות, ואלה יוצרות אישיות אחודה. פגם באיחוד מחליש את הטבע המוסרי ומביא לידי

חיים ללא מטרה ראויה הופכים לחסרי מטרה ובלתי יעילים, והתוצאה היא אומללות רבה. דרשת ההסמכה של ישוע מהווה פילוסופיית חיים של אומן. ישוע האיץ בחסידיו להצטייד באמונה התנסותית. הוא התריע בהם שלא להסתמך אך ורק על הסכמה אינטלקטואלית, על תמימות ועל הסמכות השלטת.

ראוי לו לחינוך להיות הדרך בה אנו למדים (מגלים) את הדרכים הטובות יותר לספק את דחינו המולדים, הטבעיים. השגת סיפוק רגשי באמצעות כל השיטות המיטביות הללו מניבה אושר. ואף כי סביבה נעימה יכולה לתרום לו רבות, אושר תלוי רק מעט בסביבה.

כל בן תמותה כמֶה להפוך אדם שלם, להיות מושלם ממש כשם 'שהאב' שבשמים מושלם הוא, והישג זה מתאפשר מכיוון שאחרי ככלות הכול "היקום אכן אבהי".

5. אהבת אב ואהבת אח

מן הדרשה על ההר ועד להרצאה שנשא 'בארוחה האחרונה', ישוע לימד את חסידיו להפגין אהבת אב ולא אהבת אח. אהבת אח פירושה לאהוב את רעך כמוך, אשר ממלאה את הציווי של "כלל הזהב". ואילו חיבה אבהית דורשת מכם לאהוב את אחיכם בני התמותה באופן בו אהב אותם ישוע.

ישוע אוהב את האנושות באופן דואלי. הוא חי על-פני האדמה כאישיות כפולה "Ea" אנושית ואלוהית. 'כבן האל', אוהב את האדם אהבה אבהית "Ea" הוא 'הבורא' של האדם, 'אביו' ביקום. 'כבן האדם', אוהב ישוע את בני התמותה כאח "Ea" הוא אכן היה כאחד האדם.

ואף כי ישוע לא ציפה מחסידיו למפגן בלתי אפשרי של אהבת אח, הוא בהחלט ציפה מהם לשאוף להידמות לאל "Ea" להיות שלמים ממש כשם 'שהאב' שבשמים שלם הוא "Ea" על-מנת שיוכלו להתחיל ולהתבונן באדם באופן בו מתבונן האל ביצוריו ובכך יוכלו להתחיל לאהוב את בני האדם באופן בו אוהב אותם האל "Ea" להתחיל להפגין אהבה אבהית. כאשר השפיע ישוע כך בדבריו על השניים עשר, הוא ביקש לגלות מושג חדש זה אודות אהבה אבהית כפי שהוא מתייחס לתגובות רגשיות מסוימות הנוגעות למגוון התאמות לתנאי הסביבה החברתיים.

בתחילת הדרשה החשובה הזו, הפנה 'המאסטר' את תשומת הלב לארבע צורות אמונה, כהקדמה לאופן בו תיאר לאחר מכן את ארבע התגובות העילאיות, הטרנסצנדנטיות של אהבת האב, בניגוד למגבלותיה של אהבת אח גרידא.

בראשית דבריו דיבר על עניי הרוח, הרעבים לצדקה, הענווים וברי הלבב. ניתן לצפות מבני תמותה רגשיים-לרוח שכאלה להגיע לרמות אלוהיות של זולתנות אשר מאפשרות להם להתנסות בתרגול המדהים של חיבה אבהית; ואפילו באבלם הם מסוגלים להפגין חמלה, לדבוק בשלום ולעמוד בדיכוי, תוך שהם ממשיכים להפגין אהבת אב במצבים המאתגרים הללו אפילו כלפי אנשים בלתי נעימים. אהבת אב יכולה להגיע לרמות מסירות שמתעלות לאין שיעור מעל לזו של חיבת אח.

האמונה והאהבה של הברכות העילאיות הללו מחזקות את האופי המוסרי וגורמות לאושר. הפחד והכעס מחלישים את האופי ומחסלים את האושר. דרשה רבת-חשיבות זו פותחת בטון של שמחה.

1. "אשרי עניי הרוח "Ea" הענווים." הילד חווה אושר עם סיפוקה המידי של כמיהתו לעונג. המבוגר מוכן לזרוע את זרעי ההימנעות העצמית על-מנת לקצור לאחר מכן פירות אושר רבים יותר. בימיו של ישוע, כמו גם מאז, רבים מדי קישרו את האושר לבעלות על רכוש. בסיפור אודות הפרוש ופקיד הציבור בעת התפילה במקדש, האחד חש עשיר ברוחו "Ea" אגואיסטי; ואילו האחר חש "עני ברוחו" "Ea" ענו. האחד הסתפק במה שהיה לו; את האחר ניתן היה ללמד, הוא חיפש אחר האמת. עניי הרוח מבקשים להתעשר רוחנית "Ea" מבקשים את האל. ומחפשי אמת שכאלה לא נדרשים להמתין לגמולם בעתיד הרחוק; הם מתוגמלים כעת. הם מוצאים את מלכות השמים בלבם, וחווים כעת אושר זה.

2. "אשרי הרעבים והצמאים לצדקה, כי הם ישבעו." רק אלה החשים עניים ברוחם ירעבו לצדקה. רק הענווים מבקשים את כוחו של האל וכמהים לעוצמה רוחנית. ואולם, מסוכן מאוד לאדם צום רוחנית בידועין על-מנת לשפר את תאבונם למתת אלוה. צום פיזי הופך למסוכן לאחר ארבעה או חמישה ימים; האדם עלול לאבד את כל רצונו במזון. צום ממושך, פיזי או רוחני, נוטה להרוס את הרעב.

צדקה התנסותית הינה עונג, לא חובה. הצדקה של ישוע הינה אהבה דינמית "Ea" חיבת אב-אח. היא לא צדקה מסוג של מה-שאסור-לעשות. איך יוכל אי פעם אדם לרעוב למשהו שלילי "Ea" למשהו "שאסור לעשות"?

זה לא כל כך קל ללמד דעת ילד את הברכות הללו, אך ראוי לה לדעת הבשלה להבין את משמעותן.

3. "אשרי הענווים, כי הם יירשו את הארץ." ענווה אמתית איננה קשורה לפחד. זו דווקא גישתו של אדם אשר משתף פעולה עם האל "Ea" "רצונך ייעשה." היא כוללת סבלנות והימנעות, והיא מונעת מאמונה בלתי מעורערת ביקום של חוק שרוצה בטובתו. היא שולטת בכל הפיתויים אשר מנסים להתקומם כנגד ההנחיה האלוהית. ישוע היה האדם הענוי האידאלי של אורנטיה, והוא ירש יקום עצום בגודלו.

4. "אֲשֶׁרִי בְּרִי לְבָב, כִּי הֵם יִחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִים." למעט העובדה שהוא נעדר חשדנות ונקמה, טוהר רוחני אינו איכות ששוללת. בדברו אודות הטוהר, ישוע לא התכוון אך ורק להיבטים המיניים של האדם. הוא התכוון יותר לאותה אמונה שראוי לו לאדם לרחוש כלפי אחיו; אותה אמונה שרוחש הורה כלפי ילדו ואשר מאפשרת לו לאהוב את חבריו ממש כמו שאוהב אב. אהבת אב אינה בהכרח מפנקת, היא איננה סלחנית כלפי הרוע, אך היא תמיד לא-צינית. לאהבת האב תכלית אחת והיא תמיד מחפשת את הטוב שבאדם; כך נוהג הורה אמתית.

לחזות באל "עֵא" מתוך אמונה "עֵא" פירושו של דבר לרכוש תבונה רוחנית אמתית. ותבונה רוחנית מעצימה את הנחית 'המכוונן', ואלה, לבסוף של דבר, מעצימים את המודעות-לאל. וכאשר אתם יודעים את 'האב', אתם בטוחים ביתר תוקף בהיותכם בנים אלוהיים, ומתעצמת יכולתכם לאהוב את אחיכם בגוף, לא רק כאח "עֵא" באהבת אח "עֵא" אלא גם כאב "עֵא" לרחוש חיבה אבהית.

קל להורות ציווי זה, אפילו לילד. מטבעם, ילדים נותנים אמון וראוי להם להורים לוודא שילדיהם לא יאבדו אמון פשוט זה. בכל יחסכם לילדים, הימנעו מכל סוג של שקר ואל תטעו במ חשדנות. סייעו להם בתבונה לבחור את גיבוריהם ואת מקצועם בחיים.

ואז המשיך ישוע והנחה את חסידיו באופן בו יגשימו את תכליתו העילאית של המאבק האנושי "עֵא" שלמות "עֵא" ואפילו ברמה אלוהית. תמיד התרה בהם: "היו שלמים, כשם 'שאביכם' בשמים שלם הוא." הוא לא האיץ בשניים עשר לאהוב את רעיהם כמוהם. אף כי היה אכן היה זה הישג ראוי; זה היה מעיד על כך שהצליחו לאהוב כאחים. הוא דווקא האיץ בשליחיו לאהוב את רעיהם כמו שהוא עצמו אהב אותם "עֵא" לאהוב כָּאֵב, בנוסף לאהבת אח. והוא הדגים זאת תוך שציין ארבע צורות עילאיות בה מגיבה אהבת אב:

1. "אֲשֶׁרִי הָאֲבִלִים, כִּי הֵם יִנָּחֻמוּ." לא יעלה על הדעת כי ההיגיון הפשוט, או מיטב הטעם הלוגי, יציעו שניתן להפיק אושר מתוך אבלות. אך ישוע לא התכוון לאבלות חיצונית, מתיימרת. הוא רמז ליכולת רגשית של עדינות-לב. שגיאה גדולה שוגים אלה המלמדים נערים וגברים צעירים כי לא ראוי לגבר להפגין עדינות, לגלות רגשות ולהודות בסבל פיזי. אהדה הינה תכונה ראויה הן לזכר והן לנקבה. לא חובה להיות מסוקס כדי להיות גברי. זו איננה הדרך הנכונה ליצור גברים אמיצים. הגברים הגדולים של העולם לא פחדו להתאבל. שיעור קומתו של משה, האבל, היה גדול מזה של שמשון או של גוליית. משה היה מנהיג עילאי אך היה גם אדם ענו. אדם רגיש, אשר מגיב לצורך האנושי, רוכש אושר אמתית ומתמיד, והתכונות העדינות הללו אף שומרות על הנשמה מפני השפעתם ההרסנית של הכעס, השנאה והחשדנות.

2. "אֲשֶׁרִי הָרַחֲמָנִים, כִּי הֵם יִרְחֻמוּ." רחמים כאן מתייחסים לשלושת ממדיה של חברות אמתית "עֵא" אהבה-נדיבה. יש והרחמים הינם פסיביים, אך יש והם פעילים ודינמיים "עֵא" אבהות עילאית. הורה אוהב לא יתקשה לסלוח לילדו, אפילו לא פעמים רבות. בילד המחונך, הדחף להקל על סבל הינו דחף טבעי. על-פי-רוב, ילדים הם נדיבים ואוהדים כאשר הם בוגרים דיים להכיר במציאות כפי שהיא.

3. "אֲשֶׁרִי רֹדְפֵי שְׁלוֹם, כִּי בְּנֵי אֱלֹהִים יִקְרָא לָהֶם." מאזינו של ישוע כמהו לגאולה צבאית ולא לרודפי שלום. אך השלום של ישוע איננו השלום הפציפיסטי, השלילי. אל מול המשפטים והרדיפות, אמר: "שְׁלוֹם אֲנִיחֵן לָכֶם." "אל ייבהל לְבַבְכֶם וְאֵל יִנָּחֵם." זה השלום שמונע עימותים הרסניים. שלום אישי מתכלל את האישיות. שלום חברתי מונע פחד, תאוות בצע וכעס. שלום פוליטי מונע איבה בין-גזעית, חשדנות בין אומות ומלחמות. רדיפת שלום הינה המזור לחוסר אמון ולחשדנות.

ניתן ללמד ילדים בקלות לשמש כמשכיני שלום. הם נהנים מפעילויות קבוצתיות; הם אוהבים לשחק יחד. בפעם אחרת אמר 'המאסטר': "המוצא אֶת נַפְשׁוֹ יִבְדֹּק וְהַמֵּאֲבֵד אֶת נַפְשׁוֹ הוּא יִמָּצָאָה."

4. "אֲשֶׁרִי הַנִּדְרָפִים בְּגִלְל הַצִּדְקָה כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. אֲשֶׁרִיכֶם כִּי יִחַרְפוּ וְיִדְרְפוּ אֶתְכֶם וְדָבְרוּ עֲלֵיכֶם בְּשִׁקָּר כֹּל רָע. שְׁמָחוּ וְגִילוּ כִּי שְׂכָרְכֶם רַב בְּשָׁמַיִם."

פעמים רבות, לאחר שלום באות רדיפות. אך אנשים צעירים, כמו גם מבוגרים אמיצים, לעולם אינם נסים מפני הקושי או הסכנה. "אין אֶהְבֶּה רִבָּה מֵאֶהְבֶּת הַנּוֹתֵן נַפְשׁוֹ בְּעַד יְדִידָיו." ואהבת אב יכולה לעשות את כל אלה בקלות "עֵא" לעשות דברים אשר אהבת אח תתקשה מאוד לעשות. הרדיפה תמיד קוצרת, בסופו של דבר, קידמה.

ילדים תמיד מגיבים לאתגר האומץ. הצעירים תמיד מוכנים "להעז." ראוי שכל ילד ילמד במוקדם להקריב.

וכך מתגלה כי ברכותיה של 'הדרשה על ההר' מתבססות על אמונה ואהבה, ולא על ציווי "עֵא" על אתיקה ועל מחויבות.

אהבת האב נהנית להשיב טוב לרע "עֵא" לעשות טוב בתגובה לחוסר צדק.

6. ערב ההסמכה

ביום ראשון בערב, לאחר שחזרו מן הגבעות שמצפון לכפר נחום והגיעו לבית זבדיה, סעדו ישוע והשניים עשר אורחת ערב פשוטה. לאחר מכן, יצא ישוע להליכה על החוף והשניים עשר דיבור בינם לבין עצמם. לאחר שיחה קצרה, ובעוד התאומים הבעירו מדורה קטנה, בכדי להתחמם מעט ולהפיץ מעט יותר אור, יצא אנדראס לחפש את ישוע, וכשהדביק אותו, אמר: "מאסטר", אחי לא מצליחים להבין את הדברים שאמרת אודות המלכות. איננו מרגישים שאנו מסגלים להתחיל במלאכה זו עד שתיתן לנו הנחיה נוספת. באתי לבקש אותך להצטרף אינו בגן ולסייע לנו להבין את

משמעות דבריו. "ישוע הלך עם אנדראס לפגוש את שליחים.

כשנכנס לגן, קיבץ את השליחים סביבו והמשיך ללמד: "אתם מתקשים לקבל את המסר משום שאתם מנסים לבסס את הלימוד החדש ישירות על הישן, אך אני מכריז בפניכם שעליכם להיוולד בשנית. אתם חייבים להתחיל מחדש כילדים קטנים, להיות מוכנים לסמוך על מה שאלמד אתכם ולהאמין באל. לא ניתן להתאים את בשורת המלכות החדשה למה שקיים. אתם טועים לגבי 'בן האדם' ומשימתו על-פני האדמה. אך בל תטעו ותחשבו שבאתי לבטל את המצוות והנביאים; לא באתי להרוס אלא לקיים, להרחיב ולהאיר. לא באתי להפר את המצוות אלא לחקוק דיברות חדשות על לוחות לבכם."

"אני דורש מכם צדקה שתעלה על צדקתם של אלה אשר מבקשים את חסד 'האב' במתן צדקה, בתפילה ובצום. אם תרצו לבוא בשערי המלכות, ראוי לצדקתכם להיות של אהבה, חסד ואמת. "הרצון הפנה לעשות את רצון 'אבי' שבשמים."

ואז אמר שמעון פטרוס: "מאסטר, אם תצווה עלינו דיברות חדשות, אנו מקשיבים. גלה לנו הדרך החדשה מהי." ענה ישוע לפטרוס: "הלא שָׁמַעְתָּם כִּי נֶאֱמַר לְרָאשִׁים 'לֹא תִרְצָח'; וְאֶשֶׁר יִרְצָח חַיִּיב הוּא לְבִית דִּין. אבל אני מתבונן מעבר למעשה על-מנת לגלות את המניע. אני מכריז בפניכם כי כל מי שכוּעַס על חברו גם הוא מסתכן בגינוי. זה המטפח שנאה בליבו וזומם נקמה במחשבתו מסתכן במשפט. אתם שופטים את אחיכם לפי מעשיהם; 'האב' שבשמים שופט על-פי הכוונה.

"שָׁמַעְתָּם כִּי נֶאֱמַר לְרָאשִׁים 'לֹא תִנָּאֵף'; וְאֲנִי אֹמֵר לָכֶם כָּל הַמִּסְתַּפֵּל בְּאִשָּׁה לְחַמֵּד אוֹתָהּ נֶאֱפָה בְּלִבּוֹ. אתם יכולים לשפוט אדם רק על-פי מעשיו, אך 'אבי' רואה לבב ילדיו ושופט אותם על-פי כוונותיהם ורצונותיהם האמתיים."

וישוע התכוון להמשיך ולדבר אודות הדיברות האחרות, כאשר יעקב זבדיה קטע אותו ושאל: "מאסטר, מה נלמד את האנשים לגבי גירושין? האם נתיר לאדם לגרש את אשתו, כפי שהתיר משה?" ולאחר ששמע ישוע את השאלה, אמר: "לא באתי לחקוק אלא להאיר. לא באתי לשנות את מלכויות העולם הזה אלא לכוון את מלכות שמים. 'אבי' איננו חפץ בכך שאכנע לפיתוי ואלמד אתכם חוקי ממשל, מסחר והתנהגות חברתית, אשר עשויים להיות טובים לימינו אנו אך כלל לא יתאימו לחברה של תקופה אחרת. באתי לכדור הארץ אך ורק על-מנת לנחם את דעתו, לשחרר את רוחו ולהציל את נשמתו של האדם. ואולם, לגבי השאלה הנוגעת לגירושין, אומר שאף כי משה התיר זאת, לא כך היה בימיו של אדם, 'בגן'."

ולאחר שהשליחים שוחחו בינם לבין עצמם זמן מה, המשיך ואמר ישוע: "עליכם תמיד להכיר בשתי נקודות ההשקפה לפיהם מתנהג אדם. "האנושית והאלוהית; דרכי הבשר ודרכי הרוח; אומדן הזמן ונקודת ההשקפה של הנצח." ואף כי השניים עשר לא יכלו להבין את כל שלימדם, הנחיתו זן סייעה להם מאוד.

ואז אמר ישוע: "אבל אתם תתבלבלו ממה שלימדתי משום שתבקשו לפרש את המסר כפשוטו; אתם מתקשים להבין את רוח התורה. עליכם לזכור, שוב, כי אתם שליחים; אתם נדרשים לחיות את חייכם ברוח בה אני חייתי את שלי. אתם נציגי האישיים; אך בל תטעו ותצפו כי בכל פרט ופרט יחיו כל בני האדם כמוכם. עליכם גם לזכור כי צֵאן אַחֲרוֹת יֵשׁ לִי אֶשֶׁר אֵינָן מִן הַמַּמְלָכָה הַזֹּאת, ועלי לספק גם בעבורן את התבנית של חיים על-פי רצון האל בעודני חי כאחד האדם."

ואז שאל נתנאל: "האם אין מקום לצדק? משה ציווה על 'עין תחת עין, שן תחת שן.' מה נגיד אנו?" ענה ישוע: "אתם תגמלו לרע בטוב. שליחי לא יריבו עם בני האדם, אלא יהיו עדינים כלפי כולם. אתם לא תנהגו על-פי עין תחת עין. ואף כי שלטונות האדם נוהגים כך, לא כך במלכות; תמיד תשפטו על-פי מידת הרחמים ובאהבה תנהגו. ואם קשה לכם לשמוע זאת, גם כעת אתם יכולים לסגת. אם תתקשו לעמוד בדרישות המוטלות על השליחים, תוכלו לבחור בנתיב הקל יותר, זה של התלמידים."

À למשמע הדברים הללו, התכנסו השליחים בינם לבין עצמם לזמן מה, אך שבו במהרה וכך אמר פטרוס: "מאסטר, אנחנו נמשיך אתך; איש מאתנו לא ייסוג. אנחנו מוכנים לשלם את מלוא המחיר הנדרש; אנחנו נשתה מן הכוס. נהיה שליחים ולא תלמידים גרידא."

וכאשר שמע זאת ישוע, אמר: "היו מוכנים, אם כן, ליטול על עצמכם את מלוא האחריות וללכת אחרי. תנו צדקה בסתר; כשאתם נותנים צדקה, אל תתנו ליד שמאל לדעת מה עושה יד ימין. ובעת התפילה, התבודדו לנפשכם ואל תשנו פסוקים חסרי משמעות לשווא. זכרו תמיד כי אפילו טרם תבקשו ידע 'האב' כל צרכיכם. ואל תפגינו פנים זעופות בצומכם, להראות לאחרים. וכשליחי הנבחרים, אשר מוקדשים כעת לשירות המלכות, אֵל תַּאֲצְרוּ לָכֶם אוֹצְרוֹת בְּאָרֶץ, אך שרתו ללא אנוכיות ותַּאֲצְרוּ לָכֶם אוֹצְרוֹת בְּשָׁמַיִם, כִּי בְּמָקוֹם אֶשֶׁר אוֹצְרֶם בּוֹ שָׁם יִהְיֶה גַם לְבַבְכֶם."

"נר הגוף הָעֵינִי; וְאֵם עֵינֶיךָ רָעָה כָּל גּוֹפֶךְ יִחְשָׁךְ. וְאֵם יִחְשָׁךְ הָאוֹר אֶשֶׁר בְּקִרְבְּךָ מֶה רַב הַחֹשֶׁךְ!"

ואז שאל תומס את ישוע אם עליהם "להמשיך לחלוק בכל." אמר 'המאסטר': "כן, אחי, אני רוצה שנחיה כמשפחה אחת, אוהדת. מוטלת עליכם משימה כבירה, ואני מבקש את מלוא תשומת לבכם. היטב תדעו את הנאמר: 'לא יוכל איש לַעֲבֹד שְׁנֵי אֱדֻנִּים.' לא תוכלו לעבוד בלב שלם את האל ובאותה העת לשרת בלב שלם את הממון. ומכיוון שהצטרפתם כך לשירות המלכות, אל תדאגו לנפשתיכם; אל תדאגו למזון או למשקה; ואפילו לא לגופכם, וללבושכם. אתם כבר יודעים שידיים חפצות ולבבות כנים לא ירעבו ללחם. וכעת, הכינו את עצמכם להקדיש את מלוא האנרגיה שלכם לעבודת המלכות, הלווא ידע 'האב' כל צרכיכם. אֶךְ דְּרָשׁוּ כְּרָאוּנוֹת אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים, וכל אלה נוסף לכם כשתבואו בשעריה. לָכֵן, אֵל תִּדְאָגוּ לְיוֹם מִתָּר כִּי יוֹם מִתָּר הוּא יִדְאָג לּוֹ וְיִדְאָה לַצֶּרֶה בְּשַׁעֲתָה."

כאשר ראה ישוע שהם עתידיים להישאר ערים כל הלילה ולשאול שאלות, אמר: "אחי, הן כלי שרת ארציים אתם; מוטב שתנוחו ותתכוננו לעבודת המחר." אך שנתם נדדה. פטרוס העז ופנה אל 'המאסטר' וביקש "האם אוכל לשוחח אתך מעט בפרטיות. לא שיש לי סודות מאחי, אך רוחי כבדה ואם מגיע לי דבר נזיפה ממך, יקל עלי לקבלו כשאנו לבד." אמר לו ישוע, "בוא איתי, פטרוס" "והוביל אותו פנימה אל הבית. כאשר שב פטרוס מן הפגישה עם 'המאסטר' עליז ומעודד הרבה יותר, החליט יעקב ללכת ולדבר עם ישוע. וכך הלאה, עד לשעות הבוקר המוקדמות נכנסו השליחים בזה אחר זה לשיחה עם 'המאסטר'. כאשר כולם פרט לתאומים נפגשו עמו, נכנס אנדראס לישוע ושאל: "'מאסטר', התאומים נרדמו סמוך למדורה; שמא נעיר אותם כדי לשאול אם גם הם חפצים לשוחח אתך?" וישוע חייך ואמר לאנדראס, "הם בסדר" "אל תפריע להם." וכעת הגיע הלילה לתומו פינה מקומו לאור יום חדש.

7. השבוע שלאחר ההסמכה

לאחר כמה שעות שינה, כאשר נקבצו השניים עשר לארוחת בוקר מאוחרת עם ישוע, אמר להם: "וכעת עליכם להתחיל בעבודה, לבשר הבשורות הטובות וללמד את המאמינים. התכוננו ליציאה לירושלים." ולאחר שדיבר ישוע, אזור תומס אומץ ואמר: "'מאסטר', אני יודע, שעלינו להתכונן להתחיל בעבודה, אך אני חושש שאנחנו עדיין לא מוכנים למשימה כה גדולה. האם תסכים שנישאר כאן בסביבה כמה ימים נוספים בטרם נתחיל בעבודת המלכות?" וכאשר ראה ישוע שאותו הפחד אחז את כל שליחיו, אמר: "יהי כרצונכם; נבלה כאן את השבת."

במשך שבועות על-גבי שבועות הגיעו לבית-צידה קבוצות קטנות של מחפשי-אמת, וגם צופים סקרנים, על-מנת לראות את ישוע. החדשות אודותיו כבר נפוצו באזורי הספר; קבוצות של מחפשים הגיעו מערים רחוקות, אפילו כצור, צידון, דמשק, קיסריה וירושלים. עד אז קיבל ישוע את פני הבאים ולימד אותם אודות המלכות, ואילו כעת הפקיד מלאכה זו בידי השניים עשר. אנדראס היה בוחר את אחד השליחים ומפקיד קבוצת מבקרים בידיו, ולפעמים כל השניים עשר עסקו בכך.

הם עבדו במשך יומיים, לימדו ביום ונפגשו בפרטיות עד שעות הלילה המאוחרות. ביום השלישי ביקר ישוע את זבדיה ושלומית ואת שליחיו שלח "לדוג, לעסוק, לשם שינוי, במשהו קליל, או לבקר את משפחותיכם." הם שבו ביום חמישי לשלושה ימי לימוד נוספים.

במהלך שבוע החזרות הזה, שינן ישוע שוב ושוב באזני שליחיו את שני מניעיה העיקריים של משימתו הארצית בתר-ההטבלה:

1. לגלות בפני האדם את 'האב'.

2. להוביל אנשים למודעות להיותם בנים "ע" להכיר-באמונה שהם ילדיו של 'העליון'.

שבוע של התנסויות מגוונות תרם לשניים עשר הרבה; אחדים מהם אפילו רכשו ביטחון יתר בעצמם. במפגש האחרון, במוצאי שבת, באו פטרוס ויעקב לישוע ואמרו: אנחנו מוכנים "ע" הובל אותנו לכבוש את המלכות." לכך ענה ישוע: "מי ייתן וחכמתם תשתווה לקנאותכם, ובאומץ תכפרו על בורותכם."

ואף כי השליחים לא הצליחו להבין הרבה ממה שלימד, הם בהחלט הצליחו להכיר במשמעות של החיים המקסימים והיפים שחי בקרבם.

8. אחר הצהריים של יום חמישי באגם

היטב ידע ישוע כי שליחיו לא הצליחו לקלוט לגמרי את תורתו. הוא החליט ללמד באופן פרטני את פטרוס, יעקב ויוחנן, בתקווה שיוכלו להבהיר את הרעיונות לחבריהם. הוא ראה שאף כי השניים עשר תפשו מספר היבטים של הרעיון אודות מלכות רוח, הם התעקשו להמשיך ולהצמיד את התורה הרוחנית החדשה לרעיונות הישנים, המקובעים בהם אחזו, לפיהם, בפשטות, מלכות השמים תהא כינון מחדש של שלטונו של דוד וכינונה מחדש של ישראל כמעצמה בעולם. וכך, יצא ישוע ביום חמישי אחר הצהריים לשוט בסירה ולשוחח על ענייני המלכות עם פטרוס, יעקב ויוחנן. הייתה זו סדנת לימוד בת ארבע שעות אשר כללה עשרות שאלות ותשובות, ואשר ניתן להוסיף אותה לתועלת מסמך זה תוך ארגון מחדש של הסיכום של אותו אחר הצהריים רב משמעות זה כפי שמסר בבוקר למחרת שמעון פטרוס לאחיו, אנדראס:

1. לעשות את רצון 'האב'. ישוע לא לימד לסמוך על ההשגחה של 'האב' שבשמיים באופן פטליסטי, פסיבי ועיוור. באותו אחר הצהריים, הוא ציטט ואישר את האמור בפסוק: "אֲשֶׁר לֹא יִרְצֶה לַעֲשׂוֹת גַּם לֹא יֵאָכֵל." מספיק היה לו להדגים את ההנחיה תוך שהצביע על התנסותו שלו עצמו. אין לשפוט את הציווי לסמוך על 'האב' בראי הנסיבות החברתיות או הכלכליות של התקופה המודרנית, או כל תקופה אחרת. הנחיה זו כוללת את העקרונות האידיאליים של חיים בסמוך לאל בכל התקופות ובכל העולמות.

ישוע הבהיר לשלושה את ההבדל בין מעמד \hat{A} השליח למעמד התלמיד. ואפילו אז לא אסר על השניים עשר להתבונן קדימה ולפעול בתבונה. הוא לא הטיף כנגד תכנון אלא כנגד דאגה וחרדה. הוא לימד את השניים עשר להכפיף עצמם לרצון האל באופן ערני ופעיל. וכמענה לשאלותיהם הרבות בנוגע לחסכנות והסתפקות במועט, הוא פשוט הפנה את תשומת ליבם לחייו כנגר, בונה-סירות ודייג, ולאופן בו הקפיד לארגן את השניים עשר. הוא ביקש להבהיר שאין להתייחס לעולם כאל אויב; ושנסיבות החיים הינן מתת אלוה שפועלת בצמוד לילדי האל.

ישוע התקשה מאוד לגרום להם להבין מדוע נהג באופן אישי באי-התנגדות. הוא סרב בכל תוקף להגן על עצמו, ונדמה היה לשליחים שישמח אם ינהגו כמוהו. הוא לימד אותם לא להתנגד לרוע, לא ללחום בחוסר הצדק או בפגיעה, אך לא לימד אותם לסבול באופן פסיבי מעשיים לא ראויים. ובאחר הצהריים הזה הוא הסביר בפשטות שהוא תמך בכך שהחברה מענישה מעשי רעים ופושעים וכי לפעמים נדרשים השלטונות האזרחיים להשתמש בכוח על-מנת לקיים את הסדר החברתי ולהוציא לפועל את הצדק.

הוא לא פסק מלהזהיר את שליחיו לבל יתנו ידם במנהג המרושע של הנקמה; לנקמה, לרעיון של להשיב לאדם כגמולו, לא היה שום מקום. הוא סלד מנטירת טינה. הוא אסר על הרעיון של עין תחת עין וישן תחת שן. הוא התנגד לכל הרעיון של נקמה פרטית ואישית, והעביר את הטיפול בעניינים הללו לשלטון האזרחי מחד ולמשפט האל מאידך. הוא הבהיר לשלושה כי ההנחיה שלו תקפה לאינדידואל, ולא למדינה. הוא סיכם את הנחיותיו עד לאותה העת בנושאים אלה כך:

אהבו את אויבכם “Ea” זכרו את הציווי המוסרי של אחוות האדם.

חוסר התוחלת שברוע; נקמה לא תכפר על שגיאה. אל תשגו ותלחמו ברוע באמצעות כלי נשקו שלו.

התאזרו באמונה “Ea” היו בטוחים כי בסופו של דבר ידם של הצדק האלוהי והטוב הנצחי תהא על העליונה.

2. הגישה הפוליטית. הוא הנחה את שליחיו להיזהר בהערותיהם ביחס למתח ביחסים בין העם היהודי לשלטון הרומי; הוא אסר עליהם להתערב בקשיים הללו באיסור חמור. הוא תמיד נזהר מליפול למלכודות הפוליטיות שהציבו בפניו אויביו, ותמיד ענה: “את אֲשֶׁר לְקִיֶּסֶר תִּנְּנוּ לְקִיֶּסֶר וְאֵת אֲשֶׁר לָאֱלֹהִים תִּנְּנוּ לָאֱלֹהִים.” הוא סרב לפנות את הקשב ממשימת כינונה של דרך גאולה חדשה; הוא לא התיר לעצמו לעסוק בשום דבר אחר. תמיד שמר על החוק האזרחי ועל תקנותיו בחייו האישיים; בכל מה שלימד בפומבי התעלם מן התחומים האזרחיים, החברתיים והכלכליים. הוא אמר לשלושת השליחים כי כל עניינו היה נתון לעקרונות המנחים את חייו הפנימיים וחיי הרוח האישיים של האדם.

ישוע, אפוא, לא היה רפורמטור פוליטי. הוא לא בא לארגן מחדש את העולם; ואף אם היה עושה כן, היה זה תקף רק לאותה תקופה, לאותו הדור. ואף-על-פי-כן, שום דור איננו פטור מן החובה לגלות בעצמו את הדרך המיטבית להתאים את חייו של ישוע לבעיותיו שלו. אך אל לכם לטעות ולזהות את תורתו של ישוע עם תיאוריה פוליטית או כלכלית כשלשה, או עם מערכת חברתית או תעשייתית כלשהי.

3. הגישה החברתית. הרבנים היהודים דנו רבות בשאלה: מיהו שכני? גישתו של ישוע התבססה על הרעיון של נדיבות פעילה וספונטנית, של אהבת לרעך באופן אותנטי, באופן המרחיב את מושג השכנות לכלול את העולם כולו, והופך את כל תושביו לשכני. ויחד עם כל זאת, ישוע התעניין אך ורק באינדידואל, לא במסה. ישע לא היה סוציולוג, אך הוא כן פעל על-מנת למוטט את כל צורות הבידוד האנוכיות. הוא לימד סימפטיה טהורה, חמלה. מיכאל מנבאדון הוא 'בן' שעיקרו רחמים; חמלה הינה עיקר מהותו.

ואף כי 'המאסטר' לא אמר שאנשים לא צריכים לארח את חבריהם לארוחה, הוא הציע לחסידיו לערוך סעודות עבור העניים וחסרי המזל. ישוע ניחן בחוש צדק בריא, אשר תמיד הושפע מן החמלה. הוא לא לימד את שליחיו להתיר לטפילים חברתיים או למקבצי נדבות מקצועיים להישען עליהם. האמירה שהתקרבה מכל לכדי הכרזה חברתית הייתה, “אל תִּשְׁפֹּטוּ לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִּשְׁפֹּטוּ.”

הוא הבהיר להם שנדיבות בלתי מובחנת עלולה לגרום לרבים מן החוליים בחברה. למחרת, הנחה ישוע באופן מיוחד את יהודה לבל ייתן צדקה מקופת השליחים אלא על-פי בקשתו שלו עצמו או על-פי בקשתם המשותפת של שניים מן השליחים. בכל העניינים הללו, נהג ישוע לומר, “הֵיוּ עֲרוּמִים כַּנְּחָשִׁים וְתִמְיָמִים כַּיּוֹנִים.” נדמה היה כי בכל הנסיבות החברתיות מטרתו הייתה ללמד סבלנות, סובלנות ומחילה.

המשפחה עמדה במרכז פילוסופיית החיים של ישוע “Ea” כאן כמו בעולם הבא. את מה שלימד אודות האל ביסס על המשפחה, והוא ניסה לתקן את נטייתם של היהודים להפריז בכבוד שנתנו לאבותיהם. הוא רומם את המשפחה לחובה האנושית מן הדרגה העילאית, אך הבהיר שאל ליחסי המשפחה לעמוד בדרכה של חובות דתיות. הוא הפנה את תשומת הלב לעובדה שהמשפחה הינה מוסד בר-חלוף; היא איננה שורדת את המוות. ישוע לא היסס לוותר על משפחתו כאשר זו עמדה אל מול רצונו של 'האב'. הוא לימד אודות אחוות האדם החדשה, הרחבה יותר “Ea” זו של בני האל. בימיו של ישוע, נהגו במתירנות כלפי הגירושין בפלשתינה וברחבי האימפריה הרומית. הוא סרב שוב ושוב לקבוע חוקים ביחס לנישואין וגירושין, אך רבים מחסידיו הראשונים של ישוע החזיקו בדעות נחושות ביחס לגירושין ולא היססו לייחס אותן אליו. למעט יוחנן מרקוס, כל סופריה של הברית החדשה החזיקו בדעות המתקדמות, השמרניות ביחס לגירושין.

4. הגישה הכלכלית. ישוע חי, עבד וסחר בעולם שהיה בזמנו. ואף כי לא היה רפורמטור כלכלי, לעתים תכופות הפנה את תשומת הלב לחוסר הצדק שבחלוקת העושר הבלתי שוויונית. אך הוא לא הציע דבר על-מנת לתקן זאת. הוא הבהיר לשלושה כי אף שאסר על שליחיו להחזיק ברכוש, הוא לא הטיף כנגד עושר וקניין, אלא רק כנגד חלוקתם הבלתי שוויונית והבלתי צודקת של אלה. הוא הכיר בצורך לצדק חברתי ולהוגנות בתעשייה, אך לא הציע הצעה כלשהי כיצד להשיגם.

הוא מעולם לא הנחה את חסידיו להימנע מלהחזיק ברכוש חומרי, וביקש זאת רק משליחיו. לוקס, הרופא, האמין באמונה שלמה בשוויון חברתי ופעל רבות לפירוש לאמירותיו של ישוע באופן שתאם את אמונותיו האישיות שלו עצמו. ישוע מעולם לא הנחה את חסידיו להיות חיים שיתופיים; הוא לא הצהיר הצהרות כלשהן בנגע לעניינים הללו.

לעתים תכופות, הזהיר ישוע את מאזיניו מפני החמדנות, והכריז כי "אפשרו של אדם אינו תלוי בִּהְרָבּוֹת קִנְיָיו". הוא חזר וציין "כִּי מִה יוֹעִיל הָאֶדָם שִׁיקָה אֶת כָּל הָעוֹלָם וְהַשָּׁחִית אֶת-נַפְשׁוֹ?"⁵ ואף כי לא התקף במישרין את קניין הרכוש, הוא התעקש על החשיבות המהותית והנצחית לכך שהרוח תִּקְדָּם לכל. בשיעורים שנתן מאוחר יותר, ביקש לתקן השקפות שגויות רבות שרווחו באורנטיה אודות החיים והשתמש לשם כך במשלים רבים אותם הציג במסגרת פעולתו הציבורית. ישוע מעולם לא התכוון לגבש תיאוריות כלכליות; היטב ידע שכל תקופה נדרשת לפתח בעצמה את הפתרונות לקשייה. אילו חי ישוע היום על-פני האדמה, אילו חי היום בגוף, היה ממאכזב את מהווה אכזבה גדולה עבור מרבית הגברים והנשים, פשוט משום שהיה נמנע מלצדד בצד זה או אחר בוויכוחים אשר מתנהלים היום בפוליטיקה, בחברה או בכלכלה. הוא היה נותר הרבה מעל לכל אלה, ובה בעת היה מלמד אתכם כיצד להפוך את חייכם הרוחניים הפנימיים למושלמים, ואגב כך לאפשר לכם להיות הרבה יותר יעילים עת תבקשו לפתור את הבעיות האנושיות לגמרי.

ישוע היה גורם לכל בני האדם להידמות לאל, והיה עומד לצד הני האל הללו באהדה בעת שהיו פותרים את בעיותיהם הפוליטיות, החברתיות והכלכליות. הוא לא הוקיע את העושר, אלא את מה שהעושר גרם לרוב רובם של חסידיו. באותו יום חמישי אחר הצהריים, אמר לראשונה ישוע לחבריו כי *τὸ ἄσπῳ ἄψωρ τὸν μὴ στήκεν*.

5. דת אישית. כפי שהבינו שליחיו, ראוי לכם להיטיב ולהבין את תורתו של ישוע מתוך חייו. הוא חי באורנטיה חיים של מושלמות, וניתן להבין את תורתו הייחודית רק כשמתבוננים בחייו ביחס לסביבה בה חי. חייו הם אלה שיסייעו יותר מכל לגלות את טיבו האלוהי ואישיותו האוהבת של 'האב', יותר מן השיעורים שלימד את השניים עשר או הדרשות שנשא.

ישוע לא תקף את דברי נביאי העברים ואף לא את אלה של מורי המוסר היוונים. 'המאסטר' הכיר בדברים הטובים הרבים שייצגו המורים הגדולים הללו, אך הוא ירד לארץ בכדי ללמד משהו נוסף, ללמד "את האדם לעשות מרצונו את רצון האל". ישוע לא ביקש ליצור אדם דתי, בן תמותה שעסוק רק ברגשות דתיים ומונע אך ורק מדחפים רוחניים. אילו יכולתם להעיף בו מבט אחד, הייתם יודעים שישוע היה אדם אמתי, בעל ניסיון עצום בענייני העולם. במהלך מאות שנות התקופה הנוצרית עוותו ושובשו השיעורים שלימד ישוע; אתם אף דבקים ברעיונות מעוותים ביחס לצניעותו ולענוותו של 'המאסטר'. נדמה שמה שכיוון אליו בחייו הייתה הערכה-עצמית עילאית. הוא רק ייעץ לאדם לרכוש ענווה ובכך להיות מרומם; מה שבאמת כיוון אליו הייתה ענווה אמיתית כלפי האל. הוא העריך מאוד כנות *Εὐ* – לב טהור. את האופי שפט בעיקר על-פי נאמנות, ואילו במרכז תורתו עמד האומץ. משפט המפתח שלו היה "אל תירא", וסבלנות לאורך זמן הייתה תכונת האופי האידאלית בעבורו. תורתו של ישוע מהווה דת של גבורה, אומץ והרואיות. וזאת הסיבה בגללה בחר כנציגיו האישיים שניים עשר גברים מן השורה, אשר רובם היו דייגים מסוקסים, חסונים וגבריים.

ישוע דיבר מעט אודות התמכרויותיה של החברה בימיו; רק לעתים רחוקות התייחס לפשיעה המוסרית. הוא היה מורה חיובי שלימד מעלות אמיתיות. הוא הקפיד להימנע מללמד באופן שלילי; הוא נמנע מלפרסם את הרוע. הוא אפילו לא היה רפורמטור מוסרי. היטב ידע, וכך גם לימד את שליחיו, כי לא ניתן לדכא את דחפיה החושניים של האנושות, לא באמצעות תוכחת דתית ולא באמצעות איסור חוקי. במעט הפעמים בהן הוקיע, עשה זאת כנגד הגאווה, האכזריות, הדיכוי והצביעות.

אפילו את הפרושים לא הוקיע ישוע בנחרצות, כפי שעשה יוחנן. הוא ידע שבתוך תוכם, הרבה מן הסופרים והפרושים היו כנים; הוא הבין שהם שועבדו למסורותיהם הדתיות. הוא הדגיש בעיקר "שראשית יש להפוך את העץ לטוב." הוא הדגיש באזני השלושה שהוא העריך את החיים בשלמותם ולא רק מעט מעלות מסוימות.

הדבר היחיד שלמד יוחנן ביום לימוד זה היה שבלב לבה של דת ישוע ניצב אופי מבוסס חמלה אליו נלווה הרצון האישי לעשות את רצון 'האב' שבשמים.

פטרס תפס את הרעיון שהבשורה אשר היו עתידים לבשר היוותה, למעשה, התחלה חדשה עבור האנושות כולה. לאחר מכן, שיתף את פאולוס ברושם זה ופאולוס ניסח על-פיו את הדוקטרינה של המשיח "כאדם השני".

יעקב תפס את האמת המרטיטה כי ישוע ביקש שילדיו שבארץ יחיו כאילו כבר היו אזרחיה של מלכות שמימית שנשלמה.

ישוע ידע כי בני האדם שונים, וכך לימד גם את שליחיו. כל העת האיץ בהם להימנע מלנסות ולהתאים את המאמינים והחסידים לתבניות מוגדרות. הוא ביקש לאפשר לכל נשמה להתפתח בהתאם לדרכה שלה, כאינדיבידואל נבדל ביחס לאל אשר הולך ונשלם. בתשובה לאחת משאלותיו הרבות של פטרס, אמר 'המאסטר': "אני רוצה לשחרר את בני האדם כך שכמו ילדים קטנים יוכלו להתחיל דף חדש של חיים חדשים וטובים יותר." ישוע תמיד התעקש על כך שהטוב האמיתי חייב להיות בלתי-מודע, וכאשר נותנים צדקה, לא לתת ליד שמאל לדעת מה עושה ימין.

אותו אחר הצהריים, נדהמו שלושת השליחים כאשר הבינו כי דתו של 'המאסטר' איננה כוללת בחינה-עצמית רוחנית. כל הדתות שלפני תקופתו של ישוע, כמו גם אלה שאחריו, לרבות הנצרות, הקפידו על בחינה עצמית במודע. אך לא כן דתו של ישוע מנצרת. *ἡ* פילוסופיה החיים של ישוע נעדרת התבוננות פנימית דתית. בן הנגר מעולם לא לימד כיצד לכנות את האופי; הוא לימד כיצד להצמיח אותו, והכריז כי מלכות השמים כמיה כגרגר חרדל. אך ישוע לא אמר דבר כנגד אנאליזה עצמית כאמצעי למנוע אגואיזם יהיר.

הזכות להיכנס בשערי המלכות מותנית באמונה, באמונה אישית. המחיר להמשך ההרקה המדורגת במלכות הינה פנינת יקרת-ערך, שעל-מנת לקנותה ימכור האדם את כל מה שיש לו.

תורתו של ישוע הינה דת עבור כולם, ולא רק עבור החלשים והעבדים. דתו מעולם לא התגבשה (בימיו) לכדי אמונות וחוקים תיאולוגיים; הוא לא הותיר אחריו ולו שורה כתובה אחת. חייו ותורתו ניתנו ליקום כירושה מעוררת השראה, אידאליסטית, כזו המתאימה להנחות רוחנית וללמד מוסרית את בני כל התקופות ובכל העולמות. ואפילו היום, נפרדת תורתו של ישוע מכל הדתות, אף שהיא התקווה החיה של כל אחת מהן.

ישוע לא לימד את שליחיו כי ראוי לו לאדם לעסוק בחייו הארציים רק בדת; זה היה האופן בו תפשו היהודים את עבודת השם. ואולם, הוא התעקש שהדת תהא עיסוקם היחיד של השניים עשר. ישוע לא לימד דבר על-מנת להניא את מאמיניו מלפתח תרבות אמתית; הוא רק הסתייג מבתי הספר הדתיים בירושלים, אשר היו כבולים למסורת. הוא היה ליברל, בעל לב-רחב, מלומד וסובלני. לאדיקות מתוך ערך עצמי לא היה כלל מקום בפילוסופיה החיים שלו.

'המאסטר' כלל לא הציע פתרונות לבעיות הבלתי-דתיות, לא של תקופתו שלו ולא של כל תקופה אחרת. ישוע ביקש לפתח את תובנה רוחנית אודות המציאויות הנצחיות ולהמריץ את היוזמה לחיים מקוריים; הוא עסק אך ורק בבסיס צרכיו הרוחניים התמידיים של המין הרוחני. הוא גילה טוב השקול לאל. הוא רומם את האהבה "Ê" האמת, היופי והטוב "Ê" כאידאל האלוהי וכמציאות הנצחית.

'המאסטר' בא ליצור באדם רוח חדשה, רצון חדש "Ê" להעניק יכולת חדשה להתוודע לאמת, לחוות חמלה ולבחור בטוב "Ê" הרצון לשמור על הרמוניה עם רצון האל, אליו נלווה הדחף הנצחי להפוך למושלם כמות 'שהאב' שבשמים מושלם הוא.

9. יום ההקדשה

את השבת שלאחר מכן הקדיש ישוע לשליחיו, והם חזרו לגבעות שם הוסמכו; ושם, לאחר מסר עידוד אישי, ארוך ויפהפה, הוא נפנה לטקס הקדשתם של השניים עשר. באחר הצהריים של שבת זו קיבץ ישוע את השליחים סביבו על הגבעה, וכהכנה ליום בו ייאלץ להשאיר אותם לבד בעולם, הפקיד אותם בידי 'אביו' שבשמיים. הפעם לא היה כל לימוד, אלא רק מפגש והתייחדות.

ישוע סקר רבים מן ההיבטים בדרשת ההסמכה, זו אשר ניתנה באותו מקום ממש, ואז קרא אותם אליו אחד אחד וציווה עליהם לצאת לעולם כנציגיו. בעת שהקדיש אותם 'המאסטר', ציווה עליהם: "לכו אל כל העולם וקראו את הברכה לכל הברכה. קראו לשבויים דרור, נחמו את המדוכאים וחבשו נשברי-לב. חינם לקחתם, חינם תתנו."

ישוע הציע להם לא לקחת כסף ואף לא בגדים להחלפה ואמר, "כי ראוי הפועל לשכרו". ובסופו של דבר, אמר: "הנה אנכי שלח אתכם כשליח כבשים בין זאבים; לכן יהיו צרומים פגזשים ותמימים פיונים. ואתם הישמרו בנפשותיכם כי אויבכם ימסרו אתכם לסנהדריות ויהפיתם בבתים כנסיות. ולפני נגידים ומלכים תוקצו בשל אמונתכם בבשורה, למעני לעדות להם. וכי ישפטו אתכם אל תדאגו איך תדברו ומה תדברו כי כלשעה יהיה רוח אביכם שבתוככם הוא המדבר בפיכם. אחדים מכם יומתו, ורבים ישנאו אתכם בשל בשורה זו בטרם תכוננו את המלכות בארץ; אך אל תיראו, אני אהיה עמכם, ורוחי תלך לפניכם בכל העולם כולו. ונוכחות אבי תשכון בכם עת תלכו, ראשית ליהודים ולאחר מכם ליווניים."

וכאשר ירדו מן ההר, הלכו חזרה לביתם, א לבית משפחת זבדיה.

10. הערב שלאחר ההקדשה

אותו ערב, בשיעור שהתקיים בבית עקב הגשמים, שוחח עמם ישוע באריכות, וניסה להסביר לשניים עשר מה נדרש מהם להיות ולא מה נדרש מהם לעשות. הם רק הכירו דת שחייבה אותם לעשות דברים מסוימים בכדי להגיע לרמת צדיקות "Ê" לגאולה. אך ישוע שב והסביר, "כי במלכות עליכם להיות צדיקים על מנת לפעול." הוא אמר שוב ושוב, "היו מושלמים כשם 'שאביכם' בשמים מושלם הוא." כל אותה העת הסביר 'המאסטר' לשליחיו המבולבלים כי הגאולה אותה בא הוא להביא לעולם מושגת באמצעות אמונה בלבד, באמונה פשוטה וכנה. אמר ישוע: "יוחנן הטיף לטבילה של תשובה, לחרטה על צורת החיים הישנה. ואילו אתם עתידים לבשר את טבילת האחוה עם האל. הטיפו לתשובה בקרב אלה שנדרשים לכך, אך פתחו את הדלתות לרווחה בפני אלה אשר כבר מבקשים בכנות להיכנס בשערי המלכות, והזמינו אותם להצטרף לאחוות בני האל השמחים." ואולם, קשה היה לשכנע את הדייגים הגליליים הללו שהיו שדויות האדם צדיק, מתוך אמונה, קודמת במלכות לעשיית הצדק בחיי היום-יום של בני האדם שבארץ.

מכשלה גדולה נוספת שהפריעה לשניים עשר ללמוד הייתה נטייתם לקחת עקרונות אידאליסטיים ורוחניים, עקרונות של אמת דתית, ולעצב אותם לכדי חוקי התנהגות אישיים. ישוע היה מציג בפניהם את יפי הרוח של דרך הנשמה, אך הם התעקשו לתרגם את הנחייתו לכדי צורת התנהגות אישית. פעמים רבות, אפילו כאשר הצליחו לזכור את שאמר 'המאסטר', הם כמעט תמיד שכחו את שלא אמר. ואולם אט-אט הפנימו את השיעור, משום שישוע היה כל מה שלימד. מה שלא הצליחו לרכוש באמצעות הדברים שאמר, רכשו בהדרגה בעת שחיו לצדו.

לשליחים לא היה ברור 'שהמאסטר' חי חיים שמעוררים השראה רוחנית לכל אדם, בכל תקופה ובכל עולם ביקום עצום ממדים. על-אף כל מה שאמר להם ישוע מעת לעת, השליחים לא תפשו את הרעיון שעל-אף שביצע את עבודתו בעולם הזה, הוא פעל עבור כל שאר העולמות שבבריאתו

העצומה. ישוע לא חי את חייו באורנטיה על-מנת לשמש כדוגמה אישית של חיי אדם עבור הגברים והנשים של העולם הזה, אלא על-מנת ליצור אידאל רוחני גבוה ומעורר השראה עבור כל בני התמותה בכל העולמות.

באותו הערב, שאל תומאס את ישוע: "מאסטר", אתה אומר שעלינו להיות כילדים קטנים בטרם נוכל להיכנס למלכות 'האב', ויחד עם זאת הזהרת אותנו לבל יוליכו אותנו שולל נביאי שקר, ולבל נשליך פנינים לרגלי החזירים. אני באמת מבולבל. אינני מצליח להבין את השיעור. "ענה ישוע לתומאס: "כמה זמן אאלץ להתאזר בסבלנות! אתם תמיד מבקשים לפשט את כל מה שאני מלמד. כשביקשתי אתכם להפוך לילדים קטנים, מחיר הכניסה למלכות, לא התייחסתי לקלות שבה ניתן לרמותם, לא לאמון שהם נוטים לרחוש, ולא למהירות שבה הם מאמינים לזרים שמבקשים לרצותם. מה שביקשתי שתלמדו מן הדוגמה היה מערכת היחסים בין ילד לאביו. אתם הילדים, ואתם מבקשים להיכנס למלכותו של 'אביכם'. בין כל ילד רגיל לאביו מתקיימת חיבה טבעית אשר מבטיחה מערכת יחסים מבינה ואוהבת. זו, לעד מונעת את הצורך להתמקח עבור אהבתו וחסדו של 'האב'. הבשורה שאתם עתידים לצאת ולבשר נוגעת לגאולה שמקורה במערכת יחסים נצחית זו בין ילד לאביו."

את תורתו של ישוע אפינה העובדה כי מוסריותה של הפילוסופיה שלו נבעה ממערכת היחסים האישית בין האינדיבידואל לאל "Ea" מערכת יחסים זו שבין ילד לאביו. ישוע הדגיש את האינדיבידואל, ולא את הגזע או האומה. בעודם סועדים את ארוחת הערב, שוחח ישוע עם מתי והסביר לו כי מוסריותו של כל מעשה נקבעת על-פי המניע של האינדיבידואל. מוסריותו של ישוע הייתה תמיד חיובית. כלל הזהב, כפי שהגדיר אותו ישוע מחדש, דרש בפועל מגע חברתי; לכלל הישן יותר ניתן היה לציית בבדידות. ישוע פשט מעל המוסריות את כל החוקים והטקסים ורומם אותה לרמות מרהיבות של מחשבה רוחנית וחיי צדיקות אמתיים.

ואף כי לדתו של ישוע נודעו השלכות מעשיות, כל ערך מעשי פוליטי, חברתי או כלכלי שניתן היה למצוא בתורתו נבע בטבעיות מהתנסות הפנימית של הנשמה כפי שהיא מבטאת את פירות הרוח בסעד ספונטני יומיומי של התנסות דתית אישית ואותנטית.

לאחר שסיימו ישוע ומתי את שיחתם, שאל שמעון הקנאי, "אבל 'מאסטר', האם כל בני האדם הינם בני האל? ענה לו ישוע: "כן שמעון, כל בני האדם הינו בני האל ואלה החדשות הטובות שאתם עתידים לבשר. "אך השליחים לא הצליחו לתפוש דוקטרינה מעין זו; הייתה זו הכרזה חדשה, מוזרה ומבהילה. ובשל רצונו לגרום להם להבין אמת זו, הנחה ישוע את מאמיניו להתייחס לכל בני האדם כאחים.

בתשובה לשאלתו של אנדראס, הבהיר 'המאסטר' כי מוסריותה של תורתו הייתה בלתי-נפרדת מדת החיים שלו. הוא לא לימד מוסריות שמקורה בטבע האדם, אלא כזו שמקורה ביחסו של האדם לאל.

יחנן שאל את ישוע, "מאסטר", מהי מלכות שמים? "ענה לו ישוע: "שלושה דברים הכרחיים למלכות השמים: ראשית, הכרה בריבונותו של האל; שנית, אמונה באמת של היות האדם בנו של האל; ושלישית, אמונה ביעילותו של הרצון העילאי של האדם לעשות את רצון האל "Ea" להידמות לאל. ואלה החדשות הטובות של הבשורה: באמצעות אמונה יכול כל בן תמותה לרכוש את כל אלה, ההכרחיים לגאולה."

וכעת תם שבוע ההמתנה, והם הכינו עצמם ליציאה לירושלים ביום למחרת.

הספר של אורנטיה

מסמך 141

מתחילים במפעל הציבורי

ביום הראשון של השבוע, ה-19 בינואר, שנת 27 לספירה, התכוננו ישוע ושניים עשר השליחים לצאת מן המטה שבבית צידה. השניים עשר לא ידעו דבר אודות תכניתו של 'המאסטר', למעט העובדה שהם היו בדרכם לחגיגות הפסח בירושלים באפריל ושכונתם לצעוד דרך עמק הירדן. הם יצאו מבית זבדיה מעט לפני צהרי היום, משום שבני משפחותיהם של השליחים ותלמידים אחרים באו להיפרד מהם לשלום ולאחל להם הצלחה בעבודה שעמדו להתחיל.

מעט לפני שעזבו, ראו השליחים 'שהמאסטר' חסר ואנדראס יצא לחפשו. לאחר חיפוש קצר, מצא אותו יושב בסירה על החוף ובוכה. ואף כי השניים עשר ראו את 'המאסטר' מתאבל תכופות, ולתקופות קצרות ראו אותו מאוד מוטרד, איש מהם מעולם לא ראה אותו בוכה. אנדראס, אשר מעט נבהל למראה 'המאסטר' הבוכה ערב יציאתם לירושלים, העז להתקרב לישוע ושאל: "למה זה תבכה, 'מאסטר', ביום גדול זה בו נצא לירושלים לבשר את מלכות 'האב'? מי מאתנו עלב כך?" ובעודו חוזר עמו לשניים עשר, ענה לו ישוע: "איש מכם לא עלב בי. התעצבתי משום שאי מבני משפחת אבי, יוסף, לא זכר לבוא ולאחל לנו דרך צלחה." באותה העת ביקרה רות את אחיה יוסף בנצרת. בני משפחה אחרים נמנעו מלבוא בשל גאווה, אכזבה, חוסר הבנה וטינה קטנונית שנבעה מרגשות פגועים.

1. עוזבים את הגליל

כפר נחום לא הייתה רחוקה מטבריה, ושמו של ישוע נפוץ כבר ברחבי הגליל ואף מעבר לו. ישוע ידע שהורדוס עתיד בקרוב לשים לב לעבודתו; ומשום כך חשב שמוטב לו לקחת את שליחיו דרומה ליהודה. חבורה בת כמאה מאמינים ביקשה להצטרף אליהם, אך ישוע שוחח עמם וביקש מהם שלא להתלוות לחבורת השליחים בדרכה במורד הירדן. ואף כי הסכימו להישאר מאחור, רבים מהם יצאו בעקבות 'המאסטר' לאחר ימים מספר.

ביום הראשון צעדו ישוע והשליחים רק עד טריכאה, שם לנו. למחרת, צעדו לנקודה על גדת הירדן בסמוך לפלה, במקום בו הטיף יוחנן שנה לפני כן, ובמקום בו הוטבל ישוע. כאן שהו יותר משבועיים, לימדו והטיפו. עד לסוף השבוע הראשון התקבצו כמה מאות אנשים במחנה סמוך למקום בו התגוררו ישוע והשניים עשר. אנשים אלה הגיעו מן הגליל, מפיניקיה, מסוריה, מן הדקפוליס, מפְּרָאָה ומיהודה.

ישוע לא הטיף כלל בציבור. אנדראס חילק את ההמון והקצה את המטיפים לאספות הבוקר ואחר הצהריים; לאחר סעודת הערב שוחח ישוע עם השניים עשר. הוא לא לימד אותם שום דבר חדש אלא סקר מחדש את השיעורים הקודמים וענה על שאלותיהם הרבות. באחד מן הערבים הללו סיפר להם מעט אודות ארבעים היום שבילה בגבעות הסמוכות.

רבים מאלה שבאו מפראה ומיהודה הוטבלו בעבר בידי יוחנן וביקשו ללמוד עוד על תורתו של ישוע. השליחים התקדמו מאוד בתהליך הלימוד של תלמידיו של יוחנן, הן משום שלא סתרו בשום צורה את מה שהטיף לו יוחנן והן משום שבעת ההיא עדיין לא הטבילו בעצמם תלמידים חדשים. אך בפני חסידיו של יוחנן תמיד עמדה כאבן נגף העובדה שאם ישוע היה כל מה שהכריז עליו יוחנן, הוא לא עשה דבר על-מנת לשחררו מכלאו. תלמידיו של יוחנן לא הצליחו אף פעם להבין מדוע ישוע לא מנע את המוות האכזר של מנהיגם האהוב.

מדי לילה הנחה אנדראס בזהירות את אחיו השליחים כיצד ללמוד להסתדר בצורה חלקה עם תלמידיו של יוחנן המטביל, משימה עדינה וסבוכה. במהלך שנה זו, השנה הראשונה של של מפעלו הציבורי של ישוע, יותר משלושה רבעים מחסידיו היו כאלה שבעבר נהו אחר יוחנן והוטבלו על-ידו. כל השנה הזו, שנת 27 לספירה, נוצלה להשתלטות שקטה על עבודתו של יוחנן בפראה וביהודה.

2. חוק האל ורצון 'האב'

בלילה שלפני יציאתם מפלה, הוסיף ישוע ולימד את השליחים אודות המלכות החדשה. וכה אמר 'המאסטר': "לימדו אתכם להמתין לביאת מלכות האל, וכעת אני מכריז כי מלכות זו לה ציפיתם זה מכבר כבר קרבה, ואפילו מצויה כעת בינינו. לכל מלכות יש מלך, היושב על כס המלכות וקובע את החוק הנהוג בה. וכך, פיתחתם מושג אודות שלטונם רב ההוד של היהודים על כל עמי העולם, במסגרתו ישב המשיח על כס דוד המלך וממקום שבתו זה, כס של עוצמה פלאית, יקבע את חוק העולם כולו. אך ילדי, לא תראו בעין האמונה ולא תאזינו בתבונת הרוח. אני מכריז כי מלכות השמים

הינה מימושו של שלטון 'האב' בלבבות בני האדם והכרה בו. ואכן, למלכות זו יש מלך, ומלך זה הינו 'אבי' 'ואביכם'. ואכן, אנחנו נתינו הנאמנים, אך עובדה נוספת, המתעלה הרבה מעל לזו, היא אמת ההתמרה שאנחנו בניו. אמת זו עתידה להתגשם לעיני כל בחיי שלי אני. 'אבינו' אף יושב על כס מלכות, אך לא כזה אשר נבנה בידיים. הכס של 'האינסופי' הינו מקום משכנו הנצחי של 'האב' בשמי השמים; הוא מלא בכול ומשליט חוקותיו ביקומים על גבי יקומים. 'האב' אף שולט בלבבות ילידיו שבארץ באמצעות הרוח ששלח לשכון בנשמת בני התמותה."

"כאשר תהיו נתיניה של מלכות זו, אכן תזכו לשמוע את חוקיו של 'שליט היקום'; אך כאשר תגלו-באמונה, בשל בשורת המלכות שבאתי אני עליה להכריז, כי בנים אתם, משם ואילך לא תחשיבו את עצמכם כיצורים הכפופים לשלטון החוק של מלך כל-יכול אלא כבניו, בזכות, של 'אב' אוהב ואלוהי. אמן, אמן אומר לכם, כי כאשר רצון 'האב' הוא לכם מצווה, לא תיטלו חלק במלכות. רק כאשר רצון 'האב' הופך באמת רצונכם, אכן באמת תהיו במלכות משום שאז הפכה המלכות בפועל להתנסות בדמותכם. כאשר רצון האל הוא לכם מצווה, אתם נתינים נאצלים ומשועבדים; אך כאשר תאמינו בבשורה זו אודות היותכם בנים לאל, 'הפוך רצון 'אבי' לרצונכם, ותרוממו למעמד של ילדי אל חופשיים, בנים של חירות למלכות."

כמה מן השליחים הבינו חלק משיעור זה, אך איש מלבד יעקב זבדיה לא הבין את מלוא המשמעות של הכרזה רבת חשיבות זו. על-אף-זאת, שקעו המילים הללו ללבבותיהם וישבו ועלו על-מנת לשמחם בשנות השירות שלאחר מכן.

3. השהות בחמתן

'המאסטר' ושליחיו שהו בסמוך לחמתן במשך שלושה שבועות כמעט. השליחים המשיכו להטיף בפני ההמון פעמיים ביום, ואילו ישוע הטיף בכל יום שבת. לא ניתן היה להמשיך לנוח בימי רביעי; ולפיכך ארגן אנדראס שבכל יום מששת ימי השבוע ינוח אחד מזוגות השליחים וכולם יתייצבו לתפקיד בתפילות השבת.

את רוב ההטפה לציבור עשו פטרוס, יעקב ויוחנן. פיליפוס, נתנאל, תומאס ושמעון עשו את רוב העבודה האישית ולימדו קבוצות מיוחדות של מבקרים; התאומים ניהלו את עבודת הפיקוח הכללית עליה הופקדו ואילו אנדראס, מתי ויהודה התגבשו לכדי וועדת ניהול כללית בת שלושה חברים, אף כי כל אחד מהם גם עסק רבות בעבודה דתית.

אנדראס עסק רבות ביישוב אי ההבנות והמחלוקות החוזרות והנשנות בין תלמידיו של יוחנן ותלמידיו החדשים של ישוע. מדי כמה ימים מתעורר קושי גדול, אך בסיוע חבריו השליחים, הצליח אנדראס לשכנע את הצדדים הניצים להגיע לכדי הסכם, אף אם היה זמני. ישוע סרב בכל תוקף להשתתף בדיונים הללו ואף לא הסכים ליעץ להם כיצד לפתור את הקשיים. הוא לא הציע לשליחים שום הצעה שנגעה לפתרון בעיות סבוכות אלה. כאשר אנדראס הביא את הסוגיה לפתחו של ישוע, תמיד היה אומר לו: "אין זה ראוי שהמארח ישתתף בבעיות המשפחה של אורחיו; הורה נכון לעולם לא מצדד באחד מילדיו המתקוטטים."

בכל מגעיו עם שליחיו ועם כלל תלמידיו, הפגין 'המאסטר' חכמה גדולה והוגנות מושלמת. ישוע אכן היה 'מאסטר' של בני אדם; השילוב בין קסמה ועצמתה של אישיותו הקנה לו השפעה כבירה על אחיו. לחייו המחוּספסים, הנוודיים וחסרי הבית נודעה השפעה עוצמתית ומעודנת. מה שמשך את האינטלקט ומשך אליו רוחנית היו צורת ההוראה הסמכותית שלו, הלוגיקה הבהירה שלו, עצמת ההיסק שלו, תובנותיו החכמות, דעתו הערה, שלוותו שאין-דומה-לה, וסובלנותו העילאית. הוא היה פשוט, גברי, הגון וללא-חת. ולהשפעה הפיזית והאינטלקטואלית של נוכחות 'המאסטר', נלוו אותן תכונות הקסם הרוחניות של ההוויה אשר אפיינו את אישיותו – הסבלנות, הרכות, הצניעות, העדינות והענווה.

ישוע מנצרת אכן היה אישיות חזקה ועוצמתית; הוא היה מעצמה אינטלקטואלית ומעוז רוחני. אישיותו משכה לא רק את הנשים בקרב חסידיו, אלא גם את ניקודמוס, האינטלקטואל המלומד, ואת מפקד המשמר ששמר על הצלב, אשר לאחר שסיים לצפות במותו של 'המאסטר' אמר: "אכן, היה זה בן האל." והדייגים הגליליים החסונים קראו לו 'מאסטר'.

הציורים של ישוע ממש לא עושות לא חסד. דיוקנאות אלה של המשיח השפיעו לרעה על הנוער; סוחרים המקדש לא היו נסים מפני ישוע אילו היה האדם אותו ציירו על-פי-רוב ציירכם. אנושיותו הייתה מכובדת; הוא היה טוב, ויחד עם זה טבעי. ישוע לא דמה למיסטיקן חיוור, מתוק, עדין ונעים. תורתו הייתה דינמית באופן מרטיט. הוא לא רק התכוון לטוב, אלא בכל אשר הלך אכן עשה טוב.

'המאסטר' מעולם לא אמר: "פנו אלי כל הבטלנים והחולמניים." אך פעמים רבות אכן אמר: "פנו אלי פל העֲמִלִים וְאֲנִי אֶנִּיחַ לָכֶם – מנוחה רוחנית." עולו של 'המאסטר' אכן היה נעים, ואף-על-פי-כן לעולם לא הטיל אותו; כל אינדיבידואל נדרש לשאתו מרצונו החופשי.

ישוע הדגים הכנעה באמצעות קורבן, הקרבתן של הגאווה והאנוכיות. כאשר הפגין רחמים, הוא ביקש להדגים את הגאולה הרוחנית מכל הטינה, הפגיעות, הכעסים והתאוה האנוכית לכוח ולנקמה. וכאשר אמר "אל תתְקוּמְמוּ לְרִשָּׁע", הוא הסביר מאוחר יותר שלא התכוון שיש לתמוך בחטא או להתרועע אם העוולה. הוא ביקש להרחיב את השיעור על המחילה, "ולא להתקומם כנגד ההתנהגות המרושעת כלפי האדם כאישיות, הפגיעה המרושעת ברגשות הכבוד העצמיים."

4. שיעור אודות 'האב'

בזמן שהותם בחמתן, הקדיש ישוע זמן רב להוראת השליחים בנוגע למושג החדש אודות האל; שוב ושוב הדגיש בפניהם כי האל הינו 'אב', אך לא מנהל חשבונות עליון שעוסק בעיקר ברישום שגיאות ילדיו שבארץ, רושם את חטאיהם ומעשיהם הרעים כהכנה ליום בו ישב למשפט מתוקף תפקידו כשופט הבריאיה כולה. זה מכבר התייחסו היהודים לאל כאל מלך מלכי המלכים, ואפילו 'כאבי' ישראל, אך מעולם לא שמעה קבוצה גדולה של בני אדם כי האל הינו 'אביו' האוהב של האינדיבידואל.

בתשובה לשאלתו של תומאס, "מיהו אל המלכות הזה? ענה ישוע: "אלוהים הינו 'אביך', והדת – בשורתי – אינה אלא ההכרה מתוך אמונה באמת שאתם בניו. ניצב אני בקרבכם בגוף בשר ודם על-מנת להבהיר בחיי ובתורתי את שני הרעיונות הללו."

ישוע אף ביקש לשחרר את דעתם של שליחיו מן ההכרח להקריב קורבנות מן החי כחובה דתית. ואולם, הגברים הללו התרגלו לרעיון של קורבנות שמוקרבים מדי יום ביומו, והתקשו לתפוש את כוונתו. אף-על-פי-כן, 'המאסטר' לא התעייף מללמד. כשלא הצליח לגרום להם להבין בצורה אחת, הוא היה מוצא דרך אחרת להעביר את המסר ומשתמש במשל אחר על-מנת לתאר זאת.

ממש באותה העת החל ישוע ללמד את השניים עשר ביתר פירוט על משימתם, "לְפָאָא כָּל תְּלִי וְכָל מְדוּוּה." 'המאסטר' לימד אותם הרבה אודות האדם בשלמותו – האיחוד בין הגוף, הדעת והרוח של הגבר או האישה האינדיבידואליים. ישוע סיפר לעמיתיו אודות סוגי המחלות שעתידיים הם לפגוש, והסביר כיצד לרפא את חולי האדם. הוא לימד אותם להכיר ב:

1. מחלות הגוף – אותן מחלות שעל-פי-רוב נקראות מחלות פיזיות.

2. דעת שהשתבשה – אותן מחלות לא-פיזיות אשר לאחר מכן נחשבו כמחלות והפרעות רגשיות ומנטליות.

3. דיבוק ברוח רעות.

ישוע הסביר לשליחיו מספר פעמים אודות טיבם, ולעתים גם מקורן, של הרוחות הרעות הללו, אשר באותן הימים כונו גם רוחות טמאות. היטב ידע 'המאסטר' על ההבדל בין דיבוק ברוח לבין שיגעון, אך לא כן השליחים. בנוסף לזאת, בשל הידע המוגבל שלהם אודות ההיסטוריה של אורנטיה, לא התאפשר לישוע לגרום להם להבין נושא זה במלואו. ואולם, פעמים רבות רמז לגבי הרוחות הלו ואמר להם: "הן לא תפרענה יותר לבני האדם לאחר שארקי 'לאב' בשמים ולאחר שאשפוך רוחי על כל בשר, בימים בהם תבוא המלכות ברב עוצמה והדר של רוח."

במהלך שנה זו, מדי שבוע בשבוע ומדי חודש בחודשו השיתו השליחים יותר ויותר מתשומת לבם לסעד החולים.

5. אחדות רוחנית

אחד ממפגשי הערב המשמעותיים ביותר בחמתן היה זה בו נידונה האחדות הרוחנית. יעקב זכדיה שאל: "'המאסטר', כיצד נוכל ללמוד להיות יותר תמימי דעים וכך ליהנות מהרמוניה גדולה יותר בינינו?" כאשר שמע ישוע שאלה זו, זעה רוחו בקרבו עד כדי כך שענה: "יעקב, יעקב, מתי לימדת אתכם שעליכם להיות תמימי דעים? באתי לעולם בכדי להכריז חירות רוחנית ולהעצים את בני האדם לחיות חיים אינדיבידואליים של מקוריות וחירות בפני האל. איני רוצה שתגיעו להרמוניה בחברה ולשלום של אחווה תוך הקרבתן של חירות האישיות והמקוריות הרוחנית. מה שאני דורש מכם, שליחי, הינה אחדות רוחנית – ושתוכלו להתנסות בשמחת התמסרותכם יחדיו לעשיית רצון 'אב' שבשמים בלב שלם. על-מנת להידמות זה לזה רוחנית, אינכם נדרשים להיות תמימי דעים, אינכם נדרשים להרגיש אותו הדבר ואף לא לחשוב באותה צורה. אחדות רוחנית הינה תוצאתה של המודעות לכך שבכל אחד מכם שוכנת מתנת הרוח של 'האב' שבשמים, וכי זו הולכת ומרחיבה שליטתה בכם. ראוי לה להרמוניה בין השליחים לצמוח מתוך העובדה שמקורה, טיבה ויעדה של רוח התקווה שבתוך כל אחד מכם זהים.

"וכך תוכלו להתנסות באחדות של תכלית רוחנית שהפכה למושלמת ובהבנה הרוחנית אשר צומחת מן המודעות לכך שכל רוחות פרדיס השוכנות בכם הינן זהות; תוכלו ליהנות מאחדות רוחנית מעמיקה שכזו אפילו אל מול ההבדלים הגדולים שמתקיימים בין גישתכם כאינדיבידואלים, חשיבתכם האינטלקטואלית, רגשותיכם ומזגכם והתנהגותכם בחברה. ואף כי האישיות שלכם תהיינה מגוונות באופן מרענן ושונות במובחן, הטבע הרוחני שלכם, ופירות הרוח של הסגידה האלוהית ואהבת אחיכם יכולות להיות אחדות עד כדי כך שכל מי שיתבונן בחייכם יכיר בזהות הרוחנית ובאחדות הנשמה הללו; הם יכירו בכך שחייכם עמי וכך למדתם היטב כיצד לעשות את רצון 'האב' שבשמים. תוכלו להגיע לאחדות בשירות האל אפילו כאשר תעניקו שירות זה בהתאם לאופן הנובעת ממתת הדעת, הגוף והנשמה הייחודיים בו ניחתם.

"אחדותכם הרוחנית מעידה על שני דברים, אשר תמיד מצויים בהרמוניה בחיי האינדיבידואל המאמין: ראשית, יש לכם מניע משותף לשירות בחיים; כולכם מבקשים יותר מכל לעשות את רצון 'האב' שבשמים. שנית, לכולכם מטרת קיום משותפת; התכלית של כולכם הינה למצוא את 'האב' שבשמים, ובכך להוכיח ליקום שהפכתם להיות דומים לו."

במהלך הוראתם של השניים עשר, חזר ישוע שוב ושוב לנושא זה. הוא חזר ואמר להם שלא רצה שאלה שהאמינו בו יוכפפו לדוגמה ויידרשו לעמוד באמות המידה שתקבענה על-פי פרשנות דתית, אפילו זו של טובי האנשים. שוב ושוב הזהיר אותם לבל יגבשו מערכות אמונה ויבססו מסורות שתשמשנה להנחיתם של מאמיני בשורת המלכות ולשליטה בהם.

6. השבוע האחרון בחמתן

סמוך לסוף השבוע הראשון שלהם בחמתן, הציג שמעון הקנאי בפני ישוע אדם בשם טְהֶרְמָה, איש עסקים פרסי שעבד בדמשק. טהרמה שמע אודות ישוע ובא לכפר נחום על-מנת לפגוש בו. שם, נודע לו כי ישוע ירד עם שליחיו לכיוון ירושלים והוא יצא לחפשו. אנדראס הציג את טהרמה בפני שמעון, על-מנת שינחה אותו. ואף כי טהרמה התאמץ מאוד להסביר כי האש אינה אלא סמל נראה "לאחד הקדוש והטהור", שמעון התייחס לפרסי כעוסק "בפולחן האש". לאחר ששוחח עם ישוע, הביע הפרסי את כוונתו להישאר מספר ימים, להקדיש לשיעורים ולשמוע את דברי ההטפה.

כאשר נותרו שמעון הקנאי וישוע לבדם, שאל שמעון את 'המאסטר': "מדוע לא הצלחתי אני לשכנע אותו? מדוע הוא התנגד לי אבל הסכים בקלות להאזין לך?" ענה לו ישוע: "שמעון, שמעון, כמה פעמים הנחיתי אותך להימנע מליטול דבר-מה מלבבות אלה המבקשים גאולה? כמה פעמים הנחיתי אותך רק על-מנת לשים משהו בנשמות הרעבים? הובל את האנשים למלכות, ואז תמחקנה האמתות הכבירות והחיות של המלכות את כל השגיאות הגסות. לאחר שהצגת את החדשות הטובות בפני בן התמותה, כי האל הינו 'אביו', יקל עליך לשכנע אותו כי הוא אכן בנו של האל. ולאחר שעשית כן, הבאת את אור הגאולה ליושב במחשכים. שמעון, האם כאשר בא אליך 'בן האדם' לראשונה הוא הוקיע את משה והנביאים והטיף לדרך חיים חדשה וטובה יותר? לא. לא באתי ליטול ממך את מה שקיבלת מאבות אבותיך אלא להראות לך באופן שלם יותר את מה שראו אבותיך רק חלקית. ולכן, לך לך שמעון, לְמַד וְהִטָּף למלכות, ולאחר שהאדם נכנס אליה בבטחה, וכשבבוא העת ייגש אליך וישאל, הנחה אותו לגבי התקדמותה המדורגת של הנשמה במלכות האלוהית."

ואף כי דבריו אלה של ישוע הדהימו את שמעון, הוא מילא אחר הוראותיו של ישוע והפרסי בשם טהרמה אכן נמנה על אלה שנכנסו בשערי המלכות.

באותו הלילה דרש ישוע באזני השליחים אודות החיים החדשים במלכות. ובחלקו, אמר כך: "הנכנס בשערי המלכות נולד מחדש. אינכם יכולים ללמד אודות מעמקי הרוח את אלה שנולדו רק לידת בשר ודם; וודאו, ראשית, כי האדם נולד ברוח בטרם תבקשו ללמד אותו אודות דרכי המתקדמות של הרוח. אל תנסו להראות לאדם את יפי המקדש עד אשר לקחתם אותו לתוכו. הציגו את האל בפני אדם ואת עובדת היותו בן האל בטרם תלמדו אותו את הדוקטרינה אודות אבהותו של האל והיות האדם בנו. אל תכריחו את האדם – תמיד היו סבלניים. זו אינה מלכותכם; אתם רק שגירייה. פשוט המשיכו והטיפו: זו מלכות שמים – אלוהים הינו 'אביכם' ואתם בניו, ובשורות טובות אלה, אם תאמינו בן בלב שלם, תהיינה עבורכם גאולת הנצח."

במהלך שהותם בחמתן התקדמו השליחים התקדמות רבה. ואולם, הם התאכזבו מאוד מכך שישוע לא הסכים להציע להם כיצד להתייחס לתלמידיו של יוחנן. ואפילו ביחס לנושא חשוב כמו ההטבלה, כל שאמר ישוע היה: "יוחנן אכן הטביל במים, אך כאשר תבואו בשערי מלכות שמים, תיטבלו ברוח."

7. בבית-עניא שבעבר הירדן

ב-26 בפברואר, צעדו ישוע, שליחיו וקבוצה גדולה של חסידים במורד הירדן עד לעבר הסמוך בית-עניא שבפְּרָאָה, המקום בו הכריז יוחנן לראשונה על בוא המלכות. במשך ארבעה שבועות, עד לעלייתם לירושלים, נותרו שם ישוע ושליחיו, ושם לימדו והטיפו.

במהלך השבוע השני לשהותם בבית-עניא שבעבר הירדן, לקח ישוע את פטרוס, יעקב ויוחנן למנוחה בת שלושה ימים בגבעות שמעבר לנהר מדרום ליריחו. 'המאסטר' לימד את השלושה הללו אמתות חדשות ומתקדמות רבות אודות מלכות שמים. למטרות מסמך זה, נארגן ונסווג את השיעורים הללו כך:

ישוע ביקש להבהיר כי הוא רצה ששליחיו, אשר טעמו טעם מציאות הרוח של המלכות בעצמם, יחיו בעולם כך שבני האדם אשר יראו את חייהם ירכשו מודעות אודות המלכות וזאת תניע אותם לשאול את המאמינים בנוגע לדרכיה של המלכות. כל מי שבכנות מבקש את האמת תמיד ישמח לשמוע בשורות טובות אודות מתת האמונה אשר מבטיחה כניסה בשערי המלכות, על מציאות הרוח הנצחית והאלוהית שבה.

'המאסטר' ביקש להדגיש בפני כל מבשרי בשורת המלכות כי עיסוקם היחיד היה לגלות לאינדיבידואל את האל 'אביו' – להוביל את האינדיבידואל לרכוש מודעות לכך שהוא בן; ואז, להציג את אותו האדם בפני האל כבן-של-אמונה. שתי ההתגלויות הבסיסיות הללו מתגשמות בישוע. ואכן הפך הוא להיות "הדרך, האמת, והחיים". דתו של ישוע התבססה לחלוטין על חיי המתת שלו על-פני האדמה. כאשר עזב ישוע את העולם, הוא לא הותיר אחריו כל ספר, חוק או מבנה ארגוני אנושי כלשהו אשר ישפיע על חיי הדת של האינדיבידואל.

ישוע הבהיר פשוטות כי הוא בא לכוונן עם האדם מערכת יחסים אישית ונצחית אשר לעד תעמוד מעל לכל מערכות היחסים האנושיות האחרות. הוא הדגיש כי אחווה רוחנית אינטימית זו מוצעת לבני כל הגילאים, לבני כל המעמדות ולבני העמים כולם. הגמול היחיד אותו הציע לילדיו היה: בעולם הזה – אושר רוחני והתייחדות אלוהית; בעולם הבא – חיי נצח של התקדמות במציאות הרוח האלוהית של 'אב פרדיס'.

ישוע הדגיש מאוד את מה שכינה שתי האמתות החשובות ביותר בתורת המלכות, ואלה הן: העובדה שגאולה מושגת באמונה, ובאמונה בלבד, אליה נלווה הגילוי כי החירות האנושית תושג תוך הכרה כנה באמת, "וידעֶתֶם אֶת הָאֱמֶת וְהָאֱמֶת תּוֹצִיאֲכֶם לָחֵרֶת." ישוע היה האמת אשר התגשמה בגוף,

והבטיח לשלוח את 'רוח האמת' ללבבות כל ילדיו לאחר שישבו 'לאביו' שבשמים.

'המאסטר' לימד את השליחים הללו את האמתות הנדרשות לעידן ארצי שלם. לעיתים תכופות, אף כי הם הקשיבו לשיעוריו, לאמיתו של דבר מה שאמר נועד לעורר השראה ולחזק עולמות אחרים. הוא שימש דוגמה לתכנית חיים חדשה ומקורית. ואף כי מנקודת המבט האנושית אכן היה יהודי, הוא חי את חייו עבור העולם כולו, כבן תמותה בפלנטה.

על-מנת לוודא כי בתכנית התפתחותה של המלכות יוכר כראוי 'אביו', ישוע הסביר שהוא התעלם במתכוון "מן האנשים החשובים שבעולם." הוא החל לפעול בקרב העניים, המעמד ממנו כל כך התעלמו מרבית הדתות האבולוציוניות שקדמו לו. הוא לא תיעב איש; תכניתו נועדה לעולם כולו, ואפילו ליקום. ומכיוון שהכריז על כך באופן כה נועז ואמפטי, פטרוס, יעקב ויוחנן כמעט וחשבו שיצא מדעתו.

בעדינות, ביקש לשתף שליחים אלה באמת, בכך שלא יצא למשימת מתת זו על-מנת לשמש דוגמא ליצורים מעטים בכדור הארץ, אלא בכדי לכונן ולהדגים אמת מידה לחיים האנושיים עבור כל העמים בכל העולמות ברחבי יקומו. אמת מידה זו התקרבה לרמת המושלמות הגבוהה ביותר, ואפילו למידת טובו של 'האב האוניברסלי'. אך השליחים לא יכלו לתפוש את משמעות דבריו.

הוא הכריז כי בא לשמש כמורה, מורה אשר נשלח משמיים על-מנת להציג אמת רוחנית בפני הדעת החומרית. וזה בדיוק מה שעשה; הוא היה מורה ולא מטיף. מנקודת המבט האנושית, פטרוס היה מטיף יעיל הרבה יותר מישוע. ההטפה של ישוע הייתה יעילה כל כך יותר בשל אישיותו הייחודית ופחות בשל יכולותיו כנואם או כמעורר רגשות. ישוע דיבר ישירות לנשמות בני האדם. הוא היה מורה של רוח האדם, אך פעל דרך דעתו. הוא חי עם אנשים.

זו הייתה הפעם בה רמז ישוע לפטרוס, יעקב ויוחנן שעבודתו על-פני האמה מוגבלת בהיבטים מסוימים על-יד "עמיתיו שמעל", ובכך התכוון להנחיות שקיבל לפני משימת המתת מאחיו מפרדיס, עמנואל. הוא סיפר להם שבא לעשות את רצון 'אביו' ורק את רצון 'אביו'. ומכיוון שתכליתו הייתה אחת ובה דבק בלב שלם, הוא לא הוטרד יתר על המידה מן הרוע שבעולם.

השליחים החלו לזהות את הידידות התמידית של ישוע. אף כי הגישה 'למאסטר' הייתה קלה, הוא תמיד חי ללא תלות בבני אדם, ומעליהם. בשום רגע לא נשלט על-ידי השפעה אנושית ואף לא היה נתון לשיפוט אנושי שברירי. הוא לא הקדיש תשומת למה שחשב הציבור, ולא הושפע ממחמאות. רק לעתים רחוקות השתהה בכדי לתקן אי הבנה או לנטור טינה על מיצג שווא; לעולם לא ביקש שיתפללו עבורו.

יעקב נדהם מכך שישוע נדמה כרואה אחרית דבר מראשיתו. נדיר היה לראות את 'המאסטר' מופתע. הוא אף פעם לא התרגש, התרגז או הודאג. הוא לעולם לא התנצל בפני איש. ואף כי לעיתים התעצב, לעולם לא אמר נואש.

יוחנן הבין טוב יותר שעל-אף כל כישוריו האלוהיים, ישוע היה, ככלות הכול, אנושי. ישוע חי כאדם בינות לאנשים, הבין בני אדם, אהב אותם וידע לנהל אותם. בחייו האישיים היה אנושי כל כך, ויחד עם זה ללא דופי. ותמיד היה לא-אנוכי.

ואף כי פטרוס, יעקב ויוחנן לא יכלו להבין הרבה ממה שאמר להם אז ישוע, מילותיו החסודות נותרו בלבבותיהם, ולאחר הצליבה והתחייה מן המתים, הן צפו ועלו, והיוו מקור לנחמה ושמחה בזמן שפעלו לאחר מכן. אין להתפלא על כך שהשליחים לא הבינו לגמרי את דברי 'המאסטר', שהרי שטח לפנייהם תכנית לעידן חדש.

8. פועלים ביריחו

במהלך ארבעת השבועות בהם שהו בבית עניא שבעבר הירדן, אנדראס הורה מספר פעמים בכל שבוע לזוג שליחים ללכת ליריחו ליום או יומיים. ליוחנן היו מאמינים רבים ביריחו, ורבים מהם קידמו בברכה את המסרים המתקדמים יותר של ישוע ושליחיו. בזמן הביקורים הללו, ביריחו, החלו השליחים ליישם ביתר שאת את הנחיותיו של ישוע ביחס לסעד החולים; הם ביקרו בכל בית בעיר וביקשו לנחם כל חולה וחולה באשר הוא.

ביריחו, השליחים פעלו גם מעט בציבור, אך עיקר מאמצייהם הוקדש לעבודה שקטה ואישית יותר. כעת גילו כי הבשורות הטובות אודות המלכות היוו מקור גדול לנחמה עבור החולים; וכי המסר שהביאו הביא להם מזור. ביריחו, הייתה זו הפעם הראשונה בה יושמה במלואה הנחייתו של ישוע לשניים עשר להטיף את בשורות המלכות ולסעוד את החולים.

הם עצרו ביריחו במעלה הדרך לירושלים, ובדרכם עקפה אותם משלחת ממסופוטמיה אשר הגיע על-מנת להיוועד עם ישוע. השליחים תכננו לבלות שם יום, אך כאשר הגיעו מחפשי האמת הללו מן המזרח, ישוע בילה אתם שלושה ימים, והם שבו ליישוביהם שעל גדת הפרת שמחים באמת החדשה אודות מלכות השמים.

9. יוצאים לירושלים

ביום שני, היום האחרון בחודש מרץ, החלו ישוע והשליחים לעלות לכיוון ירושלים. אלעזר מבית עניא ירד פעמיים לבקר את ישוע בירדן, וכל

הסידורים הושלמו לכך 'שהמאסטר' ושליחיו ימקמו את המטה שלהם בביתם של אלעזר ואחיותיו בבית עניא למשך כל זמן שהותם בירושלים.

תלמידיו של יוחנן נותרו בבית עניא שבעבר הירדן, שם לימדו את ההמונים והטבילו אותם, כך שרק ישוע והשניים עשר הגיעו לביתו של אלעזר. כאן שהו ישוע והשליחים במשך חמישה ימים, במהלכם נחו והתרעננו בטרם המשיכו לירושלים לחגיגות הפסח. שהותם של 'המאסטר' ושל שליחיו בבית אחיהם, שם יכלו לסעוד אותם ולדאוג לכל צרכיהם, היווה מאורע כביר בחייהן של מרתה ומרים.

בבוקר ביום ראשון, ה-6 באפריל, ירדו ישוע ושליחיו לירושלים; והייתה זו הפעם הראשונה בה שהו בה יחד ישוע והשניים עשר.

הספר של אורנטיה

מסמך 142

הפסח בירושלים

במהלך חודש אפריל, פעלו ישוע והשליחים בירושלים, יצאו מן העיר בכל ערב ובילו את הלילה בבית עניא. ישוע עצמו בילה לילה אחד או שניים מדי שבוע בירושלים, בביתו של יהודי יווני בשם פֶּלְבְּיוֹס, לשם הגיעו יהודים חשובים רבים על-מנת לבקר בסתר.

ביומו הראשון בירושלים, ביקר ישוע בבית חברו משכבר ימים, חנן, מי ששימש בעבר ככוהן הגדול והיה קרוב משפחה של שלומית, אשת זבדיה. חנן שמע אודות ישוע ותורתו, וכאשר ביקר ישוע בבית הכוהן הגדול, הוא התקבל בהסתייגות גדולה. כאשר ראה ישוע את הקור שהפגין חנן, נפנה לעזוב מיד ואמר: "אדם משועבד בעיקר בידי הפחד, וחולשתו הגדולה הינה הגאווה; האם תבגוד בעצמך ותשתעבד לשני אלה, אשר מחרבים את האושר והחירות?" חנן כלל לא ענה. 'המאסטר' לא ראה שוב את חנן עד אשר זה ישב לצד חותנו לחרוץ משפטו 'בן האדם'.

1. הוראה במקדש

במהלך חודש זה, לימדו ישוע או אחד השליחים מדי יום במקדש. כאשר המוני חוגגי הפסח היו רבים מכדי להיכנס לשיעור במקדש, קיימו השליחים קבוצות לימוד רבות מחוץ לאזור הקדוש. עיקר המסר שלהם היה כדלקמן:

1. מלכות שמים קרבה.

2. תוכלו להיכנס בשערי מלכות שמים אם תאמינו באבהותו של האל, וכך תהפכו לבני האל.

3. החוק העליון של החיים במלכות הינו אהבה – מסירות עילאית לאל ואהבת רעך כמוך.

4. חוק המלכות הינו ציות לרצון 'האב', אשר מניב את פירות הרוח בחייו האישיים של האדם.

ההמונים אשר הגיעו לחגיגות הפסח שמעו את המסר של ישוע, ומאות מהם שמחו לשמע הבשורות הטובות. הכהנים הגדולים, כמו גם מנהיגי היהודים, הוטרדו מאוד מישוע ושליחיו והתווכחו בינם לבין עצמם כיצד לנהוג בהם.

בנוסף להוראה במקדש ובסביבותיו, הן השליחים והן מאמינים נוספים עסקו רבות בעבודה אישית בקרב המוני חוגגי הפסח. אותם הגברים והנשים הללו שהביעו עניין נשאו את בשורת ישוע ששמעו בחג פסח זה לקצוות האימפריה הרומית ואף למזרח. כך החלה תפוצת בשורת המלכות לעולם החיצון. עבודתו של ישוע לא הצטמצמה עוד לפלשתינה.

2. זעם האל

על חוגגי הפסח בירושלים נמנה סוחר יהודי אמיד מכרתים בשם יעקב אשר פנה לאנדראס וביקש להיפגש עם ישוע בפרטיות. אנדראס ארגן פגישה סודית זו עם ישוע לערב שלמחרת, בביתו של פלביוס. אדם זה לא הצליח להבין את שלימד 'המאסטר' והגיע על-מנת ללמוד עוד על מלכות האל. אמר יעקב לישוע: "אבל, רבי, משה והנביאים שמקדם אמרו לנו שיהיה הינו אל קנא, אל זועם וקוצף. הנביאים טענו שהוא שונא חוטאים ונוקם באלה אשר מפרים את מצוותיו. אתה ותלמידך מלמדים אותנו שהאל הוא סוג של 'אב' חומל שכל כך אוהב את כל בני האדם עד שהוא מזמין אותם למלכות השמים החדשה הזו, אשר לטענתך קרבה לבוא."

לאחר שסיים יעקב את דבריו, ענה לו ישוע: "יעקב, היטב סקרת את מה שלימדו הנביאים שמקדם את ילדי אותו הדור ובהתאם לידוע בימיהם. 'אבינו' שבפרדיס אינו-משתנה. אך המושג אודותיו צמח למן ימיו של משה, ובחלוף הזמן בימיו של עמוס ועד לדור של הנביא ישעיהו. וכעת, באתי התגשמי אני בגוף על-מנת לגלות את 'האב' בהדר חדש ולהציג את אהבתו וחסדו לבני כל האומות. וככל שבשורת מלכות זו תלך ותתפשט בעולם, ועמה המסר של שמחה ורצון טוב, תשתפרנה מערכות היחסים במשפחות כל העמים. בחלוף הזמן, תגדל אהבת אבות ובנים זה לזה וכך תגדל ההבנה לאהבה שאוהב 'האב' שבשמים את ילדיו שבארץ. זכור, יעקב, כי אב טוב ואמתי לא רק אוהב את כלל משפחתו – כמשפחה – אלא באמת אוהב

לאחר דיון ממושך באופיו של 'האב' שבשמים, עצר ישוע ואמר: "אתה, יעקב, הן אב לרבים, היטב תדע את אמתות דברי." ואמר יעקב: "אבל, 'מאסטר', מי סיפר לך שאני אב לשישה? כיצד ידעת זאת אודותי?" ענה לו 'המאסטר': "נסתפק בכך 'שהאב' 'והבן' יודעים כל, ואכן רואים הכול. ומכיוון שאתה אוהב את ילדיך כמו אב שבארץ, כעת עליך לקבל כמציאות את אהבתו של 'האב' שבשמים, ולא רק את אהבתו לכל ילדיו של אברהם, אלא לך, כנשמה אינדיבידואלית."

ואז המשיך ישוע ואמר: "כשהילדים שלך צעירים ולא בוגרים ועליך לגעור בהם, הם עלולים לחשוב שאביהם כועס ומלא זעם. בשל חוסר בגרותם, הם אינם מסוגלים לראות מעבר לעונש ולהבחין בפעולת התיקון מרחיקת הראות של האב. אך כאשר אותם ילדים הופכים לגברים ונשים בוגרים, האם לא יהא זה טיפשי מצדם להמשיך ולחשוב, כפי שעשו בצעירותם, באופן שגוי זה על אביהם? כעת, כגברים וכנשים, ראוי שיבחינו באהבה שאהב אותם אביהם כשהעניש אותם בצעירותם. והאם לא ראוי שבחלוף המאות, תיטיב גם האנושות להבין את טיבו האמתי ואופיו האוהב של 'האב' שבשמים? מה רוח לכם מדורות על גבי דורות של הארה רוחנית אם תמשיכו ותראו את האל באופן בו תארו אותו משה והנביאים? אומר לך, יעקב, באורה גדול של השעה הזו, כי אתה תראה את האב כפי שלא ראו אותו כל אלה שלפניך. וכאשר תחזה בו, תשמח להיכנס בשערי המלכות בה מולך 'אב' חסד שכזה, ותבקש כי רצון אהבתו ישלוט בחיך מכאן ואילך."

ענה לו יעקב: "רבי, אני מאמין; אני מבקש שתוביל אותי למלכות 'האב'."

3. המושג אודות האל

שניים עשר השליחים, אשר מרביתם הקשיבו לדיון אודות טיבו של האל, שאלו באותו הלילה את ישוע שאלות רבות אודות 'האב' שבשמים. ניתן לסכם, במונחים של היום, את תשובותיו של 'המאסטר' לשאלות הללו כדלקמן:

ישוע גער בשניים עשר קלות, ובסיכומו של דבר אמר: האם אינכם מכירים את מסורות ישראל הנוגעות להתפתחות הרעיון אודות יהוה, האם אתם בורים ביחס לדוקטרינה של התורה אודות האל? ואז, לימד 'המאסטר' את השליחים על האבולוציה של המושג אודות האלוהות לכל אורך התפתחותו של העם היהודי. הוא הפנה את תשומת ליבם לשלבים הבאים של התפתחות הרעיון אודות האל:

1. יהוה – אל השבטים של חצי האי סיני. זהו המושג הפרימיטיבי אודות האלוהות אותו העלה משה בדרגה לזה של אדוני אלוהי ישראל. 'האב' שבשמים תמיד יקבל את סגידתם הכנה של ילדיו שבארץ, בלא תלות לשיעור פשטותו של מושגיהם אודות האלוהות או בשם בו הם מציינים את טיבו האלוהי.
 2. 'העליון'. המושג אודות 'האב' שבשמים עליו הכריז מלכי-צדק בפני אברהם ואשר לאחר מכן הופץ למרחקים משלם בידי אלה שהאמינו ברעיון מורחב זה אודות האלוהות. אברהם ואחיו עזבו את אור בשל ביסוסו של פולחן השמש, והם הפכו למאמינים בתורתו של מלכי-צדק אודות אל עליון – 'האל העליון'. מושג זה אודות האל היה מושג משולב, שמיזג בין הרעיונות הקודמים שנפוצו במסופוטמיה לבין הדוקטרינה אודות 'העליון'.
 3. אל שדי. בראשית ימיהם של העברים, רבים סגדו לאל שדי, המושג המצרי אודות אל השמים אודותיו למדו בתקופת השבי בארץ הנילוס. הרבה לאחר ימיו של מלכי-צדק, התמזגו שלושת המושגים הללו ונוצרה הדוקטרינה אודות האלוהות הבורא, אדוני אלוהי ישראל.
 4. אלוהים. התורה אודות 'שילוש פרדיס' נשתמרה עוד מימיו של אדם. הלא תזכרו כיצד מתחילה התורה בקביעה כי "בראשית ברא אלוהים את השמים ואת הארץ?" זאת לתעודה כי כאשר נכתב הפסוק, כללה דת אבותינו את המושג אודות שלושה אלים באחד.
 5. יהוה העליון. עד לימיו של ישעיהו, התרחבו אמונות אלה אודות האל לכדי מושג של 'בורא אוניברסלי' אשר היה בעת ובעונה אחת כול-יכול וכול-רחום. מושג מתפתח ומתרחב זה אודות האל החליף למעשה את כל הרעיונות שקדמו לו בדת אבותינו.
 6. 'האב' שבשמים. וכעת אנו מכירים את האל 'כאבינו' שבשמים. אנו מלמדים על דת בה המאמין הינו בן האל. אלה החדשות הטובות של בשורת מלכות השמים. במקביל 'לאב' מתקיימים 'הבן', 'והרוח', וההתגלות אודות טיבן וסעדן של 'אלוהויות פרדיס' אלה תמשיך להתרחב ולהאיר, בנצח העידנים שיבואו, את התקדמותם הרוחנית הנצחית של בני האל המרקיעים. בכל עת, בכל עידן, מכירה הרוח השוכנת בכל אדם בסגידת האמת שלו – ככל שזו נוגעת להתקדמות הרוחנית האינדיבידואלית – כמחווה של כבוד כלפי 'האב' שבשמים.
- מעולם לא הוכח כך השליחים בתדהמה כפי שאירע בעת שהאזינו לסיפור התפתחותו של המושג אודות האל במוחותיהם של יהודי הדורות הקודמים; הם היו מבולבלים מכדי לשאול שאלות. ועת ישבו מול ישוע בדממה, המשיך 'המאסטר': "ואילו קראתם בתורה, הייתם יודעים אמתות אלה. האם לא קראתם בספר שמואל, ככתוב: 'וַיִּסָּף אֶף יְהוָה, לְחָרוֹת, בְּיִשְׂרָאֵל; וַיָּקֶט אֶת דָּוִד בָּהֶם לְאֹמֹר, לֵךְ מִנָּה אֶת-יִשְׂרָאֵל וְאֶת יְהוּדָה?' זה לא היה מוזר, משום שבימיו של שמואל האמינו ילדי אברהם שיהוה ברא הן את הטוב והן את הרע. אך כאשר סופר אחר תאר מאורעות אלה מאוחר יותר, לאחר התרחבותו של המושג היהודי אודות טיבו של האל, הוא לא העז לייחס את הרוע ליהוה; ולפיכך כתב: 'וַיַּעֲמֵד שָׁטָן, עַל יִשְׂרָאֵל; וַיָּקֶט, אֶת דָּוִיד לְמָנוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל'. האם לא תוכלו להבחין כי פסוקי התורה הללו מראים בברור כיצד המשיך המושג אודות טיבו של האל לצמוח מדור אחד למשנהו?"

"שוב, הייתם צריכים להבחין כיצד התרחבה ההבנה אודות החוק האלוהי בד בבד עם התרחבותם של המושגים אודות האלוהיות. כאשר יצאו בני ישראל ממצרים, בימים שלפני התגלות הנרחבת יותר של יהוה, ניתנו להם עשר דברות, ואלה היו דבר החוק ממש עד להגעתם להר סיני. ואלה היו עשר הדיברות:

"1. כי לא תשתחוה לאל אחר, כי יהנה אל קנא הוא.

"2. אלוהי מסכה לא תעשה לך.

"3. שמור את חַדְשׁ הָאֵבִיב, וְעֲשֵׂיתָ פֶסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ.

"4. קִדְשׁ לִי כָל בְּכוֹר פֶּטֶר כָּל רֶחֶם, בְּבִנִי יִשְׂרָאֵל בָּאָדָם, וּבְבִהֵמָה. לִי, הוּא, אָמַר יְהוָה.

"5. נְשִׁוּת יָמִים תַּעֲבֹד, וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבּוּת.

"6. זָכוֹר חַג הַקָּצִיר בַּפּוֹרִי מִעֲשֵׂיךָ וְחַג הָאֲסִיף בְּצֵאת הַשָּׁנָה, בָּאֶסְפָּךְ אֶת מִעֲשֵׂיךָ מִן הַשָּׂדֶה.

"7. לֹא תִשְׁחָט עַל חֶמֶץ דָּם וְזָבָחִי.

"8. וְלֹא יָלִין חֶלֶב חֲגִי עַד בֹּקֶר.

"9. רְאֵשִׁית, בַּפּוֹרִי אֶדְמָתְךָ, תְּבִיאָה, בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ.

"10. לֹא תִבְשֹׁל גְּדִי בְחֶלֶב אִמּוֹ.

"ואז, בברקים ורעמים של הר סיני, נתן להם משה עשר דיברות חדשות, אשר וודאי כולכם תסכימו ראויות יותר ללוות את המושג הרחב יותר אודות יהוה כאלוהות. האם לא שמתם לב אף פעם כי הדיברות הללו נרשמו בתורה פעמיים, וכי בפעם הראשונה נצטוו לשמור על השבת כאות ליציאת מצרים ואילו מאוחר יותר הסיבה לשמירה על השבת צוינה כהכרה בבריאה, אות לאמונותיהם המתקדמות יותר של אבותינו?

"ואז, הלוא תזכרו כי שוב – בימי ההארה הרוחנית הנרחבת יותר של ישעיהו – שובנו עשר הדברות השליליות הללו לחוק אחד חיובי, חוק של אהבה, הציווי לאהוב את אדוני אלוהיך בכל מאודך ואת רעיך כמוך. ואף אני מכריז בפניכם כי חוק עליון זה של אהבה לאל ולאדם הינו חובתו היחידה של האדם."

וכאשר סיים את דבריו, איש לא שאל דבר. הלכו לדרכם, לשנת הלילה.

4. פְּלִבּוּס וְהִתְרַבּוּת הַיּוּנִית

מכיוון שלא נימול ולא הוטבל, נחשב פלביוס, היהודי היווני, לגר אשר בשער; מכיוון שאהב מאוד חפצי אומנות ופיסול יפים, הבית בו התגורר בירושלים היה מבנה יפהפה. בית זה קושט באוצרות יקרי הערך אותם אסף פה ושם במסעותיו בעולם. כאשר חשב לראשונה להזמין את 'המאסטר' לביתו, הוא חשש שמא 'המאסטר' ייעלב למראה הצלמים. אך פלביוס הופתע לטובה כאשר ישוע נכנס לבית ובמקום לגעור בו על הפסלים והצלמים אשר לכאורה נקשרו לעבודת אלילים, הוא התעניין עד מאוד באוסף כולו ושאל שאלות רבות לגבי כל פריט ופריט, בעוד פלביוס מלווה אותו מאולם לאולם ומראה לו את הפסלים החביבים עליו.

'המאסטר' ראה שמארחו נבון למראה חיבתו לחפצי האומנות; ומשום כך, לאחר שסיימו לסקור את האוסף כולו, אמר ישוע: "למה זה תצפה שאגער בך בשל העובדה שאתה מעריך את יפי החפצים שנבראו על-ידי 'אבי' ונוצרו בידיו האמונות של אדם? האם מפני שמשך ביקש פעם ללחום בסגידה לאילי שווא חייבים כל בני האדם לעוות פניהם אל מול 'יצירה מהודרת ויפה? אומר אני לך, פלביוס, כי ילדיו של משה לא הבינו אותו כראוי, ואפילו כעת הם יוצרים דיוקנאות שווא מן האיסורים שהטיל על צלם ותמונה על מה שבשמים ובארץ. אך אפילו אילו הטיל משה איסורים מעין אלה על האנשים החשוכים של אותם הימים, מה זה קשור לימינו אנו, ימים בהם מתגלה 'האב' שבשמים 'כשליט הרוח' האוניברסלי של הכול? פלביוס, אני מכריז כי במלכות הקרבה לא ילמדו עוד 'לא תסגוד לזה ולא תסגוד לזה'; ולא יעסקו עוד במצוות של אל-תעשה את זה ולא את זה. אלא, כולם ימלאו אחר ציווי עליון אחד. חובתו העליונה של האדם מתבטאת בשתי זכויות נעלות: סגידה כנה 'לבורא' האינוסופי, 'אב פרדיס', ושירות אוהב שמוענק לאחיו של האדם. אם תאהב את רעיך כמוך, אכן תדע שאתה בן האל.

"צדק משה בניסיונותיו לעמוד אל מול פולחן האלילים בעידן בו 'אבי' לא היה מובן היטב, אך בעידן העתיד לבוא יתגלה 'האב' בחייו של 'הבן'; התגלות חדשה זו של האל לעד תימנע את הבלבול בין 'האב הבורא' לבין אלילי אבן או פסלי זהב וכסף. מכאן ואילך, רשאי האדם האינטליגנטי ליהנות מאוצרות האומנות בלא לבלבל בין הערכה חומרית זו ליופי לבין הסגידה ל'אב בפרדיס' ולשירות את אל כל הדברים וכל ההוויות."

פלביוס האמין לכל אשר לימד אותו ישוע. למחרת, ירד לבית עניא שבעבר הירדן והוטבל בידי תלמידיו של יוחנן. ואת זאת עשה משום שבעת ההיא שליחיו של ישוע עדיין לא הטבילו את המאמינים. עם שובו לירושלים, ערך פלביוס סעודה גדולה לכבוד ישוע, אליה הזמין ששים מחבריו. רבים מחבריו הפכו הם למאמינים בבשורת המלכות הקרבה.

5. הדרשה אודות ההבטחה

אחת מן הדרשות הגדולות שנשא ישוע בשבוע הפסח הזה, ניתנה בתשובה לשאלה שהגיעה מאחד המאזינים, אדם מדמשק. אדם זה שאל את ישוע: "אבל רבי, כיצד נדע בוודאות שנשלחת בידי האל, ושאתה נוכח לבוא בשעריה של המלכות שאתה ושליחך מצהירים כי קרבה לבוא?" ענה לו ישוע:

"בנוגע למסר שלי ולמה שמלמדים שליחי, ראוי לכם לשפוט אותם על-פי פירותיהם. אם אנחנו מכריזים בפניכם על אמתות הרוח, כי אז תעיד הרוח בלבכם על אמתות המסר. בנוגע למלכות ולוודאות העובדה 'שהאב' שבשמים יקבל אתכם אליה, הרשו לי לשאול אתכם איזה מן האבות הראויים והנדיבים שביניכם ישמור את בנו במתח ובחרדה בנוגע למעמדו במשפחה ולביטחון בחיבת האב כלפיו? האם אתם, האבות שבארץ, נהנים לענות את בניכם ולגרום להם להיות בחוסר וודאות ביחס למקומם שלהם בלבבותיכם האנושיים? גם 'אביכם' שבשמים לא מותיר במעמד של אי וודאות ביחס למקומם במלכות את ילדי הרוח שלו, המאמינים. אם תקבלו את האל 'כאביכם', כי אז אכן הייתם בני האל. ואם הייתם בנים, מעמדכם איתן ובטוח בכל הנוגע להיותכם בנים אלוהיים ונצחיים. אם רק תאמינו למילותיי, כי אז תאמינו 'לו', לשולחי, ואם תאמינו כך 'באב', הבטחתכם את אורחותכם האלוהית. אם תעשו כרצון 'האב' שבשמים, תמיד תצליחו בחיי ההתקדמות הנצחיים של מלכות אלוה.

"תעדנה רוחכם 'והרוח העליונה' על כך שאתם אכן ילדי האל. ואם אתם ילדי האל, כי אז נולדתם מרוחו של האל; וכל אשר נולד מן הרוח יוכל בכוחות עצמו להתגבר על כל הספקות. זהו הניצחון שכובש את כל אי הוודאות וזו אף אמונתכם.

"וכך תאר הנביא ישעיהו את אותם הימים: 'עַד יֵעָרָה עֲלֵינוּ רוּחַ מְמָרוֹם, וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצִּדְקָה שְׁלֹום וְעֲבֹדַת הַצִּדְקָה הַשָּׁקֵט וְכִסֵּט עַד עוֹלָם'. ואנוכי אשמש כבטוחה בעבור כל אלה אשר יאמינו באמת ובתמים בבשורה זו, ההבטחה שיתקבלו לחסדי הנצח של מלכות 'אבי'. על-כן, אתם המאזינים השומעים מסר זה ומאמינים בבשורת מלכות זו, אתם בני האל, ולכם חיי נצח; ותהא העובדה שאתם אוהבים בכנות זה את זה לתעודה לכל העולם שנולדתם מן הרוח."

המוני המאזינים נותרו לצד ישוע שעות רבות, שאלו שאלות והאזינו לתשובותיו המנחמות. אפילו השליחים התחזקו מן האופן בו לימד ישוע את בשורת המלכות באופן עוצמתי ובטוח יותר. התנסות זו בירושלים מילאה את השניים עשר בהשראה רבה. הייתה זו להם הפעם הראשונה בה באו במגע עם ההמונים, והם למדו שיעורים יקר ערך רבים אשר מאוחר יותר סייעו להם רבות בעבודתם.

7. המפגש עם ניקודמוס

ערב אחד, הגיע לביתו של פלביוס על-מנת לפגוש בישוע אדם בשם ניקודמוס, אדם עשיר ובא בימים אשר נמנה על חברי הסנהדרין היהודית. הוא שמע רבות אודות תורתו של איש הגליל, ולפיכך הלך אחר הצהריים אחד להאזין לו כשלימד בחצרות המקדש. אילו יכול, היה הולך לשמוע את ישוע מלמד לעיתים תכופות יותר, אך הוא חשש שמא יראו אותו המאזינים, משום שבאותה העת מנהיגי היהודים כבר היו חלוקים עד כדי כך עם ישוע עד ששום חבר בסנהדרין לא חפץ להיות מזוהה עמו ציבורית. וכך, ביקש ניקודמוס מאנדראס לארגן פגישה פרטית עם ישוע, דווקא בערב זה, ולאחר רדת הליל. כאשר החל המפגש, היו פטרוס, יעקב ויוחנן בגנו של פלביוס, אך לאחר מכן הם כולם נכנסו לבית, שם נמשכה הדרשה.

ישוע קיבל את ניקודמוס ללא נשוא פנים; כששוחח עמו, כלל לא התפשר או ניסה לשכנע. 'המאסטר' כלל לא ניסה לדחות את המבקר החשאי, ואף לא היה ציני כלפיו. ישוע היה שלוו, כנה ומכובד בכל מגעיו עם המבקר הנכבד. ניקודמוס לא בא כנציגה הרשמי של הסנהדרין; הוא בא לפגוש בישוע אך ורק בשל העניין האישי והפנה שהביע בתורתו של 'המאסטר'.

כשהציג אותו פלביוס, אמר ניקודמוס: "רבי, אנחנו יודעים שאתה מורה שליח האל, משום שאדם מן השורה לא היה יכול ללמד כך אלא כשהאל עמו. ואני משתוקק ללמוד עוד על תורתך ביחס למלכות הקרבה."

ענה ישוע לניקודמוס: "אמן, אמן אומר לך ניקודמוס, לא יוכל אדם לחזות במלכות האל אלא אם ייוולד ממעל." ענה לא אז ניקודמוס: "כיצד יוכל אדם להיוולד מחדש לעת זקנה? הרי לא יוכל להיכנס מחדש לרחם אמו."

אמר לו ישוע: "ואף-על-פי-כן, אני מכריז בפניך כי לא יוכל אדם לבוא בשערי מלכות האל אלא אם ייוולד מן הרוח. הנולד מן הבשר הינו בשר, והנולד מן הרוח הינו רוח. אך אל לך להתפלא שאמרתי לך כי עליך להיוולד ממעל. כאשר נושבת הרוח, אתה שומע את רשרוש העלים, אך את הרוח לא תראה – לא מנין באה ולא לאן תלך – וכך גם לגבי כל אלה הנולדים מן הרוח. בעיני הגוף תוכל לחזות במופעי הרוח, אך לא תוכל להבחין ברוח עצמה."

ענה לו ניקודמוס: "אך אינני מבין – כיצד ייתכן?" אמר ישוע: "הייתכן שאתה מורה בישראל ואינך בקיא בכל אלה? לכן, מחובתם של אלה המכירים את מציאויות הרוח לגלות את הדברים הללו לאלה אשר מבחינים רק במופעי עולם החומר. אך, האם תאמין לנו אם נספר לך על אמתות

שמימיות? האם אתה אמיץ מספיק, ניקודמוס, על-מנת להאמין במי שירד משמיים, ואף 'בבן האדם'?"

אמר ניקודמוס: "אך כיצד אוכל להתחיל לאחוז ברוח זו, אשר עתידה לחולל בי מהפך כהכנה לכניסתי למלכות?" ענה ישוע: "רוח 'האב' שבשמים כבר שוכנת בתוכך. אילו רק תיתן לרוח זו של מעלה להוביל אותך, במהרה תתחיל לראות בעיני הרוח, ואז, כשתבחר למלא בלב שלם אחר הנחיית הרוח אתה תיוולד מן הרוח, משום שתכלית חיך היחידה תהא לעשות את רצון 'אביך' שבשמים. וכאשר יתברר לך שגולדת מן הרוח, ואתה שוכן בשמחה במלכות האל, יתחילו חיך לשאת מדי יום שפע של פירות רוח."

ניקודמוס אכן היה כנה. הוא התרשם עד מאוד אך נותר מבולבל. ניקודמוס הצליח בתהליך ההתפתחות העצמי שלו, ניחן בשליטה-עצמית ואפילו ניחן באיכויות מוסריות גבוהות. הוא היה מעודן, אגואיסטי וזולתני; אך הוא לא ידע כיצד להכפיף את רצונו לרצון 'האב' האלוהי, כמו שילד הקט מוכן למלא אחר הנחייתו של אב ארצי חכם ואוהב, על-מנת להפוך באמת לבנו של האל, ליורש מתקדם למלכות הנצח.

אך יוסף אזור אמונה מספקת על-מנת להיאחז במלכות. הוא מחה חלושות כאשר ביקשו עמיתיו בסנהדרין להרשיע את ישוע ללא שימוע; מאוחר יותר, 'יחד עם יוסף מן הרמתים, הוא הרהיב עוז, הודה באמונתו ואף תבע את גופתו של ישוע, ממש בעת שרוב תלמידיו נסו מפחד למראה הסבל והמוות הסופיים של 'המאסטר'.

7. השיעור על המשפחה

לאחר התקופה העמוסה, של הוראה ועבודה אישית, במהלך שבוע הפסח בירושלים, בילו ישוע ושליחיו את יום רביעי שלאחר מכן במנוחה בבית עניא. אותו אחר הצהריים, שאל תומאס שאלה אשר הולידה תשובה ארוכה ומועילה. אמר תומאס: "'מאסטר', ביום שהסמכת אותנו כשגריריה של המלכות, אמרת לנו דברים רבים והנחית אותנו כיצד עלינו לחיות באופן אישי, אך מה עלינו ללמד את ההמונים? כיצד ראוי שיחיו אנשים אלה עת תתגשם המלכות ביתר שאת? האם ראוי שתלמידך יהיו אדונים לעבדים? האם ראוי שמאמיניך ידבקו בעוני וימנעו מלהחזיק ברכוש? האם ראוי שישלטו רק הרחמים, ויבוא קץ לחוק ולצדק?" ישוע והשניים עשר בילו את כל אותו אחר הצהריים וכל אותו ערב, לאחר הארוחה, בדיון בשאלותיו של תומאס. לצורך מסמך זה, אנו מציגים את הסיכום הבא של מה שהנחה 'המאסטר':

ראשית, ביקש ישוע להבהיר לשליחיו כי הוא עצמו חי חיים ייחודיים על-פני האדמה, וכי הם, השניים עשר, התבקשו להשתתף בהתנסות המתת של 'בן האדם'; וכשותפים לה, גם הם נדרשים לקבל על עצמם את המגבלות והחובות של התנסות המתת הכוללת. הייתה בכך רמיזה סמויה כי 'בן האדם' היה האדם היחיד שחי אי פעם על פני האדמה אשר היה מסוגל בעת ובעונה אחת לראות ממש לתוך לבו של האל ועמוק לתוך נשמת האדם.

ישוע הסביר בפשטות כי מלכות השמים הינה התנסות אבולוציונית אשר מתחילה כאן, על-פני האדמה, ומתקדמת במעלה סדרה של תחנות חיים עד לפרדיס. במהלך הערב הוא בהחלט קבע שבשלב עתידי כלשהו של התפתחות המלכות הוא יחזור לבקר בעולם, מתוך עוצמה רוחנית ותפארת אלוה.

לאחר מכן, הסביר כי "רעיון המלכות" אינו בהכרח הדרך הטובה יותר להדגים את הקשר בין האדם לאל; כי הוא השתמש במטבע לשון זה משום שהיהודים המתניו למלכות ומשום שיוחנן הטיפ במונחים של המלכות הקרבה. אמר ישוע: "בעידן אחר, אנשים יטיבו להבין את רעיון הבשורה כשיוצג במונחים אשר מתארים מערכת יחסים משפחתית – כאשר האדם מבין כי הדת מלמדת על אבהותו של האל ועל אחוות האדם, על היותו בן האל." אז דרש 'המאסטר' באריכות אודות המשפחה הארצית כמקבילה למשפחה השמימית וניסח מחדש את שני חוקי החיים הבסיסיים: הציווי הראשון של אהבה לאב, ראש המשפחה, והציווי השני של אהבה הדדית בין הילדים עצמם, ואהבת לרעך כמוך. אז הסביר כי איכות שכזו, של אהבה בין אחים, תמיד מתבטאת בשירות זולתני ואוהב לחברה.

לאחר מכן, החל הדיון הזכור לטוב אודות מאפייניהם הבסיסיים של חיי המשפחה והאופן בו הם ישימים לקשר הקיים בין האל לאדם. ישוע קבע כי משפחה אמיתית מבוססת על שבע העובדות הבאות:

1. עובדת הקיום. מערכות היחסים בטבע, והמופעים המקבילים להן אצל בני האדם, קשורים למשפחה: ילדים יורשים מהוריהם תכונות מסוימות. מקורם של הילדים בהוריהם; האישיות מתקיימת באופן בלתי תלוי בפעולות ההורים. מערכת היחסים בין האב לילד הינה חלק אינהרנטי בטבע בכללותו וממלאה את כל אשר חי וקיים.
2. ביטחון והנאה. אבות אמתיים נהנים עד מאוד לספק את צרכי ילדיהם. אבות רבים לא מסתפקים רק בסיפוק רצונותיהם של הילדים אלא נהנים גם מסיפוק הנאותיהם.
3. חינוך ואימון. אבות חכמים מתכננים בקפדנות את חינוכם ודואגים לאמן כראוי את בניהם ובנותיהם ומכניסים אותם בצעירותם לאחריות הגדולה יותר שטיפול בחלקם בהמשך חייהם.
4. משמעת וריסון. אבות מרחיקי-ראות גם דואגים להקנות את משמעת, ההנחיה, התיקון ולעיתים אף הריסון הנדרשים לצאצאיהם הבלתי מנוסים.
5. חברות ונאמנות. האב האוהב מקיים דיאלוג קרוב ואוהב עם ילדיו. אזניו תמיד כרויה לשמוע את בקשותיהם; הוא תמיד מוכן לחלוק עמם את קשייהם ולסייע להם להתגבר עליהם. האב מפגין עניין עילאי ברווחת צאצאיו באשר היא.

6. אהבה וחסד. אב חומל אוהב בחופשיות; אבות אינם נוטרים ונוקמים בילדיהם. אבות אינם כמו השופטים, האויבים או הנושים. משפחות אמתיות נבנות על-בסיס סובלנות, סבלנות וסלחנות.

7. דאגה לעתיד. אבות שבארץ אוהבים להותיר ירושה לילדיהם. המשפחה ממשיכה מדור אחד לבא אחריו. המוות רק מסמל את סופו של דור אחד ואת תחילתו של אחר. המוות מסיים את חיי האינדיבידואל אך לא בהכרח את המשפחה.

'המאסטר' דן ביישומן של עובדות אלה, אודות חיי המשפחה, במערכת היחסים בין האדם, הילד שבארץ, לאל, 'אב פרדיס'. וזו הייתה מסקנתו: "אני מכיר בשלמותה מערכת יחסים זו בין הבן 'לאב', משום שאת כל מה שאתם נדרשים להשיג בעתיד הנצח אני כבר כעת הגשמת. 'בן האדם' מוכן להרקיץ לימין 'האב', ומשום כך נפתח עבורכם בי נתיב רחב עוד יותר לראות את האל ועל-מנת שתהפכו, כאשר תשלימו את התקדמותכם הנפלאה, להיות למושלמים, ממש כשם 'שאביכם' שבשמים מושלם הוא."

כאשר שמעו השליחים דברים מבהילים אלה, הם נזכרו בהכרזותיו של יוחנן ביום הטבלתו של ישוע, והם אף נזכרו בהתנסות זו כאשר הטיפו ולימדו לאחר מותו של 'המאסטר' ותחייתו מן המתים.

ישוע הינו 'בן' אלוה, בן שזכה למלוא האיומן של 'האב האוניברסלי'. הוא היה עם 'האב' והבין אותו לגמרי. וכעת, חי את חיי הארציים למלוא שביעות רצונו של 'האב', והתגשמות זו, בגוף, אפשרה לו להבין לגמרי את האדם. ישוע היה האדם המושלם; הוא הגיע למושלמות שכזו באופן בו עתידים כל המאמינים האמתיים להגיע אליה, בו ודרכו. ישוע גילה לאדם אל של מושלמות והציג עצמו בפני האל כבן העולם שהפך למושלם.

ואף כי ישוע דרש במשך מספר שעות, תומאס עדיין לא שבע רצון, ואמר: "אבל 'מאסטר', 'האב' שבשמים לא תמיד נוהג כלפינו בנדיבות ובחסד. פעמים רבות, אנחנו סובלים על האדמה, ותפילותינו לא תמיד נענות. איזו משמעות ממה שלימדת איננו מצליחים לתפוש?"

השיב ישוע: "תומאס, תומאס, כמה זמן יחלוף עד שתוכל להאזין באזני הרוח? כמה זמן יחלוף בטרם תבחין שמלכות זו רוחנית היא, וכי 'אבי' אף הוא הינו הוויה רוחנית? האם אינך מבין שאני מלמד אותך כלמד ילד של רוח במשפחת הרוחות שבשמים, שבה 'אבי', העומד בראשה, הינו רוח אינסופית ונצחית? האם תרשו לי להשתמש במשפחה הארצית כבדוגמה למערכות היחסים השמימיות בלא ליישם לענייני החומר את זה השיעור כפשוטו? האם לא תוכלו להפריד בדעתכם בין מציאויות הרוח של המלכות לבין בעיות החומר, החברה, הכלכלה והפוליטיקה של התקופה? מדוע זה תתעקשו לתרגם את דברי בשפת הרוח לשפת הגוף, רק משום שאני משתמש ביחסים נפוצים ופשוטים להמחשת דברי? ילדי, אני מבקש מכם בכל לשון של בקשה שתפסיקו ליישם את מה שאלמד על מלכות הרוח לזוהמה של העבדות, העוני, הבתים והאדמות ולבעיות האנושיות הנוגעות לשוויון ולצדק. עניינים ארציים אלה אכן נוגעים לאנשים בעולם ובמידה מסוימת אף נוגעים לכולם, אך אתם נקראתם לייצג אותי בעולם, ממש כשם שאני מייצג את 'אבי'. אתם שגריריה הרוחניים של מלכות רוחנית, נציגיו המיוחדים של 'אב' רוח. וראוי שכבר אוכל ללמד אתכם כבוגרים לכל דבר וענין במלכות הרוח. האם לעד אהיה חייב לפנות אליכם כילדים? הלא תגדל הבנתכם הרוחנית? אף-על-פי-כן, אני אוהב אתכם ואתאזר בסבלנות אפילו עד לרגע האחרון שלי בגוף. ואחר כך תלך רוחי לפניכם בכל העולם."

8. בדרום יהודה

עד לסוף חודש אפריל גדלה מאוד ההתנגדות לישוע בקרב הפרושים וצדוקים, עד כי 'המאסטר' ושליחיו החליטו לעזוב את ירושלים לזמן מה, וירדו דרומה לעבוד בבית לחם ובחברון. הם בילו את כל חודש מאי בעבודה אישית בערים הללו ובקרב תושבי הכפרים שבסביבה. במסע זה לא קוימו עצרות פומביות אלא רק עבודה מבית לבית. בזמן שהשליחים לימדו את הבשורה וסעדו את החולים, בילו ישוע ואבנר חלק מתקופה זו בעין גדי בביקור בקהילת הנזירים. מקרב קבוצה זו יצא יוחנן המטביל, ובראשה עמד אבנר. רבים מן האחים למסדר הנזירים הפכו למאמינים בישוע, אך רוב הגברים הסגפניים והמוזרים הללו סרבו לקבל אותו כמורה מְשֻׁמֵּם משום שנמנע מללמד צומות ושיטות סיגוף עצמי אחרות.

האנשים באזור זה לא ידעו שישוע נולד בבית לחם. הם, כמו רבים מתלמידיו, שיערו 'שהמאסטר' נולד בצצרת, אך השניים עשר ידעו את העובדות לאשורן.

במהלך מסע זה, בדרום יהודה, הם נחו וראו ברכה בעמלם; נשמות רבות נוספו למלכות. עד לאחד ביוני שככה התסיסה בירושלים עד כדי כך 'שהמאסטר' והשליחים שבו אליה על-מנת ללמד ולסעוד מאמינים.

ואף כי ישוע והשליחים בילו את כל חודש יוני בירושלים וסביבותיה, בתקופה זו לא קיימו עצרות לימוד פומביות. על-פי רוב, חיו באוהלים אותם נטו בגן מוצל, גן אשר באותם הימים נקרא גת שמנים. הגן מוקם במדרונותיו המערביים של הר הזיתים, לא הרחק מנחל קידרון. את שבתות סופי השבוע בילו על-פי-רוב עם אלעזר ואחיותיו בבית עניא. רק פעמים ספורות בא ישוע בשערי ירושלים, אך קהל מתעניינים גדול יצא אליו לגת שמנים לבקר. ערב ששי אחד, באו ניקודמוס ואדם בשם יוסף מן הרמתים לבקר את ישוע, עמדו אל מול אוהלו וחזרו על עקבותיהם בשל פחדם. כמובן שהם עצמם לא הבחינו בכך שישוע ידע על כל מעשיהם.

כאשר למדו מנהיגי היהודים על שובו של ישוע לירושלים, הם התכוונו לעצרו; אך כאשר הבחינו שאיננו מקיים עצרות פומביות, הם הסיקו שפחד מן המהומה שהקימו קודם לכן והחליטו להתיר לו להמשיך לפעול באופן פרטי ללא הפרעה. וכך התקדמו העניינים בשקט עד לימיו האחרונים של

חודש יוני, כאשר אחד מחברי הסנהדרין בשם שמעון אימץ בפומבי את תורתו של ישוע לאחר שהצהיר על כך בעצמו בפני מנהיגי היהודים. מיד התחוללה סערה והדרישה לעצור את ישוע התעצמה עד כדי כך 'שהמאסטר' החליט לסגת לערי השומרון והדקפוליס.

הספר של אורנטיה

מסמך 143

תנועה דרך השומרון

בסוף חודש יוני, שנת 27 לספירה, ובשל התגברות ההתנגדות של מנהיגי הדת היהודים, יצאו ישוע והשניים עשר מירושלים, לאחר ששלחו את אוהליהם וחפציהם האישיים המועטים לאחסון בביתו של אלעזר בבית עניא. הם יצאו צפונה, לשומרון, ובילו את השבת בבית-אל. כאן שהו במשך ימים מספר והטיפו בפני אנשים שהגיעו מגופנה ומאפרים. קבוצת אזרחים שהגיעה מן הרמתים ומתמנע באה בכדי להזמין את ישוע לבקר בכפריהם. יותר משבועיים הקדישו 'המאסטר' ושלחיו בלימוד תושבי האזור היהודים והשומרונים, אשר רבים מהם הגיעו מרחוק, אפילו מאנטיפטריס, בכדי לשמוע את החדשות הטובות אודות המלכות.

תושבי דרום השומרון שמחו להאזין לישוע. למעט יהוד איש-קריות, כל השליחים הצליחו להתגבר כמעט לגמרי על דעותיהם הקדומות ביחס לשומרונים. יהודה התקשה מאוד לאהוב את השומרונים הללו. במהלך השבוע האחרון של חודש יולי, החלו ישוע ועמיתיו להתכונן לצאת לעבר הערים היווניות החדשות, פצאל וארכלאיס, אשר בסמוך לירדן.

1. מטיפים בארכלאיס

במחצית הראשונה של חודש אוגוסט, מוקם מטה השליחים בערים היווניות ארכלאיס ופצאל, שם התנסו בפעם הראשונה בהטפה בפני אספות של גויים בלבד – רומאים, יוונים וסוריים – משום שרק יהודים מעטים התגוררו בשתי הערים היווניות הללו. השליחים נתקלו בקשיים חדשים להטיף את מסר המלכות הקרבה בפני האזרחים הרומים, והם אף נתקלו בהתנגדויות חדשות לתורתו של ישוע. במהלך אחד ממפגשי הערב הרבים שערך עם שליחיו, הקשיב ישוע בתשומת לב מלאה לדיווחיהם של השניים עשר אודות התנגדויות שחוו לבשורת המלכות מאלה שמולם פעלו באופן אישי.

שאלה ששאל פיליפוס הייתה אופיינית לקושי. אמר פיליפוס: "מאסטר, היוונים והרומאים האלה מזלזלים במסר שלנו, וטוענים שתורה שכזו מתאימה רק לחלשים ולעבדים. הם טוענים שמכיוון שהיא מעודדת התפתחותו של אופי חזק, חסון ואגרסיבי, עולה דתם של הכופרים על תורתנו. הם טוענים שאנחנו נהפוך את כל בני האדם לאוסף של רכיכות פסיביות בלתי-מתנגדות אשר במהרה ייעלמו מעל פני האדמה. הם אוהבים אותך, 'מאסטר', ומוכנים להודות בכנות שתורתך אלוהית ואידאלית, אך לא מוכנים להתייחס אלינו ברצינות. הם טוענים שדתך איננה מיועדת עבור העולם הזה; שבני האדם לא יוכלו לחיות כפי שתצווה. וכעת, 'מאסטר', מה נאמר לגויים האלה?"

ולאחר ששמע התנגדויות דומות לבשורת המלכות מפייהם של תומאס, נתנאל, שמעון הקנא ומתי, אמר ישוע לשניים עשר:

"באתי לעולם הזה על-מנת לעשות את רצון 'אבי' ולגלות את טיבו האהוב לאנושות כולה. זו משימתי, אחי. ואעשה כן, אפילו אם לא תובן תורתי בידי היהודים או הגויים, בימים האלה ובדורות אחרים. אך אל לכם להתעלם מן העובדה שאפילו אהבה אלוהית כרוכה במשמעת קשה. לעתים, מניעה אהבת אב לבנו את האב לרסן את מעשיו המטופשים של הצאצא שפועל בלי לחשוב. הילד לא תמיד מבין את המניעים החכמים והאוהבים שבבסיס המשמעת המרסנת של האב. אך אני מכריז בפניכם כי 'אבי' בפרדיס אכן שולט ביקום של יקומים בכוח אהבתו. אהבה הינה הגדולה במציאויות הרוח. אמת הינה תגלית משחררת, אך אהבה הינה מערכת היחסים העילאית. ובלא קשר לצורה השגויה שבה מנהלים אחיכם היום את העולם, בעידן עתידי תשלוט הבשורה שאני מכריז בפניכם בעולם זה ממש. תכליתה הסופית של הקדמה האנושית הינה להכיר מתוך יראת כבוד באבהותו של האל ובהתגשמותה האוהבת של אחוות האדם.

"אך מי אמר לכם שבשורתי מכוונת רק לחלשים ולעבדים? האם אתם, שליחי הנבחרים, דומים לחלשים? האם יוחנן נראה חלש? האם אתם רואים אותי נשלט בידי פחד? אכן, העניים והמדוכאים בדור הזה שומעים את הבשורה. דתות העולם זנחו את העניים, אך 'אבי' אינו נושא פני איש. וחוי מזה, הראשונים להיענות לקריאה לתשובה והראשונים לקבל את עובדת היותם בנים הינם עניי הדור הזה. בשורת המלכות מיועדת להימסר לכל בני האדם – ליהודים ולגויים, ליוונים ולרומאים, לעשירים ולעניים, לחופשיים ולמשועבדים – וכן, ובמידה שווה, לצעירים ולזקנים, לגברים ולנשים.

"אל תתפתו להאמין כי השירות במלכות יהא קל כל הזמן מפני 'שאבי' הינו אל של אהבה. ההרקעה לפרדיס הינה ההרפתקה העילאית של כל הזמנים, הישג נצחי של קשיחות. השירות במלכות בארץ ידרוש את כל האומץ האנושי שתוכלו אתם ועמיתים לגייס. רבים מכם יומתו בשל נאמנותכם לבשורת מלכות זו. קל למות בשדה הקרב, כאשר אתם מתחזקים באומץ מנוכחותם של אחיכם הלווחים לצדכם, אך על-מנת לשים את

נפשכם בכפכם למען האהבה לאמת אשר שוכנת בלבבכם, יידרשו אומץ ומסירות אנושיים גדולים ועמוקים יותר.

היום, הכופרים מזלזלים בכם כשאתם מטיפים לבשורת אי-ההתנגדות, וחיים חיים של אי-אלימות. אך אתם הראשונים בשורה ארוכה של מאמינים כנים בבשורת המלכות אשר ידהימו את האנושות כולה במסירותם ההרואית לתורה זו. מעולם לא הפגין שום צבא בעולם אומץ רב יותר מזה שתפגינו אתם והנאמנים שיבואו אחריכם ויטיפו בכל העולם את החדשות הטובות – אודות אבהותו של האל ואחוות האדם. האומץ הגופני הינו צורת הגבורה הנמוכה ביותר. אומץ מנטלי גבוה אף יותר, אך גבוהה ועילאית מהם הינה הנאמנות הבלתי-מתפשרת לאמונה מוארת במציאויות הרוח העמוקות. וזהו ההרואיזם של אדם יודע-אל. אתם כולכם אנשים יודעי-אל; באמת ובתמים חבריו האישיים של בן האדם."

זה לא כל מה שאמר ישוע באותו מפגש, אך הייתה זו ההקדמה לדבריו, שלאחריה הרחיב והדגים אותם באריכות רבה. היו אלה בין הדברים המרגשים ביותר שנשא ישוע באזני השניים עשר. רק לעתים רחוקות דיבר 'המאסטר' מתוך רגשות חזקים, אך זו הייתה מאותן פעמים בודדות בן דיבר בכנות מופגנת אליה נלוו רגשות חזקים.

לכך הייתה תוצאה מידית על הופעתם בציבור ועל עבודתם האישית של השליחים; מאותו יום ואילך לבש המסר שלהם נימה חדשה של נחישות ואומץ. השניים עשר המשיכו להתקדם בבשורת המלכות החדשה ברוח של אגרסיביות חיובית. מאותו יום ואילך, פחות התעסקו בהטפה למידות השליליות ולציווים הפסיביים של מגוון היבטיה של תורת 'המאסטר'.

2. שיעורים בשליטה-עצמית

'המאסטר' היווה דוגמה אנושית מושלמת לשליטה-עצמית. כאשר השתלחו בו, הוא לא השתלח בחזרה; כאשר סבל, לא השמיע הגה כלפי אלה שגרמו לסבלו; כאשר הוקיעו אותו אויביו, הוא פשוט הכפיף עצמו למשפט הצדק של 'האב' שבשמים.

באחד ממפגשי הערב, שאל אנדראס את ישוע: "'מאסטר', האם עלינו לתרגל הינזרות כפי שלימד יוחנן, או שמא עלינו לשאוף לשליטה עצמית שאתה מלמד? כיצד נבדלת תורתך מזו של יוחנן?" ענה ישוע: "יוחנן אכן לימד אתכם צדיקות מה יהא בהתאם לחוק ומצוותיו אבותיו, והייתה זו דת של בחינה עצמית והינזרות. ואלם אני מביא מסר חדש של שכחה-עצמית ושליטה עצמית. אני מראה לכם את צורת החיים אותה גילה לי 'אבי' שבשמים.

"אמן, אמן אומר לכם, כי השולט בעצמו עולה על זה שכובש עיר. שליטת האדם בעצמו מעידה על טיבו המוסרי של ועל התפתחותו הרוחנית. בסדר הישן צמתם והתפללתם; כיצור חדש אשר נולד מן הרוח, מלמדים אתכם להאמין ולשמוח. במלכות 'האב', עתידים אתם להפוך ליצורים חדשים; הישן עתיד לחלוף מן העולם; וראו כיצד אראה לכם שכל הדברים עתידים להתחדש. באמצעות האהבה שתרחשו זה לזה, ישתכנע העולם שיצאתם מעבדות לחירות, וממוות לחיי נצח.

"הדרכים הישנות ביקשו לדכא, לגרום לכם לציית ולהתיישר על-פי חוקי החיים; בתחילת הדרך החדשה, מתמירה אתכם 'רוח האמת', נשמתכם הפנימית מתחזקת הודות להתחדשות הרוחנית המתמדת של דעתכם, וכך אתם מתחזקים בכך שאתם עושים את רצונו הנעים, הראוי והמושלם של האל, ועושים אותו בבטחה ובשמחה. אל תשכחו – אמונתכם האישית בהבטחותיו הכבירות, היקרות מפז של האל, היא המבטיחה את מנת חלקכם בטבע האלוהי. וכך, הודות לאמונתכם ולהתמרה של הרוח, אתם הופכים למעשה למשכנות אלוהי, ורוחו אכן תשכון בכם. ואז, אם אכן שוכנת בכם רוחו, כי אז לא תהיו עוד עבדים לגוף אלא בני רוח משוחררים של חירות. מצוות הרוח החדשה מעניקה לכם את חירות השליטה עצמית, ומחליפה את פחד השעבוד העצמי ושעבוד ההינזרות של הציווי הישן.

"פעמים רבות, כאשר אתם עצמכם חטאתם, חשבתם לייחס את מעשיכם להשפעתו של אותו רשע, כשלאמתו של דבר נטיותיכם הטבעיות הוליכו אתכם שולל. האם לא אמר הנביא ירמיהו מזמן כי עֶקֶב הֶלֶב מָפֵל ולפעמים אף נואש ברשעותו? כמה קל לכם להוליך עצמכם שולל וליפול קורבן לפחדים מטופשים, לתאוות בלתי-מרוסנות, לתענוגות משעבדים, לרוע, לקנאה ואפילו לשנאת הנקמה!

"הגאולה מושגת באמצעות התחדשות הרוח ולא הודות לפעולה צדקנית של הגוף. האמונה היא המצדיקה אתכם, והחסד הוא המלווה אתכם, ולא הפחד והסיגוף העצמי של הגוף. זאת, אף כי אותם ילדים של 'האב' שנולדו מן הרוח תמיד שולטים בעצמם ובכל מה שנוגע לתאוות הגוף. מי שיודע שהאמונה תציל אותו באמת חי בשלום עם האל. וכל אלה אשר הולכים בנתיב שלום אלוהי זה מיועדים להתקדש בשירות הנצח של בני האל הנצחי אשר לעד-יתקדמו. מעתה ואילך, זכות גדולה לכם, ולא חובה היא, לטהר עצמכם מכל הרשעות שבמחשבה ובגוף בעוד אתם מבקשים את המושלמות שבאהבת האל.

"עובדת היותכם בנים מעוגנת באמונה, והפחד לא יזיז אתכם. שמחתכם נובעת מתוך אמן בעולם האלוהי, ומשום כך אל לכם להטיל ספק באהבת 'האב' ובחסדו. טובו של האל הוא אשר מוביל את האדם לחרטה אמיתית וכנה. סוד שליטתכם בעצמכם כרוך באמונה ברוח השוכנת, אשר תמיד פועלת מתן אהבה. ואפילו האמונה הגואלת לא שלכם היא; אף היא מתת אלוהי. כשתהיו ילדי האמונה החיה הזו, לא תחיו עוד בשעבוד לעצמי, אלא תשלטו בעצמכם, תהיו בני אל משוחררים.

"אם כן, ילדי, כשתיוולדו מן הרוח, תיגאלו לעד מן השעבוד המודע לחיים של הינזרות ושל פיקוח על תאוות הגוף, ותעברו לממלכת הרוח השמחה,

שם יופיעו באופן ספונטני פירות הרוח בחיכם; ופירות הרוח הינם מהות השליטה העצמית המענגת, הנאצלת, זו מן הדרגה הגבוהה, היא פסגת ההישג האנושי – שליטה עצמית אמתית."

3. שעשוע והתרגעות

בערך באותו הזמן החלו להתפתח בקרב השליחים ותלמידיהם הקרובים מתיחות רגשית ועצבנות גדולה. הם עדיין לא התרגלו לחיים ולעבודה המשותפים. הם חוו קשיים הולכים וגדלים בניסיון לשמור על יחסים תקינים עם תלמידיו של יוחנן. עבור היהודים, המגע עם הגויים והשומרונים היווה מבחן גדול. ומעבר לכל אלה, דבריו של ישוע הוסיפו והקשו על המצב. אנדראס כמעט והשתגע; הוא לא ידע מה לעשות עכשיו, ומשום כך שטח את הבעיות והקשיים בפני 'המאסטר'. לאחר שהאזין לצרותיו של ראש השליחים, אמר לו ישוע: "אנדראס, כשהקשיים הם כאלה חמורים, כאשר אנשים כה רבים חשים רגשות כל כך חזקים, הדיבורים לא יועילו. לא אוכל לעשות את שתבקש – לא אוכל לטפל בקשיים החברתיים האישיים הללו – אך אצטרף אליכם לשלושה ימים מהנים של מנוחה והתרגעות. לך לאחריך, ואמור להם כי כולכם תתלוו אלי, נעלה ליום או יומיים על הר סרטבה וננוח שם."

"וכעת, לך לכל אחד מאחד עשר אחיך, שוחח עמו בפרטיות ואמור לו: 'המאסטר מבקש שנפרוש לזמן מה למנוחה ולהתרגעות. מכיוון שכולנו חוונו לאחרונה הרבה לחץ ומתח, אני מציע שבמהלך חופשה זו לא נזכיר כלל את הקשיים שחוונו. האם אפשר לסמוך על שיתוף הפעולה שלך בעניין זה?' וכך תיגש אישית ובפרטיות לכל אחד מאחריך." אנדראס עשה כמצוות 'המאסטר'.

בחווייה של כל אחד מהם, היה זה מאורע מופלא; הם לעולם לא שכחו את יום הטיפוס על ההר. במשך כל המסע כמעט ולא נאמרה מילה על צרותיהם. כשהגיעו לפסגת ההר, הושיב אותם ישוע סביבו ואמר: "אחי, אתם חייבים ללמוד את ערכה של המנוחה ותועלתה של ההתרגעות. אתם חייבים להבין שהדרך הטובה ביותר לפתור בעיות סבוכות מסוימות הינה להניח להן לתקופה. ואז, כשאתם שבים אליהן, רעננים מן המנוחה או מן הסגידה, תוכלו לתקוף אותן ביד בטוחה יותר, שלא לדבר על נחישות לב גדולה יותר. שוב, פעמים רבות תמצאו כי לאחר בעת שנחתם, בגוף ובנפש, הבעיה הצטמקה בממדיה."

למחרת, הקצה ישוע לכל אחד מן השניים עשר נושא לדיון. היום כולו הוקדש להעלאת זיכרונות ולשיחה על נושאים ללא קשר לעבודתם הדתית. הם הוכו בתדהמה לרגע כאשר ישוע אפילו בצע מן הלחם ללא שאמר את ברכת המזון – בקול רם – בארוחת הצהריים. מעולם לפני כן לא ראו אותו מתעלם מטקסיות שכזו.

כשטיפסו על ההר, היה ראשו של אנדראס עמוס לעייפה בבעיות. בלבו של יוחנן שכן בלבול גדול מן הרגיל. נשמתו של יעקב התחבטה עד מאוד. בשל העובדה ששהו בקרב הגויים, מתי התמודד במחסור בכספים. פטרוס היה סחוט ושרוי במצבי רוח יותר מן הרגיל. יהודה שוב סבל מהתקף של רגישות יתר ואנוכיות. שמעון התחבט יותר מן הרגיל במאמציו ליישב בין לאומנותו לבין אהבתו את אחוות האדם. פיליפוס היה מבולבל מן האופן בו התנהלו הדברים. מאז שבאו במגע עם הגויים, נתנאל היה פחות הומוריסטי ותומאס היה שרוי בעיצומה של תקופת דיכאון קשה. רק אצל התאומים היה הכול כרגיל וללא הפרעה. כולם גם יחד התחבטו עד מאוד בסוגיה כיצד להסתדר בשלום עם תלמידיו של יוחנן.

שינוי גדול חל בהם ביום השלישי, בעת שהחלו לרדת מן ההר ולחזור למחנה. הם גילו את התגלית החשובה, זו שלאמתו של דבר, בעיות רבות שפוקדות את האדם אינן קיימות, ושצרות מלחיצות רבות נובעות מפחד גדול מדי ומדאגות מרובות. הם למדו שהדרך הטובה ביותר לפתור את כל התסבוכות הללו היא בכך שעוזבים אותן לנפשן; ובכך שעזבו, הם הותירו את הבעיות להיפתר בעצמן.

חזרתם מחופשה סימנה את תחילתה של תקופה טובה הרבה יותר ביחסיהם עם חסידיו של יוחנן. רבים מקרב השניים עשר ממש עלו למראה השינוי העצום שחל במצב הרוח של כולם והעובדה שהשתחררו מן העצבנות הודות לשלושה ימי חופשה משגרת החיים. תמיד קיימת הסכנה שהמונטוניות ביחסים בין בני אדם יעצימו עד מאוד את הקשיים והבלבול.

רק מעט מתושביהן הגויים של שתי הערים היווניות, ארכלאיס ופצאל, האמינו בבשורה, אך שניים עשר השליחים רכשו ניסיון יקר ערך ורב במשימתם הראשונה והנרחבת בקרב אוכלוסיות של גויים בלבד. ביום שני בבוקר, בערך במחצית החודש, אמר ישוע לאנדראס: "אנחנו הולכים לשומרון." והם יצאו מיד אל עבר העיר שיקר, ליד באר יעקוב.

4. היהודים והשומרונים

במשך יותר משש מאות שנה שררה איבה בין היהודים ביהודה, ולאחר מכן גם בין אלה של הגליל, לבין השומרונים. מקורם של רגשות האיבה בין היהודים לשומרונים במאורעות הבאים: בערך בשנת 700 לפנה"ס, דיכא המלך האשורי סרגון מרד במרכז פלשתינה, לקח בשבי מעל עשרים וחמישה אלף יהודים מצפונה של ממלכת ישראל, אותם הגלה ובמקומם הושיב מספר כמעט זהה של צאצאי בני כּוּתָה, סְפָרְנִים וְחָמָת. אחר כך, שלח אשורבניפל מתיישבים נוספים לשומרון.

האיבה הדתית בין היהודים לשומרונים החלה בעת בה שבו אלה מן השבי בבבל, והשומרונים פעלו על-מנת למנוע את בנייתם של ירושלים מחדש. מאוחר יותר אף פגעו ביהודים כאשר הציעו סיוע לצבאותיו של אלכסנדר. בתמורה לסיוע זה, התיר אלכסנדר לשומרונים לבנות מקדש על הר

גריזים, שם סגדו ליהוה ולאליהם השבטיים והעלו קורבנות בדומה לאלה שהועלו במקדש בירושלים. הם המשיכו בכך עד לתקופת המכבים, עת השמיד יוחנן הורקנוס את המקדש על הר גריזים. לאחר מותו של ישוע, קיים השליח פיליפוס פגישות רבות באתר המקדש השומרוני הישן, במסגרת עבודתו למען השומרונים.

האיבה בין היהודית לשומרונים הייתה עתיקה והיסטורית; מאז ימיו של אלכסנדר, הם נמנעו מלבוא במגע אלה ואלה. שניים עשר השליחים לא התנגדו להטיף בקרב עריה היווניות וערי הגויים האחרות של בדרקפוליס ובסוריה, אך קריאתו של 'המאסטר' "בואו נלך לשומרון", העמידה את נאמנותם במבחן גדול. ואולם, בשנה וקצת שבילו עם ישוע התפתחה אצלם סוג של נאמנות אישית אשר עלתה אפילו על האמונה בתורתו ועל דעותיהם הקדומות ביחס לשומרונים.

5. אשת שיחר

כאשר הגיעו 'המאסטר' והשניים עשר לבאר יעקב, נותר ישוע, שעיף מן המסע, ליד הבאר בעוד פיליפוס לקח עמו את השליחים וביקש מהם לסייע לו להביא משיחר מזון ואוהלים, שכן הם היו עתידים להישאר באזור לזמן מה. פטרוס ובני זבדיה ביקשו להישאר לצד ישוע, אך הוא ביקש שיתלו לאחיהם ואמר: "אל תחששו לי; השומרונים הללו יתייחסו אלינו באדיבות; רק אחינו, היהודים, מבקשים את רעתנו." כאשר התיישב ישוע לצד הבאר להמתין לשובם של השליחים השעה הייתה כמעט שש, בערב של קיץ.

מימיה של באר יעקב הכילו פחות מינרלים מבארותיה של שיחר, ובשל כך נחשבו כמי שתייה מובחרים יותר. ישוע היה צמא, אך לא הייתה לא דרך לשאוב מי שתייה מן הבאר. ומשום כך, כאשר הגיעה אישה משיחר, כדה בידה, והתכוננה לשאוב מים מן הבאר, אמר לה ישוע: "תני לי לשתות." בשל מראהו ולבושו, ידעה האישה השומרנית שישוע היה יהודי, ובשל מבטאו שיערה שהיה יהודי מן הגליל. שמה היה נְלִיָּה, והייתה יצור נאה. היא הופתעה מאוד מן העובדה שאדם יהודי פנה אליה ליד הבאר וביקש ממנה מים, מכיוון שבאותם הימים לא היה ראוי לאדם מכובד לפנות לאישה בפומבי, ועוד פחות מכך ליהודי לפנות לשומרנית. ומשום כך, שאלה נלדה את ישוע, "כיצד זה שאתה, יהודי, מבקש ממני, אישה שומרנית לשתות?" ענה לה ישוע: "אכן, ביקשתי ממך לשתות, ואילו היית יכולה להבין, היית מבקשת ממני לגימה ממי החיים." אמרה לא אז נלדה: "אך אדוני, אין לך כיצד לשאוב מן הבאר והיא עמוקה; מנין לך, איפה, מימי החיים הללו? האם גדול אתה מאבינו יעקב, אשר נתן לנו את הבאר הזו, ואשר הוא, בניו וצאנו שתו ממנה בעצמם?"

ענה לה ישוע: "כל השותה ממים אלה יחוש שוב צמא, אך כל השותה ממי הרוח החיים לעולם לא יחוש שוב צמא. וְיִי חַיִּים הָלְלוּ יִהְיוּ בּוֹ לְמַעַיִן נֹבֵעַ וּמִרְעֵנָּה וְאֵף לְחַיֵּי נִצָּח." אמרה אז נלדה: "תן לי ממים אלה, שלא אצמא ושלא אדרש לשוב לכאן על-מנת לשאוב. חוץ מזה, כל מה שיכולה אישה שומרנית לקבל מיהודי מכובד שכזה יהיה תענוג."

נלדה לא ידעה כיצד להתייחס לנכונותו של ישוע לשוחח אתה. בפניו של 'המאסטר' ראתה חזות אדם צדיק וקדוש, אך היא טעתה וייחסה את חברותיותו לאינטימיות פשוטה, וטעתה כשסברה כי בדיבורו ניסה להתחיל אתה. מכיוון שהייתה אישה בעלת מוסר רופף, היא החלה לפלרטט אתו בגלוי עד שישוע התבונן ישירות בעיניה ואמר בקול מצווה, "אישה, לכי לבעלך והביאי אותו לכאן." פקודה זו השיבה את נלדה לעשתונותיה. היא ראתה ששגתה בפירוש שנתנה לנדיבותו של 'המאסטר'; היא ראתה ששגתה בפירוש שנתנה לצורת דיבורו. היא נבהלה; היא החלה להבין שעמדה אל מול אדם יוצא דופן, חכמה בקדחתנות במוחה כיצד להשיב לו, ומתוך בלבול גדול אמרה, "אבל אדוני, אינני יכולה לקרוא לבעלי, מכיוון שאין לי בעל." אמר לה אז ישוע: "אמת דברת, משום שאף אם פעם היה לך בעל, האדם עמו את מתגוררת כעת איננו בעלך. מוטב היה לו היית מפסיקה להתעסק בדברי והיית מבקשת את המים החיים שהצעת לך היום."

כעת כבר התפקחה נלדה, ונעור בה העצמי הטוב שלה. היא לא בחרה לגמרי להיות אישה בלתי-מוסרית. בעלה זנח אותה בגסות, ובצורה הסכימה להתגורר כאשר יוני, אך מחוץ לנישואין. כעת חשה נלדה בוש גדולה על כך שדברה כך לישוע, ובחרטה גדולה פנתה 'למאסטר' ואמרה: "אדוני, אני מתחרטת על האופן בו פנית אליך, שכן אני מבחינה שאתה איש קדוש ואולי אפילו נביא." והיא עמדה לבקש מן 'המאסטר' סיוע אישי וישיר, כשעשתה את מה שעשו רבים לפניו ואחריה – היא התחמקה מעניין הגאולה האישית והסיטה את השיחה לכיוון התיאולוגי והפילוסופי. היא מיהרה להסיט את השיחה מצרכיה שלה עצמה ואל המחלוקת התיאולוגית. בעודה מצביעה אל הר גריזים, המשיכה ואמרה: "אבותינו סגדו בהר זה, ואף-על-פי-כן תטענו כי ירושלים הוא המקום בו ראוי לסגוד; מהו, אם כן, המקום בו ראוי לאנשים לסגוד את האל?"

ישוע הבחין בניסיונה של נשמת האישה להימנע ממגע ישיר ודורש עם בוראה, אך גם ראה כי נשמתה אכן צמאה להכיר צורת חיים טובה יותר. אחרי ככלות הכול, היה בלבה של נלדה צמא אמתי למי החיים; ומשום כך פנה אליה בסבלנות ואמר: "אישה, אומר לך כי לא ירחק היום בו לא יסגדו 'לאב' לא בירושלים ולא בהר זה. אך כעת אתם סוגדים למשהו שאינכם מכירים, לדת שהיא תערובת של אלילים פגניים ופילוסופיות של גויים. לכל הפחות, היהודים יודעים למי הם סוגדים; הם חדלו מן הבלבול כאשר ריכזו את סגידתם ליהוה. אך האמיני לי כשאומר לך שלא ירחק היום בו – ואפילו כיום – שבו יסגדו סוגדים אמתיים 'לאב' ברוח ובאמת, משום שאלה הסוגדים אותם 'האב' מבקש. האלוהים הוא רוח, והסוגדים לו חייבים לסגוד לו ברוח ובאמת. גאולתך לא תבוא מן הידיעה כיצד סוגדים אחרים, אלא עת תקבלי בלבך שלך מים חיים אלה שאני מציע לך כעת."

אך נלדה ניסתה פעם אחת נוספת להימנע מלדון בחייה האישיים על-פני האדמה ובמעמד נשמתה בפני האל. פעם אחת נוספת ניסתה לדון בשאלות דת כלליות ואמרה: "כן, אני יודעת אדוני, שיוחנן דיבר על בוא 'הממיר', אחד אשר ייקרא 'הגואל', וכשיבוא יאמר לנו את כל" – תוך שישוע קוטע

את נלדה ואומר בסמכותיות בטוחה, "אני הדובר אליך הוא זה."

הייתה זו הפעם הראשונה בה הכריז ישוע על-פני האדמה באופן ישיר, משכנע ובלתי מוסווה על טיבו האלוהי ועל היותו בן; וההכרזה ניתנה באזני אישה, אישה שומרונית, אישה בעלת אופי מפקפק בעיני הגברים עד לאותו רגע ממש, אך אשר עין אלוה ראתה שיותר חטאו כלפיה מאשר שהיא חטאה מרצונה שלה, אישה אשר כעת הייתה נשמה אנושית אשר ביקשה גאולה, ביקשה זאת בכנות ובלב שלם, וזה היה מספיק.

וממש בעת שנלדה ביקשה לבטא בקול את כמיהתה לדברים טובים יותר, לצורת חיים נאצלה יותר, ממש בעת שהתכוונה לבטא את משאלת לבה הכנה, שבו שניים עשר השליחים משיחר, הגיעו לזירת המאורע, ראו את ישוע משוחח באינטימיות עם אישה שומרונית זו – עם אישה שומרונית, ורק אתה לבדה – ונדהמו עד מאוד. הם הניחו בזריזות את האספקה וסרו הצדה, איש מהם לא העז להעיר לו, בעוד ישוע אומר לנלדה: "לכי לדרכך, אישה; אלוהים סלח לך. מכאן ואילך תחיי חיים חדשים. את המים החיים קיבלת, שמחה חדשה תנבע בנשמתך ועוד תחיי לבתו של 'העליון'."

האישה ראתה את מורת רוחם של השליחים, זנחה את כדה ונסה אל העיר.

עת נכנסה לעיר, הכריזה באזני כל שפגשה: "לכו לבאר יעקב, לכו מהר, שם תפגשו אדם שהגיד לי כל אשר עשיתי. אולי הוא 'הממיר'?" ובטרם שקעה השמש, המון גדול התקבץ סביב באר יעקב להאזין לישוע. 'המאסטר' שוחח עמם עוד אודות מי החיים, אודות מתת הרוח השוכנת.

השליחים המשיכו והופתעו מנכונותו של ישוע לשוחח עם נשים, עם נשים מפקפקות ואפילו עם נשים בלתי-מוסריות. ישוע מאוד התקשה ללמד את שליחיו כי לנשים, אפילו לאלה מבניהן שכוננו בלתי-מוסריות, יש נשמה שמסוגלת לבחור באל 'כאביהן', ובכך להפוך לבנות האל ולמועדות לחיי נצח. אפילו אלף ותשע מאות שנה לאחר מכן, רבים עדיין דוגלים באותה חוסר נכונות לתפוש את מה שלימד 'המאסטר'. אפילו הדת הנוצרית התעקשה לבנות את עצמה על עובדת מותו של ישוע במקום על אמת חייו. ראוי לעולם לעסוק יותר בחייו השמחים, חיים של גילוי האל, מאשר במותו הטרגי והמצער.

למחרת, סיפרה נלדה את הסיפור כולו לשליח יוחנן, אך הוא מעולם לא גילה את כולו לשליחים האחרים, וישוע לא שיתף את השניים עשר בפרטים.

נלדה סיפרה ליוחנן שישוע אמר לה "כל אשר עשיתי." פעמים רבות ביקש יוחנן לשאול את ישוע על השיחה עם נלדה, אך מעולם לא עשה כן. ישוע רק אמר לה דבר אחד על עצמה, אך המבט שהישיר לתוך עיניה והאופן בו התייחס אליה הביאו ברגע אחד לתודעתה את כל חייה כבתמונה פנורמית והיא ייחסה את הגילוי העצמי הזה של עברה למבטו ולמילותיו של 'המאסטר'. ישוע מעולם לא אמר לה שהיו לה חמישה בעלים. מאז שבעלה זנח אותה לאנחות, היא חיה עם ארבעה גברים, וברגע שהבינה שישוע הינו איש האל עלתה עובדה זאת יחד עם כל עברה לתודעתה בחיות כזו עד שלאחר מכן טענה בפני יוחנן שישוע היה זה שאמר לה את כל אלה.

6. התחייה השומרונית

בערב בו נלדה הוציאה את תושבי שיחר בהמוניהם לראות את ישוע, בדיוק שבו השניים עשר עם מזון, ומכיוון שלא אכלו דבר באותו יום, והיו רעבים, ביקשו מישוע לאכול עמם במקום לשוחח עם האנשים. אך ישוע ידע שהחשיכה תרד עוד מעט קט והתעקש לשוחח עם האנשים בטרם ישלח אותם לדרכם. כאשר ניסה אנדראס לאכול מעט בטרם ישוחח עם ההמונים, אמר ישוע, "יש לי אֶכֶל לְאָכֵל אֲשֶׁר אִתָּם לֹא יִדְעֻתָם." כששמעו זאת השליחים, אמרו השליחים איש לרעהו: הֲכִי הָבִיא לוֹ אִישׁ לְאָכֵל? הייתכן שהאישה הביאה לו מזון ומשקה?" כאשר שמע אותם ישוע משוחחים בינם לבין עצמם, ובטרם שוחח עם ההמונים, הוא פנה הצידה ואמר לשניים עשר: "מֵאֲכָלִי עֲשׂוֹת רָצוֹן שְׁלָחִי וְלִהְיוֹתִי מְעֻשָּׂה. הֲלֹא אִתָּם תֹּאמְרוּ עוֹד כֵּךְ וְכֵךְ חֲדָשִׁים וְהִקְצִיר בָּא הַנֶּה אֲנִי אֹמֵר לָכֶם שְׂאוּ עִינֵיכֶם וּרְאוּ אֶת הַהֲמוֹנִים יוֹצֵאִים מֵעִיר בְּשׁוֹמְרוֹן לְהַאֲזִין לָנוּ; אֹמֵר אֲנִי לָכֶם רְאוּ בְּשׂוֹדוֹת כִּי כָּכָר הִלְבִּינוּ לְקָצִיר. וְהַקּוֹצֵר יִיקַח שְׂקָרוֹ וַיֵּאסֹף תְּבוּאָה לְחַיֵּי עוֹלָם לְמַעַן יִשְׁמְחוּ וְיִחַדּוּ גַם הַזֶּרַע גַּם הַקּוֹצֵר. כִּי בְּזֹאת יִאֲמְנוּ הַמְּשָׁל כִּי זֶה זֶרַע וְאֵתֵר יִקְצֹר. אֲנִי שְׁלָחִי אִתָּכֶם לְקַצֹּר אֶת-אֲשֶׁר לֹא עֲמַלְתֶּם בּוֹ וְאֲחֵרִים עָמְלוּ וְאִתָּם נִכְנָסְתֶּם בְּעֶמְלָם." את זאת אמר ביחס לעבודתו של יוחנן המטביל.

ישוע והשליחים נכנסו לשיחר והטיפו במשך יומיים בטרם התמקמו על הר גריזים. רבים מתושביה של שיחר האמינו בבשורה וביקשו להיטבל, אך באותה העת שליחיו של ישוע עדיין לא הטבילו.

בלילה הראשון במחנה על הר גריזים, ציפו השליחים שישוע יגער בהם על האופן בן התייחסו לאישה בבאר יעקב, אך הוא כלל לא התייחס לעניין. במקום זאת, שוחח איתם את השיחה הזכורה לטוב אודות "המציאויות אשר עומדות במרכז מלכות האל." בכל דת, קל מאוד לאפשר לערכים לקבל מקום גדול מכפי מידתם, קל מאוד לאפשר לעובדות לתפוש את מקומה של האמת בתיאולוגיה. עובדת הצלב הפכה למרכז הנצרות המאוחרת יותר, אך אין זו האמת המרכזית של הדת אותה ניתן לגזור מחייו ומתורתו של ישוע מנצרת.

המוטיב בשיעור שלימד ישוע על הר גריזים היה: הוא מבקש שכל בני האדם יראו באל 'אב-חבר ובו (ישוע) אח-חבר. שוב ושוב חזר וטען כי אהבה הינה מערכת היחסים הגדולה בעולם – ביקום – ממש כשם שהאמת הינה הביטוי המרבי שמבחין במערכות יחסים אלוהיות אלה.

ישוע הציג עצמו באופן כה מלא בפני השומרונים הן מפני שיכול היה לעשות כן בבטחה, והן משום שידע שלא יחזור לבקר שוב בלב השומרון בכדי להטיף לבשורה.

ישוע והשניים עשר חנו על הר גריזים עד סוף חודש אוגוסט. בימים הטיפו לשומרונים את בשורות המלכות הטובות – אבהותו של האל – ואת הלילות בילו במחנה. העבודה שעשו ישוע והשניים עשר בערי השומרון הניבה נשמות רבות למלכות ותרמה רבות להכשרת הקרקע לעבודה המופלאה שעשה פיליפוס לאחר מכן באזורים הללו, בתקופה שלאחר מות ישוע ותחייתו, ולאחר שהשליחים נפוצו לקצות הארץ בשל הרדיפות המרות שחוו המאמינים בירושלים.

7. שיעורים על תפילה וסגידה

במפגשי הערב על הר גריזים לימד ישוע אמתות רבות, ובייחוד שם דגש על הבאות:

דת אמתית הינה פעולתה של נשמה אינדיבידואלית במערכת יחסים מודעת-לעצמה בינה לבין 'הבורא'; דת מאורגנת הינה ניסיונו של האדם להבנות את סגידתם של אינדיבידואלים דתיים.

ראוי כי הסגידה – ההגות ברוחני – והשירות, המגע עם מציאות החומר, יבואו לסירוגין. ראוי לשלב בין עבודה למשחק; ראוי לאזן בין דת להומור. ראוי להקל על כובד ההגות הפילוסופית המעמיקה בשירה של מקצב. ראוי לתת לאישיות לנוח מקשיי החיים – מן המתח שהיא חווה בזמן – באמצעות מנוחת הסגידה. ראוי להעמיד אל מול תחושות חוסר הביטחון שנובעות מפחד הבידוד שחוות האישיות ביקום את הגות האמונה 'באב' ואת הניסיון להכיר את 'העליון'.

התפילה מיועדת להקטין את חשיבתו של האדם ולהגדיל את הכרתו; היא איננה מיועדת להעמיק ידע אלא להרחיב את התובנה.

הסגידה מיועדת לצפות את החיים הטובים יותר בעתיד ואז לשקף חזרה לחיים בהווה את המשמעויות הרוחניות החדשות הללו. התפילה מקיימת מבחינה רוחנית, ואילו הסגידה יצירתית באופן אלוהי.

סגידה הינה הטכניקה באמצעותה מבקשים מן 'האחד' השראה על-מנת לשרת את הרבים. סגידה הינה אמת המידה שמודדת את מידת התנתקותה של הנשמה מן היקום החומרי ובה בעת את מידת התחברותה הבטוחה למציאויות הרוח של הבריאה בכללותה.

תפילה מזכירה לעצמי – מחשבה נשגבת; סגידה הינה שכחה-עצמית – על-חשיבה. סגידה הינה תשומת לב נטולת מאמץ, מנוחה אמתית ואידאלית לנשמה, צורה של מאמץ רוחני נינוח.

סגידה הינה מעשה החלק המזהה עצמו עם השלם; הסופי עם האינסופי; הבן עם 'האב'; הזמן שמתלכד עם הנצח. סגידה הינה מעשה ההתייחדות של הבן עם 'אב' אלוה, האופן בו תבקש נשמת-רוח האדם להתייחס באופן מרענן, יצירתי, חברי ורומנטי.

אף כי השליחים הבינו רק מעט מן השיעורים שלימד במחנה, הבינו אותם עולמות אחרים ודורות אחרים על-פני האדמה יבינו אותם אף הם.

הספר של אורנטיה

מסמך 144

בגלבווע ובדקפוליס

את החודשים של ספטמבר ואוקטובר בילו בפרישות, במחנה חבוי על מורדות הר הגלבווע. את כל חודש ספטמבר בילה ישוע לבדו עם שליחיו בלימוד והוראת אמתות המלכות.

היו כמה סיבות לכך שישוע ושליחיו פרשו בזמן זה, ושהו בגבול בין השומרון לדקפוליס. בקרב מנהיגי הדת בירושלים שררה התנגדות גדולה; הורדוס אנטיפס עדיין החזיק את יוחנן בכלא, פחד הן לשחררו והן להוציאו להורג, ובה בעת המשיך לחשוש על קיומו של קשר כלשהו בין יוחנן לישוע. בתנאים הללו, לא היה זה מן התבונה לתכנן פעולה אגרסיבית ביהודה או בגליל. הייתה גם סיבה שלישית: בין ראשי תלמידיו של יוחנן ושליחיו של ישוע הלך וגדל אט אט מתח אשר הלך והחמיר ככל שהלכו ורבו המאמינים.

ישוע ידע שימי תקופת ההכנה של ההטפה והלימוד התקרבו לסיומם, וכי בצעד הבא יחל המאמץ השלם והסופי של חייו על-פני האדמה, והוא לא רצה שתחילתה של משימה זו תעמיד את יוחנן המטביל במבחן או תבייש אותו. לפיכך, החליט ישוע לבלות תקופה מסוימת בפרישות, להמשיך ולאמן את שליחיו ואז לעבוד בשקט בערי הדקפוליס, עד אשר יוצא יוחנן להורג או ישוחרר על-מנת להצטרף אליהם למאמץ מאוחד.

1. המחנה בגלבווע

בחלוף הזמן, גדלה מסירותם של השניים עשר לישוע וכן מחויבותם לעבודת המלכות. מסירותם נבעה בעיקר מנאמנות אישית. הם לא תפשו את הצדדים הרבים של תורתו; הם לא הבינו לגמרי את טיבו של ישוע או את משמעותה של משימת המתת שלו על-פני האדמה.

ישוע הבהיר לשליחיו את שלושת הסיבות בעטיין פרשו:

1. לאשש את הבנתם את בשורת המלכות ואמונתם בה.

2. לאפשר להתנגדות לעבודתם ביהודה ובגליל לשכון.

3. להמתין לגורלו של יוחנן המטביל.

בזמן שהייתם בגלבווע, סיפר ישוע לשניים עשר הרבה על חייו המוקדמים ועל התנסותו על הר החרמון; הוא אף גילה להם מעט ממה שאירע בגבעות בארבעים הימים שלאחר הטבלתו. הוא אף הנחה אותם ישירות לבל יספרו זאת לאיש עד לאחר שישוב 'לאב'.

במהלך השבועות הללו של חודש ספטמבר הם נחו, שוחחו, שיתפו אודות התנסותם מאז שקרא להם ישוע לשירות וניסו באמת ובתמים לתאם את כל שלימד אותם 'המאסטר' עד כה. כולם הבינו, במידה זו או אחרת, כי זו עתידה להיות ההזדמנות האחרונה שלהם למנוחה ממושכת. הם הבינו כי המאמץ הבא שלהם להטפה בציבור, ביהודה או בגליל, עתיד לסמן את תחילתה של ההכרזה הסופית על בוא המלכות, אך היה להם מושג קלוש, אם בכלל, לגבי מה עתידה מלכות זו להיות עת תגיע. יוחנן ואנדראס חשבו שהמלכות כבר באה; פטרוס ויעקב האמינו שהיא עתידה לבוא; נתנאל ותומאס התוודו שהם מבולבלים; מתי, פיליפוס ושמעון הקנאי היו שרויים בבלבול וחוסר וודאות; התאומים נהנו משלוות בורותם בנוגע למחלוקת; ואילו יהודה איש-קריות היה שקט ובלתי מחויב.

רוב הזמן הזה בילה ישוע לבדו על ההר, בסמוך למחנה. לעתים לקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן, אך על-פי-רוב הלך לבדו להתפלל או להתייחד. לאחר ההטבלה וארבעים הימים בגבעות של פראה, קשה לכנות את תקופות ההתייחדות הללו עם 'אביו' כתפילה, וכן לא מתאים לומר שישוע סגד, אף בהחלט ראוי להתייחס לתקופות הללו כאל תקופות של התייחדות אישית עם 'אביו'.

המוטיב המרכזי של הדיונים במהלך חודש ספטמבר היה תפילה וסגידה. לאחר שבמשך ימים מספר שוחחו אודות סגידה, נשא לבסוף ישוע את הדרשה הזכורה לטוב אודות התפילה. הוא עשה כן בתשובה לבקשתו של תומאס: "מאסטר, למד אותנו להתפלל."

יוחנן לימד את תלמידיו צורת תפילה, תפילה לגאולה במלכות הקרבה. אף כי ישוע מעולם לא אסר על חסידיו להשתמש בצורת התפילה של יוחנן, שליחיו הבינו מיד 'שהמאסטר' לא עודד את המנהג של תפילה על-פי נוסח רשמי. אף-על-פי-כן, המאמינים ביקשו כל הזמן ללמוד כיצד להתפלל. השניים עשר ביקשו ללמוד מהי צורת הפנייה שישוע תמך בה. לפיכך, ובעיקר בשל צורך זה של פשוטי העם לקבל צורת פנייה פשוטה, הסכים ישוע בעת הזו לבקשת תומאס ללמד אותם צורת תפילה. ישוע נתן שיעור זה אחר צהריים אחד, בשבוע השלישי לשהותם בהר הגלבוע.

2. הדרשה על התפילה

"יוחנן אכן לימד אתכם צורת תפילה פשוטה: 'הו אבא, טהר אתנו מחטא, הצג תהילתך, גלה אהבתך, ותן לרוחך לקדש את לבנו לעולם ועד, אמן!' הוא לימד תפילה זו בכדי שיהיה לכם מה ללמד את ההמונים. הוא לא התכוון שאתם תשתמשו בצורת פנייה קבועה ורשמית זו כשאתם נותנים נשמותיכם בתפילה.

"התפילה הינה ביטוי אישי וספונטני של האופן בו מתייחס הנשמה לרוח; ראוי לה לתפילה להיות כמו התייחדות של בן וכביטוי של רעות. כאשר הרוח אומרת התפילה, זו מובילה לקדמה רוחנית של שיתוף-פעולה. התפילה האידאלית הינה צורת התייחדות רוחנית המובילה לסגידה נבונה. תפילת אמת הינה האופן בו נושית ידנו השמימה למען הגשמת האידאלים.

"תפילה הינה נשימת הנשמה, ואם תתמידו בניסיונותיכם ללמוד את רצון 'האב', היא אשר תנהיג אתכם. מי בָּכֶם אֲשֶׁר לוֹ אֱהָב וְהִלָּף וְכָא אֱלִיוּ בְּחֻצוֹת הַלְיָלָה וְאָמַר אֲלֵיו: 'יְדִידֵי הַלְוֹנִי שְׁלֹשֶׁת כְּכֹרוֹת לָחֶם כִּי אֶהְיֶה בָּא אֵלַי מִן הַדֶּרֶךְ וְלִי אֵין כָּל לֶשׁוֹם לְפָנָיו'; וְהוּא מְבִיט יַעֲנֶה וַיֹּאמֶר, 'אֵל תּוֹגִיעֲנִי כִּי כָּבֹד נִסְגָּרָה הַדָּלֶת וְיִלְדֵי שׁוֹכְבִים עֲמָדִי בַמָּטָה; לֹא אוּכַל לָקוֹם וְלָתֵת לָךְ, אַתֶּם תִּתְעַקְשׁוּ, וְתִסְבְּרוּ לוֹ שֶׁחֲבֵרְכֶם רַעֲב, וְשֹׁאִין לָכֶם מֵה לַתֵּת לוֹ. אֲמַר אֲנִי לָכֶם גַּם כִּי לֹא יָקוּם לָתֵת לָךְ עַל הַיּוֹתוֹ אֶהְבֶּךָ יָקוּם בְּעֵבּוֹר עֲזוֹת פֶּנִּיךְ וְיִיתֵן לָךְ כָּכֹל צָרְכֶּךָ. וְלֹכֵן, אִם תִּתְעַקְשׁוּ מִצְּלִיחָה לִשְׁכַנֵּעַ אֶת הָאָדָם, עַד כִּמָּה תִּצְלַח הַתִּתְעַקְשׁוֹתֶם בְּרוּחַ הַלְהִישִׁי אֶת לֶחֶם הַחַיִּים מִיָּדֶי הַמִּעֲנִיקוֹת שֶׁל 'הָאֵב' שֶׁבִּשְׂמִים. אֹמֵר לָכֶם שׁוּבוּ: שְׂאֲלוּ וְיִיתֵן לָכֶם; דַּרְשׁוּ וְתִמְצְאוּ; דַּפְקוּ וְיִפְתַּח לָכֶם. כִּי כָּל הַשְׂאֵל יִקְבַּל; וְהַדְרֵשׁ יִמְצָא; וְהַדְפֵּק תִּפְתַּח לוֹ דֶּלֶת הַגְּאוּלָּה.

"היש בכם איש ואב אשר ייתן לבנו את שביקש בנו בטיפשות ולא יפעל בהתאם לחכמתו כהורה? אם הילד זקוק ללחם, התתנו לו אבן רק משום שטעה וביקש אותה? אם בנכם זקוק לדג, האם תתנו לו נחש משום שעלה זה יחד הדג ברשת והבן ביקש את הנחש בטיפשותו? אם אתם, בני תמותה וסופיים, יודעים לתת לילדיכם מתנות טובות, עד כמה יותר ייתן 'אביכם' שבשמים מן הרוח ומשאר ברכותיו למבקשים ממנו? ראוי לאדם להתפלל ואף פעם לא להתייאש.

"הבה ואספרה לכם משל על שופט שחי בעיר של רשעים. שופט הָיָה בְּעִיר אֶחָת אֲשֶׁר לֹא יָרָא אֶת הָאֱלֹהִים וְלֹא נָשָׂא פָנָי אָדָם. וְאֶלְמָנָה הִייתָה בְּעִיר הַהִיא, שְׂבָאָה שׁוֹב וְשׁוֹב בְּפָנָי שׁוֹפֵט מוֹשַׁחַת זֶה וּבִיקֶשָׁה, 'דִּינָה אֶת דִּינִי מִמְּרִיבִי'. וְנִמְאָן יוֹם וַיִּמְקֹץ יָמִים אָמַר בְּנִפְשׁוֹ: 'גַּם כִּי לֹא אֵירָא אֶת הָאֱלֹהִים וְלֹא אֲשָׂא פָנַי לְאָדָם, אֲעֻשֶׂה אֶת מִשְׁפַּט הָאֶלְמָנָה הַזֹּאת עַל הַלְאוֹתָהּ אוֹתִי פֶן תִּבּוֹא תִּמְדִּי וְדִפְאֲתָנִי בְּמִלִּים.' אִסְפַּר זֹאת בְּכַדִּי לְעוֹדֵד אֶתְכֶם לַהֲתַפְלֵל אֲךָ לֹא כְּדִי לְנִסּוֹת לִשְׁנוֹת אֶת 'הָאֵב' הַיֹּשֵׁר וְהַצַּדִּיק שֶׁמִּמֶּעַל. הַתִּתְעַקְשׁוֹתֶם אֵינָנָה נִדְרֶשֶׁת עַל-מִנַּת לִזְכוֹת בַּחֲסֵד הָאֵל, אֲלֹא עַל-מִנַּת לִשְׁנוֹת אֶת גִּישְׁתְּכֶם שֶׁבֶּאֱרֹץ וְלִהְרַחֵב אֶת יְכוּלָתָהּ שֶׁל נִשְׁמַתְכֶם לַהֲכִיל אֶת הָרוּחַ.

"אך תפילתכם דלה באמונה. אמונת אמת יכולה להזיז ממקומם הרים של קושי חומרי אשר עומדים בדרכן של התרחבות הנשמה והתקדמות הרוחנית."

3. תפילת המאמין

אך השליחים עדיין לא שבעו רצון; הם ביקשו מישוע לקבל תפילה לדוגמה, אותה יוכלו ללמד את התלמידים החדשים. לאחר שהקשיב לדרשה על התפילה, אמר יעקב זבדיה: "טוב ויפה, 'מאסטר', אך איננו מבקשים צורת תפילה עבורנו אלא יותר עבור המאמינים החדשים אשר צובאים עלינו לעתים כה תכופות ומבקשים, 'למדו אותנו כיצד להתפלל לאב שבשמים.'"

כאשר סיים יעקב את דבריו, אמר ישוע: "אם אכן תבקשו תפילה שכזו, אציג בפניכם את זו שלימדתי את אחי ואחיותיי בנצרת:"

אבינו שבשמים,

יתקדש שמך.

תבוא מלכותך; ייעשה רצונך

כאשר בשמים ובארץ.

לחמנו תן לנו דבר יום ביומו;

הרווה נשמותינו במי החיים.

וסלח לנו את חובותינו

כאשר גם אנחנו סלחנו לבעלי חובותינו.

אל תביאנו לניסיון כי אם הצילנו מרע,

ועשה אותנו עוד שלמים כמוך.

אין זה מוזר שהשליחים ביקשו את ישוע ללמד אותם תפילה לדוגמה עבור המאמינים. יוחנן המטביל לימד את חסידיו מספר נוסחי תפילה; כי המורים הגדולים ניסחו תפילות עבור תלמידיהם. מורי הדת היהודים ניסחו עשרים וחמישה או שלושים נוסחי תפילה אותם שינו בבתי הכנסת ואפילו בפינות הרחוב. ישוע התנגד במיוחד לתפילה בציבור. עד לאותה העת, השניים עשר שמעו אותו מתפלל רק פעמים מספר. הם ראו אותו מבלה בתפילה או בסגידה לילות שלמים, והיו סקרנים מאוד ללמוד כיצד פנה. הם היו מאוד לחוצים ללמוד כיצד לענות להמונים אשר ביקשו מהם ללמד אותם להתפלל ממש כשם שיוחנן לימד את תלמידיו.

ישוע לימד את השניים עשר להתפלל בחשאי; ללכת לבד לסביבה שקטה בטבע או להסתגר בחדרם בעת התפילה.

לאחר מותו של ישוע והרקעתו 'לאב', נהגו מאמינים רבים לסיים תפילה זו, שכונתה תפילת האדון, ולהוסיף – "בשם האדון ישוע המשיח." ואף מאוחר יותר, אבדו שתי שורות מן התפילה, ונוסף לה פסוק נוסף, אשר אמר: "לנצח לך המלכות והעוצמה והתהילה."

ישוע נתן לשליחים תפילה בנוסח קבוצתי, כפי ששימשה בביתו שבנצרת. הוא לעולם לא לימד נוסח תפילה אישי רשמי, אלא רק נוסח קבוצתי, למשפחה, או לחברה. ואת זאת אף פעם לא התנדב ללמד.

ישוע לימד כי על-מנת תועיל, על התפילה להיות:

1. בלתי אנוכית – לא עבור האדם לבדו.

2. באמונה – שנאמרת באמונה.

3. כנה – מן הלב.

4. נבונה – מוארת.

5. מתוך אמון – מתוך כניעה לרצונו הכול-חכם של 'האב'.

כאשר בילה ישוע לילות שלמים על ההר בתפילה, בעיקר התפלל עבור תלמידיו, ובעיקר עבור השניים עשר. 'המאסטר' התפלל רק מעט עבור עצמו, אף כי עסק הרבה בסגידה, אשר טיבה התייחדות של הבנה עם 'אביו' שבפרדיס.

4. עוד על התפילה

ימים לאחר הדרשה אודות התפילה המשיכו השליחים לשאול את 'המאסטר' שאלות בנוגע למנהג סגידה זה, מנהג חשוב כל כך. וכך ניתן לסכם ולהציג במונחים של היום את מה שלימד ישוע את השליחים במהלך הימים הללו אודות תפילה וסגידה:

כאשר בקשה כלשהיא נאמרת שוב ושוב בכנות ומתוך כמיהה, כאשר תפילה מעין זו מהווה ביטוי כנה של ילד האל ונאמרת באמונה, ואף אם יהא זה שגוי או בלתי אפשרי להיענות לה במישרין, היא תמיד תרחיב את קיבולת הנשמה להכיל את הרוח.

באשר תישאו תפילה, זכרו כי היותכם בנים הינה מתת. שום ילד לא נדרש לעשות דבר על-מנת לקבל מעמד כבן או כבת. על הארץ, הילד מתגשם הודות לרצון הוריו. ובדומה כך, מתגשם ילד האל לחסד ולחיי הרוח החדשים הודות לרצונו של 'האב' שבשמים. משום כך חובה עלינו לקבל את מלכות השמים – את היותנו בנים לאלוהים – כקבל אותה ילד קטן. ואף כי את התפתחותו המדורגת של אופייכם – את הצדקה – אתם מרוויחים, את היותכם בנים אתם מקבלים בחסד והודות לאמונה.

תפילה הובילה את ישוע להתייחדות-על של נשמתו עם שליטיהם העליונים של יקום היקומים. התפילה תוביל את בני התמותה שבארץ עד להתייחדות של סגידת אמת. קיבולת הקליטה הרוחנית של הנשמה קובעת הן את שיעור הברכות השמימיות אשר ניתן להעניק לה באופן אישי בתשובה לתפילה והן את יכולתה להכיר בכך במודע.

התפילה, כמו גם הסגידה הנלווית לה, הינה טכניקה של התנתקות משגרת היום-יום, מן השחיקה המונוטונית של הקיום החומרי. היא נתיב גישה למימוש עצמי רוחני ולאנדיבידואליות של הישג אינטלקטואלי ודתי.

תפילה הינה נוגדן להתבוננות פנימית מזיקה. לכל הפחות, התפילה, כפי שלימד 'המאסטר', הינה סעד מועיל לנשמה. ישוע התמיד להשתמש בהשפעתה המיטיבה של תפילה הנאמרת עבור הזולת. על-פי-רוב, 'המאסטר' התפלל בלשון רבים ולא עבור יחיד. ישוע התפלל עבור עצמו רק במשברים הגדולים של חייו.

תפילה הינה נשימת חיי הרוח בתוך ציוויליזציית החומר של הגזעים האנושיים. סגידה הינה הגאולה לבני התמותה לדורותיהם המבקשים להתענג.

אם ניתן לדמות את תפילה לפעולת טעינתן של סוללות הרוח של הנשמה, כך ניתן לדמות בין הסגידה לבין פעולת כיוונון הנשמה לקליטתן של תשדורותיה ביקום של רוחו האינסופית של 'האב האוניברסלי'.

תפילה הינה המבט הכנה והכמה שנושא הילד אל עבר 'אביו' הרוחני; הינה תהליך פסיכולוגי שבו מוחלף הרצון האנושי בזה האלוהי. תפילה הינה חלק מן התכנית האלוהית באמצעותה מותמר מה שיש למה שראוי שיהיה.

פטרוס, יעקב ויוחנן, אשר התלוו לעיתים קרובות לישוע בלילות המשמר הארוכים שלו, מעולם לא שמעו את ישוע מתפלל גם בשל העובדה שרק לעיתים רחוקות הביע 'המאסטר' שלהם את תפילתו בקול. כמעט כל תפילתו של ישוע התבצעה ברוח ובלב – בדממה.

פטרוס ויעקב התקרבו יותר מכל השליחים להבנה של מה שלימד 'המאסטר' אודות תפילה וסגידה.

5. צורות תפילה אחרות

במהלך יתרת שהותו של ישוע על הארץ, הוא הביא מעת לעת לידיעת השליחים מספר צורות תפילה אחרות. הוא עשה כן רק על-מנת להדגם עניינים אחרים והוא אף התרה בהם שלא ללמד אותם את "משלי התפילות" הללו את ההמונים. רבות מהן לקוחות מפלנטות מיושבות אחרות, אך ישוע לא סיפר זאת לשניים עשר. בין התפילות הללו ניתן למצוא את התפילות הבאות:

'אבינו' שבו מתקיימים מחוזות היקום,

יהא שמך נישא ותהילתך כולה לידיעה.

נוכחותך חובקת אותנו, ותהילתך תתגשם

דרכנו, אף כי לא בשלמות בה תתגשם מעלה.

החייה אותנו היום בכוחות האור,

ושמור עלינו מדרכי הדמיון הרעות,

אתה השוכן בנו ככוח עד,

ולנו מתת הנצח של אהבת האינסוף של בנך.

וכך יהא לעולם ועד.

~~~~~

אבינו בוראנו, אשר במרכז היקום,

תן לנו מטיבך ומאופייך.

עשה עמנו חסד ואותנו בניך ובנותיך

יתהלל שמך בהישג הנצח שלנו.

תן לנו רוח לבקר ולשלוט, לחיות ולשכון בנו

וייעשה רצונך בעולם כפי שהמלאכים עושים רצונך באור.

קיים אותנו היום למען נתקדם בנתיב האמת.

גאל אותנו מרפיון, מרוע ומכל חטא.

היה עמנו סבלן את נאהב בנדיבות את רעינו.

תן לנו מרוח חסדך לשכון בלבבותינו.

בידך הולך אותנו. צעד צעד במבוך החיים,

ועת יבוא קצנו, קבל רוחנו הנאמנה לחיקך.

ולא רצוננו ייעשה, כי אם רצונך.

~ ~ ~ ~

‘אבינו’ המושלם והצדיק שבשמים,

הנחה אותנו היום במסענו.

קדש צעדינו ותאם את מחשבותינו.

הולך אותנו תמיד בנתיבי ההתקדמות.

מלא אותנו בחכמה ובמלוא העוז

והחייה אותנו באנרגיה האינסופית שלך.

ונמלא השראה מנוכחותם האלוהית

ומהנחייתם של צבאות המלאכיות.

הנחה אותנו מעלה ומעלה בנתיב האור;

והגן עלינו ביום הדין הגדול.

עשה אותנו כדמותך, לתהילת עולם

וקבל אותנו לשירות של נצח של מעלה.

~ ~ ~ ~

‘אבינו’ שבמסתורין,

גלה לנו את טיבך האלוהי.

לו ילדיך שבארץ היום

יראו את הדרך, האור והאמת.

הראה לנו את נתיב ההתקדמות הנצחי

ותן לנו הכוח לצעוד בו.

כונן מלכות אלוה בקרבנו

ותן לנו היכולת לשלוט בעצמנו.

שמור עלינו, שלא נסור לדרך החושך והמוות;

הולך אותנו לעולם לצד מי החיים.

שמע תפילותינו עבורך;

וכי תֵאָכֶּה לעשות אותנו עוד ועוד כדמותך.

ולבסוף, קבל אותנו לזרועות עולם,

עבור 'הבן האלוהי'.

ואף עתה, לא רצוננו כי אם רצונך ייעשה.

~ ~ ~ ~

'אב' 'ואם' של תפארה, הורה אחד,

לו נשמור אמונים לטיבך האלוהי.

אתה עצמך חי שוב בתוכנו ודרכנו

במתת רוח אלוה,

שנתגשם בדמותך, לא שלמים, בעולם

כשם שאתה שלם בהדר של מעלה.

תן לנו היום את מתת האחוה המתוקה

והולך אותנו מדי רגע ברגע בנתיב השירות האוהב.

היה תמיד לנו הורה ומשען

כשם שאנו סבלניים כלפי ילדינו.

תן לנו חכמת אלוה לעשות טוב

ואהבה אינסופית כלפי כל יצור ויצור.

תן לנו מסבלנותך ומאהבתך הנדיבה

ותמלא צדקתנו בעולם.

וכשנסיים מלאכתנו, תהא זו לכבודך,

תשבע רוחך וירוו נחת סייעי הנשמה.

'אבינו' האוהב, לא כרצוננו, אלא כרצונך לעשות טוב לעד לילדיך שבארץ,

כן יהי.

~ ~ ~ ~

'המקור' הנאמן-לעד, 'המרכז' יכול-כול,

יתקדש ויתברך שם 'בנך' החסוד.

שפע וברכה המטרת עלינו,

ולנו נתת הכוח לעשות כרצונך.

תן לנו מדי רגע ברגע את מזון עץ החיים;

ומדי יום ביומו נרוה ממי נהר החיים.

הולך אותנו צעד צעד מן החושך לאור אלוה.

תתחדש דעתנו בהתמרת הרוח השוכנת,

וכשיבוא עלינו המוות, לבסוף,

קבל אותנו אליך ושלח אותנו לעד.

הכתר אותנו בכתר שירות נושא פרי,

ונהלל את 'האב', 'הבן', ואת 'הרוח המשפיעה'.

לו יהי, ברחבי יקום ללא סוף.

~ ~ ~ ~

'אבינו' החי במשכנות הסוד ביקום,

יתכבד שמך, יתהלל חסדך, ויתהדר משפטך.

תזרח שמש צדקתך עלינו בצהרי היום,

נפציר בך לנחות אותנו צעד בצעד בדמדומים.

קח ידנו והוליכנו בדרך בה בחרת

והיה לצדנו כשהדרך קשה בשעת חשיכה.

זכור אותנו, שלא כמונו, השוכחים ומזניחים תכופות.

רחם עלינו ואהבנו כשם שאנו מבקשים לאהוב אותך.

ראה אותנו בנדיבותך ורחם בחסדך

כשם שאנו בצדק סולחים לאלה שפגעו ועלבו בנו.

לו תיתן אהבתו, מסירותו והמתת של 'בנך' ההדור

את חיי הנצח של אהבתך וחסדך לעולמי עד.

לו מלוא מתת הרוח של אל היקומים תינתן;

תו לנו חסד ללכת בצו הרוח.

ובסעד האוהב של הצבאות השרפיים

לו ינחה אותנו 'הבן' עד לתום העידן.

עשה אותנו עוד ועוד כדמותך

ולבסוף קבל אותנו לחיקך בפרדים.

וכך יהא, בשם 'בן' המתת

ולתהילת וכבוד 'האב העליון'.

ואף כי השליחים לא הורשו להציג שיעורי תפילה אלה בזמן שלימדו בציבור, הם הפיקו תועלת אישית רבה מכל התגליות הללו בהתנסותם הדתית האישית. בעת שלימד את השניים עשר באופן אישי, ישוע השתמש בדוגמאות תפילה אלה ובאחרות לשם הדגמה. רשות מיוחדת ניתנה על-מנת לרשום את שבע הדוגמאות הללו במסמך זה.

6. וועידה עם שליחיו של יוחנן

בערך בראשון לאוקטובר, בעת שפיליפוס וכמה מחבריו השליחים שהו בכפר סמוך וקנו מזון, הם פגשו במקרה כמה משליחיו של יוחנן המטביל. כתוצאה מפגישה מקרית זו בשוק, נערכה במחנה שבגלבע וועידה בת שלושה שבועות בין שליחיו של ישוע ושליחיו של יוחנן, וזאת משום שמעט לפני כן מינה יוחנן שניים עשר ממנהיגיו לשליחים, על-פי התקדים שקבע ישוע. יוחנן עשה כן לבקשת אבנר, ראש וראשון לתומכיו. ישוע נכח במחנה בגלבע במשך השבוע הראשון של וועידה משותפת זו, אך עזב במטרה שלא להיות נוכח בשני השבועות האחרונים.

עד לתחילת השבוע השני של חודש זה קיבץ אבנר את כל אחיו במחנה שבגלבע, והיה מוכן להיכנס ולהיוועד עם שליחיו של ישוע. במשך שלושה שבועות, נועדו עשרים וארבע הגברים הללו שלוש פעמים ביום וששה ימים בשבוע. במהלך השבוע הראשון, התרועע ישוע עמם ביין המפגשים – של הבוקר, של אחר הצהריים ושל הערב. הם רצו 'שהמאסטר' יפגוש אותם ויעמוד בראש ההתייעצות המשותפת, הוא אך סרב בהתמדה להשתתף בדיוניהם, אף כי הסכים לשוחח עמם שלוש פעמים. השיחות הללו של ישוע עם העשרים וארבעה נסבו על אהדה, שיתוף-פעולה וסובלנות.

אנדראס ואבנר עמדו לסירוגין בראש המפגשים של שתי קבוצות השליחים. שני הגברים הללו נדרשו לשוחח על קשיים רבים ולפתור הרבה בעיות. שוב ושוב שטחו את צרותיהם בפני ישוע, ותמיד שמעו אותו אומר: "אני עוסק רק בבעיות הדת האישיות שלכם. אני נציג 'האב' לאינדיבידואל, ולא לקבוצה. אם יש לכם קשיים אישיים במערכת היחסים שלכם עם האל, בואו אלי ואשמע, ואייעץ לכם כיצד לפתור זאת. אך כאשר אתם עוסקים ביישוב הפרשנויות הסותרות שנותנים בני האדם לבעיות הדת ובחברותה של הדת, נועדתם להתמודד, להחליט ולפתור בעיות אלה בכוחות עצמכם. על-אף-זאת, אני אוהד אתכם ותמיד מעוניין, וכאשר תגיעו למסקנות בנוגע לעניינים הללו, שאינם בעלי חשיבות רוחנית, ובתנאי שתסכימו עליהם פה אחד, אני מבטיח מראש את מלוא הסכמתי ואת מלוא שיתוף הפעולה. כעת, על-מנת לאפשר לכם להתלבט ללא הפרעה, אעזוב אתכם למשך שבועיים. אל תדאגו לי, שכן אשוב אליכם. אֶהְיֶה בְּאֶשֶׁר לְאָבִי, שכן עוסקים אנו גם במחוזות אחרים."

לאחר שאמר זאת, ירד ישוע מן ההר, והם לא ראו אותו שבועיים תמימים. הם לעולם לא ידעו לאן הלך ומה עשה במשך הימים הללו. לעשרים וארבעה נדרש זמן מה בטרם יוכלו לחזור ולעסוק ברצינות בבעיותיהם, משום שהיעדרותו של 'המאסטר' הטרידה את מנוחתם. אך לאחר שבוע הם שבו למהות הדיונים והם לא יכלו לפנות לעזרתו של ישוע.

הנושא הראשון עליו החליטה הקבוצה הייתה לאמץ את התפילה שלימד אותם ישוע זמן מה לפני כן. בהצבעה פה אחד הוסכם לקבל תפילה זו כתפילה אותה תלמדנה שתי קבוצות השליחים את המאמינים.

ההחלטה הבאה שקיבלו הייתה שכל עוד יוחנן בחיים, בין אם בכלל ובין אם יצא לחופשי, תמשכנה שתי קבוצות השליחים בעבודתו, וכי מדי שלושה חודשים יתקיימו מפגשים משותפים בני שבוע במקומות עליהם יוסכם מעת לעת.

אך סוגית ההטבלה הייתה הקשה בבעיותיהם. הקושי התעצם בשל סירובו של ישוע להכריז כיצד ראוי שינהגו בנושא. לבסוף הסכימו כך: כל עוד יוחנן חי, או עד אשר יחליטו יחד לשנות החלטה זו, רק שליחיו של יוחנן יטבילו את המאמינים, ורק שליחיו של ישוע ילמדו, לאחר מכן, את התלמידים החדשים. בהתאם לכך, מאותו רגע ועד למותו של יוחנן, תמיד נלוו שניים משליחיו של יוחנן לשליחיו של ישוע והם אלה שהטבילו את המאמינים, זאת משום שהאסיפה המשותפת הצביעה פה אחד כי ההטבלה עתידה לשמש כצעד הראשון של קבלת עול מלכות.

לאחר מכן הוסכם, כי אם ימות יוחנן, יציגו שליחיו של יוחנן עצמם בפני ישוע ויכפיפו עצמם למרותו, וכי לא יטבילו עוד מאמינים אלא ברשות ישוע או שליחו.

ולאחר מכן הצביעו על כך שאם ימות יוחנן, יחלו שליחיו של ישוע להטביל במים כאות להטבלה ברוח אלוהי. ולגבי שאלת החיבור בין החרטה לטבילה, זו נשארה בבחינת בחירה; לא התקבלה כל החלטה שחייבה את חברי הקבוצה. שליחיו של יוחנן הטיפו, "שובו בתשובה והיטבילו." שליחיו

וזהו סיפור מעשה הניסיון הראשון של חסידיו של ישוע לתאם בין מאמצייהם השונים, לשלב בין דעותיהם השונות, לארגן פעולות קבוצתיות, להסכים על מנהגים שנוהגים בציבור, ולארגן באופן חברתי את מצוות הדת האישיות.

נשקלו והוחלטו פה אחד עניינים רבים קטנים אחרים. בעת שנדרשו להתמודד עם בעיות קשות וליישב את הקשיים ללא ישוע, חוו עשרים וארבעה הגברים הללו התנסות יוצאת דופן. הם למדו לחלוק זה על זה, להתווכח, לטעון, להתפלל ולהתפשר, ולכלל אורך הדרך להישאר אוהדים זה לנקודת ההשקפה של רעהו, ובמידה מסוימת אף לגלות סובלנות כלפי דעותיו של האחר.

ישוע שב באותו אחר הצהריים בה דנו לבסוף בעניינים הפיננסיים. הוא שמע את התלבטויותיהם, שמע את החלטותיהם ואמר: "אם גן, אלה מסקנותיכם, ואני אסייע לכל אחד מכם להוציאן אל הפועל ברוח החלטתכם המאוחדת."

יוחנן הוצא להורג חודשיים וחצי לאחר מכן, ובמהלך כל התקופה הזו נותרו שליחיו של יוחנן עם ישוע והשניים עשר. במהלך התקופה הם פעלו יחד בערי הדקפוליס והטבילו מאמינים. המחנה שבגלבוץ פורק ב-2 בנובמבר, שנת 27 לספירה.

7. בערי הדקפוליס

במהלך החודשים נובמבר ודצמבר, עבדו ישוע והעשרים וארבעה בשקט בערי הדקפוליס היווניות, ובעיקר בבית-שאן, בג'רש, באבילה ובגדרה. כך הגיעה למעשה לסיומה אותה תקופה מקדמית של השתלטות על עבודתו של יוחנן ועל ארגונו. הדת המאורגנת של בשורה חדשה תמיד נדרשת לשלם את מחיר הפשרה עם מנהגיה המבוססים של הדת שקדמה לה, זו שאותה היא מבקשת להציל. ההטבלה היה המחיר אותו נדרשו חסידיו של ישוע לשלם על-מנת לסחוף עמם את חסידיו של יוחנן המטביל. חסידיו של יוחנן שהצטרפו לשורות חסידי ישוע נדרשו לוותר כמעט על הכול למעט על ההטבלה במים.

במשימה זו, לערי הדקפוליס, מיעט ישוע ללמד בפומבי. הוא הקדיש זמן ניכר להוראתם של העשרים וארבעה ונפגש במיוחד, ופעמים רבות, עם שניים עשר שליחיו של יוחנן. בחלוף הזמן, הם הבינו יותר מדוע ישוע נמנע מלבקר את יוחנן בכלא, ומדוע לא עשה כל מאמץ לשחררו. אך הם לעולם לא הצליחו להבין מדוע נמנע ישוע מלחולל נסים ונפלאות, מדוע סרב להפגין כלפי חוץ את סמכותו האלוהית. לפני הגעתם למחנה שבגלבוץ, הם האמינו בישוע בעיקר בשל עדותו של יוחנן, אך במהרה החלו להאמין כתוצאה מן המגע האישי שהיה להם עם 'המאסטר' ועם תורתו.

במהלך החודשיים הללו, הקבוצה עברה בעיקר בזוגות, כאשר אחד משליחיו של ישוע עבד לצד אחד משליחיו של יוחנן. השליח של יוחנן הטביל, השליח של ישוע לימד, ואילו שניהם כאחד הטיפו לבשורת המלכות כפי שהבינו אותה. והם רכשו נשמות רבות בקרב הגויים והיהודים המומרים הללו.

ראש שליחיו של יוחנן, אבנר, הפך למאמין אדוק בישוע ולאחר מכן מונה לעמוד בראש קבוצה בת שבעים מורים אשר 'המאסטר' הסמיך להטיפ לבשורה.

8. במחנה הסמוך לפלה

במהלך המחצית השנייה של חודש דצמבר, הלכו כולם לעבר הירדן, בסמוך לפלה, שם החלו ללמד ולהטיפ בשנית. יהודים וגם גויים באו למחנה לשמוע אודות הבשורה. אחר הצהריים אחד, בזמן שלימד את ההמונים, קיבל 'המאסטר' את המסר האחרון מן המטביל, דרך אחד מחבריו המיוחדים של זה.

יוחנן היה כבר כלוא שנה וחצי, וברוב התקופה פעל ישוע בשקט רב; ומשום כך אין להתפלא כי יוחנן תהה על גורל המלכות. חבריו של יוחנן קטעו את השיעור של ישוע על-מנת למסור לו: "יוחנן המטביל שלח אותנו לשאול – האתה הוא הַבָּא אִם נִסְכָּה לְאַחֵר?"

ישוע עצר להשיב לחבריו של יוחנן: "לכו הגידו ליוחנן שהוא לא נשכח. אמרו לו אֶת אֲשֶׁר ראיתם וְאֶת אֲשֶׁר שמעתם, כִּי עֲנִיִּים מְתַבְּשָׁרִים." ולאחר שסיים להוסיף ולשוחח עם שליחי יוחנן, הוא נפנה שוב להמונים ואמר: "אל תחשבו שיוחנן מטיל ספק בבשורת המלכות. הוא שואל רק כדי לחזק את תלמידיו, שהם גם תלמידיו. יוחנן איננו חלשלוש. אשאל את אלה ששמעו את יוחנן מדבר לפני שנכלא בידי הורדוס – הראיתם ביוחנן קִנְיָה אֲשֶׁר יָנֹעַ בְּרוּחַ? הראיתם איש בעלי מצבי רוח משתנים, הִלְכוּשׁ בְּגָדִי עֲדָנִים? הִנֵּה המלוכשים בְּגָדִי תַפְאֶרֶת וְהַמַּעֲנָגִים בְּחִצְרוֹת הַמְּלָכִים הֵמָּה. וְעַתָּה מֶה זֶה יִצְאָתָם לְרֵאוֹת אִם לְרֵאוֹת אִישׁ נָבִיא הֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם אֵף גָּדוֹל הוּא מִנִּבִּיא. זֶה הוּא אֲשֶׁר כְּתוּב 'עָלִיו הִנְנִי שֶׁלֵּם מִלְאָכִי לְפָנֶיךָ וּפָנֶיךָ דִּרְכָּךְ לְפָנֶיךָ'."

"אֲמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם לֹא קֵם בִּילֻדִי אִישָׁה גָּדוֹל מִיוֹחָנָן הַמְּטַבֵּיל; וְהַקָּטָן בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם יִגְדֵּל מִמֶּנּוּ, כִּי נוֹלַד מִן הָרוּחַ וְיִוְדַע שֶׁהַפֶּךְ לְבָן הָאֵל."

רבים מאלה ששמעו את ישוע באותו יום נתנו עצמם לטבילת יוחנן, ובכך הצהירו בפומבי על כניסתם למלכות. מאותו יום ואילך, נקשרו שליחיו של יוחנן לישוע קשר אדוק. מאורע זה סימל את האיחוד האמתי בין חסידיו של יוחנן לאלה של ישוע.

לאחר שיחתם עם אבנר, יצאו השליחים אל-עבר מכוור בכדי לבשר את כל אלה ליוחנן. הוא התנחם עד מאוד, ומילותיו של ישוע, כמו גם המסר של אבנר, חיזקוהו באמונתו.

באותו אחר הצהריים המשיך ישוע ללמד ואמר: "עֲתָה אֶל מִי אֶדְמָה אֶת אִנְשֵׁי הַדּוֹר הַזֶּה וְאֵל מִי הֵם דְּמִים? הֵם לִילְדִים הַיּוֹשְׁבִים בְּשׁוּק וְקָרָאִים זֶה אֵל זֶה וְאֵמְרִים: 'יִחְלְלֵנוּ לָכֶם בְּחַלְלִים וְלֹא רִשְׁדָּתָם; קוֹנְנוּ לָכֶם קִינָה וְלֹא בְּכִיתָם.' וְכך גַּם אַתֶּם. כִּי בָּא יוֹחָנָן הַמַּטְבִּיל לָחֶם לֹא אָכַל וְיֵינִן לֹא שָׁתָה וְאִמְרָתָם שֶׁד בּוֹ. וְכֹא כֵן הָאֵדָם וְהוּא אָכַל וְשָׁתָה וְאִמְרָתָם: 'הִנֵּה זֹלָל וְסָבָא וְרַע לְמוֹכְסִים וְלַחֲטָאִים!' וְהִסְכְּמָה נִצְדָּקָה בְּכָל בְּנֵיהֶּ."

"ונדמה כי 'האב', אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם, הִסְתִּיר אֶת אֵלֶּה מִן הַחֲכָמִים וְהַנְּבוֹנִים וְגִילָה לְעוֹלָלִים. אֵךְ 'האב' יַעֲשֶׂה כַּמִּיטֵב; 'האב' מְגַלֶּה עֲצָמוֹ לִיקוּם בִּאֻפֶּן בּוֹ בַּחֲר. פָּנוּ אֵלַי כָּל הָעַמִּלִּים וְהַטְעוּנִים וְאֲנִי אֶנִּיחַ לָכֶם. קִבְּלוּ עָלֵיכֶם אֶת עָלִי וּמַצְאוּ מְרֻגָּע לַנַּפְשׁוֹתֵיכֶם, שְׁלוֹת הָאֵל שֶׁאֵין לְהַבִּינָה."

9. מותו של יוחנן המטביל

יוחנן המטביל הוצא להורג בפקודתו של הורדוס אנטיפס בערבו של ה-10 בינואר, שנת 28 לספירה. למחרת, כמה מתלמידיו של יוחנן אשר הלכו למכוור שמעו אודות ההוצאה להורג, הלכו להורדוס וביקשו את גופתו, אותה הניחו בקבר ולאחר מכן נקבר בסבסטי, עיר מוצאו של אבנר. למחרת, ב-12 לינואר, הם החלו בדרכם צפונה לעבר המחנה של שליחי יוחנן וישוע בפלה, שם בישרו לישוע על מותו של יוחנן. כאשר שמע ישוע את דברם, הוא פיזר את ההמון, זימן את כל העשרים והארבעה יחד ואמר: "יוחנן מת. הורדוס ערף את ראשו. הערב, היפגשו להיוועצות והסדירו את ענייניכם. הגיעה השעה להכריז על המלכות בפומבי ובעוצמה. מחר, נצא לגליל."

ובהתאם לכך, מוקדם בבוקר ה-13 בינואר, שנת 28 לספירה, יצאו ישוע והשליחים ועמם כעשרים וחמישה תלמידים לעבר כפר נחום ובאותו לילה לנו בביתו של זבדיה.

הספר של אורנטיה

מסמך 145

ארבעה ימים מלאי אירועי בכפר נחום

ישוע והשליחים הגיעו לכפר נחום בערב יום שלישי, ה-13 בינואר. כמנהגם, מיקמו את המטה בבית זבדיה, בבית-ציידיא. וכעת, משנשלח יוחנן למותו, התכונן ישוע לצאת במסע ההטפה הציבורי והגלוי הראשון שלו בגליל. החדשות אודות שובו של ישוע נפוצו במהירות ברחבי העיר, ולמחרת בבוקר, מיהרה מרים, אם ישוע, לסור ולבקר את בנה יוסף בנצרת.

את יום רביעי, חמישי וששי בילה ישוע בבית זבדיה, שם לימד את השליחים כהכנה למסע ההטפה הפומבי הנרחב הראשון שלהם. הוא גם קיבל את פניהם של שוחרים כנים רבים, אותם גם לימד הן כיחידים והן בקבוצות. הוא ביקש, באמצעות אנדראס, לנאום בבית הכנסת בשבת הקרבה.

מאוחר בערב יום הששי, הגיעה רות, אחותו הקטנה של ישוע, לביקור חשאי. הם בילו יחד כמעט שעה, בסירה שעגנה לא הרחק מן החוף. דר הביקור לא נודע מעולם לאיש פרט יוחנן זבדיה, והוא הוזכר לכל יגלה זאת לאיש. רות הייתה בת המשפחה היחידה של ישוע אשר האמינה באלוהיותה של משימתו על-פני האדמה ברציפות וללא סייג, החל מימיה הראשונים כבעלת מודעות רוחנית וכלה בסיומה של משימתו, במותו, בתחייתו ובהרקעתו; והיא עברה לבסוף לעולמות שמעבר בלא שאי פעם פקפקה בטיבה העל-טבעי של משימתו של אביה-אחיה בגוף. אחותו הקטנה רות הייתה נחמתו העיקרית של ישוע מצד בני משפחתו, וזאת לכל אורך המבחן של המשפט, הדחייה והצליבה.

1. דיג הדגים

בבוקר אותו יום הששי, כאשר לימד ישוע על החוף, צבאו עליו ההמונים כל כך עד שנדחק קרוב למים ונאלץ לסמן לדייגים בסירה סמוכה לסור לעזרתו. הוא עלה על הסירה והמשיך ללמד את ההמונים במשך יותר משעתיים. שמה של הסירה היה "שמעון"; היא הייתה בעבר בבעלותו של שמעון פטרוס ונבנתה על-ידי ישוע עצמו. באותו בוקר, שימשה הסירה את דוד זבדיה ואת שני חבריו, אשר שבו לחוף מליל דייג עקר. הם עסקו בניקיון רשתותיהם ובתיקונן בעת שישוע ביקש מהם לסייע לו.

לאחר שישוע סיים ללמד, אמר לדוד: "מכיוון שבאתם לעזרתי והתעכבתם, אבוא כעת אני לעזרתכם. בואו נצא לדוג; בואו נצא לשם, למים העמוקים, ושם תניחו את רשתותיכם." ענה לו שמעון, אחד מעוזריו של דוד: "זה חסר תוחלת, 'מאסטר'. עבדנו כל הלילה ולא דגנו מאום; אך נעשה את שביקשת, נצא ונניח את הרשתות." שמעון הסכים למלא אחר הנחייתו של ישוע בשל סימן שקיבל מן הממונה עליו, דוד. כשהגיעו למקום אותו ציין ישוע, הם הניחו את רשתותיהם ודגו כמות גדולה כל כך עד שחישבו שהרשתות תיקרענה ונאלצו לסמן לעמיתיהם שבחוף לסור לעזרתם. וכשסיימו למלא לגמרי שלוש סירות, שהתמלאו עד כדי כמעט שקיעה, נפל שמעון זה לרגלי ישוע ואמר, "סור ממני, 'מאסטר', כי חוטא אני." שמעון, כמו כל הנוכחים במאורע, נדהמו למראה כמות הדגה. מאותו יום ואילך, זנחו דוד זבדיה, שמעון זה ועמיתיהם את הרשתות והלכו אחר ישוע.

אך לא היה שום נס בדיג זה. ישוע למד את הטבע מקרוב; הוא היה דייג מנוסה והכיר את מנהגיהם של דגי הכינרת. בזו הפעם הוא פשוט הכוין את הדייגים אל-עבר המקום בו בדרך כלל שהו הדגים בשעה זו של היום. אך חסידיו של ישוע תמיד התייחסו למעשה כאל נס.

2. אחר הצהריים בבית הכנסת

בשבת שלאחר מכן, בתפילת מנחה בבית הכנסת, נשא ישוע דרשה על "רצונו של 'האב' שבשמים." בבוקר לימד שמעון פטרוס על "המלכות." במפגש אחר הצהריים של יום חמישי, בבית הכנסת, לימד אנדראס על "הדרך החדשה." באלה הימים, כפר נחום הייתה העיר בה נמצאה כמות המאמינים הגדולה ביותר בישוע מכל הערים בעולם.

בעת שישוע לימד בבית הכנסת, בשבת זו, אחר הצהריים, הוא קרא, כנהוג, את החלק הראשון מן החומש, מספר שמות:

"וַעֲבַדְתֶּם, אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, וַיְבָרֶךְ אֶת לְחֶמְדְּךָ, וְאֶת מִימֶיךָ; וְהִסְרִתִּי מִחֶלְדָּה, מִקֶּרְבְּךָ." את הפסוקים הבאים בחר מנביאים, וקרא מספר ישעיהו: "קוּמְיִי אֹרִי, כִּי בָּא אֹרֶךְ; וְכַבֹּד יְהוָה, עֲלֶיךָ זָרַח. כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יִכָּסֶה אֶרֶץ, וְעֶרְפֶּל לְאֻמִּים; וְעֲלִיךָ יִזְרַח יְהוָה, וְכְבוֹדוֹ עֲלֶיךָ יִרְאָה. וְהָלְכוּ גוֹיִם, לְאוֹרְךָ;

בדרשה זו ניסה ישוע להבהיר שהדת הינה חווייה אישית. בין יתר הדברים, אמר 'המאסטר':

"היטב תדעו כי אב נדיב אוהב את משפחתו בשלמותה, ומתייחס אל בני משפחתו כקבוצה בשל החיבה העמוקה שהוא רוחש לכל בן משפחה כאינדיבידואל. לא תדרשו עוד לגשת 'לאב' שבשמים כילד של עם ישראל, אלא כילד של האל. אכן, כקבוצה אתם בני ישראל, אך כאינדיבידואלים כל אחד מכם הינו בנו של האל. באתי, אך לא על-מנת לגלות את 'האב' לילדי ישראל, אלא דווקא על-מנת להביא את ידיעת האל ולגלות את אהבתו וחסדו לכל מאמין כאינדיבידואל, וכהתנסות אישית אמתית. הנביאים לימדו אתכם שיהיה דואג לעמו, שאלוהים אוהב את ישראל. אך אני באתי בקרבכם על-מנת להכריז אמת גדולה יותר, אמת אותה הכירו גם רבים מאחרוני הנביאים, והיא שהאל אוהב אתכם – כל אחד מכם – כאינדיבידואלים. במשך כל הדורות הללו הייתה לכם דת לאומית, או גזעית; וכעת באתי אנוכי על-מנת להעניק לכם דת אישית.

אך אפילו זה איננו רעיון חדש. רבים מן הרוחניים שבכם יודעים אמת זו, שלימדו אתכם הנביאים. האם לא קראתם בכתבי הקודש את דברי הנביא ירמיהו, שאמר: 'בְּיָמַי הָיָה לֹא יֵאמְרוּ עוֹד, אֲבוֹת אֲכָלוּ בֶסֶר וְשָׂנִי בָנִים תִּקְהֶינָה. כִּי אִם אִישׁ בְּעוֹנוֹ, יָמוּת; כֹּל הָאָדָם הָאֵל כָּל הַבּוֹסֵר, תִּקְהֶינָה שְׂנָיו. הִנֵּה יָמַי בָּאִים, נָאִם יְהוָה, וְכָרַתִּי, אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֶת בֵּית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה, לֹא כְּבְרִית, אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת אֲבוֹתָם, בְּיוֹם הַחֲזִיקוּ בְּיָדָם, לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם, אֲלֹא בְרִית שֶׁל דֶּרֶךְ חֲדָשָׁה. נִתְּנִי אֶת תּוֹרָתִי בְּקֶרְבָּם, וְעַל לִבָּם אֶקְבְּצָנָה. וְהָיִיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים, וְהֵמָּה יִהְיוּ לִי לְעָם. וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד, אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר, דָּעוּ, אֶת יְהוָה. כִּי כֻלָּם יַדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָּתָם'.

"האם לא קראתם הבטחות אלה? האם לא תאמינו לכתוב בתורה? האם אינכם מבינים שדברי הנביא מתגשמים במה שאתם רואים ביום זה ממש? האם לא התריע בכם ירמיהו להפוך את הדת לעבודת הלב, להתייחס לאל כאינדיבידואלים? האם לא אמר לכם הנביא שהאל שבשמים חוקר לב? האם לא הוזהרתם שמטבעו לב האדם הינו בראש ובראשונה לב של רמייה, ולפעמים אפילו נואש ברשעותו?

"האם לא קראתם את דברי יחזקאל, כשלימד את אבותיכם שהדת חייבת להיות מציאות של חווייה אישית? לא עוד תאמרו, 'אבות אכלו בוסר ושני בנים תקהינה'. 'סי-אני', 'נאם אֲדָנִי יְהוָה, 'הֵן כָּל הַנְּפֻשׁוֹת לִי הֵנָּה, כְּנֶפֶשׁ הָאֵב וְכְנֶפֶשׁ הַבֶּן לִי הֵנָּה. הַנְּפֹשׁ הַחַטָּאת, הִיא תָמוּת.' ואז חזה יחזקאל את היום הזה, כאשר דיבר בשם אדוני ואמר: 'נִתְּנִי לָכֶם לֵב חֲדָשׁ, וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקֶרְבָּכֶם'.

"לא עוד תתייראו פן יעניש האל את העם על חטאו של היחיד; 'האב' שבשמים אף לא יעניש אחד מילדיו המאמינים בשל חטאו של העם, אף כי כל אחד מבני המשפחה נדרש לעתים קרובות לסבול מן ההשלכות החומריות של טעויות המשפחה ושל שגיאות הקבוצה. האם לא תבינו כי התקווה לאומה טובה יותר – או לעולם טוב יותר – כרוכה בהתקדמותו ובנאורותו של האינדיבידואל?"

ואז דיבר 'המאסטר' על כך שלאחר שהאדם מבחין בחירותו הרוחנית, 'האב' שבשמיים רוצה שילדיו שבארץ יחלו את אותו השלב בהרקעתם הנצחית במסגרת הקריירה של פרדיס אשר כרוך בתגובתו המודעת של היצור לדחף האלוהי של הרוח השוכנת למצוא את 'הבורא', לדעת את האל ולהידמות לו.

דרשה זו סייעה רבות לשליחים. כולם היטיבו להבין כי מסר בשורת המלכות מוכוון ליחיד ולא לאומה.

ואף כי תושבי כפר נחום הכירו את תורתו של ישוע, דרשת שבת זו הכתה אותם בתדהמה. הוא אכן לימד כבעל סמכות, ולא כאחד הסופרים.

וממש כשסיים ישוע את דבריו, נתקף אחד מאנשי הקהילה הצעירים אשר נסער מאוד מדבריו של ישוע התקף אפילפטי חזק והחל לזעוק בקול. עם סיום ההתקף, כאשר חזר להכרתו, דיבר בקול חולמני ואמר: "אֵהָהּ מָה לָנוּ נִלְךָ יֵשׁוּעַ הַנוֹצֵרִי? לְהַאֲבִידֵנוּ בָּאתָ; וְדַעְתִּיךָ מִי אַתָּה קְדוֹשׁ הָאֱלֹהִים." ישוע סימן לקהל להישאר בשקט, אחז ביד הנער ואמר "צֵא מִמֶּנּוּ" – והוא נייער מיד.

צעיר זה לא היה אחוז רוח טמאה או שד; הוא נפל קורבן להתקף אפילפטי רגיל. אך לימדוהו שמחלתו נגרמה משום שרוח טמאה הדביקה אותו. הוא האמין בכך ונהג בהתאם לאמונה זו בכל אשר חשב או אמר בנוגע למחלתו. ככלל, האמונה הרווחת הייתה שכל התופעות הללו נגרמו במישרין בשל נוכחותן של רוחות טמאות. ומשום כך, הם האמינו שישוע גרש את השד מאדם זה. אך ישוע לא ריפא אדם זה ממחלת האפילפסיה שלו באותו בוקר. לאמיתו של דבר, אדם זה נרפא רק מאוחר יותר באותו היום, לאחר השקיעה. הרבה לאחר פנטקוסט, נמנע יוחנן, השליח האחרון שרשם את מעשי ישוע, מלהזכיר תופעות של "גירוש שד", וזאת משום שידע שמקרים כאלה, של דיבוק בידי שד, לא התרחשו לאחר פנטקוסט.

כתוצאה ממאורע רגיל זה, דווח במהירות ברחבי כפר נחום שישוע גרש שד מאדם וריפא אותו כבדרך נס בבית הכנסת, עם סיום דרשת השבת. השבת הייתה הזמן היעיל ביותר להפצת שמועה שכזו. כך דווח גם ברחבי היישובים הקטנים יותר סביב כפר נחום, ורבים האמינו לה.

אשתו ואמו של שמעון פטרוס דאגו למרבית הבישולים ועבודות הבית בביתם הגדול של משפחת זבדיה, המקום בו מיקמו ישוע והשניים עשר את המטה. ביתו של פטרוס שכן בסמוך לזה של זבדיה; וישוע וחבריו עצרו שם בדרכם מבית הכנסת משום שאם אשתו של פטרוס נפלה למשכב מזה מספר ימים והיו לה חום וצמרמורות. לגמרי במקרה, בעת שישוע עמד לצדה של האישה החולה, החזיק בידה, ניגב את מצחה ודיבר אליה מילות נחמה, ירד חומה. ישוע עדיין לא הספיק להסביר לשליחיו ששום נס לא אירע בבית הכנסת; וכך, כשהמקרה הזה עדיין טרי בזיכרונותיהם, הם נזכרו גם במה שארע בכנא עם מים והיין והשתכנעו שהנה אירע נס נוסף וכמה מהם מיהרו לצאת ולהפיץ את החדשות ברחבי העיר.

אָמַתָּה, חותנתו של פטרוס, חלתה בקדחת המלריה. באותו היום, לא ישוע היה זה שריפא אותה כבדרך נס. היא נרפאה מספר שעות מאוחר יותר, לאחר השקיעה, כחלק מן המאורע היוצא מגדר הרגיל שאירע בחצר הקדמית של בית זבדיה.

המקרים הללו מייצגים את האופן בו ניכס לעצמו שוב ושוב הדור שביקש נסים וכמָה לנפלאות את צירופי המקרים הללו כתירוץ להכרזה על כך שישוע חולל נס נוסף.

3. ריפוי לעת שקיעה

עד הזמן בו התכוננו ישוע ושליחיו לסעוד את ארוחת מוצאי השבת של היום הגדוש הזה, נרעשה כפר נחום וסביבותיה בשל נְסֵי הריפוי הללו, לכאורה; כל החולים והנגועים התכוננו לצאת לכיוונו של ישוע או ביקשו מחבריהם שיישאו אותם לשם מיד עם שקיעת החמה. בהתאם למסורת היהודית, אסור היה לבקש מזור ומרפא בשעות השבת הקדושה.

וכך, מיד כשירדה החמה מתחת לאופק, החלו עשרות חולים – גברים, נשים וטף – לעשות את דרכם אל-עבר ביתו של זבדיה בבית ציידה. אדם אחד ובתו המשותקת יצאו לדרכם ממש כשנעלם גלגל השמש מאחורי בית שכנו.

כל מאורעות אותו היום הכינו את הקרקע לסצנה היוצאת דופן הזו, לעת שקיעה. אפילו הטקסט שקרא ישוע באותו אחר הצהריים רמז לכך שיש לחסל את כל התחלואים; הוא דיבר בעוצמה ומתוך סמכות שכזו, שמעולם לא נראתה כמותה! אף כי כלל לא פנה לסמכות האנושית, דבריו כוונו ישירות למצפונם ולנשמות מאזיניו. אף כי לא נדרש ללוגיקה, לפלפולים חוקיים או לאמרות כנף, דבריו חדרו בעוצמה, בבהירות ובמישרין ללבבות מאזיניו.

אותה השבת הייתה יום חשוב ביותר בחייו הארציים של ישוע, וכן, בחייו של יקום. לכל דבר ועניין ביקום המקומי, הייתה כפר נחום, העיר היהודית הקטנה, בירתו האמתית של נבאדון. קומץ היהודים בבית הכנסת של כפר נחום לא היו היחידים ששמעו את דברי הסיום של דרשת ישוע: "שנאה היא כצל הפחד; נקמה היא המסכה של הפחדנות." מאזיניו לא ישכחו גם את מילותיו הברוכות, כשהצהיר כי "האדם הינו בן האל, ולא בן השטן."

מעט לאחר שקיעת החמה, בעוד ישוע ושליחיו עדיין מסבים לשולחן ארוחת הערב, שמעה אשת פטרוס קולות מכיוון החצר הקדמית, הלכה לדלת וראתה חבורה גדולה של חולים הולכת ומתקבצת. היא גם ראתה שהדרך המובילה מכפר נחום מלאה באלה הבאים להתרפא מידי ישוע. מיד כשראתה זו הלכה והודיעה לבעלה אשר סיפר זאת לישוע.

כאשר יצא 'המאסטר' מן הפתח הקדמי של בית זבדיה, חזו עיניו באסופה של אנשים מוכים וחבולים. הוא ראה מולו כמעט אלף אנשים חולים; לכל הפחות זה היה מספר הנוכחים שהתקבצו מולו. לא כל הנוכחים היו חולים; כמה מהם הגיעו על-מנת לסייע לאהוביהם לבקש מזור.

המראה של גברים, נשים וטף שסבלם נגרם במידה רבה בשל שגיאותיהם וטעויותיהם של 'בניו' שלו, אלה המופקדים על ניהול היקום, נגע במיוחד ללבו האנושי של ישוע ואתגר את רחמיו האלוהיים של 'בן בורא' מיטיב זה. היטב ידע ישוע שלעולם לא יוכל לבסס תנועה רוחנית יציבה רק על נסים ונפלאות של חומר. הוא דבק בהתמדה במדיניותו ונמנע מלהשתמש בזכויותיו כבורא. מאז כנא, לא נלוו לשיעוריו פעולות על-טבעיות או פלאיות כלשהן; עדיין, ההמון המוכה הזה נגע ללבו האוהד והרטיט בעצמה את חיבתו המבינה.

קול עלה מן החצר הקדמית וקרא: "מאסטר", אמור מילה, השב את בריאותנו, רפא אותנו מן החולי והצל את נשמותינו." מיד עם הישמע מילים אלה העמיד עצמו הכן הצבא העצום של שרפים, בקרים פיזיים, נשאי חיים ואמצעינייים אשר תמיד נלוו 'לבורא' של יקום שהתגשם, והמתין לפעול בכוח של יצירה אם וכאשר ייתן 'הריבון' את האות. היה זה אחד מן הרגעים בקריירה הארצית של ישוע על הארץ בהם השיפוט של 'בן האדם' נלכד בין התבונה האלוהית והחמלה האנושית, עד כי הוא ביקש מקלט ברצונו של 'האב'.

כאשר דחק פטרוס 'במאסטר' לצאת לעזרתם, נשא ישוע מבטו אל המון הנדכאים וענה: "באתי לעולם על-מנת לגלות את 'האב' ולכונן מלכותו. לשם כך חייתי את חיי עד היום. משום כך, אם יהיה זה רצונו של 'זה' אשר שלח אותי, ולא יעמוד בסתירה להכרזה על בשורת מלכות שמים, אבקש שילדי יירפאו – ו – ", אך שאר דבריו של ישוע נבלעו בהמולה.

ישוע העביר לידי 'אביו' את האחריות להחלטה על הריפוי. ברור כי 'האב' לא התנגד לכך, משום שלא חלף אפילו רגע מדבריו של 'המאסטר' ועד שאסופת ההוויות השמימיות החלה לפעול תחת פיקודו של 'מכוון המחשבה' שישוע, שהפך לאישי. פמליה זו ירדה לתוך קהל בני התמותה החולים, וברגע אחד של זמן נרפאו לגמרי 683 גברים, נשים וטף. הם נרפאו לגמרי מכל מחלות הגוף ומכל חולי חומרי אחר. הארץ מעולם לא ראתה מחזה שכזה לפני כן, ואף לא מאז. עברונו, אשר חזינו בגל ריפוי יצירתי זה, אכן היה זה מחזה מרטיט.

אך מכל ההוויות שנדהמו למראה פרץ הריפוי העל-אנושי הבלתי צפוי הזה, ישוע נדהם יותר מכולם. ברגע בו תשומת הלב והאהדה האנושיות שלו התמקדו במראה הסבל והחולי שנפרש לפניו, הוא שכח את אזהרותיו של 'מכוון המחשבה האישיותי' שלו ביחס לעובדה שבתנאים ובנסיבות מסוימים לא ניתן להגביל את אלמנט הזמן של זכויות הבורא של 'בן בורא'. ישוע ביקש לראות ברפואתם של בני התמותה הסובלים הללו, אם זה

לא עמד בסתירה לרצון 'אביו'. 'מכוונן המחשבה האישיותי' של ישוע פסק מיד שפעולה שכזו של אנרגיית יצירה אינה מנוגדת לרצונו של 'אב פרדיס', והודות להחלטה שכזו – לאחר שישוע הביע רצונו שהריפוי יתרחש – הפעולה היצירתית הייתה. מה שמבקש 'בן בורא' ורוצה 'אביו' הינו. בשארית חייו הארציים של ישוע על-פני האדמה, לא התרחשה שוב פעולת ריפוי המונית שכזו.

כפי שניתן היה לצפות, למרחקים יצא שמעו של הריפוי לעת שקיעה בבית ציידה שבכפר נחום, והתפשט ברחבי הגליל, ביהודה ומעבר להם. שוב נייערו פחדיו של הורדוס, והוא שלח משקיפים שידווחו על עבודתו ותורתו של ישוע. הוא ביקש לוודא האם היה הנגר לשעבר מנצרת או שמא יוחנן המטביל שקם לתחייה.

בעיקר בשל הדגמה בלתי מתוכננת זו של ריפוי פיזי, מאותו יום ואילך ובמשך שארית הקריירה שלו על-פני האדמה הפך ישוע לרופא ממש כשם שהיה מטיפ. הוא אכן המשיך ללמד, אך עבודתו האישית הוקדשה בעיקר לסעד החולים והמדוכאים, ואילו שליחיו עסקו בעיקר בהטפה בציבור ובהטבלת מאמינים.

אולם רוב אלה שנהנו מריפוי על-טבעי או יצירתי זה, בהדגמה שאירעה עם שקיעת החמה, לא נהנו מתועלת רוחנית נמשכת ממופע חסד יצא-דופן זה. רק מתי מעט נבנו כתוצאה מסעד פיזי זה, אך מלכות הרוח לא התחזקה בלבבות האנשים בעקבות פרץ מדהים זה של ריפוי יצירתי נעדר-זמן.

פלאי הריפוי שנלוו מעת לעת למשימתו של ישוע על-פני האדמה לא היו חלק מתכניתו לבשורת המלכות. הם היו פועל יוצא נלווה לנוכחותה בארץ של הוויה אלוהית בעלת זכויות בריאה כמעט בלתי-מוגבלות אשר ניחנה גם בשילוב של רחמים אלוהיים ואהדה אנושית שלא היו כדוגמתם. אך הנסים הללו, כפי שכוננו, גרמו לישוע לצרות רבות, בשל פרסום שעורר דעות קדומות והעובדה שיצא לו שם רע, בו לא רצה.

4. הערב למחרת

כל הערב שלאחר מופע כביר זה של ריפוי, שטף ההמון העולו את בית זבדיה ושליחיו של ישוע היו אחוזים בהתלהבות רגשית מן הדרגה הגבוהה ביותר. מנקודת המבט האנושית, זה היה קרוב לוודאי הגדול שבימים הגדולים של הזמן שבילו לצד ישוע. תקוותם עלתה לגבהים של ציפייה בטוחה, גבהים אליהם לא הגיעה לפני כן או לאחר כן. רק ימים ספורים לפני כן, כשהיו על גבול השומרון, אמר להם ישוע כי הגיעה השעה להכריז על המלכות בעוצמה, וכעת חזו עיניהם במה שהם הניחו הוא קיומה של אותה ההבטחה. אם מפגן מדהים זה של כוח ריפוי היה רק ההתחלה, הם נלהבו למחשבה על מה שעתיד לבוא. כל הספקות שנותרו בהם בנוגע לאלוהיותו של ישוע נמוגו כלא היו. הם היו פשוט שיכורים מאושר המקסם המרטיט שאחז בהם.

אך כאשר חיפשו את ישוע, לא יכלו למצאו. 'המאסטר' הודאג מאוד ממה שאירע. הגברים, הנשים והטף שנרפאו ממגוון החוליים המתינו עד מאוחר בערב, וקיוו לחזרתו של ישוע על-מנת להודות לו. ככל שנקפו השעות והוא המשיך להתבודד, השליחים לא יכלו להבין את התנהגותו של 'המאסטר'; אילו לא נעדר הייתה שמחתם מלאה. אך כאשר שב ישוע אליהם, והשעה מאוחרת, כמעט כל מי שנרפא במאורע הריפוי כבר שב לביתו. ישוע סרב לקבל את ברכותיהם של השניים עשר ואת הערצתם של האחרים שהמתינו לו ורק אמר: "שימחו, אך לא על כך שאבי חזק דיו לרפא את הגוף, אלא על כך שחזק דיו להציל את הנשמה. הבה וננוח, כי מחר נשוב לעסוק בעסקי 'האב'."

שוב התאכזבו השניים עשר, התבלבלו, והלכו לישון כשצער ממלא את ליבם; למעט התאומים, רק מעטים מהם ישנו באותו הלילה. מיד כשסיים 'המאסטר' לשמח את נשמתם ולמלא את לבבות שליחיו באושר, נדמה כי אץ למוטט את תקוותיהם ולרסק את היסודות עליהם נבנו האומץ וההתלהבות שלהם. הדייגים הנבוכים הללו התבוננו איש בעיני רעהו וכולם כאחד חשבו: "אינני יכול להבינו. מה פשר כל אלה?"

5. מוקדם בבוקר יום ראשון

גם ישוע לא ישן הרבה באותו ליל שבת. הוא הבין שהעולם מלא במצוקות פיזיות ובקשיים חומריים, והוא הגה בסכנה הגדולה – ההכרח להקדיש כמות כה גדולה מזמנו לטיפול בחולים ובמדוכאים, עד כי בשל הסעד לחומר תופרע או תשובש משימת כינון מלכות הרוח בלב האדם. בשל מחשבה זו, ודומות לה שרחשו בדעתו האנושית של ישוע באותו הלילה, הוא קם באותו יום ראשון הרבה לפני עלות השחר ויצא לבדו לאחד המקומות בהם אהב להתייחד עם 'האב'. נושא תפילתו לש ישוע באותו הבוקר היה חכמה ושיקול דעת. הוא ביקש את אלה על-מנת שלא יתאפשר לתחושות האהדה האנושית לחבור לרחמים האלוהיים ולגרור לו, אל מול הצער האנושי, להקדיש את כל זמנו לסעד פיזי ולזנוח את עבודת הרוח. אף כי לא ביקש לזנוח לגמרי את סעד החולים, הוא ידע שעליו לעסוק גם בעבודה החשובה יותר של הלימוד הרוחני וההכשרה הדתית.

פעמים רבות עלה ישוע להתפלל בגבעות משום שלא היו בנמצא חדרים פרטיים בו יוכל להתמסר באופן אישי.

פטרס לא הצליח לישון באותו הלילה; וכך, מוקדם מאוד ומעט לאחר שישוע יצא לתפילה, הוא העיר את יעקב ויוחנן והשלוחה יצאו למצוא את 'המאסטר'. לאחר יותר משעה מצאו את ישוע וביקשו ללמוד ממנו מדוע התנהג בצורה כה מוזרה. הם ביקשו ללמוד מדוע נדמה כי הוטרד כל כך ממחזה הריפוי הרוחני הכביר, הגם שכל האנשים וגם השליחים כל כך שמחו לקראתו.

במשך למעלה מארבע שעות ניסה ישוע להסביר לשלושת השליחים הללו את אשר אירע. הוא לימד אותם אודות אשר התרחש והסביר את הסכנה

במופעים הללו. הוא גילה להם את הסיבה בשלה יצא להתפלל. הוא ביקש להבהיר להם בפשטות מדוע מלכות 'האב' לא יכולה להיבנות על נסים, על נפלאות ועל ריפוי הגוף. אך הם לא הצליחו להבין את שלימד.

ובינתיים, מוקדם בבוקר יום ראשון החלו להתקבץ סביב לבית זבדיה נשמות חולות וסקרנים. הם תבעו לראות את ישוע. אנדראס והשליחים היו כה נבוכים, עד שבעת ששמעון הקנאי שוחח עם הנאספים, הלכו אנדראס וכמה מחבריו למצוא את ישוע. כאשר מצא אנדראס את ישוע בחברת השלושה, אמר: "מאסטר", מדוע תעזוב אותנו לבד עם ההמונים? ראה, כולם מבקשים אותך; מעולם לא ביקשו כה רבים לשמוע את דבריך. אפילו כעת הבית מוקף באלה שנקבצו מקרוב ומרחוק בשל הכוח שבעשייה שלך. האם לא תחזור עמנו לסעוד אותם?"

וכאשר שמע זאת ישוע, ענה: "אנדראס, האם לא לימדתי אותך, כמו גם את האחרים, כי משימתי על-פני האדמה הינה להכריז על מלכות שמים? מדוע זה תבקשו ממני לסטות ממלאכתי זו על-מנת לספק את רצון הסקרנים ומבקשי הנסים והנפלאות? האם לא שהינו במחיצת אנשים אלה כל החודשים הללו, והאם נהרו בהמוניהם לשמוע את בשורות המלכות הטובות? מדוע הם צרים עלינו כעת? האם לא דווקא בשל ריפוי הגוף הפיזי, ולא בשל קבלתה של אמת רוחנית או גאולת הנשמה? כאשר אנשים נמשכים אלינו בשל תופעות יוצאות-דופן, רבים מהם לא באים לבקש אמת או גאולה אלא דווקא מזור לחולי הפיזי וגאולה מקשיי החומר."

"בכל הזמן הזה הייתי בכפר-נחום, בבית הכנסת ועל החוף, והכרזתי על בשורות המלכות הטובות לכל מי שאוזניים לו לשמוע ולב לקבל את האמת. אין זה רצון 'האב' שאחזור עמכם ואספק את סקרנות הנאספים, ובכך אזניח את הרוחני לטובת הסעד של הפיזי. הסמכתי אתכם להטיף לבשורה ולסעוד את החולים, אך ראוי שאני עצמי לא אזניח את מלאכת הלימוד לטובת מלאכת הריפוי. לא אנדראס, לא אשוב עמכם. לך ואמור לאנשים להאמין במה שלימדתי אותם ולשמוח בחירותם של בני האל, והכינו את עצמכם ליציאה אל ערי הגליל האחרות, שם כבר הוכשרה הקרקע להטפה על בשורות המלכות הטובות. זו הסיבה בשלה באתי אני מן 'האב'. לכו, אם כן, התכוננו לצאת מיד ואני אמתין לכם כאן עד שתשובו."

וכשסיים ישוע את דבריו, חזרו אנדראס וחבריו השליחים לבית זבדיה, פיזרו את ההמונים שנקבצו והתכוננו בזריזות לצאת לדרך כמצוות ישוע. וכך, ביום ראשון, ה-18 בינואר שנת 28 לספירה, יצאו ישוע והשליחים למסע ההטפה הפומבי והפתוח הראשון בערי הגליל. במסע הטפה זה בשרו את בשורת המלכות בערים רבות, אך בנצרת לא ביקרו.

באחר הצהריים של אותו יום ראשון, מעט לאחר שיצאו ישוע ושליחיו לעבר רימון, באו אחיו, יעקב ויהודה, לבקרו בבית זבדיה. בערך באותו צהרי היום בא יהודה ליעקב והתעקש שיבקרו את ישוע. אך ישוע כבר יצא לדרכו עד שנעתר יעקב להתלוות ליהודה.

השליחים לא רצו לנטוש את העניין הרב שניעור בכפר נחום. פטרוס חישב שניתן היה להטביל ולהכניס למלכות כמעט אלף מאמינים. ישוע הקשיב לדבריהם בסבלנות, אך לא הסכים לשוב. לזמן מה השתררה דממה, ואז קרא תומאס לחבריו השליחים ואמר: "נלך! כך ציווה 'המאסטר'. גם אם איננו יכולים להבין את מלוא המסתורין של מלכות השמים, בדבר אחד אנו יכולים להיות בטוחים: אנו הולכים אחר מורה שלא מבקש לעצמו תהילה." והם יצאו באי-רצון לבשר את הבשורות הטובות בערי הגליל.

הספר של אורנטיה

מסמך 146

מסע ההטפה הראשון בגליל

מסע ההטפה הפומבי הראשון בגליל החל ביום ראשון ה-18 בינואר, שנת 28 לספירה, נמשך כחודשיים עם חזרתם לכפר נחום ב-17 במרץ. במסע זה הטיפו ישוע ושניים עשר השליחים והטבילו מאמינים, וסייעו בעדם תלמידיו לשעבר של יוחנן במסעם דרך רימון, יודפת, רמה, זבולון, עירון, גוש חלב, כורזין, מדון, כנא, נין ועין-דור. הם שהו ולימדו בערים הללו, ואילו בעיירות קטנות יותר הם הטיפו לבשורה בעת שעברו בדרכם.

הייתה זו הפעם הראשונה בה התיר ישוע לעמיתיו להטיף ללא כל מגבלות. במסגרת מסע זה הוא הזהיר אותם רק שלוש פעמים; הוא הזהיר אותם לשמור מרחק מנצרת ולהיות דיסקרטיים בעת שעברו בכפר נחום ובטבריה. השליחים הפיקו הנאה רבה מן העובדה שסוף סוף הותר להם להטיף ללא מגבלות, והם התמסרו ברצינות ובשמחה גדולה למלאכת הטפת הבשורה, סעד החולים והטבלת המאמינים.

1. מטיפים ברימון

העיר הקטנה רימון הוקדשה בעבר לפולחן אל האוויר הבבלי בָּמָן. תושבי רימון עדיין האמינו בהרבה מן האמונות הבבליות המוקדמות ובאלה המאוחרות יותר, של זרטוסטרא; ומשום כך, הקדישו ישוע והעשרים וארבעה חלק ניכר מזמנם על-מנת להבהיר בפשטות מהו ההבדל בין האמונות הישנות הללו לבין בשורת המלכות. כאן נשא פטרוס את אחת מדרשותיו הגדולות של ראשית דרכו, בנושא "אהרון ועגל הזהב."

אף כי רבים מאזרחיה של רימון הפכו למאמינים בתורתו של ישוע, בשנים שלאחר מכן הם הקשו רבות על אחיהם. קשה לאדם להפוך במשך תקופת חיים קצרה אחת את הסגידה לטבע לסגידה מלאה של אידאל רוחני.

רבים מן הרעיונות הבבלים והפרסיים אודות האור והחושך, הטוב והרע והזמן והנצח שולבו מאוחר יותר לתוך מה שמכונה הנצרות, ואלה הפכו את התורה הנוצרית לקבילה יותר בעיני עמי המזרח הקרוב. בדומה לכך, האופן בו שילב פילון מאוחר יותר לתוך התיאולוגיה העברית הרבה מן הרעיונות האפלטוניים אודות הרוח האידאלית או התבניות הבלתי-נראות של כל מה שחומרי ונראה, הפך את התורה הנוצרית של פאולוס לקבילה יותר בעיני היוונים במערב.

ברימון שמע לראשונה אדם בשם טוֹדָאן על בשורת המלכות, ולאחר מכן נשא אותה למסופוטמיה והרחק מעבר לה. הוא היה בין הראשונים לבשר את הבשורות הטובות לאלה שחיו מעבר לנהר הפרת.

2. ביודפת

אף כי פשוטי העם ביודפת האזינו בשמחה לישוע ושליחיו, ורבים קיבלו את בשורת המלכות, הדרשה שנשא ישוע באזני העשרים וארבעה בערב השני לשהותם בעיירה קטנה זו היא המייחדת את השליחות ביודפת. נתנאל היה שרוי בבלבול ביחס להנחיה שקיבל אודות התפילה, הכרת התודה והסגידה, ובתשובה לשאלתו דיבר ישוע באריכות אודות אלה. אם נסכם את הנאמר במונחים של היום, ניתן להציג דרשה זו באופן שמדגיש את הנקודות הבאות:

1. הבחירה המודעת והמתמדת בעוול בלב האדם מחסלת בהדרגה את קשר התפילה של נשמת האדם למעגלי התקשורת הרוחניים שבין אדם ל'בוראו'. מטבע הדברים, האל שומע את בקשת ילדו, אך כאשר לב האדם מתעקש במתכוון לדבוק בעוול, ההתייחסות האישית בין הילד שבארץ ל'אביו' שבשמים הולכת ואובדת.

2. בעיני אלוהויות פרדיס, התפילה שאינה עומדת בקנה אחד עם חוקי האל הידועים והמבוססים כמוה כתועבה. אם האדם איננו מקשיב לדבר האלים לבריאתם באמצעות חוקי הרוח, הדעת והחומר, עצם הזלזול המכוון והמודע של היצור הוא זה אשר אוטם את אוזני אישיות הרוח לשמע בקשתו האישית של בן תמותה סורר ופורע חוק זה. ישוע צייטט באוזני שליחיו מדברי הנביא זכריה: "וְיִמָּאֲנוּ לְהַקְשִׁיב, וְיִתְּנוּ כְתֵף סִרְרָת; וְאֶזְנֵיהֶם, הִכְבִּידוּ מִשְׁמֹעַ. לָבָם שָׁמוּ שְׁמִיר, מִשְׁמֹעַ אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה צְבָאוֹת בְּרוּחוֹ, בְּיַד, הַנְּבִיאִים הָרָאשִׁימִים; וַיְהִי קֶצֶף גָּדוֹל, מֵאֵת יְהוָה צְבָאוֹת. וַיְהִי כְאֲשֶׁר קָרָא, וְלֹא שָׁמְעוּ." ואז צייטט ישוע את דבר החכם שאמר: "המסב אוזנו משמוע תורת האל, תפילתו כתועבה."

3. באמצעות פתיחת הצד האנושי של ערוץ התקשורת בין האל לאדם, מאפשרים בני התמותה את זמינותו המידית של שטף הסעד האלוהי הרציף עבור היצורים שבעולמות. כאשר האדם מקשיב לרוח האל אשר דוברת בלבו, באותו זמן ממש האל שומע את תפילת האדם, וזהו חלק בלתי-נפרד מאותה התנסות. אפילו מחילת החטאים מתרחשת ממש באותה הצורה. 'האב' שבשמים סלח לכם אפילו לפני שחשבתם לבקש זאת ממנו, אך המחילה אינה זמינה כחלק מן התנסותכם הדתית האישית עד אשר אתם תסלחו לרעיתכם. לאמתו של דבר, עצם המחילה של האל איננו מותנית בכך שתסלחו לרעיתכם, אך למעשה היא אכן מותנית כאמור. ביטוי לעובדה זו, לקשר בין המחילה האנושית לזו האלוהית, ניתן בתפילה אותה לימד ישוע את השליחים.

4. ביקום קיים חוק צדק בסיסי אותו לא יוכלו הרחמים לעקוף. יצור אנוכי לגמרי בעולמות החלל והזמן לא יוכל ליהנות מתהילת פרדים הבלתי-אנוכית. אפילו אהבתו האינסופית של האל לא תוכל לכפות את גאולת הנצח על יצור בן תמותה אשר איננו רוצה להיגאל. לרחמים טווח רחב של פעולה, אך אחרי ככלות הכול קיימים ציוויים של צדק אשר אפילו אהבה מהולה ברחמים לא תוכל לבטל. שוב ציטט ישוע מכתבי הקודש העבריים: "יַעֲן קִרְאתִי, וְתִמְאַנִּי; נְטִיתִי יָדִי, וְאֵין מִקְשִׁיב. וְתִפְרְעוּ כָּל עֲצָתִי וְתִוְכַחְתִּי לֹא אֶבְיַתְם, וּמִשּׁוּם כֵּךְ, כֹּאֲשֶׁר הִתְמַרְדַּתֶּם, לִבְטַח תִּקְרְאוּנִי וְלֹא אֶעֱנֶה. וְנִזְנַחְתֶּם אֶת דֶּרֶךְ הַחַיִּים, לִבְטַח תִּבְקְשׁוּנִי בַּעַת צָרָה וְלֹא תִמְצְאוּנִי."

5. ראוי למקבלים חסד לגמול בחסד; אל תִשְׁפֹּטוּ לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִשְׁפֹּטוּ. אתם תשפטו באופן בו תשפטו. הרחמים לא יוכלו לבטל לגמרי את ההוגנות ביקום. בסופו של דבר, תתברר האמת: "הַאֱוֹטִם אֶזְנֵנוּ מִזְעָקָת דָּל גַּם הוּא יִקְרָא, וְלֹא יַעֲנֶה." כנותה של תפילה היא המבטיחה כי תִעָנֶה; החכמה שבבקשה ומידת תאימותה ליקום הן הקובעות את הזמן, את האופן ואת השיעור בה תענה. אף כי ילדים עשויים להפיק הנאה מרובה מבקשותיהם המגוחכות, אב חכם איננו נענה לכל תפילותיהם המטופשות של ילדיו הבורים, הבלתי מנוסים.

6. כאשר תקדישו עצמכם לגמרי לעשיית רצון 'האב' שבשמים, כל בקשותיכם תִעֲנֶינָה מיד משום שתהיינה מתואמות לגמרי לרצון 'האב', ורצון 'האב' תמיד מתממש ברחבי יקומו העצום. מה שמבקש בן אמת ורוצה 'האב' האינסופי הינו. תפילה שכזו לא תוכל להיוותר ללא מענה, ושום תפילה אחרת לא תוכל להיענות במלואה.

7. זעקתו של הצדיק היא מעשה האמונה של ילד האל אשר פותחת את שערי מצבור הטוב, האמת והחסד של האל; מתנות אשר ממתינות זה מכבר לבקשתו ולשימושיו של האיש של הבן. התפילה איננה משנה את גישת האל כלפי האדם, אלא משנה את גישתו של האדם כלפי 'האב' הבלתי-משתנה. מה שפותח את הדרך לאוון האלוהית הינו המניע לתפילה, ולא מעמדו החברתי, הכלכלי או הדתי של אדם כלפי חוץ.

8. לא ניתן להשתמש בתפילה על-מנת להתחמק מפעולת הזמן או להתעלות מעל למגבלות המרחב. תפילה איננה טכניקה המיועדת להאדרת העצמי או לרכישת יתרון על הזולת. נשמה אנוכית לגמרי לא תוכל לשאת תפילה, במלוא המובן של המילה. אמר ישוע: "הַתְּעַנֵּג עַל יְהוָה, וְיִתֵּן לָךְ מִשְׁאֲלֹת לִבְךָ." "גוֹל עַל יְהוָה דְּרָכָךְ; בְּטַח עָלֶיךָ, וְהוּא יַעֲשֶׂה." "כִּי יַצִּיל אֶבְרִיּוֹן מִשּׁוֹנֵעַ, וְעַנִּי וְאֵין עֹזֵר לוֹ."

"מן 'האב' באתי; משום כך, אם אי פעם תתלבטו במה שראוי לכם לבקש מן 'האב', שאלו בשמי ואני אציג את בקשתכם בהתאם לצרכים והשאיפות האמתיים שלכם, ובהתאם לרצון 'אבי'." הישמרו מפני הסכנה הגדולה של תפילה אנוכית, המרוכזת בעצמי. הימנעו מלהתפלל יתר על המידה עבור עצמכם; התפללו יותר למען התקדמותם הרוחנית של רעיתכם. הימנעו מתפילה חומרנית; התפללו מן הרוח ולמען שפע מתנות רוח.

10. עת תתפללו למען החולים והמדוכאים, אל תצפו לכך שהבקשה תחליף את הסעד האוהב והנבון של אותם חולים. התפללו למען משפחותיכם, חברים ורעיתכם, אך במיוחד התפללו למען מקלליכם, ובקשו באהבה למען רודפיכם. "אך לא אומר לכם מתי לשאת תפילה. רק הרוח השוכנת בקרבכם היא זו אשר תניע אתכם לשאת בתפילה בקשה אשר מבטאת את היחס הפנימי שלכם 'לאבי' הרוחות."

11. רבים מתפללים בעת צרה. זהו נוהג מטעה ונעדר מחשבה. אכן, טוב תעשו אם תתפללו כשהצרות מתרחשות, אך אפילו כאשר נשמתכם בטוב ראוי תדברו כדבר בן אל 'אביו'. את בקשות האמת תמיד בקשו בסתר. אל תתנו לאחרים להאזין לתפילותיכם האישיות. תפילות הודיה ראוי לשאת בציבור, אך תפילת הנשמה הינה עניין אישי. רק צורת תפילה אחת מתאימה לכל בני האל, והיא: "אף-על-פי-כן, רצונך ייעשה."

12. ראוי לו, למאמין בבשורה זו, להתפלל בכנות למען התרחבותה של מלכות שמים. יותר מכל התפילות שבתורת העברים, הוא שיבח את בקשתו של סופר תהילים: "לֵב טְהוֹר, כְּפָא לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נָכוֹן, סִדָּשׁ בְּקִרְבִּי. גַּם עֲבָדָךְ, נִזְקֵר בְּךָם בְּשִׁמְרָם, עֲקֵב רַב." ישוע האריך בתיאור היחס בין התפילה לדיבור הפוגעני והבלתי-מתחשב, וציטט: "שִׁיתָה יְהוָה, שְׁמֶרָה לִפִּי; נִצְרָה, עַל דֵּל שְׁפָתַי." "אֲכַל הַלֶּשֶׁן", אמר ישוע, "רק מעטים יוכלו לִכְבֹּשָׁה, אך הרוח שבפנים תוכל להתמיר איבר פרוע זה לכדי קול של נועם וסובלנות, קול של סעד וחמלה."

13. ישוע לימד שתפילה להכוונה אלוהית בנתיב החיים הארצי חשובה פחות מן הבקשה לדעת את רצון 'האב'. למעשה, מדובר בתפילה לחכמה אלוהית. ישוע מעולם לא לימד שניתן להשיג ידע אנושי או יכולות מיוחדות באמצעות תפילה. אך הוא לימד שהתפילה תורמת להתרחבות ביכולתו של אדם לקבל את נוכחותה של הרוח האלוהית. כאשר לימד ישוע את עמיתיו להתפלל ברוח ובאמת, הוא הסביר כי כוונתו לתפילה כנה, בהתאם למידת ההארה של האדם, לתפילה בלב שלם, ולתפילה נבונה, כנה ונחושה.

14. ישוע הזהיר את חסידיו לבל יחשבו כי תפילה יעילה יותר אם היא כוללת חזרות מיופייפות או ניסוחים רהוטים או אם נלווה לה צום, סיגוף או קורבן. אך הוא האיץ במאמיניו להשתמש בתפילה כאמצעי להתעלות להוקרת תודה וממנה לסגידה אמתית. ישוע הצטער על כך שאך מעט מרוח

הוקרת התודה נמצאה בתפילותיהם ובסגידתם של מאמיניו. וכעת ציטט מכתבי הקודש, ואמר: "טוב להודות ליהוה ולשיר לשם 'עליון', להכיר בכל בוקר בטובו ובכל ערב בנאמנותו, כי שִׁמְחָתִי יְהוָה בְּפִעֲלָהּ. הודו על הפל כי זה רָצוֹן אֱלֹהִים."

15. ואז אמר ישוע: "אַל תִּדְאָגוּ לִצְרִיכֵיכֶם יֵתֵר עַל הַמִּידָה. אֵל תִּדְאָגוּ לְבַעֲיֹת קִיּוּמְכֶם הָאֲרִצִּי, כִּי אִם בְּתַפְלָה וּבְתַחֲנוּנִים וְעַם תּוֹדָה תִּבְאֲנָה מִשְׁאֲלוֹתֵיכֶם לְכָל דָּבָר לִפְנֵי 'אֲבִיכֶם' שֶׁבַשְׁמַיִם." ואז ציטט מכתבי הקודש: "אֵהָלָה שֵׁם אֱלֹהִים בְּשִׁיר וּבְאֲגָדָלְנִי בְּתוֹדָה. וְתִטֵּב לִיהוָה, מִשׁוֹר וּמִפָּר מִקֶּרֶן מִפְּרִיס."

16. ישוע לימד את חסידיו כי לאחר שנשא תפילה 'לאב', עליהם להישאר לזמן מה בדממה של קבלה ולהעניק לרוח השוכנת הזדמנות טובה יותר לדבר לנשמה המאזינה. רוח 'האב' מיטיבה לשוחח עם דעת האדם כאשר זו מצויה במצב של סגידה. אנו סוגדים לאל בסיוע הרוח השוכנת והודות לסעד האמת שמאיר את דעת האדם. הסגידה, כך לימד ישוע, גורמת לסוגד להידמות יותר ויותר לנשוא הסגידה. סגידה הינה התנסות מתמירה, הודות לה מתקרב בהדרגה הסופי לנוכחותו של האינסופי, ולבסוף משיג אותה.

ישוע סיפר לשליחיו אמתות רבות נוספות אודות התייחדות האדם עם האל, אך מעטים מהם יכלו להבינן עד תומן.

3. העצירה ברמה

ברמה קיים ישוע את הדיון הזכור עם פילוסוף יווני זקן אשר לימד כי המדע והפילוסופיה מספקים את כל הדרוש לאדם בהתנסותו האנושית. ישוע הקשיב בסבלנות ובאהדה למורה היווני, הסכים עם רבות מן האמתות שציין, אך הצביע על העובדה שבכל דבריו ביחס להתנסות האנושית הוא לא התייחס לשאלות "מנין, מדוע ולאן", והוסיף: "אנחנו מתחילים מן הנקודה בה עצרת. דת הינה אותה התגלות לנשמת האדם אשר מתייחסת למציאויות הרוח אותן לא תוכל הדעת לבדה לגלות או להבין במלואן. ניתן לגלות את עובדות החיים במאמץ אינטלקטואלי, אך בשורת המלכות פורשת את אמתות ההווה. אתה דברת על צללים חומריים של אמת; האם תיאות להקשיב כעת, ואגולל לפניך את מציאויות הרוח והנצח אשר מטילות צללים ברי חלוף אלה, של עובדות הקיום האנושי?" במשך יותר משעה לימד ישוע את היווני את האמתות הגואלות של בשורת המלכות. הפילוסוף הזקן היה פתוח לגישתו של 'המאסטר', ומכיוון שלבו היה כנה אימץ במהרה את הבשורה הגואלת.

השליחים נִטְרְדוּ מעט בשל הפתיחות שבה הסכים ישוע לרבות מהצעותיו של היווני, אך לאחר מכן אמר להם ישוע בפרטיות: "ילדי, אך תתפלאו על כך שהפגנתי סובלנות כלפי הפילוסופיה של היווני. וודאות פנימית אמתית איננה חוששת מניתוח חיצוני, והאמת איננה מתרעמת על ביקורת פְּנָה. לעולם אל תשכחו שחוסר סובלנות הינה המסכה שמכסה על הספקות שמכרסמים באדם בסתר בנוגע לאמתות אמונותיו שלו עצמו. אדם הבטוח לחלוטין באמת בה הוא מאמין בלב שלם לעולם לא ייטרד מגישת שכנו. אומץ הינו בטחון הכנות המלאה בנוגע לאמונות עליהן הצהיר אדם. אנשים כנים אינם חוששים מבחינה ביקורתית של אמונותיהם האמתיות ושל האידאליים הנעלים שלהם."

בערב השני לשהותם ברמה, שאל תומאס את ישוע את השאלה הבאה: "'מאסטר', כיצד יוכל מאמין חדש בתורתך לדעת באמת, להיות לגמרי בטוח באמת של בשורת המלכות?"

אמר אז ישוע לתומאס: "הבטוחה שלך בכניסה למשפחת המלכות של 'האב', ובכך שיחד עם ילדי המלכות תשרוד לנצח, היא אך ורק עניין של התנסות אישית – של אמונה בדבר האמת. ביטחון רוחני שקול להתנסות הדתית האישית שלכם במציאויות הנצח של האמת האלוהית ומעבר לכך שקול להבנתכם האינטליגנטית את מציאויות האמת ועוד אמונתכם הרוחנית פחות ספקותיכם הכנים.

"מטבע הדברים, מקבל הבן את חיי 'האב'. מכיוון שניחתם ברוחו החיה של 'האב', אתם בני האל. אתם שורדים בחיי עולם החומר של הגוף משום שאתם מזדהים עם רוחו החיה של 'האב', מתת חיי הנצח. אכן, רבים חיו כך לפני שבאתי מעם 'האב', ורבים אחרים קיבלו רוח זו משום שהאמינו לדברי; אך אני מכריז כי לאחר שאשוב 'לאב', הוא ישלח את רוחו ללבבות כל בני האדם.

"אף כי לא תוכלו לצפות בפעולתה של הרוח האלוהית בדעתכם, המידה בה תאהבו את רעיכם מהווה דרך פרקטית לגלות עד כמה מסרתם את השליטה בכוחות הנשמה להנחייתה ולהוראתה של רוח 'האב' שבשמים השוכנת בכם. רוח זו של 'האב' חולקת את אהבת 'האב', וככל שתשלוט באדם כך תוביל אותו בבטחה אל הסגידה האלוהית ולהתייחסות אוהבת לזולת. בהתחלה, אתם מאמינים שאתם בני האל כי מה שלימדתי אתכם גרם לכם להיות מודעים יותר להנחייתה הפנימית של רוח 'האב' השוכנת; אך בקרוב תשטוף 'רוח האמת' כל בשר, וזו תשכון בינות לאנשים ותלמד את כולם, ממש כשם שאני חי היום ביניכם ומדבר אליכם דברים של אמת. 'רוח אמת' זו, אשר דוברת בשם מתת הרוח של נשמותיכם, תסייע לכם לדעת שאתם בניו של האל. היא אף תעיד, יחד עם נוכחותו השוכנת של 'האב', רוחכם אשר אז תשכון בכל בני האדם כפי שכעת שוכנת רק בחלקם, ותאמר לכם כי אתם אכן בניו של האל.

"כל ילד אשר פועל על-פי הנחייתה של רוח זו יידע לבסוף את רצון האל, וזה אשר נכנע לרצון 'אבי' לנצח יחיה. הדרך מן החיים הארציים למעמד של נצח לא הובהרה לכם, אך דרך זו קיימת כעת ותמיד הייתה, ואני באתי על-מנת להחיות ולחדש אותה. כל הבא בשערי מלכות כבר רכש חיי נצח – לעולם לא יאבד. אך אתם תיטיבו להבין הרבה מן הדברים הללו לאחר שאשוב 'לאב' ותוכלו להתבונן בחוויות ההווה במבט לאחר."

כל אשר שמעו מילות ברכה אלה שמחו עד מאוד. היחס של המסורת היהודית לגאולת הצדיקים היה מבלבל ולא וודאי, וחסידיו של ישוע נייעורו

והתמלאו בהשראה לשמע מילים בטוחות וחיוניות של הבטחה לגאולת נצח של המאמינים באמת.

השליחים המשיכו להטיף ולהטביל מאמינים וגם דבקו במסורת של ביקור מבית לבית, של ניחום המדוכאים ושל סעד החולים. ארגון השליחים התרחב – כל אחד משליחיו של ישוע נעזר באחד משליחיו של יוחנן; אבנר חבר לאנדראס; והם המשיכו כך עד לביקורם הבא בירושלים, בפסח שלאחר מכן.

ההנחיה המיוחדת שהעניק ישוע בעת ששהו בחבל זבולון נגעה בעיקר לחובות ההדדיות במלכות וכללה שיעורים שנועדו להבהיר את ההבדלים בין ההתנסות הדתית האישית לבין החובות הדתיות שבחברה. הייתה זו אחת הפעמים הבודדות בהן דן 'המאסטר' בהיבטיה החברתיים של הדת. במשך כל חייו הארציים, העניק ישוע לחסידיו הנחיה מעטה בלבד בנוגע לחברות הדת.

תושבי חבל זבולון היו מעורבים מבחינה גזעית, לא יהודים ולא גויים, ועל-אף ששמעו אודות ריפוי החולים בכפר נחום רק מעטים מהם באמת האמינו בישוע.

4. הבשורה בעירון

גם בעירון היה בית כנסת, כמו גם בערי יהודה והגליל, ואפילו באלה הקטנות יותר. בראשית תקופת עבודתו, נהג ישוע נהג לשאת דברים בבתי הכנסת הללו ביום השבת. לעיתים היה נושא דברים בזמן תפילת הבוקר, ולעיתים קרובות היו פטרוס או או אחד מן השליחים האחרים מלמדים ומטיפים בשעות אחר הצהריים. לעיתים קרובות נהגו ישוע והשליחים ללמד ולהטיף במסגרת התכנסויות הערב של אמצע השבוע בבית הכנסת. אף כי בקרב מנהיגי הדת בירושלים הלכה וגברה ההתנגדות כלפי ישוע, לא הייתה להם שליטה ישירה על המתרחש בבתי הכנסת שמחוצה לה. רק בשלבים מאוחרים יותר של עבודתו הציבורית הצליחו ליצור התנגדות נרחבת כלפי ישוע ולסגור בפניו כמעט לגמרי את האפשרות ללמד בבתי הכנסת. בעת הזו היו כל בתי הכנסת בגליל וביהודה פתוחים בפניו.

באותם הימים, התקיימה בעירון פעילות כריייה ענפה, ומכיוון שישוע מעולם לא נטל חלק בחיי הכורים בזמן שהותו בעירון בילה את מרבית זמנו במכרות. בזמן שהשליחים ביקרו בבתיים והטיפו בציבור עבד ישוע במכרות עם הפועלים שמתחת לקרקע. שמו של ישוע כמרפא הגיע אפילו לכפר נידח זה, וחולים רבים בקשו ממנו מזור. רבים מאוד נהנו מסעד הריפוי שחלק. אך בשום מקרה, למעט זה של המצורע, לא ביצע 'המאסטר' את מה שמכונה נס של ריפוי.

בשעות אחר הצהריים המאוחרות של היום השלישי לשהותם בעירון, בזמן שישוע חזר מן המכרות, הוא עבר במקרה בסמטת צד צרה בדרכו למעונו. כשהתקרב לפחון המזוהם של מצורע אחד, העז זה, אשר שמע על כוחותיו כמרפא, לפנות אליו בעת שחלף לפני דלתו, כרע ברכ לפניו ואמר: "אדוני, ברצונך, תוכל לנקותיני. שמעתי את דברי מוריך ואם אתנקה, אבוא בשערי המלכות." המצורע דיבר כך משום שבקרב היהודים נאסר על המצורעים להתפלל בציבור ואפילו לא להיכנס בשערי בית הכנסת. אדם זה אכן האמין שלא יוכל לבוא בשערי המלכות אלא אם ימצא מזור לצרעת. כאשר ראה אותו ישוע בחוליו ושמע אותו נאחז באמונה, נכמר לבו האנושי ודעתו האלוהית נמלאה בחמלה. כשנשא אליו מבט, נפל האיש על פניו בסגידה. אז הושיט 'המאסטר' את ידו, נגע בו ואמר: "כך אעשה – התנקה." והוא נרפא מיד; לא עוד אחזה בו הצרעת.

כאשר הרים ישוע את האדם על רגליו, התריע בפניו: "אל תספר לאיש על הריפוי, המשך בחייך בשקט ולך לכוהנים על-מנת להקריב את קורבנות הטהרה עליהם ציווה משה כעדות למזור שבא עליך." אך האדם לא עשה כמצוות ישוע, אלא החל לפרסם ברבים וברחבי העיר שישוע ריפא אותו מצרעת, ומכיוון שכל הכפר הכיר אותו ראו האנשים בבירור שכך היה. הוא לא הציג עצמו בפני הכוהנים, כמצוות ישוע. כתוצאה מכך שהפיץ את החדשות אודות הריפוי של ישוע ברבים, צבאו ההמונים החולים על 'המאסטר' עד כי למחרת נאלץ לקום עם שחר ולעזוב את העיר. אף כי לא נכנס שוב לעיר, בילה ישוע יומיים נוספים בסביבותיה, בסמוך למכרות, והמשיך ללמד מאמינים מקרב הכורים אודות בשורת המלכות.

ריפוי המצורע הייתה הפעם הראשונה שביצע ישוע במתכוון ובמכוון מה שמכונה נס. זה היה מקרה אמתי של צרעת.

מעירון עברו לגוש חלב, שם בילו יומיים בהטפה לבשורה. משם יצאו לכורזין, בה בילו שבוע בהטפה לבשורות הטובות; אך בכורזין לא הצליחו לגרום לרבים להאמין במלכות. מכל המקומות בהם לימד ישוע, זה היה המקום בו המסר נדחה באופן הגורף ביותר. מרבית השליחים התייאשו מן המסע לכורזין, ואנדראס ואבנר התקשו לחזק את לב עמיתיהם. משם, תוך שהם חולפים בשקט דרך כפר נחום, הלכו לכפר בשם מְדוֹן, בו הצליחו מעט יותר. רוב השליחים היו בדעה שהכישלון שלהם בערים בהן ביקרו לאחרונה נבע מן העובדה שישוע התעקש על כך שיימנעו מלהתייחס אליו כאל מרפא. הם כל כך קיוו שירפא עוד מצורע אחד, או יפגין באופן כזה או אחר את כוחותיו וימשיך את תשומת לבם של האנשים! אך 'המאסטר' לא נכנע להפצרותיהם.

5. בחזרה לכנא

קבוצת השליחים התעודדה מאוד כאשר הכריז ישוע, "מחר נצא לכנא." הם ידעו ששם יזכו לקבלת פנים אוהדת, משום שישוע היה מאוד מוכר בה. הם הצליחו במלאכת הכנסת אנשים בשערי המלכות, כאשר ביום השלישי לשהותם הגיע לכנא אחד מאזרחיה המכובדים של כפר נחום, טיטוס, אדם שהאמין חלקית ואשר בנו חלה והיה במצב קריטי. הוא שמע שישוע היה בכנא ומיהר לראותו. המאמינים בכפר נחום חשבו שישוע יכול לרפא כל

כאשר מצא האציל את ישוע בכנא, הוא ביקש ממנו למהר לכפר נחום ולרפא את בנו החולה. בעת שהשליחים עצרו את נשימתם בציפייה דרוכה, התבונן ישוע באב הנער החולה ואמר: "עד מתי אדרש לסבול זאת מכם? עוצמת האל שוכנת בקרבכם ואתם מסרבים להאמין אלא למראה נסים ונפלאות." אך האציל המשיך להפציר בישוע ואמר: "אדוני, אני מאמין, אך בוא בטרם ימות ילדי, כי כשעזבתי אותו הוא היה על סף מוות." לאחר שישוע הרכין את ראשו לרגע אחד שקט של מדיטציה, הוא אמר לפתע, "שוב לביתך; בנך יחיה." טיטוס האמין לדברי ישוע ומיהר חזרה לכפר נחום. בעודו חוזר, יצאו משרתיו לפגוש אותו ואמרו, "שמח, כי בנך מרגיש יותר טוב – הוא חי." אז שאל אותם טיטוס מתי החל מצבו של הנער להשתפר ומשרתיו ענו: "אתמול, בערך בשעה שבע החל החום לרדת," והאב נזכר שזו הייתה בערך השעה בה אמר ישוע "בנך יחיה." מאותו יום ואילך האמין טיטוס בלב שלם, וכך גם כל משפחתו. בנו הפך לפעיל גדול עבור המלכות ולאחר מכן הקריב את חייו יחד עם אלה שסבלו ברומא. אף כי משפחתו וחבריו של טיטוס, כמו גם השליחים עצמם, סברו שמדובר בנס, לא כך היה. לפחות לא היה זה נס ריפוי פיזי. היה זה מקרה פשוט של ידיעה מראש על אופן פעולתם של חוקי הטבע, ידע בו השתמש ישוע תכופות לאחר הטבלתו שלו עצמו.

שוב נאלץ ישוע להתרחק מכנא בשל תשומת הלב שמשך האירוע השני מסוג זה באותו הכפר. אנשי הכפר זכרו את המים והיין, וכעת משסברו שריפא את בן האציל ממרחקים, הם באו אליו הביאו אליו את החולים והסובלים אך גם שלחו שליחים וביקשו כי ירפא חולים ממרחק. כאשר ראה שוע שכל הכפרים שבסביבה נייערו, אמר, "בוא גלך לג'ין."

6. ג'ין ובן האלמנה

האנשים הללו האמינו בסימנים; היה זה דור שוחר נסים ונפלאות. בימים הללו, תושבי מרכז ודרום הגליל כבר החשיבו את ישוע ואת סעדו האישי כמעשי פלא. עשרות ומאות חולים שסבלו מהפרעות עצביות או רגשיות באו במחיצת ישוע ושבּו לביתם ולחבריהם תוך שהם מכריזים כי נרפאו מידי. האנשים הפשוטים הללו, הבורים, התייחסו למקרי הריפוי המנטליים הללו כאל ניסים פיזיים, נסים של ריפוי.

כאשר ביקש ישוע לעזוב את כנא וללכת לג'ין, הלכו בעקבותיו המוני מאמינים וסקרנים רבים. הם ביקשו לחזות בנסים ובנפלאות, ובסופו של דבר הם לא התאכזבו. כשהתקרבו ישוע ושליחיו לשערי העיר, הם נתקלו בשיירת לווייה שנשאה את בנה היחיד של אחת מאלמנות ג'ין לבית הקברות הסמוך. הייתה זו אישה מאוד מכובדת וכמחצית מאנשי הכפר הלכו אחר אלונקת המתים של הילד, אשר נחשב למת. כאשר הגיעה שיירת הלווייה לישוע וחסידיו, זיהו האלמנה וחבריה את 'המאסטר' והפצירו בו שישב איתו מן המתים. הציפייה לנס הייתה כה עזה עד כי הם חשבו שישוע יכול לרפא כל מחלה וודאי יכול גם להשיב מן המתים. ישוע, שעמד במצב לא נוח, צעד קדימה, הרים את מכסה האלונקה ובחן את הנער. הוא גילה שהנער לא היה מת וזיהה את הטרגדיה שנוכחותו יכולה למנוע; וכך, בעודו פונה אל האם, אמר: "אל תבכי. בנך איננו מת; הוא ישן. הוא יחזור אליך." ואז, אחז את הנער בידו ואמר: "התעורר וקום." והנער, אשר נחשב למת, אז התיישב והחל לדבר. ישוע שלח אותם לביתם.

ישוע ניסה להרגיע את ההמון ולשווא ניסה להסביר שהנער לא באמת מת, ושהוא לא השיב אותו מן המתים, אך לשווא. היסטריה של התרגשות מן הדרג הגבוה ביותר אחזה בהמונים שעקבו אחריו, ובכל תושבי הכפר ג'ין. רבים נתקפו אימה, אחרים בפניקה ואחרים השתטחו והחלו להתפלל וליילל על חטאיהם. ההמון התפזר הרבה לאחר רדת הליל. כמובן, שלמרות התעקשותו של ישוע שהנער לא היה מת, כולם התעקשו שמדובר בנס, ואפילו בכך שחזר מן המתים. אף כי ישוע סיפר להם שהנער היה פשוט שרוי בשינה עמוקה, הם הסבירו שזו הדרך שלו לספר על הדברים והפנו את תשומת הלב לכך שתמיד נטה להצטנע ולהסתיר את הנסים שחולל.

וכך נפוצו החדשות לגבי העובדה שישוע הקים את בן האלמנה לתחייה ברחבי הגליל ויהודה, ורבים מאלה ששמעו זאת האמינו בכך. ישוע מעולם לא הצליח לגרום לשליחיו להבין לגמרי כי בן האלמנה באמת לא היה מת כאשר ציווה עליו להתעורר ולקום. הוא אך הצליח לשכנע אותם מספיק ולמנוע מהם מלכלול את האירוע ברשומותיהם. למעט לוקס, אשר רשם את האירוע כפי שסופר לו. שוב צבאו על ישוע הרופא והוא נאלץ לעזוב למחרת לעין דור.

7. בעין-דור

בעין דור נחלץ ישוע למשך ימים מספר מההמונים שצבאו עליו וביקשו ריפוי פיזי. בזמן ששהו שם, סיפר 'המאסטר' את הסיפור על המלך שאול והמכשפה מעין דור. ישוע הסביר בפשטות לשליחיו כי האמצעיונים המורדים, שלעתים קרובות התחזו לכאורה לרוחות המתים, יובאו בקרוב תחת שליטה ושוב לא יוכלו לעולל את הדברים המוזרים הללו. הוא אמר לחסידיו כי לאחר שובו 'לאב', ולאחר שרוחם תשטוף כל בשר, הוויות רוחניות-למחצה אלה – אשר כונו רוחות טמאות – לא תוכלנה עוד להדביק בני תמותה טיפשים ורעים.

ישוע המשיך והסביר לשליחיו שרוחות בני האדם המתים לעולם לא חוזרות לעולם ממנו באו על-מנת לתקשר עם חבריהן החיים. רק בחלוף עידן שלם יתאפשר לרוחו המתקדמת של בן תמותה לשוב לכדור הארץ, רק במקרים מיוחדים וכחלק מן הממשל הרוחני של הפלנטה.

לאחר מנוחה בת יומיים, אמר ישוע לשליחיו: "נצא מחר לכפר נחום ונשעה בה עד שיירגעו הרוחות בסביבה. בבית הם כבר כנראה נרגעו מעט מכל ההתרגשות הזו."

הספר של אורנטיה

מסמך 147

ביקור הביניים בירושלים

ישוע והשליחים הגיעו לכפר נחום ביום רביעי, ה-17 במרץ, ובילו שבועיים במטה בבית ציידה בטרם יצאו בדרכם לירושלים. במשך השבועיים הללו, לימדו השליחים את התושבים על החוף בעוד ישוע בילה הרבה מזמנו בגפו, בגבעות, עסוק בעסקי 'אביו'. במשך הזמן הזה ערך ישוע שני ביקורים סודיים בטבריה, אליהם נלוו יעקב ויוחנן זבדיה, שם נפגשו עם מאמינים ולימדו אותם אודות בשורת המלכות.

רבים מבני ביתו של הורדוס האמינו בישוע ונטלו חלק במפגשים הללו. השפעתם של מאמינים אלה, אשר היו חלק ממשפחתו הרשמית של הורדוס, תרמה רבות להפחתה עוינותו של השליט כלפי ישוע. המאמינים הטבריינים הסבירו להורדוס בפירוט כי "המלכות" אליה הטיף ישוע הינה רוחנית מטבעה ולא פוליטית. הורדוס אכן האמין לדברי אותם מאמינים ולכן לא הרשה לעצמו להיטרד יתר על המידה מן הדיווחים שנפוצו אודות הלימוד והריפוי בהם עסק ישוע. הוא כלל לא התנגד לעבודתו של ישוע כמרפא או כמורה דתי. אך למרות גישתם החיובית של הרבה מיועציו של הורדוס ואפילו של הורדוס עצמו, בין כפיפו נמצאה קבוצה שהושפעה מאוד ממנהיגי הדת בירושלים ונותרה ביריבות מרה עם ישוע והשליחים ומאוחר יותר, פעלה קבוצה זו רבות להצרת צעדיהם בציבור. הסכנה הגדולה ביותר לישוע נמצאה במנהיגי הדת של ירושלים, ולא בהורדוס. זו הייתה הסיבה בשלה בילו ישוע והשליחים זמן ממושך כל כך בגליל ולא בירושלים או ביהודה ובצעו שם מרבית עבודת ההטפה הציבורית.

1. משרת הקנטוריון

ביום בו התכוננו לצאת לסעודת הפסח בירושלים, בא מגנוס, הקנטוריון, או המפקד של המשמר הרומי אשר הוצב בכפר נחום אל ראשי בית הכנסת ואמר: "המשרת היקר לי חלה ונוטה למות. האם תוכלו, אפוא, ללכת לישוע ולהפציר בו בשמי לרפא את משרתי?" המפקד הרומי נהג כך משום שסבר שלמנהיגי היהודים תהייה השפעה גדולה יותר על ישוע. הלכו הזקנים לישוע ואמר הדובר בשמם: "המורה, אנו מפצירים בך לגשת לכפר נחום ולהציל את משרתו היקר של הקנטוריון הרומי, אדם הראוי ליחסך בשל אהבתו לעמנו – הוא אפילו זה שבנה את בית הכנסת שבו דברת אתה פעמים רבות."

שמע ישוע את דבריהם ואמר: "אלך עמכם." הלכו יחדיו אל בית הקנטוריון ולפני שנכנסו לחצרו שלח החיל הרומי את חבריו לקבל את פניו של ישוע, והנחה אותם לומר: "בי אדני אל נא תסרח כי נקלתי מאִשֶׁר תבוא קִצְלִי קוֹרְתִי. וּבְעֵבֹר זֹאת גַּם אֶת עֲצָמֵי לֹא חֲשַׁבְתִּי רְאוּי לְבֹא אֵלֶיךָ אֶךְ דָּבָר נָא דָּבָר וְיִרְפָּא נַעְרִי. כִּי גַם אֲנִכִּי אִישׁ נָתַן תַּחַת הַמְּמִשְׁלָה וְנִשׁ תַּחַת הַמְּמִשְׁלָה יְדִי אֲנִשִּׁי צָבָא וְאֶמְרָתִי לָזֶה לֵךְ וְהִלָּךְ וְלָזֶה בֹּא וְכָא וְלַעֲבָדִי עֲשֵׂה זֹאת וְעֲשֵׂה."

כאשר שמע ישוע מילים אלה, נפנה ואמר שליחים ולאח שגלו להם: "אני מלא פליאה על אמונתו של הגוי. אמן, אמן אומר לכם גם כִּישְׁרָאֵל לֹא מְצִאתִי אֲמוּנָה גְדוּלָה כְּזֹאת." נפנה ישוע מן הבית ואמר, "נלכה מכאן." חבריו של הקנטוריון נכנסו לתוך הבית ואמרו למגנוס את שאמר ישוע. ומאותה השעה החל המשרת להחלים ובהדרגה שב לבריאות מלאה.

אך מעולם לא ידענו את אשר אירע באותו המקרה. זה פשוט מה שנרשם, ואיש מבין אלה שגלו לישוע לא ידע אם הוויות בלתי נראות סעדו וריפאו את משרתו של הקנטוריון, אם לאו. כל אשר אנו יודעים הוא כי המשרת החלים לגמרי.

2. המסע לירושלים

מוקדם בבוקר יום שלישי, ה-20 במרץ, יצאו ישוע וקבוצת השליחים בדרכם לחגיגות הפסח בירושלים, כשהם עולים דרך בקעת הירדן. הם הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום שישי, ה-2 באפריל, והתמקמו כהרגלם בבית עניא. בעוברים דרך יריחו, הם עצרו למנוחה בזמן שיהודה הפקיד סכום כסף מן הקופה המשותפת בבנק של חבר המשפחה. הייתה זו הפעם הראשונה שיהודה החזיק בכסף עודף, ופיקדון זה נותר למשמורת עד אשר הם חלפו שוב ביריחו בדרכם האחרונה לירושלים, מעט לפני משפטו ומותו של ישוע.

המסע לירושלים עבר ללא כל אירועים מיוחדים, אך בטרם הספיקו להתמקם בבית עניא כל אלה שביקשו מזור לגופם החולה, נחמה לדעתם הטורדה וגאולה לנשמה נקבצו ובאו מקרוב ומרחוק, והיו רבים כל כך עד אשר לישוע לא התאפשר כלל לנוח. משום כך, הקימו את אוהליהם בגת שמנים, 'והמאסטר' היה עושה את דרכו הלך ושוב מבית עניא לגת שמנים על-מנת להימנע מן ההמונים שצבאו עליו ברציפות. משלחת השליחים

שהתה בירושלים שלושה שבועות, אך ישוע אסר עליהם להטיף בפומבי והם עסקו אך ורק בלימוד פרטני ובעבודה אישית.

הם חגגו את הפסח בשקט בבית עניא. הייתה זו הפעם הראשונה שישוע והשניים עשר סעדו סעודת פסח נטולת דמים. שליחיו של יוחנן לא סעדו עם ישוע ושליחיו; הם חגגו את סעודת הפסח עם אבנר ועם רבים מראשוני מאמיניו של יוחנן. היה זה חג הספח השני שעשה ישוע עם שליחיו בירושלים.

כאשר שבו ישוע ושניים עשר לכפר נחום, לא הצטרפו אליהם שליחיו של יוחנן. הם נותרו באזור ירושלים תחת הנחייתו של אבנר ועבור בשט להרחבתה של המלכות בעוד ישוע והשניים עשר חזרו לעבודה בגליל. העשרים וארבעה לא נפגשו שוב עד לזמן קצר לפני שהוסמכו ונשלחו שבעים האוונגליסטים. אך שתי הקבוצות שתפו פעולה, ועל אף המחלוקות ששררו ביניהן, נותרו ביחסים טובים.

3. לצד הברכה בבית חסדא

בשעות אחר הצהריים של השבת השנייה לשהותם בירושלים, בזמן 'שהמאסטר' והשליחים התכוננו לקחת חלק בתפילות במקדש, אמר יוחנן לישוע, "בוא איתי ואראה לך משהו." יוחנן הוביל את ישוע דרך אחד משעריה של ירושלים אל בריכת מים שכונתה בית חסדא. סביב לבריכה היה מבנה בן חמש מרפסות, ותחתן התקבצה קבוצה גדולה של אנשים סובלים שביקשו מזון לכאביהם. היה זה מעיין מים חמים שמימיו, האדמדם למראה, היו מעת לעת מבעבעים בשל הצטברות גזים במערות התת-קרקעיות שמתחת לבריכה. האמונה הייתה כי בעבוע מחזורי זה מושפע מכוחות על-טבעיים והאמונה הרווחת הייתה שהאדם הראשון שנכנס לבריכה לאחר הבעבוע ירפא מכל תחלואיו.

השליחים היו מעט חסרי מנוחה תחת המגבלות שהשית עליהם ישוע, ויוחנן, הצעיר מבניהם, היה חסר מנוחה מכולם תחת מגבלה זו. הוא הביא את ישוע לבריכה מתוך תקווה שרחמי 'המאסטר' יכמרו למראה החולים המקובצים, הוא יחולל נס של ריפוי וירושלים כולה תופה בתדהמה ומיד תאמין לבשורת המלכות. אמר יוחנן לישוע: "מאסטר", ראה את כל האנשים הסובלים; האם לא נוכל לעשות עבורם דבר?" ענה לו ישוע: "יוחנן, מדוע זה תפתה אותי לסור מן הדרך שבחרתי? מדוע תמשיך לבקש להחליף את מלאכת ההטפה לבשורת אמת הנצח במלאכת הנסים והנפלאות וריפוי החולים? בני, אף כי לא אעשה כבקשתך, קבץ נא את כל החולים והסובלים ואנחם אותם במילות נחמת נצח ושמחה."

אמר ישוע לאלה שהתקבצו: "רבים מכם חולים ומדוכאים משום שחיייתם שנים רבות באופן שגוי. אחדים מכם סובלים מתאונות הזמן, אחרים כתוצאה משגיאות אבותיהם, ואילו כמה מכם נאבקים במכשולים שמציבים התנאים הבלתי מושלמים של הקיום בר החלופ. אך 'אבי' ואני עובדים על-מנת לשפר את מצבכם בכדור הארץ ובמיוחד על-מנת להבטיח את מעמדכם בנצח. איש מאתנו לא יוכל להשפיע הרבה על הקשיים בחיים אלא אם זהו רצון 'האב' שבשמים. אחרי ככלות הכול, כולנו מצווים לעשות את רצון 'הנצח'. אילו הייתם מתרפאים מכל תחלואי הגוף הייתם וודאי מתפלאים, אך פלא גדול מזה הוא העובדה שתטהרו מכל תחלואי הרוח ומחלות המוסר. כולכם ילדיו של האל; אתם ילדיו של 'האב' שבשמים. אף כי נדמה שאזיקי הזמן פוגעים בכם, אל הנצח אוהב אתכם. וכאשר יגיע יום הדין, אל תחששו, כי ימצא לכם לא רק צדק אלא רחמים בשפע. אמן, אמן, אומר לכם: כל השומע את בשורת המלכות ומאמין בכך שהוא בנו של האל יזכה לחיי נצח; כבר כעת עוברים המאמינים מדין וממוות לאור ולחיים. קרבה ובאה השעה שגם השוכנים מתחת למצבות ישמעו את קול התחייה מן המתים."

רבים מן המאזינים האמינו לבשורת המלכות. כמה מן החולים זכו להשראה רבה ולתחייה רוחנית שהובילה אותם להכריז שנרפאו גם מתחלואי הגוף.

אדם אחד, אשר שנים רבות היה מדוכא וסבל עד מאוד מדעתו הטרודה, שמח לשמע דברי ישוע, ואף כי הייתה זו שבת, הרים את כסאו והלך מיד לביתו. אדם חולה זה המתין שנים רבות למישהו שיעזור לו; הוא נפל קורבן לתחושת חוסר האונים העצמית שלו עד שמעולם לא חשב על כך שעל-מנת להחלים הוא פשוט צריך לעזור לעצמו – וזה בדיוק מה שעשה כאשר קם והלך לביתו.

אמר אז ישוע ליוחנן: "בוא נלך לפני שראשי הכוהנים והסופרים יבואו וייעלבו מכך שדיברנו מילים של חיים לחולים הללו." הם שבו למקדש והצטרפו לחבריהם, משם יצאו כולם לבלות את הלילה בבית עניא. אולם יוחנן מעולם לא סיפר לשליחים האחרים אודות הביקור שלו ושל ישוע בבריכת בית חסדא באותה השבת אחר הצהריים.

4. חוק החיים

בערב אותה השבת עצמה, בבית עניא, בעוד ישוע, השניים עשר וקבוצת מאמינים התקבצו סביב למדורה בגנו של אלעזר, שאל נתנאל את ישוע את השאלה הבאה: "'מאסטר', אף כי לימדת אותנו את הגרסה החיובית של חוק החיים הנושן, והנחית אותנו לנהוג באחרים כפי שנרצה שיהגו בנו, אני לא מצליח להבין לגמרי כיצד נוכל לציית תמיד לזו ההנחיה. אתן כדוגמה אדם אחוז זימה אשר מתבונן ברשעות בזוגתו למעשה הזימה. כיצד נוכל ללמד שאדם רשע כזה צריך לנהוג באחרים כפי שהם נוהגים בו?"

כאשר שמע ישוע את שאלתו של נתנאל, קפץ על רגליו, הצביע על השליח ואמר: "נתנאל, נתנאל! מה עולה לך במחשבות? האם לא קיבלת את השיעור כמי שנולד מן הרוח? האם לא תאזין לאמת כאיש חכם, כבעל הבנה רוחנית? כשהתרעתי בכם לנהוג באחרים כפי שהייתם רוצים שיהגו בכם, התכוונתי לאנשים בעלי אידאלים גבוהים, לא לאלה שינסו לעוות את מה שלימדתי כדי לקבל אישור לתמוך ברוע."

כאשר סיים 'המאסטר' את דבריו, עמד נתנאל ואמר: "אבל, 'מאסטר', אל תחשוב שאני תומך בפירוש כזה של הכלל. שאלתי את השאלה משום שאני משער שרבים אחרים עלולים להבין שלא כראוי את הציווי, וקיוויתי שתוכל להרחיב את הנחיתך ביחס לנושאים הללו." לאחר שהתיישב נתנאל, המשיך ישוע בדבריו: "יודע אני היטב, נתנאל, שאתה לא מעלה על דעתך לתמוך ברוע, אך אני מאוכזב מכך שלעיתים תכופות אינך מצליח לפרש את השיעורים הפשוטים שלי באופן רוחני, שיעורים שאני חייב ללמד בשפת בני האדם, ובאופן בו נוהג לדבר. הבה ואלמד אתכם אודות רמות המשמעות השונות אשר נלוות לחוק חיים זה, לציווי 'ואהבת לרעך כמוך':

1. רמת הגוף. פירוש אנוכי ומתא זימה שכזה מודגם היטב במקרה שתיארת בשאלתך.

2. רמת הרגשות. רמה זו מצויה שלב אחד מעל לרמת הגוף, ומעידה על כך שאהדה ורחמים מעצימים את הפירוש שנותן האדם לחוק חיים זה.

3. רמת הדעת. כאן נכנסים לפעולה ההיגיון ותבונת הניסיון. שיקול הדעת מכתוב כי ראוי לפרש חוק חיים זה בהתאם לאידאליזם הגבוה ביותר שמבטאת באצילות ההערכה העצמית העמוקה.

4. רמת אהבה-של-אחוה. ברמה גבוהה יותר זו מצויה רמת ההקדשה הזולתנית שמקדיש עצמו אדם לרווחת רעיו. זה מישור גבוה יותר של שירות לחברה שנעשה בלב שלם ונובע מן המודעות ההולכת וגדלה לאבהותו של האל, וההכרה באחוות האדם שנובעת ממנה, וכאן נוכל למצוא פירוש חדש ויפה הרבה יותר לחוק חיים בסיסי זה.

5. הרמה המוסרית. ואז, כאשר תגיעו באמת לרמות פירוש פילוסופית אמתית, כאשר תבינו את הנכונות ואת חוסר הנכונות של הדברים, כאשר תבינו את טיבן הנצחי של מערכות היחסים האנושיות, תתחילו להתייחס לסוגיית פירוש זו כפי היה מפרש ומתייחס לבעיות ההסתגלות האישיות שלכם בחיים אדם אידאליסטי, חכם, חסר פניות, ובעל מחשבה גבוהה.

6. הרמה הרוחנית. לבסוף, אנו מגיעים לרמה הגבוהה מכולן, לתובנת הרוח ולפירוש הרוחני, אשר גורם לנו לזהות בחוק חיים זה את הציווי האלוהי לנהוג בכל בני האדם באופן בו אנו סבורים שהאל היה נוהג בם. זהו האידאל האוניברסלי של מערכות היחסים האנושיות. וזו גישתכם ביחס לכל בעיה שתעלה בעת שתשתוקקו יותר מכל לעשות תמיד את רצון 'האב'. רצוני, אפוא, שתנהגו בכל אדם כפי שאתם יודעים שהייתי אני נוהג כלפיו בנסיבות דומות."

שום דבר ממה שאמר ישוע לשליחים עד לאותו רגע לא דהים יותר. הם המשיכו לשוחח בדבריו של 'המאסטר' הרבה לאחר שהוא עצמו פרש. ואף כי נתנאל התאושש לאיטו מההרגשה שישוע לא הבין את רוח השאלה ששאל, האחרים היו אסירי תודה שחברם, השליח הפילוסופי, העז לשאול שאלה מעוררת מחשבה שכזו.

5. הביקור אצל שמעון הפרושי

אף כי שמעון לא נמנה על חברי הסנהדרין היהודית, הוא היה פרושי ירושלמי רב השפעה. הוא האמין למחצה, ואף כי ניתן לבקרו על כך לחומרה, הוא העז להזמין את ישוע ואת עוזריו האישיים, פטרוס, יעקוב ויוחנן, לסעוד עמו בחברותא בביתו. במשך זמן רב צפה שמעון 'במאסטר', התרשם עד מאוד מתורתו ויותר מכך מאישיותו.

הפרושים האמידים נתנו צדקה, ולא היססו לעשות כן בציבור. לעתים אף היו תוקעים בחצוצרה לפני שנתנו צדקה לקבצן זה או אחר. כאשר הזמינו הפרושים אורחים רמי מעלה לסעוד עמם, הם נהגו להשאיר את דלתות הבית פתוחות ולאפשר לקבצני רחוב להיכנס, לעמוד ליד הקיר מאחורי כורסאות האורחים וליהנות משאריות הארוחה שהשליכו אליהם האורחים.

בין אלה שנכנסו מן הרחוב באותו הערב, בביתו של שמעון, הייתה אישה ידועה לשמצה אשר החלה לאחרונה להאמין בבשורת המלכות הטובות. אישה זו הייתה ידועה ברחבי ירושלים כולה כמי שבעבר ניהלה בית בושת אקסקלוסיבי שהיה ממוקם בסמוך לחצר הגויים במקדש. לאחר שקיבלה על עצמה את תורתו של ישוע, סגרה את בית העסק הנקלה ושכנעה את מרבית העובדות לקבל את הבשורה ולשנות את דרכיהן; אף-על-פי-כן, הפרושים עדיין נידו אותה והיא חויבה ללכת בשיער פזור - סימן היכר לזונה. אישה בלתי ידועה זו הביאה עמה בקבוקון של משחת גוף מבושמת, נעמדה מאחורי ישוע והחלה למשוך את רגליו בזמן הסעודה, לבכות לרגליו דמעות של הכרת תודה ולנגב אותן בשיער ראשה. כאשר סיימה למשוך את רגליו, המשיכה לבכות ולנשק את רגליו.

שמעון, אשר ראה כל אלה, חשב לעצמו: "אם אכן היה אדם זה נביא, היה רואה מי היא ומהי אישה זו אשר נוגעת בו; היה יודע שידועה היא לשמצה בחטאיה." ישוע, אשר ידע את שחלף במוחו של שמעון, דיבר אליו ואמר: "שמעון, ברצוני לומר לך דבר מה." ענה שמעון: "דבר, המורה." אז אמר ישוע: "מלווה כספים עשיר הלווה לשניים. אחד מהם היה חייב לו חמש מאות דנריוס והאחר היה חייב לו חמישים. מכיוון שאיש מהם לא יכול היה לשלם, הוא מחל לשניהם על חובם. מה אתה חושב, שמעון, מי מהם אהב אותו יותר?" ענה שמעון, "אני חושב שזה שמחל לו על חוב גדול יותר." ענה לו ישוע, "היטב אמרת," הצביע אל האישה והמשיך: "שמעון, התבונן היטב באישה זו. נכנסתי לביתך כאורח מוזמן, אך לא הצעתי לי מים לרחוץ את רגלי. אישה אסירת תודה זו רחצה את רגלי בדמעות וניגבה אותם בשערות ראשה. אתה לא נישקת אותי לשלום, אך אישה זו, מאז שנכנסה, לא הפסיקה לנשק את רגלי. אתה לא טרחת למשוך את ראשי בשמן, אך היא משחה את רגלי במשחות יקרות. ומה פשר כל אלה? פשוט

שחטאיה נסלחו לה וזה גרם לה לאהוב הרבה. לעיתים, אלה שמקבלים אך מחילה מעטה אוהבים רק מעט. "בעודו פונה לאחור לאישה, הוא נטל את ידה, הרים אותה ואמר: "אכן, התחרטת על חטאיך והם נמחלו. אל תתייאשי מן היחס הבלתי מתחשב של חבריך; לך ושמחי בשמחת ובקירות מלכות שמים."

שמעון וחבריו לסעודה נדהמו עוד יותר לשמע מילים אלה והחלו להתלחש בינם לבין עצמם, "מיהו זה אשר מעז לסלוח על חטאים?" וכאשר שמע אותם ישוע מתלחשים, הוא נפנה לשלוח את האישה לדרכה ואמר, "לך לשלום, אישה; אמונתך היא שהצילה אותך."

בעת שקמו ישוע וחבריו לעזוב, הוא נפנה לשמעון ואמר: "אני יודע את לבך, שמעון, איך אתה נקרע בין אמונה לספק, איך הפחד והגאווה מסיטים אותך; אך אני נושא תפילה שאתה תבחר באור ותחוה במעמדך שלך בחיים את אותן תמורות עצומות של דעת ורוח אשר בשורת מלכות השמים כבר חוללה בלבה של האורחת הבלתי רצויה והבלתי מוזמנת שלך. ואני מכריז בפניכם כי 'האב' פתח את שערי מלכות השמים בפני כל אלה שיבקשו להיכנס באמונה, ושם אדם או קבוצה לא יוכלו לסגור אותם, אף לא בפני הפשוטה שבנשמות או הגדול שבחטאים שבארץ, אם אלה יבקשו בתמימות להיכנס." ישוע, יחד עם פטרוס, יעקב ויוחנן נפרדו מן המארח והצטרפו לשאר השליחים במחנה שבגן של גת שמנים.

באותו הערב נשא ישוע בפני השליחים דברים ביחס לערכו היחסי של המעמד ביחס לאל ולהתקדמות בהרקעה הנצחית לפרדיס. דברים אלה נזכרו לזמן רב. אמר ישוע: "ילדי, אם אכן קיים קשר חי ואמתי בין הילד 'לאב', וודאי הוא שהילד יתקדם בהתמדה אל עבר האידיאלים של 'האב'. אכן, בתחילה תהיה התקדמות הילד איטית ויחד עם זה בטוחה. לא מהירות התקדמותכם היא החשובה, אלא וודאותה. מה שתשיגו בפועל איננו חשוב כמו העובדה שאתם מתקדמים בכיוון האל. מה שאתם הופכים להיות מדי יום ביומו חשוב עד לאין שיעור יותר ממה שאתם היום.

"אישה זו, שעברה תמורה ושחלק מכם ראה היום בביתו של שמעון, מצויה כעת ברמה נמוכה הרבה יותר מזו של שמעון וחבריו הטובים; אך בעוד הפרושים הללו עסוקים בהתקדמות כוזבת, משלים עצמם ונעים במעגלים חסרי משמעות של טקסים ותפילות, אישה זו באמת ובתמים יצאה למסע הארוך ורב המאורעות של החיפוש אחר האל, ואת הנתיב שלה אל עבר השמים לא חוסמים הגאווה הרוחנית והסיפוק העצמי המוסרי. מבחינה אנושית, האישה רחוקה הרבה יותר מן האל משמעון, אך הנשמה שלה מצויה במגמת התקדמות; היא בדרכה אל עבר מטרת הנצח. באישה זו טמונות כיום אפשרויות רוחניות כבירות לעתיד. חלק מכם אינם מצויים כיום בפועל ברמות גבוהות של נשמה ורוח, אך אתם מתקדמים אל האל מדי יום במעלה הדרך החיה, דרך האמונה. בכל אחת ואחד מכם טמונות אפשרויות כבירות לעתיד. מוטב להיות בעלי אמונה קטנה אך חיה וצומחת מאשר בעלי אינטלקט כביר, עמוס בחכמת עולם מתה ונעדר אמונה רוחנית."

יחד עם זאת, ישוע הזהיר את שליחיו מפני טיפשותו של ילד האל אשר מתיימר לנצל את אהבת 'האב'. הוא הכריז 'שהאב' שבשמים איננו הורה רפה או נרפה, איננו הורה שסובל בטיפשות את מעשי הילד ולעולם לא יקל בחטא או יסלח לחוסר האחריות. הוא הזהיר את מאזיניו לבל יפרשו את תיאוריו אודות 'האב' ויחשבו כי האל דומה לאותם הורים לא-חכמים, הורים סלחנים יתר על המידה אשר נמנים על הפוחזים שבארץ שתורמים להידרדרותם המוסרית של ילדיהם המפוזרים, ואשר בכך וודאי תורמים ישירות לפשעי ילדיהם ולהידרדרותם. אמר ישוע: "אבי לא יסבול ולא יתמוך במעשי ובמנהגי ילדיו שמובילים להרס עצמי ומחסלים כל סיכוי לצמיחה מוסרית והתקדמות רוחנית. בעיני האל, כל מנהגי החטא הללו הינם כתועבה."

בטרם עזבו ישוע ושליחיו בדרכם חזרה לכפר נחום, ישוע השתתף בסעודות ובפגישות פרטיות-למחצה רבות אחרות, הן עם אנשי המעמדות הגבוהים והן עם הנמוכים, הן עם עשירי ירושלים והן עם ענייה. ואכן, רבים מהם הפכו למאמינים בבשורת המלכות והוטבלו לאחר מכן בידי אבנר ועמיתיו, אשר נותרו מאחור והמשיכו לקדם את ענייני המלכות בירושלים וסביבותיה.

6. שבים לכפר נחום

בשבוע האחרון של אפריל, יצאו ישוע והשניים עשר מן המטה בבית ענאי, שלידי ירושלים, ועשו את דרכם חזרה לכפר נחום דרך יריחו ועמק הירדן.

הכוהנים הראשיים ומנהיגי הדת של היהודים נפגשו בסתר פעמים רבות על-מנת להחליט כיצד לנהוג בישוע. כולם הסכימו שנדרש לעצור אותו מלהמשיך ללמד, אך לא הצליחו להסכים כיצד. הם קיוו שהרשויות האזרחיות ייפטרו ממנו כפי שהורדוס נפטר מיוחנן, אך גילו שהממונים הרומים לא הוטרדו מן האופן בו התנהל ישוע. ולכן, בפגישה שנערכה יום לפני שעזב ישוע לכפר נחום הוחלט שהוא ייעצר באשמה דתית ויועמד לדין בפני הסנהדרין. משום כך, הוסמכה קבוצה סודית בת ששה מרגלים לעקוב אחר ישוע, לצפות במעשיו ולהאזין לדבריו, והתבקשה לשוב לירושלים ולדווח על כל אלה לאחר שיאספו די ראיות לכך שעבר על החוק וחילל את הקודש. ששת היהודים הללו הצטרפו ביריחו לחבורת השליחים, בת כשלושים החברים, הסתפחה למשפחת חסידי ישוע בתואנה שביקשו להפוך לתלמידים ונצמדו לקבוצה עד לתחילת מסע ההטפה השני שלה בגליל; או אז שבו שלושה מהם לירושלים לעל-מנת לדווח לכוהנים הראשיים ולסנהדרין.

פטרוס הטיף באוזני ההמונים שהתקבצו במעבר הירדן, ולמחרת עלו במעלה הנהר לעבר חמתן. הם ביקשו להמשיך ישר לכפר נחום, אך בשל ההמון שהתקבץ נותרו שם והטיפו, לימוד והטבילו במשך שלושה ימים. הם לא המשיכו בדרכם הביתה עד לבוקר יום השבת, הראשון במאי. המרגלים מירושלים היו בטוחים שהנה נמצאה האשמה הראשונה כנגד ישוע – חילול שבת – משום שלכאורה התכוון לצאת לדרך בשבת. אך הם נועדו לאכזבה, משום שממש לפני היציאה קרא ישוע לאנדראס והנחה אותו באוזני כולם לצעוד רק כאלף מטרים, המרחק שעל-פי הנוהג המותר

אך המרגלים לא נדרשו להמתין הרבה להזדמנות להאשים את ישוע ועמיתיו בחילול שבת. עת חלפה החבורה בדרך צרה, אשר משני צדדיה התנודדו שיבולי החיטה בשלים כמטחוי יד, הושיטו כמה מן השליחים הרעבים את ידיהם, קטפו את הגרעינים ואכלו מהם. ההולכים בדרך נהגו לקטוף גרעיני חיטה למאכל בדרכם, ולכן לא בכך כל דופי. אך המרגלים נתפשו למעשה כאמתלה לתקוף את ישוע. כאשר ראו את אנדראס ממולל את החיטה בידו, הלכו ושאלו אותו: "האם לא תדע שאסור לקטוף ולמולל את החיטה בשבת?" ענה להם אנדראס: "אך רעבים אנו ומוללנו רק די צרכנו; ממתי זהו חטא לאכול חיטה בשבת?" אך הפרושים השיבו: "אין איסור על אכילה, אך לקטוף ולמולל זהו חילול שבת; וודאי 'המאסטר' יסכים שכך הדבר." אמר אז אנדראס: "אך אם אין איסור לאכול את הגרעינים, וודאי שלעיסתם, אותה תתירו, מהווה לא פחות עבודה מלמולל אותם ביד; למה תתעסקו בזוטות?" כאשר אנדראס רמז לכך שהם עוסקים בזוטות, הם נעלבו, רצו לישוע, שדיבר עם מתי, ומחו בפניו. אמרו: "ראה, 'מאסטר', שליחך מחללים את השבת; הם קוטפים את גרעיני החיטה וממוללים אותם בידיהם. בטוחים אנו שתאסור עליהם לעשות כן." ענה אז ישוע למאשימים: "אתם אכן חרדים למצוות, וראוי שתזכרו ותשמרו על קדושת השבת; אך הלא קראתם את אֲשֶׁר עָשָׂה דָּוִד כְּאִשֶּׁר רָעַב הוּא וְאֶנְשָׁיו, אֲשֶׁר בָּא אֶל בֵּית הָאֱלֹהִים וַיֹּאכַל אֶת לֶחֶם הַפָּנִים אֲשֶׁר אָיְנָנוּ מִתֵּר לוֹ וְלֶאֱנָשָׁיו לֶאֱכֹל רק לכוהנים לִבְדָּם? דוד אף חילק את הלחם למלוויו. וְהָלֹא קִרְאתֶם בַּתּוֹרָה כִּי בַשַּׁבָּתוֹת יִחָלְלוּ הַכֹּהֲנִים אֶת הַשַּׁבָּת בְּמִקְדָּשׁ וְאֵין לָהֶם עוֹוֹן? והאם בטרם תשקע השמש לא אראה אתכם אוכלים מן הצידה שהבאתם? אנשי הטובים, טוב תעשו אם תקנאו לשבת אך טוב מכך תעשו אם תדאגו לשלומם ורווחתם של רעיהם. אני מכריז כי השבת נועדה לאדם ולא נועד האדם לשבת. ואם אתם כאן עמנו ותסכימו לדברי, אכריז גם כִּי 'בֶּן הָאָדָם' הוּא גַם אֲדוֹן הַשַּׁבָּת."

הפרושים הוכו בתדהמה והתבלבלו ממילות התבונה והחכמה שלו. למשך כל שאר היום נותרו שקטים ולא העזו לשאול כל דבר נוסף.

התנגדותו של ישוע למסורות ולשעבוד הטקסי של היהודים הייתה תמיד חיונית. היא התבטאה בדמות מה שעשה ולמה שנתן תוקף. 'המאסטר' לא בזבז זמן על התנגדויות שליליות. הוא לימד שכל היודע את האל יכול ליהנות מן החירות של חיים ללא האשליה עצמית של מתירנות החטא. אמר ישוע לשליחים: "אנשים, בורכתם אם האמת מאירה אתכם באמת יודעים מה אתם עושים; אך אם לא תדעו את דרך האל, לא שפר עליכם המזל, וכבר נמצאתם מפירים את החוק."

7. בחזרה בכפר נחום

בערך בצהרי היום של יום שני, ה-3 במאי, הגיעו ישוע והשניים עשר לבית ציידה, אליה הפליגו מטריכאה. הם הפליגו על-מנת להתחמק מכל אלה שנלוו אליהם. אך כבר למחרת היום, כולם, לרבות המרגלים מירושלים, מצאו את ישוע.

בערב יום שלישי, בעת שישוע ערך כמנהגו שיעור של שאלות ותשובות, אמר לו מנהיגם של ששת המרגלים: "היום שוחחתי עם אחד מתלמידיו של יוחנן שמשותף כעת בשיעור שלך, ולא הצלחנו להבין מדוע לעולם לא תצווה על תלמידך לצום ולהתפלל כשם שאנחנו הפרושים צמים וכפי שציווה יוחנן על חסידיו." תוך שהוא מתייחס לדברים שאמר יוחנן, ענה ישוע: "אִיךָ יִיכָלוּ בְּנֵי הַחֲפָה לְצוֹם בְּעוֹד הַחֶתֶן עִמָּהֶם? פֶּל יְמֵי הַיּוֹת הַחֶתֶן עִמָּהֶם לֹא יִיכָלוּ לְצוֹם. הִנֵּה יְמֵים בָּאִים וְלִקַּח מֵאַתֶּם הַחֶתֶן וְאֵז תְּצוּמוּ וִיתְפַּלְלוּ בַּיָּמִים הֵּם. טבעי שבני האור יתפללו, אך הצום איננו חלק מבשורת מלכות השמים. זכרו כי אין אדם תופר טלאי בד קדש על שמלה בלה כי אם כן יִנָּתֵק מִלִּוּי הַקֹּדֶשׁ מִן הַבֵּלָה וְיִתְרַחֵב הַקָּרֶעַ. וְאֵין אָדָם נִתֵּן יָדוֹ קֹדֶשׁ בְּנִאדוֹת פָּלִים כִּי אִם כִּי יִבָּקַע הַיָּין הַקֹּדֶשׁ אֶת הַנִּאדוֹת וְהַיָּין יִשְׁפָּף וְהַנִּאדוֹת יֵאָבְדוּ. הַחֲכָם נוֹתֵן יָדוֹ קֹדֶשׁ בְּנִאדוֹת קִדְּשִׁים. ומשום כך, בחכמה נוהגים תלמידי ולא ישלכו בבשורת המלכות החדשה יותר מדי מן הסדר הישן. אתם, שאיבדת את מוריהם, טוב תעשו אם תצומו מעת לעת. ואף אם ציווה משה על הצום, במלכות הקרבה יחוו בני האל חירות מכל פחד ואת שמחת רוח אלוהי." וכאשר שמעו דברים אלה, ניהמו תלמידיו של יוחנן ואילו הפרושים התבלבלו עוד יותר.

אז המשיך 'המאסטר' והזהיר את מאזיניו לבל יחשבו שראוי להחליף בתורה חדשה את כלל המסורות הנושנות. אמר ישוע: "יש להותיר על כנו את הישן והאמתי וכן לדחות את החדש הכוזב. אך אֲזָרוּ אוֹמֵץ וקבלו את החדש שגם אמתי. זכרו את הכתוב: 'אל תיטוש חבר וותיק מפני חדש שאינו משתווה לו. חבר חדש כיין חדש הוא; לשתייתו, שתה ממנו בהנאה.'"

8. שמחת הטוב הרוחני

באותו הלילה, הרבה לאחר שהמאזינים הרגילים פרשו, המשיך ישוע ללמד את שליחיו. הוא החל שיעור מיוחד זה בציטוט של הנביא ישעיהו:

"למה תצומו? למה תענו נפשותיכם ותמצאו חפץ בדיכוי ובאי הצדק? הֵן לָרִיב וּמִצָּה תְּצוּמוּ, וְלִהְפֹּת בְּאֶגְרֵף רָשָׁע. לֹא תְצוּמוּ כִּיֹּם, לְהִשְׁמִיעַ בְּמִרוֹם קוֹלְכֶם."

"הַקֶּזָּה, יְהִיָּה צוֹם אֲבָתְרָהּ - יוֹם עֲנוֹת אָדָם נִפְשׁוֹ? הַלֵּכָף בְּאֶגְמֵן רֹאשׁוֹ, וְשָׁק וְאֶפֶר יַצִּיעַ? הַלֵּזָה תִּקְרָא צוֹם יוֹם רָצוֹן לִיהֲנוּהָ? הֲלוֹא זֶה, צוֹם אֲבָתְרָהּ: פֶּתַח סְרָצָבוֹת רָשָׁע, הִתַּר אֲגָדוֹת מוֹטָה, וְשִׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים, וְכָל מוֹטָה תִּנְתַּקוּ? הֲלוֹא פָּרַס לְרָעַב לֶחֶמֶד, וְעֲנִיִּים מְרֹדִים תִּבְיֵא בֵּית? כִּי אֶרְאֶה עָרִם וְכִסִּיתוֹ."

"אֵז יִבָּקַע פֶּשֶׁעַר אוֹרֶךְ, וְאֶרְכַּתֶּךָ מִהֲרָה תִצָּמַח. וְהִלֵּךְ לִפְנֵיךָ צִדְקָה, כְּבוֹד יְהוָה יִצְפָּה. אֵז תִּקְרָא וִיהֲנוּהָ יַעֲנֶה; תִּשְׁנַע - וַיֹּאמֶר הַגָּבִי. כֹּל זֹאת יַעֲשֶׂה אִם

תָּסִיר מִתּוֹכָהּ מוֹטָה, שְׁלַח אֶצְבֶּע וְדָבָר אֶנּוּן. 'הָאֵב' מִבְקֵשׁ כִּי תִפֹּק לְרַעֲב נִפְשָׁהּ, וְנִפְשָׁהּ נִעְנָה מִשְׁבִּיעַ; וְזָרַח בַּחֲשֵׁךְ אוֹרָהּ, וְאַפְלָתָהּ כְּצִהָרִים. וְנִחַד יְהוָה, תָּמִיד, וְהִשְׁבִּיעַ בְּצִחְצֻחוֹת נִפְשָׁהּ, וְעֲצָמֶיהָ יִחְלִיץ. וְהָיִיתָ כְּגֹן רִנָּה, וְכִמְוָצָא מִיָּם אֲשֶׁר לֹא יִכָּזְבוּ מִיָּמָיו. וּבְנוּ מִמָּה תִרְבּוֹת עוֹלָם, מוֹסְדֵי דוֹר וְדוֹר תִּקְוָמָם; וְקִרְאָהּ לָהּ גִּזְרִין, מְשַׁבֵּב נְתִיבוֹת לְשִׁבְתָּהּ."

עֲמוּק לַתּוֹךְ הַלֵּילָה הַמְשִׁיךְ וְשֹׁטֵחַ יִשׁוּעַ בְּאוֹזְנֵי שְׁלִיחָיו אֶת הָאֵמֶת כִּי אֲמוֹנָתָם הִיא אֲשֶׁר תִּבְטִיחַ אֶת מְקוֹמָם בַּמַּלְכוּת, בַּהוּוּה וּבַעֲתִיד, וְלֹא עֵינֹוּי הַנֶּפֶשׁ וְהַצּוּם. הוּא הָאֵיץ בְּשִׁלְחֵיהֶם לַחַיּוֹת, לְכָל הַפְּחוֹת, עַל-פִּי הָאִידֵאלִים שֶׁל הַנְּבִיאִים שֶׁמִּקְדָּם וְהַבִּיעַ תְּקוּוּהָ שִׁיִּצְלִיחוּ לְהִתְקַדֵּם אֲפִילוֹ מֵעַבֵּר לְאִידֵאלִים שֶׁל יִשְׁעִיהֶם וְהַנְּבִיאִים שֶׁקִּדְּמוּ לוֹ. הוּא סִיִּים אֶת דְּבָרָיו בְּאוֹתוֹ לֵילָה בְּאוֹמְרוֹ: "לֹא תִגְדְּלוּ בַּחֲסֵד הַיְּהוּדִים לְאֲמוֹנָה הַחַיָּה שִׁיּוֹדַעַת כַּעֲבוּדָה שֶׁאֵתָם בְּנֵי הָאֵל, וְבַהּ בַּעַת מְכִירָה בְּכָל אָדָם כֹּאח."

בְּשֵׁתִיִּים לַפְּנוֹת בּוֹקֵר סִיִּים יִשׁוּעַ אֶת דְּבָרָיו וְאִישׁ אִישׁ פָּרַשׁ לְמִשְׁכָּבוֹ.

הספר של אורנטיה

מסמך 148

הכשרת האונגליסטים בבית צידה

בתקופה שבין ה-3 במאי ל-3 באוקטובר, שנת 28 לספירה, שהו ישוע וקבוצת השליחים בבית משפחת זבדיה שבבית צידה. במהלך חמשת חודשי העונה היבשה תוחזק על החוף, בסמוך לבית זבדיה, מחנה עצום אשר הורחב עד מאוד על-מנת לאכלס את משפחתו ההולכת וגדלה של ישוע. במחנה שעל החוף שהתה אוכלוסייה שונה ומגוונת שהתחלפה כל הזמן וכללה מחפשי-אמת, מועמדים לריפוי, וחסידי סקרנים. מספרם נע בין חמש מאות לאלף וחמש מאות. ככלל, היה זה דוד זבדיה שפיקח על עיר האוהלים, וסייעו בעדו התאומים לבית חלפי. המחנה היה אות ומופת לניקיון ולהתנהלות כללית. מגוון החולים הופרדו ובודדו והיו תחת פיקוחו של רופא-מאמין מסוריה בשם אלמן.

במהלך תקופה זו יצאו השליחים לדוג לפחות יום אחד בשבוע ומכרו את השלל לדויד, למאכל תושבי המחנה שעל החוף. את התמורה העבירו לקופת הקבוצה. השניים עשר הורשו לבלות שבוע אחד בחודש עם חבריהם או בני משפחתם.

ואף כי אנדראס המשיך לנהל את פעילויות השליחים, היה זה פטרוס אשר עמד בראש בית הספר של האונגליסטים. מדי בוקר לימדו כל השליחים, איש בתורו, את קבוצות האונגליסטים והן המורים והתלמידים לימדו את הקהל בשעות אחר הצהריים. חמישה ערבים בשבוע, לאחר ארוחת הערב, ערכו השליחים שיעורים לאונגליסטים. פעם אחת בשבוע עמד ישוע בראש מפגש השאלות, וענה על כל השאלות שעדיין לא נענו באותו שבוע.

במשך חמישה חודשים, חלפו דרך המחנה הזה כמה אלפים. לעיתים תכופות, ניתן היה למצוא מתעניינים מכל קצוות האימפריה הרומית ואף ממחוזות ממזרח לנהר הפרת. הייתה זו התקופה הארוכה והמסודרת ביותר בה לימד 'המאסטר'. בתקופה זו, בילתה משפחתו הקרובה של ישוע את רוב זמנה הזה בכנא או בנצרת.

בניגוד למשפחת השליחים, המחנה לא התנהל באופן שיתופי. דוד זבדיה ניהל את עיר האוהלים באופן שאפשר לה לקיים את עצמה, ואף-על-פי-כן, איש לא סורב. המחנה המשתנה תדירות היה חיוני ממפעל הכשרת האונגליסטים של פטרוס.

1. בית ספר חדש לנביאים

וועדת הקבלה לבית הספר לאונגליסטים הורכבה מפטרוס, יעקב ואנדראס. על תלמידיו של בית ספר חדש זה לנביאים נמנו נציגים מכל הגזעים והאומות של העולם הרומי והמזרח, ואפילו מהודו הרחוקה. בית הספר התנהל לפי תכנית של לימוד ועשייה. מה שלמדו התלמידים בבוקר הם לימדו את הקהל שהתקבץ בשעות אחר הצהריים על החוף. לאחר ארוחת הערב הם דנו באופן לא פורמלי בלימודי הבוקר ובמה שלימדו אחר הצהריים.

כל אחד מן השליחים המורים לימד את נקודת השקפתו האישית על בשורת המלכות. הם לא התאמצו ללמד באופן דומה; לא הייתה שיטה סטנדרטית או ניסוח דוגמטי של דוקטרינה. ואף כי כולם לימדו את אותה האמת, כל שליח הציג את הפירוש האישי שלו לתורת 'המאסטר'. ישוע תמך בהצגה מגוונת זו, של התנסות אישית בענייני המלכות, ובמפגש השאלות השבועי שלו הביא לכדי תיאום והרמוניה בין כל נקודות ההשקפה השונות הללו על הבשורה. על-אף החופש הניכר שניתן להם בנושאי שיטות ההוראה, היה זה שמעון פטרוס שנטה להשתלט על התיאולוגיה של בית הספר של האונגליסטים. לאחר שמעון, השפעתו האישית של יעקב זבדיה הייתה הגדולה ביותר.

למעט אבנר ושליחיו של יוחנן, שבעים המורים והמטיפים לבשורה שהוסמכו לאחר מכן יצאו משורות מאה ויותר האונגליסטים שהוכשרו על החוף בחמשת החודשים הללו. בית הספר של האונגליסטים לא היה שיתופי באותה המידה בה השניים עשר חלקו את הכול.

ואף כי האונגליסטים הללו לימדו והטיפו לבשורה, הם לא הטבילו מאמינים עד לאחר שמונו והוסמכו בידי ישוע כשבעים שליחיה של הבשורה. רק שבעה מבין ההמונים שנרפאו כאן בסצינת הריפוי שהתרחשה בסמוך לשקיעה הצטרפו לשורות תלמידי האונגליסטים. בן האציל של כפר נחום נמנה על שורות משרתי הבשורה של בית הספר של פטרוס.

2. בית החולים בבית צידה

כחלק מן המחנה שעל החוף, במשך ארבעה חודשים ארגנו וניהלו אלמן, הרופא הסורי, ועשרים וחמש הנשים ושניים עשר הגברים שסייעו בעדו את מה שניתן להחשיב כבית החולים הראשון של המלכות. במרפאה זו, אשר מוקמה במרחק קצר מדרום לעיר האוהלים הראשית, הם טיפלו בחולים בהתאם לכל השיטות החומריות הידועות וכן באמצעות שיטות רוחניות של תפילה ועידוד האמונה. ישוע ביקר במחנה החולים לא פחות משלוש פעמים בשבוע ויצר קשר אישי עם כל אחת ואחד מן החולים. ככל הידוע לנו, לא אירעו שום נסים או נפלאות על-טבעיות בקרב אלף החולים אשר יצאו מן המרפאה לאחר שנרפאו או חל שיפור במצבם. על-אף-זאת, רבים מאלה שנהנו מן היחס לא הפסיקו להכריז על כך שישוע ריפא אותם.

הרבה מן המזור שהביא ישוע בסעדו עבור החולים של אלמן אכן דמתה למעשה נסים, אך ההנחיה שקיבלנו גורסת שהיו אלה תמורות של דעת ורוח אותן ניתן לצפות כחלק מן ההתנסות של אנשים בעלי ציפייה, חדורי אמונה, אשר עומדים בקשר קרוב ומעורר השראה עם אישיות חזקה, חיובית ומיטיבה כזו שהסעד שלה מסלק את הפחד ומפוגג את החרדה.

אלמן וחבריו ניסו ללמד את החולים את האמת אודות "דיבוק ברוחות רעות", אך נחלו הצלחה מועטה בלבד. האמונה שמחלות גוף ונפש עלולות להיגרם בשל הידיבקות של מה שכונה רוח טמאה לדעתו או לגופו של אדם הייתה כמעט נחלת הכלל.

בכל מגעיו עם החולים, וככל שזה נגע לטכניקת הטיפול או לגילוי סיבות מחלות בלתי ידועות, מילא ישוע אחר ההנחיות שקיבל מאחיו מפרדיס, עמנואל, בטרם יצא למשימת התגשמותו בגוף באורנטיה. אף-על-פי-כן, הרבה מאלה שסעדו את החולים למדו דברים מועילים רבים אגב צפייה באופן בו עורר ישוע את אמונתם וביטחונם של החולים והסובלים.

המחנה פוזר מעט בטרם עת, בשל עלייה במקרי התקררות וחום.

3. עסקי 'האב'

במהלך כל התקופה, ערך ישוע את התפילה במחנה פחות מתריסר פעמים ורק פעם אחת נשא דברים בבית הכנסת של כפר נחום, בשבת השנייה שלפני עזיבתם למסע ההטפה השני בגליל, יחד עם האוונגליסטים החדשים שזה עתה הוכשרו.

מאז ההטבלה שלו, לא בילה 'המאסטר' זמן כה רב לבדו, כמו בתקופה זו, תקופת הכשרת האוונגליסטים בבית צידה. כל אימת שאחד השליחים העז לשאול את ישוע מדוע שהה זמן כה רב הרחק מקרבתם, הוא תמיד היה עונה שהוא "עסוק בעסקי 'האב'".

במהלך תקופות ההיעדרות הללו, נלוו לישוע שליח אחד או שניים בלבד. הוא שחרר זמנית את פטרוס, יעקב ויוחנן מתפקידם כבני לווייתו האישיים על-מנת שיכולו להשתתף בתהליך הכשרתם של המועמדים החדשים להימנות על האוונגליסטים, אשר מנו מעל מאה. כאשר ביקש 'המאסטר' לעלות לגבעות ולעסוק בעסקי 'האב', הוא נהג לבקש מאחד או שניים מן השליחים שהיו פנויים באותה העת להתלוות אליו. וכך, כל אחד מן השניים עשר זכה להזדמנות לבלות בקרבתו של ישוע.

אף כי עובדה זו לא התגלתה לצורך מסמכים אלה, הנחו אותנו להסיק כי במהלך תקופות ההתבודדות שלו בגבעות נמצא 'המאסטר' בקשר ניהולי וישיר עם רבים ממנהליו הראשיים של היקום. בערך מאז הטבלתו, הפך במועד ריבון זה של יקומנו, אשר התגשם בגוף, ליותר ויותר פעיל בניהול היבטים מסוימים ביקום. אנו תמיד סברנו, כי בדרך כלשהי אשר לא נגלתה לעמיתיו, הוא עסק במהלך השבועות הללו, בהן עסק פחות בענייני הארץ, בהנחייתן של אותן הוויות רוחניות תבוניות אשר הופקדו על ניהולו של יקום עצום בממדיו, וכי ישוע בן האנוש בחר לכנות פעילות זו שלו כחלק "מעיסוקו בעסקי 'האב'".

פעמים רבות, כאשר ישוע היה לבדו במשך שעות אך שני השליחים היו בסמוך, אף כי לא שמעו אותו מדבר כלל הם ראו את תווי פניו משתנים במהירות ובמגוון צורות. הם גם לא הבחינו בשום מופע נראה לעין של הוויות שמימיות אשר ייתכן ועמדו בקשר עם 'המאסטר', כפי שחלקם אכן ראה בפעם אחרת, מאוחר יותר.

4. רוע, חטא ועוון

ישוע נהג לבלות שני ערבים בשבוע בשיחות מיוחדות ופרטיות עם יחידים שביקשו לשוחח עמו ועשה כן בפניה חבויה ומוגנת בגינה של זבדיה. באחת משיחות הערב הפרטיות הללו, שאל תומאס את 'המאסטר' את השאלה הבאה: "מודע נחוץ לאדם להיוולד מחדש מן הרוח על-מנת להיכנס בשערי מלכות? האם לידה מחדש נדרשת על-מנת לחמוק מן הרָשע? 'מאסטר', מהו רוע?" כאשר שמע ישוע את השאלות הללו, אמר לתומאס:

"אל תשגה ותבלבל את הרוע עם האחד הרָשע, או ליתר דיוק עם אותו אחד שְׁעוול. אותו האחד אשר תכנו הרָשע הינו בן האהבה-העצמית, המנהל בכיר אשר התמרד ביודעין כנגד שלטון 'אבי' ושלטון 'בניו' הנאמנים. אך את מורדי החטא הללו כבר דיכאתי. תן דעתך בבהירות לגישות השונות הללו כלפי 'האב' ויקומו. לעולם אל תשכח את החוקים הבאים הנוגעים לרצונו של 'האב':

"רוע הינו הפרה בלתי מודעת או בלתי-מכוונת של חוק אלוה, של רצון 'האב'. באותה המידה, רוע הינו מידת אי השלמות שבה אנו מצייתים לרצונו של 'האב'.

"חטא הינו הפרה מודעת, ביודעין ובמכוון של חוק אלוה, של רצון 'האב'. חטא הינה מידת חוסר הנכונות שלנו להיות מוכוונים באופן אלוהי ומונחים רוחנית.

"עוול הינו הפרה מכוונת, נחושה ומתמדת של חוק אלוה, של רצון 'האב'. עוול הינה מידת הדחייה המתמשכת של תכניתו האוהבת של 'האב' להישרדות האישיות ושל סעד הגאולה הרחום של 'הבן'.

"מטבע הדברים, לפני הלידה מן הרוח, נתון בן התמותה לחסדן של נטיות רוע אינהרנטיות, אך התנהגות טבעית ובלתי מושלמת זו אינה מהווה חטא או עוול. בן התמותה רק החל את הרקעתו הארוכה למושלמות 'האב' בפרדיס. האדם הלא מושלם או החלקי מטבעו אינו חוטא. אכן, האדם נתון לרוע, אך לא ייחשב בשום מובן שהוא לבנו של האחד הקשע אלא אם בחר במכוון וביודעין בדרכי החטא ובחיי העוול. הרוע הוא חלק אינהרנטי בסדר הטבעי של העולם הזה, אך החטא הינו גישה מרדנית מודעת אשר הובאה לעולם הזה בידי אלה שנפלו מאור הרוח לחשיכה הגדולה.

"אותך, תומאס, בלבלו הדוקטרינות של היוונים ושגיאותיהם של הפרסים. אינך מבין את היחסים שבין הרוע והחטא משום שאתה סבור כי אנושות החלה את דרכה על-פני האדמה עם אדם, המושלם, והחטא הוא שדרדר אותה למעמדה הבזוי בהווה. אך מדוע זה תסרב להבין את משמעות הכתוב על קין, בנו של אדם, אשר הלך לארץ נוד ולקח לו שם אישה? ומדוע זה תסרב לפרש את משמעות הכתוב אשר מתאר את בני האל אשר לקחו לעצמם נשים בנות האדם?

"אכן, טבע האדם רע מיסודו, אך האדם אינו בהכרח חוטא. הלידה מחדש – הטבילה ברוח – נחוצה על-מנת להיגאל מן הרוע ולהיכנס בשערי מלכות שמים, אך דבר מכל אלה לא מפחית כהוא זה מן העובדה שהאדם אכן הינו בנו של האל. נוכחותו האינהרנטית של פוטנציאל לרוע אף איננה מעידה על כך שהאדם מרוחק באופן מסתורי מן 'האב' שבשמים ומשום כך נדרש הוא, כזר או כילד חורג, לבקש מן 'האב' שיאמצו אליו באופן חוקי. כל הרעיונות הללו מקורם, בראש ובראשונה, מאי ההבנה שלך את 'האב', ושנית, בשל בורותך ביחס למקורו, טיבו ויעודו של האדם.

"היוונים, כמו גם אחרים, לימדו אותך שהאדם יורד בהתמדה משלמות גדולתו האלוהית אל עבר החידלון והשמד; ואילו אני באתי להראות שעת ייכנס בשערי המלכות, האדם ירקיע בוודאי מעלה לאל ולשלמות האלוהית. כל הוויה אשר עדיין אינה דבקה לגמרי באידאלים האלוהיים והרוחניים של רצונו הנצחי של 'האב' אכן רעה בפוטנציאל, אך הוויות שכאלה אינן חוטאות כלל ועיקר וקל וחומר אינן עוולות.

"תומאס, האם לא קראת בתורה, שם כתוב: 'בנים אתם לאדוני אלוהיכם'. 'אֲנִי אֶהְיֶה לָּךְ, וְהוּא יִהְיֶה לִּי לְבָן'. 'כִּי בְּחַרְתִּי בּוֹ לִי לְבָן, וְאֲנִי אֶהְיֶה לּוֹ לְאָב'. 'וְהָיָא בְּנִי מִן־חֹק, וּבְנֹתַי מִקְצֵה הָאָרֶץ; כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו'. 'אתם בני האלוהים החיים'. 'כִּי לֹא אֲשֶׁר רֹסֵם אֱלֹהִים יִנְהַגֶּם בְּנֵי אֱלֹהִים הֵמָּה'. ובעוד קיים חלק חומרי מן האב שבארץ בילדו, אף קיים חלק רוחני מן 'האב' שבשמיים בכל אחד מבניו, בני אמונת המלכות."

כל אלה ויותר דיבר ישוע לתומאס, והרבה מזה הבין השליח, אף כי ישוע הזהיר אותו "לבל יזכיר זאת לאחרים בטרם אשוב 'לאב'". ואכן, תומאס לא הזכיר את דבר השיחה עד לאחר שעזב 'המאסטר' את העולם.

5. תכלית העינוי

באחת מן השיחות הפרטיות האחרות מסוג זה, בגן, שאל נתנאל את ישוע: "'מאסטר', אף כי אני מתחיל להבין מדוע אתה מסרב לרפא את כולם ללא הבחנה, אני עדיין לא מבין מדוע 'האב' האוהב שבשמים מתיר לכל כך הרבה מילדיו שבארץ להתענות כל כך." השיב 'המאסטר' לנתנאל ואמר:

"אתה, נתנאל, כמו רבים אחרים, עומדים ותוהים משום שאינכם מבינים כיצד הופרע הסדר הטבעי של העולם הזה פעמים רבות כל כך בשל הרפתקאות החטא של מורדים מסוימים, אשר מרדו ברצון 'האב'. באתי אני להתחיל ולהחיל סדר בכל אלה. ואולם יידרשו עידינים רבים בטרם ישוב חלק זה של היקום לנתיבי העבר, כך ישתחררו ילדי האדם ממשא החטא והמרד העודף. רק נוכחותו של הרוע הכרחית כמבחן להרקעתו של האדם – החטא איננו נדרש להישרדות.

"אך ראוי שתדע, בני, כי 'האב' אינו מענה במתכוון את ילדיו. כתוצאה מסירובו העיקש של האדם לצעוד בדרכים הטובות, דרכי רצון האל, מביא הוא על עצמו עינוי בלתי-נחוץ. ואף כי ברוע מצוי הפוטנציאל לעינוי, הרבה ממנו נגרם בשל החטא והעוול. בעולם הזה התרחשו מאורעות רבים יוצאים מגדר הרגיל, ואין להתפלא על כך שאנשי הגות עומדים תמהים אל מול מופעי המכאוב והסבל שמולם. אך בדבר אחד עליך לבטוח: העינוי איננו הדרך בה מעניש 'האב' באופן שרירותי על מעשים רעים. חוסר השלמות והמגבלות הן חלק אינהרנטי מן הרוע; העונש המוטל על החטא הינו בלתי נמנע; לא ניתן לחמוק מתוצאותיו ההרסנית של העוול. לא ראוי לאדם שיאשים את האל בעינוי שהוא תוצאה ישירה מן החיים שבחר הוא עצמו לחיות; ואף לא ראוי לו לאדם להתלונן על אותן התנסויות שהן חלק מן החיים בעולם הזה. 'האב' רוצה שכן התמותה יעמול בהתמדה ובבריפות לשיפור מעמדו על-פני האדמה. פעולה נבונה תאפשר לאדם להתגבר על הרבה מן הסבל שבארץ.

"משימתנו שלנו, נתנאל, הינה לסייע לבני האדם לפתור את בעיותיהם הרוחניות ובכך לפנות את דעתם ולאפשר להם להתכונן טוב יותר ולקבל השראה רבה יותר לפתרון בעיותיהם החומריות הרבות. אני יודע על הבלבול שגרמה לך הקריאה בתורה. פעמים רבות מדי נוטה האדם להאשים את

האל באחריות לכל מה שהוא, בבורותו, לא מצליח להבין. 'האב' איננו אחראי באופן אישי לכל מה שלא הצליח להבין. אל תטיל ספק באהבתו של 'האב' רק בשל העובדה שאחד מחוקיו הצודקים והחכמים גרם לך למכאוב משום שהפרת בתמימות או ביודעין צו אלוהי זה.

"אך אילו היטבת לקרוא בתורה, נתנאל, היית מוצא הנחיות רבות. האם לא תזכור את הכתוב: 'מוסר יהוה, בני אל תמאס; ואל תקוץ בתוכחתו, כי את אשר יאהב יהוה יוכיח, וכאב, את בן ירצה'. 'כי לא ענה האל מלבו'. 'טרם אענה, אני שגג, ועתה אמרתך שמרתי. טוב לי כי עניתי למען אלמד חקיה'. 'כי ידעתי את מכאבך. מענה אלהי קדם, ומתחת זרעת עולם'. 'יהי יהוה משגב לדך, משגב, לעתות בצרה'. 'יהוה יסעדנו, על ערש דני; כל משכבו, הפכת בחליו'. 'פרחם אב, על בנים רחם יהוה, על יראיו. כי הוא ידע יצרנו; וזכור, כי עפר אנחנו'. 'הרפא, לשבורי לב; ומחבש, לעצבותם'. 'כי היית מעוז לדל מעוז לאביון, בצר-לו. מחסה מזרם צל מחרב, כי רוח עריצים כנרם קיר'. 'נתן ליצף, כח, ולאין אונים, עצמה ירבה'. 'קנה רצון לא ישבור, ופשתה כהה לא יכבנה'. 'כי תעבר במים אתך אני, ובנהרות לא ישפופך'. 'שילחני לחבש לנשברי לב, לקרא לשבויים דרור, לנחם כל אכלים'. 'הנה אשרי אנוש, יוכחנו אלוה; כי לא יצא מעפר אנו'."

6. אי ההבנה ביחס לסבל - הדרשה על איוב

באותו הערב, בבית צידה, שאל גם יוחנן את ישוע מדוע כל כך הרבה אנשים שנדמה כי הם חפים מפשע סובלים ממחלות ומעינויים כה רבים. כמענה לשאלותיו של ישוע, ובין דברים רבים אחרים, אמר 'המאסטר':

"אינך מבין, בני, את משמעות הקושי או את תכלית הסבל. האם לא קראת את יצירת המופת של הספרות השמית – את הסיפור המקראי אודות איוב? האם לא תזכור כיצד מתחיל משל נפלא זה בתיאור עושרו החומרי של משתתף האל? וודאי תזכור כי בורך איוב בילדים, בעושר, בכבוד, במעמד, בבריאות ובכל שאר הדברים שבני האדם מעריכים בחיים. בהתאם למסורת העתיקה של בני אברהם, עושר חומרי שזכה היווה הוכחה חותכת לחסד אלוהי. אך רכוש חומרי ושגשוג בן-חלוף אינם מעידים על חסד האל. 'אבי' שבשמים אוהב את העניים כעשירים; הוא לא יישא פני איש.

"ואף כי המפר חוק אלוה יקצור במקדם או במאוחר את עונשו, ואף כי אדם אכן יקצור את שזרע, ראוי שתדע כי לא תמיד מצוי מקור הסבל האנושי בחטא שקדם לו. איוב וחבריו לא הצליחו למצוא את התשובה הנכונה לקשיים שעמדו בפניהם. ולאור הידוע לכם כעת, וודאי לא תסכימו כי השטן והאל נוהגים כמתואר במשל ייחודי זה. ואף כי איוב לא הצליח למצוא דרך הסבל מענה לבעיות האינטלקטואליות שעמדו בפניו ולא הצליח לפתור את הסוגיות הפילוסופיות שהטרידו אותו, הוא אכן נחל ניצחון גדול; אפילו בעת שכל המגננות התיאולוגיות שלו התמוטטו, הוא הרקיע לגבהים הרוחניים בהם יכול היה לומר בכנות, 'אמאס ונחמתי', ואז נגאל בגאולה של חזון האל. ולכן, אפילו דרך סבל שלא הבין, הרקיע איוב לגבהים של הבנה מוסרית ותובנה רוחנית על אנושיות. כאשר המשרת המעונה רואה את האל, תחושה נשמתו שלום אלוהים הנעלה על כל שכל.

"חברו הראשון של איוב, אליפז, האיץ באיש הסובל לעמוד בעוז אל מול תעניתו כפי שדחק באחרים לעשות בימי השפע שלו. אמר מנחם כוזב זה: 'בטח בדתך, איוב; זכור כי בני עוול יענו, ולא הצדיקים. וודאי ראוי אתה לעונש זה, שאם לא כן לא היית מקבלו. הן תדע כי לא האנוש מאלוה יצדק. רשעים לעולם לא יצלחו. הרי טבע האדם לצרתו, ואולי תוכחת האל לטובתך היא.' אין פלא כי איוב לא מצא כלל נחמה בפירוש הזה לבעיית הסבל האנושי.

"ואף כי נסמכה על התיאולוגיה המקובלת של אותם הימים, עצתו חברו השני, בלדד, הייתה מדכאת אף יותר. אמר בלדד: 'לא יענה האל צדק. אם-בניך חטאו לו; וישלחם, ביד פשעם; וודאי חטאת, שאם לא כן לא היית נענש. אם יד ויגש, אמה, כי עתה, יעיר עליך. ראוי שתלמד מנהג האל באדם, כי הכל-יכול משמיד את הרשעים בלבד'.

"ואז, זכרו כיצד השיב איוב לחבריו, ואמר: 'היטב ידע כי יהוה לא יענני. כיצד יוכל אל צדיק להתעלם מחפותי? אני למד שאינני יכול להיוושע מפנייה לכל-יכול. האם לא תוכלו לראות שהאל מתיר לרשעים לרדוף את הטובים? ואדם, כה חלש הוא, מה יוכל לקוות מידיו של האל הכול-יכול? האל ברא אותי כפי שאני, וכשיקום עלי, לא אוכל להתגונן. ולמה בראני האל לסבול כך?'

"ומי יוכל לקבול על גישתו של איוב אל מול עצת חבריו והאופן השגוי בו תפש את האל? האם לא תראה כי איוב כמה לאל אנושי, כי הוא ביקש להתייחד עם הווייה אלוהית אשר הכירה את מצבו של האדם והבינה את שגם הצדיק נדרש לסבול בחפותו בראשית חייו, בדרכו הארוכה מעלה לפרדיס? משום כך הגיע 'בן האדם' מעם 'האב', לחיות חיים בגוף בשר ודם בכדי שיוכל לסעוד ולנחם את כל אלה שייקראו מעתה ואילך להתענות כאיוב.

"חברו השלישי של איוב, צופר, ניחם אותו עוד פחות באומרו: 'טיפשות מצדך לטעון לצדקתך אל מול עינוייך. ואולם, מודה אני כי נפלאות דרכי האל. אולי תימצא תכלית נסתרת לעינוייך'. לאחר ששמע את שלושת חבריו, פנה איוב ישירות לאל וביקש את עזרתו, באומרו כי 'אדם, ילוד אשה, קצר ימים ושבע רגז'.

"ואז החלה השיחה השנייה בינו לבין חבריו. אליפז התקשח, ונמלא בהאשמות ובסרקזם. בלדד התרעם על זעפו של איוב על חבריו. צופר שב והציע את מרכולתו המלנכולית. הפעם מאס איוב בחבריו ושוב פנה לאל. הפעם פנה לאל של צדק, בניגוד לאל של חוסר הצדק שתואר בנקודת ההשקפה של חבריו, האל אליו הטיפה גישתו הדתית שלו עצמו. לאחר מכן, מצא איוב נחמה בחיים עתידיים בהם ניתן יהיה לתקן את עוולות הקיום האנושי

ביתר צדק. חוסר היכולת להיעזר באדם דחף את איוב לידי האל. אז פרץ בלבו מאבק איתנים בין האמונה לספק. לבסוף, החל האדם הסובל לראות את אור החיים; נשמתו המעונה העפילה לגבהים חדשים של תקווה ואומץ; ואף כי ייתכן וימשיך לסבול ואפילו למות, זועקת כעת נשמתו המוארת את זעקת הניצחון, 'אֲצִלִי הָיִי'!

"צדק איוב כאשר קרא תיגר על הדוקטרינה שהאל מעניש ילדים על חטאי אבותיהם. איוב היה תמיד מוכן להודות בצדיקותו של האל, אך הוא כמה להתגלות מרנינת-נשמה של טיבו האישי של הנצחי. וזו משימתו על-פני האדמה. לא עוד תימנע מבני האדם המעונים נחמת הידיעה של אהבת האל וההבנה של חסד האל שבשמים. ואף כי קול האלוהים הבוקע מן הסערה היה מושג מלא הוד לימים ההם, אתה כבר יודע 'האב' לא מגלה עצמו כך, אלא דובר בתוך לב האדם בקול דְמָמָה דָּקָה, לאמור, 'זו הַדְרָךְ; לְכוּ בָהּ.' האם לא תבין כי האל שוכן בקרבתך, והפך למה שאתה על-מנת להפוך אותך למה שהוא!"

ואז סיים ישוע במילים האלה: "'האב שבשמים לא עָנָה מְלָכוֹ, וַיָּגֶה בְּנֵי אִישׁ. האדם סובל, בראש ובראשונה, מתאונות הזמן ומחוסר המושלמות של רוע הקיום הפיזי הבלתי בשל. וכן, לא יוכל לחמוק מתוצאות החטא – הפרתם של חוקי האור והחיים. לבסוף, יקצור האדם את זרעי האון של התמרדותו העיקשת כנגד שלטון הצדק של השמים בארץ. ואולם, סבלו של האדם אינו פרי עונש הצדק האלוהי. האדם יכול לעשות רבות על-מנת להקל על סבלו בארץ, ואכן כך עושה. אחת ולתמיד, היפטר מן האמונה הטפלה שהאל מעניש את האדם כמצוות השטן. לימדו את ספר איוב ותגלו שאפילו אנשים טובים דבקים ברעיונות שגויים רבים אודות האל; וראו כיצד אפילו איוב המעונה מצא נחמה וגאולה למרות רעיונות שגויים אלה. בסופו של דבר, אמונתו פילחה את ענני הסבל וחזתה באור החיים אשר נובע מעם 'האב' כחסד מרפא וכצדקת נצח."

ימים רבים שקל יוחנן בלבו את הדברים הללו. כתוצאה מן השיחה שקיים עם 'המאסטר' בגן, השתנו במובחן כל שארית חייו, ובימים מאוחרים יותר אף פעל רבות על-מנת לשנות את נקודות ההשקפה של השליחים האחרים ביחס למקורם, טיבם ותכליתם של מכאובי האדם. אך יוחנן מעולם לא דיבר אודות שיחה זו עד לאחר עזיבתן של 'המאסטר'.

7. האיש וידו היבשה

שתי שבתות בטרם יצאו השליחים וסגל האוונגליסטים החדש למסע ההטפה השני בגליל, דיבר ישוע בבית הכנסת של כפר נחום על "השמחה שבחיים של צדק." עת סיים ישוע את דבריו, התקבצה סביבו קבוצה גדולה של נכים, פיסחים, חולים ומעונים אשר ביקשה מזור. בקרב אלה היו גם השליחים, רבים מן האוונגליסטים החדשים והמרגלים מטעם הפרושים בירושלים. לכל מקום אליו הלך ישוע (למעט כאשר הסתובב בגבעות ועסק בעסקי 'האב') שם הלכו ששת המרגלים מירושלים.

בעת שישוע עמד ושוחח עם האנשים, עודד מנהיג קבוצת המרגלים הפרושים אדם שידו יבשה להתקרב אל ישוע ולשאול אותו אם מותר לבקש מזור בשבת או שמא עליו להמתין ולבקש מזור ביום אחר. כאשר ראה ישוע את האדם ושמע את דבריו, הבין שנשלח מטעם הפרושים ואמר: "בוא לכאן ואשאל אותך שאלה. הֲיֵשׁ בְּכֶם אָדָם אֲשֶׁר לוֹ כָּבֶשׂ אֶחָד וְנָפַל בְּבוֹר בְּשֶׁבֶת וְלֹא יִחְזֹק בּוֹ וַיַּעֲלֵנוּ? האם מותר לעשות כן בשבת?" ענה האדם: "כן, 'מאסטר', מותר לעשות כן בשבת." פנה אז ישוע לכולם ואמר: "אני יודע מדוע שלחתם אדם זה אלי. אתם מבקשים למצוא סיבה להאשים אותי, אם אכן אגלה חסד בשבת. שתיקתכם מעידה על הסכמתכם שהוצאת הכבש האומלל מן הבור אכן מותרת, אפילו בשבת, ואני קורא לכם להעיד כי מותר לעשות טובה בשבת לא רק עבור בעלי החיים אלא גם עבור אנשים. ומה יָקָר אָדָם מִן הַכָּבֶשׂ! לָכֵן אֶכְרִיז כִּי מוֹתָר לַעֲשׂוֹת טוֹבָה בְּשֶׁבֶת." ובעת שעמדו מולו בדממה, פנה ישוע אל האיש בעל היד היבשה ואמר לו: "עמוד כאן לידי כדי שכולם יראו אותך. וכעת, כשיודע אתה שרצון 'אבי' הוא לעשות טובה בשבת, אם אמונה במזור בליבך, פשוט את ידך."

וכשפשט אדם זה את ידו, ותשוב כידו האחרת. האנשים ביקשו לקום על הפרושים, אך ישוע האיץ בהם להירגע ואמר: "כרגע אמרתי לכם שמותר לעשות טובה בשבת, על-מנת להציל חיים, אך לא הנחית אתכם לפגוע ולהיכנע לרצון להרוג." הפרושים הכעוסים פרשו משם ועל-אף השבת, מיהרו לטבריה על-מנת להיוועץ בהורדוס ועשו כל אשר לאל ידם על-מנת לעורר את חשדו ולצרף את בני משפחת הורדוס למחנה מתנגדי ישוע. אך הורדוס סרב לנקוט פעולה כנגד ישוע, והמליץ להם להתלונן בירושלים.

היה זה המקרה הראשון בו חולל ישוע נס בתגובה לאתגר שהעמידו בפניו אויביו. 'לא על-מנת להדגים את יכולות הריפוי שלו חולל המאסטר' את מה שמכונה נס, אלא על-מנת להתקומם כנגד העובדה שמנוחת השבת הדתית השיתה מגבלה אמיתית וחסרת משמעות של שעבוד על האנושות כולה. אדם זה שב לעבודתו כבנאי, והתגלה כאחד מאותם אנשים שהריפוי שזכה לו הביא לחיים שלמים של הוקרת תודה ושל צדיקות.

8. השבוע האחרון בבית צידה

במהלך השבוע האחרון לשהותם בבית צידה, חל פיצול בקרב קבוצת המרגלים מירושלים ביחס ליחס לישוע ולתורתו. שלושה מן הפרושים התרשמו עד מאוד ממה שראו ושמעו. בינתיים, בירושלים, הצהיר פומבי צעיר בשם אברהם, חבר רב השפעה בסנהדרין, על תמיכתו בתורתו של ישוע והוטבל בברית השילוח בידי אבנר. ירושלים נרעשה מן המאורע ושליחים נשלחו מיד על-לבית צידה מנת לקרוא לששת המרגלים הפרושים לחזור.

הפילוסוף היווני אשר בא בשערי המלכות במהלך מסעם הקודם בגליל חזר ועמו כמה יהודים עשירים מאלכסנדריה. הם שבו והזמינו את ישוע לבוא

לעירם ולהקים שם בית ספר פילוסופי ודתי וגם בית חולים. אך ישוע דחה בנימוס את הזמנתם.

בערך בזמן הזה הגיע למחנה בבית צידה נביא-טרנס מבגדד, אדם בשם קירמת'. נביא-לכאורה זה ראה חזיונות בעת שנכנס לטרנס ואף חלם חלומות פנטסטיים. הוא חולל מהומה לא קטנה במחנה. שמעון הקנאי היה בעד לטפל בקשיחות באדם זה שהשלה את עצמו, אך ישוע התערב לטובתו והעניק לו חופש פעולה מוחלט במשך מספר ימים. כל אלה ששמעו אותו מטיף הכירו בעובדה שתורתו לא הייתה מוצקה כמו בשורת המלכות. לאחר זמן קצר, חזר לבגדד ולקה עמו שש נשמות טועות ובלתי יציבות. אך בטרם התערב ישוע לטובת הנביא מבגדד, לקחו דוד זבדיה וכמה חברים שמינו את עצמם את קירמת' לאגם, הטביעו אותו כמה פעמים וייעצו לו לעזוב מיד – ללכת ולהקים לעצמו מחנה משלו.

באותו היום, השתגעה רופאה פיניקית בשם בת'-מריון, ולאחר שכמעט טבעה בניסיון ללכת על המים, שלחו אותה משם כמה מחבריה.

המומר החדש מירושלים, אברהם הפרושי, העניק את כל רכושו עלי אדמות לקופת השליחים, ותרומה זו סייעה רבות לשליחתם המידית של מאה האוונגליסטים שזה עתה הוכשרו. אנדראס כבר הכריז על סגירתו של המחנה, וכולם התכוונו לחזור לביתם או ללכת בעקבות האוונגליסטים לגליל.

9. ריפוי המשותק

אחד מן המקרים המוזרים ביותר בכל חייו של ישוע על-פני האדמה אירע ביום ששי אחר הצהריים, ה-1 באוקטובר, בעת שישוע קיים את המפגש האחרון שלו עם השליחים, האוונגליסטים ושאר מנהיגי המחנה שפורק, וכאשר ששת הפרושים מירושלים ישבו בשורה הראשונה של האספה הזו, אשר התקיימה בסלון המרווח של בית משפחת זבדיה. באותה העת, עמד ודיבר 'המאסטר' בחדר המרווח הזה, אשר נבנה על-מנת לאכלס את המפגשים הללו במשך העונה הגשומה. את הבית הקיפה קבוצה גדולה של אנשים אשר התאמצה לקלוט מילה או יותר מדברי ישוע.

בעת שהבית הוקף כך באנשים שניסו להאזין לישוע, התקרב אליו אדם משותק מכפר נחום, אדם ששותק זמן רב לפני כן וחבריו הובילו אותו ישוב על כיסא קטן. המשותק שמע שישוע עמד לעזוב את בית צידה, ולאחר ששוחח עם אהרון הבנאי שנרפא לא מזמן, החליט להעמיד עצמו אל מול ישוע ולבקש מזור. חבריו ניסו להיכנס לבית זבדיה דרך הדלת הקדמית וגם דרך הדלת האחורית, אך הקהל הרב מנע זו מזו. המשותק לא נכנע וביקש מהם למצוא סולמות בעזרתם עלו על גג החדר בו דיבר ישוע, והעזו להסיר את רעפי הגג ולהוריד בחבלים את המשותק עד שישב אל מול 'המאסטר'. כשראה ישוע את שעשו, הפסיק את דבריו, וכל הקהל נדהם מנחישותם של החולה וחבריו. אמר המשותק: "'מאסטר', אינני רוצה להפריע לשיעור, אך אני נחוש להתרפא. אינני כמו אלה שמתרפאים ושוכחים את שלימדת. אני מבקש להתרפא כדי שאוכל לשרת במלכות השמים." על-אף שעיניו של האדם נגרמו לו בשל האופן בו שגה בחייו, ישוע ראה את אמונתו של המשותק ואמר לו: "תִּזְקֵךְ בְּנִי; נִסְלְחוּ לָךְ חַטָּאוֹתֶיךָ. אמונתך היא שתציל אותך."

לשמע הכרזתו של ישוע, החלו הפרושים מירושלים, כמו גם סופרים ועורכי דין אחרים שישבו לצדם לחשוב לעצמם: "מה לָזֶה כִּי יְדַבֵּר גְּדוּפִים כְּאַלֶּה? מִי יָכוֹל לִסְלוֹחַ לְחַטָּאוֹת כִּי אִם הָאֱלֹהִים לְבָדוּ?" ישוע, אשר ראה בעיני רוחו שכך הם חושבים, דיבר אליהם ואמר: "לָמָּה תִּתְּשׁוּ בָרֶעֱה בְּלִבְכֶּם? כִּמִּי אַתֶּם שֶׁתִּשְׁפְּטוּ אוֹתִי? כִּי מֶה הַנֶּקֶל הָאֵמֵר נִסְלְחוּ לָךְ חַטָּאוֹתֶיךָ אִם אֵמֵר קוֹם הִתְהַלֵּךְ? אֵךְ לְמַעַן תִּדְּעוּן כִּי בֶן-הָאָדָם יֵשׁ לוֹ הַשְׁלֹטוֹן בְּאֶרֶץ לִסְלוֹחַ לְחַטָּאוֹת, אוֹמֵר לְנֶכְה הָאֲבָרִים קוֹם שְׂאֵאת מִיִּטְתְּךָ וְלֵךְ-לָךְ אֶל בֵּיתְךָ." וכאשר דיבר ישוע, קם הנכה והלך לפניו, והם פינו לו דרך. וכל הרואים זאת נדהמו למראה עיניהם. פטרוס פיזר את האספה, רבים התפללו ושיבחו את האל, והודו שמעולם לא ראו מאורע מוזר מזה.

בערך בזמן הזה הגיעו שליחי הסנהדרין מירושלים לקרוא למרגלים בחזרה. לשמע המסר, הם החלו להתווכח בעוז בינם לבין עצמם; לאחר שסיימו להתדיין, חזרו מנהיג הקבוצה ושניים מעמיתיו יחד עם השליחים לירושלים, ואילו שלוש המרגלים הפרושים האחרים התוודו באזני ישוע, הלכו מיד לאגם והוטבלו בידי פטרוס והשליחים כילדי המלכות.

הספר של אורנטיה

מסמך 149

מסע ההטפה השני

מסע ההטפה הפומבי בגליל החל ביום ראשון, ה-3 באוקטובר, שנת 28 לספירה ונמשך כמעט שלושה חודשים, עד ל-30 בדצמבר. נטלו חלק במאמץ ישוע ושניים עשר השליחים וסייעו בעדם סגל האוונגליסטים החדש שמנה 117 חברים כמו גם מתעניינים רבים אחרים. במסע זה ביקרו בגדרה, עכו, יפיע, צפורנה, מגידו, יזרעאל, בית-שאן, טריכאה, היפוס, גמלא, בית צידה-יוליאס וכן בערים וכפרים רבים אחרים.

לפני יציאתם, בבוקר יום ראשון, ביקשו אנדראס ופטרוס את ישוע לצייד את האוונגליסטים החדשים בהוראות למסע, אך 'המאסטר' סרב באומרו שאין זה מתפקידו לעשות את מה שהיטב יוכלו אחרים לעשותו. לאחר התייעצות, הוחלט כי יעקב זבדיה יהיה זה שיצייד אותם בהוראות. בסיום דבריו של יעקב, אמר ישוע לאוונגליסטים: "צאו כעת לדרככם ועשו את המלאכה שהוטלה עליכם, ומאוחר יותר, לאחר שתוכיחו כי אתם ראויים ונאמנים, אסמיך אתכם לבשר את בשורת המלכות."

רק יעקב ויוחנן נלוו לישוע במהלך מסע זה. פטרוס והשליחים האחרים נטלו כל אחד כשניים עשר אוונגליסטים ונשארו קרובים אליהם בזמן שאלה לימדו והטיפו. השליחים הטבילו מאמינים במהירות בה היו אלה מוכנים לבוא בשערי המלכות. במשך שלושת החודשים הללו ישוע ושני בני לווייתו בילו הרבה בדרכים ולעתים קרובות ביקרו בשתי ערים במשך יום אחד על-מנת לצפות בעבודתם של האוונגליסטים ולעודד אותם במאמציהם לייסד את המלכות. מסע הטפה שני זה נועד בעיקרו על-מנת לאפשר לסגל החדש בן 117 האוונגליסטים שהוכשרו לצבור ניסיון מעשי.

במהלך תקופה זו, ומאוחר יותר, עד לזמן בו יצאו ישוע והשניים עשר בפעם האחרונה לירושלים, מיקם דוד זבדיה את מטה הקבע שלו בבית אביו שבבית צידה. זה היה מרכז המידע לעבודתו של ישוע על-פני האדמה, ומקום מפגש לשליחים שנעו במסגרת שירות המסרים שהפעיל דוד בין הגופים השונים שפעלו בפלשתינה ובאזורים הסמוכים. את כל אלה עשה מיוזמתו שלו, אך באישורו של אנדראס. דוד העסיק בין ארבעים לחמישים שליחים בחטיבת המודיעין הזו, אשר שרתה את מלאכת המלכות המתרחבת והולכת. ובזמן שעשה כל אלה, הוא פרנס את עצמו חלקית בכך שבילה חלק מזמנו במלאכתו משכבר הימים, הדיג.

1. פרסומו של ישוע

עד לפירוקן של המחנה בבית צידה, יצא למרחקים שמו של ישוע, בייחוד כמרפא, ונפוץ בכל חלקי פלשתינה, בכלל סוריה ובארצות שסביב. החולים המשיכו להגיע שבועות לאחר שהם עזבו את בית צידה, וכשלא מצאו את 'המאסטר' ולמדו מפי דוד היכן היה, הם יצאו לחפשו. במהלך מסע זה לא ביצע ישוע במתכוון מה שכוונה נסים של ריפוי. אף-על-פי-כן, עשרות חולים שבו להיות בריאים ושמחים כתוצאה מכוחה המחיייה של האמונה העזה אשר הניעה אותם לבקש מזור.

בערך בזמן של משימה זו החלה להופיע סדרה מוזרה ובלתי-מוסברת של תופעות ריפוי שנמשכה גם במשך שארית חייו של ישוע על-פני האדמה. במהלך שלושת החודשים של המסע, זכו יותר ממאה גברים, נשים וטף תושבי יהודה, אדום, הגליל, סוריה, צור וצידון ואף כאלה שבאו מעבר לירדן, בריפוי בלתי מודע מידיו של ישוע. הם שבו לביתם והמשיכו להאדיר את הפרסום לו זכה ישוע. הם עשו כן על-אף שכל פעם שראה מקרה ריפוי ספונטני, התריע ישוע במישרין את האדם שזכה לו לבל "יספר לאיש."

לעולם לא גילו לנו מה בדיוק אירע במקרי הריפוי הבלתי-מודעים או הספונטניים הללו. 'המאסטר' מעולם לא הסביר לשליחיו כיצד קרו מקרי הריפוי, למעט העובדה שבמספר מקרים פשוט אמר, "הבחנתי שכוח יצא ממני." במקרה אחד, כאשר נגע בו ילד חולה, אמר, "אני מבחין שחיים יצאו ממני."

בהיעדר הסבר ישיר מן 'המאסטר' ביחס לטיבם של מקרי ריפוי ספונטניים אלה, לא נוכל להתיימר ולנסות להסביר כיצד התבצעו. אך הותר לנו לציין מה דעתנו על מקרי ריפוי אלה. אנו מאמינים כי מקרי ריפוי פלאיים לכאורה אלה, אשר התרחשו במסגרת הסעד של ישוע על-פני האדמה, נבעו כתוצאה מקיומן במשותף של שלוש השפעות רבות-עוצמה, חזקות וקשורות:

1. נוכחותה של אמונה חיה, דומיננטית וחזקה בלבו של האדם אשר מבקש בנחישות להירפא, יחד עם העובדה שהריפוי התבקש בשל תועלתו

הרוחנית ולא רק כדי לחזור לבריאות פיזית גרידא.

2. קיומן, בצד אמונה אנושית זו, של אהדה וחמלה כבירות מצד 'בן בורא' רחום-מיסודו של האל אשר התגשם בגוף, ואשר ניהן באופן אישי בכוחות וביכולות יצירה וריפוי כמעט בלתי מוגבלים, נעדר זמן.

3. לצד אמונתו של היצור וחיייו של 'הבורא', ראוי אף לציין שאדם-אל זה היווה ביטוי אישי לרצונו של 'האב'. אם במפגש בין הצורך האנושי לכוח האלוהי לספק אותו לא רצה 'האב' אחרת, כי אז הפכו השניים לאחד והריפוי התרחש באופן בלתי מודע עבור ישוע האנושי, אך זוהי מידית על-ידי טיבו האלוהי. ההסבר למקרי הריפוי הרבים הללו, אפוא, טמון וודאי בחוק גדול הידוע לנו זה מכבר, ואשר קובע כי מה שמבקש 'הבן הבורא' ורוצה 'האב' הנצחי הינו.

ולפיכך, סבורים אנו כי בנוכחותו האישית של ישוע, לצורות מסוימות של אמונה אנושית עמוקה באופן היה באמת, פשוטו כמשמעו, כוח מניע שחולל מופעי ריפוי בידי כוחות יצירתיים ואישיות יקום מסוימות אשר שהו בסמיכות קרובה 'לבן האדם'. ולפיכך, נרשם כעובדה שישוע אכן סייע לאנשים לרפא עצמם בנוכחותו הודות לעוצמתה האישית של אמונתם.

רבים אחרים ביקשו מזור מסיבות אנוכיות גרידא. אלמנה עשירה מצור הגיעה בלוויית פמלייתה וביקשה להירפא ממחלותיה הרבות; ועת הלכה אחר ישוע ברחבי הגליל, המשיכה להציע סכומי כסף הולכים וגדלים, כאילו כוחות האל עומדים לממכר למרבה במחיר. אך היא מעולם לא התעניינה בבשורת המלכות; היא רק ביקשה מזור למחלות הגוף.

2. יחס האנשים

ישוע ידע את דעת האדם. הוא ידע את אשר נמצא בלב האדם, ואילו נותרה תורתו כפי שהציג אותה, אילו הפירוש היחיד שלה היו חיייו על-פני האדמה, היו כל אומות העולם וכל הדתות מאמצים את בשורת המלכות במהרה. כתוצרה מכוונותיהם הטובות של חסידי הראשונים של ישוע, שניסחו מחדש את תורתו על-מנת לאפשר לה להתקבל ביתר קלות על-ידי אומות, גזעים ודתות מסוימים, הפכה תורתו למקובלת פחות על-ידי כל שאר האומות, הגזעים והדתות.

במאמציו לגרום לתורתו של ישוע להתקבל באהדה על-ידי קבוצות מסוימות בנות תקופתו, כתב השליח פאולוס מכתבי הנחיה ותוכחה רבים. גם מורים אחרים של בשורת ישוע עשו כן, אך איש מהם לא שיער בדעתו שכמה מן הכתבים הללו יקובצו יחד לאחר מכן ויוצגו כמייצגים את תורתו של ישוע. ומשום כך, אף כי ביחס לכל דת אחרת הנצרות אכן מכילה יותר מבשורת 'המאסטר', היא אף מכילה הרבה שישוע לא לימד. שתי שגיאות גדולות נעשו, בנוסף לעובדה שבראשיתה שולבו לתוך הנצרות תורות רבות מן המסתורין הפרסי והרבה מן הפילוסופיה היוונית:

1. המאמץ לקשר במישרין בין תורת הבשורה לבין התיאולוגיה היהודית, כפי שמדגימות דוקטרינות הכפרה הנוצריות – התורה הגורסת כי ישוע היה 'הבן' שהוקרב על-מנת לרצות את משפט 'האב' התקיף ולפייס את הזעם האלוהי. תורות אלה מקורן במאמץ הראוי לשבח להפוך את בשורת המלכות למקובלת יותר על היהודים שלא האמינו בה. ועל-אף כישלונם של מאמצים אלה ללכוד את לבם של היהודים, הם הצליחו לבלבל ולהרחיק נשמות כנות רבות בכל הדורות שלאחר מכן.

2. השגיאה הגדולה השנייה של חסידי הראשונים של 'המאסטר', שגיאה אשר המשיכו והנציחו כל הדורות שאחריהם, הינה העובדה שהם ארגנו את התורה הנוצרית באופן כה שלם סביב לאישיותו של ישוע. דגש היתר על אישיותו של ישוע בתיאולוגיה הנוצרית הצליחה להאפיל על תורתו, וכל אלה הקשו עד מאוד על היהודים, על המוסלמים, על ההינדים ועל דתות המזרח לקבל את תורתו של ישוע. ואף כי אין אנו ממעיטים במקומה של אישיותו של ישוע בדת הנושאת את שמו, לא היינו מתירים ליחס הזה להאפיל או להחליף את בשורתו הגואלת: אבהותו של האב ואחוות האדם.

ראוי שמוריה של דת ישוע יתייחסו לדתות אחרות מתוך הכרה באמתות המשותפות ביניהן (ואשר רבות מהן מקורן במישרין או בעקיפין במסר של ישוע) ובה בעת שיימנעו מלהדגיש כל כך את ההבדלים.

ואף כי בעת ההיא נודע שמו של ישוע בעיקר כמרפא, לא כך היה בהמשך. בחלוף הזמן, יותר ויותר ביקשו ממנו סיוע רוחני. אך הריפוי הפיזי היה זה שמשך במישרין וביתר שאת את הפשוטים שבאנשים. יותר ויותר ביקשו את ישוע אלה שהיו נתונים בשעבוד מוסרי ומועקה מנטלית, ולכולם הראה תמיד את דרך הגאולה. אבות ביקשו את עצתו ביחס לגידול בניהם, ואימהות ביקשו להיוועץ בו כיצד להנחות את בנותיהן. באו אליו היושבים בחשיכה, והוא גילה להם את אור החיים. אוזנו הייתה תמיד כרויה לצרות האנושות והוא תמיד סייע לאלה שביקשו את עזרתו.

היה זה בלתי נמנע, שבעת 'שהבורא' עצמו התגשם בגוף על-פני האדמה, יתרחשו כמה מאורעות יוצאי דופן. אך ראוי שלעולם לא תתקרב לישוע דרך הנסים-לכאורה. לימדו להתקרב לנס דרך ישוע, אך בל תשגו ותתקרבו אל ישוע דרך הנס. אזהרה זו נחוצה גם אם ישוע מנצרת היה מייסד הדת היחיד אשר פעל באופן על-חומרי על-פני האדמה.

הפן המדהים והמהפכני ביותר במשימתו של מיכאל על-פני האדמה נגע לגישתו לנשים. בדור בו נאסר על גבר לברך לשלום את אשתו בפומבי, במסגרת מסע ההטפה השלישי שלו בגליל העז ישוע למנות נשים למורות של הבשורה. והוא עשה כן באומץ רב אל מול אמרת הרבנים "ישרפו דברי תורה ואל ימסרו לנשים."

בדור אחד, הרים ישוע את הנשים מתהום הנשייה של חוסר הכבוד והשעבוד לדורותיו. לבושתה, הדת שהתיימרה ליטול על עצמה את שמו של ישוע נעדרה את האומץ המוסרי ללכת בעקבות הדוגמה האצילית שהפגין ולהמשיך להתייחס כך לאישה.

האנשים עמם התרועע ישוע גילו שהוא היה חף לגמרי מן האמונות הטפלות של בני דורו. הוא היה חף מדעות קדומות דתיות; הוא לעולם לא גילה חוסר-סובלנות. לא היה בלבו שמץ של אנטגוניזם חברתי. ואף כשציית למה שהיה טוב בדת אבותיו, הוא לא היסס להתעלם ממסורות שעבוד ואמונות טפלות מעשה ידי אדם. הוא העז ללמד כי אסונות הטבע, תאונות הזמן ומאורעות הרסניים אחרים אינם עונשים מעשה ידי אלוה או תוצאה של השגחה עליונה מסתורית כלשהי. הוא הוקיע את המסירות המשעבדת לטקסים חסרי משמעות וחשף את הטיפשות שבסגידה לחומר. הוא הכריז באומץ על החופש הרוחני של האדם והעז ללמד כי בני התמותה בשר ודם אכן ולאמתו של דבר הינם בניו החיים של האל.

ישוע התעלה מעל לכל תורות אבותיו כאשר העז לקבוע שהלבבות הנקיים הם האות והסימן לדת של אמת, ולא הידיים הנקיות. הוא החליף מסורת במציאות והסיט הצדה את כל יומרות הגאווה והצביעות. ואף-על-פי-כן, איש האל הזה, העשוי ללא חת, לא נפל לביקורת הרסנית ואף לא התעלם לחלוטין ממנהגי הדת, החברה, הכלכלה והפוליטיקה של ימיו. הוא לא היה מהפכן מיליטנטי; הוא דבק באבולוציה פרוגרסיבית. הוא עסק בהרס הקיים רק כאשר בה בעת הציע לאחיו משהו נעלה יותר, את שצריך להיות.

חסידיו של ישוע צייתו לו בלא שדרש זאת. רק שלושה אנשים שקרא להם אישית סרבו לקריאתו להפוך לתלמידיו. הוא ניחן בכוח משיכה ייחודי כלפי אנשים, אך לא היה דיקטטור. הוא ציווה בביטחון מלא, ואיש מעולם לא התרעם על מצוותיו. הוא היה בעל סמכות מוחלטת על תלמידיו, אך איש מעולם לא התנגד לכך. הוא הרשה לחסידיו לקרוא לו 'מאסטר'.

כל מי שפגש את 'המאסטר' התרשם ממנו, למעט אלה שנמלאו בדעות קדומות דתיות או סברו שתורתו סיכנה אותם פוליטית. אנשים התפלאו ממקוריותה וסמכותיותה של תורתו. הם נדהמו למראה הסבלנות שבה טיפל באלה שפקפקו בו והציקו לו. הוא עורר השראה וביטחון בלבבות כל אלה שסעד. רק אלה שלא פגשוהו פחדו ממנו, ושנאו אותו רק אלה שהחשיבו אותו כמייצג אותה האמת אשר עתידה הייתה למוטט את הרוע והשקר עליה ביקשו לשמור בלבם בכל מחיר.

הוא השפיע בעוצמה ובאופן מרתק וייחודי הן על חברים והן על אויבים. המוני אדם עקבו אחריו במשך שבועות רק על-מנת לשמוע את מילותיו הטובות ולחזות בחייו הפשוטים. גברים ונשים מסורים אהבו את ישוע באופן כמעט על-אנושי. וככל שהכירו אותו יותר, אהבו אותו יותר. וכל זה עדיין נכון; גם היום, ובעתיד לבוא, ככל שאדם מכיר יותר אל-אדם זה, הוא יאהב וידבק בו יותר.

3. עוינותם של מנהיגי הדת

על-אף קבלת הפנים האוהדת לה זכו ישוע ותורתו מפשוטי העם, מנהיגי הדת בירושלים הלכו ונחרדו והתנגדותם גאתה ועלתה. הפרושים גיבשו תיאולוגיה סדורה ודוגמטית. ישוע לימד לפי הנדרש ברגע; לא הייתה לו תורה סדורה. ישוע לימד פחות מן התורה ויותר מן החיים, תוך שימוש במשלם. (וכאשר השתמש במשל על-מנת להאיר את המסר, הוא עשה שימוש רק במאפיין אחד של הסיפור לשם כך. הניסיון להפוך את המשלים שלו לאלגוריות עלול להוביל לרעיונות שגויים רבים ביחס לתורתו של ישוע.)

תזזית אחזה במנהיגי הדת בירושלים כתוצאה מהמרתו של אברהם הצעיר ועריקתם של שלושת המרגלים שהוטבלו בידי פטרוס והצטרפו כעת לאוונגליסטים במסע ההטפה השני בגליל. הפחד והדעות הקדומות עיוורו את מנהיגי היהודים, ואת לבם הקשתה דחייתם המתמשכת את אמתות בשורת המלכות המושכות. כאשר האדם נסגר בפני משיכת הרוח השוכנת בתוכו, כמעט ואין מה לעשות על-מנת לשנות את דעתו.

כאשר פגש ישוע לראשונה את האוונגליסטים במחנה בבית צידה, אמר להם בסיום דבריו: "זכרו כי בני האדם מגיבים פיזית ומנטלית – רגשית – באופן אינדיבידואלי. הדבר האחד היחיד בבני האדם הינה הרוח השוכנת בם. אף כי רוחות אלוה שונות אלה מאלה במידת מה בטיבן ובמידת ניסיוןן, הן כולם מגיבות באופן אחד לבקשה רוחנית. רק באמצעות פנייה לרוח זו תוכל אי פעם האנושות להגיע לאחדות ולאחווה." אך רבים ממנהיגי היהודים סגרו את דלתות לבם לפניית הרוח של הבשורה. מאותו יום ואילך, הם לא פסקו מלתכנן ולחרוש מזימות להשמדת 'המאסטר'. הם היו משוכנעים שחייבים לעצור, להרשיע ולהוציא להורג את ישוע בשל העובדה שעבר על עיקרי תורת היהודים הקדושה.

4. התקדמותו של מסע ההטפה

במסע הטפה זה הופיע ישוע מעט מאוד בציבור, אך ברוב הערים והכפרים בהם ביקר עם יעקב ויוחנן הוא קיים שיעורי ערב רבים עם המאמינים. באחד משיעורי הערב הללו, שאל אחד האוונגליסטים הצעירים יותר את ישוע שאלה בנוגע לכעס, ובתשובה לה, אמר ישוע, בין היתר כך:

"הכעס הינו מופע חומרי אשר מעיד, ככלל, על שיעור כישלונה של הרוח לרכוש שליטה על השילוב בין האינטלקט לגוף הפיזי. הכעס מעיד על היעדר אהבה לאח, אליו נוספים היעדר כבוד-עצמי והיעדר שליטה עצמית. הכעס מכלה את הבריאות, מחלל את הדעת ופוגע במאמציו של מורה הרוח של נשמת האדם. האם לא קראתם בכתובים כי 'פי לאוויל, ייהרג פֶּעֶשׂ' וכי 'טוֹרֶף נִפְשׁוֹ, בָּאֵפוֹ?' כי 'אָרֶף אֶפְסִים, רַב תְּבוּנָה, בְּעוֹד 'קֶצֶר רוּחַ, מְרִים אִיווֹלֶת?' כולכם יודעים כי 'מַעֲנֶה רָף, יִשִּׁיב חֲמָה, וכי 'דָּבָר עֲצֹב יַעֲלֶה אָף. 'שִׁכָּל אֶדֶם הָאָרֶץ אָפוּ, בְּעוֹד; 'עֵיר פְּרוּצָה, אֵין חוֹמָה, אִישׁ, אֲשֶׁר

אין מעצור לרוחו. 'אכזריות חמה, נשטף אף. 'איש אף יגרה מדון, ובעל חמה רב פשע. 'אל תיבהל פרוקף לכעוס, פי כעס פחיק פסילים ינות. " ובטרם סיים ישוע את דבריו, אמר: "לו ימלאו לבבותיכם אהבה וכך לא יתקשה מנחה הרוח שלכם לגאול אתכם מן הנטייה להתפרץ באופן חייתי, אשר אינה תואמת למעמדכם כבנים אלוהיים."

באותה הפעם, דיבר 'המאסטר' עם הקבוצה על החיוב שבאופי המאוזן. הוא הכיר בעבודה שרוב בני האדם נדרשים להתמקצע במשהו, אך סלד מן הנטייה לאותה התמקצעות יתר אשר מובילה לצרות מוחין ולפעילות חיים מוגבלת. הוא הפנה את תשומת לבם לכך שכל מעלה שפונה לקיצוניות עלולה להפוך למידה רעה. ישוע תמיד הטיף למתינות ולעקביות – להתאמה מידתית לבעיות החיים. הוא ציין כי מידה רבה מדי של סימפטיה ורחמים עלולים להידרדר לחוסר יציבות רגשית; כי ההתלהבות יכולה להוביל לקנאות. הוא ציין את אחד מחבריהם לשעבר שהדמיון שלו הוביל אותו לעסוק בדברים של חזון, בדברים לא מעשיים. בה בעת, הוא הזהיר אותם מפני הסכנה שבקלות של הבינוניות של שמרנות היתר.

ואז דן ישוע בסוגיית האומץ והאמונה, ואיך אלה מובילים לעתים נשמות לא-חושבות לחוסר אחריות ולעזות מצח. הוא אף הדגים כיצד התבונה ושיקול הדעת המוגזמים מובילים לפחדנות וכישלון. הוא האריך במאזניו לשאוף למקוריות ולהימנע מכל נטייה למוזרות. הוא עודד אותם לאהוד ללא רגשנות, להיות חסודים אך ללא צדקנות. הוא לימד יראת קודש חפה מכל פחד ומכל אמונה טפלה.

מה שהרשים את חבריו ביחס לאופי מאוזן היה פחות מה שלימד ישוע ויותר האופן בו חייו שלו עצמו הדגישו את שלימד. הוא חי בעין הסערה והלחץ, אך לעולם לא התנדנד. אויביו ניסו כל הזמן להפיל אותו בפח, אך הוא לא כשל. הם ניסו לכבול אותו בוויכוח, אך תשובותיו תמיד היו מאירות, מכובדות וסופיות. כאשר הופרע בשיעוריו בשלל שאלות, תשובותיו היו תמיד בעלות משמעות ופסקניות. הוא מעולם לא נדרש לטקטיקות מגונות על-מנת לעמוד בלחץ אויביו, על-אף שאלה לא היססו להשתמש מולו בכל שיטות ההתקפה הכוזבות, הבלתי הוגנות והבלתי ישרות שעמדו לרשותם.

ואף כי נכון הוא שראוי לגברים ולנשים לשקוד על המקצוע בו בחרו לעסוק לפרנסתם, ראוי להם לבני האדם גם לטפח הכרות רחבה עם מגוון צורות החיים על-פני האדמה. אנשים משכילים באמת לעולם לא יסתפקו בהכרות שטחית ביחס לחיי ומעשי חבריהם.

5. השיעור בנוגע לסיפוק

בעת שישוע ביקר את קבוצת האוונגליסטים שפעלה תחת הנחייתו של שמעון הקנאי, שאל שמעון באחד ממפגשי הערב את 'המאסטר': "מדוע אנשים מסוימים כל כך הרבה יותר מאושרים ומרוצים מאחרים? האם הסיפוק קשור להתנסות הדתית?" בתשובה לשאלתו של שמעון, בין היתר אמר ישוע:

"שמעון, מטבעם, אנשים מסוימים שמחים יותר מאחרים. הרבה, הרבה מאוד תלוי בנכונותו של האדם להיות מונחה ומוכוון בידי רוחו של 'האב' שהוכנת בקרבו. האם לא קראת בכתובים את מילותיו של החכם שאמר, 'נר יהוה, נשמת אדם, חפש פל סדר-כטון?' וגם, שבני אדם מוכוונים רוח אומרים: 'תכלים נפלי לי בנעימים; אף נחלת שפירה עלי'. 'טוב מעט לצדיק מהמון רשעים רבים', שכן 'מדריךיו ישובע סוג לב'. 'לב שמים ייטב פנים יטוב לב משהתה תמיד. טוב מעט ביראת יהוה מאוצר רב ומהומה בו. טוב ארחת ירק ואהבה שם משור אבוס ושבא בא. טוב מעט בצדקה מרב תבואות בלא משפט'. 'לב שמים ייטיב גהה'. 'טוב מלא כף נחת ממלא חפנים עמל ורעות רוח'.

"הרבה מצערו של האדם נובע משאיפותיו הנכזבות ומן הפגיעה בגאוותו. ואף כי ראוי לו לאדם לנצל כמיטב יכולתו את חייו על הארץ, ראוי לו, לאחר שהתאמץ במלוא הכנות, לקבל בשמחה את שנפל בחלקו ולנצל ביצירתיות את שקיבל לידי. יותר מדי מצרותיו של האדם נובעות ממועקת הפחד שבלבו שלו עצמו. 'נסו ואין דרך רשע'. 'הרשעים פנים נגרש, פי השקט לא יוכל, ויגרשו מימיו רפש וטיט; אין שלום, אומר אלהי לרשעים'.

"ולפיכך, אל תבקשו שלום אכזב ובר חלוף, אלא בקשו את אושר ביטחון אמונה ואת הוודאות הנובעת מהיות בן אלוה, וודאות אשר מניבה נינוחות, סיפוק ואושר עילאי של הרוח."

ישוע כלל לא התייחס לעולם הזה אל "עמק הבכא." אלא, הוא ראה אותו כספרת הולדתן של רוחות נצחיות ואלמותיות שתרקענה לפרדים, "העמק בו נוצרות נשמות."

6. "יראת השם"

היה זה בגמלא, במפגש הערב, כשאמר פיליפוס לישוע: "'מאסטר', מדוע כתוב בתורה ויראו את יהוה, ואילו אתה מלמד אותנו להתייחס אל 'האב' שבשמים ללא מורא? כיצד נוכל ליישב את ההנחיות הללו?" ענה ישוע לפיליפוס, ואמר:

"ילדי, שאלות שכאלה אינן מפתיעות. בהתחלה, האדם יכול היה ללמוד יראת כבוד מהי רק דרך פחד, אך אני באתי על-מנת לגלות את אהבתו של 'האב' ובכך לגרום לכם להימשך ולסגוד 'לנצח' מתוך הוקרת התודה הלבבית של הבן בתגובה לאהבתו העמוקה והמושלמת של 'האב'. באתי על-מנת לגאול אתכם מן השעבוד בו אתם מאיצים בעצמכם לשרת מתוך מצוקה אל-מלך קנאי ומלא חמה. באתי על-מנת ללמד אתכם אודות מערכת היחסים שבין 'האב' ובנו המתקיימת בין האל לאדם, כך שבשמחה תתעלו לסגוד באופן נשגב וחופשי 'לאב-אל אוהב, צודק ורחום.

"במשך הדורות, נודעו למושג 'יראת השם' משמעויות שונות. החל מפחד, חרדה ויראה, ועד ליראת כבוד. ומתוך יראת הכבוד, אוביל אתכם אני מעלה עד לאהבה, דרך ההכרה, ההבנה וההוקרה. אדם המכיר רק את פעולתו של האל, מונע לפחד מן 'העליון'; אך כאשר האדם מתחיל להבין ולהתנסות באישיותו ובאופיו של האל החי, מובילים אותו אלה יותר ויותר לאהוב 'אב' טוב, מושלם, אוניברסלי ונצחי שכזה. שינוי מערכת היחסים בין האדם לאל היא משימתו של 'בן האדם' על-פני האדמה.

"ילדים נבונים אינן יראים את אביהם בכדי לקבל ממנו מתנות טובות; אלא, כי שפע הדברים הטובים שכבר קיבלו, שפע הנובע מחיבתו של האב לבניו ולבנותיו, מוביל ילדים אהובים עד מאוד לאהוב את אביהם בתגובה של הכרה והודיה לנדיבות לב מיטיבה זו. טובו של האל מוביל לחרטה; צדקתו של האל מובילה לשירות; רחמיו של האל מובילים לגאולה; ואילו אהבתו של האל מובילה לסגידה נבונה, מרצונו החופשי של הלב.

"אבותיכם התייראו מפני האל מפני שהיה עוצמתי ומסתורי. עליכם להעריך אותו בשל אהבתו המופלאה, רחמים השופעים והדר האמת שבו. עוצמתו של האל ממלאה את לב האדם פחד, אך אצילות וצדקת אישיותו גורמים ליראת כבוד, לאהבה ולסגידה מרצון. בן אוהב אשר ממלא חובתו איננו חושש מאב, אף אם האב רב עוצמה ואציל. באתי לעולם על-מנת להחליף את הפחד באהבה, את העצב באושר, את החשש בביטחון, את השעבוד המיותר והטקסים חסרי המשמעות בסגידה של הוקרה. יחד עם זאת, עבור היושבים בחשיכה, אכן נכון כי 'רִאשִׁית חֶקְמָה, יִרְאַת יְהוָה'. אך עת יתעצם האור, יהללו בני האל את 'האינסופי' בשל מה שהוא במקום לפחד ממה שיעשה.

"כאשר הילדים צעירים, ואינם חושבים, נדרש להוכיח אותם על-מנת שיכבדו את הוריהם; אך עת יגדלו וילמדו להעריך מעט יותר את ערך הסעד וההגנה שמעניקים ההורים, הם עולים רמה. הם עולים, דרך כבוד שנובע מהבנה וחיבה הולכת וגדלה, לאותה רמת התנסות בה הם למעשה אוהבים את הוריהם יותר בשל מי שהם מאשר בשל מה שעשו. מטבעו, האב אוהב את ילדו, אך הילד נדרש לפתח את אהבתו לאביו. הוא מתחיל בפחד ממה שהוא עלול לעשות ועבור דרך יראה, חשש, תלות והערכה ועד לאהבה מתוך הערכה וחיבה.

"לימדו אתכם כי 'אֵת האלוהים יֵרָא וְאֵת מצוותיו שְׁמֹר, כִּי זֶה כָּל הָאֱדָם'. אולם אני באתי לצוות עליכם מצווה חדשה ונעלה. באתי ללמדכם 'לאהוב את האל וללמוד לעשות את רצונו, כי זאת זכותם הנעלה של בני האל החופשיים'. אבותיכם לימדו אתכם 'ירא את האלוהים – מלך מלכי המלכים'. אני מלמד אתכם, 'אהבו את האלוהים – 'האב' הרחום והחנן'.

"במלכות השמים, עליה באתי להכריז, אין מלך רב עוצמה עליון; מלכות זו הינה משפחה אלוהית. במרכזה ובראשה של אחווה עצומה זו של הוויות תבוניות, מצוי זה אותו מכירים כולם ולו סוגדים כולם, הוא 'אביכם' 'ואבי'. אני 'בנו' וגם אתם בניו. משום כך, לעד נכון כי אתם ואני אחים במשפחה האלוהית, וזה קל וחומר נכון משום שהפכנו לאחים בשר ודם במהלך חיינו הארציים. ולכן, חדלו להתיירא מן האל כמפני מלך, חדלו לשרתו כאדון; לימדו להעריך אותו 'כבורא'; כבדוהו 'כאבי' רוח צעירותכם; אהבוהו כמושע רחום; ומעל לכל, עת תבשילו בהכרה ובהערכה הרוחנית שלכם, סיגדו לו 'כאב' החכם מכל.

"תפישתכם השגויה את הענווה והרבה מן הצביעות שלכם נובעות מתוך מושגים השגויים אודות 'האב' שבשמים. אף כי האדם הינו מטבעו ובמקור תולעת אבק, כאשר שוכנת בו רוח 'אבי', הופך אדם זה בעל ייעוד אלוהי. רוח המתת של 'אבי' תשוב בוודאי למקורה האלוהי ולרמה ביקום ממנה באה, ונשמתו האנושית של האדם בן התמותה, אשר יש והופכת לבתה של רוח שוכנת זו, תרקיע וודאי יחד עם רוח אלוה ממש עד לנוכחותו של 'אב' הנצח.

"אכן, הענווה ראויה לאדם אשר יקבל את כל המתנות הללו מידי 'האב' שבשמים, אף כי אצילות אלוהים מאפינת את כל מועמדי האמונה הללו, אשר מועמדים להרקיע לנצח מלכות השמים. אדם אשר נוהג בענווה מתיימרת וכוזבת, מעשיו חסרי משמעות ובזויים ואינם עולים בקנה אחד להערכה של מקור גאולתו ולהכרה ביעוד נשמתו שנוגדה-מן-הרוח. עמוק בלב, ראוי להרגיש ענווה כלפי האל; ראוי להצטנע אל מול אנשים; אך צביעותה של הענווה המודעת לעצמה, הרעבה לתשומת-לב, הינה ילדותית ואיננה ראויה לבני המלכות המוארים.

"טוב אם תצטנעו עם האל ותפגינו שליטה-עצמית עם בני אדם, אך ראוי לצנעה לנבוע מן הרוח, ולא כמצג האשליה העצמית הכוזב הנובע מתוך מודעות עצמית ומתוך תחושה של עליונות מתוך צדקנות עצמית. היטב דרש הנביא כשאמר, 'יִהְיֶה לְךָ עִם אֱלֹהֶיךָ', שכן 'האב' שבשמים הינו 'האינסופי' 'והנצחי', אך גם שוכן 'באדם המתחרט, שפל הרוח'. 'אבי' סולד מן הגאווה, מתעב את הצביעות ובוהל באוון. על-מנת להדגיש את ערכה של הכנות ושל הביטחון המלא בתמיכת אהבתו ובהנחיתו המהימנה של 'האב' שבשמים, התייחסתי תכופות לדוגמא של הילד הקטן בכדי להדגים את הגישה ואת התגובה הרוחנית הנדרשות לכן התמותה על-מנת לבוא בשערי מציאויות הרוח של מלכות השמים.

היטב תיאר הנביא ירמיה בני תמותה רבים באומרו: 'קְרֹב אֵתָּה בְּפִיָּהֶם, וְרָחֹק מִכִּלְיוֹתֵיהֶם'. האם לא קראתם את דברי האזהרה החמורים של הנביא שאמר: 'פְּהִיָּה בְּמַחִיר יוֹרֵי, וּנְבִיאִיָּה, בְּכֶסֶף קִסְמֹו. וְעַל יְהוָה, יִשְׁעֵנו לְאִמּוֹר, הֲלוֹא יְהוָה בְּקֶרְבָּנוּ'. האם לא הוזהרתם שוב ושוב מפני 'זִכְרֵי שְׁלוֹם עִם רַעֲיָהֶם וְרָעָה בְּלִבָּם', אלה אשר 'שווא, יִדְּבָרוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ, שָׁפַת חֲלָקוֹת בְּלִב וְלֵב יִדְּבָרוּ?' ומכל הצער שניחת על האדם, אין גדול מזה 'שהוכה בֵּית מְאֻהָבִי'."

7. חוזרים לבית צידה

תוך התייעצות עם שמעון פטרוס, ובאישורו של ישוע, הורה אנדראס לדוד לשלוח את שליחיו לכל הקבוצות השונות שיצאו להטיף ולהנחותן לסיים

את המסע ולשוב לבית צידה ביום חמישי, ה-30 בדצמבר. בערכו של אותו יום גשום, הגיעו לבית זבדיה כל השליחים והאוונגליסטים.

חברי הקבוצה התארח באותה השבת בבתים ברחבי בית צידה וכפר נחום הסמוכה, ולאחריה יצאה לחופשה בת שבועיים שנוצלה לבילוי עם המשפחה, ביקור אצל חברים או דיג. היומיים או שלושה שבילו יחד בבית צידה אכן היו מרגשים ומעוררי השראה; אפילו המורים הוותיקים יותר השכילו מן ההתנסויות עליהן סיפרו המטיפים הצעירים.

מתוך 117 האונגליסטים שהשתתפו במסע ההטפה השני בגליל, רק כשבעים וחמישה צלחו את המבחן והתייצבו להמשך המשימה לאחר החופשה בת השבועיים. ישוע, יחד עם אנדראס, פטרוס, יעקב ויוחנן נשארו בבית זבדיה ובילו זמן ממושך בדיונים בנוגע לרווחתה והרחבתה של המלכות.

הספר של אורנטיה

מסמך 150

מסע ההטפה השלישי

בערב יום ראשון, ה-16 בינואר, שנת 29 לספירה, הגיעו אבנר ושליחיו של יוחנן לבית צידה ולמחרת החלו בפגישה משותפת עם אנדראס ושליחיו של ישוע. מן המטה שלהם בחברון, נהגו אבנר ועמיתיו לעלות לבית צידה מדי תקופה למפגשים אלה.

בין הנושאים הרבים אשר נדונו בוועידה משותפת זו היה גם הנוהג לסוך בשמנים מסוימים את החולים עת נאמרו התפילות להחלמתם. שוב סרב ישוע להשתתף בדיוניהם או להביע את דעתו ביחס למסקנות אליהן הגיעו. שליחיו של יוחנן נהגו תמיד לסוך את החולים והסובלים בשמן והם ביקשו להפוך מנהג זה למנהג אחיד בשתי הקבוצות, אך שליחיו של ישוע סרבו לקבל על עצמם נוהג זה.

ביום שלישי, ה-18 בינואר, התאספו העשרים וארבעה בבית זבדיה שבבית צידה. ואליהם הצטרפו האוונגליסטים שצלחו את המבחן, כשבעים וחמישה במספר, כהכנה ליציאה למסע ההטפה השלישי בגליל, אשר נמשך כשבעה שבועות.

האוונגליסטים נשלחו בקבוצות של חמישה, ואילו ישוע והשניים עשר הלכו רוב הזמן יחד, כאשר השליחים מעת לעת, ועל-פי הצורך, יצאו זוגות זוגות להטביל מאמינים. במשך שלושה שבועות כמעט, עבדו גם אבנר ועמיתיו בצמוד לקבוצת האוונגליסטים, ייעצו להם והטבילו מאמינים. הם ביקרו במגדל, טבריה, נצרת וכל הערים והכפרים המרכזיים במרכז ובדרום הגליל, בכל המקומות בהם ביקרו קודם לכן וברבים אחרים. הייתה זו הפעם האחרונה בה בישרו בגליל, למעט בחלקיו הצפוניים.

1. סגל הנשים האוונגליסטיות

מכל הדברים הנועזים שעשה ישוע בימי חייו על-פני האדמה, המפתיע מכולם היה הכרזתו הפתאומית בערב ה-16 בינואר: "מחר נמנה עשר נשים לשמש בעבודת סעד המלכות." בתחילתה של החופשה בת השבועיים, החופשה במהלכה היו מתוכננים השליחים והאוונגליסטים להיעדר מבית צידה, ביקש ישוע מדוד לזמן את הוריו חזרה לביתו ולשלוח שליחים אשר יקראו לבית צידה לעשר נשים מסורות אשר שימשו במנהלת המהנה ובמאהל בית החולים הקודם. כל הנשים הללו הקשיבו להנחיה שניתנה לאוונגליסטים הצעירים, אך מעולם לא עלה בדעתן או בדעתן מוריהן שישוע יעז להסמיך אותן ללמד את בשורת המלכות ולסעוד את החולים. עשרת הנשים שבחר והסמיך ישוע היו: שושנה, בתו של החזן לשעבר של בית הכנסת בנצרת; יוחנה, אשת פנא, סוכנו של הורדוס אנטיפס; אלישבע, בתו של יהודי עשיר מטבריה ומציפורי; מרתה, אחותם הבכורה של אנדראס ופטרוס; רחל, גיסתו של יהודה, אחיו של ישוע; נסנטה, בתו של אלמן, הרופא הסורי. מילפה, דודניתו של השליח תומאס; רות, בתו הבכורה של מתי לוי; סלטה, בתו של קנטוריון רומי; ואגמן, אלמנה מדמשק. לאחר מכן, הוסיף ישוע לקבוצה שתי נשים נוספות – מרים המגדלית, ורבקה, בתו של יוסף מן הרמתיים.

ישוע הסמיך את הנשים הללו לייסד הארגון משלהם והורה ליהודה להקצות כספים לצידוד ולבהמות משא עבורן. העשר בחרו בשושנה לעמוד בראשן וביוחנה לגזברית. מכאן ואילך הן השיגו לעצמן את המשאבים הנדרשים; לעולם לא ביקשו שוב מיהודה לתמוך בן.

באותם הימים, כאשר אפילו נאסר על נשים להיכנס לאולם הראשי של בית הכנסת (הן היו מוגבלות לעזרת נשים), הם נדהמו כאשר הכיר בהן כמורות מוסמכות של בשורת המלכות החדשה. המשימה שהטיל ישוע עליהן כשמינה אותן ללמד את הבשורה ולסעוד היוותה הכרזת שחרור אשר שחררה מאותו יום ואילך את כל הנשים, ולתמיד; לא עוד יתנשא הגבר מעל האישה ויחשיב אותה לנחותה ממנו רוחנית. זה היה שוק אמת, אפילו עבור שניים עשר השליחים. אפילו ששמעו פעמים רבות את 'המאסטר' אומר כי "במלכות השמים אין עוד עשיר ולא עני, אין עבד ולא בן-חורין, אין זכר ולא נקבה כי כולכם אֶתֶד בני האל ובנותיו," הם ממש נדהמו, פשוטו כמשמעו, כאשר הציע באופן רשמי להסמיך את עשרת הנשים הללו כמורות דת ואפילו להתיר להן להסתובב עמם. הפעולה הזו עוררה הדים בכל האזור, וצידה את אויביו של ישוע בהרבה תחמושת, אך בכל מקום בו נשים האמינו בבשורות הטובות הן עמדו בעוז מאחורי אחיותיהן הנבחרות ולא הסתירו את תמיכתן בהכרה הזו במעמד האישה בעבודת הדת, אף אם זו אחרת לבוא. מיד לאחר עזיבתו של 'המאסטר', המשיכו השליחים לתמוך בשחרור האישה, ולהכיר כראוי בנשים. אך בדורות שלאחר מכן חלה נסיגה למנהגים שמקדם. בראשית ימיה של הכנסייה הנוצרית כונו נשים מורות ונשים של כמורה בשם *דיקאניות*, וככלל זכו להכרה. אך למרות העובדה שהסכים לכל אלה בתיאוריה, פאולוס לעולם לא נקט בגישה זו בעצמו והתקשה לנהוג כך באופן אישי בפועל.

2. העצירה במגדל

הנשים הלכו מאחור עת יצאה חבורת השליחים מבית צידה. בזמן המפגש הן תמיד ישבו יחד, כקבוצה, בחזית ולימין הדובר. יותר ויותר נשים החלו להאמין בבשורת המלכות, ומקרים מביכים רבים אירעו כאשר הן ביקשו לשוחח באופן אישי עם ישוע או עם אחד מן השליחים. כל זה התשנה כעת. כאשר אחת מן המאמינות ביקשה לראות את 'המאסטר' או להיוועד עם השליחים, היא הלכה לשושנה, ומשם ישירות לשוחח עם 'המאסטר' או אחד משליחיו בלוויית אחת משתיים עשרה האוונגליסטיות.

במגדל הוכחה לראשונה יעילותן של הנשים וכמה חכם היה לבחור בן. אנדראס החמיר יחסית עם השליחים ביחס לעבודתם האישית עם נשים, ובייחוד עם המפוקפקות שבהן. כאשר נכנסה הקבוצה למגדל, עשר הנשים האוונגליסטיות היו חופשיות לבוא בשערי המקומות המפוקפקים ולבשר שם לכל שוכניהן את הבשורות הטובות. וכאשר ביקרו את הנשים החולות, נשים אלה יכלו לסעוד את אחיותיהן הנגועות מאוד מקרוב. כתוצאה מן הסעד של עשרת הנשים הללו (שלאחר מכן נודעו כשתיים עשר הנשים), הצטרפה למלכות מרים המגדלית. כתוצאה מכמה אירועי מזל ביש וכפועל יוצא מיחס החברה המכובדת כלפי נשים ששגו כך, מצאה עצמה אישה זו באחד מן המקומות המפוקפקים במגדל. היו אלה מרתה ורחל אשר הסבירו למרים בפשטות כי שערי המלכות פתוחים גם בפני אחת כמות. מרים האמינה לחדשות הטובות ולמחרת הוטבלה בידי פטרוס.

מרים המגדלית הפכה לטובה שבמורות הבשורה מבין שתיים עשרה האוונגליסטיות שבקבוצה. היא הוסמכה לשרת כך, יחד עם רבקה, ביודפת, ארבע שבועות לערך לאחר שהומרה. במשך שארית חייו של ישוע על-פני האדמה, פעלו מרים ורבקה, יחד עם שאר חברות הקבוצה, בנאמנות וביעילות על-מנת להאיר את דרכן ולרומם את אחיותיהן הנדכאות; וכאשר התחוללה הסצנה האחרונה, הטרגית, בחייו של ישוע, אף כי כל השליחים למעט אחד נסו על נפשם, כל הנשים הללו היו נוכחות, ואף לא אחת מהן בגדה או נטשה אותו.

3. שבת בטבריה

במצוות ישוע, הפקיד אנדראס את תפילת השבת של החבורה בידי הנשים. כמובן שבשל כך לא יכלו לערוך אותה בבית הכנסת החדש. הנשים בחרו את יוחנה להוביל, והמפגש נערך בחדר האוכל של ארמונו החדש של הורדוס. הורדוס עצמו שהה במשכנו ביוליאס, בפראה. יוחנה קראה בתורה על עבודתן של הנשים בדת ישראל, והזכירה את מרים, דבורה, אסתר ואחרות.

מאוחר באותו ערב הרצה ישוע בפני כלל הקבוצה על "קסמים ואמונות טפלות." באותם הימים, האמינו כי הופעתו בשמים של כוכב זוהר, חדש לכאורה, סימלה את הולדתו של אדם גדול על-פני האדמה. מכיוון שכוכב כזה נצפה לאחרונה, שאל אנדראס את ישוע אם יש אמת באמונות אלה. בתשובתו הארוכה לשאלתו של אנדראס דן 'המאסטר' ביסודיות בכלל הנושא של אמונותיו הטפלות של האדם. וכך ניתן לסכם במונחים של היום את מה שאמר ישוע באותו המפגש:

1. נתיבי הכוכבים אינם קשורים בשום צורה שהיא למאורעות בחיי האדם על-פני האדמה. האסטרונומיה הינה עיסוק מדעי ראוי, אך האסטרולוגיה הינה אסופת אמונות טפלות ואין לה מקום בבשורת המלכות.
2. בחינת אבריה הפנימיים של חיה שמתה לפני זמן מה איננה יכולה לגלות דבר לגבי מזג האוויר, מאורעות העתיד או מה שיקרה בחיי האדם.
3. רוחות המתים אינן שבות על-מנת לקשר עם החיים, עם מי מבני משפחותיהם או מי שהיו פעם חבריהם.
4. לקמעות ולחפצים קדושים אין כל יכולת לרפא מחלות, למנוע אסונות או להשפיע על רוחות רעות; האמונה שיש בשיטות חומריות כאלה השפעה על עולם הרוח איננה אלא אמונה טפלה מן המעלה הראשונה.
5. אף כי ניתן להשתמש בהגרלות כדי ליישב מחלוקות פעוטות, אין בהן כדי לגלות את רצון האל. תוצאות אלה נתונות למזל החומרי בלבד. הדרכים היחידות להתייחד עם עולם הרוח כוללות את מתת הרוח של האנושות, רוחו השוכנת של 'האב', את הרוח השוטפת של 'הבן', ואת השפעתה של הרוח האינסופית, שמצויה בכל מקום בעת ובעונה אחת.
6. חיזוי העתיד, כישוף ומעשי כשפים אינם אלא אמונות טפלות של אנשים בורים, וכך גם אשליות הקסם. האמונה במספרי קסם, סימנים למזל טוב ואותות למזל רע אינם אלא אמונה טפלה בלתי מבוססת.
7. פירוש חלומות הינה בעיקרה מערכת בלתי מבוססת של אמונה טפלה ושל השערות פנטסטיות. דבר לא משותף לבשורת המלכות ולכוהניה מגידי העתידות של הדת הפרימיטיבית.
8. הרוחות הטובות והרעות אינן יכולות לשכון בעצמים חומריים עשויים חמר, עץ או מתכת; צלמים אינן אלא החומר ממנו הם עשויים.
9. מנהגיהם של לוחשי הלחשים, המכשפים, הקוסמים, ועושי הכשפים מקורם באמונותיהם הטפלות של המצרים, האשורים, הבבלים והכנענים הקדומים. אין שום תוחלת לקמעות ולכל הלחשים למיניהם ואין להם שום יכולת לזכות בחסדן של הרוחות הטובות או לסלק את הרעות.

10. הוא חשף והוקיע את אמונותיהם בלחשים, בהתנסויות קשות, בכישוף, בקללות, באותות, בשימוש בדוֹאָא ובכל צורותיה האחרות, הבורות והמשעבדות, של האמונה הטפלה.

4. השליחים יוצאים זוגות זוגות

למחרת בערב, לאחר שקיבץ יחד את שניים עשר השליחים, את שליחיו של יוחנן, ואת סגל הנשים החדש שזה עתה הוסמך, אמר ישוע: "הן הַקָּצִיר רב והפְּעִלִים מְעֻטִים. לכן, הִתְחַנְנוּ אֵל אֲדוֹן הַקָּצִיר וְיִשְׁלַח פְּעִלִים לְקָצְרוֹ. בעוד אני אשאר כאן לנחם ולהכשיר את המורים הצעירים, זוגות זוגות אשלח אתכם, הוותיקים יותר. עברו מהר ברחבי הגליל ובשרו את בשורת המלכות כל עוד זה ניתן והשקט שורר." ואז חילק את השליחים לזוגות לפי בחירתו: אנדראס ופטרוס, יעקב ויוחנן זבדיה, פיליפוס ונתנאל, תומאס ומתי, יעקב ויהודה חלפי, שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות.

ישוע קבע את תאריך המפגש של השניים עשר בנצרת, ובהיפרדו מהם אמר: "במשימה זו אֵל דְּרֶךְ הגויים אֵל תִּלְכוּ וְאֵל עִיר השומרונים אֵל תבואו, אלא לכו אֵל הַצֵּאן הָאֲבֹדוֹת אֲשֶׁר לְבֵית יִשְׂרָאֵל. וּבְלִקְחֶתְכֶם קְרָאוּ לְאִמּוֹר מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם קְרָבָה לָבוֹא, והודיעו על האמת הגואלת כי האדם בן האל הוא. זיכרו כי אין תִּלְמִיד נִעְלָה על רַבּוֹ וְעֹבֵד על אֲדוֹנָיו. דִּיּוֹ לְתִלְמִיד לִהְיוֹת כְּרַבּוֹ וְלְעֹבֵד לִהְיוֹת כְּאֲדוֹנָיו. אִם לְבַעַל הַבַּיִת קְרָאוּ בַּעַל-זְבוּל אִף כִּי לְאִנְשֵׁי בֵיתוֹ! על כֵּן, לֹא תִירָאוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי אֵין דָּבָר מִכֶּסֶה אֲשֶׁר לֹא יִגָּלֶה וְאֵין נֶעְלָם אֲשֶׁר לֹא יִדָּע. אֵת אֲשֶׁר אֲנִי אֹמֵר לָכֶם בַּחשֵׁךְ דַּבְּרוּ בָאֹר וְאֲשֶׁר יִלְחֹשׁ לְאֹזְנֵיכֶם הַשְׁמִיעוּ מֵעַל הַגָּגוֹת. וְאֵל תִּירָאוּ מִן הַהוֹרָגִים אֵת הַגּוֹיִף וְאֵת הַנֶּפֶשׁ לֹא יוּכְלוּ לְהָרִג אִף תִּירָאוּ אֵת אֲשֶׁר יוּכַל לְאַבֵּד גַּם אֵת הַנֶּפֶשׁ גַּם אֵת הַגּוֹיִף בְּגִיהִינוֹם.

"הֲלֹא יִמְכְּרוּ שְׁנֵי דְרוֹרִים בִּפְרוּטָה? אֹמֵר אֲנִי לָכֶם כִּי אֵין אֶחָת מֵהֶן נִשְׁכַּחַת לִפְנֵי הָאֱלֹהִים. הֲלֹא תִדְעוּ גַם שְׁעָרוֹת רֹאשְׁכֶם נִמְנוֹת כִּלְכֵּן? לָכֵן אֵל תִּירָאוּ, יִקְרָתְכֶם מִצִּפּוֹרִים רַבּוֹת. אֵל תִּתְבַּיִשׁוּ בְּתוֹרָתִי; לָכוּ וְהִטִּפוּ לְשִׁלּוֹם וּלְרִצּוֹן טוֹב, אִף אֵל תִּשְׁלוּ אֵת עַצְמְכֶם – לֹא תִמִּיד זֶה יַעֲבֹר שְׁלֹמֶם. בֹּאתִי לְהַטִּיל שְׁלֹמֶם עַל הָאָרֶץ, אֵךְ כֹּאשֶׁר יִדְחוּ אֵת מִתְנַתִּי הַתּוֹצֵאָה תִּהְיֶה פִּירּוֹד וְסַעֲרָה. שְׁלֹמֶם שֶׁל אִמָּת יִשְׁכּוֹן בְּבֵית בּוֹ כֹּל בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה מִקְבָּלִים אֵת בִּשְׁוֹרַת הַמַּלְכוּת; אֵךְ כֹּאשֶׁר מִי בְּמִנֵּי הַמִּשְׁפָּחָה יָבוֹא בְּשַׁעֲרֵי הַמַּלְכוּת וְאַחֲרֵיהֶם יִדְחוּ אֵת הַבִּשְׁוֹרָה, פִּירּוֹד כֹּזֶה עֲלוּל לִגְרוֹם רַק לַצַּעַר וּיְגוֹן. הַשְׁתַּדְּלוּ לִפְעוֹל בְּכַדִּי לְהַצִּיל אֵת כֹּל הַמִּשְׁפָּחָה, לִמְעַן לֹא יִשְׁנָאוּ אוֹתוֹ בְּנֵי בֵיתוֹ שֶׁל אָדָם. אֵךְ לֵאחֹר שַׁעֲשִׂיתֶם כֹּכֵל יִכּוּלְתֶּם לִמְעַן כֹּל בֶּן מִשְׁפָּחָה, אֹמֵר לָכֶם כִּי הָאֱהָב אֵת אֲבִיו וְאֵת אִמּוֹ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בִּשְׁוֹרָה זֶה אֵינוֹ רָאוּי לְמַלְכוּת."

לאחר ששמעו מילים אלה, התכוננו ליציאה. והם לא נפגשו שוב עד לזמן המפגש בנצרת, בהתאם למה שקבע 'המאסטר' עם שאר התלמידים.

5. מה אני נדרש לעשות בכדי להיגאל?

ערב אחד, בִּשְׁנֵי, לאחר ששליחיו של יוחנן שבו לחברון ולאחר ששליחיו של ישוע נשלחו זוגות זוגות, כאשר 'המאסטר' לימד קבוצה של שניים עשר אוונגליסטים צעירים אשר פעלו תחת הנחיתו של יעקב ושל שתיים עשרה הנשים, שאלה רחל את ישוע את השאלה הבאה: "'מאסטר', מה נענה לנשים ששואלות אותנו מה עלי לעשות כדי להיגאל?" שמע ישוע את השאלה וענה:

"כאשר גברים ונשים שואלים מה עליהם לעשות כדי להיגאל, עליכם לענות, האמינו בבשורת המלכות; קבלו את מחילת האל. הכירו באמונה את רוחו של האל השוכנת בכם ואשר הופכת אתכם לבני האל. האם לא קראתם בתורה ככתוב, 'אֵךְ בִּיהֲנָה לִי אֶמֶר, צִדְקוֹת נָעֲזוּ'. וכן, את 'שֶׁהָאֵב' אומר, 'קְרוֹב צִדְקִי יִצָּא יִשְׁעִי, וְיִרְעִי עֲמִים יִשְׁפֹּטוּ'. תִּגָּל נִפְשִׁי בְּאַלְהִי, כִּי הִלְבִּישְׁנִי בְּגָדֵי יִשְׁעִי, מְעִיל צִדְקָה יַעֲטֵנִי'. האם לא קראתם גם את שאומר 'הָאֵב' שֶׁמוֹ 'אֲשֶׁר יִקְרָא, יִהְיֶה צִדְקָנוֹ'. 'הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצֵּאִים שֶׁל הַצִּדְקוֹת-עַצְמִית וְהִלְבִּשׁוּ בְּנֵי מַחְלָצוֹת צִדְקָת אֱלֹהִים וְגֵאוּלֵת עַד'. לִנְצַח נִכּוֹן הוּא כִּי, 'צִדְקִי בְּאִמּוֹנָתוֹ יִחְיֶה'. הַכְּנִיסָה לְמַלְכוּת 'הָאֵב' חוֹפְשִׁית לְגַמְרִי, אֵךְ הַקְדָּמָה – גְּדִילָה בַּחֲסֵד – הַכְּרַחֲתִית עַל-מִנַּת לְהִישָׁאֵר בָּהּ.

"גְּאוּלָּה הִינֵה מִתַּת הָאֵב וְהִיא מִתְגַּלֶּה 'בְּבִנְיֹו'. אִם תִּקְבְּלוּ בְּאִמּוֹנָה תִּהְיֶה לְשׁוֹתֵפִים לְטַבַּע הָאֱלֹהִי, לְבֶן אוֹ לְבַת הָאֵל. בְּאִמּוֹנָה תִּצְדְּקוּ; בְּאִמּוֹנָה תִּיגָּאֲלוּ; וּבְאִמּוֹנָה אִמּוֹנָה מִמֶּשׁ תִּתְקַדְּמוּ לִנְצַח בְּדִרְכֵי הַקְדָּמָה וְהַשְׁלָמוֹת הָאֱלֹהִיוֹת. בְּאִמּוֹנָה הַצֵּטְדֵק אֲבִרָהֶם וְנִגְלוּ לוֹ דְּרָכֵי הַגְּאוּלָּה בְּדִמּוֹת תּוֹרַת מַלְכִי-צִדְקָה. לְכֹל אוֹרֶךְ הַדּוֹרוֹת, הִיִּיתָה זֶה אוֹתָהּ הָאִמּוֹנָה אֲשֶׁר הַצִּילָה אֵת בְּנֵי הָאָדָם, אֵךְ כַּעַת בֹּא מֵעַם 'הָאֵב' 'בֶּן', לְהַפּוֹךְ אֵת הַגְּאוּלָּה לְאִמָּתִית וּמִקְוֵבֶלֶת יוֹתֵר."

שמחה גדולה פרצה בקרב מאזיניו כשסיים ישוע דברי חסד אלה, ובימים שלאחר מכן המשיכו כולם לבשר את בשורת המלכות בעוצמה חדשה ובאנרגיה והתלהבות מחודשים. ויותר מכל שמחו הנשים, שכן כעת ידעו שגם הן נכללו בתכניות ייסוד המלכות על-פני האדמה.

לסיכום דבריו אמר ישוע: "לא תוכלו לקנות גאולה; לא תוכלו להרוויח צדיקות. גאולה הינה מתת האל, וצדיקות הינה הפרי הטבעי של חיים שנולדו מן הרוח של בן במלכות. אינכם נגאלים בשל שחייתם חיי צדיק; אלא, אתם חיי צדיק משום שכבר נגאלתם, כבר הכרתם במתת האל של היותכם בנים ובשירות במלכות כתענוג העילאי של החיים עלי אדמות. אדם המאמין בבשורה, אשר הינה התגלות טובו של האל, יוכל להתחרט מרצונו על כל חטאיו הידועים. ההכרה בכך שהוא בן איננה תואמת לתשוקה לחטוא. מאמינים במלכות רעבים לצדיקות וצמאים לשלמות אלוהית."

6. שיעורי הערב

בדיוני הערב שוחח ישוע אודות נושאים רבים. עד לסיום המסע – עד למועד בו שבו כולם לנצרת – הוא דן ב- "אהבת האל", "חלומות וחזיונות", "רוע", "ענווה וצנעה", "אומץ ונאמנות", "מוסיקה וסגידה", "שירות וציות", "גאווה והתיימרות", "סליחה הקשורה לחרטה", "שלום ושלמות", "דברי בלע וקנאה", "רוע, חטא ופיתוי", "ספק וחוסר-אמונה", "חכמה וסגידה". היעדרם של השליחים הוותיקים עודד את קבוצות הגברים והנשים הצעירים יותר לדון בחופשיות בנושאים אלה עם 'המאסטר'.

לאחר שבילה יומיים או שלושה עם קבוצה אחת של שניים אוונגליסטים, עבר ישוע והצטרף לקבוצה אחרת. שליחיו של דוד עדכנו אותו על תנועותיהן של הקבוצות ועל מיקומן. בשל העובדה שהיה זה להן המסע הראשון, הנשים נותרו רוב הזמן עם ישוע. שירות ההודעות איפשר לכל אחת מן הקבוצות להתעדכן באופן מלא בנוגע להתקדמותו של המסע, והחדשות שהגיעו מן הקבוצות האחרות תמיד היוו מקור לעידוד עבור העוסקים במלאכה בקבוצות השונות אשר היו פזורות באזור.

בטרם נפרדו, סוכם כי שניים עשר השליחים, האוונגליסטים וסגל הנשים יתאספו בנצרת ביום ששי, ה-4 במרץ, ושם יפגשו 'במאסטר'. בהתאם לכך, בערך בזמן המיועד החלו כל קבוצות השליחים והאוונגליסטים לנוע אל עבר נצרת מכל חלקי מרכז הגליל ודרומו. עד לשעות אחר הצהריים המוקדמות הגיעו האחרונים, אנדראס ופטרוס, למחנה שהוקם על-יד ראשוני המגיעים ומוקם בגבעות שמצפון לעיר. הייתה זו הפעם הראשונה בה ביקר ישוע בנצרת מאז שהחל בעבודתו הציבורית.

7. השהייה בנצרת

באותו יום ששי אחר הצהריים, צעד ישוע ברחבי נצרת, ובמידה רבה לא הבחינו בו ולא הכירו אותו. הוא חלף ליד בית ילדותו וליד הנגרייה ובילה חצי שעה על הגבעה שכל כך אהב בנערותו. מאז היום בו הוטבל בידי יוחנן בנהר הירדן לא שטפו את נשמתו של 'בן האדם' רגשות אנושיים רבים כל כך. עת ירד מן הגבעה, שמע את קולה המוכר של החצוצרה המבשרת את שקיעת החמה, קולות ששמע פעמים רבות כל כך כנער שגדל בנצרת. לפני ששב למחנה, חלף ליד בית הכנסת בו למד ובדעתו צפו ועלו זיכרונות רבים מימי ילדותו. מוקדם יותר באותו יום, שלח ישוע את תומאס לתאם עם רב בית הכנסת כדי שיוכל לשאת דברים בתפילת הבוקר של אותה השבת.

תושבי נצרת מעולם לא נודעו באדיקותם וצדקתם. בחלוף השנים, הלך הכפר והזדהה באמות המוסר הנמוכות של ציפורי השכנה. במהלך נערותו של ישוע ושנותיו כאדם צעיר, נחלק הכפר בדעתו כלפיו; המעבר שלו לכפר נחום עורר תרעומת רבה. ואף כי תושבי נצרת שמעו על מעשיו של הנגר שלהם משכבר הימים, הם נעלבו שהוא מעולם לא כלל את כפר הולדתו במסעות ההטפה הקודמים. הם אכן שמעו על הפרסום שזכה לו ישוע, אך רוב התושבים כעסו על כך שלא חולל את מעשיו המופלאים בעיר בחרותו. תושבי נצרת דיברו רבות על ישוע במשך חודשים, אך דעת הרוב לא נטתה לטובתו.

וכך זכה 'המאסטר' לא לקבלת פנים אוהבת אלא ליחס עוין וביקורתי מאוד. וזה לא היה הכול. אויביו, אשר ידעו שהוא עתיד לבלות את השבת בנצרת ושיערו שהוא מתכנן לשאת דברים בבית הכנסת, שכרו כמות גדולה של בריונים גסים להציק לו ולגרור לצרות בכל דרך אפשרית.

רבים מחבריו הישנים של ישוע, וביניהם החזן המורה שאהב אותו בצעירותו, כבר הלכו לעולמם או עזבו את נצרת, והדור הצעיר יותר התמרמר על הפרסום לו זכה וקינא בו. הם לא זכרו את מסירותו למשפחתו בנערותו, והם ביקרו אותו במרירות על כך שלא ביקר את אחיו ואת אחיותיו הנשואות שהתגוררו בנצרת. גם גישתם של בני משפחתו של ישוע כלפיו תרמה להתגברות הטינה שחשו התושבים. האדוקים שבין היהודים אף התיימרו לביקר את ישוע משום שצעד מהר מדי אל בית הכנסת בדרך לתפילת הבוקר באותה השבת.

8. תפילת השבת

שבת זו הייתה יום יפהפה, ונצרת כולה, חברים כמו אויבים, התכנסה לשמוע את התושב לשעבר נושא דברים בבית הכנסת. חלק גדול מחבורת השליחים נותרה מחוץ לבית הכנסת; לא היה מקום לכל מי שבא לשמוע אותו. כשהיה עוד איש צעיר, נשא ישוע דברים לעתים קרובות בבית התפילה הזה, ובזה הבוקר, כאשר מסר רב בית הכנסת לידיה את מגילת כתבי הקודש על-מנת שיקרא את השיעור, נדמה כי איש מן הנוכחים לא זכר שהיה זה בדיוק אותו כתב יד שהוא עצמו העניק לבית הכנסת.

התפילה באותו היום התנהלה ממש כפי שהיה בזמן שישוע היה נער. הוא עלה לדוכן הנואמים יחד עם הרב, והתפילה החלה בשתי הברכות הבאות: "ברוך אתה ה', אלוהינו מִלְפָּנֶיךָ הָעוֹלָם, יוֹצֵר אֹר ויִבְרָא חָשֶׁךְ. עוֹשֶׂה שְׁלֹמֹם ויִבְרָא אֶת הַפֶּלֶא; הַמַּאֲוִיר לְאֶרֶץ וְלְדָרִים עֲלֵיהָ בְרִחְמִים. וְכַטּוֹבו מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית. תִּתְּבָרֵךְ ה' אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל שִׁבְח מַעֲשֵׂי יְדֶיךָ וְעַל מְאֹרֵי אֹר שֶׁצִּרְפָּתָהּ הָמָּה וְיִפְאָרוּהָ. סֶלָה. בְּרוּךְ אַתָּה ה', יוֹצֵר הַמְּאֹרוֹת."

לאחר המתנה של רגע, המשיכו והתפללו: "אַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבְּתֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ. תְּמַלֵּךְ גְּדוֹלָה וּתְתַרֵּם תְּמַלֵּךְ עָלֵינוּ. אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ בְּעֶבֶר שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וּבְעֶבֶר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבְּחָתוֹךָ וּתְמַלֵּךְ דְּמוֹ חָשִׁי חַיִּים לְעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבְּךָ שְׁלֹמֶם. כֵּן תִּתְּנֵנוּ אֲבִינוּ אֶב הַרְחֵמְנוּ. רַחֵם נָא עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבְּנוּ בִּינָה לְהַבִּין. וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ. וְדַבֵּק לִבְנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְיִחַד לִבְּנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ. לֹא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִכָּלֵם וְלֹא נִפְשָׁל לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אַתָּה, וְכֵן תִּתְּנֵנוּ בְּחֶרֶת מְפֹל עִם וְלִשׁוֹן. וְתִתְּנֵנוּ בְּאֵמֶת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל – סֶלָה – בְּאַהֲבָה לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְיִתְדֶךָ. בְּרוּךְ אַתָּה ה' הַבּוֹטֵר בְּעֶמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה."

ואז קראה הקהילה את קריאת השמע, הצהרת האמונה היהודית. קריאה זו כוללת ציטוט של מספר רב של פסוקים מן התורה המעידים על

התכוונותם של המאמינים ליטול על עצמם עול מלכות שמים, ואף את עול המצוות, ביום ובלילה.

לאחר מכן נאמרה התפילה השלישית: "אָמַת שְׁאֵתָהּ הוּא ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ; מְלָכֵנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ; גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל אֲבוֹתֵינוּ. יוֹצֵרֵנוּ צוֹר יְשׁוּעֵתָנוּ; פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ מֵעוֹלָם. הוּא שְׁמֶךְ וְאֵין לָנוּ עוֹד אֱלֹהִים זֹלָתְךָ. שִׁירָה חֲדָשָׁה שֶׁבָּחוּ גְּאוּלִּים לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל עַל שְׁפַת הַיָּם יַחַד כָּל־הַיּוֹדוּ וְהַמְלִיכּוֹ וְאָמְרוּ: ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד. בְּרוּךְ אַתָּה ה', גָּאֵל יִשְׂרָאֵל."

רב בית הכנסת תפס אז את מקומו אל מול התיבה, או הארון, בו שמורים כתבי הקודש, והחל להתפלל את תשע עשרה הברכות. במקרים כמו היום, בהם היה רצוי לקצר את משך התפילה על-מנת שהאורח הנכבד יוכל לשאת דברים באריכות, נאמרו רק התפילה הראשונה והאחרונה. הראשונה הייתה: "בְּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם. אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. קוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת. וּמַבִּיא גּוֹאֵל לְבָנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן! בְּרוּךְ אַתָּה ה', מְגֵן אֲבֹרָהֶם."

ואז נאמרה התפילה האחרונה: "שְׁלֹום רַב עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ תְּשִׁים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֲדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב לְכָרֶךְ כָּל עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמְּבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם." הקהל לא התבונן ברב בעת התפילה. לאחר הברכות, נשא תפילה לא רשמית המתאימה למאורע, וכאשר כל תמו כל אלה, הצטרפה הקהילה כולה ואמרה אמן.

אז ניגש החזן לארון, הוציא מגילה ומסר לידי ישוע, על-מנת שיקרא את שיעור התורה. נהוג היה לקרוא עד לשבעה אנשים, שכל אחד מהם היה קורא לפחות שלושה פסוקים מן התורה, אך הפעם לא נהגו כך, וניתן לאורח לקרוא שיעור לבחירתו. ישוע עמד, נטל את המגילה והחל לקרוא מספר דברים: "כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם לֹא נִפְלְאת הוּא מִמֶּךָ, וְלֹא רָחֲקָה הוּא. לֹא בְּשִׁמְיָם, הוּא, לֵאמֹר, מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיִמָּה וַיִּיקַח לָנוּ, וַיִּשְׁמַעֲנוּ אֶתָּה, וַנַּעֲשֶׂנָּה? וְלֹא מֵעֵבֶר לָיִם, הוּא, לֵאמֹר, מִי יַעֲבֹר לָנוּ אֶל עֵבֶר הַיָּם וַיִּקְחֶה לָנוּ, וַיִּשְׁמַעֲנוּ אֶתָּה, וַנַּעֲשֶׂנָּה? כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר, מְאֹד, בְּפִיד וּבִלְבָבְךָ, לַעֲשׂוֹתוֹ."

וכשסיים לקרוא מן התורה, פנה לספר ישעיהו והחל לקרוא: "רוּחַ אֲדֹנֵי יְהוָה עָלַי יַעַן מָשַׁח אֹתִי לְבָשָׂר עֲנוּוִים. שְׁלַחְנִי לְחִבְשׁ לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב לְקַרְא לְשִׁבּוֹיִם דְּרוֹר וּלְעֹנָוִים פָּקַח-קוֹחַ לְשַׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים לְקַרְא שְׁנַת-רָצוֹן לַיהוָה."

סגר ישוע את הספר, ולאחר שמסר אותו לידי רב בית הכנסת, התיישב והחל לשאת דברים באזני הקהל. הוא החל את דבריו במילים: "הַיּוֹם הַתַּמְמֵשׁ הַכְּתוּב בַּפְּסוּקִים הַלֵּלוּ." ואז דיבר ישוע במשך כמעט חמש עשרה דקות על "בני ובנות האל." רבים מן הנוכחים אהבו את הדרשה והתפלאו על חכמתה וחנינה.

בבית הכנסת היה נהוג שנושא הדרשה נשאר בתום התפילה, כך שהמעוניינים יוכלו לשאול אותו שאלות. וכך, בבוקר יום השבת הזה ירד ישוע לתוך הקהל אשר ניגש אליו לשאול שאלות. בתוך הקבוצה הזו היו אינדיבידואלים רבים שדעתם נסערה והם חיפשו צרות, ובשוליים הסתובבו האנשים המושחתים שנשכרו לגרום לישוע צרות. רבים מן השליחים והאוונגליסטים אשר נותרו בחוץ נדחקו כעת להיכנס לתוך בית הכנסת ובמהרה הבחינו בצרות המתרחשות. הם ביקשו להוביל את 'המאסטר' הרחק משם, אך הוא סרב ללכת עמם.

9. הדחייה בנצרת

ישוע מצא עצמו בבית הכנסת מוקף בקהל גדול של אויבים ומעט מחסידיו, ובתשובה לשאלות הגסות ולהצקות המרושעות, העיר חצי בהומור: "כֵּן, אֲנִי בִּנּוֹ שֶׁל יוֹסֵף; אֲנִי הַנֶּגֶר, וְאֵינִי מוֹפְתָע שְׂאֵתֶם מְזִכְרִים לִי אֶת הַפֶּתַגִּם, 'רופא, רפא את עצמך', ושאתם מאתגרים אותי לעשות בנצרת את ששמעתם שעשיתי בכפר נחום; אך אני קורא לכם לזכור שאפילו התורה מצהירה על כך 'שֶׁאֵין כְּבוֹד לִנְבִיא בְּעִירוֹ וּבְבֵיתוֹ.'"

הם המשיכו להציק לו, הפנו אליו אצבע מאשימה ואמרו: "אתה חושב שאתה טוב מתושבי נצרת; התרחקת מאתנו, אך אחיך עדיין פועל פשוט ואחיותיך חיות בקרבנו. אנחנו מכירים את אמך, מרים. איפה כולם היום? אנחנו שומעים עליך דברים גדולים, אך כשאתה חוזר, אתה לא מחולל שום נס." ענה להם ישוע: "אֲנִי אוֹהֵב אֶת תוֹשְׁבֵי הָעִיר בַּה גְּדֻלָּתִי, וְהִיטִי שֶׁמַּח אֵילּוֹ כּוֹלֶכֶם הֵייתֶם בָּאִים בְּשַׁעֲרֵי מַלְכוּת שָׁמַיִם, אֲךָ נִפְלְאוֹת דְּרָכֵי הָאֵל. הַחֲסֵד נַעֲשֶׂה בַּתְּגוּבָה לְאִמּוֹנָה חַיָּה שֶׁל אֱלֹהִים שִׁיקְבִּלוּהוּ."

אלמלא טעות טקטית של אחד משליחיו, שמעון הקנאי, היה ישוע מצליח להתנהל מול ההמון בטוב, והיה מרסן אפילו את האלימים שבאויביו. שמעון ונחור, אחד האוונגליסטים הצעירים, אספו בינתיים מקרב ההמון קבוצה של חבריו הישנים של ישוע, והחלו בתקיפות להודיע לאויביו של 'המאסטר' ללכת משם. זה מכבר לימד ישוע את השליחים שמענה רך ישיב חמה, אך חסידיו לא היו רגילים לראות את המורה האהוב, לו קראו מרצונם 'מאסטר', מקבל יחס לא ראוי ומביש שכזה. זה היה יותר מדי עבורם, והם פשוט נתנו ביטוי לתרעומת חזקה וזועמת. כל אלה גרמו לרוח האספסוף להתעורר בקרב הקבוצה הגסה והשפלה הזו. וכך, בהנהגת אלה שנשכרו לכך, תפשו הבריונים את ישוע, דחקו אותו מחוץ לבית הכנסת ואל מצוק סמוך, שם חשבו להשליכו מטה למותו. אך ממש בעת שעמדו להשליך אותו מטה, נפנה ישוע לפתע אל שוביו ושילב בשקט את ידיו. הוא לא אמר דבר, אך חבריו נדהמו כאשר החל לצעוד קדימה וההמון פתח לו דרך לצעוד ללא הפרעה.

ישוע, ושליחיו אחריו, המשיכו אל עבר המחנה. שם סופר הסיפור כולו. במצוות ישוע, החלו כבר באותו הערב בהכנות לצאת חזרה לכפר נחום. סיומו הסוער של מסע ההטפה השלישי גרם להתפכחות בקרב חסידיו של ישוע. הם החלו להבין את משמעות חלק מן הדברים שלימד; הם החלו

להבין את העובדה שהמלכות תבוא רק לאחר הרבה צער ואכזבות מרות רבות.

הם עזבו את נצרת ביום ראשון בבוקר, והלכו בדרכים שונות, עד שנקבצו כולם בבית צידה בצהרי יום חמישי, ה-10 במרץ. הקבוצה שהתאספה התפכחה והפכה לקבוצת מטיפי בשורת אמת רצינית ושקולה ומפוכחת, ולא חבורה נלהבת של צלבנים כובשים ומנצחים.

הספר של אורנטיה

מסמך 151

השהות והלימוד על החוף

עד ל-10 במרץ התקבצו כל קבוצות המורים והמטיפים בבית צידה. ביום חמישי בלילה וביום ששי יצאו רבים מהם לדוג, ואילו בשבת הם האזינו לדרשה של יהודי זקן מדמשק על תהילתו של אברהם אבינו. ישוע בילה את מרבית אותה שבת לבד בגבעות. בערב אותה שבת דרש 'המאסטר' במשך יותר משעה באזני הקבוצות שהתאספו אודות "משימת הקושי וערכה הרוחני של האכזבה." היה זה מאורע ראוי לציון, ומאזינו לעולם לא שכחו את השיעור שלימד.

ישוע לא התאושש לגמרי מן הצער שחווייה בדחייה בנצרת; השליחים שמו לב כי עצב מסוים נמהל במצב רוחו השמח הרגיל. רוב הזמן שהו אתו יעקב ויוחנן, משום שפטרוס היה עסוק מאוד באחריות שנשא להנחיתו ולרווחתו של סגל האוונגליסטים החדש. את זמן ההמתנה עד ליציאה לירושלים לחג הפסח בילו הנשים בביקורים מבית לבית, בלימוד הבשורה ובסעד לחולים בכפר נחום וערי וכפרי הסביבה.

1. המשל על הזורע

בערך בזמן הזה החל ישוע ללמד את ההמונים שצבאו עליו תדירות תוך שימוש במשלים. מכיוון שישוע שוחח עם השליחים ועם אחרים עמוק לתוך הלילה, מעטים קמו לארוחת הבוקר של בוקר יום ראשון זה; לפיכך, יצא לחוף, ישב לבדו בסירת הדיג הישנה של אנדראס ופטרוס, שהועמדה לרשותו בכל עת, והגה בצעד הבא אשר נדרש למשימת הרחבת המלכות. אך 'המאסטר' לא נותר לבדו זמן רב. מעט אחר-כך החלו להגיע אנשים מכפר נחום וכפרי הסביבה, ועד לשעה עשר בבוקר התאספו כמעט אלף אנשים על החוף, סמוך לסירה של ישוע. הם ביקשו את תשומת לבו. כעת היה כבר פטרוס ער, ובעודו עושה את דרכו לסירה אמר לישוע, "'מאסטר', האם אדבר אתם?" אך ישוע ענה, "לא, פטרוס, אספר להם סיפור." וישוע החל לספר את המשל אודות הזורע, אחד מסדרה ארוכה של משלים אשר לימד את ההמונים שהלכו בעקבותיו. לסירה הזו היה כיסא מורם עליו ישב (היה נהוג לשבת בזמן שמלמדים) בעת שדיבר אל ההמון שהתקבץ לאורך החוף. לאחר שפטרוס אמר כמה מילים, אמר ישוע:

"הנה הזורע יצא לזרע. ויזרע וייפול מן הזרע על יד הדרך ויבא העוף ויאכלהו עוף השמים. ויש אשר נפל על מקום הסלעים אשר אין שם אדמה הרבה וימקרו לצמח כי אין לו עומק אדמה. ויהי כזרע השמש וייערב וייבש כי אין לו שרש לבקש לחות. ויש אשר נפל בין הקוצים וייעלו הקוצים וימעכהו. ויש אשר נפל על האדמה הטובה וייתן פרי זה מאה שְׁעָרִים וזה שְׁשִׁים וזה שְׁלֹשִׁים." וכאשר סיים לספר את המשל, אמר להמונים, "מי אשר לו אָזְנוֹת לִשְׁמָע יִשְׁמָע."

כאשר שמעו השליחים, ואלה שנלוו להם, את ישוע מלמד את האנשים כך, תמהו מאוד; לאחר ששוחחו על כך רבות בינם לבין עצמם, באותו הערב, בגן של משפחת זבדיה, אמר מתי לישוע: "'מאסטר', מה פירוש הדברים החשוכים שהצגת בפני ההמון? מדוע זה תדבר במשלים אל אלה המבקשים את האמת?" ענה ישוע:

"בסבלנות הדרכתי אתכם כל הזמן הזה. לָכֵן נָתַן לְדַעַת אֶת סוּדוֹת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, אך להמונים חסרי ההבנה ולאלה המבקשים להשמידנו, יוצגו מסתורין המלכות במשלים. זאת נעשה על-מנת שאלה אשר אכן מבקשים לבוא בשערי המלכות יבינו את פשר השיעור וימצאו גאולה, ואילו אלה המאזינים רק על-מנת לטמון לנו מלכודת יתבלבלו עוד יותר כי בראתם לא יראו ובשִׁמְעָם לא יִשְׁמְעוּ. ילדי, הלא תבחינו בחוק הרוח אשר קובע כי מי שִׁישׁ לוֹ נָתַן יִינָתֵן לוֹ וְיַעֲדִי; וְיִשְׁאֵן לוֹ גַּם מִה שֶׁיֵּשׁ לוֹ יִינָטֵל מִמֶּנּוּ. על כן בְּמִשְׁלֵים אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם בכדי שחברנו ומבקשי האמת ימצאו את שחיפשו, ואילו אויבינו ואלה שאינם אוהבי אמת בְּשִׁמְעָם לא יִבִּינוּ. רבים מאלה אינם מבקשי אמת. הנביא אכן תיאר את נשמות חסרות הבנה, ככתוב: 'כִּי הִשְׁמָן לֵב הָעָם הַזֶּה וְאָזְנוֹי הִקְבֹּד וְעֵינֵי הִשְׁעָה פֶן יֵרָאָה בְּעֵינֵי וּבְאָזְנוֹי יִשְׁמָע וְלִבָּבוּ יִבִּין.'"

השליחים לא הבינו את מלוא המשמעות של דברי 'המאסטר'. ובעת שאנדראס ותומאס המשיכו לשוחח עם ישוע, פנו פטרוס ושאר השליחים לחלק אחר של הגן, שם שוחחו ארוכות וממושכות על כך.

2. פירוש המשל

פטרוס, והקבוצה שסביבו, הגיעו למסקנה שהמשל על הזורע היה אלגוריה שלכל פרט בה נודעה משמעות נסתרת. לפיכך, החליטו לגשת לישוע

ולבקש הסבר. וכך, ניגש פטרוס 'למאסטר' ואמר: "איננו יכולים לרדת לפשרו של המשל, ונבקש שתסביר לנו אותו, שהרי אמרת שלנו ניתן לדעת את סודות מלכות השמים." כאשר שמע זאת ישוע, אמר לפטרוס: "בני, אינני מבקש להסתיר ממך דבר, אבל אולי ראשית תספר לי על מה דברתם; מה הפירוש שנתתם למשל?"

לאחר רגע של שקט, אמר פטרוס: "'מאסטר', שוחחנו ארוכות על המשל וזה הפירוש עליו החלטתי: הזורע הוא מורה הבשורה; הזרע הינו דבר האל. הזרע שנפל לצד הדרך מייצג את אלה שאינם מבינים את הבשורה. הציפורים אשר גוזלות את הזרע שנפל על הקרקע הקשה מייצגות את השטן, את האחד הרשע, אשר גוזל את מה שנזרע בלבבות האנשים הבורים הללו. הזרע אשר נפל על הסלע ומיהר לצמוח מייצג את אותם אנשים שטחיים, שאינם חושבים, אלה שכאשר שומעים את הבשורות הטובות מקבלים אותן בשמחה; אך בשל העובדה שהאמת איננה מוצאת אחיזה אמיתית מתוך הבנה מעמיקה, מסירותם הינה קצרת מועד אל מול הקושי והרדיפה. כשהצרות מגיעות, המאמינים הללו נופלים; הם נופלים קורבן לפיתוי. הזרע שנפל בינות לקוצים מייצג את אלה שמאזינים ברצון לדברים אך מאפשרים לדאגות העולם ולאחיות העיניים של העושר לחנוק את מילות האמת ולמנוע מהן לתת פרי. ואילו הזרע שנפל על האדמה הטובה, צמח ונתן פרי פי שלושים, ששים או מאה, מייצג את אלה אשר מקבלים את האמת ומעריכים אותה ברמות שונות – בשל ההבדלים ביכולות האינטלקטואליות שלהם – ומשום כך באה זו לידי ביטוי בשיעורים שונים בהתנסותם הדתית."

לאחר שהקשיב לפירוש של פטרוס לזה המשל, שאל ישוע את שאר השליחים אם גם להם יש הצעה. נתנאל נענה להזמנה ואמר: "'מאסטר', אני מזהה דברים טובים רבים בפירוש של פטרוס, אך לא לגמרי מסכים אתו. הרעיון שלי לפירוש הוא כזה: הזרע מייצג את בשורת המלכות, ואילו הזורע מייצג את שליחיה של המלכות. הזרע שנפל לצד הדרך, על האדמה הקשה, מייצג את אלה ששמעו אך מעט על הבשורה ואת אלה שנותרו ידישים כלפי המסר ולבם קשה. עופות השמים שחטפו את הזרע שנפל לצד הדרך מייצגות את הרגלי החיים, את הפיתוי של הרוע ואת תשוקות הבשר. הזרע שנפל בינות לסלעים מייצג את אותן נשמות רגשניות אשר מאמצות תורה חדשה במהירות ובאותה המהירות נוטשות את האמת אל מול הקושי לחיות את אותה אמת במציאות; הן נעדרות אבחנה רוחנית. הזרע שנפל בינות לקוצים מייצג את אלה שנמשכים לאמתות הבשורה; הם רוצים לדבוק בתורה, אך נמנעים לעשות כן בשל הגאווה, הקנאה, וחרדות הקיום האנושי. הזרע שנפל על קרקע טובה, צמח והניב פרי, חלק פי שלושים, חלק פי ששים וחלק פי מאה, מייצג את ההבדל, מטבע הדברים, ביכולותיהם של גברים ונשים בעלי דרגות שונות של הארה רוחנית להבין את האמת ולהגיב להוראותיה הרוחניות."

כאשר סיים נתנאל את דבריו, נפנו השליחים ועמיתיהם לדיון רציני וכנה. כמה מהם טענו שפירושו של פטרוס הוא הנכון ואילו מספר כמעט זהה דבק בפירושו של נתנאל למשל והגן עליו. בינתיים, נכנסו פטרוס ונתנאל לבית פנימה, שם החלו בניסיון נמרץ ונחוש לשכנע זה את זה לשנות את דעתם.

'המאסטר' איפשר לבלבול להימשך עד לנקודה בו הגיע לשיא; אז מחא כף וקרא להם לסור סביבו. כאשר שוב נקבצו סביבו כולם, אמר, "בטרם אספר לכם אודות המשל, האם יש למישהו מה להוסיף?" לאחר רגע של שקט, אמר תומאס: "כן, 'מאסטר', אני רוצה לומר כמה מילים. זכור לי שבעבר אמרת לנו להיזהר בדיוק ממה שקורה כאן. לימדת אותנו, שכשאנחנו משתמשים דוגמאות כדי ללמד, עלינו להשתמש בסיפורים אמתיים ולא באגדות, ושעלינו לבחור סיפור שמדגים את האמת המרכזית האחת שאנחנו מבקשים ללמד, ושללאחר שסיפרנו את הסיפור, לא ננסה לתת משמעות רוחנית לכל הפרטים הקטנים שבו. אני טוען שהן פטרוס והן נתנאל שוגים בניסיונותיהם לפרש את המשל. אני מעריך את יכולתם לעשות כן, אך באותה המידה אני בטוח שכל ניסיון להפיק הקבלות רוחניות מכל הפרטים שבמשל על הטבע יכול רק לבלבל ולהוביל להבנה שגויה בנוגע לתכליתו האמתית. על צדקתי מעידה העובדה שבעוד שלפני שעה כולנו היינו באותה הדעה, כעת אנחנו מחולקים לשתי קבוצות, ולכל אחת מהן דעה שונה בנוגע למשל. לדעתי, מידת הדבקות של כל קבוצה בדעתה אפילו מפריעה לה לתפוש את האמת הגדולה שביקשת אתה להעביר בעת שסיפרת את המשל לקהל וביקשת מאתנו אחר-כך לפרש."

דבריו של תומאס גרמו לכולם להשתתק. הוא גרם להם להיזכר במה שלימד אותם ישוע בעבר, ובטרם שב ישוע לדבר, קם אנדראס ואמר: "השתכנעתי שתומאס צודק, והייתי שמח לשמוע מהו הפירוש שהוא נותן למשל הזורע." לאחר שסימן ישוע לתומאס לדבר, אמר זה: "אחי, אינני רוצה להאריך את הדיון, אך אם תבקשו, אומר שאני חושב שהמשל מיועד ללמד אותנו אמת אחת גדולה, והיא שכאשר אנחנו מלמדים את הבשורה, ובלא קשר למידת הנאמנות והיעילות שבה נבצע את התפקיד האלוהי שהוטל עלינו, נמלא כי יש הבדלים במידת ההצלחה שלנו; וכי כל ההבדלים הללו הינם תוצאה ישירה של התנאים בהם אנחנו פועלים, תנאים עליהם יש לנו שליטה מועטה בלבד, אם בכלל."

כאשר סיים תומאס את דבריו, היו מרבית המטיפים מוכנים להסכים עמו, ואפילו פטרוס ונתנאל היו בדרכם לשוחח עמו, כאשר קם ישוע ואמר: "טוב מאוד, תומאס; הבחנת במשמעות האמתית של המשלים; אך טובה באותה מידה תרומתם של פטרוס ונתנאל, בכך שהדגימו בפניכם את מלוא הסכנה שבהפיכתם של המשלים שלי לאלגוריות. יש והפלגה על כנפי דמיון ההשערות תועיל לכם, אם רק תעשו כן בלב, אך תהא זו שגיאה להציע מסקנות מעין אלה כשאתם מלמדים בציבור."

וכעת, משפגה המתיחות, ברכו פטרוס ונתנאל זה את זה על הפירושים שנתנו, ולמעט התאומים לבית חלפי, כל אחד מן השליחים ניסה לתת פירוש משלו למשל הזורע בטרם עלה על יצועו. אפילו יהודה איש-קריות הציע פירוש מתקבל על הדעת. לעיתים קרובות, נהגו השניים עשר לפרש, בינם לבין עצמם, את משליו של 'המאסטר' כאילו היו אלגוריות אך שוב לא התייחסו להשערות הללו יותר מדי ברצינות. עבור השליחים ועמיתיהם, הייתה זו פגישה מועילה מאוד, במיוחד משום שכאן ואילך השתמש ישוע יותר ויותר במשלים בעת שלימד בציבור.

3. עוד על משלים

השליחים המשיכו לעסוק במשלים, ושקעו בכך עד כדי כך שכל הערב למחרת הוקדש להמשך הדיונים במשלים. ישוע הציג את נושא הדיון באומרו: "אהובי, עליכם תמיד להתאים את שיטת ההוראה לדעת וללב הנוכחים לפניכם. כשאתם עומדים אל מול נוכחים בעלי אינטלקט ומזג שונים, לא תוכלו לדבר מילים שונות לכל סוג וסוג בין המאזינים, אך תוכלו לספר סיפור שמביע את המשמעות של השיעור; וכל קבוצה, כל אינדיבידואל, יפרש לעצמו את המשל בהתאם ליכולותיו האינטלקטואליות וכישוריו הרוחניים. עליכם לתת לאור שלהם לזהור, אך עשו זאת בחכמה ובשיקול דעת. שום אדם אשר מדליק נר איננו מכסה אותו בכלי ואף לא שם אותו מתחת למיטה; הוא שם את הנר במנורה בכדי שכולם יחזו באור. אומר לכם כי דבר במלכות השמים איננו נסתר ואשר לא יתגלה; ואין שום סודות שלבסוף לא יתגלו. בסופו של דבר, כל הדברים הללו יצאו לאור. חישבו לא רק על ההמונים ועל האופן שבו הם שומעים את האמת; שימו לב גם לעצמכם, לאופן בו אתם מקשיבים. זכרו, כי פעמים רבות אמרתי לכם: כי כל איש שיש לו יינתן לו, וְאֶשֶׁר אֵין לוֹ יִקַּח מִמֶּנּוּ גַם אֶת אֲשֶׁר חָשַׁב שִׁיש לוֹ."

במונחים של היום, ניתן לסכם את המשך הדיון בנוגע למשלים ואת ההנחיות הנוספות שקיבלו ביחס לפירושם כדלקמן:

1. ישוע המליץ שלא ללמד את אמתות הבשורה באמצעות אגדות או אלגוריות. הוא כן המליץ על שימוש חופשי במשלים, במיוחד במשלים על הטבע. הוא הדגיש את הערך שבשימוש באנלוגיה שקיימת בין עולם הטבע לעולם הרוח כאמצעי להוראת האמת. הוא התייחס לעתים תכופות לטבעי כאל "צללה הלא אמת", החולף של מציאויות הרוח.

2. ישוע סיפר שלושה או ארבעה משלים מכתבי הקודש העבריים, והפנה את תשומת לבם לכך שלא הייתה זו שיטת ההוראה חדשה לגמרי. על-אף זאת, השימוש שהוא עשה בה מאותו זמן ואילך הפך אותה לשיטת ההוראה כמעט חדשה.

3. בעת שלימד את השליחים ערכם של משלים מהו, הפנה ישוע את תשומת לבם לנקודות הבאות:

המשל מושך בעת ובעונה אחת אנשים בטווח רחב של רמות מנטליות ורוחניות. המשל ממריץ את הדמיון, מאתגר את האבחנה ומניע לחשיבה ביקורתית; הוא מייצר סימפטיה בלא לעורר התנגדות.

המשל מתקדם ממה שידוע לאבחנה של הלא-ידוע. המשל משתמש בחומרי ובטבעי כאמצעי להצגתם של הרוחני והעל-חומרי.

המשל מעודד קבלת החלטות מוסריות חסרות פניות. המשל עוקף הרבה דעות קדומות, זורע בקן אמת חדשה לתוך הדעת ועושה את כל אלה תוך שהוא מעורר מינימום הגנה עצמית ותרעומת אישית.

על-מנת לדחות את האמת אשר נמשלת כאנלוגיה במשל, נדרשת פעולה אינטלקטואלית מודעת אשר עומדת בניגוד ישיר לשיקול דעתו הישר ולהחלטה הוגנת של האדם. המשל מניע למחשבה דרך חוש השמיעה.

השימוש בצורת המשל כשיטת ההוראה מאפשר למורה להציג אמתות חדשות ואף מבהילות. בה בעת, הוא נמנע כמעט לגמרי מהתנגשות כלפי חוץ עם הסמכות והמסורת הנהוגות.

למשל אף נודע היתרון שהוא מעורר את הזיכרון של האמת שנלמדה כאשר האדם נתקל לאחר מכן באותו מקרה מוכר.

כך ביקש ישוע ליידע את חסידיו בנוגע למגוון הסיבות בשלן החל להשתמש יותר ויותר במשלים בעת שלימד בציבור.

לקראת סיומו של שיעור הערב, העיר ישוע לראשונה על משל הזורע. הוא אמר שהמשל התייחס לשני דברים: ראשית, הוא סקר את משימתו עד לאותו הזמן וחזה את מה שעמד לפניו בשארית חייו על-פני האדמה. ושנית, היה זה כרמז למה השליחים, כמו גם מבשרי מלכות אחרים, יכולים לצפות לו במשימתם שלהם בדורות הבאים לבוא.

ישוע אף החליט להשתמש במשלים משום שהייתה זו הדרך הטובה ביותר להפריך את טענתם המלומדת של מנהיגי הדת בירושלים כנגדו, שטענו כי כל עבודתו מסתייעת בשדים ובנסים הרשע. השימוש בטבע נגד טענה זו, משום שבאותם הימים אנשים התייחסו לתופעות הטבע כאל מעשה ידיהן של הוויות רוחניות ושל כוחות על-טבעיים. הוא אף בחר בשיטת ההוראה זו משום שהיא אפשרה לו להכריז על אמתות חיוניות באוזני אלה שביקשו ללמוד על הדרך הטובה יותר ובה בעת פגעה ביכולתם של אויביו למצוא סיבות להיעלב ותואנות לאשמתו.

ובטרם סיים את השיעור לאותו לילה, אמר ישוע: "כעת, אספר לכם את סופו של משל הזורע. אבחן אתכם באופן בו תקבלו אותו: מלכות האלוהים היא כְּאֵדֶם מְשֻׁלָּה זֶרַע בְּאֶדְמָה; וְשֶׁכֶב וְקֵם לִילָה נִיּוֹם וְהָזַרַע יִצְמַח וְגָדֵל וְהוּא לֹא יָדַע, והזרע הבשיל ונתן פרי. ראשית יצא העלה, ואז הקלח ואז מלא הקלח בגרעינים. ואז, משבשלו הגרעינים, שלף חרמש וסיים את הקציר. מִי אֲשֶׁר אֶזְנִים לוֹ לְשִׁמְעַ לְשִׁמְעָה."

פעמים רבות הפכו בדעתם השליחים את דבריו, אך 'המאסטר' לעולם לא התייחס שוב לתוספת זו למשל הזורע.

4. משלים נוספים על החוף

למחרת לימד שוב ישוע את הקהל מן הסירה, ואמר: "מלכות השמים דומה לאדם אשר זרע זרע טוב בשדה; ויהי בהיות האנשים ישנים ויבא איבו ויזרע זוגין בין החטים ויגדל לו. וכאשר פרח הדשא ויעש פרי ויבאו גם הזוגין. וייגשו עבדי בעל-הבית ויאמרו אליו 'אדונינו הלא זרע טוב זרעת בשדה? ומאין לו הזוגין?' ויאמר להם, 'איש איב עשה זאת.' ויאמרו אליו העבדים, 'התחפז כי גלף ונלקט אתם?' ויאמר, 'לא, פן תלקטו את הזוגין ושרשמו גם את החטים. הניחו אתם ויגדלו שניהם יחד עד הקציר והיה בעת הקציר ואמרתי לקוצרים לקטו בראשונה את הזוגין ואגדו אתם אגדות לשרפם ואת החטים אספו לאוצר.'"

לאחר שהקבל שאל כמה שאלות, סיפר ישוע משל נוסף: "מלכות השמים דומה לגרגר של סרדל אשר לקחו איש ויזרע בשדהו. והוא קטן מכל הזרעים וכאשר צמח גדול הוא מן הזרקות והיה לעץ עד-אשר יבאו עוף השמים ויקנוו בענפיו."

"מלכות השמים דומה לשאר אשר לקחתו אשה ותטמן בשלש סאים קמח עד כי יחמץ פלו."

"עוד דומה מלכות השמים לאוצר טמון בשדה אשר מצאו איש ויטמנהו ובשמתו גלף ומכר את כל אשר לו ויקנה את השדה ההוא."

"עוד דומה מלכות השמים לאיש סחר המבקש מרגליות טובות; וכאשר מצא מרגלית אחת יקנה מאד הלא וימכר את כל אשר לו ויקנה אתה."

"עוד דומה מלכות השמים למכירת אשר השלכה לים ומינים שונים נאספו לתוכה. וכאשר נמלצה העלו אתה אל שפת הים וישובו וילקטו את המינים הטובים לתוך הפלים ואת הרעים השליכו."

עוד משלים רבים נוספים סיפר ישוע לקהל ההמון. לאמתו של דבר, מאותו יום ואילך הוא כמעט ולא לימד אחרת. לאחר שנשא דברים במשלים לפני ההמון בפומבי, הוא הסביר ופרט את השיעור לשליחים ולאונגליסטים במסגרת שיעורי הערב.

5. הביקור בפורסי

במהלך השבוע, המשיך לעלות מספר ההמונים. בשבת, מיהר ישוע אל הגבעות, אך בבוא בוקר יום ראשון שבו ההמונים. ישוע דיבר אליהם בשעות אחר הצהריים המוקדמות, לאחר שפטרוס הטיף, וכאשר סיים אמר לשליחיו: "עייפתי מן ההמונים; בואו נחצה לצד השני וננוח ליום."

בדרכם לצדו השני של האגם, נתקלו בסערת רוחות פתאומית ועזה, אשר מאפיינת את הכנרת, ובייחוד בעונה זו של השנה. האגם הזה שוכן כמאתיים ועשרה מטרים מחת לפני הים ומוקף במצוקים גבוהים, במיוחד במערב. גאיות עמוקים מובילים מן האגם מעלה אל הגבעות. במהלך היום האוויר החם עולה ככיס מעל האגם, ולאחר השקיעה נוטה האוויר המתקרר בגאיות לזרום במהירות מטה אל עבר האגם. הסערות הללו מתפרצות מהר ולעתים שוככות באותה פתאומיות.

סערת ערב שכזו היא שתקפה את הסירה בה הפליג ישוע לצד השני בערב אותו יום ראשון. שלוש סירות נוספות ובהן כמה מן האונגליסטים הצעירים יותר שטו מאחור. הסערה הייתה עזה, אף כי היא הצטמצמה לאזור זה של האגם, ולא היה לה כל זכר בצדו המערבי. הרוח הייתה כה חזקה, עד כי הגלים החלו לשטוף את הסירה. הרוח החזקה קרעה את המפרש לפני השליחים יכלו לקפלו, וכעת נאלצו להסתמך על המשוטים וחתרו במרץ לכיוון החוף, שהיה מרוחק כשניים קילומטרים וחצי משם.

בינתיים, ישוע ישן בירכתי הסירה, תחת מחסה קטן שמעליו. כשיצאו מבית צידה, 'המאסטר' עיף, והסיבה שהנחה אותם להפליג לצד השני הייתה כדי למצוא מנוחה. דייגים-לשעבר אלה היו חותרים חזקים ומנוסים, אך זו הייתה אחת מן הסערות החזקות ביותר בהן נתקלו מעולם. ואף כי הרוח והגלים טלטלו את הסירה כאילו הייתה סירת צעצוע, ישוע ישן עמוקות ללא הפרעה. פטרוס חתר בצד ימין, בירכתיים. כאשר הסירה החלה להתמלא במים, הוא השליך את המשוט, רץ לישוע, ניער אותו בעוז להעירו, וכשהתעורר, אמר לו פטרוס: "'מאסטר', אתה לא רואה שאנחנו בתוך סערה עזה? אם לא תציל אותנו, נמות."

כשיצא ישוע אל הגשם, ראשית הוא התבונן בפטרוס, אז התבונן לתוך החשכה בחותרים הנאבקים ולאחר מכן שב להתבונן בשמעון פטרוס, אשר במצוקתו עדיין לא שב לחתור, ואמר: "מדוע אתם מפחדים כל כך? איפה האמונה שלכם? שקט, הירגעו." ישוע לא סיים להוכיח את פטרוס ושאר השליחים, ממש רגע לאחר שהורה לפטרוס לבקש שקט בנפשו, התייצבה ההפרעה במזג האוויר והשתתקה. שלושה גדולה השתררה. הגלים הזועמים נסוגו כמעט מיד. נעלמו העננים השחורים אשר פלטו את מימיהם בגשם קצר, וכוכבי הלילה זהרו מעל. ככל שידיעתנו מגעת, כל זה היה בבחינת צורף מקרים בלבד; אך השליחים, ובמיוחד שמעון פטרוס, תמיד החשיבו זאת כנס של הטבע. לאנשי אותם הימים היה קל במיוחד להאמין בנסים של הטבע מכיוון שהם האמינו באדיקות שכל תופעות הטבע היו נתונות במישרין תחת שליטתן של כוחות רוחניים והוויות על-טבעיות.

ישוע הסביר לשניים עשר בפשטות כי הוא רק דיבר אל נפשותיהם הסוערות ואל דעתם שבמצוקה, ושהוא לא ציווה על איתני הטבע לציית לו. אך כל זה היה לשווא. חסידיו של 'המאסטר' המשיכו ופרשו כרצונם את כל צירופי המקרים הללו. מאותו יום ואילך, הם התעקשו לייחס 'למאסטר' שליטה מוחלטת על איתני הטבע. פטרוס לעולם לא התעייף מלספר כיצד "אפילו רוחות השמים והגלים מצייתים לו."

היה זה מאוחר בערב כאשר הגיעו ישוע ועמיתיו אל החוף, ומכיוון שהיה זה לילה שקט ויפהפה, הם נותרו לנוח בסירות וירדו לחוף רק למחרת בבוקר, מעט לאחר הנץ החמה. כשהתקבצו יחד, ארבעים במספר לערך, אמר להם ישוע: "בוא נעלה לגבעות נשהה שם כמה ימים ונעסוק בבעיות מלכות 'האב'."

6. המשוגע מכורסי

אף כי ברוב אזור החוף המזרחי הסמוך להם עלו פני השטח במתינות אל הגבעות, בנקודה בה נמצאו הייתה גבעה תלולה, ובכמה מקומות החוף נפל במצוק לאגם. ישוע הצביע על צדה של גבעה סמוכה ואמר: "בואו נעלה על הגבעה הזו לאכול את ארוחת הבוקר במחסה, שם ננוח ונשוחח."

הגבעה כולה הייתה מכוסה במערות אשר נחפרו בסלע. גומחות רבות שימשו כקברים עתיקים. בית הקברות של הכפר הקטן, כורסי, מוקם בערך במחצית הדרך לפסגה, בנקודה שטוחה יחסית. בעת שישוע ועמיתיו חלפו בסמוך לבית הקברות, מיהר לעברם משוגע שחי במערות הסלע. המשוגע הזה היה מוכר לתושבי הסביבה. בעבר, נכבד באזיקים באחת מן המערות אולם זה מכבר השתחרר והסתובב חופשי בין הקברים והמערות הנטושות.

אדם זה, עמוס שמו, נתקף שגעון זמני. בתקופות מסוימות, הצליח למצוא בגדים ללבוש ולחיות באופן יחסית סביר בינות לשכניו. במהלך אחת מתקופות השפיות הללו הלך לבית צידה, שם שמע את ישוע והשליחים מטיפים, ובעת ההיא הפך למאמין-למחצה בבשורת המלכות. אך במהרה הגיעה שוב תקופה סוערת, הוא נס אל הקברים, שם גנח, צעק בקול רם וככלל הטיל אימה על כל מי שפגש בו.

כאשר זיהה עמוס את ישוע, נפל לפניו וקרא: "אני מכיר אותך, ישוע, אך שדים תקפוני, מִבְקֵשׁ אֲנִי מִמְּךָ אֲשֶׁר לֹא תִעַנֵּנִי." אדם זה אכן האמין שהשיגעון שנתקף בו מעת לעת נבע מכך שנכנסו בו, באותן זמן, רוחות רעות או טמאות והשתלטו על דעתו וגופו. צרותיו היו בעיקרן רגשיות – מוחו לא נפגע כלל ועיקר.

ישוע השפיל מבט אל האדם אשר כרע לרגליו כחיה, הושיט אליו ידו, הרימו ואמר לו: "עמוס, לא דבק בך שד; כבר שמעת את החדשות הטובות, שאתה בן האל. אני מצווה עליך לצאת מן הכישוף הזה." כאשר שמע עמוד את דבריו של ישוע, התחוללה באינטלקט שלו תמורה שגרמה לו לחזור מיד לשפיותו ולשלוט ברגשותיו כרגיל. כעת, כבר התאסף סביבם קהל מן הכפר הסמוך, והאנשים הללו, יחד עם רועי החזירים מן הרמה שמעליהם, נדהמו לראות את המשוגע יושב עם ישוע וחסידיה, שפוי לגמרי ומשוחח אתם.

בעת שרועי החזירים מיהרו לכפר להפיץ את החדשות אודות המשוגע שנרפא, הכלבים הסתערו על קבוצה קטנה של כשלושים חזירים שנשארה ללא השגחה. הם דחקו אותם אל המצוק ואלה נפלו מטה אל הים. מאורע מקרי זה, אשר נקשר לנוכחותו של ישוע ולנס הריפוי, לכאורה, של המשוגע, היה המקור לאגדה שספירה כי ישוע גרש ממנו חבורת שדים שנכנסו לתוך החזירים וגרמו להם לקפוץ את מותם לים. בטרם שקעה החמה, פרסמו רועי החזירים את דבר המאורע באזור וכל הכפר האמין להם. עמוס כמעט בוודאות האמין לסיפור הזה; הוא ראה את החזירים נופלים משפת המצוק מעט לאחר שדעתו חזרה נשתתקה, והוא תמיד האמין שהם נשאו בחובם את הרוחות הרעות שהסעירו ודבקו בו זמן רב כל כך. ועובדה זו תרמה רבות לכך שהריפוי שלו נותר בעינו. באותה מידה, נכון היה כי שליחיו של ישוע (למעט תומאס) האמינו שסיפור החזירים היה קשור במישרין לריפוי של עמוס.

ישוע לא זכה למנוחה לה ייחל. מרבית אותו יום צבאו עליו אלה שבאו בתגובה לחדשות אודות הריפוי של עמוס, ואלה שנמשכו לסיפור של השדים שגורשו מן המשוגע ונכנסו לתוך עדר החזירים. וכך, לאחר לילה אחד של מנוחה, בבוקר יום שלישי נייערו ישוע וחבריו למראה חבורה של רועי חזירים, גויים, אשר באו לבקש מהם ללכת משם. אמר דובר החבורה לפטרוס ואנדראס: "דייגי הגליל, לכו מאתנו וקחו את נביאיכם אתכם. אנחנו יודעים שהוא אדם קדוש, אך אלי ארצנו אינם מכירים אותו ואנחנו מסתכנים באיבוד חזירים לרוב. אנחנו פוחדים מכם ומתפללים שתלכו." כאשר שמע אותם ישוע, אמר לאנדראס: "בואו נשוב למקומנו."

בעת שנפנו לעזוב, ביקש עמוס את ישוע להתיר לו להצטרף אליהם, אך 'המאסטר' סרב. אמר ישוע לעמוס: "אל תשכח שאתה בן האל. שוב לְבִיתְךָ אֶל מְשֻׁפְחָתְךָ וְהַגַּד לָהֶם אֶת הַגְּדֻלּוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ יְהוָה." ועמוס הלך ופרסם את דבר הסיפור, שישוע גרש ממנו לגיון שדים ושרוחות רעות אלה נכנסו לתוך עדר חזירים והובילו אותם למוות מהיר. והוא לא חדל עד שביקר בכל ערי הדקפוליס, והכריז על שעשה ישוע למענו.

הספר של אורנטיה

מסמך 152

המאורעות שהובילו למשבר בכפר נחום

מכיוון שסיפור הריפוי של עמוס, המשוגע מכורסי, כבר הגיע עד לבית צידה ולכפר נחום, קהל גדול חיכה לישוע כאשר סירתו עגנה באותו יום שלישי לפני הצהריים. בקרב הקהל היו גם משקיפים חדשים מטעם הסנהדרין אשר הגיעו לכפר נחום למצוא תואנה לעצור ולהרשיע את 'המאסטר'. כשישוע דיבר עם אלה שהתקבצו לקבל את פניו, עשה דרכו דרך הקהל אחד מראשי בית הכנסת, אדם בשם יאיר, נפל על ברכיו, נטל את ידו וביקש לקחת אותו עמו באומרו: "מאסטר, בתי הקטנה, קטנטונת, שוכבת על ערש דווי בביתי. אני מתפלל שתבוא לרפא אותה." שמע ישוע את בקשת האב ואמר: "אלך עמך."

ישוע נלווה ליאיר והקהל הגדול אשר שמע את בקשת האב הלך אחריהם כדי לצפות במתרחש. מעט לפני שהגיעו לבית הרב, כשהלכו בסמטה צרה וההמון נדחק כלפיו, עצר לפתע ישוע וקרא "מישהו נגע בי." וכאשר אלה שהיו בסמוך לו הכחישו שנגעו בו, אמר פטרוס: "מאסטר, הן תראה שההמון צובא עליך ומאיים למעוך אותנו, ואתה אומר 'מישהו נגע בי.' למה אתה מתכוון?" אמר אז ישוע: "שאלתי מי נגע בי, משום שחשתי שיצאה ממנו אנרגיית חיים." בעוד ישוע מתבונן בו, נפל מבטו על אישה שעמדה בסמוך, אשר התקרבה ובאה, נפלה לרגליו ואמרה: "במשך שנים אני סובלת מטחורים איומים. הרבה רופאים עינו אותי; בזבזתי את כל הוני ואיש מהם לא הצליח לרפא אותי. ואז שמעתי עליך, וחשבתי שאם אוכל לגעת בקצה כותנתך, וודאי ארפא לגמרי. אז התקדמתי עם ההמון עד שעמדתי בסמוך אליך, 'מאסטר', ונגעתי בקצה כותנתך, ונרפאתי לגמרי; אני יודעת שהבראתי."

כאשר שמע זאת ישוע, הוא אחז בידה של האישה, הרימה ואמר: "בתי, אמונתך היא זו שריפאה אותך. לכי לשלום." הייתה זו אמונתה שריפאה אותה ולא הנגיעה. מקרה זה מייצג רבים מן המקרים הפלאיים לכאורה שנלוו לקריירה של ישוע על-פני האדמה, מקרים בהם בשום מובן שהוא לא הייתה מעורבות מודעת רצונית שלו. בחלוף הזמן אכן התברר כי האישה נרפאה. אמונתה הייתה כזו שזימנה במישרין את הכוח היצירתי ששכן באישיותו של 'המאסטר'. הודות לאמונה שלה, אפילו לא נדרשה להתקרב 'למאסטר' באופן אישי. אפילו לא נדרשה לגעת לכותנתו; זה היה מרכיב האמונה הטפלה באמונתה. ישוע קרא לאישה הזו, וורוניקה מקיסריה-פיליפי, לגשת אליו כדי להעמיד על דיוקן שתי טעויות אשר היו עלולות להישאר ככאלה בדעתה או בדעת אלה שחזו בריפוי: הוא לא רצה שוורוניקה תלך לדרכה ותמשיך לחשוב שהפחד שלה בניסיון לגנוב את הריפוי היה מכובד ושאמונתה הטפלה, זן שקישרה בין המגע בכותונת לריפוי, הייתה נכונה. הוא ביקש שכולם ידעו שאמונתה הטהורה, החיה, הייתה זו שגרמה לריפוי.

1. בביתו של יאיר

יאיר היה כמובן מאוד חסר סבלנות בשל הדיחוי בהגעה לביתו; וכעת הזדרזו ומיהרו לשם. אפילו לפני שנכנסו לחצר ביתו של הרב, יצא אליהם אחד המשרתים ואמר: "אין מה להטריד את 'המאסטר'; בתך מתה." נדמה כי ישוע התעלם ממילותיו של המשרת, משום שלקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן. נפנה אל האב האבל ואמר: "אל פחד; רק תאמין." כאשר נכנס אל הבית, מצא את נגני החליל ואת האבלים, ואת הבית כולו כמרחקה; קרובי המשפחה כבר החלו לילל ולקנות. לאחר שהוציא את כל האבלים מן החדר, נכנס יחד עם האב, האם ושלושת שליחיו. הוא אמר לאבלים שהילדה לא מתה, אך הם רק צחקו ולעגו לו. כעת, נפנה ישוע אל האם ואמר: "בתך איננה מתה; היא רק ישנה." כאשר השתתק הבית, ניגש ישוע אל הילדה, נטל את ידה ואמר: "בת, אני מצווה עליך, התעוררי וקומי!" כאשר שמעה הילדה את המלים הללו, היא קמה מיד וחצתה את החדר. ואז, לאחר שהתאוששה מעלפונה, ישוע הנחה שיאכילו אותה משום שלא אכלה זמן רב.

מכיוון שכפר נחום כולה כבר נסערה כנגד ישוע, הוא זימן את כל המשפחה והסביר שהנערה הייתה במעין תרדמת שנגרמה בשל חום ממושך, ושהוא לא הקים אותה לתחייה. את כל זאת הסביר גם לשליחיו, אך ללא הועיל; הם כולם האמינו שהוא הקים את הילדה הקטנה לתחייה. הסבריו של ישוע כלל לא עניינו את חסידיו. הם הלכו שבי אחר נסים ולא פספסו שום הזדמנות לייחס לישוע פלא נוסף. לאחר שהתריע בפני כולם שלא יספרו על כך לשיא, שבו ישוע והשליחים לבית צידה.

כשיצא מביתו של יאיר, עקבו אחריו שני עיוורים שהובלו בידי ילד טיפש וקראו שירפא אותם. בעת ההיא היה המוניטין של ישוע כמרפא בשיאו. לכל מקום שהלך חיכו לו החולים והסובלים. 'המאסטר' נראה כעת מאוד עייף, וחבריו חששו שאם ימשיך את מלאכת ההוראה והריפוי יגיע לכדי התמוטטות.

שליחיו של ישוע לא הצליחו להבין את טיבו של אל-אדם זה, וקל וחומר פשוטי העם. גם בדורות שלאחר מכן לא ניתן היה להעריך את מה התרחש בכדור הארץ בישוע מנצרת גופא. לדת או למדע לעולם לא תהייה הזדמנות נוספת לבדוק את המאורעות יוצאי הדופן הללו מן הסיבה הפשוטה שמצב יוצא דופן זה לעולם לא יוכל להתרחש שוב, לא בעולם שלנו ולא בשום עולם אחר בנבאדון. בשום עולם ברחבי היקום הזה לעולם לא תופיע שוב הוויה שתתגשם בגוף ותגלם בעת ובעונה אחת את כל תכונות האנרגיה היצירתית וכל מתת הרוח המתעלה מעל לזמן ומעל לרוב המגבלות החומריות האחרות.

לפני היותו של ישוע על-פני האדמה, וגם מאז, לא ניתן היה לראות בביטחון כה ישיר וגרפי את תוצאותיה של האמונה החיה והחזקה של גברים ונשים בני תמותה. על-מנת לחזור על תופעות אלה, עלינו להיות בנוכחותו המידית של מיכאל, 'הבורא', ולמצוא אותו כפי שהיה אז, באותם הימים – 'בן האדם'. ובדומה לכך, אף כי היעדרותו הפיזית מונעת את התרחשותן של תופעות חומריות מעין אלה, אל לכם להגביל בשום צורה שהיא את ביטויי עוצמתו הרוחנית. אף כי 'המאסטר' איננו נוכח כהוויה חומרית, הוא נוכח בלבבות בני האדם כהשפעה רוחנית. עם עזיבתו את העולם, ישוע אפשר לרוחו לשכון לצד זו של 'אביו', אשר שוכנת בדעת האנושות כולה.

2. האכלתם של החמשת אלפים

ישוע המשיך ללמד את האנשים בימים ואת השליחים והאוונגליסטים בלילות. ביום ששי הכריז על חופשה בת שבוע שתאפשר לכל חסידיו ללכת הביתה לחבריהם למשך כמה ימים בטרם יתכוננו לצאת לחגיגות הפסח בירושלים. אך יותר ממחצית מן החסידים סרבו לעזוב אותו, ההמונים הלכו וגדלו מיום ליום, ומספרם גדל עד שדוד זכדיה ביקש לבנות מחנה חדש ונתקל בסירובו של ישוע. 'המאסטר' נח אך מעט במהלך השבת עד שביום ראשון בבוקר, ה-27 במרץ, הוא ביקש לחמוק מן הקהל. כמה מן האוונגליסטים נותרו לדבר עם ההמונים בעוד ישוע והשניים עשר תכננו לחמוק בלא להתגלות ולחתור לצדו השני של האגם, שם ביקשו לנוח בפארק יפהפה מדרום לבית צידה-יוליאס. אזור זה היה מקום נופש פופולרי בקרב תושבי כפר; כולם הכירו את הפארקים בחוף המזרחי.

אך ההמונים לא הסכימו לכך. הם ראו את הכיוון אליה חותרת סירתו של ישוע, שכרו כל סירה פנויה ויצאו למרדף. אלה שידם לא השיגה לשכור סירה יצאו ברגל מסביב לחופו הצפוני של האגם.

עד לשעות אחר הצהריים המאוחרות, מצאו האנשים את 'המאסטר' באחד הפארקים, והוא שוחח עמם קצרות. אחריו דיבר פטרוס. רבים מן האנשים הללו הביאו עמם מזון, ולאחר ארוחת הערב, הם התקבצו בקבוצות לימוד קטנות סביב ישוע והשליחים.

ביום שני אחר הצהריים עלה מספר המכונים ליותר משלושת אלפים. ועדיין, עד לשעות הערב, המשיכו אנשים להגיע, והביאו עמם חולים מסוגים שונים. מאות מעוניינים תכננו לעבור בכפר נחום ולבקר את ישוע בדרך לפסח, והם לא הסכימו להתאכזב. עד ליום רביעי אחר הצהריים, התקבצו בפארק מדרום לבית צידה-יוליאס כחמשת אלפים גברים, נשים וטף. מזג האוויר היה נוח, קרוב לסוף תקופת הגשמים באזור.

פיליפוס דאג לאספקת מזון בת שלושה ימים עבור ישוע והשניים עשר, וזו הופקדה ביד נער השליחויות שלהם, מרקוס. עד לאחר הצהריים של היום, היום השלישי עבור כמעט מחצית מן הנאספים, המזון שהביאו הלך ואזל. הם לא היו בעיר האוהלים של דוד זכדיה, שיכלה לאכסן ולהאכיל את ההמונים. גם פיליפוס לא דאג לאספקת מזון לאנשים כה רבים. ואלה, אף כי היו רעבים, לא רצו לעזוב. ההתלחשות הייתה שישוע ביקש להימנע מעימות עם הורדוס ומנהיגי ירושלים ובחר להיות מוכתר למלך במקום שקט זה, מחוץ לאזור השיפוט של כל אויביו. ההתלהבות עלתה וגאתה שעה בשעה. מילה מכל אלה לא נאמרה לישוע, אף הוא כמובן ידע על כל מה שמתרחש. הרעיון מצא אחיזה אפילו בקרב שניים עשר השליחים, ובמיוחד בקרב האוונגליסטים הצעירים. השליחים אשר תמכו ברעיון להכתיר את ישוע למלך היו פטרוס, יוחנן, שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות. אלה שהתנגדו היו אנדראס, יעקב, נתנאל ותומאס. לתאומים לבית חלפי לא הייתה דעה לכאן או לכאן. יואב, אחד האוונגליסטים הצעירים, היה מנהיג המזימה להכתירו.

וזה היה המצב בערך בשעה חמש אחר הצהריים של יום רביעי, כאשר ישוע ביקש את יעקב חלפי לזמן את אנדראס ופיליפוס. אמר ישוע: "מה נעשה עם ההמונים? רבים מהם כבר נמצאים אתנו שלושה ימים, והם רעבים. אין להם מזון." פיליפוס ואנדראס החליפו מבטים, ופיליפוס ענה: "שִׁלַח אֹתָם וְיִלְכוּ אֶל הַפְּרָרִים מִסָּבִיב לְקִנּוֹת לֶחֶם לֶחֶם כִּי אֵין לָהֶם מֶה שְׂיֹאכְלוּ." ואנדראס, אשר חשש מהתממשותה של המזימה להכתרתו למלך, הצטרף לפיליפוס ואמר: "כן, 'מאסטר', אני חושב שמוטב לך לשלוח את ההמונים, שינוחו לכמה ימים." עד לזמן הזה, השניים עשר הצטרפו למפגש. ואז, אמר ישוע: "אבל אינני רוצה לשלוח אותם רעבים; האם לא תוכלו להאכילם?" זה כבר היה יותר מדי עבור פיליפוס, והוא מיד אמר: "'מאסטר', איפה כאן נוכל לקנות לחם להמונים? אפילו במאתיים דינר לא נוכל לקנות מספיק לארוחת צהריים."

בטרם ניתנה לשליחים הזדמנות להביע את דעתם, פנה ישוע לאנדראס ופיליפוס ואמר: "אינני רוצה לשלוח את ההמונים. הם כאן, כעדר ללא רועה. אני רוצה להאכיל אותם. איזה מזון נותר לנו?" בזמן שפיליפוס שוחח עם מתי ויהודה, ביקש אנדראס מן הנער מרקוס לבדוק איזו צידה נותרה להם. הוא חזר לישוע ואמר: "לנער נותרו רק חמש ככרות לחם ושני דגים יבשים – "ופטרוס הוסיף מיד, "ואנחנו עדיין צריכים לאכול הערב."

לרגע אחד עמד ישוע בדממה. בעיניו ניסך מבט מרחיק ראות. השליחים לא אמרו דבר. לפתע נפנה ישוע לאנדראס ואמר, "הביאו לי את הכיכרות והדגים." לאחר שאנדראס הביא את הסל לישוע, אמר 'המאסטר': "הנחו את האנשים לשבת על הדשא בחבורות של מאה ומנו מנהיג לכל קבוצה.

נטל ישוע את הכיכרות בידיו, ולאחר שברך, פרס את לחם ונתן לשליחים, אשר העבירו אותו לעמיתיהם, ואשר בתורם לקחו אותו אל ההמונים. באותו אופן פרס ישוע את הדגים וחילק אותם. וההמונים אכלו כולם ושבעו. לאחר סיום הארוחה, אמר ישוע לשליחים: "אספו את הפתות שנתרו, שדבר לא יאבד." ולאחר שסיימו לאסוף את הפתות, היו בידם שניים עשר סלים מלאים. בסעודה יוצאת-דופן זו נטלו חלק בערך חמשת אלפים גברים, נשים וטף.

היה זה הנס הראשון והיחיד שביצע ישוע לאחר תכנון מודע מראש. היה זה נכון ששליחיו נטו לראות פנס הרבה דברים שלא היו נסים, אך זה אכן היה סעד על-טבעי. כפי שלמדנו, במקרה זה מיכאל הרפה את רכיבי המזון כפי שהוא עושה תמיד, למעט נטרול גורם הזמן וערוץ החיים הנראה לעין.

האכלתם של החמשת אלפים באנרגיה על-טבעית הייתה תוצאה נוספת של שילוב בין רחמים אנושיים וכוחות בריאה. וכעת, משאכלו ההמונים לשוב, ומכיוון שפרסומו של ישוע צמח עוד יותר בשל הפלא המדהים הזה, איש לא נדרש עוד להכווין את הפרויקט להכתרת 'המאסטר'. נדמה כי הרעיון נפוץ בקרב הקהל כמגיפה. ההמון הגיב באופן עמוק וסוחף לכך שלפתע, ובאופן מדהים כל כך סופקו צרכיו הפיזיים. במשך דורות טענו היהודים שכשיבוא משיח בן דוד שוב יזרמו החלב והדבש בארץ, ושוב ייפול לחם החיים מן השמיים כמו המן שקיבלו לכאורה אבותיהם במדבר. האם לא מולאו כל הציפיות הללו ממש כאן, לנגד עיניהם? כאשר ההמון הרעב והמורעב סיים להאבס עצמו במזון הפלא, התגובה הייתה פה אחד: "הנה מלכינו." הגיע מחולל הנסים וגואל עם ישראל. בעיניהם של פשוטי העם הללו, הכוח להאכיל העניק את הזכות למשול. לכן אין להתפלא על כך שכאשר סיים את סעודתו, קם ההמון כולו כאיש אחד וצעק, "הכתירו אותו למלך!"

הצעקה הכבירה הזו הלהיבה את פטרוס ואת אותם השליחים אשר עדיין קיוו לראות את ישוע טוען לזכותו לשלטון. אך תקוות השווא הללו נועדו לאכזבה מהירה. אך שככו הדיה של צעקת ההמון שעלו מן הסלעים הסמוכים, וישוע טיפס על סלע כביר, הרים את ידו הימנית לאות שהוא מבקש את תשומת לבם ואמר: "ילדי, כוונתכם טובה, אך אתם קצרי-ראות וחושבים על החומר." לרגע קצר אחד ניצב הגלילי החסון הזה לאור דמדומי המזרח המכשפים. מלך בכל רמ"ח אבריו. אז, המשיך לדבר אל ההמון שעצר נשימתו: "לא כי נשמותיכם הוארו באמת כבירה תמליכוני, כי על אֲשֶׁר אֶכְלֶם מן הָלֶחֶם וְנִשְׁבְּעוּ. כמה פעמים אמרתי לכם כי מַלְכוּתִי אֵינָהּ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה? מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, לה אנו מטיפים, הינה אחווה רוחנית, ואיש לא מולך בה, ישוב על כס של חומר. 'על האחוה הרוחנית של בני האל שבארץ שולט אבי' שבשמים שולט, יודע-כל וכל-יכול. האם כשלתי כך לגלות לכם את 'אבי' הרוחות, עד שתמליכו את 'בנו' למלך בשר ודם! לכו לבתיכם. אם מלך נדרש לכם, פנו מקום 'לאבי' האורות בלבבותיכם, הוא שליט הרוח של הכל."

במילים אלה שילח ישוע את ההמונים לדרך, המומים ומאוכזבים. רבים מאלה שהאמינו בו פנו לו עורף מאותו יום ואילך. השליחים נותרו פעורי פה; הם עמדו בדממה סביב לשניים עשר סלי המזון שנותרו; רק הנער השליח, מרקוס, אמר, "והוא סרב להיות לנו למלך." בטרם נפנה ללכת לבדו לגבעות, אמר ישוע לאנדראס: "קח את אחיך חזרה לבית זבדיה והתפלל עמם, ובמיוחד עבור אחיך, שמעון פטרוס."

4. חזיון הלילה של שמעון פטרוס

השליחים, ללא 'המאסטר' – אשר שילח אותם בלעדיו – נכנסו לסירה והחלו לחתור לכיוון בית צידה, אשר לחופי המערביים של האגם. שמעון פטרוס היה השבור והמדוכא מכולם. כמעט ולא שוחחו; כולם חשבו על 'המאסטר' ששוהה לבדו בגבעות. האם נטש אותם? הוא מעולם לא שילח אותם וסרב להתלוות אליהם. ומה פשר כל זה?

החשכה ירדה עליהם, כי רוח נגדית חזקה עלתה מולם ומנעה מהם מלהתקדם. שעות חלפו, הם המשיכו לחתור, ופטרוס התעייף ונרדם באפיסת כוחות. אנדראס ויעקב הניחו אותו על המושב המרופד בירכתיים. בעוד שאר השליחים ממשיכים להילחם ברוח ובגלים, חלם פטרוס חלום; בחלומו ראה את דמותו של ישוע הולכת אליהם על המים. כשנדמה היה 'שהמאסטר' צועד לצד הסירה, צעק אליו פטרוס, "הצילו 'מאסטר', הצילו." אלה שהיו בירכתיים שמעו אותו אומר חלק מן המילים הללו. חזיון הלילה הזה נמשך במוחו של פטרוס, והוא חלם שהוא שומע את ישוע אומר: "התעודד; זה אני; אל תפחד." מילים אלה היו כפָּרִי של גלעד לנשמתו הכאובה של פטרוס, וכך (בחלומו) צעק 'למאסטר': "אדוני, אם זה אתה, הזמן אותי ללכת לצדך על המים." וכאשר החל פטרוס ללכת על המים, פחד מן הגלים הגבוהים, החל לשקוע וצעק "אדוני, הצילו!" רבים מבין השניים עשר שמעו אותו צועק כך. ואז, חלם פטרוס שישוע נחלץ לעזרתו, הושיט אליו את ידו, הרים אותו ואמר: "אתה קטן אמונה, למה הטלת ספק?"

בחלק האחרון של החלום, פטרוס אכן קם מן המושב בו ישן וקפץ מן הסירה לים. הוא הקיץ מן החלום כאשר אנדראס, יעקב ויוחנן משו אוו מן הים.

עבור פטרוס, חוויה זו הייתה ונותרה בבחינת מציאות. הוא אכן האמין שישוע בא אליהם באותו לילה. הוא הצליח לשכנע חלקית רק את יוחנן מרקוס, וזו הסיבה בשלה הותר מרקוס חלק מן הסיפור בבשורה שכתב. לוקס, הרופא, בדק היטב את העניין והסיק שכל זה היה חזיון של פטרוס ומשום כך סרב להכליל את הסיפור בבשורה שהכין.

5. בחזרה בבית צידה

ביום חמישי בבוקר, לפני הזריחה, הטילו עוגן ליד בית זבדיה והלכו לישון עד לשעת הצהריים לערך. אנדראס היה הראשון לקום, וכשהלך לצעוד על החוף מצא את ישוע יחד עם נער השליחיות, יושבים על סלע בסמוך למים. על-אף שהרבה מן הממנים והאוונגליסטים הצעירים חיפשו כל הלילה ומרבית מן היום שלמחרת אחר ישוע בגבעות המזרחיות, מעט לאחר חצות החלו הוא והנער מרקוס לצעוד חזרה סביב לאגם ומעבר לנהר, חזרה לבית צידה.

מתוך החמשת אלפים שהוזנו בנס, אלה שכאשר מלאה קיבתם ולבבותיהם היו ריקים רצו להכתירו למלך, רק כחמש מאות המשיכו ועקבו אחריו. אך בטרם נודע לאלה שהוא חזר לבית צידה, ביקש ישוע מאנדראס לקבץ את שניים עשר השליחים, את עמיתיהם, לרבות הנשים, ואמר: "אני מבקש לדבר אתם." וכשהיו מוכנים, אמר להם ישוע:

"כמה זמן אסבול אתכם? האם כולכם כל כך איטיים בהבנתכם הרוחנית, וכך כך נעדרים אמונה חיה? כל החודשים הללו לימדתי אתכם את אמתות המלכות, ואתם עדיין מונועים ממניעים חומריים ולא משיקולים רוחניים. האם לא קראתם בכתובים, עת התריע משה בבני ישראל חסרי האמונה ואמר: 'אל תיראו, התייצבו וראו את ישועת יהוה?' אמר המשורר: 'בטחו, אל יהוה.' חזק, ונאמץ לבך; וקנה, אל יהוה.' 'השליך על יהוה יתקבץ, והוא יכללך. בטחו בו בכל עת, עם שפכו לפניו לבבכם; אלוהים מחסה לנו סלה.' יושב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן. טוב לחסות ביהוה, מבטח בנדיבים'.

"האם לא תראו כי כל הנסים והנפלאות לא יעזרו להכניס נשמות למלכות הרוח? האכלנו את ההמונים, אך זה לא הוביל אותם להרגיש רעב ללחם החיים ואף לא להרגיש צמא למי צדק הרוח. כאשר שבעו, הם לא ביקשו לבוא בשערי מלכות שמיים אלא ביקשו להכתיר את 'בן האדם' למלך, כמנהג המלכים בעולם, רק כדי שיוכלו להמשיך ולאכול לחם שלא יעבדו תמורתו. ובכל אלה, אשר כולכם השתתפתם, מי פחות ומי יותר, אין כדי לגלות את 'האב' שבשמיים או לקדם את מלכותו בארץ. האם לא רכשנו מספיק אויבים בקרב מנהיגי הדת של הארץ? אל לנו לעשות את שכנראה יעמיד עלינו גם את השלטון האזרחי. אני נושא תפילה לאב אשר ימשוך את עיניכם לראות ויפקח את אוזניכם לשמוע כדי שתאמינו ביתר שאת בבשורה שלימדתי אתכם."

ישוע הצהיר על כך שביקש לפרוש עם שליחיו למספר ימי מנוחה לפני שיצאו לפסח בירושלים, והאסר על החסידים או על ההמון לעקוב אחריו. וכך, הם שטו לאזור כנרת, שם נחו וישנו במשך יומיים או שלושה. ישוע התכוון למשבר גדול בחייו על-פני האדמה, ובשל כך בילה זמן רב בהתייחדות עם 'אביו' שבשמיים.

החדשות אודות האכלתם של החמשת אלפים והניסיון להכתיר את ישוע הוביל להתעוררותה של סקרנות גדולה וגרם לחששות בקרב מנהיגי הדת והשליטים האזרחיים ברחבי יהודה והגליל. אף כי נס כביר זה לא תרם כהוא זה לקידומה של בשורת המלכות בנשמותיהם של האנשים החומרניים והמאמינים-למחצה, הוא כן חשף את נטיותיהם של משפחת השליחים וחסידיו הקרובים למעשי נסים וכמיהתם למלך. מקרה מרהיב זה הביא לקיצה את תקופת ההוראה, ההכשרה והריפוי המוקדמת ובכך הכשירה את הקרקע לתחילתה של השנה האחרונה, שנה בה הטיפו להיבטיה הגבוהים והרוחניים יותר של בשורת המלכות החדשה – של היות בנים אלוהיים, של חירות רוחנית ושל גאולת עד.

6. בכנרת

במהלך מנוחתם בביתו של מאמין אמיד באזור כנרת קיים ישוע בכל יום אחר הצהריים פגישות בלתי רשמיות עם השניים עשר. שגריריה של המלכות היו קבוצה רצינית, מפוכחת ומיוסרת של גברים מאוכזבים. אפילו לאחר כל מה שאירע, וכפי שניתן לראות ממה שעתיד לקרות, שניים עשר הגברים הללו לא נפטרו לגמרי מן הרעיונות שנולדו עמם, רעיונות אהובים משכבר הימים בנוגע לבואו של משיח היהודים. המאורעות של השבועות האחרונים רצו מהר מכדי שהדייגים ההמונים הללו יוכלו לתפוש את מלוא משמעותם. לגברים ונשים נדרש זמן על-מנת לבצע שינויים קיצוניים במושגיהם הבסיסיים, היסודיים ביחס להתנהגות בחברה, גישות פילוסופיות ואמונות דתיות.

בזמן שישוע והשניים עשר נחו בכנרת, ההמון התפזר. חלק חזרו לביתם ואחרים עלו לירושלים לפסח. תוך פחות מחודש, מתוך כל החסידים הנלהבים שהלכו אחרי ישוע בפומבי, ומנו יותר מחמישים אלף רק בגליל, נותרו פחות מחמש מאות. ישוע ביקש להעניק לשליחיו טעימה מהפכנותם של שבחים פופולריים כדי שלא יתפתו להסתמך על תופעות היסטוריה דתית חולפות שכאלה לאחר שיעזוב אותם להמשיך לבדם בעבודת המלכות, אך הצליח בכך רק חלקית.

בלילה השני לשהותם בכנרת, שוב סיפר 'המאסטר' לשליחיו את המשל אודות הזורע, והוסיף את אלה המילים: "אתם רואים, ילדי, כי פנייה לרגשות האנושיים הינה ברת-חלוף ותאכזב לגמרי; פנייה בלעדית לאינטלקט של האדם גם היא עקרה וריקה מתוכן; רק אם תפנו לרוח החיה בתוך דעת האדם, תוכלו לקוות לנחול הצלחה לאורך זמן ולהשיג את אותן התמורות הנפלאות באופיו של האדם אשר לאחר מכן מניבות שפע של פירות רוח אמתיים בחיי היום-יום של אלה שנגאלו מחשכת הספק לאחר שרוחם נולדה לאור האמונה – למלכות השמים."

ישוע לימד לפנות לרגשות כאמצעי לתפישת ומיקוד תשומת לבו של האינטלקט. הוא ציין כי כאשר הדעת מתעוררת והופכת לנמרצת, היא מהווה שער לנשמה, המקום בו שוכן אותו היבט רוחני של האדם אשר נדרש להכיר פאמת ולהגיב לכוח המשיכה הרוחני של הבשורה, ובכך תתאפשרנה תוצאותיהן התמידיות של ההתמורות האמתיות שחלות באופי.

כך ניסה ישוע להכין את השליחים לשוק אשר עתיד להגיע – למשבר ביחס הציבור כלפיו אשר היה עתיד היה להגיע רק עוד ימים מספר. הוא הסביר לשניים עשר כי שליטי הדת של ירושלים עתידים לזמנם יחד עם הורדוס אנטיפס כדי להביא להשמדתם. השניים עשר החלו להבין עוד יותר (עם כי לא סופית) שישוע לא יישב על כס דוד המלך. הם הבינו טוב יותר כי לא ראוי לקדם אמת רוחנית באמצעים חומריים. הם החלו להבין כי האכלתם של החמשת אלפים והתנועה הפופולרית שביקשה להכתיר את ישוע למלך היוו את פסגת שאיפתם של מבקשי הנסים של ציפיית העם לנפלאות ושיא הפרסום לו יזכה ישוע בציבור. הם החלו להבין במעורפל וראו באופן עמום את הזמנים הקשים של ניפוי רוחני ומצוקות אכזריות שעמדו לפנייהם. אט אט החלו שניים עשר הגברים הללו להבין את תכליתה האמתית של משימתם כשגרירי המלכות, והחלו להכין עצמם למבחנים בפניהם עתידים לעמוד בשנת עבודתו האחרונה של 'המאסטר' על-פני האדמה.

לפני שעזבו את כנרת, הסביר להם ישוע על להאכלתם של החמשת אלפים, וסיפר להם מדוע הפגין את כוחות הבריאה שלו באופן יוצא דופן זה. הוא אף הבטיח להם שלא נכנע לסימפטיה שחש כלפי ההמון עד שהיה בטוח שהיה זה "בהתאם לרצון 'האב'".

7. בירושלים

ביום ראשון, ה-3 באפריל, יצא ישוע, מלווה בשניים עשר השליחים בלבד, מבית צידה בדרך לירושלים. על-מנת לחמוק מן ההמונים ולמשוך תשומת לב מעטה ככל האפשר, הם בחרו לנוע דרך ג'רש ופילדלפיה. במסגרת המסע הזה, הוא אסר עליהם ללמד או להטיף בפומבי; הוא אף אסר עליהם ללמד או להטיף בזמן שהותם בירושלים. הם הגיעו לבית עניא, שליד ירושלים, מאוחר בערב יום רביעי, ה-6 באפריל. רק באותו הלילה לנו בביתם של אלעזר, מרתה ומרים, ולמחרת הם נפרדו. ישוע ויוחנן לנו בביתו של מאמין בשם שמעון, בסמוך לביתו של אלעזר בבית עניא. יהודה איש-קריית ושמעון הקנאי שהו בבית חברים בירושלים ואילו שאר השליחים שהו, זוגות זוגות, בבתים שונים.

בפסח הזה, נכנס ישוע לירושלים רק פעם אחת בלבד, ביום החג עצמו. רבים מן המאמינים בירושלים הובאו על-ידי אבנר לפגוש את ישוע בבית עניא. במהלך שהותם בירושלים, הבינו השניים עשר עד כמה גדלה תחושת המרירות כלפי 'המאסטר'. הם עזבו את ירושלים באמונה שהמשבר ממשמש ובא.

ביום ראשון, ה-24 באפריל, יצאו ישוע והשליחים בדרך לבית צידה, דרך יפו, קיסריה ועכו. משם, דרך היבשה, דרך רמה וכורזין לבית צידה, אליה הגיעו ביום ששי, ה-29 באפריל. מיד כשהגיעו הביתה, שלח ישוע את אנדראס לבקש מרב בית הכנסת את רשות הדיבור למחרת, בשבת, בזמן תפילת המנחה. היטב ידע ישוע שזו תהיה הפעם האחרונה בה יותר לו לדבר בבית הכנסת של כפר נחום.

הספר של אורנטיה

מסמך 153

המשבר בכפר נחום

בערב יום ששי, היום בו הגיעו לבית צידה, ובוקר יום השבת, הבחינו השליחים בכך שאת ישוע הטרידה בעיה רבת חשיבות; הם הבחינו בכך 'שהמאסטר' הקדיש מחשבה רבה לנושא חשוב כלשהו. הוא לא אכל ארוחת בוקר וגם בצהריים אכל אך מעט. במשך כל בוקר יום השבת, ובערב שלפני כן, התגודדו השניים עשר ועמיתיהם בקבוצות קטנות סביב לבית, בגן, ועל החוף. באוויר שררה מתיחות של אי וודאות ומתח רב של חשש. מאז יצאו מירושלים, דיבר אליהם ישוע אך מעט.

חודשים הם לא ראו את 'מאסטר' כה טרוד ולא מְתַקְשֵׁר. אפילו שמעון פטרוס היה מדוכא, אם לא עגמומי. אנדראס היה אובד עצות ולא ידע כיצד לסייע לעמיתיו המיואשים. נתנאל אמר שהם שרויים בעיצומו "של השקט שלפני הסערה." תומאס אמר שלדעתו "משהו יוצא דופן עתיד להתרחש." פיליפוס ייעץ לדוד זבדיה "לזנוח את התכניות להאכיל ולהלין את ההמונים עד שנדע על מה חושב 'המאסטר'." מתי ניסה למלא את הקופה. יעקב ויוחנן דנו בדרשה הצפויה בבית הכנסת והעלו השערות רבות בנוגע לטיבה והיקפה. שמעון הקנא ציין כי הוא מאמין, יותר נכון מקווה, "ש'האב' שבשמים יתערב באופן כזה או אחר לטובת צדקתו ובתמיכה 'בבנו', ואילו יהודה איש-קריות העז להשתעשע במחשבה שייתכן וישוע היה מדוכא מכיוון שהתחרט על כך "שלא היו לו האומץ והתעוזה להתיר לחמשת אלפים להכתיר אותו למלך היהודים."

מתוך קבוצה שכזו, של חסידים מדוכאים וחסרי נחמה, יצא ישוע ביום שבת יפהפה זה לשאת את הדרשה החשובה בבית הכנסת של כפר נחום. מכל חסידי הקרובים, היחיד שאיש לא ציפה ממנו, אחד התאומים לבית חלפי, היו זה שאמר לישוע את מילות העידוד היחידות עת יצא מן הבית בדרכו לבית הכנסת. הוא ברך אותו לשלום בשמחה ואמר: "אנו מתפללים 'שהאב' יסייע לך, ושההמונים יהיו רבים מאי פעם."

1. הרקע

ביום שבת יפהפה זה, בשעה שלוש אחר הצהריים, קיבלה את פניו של ישוע קהילת כפר נחום המכובדת בבית הכנסת החדש. יאיר ניהל את התפילה ומסר לידי ישוע את המגילה ממנה יקרא. יום קודם לכן הגיעו מירושלים חמישים ושלושה פרושים וצדוקים; יותר משלושים מן הרבנים והמנהיגים של בתי הכנסת הסמוכים נכחו אף הם. הסנהדרין בירושלים ציווה ישירות על מנהיגי הדת היהודיים הללו להגיע, והם היוו את חיל החלוץ האורתודוקסי אשר הגיע על-מנת להכריז במלחמה פתוחה כנגד ישוע ושליחיו. במושבי הכבוד של בית הכנסת, לצד מנהיגי היהודים הללו, ישבו משקיפים רשמיים מטעם הורדוס אנטיפס, אשר הונחו לבדוק האם אמת בדיווחים המטרידים שנעשה ניסיון להכתיר את ישוע למלך היהודים בשטחים שבשליטת אחיו פיליפוס.

ישוע הבין שאויביו, אשר מספרם הלך וגדל, עמדו להכריז עליו מלחמה פומבית, והוא בחר באומץ לצאת למתקפה. בזמן האכלתם של החמשת אלפים, הוא אִתַּגַּר את רעיונותיהם אודות המשיח החומרי; כעת בחר שוב לתקוף בפומבי את מושגיהם אודות גואל עם ישראל. משבר זה, אשר החל בעת האכלתם של החמשת אלפים, ואשר הסתיים בדרשה זו, בתפילת המנחה בשבת, היווה את נקודת המפנה לרעה ביחס לפרסום ולמוניטין שנודע לו בציבור. מכאן ואילך, עסקה עבודת המלכות יותר ויותר במשימה החשובה יותר של גיוס והמרה רוחנית מוצלחת ותמידית של חברים באחוזה הדתית האמתית של האנושות. דרשה זו מסמנת את המשבר שהתרחש במעבר מתקופת הדיון, המחלוקת וההחלטה לזו של מלחמה פתוחה ושל קבלה סופית או דחייה סופית.

היטב ידע 'המאסטר' כי אט אט אך בבטחה רבים מחסידיו החלו להתכונן מנטלית לכך שבסוף יידחו אותו. הוא אף ידע שרבים מתלמידיו היו בעיצומו של תהליך איטי של הכנה מנטלית והחלת משמעת על הנשמה, תהליך שיאפשר להם לגבור על הספקות ולהכריז באומץ על אמונה מלאה בבשורת המלכות. ישוע הבין לגמרי כי באמצעות תהליך איטי של בחירה חוזרת ונשנית בין טוב לרע בני אדם מכינים עצמם לקבל החלטות בזמן משבר ולבחור לנהוג לפתע בגבורה. שוב ושוב חשף את שליחיו הנבחרים לאכזבות ולעתים תכופות העמיד אותם במצבי מבחן רוחניים בהם נדרשו לבחור בין טוב לרע. הוא ידע שיוכל לסמוך על חסידיו כאשר עמדו במבחן האחרון, כאשר קיבלו החלטות מכריעות בהתאם להרגלים המנטליים ולתגובות הרוחניות שרכשו קודם לכן.

המשבר בחייו הארציים של ישוע החל בהאכלתם של החמשת אלפים והסתיים בדרשה זו, בבית הכנסת; המשבר בחיי שליחיו החל בדרשה זו בבית הכנסת, נמשך שנה שלמה והסתיים רק כאשר 'המאסטר' עמד למשפט ונצלב.

רק מסתורין אחד, רק שאלה אחת גדולה הטרידה את כל הנוכחים שישבו שם, אותו אחר הצהריים בבית הכנסת, לפני שישוע החל לשאת את דבריו. חבריו ואויביו כאחד עסקו רק בשאלה אחת, והיא: "מדוע הפנה עורף בכוונה ובנחישות שכזו להתלהבות הציבורית כלפיו?" מיד לפני דרשה זו ומיד לאחריה, עלו ספקות ואכזבות בקרב חסידי הנרגנים, ואלה התגברו עד לכדי התנגדות בלתי-מודעת שהפכה לבסוף לשנאה של ממש. היה זה לאחר דרשה זו שיהודה איש-קריות חשב לראשונה באופן מודע על נטישה. אך לעת עתה, הצליח להתגבר על כל הנטיות הללו.

כולם היו מבולבלים. ישוע הותיר אותם המומים ואובדי עצות. לא מזמן אירע מפגן הכוח העל-טבעי הגדול ביותר בקריירה שלו. האכלתם של החמשת אלפים היה האירוע האחד בחייו הארציים אשר תאם יותר מכל את המושג היהודי על המשיח המיוחל. אך יתרון יוצא דופן זה נמחק מיד ובאופן בלתי מוסבר בשל סירובו הנחרץ והברור להיות מוכתר למלך.

בערב יום ששי, ושוב בבוקר השבת, ניסו בנחישות אך לשווא המנהיגים מירושלים לשכנע את יאיר למנוע מישוע מלשאת דברים בבית הכנסת. תשובתו היחידה של יאיר לכל ההפצרות הללו הייתה: "אישרתי את הבקשה, ולא אפר את הבטחתי."

2. הדרשה רבת החשיבות

ישוע פתח את הדרשה בציטוט מן התורה, מספר דברים: "והנה, אם לא תשמע בקול יהוה אלהיך וכאן עליך כל הקללות האלה, ורדפוהו והשיגוהו עד השמד. ויהנה נגף, לפני איביו; והיית לזענה, לכל ממלכות הארץ. יולד יהנה אתה, ואת מלכה אשר תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת. והיית לשמה, למשל ולשנינה בכל העמים. בנים ובנות תוליד ולא יהיו לך, כי ילכו בשבי. הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה. וכאן עליך כל אלה כי לא שמת בקול יהוה אלוהיך והיו בך ובנרעך עד עולם. ועבדת את אויביו, אשר ישלחו ויהנו בך, ברעב ובצמא. ונתן על ברך על צווארה. ושא יהנה עליך גוי מרחק מקצה הארץ, גוי, אשר לא תשמע לשנו. גוי עז פנים, אשר לא ישא פנים לזנו, ונער לא יחן. והצר לך בכל שערך עד רדת חמתך הגבלת והבצורות, אשר אתה בטח בהן, בכל ארצה אשר נתן יהוה אלוהיך לך. ואכלת פרי בטנה, בשר בניה ובנותיה, אשר נתן לך, יהנה אלהיך במצור, ובמצוק, אשר יציק לך, איבה."

וכסיים לצטט, נפנה לנביאים וציטט מתוך ספר ירמיהו: "אם לא תשמעו אלי, ללכת בתורת אשר נתתי לפניכם. ונתתי את הבית הזה, כשלה; ואת העיר הזאת אתן לקללה, לכל גוי הארץ. וישמעו הכהנים והנביאים, וכל העם, את ירמיהו, מדבר את הדברים האלה בבית יהוה. ויהי ככלות ירמיהו לדבר את כל אשר צוה יהוה לדבר אל כל העם; ויתפשו אתו הכהנים והנביאים, וכל העם לאמר, 'מות תמות.' ויקהל כל העם אל ירמיהו, בבית יהוה. וישמעו שרי יהודה, את הדברים האלה, ויצלו מבית המלך, בית יהוה; וישבו בפתח שער יהוה. ויאמרו הכהנים והנביאים אל השרים, ואל כל העם, לאמר. 'משפט מות, לאיש הזה, כי נבא אל העיר הזאת, כאשר שמעתם באוזניכם.' ויאמר ירמיהו אל כל השרים, ואל כל העם לאמר: 'יהנה שלחני, להנבא אל-הבית הזה ואל-העיר הזאת, את כל-הדברים, אשר שמעתם. ועתה, היטיבו דרכיכם ומעלליכם, ושמעו, בקול יהוה אלוהיכם. וינחם יהוה אל הרעה, אשר דבר עליכם. ואני, הנני בידכם. עשו לי כטוב וכישר בעיניכם. אף ידע תדעו, כי אם ממתים אתם אתי כי דם נקי אתם נותנים עליכם, ואל-העיר הזאת ואל ישיבה. כי באמת, שלחני יהוה עליכם, לדבר באוזניכם, את כל-הדברים האלה.'

"וכוהני ומורי התקופה היא ביקשו להרוג את ירמיהו והשופטים סרבו לבקשה, אך בשל מילות האזהרה שלו התיירו לשלח את ירמיהו בחבלים לבור מצחין בו שקע בטיט עד לבתי השחי. זה מה שעולל העם לנביא ירמיהו משום שמילא את ציווי האל והזהיר את אחיו מפני מפתח הפוליטית המשמשת ובה. והיום, אשאל אתכם כך: מה יעוללו כוהני הראשיים ומנהיגי הדת של העם לזה אשר יעז להזהיר אותם מפני יום האובדן הרוחני? האם גם אתם תבקשו להמית את המורה אשר מעז לדבר את דבר אדוני ואשר איננו חושש להצביע על האופן בו נמנעים אתם מלצעוד בדרך האור המובילה לשערי מלכות השמים?

"מה תבקשו כהוכחה למשימתי על-פני האדמה? בעוד אנו מבשרים את החדשות הטובות לעניים ולמנודים, התרנו לכם להמשיך ולהחזיק ללא כל הפרעה במשרות ההשפעה והעוצמה שלכם. לא התקפנו את מה שמכובד עליכם, אלא הטפנו לחירות חדשה עבור נשמתו אחוזת הפחד של האדם. באתי אני לעולם על-מנת לגלות את 'אבי' ולכונן אחוות אחים של בני האל על-פני האדמה, היא מלכות שמים. ועל-אף כי פעמים רבות הזכרתי לכם כי מלכותי איננה מן העולם הזה, עדיין עשה לכם 'אבי' נסים ונפלאות חומריים רבים, בנוסף להתמרות הרוחניות ולחידוש הרוחני הנראה יותר לעין.

"איזה אות תבקשי מידי? אני מכריז שיש בידכם הוכחות מספיקות לקבלת החלטה. אמן, אמן אומר לרבים מן היושבים כאן היום, כי אתה נדרשים להחליט באיזה דרך תלכו; ואומר אני לכם, ממש כשם שאמר יהושע לאבותיכם, 'בחרו לכם היום את מי תעבדו.' היום, רבים מכם נמצאים בצומת דרכים.

"וכאשר לאחר סעודת ההמונים כמה מכם שלא הצליחו למצוא אותי בצד השני שכרו את צי הסירות של דייגי טבריה, הסירות אשר מצאו מחסה בסמוך בשל סערה, ביקשו לרדוף אחרי, אך לשם מה? לא כי ביקשתם צדק או אמת כדי להיטיב לשרת ולסעוד את אחיכם! לא, רק כדי לקבל עוד לחם שעבורו לא עמלתם. לא כדי למלא את נשמותיכם בדברי החיים, אלא כדי למלא את קיבתכם בלחם קל. זה מכבר לימדו אתכם כי המשיח, כשיבוא, יחולל נסים ונפלאות ויהפוך את חיי העם הנבחר לקלים ולנעימים. אין להתפלא על כך שאלה שלמדו זאת כמהים ללחם ולדגים. אך אני מכריז באוזניכם כי לא זו משימתו של 'בן האדם'. באתי להכריז על חירות הרוח, ללמד אמת של נצח, ולקדם אמונה חיה.

"אחי, אל תעמלו במאכל האבד כי אם במאכל הרוח הקים לחי עולם אשר בן האדם יתנונו לכם כי אתו תתם 'אביו' האלוהים בחותמו. וכאשר תשאלוני, 'מה נעשה לפעל פעולות אלוהים?' אומר לכם בפשטות: 'עבודת השם היא שתאמינו לזה ששלח.'"

ואז, בהצביעו על כך מן שקישט את משקוף בית הכנסת החדש, ואשר עוטר באשכולות ענבים, אמר להם ישוע: "חשבתם שאבותיכם אכלו במדבר את המן - לֶחֶם מן השָׁמַיִם - אך אני אומר לכם שהיה זה לחם מן הארץ. לא מִשֶּׁה נָתַן לָכֶם אֶת הַלֶּחֶם מן הַשָּׁמַיִם הָאֵלֶּה. כִּי לֶחֶם אֱלֹהִים הוּא הַיֹּרֵד מן הַשָּׁמַיִם וְנָתַן חַיִּים לְעוֹלָם. וכשתגידו לי, אֲדֹנֵי תִּנֶּה לָנוּ תִּמְיֵד אֶת הַלֶּחֶם הַזֶּה, אֲשִׁיב: אֲנִכִּי הוּא לֶחֶם הַחַיִּים. כֹּל הַבָּא אֵלַי לֹא יָרֻעַ וְהִמָּאֵמִין בִּי לֹא יָצֵמָא עוֹד. וְאֵנִי הֵנָּה אֲמַרְתִּי לָכֶם כִּי גַם הַיּוֹמָה אֲתִי וְלֹא תִמָּאֵינוּ שְׂבֵאִתִּי מִן 'הָאֵב'. ולמאמינים, אל חשש. כֹּל אֲשֶׁר יִתְּנֶנּוּ לִי 'אֲבִי' יָבוֹא אֵלַי וְהָבֵא אֵלַי לֹא אֶהָדְדֶנּוּ הַחוּצָה.

"וכעת, אחת ולתמיד אכריז בפניכם כי לא יִרְדְּתִי מן הַשָּׁמַיִם לַעֲשׂוֹת רָצוֹנִי כִּי אִם רָצוֹן שְׁלָחִי. וְזֶה רָצוֹן הָאֵב אֲשֶׁר יִשְׁלַחֲנִי, אֲשֶׁר כֹּל הַנִּיתָן לִי לֹא יֵאָבֵד לִי. וְזֶה רָצוֹן 'אֲבִי': אֲשֶׁר כֹּל הָרָאָה אֶת הַבֶּן וּמֵאֲמִין בּוֹ יִהְיֶה לוֹ חַיִּי עוֹלָם. רק אתמול האכלתי את גופכם בלחם; היום אני מציע לנשמותיכם הרעבות את לחם החיים. האם תבצעו מלחם הרוח באותו רצון בו אכלתם מלחם העולם?"

בעת שישוע עצר לרגע להתבונן בחברי הקהילה, קם ושאל אחד מן הרבנים הירושלמים (חבר הסנהדרין): "האם אני מבין נכון שאמרת שאתה הלחם מן השמים ואילו המן שנתן משה לאבותינו במדבר איננו כזה?" ענה ישוע לפרושי: "נכון הבנת." אמר אז הפרושי: "אך האם אינך ישוע מנצרת, בנו של יוסף הנגר? האין זאת כי רבים מאתנו מכירים את אבִיךָ, אִמְךָ, אֲחִיךָ ואחיותיך? כיצד זה תופיע כאן בבית אדוני ותכריז שירדת מן השמים?"

וכאן החלו הנוכחים למלמל, ונראה כי מתרחשת סערה, וכך קם ישוע ואמר: "הבה נתאזר בסבלנות; האמת תמיד ראויה לבחינה יסודית ונכונה. אני כל מה שאמרתם, ועוד. 'האב' ואני אחד; 'הבן' ישעה ככל שיורה לו 'האב', וכל אלה שייתן 'האב' 'לבן', יקבל 'הבן' בעצמו. קראתם את הכתוב בנביאים, 'וְכָל בֶּן־בְּנֵי, לְמִנְיֵי יְהוָה', וכן 'את שיורה האב ישמע גם את בנו'. כל מי ששומע בקול רוח 'האב' השוכנת יגיע לבסוף אלי. ואף כי איש לא ראה את 'האב', רוח 'האב' אכן שוכנת בתוך האדם. 'הבן' שירד מן השמים וודאי חזה 'באב'. וכל המאמין 'לבן' יש לו חיי עולם.

"אֲנִי הוּא לֶחֶם הַחַיִּים. אֲבֹתֵיכֶם אָכְלוּ אֶת הַבֶּן בְּמִדְבָּר וַיָּמָתוּ. זֶה הוּא הַלֶּחֶם הַיֹּרֵד מן הַשָּׁמַיִם לְמַעַן יֵאָכֵל אִישׁ מִמֶּנּוּ וְלַעֲוֹלָם לֹא יָמוּת בְּרוּחַ. אני שב ואומר, אֲנִי הַלֶּחֶם הַחַיִּי, וְכָל נִשְׁמָה אֲשֶׁר תִּגִּיעַ לְמִימוֹשׁ טִיבוֹ הַמֵּאוֹחֵד שֶׁל הָאֵל וְהָאָדָם לַעֲד תִּתְּנֶה. ולחם החיים הזה, אשר אתן לכל אשר יקבלו, הינו הטבע המשולב החי שלי עצמי. 'האב' 'בבן' 'והבן' אחד עם 'האב' - זו ההתגלות הַמְּתִינָה שלי לעולם, ומתת הגאולות לכל העמים."

כאשר סיים ישוע את דבריו, פיזר רב בית הכנסת את הקהילה, אך הם לא אבו לעזוב. הם התגודדו סביב לישוע ושאלו שאלות נוספות, בעוד אחרים התלחשו והתווכחו בינם לבין עצמם. במשך יותר משלוש שעות נמשכו הדברים. הקהל התפזר לבסוף לאחר שבע בערב.

3. לאחר הפגישה

רבות השאלות שנשאל ישוע לאחר פגישה זו. חלקן נשאל בידי תלמידיו הנבוכים, אך רבות יותר נשאל בקטנוניות בידי אנשים לא-מאמינים שביקשו רק להביכו ולהפילו בפח.

אחד מן הפרושים האורחים עמד על מעמד למנורה וצעק את זו השאלה: "אתה אומר לנו שאתה לחם החיים. איך נוכל לאכול את בשרך או לשתות את דמך? מה תועלת לנו במצוותך אם לא נוכל לממשה?" ענה ישוע לשאלה זו, ואמר: "לא לימדתי אתכם שבשרי הוא לחם החיים ואף לא שדמי הוא מי החיים. אכן, אמרתי שחיי בגוף מהווים מתת של לחם החיים. העובדה שדבר האל התגשם בבשר ועובדת היות 'בן האדם' כפוף לרצון האל מהווים התנסות במציאות אשר כמוה כהזנה אלוהית. ואף כי לא תוכלו לאכול מבשרי או לשתות מדמי, כן תוכלו להתאחד עמי ברוח ממש כשם שאני אחד עם 'אבִי' ברוח. תוכלו להיזון מְדַבֵּר הַנִּצָּח שֶׁל הָאֵל, אשר אכן הינו לחם החיים, ואשר התגשם כמתת בגוף בשר ודם; תוכלו נשמתכם להישטף ברוח אלוהי, אשר אכן הינה מי החיים. שלח אותי 'האב' לעולם על-מנת להראות כיצד הוא מבקש לשכון בכל בני האדם ולהכווין אותם; וחייתי אני את חיי בגוף כדי להעניק השראה לכל בני האדם שיבקשו אף הם לדעת ולעשות את רצונו של 'האב' שבשמים שבם שוכן."

ואז קם אחד מן המרגלים הירושלמים שריגל אחר ישוע והשליחים, ואמר: "שמנו לב שלא אתה ולא תלמידיך נוטלים ידיים לפני הסעודה. וודאי תדעו שאכילה בידיים טמאות ובלתי רחוצות הינה הפרה של מצוות אבותינו. אתם גם לא רוחצים כנדרש את כוסות השתייה והצלחות. מדוע אתם מזלזלים במסורות אבותינו ובמצוות? כאשר שמע אותו ישוע, ענה לו: "מדוע אתם עוברים על מצוות אלוהים ומסורות אבותיכם? הדיבך מצווה על 'כִּפֹּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ' ואף מצווה לחלוק עמם מזון אם כך נדרש; אך אתם נוהגים על-פי המסורת אשר מתירה לילדים להתחמק מחובתם ולטעון שהכספים אשר יועדו לסייע להוריהם 'הועלו כקורבן'. המסורת פוטרת את הילדים הפקחים הללו מאחריותם, אף כי בסופו של דבר הילדים משתמשים בכספים הללו לתועלתם שלהם בלבד. מדוע אתם מעקרים את המצווה ממשמעותה באמצעות המסורת? הֲיֵטֵב נָבֵא עָלֵיכֶם יִשְׁעִיהוּ לֵאמֹר: 'נִגַּשׁ הָעָם הַזֶּה בְּפִיו וּבִשְׁפָתָיו כִּפְדוּנִי וְלִבָּם רֶחֶם מִמֶּנִּי. וְנִתְּנִי יְרָאתָם אֵתִי מִצְוֹת אֲנָשִׁים מְלֻמָּדָה'."

"ראו כיצד אתם זונחים את הדיבר ומאמצים את מסורות האדם. באיזו קלות אתם דוחים את דבר האל ומקיימים את מסורותיכם שלכם. ורבות ונוספות הדרכים בהן תעזו להעמיד את מנהגיכם מעל לתורה ולדברי הנביאים."

ואז הפנה ישוע את דבריו אל הנוכחים כולם, ואמר: "הקשיבו לי כולכם. לא אשר בא לפה יטמא את האדם רוחנית, אלא היוצא מן הפה והלב." אך אפילו השליחים לא הבינו את מלוא משמעות דבריו, משום ששמעון פטרוס שאל: "האם תוכל להסביר לנו את משמעות המילים, לבל יעלבו

המאזינים?" ענה ישוע לפטרוס: "האם גם אתה מתקשה מבין? האם לא תדע שכל צמח שלא שתל 'אבי' שבשמים ייעקר? הסכיתו כעת לאלה שיודעים את האמת. אי אפשר להכריח אנשים לאהוב את האמת. רבים מן המורים הללו הינם מדריכים עיוורים. וכי יִדְרִיךְ עֵנֶר אֶת הָעֵנֶר וְנִפְלֹו שְׁנֵיהֶם אֶל הַשָּׁחַת. הסכיתו ואמר לכם את האמת אודות מה שמטמא את האדם רוחנית. אמן אמן אומר לכם כי לא מה שבא אל הפה או נכנס לראש דרך האוזניים או העיניים הוא המטמא את האדם. אלא הַיּוֹצֵא מִן הַפֶּה יוֹצֵא מִן הַלֵּב וְהוּא מְטַמֵּא אֶת הָאָדָם. כִּי מִן הַלֵּב יוֹצְאוֹת מִקְשָׁבוֹת רָעוֹת אֲשֶׁר מוֹצְאוֹת אֶת בִּטּוֹיִן בְּמִלּוֹתֵיהֶם וּבִמַּעֲשֵׂיהֶם שֶׁל אֲנָשִׁים מְרוּשְׁעִים. הֲלֹא תִדְעוּ כִּי מִן הַלֵּב יוֹצְאוֹת מִקְשָׁבוֹת רָע, רָצִיחוֹת, נְאוּפִים, נְנוּנִים, גְּנָבוֹת, עֲדוּת שֶׁקֶר וְגִדּוּפִים? אֵלֶּה הֵם הַמְטַמְּאִים אֶת הָאָדָם אֲבָל אֲכִילָה בְּלֹא נְטִילַת יָדַיִם לֹא תְטַמֵּא אֶת הָאָדָם."

מנהיגי הפרושים בסנהדרין הירושלמית השתכנעו כעת שנדרש לעצור את ישוע באשמת חילול הקודש או הפרת אהת או יותר מן המצוות הקדושות ליהדות; ומכאן נבעו מאמציהם לערב אותו בדיון על המסורת, שכונתה גם התורה שבעל-פה, ובמידת האפשר גם לתקוף אותו בשל כך. גם אם היו חסרים מים, היהודים המשוועבים הללו תמיד הקפידו בנטילת הידיים הטקסית לפני כל ארוחה. הם האמינו כי "מוטב למות מאשר להפר את מצוות אבותינו." המרגלים שאלו את ישוע שאלה זו משום שדווח כי ישוע אמר, "הגאולה נוגעת יותר לניקיון הלב מאשר לניקיון הידיים." אך כאשר אדם מאמץ לעצמו אמונות דתיות שכאלה, קשה להיפטר מהן. אפילו שנים רבות לאחר מכן, היה השליח פטרוס עדיין משועבד, מתוך פחד, לרבות מן האמונות ביחס לטהרה ולטומאה, ונגאל מהן לבסוף רק כאשר חווה חלום מציאותי מאוד ויוצא דופן. נטיב להבין זאת אם נזכור כי היהודים הללו התייחסו לאכילה ללא נטילת ידיים בדיוק כאל עשיית עסק עם פרוצה, ודינם של שניהם היה נידוי.

וכך בחר 'המאסטר' לדון במערכת החוקים והתקנות של הרבנים, התורה שבעל-פה, ולחשוף את טיפשותה של מסורת האבות אשר נחשבה קדושה יותר אפילו מן הכתוב בתורה עצמה. ישוע ריסן עצמו פחות בדבריו משום שידע שהגיע השעה בה לא יוכל יותר לעשות דבר בכדי למנוע את הקרע הפומבי בינו לבין הרבנים.

4. מילים אחרונות בבית הכנסת

בעיצומם של הדיונים לאחר הפגישה, הביא אחד מן הפרושים מירושלים לישוע נער מסכן שדבקה בו רוח סוררת ומרדנית. הוא הוביל את הנער המפגר לישוע, ואמר: "מה תוכל לעשות כדי לרפא מחלה זו? האם תוכל לגרש שדים?" 'המאסטר' התבונן בנער ונכמרו רחמיו. הוא סימן לנער להתקרב אליו, נטל את ידו ואמר: "אתה יודע מי אני; צא ממני; ואני מצווה את אחד מרעיך הנאמנים לוודא שלא תשוב." ומיד שב הנער להיות נורמלי ובעל דעת צלולה. היה זה המקרה הראשון בו באמת גרש ישוע "רוח רעה" מתוך אדם. בכל המקרים הקודמים הדיבוק היה רק לכאורה; אך זה אכן היה מקרה אמתי של דיבוק בשד, כפי שאירע מעת לעת באותם הימים ועד ליום של פנטקוסט, היום בו שטפה רוחו של 'המאסטר' כל בשר וגרמה לכך שמעט המורדים השמימיים הללו לעולם לא יוכלו לשוב ולנצל בני אדם בלתי יציבים.

וכשהנוכחים התפלאו, עמד אחד מן הפרושים וטען כי ישוע יכול לעשות כדברים הללו משום שהוא חָבֵר לשדים; כי הוא הודה בדבריו שהם מכירים זה את זה; והמשיך וטען שהרבנים בירושלים כבר החליטו שישוע חולל את כל הנסים שלו, לכאורה, בכוחו של בעל-זבוב, שר השדים. אמר הפרושי: "נתקו כל קשר על אדם זה; הוא חָבֵר לשטן."

אמר אז ישוע: "אִיךָ יוּכַל הַשָּׁטָן לַגְרֹשׁ הַשָּׁטָן? וְאֵם נִחְלָקָה מִמְּלָכָה עַל עֶצְמָהּ לֹא תוּכַל לַעֲמֹד הַמְּמָלְכָה הַהִיא; וּבֵית אִם נִחְלָק עַל עֶצְמוֹ לֹא יוּכַל לַעֲמֹד הַבֵּית הַהוּא. כִּיצַד תוּכַל עִיר לַעֲמוֹד בְּמִצּוֹר אִם אֵינָהּ מֵאוֹחֶדֶת? וְאֵם הַשָּׁטָן יִתְקַדֵּם אֶל עֶצְמוֹ וְנִחְלָק; כִּיצַד תַּעֲמוֹד מַלְכוּתוֹ? אֵין אִישׁ יֹכֵל לְבֹא לְבֵית הַגִּיבּוֹר וְלִגְזֹל אֶת פְּלִי אִם לֹא יֵאָסֵר בְּרָאוּשׁוֹנָה אֶת הַגִּיבּוֹר. וְאֵם אֲנִי מַגְרֵשׁ אֶת הַשָּׁדִים בְּבַעַל-זְבוּב, בְּנִיכֶם בְּמִי יִגְרְשׁוּ אֹתָם? עַל כֵּן הֵמָּה יִהְיוּ שְׁפָטִיכֶם. וְאֵם בְּרוּחַ אֱלֹהִים אֲנִי מַגְרֵשׁ אֶת הַשָּׁדִים הֵנָּה הַגִּיעָה אֵלֵיכֶם מַלְכוּת הָאֱלֹהִים. אִילּוֹ לֹא הָיוּ הַדַּעוֹת הַקְדוּמוֹת מַעֲוֹרוֹת אֹתְכֶם, אִילוֹ לֹא הָיוּ הַגְּאוּוֹה וְהַפְּחַד מִסִּטִּים אֹתְכֶם מִדֶּרֶךְ הַיָּשָׁר, הֵייתֶם מְבַחֲנִים בְּקִלּוֹת כִּי מִצּוֹי בְּקִרְבְּכֶם אֶחָד גָּדוֹל מִן הַשָּׁדִים. אֹתָם מַכְרִיחִים אוֹתִי לְהַכְרִיז כִּי כָּל אֲשֶׁר אֵינָנו אֹתִי הוּא לְנִגְדִי וְאֲשֶׁר אֵינָנו מְכַסֵּס אֹתִי הוּא מְפַזֵּר. עַל כֵּן, אֲזַהִיר אֶת אֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּעֵינַיִם פְּקוּחוֹת וּבְרוּעַ מְכוּוֹן מְתִימְרִים לֵיחַס אֶת מַעֲשֵׂי הָאֵל לַשָּׁדִים! אֲמֵן אֲמֵן אוֹמֵר לָכֶם כֹּל חֶטָּא וְגִדּוּף יִסְלַח לָאָדָם אֲף־גִּדּוּף הָרוּחַ הַמְרוּשָׁע, הַמְכוּוֹן, לֹא יִסְלַח לָאָדָם. וּמִכִּיוּן שְׁעוּבֵי עוֹן נְחוּשִׁים אֱלֹהִים לַעֲוֹלָם לֹא יִבְקָשׁוּ וְאִף לֹא יִקְבְּלוּ מַחִילָה, אֲשֵׁמִים הֵם בַּחֲטָא דַּחִית הַמַּחִילָה הָאֱלֹהִית לַנִּצָּחַת."

"רבים מכם ניצבים היום בפני צומת דרכים; אתם ניצבים בראשיתה של הבחירה הבלתי נמנעת בין רצונו של 'האב' לבין נתיביו החשוכים של הרצון העצמי. ולבסוף, תהיו את אשר תבחרו. עליכם להפוך את העץ ופירותיו לטובים, שאם לא, תהפכו לעץ נשחת שפירותיו רעים. אני מכריז, כי במלכות הנצח של 'אבי' נודע העץ בפרי. אך אחדים מכם, ילדי צפעונים, איקה תוּקְלוּ לְדָבָר טוֹב וְאֹתָם רָעִים כִּי מְשַׁפְּעַת הַלֵּב יִדְבַּר הֵפֶה."

אז קם פרושי אחר ואמר: "רבי, תפצנו לראות אות על ידך, כך נדע שבזכות ובסמכות תלמד. האם תיאות?" כאשר שמע זאת ישוע, אמר: "דור חסר אמונה, מבקש לו אות וְאֹת לֹא יִינָתֵן לוֹ בְּלִית אֵם הָאוֹת שֶׁכֵּבֵר נִיתָ, וְזֶה אֲשֶׁר תִּרְאוּ כֹאשֶׁר יַעֲזוּב אֹתְכֶם בְּיָן הָאָדָם."

וכאשר סיים את דבריו, הקיפו אותו שליחיו והובילו אותו אל מחוץ לבית הכנסת. הם הלכו עמו בדממה חזרה הבית לבית צידה. הם כולם נדהמו, ובמידת מה גם נחרדו מן השינוי הפתאומי שחל בטקטיקת ההוראה של 'המאסטר'. הם לא הורגלו לראות אותו פועל במיליטנטיות שכזו.

5. מוצאי שבת

שוב ושוב ניפץ ישוע את תקוות שליחיו, שוב ושוב ריסק את ציפיותיהם הכמוסות. אך שום אכזבה או תקופת צער לא השתוותה לזו אשר אחזה

בהם כעת. בנוסף, בדיכאון שאחז בהם נמהל פחד אמתי לשלומם. הם הופתעו מנטישתם המוחלטת, הפתאומית, של התושבים. הם חששו ודאגו, במידת-מה, גם בשל העזות הבלתי צפויה שהפגינו הפרושים שירדו מירושלים, והנחישות האסרטיבית שלהם. אך יותר מכל נסערו בשל השינוי הפתאומי שחל בטקטיקה של ישוע. בנסיבות רגילות, הם היו מקבלים בברכה את הופעתה של הגישה היותר מיליטנטית, אך הם נבהלו מן האופן בו הופיעה בצמידות לדברים רבים בלתי צפויים אחרים.

וכעת, מעבר לכל הצרות האחרות, ישוע סרב לאכול כשחזרו הביתה. הוא הסתגר לבדו באחד מן החדרים העליונים. היה זה כמעט חצות כאשר חזר יואב, מנהיג האוונגליסטים, ודיווח כי כמעט שליש מעמיתיו נטשו את הקבוצה. לכל אורך הערב באו והלכו חסידים נאמנים ודיווחו על תחושת דחייה כללית כלפי 'המאסטר' בכפר נחום. הרבנים מירושלים הזינו את תחושות הדחייה ועשו כל אשר לאל ידם לגרום לאנשים להתרחק מישוע ותורתו. במהלך השעות הקשות הללו התכנסו שתיים עשרה הנשים בביתו של פטרוס. הן היו נסערות מאוד, אך אף אחת לא נטשה.

ישוע ירד מן החדר העליון מעט לאחר חצות הליל, עמד בקרב השניים עשר ועמיתיהם, אשר מנו בסך הכול כשלושים. וכך אמר: "אני מכיר בכך שניפוי המלכות מטריד אתכם, אך הוא בלתי-נמנע. לאחר כל ההכשרה שקיבלתם, האם באמת הייתה לכם סיבה טובה להיטרד מדברי? מדוע נמלאתם בפחד וחשש למראה המלכות שנפטרת מן ההמונים הפושרים, מתלמידים בעלי לב-חצוי? מדוע תבכו אל מול שחר של יום חדש בו תזרח בהדר חדש תורת הרוח של מלכות השמים? אם תתקשו לעמוד במבחן זה, מה תעשו כאשר יידרש לשוב 'בן האדם' 'לאב' מתי וכיצד תכינו את עצמכם לזמן בו ארקיע חזרה למקום ממנו באתי לעולם?"

"עליכם לזכור, אהוביי, כי הרוח הוא הנותן חיים והפֶּשֶׁר אֵין בו מוֹעִיל. הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲנִי דֹבְרֵת אֲלֵיכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְחַיִּים. יֵאָמֵר לְבָבְכֶם! לא נטשתי אתכם. רבים ייעלבו מדברי הפשוטים. כבר שמעתם שרבים מחסידי כבר הפנו אלי עורף; לא עוד יצעדו עמי. מלכתחילה ידעתי שמי שמאמין בלב-חצוי ייפול לאורך הדרך. האם לא בחרתי אתכם, השניים עשר, ומינתי אתכם לשגרירי המלכות? הֲיֵשׁ אֵת נִפְשְׁכֶם גַּם אִתָּם לְסוּר מֵאֲחֵרִי? איש איש יבחן אמונתו, כי אחד מכם מצוי בסכנה גדולה." וכשסיים ישוע את דבריו, אמר שמעון פטרוס: "כן, אדוני, אנחנו עצובים ונבוכים, אך לעולם לא ננטוש אותך. לימדת אותנו את מילות חיי הנצח. האמנו בך והלכנו אחרֶיךָ עד כה. לא נפנה לך עורף, כי יודעים ששליח האל אתה." וכשסיים פטרוס את דבריו, כולם כאיש אחד הנידו ראשם לאות הסכמה להבטחת הנאמנות שלו.

אמר אז ישוע: "לכו לנוח, כי זמנים עמוסים לפנינו; הנה באים ימים מלאים בפעולה."

הספר של אורנטיה

מסמך 154

ימים אחרונים בכפר נחום

בשבת מרובת המאורעות של ה-30 באפריל, בעוד ישוע ניחם במילותיו את תלמידיו השפופים והנבוכים, התקיימה בטבריה פגישת התייעצות בין הורדוס אנטיפס לבין קבוצה מיוחדת של יועצים שייצגו את הסנהדרין הירושלמית. אותם סופרים ופרושים האיצו בהורדוס לעצור את ישוע; הם ניסו כמיטב יכולתם לשכנע אותו שישוע עסק בהתססת התושבים להתקוממות ואפילו למרד. אך הורדוס סרב לפעול כנגדו כאילו היה עבריין פוליטי. יועציו של הורדוס דיווחו לו נאמנה את שאירע מעבר לאגם, כאשר העם ביקש להכתיר את ישוע למלך והוא סרב.

אחד מבני המשפחה הרשמית של הורדוס, אדם בשם פנא אשר אשתו השתייכה לסגל הנשים הסועדות, דיווח לו שישוע לא חפץ להתערב בענייני השלטון הארצי; שהוא עוסק רק בכינונה של אחווה רוחנית בקרב מאמיניו, אחווה אותה הוא מכנה מלכות השמים. הורדוס סמך על דיווחיו של כוזא במידה כזו שסרב להתערב בפעילותו של ישוע. באותה העת השפיעה על גישתו של הורדוס כלפי ישוע גם פחדו מיוחנן המטביל, פחד של אמונה טפלה. הורדוס היה אחד מאותם יהודים משומדים אשר לא האמין בדבר ויחד עם זאת פחד מהכול. מצפונו הציק לו בשל כך שהמית את יוחנן, והוא ביקש להימנע מלהסתבך במזימות כנגד ישוע. הוא ידע על מקרים רבים ל חולים שישוע כנראה ריפא, והוא החשיב אותו לנביא או לקנאי דת יחסית לא מסוכן.

כאשר היהודים איימו לדווח לקיסר שהוא נותן מחסה לנתין בוגד, הוא הורה להם להסתלק מחדר הישיבות שלו. כך נותרו פני הדברים במשך שבוע אחד נוסף, במהלכו ישוע הכין את חסידיו להתפזרות הצפויה.

1. שבוע התייעצות

מהאחד עד ה-7 במאי, ערך ישוע התייעצויות אינטימיות עם חסידיו בבית זבדיה. רק התלמידים הנאמנים ביותר זכו להזמנה לפגישות הללו. באותה העת, רק לכמאה תלמידים עמד האומץ להעז לעמוד כנגד התנגדותם של הפרושים ולהצהיר בפומבי על דבקותם בישוע. קבוצה זו נפגשה בבוקר, אחר הצהריים ובערב. כל יום, אחר הצהריים, התקבצו קבוצות קטנות של מתעניינים על החוף, וכמה מן האוונגליסטים או השליחים נשאו בפניהם דברים. רק לעתים רחוקות מנו קבוצות אלה יותר מחמשים איש.

ביום ששי זה, רבני בית הכנסת של כפר נחום סגרו רשמית את בית התפילה בפני ישוע וכל חסידיו. פעולה זו ננקטה על-פי דרישת הפרושים מירושלים. יאיר התפטר מתפקידו כרב הראשי והצטרף בפומבי לישוע.

הפגישה האחרונה על החוף נערכה בשעות אחר הצהריים של שבת, ה-7 במאי. ישוע נשא דברים באוזני הנאספים, פחות ממאה וחמשים במספר. ליל אותה השבת סימן את נקודת השפל ביחס הציבור כלפי ישוע ותורתו. מאותו יום ואילך חלה עלייה רציפה, איטית, בריאה ובטוחה יותר ביחס כלפיו; התנועה שהלכה בעקבותיו היטיבה להתבסס על אמונה רוחנית ועל התנסות דתית אמיתית. ברור היה כי תם כעת תהליך המעבר המעט מורכב והמסוכן מן המושגים החומרניים בהם דבקו חסידיו 'המאסטר' ביחס למלכות למושגים האידאליסטים והרוחניים יותר שלימד ישוע. מכאן ואילך, הם הטיפו בפתירות גדולה יותר על היקפה הרחב של בשורת המלכות ועל ומשמעותיה הרוחניות הנרחבות.

2. שבוע של מנוחה

ביום ראשון, ה-8 במאי, שנת 29 לספירה, קיבלה הסנהדרין בירושלים החלטה לסגור את שערי כל בתי הכנסת בפלשתינה בפני ישוע וחסידיו. בכך נטלה הסנהדרין בירושלים לידה סמכות שלא כדין ובאופן חסר תקדים. עד אז, כל בית כנסת התקיים ופעל כקהילה עצמאית של מתפללים הכפופה לניהול מועצת המנהלים שלה עצמה. רק בתי הכנסת בירושלים סרו למרותה של הסנהדרין. פעולה נחרצת זו של הסנהדרין לוותה בהתפזרותם של חמשה מחבריה. מאה שליחים נשלחו מידית למסור את ההחלטה ולאכוף אותה. בתוך כשבועיים בלבד, סרו כל בתי כנסת בפלשתינה, למעט בית הכנסת של חברון, להחלטתה של הסנהדרין. רבני בית הכנסת של חברון סרבו להכיר בזכותה של הסנהדרין להטיל מרות על קהילתם. סירובם להסכים לציווי מירושלים התבסס על טענתם לאנטומיות של קהילתם ולא על אהדה לישוע ולתנועתו. מעט אחר נשרף בית הכנסת בחברון ונהרס.

בבוקר אותו יום ראשון הכריז ישוע על שבוע חופשה, והאיץ בכל תלמידיו לשוב לבתיהם או לחבריהם, לתת מזור לנפשותיהם ולנחם את אהוביהם.

הוא אמר: "לכו למקומותיכם, לנפוש או לדוג בעודכם מתפללים להרחבתה של המלכות."

שבוע המנוחה הזה איפשר לישוע לבקר משפחות וקבוצות רבות בסביבות החוף. כמה פעמים אף יצא לדוג בחברת דוד זבדיה, ואף כי הרבה מן הזמן הסתובב לבדו, תמיד היו בסביבתו שניים או שלושה מבין שליחיו הנאמנים של דוד, אשר קיבלו ממפקדם הוראות שאינן משתמעות לשתי פנים בנוגע לאבטחתו של ישוע. בשבוע המנוחה הזה לא התבצע לימוד פומבי מכל סוג שהוא.

היה זה השבוע בו נתנאל ויעקב זבדיה סבלו ממחלה יחסית קשה. במשך שלושה ימים ושלושה לילות, סבלו מכאבים קשים במערכת העיכול. בלילה השלישי שילח ישוע את שלומית, אמו של יעקב, לנוח וסעד את שליחיו החולים. מובן שישוע יכול היה לרפא את החולים באופן מיד, אך זה לא האופן בו 'הבן' או 'האב' מתייחסים לקשיים הרגילים בהם נתקלים ילדי האדם בעולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. לכל אורך חייו בגוף, ישוע מעולם לא סעד באופן על-טבעי כלשהו איש מבני משפחתו הארצית ואף לא איש מחסידיו הקרובים.

נשמותיהם המתפתחות של יצורים בני התמותה נדרשות להתמודד עם הקשיים ביקום ועם המכשולים שבפלנטות כחלק מהתנסות ההכשרה שהן מקבלות ומתהליך צמיחתן והתפתחותן. תהליך הפיכתה של הנשמה האנושית לרוחנית דורש התנסות אינטימית בפתרון של מגוון רחב של בעיות ביקום. הטבע החייתי, כמו גם המופעים הנמוכים יותר של יצורים בעלי רצון אינם מתפתחים כראות בסביבות נוחות. מצבים בעייתיים אליהם נלווה גירוי למאמץ מעודדים את אותן פעולות הדעת, הנשמה והרוח אשר תורמות עד מאוד להישגים ראויים בהתקדמות האנושית ולהשגתן של רמות ייעוד רוחניות גבוהות יותר.

3. הוועידה השנייה בטבריה

ב-16 במאי נערכה בטבריה הפגישה השנייה בין הרשויות מירושלים לבין הורדוס אנטיפס. נכחו בה הן מנהיגיה הפוליטיים והן מנהיגיה הדתיים של ירושלים. מנהיגי היהודים יכלו לדווח להורדוס כי כמעט כל בתי הכנסיות בגליל וביהודה נעלו את שעריהם בפני ישוע ותורתו. הם שוב ניסו לגרום להורדוס לעצור את ישוע, אך זה סרב לעשות כן. לעומת זאת, ב-18 במאי הסכים הורדוס להתיר לרשויות הסנהדרין לתפוש את ישוע, להוביל אותו לירושלים ולהעמיד אותו לדין באשמה של עבירות דת, וזאת בתנאי של המושל הרומי של יהודה ייתן הסכמתו לתכנית. בינתיים, אויביו של ישוע החלו להפיץ ברחבי הגליל ובשקדנות את השמועה שהורדוס הפך לעוין לישוע ושהוא מתכוון לחסל את כל מי שיאמין בתורתו.

במוצאי שבת, ה-21 במאי, הגיעה לטבריה הודעה בדבר העובדה שרשויות השלטון בירושלים אינן מתנגדות להסכם בין הורדוס לפרושים, לתפישתו של ישוע והובלתו לירושלים ולהעמדתו לדין בפני הסנהדרין באשמת חילול קדושת חוקי האומה היהודית. בהתאם לכך, מעט לפני חצות הליל של אותה שבת חתם הורדוס על צו אשר הסמיך את נציגי הסנהדרין לעצור את ישוע בתחומי מחוזות שלטונו ולהוביל אותו בכוח לירושלים, שם יועמד לדין. גורמים רבים הפעילו על הורדוס לחץ רב לפני שהסכים להתיר זאת, והוא עצמו היטב ידע שישוע לא יכול היה לצפות למשפט הגון מידי יריביו המרים בירושלים.

4. מוצאי שבת בכפר נחום

במוצאי אותה שבת התכנסה בבית הכנסת של כפר נחום קבוצה של חמישים אזרחים מובילים ודנה בשאלה החשובה: "מה נעשה עם ישוע?" הם דנו והתווכחו עד לאחר חצות הליל, אך לא הצליחו להגיע לעמק השווה. למעט כמה אנשים שנטו להאמין שישוע עשוי להיות המשיח, או לפחות איש קדוש או נביא, הנוכחים התחלקו לארבעה קבוצות כמעט שוות, אשר טענו לנקודות ההשקפה הבאות ביחס לישוע:

1. שהוא היה קנאי דת שהשלה את עצמו, ולא נשקפת ממנו כל סכנה.

2. שהוא מתכוון להיות גורם מתסיס מסוכן, והוא עלול להסית למרד.

3. שהוא חבר לשדים, ושהוא אפילו עלול להיות שר השדים.

4. שהוא יצא מדעתו, היה משוגע ומעורער נפשית.

הרבה ממה שדובר על דוקטרינת ההטפה של ישוע ערער את פשוטי העם; אויביו טענו כי תורתו איננה מעשית, ושם כולם ינסו באמת לחיות לפי רעיונותיו, הכול מיד יתמוטט. אנשים רבים אמרו את אותו הדבר בדורות שלאחר מכן. הרבה אנשים אינטליגנטיים ובעלי כוונות טובות, אפילו כאלה בדור המתקדם והמאור יותר של זו ההתגלות, טוענים שלא ניתן היה לבסס את הציוויליזציה המודרנית על תורתו של ישוע – וחלקית, הצדק עמם. אך כל אותם ספקנים שוכחים שניתן היה לבנות על בסיס תורתו ציוויליזציה טובה הרבה יותר, ויום אחד אכן כך יהיה. למרות שלעמים קרובות נערכו ניסיונות חלקיים ליישם את הדוקטרינה המכונה נוצרית, מעולם לא נערך בעולם הזה ניסיון רציני ליישם את תורתו של ישוע בקנה מידה רחב.

5. בוקר יום ראשון רב המאורעות

ה-22 במאי היה יום רב מאורעות בחייו של ישוע. בבוקר אותו יום ראשון, לפני הנץ החמה, הגיע אחד משליחיו של דוד בבהילות מטבריה ומסר כי הורדוס אישר, או עמד לאשר, את מעצרו של ישוע בידי נציגי הסנהדרין. החדשות הללו והסכנה הממששת עליה העידו גרם לדוד להעיר משנתם את כל שליחיו ולשלוח אותם לכל קבוצות התלמידים המקומיות. הוא זימן את כולם להיוועצות חירום בשבע בבוקר של אותו היום. כאשר שמעה גיסתו של יהודה (אחי ישוע) את הדיווח המפחיד, היא מיהרה למסור אותו לכל בני משפחתו של ישוע שגרו בסמוך, וזימנה אותם להתכנס מיד בבית זבדיה. מרים, יעקב, יוסף, יהודה ורות הגיעו מיד בתגובה לקריאה מהירה זו.

בפגישת בוקר מוקדמת זו מסר ישוע לתלמידים שנאספו את הוראותיו בטרם יעזוב; במילים אחרות, הוא נפרד מהם לשלום לעת עתה, משום שידע שבקרוב יפוצו כולם מכפר נחום. הוא הנחה אותם לבקש את הכוונת האל ולהמשיך בכל מחיר בעבודת המלכות. את האוונגליסטים הנחה להמשיך ולפעול על-פי מיטב שיקולם עד אשר ייקראו בעתיד. הוא בחר שניים עשר מן האוונגליסטים כבני לווייה; את שניים עשר השליחים הנחה להיוותר לצדו בכל מצב. את שתיים עשרה הנשים הנחה להישאר בבית זבדיה ובביתו של פטרוס עד אשר יקרא להן.

ישוע נתן את הסכמתו להמשיך פעולתו של שירות השליחים של דוד בכל הארץ. דוד נפרד לשלום מן 'המאסטר' באלה המילים: "לך לך לעבודתך, 'מאסטר'. אל תיתן לגזענים לתפוש אותך, ולעולם אל תטיל ספק בכך ששליחי יעקב אחריך. אנשי לעולם לא יאבדו את הקשר אתך, ודרכם אתה תדע את הקורות בחלקים אחרים של המלכות, ואנחנו נדע את הקורות אותך. דבר ממה שיקרה לי יוכל להשפיע על השירות הזה, משום שמיניתי סגן ראשון, שני ואפילו שלישי. אינני מורה ואף לא מטיף, אך לבי קורא לעשות את זה, ואיש לא יעצור בעדי."

בערך ב-07:30 בבוקר החל ישוע לשאת את דברי הפרידה שלו באוזני כמאה מאמינים אשר הצטופפו בפנים לשמוע אותו. כל הנוכחים הרגישו ברצינות המאורע, אך ישוע נדמה שמח מן הרגיל; הוא חזר לעצמו. הרצינות שתקפה אותו במשך שבוע נעלמה, והוא עורר בהם השראה בדברי האמונה, התקווה והאומץ שנשא.

6. משפחתו של ישוע מגיעה

סמוך לשעה שמונה בבוקר של יום ראשון זה, הגיעו חמשת בני משפחתו הארצית של ישוע בתגובה לקריאתה הדחופה של גיסתו של יהודה. מכל בני משפחתו הגשמית של ישוע, רק אחת, רות, האמינה בלב שלם וברציפות באלוהייתו של משימתו על-פני האדמה. ככלל, המשיכו יהודה, יעקב, ואפילו יוסף להאמין בישוע, אך הם התירו לגאווה להפריע למיטב שיקול דעתם ולנטייתיהם הרוחניות האמתיות. גם מרים נקרעה בין האהבה לפחד, בין אהבת האם לגאווה המשפחה. אף כי הספק ניקר בה, היא לא הצליחה לשכוח לגמרי את ביקורו של גבריאל לפני הולדתו של ישוע. הפרושים התאמצו לשכנע את מרים שישוע השתגע ונטרפה עליו דעתו. הם האיצו בה ובכפניה ללכת ולהניא את ישוע מלהמשיך וללמד בפומבי. הם הבטיחו למרים כי בקרוב תדרדר בריאותו של ישוע ורק קלון יבוא על משפחתו בשל המשך עבודתו. וכך, כאשר הגיעה הקריאה מגיסתו של יהודה, יצאו החמישה מיד לבית זבדיה, לאחר הלילה שבילו יחד בביתה של מרים, שם נפגשו עם הפרושים. שיחתם עם המנהיגים הירושלמים נמשכה עמוק לתוך הלילה, וכולם השתכנעו פחות או יותר שישוע התנהג באופן מוזר, ושהוא נהג כך זה זמן מה. ואף כי רות לא יכלה להסביר את כל מה שעשה, היא התעקשה שהוא תמיד נהג במשפחתו בהגינות וסירבה לתמוך בכוונתם להניא אותו מלהמשיך ולפעול.

בדרך לבית זבדיה הם שוחחו ביניהם והסכימו לנסות ולשכנע את ישוע לחזור אתם הביתה. מרים אמרה: "אני יודעת שאוכל להשפיע על בני אם רק יבוא אתי הביתה ויקשיב לי." יעקב ויהודה שמעו על התכנית לעצור את ישוע ולהוביל אותו לירושלים למשפט. הם גם פחדו על עצמם. משפחתם לא התערבה בעניינים כל אימת שישוע היה דמות פופולרית בציבור, אך כעת, משתושבי כפר נחום והמנהיגים הירושלמיים הפנו לו לפתע עורף, הם החלו להרגיש במובחן את הלחץ מפני הקלון הצפוי בשל העמדה המביכה בה נמצאו.

הם ציפו לפגוש את ישוע, לקחת אותו הצידה ולהאיץ בו לחזור אתם הביתה. הם חשבו שיוכלו להרגיע אותו בכך שיבטיחו לו לשכוח את ההזנחה שהזניח אותם – הם יסלחו וישכחו – אם רק יוותר על הטיפשות שבניסיון להטיף לדת חדשה, ניסיון אשר יכול לגרום לו רק להסתבך ולהמיט קלון על משפחתו. תשובתה של רות לכל אלה הייתה: "אני רק אומר לאחי שאני חושבת שהוא איש אלוהים, ושאני מקווה שהוא מוכן למות ולא להתיר לפרושים המרושעים להפסיק את פעולתו כמטיף." יוסף הבטיח להשקיט את רות בעוד האחרים משכנעים את ישוע.

כשהגיעו לבית זבדיה, היה ישוע בעיצומם של דברי הפרידה שלו לתלמידיו. הם ביקשו להיכנס לבית, אך הוא היה מלא עד אפס מקום. לבסוף התמקמו במרפסת האחורית והעבירו הודעה לישוע, שעברה מאדם לאדם עד שלבסוף הפריע לו שמעון פטרוס ולחש: "דע שאמך ואחייך נמצאים בחוץ והם מאוד רוצים לדבר אתך." אמו לא העלתה על דעתה עד כמה היו חשובים דברי הפרידה לחסידיו, ואף לא ידעה שהדברים עתידים היו להיות מופרעים בכל רגע כשתגיע החבורה לעצור אותו. היא באמת חשבה שלאחר נתק ממושך כל כך, לכאורה, ולאור העובדה שהיא ואחיה הואילו בטובם לבוא אליו, ישוע יפסיק את דבריו ויבוא אליהם ברגע שיקבל את ההודעה שהם ממתינים.

היה זה אחד מאותם המקרים בהם משפחתו הארצית של ישוע לא הצליחה להבין שהוא נדרש לעסוק בעסקי 'אביו'. וכך, מרים ואחיו נפגעו עמוקות כאשר הפסיק לרגע את דבריו כדי לקבל את ההודעה ובמקום למהר ולצאת לקראתם הם שמעו את נעימת קולו הרמה כשאמר, בקול רם יותר: "אימרו לאמי ולאחי כי אין להם מה לחשוש ביחס אלי. 'האב' אשר שלח אותי לעולם לא ייטוש אותי; ושום דבר רע לא יאונה גם למשפחתי. אמרו להם להתאזר באומץ ולסמוך על 'אבי' המלכות. ואחרי ככלות הכול, מי היא אמי ומי הם אחי?" והוא פרש את זרועותיו אל עבר כל תלמידיו שבחדר ואמר: "אין לי אימא; אין לי אחים. הנה אמי והנה אחי! כי כל העושה את רצון 'אבי' שבשמיים הינו כאמי, כאחי וכאחותי."

וכאשר שמעה מרים את אלה המילים, היא נפלה לזרועותיו של יהודה. בעוד ישוע מסיים את מילות הפרידה מתלמידיו, הם הוציאו אותה אל הגן על-מנת להעירה. הוא התכוון לצאת אל אמו ואחיו כאשר הגיע במרוצה שליח מטבריה ודיווח כי אנשי הסנהדרין נמצאים בדרכם לכאן ובסמכותם לעצור את ישוע ולהובילו לירושלים. אנדראס קיבל את ההודעה, הפסיק את דבריו של ישוע ומסר לו אותה.

אנדראס לא זכר שדוד מיקם כעשרים וחמישה זקיפים סביב לבית זבדיה, וכי איש לא יכול היה להפתיע אותם; ולכן שאל את ישוע מה לעשות. 'המאסטר' עמד שם בדממה, בעוד אמו מתאוששת בגן מן השוק של מילותיו, "אין לי אימא". ממש באותו רגע קמה בחדר אישה ואמרה, "אֲשֶׁרִי הִקְטֹן אֲשֶׁר נִשְׁאַתָּה וְאֲשֶׁרִי הַשָּׂדִים אֲשֶׁר יִנָּקֶה". ישוע נפנה לרגע משיחתו עם אנדראס על-מנת לענות לאישה ואמר, "לא, כִּי אֲשֶׁרִי הַשְׂמָעִים וְהַשְׂמָרִים אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים."

מרים, כמו גם אחיו של ישוע, סברו שהוא לא מבין אותם, שאיבד בהם עניין, והם כלל לא העלו בדעתם שהם אלה שלא הצליחו להבין אותו. ישוע הבין היטב כמה קשה לבני האדם לזנוח את עברם. הוא ידע כיצד נוהים אנשים אחר דבריו הרהוטים של המטיף, כיצד מגיב המצפון לפנייה רגשית כפי שהדעת מגיבה ללוגיקה ולהיגיון, אך הוא גם ידע כמה הרבה יותר קשה לשכנע אנשים לזנוח את העבר.

לעד נכון הוא כי כל אלה שמאמינים שלא מבינים או מעריכים אותם יכולים למצוא בישוע חבר אוהד ויועץ מבין. הוא הזהיר את שליחיו כי האדם עלול למצוא את אויביו בביתו שלו עצמו, אך לא העלה על דעתו עד כמה תתגשם תחזית זו בחוויה שלו עצמו. ישוע לא נטש את משפחתו הארצית כדי לעסוק בעסקי 'האב' – הם אלה שנטשו אותו. מאוחר יותר, לאחר מותו ותחייתו של 'המאסטר' מן המתים, כאשר יעקב התחבר לתנועת הנצרות המוקדמת, הוא סבל באופן לא יתואר כתוצאה מכך שלא הצליח ליהנות מוקדם יותר מן הקשר עם ישוע ועם תלמידיו.

בעניין זה, בחר ישוע להסתמך על הידע המוגבל של דעתו האנושית. הוא ביקש לחוות את החוויה כאחד האדם. דעתו האנושית של ישוע אכן התכוונה לראות את משפחתו לפני יציאתו. הוא לא רצה להפסיק את דבריו באמצע ולהיפגש עמם בציבור לראשונה, לאחר נתק כה ממושך. הוא התכוון לסיים את דבריו ולפגוש אותם בטרם יצא, אך תכנית זו סוכלה בשל הקנוניה ורצף האירועים שהחלו מיד לאחר מכן.

מהירות מנוסתם הואצה בשל הגעתה לכניסה האחורית של בית זבדיה של קבוצה משליחיו של דוד. ההמולה שנוצרה בשל הגעתם הפחידה את השליחים, שסברו שהם אלה שבאו לעצור אותם, ומכיוון שחששו להיעצר, יצאו במנוסה מן הדלת הקדמית ואל הסירה שהמתנינה להם. זאת הסיבה בשלה לא ראה ישוע את משפחתו שהמתנינה במרפסת האחורית.

אך במסגרת מנוסתו, ובעת שעלה על הסירה, הוא אמר לדוד זבדיה: "אמור לאמי ולאחי שאני מעריך את העובדה שבאו, ושהתכוונתי לפגוש אותם. הזהר אותם לבל יעלבו ממני, ושבמקום זאת יבקשו לדעת את רצון האל ויבקשו את החסד והאומץ לנהוג על-פיו."

7. מנוסה בבהלה

וכך, בבוקר יום ראשון זה, ה-22 במאי לשנת 29 לספירה, נסו ישוע, שניים עשר השליחים ושניים עשר האוונגליסטים מנציגי הסנהדרין אשר עשו את דרכם לבית צידה ובידם אישור מטעם הורדוס אנטיפס לעצור אותו, לקחת אותו לירושלים ולהעמידו שם למשפט באשמת חילול הקודש והפרות נוספות של מצוות היהודים הקדושות. בערך בשעה שמונה ושלושים בבוקר יפהפה זה הפליגה חבורת העשרים וחמישה וחותרה אל עבר חופיה מזרחיים של הכנרת.

בעקבות סירתו של 'המאסטר' חתרה סירה קטנה יותר ובה שש משליחיו של דוד, אשר נצטוו לשמור על קשר עם ישוע ועמיתיו ולדאוג לכך שמידע אודות מיקומם וביטחונם יימסר באופן שוטף לבית זבדיה שבבית צידה, אשר שימש למשך תקופה כמטה עבודת המלכות. אך ישוע לא שב להתגורר בבית זבדיה. מכאן ואילך, ולמשך כל שארית חייו על-פני האדמה, 'למאסטר' אכן לא "היה מקום להניח עליו את ראשו". הוא לא שב להתגורר במקום מושב קבע.

הם חתרו אל עבר כורסי, שם הפקידו את סירותיהם בידי חברים, והחלו את מסע הנדודים של שנתו האחרונה ורבת האירועים ל 'המאסטר' על-פני האדמה. לזמן מה הם נותרו בתחומי שלטונו של פיליפוס, ונעו מכורסי עד קיסריה-פיליפי, ומשם לחופי פיניקיה.

הקהל נשאר בסמוך לבית זבדיה וצפה בשתי הסירות עושות את דרכן אל עבר החוף המזרחי. הם נבהלו כהוגן כאשר הגיעו הנציגים מירושלים והחלו לחפש בחופזה אחר ישוע. הם סירבו להאמין שחמק מהם, ובעת שישוע וחבורתו עשו דרכם צפונה דרך הבשן, הפרושים ועוזריהם בזבוז כמעט שבוע של בחיפוש עקר אחריו באזור כפר נחום.

משפחתו של ישוע זבה לביתה בכפר נחום ובילתה כמעט שבוע שלם בשיחות, וויכוחים ותפילה. הם היו מבולבלים ומלאי חששות. רק ביום חמישי אחר הצהריים זכו ליהנות ממעט שקט, כאשר רות שבה מביקור בבית זבדיה, שם למדה מפי דוד ששלום לאביה-אחיה, שהוא בטוב ועושה את דרכו אל עבר החוף של פיניקיה.

הספר של אורנטיה

מסמך 155

מנוסה דרך צפון הגליל

מעט לאחר שעגנו בכורזים, ביום ראשון זה עתיר מאורעות, יצאו ישוע והעשרים וארבעה מעט צפונה, ובילו את הלילה בפארק יפהפה, דרומה לבית צידה-יוליאס. הם הכירו היטב את החניון משום שבילו בו בעבר. לפני שפרשו לשנת הלילה, קיבץ 'מאסטר' את חסידיו סביבו ודן עמם בתכניות למסע דרך הבשן וצפון הגליל ואל החוף הפיניקי.

1. למה רגשו גויים?

אמר ישוע: "זכרו את שאמר סופר תהילים על הזמנים האלה, לאמר, 'לָמָּה רָגַשׁוּ גוֹיִם, וְלֹאֻמִּים יִהְיוּ רִיק? יִתְיַצְּבוּ מְלָכִי-אָרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יָחַד עַל יְהוָה וְעַל מְשִׁיחֹו לְאֹמֹר, נִתֵּן אֲסוּרֵי רַחֲמִים וּנְבַתָּק חֲבַלֵי הָאֱהָבָה.'"

"היום מתגשמת נבואה זו לפניכם. אך משום שטעה סופר תהילים ביחס למשימתו בארץ של 'בן האדם', לא תראו בהתגשמותה של שאר נבואות. מלכותי מבוססת על אהבה, מטיפה לרחמים, ומכוננת תוך שירות נטול אנוכיות. לא ישב 'אבי' בשמים וישחק למו. לא ידבר אלימו באפו. אמת בהבטחה כי 'לבנו' הגויים (ובמציאות, אחיו הבורים, שלא למדו עדיין). ואני אקבל את הגויים בזרועות פתוחות, ברחמים ובאהבה. ועל-אף הכתוב, למצער, כי 'הבן' 'ירעם בְּשִׁבְט בְּרָזָל וּפָקְלִי יוֹצֵר וְנִפְצָם', תהא כל האהבה הזו מנת חלקם של הגויים. סופר תהילים האיץ בכם 'לעבוד את יהוה ביראה' – ואילו אני מזמין אתכם לרכוש באמונה את זכותכם להיות בנים לאלוהים; הוא מצווה עליכם לשמוח ברעדה; אני מזמין אתכם לשמוח בבטחה. הוא אומר 'נִשְׁקוּ בָר, פֶּן יִאָנֶפֶת וְתִאָבְדוּ דְרֹךְ פִּי יִבְעַר כְּמַעַט אָפוּ'. אך אתם, אשר חייתם עמי, יודעים היטב שלא דרך כעס וזעם תתבסס מלכות האלוהים בלב האדם. ואף-על-פי-כן, אכן זכה סופר תהילים להצצה של אור האמת כאשר אמר בסוף דבריו: 'אֲשֶׁרִי כָל חוֹסֵי בּוֹ.'"

המשיך ישוע ללמד את העשרים וארבעה, ואמר: "הגויים שמתרגשים עלינו צודקים במידת-מה. בגלל שהחזון שלהם קטן וצר, הם מסוגלים למקד את האנרגיות שלהם בהתלהבות. הם יכולים לראות את המטרה בעין, פחות או יותר; ומשום כך הם מתאמצים ופועלים באומץ וביעילות. אתם, שהכרזתם על כניסתכם למלכות השמים, מתחבטים יותר מדי ויותר מדי עמומים באופן שבו אתם מלמדים. הגויים חותרים הישר למטרה; אתם לוקים בכמיהה כרונית. אם תבקשו להיכנס למלכות, למה שלא תסתערו עליה רוחנית, ממש כפי שהגויים צרים על עיר שהם מבקשים לכבוש? מי שהשירות שלו כולל בעיקר חרטה על העבר, יללות על הווה ותקווה חסרת תוחלת ביחס לעתיד, ממש לא ראוי למלכות. למה רגשו גויים? משום שאינם יודעים את האמת. מדוע אתם קמלים בכמיהה חסרת התוחלת? משום שאינכם מצייתים לאמת. חדלו מן הכמיהה המיותרת, וצאו לעשות באומץ את שנדרש לעשות על-מנת לכונן את המלכות.

"אל תהיו חד-צדדיים, ובכל אשר תעשו אל תהיו מומחים גדולים. הפרושים שמבקשים להשמידנו אכן סבורים שהם פועלים בשירות האל. המסורת צמצמה אותם כל-כך עד כדי שהתעוורו מן הדעות הקדומות והתקשחו מן הפחדים. קחו למשל את היוונים, אשר להם מדע נטול דת, בעוד ליהודים דת נטולת מדע. כאשר אדם מובל בשגגה לקבל אמת מפוררת וצרה, התקווה היחידה לגאולתם הינה להפוך להיות מתואמים-באמת – מומרים.

"הרשו לי להכריז בהטעמה על אמת נצחית זו: אם הודות להיותכם מתואמים-באמת, תלמדו להוות בחייכם דוגמה לצדיקות תמימה ויפהפייה זו, יבקשו אחיכם אחרים, כדי להשיג את שהשגתם. השיעור בו יימשכו אליכם מבקשי אמת מייצג את השיעור בו ניחנתם באמת, את מידת צדיקותכם. השיעור שבו אתם נדרשים להביא את המסר לאנשים, מעיד במידה מסוימת על שיעור כישלונכם לחיות חיים של צדיקות, חיים מתואמים-באמת."

'המאסטר' לימד את שליחיו ואת האוונגליסטים דברים רבים נוספים בטרם נפרדו ממנו בברכת לילה טוב והניחו ראשיהם על הכרית.

2. האוונגליסטים בכורזים

בבוקר יום שני, ה-23 במאי, הנחה ישוע את פטרוס ללכת לכורזים עם שניים עשר האוונגליסטים, בעוד הוא והאחד עשר יצאו אל עבר קיסריה-פיליפי דרך הירדן עד לדרך שחיברה בין דמשק לכפר נחום, משם צפון מזרחה להצטלבות בינה לבין הדרך לקיסריה-פיליפי ומשם עד לעיר עצמה, בה שהו ולימדו במשך שבועיים. הם הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום שלישי, ה-24 במאי.

פטרס והאוונגליסטים שהו בכורזים במשך שבועיים, שם הטיפו לבשורת המלכות באוזני חבורה קטנה אך כנה של מאמינים. ואולם, הם לא הצליחו להמיר מאמינים חדשים רבים. מכל ערי הגליל, הייתה זו כורזים שהניבה את הדל שביבולי הנשמות למלכות. בהתאם להוראותיו של פטרס, דיברו האוונגליסטים פחות ביחס לריפוי – לנושאים פיזיים – והתמקדו ביתר שאת בהטפה והוראת האמתות הרוחניות של מלכות השמים. השבועיים הללו בכורזים, אשר היו הקשים ביותר והפחות מוצלחים עד כה בקריירה שלהם, אכן היוו בעבור שניים עשר האוונגליסטים טבילת אש של קושי. ובשל העובדה שנמנע מהם העונג שבהצטרפות נשמות חדשות למלכות, נפנה כל אחד מהם לבחון ביתר כנות את נשמתו שלו ואת התקדמותו שלו בנתיבי הרוח של החיים החדשים.

ביום שלישי, ה-7 ביוני, כאשר נדמה היה שלא נמצאו עוד המעוניינים להצטרף למלכות, קיבץ פטרס את עמיתיו ויחד יצאו אל עבר קיסריה-פיליפי על-מנת לחבור לישוע ולשליחים. הם הגיעו בערך בצהרי יום רביעי ובילו את כל הערב בסיפור התנסותם בקרב הבלתי-מאמינים של כורזים. במהלך הדיונים באותו ערב שב והזכיר ישוע את המשל אודות הזורע ולימד אותם דברים רבים ביחס לכישלונות, לכאורה, במה שאנו עושים בחיים.

3. בקיסריה-פיליפי

ואף כי ישוע לא פעל בפומבי במשך שהותם בת השבועיים בקרבת קיסריה-פיליפי, השליחים ערכו פגישות ערב שקטות רבות בעיר, ורבים מן המאמינים יצאו אל המחנה לשוחח עם 'המאסטר'. רק מעטים נוספו לשורות המאמינים כתוצאה מביקור זה. ישוע שוחח עם השליחים כל יום, והם הבחינו בבירור בתחילתו של שלב חדש במלאכת ההטפה למלכות השמים. הם החלו להבין "כי מלכות השמים איננה אֶכִּילָה וְשָׁתָה כִּי התממשות השְׁמִיָּה בְּהִיּוֹת האדם בן אלוה".

עבור אחד עשר השליחים, השהות בקיסריה-פיליפי אכן היוותה ניסיון אמתי; היו אלה שבועיים קשים עבורם. הם היו קרובים לדיכאון והתגעגעו לזריקת המרץ שנהג מדי פעם פטרס הנלהב להזריק להם. באותם ימים, האמונה בישוע והמשך הדבקות בו הייתה אכן הרפתקה אמיתית, כבירה. ואף כי רק מעטים הומרו במהלך השבועיים הללו, הם למדו דברים מועילים רבים במהלך המפגשים היומיים שלהם עם 'המאסטר'.

השליחים למדו שהיהודים נתקעו ומתו רוחנית משום שגיבשו את האמת לכדי מערכת אמונות; וכי כאשר מנסחים את האמת בדמות קו אדום של התחסדות-עצמית והחרגה במקום שתשמש כתמרור דרך של הנחיה וקדמה רוחנית, מאבדת אותה התורה את עוצמתה היצירתית ואת יכולתה להעניק חיים ולבסוף הופכת למשומרת, למאובנת.

הם המשיכו ולמדו מישוע כיצד להתבונן באישויות האנושיות במונחים של מה שאפשרי עבורן בזמן ובנצח. הם למדו כי הדרך הטובה ביותר להוביל נשמות רבות לאהבת האל הבלתי-נראה הינה ללמד אותן ראשית לאהוב את אחיהן הנראים. ובהקשר לכך, משמעות חדשה נוספה להכרזתו של 'המאסטר' ביחס לשירות נטול אנוכיות לזולת: "מִה שֶׁעֲשִׂיתֶם לְאָחֶד מֵאֵלֵּי הַנְּעִירִים הָאֵלֶּה לִי עֲשִׂיתֶם."

אחד מן השיעורים הגדולים שנלמדו במסגרת השהות בקיסריה נגע למקורותיהן של מסורות דתיות, ולסכנה החמורה כאשר מתירים לתחושות קדושה להיקשר לדברים של חול, לרעיונות פשוטים ולמאורעות היום-יום. באחד מן המפגשים, הם למדו כי דת אמת הינה נאמנותו השלמה של האדם לאמונותיו הגבוהות ובאמתיות ביותר.

ישוע הזהיר את מאמיניו כי אם כמיהה דתית חומרית היא נחלתם, כי אז ככל שידעו יותר אודות עולם הטבע כך יקטן בהדרגה המקום עבור מקורם העל-טבעי, לכאורה, של כל הדברים וזה יגרום להם, בסופו של דבר, לאבד את אמונתם באל. וכי, אם הדת שלהם רוחנית, לעולם לא תוכל הקדמה במדעי הטבע להפריע לאמונתם במציאויות הנצח ובערכים אלוהיים.

הם למדו כי כאשר הדת מונעת אך ורק ממניעים רוחניים, היא הופכת את החיים לראויים יותר, ממלאה אותם בתכליות גבוהות, מכבדת אותם בערכים טרנסצנדנטיים, מחייה אותם במניעים נעלים וכל זאת בזמן שהיא מעניקה לנשמת האדם תקווה נשגבה ומקיימת. דת אמיתית מיועדת להקל על קשיי הקיום; היא משחררת את האמונה והאומץ הנדרשים לחיי היום-יום ולשירות זולתני. האמונה מעודדת חיות רוחנית ואת פירות הצדק.

שוב ושוב לימד ישוע את שליחיו כי שום ציוויליזציה לא תוכל לשרוד לאורך זמן את אובדן המיטב שבדת. הוא לעולם לא התעייף מלציין באוזני השניים עשר את הסכנה הגדולה שבקבלת סמלים וטקסים דתיים במקומה של ההתנסות הדתית. את כל חייו על-פני האדמה הקדיש למשימת הפשרת עשרות מסורות דת קפואות והפיכתן לחירות הנזילה של היות האדם בן מואר.

4. בדרך לפיניקיה

בבוקר יום חמישי, ה-9 ביוני, לאחר שקיבלו ידיעות אודות התקדמות המלכות משליחיו של דוד שהגיעו מבית צידה, יצאה קבוצת עשרים וחמישה מורי האמת הללו מקיסריה-פיליפי והחלה את דרכה אל-עבר החוף הפיניקי. הם הקיפו את אזור הביצות, דרך לוז ועד להצטלבות עם הדרך ממגדל להר הלבנון, ומשם להצטלבות עם הדרך המובילה לצידון, אליה הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום ששי.

בעת שעצרו לארוחת הצהריים בצל מדף סלע בסמוך ללוז, נתן ישוע את אחת מן ההרצאות היותר יוצאות דופן ששמעו השליחים בכל השנים שחיו

לצדו. ממש כשהתיישבו לאכול, שאל שמעון פטרוס את ישוע: "מאסטר", מכיוון 'שהאב' שבשמים יודע כל, ומכיוון שרוחו הינה המשענת שלנו בכינונה של מלכות השמים על-פני האדמה, מדוע אנחנו נסים מאימי אויבינו? מדוע נסרב להתעמת עם אויבי האמת?" אך בטרם החל ישוע להשיב לו, התפרץ תומאס ושאל: "מאסטר", אני ממש רוצה לדעת מה שגוי בדת של אויבינו מירושלים. מהו ההבדל האמתי בין הדת שלהם לזו שלנו? מדוע אנחנו כל כך חלוקים באמונות שלנו, כשאנחנו מצהירים על כך שאנחנו מבקשים לשרת את אותו האל?" ומיד כאשר סיים תומאס, אמר ישוע: "אף כי לא אתעלם משאלתו של פטרוס, ואף שאני יודע עד כמה קל להבין שלא כהלכה את הסיבות בשלן החלטתי להימנע כעת מעימות גלוי עם מנהיגי היהודים, אני סבור שיועיל לכם יותר אם אבחר לענות על שאלתו של תומאס. אעשה כן כשתסיימו את ארוחת הצהריים."

5. הדרשה על הדת

וכך ניתן לסכם במונחים של היום את האמתות הבאות שנכללו בדרשה זו על הדת, הזכורה לטובה:

אף כי לדתות העולם מקור כפול – טבעי ושל התגלות – בכל רגע נתון ובקרב כל עם נתון ניתן למצוא שלוש ביטויים מובחנים של מסירות דתית. ואלה שלוש המופעים של הדחף הדתי:

1. דת פרימיטיבית. הדחף הטבעי-למחצה והאינסטינקטיבי לחשוש מאנגריות מסתוריות ולסגוד לכוחות נעלים, דת שהיא בעיקרה פיזית, דת של פחד.
2. דת הציוויליזציה. מושגי הדת המתקדמים ומנהיגיהם של הגזעים המתורבתים – הדת של הדעת – התיאולוגיה האינטלקטואלית של הסמכות של המסורת הדתית המבוססת.
3. דת אמת – דת ההתגלות. ההתגלות של ערכים על-טבעיים, הצצה חלקית למציאויות נצחיות, הצצה על הטוב והיופי של אופיו האינסופי של 'האב' שבשמים – דת הרוח אשר באה לידי ביטוי בהתנסות האנושית.

'המאסטר' סרב להקטין בערכה של דת החושים הפיזיים, זו של פחדים מבוססי אמונות טפלות של האדם בטבע, אך הוא תעב את העובדה שרבות מצורות הסגידה הפרימיטיביות הללו עדיין השתמרו במנהגי הדת של הגזעים האינטליגנטיים יותר של האנושות. ישוע הבהיר כי ההבדל הגדול בין דת הדעת לבין דת הרוח הינו שאת הראשונה מקיימת הסמכות ההלכתית, ואילו השנייה מתבססת לגמרי על ההתנסות האנושית.

ואז נפנה 'המאסטר' להמשיך להבהיר וללמד את האמתות הבאות:

עד אשר יהפכו הגזעים לאינטליגנטיים ביותר, ומתורבתים הרבה יותר, עדיין ישתמרו רבים מן הטקסים הילדותיים, מבוססי אמונות טפלות, אשר מאפיינים בעיקר את מנהגי הדת האבולוציוניים של העמים המפגרים, הפרימיטיביים. עד אשר המין האנושי יתקדם לרמה בה מציאויות ההתנסות הרוחנית תוכרנה באופן נרחב יותר, גברים ונשים רבים ימשיכו להעדיף באופן אישי את אותן דתות סמכותיות אשר דורשות רק הסכמה אינטלקטואלית, בניגוד לדת הרוח, אשר דורשת השתתפות פעילה של הדעת ושל הנשמה בהרפתקת האמונה של ההתמודדות עם מציאויות הדת של ההתנסות האנושית המתקדמת.

עבור האדם, הדרך הקלה למלא את דחף הכמיהה הרוחנית שלו הינה לקבל את מסורתיה של הדת הסמכותית. דתות הסמכות המבוססות, היציבות, והמגובשות מספקות מקלט זמין לנשמתו המוטרת והסתורה של האדם, מקלט אליו תוכל לסור כל אימת שתותקף בפחד ובאי וודאות. הדבר היחיד אותו מבקשת דת שכזו ממאמיניה, המחיר אותו יידרשו לשלם כדי ליהנות מן הסיפוקים ומן הביטחונות, הינה הסכמה אינטלקטואלית טהורה, פסיבית.

ובמשך זמן רב עוד יחיו על-פני האדמה אותם אינדיבידואלים מלאי חשש, פחד והיסוס אשר יעדיפו למצוא נחמה דתית בחיק הדתות הסמכותיות, אף כי בשל כך יעמידו בסכנה את ריבונותה של האישיות, יפחיתו מכבודו של הכבוד העצמי, ויוותרו לגמרי על זכותם להשתתף בהתנסות האנושית המרגשת ומעוררת ההשראה מכולן: המסע האישי של חיפוש האמת, ההתרגשות של עמידה מול סכנות התגלית האינטלקטואלית, הנחישות לגלות את מציאויות ההתנסות הדתית האישית, הסיפוק העילאי שבניצחון האמונה הרוחנית על הספק האינטלקטואלי, שהוא נחלת האדם הנוטל חלק בהרפתקה העילאית של הקיום האנושי – האדם אשר מבקש את האל, בעצמו וכעצמו, ומוצא אותו.

דת הרוח פירושה מאמץ, מאבק, עימות, אמונה, נחישות, אהבה, נאמנות והתקדמות. דת הדעת – התיאולוגיה של הסמכות – איננה דורשת מן המאמינים שהצטרפו לשורותיה אלא מעט, אם בכלל, מכל המאמץ הזה. המסורת הינה מקלט בטוח ודרך קלה עבור אותן נשמות מפוחדות ובלתי מחויבות אשר מתחמקות ממאבקי הרוח ומאי הוודאות המנטלית אשר כרוכים במסעות האמונה של הרפתקאות נועזות על פני אוקיינוס האמת שלא התגלתה, בחיפוש אחר חופיהן הרחוקים של מציאויות הרוח, אותם יש ותגלנה דעתו המתקדמת ונשמתו המתפתחת של האדם.

המשיך ישוע ואמר: "מנהיגי הדת בירושלים גיבשו דוקטרינות שונות מטעם מורי המסורת ונביאי העבר לכדי מערכת מבוססת של אמונות אינטלקטואליות, היא דת של סמכות. דתות שכאלה פונות בעיקר לדעת. וכעת, אנו עתידים להיכנס לעימות קטלני עם דת זו משום שבקרוב נתחיל להטיף בעוז לדת חדשה – דת שאיננה דת במובן העכשווי של המילה, דת שפונה בעיקר לרוחו האלוהית של 'אבי' אשר שוכנת בדעתו של האדם; דת אשר שואבת את סמכותה מן הפירות שמניבה קבלתה, פירות אשר וודאי יופיעו בהתנסותם האישית של כל אלה אשר יאמינו באמת ובתמים

ישוע הצביע על כל אחד מן העשרים וארבעה בזמן שקרא לכל אחד בשמו, ואמר: "וכעת, מי מכם יעדיף ללכת בדרך הקלה ולדבוק במוסכמותיה של הדת המבוססת והמאובנת עליה מגוננים הפרושים בירושלים, ולא לעמוד בקשיים וברדיפות שיהיו מנת חלקם של אלה המטיפים לדרך גאולה טובה יותר לאדם ובה בעת להרגיש את הסיפוק שבלגלות בעצמכם את יפי המציאויות של התנסות חיה ואישית באמתות הנצח וההדר העילאי של מלכות השמים? האם אתם מפקחים, רכים ומבקשים חיים קלים? האם תפחדו להפקיד את עתידכם בידיו של אל האמת, שאתם בניו? האם לא תסמכו על 'האב', אשר אתם ילדיו? האם תשובו לנתיב הקל של הוודאות והיציבות האינטלקטואלית של הדת הסמכותית המסורתית, או שמא תשנסו מותניים ותצעדו עמי קדימה אל אותו עתיד סוער ולא וודאי בו נטיף את אמתות הדת החדשות של הרוח, של מלכות השמים בלב האדם?"

כל עשרים וארבע המאזינים קמו על רגליהם והתכוננו לסמל בכך את תשובתם האחדה והנאמנה לבקשה רגשית זו, אחת מן היחידות אשר ביקש מהם ישוע אי פעם, אך הוא הרים את ידו, עצר אותם ואמר: "לכו כעת, איש לדרכו, כל אדם לבדו עם 'האב', ומצאו את התשובה הלא-רגשית לשאלתי. ולאחר שמצאתם את ההתכוונות האמתית והכנה של נשמתכם, דברו עליה בחופשיות ובאומץ עם 'אבי' ו'אביכם', אשר אהבתו האינסופית הינה לאמתו של דבר הרוח של הדת עליה נטיף."

האוונגליסטים והשליחים הלכו איש לדרכו למשך זמן קצר. מצב רוחם היה מרומם, דעתם מלאה בהשראה, ונפשותיהם התרגשו מאוד לשמע דבריו של ישוע. אך כאשר קיבץ אותם אנדראָס, אמר להם 'המאסטר' רק כך: "הבה ונמשיך בדרכנו. אנחנו הולכים לפיניקי לתקופה ועל כולכם להתפלל 'לאב' ולבקש אותו להתמיר את רגשות הגוף והנפש לכדי אותה נאמנות מנטלית גבוהה יותר ואותן התנסויות רוח מספקות."

ובעת שהמשיכו לצעוד במורד הדרך, שתקו העשרים וארבעה, ואז החלו לשוחח זה עם זה, ועד לשעה שלוש אחר הצהריים לא יכלו להמשיך בדרכם; הם עצרו מלכת, ופטרוס ניגש לישוע ואמר: "'מאסטר', דברת אלינו מילות חיים ואמת. דבר אלינו עוד; אנו מתחננים שתמשיך ותדבר אלינו על הנושאים הללו."

6. הדרשה השנייה על הדת

וכך, בעת שעצרו בצל בצד הגבעה, המשיך ישוע ללמדם אודות דת הרוח. וזה סיכום הדברים שאמר:

אתם יצאתם מעם אותם אלה אשר בחרו להסתפק בדת של דעת, אלה אשר כמהים לביטחון ומעדיף את הקונפורמיות. אתם בחרתם להחליף את וודאות הסמכותיות בביטחונות רוח האמונה ההרפתקנית, המתקדמת. העזתם למחות כנגד השעבוד האכזר של הדת הממוסדת ולדחות את סמכותן של המסורות הכתובות אשר נחשבות כעת לדבר האלוהים. אכן, 'אבינו' דיבר מפי משה, אליהו, ישעיהו, עמוס והושע, אך הוא לא פסק מלשלוח דברי אמת לעולם גם כאשר נביאי הקדם הללו פסקו מדבר. 'אבי' אינו נושא פני שום גזע, ודברי האמת שניתנים לדור אחד אינם חסרים גם מן הדור אחר. אל תשגו ותחשיבו לאלוהי את מה שאנושי לחלוטין, ואל תיכשלו מלהבחין בדברי האמת שאינם מגיעים מפי נביאים מסורתיים, אשר להם לכאורה ההשראה.

קראתם לכם להיוולד מחדש, להיוולד מן הרוח. קראתם לכם לצאת מחשיכת הסמכות ומנרפות המסורת ואל האור ההתעלות של ההכרה באפשרות לגלות בעצמכם את התגלית הגדולה ביותר שתוכל נשמת אנושית לגלות – ההתנסות העילאית של מציאת האל בעצמכם, בתוכם, ושלכם, ולעשות זאת כהתנסות אישית בפועל. וכך תוכלו לקום לתחייה מן המוות, לצאת מסמכות המסורת להתנסות ידיעת האל; וכך תצאו מחושך לאור, מן האמונה של הגזע שירשתם לאמונה אישית שהושגה הודות להתנסות ממשית; וכך תתקדמו מתיאולוגיית הדעת שקיבלתם מאבות אבותיכם לדת רוח אמתית שתיבנה בנשמתכם כמתת של נצח.

הדת שלכם תשתנה, ותהפוך מאמונה אינטלקטואלית פשוטה בסמכות המסורתית להתנסות ממשית באותה אמונה חיה אשר מסוגלת לתפוש את מציאותו של האל ואת כל הקשור לרוחו האלוהית של 'האב'. דת הדעת כובלת אתכם ללא תקווה לעבר; דת הרוח מציעה התגלות הולכת וגדלה אשר מזמינה אתכם להמשיך ולעלות להישגים גבוהים וקדושים יותר של אידאלים רוחניים ומציאויות נצחיות.

ואף כי דת הסמכות עשויה להעניק לכם בהווה תחושת ביטחון ויציבות, עבור סיפוק חולף זה תידרשו לשלם במחיר אובדן החירות הרוחנית והדתית שלכם. במחיר הכניסה למלכות השמים שגובה 'אבי' לא נכללת הדרישה שתכריחו את עצמכם להאמין בדברים שמבחינה רוחנית הם מגעילים, בלתי-קדושים ושקריים. לא תדרשו לוותר על חוש החמלה, הצדק והאמת שלכם בכניעה למערכת מיושנת של מנהגים וטקסי דת. לעולם תתיר אתכם דת הרוח ללכת אחר האמת לכל מקום אליו תנחה אתכם הרוח. ומי יכול לשפוט – אולי תעניק רוח זו לבני הדור הנוכחי משהו שהדורות הקודמים סירבו להאזין לו?

יבושו מורי הדת הכוזבים אשר גוררים נשמות מורעבות חזרה לעבר הרחוק, העמום, ושם מותירים אותם! וכך, חסרי המזל הללו נידונים לפחד מכל תגלית חדשה ולהתבלבל מכל התגלות אמת חדשה. הנביא שאמר, "יִצְרָר סְמוּךְ, תִּצְרָר שְׁלוֹם וְשְׁלוֹם, כִּי כָּךְ בְּטוּחַ," לא אמר זאת רק מתוך אמונה אינטלקטואלית בתיאולוגיה ברת-סמכא. אדם יודע-אמת זה מצא את האל; זה לא היה רק דיבור אודות האל.

אאיץ בכם לוותר על הנוהג לצטט את נביאי העבר ולהלל את גיבורי ישראל, ובמקום זאת לשאוף להפוך לנביאי החיים של העליון, לגיבורי הרוח

של המלכות הקרבה. אכן, ראוי לעיתים להלל את מנהיגי העבר יודעי האל, אך מדוע תנהגו כך אגב הקרבת ההתנסות העילאית של הקיום האנושי: מציאת האל בכוחות עצמכם, והידיעה שאתם יודעים אותו בנשמתכם שלכם?

לכל גזע אנושי נקודת מבט משלו על הקיום האנושי; משום כך, חייבת דת הדעת לדבוק בנקודות המבט הגזעיות השונות הללו. דתות של סמכות לעולם לא תוכלנה להתאחד. רק באמצעות מתת-העל של דת הרוח ניתן יהיה להגיע לאחדות האנושות, לאחוות בני התמותה. ואף כי מוחותיהם של בני הגזעים השונים נבדלים זה מזה, בתוך כלל האנושות שוכנת אותה רוח אלוהית ונצחית. ניתן יהא להגשים את תקוות האחוה האנושית רק כאשר דת הרוח הנאצלת, המאחדת – דת ההתנסות הרוחנית האישית – תמלא ותאפיל על דתות הדעת השונות של הסמכות.

דתות הסמכות תוכלנה רק להפריד בין בני האדם ולהציב אותם לעימות מצפוני אלה מול אלה; דת הרוח תגרום בהדרגה לבני האדם להתקרב אלה לאלה ולפתח אצלם הבנה אוהדת לזולת. דתות הסמכות דורשות אחידות באמונה, כזו שלא ניתן להגשים בעולם במצבו הנוכחי. דת הרוח מבקשת רק אחדות בהתנסות – אחידות בייסוד – ומפנה את מלוא המקום למגוון של אמונות. דת הרוח מבקשת רק אחידות בתובנה, ולא אחידות בנקודות ההשקפה ובתחזיות. דת הרוח איננה דורשת אחידות בנקודות ההשקפה האינטלקטואליות, רק אחידות ברגשות הרוחניים. דתות הסמכות מתגבשות לכדי מערכות אמונה נטולות-חיים; דת הרוח צומחת לכדי שמחה וחירות שמתעצמות מתוך מעשים נאצלים של שירות אוהב וסעד רחום.

אך הישמרו לבל תבוזו לילדי אברהם אשר נקלעו לימים רעים, ימים של עקרות מסורתית. אבות אבותינו הקדישו עצמם לחיפוש נחוש ומלא תשוקה אחר האל, ומצאו אותו כפי שלא מצא אותו שום גזע לפניו מאז ימיו של אדם, אשר ידע הרבה מן הדברים הללו, בהיותו הוא עצמו 'בן האל'. 'אבי' הבחין במאבקו הממושך של עם ישראל, מאז ימיו של משה, למצוא את האל ולדעת את האל. במשך דורות עמלו היהודים, הגירו זעה, גחנו, זעקו וסבלו את צער העם הבלתי-מובן, העם המתועב, וכל זאת על-מנת להתקרב צעד קטן נוסף אל עבר תגלית האמת אודות האל. ולמרות כל מגרעותיו וכישלונותיו של עם ישראל, אבותינו, ממשה ועד הושע, התקדמו בהתמדה בגילוי לעולם של תמונה בהירה ואמתית יותר ויותר אודות האל הנצחי. וכך נסללה הדרך לתגלית הגדולה יותר של 'האב' בה נתבקשתם אתם להשתתף.

לעולם אל תשכחו כי רק הרפתקה אחת מספקת או מרגשת יותר מן הניסיון לגלות את רצונו של האל החי, והיא ההתנסות העילאית של הניסיון הכנה לעשות כאותו רצון אלוהי. אל נא תשכחו כי את רצון האל נין לקיים בכל מלאכה ארצית. יש שליחויות לא-קדושות, אחרות הינן שליחויות של חול. כל הדברים הינם קדושים בחייהם של אלה אותם תנחה הרוח; הכפופים לאמת, אותם תאציל האהבה, במ תשלוט חמלה ותרסן ההוגנות – הצדק. הרוח אותה נשלח לעולם 'אבי' ואני איננה רק 'רוח האמת' אלא גם רוח אידאל היופי.

עליכם להפסיק ולחפש את דבר האל רק מעל דפיה הנושנים של התיאולוגיה הסמכותית. מכאן ואילך, אלה שייוולדו מרוח האל יכירו בדבר האל בלא תלות למקור ממנו יגיע. אין לזלזל באמת אלוהית משום שהיא ניתנת בערוץ שנדמה כאנושי. רבים מאחיכם מקבלים את התיאוריה אודות האל אך בה בעת לא מצליחים להכיר רוחנית בנוכחותו של האל. וזו בדיוק הסיבה בשלה לימדתי אתכם שוב ושוב כי הדרך הטובה ביותר להכיר במלכות השמים הינה באמצעות גישתו הרוחנית של הילד הקט. לא את חוסר בשלותו המנטלי של הילד שיבחתי, אלא את פשטותו הרוחנית של הילד הקט אשר קל לו להאמין והוא סומך באופן מלא כל כך. פחות חשוב שתדעו אודות עובדת האל מאשר שתוכלו להרגיש יותר ויותר בנוכחות האל.

כאשר תתחילו למצוא את האל בנשמתכם, או אז תתחילו לגלותו בנשמות כל בני האדם, ובסופו של דבר בכל היצורים והבריאות שביקום עצום בממדיו. אך מה הסיכוי של 'האב' להתגלות כאל הנאמנות העילאית והאידיאליים האלוהיים בנשמות אותם בני אדם שמקדישים אך מעט, אם בכלל, מזמנם למחשבה והגות במציאויות נצח שכאלה? אף כי הדעת איננה כס הטבע הרוחני, היא אכן השער המוביל אליו.

אך אל תשגו בניסיון להוכיח לאחרים שמצאתם את האל; לא תוכלו להמציא במודע הוכחה תקפה שכזו, אף כי קיימות שתי דרכים חיוביות ורבות עוצמה להדגים את העובדה שאתם יודעי-אל, ואלה הן:

1. פירות רוח האל מופיעים בחיי היום-יום השגרתיים שלכם.

2. העובדה שכל תכנית חייכם מוכיחה שסיכנתם בגלוי את כל מה שאתם ואת כל אשר לכם בהרפתקה של ההישרדות לאחר המוות, בחיפוש אחר התקווה למצוא את אל הנצח אשר ממנו טעמתם טעימה מוקדמת בזמן.

כעת, אל נא תשגו, כי 'אבי' יענה תמיד אף להבהוב האמונה החלוש ביותר. הוא מתייחס לרגשותיו הפיזיים, אלה של אמונה טפלה, של האדם הפרימיטיבי. 'האב' קשוב תמיד לכבד ולעודד אפילו את הקלושים שבניסיונות להגיע אליו, כמו אלה של אותן נשמות כנות אך מפוחדות אשר אמונתן כה חלשה, ומסתכמת באך מעט יותר מקונפורמיות אינטלקטואלית להסכמה פסיבית עם הסמכות הדתית. אך אתם, אשר נקראתם לצאת מן החושך אל האור, מצופה מכם להאמין בלב שלם; ראוי לה לאמונתכם לשלוט בהתנהגות המשולבת של הגוף, הדעת והרוח.

אתם שליחי, ועבורכם הדת לא תהפוך למקלט תיאולוגי אליו תנוסו מפחד ההתמודדות עם הקשיים של מציאות ההתקדמות הרוחנית וההרפתקה האידיאליסטית; אלא, הדת תהפוך עבורכם לעובדת ההתנסות האמתית אשר תעיד על כך שהאל מצא אתכם והפך אתכם לאידאליים, לנאצלים, ולרוחניים, וכי יצאתם להרפתקת הנצח של מציאת אותו האל אשר מצא אתכם והפך אתכם לבניו.

וכאשר סיים ישוע את דבריו, סימן לאנדראס, הצביע על המערב, אל עבר פיניקי, ואמר: "בוא נצא לדרך."

הספר של אורנטיה

מסמך 156

השהות בצור ובצידון

בשעות אחר הצהריים של יום ששי, ה-10 ביוני, הגיעו ישוע ועמיתיו לאזור צידון, שם התארחו בביתה של אישה אמידה אשר התאשפזה בבית החולים של בית צידה בתקופה בה הפופולריות של ישוע הייתה בשיאה. האוונגליסטים והשליחים התארחו בבתי חבריה, באותה השכונה, והם בילו את השבת במנוחה בסביבה מרעננת זו. בטרם הכינו עצמם ליציאה אל עבר ערי החוף בצפון, הם בילו בצידון ובסביבותיה כמעט שבועיים וחצי.

שבת זו של חודש יוני הייתה שבת שקטה מאוד. האוונגליסטים והשליחים היו שקועים לחלוטין בהגות בדרשות שנשא 'המאסטר' בנושא הדת בדרכם לצידון. כל אחד מהם הצליח להבין חלק ממה שאמר להם, אך איש מהם לא הבין את מלוא החשיבות של מה שלימד.

1. האישה הסורית

בקרבת ביתה של קרוסקה, שם שהה 'המאסטר', חיה אישה סורית אשר שמעה רבות אודות ישוע כמרפא ומורה גדול, ובשעות אחר הצהריים של אותה השבת באה לביקור והביאה את בתה הקטנה. הילדה, אשר הייתה בת שתיים עשרה בערך, סבלה ממחלת עצבים קשה אשר התאפיינה בעוויתות ובתופעות קשות אחרות.

ישוע הזהיר את עמיתיו לבל יודיעו לאיש על נוכחותו בביתה של קרוסקה, והסביר שהוא מבקש לנח. ואף כי הם צייתו להוראותיו של 'המאסטר', משרתה של קרוסקה הלך לביתה של אישה סורית זו, נזרנה, להודיע לה שישוע מתאכסן בבית גבירתו והאיץ באם המודאגת להביא את בתה על-מנת שתתרפא. האם האמינה, כמובן, שרוח טמאה, שד נדבקה לבתה.

כאשר הגיעה נזרנה, בלוויית בתה, הסבירו התאומים לבית חלפי באמצעות מתורגמן כי 'המאסטר' נח ולא ניתן להפריעו; נזרנה מיד השיבה שהיא והילדה תישארנה שם עד שיסיים 'המאסטר' את מנוחתו. גם פטרוס ניסה להסביר לה בהיגיון ולשכנע אותה ללכת הביתה. הוא הסביר שישוע עייף מן ההוראה והריפוי ובא לפיניקי לתקופה שקטה של מנוחה. אך כל אלה לא הועילו; נזרנה לא הייתה מוכנה לעזוב. להפצרותיו של פטרוס השיבה רק: "לא אלך עד שאראה את 'המאסטר' שלך. אני יודעת שהוא יכול לגרש את השד מילדתי, ולא אלך עד אשר יראה המרפא את בתי."

ואז ניסה לשווא תומאס לשלח את האישה. לו אמרה: "אני מאמינה 'שהמאסטר' שלך יכול לגרש את השד שמענה את ילדתי. שמעתי אודות נפלאותיו בגליל, ואני מאמינה בו. מה קרה לכם, לתלמידיו, שאתם מנסים לשלח את אלה המבקשים את עזרת 'המאסטר' שלכם?" ולשמע המילים הללו, נסוג תומאס.

ואז צעד קדימה שמעון הקנאי לגעור בנזרנה. אמר שמעון: "אישה, את גויה דוברת יוונית. אין זה ראוי שתצפי מן 'המאסטר' לקחת את הלחם שנועד לילדי הבית המועדפים ולהשליך אותו לכלבים." אך נזרנה סירבה להיעלב מחבטתו של שמעון. תשובתה הייתה: "כן המורה, אני מבינה את דבריך. בעיני היהודים, אני דומה לכלב, אך בעיני 'המאסטר' שלך, אני דומה לכלב מאמין. אני נחושה שהוא יראה את הבת שלי, משום שאני משוכנעת שהוא ירפא אותה אם רק יביט בה. ואפילו אתה, אישי הטוב, לא תעז למנוע מן הכלבים את הזכות ליהנות מכמה פירורים שנופלים לעיתים משולחן הילדים."

בדיוק באותו רגע, ממש לנגד עיניהם, אחז התקף עוויתות אלים את הילדה הקטנה, והאם צעקה: "אתם רואים שרוח טמאה אחזה בבתי. אם אתם לא מתרשמים מן הצורך, וודאי 'המאסטר' שלכם יתרשם ממנו. הוא שמסופר עליו שהוא אוהב את כל בני האדם ואפילו מעז לרפא את הגויים שמאמינים. אתם לא ראוים להיות תלמידיו. לא אלך עד שתרפא בתי."

ישוע, אשר שמע את כל השיחה מבעד לחלון פתוח, יצא כעת החוצה ואמר: "הו אֵשֶׁה, רַבָּה אֶמְוַנְתְּךָ, כה רבה עד כי לא אוכל למנוע ממך את שביקשת; לך לשלום. בתך כבר נרפאה." והילדה הקטנה הייתה בריאה מאותו שעה ואילך. בעת שנזרנה נטלה את בתה והחלה לצאת, התריע בהם ישוע לבל יספרו על שאירע לאיש; ואף כי עמיתיו צייתו לבקשתו, האם והבת לא חדלו מלהכריז על הריפוי של הילדה בכל רחבי האזור ואפילו בצידון, עד כדי כך שישוע חשב לנכון להחליף את מקום מגוריו מספר ימים אחר כך.

למחרת, ציין ישוע בעת שלימד את השליחים את ריפוי בתה של האישה הסורית ואמר: "וכך היה תמיד; אתם רואים בעצמכם שהגויים יכולים להאמין אמונה גואלת בתורת מלכות השמים. אמן, אמן אומר לכם, שהגויים יעלו על ילדיו של אברהם אם אלה לא יצליחו להאמין מספיק כדי לבוא בשעריה."

2. מלמדים בצידון

בעת שנכנסו בשערי צידון, צעדו ישוע ועמיתיו על גשר, הראשון שרבים מהם ראו מימיהם. בעת שצעדו על הגשר, אמר ישוע בין היתר: "העולם הזה הוא רק גשר; אתם יכולים לצעוד עליו, אך אל תחשבו לבנות עליו בית מגורים."

וכשהחלו העשרים וארבעה במלאכתם בצידון, הלך ישוע להשתכן בבית מצפון לעיר, ביתן של יוסֶפָה ואמה, בְּרָנִיס. מדי הבוקר, לימד ישוע את העשרים וארבעה בביתה של יוסטה, ובשעות אחר הצהריים והערב, הם יצאו לצידון ללמד ולהטיף.

השליחים והאוונגליסטים התעודדו מאוד מקבלת הפנים החמה של הגויים בצידון למסר שהביאו; רבים הצטרפו למלכות במהלך שהותם הקצרה. נשמות רבות נוספו במהלך תקופת עבודה זו בת ששת השבועות בפניקס, אך לאחר מכן נטו סופריהם היהודיים של כתבי הבשורה לדלג על קבלת הפנים החמה הזו של הגויים לתורתו של ישוע, כשבאותה העת ממש מספר גדול כל כך של בני עמו היו עונים כלפיו.

במובנים רבים, העריכו המאמינים הגויים הללו את תורתו של ישוע יותר מן היהודים. רבים מתושבי האזור הסורי-פניקיים, דוברי היוונית, למדו לא רק שישוע היה כמו האל, אלא גם שהאל היה כמו ישוע. אלה, המכונים כופרים, הבינו יחסית היטב את תורתו של 'המאסטר' ביחס לאחידות החוקים בעולם הזה וביקום כולו. הם תפשו שאלוהים אינו נושא פני איש, גזע או אומה; שאין משוא פנים עם האלוהים; שהיקום כולו הינו תמיד שומר חוק ומהימן לחלוטין. הגויים הללו לא פחדו מישוע; הם העזו לקבל את המסר שלו. במהלך הדורות, בני האדם לא הצליחו להבין את ישוע; הם פחדו מכך.

ישוע הבהיר לעשרים וארבעה שהוא לא נס מן הגליל משום שחסר לו האומץ להתעמת עם אויביו. הם הבינו כי הוא עדיין לא היה מוכן להתמודדות פתוחה עם הדת המאורגנת, ושהוא לא ביקש להפוך לקדוש מעונה. במהלך אחד מן המפגשים הללו, בביתה של יוסטה, אמר 'המאסטר' לתלמידיו לראשונה כי "הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ יַעֲבְרוּ וְדָבָרִי, דְּבַרִי אִמְתָּ, לֹא יַעֲבֹרוּ."

המוטיב של מה שלימד ישוע בצידון היה התקדמות רוחנית. הוא אמר להם שהם לא יכולים לעמוד במקום; הם חייבים להתקדם בצדקתם או להידרדר לרוע ולחטא. הוא התריע בהם "לשכוח את העבר ולרוץ קדימה, לאמץ את מציאויות המלכות הגדולות יותר." הוא האיץ בהם לא להסתפק במעמד של ילדים בבשורה אלא לשאוף למעמד של בנים אלוהיים מלאים, בהתייחדות עם הרוח ובאחוות המאמינים.

אמר ישוע: "תלמידי לא רק חדלים מעשות רע אלא לומדים לעשות טוב; עליכם לא רק להיטהר מכל החטאים המודעים, אלא גם לסרב להרגיש רגשות אשמה. אם תתוודו על חטאיכם, ייסלח לכם; לכן היו בעלי מצפון הנקי מכל עבירה."

ישוע נהנה מאוד מחוש ההומור המפותח של הגויים. היה זה חוש ההומור של נורנה, האישה הסורית, כמו גם אמונתה הגדולה והנחושה, אשר נגעו כל כך ללבו של 'המאסטר' ולרחמיו. ישוע הצטער כל כך שבני עמו – היהודים – היו כל כך חסרי חוש הומור. פעם, אמר לתומאס: "בני עמי לוקחים את עצמם יותר מדי ברצינות; אין להם כמעט שום הערכה להומור. דתם המעיקה של הפרושים לעולם לא הייתה יכולה להיוולד בקרב עם בעל חוש הומור. הם גם נעדרים עקביות; הם מסננים את היתוש ובולעים את הגמל."

3. המסע במעלה החוף

ביום שלישי, ה-28 ביוני, יצאו 'המאסטר' ועמיתיו את צידון ועלו במעלה החוף אל עבר פּוֹרְפִירִיוֹן וְחִילָדָה. שם קיבלו אותם הגויים בסבר פנים יפות, ורבים הצטרפו למלכות במהלך השבוע בו לימדו והטיפו. השליחים הטיפו בפּוֹרְפִירִיוֹן ואילו האוונגליסטים לימדו בחולדה. בעת שהעשרים וארבעה עסקו במלאכתם, עזב אותם ישוע למשך שלושה ימים, יצא לביקור בעיר החוף בירות, שם פגש סורי בשם מלאך, אדם מאמין אשר ביקר בבית צידה בשנה שלפני כן.

הם שבו כולם לצידון ביום רביעי, ה-6 ביולי. הם שהו בביתה של יוסטה עד לבוקר יום ראשון, עת יצאו דרומה דרך החוף לכיוון צור, ועברו בעיירה בשם צרפת. הם הגיעו לצור ביום שני, ה-11 ביולי. עד לעת הזו, השליחים והאוונגליסטים התרגלו לפעול בקרב מה שמכונה גויים, אשר לאמתו של דבר היו בעיקר צאצאי השבטים הכנעניים הקדומים ממוצא שמי. כל האנשים הללו דברו יוונית. השליחים והאוונגליסטים הופתעו מאוד מן הלהיטות בה האזינו הגויים לבשורה והנכונות שבה האמינו לה רבים מהם.

4. בצור

בצור, הם לימדו מן ה-11 עד ל-24 ביולי. כל אחד מן השליחים נטל עמו את אחד מן האוונגליסטים וזוגות זוגות יצאו ללמד ולהטיף בכל רחבי צור וסביבותיה. אוכלוסייתה הרב-לשונית של עיר נמל זו שמעה אותם בשמחה, ורבים הוטבלו לאות הצטרפותם למלכות. ישוע מיקם את המטה בביתו

של יהודי מאמין בשם יוסף, אשר חי כחמישה או ששה קילומטרים מדרום לצור, לא הרחק מקבר חירם, אשר מלך על עיר המדינה צור בימיהם של דוד ושלמה.

במהלך השבועיים הללו, נכנסו השליחים והאוונגליסטים לצור דרך המזח של אלכסנדר, ושם ניהלו מפגשים קטנים. בלילה, רובם שבו ללון במחנה שבביתו של יוסף, מדרום לעיר. בכל יום באו מאמינים מן העיר לשוחח עם ישוע במקום מנוחתו. 'המאסטר' נשא דברים בצור רק פעם אחת, בשעות אחר הצהריים של ה-20 ביולי, ודיבר אל המאמינים אודות אהבתו של 'האב' לכלל האנושות ואודות משימתו של 'הבן' לגלות את 'האב' לכל הגזעים שבארץ. העניין בבשורת המלכות בקרב הגויים היה כה רב עד כי באותו הפעם נפתחו בפניו שערי מקדש קלקרת. מעניין לצין כי בשנים מאוחרות יותר נבנתה כנסייה נוצרית באותו מקום בו נמצא מקדש עתיק זה.

רבים ממנהיגי תעשיית הצבע הסגול של צור האמינו במלכות. זה היה הצבע שהפך את צור וצידון למפורסמות ברחבי העולם ולאחר מכן תרם כל כך להתעשרותן. ומעט אחר כך, כאשר החלה להידלדל אוכלוסיית הרכיכות אשר נדרשו להפקתו של הצבע, רבים מן התעשיינים הללו יצאו בחיפוש אחר מושבות חדשות של אותן רכיכות. וכך, הם נדדו לקצוות עולם ונשאו עמם את המסר אודות אבהות האל ואחוות האדם – את מסר בשורת המלכות.

5. ישוע מלמד בצור

בשעות אחר הצהריים של אותו יום רביעי, סיפר ישוע לחסידיו במסגרת הדברים שנשא את הסיפור אודות החבצלת הלבנה שמרימה את ראשה הצחור גבוה אל עבר השמש, בעוד שורשיה תקועים עמוק בבזך של האדמה שמתחת. "דומה הדבר", אמר הוא, "לאדם, ששורשיו ומקורו באדמת עולם החי וזה טיבו האנושי, אך באמצעות אמונתו יגביה את טיבו הרוחני מעלה אל אור שמש האמת השמימית ויניב הלכה למעשה את פירות הרוח."

במהלך אותה דרשה, השתמש ישוע לראשונה, ובפעם היחידה, במשל שנגע למקצועו שלו – נגרות. וכך אמר, עת דרש מהם "לבנות היטב את היסודות לאופי נאצל של מתת רוח": "על-מנת להניב את פירות הרוח, עליכם להיוולד מן הרוח. אם תבקשו לחיות חיים מלאי-רוח בקרב אחיכם, עליכם ללמוד מן הרוח ולהיות מונחים על-ידה. אל לכם לשגות כאותו נגר מטופש אשר מבזבז זמן יקר על חיתוך, מדידה וליטוש קורת עץ שתוכה מרקיב ותולעים אכלו בה, ולאחר שהשקיע את כל מאמציו בקורה הבלתי ראויה, חייב לדחות אותה כבלתי מתאימה לשמש כיסוד למבנה שהוא מבקש לבנות, מבנה שנדרש לעמוד בפגעי הזמן ומגז האוויר. ראוי לו לכל אדם לוודא שיסודות האופי האינטלקטואלי והמוסרי יתמכו במבנה-העל של הטבע הרוחני, הגדל, הנאצל, אשר עתיד להתמיר את הדעת בת התמונה ואז, בשותפות עם אותה הדעת, שנוצרה-מחדש, עתיד לפתח את נשמת הייעוד האלמותית. הטבע הרוחני שלכם – הנשמה שנוצרה מתוך שיתוף – הינה דבר צומח וחי, ואילו הדעת והמוסר של האינדיבידואל הינם הקרקע ממנה חייבים יצמחו ויבואו לידי ביטוי המופעים הגבוהים יותר הללו של התפתחות אנושית וייעוד אלוהי. ואף כי מצע הקרקע של הנשמה המתפתחת הינו אנושי וחומרי, ייעודו של הייצור שנוצר משילוב הדעת והרוח הינו רוחני ואלוהי."

בערבו של אותו יום, שאל נתנאל את ישוע: "מאסטר", למה אנו מתפללים שהאל לא יביאנו לידי ניסיון, כשאנו יודעים היטב ממה שגילית לנו אודות 'האב' שהוא לעולם לא יעשה כן?" ענה ישוע לנתנאל:

"אין להתפלא על כך שתשאלו שאלות כאלה, משום שאתם מתחילים לראות את 'האב' כפי שאבי מכיר אותו, ולא כפי שראו אותו במעורפל ראשוני הנביאים היהודים. היטב תדעו שאבותיכם נטו לראות את יד האל כמעט בכל מאורע. הם חיפשו את יד האל בכל מופעי הטבע ובכל מאורע יוצא דופן בחיי האדם. הם קישרו את האל לטוב כמו גם לרע. הם סברו שהוא ריכך את לבו של משה והקשיח את זה של פרעה. כאשר האדם הרגיש דחף עז לעשות דבר-מה, בין אם טוב ובין אם רע, הוא נהג להתייחס לרגשות הבלתי שגרתיים הללו ולומר: 'שמעתי את קול האל אומר, עשה כך וכך, או לך לכאן או לשם'. ובהתאם לכך, מכיוון שהאדם נתון בניסיון לעיתים כה קרובות ובעצמה כה גדולה, נוצר אצל אבותינו המנהג להאמין שהאל הולך אותם לשם על-מנת להעמידם בניסיון, להענישם או לחזקם. אך אתם אכן תיטיבו לדעת. אתם יודעים שלעיתים קרובות עומד אדם בפני הניסיון הנובע מדחפיו האנוכיים שלו עצמו ומן הדחפים החייתיים שבו. וכשתעמדו אתם בניסיון שכזה, אני מנחה אתכם לזהות את הניסיון בכנות כמה שהוא, ולהכווין בתבונה את אנרגיות הרוח, הדעת והגוף אשר מבקשות להתבטא לערוצים גבוהים יותר ומטרות אידאליסטיות יותר. וכך, אתם עשויים להתמיר את הניסיונות שלכם לכדי אותם סעדים מרוממי רוח בחיי האדם ולהימנע כמעט לחלוטין מאותם העימותים המיותרים, המחלישים שבין הטבע החייתי לזה הרוחני."

"אך הבה ואזהיר אתכם מפני הטיפשות שבניסיון להתגבר על הפיתוי באמצעות מאמץ וכוח הרצון האנושי בלבד, תוך שאתם מחליפים רצון אחד באחר ולכאורה נעלה יותר. אתם תצליחו להתגבר על הפיתויים שנובעים מן הטבע הנמוך והפחות רק אם תגיעו למקום בו היתרון הרוחני מתגשם משום שבאמת פיתחתם עניין ואהבה בצורות ההתנהגות האידאליסטיות יותר אותן מנסה הדעת שלכם להחליף בצורות ההתנהגות הנמוכות, הפחות אידאליסטיות, שאתם מכירים כפיתויים. וכך, ההתמרה הרוחנית היא שתגאל אתכם מן השעבוד ההולך והגדל להדחקתם, לכאורה, של הרצונות האנושיים. הישן והנחות יפנה מקום לחדש ולנעלה. בלבבות המוארים באהבת האמת, תמיד יגבר היופי על הכיעור. אהבה רוחנית חדשה וכנה מייצרת אנרגיה מסלקת רבת עוצמה. אומר לכם שוב, אל תשתמשו ברוע כדי לגבור על הרוע, אלא תשתמשו בטוב כדי לגבור על הרוע."

עמוק לתוך הלילה המשיכו השליחים והאוונגליסטים לשאול שאלות, ומן התשובות הרבות נציג לפניכם במונחים של היום, את המחשבות הבאות:

להצלחה החומרית נדרשות שאפתנות עוצמתית, שיקול דעת אינטליגנטי וחכמה למודת ניסיון. מנהיגות נשענת על יכולת טבעית, על שיקול דעת, על כוח רצון ועל נחישות. הייעוד הרוחני נשען על אמונה, על אהבה ועל מסירות לאמת – על רעב וצמא לצדיקות – על הרצון בלב שלם למצוא את האל ולהידמות לו.

אל תתייאשו מכך שגיליתם שאתם בני אנוש. יש והטבע האנושי נוטה אל עבר הרוע, אך הוא איננו חוטא מטבעו. אל תהיו מדוכאים משום שלא הצלחתם לשכוח התנסויות עליהן אתם מתחרטים. השגיאות שלא תצליחו לשכוח בזמן יישכחו בנצח. הקלו על משא הנשמה, מהרו ואמצו נקודת מבט מרחיקת ראות על ייעודכם, התרחבותה של הקריירה שלכם ביקום.

אל תשגו בכך שתעריכו את ערכה של הנשמה על-פי הפגמים של הדעת ומאָנֵי הגוף. אל תשפטו את הנשמה ואל תעריכו את ייעודה על-פי מאורע אנושי אומלל אחד. הייעוד הרוחני שלכם מותנה רק בכמיהה ובתכלית הרוחנית שלכם.

הדת הינה התנסותה הרוחנית הבלעדית של הנשמה האלמותית המתפתחת של האדם יודע-אל, אך עוצמה מוסרית ואנרגיה רוחנית הינם כוחות רבי עוצמה בהם ניתן להשתמש בהתמודדות על מצבים חברתיים קשים ולפתרון בעיות כלכליות סבוכות. הופכים הכישורים המוסריים והרוחניים הללו את חיי אדם לעשירים ובעלי משמעות רבה יותר, בכל הרמות.

אם תלמדו לאהוב רק את אלה שאתכם יאהבו, יהיו חייכם קטנים ומרושעים. נכון הוא כי האהבה האנושית היא לעתים הדדית, אך האהבה האלוהית שופעת החוצה ומבקשת לספק. ככל שליצור פחות אהבה, כן יגדל הצורך שלו באהבה, וכן תבקש האהבה האלוהית למלא את הצורך. אהבה לעולם איננה מבקשת לעצמה, ולא ניתנת להענקה-עצמית. אהבה אלוהית לא ניתן לשמור לעצמי; היא חייבת להינתן באופן זולתני.

ראוי למאמינים במלכות שתהיה להם במשתמע אמונה, אמונה של בנשמה שלמה, בוודאותו של ניצחון הצדיקות. חייבים בנאי המלכות שלא יהיה להם כל ספק באמיתותה של בשורת גאולת הנצח. המאמינים חייבים ללמוד ולהמשיך ולהשתפר ביכולתם לצאת מחוץ לסערות החיים – לחמוק מצרות הקיום האנושי – בזמן שהם מתייחדים בסגידה ומרעננים את הנשמה, רוכשים השראה לדעת ומחדשים את רוח באמצעות.

חוסר הוֹזֵל לא מייאש יחידים יודע-אל, והאכזבה לא מדכאת אותם. מאמינים הינם חסינים בפני הדיכאון שגורמות צרות אך ורק חומריות; מאורעות עולם החומר לא מדאיגים את אלה החיים ברוח. כדי לעמוד אל מול התמורות והחליפות והצרות של החיים האנושיים, מְתַרְגְּלִים המועמדים לחיי נצח טכניקה מועילה ומחיה. כל יום בחיי מאמין אמתי, הוא מוצא כי קל לו יותר לעשות את הדבר הנכון.

חיים רוחניים מעצימים עד מאוד את הכבוד העצמי. אך כבוד עצמי איננו הערצה-עצמית. כבוד עצמי תמיד מתואם לאהבת ושירות הזולת. לא יוכל אדם לכבד עצמו יותר מן השיעור בו יאהב את שכנו; האחד מעיד על שיעור היכולת לאחר.

בחלוף הימים, גדלים כישוריו של כל מאמין אמתי ביכולתו למשוך את רעיו לאהוב את אמת הנצח. האם אתם כישורניים יותר היום ביכולת שלכם לגלות לאנושות את הטוב מאשר היית אתמול? האם אתם מליצי יושר טוב יותר לצדיקות השנה ביחס לשנה שעברה? האם אתם ממשיכי להשתפר באומנותיות בה תובילו נשמות רעבות לתוך מלכות הרוח?

האם האידאלים שלכם גבוהים מספיק על-מנת להבטיח את הישרדותכם בנצח בעוד הרעיונות שלכם מעשיים מספיק על-מנת להפוך אתכם לאזרחים מועילים שפועלים על הארץ בשיתוף עם רעיהם בני התמותה? ברוח, אזרחותכם הינה שמימית; בגוף, אתם אזרחי ממלכות הארץ. תנו את כל אשר חומר לקיסרים ואת כל אשר רוח לאל.

הקיבולת הרוחנית של הנשמה המתפתחת נמדדת בשיעור אמונתכם באמת ואהבתכם לאדם, אך עוצמת האופי האנושי שלכם טמונה ביכולת לעמוד בפיתוי לנטור טינה וביכולת להימנע מלשקוע בהרהורים אל מול הצער העמוק. התבוסה הינה המראה האמתית בה תוכלו להתבונן נכוחה בעצמי האמתי שלכם.

האם כשאתם מתבגרים ורוכשים ניסיון בענייני המלכות אתם נוהגים ביתר טקט בבני אדם בעייתיים ומגלים יתר סובלנות ביחס לחיים לצד עמיתים עקשנים? הטקט הוא נקודת המשען של המנוף החברתי, ואילו הסובלנות הינה סימן ההיכר של נשמה גדולה. אם מתנות קסומות ונדירות אלה כבר ברשותכם, בחלוף הימים תהפכו לערניים ולמנוסים יותר במאמץ הראוי שלכם להימנע מכל אי ההבנות החברתיות הבלתי נחוצות. נשמות חכמות שכאלה מסוגלות להימנע ממרבית הצרות אשר וודאי תהיינה מנת בחלקם של אלה שסובלים מחוסר התאמה רגשי, אלה שמסרבים להתבגר, ואלה אשר מסרבים להזדקן בחן.

בכל מאמציכם להטיף לאמת ולהכריז על הבשורה, הימנעו מחוסר כנות ומחוסר הוגנות. אל תבקשו הכרה לה לא זכיתם, אל תכמהו לאהדה שאין אתם ראויים לה. קבלו אהבה בחופשיות ממקורות אלוהיים אנושיים כאחד, בלא תלות במה שאתם ראויים לו, ובתמורה אהבו בחופשיות. אך ביחס לכל דבר אחר הקשור לכבוד ולהערצה, בקשו רק את שבכנות מגיע לכם.

בן התמותה יודע האל בטוח בגאולה; הוא אינו פוחד מן החיים; הוא כנה ומתמיד. הוא יודע לעמוד באומץ בסבל שלא יוכל להימנע ממנו; הוא איננו מתלונן אל מול קושי שלא יוכל לחמוק ממנו.

המאמין האמתי איננו מתעייף מלעשות טוב רק מפני שעומדים מולו מכשולים. הקושי מלבה את תשוקתו של אוהב האמת, ואילו המכשולים רק מאתגרים את יכולתו של בונה המלכות העשוי לבלי חת להתאמץ.

לפני שיצאו בדרגם לצור, לימד אותם ישוע עוד דברים רבים נוספים.

ביום שלפני שעזבו את צור בדרכם חזרה לכנרת, כינס ישוע את עמיתיו והנחה את שניים עשר האוונגליסטים לחזור בדרך אחרת מזו שצעדו בה הוא ושניים עשר השליחים. לאחר שהאוונגליסטים עזבו את ישוע, שוב לא שהו במחיצתו בקרבה שכזו.

6. החזרה מפיניקי

בערך בצהרי יום ראשון, ה-24 ביולי, יצאו ישוע והשניים עשר מביתו של יוסף, אשר מדרום לצור, וירדו בדרך החוף אל עבר עכו. כאן שהו יום ודברו מילות נחמה לחבורת המאמינים שהתגוררה שם. פטרוס הטיף באוזניהם בערב של ה-25 ביולי.

ביום שלישי יצאו מעכו, והלכו פנימה ומזרחה בדרך לטבריה עד סמוך ליודפת. ביום רביעי שהו ביודפת והמשיכו ללמד את המאמינים בנושאים הקשורים למלכות. ביום חמישי עזבו את יודפת, הלכו צפונה בדרך המחברת בין נצרת להר הלבנון, עברו דרך והכפר זבולון. הם קיימו ברמה פגישות ביום השישי, ועשו שם את השבת. לזבולון הגיעו ביום ראשון, ה-31, קיימו שם פגישה באותו ערב ויצאו למחרת בבוקר.

בעוזבם את זבולון צעדו עד לצומת של דרך מגדל-צידון, בסמוך לגוש חלב, ממנה עשו דרכם לכנרת, אשר לחופיה המערביים של אגם הכנרת, מדרום לכפר נחום, שם קבעו להיפגש עם דוד זבדיה ולהיוועץ עמו בקשר לצעד הבא בעבודת ההטפה לבשורת המלכות.

במהלך פגישה קצרה עם דוד למדו כי מנהיגים רבים התאספו באותה העת בצדו השני של האגם, ליד כורסי, ומשום כך חצו באותו הערב את האגם סירה. הם נחו יום אחד בשקט בגבעות, ולמחרת צעדו לפארק, בסמוך למקום בו האכיל 'המאסטר' את החמשת אלפים. כאן נחו במשך שלושה ימים וקיימו מדי יום פגישות בן נטלו חלק חמישים גברים ונשים, שארית של מה שהייתה בעבר חבורת המאמינים הגדולה שחיה בכפר נחום וסביבותיה.

בזמן היעדרו של ישוע מכפר נחום ומן הגליל, התקופה בה שהה בפיניקי, הגיעו אויביו למסקנה שכלל התנועה פורקה וכי מנוסתו בבהלה של ישוע העידה על כך שהוא כל כך נבהל עד שכנראה לעולם לא ישוב להטרידם. כמעט כל ההתנגדות הפעילה לתורתו התפוגגה. המאמינים החלו שוב להתכנס בפומבי, והחל תהליך התחברות הדרגתי אך יעיל של אלה ששרדו באמת את הסינון הגדול שחל זה עתה על מאמיני הבשורה.

פיליפוס, אחיו-למחצה של הורדוס, הפך במידת-מה למאמין בישוע, ומסר כי 'המאסטר' היה חופשי לחיות ולפעול בחופשיות בתחום שלטונו.

הצו לסגור את שערי בתי הכנסיות היהודיים בפני תורתו של ישוע וחסידיו פעל לרעתם הסופרים והפרושים. מיד כאשר נסוג ישוע כדמות שנויה במחלוקת, החלה בקרב כלל העם היהודי תגובה; התפתחה תרעומת כללית כנגד הפרושים ומנהיגי הסנהדרין בירושלים. רבים מרבני בתי הכנסת החלו לפתוח את שעריהם בסתר בפני אבנר ועמיתיו, בטענה שהמורים הללו היו חסידיו של יוחנן ולא של ישוע.

אפילו בלבו של הורדוס אנטיפס חל שינוי, וכאשר נודע לו שישוע שוהה מעבר אגם, בשטח של אחיו פיליפוס, הוא שלח מסר ואמר כי למרות שחתם על צו למעצרו של ישוע בגליל, הוא לא התיר לעצור אותו בפראה, ורמז על כך שאם ישוע יישאר מחוץ לגליל לא יאונה לו רע; את אותו המסר שלח אף למנהיגים בירושלים.

וזה היה המצב בערך בראשון לאוגוסט, שנת 29 לספירה, המועד בו שב 'המאסטר' מן המסע לפיניקי והחל לארגן מחדש את הכוחות הפזורים, המדולדלים אך הנאמנים לקראת שנת פעולתו האחרונה עלי אדמות, שנה מרובת אירועים.

נושא המאבק הוגדר בבירות בזמן 'שהמאסטר' ועמיתיו החלו להכין עצמם להטפה לדת חדשה, דת הרוח של האל החי אשר שוכן בדעת בני האדם.

הספר של אורנטיה

מסמך 157

בקיסריה-פיליפי

לפני שישוע לקח את השניים עשר לביקור קצר באזור קיסריה-פיליפי, הוא קבע באמצעות שליחיו של דוד ללכת לכפר נחום ביום ראשון, ה-7 באוגוסט, ולבקר את משפחתו. נקבע מראש כי הפגישה תיערך במספנה של משפחת זבדיה. דוד זבדיה קבע עם יהודה, אחיו של ישוע, שכל המשפחה תהיה נוכחת – מרים וכל אחיו ואחיותיו של ישוע – וישוע הלך עם אנדראס ופטרוס כדי להיפגש עמם. מרים והילדים אכן התכוונו להיפגש עם ישוע, אך אירע הדבר כי קבוצת פרושים אשר ידעה על שהותו של ישוע בצדו השני של האגם, בשטח של פיליפוס, החליטה לבקר את מרים ולנסות ללמוד על מקום הימצאו. הגעתם של השליחים מירושלים הדאיגה מאוד את מרים ואלה הבחינו במתח ובלחץ של כלל בני המשפחה והסיקו שיתכן וישוע מתכוון לבקרם. וכך, הם התמקמו בביתה של מרים, קראו לתגבורת והמתינו בסבלנות להגעתו של ישוע. ובשל כל אלה, כמובן, המשפחה הייתה מגועה מלהיפגש עם ישוע כפי שנקבע. פעמים מספר במהלך היום ניסו יהודה ורות לחמוק מעינם הפקוחה של הפרושים ולשלוח מסר לישוע, אך לא עלה בידם לעשות כן.

בשעות אחר הצהריים המוקדמות מסרו שליחיו של דוד לישוע שהפרושים התמקמו בפתח ביתה של אמו, ולכן לא ניסה להגיע לביקור. וכך, שוב, ושלא באשמת מי מן הצדדים, נמנע מישוע וממשפחתו ליצור קשר.

1. גובה המס של המקדש

בעת שישוע, יחד עם אנדראס ופטרוס, המתינו בסמוך למספנה, ניגש אליהם גובה של מס המקדש ואמר: "האם אין 'המאסטר' שלכם משלם את מס המקדש?" פטרוס נטה להביע תרעומת על הרמיזה שישוע מצופה לתרום לכלכלת פעילויות הדת של אויביו המושבעים, אך הוא שם לב להבעת פניו המיוחדת של גובה המס, והבין נכונה כי מטרתו הייתה להטמין להם מלכודת עת יסרבו לשלם את מחצת השקל ששולמה כנהוג לתמוך בשירותי המקדש בירושלים. ולכן, ענה לו פטרוס: "וודא 'שהמאסטר' משלם את מס המקדש. חכה ליד השער ואחזור מיד עם המס."

פטרוס נחפש להבטיח. יהודה היה זה שהחזיק בכספים, והוא נמצא בעברו השני של האגם. לא הוא, לא אחיו ולא ישוע הביאו עמם כסף. הם ידעו שהפרושים מחפשים אחריהם, ולכן לא יכלו ללכת לבית צידה להביא כסף. כאשר סיפר פטרוס לישוע אודות הכסף שהבטיח, אמר לו ישוע: "אם הבטחת, עליך לשלם. אך כיצד תקיים את הבטחתך? האם תשוב לדוג כדי לעמוד במילתך? אף-על-פי-כן, פטרוס, בתנאים שנוצרו מוטב לנו לשלם את המס. בוא לא ניתן לאנשים הללו סיבה להיעלב מאתנו. אנו נמתין כאן בזמן שאתה הולך לדוג, וכאשר תמכור אותם שם בשוק, תשלם לגובה המס עבור שלושתנו."

את כל אלה שמע שליח חשאי של דוד שעמד בסמוך, וסימן לעמיתו שדג בסמוך לחוף לבוא מיד. כאשר החל פטרוס להתכונן לצאת לדוג בסירה, העניקו לו השליח וחברו כמה סלים מלאים בדגים, סייעו לו לשאת אותם לסוחר דגים סמוך אשר רכש את השלל. מה ששילם זה, בתוספת מה שהוסיף השליח של דוד, היה די והותר על-מנת לעמוד בתשלום מס המקדש של שלושתם. הגובה קיבל את המס ופטרוס אותם מקנס על איחור משום שנעדרו זמן מה מן הגליל.

אין זה מוזר שקיים סיפור על דג שתפס פטרוס ושקל בפיו. באותם הימים הסתובבו סיפורים רבים על אוצרות שנמצאו בפייהם של דגים; סיפורים שכאלה, של כמעט-נס, היו שכיחים למדי. וכך, כאשר יצא פטרוס אל עבר הסירה, הפטיר אליו ישוע בחצי חיוך: "מוזר שבני המלך משלמים מס; בדרך כלל הזר הוא זה אשר ממוסה לקיום החצר, אך טוב לנו לא לספק לרשויות עילה כלשהיא. לך! אולי תתפוס את הדג שהשקל בפיו." מכיוון שכך דיבר ישוע, ופטרוס הופיע מהר מאוד ובידו כספי מס המקדש, אין להתפלא על כך שהמאורע הורחב ותואר לאחר מכן כנס בידי הסופר של הבשורה על-פי מתי.

ישוע, יחד עם אנדראס ופטרוס, המתינו על החוף כמעט עד לשעת השקיעה. השליחים מסרו להם שביתה של מרים היה נתון למעקב; ומשום כך, כאשר החל להחשיך, עלו שלושת הגברים הממתינים לסירה והחלו לחתור לאיטם אל עבר חופה המזרחי של הכנרת.

2. בבית צידה-יוליאס

ביום שני, ה-8 באוגוסט, בעוד ישוע ושניים עשר השליחים חנו בפארק מגדן הסמוך לבית צידה-יוליאס, הגיעו מכפר נחום לוועידה יותר ממאה מאמינים, האוונגליסטים, סגל הנשים ועוד גורמים אשר תמכו בכינונה של המלכות. הגיעו גם רבים מן הפרושים, אשר נודע להם שישוע כאן. בעת ההיא, גם חלק מן הצדוקים חברו לפרושים במאמץ לטמון לישוע מלכות. לפני שנכנס לשיחה סגורה עם המאמינים, קיים ישוע מפגש פתוח בו נכחו הפרושים, והם הציקו 'למאסטר' וביקשו להפריע למהלך המפגש. אמר ראש המפריעים: "רבי, תן לנו אות משמים, שיעיד על סמכותך כמורה, ואז ידע כל אדם שאכן שליח אלוהים הנך." ענה להם ישוע: "בְּעֶרְבְּ תֵאמְרוּ יוֹם צֶחַ יְהִיָּה כִּי אֶדְמֹה הַשָּׁמַיִם; וּבִפְקֹד תֵאמְרוּ הַיּוֹם סֶעַר כִּי אֶדְמֹה וְהַתְקַדְרוּ הַשָּׁמַיִם. כְּשִׁוְפִיעַ עֲנַן בְּמַעַרְב תֵּאמַר יוֹם גֶּשֶׁם יִהְיֶה; כְּשֶׁתִּנְשֵׁב הָרוּחַ מִדְרוֹם תֵּאמְרוּ כִּי יִהְיֶה חֶם מִנְשׁוּא. כִּיצַד תִּדְעוּ לִהְיוֹת אֶת פְּנֵי הַשָּׁמַיִם וְאֵת אוֹתוֹת הָעָתִים לֹא תִכְיָרוּ? לִמְבַקְשִׁים אֵת הָאֵמֶת, הָאוֹת כִּבְרִית; דֹּר רַע וּמִנְאַף מְבַקֵּשׁ-לוֹ אוֹת וְאוֹת לֹא יִינָתֵן לוֹ."

עת סיים את דבריו, עזב ישוע והחל להתכונן לוועידת הערב עם חסידיו. בוועידה הוחלט כי מיד עם שובם של ישוע והשניים עשר מן הביקור שתוכנן לקיסריה-פיליפי, הם יצאו למבצע מאוחד ברחבי ערי וכפרי הדקפוליס. 'המאסטר' השתתף בתכנון של המבצע לדקפוליס ובעת שפיזר את החבורה, אמר: "אומר לכם, 'שימו לב' וְהִיזְהִרוּ מִפְּאֹר הַפְּרוֹשִׁים וְהַצְדֻקִּים. אֵל תֵּלְכוּ שׁוֹלֵל מִמֶּפֶן הַמְּלֻמְדוֹת שֶׁלֹּהֶם וּמִנֶּאֱמָנוֹת הַגְּדוּלָּה לַמְּסוֹרֶת הַדֵּת. שִׁימוּ לִבְכֶּם רַק לְרוּחַ הָאֵמֶת הַחַיָּה וְלַעֲצָמָתָהּ שֶׁל דֵּת הָאֵמֶת. לֹא פָחַד מִפְּנֵי דֵת מֵתָה יִצִּיל אֶתְכֶם, אֲלֵא אֱמוּנַתְכֶם בְּהִתְנַסּוֹת חַיָּה בְּמִצִּיאוֹת הָרוּחַ שֶׁל הַמְּלָכוֹת. אֵל תִּתְּנוּ לַדְּעוֹת הַקְּדוּמוֹת לַעֲוֹר אֶתְכֶם וּלְשִׁבַּשׁ אֶת הַבִּנְתְּכֶם כִּי שְׁעִינִים לָכֶם וְלֹא תִרְאוּ וְאֲנִי לָכֶם וְלֹא תִשְׁמְעוּ. דֵּת אֵמֶת לֹא רַק נֹעֵדָה לְהַשְׁכִּין שְׁלוֹם אֲלֵא גַם לְהַבְטִיחַ אֶת הַקְּדָמָה. לֹא יוֹכִלוּ הַשְׁלוֹם לִשְׁכֹּן בְּלִבְכֶּם אוֹ הַקְּדָמָה לִשְׁכֹּן בְּדַעַתְכֶם אֲלֵא אִם תִּתְּאָהֲבוּ בְּלִב-שְׁלֹם בְּאֵמֶת, בְּאִידָאִלִּים שֶׁל מִצִּיאוֹת הַנִּצָּח. מוֹנָחִים לַפְּנִיכֶם עֲנִינִים שֶׁל חַיִּים וּמוֹת – חֲטָא מִנְעָמֵי הַזְּמָן אֵל מוֹל צְדָקָה מִצִּיאוֹת הַנִּצָּח. אִפִּילוּ כַּעַת תִּתְּחִילוּ לַמְּצוֹא גְּאוּלָּה מִן הַשְּׁעִבּוֹד לַפָּחַד וּלְסַפֵּק, בַּעַת שְׁאֵתֶם בָּאִים בְּשַׁעֲרֵי חַיֵּי הָאֱמוּנָה וְהַתְּקוּוֹה הַחֲדָשִׁים. כְּשִׁתְּעוֹרְרוּ בְּנִשְׁמַתְכֶם רִגְשׁוֹת שֶׁל שִׁירוֹת לְזוֹלָת, אֵל תִּדְכְּאוּ אוֹתֶם; כֹּאשֶׁר יִיגַדְשׁ לְבַבְכֶם בְּאֵהָבָה לְרַעִיכֶם, תִּנּוּ בִּישׁוּי לְדַחֵף הַחִיבָה הַזֶּה וְסַעְדוּ בַּחֲכָמָה אֶת צְרִיכָהֶם הָאֱמִתִּיִּים שֶׁל רַעִיכֶם."

3. הודאתו של פטרוס

מוקדם בבוקר יום שלישי יצאו ישוע והשניים עשר מפארק מגדן אל עבר קיסריה-פיליפי, בירת מחוז שלטונו של פיליפוס הטטראכוס. קיסריה-פיליפי מוקמה באזור יפהפה. היא שכנה בתוך עמק מקסים, בין גבעות ציוריות. הירדן שם בקע ממערה תת-קרקעית. לצפון, התנשאה ברוב הדר פסגת החרמון, ואילו בגבעות מדרום נפרש הנוף המרהיב של הירדן ההררי והכנרת.

ישוע ביקר בהר החרמון בתחילת פעולתו בעסקי המלכות, וכעת, משנכנס לשלב הסופי בעבודה, ביקש לשוב להר הניסיון והניצחון. הוא קיווה שהשליחים יוכלו לרכוש נקודת השקפה חדשה על האחריות שהוטלה על כתפיהם וכן להתחזק לקראת הניסיונות שעתידיים להתרחש בקרוב. בעת שהלכו בדרכם, בערך עת חלפו דרומה לנחל מירום, החלו השליחים לשוחח בינם לבין עצמם אודות ההתנסויות האחרונות בפניקיה ובמקומות אחרים, ולשתף בנוגע לאופן בו התקבל המסר שלהם ומה שונה היה יחסם של עמים שונים 'למאסטר'.

עת עצרו לאכול צהריים, עימת אותם ישוע לפתע עם השאלה הראשונה ששאל אותם מעודו ביחס לעצמו. הוא הפתיע אותם בשאלה "מי אומרים בני האדם שאני?"

חודשים ארוכים בילה ישוע בהכשרתם של השליחים הללו, לימד אותם אודות טיבה ואופייה של מלכות השמים, והיטב ידע שהגיע העת ללמד אותם עוד אודות טיבו שלו עצמו ויחסו האישי למלכות. וכעת, עת ישבו תחת עץ התות, התכונן 'המאסטר' לאחד מן המפגשים החשובים ביותר במהלך הקשר שלו עם שליחיו הנבחרים.

יותר ממחצית מן השליחים ענו לשאלתו של ישוע. הם אמרו לו שכל מי שהכיר אותו החשיב אותו לנביא או לאדם יוצא-דופן; שאפילו אויביו פחדו ממנו מאוד בשל הכוחות שקיבל מקשריו עם נסיך השדים. הם אמרו לו שיש ביהודה ובשומרון אנשים שלא פגשו אותו אישית אך מאמינים שהוא יוחנן המטביל שקם לתחייה. פטרוס הסביר שבזמנים שונים השוו אותו אנשים שונים למשה, לאלהו, לישעיהו ולירמיהו. לאחר ששמע ישוע את הדיווח, קם על רגליו, התבונן מטה אל השניים עשר אשר ישבו סביבו בחצי מעגל, הצביע אליהם במופגן במחוות ידו ושאל, "אך מי אתם אומרים שאני?" לרגע השתררה דממה מתוחה. השניים עשר לא התיקו עיניהם מן 'המאסטר', ואז קפץ שמעון פטרוס על רגליו והכריז: "אתה הגואל, 'בנו' של האל החי." כאיש אחד קמו אחד עשר השליחים קמו על רגליהם, וסימלו בכך שפטרוס דיבר בשם כולם.

כאשר סימן להם ישוע שוב לשבת, נותר הוא לעמוד ואמר להם: "את זאת גילה לכם 'אבי'. הגיעה השעה שתדעו את האמת אודותי. אך לעת עתה אני מתריע בכם שלא לספר זאת לאיש. בוא נלך."

וכך המשיכו בדרכם אל קיסריה-פיליפי, אליה הגיעו מאוחר באותו ערב. הם התאכסנו בביתו של סֶלְזוֹס, אשר המתין להם. באותו לילה, נדדה שנתם של השליחים; הם הרגישו כי מאורע רב חשיבות אירע בחייהם, ובעבודת המלכות.

4. השיחה אודות המלכות

מאז שיוחנן הטביל את ישוע ומאז שהמים הפכו ליינ בכנא, פעמים מספר קיבלו אותו השליחים הלכה למעשה כמשיח. כמה מהם, ולתקופות קצרות, באמת האמינו שהוא המשיח המיוחל. אך ממש כאשר צצו התקוות הללו בלבבותיהם, 'המאסטר' היה מנפץ אותן לרסיסים במילה או במעשה

מאזכרים. זה זמן רב היו נתונים במערבולת בשל הסתירה בין המושג אודות המשיח המיוחל שחשבו עליו לבין ההתנסות יוצאת הדופן עם האדם יוצא הדופן שהרגישו בלבבותיהם.

מאוחר בבוקר אותו יום רביעי, התקבצו השליחים בגן של סלסוז לארוחת הצהריים. במהלך רוב אותו לילה, ובבוקר מאז שהשכימו, התאמצו שמעון פטרוס ושמעון הקנאי להביא את אחיהם לקבל את 'המאסטר' בלב שלם, לא רק כמשיח אלא גם 'כבנו' האלוהי של האל החי. שמעון ושמעון היו בהסכמה כמעט מלאה לגבי האופן בו העריכו את ישוע, והם פעלו בנחישות לשכנע את אחיהם לקבל את נקודת השקפתם במלואה. אף כי אנדראס המשיח למדן מנהל הכללי של השליחים, שמעון פטרוס, אחיו, החל אט אט להפוך, בהסכמתם, לדובר של השניים עשר.

'המאסטר' הופיע לקראת צהרי היום, בעת שישבו בגן. הם עטו ארשת פנים רצינית ושקולה, וכולם כאחד קמו על רגליהם כשהתקרב לעברם. ישוע הרפה את המתח באמצעות אותו חיוך לבבי וקרוב שאפיין אותו כל כך כל אימת שחסידי לקחו את עצמם, או דבר-מה אחר שקשור בם, יותר מדי ברצינות. בתנועה סמכותית אותת להם לשבת. ומאז, שוב לא קמו השניים עשר כל אימת 'שהמאסטר' בא בקרבם. הם ראו שהוא לא הסכינ למפגן כבוד חיצוני מסוג זה.

לאחר שסעדו את ארוחת הצהריים והחלו לשוחח על התכנית למשימה הקרובה בדקפוליס, התבונן לפתע ישוע בפניהם ושאל: "כעת, משחלפה יממה שלמה מאז שהסכנתם עם הכרזתו של שמעון פטרוס בנוגע לזהותו של 'בן האדם', אשאל אתכם שוב, האם אתם עומדים בהחלטתכם?" למשמע השאלה, קמו כולם כאחד על רגליהם, שמעון פטרוס צעד כמה צעדים קדימה אל עבר ישוע ואמר: "כן, 'מאסטר'. אנחנו מאמינים שאתה הוא 'בנו' של האל החי." ואז שב פטרוס לשבת במחיצת אחיו.

אמר אז ישוע, אשר עדיין עמד על רגליו, "אתם שגרירי הנבחרים, אך לא הייתם יכולים להאמין באמונה זו רק מתוך ידע אנושי. זוהי התגלות של רוח 'אבי' לנשמותיכם הכמוסות. ולכן, על סמך הודאתכם, זו הנובעת מתוך בוננות רוח 'אבי' השוכנת בקרבכם, אצהיר אני שעל יסודות אלה אבנה את אחוות מלכות השמים. על סלע מציאות הרוח הזו אקים את המקדש החי של אחוות הרוח במציאויות הנצח של מלכות 'אבי'. לא יוכלו כל כוחות הרשע וצבאות החטא לעמוד אל מול אחוות אדם זו, אחוות רוח אלוהי. ואף כי רוחו של 'אבי' לעד תנחה את כל אלה אשר יבואו בקשרי הרעות של אחוות הרוח, לכם ולממשיכיכם אעניק כעת את מפתחות המלכות החיצונית – את הסמכות על הדברים ברי החלוף – על ההיבטים החברתיים והכלכליים של קבוצות הגברים והנשים החברים במלכות." ושוב התריע בהם, כי לעת עתה לא יספרו לאיש שהוא 'בן האל'.

ישוע החל להאמין בנאמנותם של שליחיו וביושרה שלהם. 'המאסטר' גרס כי אמונה אשר יכלה למה שנציגו הנבחרים עברו לאחרונה ללא ספק תוכל לעמוד במבחנים הקשים אשר עמדו בפתח ולהגיח ממה שייראה כשבר מוחלט של כל תקוותיהם לאור של עידן חדש, ומשם להמשיך ולהאיר עולם שעדיין יושב בחשכה. היום, החל 'המאסטר' להאמין באמונתם של כל שליחיו, למעט אחד.

מאז ועד היום ממשיך אותו ישוע לבנות את אותו מקדש חי, על אותם יסודות נצחיים בדמות בניו האלוהיים, ואלה אשר הופכים להיות מודעים לכך שהם בניו של האל הם האבנים עמן הולך ונבנה מקדש בנים חי זה, אשר נבנה לכבודו וכהלל לחכמתו ואהבתו של 'אבי' הרוחות הנצחיים.

וכשסיים את דבריו, הנחה ישוע את השניים עשר ללכת לדרכם ולבקש חכמה, כוח והנחיה רוחנית עד לשעת אורחת הערב. והם עשו כמצוות 'המאסטר'.

5. המושג החדש

המאפיין החדש והעיקרי בווידי של פטרוס הייתה ההכרה החדה בכך שישוע היה 'בן האל', בכך שהיה ללא עוררין אלוהי. מאז הטבילה והחתונה בכנא, השליחים החשיבו אותו כמשיח, אך המושג היהודי אודות גואל האומה לא כלל את העובדה שעליו להיות אלוהי. היהודים לא סברו שהמשיח יבוא מן האלוהות; הוא היה אמור להיות "זה שנמשח", אך הם כלל לא חשבו עליו כעל "בן האל". בווידי השני הושם דגש גדול יותר על הטבע המשולב, העובדה הנשגבת שהיה גם 'בן האדם' וגם 'בן האל', וישוע הכריז כי יבסס את מלכות השמים על האמת הגדולה הזו, על האיחוד בין הטבע האנושי לזה האלוהי.

ישוע ביקש לחיות את חייו על-פני האדמה 'כבן האדם' ולהשלים ככזה את משימת המתת שלו. חסידי נטו להתייחס אליו כאל המשיח המיוחל. אף כי היטב ידע שלעולם לא יוכל למלא את ציפיותיהם המשיחיות, הוא ניסה לשנות את המושג שלהם אודות המשיח כך שוכל למלא את חלקו. אך כעת התברר לו שלא יוכל להשלים את תכניתו זו בהצלחה. לכן, בחר להעז ולגלות להם את התכנית השלישית – להכריז באופן פומבי על אלוהיותו, להודות באמת שבוידי של פטרוס, ולהכריז באוזני השניים עשר במישרין על אלוהיותו.

במשך שלוש שנים הכריז ישוע כי הוא "בן האדם", ואילו במשך אותה תקופה ממש המשיכו השליחים להתעקש על כך שהוא המשיח לו ציפו היהודים. כעת, הוא גילה להם שהוא "בן האל", והתכוון לבסס את מלכות השמים על הטבע המשולב של 'בן האדם' ו'בן האל'. הוא החליט להפסיק לנסות לשכנע אותם שהוא אינו המשיח. כעת, הוא החליט להעז ולהכריז באוזניהם שהוא אכן המשיח, ולהתעלם מהתעקשותם להמשיך ולהתייחס אליו ככזה.

6. אחר הצהריים הבא

ישוע והשליחים נותרו יום אחד נוסף בביתו של סלסוז, בהמתנה לכספים ששלח דוד זבדיה עם שליחיו. ההכנסות ירדו בשיעור ניכר כתוצאה מן הירידה העצומה שחלה בפופולריות של ישוע. הקופה הייתה ריקה כשהגיעו לקיסריה-פיליפי. מתי מאוד לא רצה לעזוב את ישוע ואחיו במצב כזה, וכבר לא היו לו כספים משלו להעביר ליהודה, כפי שנהג פעמים רבות בעבר. אך דוד זבדיה צפה את התדלדלות ההכנסות והורה לשליחיו לאסוף כספים עבור 'המאסטר' ושליחיו שבגלות בזמן שאלה חלפו דרך יהודה, השומרון והגליל. וכך, עד לערבו של אותו היום, הגיעו השליחים הללו מבית צידה ועמם כספים שיספיקו לכלכלת השליחים עד לחזרתם ויציאתם למסע המתוכנן בדקפוליס. עד אז, ציפה מתי לקבל את התמורה על מכירת הנכס האחרון שלו בכפר נחום, וארגן מבעוד מועד שכספים אלה יועברו באופן אנונימי ליהודה.

פטרוס ושאר השליחים לא באמת תפשו כראוי את אלוהיותו של ישוע. הם לא ממש הבינו שהייתה זו תחילתה של תקופה חדשה בקריירה של 'המאסטר' על-פני האדמה, הזמן בו המורה-המרפא הפך למשיח מסוג חדש – 'בן האל'. מכאן ואיל, נימה חדשה הופיעה במסר של 'המאסטר'. מכאן ואילך, האידיאל היחיד בחייו היה ההתגלות של 'האב', ואילו הרעיון היחיד שהציג היה הדוגמה האישית שנתן ליקום בהתגלמות של אותה חכמה עילאית אותה נתן להבין רק כשחיים אותה. הוא בא על-מנת שכולנו נוכל לחיות ולחיות חיים שופעים יותר.

ישוע נכנס כעת לשלב הרביעי והאחרון בחייו כבן אנוש בגוף בשר ודם. השלב הראשון היה זה של ילדותו, השנים בה היה אך בקושי מודע למקורו, לטיבו ולייעודו כבן אדם. השלב השני היה זה של השנים בה הלכה וגדלה מודעותו, שנות נערותו וראשית בגרותו, שנים בהם היטיב להבין את טיבו האלוהי ומשימתו כאדם. השלב השני הסתיים בהתנסויות ובהתגלויות שאירעו בהקשר לטבילה שלו. השלב השלישי של הקריירה של 'המאסטר' על-פני האדמה נמשך מן הטבילה ולאורך שנותיו כמורה וכמרפא ועד לרגע רב החשיבות של הודאתו של פטרוס בקיסריה-פיליפי. השלב השלישי בחייו כלל את התקופה בה השליחים וחסידיו הקרובים ידעו אותו 'כבן האדם' והחשיבו אותו כמשיח. השלב הרביעי והאחרון בקריירה שלו על-פני האדמה החל כאן, בקיסריה-פיליפי, ונמשך עד לצליבה. שלב זה של המשימה התאפיין בכך שהודה אלוהיותו וכלל את פעולתו בשנת חייו האחרונה. במשך התקופה הרביעית, אף כי מרבית חסידיו עדיין החשיבו אותו כמשיח, הוא נודע בקרב השליחים 'כבן האל'. הודאתו של פטרוס סימנה את תחילתה של תקופה חדשה זו, תקופה של התממשות מלאה יותר של אמת שליחותו העליונה כבן של מתת באורנטיה ועבור יקום שלם, וההכרה שהכירו שגריריו בעובדה זו, אף כי במעומעם.

כך הדגים ישוע בחייו את מה שלימד בדתו שלו: צמיחתו של הטבע הרוחני הודות להתקדמות בחיים. הוא לא שם דגש, כפי שעשו ממשיכיו, על המאבק הבלתי-נגמר בין הנשמה לגוף, אלא דווקא לימד כי הרוח תנצח בקלות את שניהם, ותיישב ביעילות הרבה מן המחלוקות האינטלקטואליות והאינסטינקטיביות הללו.

מכאן ואילך, נלוותה משמעות חדשה לכל מה שלימד ישוע. לפני קיסריה-פיליפי, הוא הציג את בשורת המלכות בתפקיד המורה הראשי. לאחר קיסריה-פיליפי, הוא לא הופיע רק בדמות מורה אלא כנציגו האלוהי של 'האב' הנצחי, זה אשר עומד במרכז מלכות רוח זו ובכל כולה, ונדרש ממנו לעשות כל אלה כבן אנוש, 'כבן האדם'.

ישוע אכן התאמץ להוביל כמורה את חסידיו לתוך מלכות הרוח, ואז כמורה-מרפא, אך הם לא הסכימו לכך. היטב ידע שמשימתו הארצית לעולם לא תוכל למלא את הציפיות המשיחיות של העם היהודי; נביאי העבר תיארו משיח שהוא לעולם לא יכול להיות. הוא ביקש לכונן את מלכות 'האב' 'כבן האדם', אך חסידיו לא ששו להצטרף אליו להרפתקה. וכאשר ראה זאת ישוע, בחר ללכת לקראת מאמיניו, והחל התכונן ליטול על עצמו בפומבי את תפקיד 'בן האל' של מתת.

משום כך שמעו השליחים הרבה דברים חדשים כששוחח עמם ישוע היום בגן. כמה מן ההכרזות הללו נשמעו מוזרות אפילו באוזניהם. בין יתר הדברים המפתיעים ששמעו היו אלה:

"מהיום ואילך, מי שירצה לחבור אלינו יידרש ליטול על עצמו את האחריות לשמש כבן וללכת אחרי. וכאשר לא אהיה יותר עמכם, אל תחשבו שהעולם יתייחס אליכם טוב מאשר התייחס 'למאסטר' שלכם. אם תאהבוני, היו מוכנים להוכיח זאת בנכונותכם להקריב את הקורבן העליון."

"הקשיבו וזכרו: לא באתי לקרוא לצדיקים, אלא לחוטאים. 'בן האדם' לא בא כדי שיסעדוהו, אלא כדי לסעוד ולהעניק את חייו כמתנה לכל. אני מכריז באוזניכם כי באתי לבקש ולהושיע את האובד."

"את האלוהים לא רָאָה אִישׁ מֵעוֹלָם זֹלַת הֵבֶן הַיָּחִיד אֲשֶׁר בְּסִיק הָאֵב הוּא הוֹדִיעַ. וכשיינשא הבן, ימשוך את כולם אליו, וכל המאמין באמת זו, של טיבו המשולב של הבן, יזכה לחיי עולם."

"אף כי לא נוכל להכריז עדיין בפומבי כי 'בן האדם' הינו 'בן האל', לכם זה נתגלה; ובשל כך אדבר אליכם בכנות ביחס למסתורין הזה. אף כי עומד אני מולכם בגוף פיזי, מאת 'האב' יצאתי. בְּטֶרֶם הָיִיתִי אֲבָרְהָם אֲנִי הָיִיתִי. מִחֵיק 'האב' יצאתי ואבוא לעולם, ואני מכריז באוזניכם כי בקרוב אשוב מן העולם לעסוק בעסקי 'אבי'."

"האם תוכל אמונתכם להבין את האמת שמאחורי ההצהרות הללו, לאור העובדה 'שבן האדם' לא יעמוד בציפיות של אבותיכם, במה שהם ציפו מן המשיח? מלכותי איננה מפה. האם תוכלו להאמין לאמת אודותיי לאור העובדה שאף כי לְשׁוֹעֲצִים יֵשׁ חוֹרִים וְלַעוֹף הַשָּׁמַיִם קָנִים, לי אין מְקוֹם לְהִנָּח אֶת רַאשִׁי?"

"אף-על-פי-כן, אומר לכם כי אני 'נאבי' אחד אֶנְחֵנו. הִרְאָה אֶתִי רָאָה אֶת 'קֶאֱב'. 'אבי' פועל עמי בכל אלה, ולעולם לא יעזבני לבדי במשימתי, ממש כשם שאני לעולם לא אעזבכם כשתצאו בקרוב לקצוות עולם ותיטפו לבשורה זו.

"וכעת, הבאתי אתכם עמי לזמן מה על-מנת שתבינו את ההוד ותתפשו את ההדר של החיים אליהם קראתי לכם: הרפתקת האמונה של כינון מלכות 'אבי' בלבבות בני האדם, בנייתה של אחווה של קשר חי בין כל נשמות המאמינים בזו הבשורה."

השליחים הקשיבו לכל ההכרזות הנועזות הללו בשתיקה; הם היו המומים. והם התפזרו בכדי לקיים דיון בקבוצות קטנות ולהרהר בדברי 'המאסטר'. הם הודו בכך שהוא 'בן האל', אך לא יכלו לתפוש את מלוא המשמעות של מה שנקראו לו.

7. הפגישה עם אנדראס

אותו הערב, אנדראס נטל על עצמו את האחריות לקיים פגישה אישית ועמוקה על כל אחד מאחיו, והוא קיים שיחות מועילות ומרוממות על כל אחד מעמיתיו למעט יהודה איש-קריות. אנדראס אף פעם לא נהנה מקשר אישי אינטימי עם יהודה, בדומה לקשר שהיה לו עם שאר השליחים, ולכן לא חשב שהיה מקום דאגה בשל העובדה שיהודה מעולם לא התחבר לראש השליחים ולא סמך עליו. אך כעת היה אנדראס מודאג מאוד מגישתו של יהודה עד כדי כך שמאוחר באותו לילה, לאחר שכל השליחים נרדמו, הוא בא לישוע והציג 'למאסטר' את הסיבה לדאגתו. אמר ישוע: "אין זה מקרה, אנדראס, שבאת אלי עם הנושא הזה, אך אין לנו יותר דבר לעשותו; עלינו להמשיך ולסמוך באופן מלא עלה שליח הזה. ואל תשכיר דבר מן השיחה הזו לאחיקר."

וזה כל מה שהצליח אנדראס לחלץ מישוע. תמיד שררה אווירה מוזרה בין תושב חבל יהודה לבין אחיו הגליליים. יהודה הוכה בתדהמה עם מותו של יוחנן המטביל, נפגע מספר פעמים עד מאוד מגערתיו של 'המאסטר', התאכזב כאשר ישוע סרב להיות מוכתר למלך, הושפל כאשר הוא נס מן הפרושים, הצטער כאשר הוא סרב להיענות לאתגר של הפרושים ולתת להם סימן, נבוכ מסירובו של 'המאסטר' להיעזר בהפגנות כוח, וכעת, רק לאחרונה, נכנס לדיכאון והתייאש מכך שהקופה התרוקנה. יהודה גם התגעגע לנוכחות ההמונים.

במידה כזו או אחרת, הושפע כל אחד מן השליחים האחרים מאותם אתגרים וקשיים, אך הם אהבו את ישוע. לכל הפחות, הם כנראה אהבו את 'המאסטר' יותר ממה שאהב אותו יהודה, משום שהלכו עמו עד הסוף המר.

ומכיוון שהגיע מאזור יהודה, יהודה נעלב אישית מן האזהרה שהזהיר אותם ישוע לאחרונה, "היזהרו משאור הפרושים"; הוא נטה להתייחס להכרזה הזו כאל אזכור סמוי שלו עצמו. אך הטעות הגדולה של יהודה הייתה זו: כאשר פעם אחר פעם שלח ישוע את שליחיו להתפלל, במקום להתייחד בכנות עם כוחות הרוח של היקום, יהודה ביכר לשקוע במחשבות אנושיות של פחד, המשיך לתת מקום לפקפוקים סמויים בנוגע למשימתו של ישוע ונכנע לנטייתו המצערת לשמור טינה ולבקש נקמה.

וכעת ביקש ישוע לקחת את שליחיו עמו להר החרמון, שם החליט שיתחיל השלב הרביעי של משימתו הארצית 'כבן האל'. כמה מהם נכחו בטבילה בירדן והיו עדים לתחילת הקריירה שלו 'כבן האדם', והוא ביקש שכמה מהם גם יחזו בסמכותו להתחיל בתפקיד החדש 'כבן האל'. וכך, בבוקר יום ששי, ה-12 באוגוסט, אמר ישוע לשניים עשר: "הכינו צידה והכינו את עצמכם לצאת להר ההוא, לשם קוראות לי הרוחות ללכת ולקבל על עצמי את שארית משימתי על-פני האדמה. אקח עמי את אחי כדי שאף הם יתחזקו לקראת הזמנים הקשים שצפויים לי בהתנסות זו."

הספר של אורנטיה

מסמך 158

הר ההשתנות

ישוע ועמיתיו הגיעו למרגלות הר החרמון לקראת שקיעה של יום ששי, ה-12 באוגוסט, שנת 29 לספירה, ממש בסמוך למקום בו המתין בעבר הנער תיג'לת כאשר 'המאסטר' העפיל לבדו להר על-מנת ליישב אחת ולתמיד את עתידה הרוחני של אורנטיה ולסיים טכנית המרידה של לוציפר. וכאן שהו יומיים והתכוננו רוחנית למאורעות שהתרחשו אך מעט אחר כך.

בקווים כלליים, ישוע ידע מבעוד מועד מה עתיד להתרחש על ההר, והוא השתוקק שכל שליחיו יוכלו לחלוק עמו את החוויה. השהות למרגלות ההר נועדה על-מנת להכשיר אותם להתגלות זו שלו עצמו. אך הם לא יכלו להגיע לרמות הרוחניות אשר נדרשו כדי להיחשף למלוא חווית הביקור של ההוויות השמימיות אשר עוד מעט קט יופיעו על-פני האדמה. ומכיוון שלא יכול היה לקחת עמו את כול עמיתיו, הוא החליט לקחת עמו את אותם השלושה שנהגו להצטרף אליו למפגשים מיוחדים מעין אלה. וכך, רק פטרוס, יעקב ויוחנן חלקו עם 'המאסטר' חלק מהתנסותו הייחודית הזו.

1. ההשתנות

מוקדם בבוקר יום שני, ה-15 באוגוסט, החלו ישוע ושלושת השליחים להעפיל על הר החרמון, ששה ימים לאחר הודאתו הזכורה לטוב של פטרוס בשעת הצהריים, תחת עצי התות.

ישוע נקרא להעפיל לבדו על ההר על-מנת לטפל בכמה עניינים חשובים שנגעו להתקדמותה של משימת המתת שלו בגוף, כפי שזו התייחסה ליקום שהוא עצמו ברא. היה זה משמעותי שהתזמון של מאורע יוצא דופן גרם לו להתרחש כאשר ישוע והשליחים היו בארצות הגויים, ושהוא אכן התרחש על הר של גויים.

מעט לפני צהרי היום הגיעו ליעדם, בערך במחצית הדרך לפסגה, ובעודם סועדים את ארוחת הצהריים, סיפר ישוע לשלושת השליחים חלק מן ההתנסות שלו בגבעות שממזרח לירדן מעט לאחר הטבילה כמו גם מעט יותר אודות התנסותו על הר החרמון בפעם האחרונה בה ביקר במקום מבודד זה.

בילדותו נהג ישוע להעפיל על הגבעה הסמוכה לביתו ולחלום על הקרבות שלחמו צבאות האימפריות בעמק יזרעאל; כעת העפיל להר החרמון על-מנת לקבל את ההכשרה שתכין אותו לירידה למישור הירדן ולסיים שם את מלאכתו בסצנות האחרונות של דרמת משימת המתת שלו באורנטיה. 'המאסטר' יכול היה לוותר על המאבק באותו היום ולחזור לשלוט על מרחבי היקום, אך לא זאת בלבד שבחר לעמוד בדרישות הסדר שלו, סדר הבנים האלוהיים, אלא גם בחר לעמוד באופן מלא בחלק האחרון של רצון 'אביו' מפרדיס. ביום זה של חודש אוגוסט, ראו אותו שלושת שליחיו מסרב לקבל לידי את מלוא הסמכות ביקום. הם התבוננו בתדהמה בשליחים השמימיים שעזבו והותירו אותו לבדו לסיים את חייו הארציים 'כבן האדם' 'וכבן האל'.

אמונתם של השליחים הגיעה לשיאה בהאכלתם של החמשת אלפים, ואז ירדה במהירות כמעט עד לאפס. כעת, משהצהיר 'המאסטר' על אלוהיותו, התרוממה אמונתם הרפויה של השניים עשר במשך מספר השבועות הבאים והגיעה לשיא השיאים, אשר לאחריו המשיכה לרדת בהתמדה. הפעם השלישית בה שבה אמונתם לחיים התרחשה רק לאחר תחייתו של 'המאסטר' מן המתים.

בערך בשעה שלוש אחר הצהריים של יום יפה זה עזב ישוע את שלושת השליחים ואמר: "אלך לי להתבודד לזמן מה ולהתייחד עם 'האב' ועם שליחיו; אבקשכם להישאר כאן, ובזמן שתמתינו לשובי, התפללו שייעשה רצון 'האב' בקשר להמשך משימת המתת של 'בן האדם'." לאחר הדברים הללו, נפרד מהם ישוע לפגישה ארוכה עם גבריאל ועם 'האב מלכי-צדק', ממנה שב לא עד השעה שש. כאשר ראה ישוע את החרדה שאחזה בהם בשל היעדרותו הממושכת, אמר: "למה אתם פוחדים? היטב תדעו שעלי לעסוק בעסקי 'אביו'; למה אתם מטיפים ספק כשאיני עמכם? כעת אכריז כי 'בן האדם' בחר להמשיך את חייו כאחד מכם, בקרבכם. התעודו; לא אעזוב אתכם עד תום מלאכתי."

בזמן שסעדו את ארוחת הערב, שאל פטרוס את 'המאסטר', "עד מתי נישאר על ההר, הרחק מאחינו?" ענה לו ישוע: "עד שתחזו בהדר 'בן האדם' ותדעו שכל מה שהכרזתי עליו אמת ויציב הוא." הם ישבו סביב לאור המדורה והמשיכו ושווחחו על אודות מרידתו של לוציפר עד רדת החשיכה, עת

כבדו עפפיהם של השליחים, שהרי יצאו למסעם מוקדם מאוד באותו הבוקר.

חצי שעה לאחר ששלושתם ישנו שנת ישרים, הם התעוררו לפתע בשל קול קרקוש סמוך, וכשהתבוננו סביבם, נדהמו לראות את ישוע משוח באינטימיות עם שתי הוויות שמימיות, לבושות באור העולם השמימיות. פניו וגופו של ישוע האירו באור שמימי. השלושה הללו שוחחו בשפה מוזרה, אך מחלק מן הדברים שנאמרו שיער פטרוס בשוגג כי ההוויות שליד ישוע היו משה ואליהו; לאמתו של דבר היו אלה גבריאל 'והאב מלכי-צדק'. לבקשת ישוע, ארגנו הבקרים הפיזיים את הדברים כך שהשליחים יוכלו לחזות במראה זה.

שלושת השליחים נבהלו כל כך וחזרו לעשתונותיהם לאט, ואילו פטרוס, הראשון להתאושש, אמר בעת שהתבונן במחשה המרהיב מתפוגג אל מול עיניו ובישוע העומד שם לבדו: "ישוע, 'מאסטר', שמחים אנו למראה תהילה זו. לא נרצה לשוב לעולם הרגיל. אם תיאות, הבה נישאר כאן, נקים שלושה אוהלים, אחד לך, אחד למשה ואחר לאליהו." פטרוס אמר את הדברים הללו מתוך בלבול ופשוט משום שלא עלה על דעתו דבר מה אחר להגיד.

בעוד פטרוס מדבר, התקרב אליהם ענן מוכסף ועטף את ארבעתם. השליחים התייראו עד מאוד, ובזמן שנפלו על פניהם בסגידה, שמעו בת קול, אותה אחת אשר דיברה כשישוע הוטבל, שאמרה: "זה בני ידידי; אליו תשמעו." כאשר נמוג הענן ושוב היה ישוע לבדו עם השלושה, הוא הושיט ידו אליהם מטה, נגע בם ואמר: "קומו, אל תפחדו; עוד תראו דברים גדולים מאלה." אך השליחים אכן התייראו; מעט לפני חצות הליל, כשהתכוננו לרדת מן ההר, השלושה נותרו בדממה, שקועים במחשבות.

2. בירידה מן ההר

מילה לא נאמרה עד שסיימו את מחצית הדרך מטה. אז החל ישוע את השיחה באומרו: "וודאו שלא תספרו לאיש אודות מה שראיתם ושמעתם על ההר, גם לא לאחיהם, עד שיקום 'בן האדם' לתחייה מן המתים." שלושת השליחים הוכו בתדהמה למשמע דבריו של ישוע, "עד אשר יקום 'בן האדם' לתחייה מן המתים." רק לאחרונה אישרו שהוא הגואל, 'בן האל', ורק עתה ראו אותו משתנה לתפארה ממש אל מול עיניהם, וכעת הוא מתחיל לדבר על "תחייה מן המתים"!

פטרוס נחרד מן המחשבה על מותו של 'המאסטר' – הייתה זו מחשבה מטרידה מדי – ובשל הפחד שיעקב או יוחנן ישאלו משהו בהמשך לדברי ישוע, ולכן ביקש להסיח את הדעת בשיחה על משהו אחר, אך לא ידע על מה ולכן ביטא את המחשבה הראשונה שעלתה בדעתו ואמר: "'מאסטר', מדוע אומרים הסופרים שאלהו חייב להופיע לפני בוא המשיח?" ישוע ידע היטב שפטרוס ביקש להימנע מלהתייחס למותו ולתחייתו מן המתים וענה: "אכן, אליהו מגיע לפני כן ומכשיר את הקרקע להופעתו של 'בן האדם', אשר ידרש לסבול סבל רב עד שלבסוף ידחו אותו. אך אומר אני לכם שאלהו כבר בא, ואף אותו לא קיבלו ועוללו לו מה שעוללו." ואז הבינו שלושת השליחים שהוא התייחס ליוחנן המטביל כאל אליהו. ישוע ידע שאם יתעקשו להתייחס אליו כאל המשיח, כי אז על יוחנן למלא את תפקיד אליהו בנבואה.

ישוע גזר עליהם שתיקה ביחס למה שראו וטעמו, טעימת-קדם של התהילה שלאחר תחייתו מן המתים, משום שלא רצה לטפח תקוות שווא ביחס לכך שכעת, משהתקבל כמשיח, הוא ימלא במידה כזו או אחרת את ציפיותיהם השגויות ביחס לגואל שמחולל נסים ונפלאות. ואף כי פטרוס, יעקב ויוחנן חשבו רבות על כל אלה, הם לא סיפרו דבר לאיש עד לאחר תחייתו של 'המאסטר' מן המתים.

אמר להם ישוע עת המשיכו לרדת מן ההר: "לא הסכמתם לקבל אותי 'כבן האדם'; ובשל כך הסכמתי שתקבלו אותי באופן עליו התעקשתם, אך אל נא תשגו, כי רצונו של 'האב' הוא אשר יעלה על הכול. אם תבחרו להמשיך כך וללכת אחר נטיית לבכם, ראוי שתתכוננו לסבול אכזבות רבות ולעמוד במבחנים רבים, אך ההכשרה שהענקתי לכם תספיק בכדי לסייע לכם לצלוח את כל העצב שתביא עליכם בחירתכם."

לא משום שהיו מוכשרים בכל מובן שהוא יותר מן השליחים האחרים לחזות במה שקרה, או מפני שהיו מוכנים רוחנית יותר ליהנות מזכות יתר נדירה זו העלה ישוע עמו להר ההשתנות את פטרוס, יעקב ויוחנן. ממש לא. הוא ידע היטב שאיש מבין השניים עשר לא היה מוכן רוחנית לחוויה זו; ומשום כך נטל עמו רק את שלושת השליחים אשר מונו ללוות אותו כל אימת שביקש ליהנות מזמן התייחדות בבדידות.

3. משמעותה של ההשתנות

מה שחזו עיניהם של פטרוס, יוחנן ויעקב על הר ההשתנות היה הצצה חטופה למפגן שמימי שאירע באותו יום רב מאורעות על הר החרמון. ההשתנות ציינה את:

1. העובדה 'שהבן-אם הנצחי של פרדיס' קיבל במלואה את משימת המתת של מיכאל באורנטיה בגוף. ככל שזה נגע לדרישותיו של 'הבן הנצחי', ישוע קיבל אז אישור על כך שאלה קוימו. גבריאל היה זה שהביא לישוע אישור זה.

2. עדות על שביעות רצונה של 'הרוח האינסופית' בדבר שלמותה של משימת המתת באורנטיה בדמות בשר ודם. נציגה ביקום של 'הרוח האינסופית', שותפתו הקרובה של מיכאל בסאלווינגטון ושותפתו הצמודה לעבודה דיברה זו הפעם מפי 'האב מלכי-צדק'.

ישוע קיבל בברכה עדות זו בנוגע להצלחתו של משימתו הארצית כפי שזו נמסה מפי שליחיהם של 'הבן הנצחי' ו'הרוח האינסופית', אך הוא שם לב 'שאביו' לא ציין שמשימת המתת באורנטיה הושלמה; נוכחותו הבלתי-נראית של 'האב' העידה, מפי מכוונן המחשבה שהפך-לאישי של ישוע אשר אמר, "זה בני ידידי; לו תשמעון." ועדות זו נמסרה במילים כך ששלושת השליחים יוכלו לשמוע.

לאחר ביקור שמימי זה, ביקש ישוע למצוא מהו רצון 'אביו' והחליט להמשיך ולדבוק במשימת המתת שלו כבן אנוש עד סופה הטבעי. זו הייתה חשיבותה של ההשתנות עבודה ישוע. עבור שלושת השליחים, סימן אירוע זה את כניסתו של 'המאסטר' לשלב הסופי של הקריירה שלו על-פני האדמה 'כבן האל' 'וכבן האדם'.

לאחר הביקור הרשמי של גבריאל ושל 'האב מלכי-צדק', שוחח עם אלה, שהיו בניו-שלוחיו, ישוע באופן לא רשמי בקשר לענייני היקום.

4. הנער האפילפטי

ישוע ובני לווייתו התקרבו למחנה השליחים בבוקר יום שלישי זה, מעט לפני מועד ארוחת הבוקר. וכשהתקרבו הבחינו בקהל גדול שסבב את השליחים, ומיד לאחר מכן שמעו את קולות הוויכוח והעימות שעלו מקבוצה זו, שמנתה כחמישים איש וכללה את תשעת השליחים ומספר דומה של סופרים מירושלים ותלמידים מאמינים אשר עקבו אחר ישוע ועמיתיו מאז יצאו ממגדן.

ואף כי הקהל התווכח על מספר רב של נושאים, העימות העיקרי נסב סביב אזרח טברייני אשר הגיע יום קודם לכן וחיפש את ישוע. לגבר זה, יעקב הצפתי שמו, היה ילד יחיד כבן ארבע עשרה אשר לקה במקרה חמור של אפילפסיה. בנוסף למחלה העצבית, דבק בנער אחד מן האמצעיונים הנודדים, המרושעים והמתמרדים אשר היו נוכחים אז על-פני האדמה ולא נמצאו תחת שליטה, ומשום כך הנער היה גם אליפטי וגם אחוז-דיבוק בידי שד.

האב המודאג, אשר שימש כפקיד זוטור בממשלו של הורדוס אנטיפס, הסתובב באזור הגבול המערבי של מחוז שלטונו של פיליפוס וחיפש את ישוע על-מנת לבקשו לרפא את בנו החולה. הוא לא הצליח למצוא את קבוצת השליחים אלא בצהרי אותו היום, כאשר ישוע שהה עדיין עם שלושת השליחים על ההר.

תשעת השליחים הופתעו מאוד וחששו מאוד כאשר פתאום ניגש אליהם אדם זה, אליו נלוו כמעט ארבעים נוספים שאף הם חיפשו אחר ישוע. בזמן שהגיעה אליהם הקבוצה עסקו תשעת השליחים, או מרביתם, בתחביב אליו התפתו משכבר – הם דנו בסוגיה מי מהם יהיה הבכיר במלכות הקרבה; הם דנו בתפקידים השונים אשר יוקצו לשליחים השונים. הם פשוט לא הצליחו להשתחרר מרעיון השליחות החומרית של המשיח, שהתחבב עליהם משכבר. וכעת, משישוע עצמו קיבל את הודאתם ואישר שהוא אכן הגואל – או לפחות הודה בעובדת היותו אלוהי – היה זה אך טבעי שבזמן שנפרדו מן 'המאסטר' הם ישובו להתפתות ולדון בתקוות ובשאיפות שהחשיבו בלבם. וזה בדיוק הדיון בו עסקו כאשר ניגשו אליהם יעקב הצפתי והאנשים שנלוו אליו וחיפשו את ישוע.

אנדראס ניגש לברך את האב ואת בנו לשלום ואמר, "את מי אתם מחפשים?" אמר לו יעקב: "אישי הטוב, אני מחפש את 'המאסטר' שלך. אני מבקש מזור לבני החולה. אבקש את ישוע לגרש את השד שדבק בילדי." ואז המשיך האב ותיאר באזני השליחים את מחלתו של בנו ואת העובדה שפעמים רבות כמעט ואיבד את חייו בשל ההתקפים החולניים.

בזמן שהשליחים הקשיבו, התקרבו שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות לאב ואמרו: "אנחנו יכולים לרפאו; אין צורך שתמתין עד לשובו של 'המאסטר'. אנו שגריריה של המלכות; ולא עוד נשמור על כך בסוד. ישוע הוא הגואל, ומפתחות המלכות נמסרו לידינו." באותה העת היו אנדראס ותומאס בהתייעצות בצד. נתנאל והשאר התבוננו בהם בתדהמה; הם השתאו למראה התעוזה ואף היומרה של שמעון ויהודה. אמר אז האב: "אם ניתנה לכם היכולת לעשות כן, אתפלל שתאמרו את המילים שישחררו את בני משעבוד זה." צעד אז שמעון קדימה, שם את ידו על ראשו של הנער, התבונן ישירות לתוך עיניו וציווה: "צאי ממנו, רוח טמאה; בשם ישוע, צייתי לך." אך הנער רק נתקף התקף אלים יותר, ואילו הסופרים לעגו לשליחים. גם התלמידים המאוכזבים נאלצו לספוג את לעגם של המבקרים המרושעים.

אנדראס התאכזב מאוד מכישלון הניסיון השגוי. הוא קרא לשליחים הצידה להתייעצות ולתפילה. לאחר פרק זמן של מדיטציה, ומשום שחשו את האכזבה המרה של התבוסה וההשפלה שחוו, ביקש אנדראס לנסות שנית לגרש את השד ונחל אך אכזבה. אנדראס הודה בכנות בכישלונו וביקש מן האב להישאר איתם לילה נוסף או עד שובו של ישוע ואמר: "יכול להיות שהסוג הזה מציית רק לפקודתו האישית של 'המאסטר'."

וכך, בעת שישוע ירד מן ההר ולצדו פטרוס, יעקב ויוחנן החיוניים והמאוששים, היו תשעת אחיהם אחוזים בבלבול ובהשפלה שמנעו מהם שינה. הם היו קבוצה מיואשת ומדוכאת. אך יעקב הצפתי לא אבה לוותר. אף שלא ידעו מתי ישוב ישוע, הוא החליט להישאר עד לשובו של 'המאסטר'.

5. ישוע מרפא את הנער

עת התקרב ישוע, חשו תשעת השליחים הקלה גדולה והתעודדו מאוד למראה השמחה וההתלהבות יוצאי הדופן שראו על פניהם של פטרוס, יעקב ויוחנן. הם רצו לקבל את פניו של ישוע ושלושת אחיהם. בעת שברכו זה את זה לשלום, התקרב ההמון וישוע שאל, "על מה התווכחתם בעת

שהתקרבנו?" אך בטרם יכלו השליחים המיואשים והמושפלים להשיב לשאלתו של 'המאסטר', צעד האב המודאג קדימה, כרע ברכ אל מול ישוע ואמר: "מאסטר, יש לי ילד יחיד, ושד אחז בו. לא רק שהוא צועק באימה, קצף יוצא מפיו והוא לעתים נופל כמת בזמן ההתקף אלא גם שהרוח הרעה שדבקה בו גורמת לו לעוויתות ולפעמים אף משליכה אותו למים או לאש. ילדי נמק לאיטו, חורק שיניים וסובל. חייו גרועים ממוות; אמו ואני מתעצבים ורוחנו שבורה. אמש, לקראת צהרי היום, ביקשתי אותך ומצאתי את שליחך, ובזמן שהמתנו ניסו שליחך לגרש את השד ולא צלחו. וכעת, 'מאסטר', האם תיאות אתה לעשות כן, לרפא את בני?"

כסיים ישוע לשמוע את הסיפור, נגע באב הכורע וביקש ממנו לקום, תוך שהוא מתבונן בקפידה בשליחים שעמדו בסמוך. אמר אז ישוע לכל אלה שסביבו: "הי דור חסר אמונה ופתי לתל, עד-מתי אֶשָּׂא אֶתְכֶם? עד מתי אֶהְיֶה עִמָּכֶם? מתי תלמדו שעבודות האמונה לא נולדות מתוך הספק?" אז הצביע ישוע על האב הנבוך ואמר, "הבא את בנך לכאן." כאשר הביא יעקב את בנו לפני ישוע, שאל הוא, "כמה זמן הילד חולה כך?" ענה לו האב, "מאז שהוא ילד קטן." ובזמן שדיברו, נתקף הנער התקף אלים ממש לנגד עיניהם, חרק שיניו וקצף יצא מפיו. לאחר סדרת עוויתות אלימות נשכב ונדמה כמת. שוב כרע האב ברכ לרגלי ישוע והאיץ 'במאסטר': "אם אתה יכול לרפא, אנא חמול עלינו וגאל אותנו ממחלה זו." למשמע מילים אלה, התבונן ישוע בפניו המודאגות של האב ואמר: "אל תטיל ספק בכוח אהבתו של 'אבי', אלא רק בכנותה ובשיעורה של אמונתך. הכול אפשרי עבור המאמין." ואז אמר יעקב הצפתי את אותן המילים שתזכרנה עוד זמן רב, מילים של אמונה מהולה בספק, ואמר, "אדוני, אני מאמין. אני מתפלל שתעזור לי בחוסר אמונתי."

למשמע מילים אלה, צעד ישוע קדימה, אחז בידו של הנער ואמר: "אני עושה כן בהתאם לרצונו של 'אבי' ומתוך כבוד לאמונה חיה. קום בני! צאי ממנו רוח מרדנית, ואל תשובי לשכון בו." נתן ישוע את יד הנער ביד אביו, ואמר: "לכו לדרככם. 'האב' העניק לכם את שביקשה נשמתכם." וכל הנוכחים, אפילו אויביו של ישוע, נדהמו למראה עיניהם.

עבור שלושת השליחים אשר ממש זה עתה נהנו מאושר רוחני, התנסו וחזו במראות ההשתנות, החזרה המהירה לזירת הכישלון והאכזבה של חבריהם השליחים הייתה בבחינת התפכחות מאשליה. אך כך היה לגבי שניים עשר שגריריה של המלכות. חווית חייהם התנדדה תמיד בין ההתרוממות להשפלה.

וזה היה אכן ריפוי כפול, של מחלה פיזית ושל מחלה רוחנית. ומאותה שעה ואילך, הנער נותר בריא. כאשר עזבו יעקב ובנו הבריא, אמר ישוע: "אנו יוצאים כעת לקיסריה-פיליפי; התכוננו מיד." והם צעדו דרומה בדממה, וההמון בעקבותיהם.

6. בגינה של סלזו

הם נותרו ללון אצל סלזו. אותו הערב, לאחר שאכלו ונחו, ישבו השניים עשר בגינה, התקבצו סביב לישוע ותומאס אמר: "'מאסטר', אנחנו, אלה שנותרו מאחור, עדיין לא יודעים מה אירע על ההר, אותו דבר ששימח מאד את אחינו שהיו עמך. לאור העובדה שלא ניתן לספר כעת מה אירע על ההר, אנו משתוקקים שתדבר אתנו על הכישלון שנחלנו ותנחה אותנו ביחס לעניינים הללו."

ענה ישוע לתומאס ואמר: "כל מה שאחיהם שמעו על ההר יתגלה לכם בבוא העת. וכעת, אראה לכם מדוע נכשלתם במה שניסיתם בחוסר חוכמה לעשות. בעוד 'המאסטר' שלכם ועמיתיו, אחיכם, העפילו אמש על ההר בכדי לבקש להרחיב את ידיעתם את רצון 'האב' ולבקש להתעשר בתוספת חכמה על-מנת להוציא ביעילות אל הפועל את אותו רצון אלוהי, אתם, שנותרתם כאן לעמוד על המשמר וקיבלתם הנחייה להתחבר לתודעה הרוחנית ולהתפלל עמנו על-מנת שנקבל התגלות מלאה יותר של רצון 'האב', במקום זאת לא עמדתם בפיתוי ושבחתם להתעסק בנטיות העבר המרושעות שלכם, המשתכם לבקש לעצמכם את המקומות המועדפים עליכם במלכות השמים – המלכות החומרית, ברת החלוף שאתם מתעקשים להמשיך ולהגות בה. ואתם ממשיכים להיצמד למושגים השגויים הללו על-אף שאני שב ומכריז כי מלכותי היא לא מן העולם הזה.

"מיד לאחר שזיהיתם מתוך אמונה את זהותו של 'בן האדם', שב והציץ הרצון האנוכי שלכם לזכות בעדיפות בעולם, ושבחתם לדון בינכם לבין עצמכם בסוגיה מי יהיה הגדול במלכות השמים, מלכות שבאופן שאתם תופשים אותה לא קיימת ולעולם לא תתקיים. האם לא אמרתי לכם שהגדול במלכות 'אבי' חייב להפוך להיות לקטן בעיני עצמו, ובכך להפוך למשרתם של אחיו? גדולה רוחנית מתבססת על אהבה-של-הבנה, אהבה דמוית-אלוהי, ולא בתענוגות שנובעים מהפעלת כוח חומרי לרוממות-עצמית. התכלית שלכם לא הייתה טהורה בעת שניסיתם את מה שניסיתם ונכשלתם בו כישלון חרוץ. המניע שלכם לא היה אלוהי. האידאל שלכם לא היה רוחני. השאיפה שלכם לא הייתה זולתנית. הפעולה שלכם לא התבססה על אהבה, ותכלית היעד שלכם לא היה מימוש רצונו של 'האב' שבשמים.

"כמה זה ייקח לכם ללמוד שאינכם יכולים לקצר את הזמן הנדרש לתופעות הטבע אלא כאשר זהו רצונו של 'האב'? אף לא תוכלו לפעול רוחנית ללא עוצמה רוחנית. ואפילו כאשר בפוטנציאל זה ניתן, ולא תוכלו לפעול לא כך ולא כך ללא קיומו של המרכיב החיוני האנושי השלישי, עובדת קיומה של אמונה חיה אישית. האם תמיד תבקשו את המופעים החומריים כגורמי משיכה למציאויות הרוח של המלכות? האם לא תוכלו לתפוש את משמעות הרוח של משימתי ללא מפגנים חיצוניים יוצאי-דופן? מתי אוכל לסמוך עליכם שתדבקו למציאויות הרוח הגבוהות של המלכות ללא הופעתם של מפגנים חומריים חיצוניים?"

וכאשר סיים ישוע את דבריו אלה לשניים עשר, הוסיף ואמר: "וכעת לכו ונחו. מחר נשוב למגדן ונערוך התייעצויות בנוגע למשימתנו לערי וכפרי הדקפוליס. ובהקשר למסקנות ממאורעות היום, אכריז באוזני כל אחד ואחד מכם את מה שאמרתי לאחיכם על ההר, ותישמרנה המילים הללו עמוק

בלבכם: 'בן האדם' מתחיל כעת את החלק האחרון במשימת המתת. אנחנו עתידים להתחיל במלאכה שתוביל אל המבחן הסופי והגדול, מבחן לאמונתכם ומסירותכם מכך שאמסר לידי אלה המבקשים את מותי. וזכרו את שאומר לכם כעת: 'בן האדם' יומת, ויקום שוב לתחייה."

הם פרשו בצער לשנת הלילה. הם היו מבולבלים; הם לא הצליחו להבין את שאמר. ואף אם פחדו לשאול אותו ביחס למה שאמר, הם זכרו את כל שאמר לאחר תחייתו מן המתים.

7. מחאתו של פטרוס

מוקדם בבוקר יום רביעי, יצאו ישוע והשניים עשר מקיסריה-פיליפי אל עבר פארק מגדן הסמוך לבית צידה-יוליאס. אותו לילה, השליחים בקושי עצמו עין וכולם היו מוכנים ליציאה מוקדמת. אפילו התאומים העצורים לבית חלפי נדהמו לשמע דיבורים על מותו של ישוע. הם נעו דרומה ומעט לאחר נחל מרומ פגשו את דרך דמשק. ישוע ביקש להימנע מן הסופרים והאחרים שעקבו אחריהם, והוא הנחה אותם ללכת לכפר נחום בדרך דמשק, אשר חצתה את הגליל. הוא עשה כן כיוון שידע שהעוקבים אחריהם ימשיכו דרומה בדרך הירדן המזרחית משום שיחשבו שישוע והשליחים יפחדו לחצות את השטח שבשליטת הורדוס אנטיפס. ישוע ביקש לחמוק ממבקריו ומן ההומונים שעקבו אחריהם ולבלות את היום הזה לבד עם שליחיו.

הם המשיכו לנוע דרך הגליל עד זמן רב לאחר מועד ארוחת הצהריים, אז עצרו בצל להתרענן. לאחר שאכלו, דיבר אנדראס אל ישוע ואמר: "מאסטר, אחי אינם מבינים את מלוא משמעותם העמוקה של דבריך. התחלנו להאמין באופן מלא שאתה הוא 'בן האל' וכעת אנו שומעים דברים מוזרים על כך שתעזוב אותנו, על כך שתמות. איננו מבינים את מה שלימדת. האם אתה מדבר אליהם במשלים? אנו מתחננים שתדבר אלינו ישירות ובגלוי."

ישוע ענה לאנדראס ואמר: "אחי, בדיוק משום שהודאתם בכך שאני 'בן האל', אני חייב להתחיל ולגלות לכם את האמת אודות סיומה של משימתו הארצית של 'בן האדם'. אתם מתעקשים להאמין שאני המשיח, ולא מרפים מן הרעיון שעל המשיח לשבת על כס המלך בירושלים; ומשום כך אני ממשיך לומר לכם 'שבן האדם' חייב ללכת עוד מעט לירושלים ולחוות סבל רב. הסופרים, הזקנים והכוהנים הראשיים יידחו אותו ולאחר מכן יומת ויקום לתחייה מן המתים. אינני מדבר אליכם במשלים; אני אומר לכם את האמת כדי שתתכוננו למאורעות הללו לכשיתרחשו עלינו לפתע." ובעוד עוד מדבר, רץ אליו שמעון פטרוס לפתע, הניח את ידו על כתפו של 'המאסטר' ואמר: "מאסטר, אני רחוק מלהתווכח אתך, אך אני מכריז שהדברים הללו לעולם לא יקרו לך."

פטרוס דיבר כך מתוך אהבתו לישוע; אך טבעו האנושי של 'המאסטר' זיהה באותן המילים, שכוונתן הייתה טובה, הצעת פיתוי מרומזת לשנות את החלטתו לסיום את משימת המתת הארצית שלו בהתאם לרצונו של 'אביו מפרדיס'. בשל העובדה שזיהה את הסכנה שביכולת של הרמיזות של חבריו האוהבים להסיט אותו מהחלטתו, הוא נפנה אל עבר פטרוס ושאר השליחים ואמר: "סור מעל פני. אתה נהנה מטעם המחלוקת, מחדוות הפיתוי. כשאתה מדבר כך, אינך בצד שלי אלא בצד של אויבינו. כך אתה הופך את אהבתך אלי למכשול שימנע ממני מלעשות את רצון 'האב'. אל תנהג כמנהג האדם. עשה כרצון האל."

לאחר שהתאוששו מן השוק הראשון של נזיפת ישוע, ולפני שהמשיכו במסעם, המשיך ואמר 'המאסטר': "איש כי יחפוץ ללכת אִחֵרִי יִכְחַשׁ בְּנֶפֶשׁוֹ וְנִשָּׂא אֶת צְלוּבוֹ יוֹם יוֹם וְהָלַךְ אִחֵרִי. כִּי הַחֶפֶץ לְהַצִּיל אֶת נֶפֶשׁוֹ תֹאבֵד נֶפֶשׁוֹ מִמֶּנּוּ וְהַמֵּאבֵּד אֶת נֶפֶשׁוֹ לְמַעַנִי וּלְמַעַן הַבְּשׂוּרָה הוּא יִצְלָהּ. כִּי מִה יוֹעִיל הָאָדָם שִׁיקָהּ אֶת כָּל הָעוֹלָם וְאֵבֵד וְהִשְׁחִית אֶת נֶפֶשׁוֹ? אוּ מִה יִתֵּן אִישׁ פָּדְיוֹן נֶפֶשׁוֹ? אֵל תִּתְּבִישׁוּ בִּי וּבְדַבְרִי אֵל מוֹל חֹטֵא הַדּוֹר הַצָּבוּעַ, כֹּשֶׁם שֶׁאֲנִי לֹא אֶתְבַּיֵּשׁ לְהַכִּיר בָּכֶם כֹּאֲשֶׁר אֲבוֹא בְּכָבוֹד אֵל מוֹל הָאֵב וְהַמְּלָאכִים הַקְּדוֹשִׁים. וְכַאֲמַת אֲנִי אֶמַר לָכֶם יֵשׁ מִן הָעוֹמְדִים פֹּה אֲשֶׁר לֹא יִטְעֲמוּ מִנֶּתַע עַד כִּי יָרְאוּ אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים."

וכך תיאר בפשטות ישוע לשניים עשר את הנתיב המכאיב, מלא הניגודים, בו יידרשו ללכת אם ידבקו בו. המילים הללו היו בבחינת שוק גדול עבור הדייגים הגליליים הללו, שהתעקשו להמשיך ולחלום על מלכות ארצית בה מובטחות להם משרות של כבוד! אך פנייתו האמיצה נגעה לנאמנות שבלבם, ואיש מהם לא חשב לנטוש אותו. ישוע לא התכוון לשלוח אותם לבד לתוך העימות; הוא הוביל אותם. הוא רק ביקש מהם לאזור אומץ וללכת אחריהם.

לאט לאט החלו השניים עשר להבין שישוע מספר להם אודות האפשרות שימות. הם הבינו במעומעם את מה אמר לגבי מותו, אך שכחו לגמרי את הצהרתו ביחס לתחייתו מן המתים. בחלוף הימים, נזכרו פטרוס, יעקב ויוחנן בחוויותיהם מהר ההשתנות, והצליחו לגבש הבנה מלאה יותר ביחס לכמה מן העניינים הללו.

במשך כל הקשר של השניים עשר עם 'המאסטר', רק פעמים ספורות חוו השניים עשר את מבטו הכועס של 'המאסטר' ושמעו ממנו מילות תוכחה מהירות כאלה אשר שילח באותה הפעם 'המאסטר' בפטרוס ובשאר. ישוע תמיד הפגין סבלנות ביחס למגרעותיהם האנושיות, אך לא כן כאשר עמד אל מול איום על תכניתו להוציא אל הפועל את רצונו של 'אביו' ביחס לשארית הקריירה שלו על-פני האדמה. השליחים היו המומים, פשוטו כמשמעו; הם נדהמו ונתקפו אימה. הם לא הצליחו למצוא מילים לבטא את צערם. אט אט החלו להבין במה נדרש 'המאסטר' לעמוד, ובכך שיאלצו לעבור זאת עמו, אך מלוא ההבנה ביחס למאורעות שעתידיים לבוא הגיעה הרבה לאחר שקיבלו את הרמזים המקדימים הללו ביחס לטרגדיה העתידית.

בדממה יצאו ישוע והשניים עשר לדרכם אל עבר פארק מגדן, דרך כפר נחום. בחלוף שעות אחר הצהריים, אף כי לא שוחחו עם ישוע, בזמן שאנדראס שוחח עם 'המאסטר', הם שוחחו רבות בינם לבין עצמם.

8. בביתו של פטרוס

עם שקיעה נכנסו לכפר נחום וצעדו בשבילים צדדיים הישר לביתו של שמעון פטרוס, שם סעדו את ארוחת הערב. בעת שדוד זבדיה התכונן להשיט אותם אל מעבר לאגם, הם חיכו בביתו של שמעון, וישוע התבונן בפטרוס ובשליחים ושאל: "היום אחר הצהריים, על מה דיברתם בינכם לבין עצמכם ברצינות שכזו בזמן שהלכתם?" השליחים שתקו משום שרבים מהם המשיכו את הדיון שהחלו בהר החרמון, ביחס לתפקידים שיקבלו במלכות הקרבה; מי יהיה הבכיר וכן הלאה. היטב ידע ישוע את שהעסיק אותם באותו היום, ולכן הצביע על אחד מילדיו הקטנטנים של פטרוס, הושיב אותו במחיצתם ואמר: "אמן, אמן אומר לכם, לא תתקדמו הרבה במלכות השמים אלא אם תשתנו ותהפכו להיות יותר כמו הילד הזה. כל המשפיל עצמו, כל אשר יהפוך כמו הילד הזה, יהיה לגדול מכולם במלכות השמים. הַמְקַבֵּל אֶת הַיֶּלֶד הַזֶּה לְשִׁמִּי אוֹתִי הוּא מְקַבֵּל וְהַמְקַבֵּל אוֹתִי הוּא מְקַבֵּל אֶת אֲשֶׁר יִכְשִׁיל אֶת אֶחָד מֵהַקְטָנִים הָאֵלֶּה. וְכָל אֲשֶׁר תִּיַּצְרוּ בִּידֵיכֶם או תִּרְאוּ בְּעֵינֵיכֶם, אִם אֱלֹהִים מוֹנְעִים מִכֶּם לְהִתְקַדֵּם בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם מוֹטֵב לָכֶם לְהִקְרִיבָם, שֶׁכֵּן טוֹב לְהִיכָנֵס לְמַלְכוּת לֵאלֹהֵי הַדְּבָרִים הָאֵהוּבִים עֲלֵיכֶם בְּחַיִּים מִלְּהַמְשִׁיךְ וּלְדַבּוֹק בָּאלֹהִים וּלְמַצּוֹא אֶת עֲצַמְכֶם מְחוּצָה לָהֶם. וְיִתֵּר מִכֹּל, מוֹטֵב לָכֶם שְׁלֹא לִפְגוֹעַ מֵאַחַד מִן הַקְטָנִים הָלֵלוּ, שֶׁכֵּן מְלֹאכֵיהֶם עוֹנִים לְצַבָּאוֹת הַשָּׁמַיִם."

וכאשר סיים ישוע את דבריו, הם עלו לסירה והפליגו אל מעבר לאגם, למגדן.

הספר של אורנטיה

מסמך 159

המסע בערי הדקפולים

כשהגיעו ישוע והשניים עשר לפארק מגדן, המתינה להם קבוצה בת כמאה אוונגליסטים ותלמידים, לרבות סגל הנשים, אשר הייתה מוכנה ליציאה מידית למסע הלימוד וההטפה בערי הדקפולים.

בבוקר יום חמישי זה, ה-18 באוגוסט, קיבץ 'המאסטר' את תלמידיו והנחה שכל אחד מן השליחים יצרף אליו את אחד מן האוונגליסטים, ושיחד עם שאר האוונגליסטים, תצאנה שתיים עשרה קבוצות לעבודה בערי הדקפולים. הוא הנחה את סגל הנשים ואת שאר התלמידים להישאר עמו. ישוע הקציב למסע הזה ארבעה שבועות, והנחה את חסידיו לשוב למגדן לא יאחר מיום שישי, ה-16 בספטמבר. הוא הבטיח לבקר אותם תכופות במהלך התקופה. במהלך חודש זה פעלו שתיים עשרה הקבוצות בג'רש, גמלא, סוסיתא, צפון, גדרה, אבילה, עדרי, פילדלפיה, חשבון, דיוס, בית שאן וערים רבות נוספות. במהלך המסע הזה לא אירעו נסים כלשהם או מעשי ריפוי או מאורעות יוצאי דופן אחרים כלשהם.

1. הדרשה על הסליחה

בתגובה לשאלת אחד התלמידים, לימד ישוע ערב אחד בסוסיתא את הדרשה על הסליחה. 'המאסטר' אמר:

"אדם טוב, אשר לו מאה כבשים ואבד לו אחד מהם, האם לא ייטוש את התשעים ותשעה ויחפש את האבד? ויהי כמצאאו אותו וישמנו על כתפיו בשמחה ובא אל ביתו ויקרא לאהביו ולשכניו יחד לאמר, 'שמחו אתי כי מצאתי את שני האבד'. אמר אני לכם פן שמחה תהיה בשמים על חוטא אחד אשר שב יותר מעל תשעים ותשעה צדיקים אשר לא יצטרכו לתשובה. אף-על-פי-כן, אין זה רצון 'אבי' שבשמים שאפילו אחד מן הקטנים הללו יאבד, קל וחומר ייכחד. יש ובדת שלכם כי האל יקבל את החוטא שמתחרט; על-פי בשורת המלכות יוצא 'האב' לחפש אותם הרבה לפני שהם חשבו להתחרט.

"האב' שבשמים אוהב את ילדיו, ומשום כך ראוי לכם ללמוד לאהוב זה את זה; 'האב' שבשמים מוחל לכם על חטאיכם; ולכן ראוי לכם לסלוח זה לזה. וכי יחטא לך אחיך לך והוכחת אותו בינה לבין, בטקט ובסבלנות הראה לו כיצד טעה. ואם ישמע אליך קנית לך אחיך. ואם לא ישמע וימשיך בשגיתו, ולקחת עמך עוד אחד או שנים כי על פי שנים או שלשה עדים יקום כל דבר, ויעידו כי בצדק ובחסד נהגת באחייך שפשע לך. ואם לא ישמע אליהם והגדת אל הקהל ואם לא ישמע גם אל הקהל ונהגו בו כמיטב שיפוטם; והוגלה איש שוגה זה מן המלכות. אף כי לא תוכלו לשפוט נשמת רעים, אף כי לא תוכלו למחול על חטאים או להתיימר לנכס לעצמכם את זכויות שליטי צבאות השמים, בה בעת לכן ניתנה הזכות לשמור על סדר על הארץ. אף כי לא תוכלו להתערב בצו אלוה הנוגע לחיי הנצח, לכם ניתנה הסמכות להחליט על מנהגי הארץ בחיים ברי החלוף. וכך, כל אשר תחליטו על הארץ יתקבל בשמים. אף כי לא תוכלו להכריע בגורל הנצח של היחיד, יותר לכם לקבוע מנהג הקבוצה, כי בכל מקום אשר יאספו שנים או שלשה אשר יסכימו ויבקשו דבר ממני, כך ייעשה אם בקשתם איננה סותרת את רצון 'אבי' שבשמים. וכל זאת אמת ויציב כי בכל מקום בו נקבצו שניים או שלושה מאמינים, שם אני בתוכם."

שמעון פטרוס עמד בראש הקבוצה שפעלה בסוסיתא, וכאשר שמע את דברי ישוע, שאל: "אדני כמה פעמים יחטא לי אחי ומחלתי לו העד שבע פעמים?" ענה ישוע לפטרוס: "לא אמר לך עד שבע פעמים כי עד שבעים ושבע. על פן דומה מלכות השמים למלך בשר ודם שהיה יורד לחשבון עם עבדיו. וכאשר החל לחשב הובא לפניו איש אשר היה חייב לו עשרת אלפים פקרי כסף. ולא היה לו לשלם ויצו אדוניו למכור אותו ואת אשתו ואת בניו ואת כל אשר לו וישלם. ויפול העבד על פניו וישתחו לו לאמור 'אדני האך לי אפך ואשלם לך הכל'. ויהמו מעי אדני העבד שהוא ויפטרנהו וימחל לו את חובו.

"ויצא העבד שהוא מלפניו וימצא אחד מחבריו והוא חייב לו מאה דינרים ויחזק בו ויחנקהו לאמור 'שלם את אשר אתה חייב לי'. ויפול חברו לפני רגליו ויבקש ממנו לאמור 'האך לי אפך ואשלם לך הכל'. והוא מאן ויגלה וינחמהו במשקל עד שישלם לו את חובו. והעבדים חבריו ראו את אשר נעשה ויעצבו מאד ויבאו ויגידו לאדוניהם את כל אשר נעשה. ויקרא אליו אדוניו ויאמר לו 'אתה עבד בליעל את כל החוב הוא מחלתי לך יען אשר בקשת ממני. הלא היה גם עליך לרחם על חברך כאשר ריחמתי אני עליך'. ויקצוף אדוניו ויחנהו ביד הנוגשים עד כי ישלם את כל חובו. וכך גם 'אבי' מרחם יותר על אלה שמרחמים על רעים. כיצד תוכלו לבקש מן האל מחילה על מגרעותיכם כאשר אתם עצמכם גוערים באחיכם על אותם מגרעות עצמן? אומר לכולכם: חינו קיבלתם את מתת המלכות; חינו תנו לאחיכם שארץ."

כך לימד ישוע אודות הסכנה שבמשפט ששופט אדם את חברו ואת חוסר ההוגנות שבכך. אף כי נדרש לשמור על משמעת, נדרש לנהוג בצדק, ראוי כי חכמת האחוה היא שתחליט בכל אלה. ישוע העניק את הסמכות החוקתית והמשפטית בידי הקבוצה, לא בידי היחיד. ואפילו הסמכות שניתנה לקבוצה לא ראוי שתופעל כסמכות אישית. תמיד קיימת הסכנה שמשפט היחיד יושפע מדעה קדומה או מרגשות. סביר שמשפט הקבוצה יהא מסוכן פחות ופחות נתון לחוסר ההוגנות של נטיית היחיד. ישוע תמיד ביקש להקטין ככל האפשר את שיעור חוסר ההוגנות, הנקמה והנקמות.

[השימוש במונח שבעים ושבעה לתיאור חסד ורחמים לקוח מן התורה ומתייחס לעליצות של למך בשל כלי הנשק של בנו, תובל-קין, אשר השווה את כלי הנשק העדיפים שלו לאלה של אויביו והצהיר: "אם קין, ללא כל כלי נשק בידו, נקם שבע פעמים, אני אנקום שבעים ושבעה."]

2. המטיף המוזר

ישוע ביקר את יוחנן ואת אלה שעבדו עמו בגמלא. באותו ערב, לאחר מפגש של שאלות ותשובות, אמר יוחנן לישוע: "מאסטר, אתמול הלכתי לאשתרות לפגוש באדם שלימד בשמך ואפילו טען שהוא מגרש שדים. הבחור הזה מעולם לא היה אתנו וגם לא עקב אחרינו; משום כך אסרתי עליו לעשות דברים שכאלה." אמר אז ישוע: "אל תאסור עליו. אינך מבין שבקרוב יטיפו לבשורת מלכות זו בכל רחבי העולם? כיצד תוכל לצפות שכל אלה שמאמינים לבשורה יהיו כפופים להנחייתך? שמח בכך שהתורה שלנו כבר החלה להתבטא אל מעבר לגבולות השפעתנו האישית. אינך רואה, יוחנן, שבסופו של דבר, אלה שמתיימרים לעשות דברים גדולים בשמי חייבים לתמוך בנו? הם וודאי לא ימהרו לדבר בי סרה. בני, בכל העניינים הללו מוטב לך להניח פי כל אֶשֶׁר אֵינָנו לְצַרֵּינוּ לָנוּ הוא. אנשים רבים, ושאנים לגמרי ראויים, יעשו בדורות הבאים דברים רבים בשמי, אך אני לא אאסור זאת עליהם. אני אומר לך שאפילו כאשר נשמה צמאה מקבלת כוס מים, שליחיו של 'האב' רושמים מעשה אוהב שכזה."

ההוראה הזו בלבדה את יוחנן עד מאוד. האם לא שמע את 'המאסטר' אומר, "כֹּל אֶשֶׁר אֵינָנו אֵתִי הוּא לְנִגְדִי?" אך הוא לא הבין שבמקרה זה התכוון ישוע ליחס האישי של האדם לתורה הרוחנית אודות המלכות, ואילו במקרה השני ההתייחסות הייתה למערכת היחסים החיצונית והרחבה של המאמינים עם הסוגיות המנהליות של השליטה והסמכות של קבוצת מאמינים אחת בעבודתן של קבוצות אחרות, אשר תהיינה לבסוף חלק מן האחוה עולמית.

אך לעיתים קרובות סיפר יוחנן סיפור אודות התנסות זאת בהקשר לפעולתו המאוחרת יותר לטובת המלכות. ועל-אף-זאת, פעמים רבות נעלבו השליחים מאלה שהעזו ללמד בשמו של 'המאסטר'. תמיד נדמה להם כבלתי ראוי שאדם שלא ישב לרגליו של ישוע יעז ללמד בשמו.

האדם עליו אסר יוחנן ללמד ולפעול בשמו של ישוע לא שעה לאיסור השליח. הוא המשיך במאמציו ובנה בכְּנָתָא קהילה מאמינים גדולה לפני שיצא למסופוטמיה. אדם זה, עֶדֶן שמו, החל להאמין בישוע לאחר ששמע את סיפורו של המשוגע שישוע ריפא ליד כורסי, ואשר האמין בלב שלם שהרוחות הרעות שגרש ממנו ישוע נכנסו לכאורה לתוך החזירים והאיצו בהם לקפוץ קפיצת ראש למותם מן הצוק.

3. ההנחיה למורים ולמאמינים

ישוע שהה בעֶדְרִי, המקום בו פעלו תומאס ועמיתיו, יום אחד ולילה אחד, ובמהלך דיון הערב, ביטא את העקרונות המנחים שראוי לכל מי שמטיף לאמת לאמץ, ואשר ראוי שיניעו את כל אלה אשר מלמדים את בשורת המלכות. להלן סיכום הדברים שלימד ישוע במונחים של היום:

כבדו תמיד את אישיות האדם. לעולם אין לקדם בכוח מטרה ראויה; רק עוצמה רוחנית תניב ניצחונות רוחניים. איסור זה, על הפעלת השפעה חומרית, תקף הן לגבי הפעלת כוח נפשי והן לגבי כוח פיזי. אין להשתמש בטיעונים מוחצים ובעליונות מנטלית על-מנת לאלץ גברים ונשים להיכנס בשערי המלכות. אין להכריע את דעתו של אדם תוך הפעלת טיעון לוגי כבד או רהיטות גרידא. ואף כי לא ניתן לבטל לגמרי את תפקידן של הרגשות כגורם בהחלטות האנושיות, אין לפנות ישירות לרגשות של התלמידים המיועדים לקדם את המלכות. פנו ישירות לרוח האלוהית אשר שוכנת בדעת האדם. אל תפנו לפחד, לרחמים או לרגש. היו הגונים בפניותיכם לאדם; הפעילו שליטה עצמית ואת האיפוק הראוי; כבדו כראוי את אישיות תלמידים. זיכרו את שאמרת: "הִנְנִי עֹמֵד בְּפֶתַח דִּלְפָּק וְהִנֵּה פִי יִשְׁמַע אִישׁ לְקוֹלִי וּפֶתַח הַפֶּתַח אָבּוֹא אֵלָיו."

כשתכניסו אותו בשערי המלכות, על תמעיטו או תחסלו את כבודו העצמי של האחר. ואף כי כבוד עצמי רב מדי עלול לחבל בענווה לשמה להסתיים בגאוה, מרמה ויהירות, אובדן הכבוד העצמי מסתיים לעתים קרובות בשיתוק הרצון. מטרתה של בשורה זו להשיב על כנו את כבודם העצמי של אלה שאיבדו אותו ולרסן אותו באלה שנחנו בו. זו שגיאה רק לגעור בתלמיד בשל הדברים השגויים בחייו; זכרו גם להכיר ברוחב לב במה שראוי לשבח בחייו. אל תשכחו שאני עצמי לא אחסוך בשום מאמץ על-מנת להשיב את הכבוד העצמי לאלה שאבדו אותו ובאמת רוצים בו בחזרה.

הישמרו פן תפגעו בכבודן העצמי של נשמות ביישניות ופחדניות. אל תתפתו לסרקזם על חשבון אחי התמימים. אל תהיו ציניים כלפי ילדי אחוזי הפחד. הבטלנות מחסלת את הכבוד העצמי; ולכן, עודדו את אחיכם להמשיך ולעסוק המשימות שבחרו ועשו כל מאמץ להבטיח עבודה לכל אלה שמוצאים עצמם חסרי תעסוקה.

לעולם אל תימצאו אשמים בשימוש בטקטיקות בלתי ראויות להפחדתם של גברים ונשים לתוך המלכות. אב אוהב לא יפחיד את ילדיו כדי שיצייתו להנחיות הצודקות שנתן.

יום אחד, יבינו ילדי המלכות שרגשות חזקים אינם שקולים להנחייתה של רוח אלוה. אם אדם מרגיש צורך עז לעשות משהו או ללכת למקום מסוים, אין פירושו שדחפים אלה מקורם בהנחייתה של הרוח השוכנת.

הזהירו מראש את כלל המאמינים ביחס למיצר הקושי שנדרשים לחצות כל מי שעוברים מן החיים שבחומר לחיים שברוח. כל המצוי לגמרי באחד משני המחוזות חווה רק קושי או בלבול מועט, אך בעת המעבר בין שתי רמות החיים, עתידים כולם, מי יותר ומי פחות, לחוות חוסר וודאות. כשתיכנסו בשערי המלכות, לא תוכלו לחמוק מן האחריות ומן החובה שבכך, אך זכרו: עול הבשורה נעים וקל משא האמת.

העולם מלא בנשמות מורעבות שמתות מרעב בנוכחות לחם החיים עצמו; אנשים מתים בחיפוש אחר האל שחי בתוכם. אנשים מבקשים את אוצרות המלכות בלבבות כמהים ורגליים עייפות בעודם בטווח נגיעה באמונה החיה. אמונה מתייחסת לדת כמו המפרשים לאנייה; היא מוסיפה עוצמה ואיננה עול חיים מעיק. למבקשים להיכנס בשערי המלכות מאבק אחד בלבד, הקרב על האמונה. המאמין ניצב בפני קרב אחד בלבד, הקרב אל מול הספק – חוסר האמונה.

הטפה לבשורת המלכות הינה פשוט הטפה לחברות עם האל. אחווה זו תמצא חן בעיני גברים ונשים כאחד, ושניהם ימצאו בה את מה שעונה על הכמיהות והאידיאלים הטיפוסיים להם. אמרו לילדי שאני לא רק רך ביחס לרגשותיהם וסבלן לחולשותיהם, אלא גם שאני חסר רחמים כלפי החטא ונעדר סבלנות ביחס לעוון. בנוכחות 'אבי', אני אכן צנוע וענו, אך באותה המידה, אני חסר פשרות אל מול רשע מכוון והתמרדות של חטא כנגד רצון 'אבי' שבשמים.

אל לכם להציג את מוריהם כאיש של צער. הדורות הבאים ילמדו גם אודות האושר שקורן, אודות התרוממות הרוח של רצון טוב ואודות ההשראה שעוררה חוש ההומור הטוב שלנו. אנו מטיפים למסר של בשורות טובות, מסר מדבק ובעל עוצמה שמחוללת תמורות. אלה אשר יקבלו את התורה הזו יתמלאו בשמחה וזו תגדוש את לבם לעד. כל אלה אשר בטוחים ביחס לאל חווים אושר הולך וגדל.

למדו את כל המאמינים להימנע מלהישען על הקביים הרעועים של הסימפטיה הכוזבת. התפלשות ברחמים עצמיים לא תאפשר לכם לפתח אופי חזק; נסו באמת להימנע מלהשפיע באמצעות השתתפות בסבל. אהדו את האמיצים וחסכו את רחמיכם מאותן נשמות פחדניות שבקושי מתאמצות לעמוד אל מול מבחני החיים. אל תנחמו את אלה שנכנעים אל מול הצרות ללא מאבק. אל תתנו את אהדתכם לחבריכם רק כדי שאלה יחזירו לכם אהדה.

כאשר ילדי הופכים להיות מודעים בעצמם להבטחת הנוכחות האלוהית, אמונה שכזו תרחיב את הדעת, תרומם את הנשמה, תחזק את האישיות, תעצים את האושר, תעמיק את האבחנה הרוחנית, ותעצים את העוצמה לאהוב ולהיות נאהב.

למדו את המאמינים כולם כי הכניסה בשערי המלכות לא מעניקה חסינות בפני תאוונות הזמן או אסונות הטבע הרגילים. אמונה בבשורה לא תמנע מכם מלהיקלע לצרות, אך היא תבטיח כי כאשר הצרות ייערמו, אתם לא תפחדו. אם תעזו להאמין בי וללכת אחרי בלב שלם, וודאי תוליך אתכם אמונה זו בדרך של צרות. אינני מבטיח לגאול אתכם מגלי הסערה, אך אני מבטיח לכם שאשוט עליהם כולם יחד אתכם.

דברים רבים אחרים לימד ישוע את קבוצת המאמינים בטרם פרשה זו לשנת הלילה. אלה אשר שמעו את הדברים נצרו אותם בלבם וחזרו עליהם תכופות באזני השליחים והחסידים אשר לא נכחו בעת שנאמרו, על-מנת לחזקם.

4. השיחה עם נתנאל

ואז ביקר ישוע באבילה, שם פעלו נתנאל ועמיתיו. נתנאל הוטרד מאוד מהכרזותיו של ישוע, שכרסמו לכאורה בסמכותם של כתבי הקודש העבריים המוכרים. ולפיכך, באותו הלילה, לאחר מפגש השאלות והתשובות הרגיל, לקח נתנאל את ישוע הרחק מן האחרים ושאל: "מאסטר, האם תוכל לסמוך עלי בנוגע לאמת ביחס לכתבי הקודש? שמת לי לב לכך שאתה מלמד רק חלק מכתבי הקודש – החלק הטוב ביותר, בעיני – ואני מסיק מכך שאתה דוחה את מה שמלמדים הרבנים, שהתורה היא דבר האלוהים עצמו, משום שהיית עם האל בשמים עוד לפני תקופת אברהם ומשה. מהי האמת על תורה?" כאשר שמע ישוע את שאלתו של השליח המבולבל, ענה לו:

"היטב דרשת, נתנאל; אינני מתייחס לתורה כמו הרבנים. אשוחח אתך על הנושא בתנאי שלא תשתף דברים אלה עם אחיך, אשר לא כולם מוכנים עדיין לקבל שיעור זה. דברי תורת משה והכתוב בתורה לא היה קיים לפני תקופת אברהם. כתבי הקודש כפי שאנו מחזיקים בהם היום נאספו רק לאחרונה. ואף כי הם מכילים את המיטב מן המחשבה הגבוהה והכמיהה של העם היהודי, הם גם מכילים דברים רבים שכלל לא מאפיינים את אופיו ואת מצוותיו של 'אהב' שבשמים; ומשום כך חייב אני לבחור מתוך מיטב השיעורים את אותן אמתות אותן ראוי לנכס לבשורת המלכות.

"הכתבים הללו נכתבו על ידי בני אדם, מהם קדושים ומהם פחות. התורה שבספרים הללו מייצגת את הידע ואת מידת ההארה של הימים בהם נכתבו. ככתבי התגלות של אמת, המאחרים יותר מהימנים יותר מהמוקדמים. כתבי הקודש הינם פגומים, והינם ממקור אנושי לגמרי, ויחד עם זאת אל לכם לטעות – הם מהווים את אוסף מיטב החכמה הדתית והאמת הרוחנית שניתן היה למצוא בעולם כולו באותם הימים.

"רבים מן הספרים הללו לא נכתבו בידי האנשים שאת שמם הם נושאים, אך אין בכך בכדי להפחית מערכן של האמתות שהם מכילים. אפילו אם

הסיפור על יונה לא היה עובדה, אפילו אם יונה מעולם לא חי, עדיין היה ערך רב בעיני כל אוהבי האדם באמת העמוקה שבסיפור, בסיפור אהבתו של אלוהים לניווה ולתושביה, אשר כונו כופרים. התורה קדושה משום שהיא מייצגת את מחשבותיהם ופועלם של אנשים שחיפשו אחר האל ואשר ביטאו בכתבים הללו את המושגים הגבוהים ביותר של צדיקות, אמת וקדושה. ואף כי התורה מכילה הרבה, אפילו הרבה מאוד אמת, לאור מה שלמדתם כעת אתם יודעים שהכתבים הללו מכילים גם הרבה שאינו מייצג את 'האב' שבשמים, את האל האוהב שבאתי אני לגלות לעולמות כולם.

לעולם, נתנאל, אל תרשה לעצמך, אף לא לרגע אחד, להאמין בכתוב בתורה על אל האהבה שמצווה על אבותיך לצאת למלחמה ולקטול את כל אויביהם – גברים, נשים וטף. מה שנכתב נאמר מפי אנשים, אנשים לא מאוד קדושים, וזה איננו דבר האל. כתבי הקודש תמיד יצגו ותמיד ייצגו את המעמד האינטלקטואלי, המוסרי והרוחני של אלה שיצרו אותם. האם לא שמת לב שהמושגים אודות יהוה גדלים ביופיים ובהדרגה ככל שהנביאים מתנבאים משמואל ועד ישעיהו? עליך לזכור שכתבי הקודש מיועדים ללימוד דתי והנחיה רוחנית. הם לא נכתבו בידי היסטוריונים או פילוסופים.

"הדבר המתועב ביותר אינו הרעיון השגוי שכתבי הקודש מושלמים לגמרי והתורה איננה מכילה שגיאות, אלא הפירוש המבלבל שנותנים לכתבי הקודש הללו הסופרים והפרושים בירושלים, הכבולים למסורת. וכעת הם ישתמשו בהשראה שהם שואבים מתוך כתבי הקודש כמו גם בפירוש השגוי שהם נותנים להם במאמץ נחוש לעמוד אל מול התורה החדשה יותר, זו של בשורת המלכות. לעולם אל תשכח, נתנאל, כי 'האב' איננו מגביל את התגלות האמת לדור אחד או לעם אחד. הטענה שכתבי הקודש הינם מושלמים בלבד וגרמה למחפשי אמת כנים רבים להתייאש.

"סמכותה של אמת הינה הרוח אשר שורה על ביטוייה בחיים, ולא המילים המתות של אנשים מוארים פחות, לכאורה בעלי השראה, של דור אחר. ואפילו אם הקדושים משכבר הימים חיו חיים מלאי השראה ורוח, אין פירושם שמילותיהם אכן היו מלאו אותה השראה רוחנית. אנחנו, היום, לא נרשום את תורת בשורת המלכות כדי שכשאלך לא תתפצלו במהירות לאוסף של קבוצות של מבקשי אמת אשר נבדלות בפירוש שלהן לתורתי. בדור הזה, מוטב לנו לחיות את האמתות הללו ולהימנע מלרשום אותן.

"הקשב היטב, נתנאל, כי שום דבר שטבע האדם נגע בו לא יכול להיחשב כנטול שגיאה. אף כי אמת אלוהית אכן יכולה לקרן מבעד לדעת האדם, תמיד תהא זו אמת בעל טוהר יחסי, אמת אלוהית בחלקה. אף כי היצור כמה להיות נטול שגיאה, זו תכונה של 'הבוראים' בלבד.

"אך השגיאה הגדולה ביותר ביחס לכתבי הקודש הינה הטענה שהם מהווים ספרים כמוסים של מסתורין וחכמה אשר רק לחכמי האומה התעוזה לפרשם. התגלויות האמת אינן כמוסות אלא בשל הבורות, הגזענות וחוסר הסובלנות צר המוחין של האדם. על אור כתבי הקודש מאפילות רק הדעות הקדומות והאמונות הטפלות. פחד כוזב מפני הקדושה הוא שמנע מן ההיגיון הפשוט לשמור על הדת. הפחד מפני הסמכות שבכתבי הקודש של העבר מונעת, למעשה, מנשמות כנות בהווה מלקבל את אור הבשורה החדש, אותו האור אשר אותם אנשים יודעי-אל בדורות אחרים כמוהו לו כל כך.

"אך הדבר העצוב מכל הינו העובדה שכמה מאלה שמלמדים את קדושת המסורת יודעים אמת זו. הם מבינים, פחות או יותר, את מגבלותיה של התורה אך הם פחדנים מוסריים, רמאים אינטלקטואליים. הם יודעים את האמת ביחס לכתבי הקודש אך מעדיפים להסתיר את העובדות המטרידות הללו מן העם. וכך, במקום להסתמך על כתבי הקודש כעל מקור לחכמת המוסר, כעל התורה הרוחנית של אנשים יודעי-אל בדורות אחרים, הם מעוותים ומחללים את התורה, הופכים אותה למדריך שמשעבד את חיי היום-יום ולסמכות בכל מה שאינו נוגע לרוח."

הכרזתו של 'המאסטר' האירה את נתנאל והיממה אותו. הוא הגה בשיחה הזו ממושכות בעמקי נשמתו, אך לא סיפר לאיש על המפגש הזה עד לאחר הרקעתו של ישוע; ואפילו אז פחד לשתף את מלוא פרטי הסיפור אודות מה שלימד אותו 'המאסטר'.

5. טיבה החיובי של דת ישוע

בפילדלפיה, מקום בו פעל יעקב, לימד ישוע את התלמידים אודות טיבה החיובי של בשורת המלכות. כאשר במהלך דבריו רמז כי חלקים מן התורה כוללים יותר אמת מחלקים אחרים, והאיץ במאזיניו להזין את נשמותיהם במזון הרוחני הטוב ביותר, קטע יעקב את דבריו 'המאסטר' ושאל: "מאסטר, האם תואיל להציע לנו את הפסוקים הטובים ביותר בתורה, אלה שירוממו אותנו?" ענה לו ישוע: "כן, יעקב, כאשר תקראו בתורה, חפשו את אותן אמתות נצחיות, אותם שיעורים יפהיים, אלוהיים, כגון:

"לב טהור, בָּרָא-לִי אֱלֹהִים.

"יְהוָה רָעִי; לֹא אֶעְקֹר.

"וְאֶהְיֶה לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ.

"כִּי, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִתְּזִיק יְמִינֶךָ, הָאֵמֶר לִךְ אֵל-תִּירָא; אֲנִי עֹצֵרְתִּיךָ.

"לֹא יִישָׂא גֹי אֶל-גֹּי תָרָב, וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה."

וזה מעיד על הדרך בה לימד ישוע מדי יום ביומו את חסידיו את הפנינים שתורה, אותן כלל בתורת בשורת המלכות. דתות אחרות הציעו את הרעיון

שבקרבתו של האל לאדם, אך ישוע הפך את דאגתו של האל לאדם לזו שדואגת אב אוהב לילדים שתלויים בו, ואז הפך תורה זו לאבן היסוד של דתו. כך מצווה אבותיו של האל על החובה למנהג אחרות האדם. הסגידה לאל והשירות לזולת הפכו למהות של דתו. ישוע לקח את המיטב שביהדות ותרגם אותם לאוסף הראוי של תורה חדשה, בשורת המלכות.

ישוע החזיר את רוח הפעולה החיובית לדוקטרינה הפסיבית של הדת היהודית. במקום ציות שלילי לדרישות טקסיות, ציווה ישוע על עשייה חיובית של הדברים שהדת החדשה שלו ציוותה על מאמיניה. דתו של ישוע לא כללה אמונה גרידא, אלא עשייה בפועל, עשייה של אותם הדברים עליהם ציוותה הבשורה. הוא לא לימד שמהות דתו שלו היה שירות לחברה, אלא דווקא שהשירות לחברה הינו אחד הדברים שבדורות נובע מכך שאדם ניהן ברוח דת של אמת.

ישוע לא היסס לנכס את חלקיו הטובים של פסוק ולדחות את אלה הפחות טובים. את מצוותו הגדולה, "ואהבתך לרעך כמוך", לקח מן הפסוק: "לא תקם ולא תטור את בני עמך, ואהבתך לרעך כמוך". ישוע ניכס את החלק החיובי של הפסוק ודחה את החלק השלילי. הוא אפילו התנגד לאי-התנגדות פסיבית לגמרי או שלילית. אמר הוא: "כשהרשע מכה אתכם על הלחי האחת, על תעמדו שם כמו בפסיביות, כטיפשים אלא נקטו פעולה חיובית והטו לו את הלחי האחרת; במילים אחרות, עשו את המיטב בכדי להוביל את אחיכם באופן פעיל הרחק מנתיב הרשע ואל הדרך הטובה יותר של חיי צדיקות." ישוע דרש ממאמיניו להגיב באופן חיובי ואגרסיבי לכל מצב בחיים. הטיית הלחי השנייה, או כל דבר פעולה אחרת אשר מיוצגת באקט זה, דורשת יוזמה ובהכרח מחייבת את המאמין לבטא באופן נמרץ, פעיל ואמיץ את אישיותו.

ישוע לא עודד אותם להיכנע באופן שלילי לרע שעשו במתכוון אלה שביקשו לנצל את אלה שדבקו באי-התנגדות לרשע, אלא דווקא ביקש את חסידיה להיות חכמים וערניים ולהגיב לרשע מהר ובאופן חיובי של עשיית טוב במטרה להיטיב ולנצח את הרע באמצעות הטוב. 'המאסטר' לימד אמת-מידה חיובית לצדיקות: "כל המבקש להיות תלמיד, יכחש בעצמו וישיא את מלוא אחריותו מדי יום בכדי ללכת אחריו". וכך הוא עצמו חי, "עובר בארץ ועושה חסד". היבט זה של הבשורה תואר היטב במגוון המשלים שסיפר לאחר מכן לחסידיו. הוא לעולם לא דרש מחסידיו להתאזר בסבלנות אל מול חובותיהם אלא לעמוד במלוא אחריותם כבני אדם ולחיות בנמרצות ובהתלהבות את הזכויות האלוהיות שניתנו להם במלכות האל.

כאשר ישוע הנחה את שליחיו לתת את המעיל למי שלקח מהם את הכותונת, הוא לא התכוון פשוטו כמשמעו למעיל אלא לאקט של פעולה חיובית אשר מכוון להציל את הפושע ומחליף את הציווי הקדום לנקמה – "עין תחת עין", וכן הלאה. ישוע תיעב את הרעיון של נקמה או של היות האדם סובל סביל או קורבן של חוסר-צדק. במקרה זה לימד אותם שלוש דרכים להתמודד ולעמוד אל מול הרשע:

1. להשיב לרשע ברשע – הדרך החיובית אך הלא ישרה.

2. לסבול מן הרשע ללא תלונה וללא התנגדות – הדרך השלילית לגמרי.

3. להשיב לרע בטוב, להתכוון ולהפוך להיות אדון של המצב, להתגבר על הרע בטוב – הדרך החיובית והישרה.

אחד מן השליחים שאל פעם: "'מאסטר', מה עלי לעשות אם איש זר מאליץ אותי לסחוב את התרמיל שלו לאורך קילומטר?" ענה לו ישוע: "אל תשב ותיאנח בזמן שאתה מקלל את הזר מתחת לשפם. הצדיקות איננה נובעת מגישה פסיבית שכזו. אם אתה לא יכול לחשוב על שום דבר חיובי מועיל יותר, לכל הפחות תוכל לסחוב את התרמיל קילומטר אחד נוסף. זה בוודאות יקרא תיגר על הזר הרשע, החוטא."

היהודים שמעו אודות אל שמוחל לחוטאים ומנסה לשכוח את חטאיהם, אך רק לאחר בואו של ישוע שמעו בני אדם על אל אשר מחפש את הכבש האבוד, אשר מיוזמתו מחפש אחר החוטאים ושמה כשהוא מוצא שהם מסכימים לחזור לבית 'האב'. הצד החיובי הזה בדתו של ישוע אף מצא מקום בתפילותיו. הוא אף הפך את כלל הזהב השלילי למצווה חיובית של הוגנות אנושית.

ישוע תמיד נמנע מפרטים שמסיחים את הדעת בכל מה שלימד. הוא נמנע משפה ציורית וממשחקי המילים של הפואטיקה לשמה. הוא נהג ליצוק משמעויות גדולות לביטויים קטנים. לשם הדגמה, הפך ישוע את משמעותם העשויות של מונחים רבים כגון מלח, שמרים, דייג, וילדים קטנים. הוא השתמש ביעילות רבה באנטיזה, השווה את הדקה לאינסוף וכן הלאה. הדימויים שלו היו מהממים, כגון "העיוור שמוליך את העיוור". אך החזקה הגדולה ביותר באופן הציורי שבו לימד הייתה טמונה בטבעיות. ישוע הנחית את פילוסופית הדת מן השמים מטה אל הארץ. הוא תיאר את צרכיה הבסיסיים של הנשמה באמצעות תובנות חדשות וחיבה גדולה מחודשת.

6. החזרה למגדן

המשימה בת ארבע השבועות לערי הדקפוליס נחלה הצלחה מסוימת. מאות נשמות התקבלו למלכות, והשליחים והאוונגליסטים רכשו ניסיון רב ערך בעבודה ללא ההשראה שקיבלו מנוכחותו האישית והקרובה של ישוע.

כפי שסוכם מראש, התאסף ביום ששי, ה-16 בספטמבר כלל סגל העובדים בפארק מגדן. בשבת, התקיימה מועצה בת מעל מאה מאמינים אשר דנה בפירוט בתכניות העתידיות להרחבת עבודת המלכות. שליחו של דוד נכחו שם ודווחו בנוגע למצבם של המאמינים ברחבי יהודה, השומרון, הגליל והמחוזות הסמוכים.

רק מעטים מחסידיו של ישוע באותה העת העריכו נכונה את הערך הרב של שירותי סגל השליחים. השליחים לא רק שמרו על הקשר בין כל המאמינים ברחבי פלשתינה ובינם לבין ישוע והשליחים, אלא כי באותם ימים חשוכים הם גם שימשו כאוספי תרומות שיועדו לא רק לתמיכתם של ישוע ועמיתיו אלא גם לתמיכה במשפחותיהם של שניים עשר השליחים ושניים עשר האוונגליסטים.

בערך באותה העת העביר אבנר את בסיס פעולתו מחברון לבית לחם, וזה היה גם המטה ביהודה של שליחיו של דוד. דוד קיים שירות שליחים מדורג כל לילה בין ירושלים לבית צידה. הרצים עזבו את ירושלים כל ערב, החליפו מסרים בשיחר ובבית שאן, והגיעו לבית צידה עד לזמן ארוחת הבוקר למחרת.

בטרם יחלו את תקופת עבודתם האחרונה במלכות התכוננו כעת ישוע והשליחים התכוננו למנוחה בת שבוע. הייתה זו מנוחתם האחרונה, משום המשימה בפרצה התפתחה לכדי מסע הטפה ולימוד אשר נמשך ממש עד לזמן שבו הגיעו לירושלים ולהתגוללותם של הפרקים האחרונים בקריירה של ישוע על-פני האדמה.

הספר של אורנטיה

מסמך 160

רודן מאלכסנדריה

בבוקר יום ראשון, ה-18 בספטמבר, הכריז אנדראס כי לא מתוכננת כל עבודה לשבוע הקרוב. למעט נתנאל ותומאס, כל השליחים הלכו הביתה לבקר את משפחותיהם או לשהות אצל חברים. בשבוע זה נהנה ישוע ממנוחה כמעט שלמה, אך נתנאל ותומאס היו מאוד עסוקים בדיונים עם פילוסוף יווני מאלכסנדריה בשם רודן. יווני זה הפך לאחרונה לתלמיד של ישוע הודות להנחיה שקיבל מאחד מעמיתיו של אבנר שערך מסע לאלכסנדריה. רודן החל לבקש הרמוניה בין פילוסופיית החיים האישית שלו לבין התורה הדתית החדשה של ישוע, והגיע למגדן מתוך תקווה 'שהמאסטר' ישוחח עמו על הסוגיות הללו. הוא ביקש לקבל גרסה מוסמכת של הבשורה ישירות מפי ישוע או אחד משליחיו. אף כי 'המאסטר' סרב להשתתף במפגשים שכאלה עם רודן, הוא קיבל אותו בסבר פנים יפות ומיד הנחה שנתנאל ותומאס יקשיבו לכל מה שהיה לו לומר ויספרו לו בתורם על הבשורה.

1. הפילוסופיה היוונית של רודן

מוקדם בבוקר יום שני, החל רודן בסדרת בת עשר הרצאות שנתנה באזני נתנאל, תומאס וקבוצה בת כעשרים וארבעה מאמינים ששהתה במגדן במקרה באותו זמן. הסיכום הכולל של ההרצאות הללו, במונחים של היום, מציג את המחשבות הבאות לשיקולכם:

חיי האדם מבוססים על שלושה גורמים מניעים עיקריים – דחפים, תשוקות ופיתויים. ניתן לגבש אופי חזק, אישיות בעלת נוכחות, רק כאשר מתמירים את הדחפים הטבעיים של החיים לאומנות של החיים בחברה וזאת, על-ידי התמרתן של התשוקות בהווה לכמיהות גבוהות יותר שמניעות להישגים ברי קיימא, והעברתם של פיתויי הקיום הנפוצים ממחוזות הרעיונות השגורתיים שביסס האדם אל העולמות הגבוהים יותר של רעיונות שטרם נחקרו ואידאלים שטרם התגלו.

ככל שהציוויליזציה הופכת למורכבת יותר, כך תהפוך אומנות החיים לקשה יותר. ככל שהשינויים במנהגי החברה מהירים יותר, כך תהפוך משימת פיתוח האופי לקשה יותר. על-מנת שהקדמה תמשיך ותשרור, האנושות חייבת ללמוד מחדש את אומנות החיים מדי עשרה דורות. ואם האדם ממשיך לשפר את יכולות ההמצאה ומגדיל עלה מהר יותר את מורכבות החברה, נדרש יהיה להתמחות מחדש באומנות החיים מהר יותר, אולי אפילו מדי דור. אם התפתחות אומנות החיים לא תעמוד בקצב של צורת החיים, האנושות תחזור במהרה לחיים פשוטים, חיים מונעי דחפים – הרצון להגשים את תשוקות ההווה. וכך, האנושות לא תתבגר; החברה לא תצליח לצמוח למלוא הבגרות.

בגרות חברתית שקולה לשיעור שבו אדם מוכן לוותר על מילוי תשוקותיו החולפות בהווה בתמורה לקידום כמיהותיו הגבוהות יותר להגשמתם של הישגים המעניקים סיפוק רב יותר בשל ההתקדמות המדורגת אל עבר יעדים תמידיים. אך סימן ההיכר האמתי של חברה בשלה הינו נכונותו של עם לוותר על זכותו לחיות בשלום ובאוויר תחת אמות המידה הנוחות שנובעות מן הפיתוי לדבוק באומנות הקיימות והרעיונות המקובלים ולבחור בתמורה בפיתוי המערער, פיתוי אשר דורש השקעת אנרגיה במרדף אחר האפשרויות שטרם נחקרו להשגת יעדים שטרם התגלו של מציאויות רוחניות אידאליסטיות.

בעלי החיים מגיבים באצילות לדחף החיים, אך רק האדם יוכל להתמחות באומנות החיים, אף כי מרבית האנושות מתנסה רק דחף החייתי לחיות. בעלי החיים מכירים רק את הדחף העיוור, האינסטינקטיבי הזה; האדם יכול לבחור לקיות במישור הגבוה של האומנות האינטלקטואלית, ואפילו בזה של האוויר השמימי והאקסטזה הרוחנית. בעלי החיים לא חוקרים את תכלית החיים; ומשום כך לעולם לא דואגים, ואף לא מתאבדים. ההתאבדות בקרב בני האדם מעידה על כך שאותם אנשים הגיעו מרמת הקיום החייתית גרידא. עוד היא מעידה על מאמצי החקר של אותם בני אדם אשר לא הצליחו להגיע לרמה האומנותית של ההתנסות האנושית. בעלי החיים אינם יודעים את משמעות החיים; רק האדם יכול להכיר בערכים ולהבין משמעויות, והוא אף מודע למשמעות של המשמעויות – הוא ניחן במודעות עצמה ביחס לתובנה.

כאשר בני האדם מעזים לנטוש את חיי התשוקות הטבעיות לטובת חיים של אומנות הרפתקנית ולוגיקה בלתי וודאית, הם חייבים לצפות שכתוצאה מכך יסתכנו בצורך להקריב קורבן רגשי – עימותים, אומללות וחוסר וודאות – לפחות עד לעת בה ישיגו מידה מסוימת של בשלות אינטלקטואלית ורגשית. האכזבה, הדאגה והבטלנות מעידות בברור על חוסר בגרות מוסרית. החברה האנושית ניצבת בפני שתי בעיות: הגעתו של האינדיבידואל לבשלות והגעתו של הגזע לבשלות. האדם הבשל מתחיל במהרה לראות להתייחס לשאר בני האדם ברכות ובסובלנות. בני אדם בשלים מתייחסים

לאחיהם הבלתי בשלים באותה אהבה והתחשבות שרוחשים הורים כלפי ילדיהם.

חיים מוצלחים אינם אלא התמחות באומנות השימוש בטכניקות בדוקות לפתרון בעיות נפוצות. איתור הקושי, בידוד הבעיה והכרה הפנה בטיבה ובחומרתה הם הצעד הראשון בפתרון בעיה כלשהי. השגיאה הגדולה מתרחשת כאשר בעיות החיים מעוררות את הפחדים העמוקים שלנו, אנו מסרבים להכיר בהם. וכן, כאשר ההכרה בקשיים מחייבת לוותר על השקר שאימצנו זה מכבר, להודות בקנאה, לנטוש דעות קדומות מושרשות, האדם הממוצע מעדיף להיאחז באשליות הביטחון של העבר ובתחושת הביטחון הכוזבת שאימץ זה מכבר. רק אדם אמיץ יהיה מוכן להודות בכנות ולעמוד ללא-חת אל מול התגליות של דעת כנה ולוגית.

מציאת פתרון חכם ויעיל לבעיה כלשהי מחייב את הדעת להיות חופשיה מכל נטייה, תשוקה וכל דעה קדומה אישית אחרת אשר עלולה להתערב בבחינה נטולת-עניין במה שגורם בפועל לבעיה שנדרש למצוא לה פתרון. פתרון בעיות החיים דורש אומץ וכנות. רק בני אדם כנים ואמיצים יכולים להמשיך ולצעוד באומץ במבוכ החיים בכיוון אליו מצביעה הלוגיקה של דעת ללא-חת. לא ניתן לשחרר כך את הדעת והנשמה ללא הכוח המניע של ההתלהבות האינטלקטואלית הגובלת בקנאות דתית. כוח הפיתוי של אידאל כביר הוא שנדרש על-מנת להניע אדם במרדף אחר מטרה אשר דרכו אליה זרועה בבעיות חומריות קשות וסכנות אינטלקטואליות רבות.

אפילו אם אתה מצויד כראוי כדי להתמודד עם מצבים קשים בחיים, לא תוכל לצפות להצליח אלא אם תצטייד בחכמה ובקסם האישי אשר יאפשרו לך לזכות בתמיכתם המלאה של חבריך ובשיתוף הפעולה שלהם. רק אם תלמד לשכנע את חבריך, לכבוד את לב רעיך, תוכל לצפות להצלחה גדולה בעבודתך החילונית או הדתית. אתה פשוט נדרש להיות בעל טקט וסובלנות.

אך מישוע, 'המאסטר' שלכם, למדתי את השיטה הטובה מכולן לפתרון בעיות למדתי. אני מתכוון למה שהוא מתרגל באדיקות, מה שהקפיד ללמד אתכם, להתבודד למדיטציה של סגידה. המפתח טמון בזה ההרגל של ישוע, בהתבודדות תכופה של התייחדות עם 'האב' שבשמים. לא רק על-מנת להתחזק ולהחכים ביחס לעימותי החיים הרגילים, אלא גם על-מנת לקבל את האנרגיה הנדרשת לפתרון בעיות מוסריות ורוחניות מסדר גבוה. אך אפילו השיטות הנכונות לפתרון בעיות לא תוכלנה לפצות על מגרעותיה האינהרנטיות של האישיות או לכפר על היעדרם של הרעב והצמא לצדיקות לישמה.

אני מתרשם עמוקות ממנהגו של ישוע, מן האופן בו הוא מתבודד על-מנת לבחון לבדו לזמן מה את בעיות החיים; על-מנת לבקש למלא את מצבורי החכמה והאנרגיה הדרושים למגוון משימות השירות לחברה; להאיץ ולהעמיק את תכלית החיים באמצעות היותה של האישיות כולה במודעות לקשר עם האלוהיות; לבקש לרכוש שיטות חדשות וטובות יותר להתאים את עצמו למצבי החיים שכל העת משתנים; לערוך בגישתו האישית את אותם שינויים ואותן התאמות החיוניים לקבלת הבנה נרחבת של כל מה שראוי ואמתי; ולעשות את כל אלה אך ורק לתפארת האל – ולשלוח לשמים את תפילתו המועדפת של 'המאסטר', "לא רצוני, כי אם רצונך יעשה."

סגידה זו, שמתרגל 'המאסטר' שלכם, מביאה לרגיעה שמרעננת את הדעת; גורמת לאותה ההארה שמעוררת השראה בנשמה; לאותו האומץ אשר מאפשר לאדם לעמוד בעוז אל מול בעיותיו; מייצרת את אותה הבנה-עצמית אשר מחסלת את הפחד המשתק; וגורמת לאותה מודעות ביחס לאחדות עם האלוהיות אשר מפתחת אצל האדם את הביטחון שמאפשר לו להעז להידמות לאל. מנוחת הסגידה, או ההתייחדות הרוחנית אותה מתרגל 'המאסטר', מרגיעה את הלחץ, פותרת קונפליקטים ומעצימה עד מאוד את כל משאביה של האישיות. למיטב הבנתי, הדת החדשה כוללת את כל הפילוסופיה הזו בנוסף לבשורת המלכות.

הדעות הקדומות מכסות את עיני הנשמה מלראות את האמת. את הדעות הקדומות ניתן להסיר רק כאשר הנשמה מתמסרת בכנות לתכלית שלמה, כזו אשר כוללת את הזולת בכללותו. לא ניתן להפריד בין הדעות הקדומות לאנוכיות. את הדעות הקדומות ניתן לחסל רק כאשר אדם מפסיק לבקש עבור עצמו ובמקום זאת רודף אחר הסיפוק שבשירות למען מטרה שהינה לא רק גדולה מעצמו, אלא גדולה אפילו מן האנושות כולה – החיפוש אחר האל, ההגעה לאלוהיות. על בשלותה של אישיות מעידה התמרתה של התשוקה האנושית למצב בו היא מבקשת כל העת להגשים את הערכים הגבוהים ביותר ושאמתותם אלוהית ביותר.

לא ניתן לשמור על מטרות המבוססות על הנצח בתוך עולם שאיננו מפסיק להשתנות, בתוך סדר חברתי מתפתח. רק אלה שגילו את האל החי ואמצו אותו כמטרת הנצח של ההישג האינסופי יוכלו לחוות יציבות של האישיות. על-מנת להעביר את מטרות מן הזמן ואל הנצח, מן הארץ ואל פרדיס, מן האנושי ואל האלוהי, נדרש האדם לחדש עצמו, לעבור המרה, להיוולד מחדש; הוא נדרש להפוך לילדה המחודש של רוח אלוהי; הוא נדרש להיכנס בשעריה של מלכות שמים. כל הפילוסופיות והדתות אשר מציבות רף נמוך מן האידאלים הללו אינן בשלות. החיבור בין הפילוסופיה שאני מלמד לבשורה לה אתם מטיפים מייצג את הדת הבשלה החדשה, את האידאל לכל הדורות בעתיד. וזו האמת, משום שהאידאל שלנו סופי, נטול שגיאה, נצחי, אוניברסלי, מוחלט ואינסופי.

הפילוסופיה שלי הניעה אותי לבקש את מציאויות ההישג האמתי, את מטרת הבשלות. אך הדחף שלי נעדר און; החיפוש שלי חסר כוח מניע; המרדף שלי היה נטול כיוון וודאי. את כל החסר השלימה בנדיבות בשורת החדשה של ישוע, על תובנותיה המורחבות, על האידאלים המרוממים שבה ועל מטרותיה הברורות. וכעת, ללא כל ספק וחשש אני יכול בלב שלם לצאת להרפתקת הנצח.

2. אומנות החיים

בני תמותה יכולים לחיות רק באחת משתי דרכים: החומרית או החייתית והרוחנית או האנושית. בעלי החיים מסוגלים לתקשר זה עם זה באופן מוגבל תוך שימוש בסימונים וקולות. אך צורות תקשורת אלה אינן מסוגלות להעביר משמעויות, ערכים או רעיונות. ההבדל היחיד בין האדם לבעל החיים הוא שהאדם יכול לתקשר עם אחיו באמצעות סמלים אשר בהחלט יכולים לציין משמעויות, ערכים, רעיונות ואפילו אידאלים.

מכיוון שבעלי החיים אינם יכולים להעביר רעיונות זה לזה, הם אינם יכולים לפתח אישיות. האדם מפתח אישיות משום שהוא כן יכול לתקשר כך עם אחיו ולהעביר הן רעיונות והן אידאלים.

התרבות האנושית מתבססת על יכולות תקשורת ושיתוף משמעויות אלה. הן מאפשרות לאדם לבנות ציוויליזציה המבוססת על קשרים חברתיים. הידע והחכמה מצטברים הודות ליכולת של האדם להעביר נכסים אלה לדורות הבאים. וכך מתחילות פעילויות התרבות של הגזע: האומנות, המדע, הדת והפילוסופיה.

התקשורת הסמלית בין בני האדם הינה תנאי מוקדם להולדתן של קבוצות חברתיות. הקבוצה החברתית היעילה מכולן הינה המשפחה, וליתר דיוק שני ההורים. החיבה האישית הינה הדבק הרוחני אשר שומר על מערכות יחסים חומריות אלה. מערכת יחסים אוהבת שכזו אפשרית גם בין שני אנשים מאותו המין, כפי שמדגימה המסירות שמאפיינת חברויות אמתיות רבות.

מערכות היחסים החבריות הללו, המבוססות על חיבה הדדית, מעודדות את החברות ומאצילות את האדם משום שהן מעודדות ומטפחות את הגורמים הבאים, ההכרחיים לרמות הגבוהות יותר של אומנות החיים:

1. ביטוי-עצמי הדדי והבנה-עצמית. דחפים נאצלים אנושיים רבים מתים משום שאין מי שישמע אותם. אכן, לא טוב היות האדם לבדו. בכדי לפתח אופי אנושי, נדרשת מידה מסוימת של הכרה וכמות מסוימת של הערכה. שום ילד לא יוכל לפתח לגמרי אופי נורמלי ללא האהבה האמתית שקיבל בבית. האופי הינו יותר מאשר דעת ומוסר. מכל מערכות היחסים בחברה אשר מיועדות לפתח אופי, היעילה והאידאלית מכולם הינה החברות האוהבת והאוהדת בין גבר לאישה אשר מקיימים ברית נישואין בחכמה. הנישואין, על שלל מערכות היחסים שבו, היא המערכת שמטבעה מיטיבה להפעיל את אותם הדחפים יקרי הערך ואותם המניעים הנעלים אשר הכרחיים להתפתחותו של אופי חזק. אינני מהסס להלל ולשבח כך את חיי המשפחה משום שבחכמתו, בחר 'המאסטר' שלכם במערכת היחסים בין אב לבנו כאבן היסוד של בשורת המלכות החדשה הזו. שום מערכת יחסים לא תדמה לחברות הזו, בין הגבר לאישה אשר חובקים יחד את האידאלים הגבוהים ביותר של הזמן. התנסות זו היא כה רבת ערך ומספקת עד כי שווה היא כל מחיר, כל קורבן וכל דרישה שמתבקש האדם לשלם עבורה.

2. איחוד בין נשמות – חכמה בפעולה. כל אדם רוכש במוקדם או במאוחר מושג מסוים אודות העולם הזה והשקפה מסוימת אודות הבא. באמצעות קשרים בין אנשים, ניתן קצת לאחד בין נקודות ההשקפה הללו, של הקיום בר החלוף ושל הפוטנציאל בנצח. כך, תוך אימוץ תובנות הזולת מתרחבים הערכים הרוחניים בדעת האדם. כך, תוך שהם מקבצים יחד את נכסיהם הרוחניים, מעשירים בני האדם את נשמותיהם. בדומה לכך, ניתן לאדם להימנע מליפול קורבן לנטייתו התמידית לעוות את ראייתו, לאמץ השקפות המבוססות על דעות קדומות ולשפוט באופן צר. רק באמצעות קשר קרוב לדעת אחרת ניתן להימנע מן הפחד, מן הקנאה ומן רמייה. אני מסב את תשומת לבכם לעובדה 'שהמאסטר' לעולם לא שולח אתכם לפעול לבד למען הרחבת המלכות; הוא תמיד שולח אתכם זוגות זוגות. מכיוון שחכמה הינה ידע-על, נובע מכך כי מאיחוד החכמה, חולקים חברי הקבוצה החברתית, קטנה כגדולה, באופן הדדי את כלל הידע.

3. ההתלהבות לחיים. הבידוד נוטה לחסל את מטען האנרגיה של הנשמה. הקרבה לחברים הכרחית לחידוש טעם החיים ונחוצה לשימור האומץ ללחום בקרבות ההעפלה לרמות החיים האנושיות הגבוהות יותר. החברות מעצימה את השמחות ומהללת את הניצחונות בחיים. קשרים אנושיים קרובים ואוהבים נוטים להפחית מן התער שבסבל ולהקל על המרידות שבקושי. נוכחותו של חבר מעצימה את כלל היופי ומרוממת את כלל הטוב. האדם יכול להעצים ולהרחיב את יכולת ההערכה של חבריו תוך שימוש בסמלים תבוניים. אחד מהשיגיה הדגולים של החברות האנושית הינה היכולת והכוח לגירוי הדדי של הדמיון. כוחות רוחניים אדירים טמונים במודעות אודות ההתמסרות בלב-שלם לתכלית משותפת, בנאמנות ההדדית לאלוהות קוסמית.

4. ההגנה המועצמת כנגד הרוע כולו. הקשר בין אנשים, החיבה ההדדית, מהווים תעודת ביטוח יעילה כנגד הרוע. הקשיים, הצער, האכזבה והתבוסה קשים וכואבים יותר כשעוברים אותם לבד. אף כי החברושת איננה מתמירה את הרוע לצדיקות, היא בהחלט מוציאה הרבה מן העוקץ שלו. אמר 'המאסטר' שלכם, "אשרי הבוכים" – אם החבר נמצא שם כדי לנחם. יש הרבה כוח בידיעה שאתם חיים לרווחת הזולת, ושהזולת חי לרווחתכם, כדי לקדם אתכם. אדם נמק בבידוד. כאשר האדם מתבונן רק בפעולות הזמן, הוא תמיד מתייאש. כאשר מנתקים את ההווה מן העבר ומן העתיד, הוא הופך להיות לטריטוריאלי באופן מרגיז. רק הצצה חטופה במעגל הנצח יכולה לעורר באדם השראה לעשות כמיטב יכולתו ולאגור את המיטב שבו למצות את עצמו. כאשר אדם עושה כמיטב יכולתו, הוא חי באופן הבלתי אנוכי ביותר ולטובת הזולת, לטובת רעיו החיים לצדו בזמן ובנצח.

אני חוזר, במוסד הנישואין האנושי טמונה האפשרות האידאלית לכינון של מערכות יחסים שכאלה, מערכות מאצילות ומעוררת השראה. אמת היא, כי ניתן להפיק הרבה מן הנישואין וכי נישואין רבים מאוד כלל לא מצליחים להפיק פירות מוסריים ורוחניים אלה. פעמים רבות מדי, אלה הבאים בשערי מוסד הנישואין מבקשים ערכים נמוכים יותר מערכי החברותא שמפיקים בני אדם בשלים. יש לבסס את הנישואין האידאליים על יסודות יציבים יותר מאשר הרגשות המשתנים וההפכפכנות של המשיכה המינית; ראוי לבסס אותם על מסירות אישית אמתית הדדית. וכך, אם תוכלו לבנות קבוצות חברתיות אנושיות קטנות כאלה יעילות ומהימנות, כאשר תתקבצנה אלה יחד העולם יחזה במבנה חברתי כביר, מרהיב, בציוויליזציה

בעלת בשלות אנושית. גזע כזה עשוי להתחיל ולקיים חלק מן האידאל שמדבר עליו 'המאסטר' שלכם, "שלוש על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאדם." אף כי חברה שכזו לא תהיה מושלמת או חפה מכל רשע, היא וודאי תתקרב ליציבות של הבשלות.

3. כוחות המשיכה של הבשלות

המאמץ לנוע אל עבר הבשלות דורש עבודה, ועבודה דורשת אנרגיה. מנין יבואו הכוחות הדרושים לכל אלה? ברור שנדרש להתבסס על הדברים הפיזיים, אך היטב דרש 'המאסטר' כשאמר, "לא על הלחם לבדו יחיה האדם." אם נניח כי האדם ניהן בגוף רגיל ובבריאות סבירה, עלינו לחפש את מה שמושך אותו ומגרה אותו למצות את הכוחות הרוחניים הרדומים בתוכו. ישוע לימד אותנו שהאל שוכן באדם פנימה; כיצד נוכל לעורר אדם לשחרר את הכוחות האלוהיים והאינסופיים הטמונים בנשמתו? כיצד נוכל לגרום לאדם להרפות מן האל כך שיוכל זה לפרוץ החוצה, לרענן את נשמותינו שלנו ואף לשרת את הארתן של אינספור נשמות אחרות, לגרום להתרוממותן ולברכנן? מהי הדרך הטובה ביותר להעיר כוחות מיטיבים פוטנציאליים אלה אשר רדומים בנשמותיכם? בדבר אחד אני בטוח: ההתרגשות הרגשית איננה הגירוי הרוחני האידאלי. ההתרגשות איננה מעלה את האנרגיה; היא דווקא מכלה את כוחות הנפש והגוף. מנין תבוא האנרגיה לעשות את כל הדברים הכבירים הללו? הביטו 'במאסטר' שלכם. ממש כעת הוא מתמלא בכוחות על הגבעות בעוד אנו מבזבזים כאן את אנרגיה. בסוגיה הזו, הסוד טמון בהתייחדות רוחנית, בסגידה. מנקודת המבט האנושית, מדובר בשילוב בין מדיטציה להתרגעות. המדיטציה מחברת בין הדעת לרוח; ההתרגעות קובעת את קיבולת הקליטה הרוחנית. התהליך הזה, בו מתחלפים החולשה בכוח, הפחד באומץ, והרצון העצמי ברצון האל, מהווה סגידה. לכל הפחות, זהו אופן ההתבוננות של הפילוסוף.

ההתנסויות מתגבשות לכדי הרגלים, הרגלי סגידה מחזקים, כאשר כאשר חוזרים עליהן לעיתים תכופות, והרגלים שכאלה מתגבשים בסופו של דבר לכדי אופי רוחני, ובסופו של דבר מכירים אותו חבריו של האדם כאישיות בשלה. בהתחלה, התרגול קשה ודורש זמן רב, אך ברגע שהוא הופך להרגל הוא גם מרגיע וגם חוסך זמן. ככל שהחברה הופכת למורכבת יותר, ככל שגורמי המשיכה בציוויליזציה מתרבים, כך הופכת לדחוף יותר הצורך של יחידים יודעי-אל ליצור לעצמם הרגלים מגוננים שמיועדים לשמר ולהעצים את האנרגיות הרוחניות שלהם.

דרישה נוספת להגעה לבשלות הינה האופן בו הקבוצות החברתיות השונות משתפות פעולה כדי להתאים עצמן לתנאי הסביבה שכל הזמן משתנים. האינדיבידואל הבלתי בשל מעורר התנגדויות בקרב חבריו; האדם הבשל משיג את שיתוף הפעולה המלא של חבריו ובכך מקבל תמורה כפולה ומכופלת על מאמציו בחיים.

הפילוסופיה שלי גורסת כי לפעמים, ובמקרה הצורך, אני נדרש להילחם על-מנת להגן על מושג הצדק שלי, אך אני בטוח 'שהמאסטר', בעל האישיות בשלה יותר, יוכל בכוח החסד של הטקט והסובלנות להבטיח ניצחון וזה בקלות ובחן. לעתים קרובות מדי אנו נלחמים עבור מה שצודק ומגלים כי הן המנצח והן המנוצח נחלו תבוסה. רק אתמול שמעתי את 'המאסטר' אומר כי "חכם שרואה את דלת הכניסה נעולה לא ירוס אותה, אלא יחפש את המפתח שפותח אותה." לעתים קרובות מדי אנחנו נלחמים רק כדי לשכנע את עצמנו שאנחנו לא פוחדים.

בשורת מלכות חדשה זו משרתת עד מאוד את אומנות החיים. היא מעניקה לה תמריץ חדש ועשיר יותר לחיים נעלים. היא מציגה תכלית ייעוד חדשה ומרוממת, מטרת חיים נעלה. וכל המושגים הללו, אודות תכלית הקיום הנצחית והאלוהית, הינם כשלעצמם גירויים טרנסצנדנטיים. הם מעודדים את תגובתו של המיטב אשר שוכן בטיבו הנעלה של האדם. על כל פסגת מחשבה אינטלקטואלית נוכל למצוא מרגוע לדעת, כוח לנשמה, והתייחדות לרוח. מנקודות השקפה אלה, של חיים גבוהים, יוכל האדם להתעלות מעל למה שמציק לו חומרית ומקורו ברמות המחשבה הנמוכות – הדאגה, הקנאה, הנקמה והגאווה של האישיות הבלתי בשלה. נשמות מעין אלה, אשר מגביהות לטפס, גואלות עצמן מן הקונפליקטים הנוגדים של הזוטות בחיים, ומשחררות עצמן כדי להגיע למודעות ביחס לזרמים הגבוהים של מושגי הרוח ולתקשורת השמימית. אך נדרש לשמור מכל משמר על תכלית החיים מפני הפיתוי לבקש את ההישגים הקלים, ברי החלוף; וכן, נדרש לטפח אותה על-מנת לחסן אותה מפני הסכנות המאיימות של הקנאות.

4. האיזון שבבשלות

אפילו בעודכם מתמקדים בהשגתן של מציאויות הנצח, אתם נדרשים גם להתחשב בצרכי החיים בגוף. אף כי הרוח הינה מטרתנו, הגוף הינו עובדה. לעתים, אנו מקבלים באקראי את מה שנדרש לנו כדי לחיות, אך ככלל אנו נדרשים לפעול באופן נבון לשם כך. שתי הבעיות העיקריות בחיים הן: להתפרנס בעודנו בגוף ולהשיג את הישרדות הנצח. הדת נדרשת אפילו למציאת פתרון אידאלי לבעיות הפרנסה. לאמתו של דבר, דת של אמת איננה פועלת בנפרד מן האינדיבידואל.

לטעמי, הדברים ההכרחיים בחיים בגוף הם:

1. בריאות טובה.

2. מחשב בהירה ונקייה.

3. יכולות וכישורים.

4. עושר – הדברים הטובים בחיים.

5. היכולת להתמודד עם תבוסה.

6. תרבות – חינוך וחכמה.

אפילו את בעיות הבריאות והיעילות הפיזית ניתן לפתור בצורה מיטבית כאשר נתייחס אליהן מנקודת המבט הדתית של תורת 'המאסטר': העובדה שגופו ודעתו של האדם הינם מקום משכן למתת האל, לרוח האל אשר הולכת והופכת לרוח האדם, אפוא, הופכת כך למתווכת בין דברי החומר למציאות הרוח.

על-מנת להבטיח את מנת חלקו בדברים אליהם הוא משתוקק בחיים, האדם נדרש לאינטליגנציה. טעות גמורה לחשוב שרק ביצוע מלאכת יומו בנאמנות תבטיח לאדם גמול בדמות עושר. למעט יד המקרה שפועלת מדי פעם, הגמול החומרי בחיים ברי החלוף נרכש בערוצים מסוימים, מאורגנים היטב. רק בעלי הגישה לערוצים הללו יכולים לצפות לקבל תגמול מלא עבור מאמצייהם בחיים. כל מי שמבקש לעצמו עושר בערוצים מבודדים ובדידים יזכה רק לעוני. לפיכך, תכנון נכון הינו המרכיב ההכרחי לשגשוג בעולם. ההצלחה דורשת לא רק מסירות לעבודה אלא גם שהאדם יפעל במסגרת אחד מאותם ערוצי שפע חומרי. אם אינך פועל בחכמה, עדיין תוכל להקדיש את חייך לבני דורך, אך ללא גמול חומרי; אם זכית במקרה ליהנות מזרימת העושר, עדיין תוכל להתרפק בלוקסוס גם אם לא נקפת אצבע למען הזולת.

את היכולות אנחנו יורשים, ואילו את הכישורים אנחנו רוכשים. החיים אינם אמתיים עבור אדם שאיננו מומחה בדבר אחד. כישורים הם אחד הגורמים האמתיים לסיפוק בחיים. יכולת פירושה מתת הראייה לעתיד, להרחיק לראות. אל תלכו שולל אחר הפיתוי להישג ברמייה; היו מוכנים לעמול תמורת הגמול שמעניקה מאוחר יותר הפעולה ההגונה. החכם מסוגל להבדיל בין האמצעים למטרות; אחרת, ייתכן ותכנון-יתר של העתיד יפגע בתכלית הראויה עצמה. כאדם שמבקש תענוגות, עליך תמיד לשאוף להיות יצרן וצרכן כאחד.

אָמְנו את זיכרונכם לשמור ולנצור את אותם מאורעות ראויים בחיים שמחזקים אתכם, ושלפו אותם מן הזיכרון כראות עיניכם, כדי להתענג עליהם ולהיבנות מהם. וכך, בנו עבור עצמכם ובתוכם מאגרים וגלריות של יופי, של טוב ושל פאר והדר. אך הנאצלים שבזיכרונות הם אלה הנוצרים רגעים גדולים של חברות נשגבת. כל אוצרות הזיכרון הללו מקרינים את השפעתם המרוממת ויקרת הערך בעת שהסגידה הרוחנית משחררת אותם בנגיעתה.

אך אם לא תלמדו להיכשל בקו, החיים יהפכו לקיום של עול. נשמות נאצלות תמיד לומדות להיכשל באופן אומנותי; עליכם לדעת להפסיד בכבוד; עליכם לעמוד ללא חת אל מול האכזבה. לעולם אל תהססו להודות בכישלון. לעולם אל תנסו להסתתר מאחורי חיוכים כוזבים ואופטימיות קורנת. על-אף שזה נשמע טוב תמיד לטעון להצלחה, התוצאות תהיינה מזעזעות. שיטה שכזו מובילה במישרין לעולם של כזבים ולהתרסקות הבלתי נמנעת שבהתפכחות.

יש והצלחה תוביל לאומץ ולביטחון, אך את החכמה ישיג האדם רק הודות להתנסות של ההסתגלות לכישלונותיו. מי שמעדיף את אשליות האופטימיות לעולם לא יוכל להחכים. רק אלה שעומדים אל מול העובדות ומתאמים בינן לבין האידאליים יכולים להחכים. החכמה כוללת הן את העובדה והן את האידאל, ומשום כך גואלת את המתמסרים לה מן הקצוות העקרים של הפילוסופיה – מן האדם שהאידאליים שלו אינם כוללים עובדות ומן המטריאליסט ללא אופק רוחני. אותן נשמות פחדניות שמצליחות להתמודד עם קשיי החיים רק הודות לאשליה רציפה אחת של הצלחה כוזבות נועדו להיכשל ולנחול תבוסה כשתתעוררנה, בסופו של דבר, מעולם החלומות והדמיונות שבראו.

השפעתה העילאית של השקפתה מרחיקת הראות של הדת הינה בדיוק במקום בו פוגשים את הכישלון ומסתגלים לתבוסה. בחווייתו של האדם המבקש את האל אשר יצא להרפתקה הנצחית של חקר יקום הכישלון הינו פשוט מאורע חינוכי – ניסוי תרבותי בתהליך רכישת החכמה. עבור אנשים שכאלה, התבוסה אינה אלא כלי חדש לכיבוש רמות המציאות הגבוהות יותר ביקום.

אם כל כישלון בחיים מניב חכמה והישג רוחני, גם אם כל מפעל חייו של אדם בזמן יהיה כישלון חרוץ, עשויה הקריירה של אדם המבקש את האל להתברר כהצלחה גדולה מנקודת המבט של הנצח. אל תשגו ותתבלבלו בין הידע, התרבות והחכמה. אף אם בחיים יש ביניהם קשר, הם מייצגים ערכי רוח שונים מאוד; החכמה תמיד עולה על הידע ותמיד מהללת את התרבות.

5. דת האידאל

סיפרתם לי 'שהמאסטר' שלכם מתייחס לדת האנושית האמתית כאל התנסותו של היחיד במציאות הרוח. אני הגדרתי דת כהתנסותו התגובה של האדם למשהו שהוא מחשיב כראוי לכך שכל האנושות תסגוד לו ותתמסר לו. במובן הזה, הדת מסמלת את מסירותנו הגבוהה ביותר לדבר שמייצג את המושג הגבוה ביותר שלנו ביחס לאידאליים של המציאות והמקום הרחוק ביותר אליו תוכל הדעת שלנו להגיע בשאיפתה אל אפשרויות הנצח של הישגי הרוח.

כאשר בני אדם מגיבים לדת במובן השבטי, הלאומי או הגזעי, הם עושים כן משום שהם אינם באמת מחשיבים את אלה שמחוץ לקבוצתם כבני אדם. אנחנו תמיד מתייחסים למושא הנאמנות הדתית שלנו כאל משהו שראוי לכל בני האדם לכבדו. הדת לעולם לא תוכל להיות אמונה אינטלקטואלית

או היסק פילוסופי גרידא; דת הינה תמיד ולעד תהיה דרך להתמודד עם מצבים בחיים; היא סוג של התנהגות. דת כוללת חשיבה, הרגשה ופעולה מתוך כבוד למציאות כלשהי שאנו מחשיבים שכולם יעריצו.

אם בהתנסות שלכם משהו הפך לדת, ברור מאליו שכבר הפכתם להיות לאונגליסט פעיל של אותה הדת, זאת משום שאתם מחשיבים את המושג העילאי בדת שלכם כראוי לסגידתה של האנושות כולה ושל כל ברייה תבונית ביקום. אם אינכם משמשים בפועל כמיסיונרים לבשורה של הדת שלכם, אתם משלים את עצמכם וקוראים לאמונה מסורתית או למערכת פילוסופיה אינטלקטואלית בשם דת. אם הדת שלכם הינה התנסות רוחנית, מושא הסגידה שלכם חייב להיות מציאות רוחנית אוניברסאלית והאידיאל של כל מושגים הרוחניים. את כל הדתות המבוססות על פחד, על רגשות, על מסורת ועל פילוסופיה אני מכנה בשם דתות אינטלקטואליות, ואילו את אלה המבוססות התנסות רוחנית אמיתית אני מכנה דתות אמיתיות. מושא ההתמסרות הדתית יכול להיות חומרי או רוחני, אמיתי או כוזב, מציאותי או בלתי מציאותי, אנושי או אלוהי. לכן דתות יכולות להיות טובות או מרושעות.

מוסריות ודת אינן בהכרח זהות. מערכת מוסרית אשר מאמצת מושא סגידה עשויה להפוך לדת. דת אשר מאבדת את גורמי המשיכה שלה לתחושות הנאמנות ומוסירות עילאית עלולה להתפתח לכדי מערכת פילוסופית או קוד מוסרי. הדבר הזה, ההווה הזה, המצב הזה, סדר הקיום הזה או האפשרות להשיג אשר מהווה את האידיאל העליון של הנאמנות הדתית, ואשר הוא מושא מסירותם הדתית של הסוגדים, הוא האל. ללא קשר לשם שניתן לאידאל מציאות הרוח זו, זהו האל.

מאפייני החברתיים של דת אמיתית קשורים לעובדה שהיא תמיד תנסה להמיר את היחיד ולהתמיר את העולם. דת פירושה קיומם של אידאלים שטרם התגלו ואשר מתעלים הרבה מעל לאמות המידה האתיות הידועות ולמוסריות של מנהגי החברה הנעלים ביותר של מוסדות הציוויליזציה הבשלים ביותר. הדת נושאת עיניה לאידאלים שטרם התגלו, למציאויות שטרם נחקרו, לערכים על-אנושיים, לחכמה אלוהית ולהישגי רוח אמיתיים. דת אמיתית עושה את כל אלה; כל האמונות האחרות אינן ראויות להיקרא כך. לא תתכן דת רוחנית אמיתית ללא האידיאל העליון והנעלה של אל נצחי. דת ללא האל הינה המצאה של האדם, מוסד אנושי של אמונות אינטלקטואליות חסרות חיים וטקסים רגשיים חסרי משמעות. יש והדת טוענת שמושא סגידתה הינו אידאל נשגב. אך אידאלים מעין אלה בלתי ניתנים להשגה; מושג שכזה הינו בבחינת אשליה. האידאלים היחידים אשר יוכל האדם להשיגם הינן המציאויות האלוהיות של ערכי האינסוף אשר טמונים בעובדה הרוחנית של אל הנצח.

בניגוד לאידאל אודות האל, המילה או הרעיון של האל יכולים להיות חלק מדת כלשהי, ללא קשר למידת טיפשותה או שקריותה. הרעיון אודות האל יכול להפוך לכל דבר שיבחרו אלה שמשתעשעים בו. הדתות הנמוכות מעצבות את הרעיון שלהן אודות האל בהתאם למצבו הטבעי של לב האדם; הדתות הגבוהות תובעות מלב האדם להשתנות על-מנת לעמוד באידאלים של דת אמת.

הדת של ישוע עולה על כל המושגים הקודמים שלנו אודות הסגידה משום שהיא לא רק מציגה את 'אביו' כאידאל המציאות האינסופית אלא מכריזה על כך שאותו מקור אלוהי לכלל הערכים ואותו מרכז נצחי של היקום אכן ניתן להשגה ובאופן אישי על-ידי כל אינדיבידואל שבחר לבוא בשערי מלכות השמים שבארץ, ואשר בכך מכיר בעובדת היותו בנו של האל ובאחוות האדם. ואני סבור שזהו המושג הגבוה ביותר אודות הדת שנשמע בעולם מעודו, ואני מכריז שלא ייתכן גבוה ממנו משום שבשורה זו כוללת את אינסוף המציאויות, את אלוהיות הערכים, ואת הישגי הנצח האוניברסאליים. מושג כזה שקול להישג של התנסות באידאליזם של העליון ושל המרבי.

אני לא רק מסוקרן מן האידאלים המושלמים שבדת הזו, הדת של 'המאסטר' שלכם, אלא גם מרגיש את צורך להתוודות שאני מאמין להכרזותיו: כי האידאלים הללו אודות מציאויות הרוח הינם ברי השגה; כי אתם ואני יכולים לצאת להרפתקה הממושכת, הנצחית הזו מצוידים בהבטחה שלו על הוודאות שלבסוף נגיע לשערי פרדיס. אחי, אני מאמין, אני יצאתי לדרך; אני בדרכי אתכם במסע הנצחי. 'המאסטר' אומר שהוא בא מעם 'האב', ושהוא יראה לנו את הדרך. אני משוכנע לגמרי שהוא דובר אמת. אני משוכנע כעת שאין שום אידאלים ברי השגה במציאות או ערכי מושלמות שאינם חלק מן האב הנצחי והאוניברסאלי.

לכן, באתי לסגוד. ולא רק לאל המציאויות, אלא לאל האפשרויות של כל מה שיהיה קיים בעתיד. משום כך, אם להתמסר לאידאל עליון, אם האידאל הזה אמיתי, ראוי להתמסר לאל זה, אל יקומי העבר, ההווה והעתיד של הדברים וההוויות. ואין אל מלבדו, לא יכול להיות אל אחר. כל שאר האלים הינם יצירי הדמיון, אשליות הדעת האנושית, עיוותים של לוגיקה כוזבת, ואילולי האשליה העצמית של אלה שמייצרים אותם. אכן, אפשר שתהיה דת ללא אל זה, אך לא תהיה לה כל משמעות. ואם תבקשו להחליף את המילה אל במציאות של אידאל זה, אודות אל חי, רק תשלו את עצמכם כשתחליפו אידאל, מציאות אלוהית, ברעיון. אמונות שכאלה מהוות דת של משאלת לב ריקה.

בתורתו של ישוע אני רואה את הדת במיטבה. הבשורה מאפשרת לנו לבקש את אל האמת ולמצוא אותו. אך האם אנו מוכנים לשלם את מחיר כרטיס הכניסה למלכות השמים? האם אנחנו מוכנים להיוולד מחדש? להיווצר מחדש? האם אנחנו מוכנים להעמיד עצמנו בתהליך ובמבחן הנורא של ההרס-העצמי ושל בנייתה מחדש של הנשמה? הלא אמר 'המאסטר': "הַמָּצֵא אֶת נַפְשׁוֹ יִאבְּדֶנָּה וְהַמָּאבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ הוּא יִמָּצָא. אֵל תִּחְשְׁבוּ כִּי בָאתִי לְהַטִּיל שָׁלוֹם בָּאָרֶץ כִּי אִם מֵאֵבֶק לְנִשְׁמָה." אמת היא, כי לאחר שנשלם את מחיר ההתמסרות לרצון 'האב', אם נמשיך ונצעד בנתיבי הרוח של החיים המוקדשים, אנו אכן חווים שלוה גדולה.

כעת אנו מוותרים על כל פיתויי סדר הקיום הידוע ומקדישים עצמנו בלב שלם למרדף אחר פיתויי סדר הקיום הבלתי ידוע, הבלתי נחקר של חיי הרפתקה עתידיים בעולמות הרוח של האידאליזם הנעלה של מציאות אלוה. אנו מבקשים סמלי משמעות באמצעותם נוכל לספר לאחינו אודות מושגים אלה, של מציאות האידאליזם של הדת של ישוע, ולא נפסיק להתפלל לבוא היום בו האנושות כולה תתרגש מן החזון המשותף הגלום באמת

עליונה זו. וכעת, המושג הממוקד שבלבנו אודות 'האב' הוא כי האלוהים הוא רוח; וכשאנו חולקים אותו עם רעינו, נאמר שהאלוהים הוא אהבה.

דתו של ישוע תובעת חיים והתנסויות רוחניים. אף כי דתות אחרות עשויות לכלול אמונות מסורתיות, רגשות ותחושות, מודעות פילוסופית וכל אלה, תורתו של 'המאסטר' דורשת התקדמות רוחנית ממשית ואמתית.

מודעות אודות הדחף להיות דמוי-אל אינו דת אמתית. הרגשות והתחושות שמניעות לסגידה לאל אינן דת אמתית. הידיעה אודות ההחלטה להקריב את העצמי ולשרת את האל איננה דת אמתית. המסקנה החכמה, שהדת הזו הינה בטובה מכולן, איננה דת, איננה התנסות אישית רוחנית. דת אמתית מתייחסת להישג אמתי של ייעוד כמו גם למציאותיות ולאידאליזם של מה שהאדם מאמין בו בשלב שלם. ואת כל אלה חייבת ההתגלות של 'רוח האמת' להפוך עבורנו לאישי.

וכך הסתיימו הרצאותיו של הפילוסוף היווני, אחד הגדולים שקמו עמו, אשר הפך למאמין בבשורת ישוע.

הספר של אורנטיה

מסמך 161

המשך הדיונים עם רודן

ביום ראשון, ה-25 בספטמבר, שנת 29 לספירה, התקבצו השליחים והאוונגליסטים במגדן. באותו הערב, לאחר פגישה ממושכת עם עמיתיו, הפתיע ישוע את כולם כשהכריז כי למחרת יצאו הוא ושניים עשר השליחים לירושלים לחגיגות חג הסוכות. הוא הנחה את האוונגליסטים לבקר את המאמינים בגליל ואת סגל האנשים הנחה לשוב לעת עתה לבית צידה.

כשהגיעה העת לצאת לירושלים, היו נתנאל ותומאס עדיין בעיצומם של דיוניהם עם רודן מאלכסנדריה, והם ביקשו את רשות 'המאסטר' להישאר במגדן מספר ימים נוספים. וכך, בעוד ישוע והעזרה עושים את דרכם לירושלים, המשיכו נתנאל ותומאס בדיון מעמיק עם רודן. בשבוע שלפני כן, במהלכו שטח רודן את הפילוסופיה שלו, הציגו נתנאל ותומאס לסירוגין את בשורת המלכות בפני הפילוסוף היווני. רודן גילה כי המורה שלו מאלכסנדריה, אחד מתלמידיו לשעבר של יוחנן המטביל, עשה עבודה טובה.

1. אישיותו של האל

בנושא אחד, אישיותו של האל, לא ראו רודן ושני השליחים עין בעין. רודן הסכים לקבל את כל אשר הוצג לו ביחס לאיכויותיו של האל, אך הוא טען 'שהאב' שבשמים איננו ולא יוכל להיות אישיות כמו שהאדם תופש אישיות. אף שהשליחים התקשו להוכיח שהאל הינו אישיות, רודן התקשה אף יותר להוכיח שהוא אינו אישיות.

רודן טען כי עובדת האישיות מתבססת על קיומה של תקשורת הדדית ומלאה בין הויות שוות, הויות אשר מסוגלות להבין ולהאדור זו את זו. אמר רודן: "על-מנת שהאל יהיה אישיות, עליו להיות בעל סמלי תקשורת רוחנית אשר יאפשרו לאלה שיוצרים עמו קשר להבין אותו באופן מלא. אך כפועל יוצא מכך שהאל הינו אינסופי ונצחי, 'בורא' כל שאר ההויות כולן, נובע שהאל הינו היחיד ביקום ואין מי שישווה לו. אין שווים לו; אין אף אחד אחר עמו יוכל לתקשר כשווה בין שווים. אפשר והאל אכן מהווה את מקור כלל האישיות, אך ככזה הוא מתעלה על האישיות, ממש כפי 'שהבורא' מצוי מעל ומעבר לברוא."

הוויכוח הזה הטריד עד מאוד את תומאס ונתנאל, והם ביקשו את ישוע להיחלץ לעזרתם, אך 'המאסטר' סרב להשתתף בדיוניהם. אמר הוא לתומאס: "אין זה כלל משנה מהו הרעיון אודות 'האב' שאתה דבק זו כל זמן שאתה מכיר רוחנית באידאל של טיבו האינסופי והנצחי."

תומאס טען שהאל אינו מתקשר עם בני האדם, ומשום כך האל הינו אישיות, אפילו על-פי הגדרתו של רודן עצמו. היווני דחה את הטענה על-בסיס העובדה שהאל אינו מגלה עצמו באופן אישי; שהוא עדיין נותר בגדר מסתורין. או אז טען נתנאל על התנסותו האישית שלו עצמו עם האל, ואת זאת קיבל רודן, ואישר שאף לו עצמו היו התנסויות דומות, אך שהחוויית הללו מוכיחות, לטענתו, את מציאותו של האל, לא את אישיותו.

בליל יום שני ויותר תומאס. אך עד ליל יום שלישי, כבש נתנאל את רודן וגרם לו להאמין באישיותו של 'האב'. אלה שלבי ההיסק בעזרתם חולל את השינוי בדעתו של היווני:

1. 'האב' בפרדיס אכן מתקשרת כשווה בין שווים עם לפחות שתי הויות נוספות אשר שקולות לו ודומות לו לחלוטין – 'הבן הנצחי' ו'הרוח האינסופית'. לנוכח נקודת ההשקפה של 'השילוש', היווני נאלץ להסכים לאפשרות 'שהאב האוניברסאלי' הוא אישיות. (בהמשך, העיסוק בדיונים הללו גרם להתרחבות מושג 'השילוש' של שניים עשר השליחים. אך כמובן שהאמונה הרווחת הייתה שישוע היה 'הבן הנצחי').

2. מכיוון שישוע היה שקול 'לאב', ומכיוון 'שבן' זה אכן הופיע כאישיות בפני ילדיו שבארץ, תופעה זו מוכיחה את העובדה ששלושת האלוהויות אכן ניחנות באישיות ומדגימה את האפשרות לכך, וכן מיישבת לנצח את השאלה ביחס ליכולתו של האל לתקשר עם האדם והאפשרות של האדם לתקשר עם האל.

3. שישוע התייחס באופן שווה ותקשר באופן מושלם עם האדם; שישוע היה 'בן האל'. שהיחס בין 'הבן' 'לאב' מניח את התקשורת השווה ואת האהדה וההבנה ההדדית השוררת ביניהם; שישוע 'והאב' חד הם. שישוע קיים בעת ובעונה אחת תקשורת מובנת הן האל ועם האדם, ושכיוון שהן

האל והן האדם הבינו את המשמעות של הסמלים בהם תיקשר ישוע, הן האל והן האדם ניחנים בתכונות אישיות ככל שזו נוגעת ליכולת לתקשר. שאישיותו של ישוע הדגימה את אישיותו של האל ואף הוכיחה נחרצות את נוכחותו של האל באדם. ששני דברים שמתייחסים לאותו הדבר מתייחסים זה לזה.

4. שאישיות מייצגת את המושג הגבוה ביותר של המציאות האנושית והערכים האלוהיים; שהאל אף מייצג את המושג הגבוה ביותר של אדם אודות המציאות האלוהית והערכים האינוסופיים; נובע מכך שהאל חייב להיות אישיות אלוהית ואינוסופית, אישיות במציאות שאף מתעלה באופן אינוסופי ונצחי מעל למושג של האדם ולאופן בו הוא מגדיר אישיות.

5. שהאל חייב להיות אישיות משום שהוא 'בורא' כל האישיות וייעוד כל האישיות. רודן הושפע עד מאוד מדבריו של ישוע, "ולכן היו אתם מושלמים כפי 'שהאב שבשמים מושלם הוא'."

לאחר ששמע רודן את מערך הטיעונים הללו, אמר: "השתכנעתי. אני מודה בכך שהאל הינו אישיות, אם רק תתירו לי לסייג את הודאתי באמונה זו בכך שאוסיף למשמעות של אישיות קבוצה נרחבת של ערכים כגון: על-אנושית, טרנסצנדנטית, עילאית, אינוסופית, נצחית ואוניברסאלית. אני משוכנע כעת בכך שהאל חייב להיות אינוסופי יותר מאשר אישיות, אך לא יוכל להיות פחות מכך. אני שמח לסיים את הוויכוח ולקבל את ישוע שהתגלות האישית של 'האב' וכמספק את כל מה שחסר בלוגיקה, ההיגיון והפילוסופיה."

2. טיבו האלוהי של ישוע

מכיוון שנתנאל ותומאס אישרו באופן מלא את נקודת השקפתו של רודן ביחס לבשורת המלכות, נותרה רק נקודת אחת ליישב, התורה נוגעת לטיבו האלוהי של ישוע, אשר רק לאחרונה הוכרזה פומבית. נתנאל ותומאס הציגו יחדיו את השקפתם ביחס לטיבו האלוהי של 'המאסטר', והתיאור להלן מסכם במילים אחרות, מתמצת ומארגן מחדש את שלימדו:

1. ישוע הודה באלוהיותו, ואני מאמינים לו. את הדברים יוצאי הדופן הרבים אשר אירעו במהלך משימתו נוכל להבין רק אם נאמין שהוא הן 'בן האל' והן 'בן האדם'.

2. מערכת היחסים שלו אתנו מדגימה את החברות האנושית האידאלית; רק הוויה אלוהית תוכל להיות חברה אנושית שכזו. הוא אכן האדם הבלתי-אנוכי שהכרנו מעודנו. הוא מתרועע אפילו עם חוטאים; הוא מעז לאהוב את אויביו. הוא מאוד נאמן לנו. גם כאשר אינו מהסס להוכיח אותנו, בור לעין כל שהוא אוהב אותנו. אתה תוקסם מן המסירות המתמדת שלו. במהלך כל השנים הללו, אף כי לא הצלחנו להבין את משימתו, הוא המשיך והיה לנו רע נאמן. אף כי איננו משתמש בחנופה, הוא אכן מתייחס לכולנו באותה העדינות; הוא תמיד רך וחומל. הוא חלק עמנו את חייו ואת כל אשר לו. אנחנו קהילה מאושרת; אנו חולקים את הכול. איננו מאמינים שאדם פשוט יכול היה להיות חיים חסרי רבב שכאלה.

אנו מאמינים בכך שישוע אלוהי משום שהוא הוא לעולם לא טועה. החכמה שלו יוצאת דופן; אדיקותו עילאית. הוא חי מדי יום ביומו בהתאמה מושלמת לרצונו של 'האב'. הוא לעולם לא מתחרט על מעשיו משום שהוא לעולם לא עובר על חוק מחוקי 'האב'. הוא מתפלל אתנו ועבורנו אך מעולם לא ביקש שנתפלל עבורו. אנו מאמינים שמעולם לא דבק בו חטא. איננו סבורים שאדם שהוא רק אנושי יוכל לטעון שחי חיים כאלה. הוא טוען שהוא חי חיים מושלמים, ואנו מודים שאכן כך. אדיקותו מקורה בחרטה ואילו אדיקותו נובעת מצדיקות. הוא אפילו מוחל על חטאים ואכן מרפא מחלות. שום אדם שפוי לא היה מתיימר למחול על חטאים; זו זכות אלוהית. ונדמה שכך היה הוא מהרגע שפגשנו אותו, צדיק גמור. אנו מתמלאים בחסד ולומדים את האמת, אך 'המאסטר' שלנו היה צדיק בשל כבר מלכתחילה. האנשים כולם, טובים כרעים, מכירים באיכויות הטוב הללו של ישוע. אדיקותו לעולם איננה חודרנית או יומרנית. הוא ענו ועשוי ללא-חת בעת ובעונה אחת. נדמה שהוא מאשר את אמונתנו באלוהיותו. או שהוא מה שהוא מתיימר להיות, או שהוא הצבוע והרמאי הגדול ביותר שידע העולם. אנחנו משוכנעים שהוא פשוט מה שהוא טוען שהוא.

הייחודיות של אופיו והשליטה הרגשית המושלמת שלו משכנעים אותנו שהוא שילוב של אלוהיות ואנושיות. הוא תמיד מגיב לצורך האנושי עם הופעתו; הסבל תמיד נוגע בו. החמלה שלו מונעת באותה המידה מן הסבל הפיזי, כמו מן המצוקה המנטלית או הצער הרוחני. הוא ממחר לזהות את האמונה ומודה בנדיבות בקיומה או בקיום כל חסד אחר בזולת. הוא כל כך הגון, ובה בעת כל כך רחום ומתחשב. הוא מצר על עקשנותו הרוחנית של העם ועולו כאשר הם מסכימים לחזות באור האמת.

נדמה שהוא יודע את אשר האדם חושב ומבין את הכמיהה בלבו. הוא תמיד אוהד את המצוקה של נפשנו. נדמה כי יש בו את כל קשת הרגשות האנושיים, אך בו הם מהוללים להפליא. הוא אוהב מאוד את הטוב ושונא באותה המידה את החטא. יש לו מודעות על-אנושית לנוכחותה של האלוהות. הוא מתפלל כאדם אך מבצע כאל. נדמה שהוא יודע את אשר יקרה בעתיד; כבר כעת הוא מדבר על מותו, מזכיר באופן מיסטי כי יהללוהו בעתיד. אף כי הוא עדין, הוא אמיץ ונועז. הוא לעולם לא נכשל במילוי חובותיו.

אנו כל העת מתרשמים מן הידע האנושי שלו, זו ממש תופעה. כמעט כל יום קורה משהו ואנו מגלים 'שהמאסטר' יודע מה קורה הרחק ממנו. נדמה גם שהוא יודע את אשר חושבים חבריו. הוא וודאי מתייחד עם אישיותות שמימיות; וודאי חי הוא במישור רוחני גבוה הרבה מעלינו. נדמה כי הכול גלוי ונהיר לו. הוא שואל אותנו שאלות על-מנת לגרום לנו להיפתח, לא על-מנת לקבל מידע.

לאחרונה, 'המאסטר' חדל מלהסס לטעון להיות על-אנושי. למן היום בו הסמיך אותנו ועד לאחרונה, הוא לעולם לא הכחיש שהגיע מעם 'האב' שבמרומים. הוא מדבר מתוך סמכות של מורה אלוהי. 'המאסטר' איננו מהסס להפריך את התורה הדתית העכשווית ולהצהיר על הבשורה מחדשה מתוך סמכות. הוא נחרץ, חיובי וסמכותי. אפילו יוחנן המטביל הכריז כי כי ישוע הינו 'בן האל' כששמע אותו מדבר. נדמה כי הוא מסופק בינו לבין עצמו. הוא איננו מבקש את תמיכת ההמון; הוא אדיש לדעת הזולת. הוא אמיץ ובה בעת חף מכל גאווה.

הוא מדבר בכל העת על האל כעל שותף שנוכח תמיד בכל אשר הוא עושה. הוא עושה טוב בדרכו וזאת משום שנדמה כי האל נמצא בו. הוא טוען טענות מדהימות לגבי עצמו ומשימתו עלי אדמות, הכרזות שאלמלא היו אלוהיות היו בבחינת אבסורד. פעם אחת הכריז: "בְּטָרֶם הָיִיתָ אֲבִרָהָם אֲנִי הָיִיתִי." הוא אכן טוען להיותו אלוהי; הוא מתוודה על כך שהוא שותף של האל. הוא מיצה את כל האפשרויות הלשון כדי לתאר שוב ושוב את הקשר האינטימי שבינו לבין 'האב' שבשמים. הוא אפילו מעז לטעון שהוא 'והאב' חד הם. הוא אומר שכל מי שראה אותו ראה את 'האב'. ואת כל אלה הוא עושה בטבעיות בה נוהג ילד. הוא מתייחס לקשר שלו עם 'האב' באותו האופן בו הוא מתייחס לקשר שלו אתנו. נדמה כי הוא בטוח כל כך ביחס לאל והוא מזכיר את היחסים משל היו עובדה.

בחיי התפילה שלו, נדמה כי הוא מתקשר ישירות עם 'אביו'. שמענו רק מעטות מתפילותיו, אך מן המעט הזה נוכל להסיק כי הוא מדבר עם האל כאילו ניצב מולו פנים אל פנים. נדמה כי הוא יודע הן את העתיד והן את העבר. הוא פשוט לא יכול להיות כל אלה ולעשות את כל הדברים יוצאי הדופן הללו אלמלא היה יותר מאנושי. אנו יודעים שהוא אנושי, אנו בטוחים בכך, אך אנו בטוחים כמעט באותה המידה שהוא גם אלוהי. אנו מאמינים שהוא אלוהי. אנו משוכנעים שהוא בעת ובעונה אחת הן 'בן האדם' והן 'בן האל'.

כאשר סיימו נתנאל ותומאס את דיוניהם עם רודן, הם מיהרו להצטרף לחבריהם השליחים בירושלים, אליה הגיעו ביום ששי באותו השבוע. הייתה זו התנסות כבירה בחיי שלושת המאמינים הללו, וגם שאר השליחים למדו רבות מן הסיפורים שסיפרו להם נתנאל ותומאס על החוויות הללו.

רודן עשה את דרכו חזרה לאלכסנדריה, שם לימד שנים רבות את הפילוסופיה שלו בבית הספר של מֶגֶנְטָה. מאוחר יותר, היה לאדם חשוב בענייני המלכות; הוא האמין בנאמנות עד לאחרון ימיו על-פני האדמה, והקריב את חייו ביוון יחד עם האחרים כאשר הרדיפות הגיעו לשיאן.

3. הדעת האנושית והדעת האלוהית של ישוע

המודעות של ישוע ביחס לאלוהיותו צמחה בהדרגה בדעתו עד ליום בו הוטבל. לאחר שהפך מודע לגמרי ביחס לטיבו האלוהי, ביחס לקיומו הקודם לפני היותו אדם ולזכויותיו ביקום, נדמה כי הייתה לו היכולת להגביל באופנים שונים את מודעותו האנושית ביחס לאלוהיותו. לנו נדמה כי החל מן ההטבלה ועד לצליבה ישוע היה יכול לבחור לגמרי האם להישען על דעתו האנושית או לנצל את הידע של הדעת האלוהית ושל הדעת האנושית גם יחד. לעיתים נדמה כי הוא השתמש רק במידע ששכן באינטלקט האנושי. במקרים אחרים, נדמה שפעל מתוך ידע וחכמה כה עמוקים שרק השימוש בתכולה העל-אנושית של תודעתו האלוהית יכול לאפשר.

רק אם נקבל את התיאוריה שהוא יכול היה, כרצונו, להגביל את תודעתו האלוהית, נוכל להסביר את הדברים הייחודיים שעשה. אנו מודעים לגמרי לעובדה שלעיתים תכופות הוא הסתיר מעמיתיו את ידיעתו המוקדמת אודות אירועים עתידיים, ושהוא היה מודע למה שהם חשבו ותכננו. אנו מבינים שהוא לא רצה שחסידי ידעו יותר מדי על יכולתו לדעת את מחשבותיהם ואת תכניותיהם. הוא לא רצה להתעלות יותר מדי מעל למושג של בן האנוש שהיה לשליחיו ולחסידיהם.

איננו מצליחים להבחין מתי השתמש בהגבלה העצמית של תודעתו האלוהית ומתי הסתיר את ידיעתו המוקדמת ואת העובדה שידע את מחשבותיהם של חבריו האנושיים. אנו משוכנעים שהוא השתמש בשתי הטכניקות, אך איננו יודעים באיזה מהן השתמש במצב מסוים כלשהו. לעיתים תכופות, ראינו אותו פועל רק לפי התוכן האנושי של תודעתו; ואז ראינו אותו פוגש את מנהלי צבאות השמיים של היקום והבחנו בוודאות בפעולתה של הדעת האלוהית. ואילו במקרים רבים מני ספור, ראינו את פעולתה המשולבת של אישיות של אדם ואל אשר פעלה מן האיחוד המושלם, כך נראה, בין הדעת האנושית לזו האלוהית. עד לכאן מגעת ידיעתנו על תופעות אלה; לאמתו של דבר איננו יודעים את כל האמת על מסתורין זה.

הספר של אורנטיה

מסמך 162

בחג הסוכות

כאשר יצא ישוע בלויית עשרת השליחים בדרכו לירושלים, הוא תכנן ללכת דרך השומרון, הדרך הקצרה יותר. וכך, הם נעו דרומה לחופי המזרחיים של האגם, דרך בית שאן בואכה השומרון. סמוך לרדת הליל, שלח ישוע את פיליפוס ומתיאס לכפר אשר נמצא במורדותיו המזרחיים של הגלבוע, לבקש מקום ללינת הלילה עבור החבורה. במקרה היה זה כפר שתושביו היו מאוד נגד היהודים, אף יותר מן השומרונים הממוצעים, ורגשות אלה אף התחזקו בימים אלה, ימים בהם רבים מהם עשו את דרכם לחגיגות חג הסוכות. האנשים הללו ידוע אך מעט אודות ישוע, והם סרבו להלין אותו רק מפני שהוא ועמיתיו היו יהודים. כאשר מתיאס ופיליפוס התרעמו והודיעו לשומרונים הללו שהם מסרבים להלין את 'קדוש ישראל', הכפריים הזועמים הניסו אותם מן העיירה הקטנה במקלות ובאבנים.

לאחר ששבו פיליפוס ומתיאס לחבריהם ודיווחו כיצד סולקו מן הכפר, ניגשו יעקב ויוחנן לישוע ואמרו: "מאסטר, אנו מבקשים ממך להרשות לנו לבקש כי תבוא אש מן השמים ותאכל את השומרונים הסוררים והחצופים." כאשר שמע ישוע את מילות הנקמה הללו, פנה אל בני זכדיה וגער בהם בחומרה: "אינכם יודעים באיזו גישה אתם נוקטים. אין מקום לנקמה במלכות השמים. במקום להתווכח, בואו ונסור לכפר הקטן שליך מיצר הירדן." וכך, בשל דעה קדומה בין פתות, מנעו השומרונים הללו מעצמם את הכבוד שיכלו לחלוק באירוח 'בן בורא' של יקום.

ישוע והעשרה לנו בכפר שליך מיצר הירדן. השכם בבוקר למחרת הם חצו את הנהר, המשיכו בדרך הירדן המזרחית לירושלים והגיעו לבית עניא בשעות הערב המאוחרות של יום רביעי. תומאס ונתנאל, אשר התעכבו בשל דיוניהם עם רודן, הגיעו לשם ביום ששי.

ישוע והשניים עשר נותרו בסביבותיה של ירושלים עד לסוף החודש שלאחר מכן (אוקטובר), בערך ארבעה שבועות וחצי. ישוע עצמו נכנס לעיר רק פעמים ספורות, והביקורים הקצרים הללו נערכו בזמן חג הסוכות. הוא בילה חלק גדול מחודש אוקטובר עם אבנר ועמיתיו בית לחם.

1. הסכנות שבביקור בירושלים

הרבה לפני שנסו מן הגליל, הפצירו בו חסידיו של ישוע ללכת לירושלים ולהטיף לבשורת המלכות כדי לוודא שהמסר שלו יזכה בכבוד הראוי לכך שנשמע בבירת הלימוד והתרבות היהודית; אך כעת, משהגיעה השעה ללכת ללמד בירושלים, הם חששו לחייו. הם ידעו שהסנהדרין ביקשה להביא את ישוע לירושלים למשפט וזכרו שלאחרונה הכריז שוב ושוב שהוא חייב להיות מומת, וכך נדהמו השליחים לשמוע על החלטתו הפתאומית לקחת חלק בחג הסוכות. לכל הפצרותיהם הקודמות השיב, "טרם הגיעה השעה." כעת, תגובתו היחידה למחאותיהם, אשר נבעו מפחד, השיב, "אבל הגיעה השעה."

במהלך חג הסוכות, נכנס ישוע מספר פעמים לירושלים באומץ, ולימד בציבור במקדש. הוא עשה כן למרות מאמציו של שליחיו להניא אותו מכך. אף כי זה זמן רב האיצו בו להטיף בירושלים, כעת הם חששו לראות אותו נכנס לעיר. היטב ידעו שהסופרים והפרושים היו נחושים להמיתו.

הופעתו הנועזת של ישוע בירושלים יותר מאשר הפגיעה את חסידיו. רבים מתלמידיו, ואפילו השליח יהודה איש קריות, העזו לחשוב שישוע נס במהירות לפיניקי משום שפחד ממנהיגי היהודים ומהורדוס אנטיפס. הם לא הצליחו להבין את המשמעות מאחורי מהלכיו של 'המאסטר'. נוכחותו בירושלים בחג הסוכות, אפילו בניגוד לעצת חסידיו, הספיקה על-מנת להשתיק לעד את כל הלחישות על פחד ורוך לבב.

במהלך חג הסוכות, אלפי מאמינים מכל רחבי האימפריה הרומית ראו את ישוע, שמעו אותו מלמד, ורבים אפילו הלכו לבית עניא על-מנת להיוועד עמו בנוגע להתקדמות המלכות במחוזות מגוריהם.

היו סיבות רבות לכך שניתן לישוע להטיף בפומבי בחצרות המקדש במהלך ימי החג. העיקרית שבהן הייתה הפחד שנפל על מנהיגי הסנהדרין בשל מחלקות סודית שהתגלעה בשורותיה. עובדה היא שרבים מחברי הסנהדרין האמינו בישוע בסתר או חששו לעצור אותו במהלך החג, ימים בהם ירושלים נמלאה המון רב, ורבים מאלה או האמינו בו או לפחות אהדו את התנועה הרוחנית שעמד בראשה.

מאמציו של אבנר ועמיתיו ברחבי יהודה תרמו רבות לגיבוש מידה כזו של אהדה למלכות שאויביו של ישוע לא העזו לדבר כנגדו יותר מדי. זו

הייתה אחת מן הסיבות בשלן ניתן לישוע לבקר בירושלים בפומבי ולצאת ממנה חי. חודש אחד או שניים לפני כן, היה וודאי מומת.

אך תעוזתו של ישוע, הופעתו בציבור בירושלים, הממה את אויביו; הם לא התכוונו לקריאת תיגר נועזת כזו. במהלך החודש, עשתה הסנהדרין מספר פעמים נרפים לעצור את 'המאסטר', אך מאמצים אלה לא נשאו שום פרי. אויביו כל כך נבהלו מהופעתו הבלתי צפויה של ישוע בציבור עד שהם שיערו שהשלטונות הרומים הבטיחו לו הגנה. הם ידעו שפיליפוס (אחיו של הורדוס אנטיפס) היה כמעט חסיד של ישוע, ומשום כך הניחו חברי הסנהדרין שפיליפוס הבטיח לישוע הגנה מפני אויביו. ישוע יצא משטח השיפוט שלהם לפני שהתחוויר להם ששגו באמונתם זו, בכך שהופעתו הפתאומית והנועזת בירושלים הסתמכה על הבנה סודית עם השלטונות הרומיים.

עת יצאו ממגדן, רק שניים עשר השליחים ידעו שבכוונתו של ישוע להשתתף בחגיגות חג הסוכות. חסידיו האחרים של ישוע נדהמו כאשר הופיע בחצרות המקדש והחלו ללמד בפומבי, והרשויות היהודיות הופתעו מאוד לשמע הדיווח שהוא מלמד במקדש.

אף כי חסידיו לא ציפו שישוע ישתתף בחגיגות, מרבית עולי הרגל שהגיעו מרחוק ושמעו אודותיו קיוו שיראו אותו בירושלים. והם לא התאכזבו, שכן פעמים מספר לימד במרפסת שלמה ובמקומות אחרים בחצרות המקדש. השיעורים הללו היו הכרזתו הרשמית של ישוע באזני היהודים והעולם כולו אודות אלוהיותו.

ההמונים ששמעו את שיעוריו של 'המאסטר' נחלקו בדעותיהם לגביו. חלק אמרו שהוא איש טוב; אחרים שהוא נביא; אחרים שהוא אכן המשיח; אחרים טענו שהוא סכסכן, שהוא מוליך את העם שולל בתורתו המוזרה. אויביו הססו להוקיע אותו בפומבי מפחד המאמינים שאהדו אותו, ואילו חבריו פחדו להכיר בו בפומבי מחשש מנהיגי היהודים, הן היה ידוע שהסנהדרין נחושה להמיתו. אך אפילו אויביו התפלאו משיעוריו, משום שידעו שלא למד במכללות הרבנים.

שליחיו של ישוע נמלאו אימה בכל פעם שהלך לירושלים. ככל שחלפו הימים, הם הלך וגבר הפחד כאשר שמעו אותו מכריז הכרזות נועזות יותר ויותר אודות טיב משימתו על-פני האדמה. הם לא היו רגילים לשמוע את ישוע מכריז אופן כה החלטי הכרזות מדהימות שכאלה, אפילו כשהטיפין בין חברים.

2. ההרצאה הראשונה במקדש

באחר הצהריים הראשון בו לימד ישוע במקדש, נקבצה חבורת מאזינים גדולה לשמוע את דבריו אודות החירות החדשה שבבשורת המלכות והאושר שיהיה נחלתם של המאמינים בחדשות הטובות. ואז, קטע את דבריו מאזין סקרן אחד ושאל: "המורה, איך זה שאתה יכול לצטט מכתבי הקודש וללמד ברהיטות כזו את האנשים אף כי נאמר לי שלא למדת אצל הרבנים?" ענה לו ישוע: "איש לא לימד אותי את האמתות עליהן אצהיר באוזניכם. לקחי לא שְׁלִי הוא פִּי אִם שְׁלִי שְׁלָחִי. הַקֶּפֶץ לַעֲשׂוֹת רָצוֹנוֹ יַדֵּי לַקָּחִי אִם מֵאֵת אֱלֹהִים הוּא אִי מִנְפָּשִׁי אֲדַבֵּר. הַמְדַבֵּר מִנְפָּשׁוֹ קְבוֹד עֲצָמוֹ בְּקֶשֶׁשׁ וְהַמְבַקֵּשׁ קְבוֹד שְׁלָחוֹ נֶאֱמָן הוּא וְאֵין עֹלָתָהּ בּוֹ. אֵךְ בְּטֶרֶם תִּנְסוּ לִקְבֹּל אֹר הַחֹדֶשׁ, הָאֵם לֹא רָאוּי שֶׁתִּמְלֹאוּ אֶת מִצְוֹת הָאֹר שֶׁכֵּבֶר בְּרִשְׁוֹתְכֶם? הֲלֹא מִשָּׁה נָתַן לָכֶם אֶת הַתּוֹרָה וְאֵין אִישׁ מִכֶּם עֹשֶׂה הַתּוֹרָה. מִשֶּׁה צִיווָה עֲלֵיכֶם בַּתּוֹרָה, 'לֹא תִרְצַח'; וְאֵף עַל פִּי כֵן, חֲלַקְכֶם תִּבְקֶשׁוּ לַהֲרוֹג אֶת 'בֶּן הָאָדָם'."

לשמע המילים הללו, החל האנשים בקהל להתווכח בינם לבין עצמם. אחדים טענו שהשתגע; אחדים שדבק בו שד. אחרים טענו שהוא אכן הנביא מן הגליל שהסופרים והפרושים ביקשו זה מכבר לחסל. אחדים אמרו שמנהיגי הדת חששו לגעת בו; אחרים אמרו שהם לא הניחו עליו יד משום שהפכו למאמיניו. לאחר וויכוח ער, צעד אדם מן הקהל ושאל את ישוע, "מדוע מבקשים השליטים להרגך?" ענה הוא: "השליטים מקשים לחסל אותי משום שהם מתרעמים על שאני מדבר על החדשות הטובות של המלכות, בשורה אשר משחררת את האדם מעול המסורות של טקסי הדת הרשמיים עליהם נחושים המורים הללו לשמור בכל מחיר. הם מְלִים את התינוק כמצווה בשבת, אך יהרגו אותי משום שפעם אחת בשבת שחררתי אדם שהיה עבד לסבלו. הם עוקבים אחרי בשבת כדי לרגל אך יהרגו אותי משום שפעם אחת בחרתי לרפא לגמרי אדם חולה בשבת. הם מבקשים לחסל אותי משום שהיטב ידעו כי אם אכן תאמינו בכנות ותעזו לקבל את שאלמד, תקרוס ותושמד לעד מערכת הדת המסורתית. וכך, בשל העובדה שהם מסרבים בנחישות לקבל בשורה חדשה ומפלאה יותר זו אודות מלכות שמים, תישלל מהם אותה הסמכות לה הקדישו את חייהם. וכעת, אפנה לכל אחת ואחד מכם: אֵל תִּשְׁפָּטוּ לְמַרְאֶה עֵין פִּי אִם מִשְׁפָּט צֶדֶק שְׁפָטוּ."

אז אמר אדם אחר: "כן, המורה, אנחנו אכן מצפים למשיח, אך כשיבוא, ידוע לנו שיבוא בסתר. ידוע לנו מנין באת. חיית בקרב אחיך מן ההתחלה. הגואל יבוא בעוצמה להשיב את כס דוד המלך על כנו. האם אתה באמת טוען שאתה המשיח? ענה ישוע: "אתה טוען שאתה יודע מי אני ומנין באתי. הלוואי והיו טענותיך אמת, שאז אכן היית מוצא חיי שפע בידעיה זו. אני מכריז שלא באתי אליכם עבורי; נשלחתי מעם 'האב', ושולחי איתי ונאמן. כשתסרבו לשמוע אותי, אתם מסרבים לקבל את שולחי. אם תקבלו בשורה זו, יום אחד תדעו את שולחי. אני יודע את 'האב', מכיוון שבאתי מעם 'האב' להכריז עליי ולגלותו בפניכם.

סוכני הסופרים ביקשו להניח עליו את ידיהם, אך חששו מן ההמון שכן רבים האמינו בו. מאז הטבילה, נודעה עבודתו של ישוע בקרב היהודים כולם, ורבים מאלה שנזכרו בפועלו שאלו את עצמם: "אפילו שהמורה הזה בא מן הגליל, אפילו שהוא לא עונה על כל ציפיותינו מן המשיח, אנחנו תמהים אם הגואל שיבוא אכן יעשה דברים מופלאים צאלה שישוע מנצר כבר עשה."

כאשר שמעו הפרושים וסוכניהם את ההמון מדבר כך, הם התייעצו עם מנהיגיהם והחליטו שנדרש לסיים את הופעותיו הפומביות של ישוע בחצרות

המקדש. ככלל, נטו מנהיגי היהודים להימנע מלהתנגש עם ישוע משום שהאמינו שהשליטים הרומיים הבטיחו לו חסינות. הם לא מצאו הסבר אחר לתעוזה שגילה בהגעתו, בעת ההיא, לירושלים; אך ראשי הסנהדרין לא ממש האמינו לשמועה זו. הם סברו שהשליטים הרומיים לא יעשו כדבר הזה בסתר ללא ידיעת הגוף העליון המופקד על האומה היהודית.

ומשום כך נשלחו עבר, שליחה הרשמי של הסנהדרין, ושני עוזרים לעצור את ישוע. אמר 'המאסטר' לעבר בעת שזה התקרב אליו: "אל תפחד להתקרב. התקרב ושמע את השיעור. אני יודע שנשלחתם לעצור אותי, אך עליכם להבין שדבר לא יקרה 'לבן האדם' עד שתגיע שעתו. אינכם נגדי; באתם רק לעשות כמצווה אדוניכם, ואפילו אותם מנהיגי היהודים וודאי חושבים שהם עושים כמצוות האל בעת שהם מבקשים בסתר לחסל אותי."

"אינני רוצה ברעת איש מכם. 'האב' אוהב אתכם ולפיכך אני משתוקק שתיגאלו משעבוד הדעה הקדומה ומחשכת המסורת. אני מציע לכם את חירות החיים ואת שמחת הגאולה. אני מכריז על הדרך החיה, החדשה של גאולה מן הרוע ושל שחרור מן השעבוד לחטא. באתי על-מנת שיהיו לכם חיים, חיי נצח. אתם מבקשים להיפטר ממני ומן התורה המטרידה שלי. אילו רק יכולתם להבין שאני אשאר אתכם רק עוד מעט! עוד מעט אחזור לזה ששלח אותי לעולם. ואז, רבים מכם יחפשוני בנרות, אך לא ימצאוני, שכן למקום אליו אלך אתם לא תוכלו לבוא. אך כל אלה שבאמת יחפשוני ימצאו בבוא היום את החיים שמובילים לנוכחות של 'אבי'."

כמה מן לועגים אמרו בינם לבין עצמם: "לאן האיש הזה ילך שלא נוכל למצוא אותו? האם ילך להגורר עם היוונים? האם יחסל את עצמו? למה הוא מתכוון כשהוא מכריז שבקרב יעזוב אותנו ושלא נוכל ללכת למקום אליו ילך?"

עבר ועוזריו סרבו לעצור את ישוע; הם חזרו למקום המפגש בלעדיו. כאשר, אפוא, גערו הכוהנים הראשיים והפרושים בעבר ובעוזריו מכיוון שלא הביאו את ישוע עמם, השיב להם עבר כך: "חששונו לעצור אותו בקרב ההמון משום שרבים מאמינים בו. חוץ מזה, מעולם לא שמענו אדם מדבר כך. יש משהו יוצא דופן במורה הזה. כדאי לכולכם ללכת לשמוע אותו." המנהיגים נדהמו לשמע דבריו אלה ולעגו לעבר: "גם אתה הלכת לאיבוד? האם אתה מתכוון להאמין למאחז הזה? לא שמעת שאיש מן המלומדים או המנהיגים מאמין בו? האם מישהו מן הסופרים או הפרושים הלך שולל אחר שיעוריו? איך זה שאתה מושפע ממנהג ההמונים, בורים עמים וארצות, שאינם מכירים את התורה או את דבר הנביאים? האם אינך יודע שאלה אנשים מקוללים?" ענה להם עבר: "אפילו כן, אדוני, אך האיש הזה מדבר מילות חסד ותקווה להמונים. הוא מעודד את הנדכאים וגם נשמותינו התנחמו בדבריו. מה יכול להיות רע בתורה הזו, אפילו אם הוא לא המשיח שכתוב בתורה? האם התורה לא מצווה על הוגנות? האם נרשע אדם לפני שנשמע אותו?" ראש הסנהדרין רתח על עבר, נפנה אליו ואמר: "השתגעתי? האם גם תה במקרה מהגליל? חפש בתורה ולא תמצא שהנביאים באים מן הגליל, קל וחומר המשיח."

הסנהדרין התפזרה מתוך בלבול, וישוע יצא לבלות את הלילה בבית עניא.

3. האשה שנפלה לניאוף

במהלך הביקור הזה בירושלים, טיפל ישוע באישה אחת שנודעה לשמצה והובאה אליו בידי מאשימה ואויביה. התיאור המעוות של המקרה אשר מצוי ברשותכם גורס שאישה זו הובאה לפני ישוע בידי הסופרים והפרושים ושישוע התייחס אליהם באופן שניתן לפרשו כאילו מנהיגי היהודים עצמם חטאו חטא מוסרי. ישע ידע היטב כי אף-על-פי שהסופרים והפרושים לקו בעיוורון רוחני, ומבחינה אינטלקטואלית החזיקו בדעות קדומות בשל נאמנותם למסורת, הם היו בין האנשים המוסריים ביותר של תקופתם.

וזה מה שאירע באמת: מוקדם בבוקר היום השלישי של החג, בעת שישוע התקרב למקדש, פגשה אותו קבוצה של סוכני הסנהדרין שגררה עמה אישה. כשהתקרב אליו, אמר הדובר: "'מאסטר', אישה זו נתפשה בשעת ניאוף – ממש בשעת המעשה. תורת משה מצווה לסקול אותה באבנים. מה אתה אומר שיהיה גורלה?"

וכל זממו אויביו של ישוע. אם היה מאשר את מצוות משה, שקבעה כי המודה באשמה תיסקל, הם היו מסבכים אותו עם השליטים הרומיים, אשר מנעו מן היהודים להטיל עונש מוות ללא אישור טריבונל רומי. אם היה אוסר על סקילת האישה, הם התכוונו להאשימו בכך שמעמיד עצמו מעל לתורת משה ומצוות היהדות. אם היה נותר בשקט, התכוונו להאשימו בפחדנות. אך 'המאסטר' טיפל במצב באופן שהמזימה כולה כרעה מכובד משקלה השפל.

אישה זו, שפעם הייתה הגונה, נישאה לאחד מן הנחותים שבתושבי נצרת, אדם שגרם לישוע צרות בצעירותו. האדם נישא לאישה והכריח אותה לפרנס אותם כזונה. הוא בא לחגיגות בירושלים כדי שאשתו תעסוק בזנות לפרנסתם. הוא עשה עסקה עם שכיריהם של מנהיגי היהודים על-מנת להסגיר את אשתו בחטאה. וכך הגיעו האישה ובן זוגה על-מנת לסבך את ישוע ולגרום לו לומר דבר מה שניתן יהיה להשתמש בו כנגדו אם ייעצר.

ישוע התבונן בקהל וראה את בעלה עומד מאחורי אחרים. הוא ידע איזה סוג אדם היה, ושנטל חלק במעשה הנפשע. ראשית, הלך ישוע סביב אל עבר הבעל הנפשע, עמד לפניו וכתב על החול כמה מילים שגרמו לו לברוח. אז חזר ועמד לפני האישה ושוב כתב על החול מילים שכוונו למאשימה, לכאורה; וכשהם קראו את שכתב, גם הם הלכו להם, בזה אחר זה. כאשר כתב 'המאסטר' בשלישית, עזב שותפה של האישה למעשה הנפשע אף הוא, וכאשר התרומם 'המאסטר' מן הכתיבה, ראה שהאישה לבדה נותרה מולו. אמר לה ישוע: "אישה, היכן מאשימיך? האם לא נותר מי שיסקול אותך?" נשאה האישה את עיניה ואמרה, "איש לא נותר, אדוני." אמר לה אז ישוע: "אני מכיר אותך; ואני לא מגנה אותך. לך לשלום."

אישה זו, הילדנה שמה, עזבה את בעלה המרושע והצטרפה לחסידי המלכות.

4. חג הסוכות

נוכחותם של אנשים מכל קצוות העולם הידוע, מספרד ועד הודו, הפכה את חג הסוכות להזדמנות אידאלית עבור ישוע להכריז בפומבי בפעם הראשונה על מלוא בשורתו בירושלים. בחג הזה, חיו החוגגים תחת כיפת השמים, בסוכות. היה זה חג האסיף, ומכיוון שנחגג בחודשי הסתיו הקרירים, יהודים מכל העולם הגיעו בכמויות גדולות יותר מאשר בחג הפסח, של סוף החורף, ובחג השבועות, של ראשית הקיץ. סוף סוף שמעו השליחים את 'המאסטר' מכריז באומץ על משימתו הארצית כביכול לפני העולם כולו.

היה זה חג החגים, מכיוון שכל קורבן שלא הועלה בחגים האחרים ניתן היה להעלות כעת. הייתה זו תקופת קבלת מנחות המקדש; היה זה שילוב של תענוגות החופשה וקדושת טקסי הדת. היה זה זמן להתענג בחברותא שנמהל בקורבנות, מזמורי הלויים ותרועתן הרועמת של החצוצרות הכסופות בהן תקעו הכוהנים. לעת ליל הוארו פני המקדש המרהיבים ופני ההמונים עצמם באור הנגהות של המנורות העצומות אשר דלקו בלהט בחצרות הנשים ומאורם של עשרות הלפידים שניצבו סביב לחצר המקדש. העיר כולה קושטה בעליזות, למעט מצודת אנטוניה שאפרוריותה עמדה בניגוד גמור לעליזות הקדושה של העיר. כמה שנאו היהודים את התזכורת המתמדת הזו לעול רומא!

שבעים פרים, סמל לשבעים אומות הכופרים, הועלו לעולה. טקס ניסוך המים סימל את ניסוך רוח הקודש. טקס ניסוך המים התקיים לאחר מצעד הכוהנים והלויים לעת שחר. לקול תרועות חצוצרות הכסף, ירדו המתפללים במדרגות היורדות מחצר ישראל לחצר הנשים. משם המשיכו המאמינים לעבר השער היפה בעדו יצאו לחצר הגויים. כאן הסתובבו ופנו מערבה, חזרו על המזמורים והמשיכו במצעד אל עבר המים הסמליים.

ביום האחרון של החג, שימשו בטקס כמעט ארבע מאות כוהנים וכמספר הזה לויים. עם שחר, נקבצו עולי הרגל מכל קצוות העיר. כל אחד נשא בימינו את ההדס, הערבה והלולב ובשמאלו את תפוח פרדים – את האתרוג, או 'הפרי האסור'. במהלך הטקס הבוקר, נחלקו עולי הרגל הללו נחלקו לשלוש קבוצות. קבוצה אחת נותרה במקדש והשתתפה בטקס הקורבנות של הבוקר; קבוצה אחרת צעדה מטה לכיוון מוצא על-מנת לקטוף ענפי ערבה לקישוט המזבח, ואילו הקבוצה השלישית צעדה בתהלוכה מן המקדש כשבראשה כוהן המים, אשר נשא את ספל הזהב לקול תרועת חצוצרות הכסף. לספל הזהב יצקו את המים הסמליים שנשאבו ממעיין העופל, ליד השילוח. לאחר שמילאו ספל הזהב ממי השילוח, צעדה התהלוכה חזרה למקדש דרך שער המים הישר לחצר הכוהנים, שם הצטרף הכוהן שבידו ספל הזהב לזה אשר נשאר את ספל היין. שניהם מזגו את התוכן לספל כסף שהוביל לשיתין של המזבח. טקס מזיגת המים והיין סימן לנאספים להתחיל ולזמר את מזמורי תהילים קי"ג עד וכולל קי"ח, לסירוגין עם הלויים. בזמן שזימרו, הניחו את אלומותיהם ליד המזבח. אז הוקרבו קורבנות אותו יום, הושר מזמור תהילים של אותו היום, מזמור תהילים של סיום חג הסוכות, מזמור פ"ב, החל מפסוק 5.

5. הדרשה על אור העולם

בערב היום שלפני תום החג, לאור המנורות והלפידים, קם ועמד ישוע באמצע ההמון שנאסף ואמר:

"אני אור העולם. כל ההלך אחר לא יתהלך בְּתִשְׁכָּה פִּי אור הַחַיִּים יִהְיֶה לוֹ. המתיימרים להעמידנו למשפט ולשבת בדין מכריזים כי אם אעיד על עצמי, לא אעיד אמת. אך לעולם לא יוכל היצור לשפוט את 'הבורא'. אפילו אם אעיד על עצמי, עדותי לעד אמת היא, שכן אני יודע מנין באתי, מי אני ולאן אלך. אתם, המבקשים להרוג את 'בן האדם', אינכם יודעים מנין באתי, מי אני ולאן אלך. אתם שופטים רק למראית עין; אינכם מבחינים במציאויות הרוח. אינני שופט איש, אפילו לא את אויבי המושבע. אך אם אבחר לשפוט, יהיה משפטי משפט צדק שכן לא לבדי אשפוט, אלא לצד 'אבי', זה ששלח אותי לעולם, הוא מקור כל משפט האמת כולו. אם אתם מקבלים עדות של שניים כעדות תקפה – אז קבלו אותי כעד לכל האמת הזו וקבלו גם את עדות 'אבי' שבשמים. וכשאמרתי לכם אתמול את כל אלה מתוך החשיכה שלכם שאלתם, 'היכן אביך?' אכן, אינכם יודעים לא אותי ולא את 'אבי', שכן אילו ידעתם אותי הייתם יודעים גם את 'אבי'.

"כבר אמרתי לכם שאני הולך, ואף כי תחפשוני לא תמצאוני, שכן לא תוכלו ללכת למקום אליו אלך. מי מכם שדוחה את האור הזה, בא מלמטה; אני בא מלמעלה. מי מכם שמעדיף לשבת בחשיכה, הוא מן העולם הזה; אני אינני מן העולם הזה, ואני חי באור הנצח של 'אבי האורות'. ניתנו לכם שפע של הזדמנויות לדעת מי אני, ועוד תיתנה לכן הוכחות נוספות לזהותו של 'בן האדם'. אני אור החיים, וכל אשר מבין זאת ודוחה במתכוון את אור הגאולה הזה בחטאו ימות. דברים רבים לי לומר, אך אינכם יכולים לקבל את מילותיי. למרות זאת, שולחי אמת ונאמן; 'אבי' אוהב אף את ילדיו הסוררים. ואת כל אשר דיבר 'אבי' אכריז אף אני לעולם.

"כאשר יינשא 'בן האדם' מעלה, תדעו אתם כי אני הוא, ושכלום מעצמי לא עשיתי אלא מה שלימד אותי 'האב'. מילים אלה מיועדות לכם ולילדיכם. אף כעת שולחי מצוי עמי; לא עזבני, שכן תמיד אעשה כטוב בעיניו."

רבים מעולי הרגל שלימד ישוע בחצר הגויים האמינו בו. איש לא העז להניח עליו את ידו.

6. הדרשה על מי החיים

ביום האחרון של החג, יום החג הגדול, בעת שהתהלכה שעלתה מברכת השילוח חלפה דרך חצרות המקדש, ולאחר שהכוהנים מזגו את המים והיין על המזבח, קם ישוע מבינות עולי הרגל ואמר: " איש פי יצמא יבוא נא אלי וישקה. את מי החיים אביא לעולם מן 'האב' שבשמים. כל המאמין בי ירווה ברוח שמייצגים מים אלה, ככתוב, 'מִכְסֵּנוּ יִנְהָרוּ נְהָרֵי מַיִם חַיִּים'. כשיסיים 'בן האדם' את מלאכתו על-פני האדמה, תשטוף 'רוח האמת' כל בשר. כל המקבלים רוח זו לעולם לא יצמאו לרוח."

ישוע לא קטע את התפילה בדבריו. הוא פנה למתפללים מיד לאחר שסיימו לשיר את ההלל, מזמור תהילים שמושר בעת נענוע הענפים אל מול המזבח. ממש באותו הרגע, בהפסקה בה הוכנו הקרבנות, שמעו עולי הרגל את קולו המסקרן של 'המאסטר' מכריז כי הוא המעניק את מי החיים לכל נשמה הצמאה לרוח.

עם תום תפילת השחרית, המשיך ישוע ללמד את ההמונים, ואמר: האם לא קראתם בתורה: "כי אֶצְק מֵמַי עַל צִמְאָ, וְנוֹנְלִים עַל יִבְשָׁה, אֶצְק רֹחִי עַל יִרְעָה, וּבְרָכְתִּי עַל צִצְאֵיךָ?" מדוע זה תצמאו לסעד הרוח בעוד אתם מרוויים את נשמותיכם במי מסורות האדם הנמזגים מספלי טקס שבורים? מה שאתם רואים כאן במקדש מסמל את מה שביקשו אבותיכם לזכור, את מתת רוח אלוהי על ילדי האמונה. טוב עשיתם ששימרתם סמלים אלה עד היום. אך הדור של היום קיבל את התגלות 'אבי' הרוחות באמצעות מתת 'בנו', ולאחר כל אלה תינתן בוודאי מתת רוחם של 'האב' ושל 'בנו' לילדי האדם. ולכל המאמין תשמש מתת רוח זו מדריכת אמת לדרך המובילה לחיי הנצח, למי האמת של חיי מלכות השמים עלי אדמות, ושם, בפרדיס של 'האב'.

ישוע המשיך לענות לשאלות ההמון, כמו גם לשאלות הפרושים. אחדים חשבו שהוא נביא; אחדים האמינו שהוא המשיח; אחרים אמרו שמכיוון שבא מן הגליל, לא יכול להיות שהוא המשיח, וכן כי כל המשיח להשיב עטרה לכס דוד. ועדיין לא העזו לעצור אותו.

7. הדרשה על חירות רוחנית

בשעות אחר הצהריים של היום האחרון לחג, ולאחר שהשליחים נכשלו במאמציהם לשכנע את ישוע לנוס מירושלים, שב ישוע למקדש ללמד. הוא מצא קבוצת מאמינים גדולה שנקצבה במרפסת שלמה. אליהם דיבר ואמר:

"אם תַעֲמְדוּ בְּדִבְרֵי בָאֱמֶת, ותבקשו לעשות את רצון 'אבי', תִּלְמִידִים אַתֶּם לִי. וְיִדְעֶתֶם אֶת הָאֱמֶת וְהָאֱמֶת תּוֹצִיאֲכֶם לְחֵירוֹת. יודע אני כיצד תענו: וְרַע אֲבָרְהָם אֲנִינֵנוּ וּמִינֵנוּ לֹא הָיִינוּ לְאִישׁ לְעֶבְדִּים; וְאִיכָה תֹאמַר בְּנֵי חוֹרִין תִּהְיוּ? למרות זאת, אינני מתכוון לשעבוד חיצוני לאחר; אני מתכוון לחירות הנשמה. אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, כָּל עֹשֶׂה חֶטָּא עֲבָד הוּא לְחֶטָּא. וְהָעֶבֶד לֹא יִשְׁכַּח בְּבֵית הָאָדוֹן לְעוֹלָם. היטב תדעו כי הַכֶּן יִשְׁכַּח לְעוֹלָם בְּבֵית אָבִיו. לָכֵן, אִם 'הַכֶּן' יַעֲשֶׂה אֶתְכֶם בְּנֵי חוֹרִין, יִהְיוּ אֶתְכֶם לִבְנִים, חֲפָשִׁים בָּאֱמֶת תִּהְיוּ.

"יודע אני כי מזרע אברהם אתם, ואף תרשו למנהיגים להרגני משום שלא ניתן לדברי להשפיע ולשנות את ליבותיהם. את נשמותיהם חותמות הדעות הקדומות וגאוות הנקם. אני מכריז באוזניכם את האמת שמראה לי 'האב' הנצחי, ואילו המורים הללו, השוגים באשליות, מבקשים לעשות רק את שלמדו ממורים של הזמן. ואם תענוני כי בני אברהם אתם, אומר לכם כי אילו הייתם בני אברהם הייתם נוהגים כמנהג אברהם. כמה מכם מאמינים לתורת, אך אחרים מבקשים להרגני בשל דברי האמת שקיבלתי מן האל ואותם אדבר. לא כך נהג אברהם בדבר האל. אני רואה שכמה מכם נחושים לעשות כמצוות הרשע. אילו היה האל אביכם, הייתם יודעים אותי ואוהבים את האמת שאני מגלה. אינכם רואים שבאתי מעם 'האב', ששלח אותי האל, שאינני עושה את העבודה הזו עבור עצמי? מדוע לא תבינו את שאדבר? האם זאת משום שבחרתם להיות ילדי הרוע? אם אתם ילדי החושך, לא תצליחו לצעוד באור האמת שאגלה. ילדי הרשע הולכים רק בדרכי אביהם, מאחז העיניים שבאֱמֶת לא עֲמָד כִּי אֱמֶת אֵין בּוֹ. ואילו כעת בא 'בן האדם' לדבר ולחיות את האמת ורבים מכם מסרבים להאמין.

"מי בָכֶם עַל עוֹן יוֹכִיחֵנִי? וְאִם אֶלְמַד וְאֶחִיָּה אֶת הָאֱמֶת שֶׁהִרָאָה לִי 'אָבִי', מִדּוּעַ לֹא תִאָּמְנוּ לִי? אֲשֶׁר מֵאֵת הָאֱלֹהִים הוּא יִשְׁמַע אֶת דִּבְרֵי הָאֱלֹהִים וְאֶתֶּם לֹא שִׁמַּעְתֶּם בְּאֲשֶׁר אֵינְכֶם מֵאֵת הָאֱלֹהִים. מורִיכֶם הִתִּימְרוּ לְטַעוֹן שֶׁאֲנִי פוֹעֵל מִטַּעַם נִסִּיךְ הַשָּׁדִים. מִיִּשְׁהוּ כֵּאֵן קְרוֹב הִרְגַּע אִמְרַת שִׁישׁ בִּי שֶׁד, שֶׁאֲנִי יֵלֶד שֶׁל שֶׁד. אֲךָ כָּל אֱלֹהִים שֶׁהִכְנוֹת מִצְוִיָּה בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶם הֵיטֵב יוֹדְעִים שֶׁאֲנִי שֶׁד. רַק אֶת אָבִי אֲנִי מְכַבֵּד וְאֶתֶּם תִּבְזּוּנִי. אֲכֵן לֹא אֶדְרֹשׁ אֶת כְּבוֹדִי, רַק אֶת כְּבוֹד 'אָב פְּרִדִּס'. לֹא אֶשְׁפּוֹט אֶתְכֶם, יֵשׁ אֶחָד אֲשֶׁר יִדְרוֹשׁ וְיִשְׁפּוֹט עִבּוּרִי.

"אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, אִם יֵאֱמִין אִישׁ בְּבִשּׁוּרָה, אִם יִשְׁמֹר דְּבַרִּי אִמֶּת אֱלֹהִים חַיִּי בְּלִבּוֹ לֹא יִרָאֶה מָוֶת לְנֶפֶשׁ. וְכַעַת אֹמֵר סוֹפֵר לִידֵי שְׁדִּבְרֵי אֱלֹהִים מַעֲדִידִים עַל כֵּךְ שֶׁשֶׁד בִּי, הֵן אֲבָרְהָם וְהַנְּבִיאִים מָתוּ. שׁוּאֵל הוּא: 'הֲאֵם אֵתָּה גְדוֹל אֶף מֵאֲבָרְהָם וּמִן הַנְּבִיאִים, שֶׁתַּעַז לַעֲמֹד כֵּאֵן וְלִהְיוֹת כֵּאֵן יִשְׁמַר אִישׁ אֶת דִּבְרֵי לֹא יִטַּעֵם מָוֶת לְנֶפֶשׁ? מִי אֵתָּה טוֹעֵן שֶׁאֵתָּה שֶׁתַּעַז לֹמַר דְּבַרִּי חִילוֹל קוֹדֵשׁ שֶׁכֹּאֵלֶּה?' וְאֲנִי אֹמֵר לָכֶם, אִם אֵהֱלֵל אֶת עַצְמִי, אֵין כְּלוֹם בְּתֵהִלְתִּי. יִהְלֵל אוֹתִי 'הָאָב', אוֹתוֹ אֶחָד לוֹ אֶתֶם קוֹרְאִים אֱלֹהִים. אֲךָ אֶתֶם לֹא הִצַּלְתֶּם לְהַכִּירוֹ, וּבֵאתִי אֲנִי לְחֵבֶר בֵּינְכֶם; לְהִרְאוֹת לָכֶם כִּיצַד לְהַפּוֹךְ בְּאֵמֶת לִבְנֵי הָאֵל. וְאִף כִּי אֶתֶם לֹא תִדְעוּ אֶת 'הָאָב', אֲנִי יוֹדֵעַ אוֹתוֹ אֵל נֶכּוֹן. אֶפִּילוֹ אֲבָרְהָם שֶׁמַּח לְרִאוֹת אֶת יְמִי, אוֹתֶם רָאָה אִמּוֹנָה וְשִׁמְחָה."

כאשר שמעו היהודים הספקנים וסוכני הסנהדרין אשר הגיעו עד אז את דבריו אלה, הם הרימו קול צעקה: "אתה אפילו לא בן חמישים, ומדבר על זה שראית את אברהם; אתה בן השטן!" ישוע לא הצליח להמשיך בדרשה. עת עזב אמר, "אֲמֵן אֲמֵן אֹמֵר לָכֶם, בְּטֶרֶם הִיֹּת אֲבָרְהָם אֲנִי הֵייתִי." רבים מן הספקנים רצו למצוא אבנים לסקול אותו וסוכני הסנהדרין ביקשו לעצור אותו, אך הוא חמק בזריזות דרך מסדרונות המקדש והלך למקום מפגש סודי סמוך לבית עניא, שם המתינו לו מרצה, מרים ואלעזר.

8. הביקור אצל מרתה ומרים

נקבע מראש שישוע ילון יחד עם אלעזר ואחיותיו בבית של חבר, ואילו השליחים יתפזרו בקבוצות קטנות פה ושם. אמצעי זהירות אלה ננקטו משום שהרשויות היהודיות שוב החלו להעז ולתכנן את מעצרו.

במשך שנים נהגו השלושה הללו לעזוב הכל ולהאזין לישוע מלמד כל אימת שביקר אותם. כאשר איבדו את הוריהם, נטלה מרתה על עצמה את האחריות לטיפול בבית, ולכן הפעם, בעוד אלעזר ומרים ישבו לרגליו של ישוע, עסקה מרתה בהכנת ארוחת הערב. ראוי להסביר שאת דעתה של מרתה הסיחו משימות בלתי נחוצות רבות ודאגות פעוטות למכביר; לכך נטתה מטבעה.

בזמן שמרתה עסקה בכל אלה, לכאורה חובותיה, הציק לה שמרים לא עזרה לה כלל. משום כך הלכה לישוע ואמרה: "מאסטר", לא אכפת לך שאחותי השאירה אותי לטפל לבד בכל ענייני הארוחה? "ענה לה ישוע: "מרתה, מרתה, למה את תמיד מודאגות מכל כך הרבה זוטות? רק דבר אחד ראוי לעשותו, ומכיוון שמרים בחרה לעשות מה שנדרש לעשותו, לא אטול זאת ממנה. מתי תלמדנה שתיכן לחיות על-פי מה שלימדתי אתכן: לשתף פעולה ולשרת יחד ויחד לתת מנוחה לנשמותיכן? האם לא תלמדי שלכל עת – שראוי שהזוטות בחיים תפנינה מקומן לדברים הגדולים יותר של מלכות השמים?"

9. עם אבנר בבית לחם

במהלך השבוע שלאחר חג הסוכות, נקבצו עשרות מאמינים בבית עניא וקיבלו הנחיה משניים עשר השליחים. הסנהדרין לא טרח להפריע למפגשים הללו משום שישוע לא נכח בהם; כל הזמן הזה הוא עבד עם אבנר ועמיתיו בבית לחם. יום למחרת החג יצא ישוע לבית עניא ולא שב ללמד במקדש במהלך הביקור הזה בירושלים.

בזמן הזה מיקם אבנר את המטה שלו בבית לחם. מן המרכז הזה נשלחו עובדים רבים לערי יהודה ודרום השומרון ואפילו לאלכסנדריה. תוך מספר ימים מן הרגע שהגיע ישוע, סיימו הוא ואבנר את הסידורים לשילוב העבודה בין שתי קבוצות השליחים.

במהלך הביקור בחג הסוכות, חילק ישוע את זמנו בערך שווה בשווה בין בית עניא לבית לחם. בבית עניא בילה זמן רב עם שליחיו; בבית לחם בילה זמן רב בהנחיתם של אבנר ושאר שליחיו לשעבר של יוחנן. היחס האינטימי הזה הוא אשר הניע אותם לבסוף להאמין בו. שליחיו לשעבר של יוחנן הושפעו מן האומץ שהפגין בשיעורים הפומביים שנתן בירושלים כמו גם מן האהדה וההבנה שחוו בשיעורים הפרטיים בבית לחם. כל ההשפעות הללו גרמו לכך לכל אחד מעמיתיו של אבנר להשתכנע לבסוף ולקבל בלב שלם את המלכות, על כל המשתמע מכך.

בטרם עזב את בית לחם בפעם האחרונה, קבע 'המאסטר' שכולם יצטרפו אליו במאמץ האחד שעתיד להקדים את סיומה של הקריירה שלו בגוף. סוכם שאבנר ועמיתיו יצטרפו לישוע ולשניים עשר בפרק מגדן בעתיד הקרוב.

בהתאם לסיכום זה, בתחילת נובמבר הצטרפו אבנר ואחד עשר עמיתיו לישוע ולשניים עשר וכולם פעלו כאיש אחד ממש עד לצליבה.

בחלק האחרון של חודש אוקטובר נסוגו ישוע והשניים עשר מאזור ירושלים. ביום ראשון, ה-30 באוקטובר, יצאו ישוע ועמיתיו מן העיר אפרים, שם נחו בבידוד במשך ימים מספר. הם נעו על דרך המלך מערבית לירדן הישר לפרק מגדן, אליו הגיעו בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום רביעי, ה-2 בנובמבר.

השליחים חשו הקלה גדולה 'שהמאסטר' שב לאזור ידידותי; שוב לא האיצו בו לעלות לירושלים להטיף לבשורת המלכות.

הספר של אורנטיה

מסמך 163

הסמכתם של השבעים במגדן

ימים מספר לאחר הגעתם למגדן של ישוע והשניים עשר מירושלים, הגיעו מבית לחם אבנר ועמו קבוצה בת כחמישים תלמידים. באותה העת התאספו בפרק מגדן גם סגל האוונגליסטים, סגל הנשים, וכמאה וחמישים תלמידים נאמנים ומנוסים מכל קצווי פלשתינה. לאחר כמה ימים של פגישות וארגון מחדש של המחנה, החלו ישוע והשניים עשר להכשיר באופן אינטנסיבי את קבוצת המאמינים המיוחדת הזו, ומתוך אוסף התלמידים המוכשרים והמנוסים הזה בחר ישוע לאחר מכן את שבעים המורים, אותם שילח לבשר את בשורת המלכות. קורס ההכשרה הזה החל יום ששי ה-4 בנובמבר ונמשך עד ליום שבת ה-19 בנובמבר.

מדי בוקר הרצה ישוע אוזני החבוקה. פטרוס לימד שיטות הטפה בפומבי; נתנאל לימד אותם את אומנות ההוראה; תומאס הסביר כיצד לענות על שאלות; ואילו מתי הנחה אותם ביחס לארגון הפיננסי של הקבוצה. גם שאר השליחים השתתפו בקורס, כל אחד בהתאם לניסיון הייחודי ולכישוריהם הטבעיים.

1. הסמכתם של השבעים

ישוע הסמיך את השבעים בשעות אחר הצהריים של יום שבת, ה-19 בנובמבר, במחנה במגדן. אבנר מונה לעמוד בראש קבוצת המטיפים והמורים. הסגל בן שבעים החברים מנה את אבנר ואת אחד עשר שליחיו לשעבר של יוחנן, חמישים ואחד מן האוונגליסטים הוותיקים יותר, ושמונה תלמידים אחרים שהתבלטו בשירות המלכות.

בערך בשעה שתיים אחר הצהריים, בין ממטרי הגשם, נקבצה חבורת מאמינים שאליה הצטרפו דוד ורוב סגל השליחים שלו. החבורה בת כארבע מאות איש התאספה על חופה המזרחי של הכנרת כדי להשתתף בהסמכתם של השבעים.

טרם הניח ישוע את ידיו על ראשי השבעים להבדילם כשליחי הבשורה, אמר להם: "הן הקציר רב והפועלים מעטים; לכן התחננו אל אדון הקציר וישלח פועלים לקצירו. אני עומד להבדיל אתכם כשליחי המלכות; אשלח אתכם ליהודים לגויים כשליח פכשים בין זאבים. לכו זוגות זוגות ואל תישאו כיס ולא תרמיל ולא נעלים, שכן זו משימה קצרה. ואל תשאלו לשלום איש בדרך, עסקו רק בעבודתכם. ולכל בית אשר תבואו שם אמרו בראשונה שלום לבית הזה. והנה פי יהיה שם בן שלום ונח עליו שלומכם ואם לא אליכם ישוב. ולאחר שבחרתם את הבית, בבית שהוא תשובו במשך כל שהותכם בעיר, ותאכלו ותשתו מאשר יינתן לכם. כי ראוי הפועל לשכרו. אל תיסעו מבית לבית כי הוצע לכם מקום מגורים טוב יותר. זכרו כי אתם מטיפים לשלום על-פני האדמה ורצון טוב בין אדם לחברו. עליכם להתמודד עם אויבים מרים השוגים באשליות; לכן היו ערומים כנחשים ותמימים כיונים.

"ובכל אשר תלכו, הטיפו ואמרו, 'מלכות השמים קרבה', וסעדו את כל החולים, בגוף או בנפש. בחופשיות נתנו לכם מתנות המלכות הטובות; תנו בחופשיות. תושביה של העיר שתקבל אתכם ימצאו דרך קלה לבוא בשערי מלכות 'האב'; אך אם יסרבו תושביה לקבל בשורה זו, עת תעזבו אמרו לתושביה הספקנים של אותה קהילה, אלה הדוחים את תורתכם, 'כן גם אתם בהיות אלה לנגדכם דעו כי קרובה מלכות האלוהים.' כל השומע אתכם, שומע אותי. וכל השומע אותי שומע את שולחי. כל הדוחה את בשורתכם דוחה אותי. וכל הדוחה אותי דוחה את שולחי."

לאחר שסיים ישוע את דבריו אלה לשבעים, הוא התחיל עם אבנר והניח את ידיו על ראש על כל שכרעו ברך במעגל סביבו.

מוקדם למחרת היום שלח אבנר את שבעים השליחים לערי הגליל, השומרון ויהודה. שלושים וחמישה הזוגות הללו יצאו להטיף וללמד במשך כששה שבועות. כולם שבו למחנה חדש, בסמוך לפלג שבפראגה, ביום ששי, ה-30 בדצמבר.

2. הצעיר העשיר ואחרים

מעל לחמישים תלמידים שביקשו לקבל הסמכה ולהימנות על השבעים נדחו על-יד הוועדה שמינה ישוע כדי לבחור את המועמדים. בוועדה היו חברים אנדראס, אבנר והאדם שעמד בראש סגל האוונגליסטים. כל מועמד עברו וועדת השלושה לא החליטה פה אחד הובא לפני ישוע. אף כי

'המאסטר' לעולם לא דחה מועמד כלשהו שביקש לקבל הסמכה כשליח הבשורה, יותר מתריסר מהאנשים שדיברו עם ישוע החליטו לאחר מכן שאינם חפצים יותר להתמנות לשליחי הבשורה.

אחד מן התלמידים הכנים בא לישוע ואמר: "מאסטר, אני חפץ להיות אחד משליחך, אך אבי זקן מאוד וקרוב למות; האם יותר לי לשוב הביתה ולקבור אותו?" "לזה האדם אמר ישוע: "בני, לישועים יש חורים ולעוף השמים קנים, וכן האדם אין לו מקום להניח את ראשו. אתה תלמיד נאמן, ותוכל להישאר כזה גם אם תשוב לביתך לסעוד את אהוביך, אך לא כך הוא עבור שליחי הבשורה שלי. הם וויתרו על הכול כדי ללכת אחרי ולהטיף למלכות. אם תבקש להיות מורה מוסמך, עליך להניח לאחרים לקבור את המתים בעוד אתה מפיץ את החדשות הטובות."

תלמיד אחר בא למאסטר ואמר: "אני חפץ להפוך לשליח מוסמך, אך ברצוני ללכת הביתה לתקופה קצרה לטפל במשפחתי." ענה לו ישוע: "אם תבקש לקבל הסמכה, עליך להיות מוכן לוותר על הכול. שליחי הבשורה אינם יכולים להיות חצויים בנאמנותם. השם ידו על המחרשה לא יכשר לשמש שליח המלכות."

ואז הביא אנדראס לישוע אדם צעיר ועשיר, מאמין אדוק בשם מטדורמוס אשר ביקש לקבל הסמכה. מטדורמוס היה חבר בסנהדרין הירושלמית; הוא שמע את ישוע מלמד ולאחר מכן קיבל הנחייה בבשורת המלכות מפטרוס, כמו גם מן השליחים האחרים. ישוע שוחח עם מטדורמוס אודות הדרוש לקבלת הסמכה וביקש שישעה את החלטתו עד לאחר שישקול באופן שלם את הנושא. מוקדם למחרת, בעת שישוע הלך לצעוד, ניגש אליו אדם צעיר זה ואמר: "מאסטר, אבקש ללמוד ממך את הביטחונות לחיי הנצח. הרי מגיל צעיר מילאתי את כל המצוות. מה עוד אדרש לעשות כדי לזכות בחיי נצח?" תשובתו של ישוע לשאלות הללו הייתה: "טוב תעשה אם תשמור על כל המצוות – לא תנאף, לא תרצח, לא תגנוב, לא תעיד עדות שקר, לא תרמה, כבד את אביך ואמך – אך הגאולה הינה גמולה של אמונה, לא רק פעולה. האם אתה מאמין בבשורת המלכות הזו?" ענה מטדורמוס: "כן, מאסטר, אני מאמין לכל מה שאתה ולשיחך לימדתם אותי." אמר לו ישוע: "אם כן אתה אכן תלמיד וכן המלכות."

אמר אז הצעיר: "אבל מאסטר, אינני מסתפק להיות תלמידך; אני חפץ להיות אחד משליחך החדשים." כאשר שמע זאת ישוע, השפיל אליו את מבטו באהבה גדולה ואמר: "אסכים לכך שתהפוך לאחד משליחי ובלבד שתסכים לשלם את המחיר, אם תיתן את הדבר האחד אותו אתה חסר." ענה לו מטדורמוס: "מאסטר, אעשה הכול כדי לקבל רשות ללכת אחריו." ישוע נישק את מצחו של האדם שכרע ברכ לפניו ואמר: "אם תבקש להיות שליחי, לך ומכור את כל אשר לך, ולאחר שתעניק את התמורה לעניים או לאחרי, שוב ולך אחרי, ותמצא את אוצרות מלכות השמים."

כאשר שמע זאת מטדורמוס, נפלו פניו. הוא קם והלך בצער, משום שהיה בעל רכוש רב. הפרושי הצעיר הזה חונך להאמין שהעושר מסמל את חסד האל. ישוע ידע שאיננו חף מן האהבה העצמית ושל עושרו. 'המאסטר' ביקש לגאול אותו מאהבת הממון, ולא בהכרח מן הממון עצמו. אף כי תלמידיו של ישוע לא נפרדו מכל רכושם בעולם, שליחיו והשבעים עשו כן. מטדורמוס ביקש להימנות על שבעים השליחים החדשים, וזו הייתה הסיבה בשלה ביקש דרש ממנו ישוע להיפרד מכל רכושו עלי אדמות.

כמעט כל אדם שומר לעצמו רוע מועדף שהוא נאחז בו, ואשר למלכות תדרוש ממנו כחלק ממחיר הכניסה. אילו היה נפרד מטדורמוס מעושרו, וודאי היה זה ניתן לו חזרה והיה הוא מתמנה לגזבר של השבעים. מאוחר יותר, לאחר היווסדותה של הכנסייה בירושלים, אכן ציית הוא למצוות 'המאסטר', אף כי היה זה מאוחר מכדי ליהנות מחברות בחבורת השבעים. הוא הפך להיות הגזבר של הכנסייה בירושלים, זו אשר בראשה עמד יעקוב, אחיו ובן משפחתו של האדון.

כך תמיד היה וכך תמיד יהיה: בני אדם נדרשים לקבל את החלטותיהם בעצמם. בני תמותה נהנים מטווח מסוים של בחירה חופשית. כוחות עולם הרוח לא יאלצו את האדם; הם יתירו לו ללכת בדרך בה בחר.

ישוע חזה שבשל עושרו, לא יוכל מטדורמוס להימנות על שורת הגברים שוויתרו על הכול למען הבשורה; יחד עם זאת, הוא ראה שללא עושרו היה הופך לבסוף למנהיג העליון שלהם. אך כמו אחיו של ישוע בגוף, הוא לא הפך לגדול במלכות משום שמנע מעצמו את הקשר הקרוב והאינטימי עם 'המאסטר' אשר היה עשוי להיות מנת חלקו אילו היה מוכן באותה העת לעשות בדיוק את מה שישוע ביקש, את מה ששנים ספורות לאחר מכן אכן עשה.

אין קשר ישיר בין עושר לבין כניסה למלכות השמים, אך קיים קשר ישיר בין אהבת הממון לכך. הנאמנות הרוחנית של המלכות איננה תואמת לעבודה בשירות הממון החומרי. האדם לא יוכל לחלוק את נאמנותו העילאית לאידאל רוחני עם נאמנות ומסירות לחומר.

ישוע מעולם לא לימד שזו אין זה ראוי להיות עשיר. רק מן השניים עשר ומן השבעים דרש לוותר על כל רכושם בעולם למען התכלית המשותפת. ואפילו אז, הוא איפשר להם לממש את הרכוש ברווח, כמו שאירע במקרה של השליח מתי. פעמים רבים ייעץ ישוע לתלמידיו העשירים, בדומה לשיעור שלימד את האיש הרומי העשיר. ישוע סבר שראוי להשקיע בתבונה רווחים עודפים כדי להתמודד עם קשיים שלא ניתן למנוע בעתיד. כאשר מלאה וגדשה קופת השליחים, הפקיד יהודה את העודף לפיקדון ששימש אותם מאוחר יותר כאשר נכנסו לגירעונות בשל פיחות בהכנסות. את זאת עשה יהודה לאחר שנועץ באנדראס. ישוע מעולם לא עסק במישרין בפנינסים של השליחים אלא כשחילק צדקה. פעמים רבות גינה עושי כלכלי מסוים, את הניצול הבלתי הוגן של החלשים, הבורים וחסרי המזל בידי אחיהם החזקים, החכמים והנבונים יותר. ישוע הכריז כי יחס בלתי אנושי שכזה לגברים, נשים וילדים אינו תואם לאידאלים של אחוות מלכות השמים.

עת סיים ישוע את שיחתו עם מטדורמוס, נקבצו סביבו פטרוס וכמה מן השליחים האחרים, ועת הלך הצעיר העשיר לדרכו, נפנה ישוע לשליחים ואמר: "ראו פֶּמָה יִקְשֶׁה לְבַעְלֵי נְכָסִים לְבֹא פְּנִימָה אֶל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים! לֹא נִיתַן לְחַלּוֹק אֶת הַמַּסִּירוֹת הָרוּחָנִית עִם הַמַּסִּירוֹת לְחֹמֶר; שׁוּם אָדָם לֹא יוּכַל לְשַׁרֵּת שְׁנֵי אֲדוֹנִים. אַתֶּם אוֹמְרִים 'כִּי נִקְל לְגָמֵל עֶבֶר בְּתוֹךְ נֶקֶב הַמַּחַט מִזְכוֹת הַכּוֹפֵר בַּחַי נִצָּח'. וְאִילוֹ אֲנִי מִכְרִיז כִּי נִקְל לְגָמֵל עֶבֶר בְּתוֹךְ נֶקֶב הַמַּחַט מִבּוֹא הָעֶשֶׂיר הַמְרוּצָה בְּחֻלְקוֹ אֶל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים."

פטרוס והשליחים נדהמו לשמע דברים אלה, במידה כזו שפטרוס אמר: "את מי ניתן להציל, אדוני? האם כל העשירים יוותרו אל מחוץ למלכות?" ענה לו ישוע: "לא, פטרוס, אך כל אלה אשר שמים מבטחם בעושר יתקשו לחיות את חיי הרוח אשר מובילים להתקדמות נצחית. ואפילו אז, הרבה ממה שבלתי אפשרי עבור האדם איננו מעבר להישג ידו של 'האב' שבשמים; ראוי לנו להבין כי לא ייפלא מאלוהים כל דבר."

כשהלכו לדרכם, התעצב ישוע על כך שמטדורמוס לא נשאר אתם שכן אהב אותו מאוד. כשצעדו על חוף האגם וישבו ליד המים, אמר פטרוס בשם כל השניים עשר (אשר כעת היו כולם נוכחים): "דברריך לצעיר העשיר מטרידים אותנו. האם נדרוש מכל חסידינו לוותר על רכושם עלי אדמות? ענה ישוע: "לא, פטרוס, רק אלה שרוצים להיות שליחים, שמבקשים לחיות אתי כמו שאתם חיים אתי, כמשפחה אחת. אך 'האב' דורש מילדיו אהבה טהורה ומלאה. אתם נדרשים לוותר על כל דבר או כל אדם אשר עומד בינכם לבין אהבת אמתות המלכות. אם עושרו של האדם איננו פולש למחוזות הנשמה, אין לו כל נגיעה לחיי הרוח של אלה הבאים בשערי המלכות."

אמר אז פטרוס, "אבל 'מאסטר', הן אנחנו עזבנו את הכול ונלך אחרריך, מה יהיה לנו?" דיבר אז ישוע לכל השניים עשר: "אמן אמן אומר לכם כי אין איש אֲשֶׁר עֲזַב אֶת עוֹשְׁרוֹ, בֵּיתוֹ, אִשְׁתּוֹ, אָחָיו, הוֹרָיו אוֹ בָנָיו לְמַעַן הַבָּשׂוּרָה אֲשֶׁר לֹא יִיקַח עִתָּהּ בְּזֶמֶן הַזֶּה מֵאַהֲבָה פְּעָמִים פְּהֶמָה, וְאוֹלֵי יִירָדוּ, וְלֵעוֹלָם הֵבֵא חַיֵּי עוֹלָם. אֲךָ רַבִּים מֵהָרָאשׁוֹנִים יִהְיוּ אַחֲרוֹנִים, וְאִילוֹ הָאֲחֲרוֹנִים לְעִתִּים קְרוֹבוֹת יִהְיוּ רִאשׁוֹנִים. 'האב' דואג ליצוריו בהתאם לצרכיהם ועל-פי חוקי הצדק והחסד והטיפול האוהב ולרווחת היקום."

"מלכות השמים הינה כמו בעל בית שמעסיק פועלים רבים, אשר הלך בבוקר השכם לשכור פועלים לעבודה בכרם שלו. הוא הסכים לשלם לפועלים דינר אחד ליום העבודה ושלה אותם לכרם. הוא הלך שוב בתשע בבוקר, ראה אחרים עומדים בשוק חסרי מעש ואמר להם: 'לכו גם אתם לעבוד בכרם שלי, ואשלם לכם כגמולכם.' והם הלכו מיד לעבודה. שוב הלך ועשה כן בשתיים עשרה בצהריים ובשלוש אחר הצהריים. כאשר הלך לשוק בחמש אחר הצהריים, עדיין מצא אחרים עומדים ללא מעש ושאל אותם, 'מדוע זה תעמדו ללא מעש יום שלם?' ענו לו הפועלים, 'כי איש לא שכר אותנו.' אמר בעל הבית: 'לכו גם אתם לעבוד בכרם שלי, ואשלם לכם כגמולכם.'

"לעת ערב, אמר בעל הכרם למנהל שלו: 'קרא לפועלים ושלם להם שכרם, התחל באחרונים שנשכרו וסיים בראשונים.' כאשר הגיעו אלה שנשכרו בחמש אחר הצהריים, כל אחד מהם קיבל דינר אחד, וכך היה עם כל שאר הפועלים. כאשר ראו הפועלים שנשכרו בתחילת היום כמה קיבלו אלה שנשכרו אחרונים, הם ציפו לקבל יותר ממה שסוכם. אך כמו האחרים, כל פועל קיבל רק דינר אחד. לאחר שקיבלו שכרם, הם התלוננו לבעל הבית ואמרו: 'הפועלים הללו, שנשכרו אחרונים, עבדו רק שעה אחת ועדיין שילמת להם בדיוק אותו הסכום ששילמת לנו, שעבדנו יום שלם תחת השמש הקופחת.'

"ענה להם בעל הבית: 'ידידי, לא עשיתי לכם כל רע. האם לא הסכים כל אחד מכם לעבוד תמורת דינר אחד ליום? קחו את שמגיע לכם ולכו לדרככם, כי אני רוצה לתת לאחרונים בדיוק את מה שנתתי לכם. האין זאת כי החוק מתיר לי לעשות ברכושי כרצוני? או שמא אתם מתרעמים על נדיבותי משום שאני מבקש לעשות עמם חסד?'"

4. הפרידה מן השבעים

המחנה במגדן היה אחזו כמרקחה כאשר יצאו השבעים למשימתם הראשונה. מוקדם באותו הבוקר, הדגיש ישוע בשיחתו האחרונה עם השבעים את הדברים הבאים:

1. נדרש להטיף לבשורת המלכות בכל רחבי העולם, לגויים כמו גם ליהודים.
2. בזמן סעד החולים, אל תלמדו אותם לצפות לנסים.
3. הטיפו לאחוה רוחנית של בני האל ולא למלכות חיצונית של עוצמה עולמית והדר חומרי.
4. הימנעו מאובדן הזמן של יותר מדי מפגשים חברתיים וזוטות אחרות אשר יכולות להסיח את דעתכם מן המסירות להטפה לבשורה.
5. אם הבית הראשון שנבחר לשמש כמטה מתברר כראוי, הישארו שם במשך כל שהותכם באותה העיר.
6. הבהירו לכל המאמינים כי הגיעה השעה להיפרד בגלוי ממנהיגי היהודים בירושלים.
7. למדו כי חובתו היחידה של האדם מסתכמת במצווה אחת: אהוב את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאודך ואהבת לרעך כמוך. (הם נדרשו ללמד

את זאת כחובתו היחידה של האדם במקום תרי"ג המצוות להן הטיפו הפרושים.)

לאחר שדיבר אליהם ישוע כך, בנוכחות כל השליחים והתלמידים, לקח אותם שמעון פטרוס הצידה ונשא באוזניהם באופן פרטי את נאום ההסמכה שלהם, אשר התבסס על הציווי שציווה אותם 'המאסטר' כאשר הניח עליהם את ידיו והסמיך אותם כשליחי המלכות. פטרוס האיץ בשבעים לקדש בחייהם את המידות הטובות הבאות:

1. *מסירות מקודשת*. תמיד להתפלל לכך שעוד אנשים יישלחו לקצור בשירות הבשורה. הוא הסביר שכאשר אנחנו מתפללים לכך, על-פי-רב נאמר, "הנני כאן; שלח אותי". הוא האיץ בהם לא להזניח את תרגול הסגידה היומי שלהם.

2. *אומץ אמתי*. הוא הזהיר אותם שהם ייתקלו בעוונות וככל הנראה גם יירדפו. פטרוס אמר להם ששימתם איננה לפחדנים וייעץ לאלה שפחדו לסגת עוד לפני ההתחלה. איש לא נסוג.

3. *אמונה ואמון*. הם חייבים לצאת למשימת הקצרה הזו ללא כל צידה; הם חייבים לסמוך על 'האב' שיספק את כל מזונם וידאג למחסה ולכל צרכיהם.

4. *התלהבות ויוזמה*. הם חייבים להצטייד בקנאות ובהתלהבות נבונה; הם חייבים לעסוק אך ורק בעסקי 'המאסטר'. המפגש במזרח היה טקס ממושך ומפורט; ומשום כך הונחו "לא לברך איש לשלום בדרכם," אשר הייתה דרך נפוצה להנחות אדם להמשיך בעיסוקיו ללא בזבז זמן. אין כל קשר בין זה לבין ברכת שלום חברית.

5. *אדיבות ורכות*. 'המאסטר' הנחה אותם לא לבזבז זמן מיותר בטקסים חברתיים, אך ציווה עליהם להיות אדיבים כלפי כל מי שבאו עמו במגע. הם הונחו להיות נדיבים כלפי אלה שאירחו אותם בביתם. הם הוזהרו לבל יעזבו בית פשוט כדי להתארח בבית יותר נוח או עם יותר השפעה.

6. *סעד החולים*. פטרוס הנחה את השבעים לחפש את חולי הנפש והגוף ולעשות על אשר לאל ידם על-מנת להקל על מצבם ולרפאם.

ולאחר שנצטוו לנהוג כן, הם יצאו זוגות זוגות למשימתם בגליל, בשומרון וביהודה.

אף כי היהודים התייחסו בצורה מיוחדת למספר שבעים, ולפעמים מנו את שבעים אומות הגויים, ואף כי השליחים הללו יועדו לבשר את הבשורה לכל העמים כולם, ככל שידיעתנו מגעת היה זה אך מקרה שקבוצה זו מנתה שבעים שליחים. ידוע לנו בוודאות שישוע התכוון לקבל לפחות ששה חברים נוספים אך אלה לא היו מוכנים לשלם את המחיר של ויתור על רכושם ומשפחותיהם.

5. העברת המחנה לפלָה

ישוע והשניים עשר התכוונו כעת לבסס את המטה האחרון שלהם בפראה, ליד פלה, המקום בו הוטבל 'המאסטר' בירדן. את עשרת הימים האחרונים של נובמבר הם בילו בהתייעצות במגדן, וביום שלישי, ה-6 בדצמבר, יצאה עם שחר על צידתה החבורה כולה, כמעט שלוש מאות איש במספר ועברה ללון באותו הלילה בפלה, סמוך לנהר. היה זה אותו אתר בדיוק, ליד המעיין, בו מוקם המחנה של יוחנן המטביל מספר שנים לפני כן.

לאחר פירוק המחנה במגדן, חזר דוד זבדיה לבית צידה והחל לצמצם מידית את שירות השליחים. המלכות נכנסה לשלב חדש. מדי יום הגיעו עולי רגל מכל קצוות פלשתינה ואפילו ממחוזות מרוחקים באימפריה הרומית. לפעמים הגיעו מאמינים אף ממסופוטמיה ומהארצות שמעבר לחידקל. ובשל כך, ביום ראשון ה-18 בדצמבר העמיסו דוד זבדיה וסגל השליחים את ציוד המחנה שאוחסן עד אז בבית אביו על בהמות משא, אותו הציוד ששימש בעבר למחנה בבית צידה, בסמוך לאגם. הם נפרדו לעת עתה מבית צידה וירדו לחוף הכנרת ולאורך הירדן עד לנקודה של כקילומטר מצפון למחנה השליחים. בתוך פחות משבוע ניתן היה לארח כמעט אלף וחמש מאות עולי רגל מבקרים. מחנה השליחים יכול היה לארח חמש מאות איש. הייתה זו העונה הגשומה בפלשתינה ומקומות הלינה הללו היו נחוצים על-מנת לדאוג למספר ההולך וגדל של מבקרים, רבים מהם מבקרים כנים, אשר הגיעו לפראה על-מנת לראות את ישוע ולשמוע את תורתו.

את כל אלה עשה דוד מיוזמתו, אף כי נועץ בפיליפוס ובמתי במגדן. הוא העסיק חלק גדול משירות השליחים כעוזריו בתפעול המחנה; כעת שימשו פחות מעשרים איש כשליחים בשירות יומיומי. כשהתקרב דצמבר לסיומו, ולפני ששבו השבעים, כמעט שמונה מאות מבקרים נקבצו סביב 'למאסטר', והם התארחו במחנה של דוד.

6. שובם של השבעים

ביום ששי, ה-30 בדצמבר, בזמן שישוע שהה בגבעות הסמוכות עם פטרוס, יעקב ויוחנן, החלו השבעים לשוב למטה בפלָה. זוגות-זוגות באו, ועמם מאמינים רבים. בערך בחמש אחר הצהריים התאספו כל השבעים באתר הלימוד כאשר ישוע שב למחנה. ארוחת הערב התעכבה במשך יותר משעה בעת שדובריה הנלהבים של בשורת המלכות שיתפו את חוויותיהם. שליחיו של דוד הביאו הרבה מן החדשות הללו לשליחים במשך השבועות האחרונים, אך עדיין היה זה מעורר השראה ביותר לשמוע את מורי הבשורה החדשים הללו, שזה עתה הוסמכו, משתפים את חוויותיהם האישיות

אודות היחס שקיבלו מן היהודים והגויים הרעבים. סוף סוף הצליח ישוע לראות אנשים מפצים את החדשות הטובות ללא נוכחותו האישית. כעת ידע 'המאסטר' שהוא יכול לעזוב את העולם ללא שיחול עיכוב משמעותי בתהליך התפתחותה של המלכות.

כאשר סיפרו השבעים "שגם השָׁדִים נִכְנָעִים תַּחְתֵּינוּ בְּשֵׁמֶךָ" הם התייחסו למקרי הריפוי הנפלאים של אלה שנפלו קורבן למחלות נפש. אף-על-פי-כן, הם אכן ריפאו כמה מקרי דיבוק אליהם התייחס ישוע כשאמר: "אין זה מוזר שרוחות זוטרות סוררות אלה נכנעו לכם, שכן רְאִיתִי אֶת הַשָּׁטָן נוֹפֵל כְּפָרֶק מִן הַשָּׁמַיִם. אֲךָ בְּזֹאת אֵל תִּשְׁמָחוּ, אֲשֶׁר נִכְנָעִים תַּחְתֵּיכֶם הָרוּחוֹת. אֲכַרִּיז בְּאוֹזְנֵיכֶם כִּי לֹאֲחֵר שֶׁאֲשׁוּב 'לֵאבִי', נִשְׁלַח אֶת רוּחוֹתַי לִשְׁכּוֹן בְּדַעְתְּם שֶׁל הָאֲנָשִׁים וְכִךְ לֹא תוּכְלֶנָה אֲפִילוֹ מֵעַט הָרוּחוֹת הָאֲבֹדוֹת הַלָּלוּ לְהִיכַנס לְדַעְתְּם שֶׁל בְּנֵי הַתְּמוּתָה. אֲנִי שֹׂמַח עַל הָעוֹצָמָה שֶׁהִפְגַּנְתֶּם כִּלְפֵי בְנֵי הָאָדָם, אֲךָ אַתֶּם אֵל תִּשְׁמָחוּ עַל כֵּךְ כִּי אִם שְׁמָחוּ עַל אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ שְׁמוֹתֵיכֶם בְּשָׁמַיִם, עַל כֵּךְ שֶׁאַתֶּם עֹתִידִים לִצְאָת לִקְרִיֶּרָה נִצָּחִית שֶׁל הַצִּלְחָה רוּחָנִית."

ממש באותה השעה, בדיוק לפני ארוחת הערב, חווה ישוע את אחד מאותם רגעים נדירים של אקסטזה רגשית שראו חסידיו מעת לעת. אמר הוא: "אֲוֹדָה 'אֲבִי', אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, כִּי הִסְתַּתְּתָּ בְּשׁוֹרָה נִפְלָאָה זֶה מִן הַתְּכָמִים וְהַנְּבֹנִים וְגִילְתָּה רוּחַ אֶת נִפְלְאוֹת הָרוּחַ הַלָּלוּ לְעוֹלָלֵי הַמַּלְכוּת. הֵן 'אֲבִי' כִּי כֵן הָיָה רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, וְאֲנִי שֹׂמַח לְדַעַת שֶׁהַבְּשׁוֹרוֹת הַטּוֹבוֹת תִּגְעַנֶּנָה לְעוֹלָם כּוֹלּוֹ אֲפִילוֹ לֹאֲחֵר שֶׁאֲשׁוּב אֵלֶיךָ לֹאֲחֵר הַמְּשִׁימָה שֶׁהִטַּלְתָּ עָלַי לְעִשׂוֹתָהּ. אֲנִי מִתְּרַגֵּשׁ מְאֹד מִכֵּךְ שֶׁעֲתִיד אַתָּה לְמַסּוֹר אֶת כָּל הָעוֹצָמָה לִידִי, שֶׁרָק אַתָּה יוֹדֵעַ אֵל כִּכּוֹן מִי אֲנִי, וְשֶׁרָק אֲנִי וְאַלֶּה לָהֶם גִּילִיתִי אוֹתְךָ יוֹדְעִים אֵל כִּכּוֹן מִי אַתָּה. כְּשֶׁאֲסִיִּים הַתְּגָלוֹת זֶה לֹאֲחִי בְּגוֹף, אֲמַשִּׁיךְ לְגִלוֹתְךָ לִיצוּרֶיךָ שִׁבְשָׁמִים."

כאשר סיים ישוע לדבר כך אל 'האב', נפנה הצידה לשוחח אל שליחיו וסועדיו: "אֲשֶׁרֵי עֵינֵיכֶם כִּי תִרְאֶינָה וְאוֹזְנֵיכֶם כִּי תִשְׁמַעְנָה. כִּי אֲמֵן אֲמַר אֲנִי לָכֶם נְבִיאִים וְצִדִּיקִים רַבִּים נִכְסְפוּ לְרִאוֹת אֶת אֲשֶׁר אַתֶּם רֹאִים וְלֹא רָאוּ וְלִשְׁמָע אֶת אֲשֶׁר אַתֶּם שֹׁמְעִים וְלֹא שָׁמְעוּ. דּוֹרוֹת רַבִּים שֶׁל יִלְדֵי הָאוֹר בְּעִתִּיד לָבוֹא יִשְׁמְעוּ אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הַלָּלוּ וְיִקְנְאוּ בָאֵלָה שֶׁשָּׁמְעוּ וְרָאוּ אוֹתָם."

ואז, דיבר אל התלמידים ואמר: "שִׁמְעֵתֶם כִּיצַד עֲרִים וְכַפְרִים רַבִּים קִיבְלוּ אֶת בְּשׁוֹרוֹת הַמַּלְכוּת הַטּוֹבוֹת, וְכִיצַד קִיבְלוּ הַיְּהוּדִים וְהַגּוֹיִים אֶת מוֹרֵי וְסוֹעֲדֵי. בְּרוּכוֹת אֲכֵן תִּהְיֶינָה הַקְּהִילוֹת אֲשֶׁר בָּחָרוּ לְהֵאֱמִין בְּבְשׁוֹרוֹת הַמַּלְכוּת. אוֹי לְתוֹשְׁבֵי כּוֹרְזִין, לְתוֹשְׁבֵי בֵּית-צִיּוֹן וּלְתוֹשְׁבֵי כְּפָר נְחוּם שִׁדְחוּ אֶת הָאוֹר, אוֹי לְעֲרִים שֶׁלֹּא קִיבְלוּ אֶת הַשְּׁלִיחִים. אֲנִי מַכְרִיז כִּי הַגְּבוּרוֹת אֲשֶׁר נִעְשׂוּ בְּקֶרְבָּנָן אֵלּוּ נִעְשׂוּ בְּצוֹר וּבְצִידוֹן הֵלֵא כִּכֵּר יִשְׁבּוּ בְּשֶׁק וְאֶפְרַיִם וְשִׁבּוֹן. בְּיוֹם הַדִּין, טוֹב יוֹתֵר יִהְיֶה לְצוֹר וּלְצִידוֹן."

למחרת, יום השבת, לקח ישוע את השבעים לבדם ואמר: "אֲכֵן שִׁמְחִיתִי כֹאֲשֶׁר שִׁבְתֶּם עִם הַחֲדָשׁוֹת הַטּוֹבוֹת לִגְבֵי הָאוֹפֵן בּוֹ הַתְּקַבְּלָה הַבְּשׁוֹרָה עַל יְדֵי רַבִּים מִתּוֹשְׁבֵי הַגָּלִיל, הַשּׁוֹמְרוֹן וְיְהוּדָה. אֲךָ מִדּוֹעַ הוֹפַתְתֶּם מִן הַשִּׁמְחָה? הֲאִם לֹא צִיפִיתֶם שֶׁהַמַּסֵּר יִתְקַבֵּל בְּעוֹצָמָה? הֲאִם יִצְאֶתֶם עִם כָּל כֵּךְ מֵעַט אֲמוּנָה שִׁיעִילוֹתוֹ הַפְּתִיעָה אֶתְכֶם? וְכַעַתָּה, לֹא אֲמַנְעַ אֶת הַשִּׁמְחָה מִכֶּם, אֲךָ אֲזַהִיר אֶתְכֶם מִפְּנֵי הַגְּאוּוֹה הַמוֹסוּוִית, הַגְּאוּוֹה הָרוּחָנִית. אֵילוּ יוּכָלוּתָם לְהַבִּין אֶת נִפְּיִלְתּוֹ שֶׁל לּוֹצִיפֵר, בְּעַל הָעוֹוֹן, כִּי אֲזֵי הֵייתֶם מְקַפִּידִים לְהִימָנַע מִכָּל צוֹרוֹת הַגְּאוּוֹה הָרוּחָנִית."

"הַתְּחַלְתֶּם בְּמִלָּאכָה הַכְּבִירָה, מִלָּאכַת לִימוּד הָאָדָם כִּי בֵן הָאֵל הוּא. אֲנִי הִרְאִיתִי לָכֶם אֶת הַדֶּרֶךְ; צֹא וְעֲשׂוּ כְּחוֹבְתְכֶם וְאֵל תִּתְעַיְּפוּ מֵעֲשׂוֹת טוֹב. לָכֶם, וְלִכָּל אֵלֶּה שִׁילְכוּ בְּדֶרֶכְכֶם בְּדוֹרוֹת הָעֲתִיד אוֹמֵר כֵּךְ: אֲנִי תַמִּיד קָרוֹב, וְקִרְיָאֲתִי-הוֹמַנִיתִי הִינֵה, וְתַמִּיד תִּהְיֶה, פָּנּוּ אֵלַי כָּל הַעַמִּים וְהַשְּׁעוֹנִים וְאֲנִי אֲנִים לָכֶם. מְבָלוּ עֲלֵיכֶם אֶת עֲלֵי וְלִמְדוּ מִמֶּנִּי כִּי עָנּוּ וְשִׁפְלּוּ רוּחַ אֲנִי וּמִצָּאוּ מִקְּרוֹעַ לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם."

כשהעמידו את מילותיו של 'המאסטר' למבחן, מצאו כי נכונות הן. ומני, אלפים רבים בחנו את אותן הבטחות ומצאו אותן תקפות.

7. הכנות למשימה האחרונה

הימים שלאחר מכן במחנה בפלה היו ימים עסוקים מאוד; ההכנות למשימה בפראה הלכו ונשלמו. ישוע ועמיתיו היו עתידים להתחיל במשימתם האחרונה, משימה בת שלושה חודשים ברחבי פראה כולה, משימה אשר הסתיימה רק כאשר נכנס 'המאסטר' לירושלים לסיים את מלאכתו על-פני האדמה. במהלך התקופה הזו מוקם המטה של ישוע ושניים עשר השליחים כאן, במחנה בפלה.

ישוע לא נדרש עוד לצאת החוצה ללמד את העם. כעת הם באו אליו, במספרים שהכו וגדלו מדי שבוע, ולא רק מפלשתינה אלא מכל העולם הרומי ואף מן המזרח הקרוב. אף כי 'המאסטר' השתתף במשימתם של השבעים בפראה, הוא בילה מרבית מזמנו במחנה בפלה, שם לימד את ההמונים והנחה את השניים עשר. במהלך שלושת החודשים הללו שהו במחיצת ישוע לפחות עשרה מתוך השליחים.

גם סגל הנשים התכוון לצאת זוגות וזוגות יחד עם השבעים ולפעול בעריה הגדולות של פראה. לאחרונה, הכשירה הקבוצה המקורית בת שתיים עשרה הנשים סגל גדול יותר בן חמישים נשים במלאכת ביקורי הבית ובאומנות סעד החולים. אשתו של שמעון פטרוס, פֶּרְפֶּטוּאָה, הצטרפה לחטיבת החדשה בסגל הנשים וקיבלה על עצמה להוביל את עבודתה של הקבוצה המורחבת תחת אבנר. לאחר פנטקוסט, היא נותרה לצדו של בעלה המוכשר ולוותה אותו בכל מסעות המיסיון שערך; ביום בו נצלב פטרוס ברומא, אותה השליכו לחיות הטרף בזירה. סגל הנשים החדש הזה כלל הן את נשותיהם של פיליפוס ומתי והן את אמם של יעקב ויוחנן.

תחת הנחיתו האישית של ישוע, עמדה עבודת המלכות להיכנס כעת לשלביה האחרונים. בניגוד להמונים שביקשו ניסים ונפלאות והלכו אחר 'המאסטר' בימי הפרסום הראשונים שלו בגליל, השלב הנוכחי היה בעל עומק רוחני. יחד עם זאת, עדיין נהה אחריו מספר לא מבוטל של חסידים

אשר נטו לחומר ואשר לא הצליחו לתפוש את האמת, שמלכות השמים הינה אחווה רוחנית של האדם אשר מתבססת על עובדת הנצח של אבהות האוניברסלית של האל.

הספר של אורנטיה

מסמך 164

בחג החנוכה

בזמן הקמת המחנה בפלה, לקח ישוע עמו את נתנאל ותומאס ויצא בחשאי לירושלים להשתתף בחגיגות החנוכה. רק לאחר שחצו את מעבר בית-עניא הבינו שני השליחים שפניו של 'המאסטר' מועדות לירושלים. כשהבינו שהוא באמת מתכוון להשתתף בחגיגות החנוכה, הם מחו נמרצות וניסו כל סוג של טיעון כדי להניא אותו מכך. אך כל מאמציהם עלו בתוהו; ישוע התעקש לבקר בירושלים. כתשובה לכל טיעוניהם ואזהרותיהם, טענתם על הטיפשות והסכנה של היותו חשוף לתפישה בידי הסנהדרין אמר רק, "בטרם תגיע שעתינו, אתן למורי ישראל הללו הזדמנות נוספת לראות את האור."

הם המשיכו בדרכם לירושלים, ושני השליחים המשיכו לבטא את חששם ואת ספקותיהם לגבי החוכמה שבמעשה היומרני הזה. הם הגיעו ליריחו בערב בשעה ארבע וחצי והתכוונו לבלות שם את הלילה.

1. הסיפור על השומרוני הטוב

באותו הערב התקבצה סביב ישוע ושני השליחים חבורה שביקשה לשאול שאלות. על רבות מהן ענו השליחים ואילו באחרות דן 'המאסטר'. במהלך הערב ניסה עורך דין אחד לסבך את ישוע בפלפול ואמר: "המורה, אני מבקש לשאול אותך מה נדרש ממני לעשות כדי לזכות בחיי נצח?" ענה לו ישוע, "מה כתוב בתורה ובנביאים; מה קראת בכתבי הקודש?" תשובתו של עורך הדין, שהכיר הן תורת הפרושים והן את זו של ישוע, הייתה: "אהוב את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאודך, ואהבת לרעידך כמוך." אמר אז ישוע: "נכון ענית; אם אכן את זאת תעשה, תזכה בחיי נצח."

אך עורך הדין לא שאל את השאלה בתמימות. הוא ביקש להצדיק עצמו וקיווה גם להביך את ישוע. לפיכך, העז ושאל שאלה נוספת. הוא התקרב מעט יותר ל'המאסטר' ואמר: "אבל המורה, תוכל להגיד לי מיהו בדיוק רעי?" עורך הדין שאל את השאלה מתוך תקווה להפיל את ישוע בפח ולגרום לו להכריז משהו שסותר את החוק היהודי אשר הגדיר רע "כבן אותו העם." היהודים התייחסו לכל האחרים כאל "כלבי הגויים." עורך הדין הזה הכיר במידת מה את תורת ישוע ולכן ידע שישוע חשב אחרת; וכך קיווה להוביל אותו לומר משהו שיוכל להיחשב כמתקפה על החוק הקדוש.

אך ישוע הבחין במניע של עורך הדין, ובמקום ליפול למלכודת, הוא בחר לספר למאזיניו סיפור, סיפור שמאזיניו בקהל ביריחו יעריכו מאוד. וכך אמר ישוע: "איש אחד ירד מירושלים ליריחו ונפל בידי שודדים ונהם הפשיטהו וגם פצעו ונעצבו אותו והוא עומד בין מנת לחיים ונלכו להם. ויגר מקרהו פהו אחד ירד בדרך ההוא וירא אותו ויעבר מעליו. וכן גם איש לוי נקרה במקום וייגש וירא אותו ויעבר מעליו. והנה שמרני הלך בדרך ויבא עליו וירא אותו ויחמו מעיו. וייגש אליו ויחבש את פצעיו ויסוכם בשמן ויין וירפיהו על בהמתו ויליכהו אל המלון ויכללהו. ולמחרת בנסעו הוציא שני דינרים ויתנם לבעל המלון ויאמר 'כלכל אותך ואת אשר תוסיף עוד להוציא עליו אני בשובי אשלמנו לך.' ועתה מי מן השלושה הנה בעיניך רע לנפל בידי השודדים?" כשהבחין עורך הדין כי הוא עצמו נפל למלכודת אשר טמן, ענה, "העושה עמו את הקסד." אמר לו ישוע, "לך ועשה כן גם-אתה."

עורך הדין ענה, "העושה עמו את החסד," מפני שביקש להימנע מלבטא את המילה השנואה, שומרוני. עורך הדין נאלץ להשיב על השאלה, "מיהו רעי?" אותה השאלה ששאל את ישוע, ואשר אם היה זה עונה עליה היה מואשם במישרין בכפירה. ישוע לא רק בלבב את עורך הדין הרמאי, אלא גם סיפר למאזיניו סיפור שבעת ובעונה אחת היטיב להזהיר את חסידיו וגם הוכיח בעוצמה את כל היהודים על יחסם לשומרונים. הסיפור הזה המשיך לעודד את האהבה בין אדם לחברו בקרב על אלה שהאמינו לאחר מכן בבשרותו של ישוע.

2. בירושלים

ישוע השתתף בחג הסוכות כדי להטיף את הבשורה לעולי הרגל שהגיעו מכל קצוות האימפריה; כעת עלה לחג החנוכה למטרה אחת בלבד: לתת לסנהדרין ולמנהיגי היהודים הזדמנות נוספת לראות את האור. המאורע המרכזי של הימים הספורים שבילה בירושלים התרחש בליל יום ששי, בביתו של ניקודמוס. שם התקבצו כעשרים וחמישה מנהיגים יהודים אשר האמינו בתורת ישוע. על הקבוצה הזו נמנו ארבעה עשר אשר היו באותה העת חברי הסנהדרין או שנמנו על שורותיה עד מעט לפני כן. בפגישה נכחו עבר, מטודורמוס ויוסף מהרמתיים.

באותו מפגש היו כל מאזיניו של ישוע מלומדים. הן שומעיו והן שני השליחים נדהמו מרוחב היריעה ומן העומק של הדברים שנשא 'המאסטר' באוזני המכובדים. מאז שלימד באלכסנדריה, רומא ובאיי הים התיכון הוא לא הפגין ידיעות אלה ואת הבנתו המעמיקה בחיי האדם, הדתיים כמו החילוניים.

כאשר הסתיים המפגש הקטן, הם כולם נדהמו מאישיותו של 'המאסטר', הוקסמו מנועם הליכותיו והתאהבו באדם. הם ביקשו ליעץ לישוע בנוגע לרצונו לכבוש את שאר חברי הסנהדרין. 'המאסטר' הקשיב בדממה וברוב קשב לכל הצעותיהם. היטב ידע שאף אחת מתכניותיהם לא תצלח. הוא הניח שרוב מנהיגי היהודים לעולם לא יקבלו את בשורת המלכות; אף-על-פי-כן, הוא נתן לכולם הזדמנות אחת נוספת לבחור. אך כאשר הלך לדרכו לשנת הלילה על הר הזיתים בלויית נתנאל ותומאס, עדיין לא החליט מה תהיה השיטה בה יביא פעם אחת נוספת עת פועלו לידיעת הסנהדרין.

באותו לילה נדדה שנתם של נתנאל ותומאס; הם הוכו בתדהמה ממה ששמעו בבית ניקודמוס. הם הפכו בדעתם את הערתו האחרונה של ישוע בתגובה להצעתם של חברי הסנהדרין בעבר ובהווה להתייצב לצדו אל מול השבעים. אמר 'המאסטר': "לא אֶחָי, זה לא ישרת דבר. אתם רק תעצימו את הזעם שינחת עליכם אך לא תצליחו לצמצם כהוא זה את השנאה שהם חשים כלפי. לכו לכם, כל אחד מכם, ועסקו בעסקי 'האב' כפי שתנחה אתכם הרוח בעוד אני אביא לידיעתם פעם אחת נוספת את המלכות בהתאם לדרך בה יצווה אותי 'אבי'."

3. ריפוי הקבצן העיוור

למחרת יצאו השלושה אל ביתה של מרתה בבית עניא לארוחת הבוקר, ומשם המשיכו מיד לירושלים. בבוקר אותה שבת, כשהתקרבו ישוע ושני השליחים למקדש, הם פגשו קבצן ידוע, עיוור מלידה, אשר ישב במקומו הקבוע. אף כי הקבצנים לא ביקשו או קיבלו נדבות בשבת, הם הורשו להמשיך ולשבת במקומותיהם הקבועים. ישוע עצר והתבונן בקבצן. בזמן שהתבונן באדם הזה, עיוור מלידה, הבזיק הרעיון במוחו בנוגע לאופן בו יציג פעם אחת נוספת את משימתו עלי אדמות לידיעת הסנהדרין ומנהיגי הדת והרבנים היהודים האחרים.

בעת 'שהמאסטר' עמד בפני העיוור, שקוע במחשבות, חכך נתנאל בדעתו בנוגע למה שגרם לעיוורונו של אותו האדם ושאל: "'מאסטר', האם אדם זה חטא או שמא הוריו, ומשום כך נולד עיוור?"

הרבנים לימדו שכל מקרי עיוורון מלידה נגרמו בשל חטא. לא רק שהילדים עצמם נעשו ונולדו מתוך חטא, אלא שילד יכול היה להיוולד עיוור כעונש על חטא מסוים שחטא אביו. הם אפילו לימדו שהילד עצמו היה עלול לחטוא עוד לפני שנולד. הם גם לימדו שמומים כאלה עלולים להיגרם בשל חטא או סטייה של האם בזמן ההיריון.

בכל האזורים הללו רווחה האמונה בגלגול נשמות. בנוסף למורים היהודים הקדומים, גם אפלטון, פילון ורבים מן האיסיים גרסו שהאדם קוצר בגלגול מסוים את מה שזרע בקיום קודם; וכך, הם האמינו שבגלגול חיים אחד הם משלמים על חטאים שחטאו בחיים קודמים. 'המאסטר' התקשה לגרום לאנשים להאמין שנשמותיהם לא היו קיימות בעבר.

וככל שזוה נדמה כסתירה, אפילו שהעיוורון היה לכאורה תוצאה של חטא, היהודים החשיבו כמצווה גדולה מתן נדבות לקבצנים העיוורים. העיוורים נהגו לשיר באוזני עובדי האורח, "הו רחומי לב, מצווה לסייע לעיוור."

ישוע החל לדון במקרה הזה עם נתנאל ותומאס לא רק משום שכבר החליט להשתמש בעיוור זה כדי להביא שוב את משימתו לידיעת מנהיגי היהודים, אלא גם משום שהוא תמיד עודד את שליחיו לחפש את הגורמים האמתיים לכלל התופעות, פיזיות או רוחניות כאחד. לעיתים קרובות הזהיר מפני הנטייה הרווחת לייחס גורמים רוחניים למאורעות פיזיים רגילים.

ישוע החליט להשתמש בקבצן למה שתכנן לעשות באותו היום. אך לפני שפעל למען אותו עיוור, יאשיהו שמו, ענה לשאלתו של נתנאל. כך אמר 'המאסטר': "לא חטא איש זה ואף לא חטאו הוריו ועדיין מעשה האל הוא. העיוורון שלו נובע מהשתלשלות הרגילה של הדברים, וכעת נעשה את אשר ציווה שולחי עוד במהלך היום כי בוא יבוא הלילה שבו לא יתאפשר לי עוד לעשות את שאנו עומדים לעשותו. כשאני בעולם, אני אור העולם, אך בעוד זמן קצר כבר לא אהיה עמכם."

כאשר סיים ישוע את דבריו אלה, אמר לנתנאל ותומאס: "הבה נשיב את הראייה לעיוור הזה בשבת, וכך תינתן לסופרים ולפרושים מלוא ההצדקה להאשים את 'בן האדם'." אז עצר, ירק על האדמה וערבב את הרוק עם החרמ. הוא דיבר כך שהעיוור יכול היה לשמוע את כל מה שאמר, הלך ליואש, מרח את החמר על עיניו העיוורות ואמר: "לך, בני, שטוף את החמר בבריכת השילוח ומיד תשוב אליך ראייתך." וכאשר שטף יאשיהו את עצמו בבריכת השילוח, חזר לבני משפחתו וחבריו כאדם רואה.

מכיוון שתמיד קיבץ נדבות, הוא לא ידע משהו אחר; וכך, לאחר שוך ההתלהבות הראשונית על כך שחזר אליו מאור עיניו, הוא שב לקבץ נדבות במקום הקבוע שלו. חבריו, שכניו וכל מי שהכיר אותו משכבר, ראו ששב אליו מאור עיניו ושאלו, "האם אין זה יאשיהו הקבצן העיוור?" חלק אמרו שכן ואילו אחרים אמרו, "לא, זה מישהו דומה לו, כי האדם הזה רואה." כאשר שאלו אותו עצמו, ענה, "אני הוא."

כאשר שאלו אותו לפשר העובדה ששב אליו מאור עיניו, ענה להם: "אדם בשם ישוע חלף כאן, ובעוד הוא משוחח אודותי עם חבריו, רקק לתוך

החמר, משח אותו על עיני והנחה אותי לרחוץ בבריכת השילוח. עשיתי כפי שציווה, ומיד שב אלי מאור עיני. זה היה רק לפני כמה שעות. עדיין אינני נבין הרבה ממה שאני רואה." כאשר שאלו האנשים שהחלו להתקבץ סביבו היכן יוכלו למצוא את האדם המוזר שריפא אותו, אמר להם יאשיהו שאיננו יודע.

היה זה אחד מן הנסים המוזרים יותר שחולל 'המאסטר'. האדם הזה לא ביקש להתרפא. הוא לא ידע שאותו ישוע שהנחה אותו לרחוץ בשילוח והבטיח לו את מאור עיניו היה הנביא מן הגליל שהטיף בירושלים בחג הסוכות. האדם הזה לא ממש האמין שישוב אליו מאור עיניו, אך בני תקופתו האמינו מאוד בכוח הרוק של אדם גדול או קדוש; מן השיחה של ישוע עם נתנאל ותומאס הסיק יאשיהו שהמיטיב שלו לכאורה היה אדם גדול, מורה מלומד או נביא קדוש; ולכן עשה כפי שציווה אותו ישוע.

ישוע השתמש בחמר וברוק והנחה אותו לרחוץ בברכת השילוח הסמלית בשל שלושת הסיבות הבאות:

1. לא היה זה נס שאירע בשל אמונתו של אותו אינדיבידואל. היה זה פלא שישוע ביקש לחולל לצרכיו הוא, אך הוא דאג בה בעת שהדם ייצא נשכר מכאן ואילך.

2. מכיוון שהעיוור לא ביקש להתרפא, ומכיוון שאמונתו הייתה קטנה, הפעולות החומריות נועדו לעודד אותו. הוא אכן האמין באמונה הטפלה שייחסה לרוק סגולות, וכן ידע שברכת השילוח הוא מקום יחסית קדוש. אך הוא לא היה הולך לשם אלמלא היה צריך לרחוץ את החמר שמשחו עליו. הייתה כאן המידה המספיקה של הטקסיות שנחוצה כדי להניע אותו לפעול.

3. אך הייתה לישוע סיבה שלישית בשלה השתמש באמצעים חומריים לשם פעולה ייחודית זו: הנס הזה בוצע לגמרי מבחירתו שלו, ובאמצעותו ביקש ללמד את חסידיו, את בני תקופתו כמו גם את בני הדורות הבאים, להימנע מלבזו לאמצעים חומריים של ריפוי מחלות או להזניח את השימוש באמצעים אלה. הוא ביקש ללמד אותם שהם חייבים להפסיק להתייחס לנסים כאופן היחיד בו ניתן לרפא מחלות אנושיות.

הסיבה העיקרית בשלה השיב ישוע בדרך פלא את מאור עיניו של אותו איש בבוקר יום שבת זה, בירושלים וסמוך למקדש הייתה כדי להתריס במישרין בסנהדרין ובכול המנהיגים והרבנים היהודיים. זו הייתה הדרך בה הכריז בפומבי על המחלוקת שלו עם הפרושים. תמיד היה חיובי בכל אשר עשה. ישוע הביא את שני שליחיו לאותו אדם בשעות אחר הצהריים המוקדמות של אותה שבת, וגרם במתכוון לאותו הדיון כדי להעלות את הנושא בפני הסנהדרין ולהכריח את הפרושים לתת דעתם על הנס.

4. יאשיהו בפני הסנהדרין

עד לשעות אחר הצהריים, גרם הריפוי של יאשיהו לאלה דיונים סביב למקדש עד שהסנהדרין החליטה לכנס את המועצה במקום מושבה הקבוע. זאת, תוך הפרה מפורשת של החוק אשר אסר על התכנסותה של הסנהדרין בשבת. ישוע ידע שחילול השבת היה אחד מן האישומים העיקריים שיועלו מולו בשעת המבחן הסופי, והוא ביקש שהאשמה בשלה יובא לפני הסנהדרין תהיה ריפוי של אדם עיוור בשבת, כאשר בית הדין הגבוה של היהודים יישב בדין כדי לשפוט מעשה חסד זה וידון בנושאים הללו בשבת, תוך הפרה ישירה של החוק אשר הוא עצמו חוקק.

אך הם לא זימנו את ישוע; הם חששו לעשות כן. במקום זאת, קראו ליאשיהו. לאחר מספר שאלות מקדמיות, הנחה דובר הסנהדרין (שכחמישים מחבריה היו נוכחים) את יאשיהו לספר להם את אשר קרה לו. מאז הריפוי באותו הבוקר הבין יאשיהו מתומאס, מנתנאל ומאחרים שהפרושים כעסו על כך שנרפא בשבת, וככל הנראה התכוונו לגרום לצרות לכל המעורבים; אך יאשיהו לא הבין עדיין שישוע היה זה לו קראו 'הגואל'. וכך אמר כאשר תחקרו אותו הפרושים: "אדם זה בא, מרח חמר על עיני, אמר לי לרחוץ בשילוח ועכשיו אני רואה."

לאחר שנשא נאום ממושך, אמר אחד מן הפרושים המבוגרים יותר: "אדם זה איננו יכול להיות שליח האל כי אתם רואים שאיננו שומר שבת. הוא הפר את המצווה, ראשית בכך שהכין את החמר ואז כשהנחה את הקבצן הזה לרחוץ בשבת במי השילוח. אדם כזה איננו יכול להיות מורה שנשלח מעם האל."

אמר אחד מן הגברים הצעירים יותר, אחד שהאמין בישוע בסתר: "אם אדם זה אינו שלוח האל, איך יוכל לעשות את הדברים הללו? אנחנו יודעים שחוטא פשוט איננו מסוגל לחולל נסים שכאלה. כולנו מכירים את הקבצן הזה ושהוא נולד עיוור; כעת הוא רואה. האם אתם עדיין טוענים שאת כל אלה עושה בכוח נסיך השדים?" מול כל פרושי שקם והעז להאשים את ישוע קם אחר ששאל שאלות מביכות וסבוכות, וכך התגלעה ביניהם מחלוקת רצינית. יושב הראש ראה לאן פני הדברים, וכדי להרגיע את הדיון נפנה להמשיך ולתחקר את יאשיהו. פנה אליו ואמר: "מה תאמר לנו על האדם זה, על אותו ישוע, שאתה טוען כי פקח את עיניך?" ענה יאשיהו, "אני חושב שהוא נביא."

המנהיגים סערו, ומכיוון שלא ידעו מה לעשות, זימנו את הוריו של יאשיהו כדי לוודא שאכן נולד עיוור. הם לא הסכימו להודות בכך שהקבצן נרפא.

היה זה ידוע לכל בירושלים שלא רק שעל ישוע עצמו נאסרה הכניסה לבתי הכנסת, אלא שגם כל אלה שהאמינו בתורתו גורשו אף הם מבתי הכנסת ומקהילות ישראל; פירוש של דבר שנשללו מהן כל הזכויות שקיבלו יהודים באשר הם, למעט צרכי החיים הבסיסיים.

לפיכך, כאשר הובאו לפני הסנהדרין הוריו של יאשיהו, נשמות מפותחות, הם חששו לדבר בחופשיות. אמר להם דובר בית הדין: "האם זהו בנכם?

האם נכון הוא שהוא נולד עיוור? ואם אכן כך, איך זה שכעת הוא רואה? "ענה אז אביו של יאשיהו, בהסכמת אמו: "אנחנו יודעים שזהו בננו ושהוא נולד עיוור, אך איננו יודעים כיצד הוא הפך לרואה או מי פקח את עיניו. שאלו אותו; הוא בוגר; ידבר בעצמו."

כעת זימנו לפניהם את יאשיהו בפעם השנייה. הם לא ממש התקדמו בתכנית לערוך משפט רשמי, וכמה מהם החלו להרגיש מוזר שזה מתקיים בשבת; לכן, כאשר זומן שוב יאשיהו, הם ניסו להפיל אותו במלכודת תוך שימוש במתקפה מסוג אחר. דובר בית המשפט דיבר אל העיוור לשעבר ואמר: "למה שלא תהלל את אלוהים? למה שלא תספר לנו מה באמת קרה? כולנו יודעים שאדם זה הוא חוטא. למה תסרב להכיר באמת? אתה יודע שגם אתה וגם הוא עומדים להיות מורשעים בחילול שבת. למה שלא תכפר על החטא שלך בכך שתודה שאלוהים ריפא אותך, אם אתה ממשיך לטעון שהיום שב אליך מאור עיניך?"

אך יאשיהו לא היה טיפש ואף לא נעדר חוש הומור; וכך ענה לדובר בית הדין: "אינני יודע אם אדם זה חוטא; אך דבר אחד אני יודע – קודם הייתי עיוור ועכשיו אני רואה." ומכיוון שלא הצליחו להפיל את יאשיהו בפח, המשיכו לחקור אותו ושאלו: "איך בדיוק הוא השיב לך את מאור עיניך? מה בדיוק עשה לך? מה אמר לך? האם ביקש ממך להאמין בו?"

השיב יאשיהו, מעט בחוסר סבלנות: "אמרתי לכם בדיוק איך הכול קרה, ואם לא האמנתם לעדות שלי, למה תבקשו לשמוע אותה שוב? האם גם אתם במקרה תלמידים שלו?" כאשר דיבר כך יאשיהו, פרץ בלבול כמעט אלים בקרב חברי הסנהדרין, כשמנהיגיה רצו אל עבר יאשיהו וצעקו עליו ברוגז: "אתה יכול להיות תלמידו של אדם זה, אך אנו תלמידיו של משה, ואנחנו מלמדים את חוקי האל. אנחנו יודעים שאלוהים דיבר מפי משה, אך איננו יודעים מנין בא אדם זה, ישוע."

ואז עמד יאשיהו על שרפרף וצעק בקול לכל מי שיכול היה לשמוע: "שמעו, המתיימרים להיות מורי ישראל, כי דָּבָר נִפְלָא הוא אֲשֶׁר אַתֶּם לֹא יְדַעְתֶּם מֵאֵין הוא נְכִיפִי שֶׁהַעֲדֵיתִי הוּא פָקַח אֶת עֵינַי. וְהִנֵּה יִדְעֶנּוּ כִּי אֵת הַחֲטָאִים לֹא יִשְׁמַע; אֵל כִּי אִם אֵת יְרֵא אֱלֹהִים וְעָשָׂה רְצוֹנוֹ אֹתוֹ יִשְׁמַע. מְעֻלָּם לֹא נִשְׁמַע אֲשֶׁר פָּקַח אִישׁ עֵינָיו עֹנֵר מִרְחֻם. ראו כולכם מה נעשה היום בירושלים! לולא הָיָה זֶה מֵאֵת אֱלֹהִים לֹא הָיָה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת מְאֹמָה." צעקו לו חברי הסנהדרין עת עזבו בכעס ובבלבול: "הֵן בְּחֲטָאִים נִוְלַדְתָּ כִּלְךָ וְאַתָּה תִּלְמָדְנוּ? אוֹלֵי לֹא בִּאֲמַת נִוְלַדְתָּ עִיּוּר, וְאִם שָׁב אֵלֶיךָ מֵאֹר עֵינֶיךָ בַּשַּׁבָּת, הִיָּה זֶה בְּכוּחוֹ שֶׁל נֹסִיךְ הַשָּׂדִים." ומשם הלכו ישירות לבית הכנסת כדי לנדות את יאשיהו.

כשהחל המשפט היו בדעתו של יאשיהו רק רעיונות עמומים ביחס לטיבו של ישוע ולריפוי שקיבל מידי. הרבה מן העדות הנועזות שנשא באומץ ובחכמה באוזני בית המשפט העליון של ישראל נרקמה בדעתו כשהתברר שהמשפט נושא אופי בלתי הגון ובלתי צודק.

5. לימוד במרפסת שלמה

במשך כל אותה העת, כשהסנהדרין חיללה את השבת בהתכנסותה באחד מאולמות המקדש, ישוע שהה בסמוך ולימד את הקהל במרפסת שלמה. הוא קיווה שהסנהדרין תזמן אותו כדי שיוכל לבשר להם את הבשורות הטובות של החירות והאושר של הבנים אלוהיים במלכות האל. אך הם פחדו לזמנו. תמיד חששו מהופעותיו הציבוריות הפתאומיות של ישוע בירושלים. הם ביקשו כל כך את ההזדמנות שנתן להם ישוע כעת, אך הם חששו לזמנו להופיע בפני הסנהדרין אפילו כֵּעַד, וחששו עוד יותר לעצור אותו.

היה זה אמצע החורף בירושלים, והקהל ביקש מחסה במרפסת שלמה; ישוע נשאר עוד והקהל המשיך ושאל אותו שאלות רבות. הוא לימד אותם במשך יותר משעתיים. כמה מן המורים היהודיים ביקשו להפיל אותו בפח בפומבי ושאלו אותו: "כמה זמן עוד תחזיק אותנו במתח?" אם אתה המשיח, למה שלא תגיד לנו את זה בפשטות? "אמר להם ישוע: "פעמים רבות סיפרתי לכם אודותי ואודות 'אבי', אך אתם לא מאמינים לי. האם אינכם רואים שכל מה שאני עושה בשם 'אבי' מעיד עלי? אך רבים מכם אינם מאמינים כי אינכם צאן מרעיתי. מורה האמת מושך אליו רק את הצמאים לאמת ולצדק. צאני תִּשְׁמַעְנָה אֶת קוֹלִי וְאֵנִי יִדְעֵתִין וְאֶחָדִי תִּלְכָּנָה. וְאֵנִי אֶתֵּן סֵינַי עֲלֵיכֶם וְלֹא תִּאֲבָדְנָה לְנֶצַח נְאֻשׁ לֹא יִחְטוּף אֶתֵּן מִיָּדִי. הֲאֵב' אֲשֶׁר נָתַן לִי גְדוֹל הוּא עַל כֵּל נְאֻשׁ לֹא יִחְטוּף אֶתֵּן מִיָּד הֲאֵב." אֵנִי וְאֵבִי אֶחָד אֶנְחֶנּוּ." כמה מן היהודים הבלתי מאמינים רצו לאזור במקדש שהיה בבניה והרימו סלעים כדי לסקול את ישוע, אך המאמינים עצרו בעדם.

המשיך ישוע ללמד ואמר: "מַעֲשִׂים טוֹבִים רַבִּים הֵרָאִיתִי אֲתֶכֶם מֵאֵת 'אָבִי'. מִה מַעֲשֵׂה אֲשֶׁר עָלִי תִּסְקָלְנִי? עֲנֵה לִּי אֶחָד הַפְּרוּשִׁים: "עַל מַעֲשֵׂה טוֹב לֹא נִסְקָל אִתָּךְ כִּי אִם עַל גִּדְפָךְ אֵת אֱלֹהִים וְעַל אֲשֶׁר אָדָם אֶתָּה וְנַעֲשֵׂה עִצְמָךְ אֱלֹהִים." עֲנֵה ישוע: "אתם מאשימים את 'בן האדם' בגידוף משום שאתם מסרבים להאמין להכרזה שלי, שנשלחת מעם האל. אם לא אֶעֱשֶׂה אֶת מַעֲשֵׂי אָבִי אֵל תִּאֲמָנִינוּ לִי. וְאִם עָשָׂה אֵנִי גַם אִם לֹא תִאֲמָנִינוּ לִי הֲאֵמִינוּ לְמַעַשְׂי לְמַעַן תִּדְעוּ וְתִאֲמָנִינוּ כִּי בִי הֲאֵב' וְאֵנִי בּוֹ, וְכֵן אֲנִי בְּכָל הַמָּאמִין בַּבְּשׂוּרָה זֹאת." כאשר שמע הקהל מילים אלה, רבים רצו לתפוש אותו ולסקול אותו באבנים, אך הוא חמק דרך חללי המקדש; הוא פגש את נתנאל ותומאס אשר השתתפו בכינוס של הסנהדרין והמתין עמם בסמוך למקדש עד אשר יצא יאשיהו מאולם הכנסים.

ישוע ושני השליחים לא הלכו לחפש אחר יאשיהו עד ששמעו שגורש מבית הכנסת. כאשר באו לביתו, קרא לו תומאס החוצה לחצר, שם דיבר אליו ישוע ושאל: "יאשיהו, האם אתה מאמין 'בן האל'? ענה לו יאשיהו, "אמור לי מי הוא זה אשר עלי להאמין בו." ענה לו ישוע: "ראית ושמעת אותו, והוא זה אשר דובר אליך כעת." אמר יאשיהו, "אדוני, אני מאמין," והשתטח אפיים ארצה בסגידה.

כאשר נודע ליאשיהו שהוא גורש מבית הכנסת, בהתחלה מאוד נבהל, אך כאשר הנחה אותו ישוע להתכונן לצאת עמם מיד למחנה בפלה, הוא

התעודד מאוד. הירושלמי הפשוט הזה אכן גורש מבית כנסת יהודי, אך ראו כיצד 'בורא' של יקום מוביל אותו אל תוך האצולה הרוחנית של אותם הימים.

וכעת יצא ישוע לירושלים, אליה לא שב עד לסמוך לזמן בו התכונן לעזוב את העולם הזה. 'המאסטר' שב עם שני השליחים ועם יאשיהו לפלה. התברר שיאשיהו היה אחד ממקבלי פלאי הסעד של 'המאסטר' שהניב פרי, שכן הוא המשיך כל ימי חייו להטיף לבשורת המלכות.

הספר של אורנטיה

מסמך 165

תחילת המשימה בפראה

ביום שלישי, ה-3 בינואר, שנת 30 לספירה, כינס אבנר, שעמד בעבר בראש שניים עשר שליחיו של יוחנן, שהיה בעבר נזיר וראש לנזירי עין גדי, וכעת עמד בראש קבוצת שבעים שליחי המלכות, את עמיתיו והנחה אותם לקראת משימת לערי וכפרי פראה. המשימה בפראה נמשכה כמעט שלושה חודשים והייתה האחרונה של 'המאסטר'. משם המשיך ישוע ישירות לירושלים ועמד בחוויותיו האחרונה בגוף בירושלים. השבעים, בעדם סייעו מעת לעת ישוע ושניים עשר השליחים, פעלו בערים ובעיירות הבאות ובכחמישים כפרים נוספים: צפון, גדרה, מקד, ארבלה, רמת, עדרי, בוסרה, כספין, מצפה, ג'רש, רגבה, סוכות, אמתוס, אדם, פנואל, קפיטוליאס, דיון, חטיטא, גדה, פילדלפיה, נבח, גלעד, בית נמרא, צור, אלעלה, בית רמתה, חשבון, לשה, בית פעור, שיטים, שבמה, מדבה, בית מעון, רפה וערוער.

במהלך המסע הזה בפראה, נטל סגל הנשים, שמנה כעת ששים ושתיים חברות, את רוב מלאכת הסעד לחולים. הייתה זו תקופת התפתחותם הסופית של היבטיה הרוחניים הגבוהים יותר של בשורת המלכות, ובשל כך היא נעדרה מעשי פלא כלשהם. שום אזור של פלשתינה לא טופל ביסודיות כזו בידי שליחיו ותלמידיו של ישוע, ובשום אזור אחר לא התקבלה תורתו של 'המאסטר' טוב יותר בידי שדרת האזרחים הגבוהות יותר.

בעת הזו, היו תושבי פראה חלוקים בערך שווה בשווה בין היהודים לגויים, מכיוון שככלל היהודים סולקו מן האזורים הללו בימיו של יהודה המכבי. פראה הייתה החבל היפה ביותר בפלשתינה. שמה הנפוץ בקרב היהודים היה "עבר הירדן".

במהלך התקופה הזו חילק ישוע את זמנו שווה בשווה בין המחנה לפלה לבין מסעות בסיוע השבעים לערים השונות בהם עבדו. תחת הנחיתו של אבנר הטבילו השבעים את כל המאמינים, אף כי ישוע לא הנחה אותם לעשות כן.

1. במחנה בפלה

עד למחצית חודש ינואר נקבצו במחנה בפלה יותר מאלף מאתיים איש, וכשהיה במחנה, לימד ישוע את הקהל פעם ביום, על-פי-רוב בתשע בבוקר, אלא אם הגשם מנע זאת. פטרוס, כמו גם שאר השליחים, למדו את ההמונים בכל אחר הצהריים. את הערבים הקדיש ישוע למפגשי השאלות והתשובות הרגילים עם השניים עשר ועם התלמידים המתקדמים. בקבוצות הערב נכחו במוצע חמישים איש.

עד למחצית חודש מרץ, כשצא ישוע לכיוון ירושלים, מעל ארבעת איש האזינו לישוע או פטרוס מטיפים מדי בוקר. 'המאסטר' בחר לסיים את עבודתו על-פני האדמה כאשר העניין במסר שלו הגיע לשיאו, שיאו של שלב ההתפתחות השני, הבלתי-פלאי, של המלכות. אף כי שלושת רבעים מן ההמון היו מחפשי אמת, נכחו שם גם הרבה פרושים מירושלים וממקומות אחרים, כמו גם ספקנים ופקפקנים רבים.

ישוע ושניים עשר השליחים הקדישו את מרבית זמנם להמונים שנקבצו במחנה בפלה. השניים עשר עסקו רק מעט בעבודת השדה, ויצאו רק מעת לעת עם ישוע לבקר את עמיתיו של אבנר. אבנר הכיר היטב את פראה משום שבה התרכזו רוב עבודתו של המאסטר הקודם שלו, יוחנן המטביל. לאחר שיצאו למשימה בפראה, אבנר והשבעים לעולם לא שבו שוב למחנה בפלה.

2. הדרשה על הרועה הטוב

עם תום חג החנוכה, כאשר נס ישוע צפונה הרחק מתחום שלטונם של מנהיגי היהודים, עקבה אחריו לפלה חבורה בת שלוש מאות ירושלמים, פרושים כמו גם אחרים; ובנוכחות המורים והמנהיגים היהודיים הללו, כמו גם בנוכחות שניים עשר השליחים, נשא ישוע את הדרשה על "הרועה הטוב." לאחר שיחה בלתי רשמית בת חצי שעה, דיבר ישוע אל קבוצה של כמאה מאזינים ואמר:

"דברים רבים לי לומר לכם הלילה הזה, ומכיוון שרבים מכם הינם תלמידי ואילו אחדים מכם אויבי המושבעים, אציג את השיעור בצורת משל, וכך ייקח כל אחד מכם לעצמו את מה שלבו יקבל.

"מצויים כאן הלילה כאלה שמוכנים למות למעני ולמען בשורת המלכות, וכאלה שיציעו את עצמם בשנים לבוא; אך מצויים כאן גם אחדים מכם

המשועבדים למסורת ועקבו אחרי לכאן מירושלים, ואשר יחד עם מנהיגיהם החשוכים, הלוקים באשליות, מבקשים להמית את 'בן האדם'. החיים שאני חי היום בגוף ישפטו את אתכם גם אתכם, את הרועים האמתיים ואת הרועים הכוזבים. אילו היו הרועים הכוזבים עיוורים, לא היה בזה משום חטא, אך אתם טוענים שאתם רואים; אתם מעידים על עצמכם כמורים בישראל; ומשום כך קם ועומד עליכם חטאכם.

"בעתות סכנה, מקבץ הרועה הטוב את צאנו למכלאה מדי לילה. לעת בוקר, נכנס הרועה למכלאה בדלת, קורא לצאן בקולו והצאן יודעות את קולו. כל רועה אשר נכנס למכלאה שלא דרך הדלת אינו אלא גנב ושוודד. הרועה הטוב נכנס למכלאה לאחר שהשוער פתח בפניו את השער, וצאנו, אשר יודעות את קולו, יוצאות לפקודתו; וכאשר תצאנה הצאן, הולך הוא לפנין; הוא מוביל והן הולכות אחריו. הצאן הולכות אחריו משום שהן יודעות אל קולו; הן לא תלכנה אחר זר. הן תנוסנה מפני הזר מפני שלא תדענה את קולו. ההמון אשר נקבץ כאן היום הוא כמו עדר ללא רועה, אך כאשר נדבר אליהם הם יכירו את קולו של הרועה וילכו אחריו; לפחות אלה שרעבים וצמאים לאמת ולצדק יעשו כן. כמה מכם אינכם צאן מרעיתי; אינכם מכירים את קולי, ואינכם הולכים אחרי. ומכיוון שאתם רועים כוזבים, הצאן לא מכירות את קולכם ולא תלכנה אחריכם."

כאשר סיים ישוע לספר את המשל, איש לא שאל דבר. לאחר זמן מה החל שוב לדבר ולדון במשל:

"אלה מכן שירעו את צאן 'אבי' חייבים לא רק להיות מנהיגים ראויים אלא גם להזין את הצאן במזון ראוי; אינכם רועים טובים אלא אם תוליכו את הצאן לנאות דשא ולמי מנוחות.

וכדי שכמה מכם לא יבינו בקלות יתרה את המשל, אני מזהיר כי אני הן הדלת לצאן 'האב' ובה בעת גם הרועה הטוב של צאן 'אבי'. ייכשל כל רועה אשר יבקש לבוא בשערי המכלאה בלעדי, והצאן לא תשמענה בקולו. אני, וכל אלה הסועדים עמי, הם השער. כל נשמה הבאה בשערי נתיב הנצח בדרך שיצרתי ועליה ציוויתי תיגאל ותמשיך עד שתגיע לנאות הדשא של פרדים.

"אך אני גם הרועה הטוב שמוכן להקריב את חייו למען צאנו. הגנב לא יבוא כי אם לגנוב ולקרוג ולקבד ונאני כאתי לקביא לקם חיים ומלא ספקם. והשכיר אשר לא רעה הוא והצאן לא צאנו הוא יראה כי בא הגנב ויעזב את הצאן ונס והגנב יחטוף והפיץ את הצאן. אך הרועה הטוב לא ינוס עם בוא הזאב; הוא יגן על צאנו ובמקרה הצורך ייתן נפשו למענם. אמן אמן אומר לכם, אני הרעה הטוב ונדעתי את אשר לי ונדעתי לאשר לי. לא אנוס בשעת סכנה. אסיים את השירות כמלוא רצון 'אבי', ולא אזנח את הצאן שהפקיד 'אבי' בידי.

"והצאן אשרות יש לי אשר אינן מן המכלה הזאת, ונכון הדבר לא רק לעולם הזה. צאן אחרות אלה גם תשמענה קולי, והבטחתי 'לאב' שכולן תהיינה לעד אֶחָד, אחווה אחת של כל בני האל. ואז תדעו את קולו של רועה אֶחָד, הרועה הטוב, והכל יכירו באבהותו של האל.

"ותדעו מדוע אוהב אותי 'אבי' והפקיד בידי את כל הצאן במחוזות אלה; מפני 'שהאב' יודע שלא אכשל בשמירה על הצאן, לא אטוש אותן, ואם אדרש אתן נפשי בעדם ללא היסוס בשירות כל עדרי הצאן הרבים הללו. אך שימו לב כי אם אתן נפשי, אשוב ואקחה. ואיש לא יקחנה מאתי כי אם אני מעצמי אתגננה. יש בנדי למה אתה ובנדי לשוב לקחתה. אף כי לא תוכלי להבין זאת, סמכות זו קיבלתי מעם 'אבי' עוד לפני היות עולם זה."

שליחיו התבלבלו לשמע הדברים הללו, תלמידיו הוכו בתדהמה ואילו הפרושים מירושלים וסביבותיה הלכו לתוך הלילה ואמרו, "שד בו או משגע הוא." אך אחדים מן המורים הירושלמים אמרו: "הוא מדבר מתוך סמכות; ובכלל מי אי פעם ראה איש אשר שד בו הויכל שד לקחת עיני עוור מלידה או לעשות את כל הדברים הנפלאים שעשה זה?"

למחרת הצהירו מחצית מן המורים היהודיים על אמונתם בישוע ומחציתם חזרו מבוהלים לביתם, לירושלים.

3. הדרשה בשבת בפלה

עד לסוף חודש ינואר מנו ההמונים כמעט שלושת אלפים. ביום שבת, ה-28 בינואר, נשא ישוע את הדרשה הזכורה לטוב על "אמון ומוכנות רוחנית." לאחר הערות מקדמיות של שמעון פטרוס, כך אמר 'המאסטר':

"את מה שאמרתי פעמים רבות לשליחי ולתלמידי, אכריז כעת בפני ההמון: אף כי רבים מן הפרושים הללו הינם כנים בלבם וכמה מהם מצויים כאן, כתלמידי, היזהרו משאור הפרושים שהוא צביעות, שנולד הוא מן השיפוטיות וניזון מן השעבוד למסורת. עוד מעט תבינו כולכם את מה שאני אומר. כל מה שכעת סמוי מעיניכם יתגלה כאשר יסיים 'בן האדם' את משימתו בגוף על-פני האדמה.

"בקרב מאוד תצאנה לאור ותוכרזנה באזני כל תכניותיהם של אויבינו, הנרקמות כעת בסתר ובחשיכה. אך לכם, ידידי, אומר כי כאשר יבקשו להשמיד את 'בן האדם', אל תפחדו מהם. אל תיראו מן הממיתים את הגוף ואחרי כן אין לאל ידם להרע עוד. אורה אתכם לא להתיירא מפני איש, לא בשמים ולא בארץ, אלא לשמוח בידיעתכם את זה שיכול לגאול אתכם מן החטא כולו ולהציג אתכם חסרי רבב למשפט היקום.

"הלא תימכרנה שתי צפרים באָסֶר? ואף כאשר הן מבקשות את מזונן, אחת מהן לא תתקיים ללא ידיעת 'האב' מקור החיים כולם. לשומרות השרפיות גם שְׁעָרוֹת רֵאשִׁיכֶם נִמְנוֹת פֶּלֶן. ואם כל זה נכון, מדוע תתייראו מזוטות חיי היום-יום? אומר אני לכם: אל תיראו הנה יקרתם מצפרים רבות.

"לכל מי שאמין דיו להודות באמונה בבשורתו לפני האדם אודה בו גם אני לפני המלאכיות שבשמים; ואשר יכחש בידועין את האמת בתורתו לפני האדם תכחש אליו שומרת הגורל לפני המלאכיות שבשמים.

"גדפו כרצונכם את 'בן האדם' וייסלחו לכם; המתיימר לגדף את האל יתקשה למצוא מחילה. אלה המרחיקים לכת ומייחסים בידועין את מעשי האל לכוחות הרשע, הינם אלה המורדים במתכוון הרחוקים מלבקש מחילה על חטאיהם.

"וכאשר יביאו אתכם אל-בתי כנסיות ולפני הרשויות והשליטים אל תדאגו איך תצטדקו ובמה תצטדקו ומה תדברו, כי רוח הקדש הוא יורה אתכם בשעה ההיא את הנכון לדבר בזכות בשורת המלכות.

"עד מתי תשתהו בגיא ההחלטה? למה תתלבטו בין שתי הדעות? למה שיהודי או גוי יהססו לקבל את הבשורות הטובות, שהוא בן האל הנצחי? כמה זמן יידרש לנו לשכנע אתכם לקבל בשמחה את מורשתכם הרוחנית? באתי לעולם הזה כדי לגלות לכם את 'האב' ולהוביל אתכם אל 'האב'. את החלק הראשון השלמתי, אך את השני לא אוכל להשלים ללא הסכמתכם; לעולם לא ייאלץ 'האב' אדם לבוא בשערי המלכות. תמיד הייתה ותמיד תהא ההזמנה: והצמא יבוא והתפץ ייקח מים חיים חנם."

כאשר סיים ישוע את דבריו, רבים הלכו להיטבל בידי השליחים במי הירדן בזמן שהוא המשיך להאזין לשאלות הנותרים.

4. חלוקת הירושה

בעת שהשליחים הטבילו את המאמינים, שוחח 'המאסטר' עם אלה שנותרו מאחור. בא אליו אדם צעיר אחד ואמר: "מאסטר, אבי נפטר והוריש לאחי ולי רכוש רב, אך אחי מסרב לתת לי את חלקי. האם תוכל לבקש מאחי לחלוק עמי את הירושה?" ישוע מעט התרעם על כך שצעיר חומרני הזה העלה לדיון סוגיה עסקית כזו; אך הוא השתמש בשאלה כדי להמשיך וללמד. אמר ישוע: "בן אדם, מי שמני עליכם לשפט ולמחלק? מאיפה קיבלת את הרעיון שאני מתעסק בענייני החומר של העולם?" ואז נפנה לכלל הנוכחים, ואמר: "ראו והשמרו לכם מבצע בצע פי חיי האדם אינם תלויים בקרבות קנייניו. האושר איננו טמון בכוחו של העושר, והשמחה איננה נובעת מן הקניין. אף כי הרכוש עצמו איננו מקולל, פעמים רבות תוביל אהבת העושר להתמסר לדברי העולם ולכך שהנשמה מתעוורת ביחס ליופיין הרוחני של מציאויות הרוח של מלכות האל שבארץ ושמחת חיי הנצח שבשמים.

"אספר לכם סיפור. שדה איש עשיר אחד עשה תבואה הרבה. ויחשב בלבו לאמר: 'מה אעשה כי אין לי מקום לאסוף את תבואתי?' חשב על הבעיה ואמר: 'את זאת אעשה; הרי אסמי ובנה גדולים מהם ואכנסה שמה את-פל-יבולי וטוב. ואמר לנפשי, נפשי יש לך טובה הרבה לשנים רבות; הנפשי אכלי שתי ושישי'.

"אך אדם זה היה גם כסיל. הוא סיפק את צרכי החומר לדעתו וגופו אך לא רכש מאוצרות השמים לסיפוק הרוח ולגאולת הנשמה. ואפילו אז, לא זכה ליהנות מן האוצרות שצבר, שכן באותו הלילה ממש נדרשה ממנו נפשו. באותו הלילה באו שודדים, פרצו לביתו והרגו אותו, ולאחר שבזזו את אסמיו, שרפו את כל מה שנותר. יורשיו נלחמו על הרכוש שהותירו מאחור השודדים. אדם זה צבר רכוש לעצמו על-פני האדמה אך היה עשיר באלוהים."

ישוע דן בענייניו של הצעיר הזה ובירושה שלו משום שידע שהצרה שלו היתה החמדנות. אילולא היה כן, לא היה 'המאסטר' מתערב, מכיוון שמעולם לא התערב בענייני העולם, לא באלה של שליחיו וקל וחומר לא באלה של תלמידיו.

כאשר סיים ישוע את הסיפור, קם אדם אחר ושאל אותו: "מאסטר, יודע אני ששליחך מכרו את כל רכושם כדי ללכת אחרך, ושרכושם מוחזק במשותף כמו האיסיים, אך האם תבקש מכולנו, תלמידך, לעשות כן? האם זהו חטא להיות בעלים של עושר שהושג ביושר?" לשאלה זו ענה ישוע: "ידידי, אין זה חטא להיות בעליו של עושר שהושג ביושר; אך זהו חטא להפוך את העושר החומרי לאוצרות שמושכים אותך מלהקדיש את תשומת לבך לעיסוקי הרוח של המלכות. זה איננו חטא להיות בעליו של רכוש ארצי שהושג ביושר בתנאי שאוצרך הוא בשמים, כי במקום אשר אוצרכם בו שם יהיה גם לבבכם. יש הבדל גדול בין עושר שמוביל לחמדנות ולאנוכיות לזה שמוחזק ומחולק ברוח של מנהיגות בידי אלה שצברו שפע של עושר ארצי ותורמים בנדיבות כדי לתמוך באלה שמקדישים את כל האנרגיה שלהם לעבודת המלכות. רבים מאלה כאן שאין להם כסף משתכנים ומואכלים בעיר האוהלים ההיא משום שגברים ונשים ליברלים ובעלי אמצעים תרמו למארכיכם, דוד זבדיה, בדיוק לצרכים אלה.

"אך לעולם אל תשכחו כי אחרי ככלות הכול העושר הינו בר חלוף. לעיתים קרובות מדי מאפילה אהבת הכסף על הראייה הרוחנית ואפילו מחסלת אותה. זהו את הסכנה שטמונה כאשר העושר, במקום לשרת אתכם, הופך לאדונכם."

ישוע לא הנחה להזניח, להתבטל, או להיות אדיש למילוי הצרכים הפיזיים של משפחתו של האדם, ואף לא להסתמך על נדבות. הוא כן לימד שנדרש להכפיף את החומרי ובר החלוף לרווחתה של הנשמה ולהתקדמות הרוחנית במלכות השמים.

ואז, כאשר ירד הקהל לנהר כדי לצפות בהטבלה, ניגש האדם הראשון לישוע בפרטיות לדון בירושה. הוא חש שישוע נהג בו בחומרה. לאחר 'שהמאסטר' שמע אותו שוב, ענה: "בני, למה ביום כזה אתה מפספס את ההזדמנות לאכול מלחם החיים ומעדיף להמשיך ולהזין את נטיותיך החמדניות? האם אינך יודע שאם תגיש תלונה לבית הדין של בית הכנסת, תידון זו באופן צודק? האם אינך רואה שאני פועל כדי להבטיח שאתה

יודע על הירושה השמימית שלך? האם לא קראת בתורה: 'יש את העשיר שמקמץ מאוד, וזהו גמולו: אומר הוא, מצאתי מנוחה ואוכל את פירותיי, ואיננו יודע מה יביא עליו הזמן, וכן שנגזר עליו להותיר את כל רכושו לאחרים כשימות.' האם לא קראת את המצווה: 'לא תחמוד.' ושוב, 'שְׁמַנְתָּ עֲבִית כְּשִׁית, וַיִּטֵּשׁ אֱלֹהֵי עֲשָׂהוּ.' האם קראת בתהילים כי 'וּבְצַע בָּרֶךְ, נָא יְהִי, וְכִי טוֹב מְעַט, לְצַדִּיק מִקְמוֹן, רְשָׁעִים רַבִּים.' 'חֵיל כִּי יָנוּב, אֵל תִּשְׁיִיתוּ לָב.' האם קראת את ירמיהו שאמר, 'כִּי אִם בָּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל; וְאִמָּת דִּיבֵר יִחְזָקֵאל כְּשֹׁאמֵר, 'כִּי עֲנָבִים בְּפִיהֶם הִמָּה עֲשִׂים, אֲחֲרֵי בָצֵעַם לָבֶם הִלֵּךְ.'"

שילח ישוע את הצעיר לדרכו ואמר לו: "בני, כי מה יועיל לך שיתקנה את כל העולם ותאבד את נפשך?"

לאדם אחר אשר עמד בסמוך ושאל את ישוע כיצד יישפטו העשירים ביום הדין, הוא ענה: "לא באתי לשפוט את העשירים ואף לא את העניים, אך החיים שחי האדם יועמדו למשפט לעיני כל. בנוסף לכל שיקול אחר שראוי לעשירים לשקול, כל מי שלו רכוש גדול ראוי לו לשאול שלוש שאלות, ואלה הן:

"1. כמה רכוש צברת?

"2. כיצד השגת את העושר הזה?

"3. כיצד השתמשת בעושר הזה?"

אז הלך ישוע לאוהליו, לנוח לפני ארוחת הערב. כאשר סימו השליחים להטביל, ביקשו גם הם לשוחח עמו על העושר שבארץ ועל אוצרות השמים, אך הוא ישן.

5. שיחות עם השליחים אודות העושר

כאשר נפגשו למפגש היומי שלהם, אותו הערב, לאחר הארוחה, שאל אנדראס: "מאסטר, בזמן שהטבלנו את המאמינים, דברת הרבה עם הקהל שנותר מאחור ואת זאת לא שמענו. האם תסכים לחזור על מה שאמרת לטובתנו?" ענה ישוע בתשובה לשאלתו של אנדראס:

"כן, אנדראס, אדבר אתכם על ענייני העושר הפרנסה. אך דברי אליכם, השליחים, חייבים להיות מעט שונים מאלה שאמרתי לתלמידים ולהמונים. זאת, משום שאתם וויתרתם על הכול לא רק ללכת אחרי אלא גם להיות מוסמכים כשגריריה של המלכות. לאחר התנסות בת כמה שנים, אתם כבר יודעים 'שהאב' שלמלכותו אתם מטיפים לא יזנח אתכם. הקדשתם את חייכם לסעד המלכות; ומשום כך אין לכם מה לחשוש בנוגע לענייני העולם החולף, למה שתאכלו, ואפילו לא לגוף ואף לא למה שתלבשו. בריאות הנשמה דורשת יותר ממזון ומשקה; ההתקדמות הרוחנית חשובה הרבה יותר מן הצורך במלבוש. כשאתם מתפתים להטיל ספק בביטחון מזונכם, חשבו על העורבים; הם אינם זורעים ואף לא קוצרים, אין להם אסמים ומחסנים, ואף-על-פי-כן מספק 'האב' לכל אחד מהם שמבקש זאת את מזונו. וכמה יקרים אתם הרבה מן העורבים! חוץ מזה, כל החששות והספקות המכרסמים לא יועילו לכם לספק את צרכיכם החומריים. האם מי מן החששות יכול להוסיף לכם אצבע לקומתכם או יום לחייכם? מכיוון שעניינים אלה אינם בידכם, למה לדאוג מכל הבעיות הללו?"

"התבוננו-נא אל 'שֹׁשְׁנֵי הַשָּׂדֶה הַצּוֹמְחוֹת; לֹא יַעֲמְלוּ וְלֹא יִטּוּ; וְאֲנִי אֹמֵר לָכֶם כִּי גַם יִשְׁלַמָּה בְּכָל-הַדָּרוֹ לֹא הִיָּה לְבוֹשׁ כְּאַחַת מֵהֶנָּה. וְאִם כָּכָה מְלֻבֵּשׁ הָאֱלֹהִים אֶת חָצִיר הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר הַיּוֹם צִמָּח וּמָחָר יוֹשֵׁלָהּ לְתוֹךְ הַתַּנּוּר אִף כִּי אֶתְכֶם, שְׂגִירֵי מַלְלוֹת הַשָּׁמַיִם. הוּא אִתְּכֶם, קִטְנֵי אֲמוֹנָה! אִם תִּקְדִּישׁוּ אֶת עַצְמְכֶם בְּלִב שֶׁלם לַהֲטָפָה לְבִשּׁוֹרַת הַמַּלְכוּת, אֵין לָכֶם מַה לַּפְקֶפֶק בְּנוֹגַע לַפְּרִנְסַתְכֶם וּלְפְרִנְסַת הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁנִּשְׁתַּמֵּם. אִם בִּאֲמַת תִּקְדִּישׁוּ אֶת חַיֵּיכֶם לְבִשּׁוֹרָה, חַיֵּי-עַל-פִּי הַבִּשּׁוּרָה. אִם אִתְּכֶם רַק תִּלְמִידִים מֵאֲמִינִים, עֲלֵיכֶם לַפְּרִנֵּס אֶת עַצְמְכֶם וּלְתִרוּם לַפְּרִנְסַת כָּל אֱלֹהֵי שְׁמִלְמִדִּים, מְטִיפִים וּמְרַפְּאִים. אִם אִתְּכֶם דּוֹאגִים לְלַחֵם וּלְמִים, בְּמַה אִתְּכֶם שׁוֹנִים מִכָּל עַמֵּי הָעוֹלָם שְׂדוּאגִים בְּדִיוֹק לְאוֹתָם הַצְּרִיכִים מִמֶּנּוּ? הַקְדִּישׁוּ אֶת עַצְמְכֶם לְעַבְדוֹתְכֶם, וְהֵאֲמִינוּ 'שֶׁהָאֵב' וְאֲנִי יוֹדְעִים אֶת צְרִיכְכֶם. אֲנִי מְבַטֵּחַ לָכֶם, אַחַת וּלְתִמִּיד, שֶׁאִם תִּקְדִּישׁוּ אֶת חַיֵּיכֶם לְעַבְדוֹת הַמַּלְכוּת כָּל צְרִיכְכֶם יִמּוּלְאוּ. בְּקִשׁוּ אֶת הַדָּבָר הַגָּדוֹל, וְבוֹ תִּמְצְאוּ אֶת הַקֶּטָן יוֹתֵר; בְּקִשׁוּ אֶת הַשְּׁמִימִי וְהָאֲרִצִּי בּוֹ יִימְצָא. הַצֵּל תִּמִּיד בֹּא לְאַחֵר הַמַּהוּת."

"אתם רק קבוצה קטנה, אבל אם תאמינו ולא תיכשלו בפחד, אני מכריז 'שאבי' מוצא לנכון לתת לכם מלכות זו. מצאתם אוצרכם בכיסים אֲשֶׁר לֹא יָבִילוּ, אֲשֶׁר גָּנְבָה לֹא יִקְרַב אֵלָיו וְסֵס לֹא יֵאָכְלֶהוּ. כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְתִּי לְקַהֵל, כִּי בְּמָקוֹם אוֹצְרְכֶם שָׁם יִהְיֶה גַם לְבַבְכֶם."

"אך מחכה לכם מבחן קשה בעבודה שמזומנת לכם, לאחר שאלך אני 'לאבי'. אתם חייבים לעמוד על משמר אל מול הפחד והספק. כל אחד מכם, שמרו על מִתְנִיְכֶם תְּגוּרִים ועל הַנְּרוֹת דולקים. וְאַתֶּם הֵייו דוֹמִים לְאֲנָשִׁים הַמְּסַפִּים לְאֲדוֹנֵיהֶם מְתִי יָשׁוּב מִן הַחַתּוּנָה וְכֹאֲשֶׁר יָבֹא וְנָפַק יִפְתָּחוּ לוֹ פָּרְגָע. אֲשֶׁרֵי הַעֲבָדִים הָהֵם אֲשֶׁר הָאָדוֹן יָבֹאוּ וְיִמְצְאוּ שְׂקָדִים כִּי יִתְאַזְּר וְיִשְׁיָכֶם וְהִלָּךְ וְנִשְׁרַת אוֹתָם. אֲמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, כִּי מִשְׁבֵּר כֹּזֵה עוֹמֵד לְהִגִּיעַ בְּחַיֵּיכֶם, וְרֹאוּ אֶת לָכֶם לְעַמּוֹד עַל הַמִּשְׁמֵר וְלִהְיוֹת כְּכֹהֵן."

"וְנָא זֹאת דָּעוּ אֲשֶׁר לוֹ יָדַע בְּעַל הַפִּתִּי בְּאֵי-זוֹ אֲשִׁמּוּרָה יָבֹא הַגָּנֵב כִּי עֲמָה שְׂקָד וְלֹא הִנֵּיחַ לְחַתּוּר אֶת-בֵּיתוֹ. לָכֵן הֵייו נְכוּנִים גַּם אֲתֶם כִּי בְּשָׁעָה אֲשֶׁר לֹא תִּזְמְנוּ יַעֲזוּב 'בֶּן-הָאָדָם'."

הם ישבו מספר דקות בדממה. הם שמעו כמה מן האזהרות הללו קודם, אך לא באופן בו הוצגו כעת.

6. התשובה לשאלתו של פטרוס

שאל שמעון פטרוס בעת שישבו וחשבו: "האם אתה מספר לנו, שליחך, את המשל או האם הוא מיועד לכלל התלמידים?" ענה ישוע:

"נשמתו של אדם מתגלה בשעת הניסיון; הניסיון מגלה את אשר באמת מצוי בלב. כשהאדון מנסה בהצלחה את העבד, או אז יוכל אדון הבית להפקיד בידיו את האחריות לדאגה והזנת ילדיו. כך גם אני אוכל בקרוב לדעת על מי אוכל לסמוך שידאג לילדי לאחר שאשוב 'לאב'. כמו האדון שמפקיד את העבד הנאמן והנבון על ענייני משפחתו, כך ארומם אני לענייני המלכות את אלה שיעמדו במבחני השעה.

"אך אם העבר עצל ומתחיל לומר בלבו 'מאחר אֶדְגִי לְבוֹא', נִהְיָה אֶת חֶבְרִיו וְאָכַל וְשָׁתָה עִם הַסּוֹבָאִים, בּוֹא יְבוֹא אֶדְגִי הָעֶבֶד הַהוּא בְּיוֹם לֹא יֵצֵא וְיִשְׁעָה לֹא יִדָּע, יִגְלֶה אֶת חוֹסֵר נֶאֱמָנוּתוֹ וְיִגְרֹשׁ אוֹתוֹ בְּבוֹשָׁה. לִכֵּן, טוֹב תַּעֲשׂוּ אִם תִּכְיֶנוּ אֶת עֲצַמְכֶּם לְיוֹם בִּיקוּרַת הַפֶּתַע. זָכְרוּ כִּי הִרְבָּה נִיתֵן לָכֶם; וּמִשׁוֹם כֵּךְ הִרְבָּה יִתְבַקֵּשׁ מִכֶּם. מִבַּחֲנִים עֲזִים לִפְנֵיכֶם. וַיֵּשׁ לִי לְהִיטָבֵל טְבִילָה אֶחָת וְיָצָר לִי עַד כִּי תִכְלֶה. אַתֶּם מְטִיפִים לְשִׁלּוֹם בָּאָרֶץ, אֲךָ מְשִׁימֵתִי לֹא תֵבִיא לְשִׁלּוֹם בְּעֵנִינִי הָעוֹלָם – לִפְחוֹת לֹא לְזִמֵּן מֵהָ. כִּי מַעֲתָה תִמְשָׁה בְּבֵית אֶחָד יִחְלְקוּ וְשָׁלְשָׁה עַל שְׁנַיִם וּשְׁנַיִם עַל שְׁלֹשָׁה שְׂדוּחִים אֶת הַבְּשׂוּרָה. הַבְּשׂוּרָה לֹה תְּטִיפוּ עֵתִידָה לְהַעֲמִיד אֱלֹהִים כְּנֶגֶד אֱלֹהֵי חִבְרִים, קְרוֹבִים וְאֹהֲבִים. אֲכֹן, בְּלִבּוֹ שֶׁל כָּל הַמֵּאֱמִין יִשְׁרָר שְׁקֵט מִתְמַשֵּׁךְ וּגְדוֹל יוֹתֵר, אֲךָ הַשִּׁלּוֹם עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה לֹא יִשְׁרָר עַד שְׁכּוֹלֵם יִסְכִּימוּ לְהֵאֱמִין וּיקְבְּלוּ אֶת מוֹרֶשֶׁתָם הַמוֹפְלָאָה כְּבִנֵי הָאֵל. אֶף-עַל-פִּי-כֵן, לֹכּוּ לַקְצוֹת הָאָרֶץ וְהִטִּיפוּ לַבְּשׂוּרָה זֹו בְּאֲזֵנֵי כָּל הָאוֹמוֹת, כָּל גִּבּוֹר, אִישָׁה וְיֶלֶד."

כך הגיע לסיומו יום שבת עמוס וגדוש. למחרת הלכו ישוע והשניים עשר לבקר את השבעים בעריה הצפוניות של פראה, שם עבדו תחת הנחית אבנר.

הספר של אורנטיה

מסמך 166

הביקור האחרון בצפון פראה

מן ה-11 עד ה-20 בפברואר, ביקרו ישוע והשניים עשר בכל ערי צפון פראה וכפריה, במקומות בהם פעלו עמיתיו של אבנר וחברות סגל הנשים. הם מצאו כי שליחי הבשורה נחלו הצלחה בפעולתם, וישוע הסב שוב ושוב את תשומת לבם לכך שניתן להפיץ את בשורת המלכות ללא שימוש בכל נסים ונפלאות נלווים.

כלל המשימה בת שלושת החודשים בוצעה בהצלחה רק בסיוע קל של שניים עשר השליחים, ומאותו זמן ואילך שיקפה הבשורה יותר את תורתו של ישוע מאשר את אישיותו. אך חסידי לא המשיכו למלא את הנחיותיו לאורך זמן, משום שמעט לאחר מותו של ישוע ותחייתו מן המתים הם סטו מתורתו והחלו לבנות את הכנסייה סביב למושגים הפלאיים והזיכרונות המהוללים אודות אישיות האלוהית-אנושית.

1. הפרושים ברגבה

בשבת, ה-18 בפברואר, ביקר ישוע ברגבה, שם התגורר פרושי אמיד בשם נתנאל; מכיוון שמספר די גדול מחבריו הפרושים עקבו אחר ישוע והשניים עשר ברחבי הארץ, הוא הזמין באותו בוקר שבת את אלה, כעשרים במספר, לארוחת בוקר ואת ישוע הזמין כאורח הכבוד.

עד לזמן הגעתו של ישוע לארוחת הבוקר, ישבו לשולחן רוב הפרושים ועוד שניים שלושה עורכי דין. 'המאסטר' התיישב מיד לשמאלו של נתנאל בלא שנטל את ידיו. רבים מן הפרושים, במיוחד אלה שאהדו את תורתו, ידעו שנטל את ידיו רק לשם ניקיון, ושתיעב את מנהגי הטקס הללו; לכן, לא הופתעו כאשר ניגש הישר לשולחן ללא שנטל את ידיו פעמיים. אך נתנאל הזדעזע למראה העובדה 'שהמאסטר' לא נהג לפי מנהג הפרושים. ישוע אף לא נטל את ידיו לאחר כל מנה ובסיום הארוחה, כמנהג הפרושים.

לאחר התלחשויות מרובות בין נתנאל לבין פרושי בלתי אוהד שישב לימינו, ולאחר שאלה שישבו מול 'המאסטר' הרימו גבותיהם וקפצו שפתייהם, אמר לבסוף ישוע: "חשבתי שהזמנתם אותי לבית הזה, לאכול אתכם ואולי לשאול אותי בנוגע להטפתה של בשורת מלכות האל החדשה; אך אני רואה שהבאתם אותי לכאן כדי לחזות בתצוגת מסירותכם לטקסים החסודים שלכם. וכך אכן כבר עשיתם; איזה כבוד נוסף תבקשו לכבד אותי היום כאורחכם?"

כאשר סיים 'המאסטר' את דבריו, הם השפילו עיניהם אל השולחן ונתרו דוממים. ומכיוון שאיש לא דיבר, המשיך ישוע ואמר: "רבים מכם, הפרושים, נמצאים כאן כחברים, אחדים אפילו תלמידיי, אך רוב הפרושים ממשיכים לסרב לראות את האור ולהכיר באמת, אפילו כאשר עבודת הבשורה ניצבת בפניהם בעוצמה גדולה. כמה אתם מקפידים לטהר את הכלים והצלחות מבחוץ עוד כלי הקיבול לרוח נותרים מזוהמים ומלוכלכים! אתם מקפידים להציג בפני העם מיצג של אדיקות וקדושה, אך בתוך תוכם נשמותיכם מלאות בהתחסדות, בחמדנות, בגזל וברשעות רוחנית לסוגיה. מנהיגים אפילו מעזים לזמון ולתכנן את רציחתו של 'בן האדם'. האם אינכם מבינים, טיפשים שכמותכם, שהאל שבשמים בוחן את מניעת הפנימיים של הנשמה כמו גם את מה שתתיימרו ותתחסדו להיות כלפי חוץ? אל תחשבו שמתן צדקה ותשלום מעשר יטהרו אתכם מן החטא ויאפשרו לכם לעמוד טהורים אל מול 'שופט' כל אדם. אבוי לפרושים שסירבו לראות את אור החיים! אתם מקפידים על מעשר ועל צדקה ובה בעת דוחים בידועין את ביקור האל ואת התגלות אהבתו. ואף כי טוב כי תעסקו בחובות פשוטות אלה, ראוי לכם שלא לזנוח את החובות החשובים יותר. אבוי לכל הדוחים את הצדק, נוטשים את החסד ומפנים עורף לאמת! אבוי לכל המתעבים את התגלות 'האב' בעוד הם מבקשים את מושבי הכבוד בבית הכנסת וכמהים לברכות שלום מחניפות בשווקים!"

כאשר עמד ישוע לקום ולעזוב, פנה אליו אחד מעורכי הדין שישב לשולחן ואמר: "אבל, רבי, בְּכִרְיָה אֵלֶּה תִּתְּרָף גַּם אֲתָנּוּ. האם אין כל טוב בסופרים, בפרושים ובעורכי הדין?" קם ישוע על רגליו וענה לעורך הדין: "אתם, כמו הפרושים, מבקשים את מושבי הכבוד במשנה ואוהבים ללבוש גלימות ארוכות בעוד עומסים אתם על בְּנֵי הָאֵדָם מִשָּׁאוֹת קְבָדִים מְסָבִל וְאַתֶּם בְּעֶצְמְכֶם אֵינְכֶם נִגְעִים בְּמִשָּׁאוֹת גַּם בְּאַחַת מְאָצְבָּעוֹתֵיכֶם. אוי לָכֶם כִּי בּוֹנִים אֶתֶם נִפְשׁוֹת עַל קִבְרוֹת הַנְּבִיאִים וְאַבּוֹתֵיכֶם הִרְגוּ אוֹתָם. וּבְכֵן עֲדִים אֶתֶם וְרוֹצִים בְּמַעֲשֵׂי אֲבּוֹתֵיכֶם כִּי הִמָּה הִרְגוּ אוֹתָם וְאַתֶּם בּוֹנִים אֶת קִבְרֵיהֶם! והסכמתם למעשי אבותיכם מתבטא בתכניתכם היום להרוג את אלה עושים היום את מה שנביאים עשו בימיהם – להטיף לצדיקות האל ולגלות את חסדו של 'האב' שבשמים. אך מכל דורות העבר, נדרש מן הדור המעוות והמצטדק הזה דם הנביאים והשליחים. אוי לָכֶם עורכי הדין אשר נטלתם את מפתח הידע מפשוטי העם! אתם עצמכם מסרבים ללכת בדרך האמת ובה בעת מכשילים את כל השאר המבקשים לבוא בה. אך לא

תוכלו לנעול את שערי מלכות השמים; את אלה פתחנו בפני כל אלה שמאמינים בכדי להיכנס, ואת שערי החסד הללו לא תוכלנה לנעול הדעות הקדומות וההירות של מורי כזב ורועים רעים הדומים לקברים המסוידים הנראים נאים מחוץ ותוכם מלא עצמות מתים וכל סוגי הטמאה הראשונה."

כאשר סיים ישוע את לדבר ליד שולחן הסעודה של נתנאל, הוא יצא מן הבית בלא שאכל דבר. אחדים מבין הפרושים ששמעו דברים אלה הפכו למאמינים בתורתו ונכנסו בשערי המלכות, אך רובם המשיכו להתעקש להישאר בחשכה והיו נחושים עוד יותר להמתין לשעת הכושר שיאמר דבר מה בשלו ויכלו להביאו למשפט ולדין בפני הסנהדרין בירושלים.

הפרושים שמו לבם במיוחד לשלושה דברים:

1. מנהג המעשר.

2. הקפדה מדוקדקת על חוקי הטהרה.

3. הימנעות מהתרועעות עם כאלה שאינם פרושים.

באותה העת ביקש ישוע לחשוף את העקרות הרוחנית של שני המנהגים הראשונים. הוא שמר לעצמו את הזכות לגעור במנהגם של הפרושים להימנע מלהתרועע עם שאינם פרושים להזדמנות אחרת, מאוחרת יותר, בה עתיד לסעוד שוב עם רבים מאותם נוכחים.

2. עשרת המצורעים

למחרת יצאו ישוע והשניים עשר לאמתוס, שבגבול השומרון. כשהתקרבו לעיר, נתקלו בקבוצה בת עשרה מצורעים שהמתינה בסמוך לשם. תשעה מהם היו יהודים ואילו העשירי היה שומרוני. ככלל, היו היהודים נמנעים ממגע או קשר כשלהו עם השומרוני, אך המחלה שחלקו הייתה גורם מספק כדי להתגבר על כל הדעות הקדומות הדתיות. הם שמעו רבות אודות ישוע ונסי הריפוי שערך בהתחלה, ומכיוון שהשבעים נהגו להכריז מתי צפוי ישוע להגיע כאשר יצאו 'המאסטר' והשניים עשר למסעות הללו, עשרת המצורעים קיבלו הודעה שהוא עתיד להגיע לאזור הזה בזמן הזה; ובהתאם לכך נצבו בפרברי העיר, שם קיוו למשוך את תשומת לבו ולבקש מרפא. כאשר ראו המצורעים את ישוע מתקרב, הם לא העזו להתקרב אליו, עמדו מרחוק וצעקו אליו: "'מאסטר', רחם עלינו; טהר אותנו מחולינו. רפא אותנו כשם שריפאתי את האחרים."

ישוע זה עתה הסביר לשניים עשר מדוע הגויים של פראה, וגם היהודים הפחות אורתודוקסיים, היו נכונים יותר להאמין לבשורה לה הטיפו השבעים מאשר היהודים היותר אורתודוקסיים, המסורתיים יותר של של ארץ יהודה. הוא הפנה את תשומת לבם לעובדה שבדומה לכך, המסר שלהם התקבל טוב יותר בקרב תושבי הגליל ואפילו השומרונים. אך שניים עשר השליחים עדיין לא היו מוכנים לרחוש חיבה לשומרונים השנואים מני כבר.

בהתאם לכך, כאשר הבחין שמעון הקנאי בשומרוני בין המצורעים, הוא ביקש לשכנע את 'המאסטר' לחלוף על-פני ולהמשיך אל עבר העיר אפילו ללא שיברכו אותם לשלום. אמר ישוע לשמעון: "אך מה אם השומרוני אוהב את אלוהים כמו היהודים? האם נשפוט אנו את רעינו? מי יידע? אם נרפא את כל העשרה הללו, אולי יתברר כי השומרוני אסיר תודה יותר מן היהודים. האם אתה בטוח בדעתך, שמעון?" ענה שמעון במהירות, "אם תרפא אותם, גלה מיד." ענה לו ישוע: "כך יהא, שמעון, ואתה תגלה מיד את האמת ביחס להכרת התודה של בני האדם וחסדו האוהב של האל."

התקרב ישוע אל עבר המצורעים ואמר: "אם תבקשו להירפא, לכו והציגו את עצמכם בפני הכוהנים כמצוות משה." כאשר החלו ללכת, נרפאו. כאשר גילה השומרוני שהוא נרפא, סב על עקבותיו, הלך לישוע והחל להלל את האל בקול רם. כאשר מצא את 'המאסטר', נפל למרגלותיו והודה על הריפוי. תשעת האחרים, היהודים, גילו אף הם שנרפאו, ואף כי גם הם נמלאו הכרת תודה על הריפוי, הם המשיכו בדרכם להציג עצמם בפני הכוהנים.

בעוד השומרוני נותר למרגלות ישוע, התבונן 'המאסטר' בשניים עשר, ובמיוחד בשמעון הקנאי ואמר: "האם לא נרפאו עשרה? היכן, אפוא, הם התשעה הנותרים, היהודים? רק זה, הזר, שב להלל את האל." ואז אמר לשומרוני, "קום ולך לדרכך; אמונתך היא וזו שריפאה אותך."

עת הזר הלך לדרכו, ישוע התבונן שוב בשליחיו. כל השליחים התבוננו בו פרט לשמעון הקנאי אשר השפיל את עיניו. ישוע לא אמר דבר; לא היה בכך צורך.

אף כי עשרת הגברים האמינו שהם חולים בצעת, רק ארבעה מהם אכן לקו בה. ששת האחרים נרפאו ממחלת עור שאובחנה בטעות כצרת. אך השומרוני אכן לקה בצרת.

ישוע התריע בשניים עשר לבל יספרו דבר אודות הריפוי של המצורעים, והעיר בזמן שצעדו לכיוון אמתוס: "אתם רואים איך ילדיו של בעל הבית, אפילו כשהם ממרים את רצון 'האב', מתייחסים לברכות שקיבלו כמובנות מאליהן. הם לא שמים לב שאפילו לא טרחו להודות 'לאב' על הריפוי שהעניק להם, ואילו הזרים, מתמלאים בפליאה ומרגישים צורך להודות לבעל הבית בפה מלא על המתנות והברכות שקיבלו ממנו." השליחים עדיין נותרו דוממים ולא ענו דבר למילותיו של 'המאסטר'.

3. הדרשה בג'רש

בעת שישוע והשניים עשר ביקרו את שליחי המלכות שפעלו בג'רש, שאל אחד הפרושים שהאמין בו את השאלה הבאה: "אדוני, האם ייגאלו באמת מעטים או רבים?" ענה לו ישוע ואמר:

"לימדו אתכם שרק בניו של אברהם ייגאלו; שרק הגרים המאומצים יכולים לקוות לגאולה. כמה מכם הסיקו מן הכתוב בתורה שמכיוון שמכל המוני בית ישראל שיצאו ממצרים רק כלב ויהושע זכו להיכנס לארץ המובטחת רק יחסית מעטים מאלה שמבקשים את מלכות השמים יזכו לבוא בשעריה.

"אמת רבה יש באמרה: צרה הדרך המובילה לחיי הנצח וצרה הפתח ומוצק דרך החיים ומעטים הם אשר ימצאוה. גם לימדו אתכם כי הדרך המובילה לאבדון רחבה ורחב הפתח וכי רבים יבחרו בה. גם לפתגם זה יש משמעות. אך אני מכריז כי הגאולה בראש ובראשונה נתונה לבחירתכם האישית. אפילו אם צר הפתח לדרך החיים, הוא רחב דיו לקבל את כל מי שמבקש בכנות לבוא בשעריו, שכן אני הדלת הזו. לעולם לא יסרב 'הבן' להכניס ילד מילדי היקום אשר מבקש באמונה למצוא דרך 'הבן' את 'האב'."

"אך כאן טמונה הסכנה לכל אלה שיבקשו לדחות את כניסתם למלכות ויבקשו להמשיך ולרדוף אחר תענוגות חוסר הבשלות ואחר הסיפוקים האנוכיים: לאחר שסירבו לבוא בשערי המלכות כחוויה רוחנית, יבקשו בזמן אחר בעתיד להיכנס אליה כאשר תתחוויר להם הדרך הטובה יותר במלוא זוהרה. וכאשר אלה אשר דחו את מלכות כאשר באתי בדמות בשר ודם יבקשו לבוא בשעריה כאשר תתחוויר במלוא אלוהיותה, לכל האנוכיים הללו אומר: אינני יודע אתכם מאין אתם. ניתנה לכם ההזדמנות להתכונן לאזרחותכם השמימית ואילו אתם בחרתם לדחות את כל הצעות הרחמים; דחיתם את כל ההזמנות כל עוד הייתה הדלת פתוחה. כעת, הדלת נעולה בפני כל אלה שדחו את הגאולה. הדלת איננה פתוחה בפני כל אלה אשר מבקשים להיכנס למלכות לשם תהילתם שלהם. הגאולה איננה עבור אלה שאינם מוכנים לשלם את המחיר, שאינם מוכנים להקדיש עצמם בלב שלם לעשות את רצון 'אבי'. לאחר שהפניתם עורף למלכות 'האב', אין עוד טעם להתדפק בגוף ובנפש על הדלת ולאמר: 'אֲדִינִי אֲדִינִי פֶתַח לָנוּ; גם אנחנו מבקשים להיות גדולים במלכות'. אז אכריז בפניכם שלא ידעתי אתכם. לא אתיר לכם להצטרף לשורות אלה שלחמו את מלחמת האמונה וזכו לשרת שירות נטול אנוכיות במלכות שעל-פני האדמה. וכשתאמרו, 'הֲלֹא אָכַלְנוּ וְשָׁתִינוּ לְפָנֶיךָ וּבִרְחֻבֹתֵינוּ לְמִדָּה?' אומר אני לכם שאתם זרים לי רוחנית; שלא שרתנו יחד בסעד 'האב' על-פני האדמה; שאינני יודע אתכם; ואז יאמר לכם 'שופט' כל הארץ: 'סורו מִמֶּנִּי כֹל פֹּעֲלֵי הָאָדָם'."

"אך אל חשש; כל המבקש בכנות למצוא חיי נצח בכניסה למלכות האל לבטח ימצא את גאולת הנצח. אך אלה מכם הדוחים את הגאולה יראו יום אחד את נביאי זרע אברהם יושבים לצד המאמינים במלכות מהוללת זו מקרב אומות הגויים, אוכלים יחד מלחם החיים ומתרעננים יחד ממי החיים. ואלה אשר ייכנסו למלכות מתוך עוצמה רוחנית ויתקיפו אותה בהתמדה ומתוך אמונה חיה יבואו מן הצפון, ומן הדרום, ומן המזרח ומן המערב. וְהָיָה יֵשׁ אֶתְרוּנִים אֲשֶׁר יִהְיוּ רִאשׁוֹנִים וְרִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר יִהְיוּ אֶתְרוּנִים."

אכן, הייתה זו גרסה חדשה ומוזרה לפתגם הישן ומוכר בדבר הדרך הצרה.

אט אט החלו השליחים ורבים מן התלמידים ללמוד את המשמעות של מילותיו המוקדמות של ישוע: "לא תוכלו לבוא בשערי מלכות האל אלא אם תיוולדו בשנית, אלא אם תיוולדו מן הרוח." ואף-על-פי-כן, עבור אלה שלבם שלם ואמונתם כנה, תמיד היה נכון ולנצח יתקיים האמור: "הֲנִי עֹמֵד בַּפֶּתַח וְדֹפֵק וְהִיא כִּי יִשְׁמַע אִישׁ לְקוֹלִי וּפֶתַח הַפֶּתַח אָבֹא אֵלָיו וְנִסְעָדָתִי עִמּוֹ, והאכלתי אותו בלחם החיים; נהיה לאחד, בתכלית וברוח, תמיד נהיה לאחים בשירות הארוך והפורה של חיפוש 'אב פרדיס'. ובשל כך תלוי מספר הנגאלים, מעטים אם רבים, רק במספרם של אלה שיענו להזמנה: "אנוכי השער, אנוכי הדרך החדשה והחיה, ברוך בואו של כל המבקש לצאת למסע חיפוש-האמת אחר חיי נצח."

אפילו השליחים התקשו להבין את מלוא המשמעות של השיעור הזה, של הצורך להשתמש בכוח רוחני על-מנת לפרוץ מבעד לכל ההתנגדות החומרית ולהתגבר על כל מכשול ארצי אשר עלול לעמוד בדרך של הבנת הערכים הרוחניים החשובים ביותר, של חיי הרוח החדשים כבניו המשוחזרים של האל.

4. השיעור על התאונות

אף כי רוב תושבי פלשתינה אכלו רק שתי ארוחות ביום, ישוע והשליחים נהגו בזמן המסע לעצור למנוחת התרעננות של צהריים. באחת מן העצירות הללו, של שעת צהריים בדרך לפילדלפיה, שאל תומאס את ישוע: "'מאסטר', מן ההערות שהשמעת בזמן שצעדנו הבוקר, אני מבקש לשאול אם הוויות רוחניות עוסקות בחילול מאורעות מוזרים ויוצאי דופן בעולם החומר, ובנוסף לשאול אם מלאכיות והוויות רוחניות אחרות מסוגלות למנוע תאונות."

אמר ישוע בתשובה לשאלתו של תומאס: "כל כך הרבה זמן אני אתכם ואתם ממשיכים לשאול אותי שאלות כאלה? האם לא הבחנתם בכך 'שכן האדם' חי ביניכם כאחד האדם ומסרב בעקשנות להשתמש בכוחות השמיים כדי לקיים עצמו? האם איננו חיים כשם שחיים כל שאר בני האדם? האם אתם רואים את העוצמה הרוחנית מתבטאת בעולם החומר לצורך שהוא פרט להתגלות 'האב' ולריפוי, מעת לעת, של ילדיו הנגועים?"

"זמן רב מדי האמינו אבותיכם כי הצלחה הינה פרי אישור אלוהי; כי הקשיים מעידים על חוסר שביעות רצונו של האל. אני מכריז באוזניכם כי האמונות הללו הינן טפלות. האם אינכם רואים שהרבה יותר עניינים מקבלים בשמחה את הבשורה ובאים מיד בשערי המלכות? אם העושר מעיד על חסד האל, מדוע עשירים רבים כל כך מסרבים להאמין בבשורות הטובות הללו שהגיעו משמים?"

"האב' ממטיר גשם על הצדיקים והחוטאים כאחד; השמש זורחת אף היא על הצדיקים והחוטאים. אתם מכירים את בני הגליל שאת דמם ערבב פילטוס עם דם הקורבנות, אך אני אומר לכם שאיש מבני הגליל הללו לא היה חוטא גדול מאחיו רק מפני שכך קרה להם. אתם גם יודעים על שמונה עשר הגברים שנהרגו כאשר נפל עליהם מגדל השילוח. אל תחשבו שאלה היו גדולי החוטאים של ירושלים. אלה גם אלה הם קורבנות תמימים של תאונות הזמן."

"שלושה סוגים של מאורעות יכולים להתרחש בימי חייכם:

1. אתם יכולים לחוות את המאורעות הרגילים בחיים על-פני האדמה.

2. אתם עלולים ליפול קורבן לתאונת טבע, תאונות שקורות לאדם, וראוי לכם לדעת שמאורעות כאלה אינם נקבעים מראש או מתחוללים בשל פעולתם של כוחות הרוח בעולם.

3. אתם עלולים לקצור את פירות מאמציהם הישירים, בהתאם לחוקי הטבע שחלים על העולם.

"היה היה אדם ששתל גנו עץ תאנה. פעמים רבות חיפש את פרי העץ ולא מצא. אז זימן את הגננים ואמר: 'שלוש עונות באתי לחפש פרי על עץ התאנה הזה, ולא מצאתי שום פרי. כרתו את העץ. למה שיתפוש סתם מקום?' אך הגנן הראשי ענה לאדונו ואמר: 'תן לו לעמוד שנה אחת נוספת. אחר כך בור סביבו ואדשן אותו, ואם עד השנה הבאה לא ייתן פרי, נכרות אותו.' ולאחר שמילאו אחר דרישות חוקי הפוריות, נתן העץ שפע פרי, הרי היה טוב ובריא."

"בנושאי בריאות ומחלה, ראוי שתדעו שמצבי הגוף הללו הינם תוצאה של גורמים חומריים; הבריאות אינה מתת האלים המחייכים והמחלה איננה האל אשר מזעיף פניו.

"לילדיו האנושיים של 'האב' יכולת זהה לקבל את ברכתו החומרית; משום כך, הוא איננו מפלה בין ילדי האדם במתת הפיזי שהוא נותן להם. אך ככל שזה נוגע למתת רוח, מוגבל 'האב' ביכולתו של האדם לקבל מתת אלוהי זה. ואף כי האל אינו נושא פני איש, מתת הרוח שלו מוגבלת באמונתו של האדם ובכונותיו של זה לעשות תמיד את רצון 'האב'."

עת המשיכו במסעם לפילדלפיה, המשיך ישוע ללמד אותם ולענות על שאלותיהם ביחס לתאונות, למחלות ולנסים, אך הם לא הצליחו להבין את מלוא המשמעות של מה שלימד. לא ניתן לשנות אמונות של חיים שלמים בשיעור בן שעה אחת, ולכן נאלץ ישוע לחזור שוב ושוב על המסר שלו, לומר להם שוב ושוב את שביקש שיבינו; ואפילו אז הם לא הצליחו לתפוש את המשמעות של משימתו על-פני האדמה עד לאחר מותו ותחייתו מן המתים.

5. הקהילה בפילדלפיה

ישוע והשניים עשר עשו דרכם אל עבר אבנר ועמיתיו אשר הטיפו ולימדו בפילדלפיה. מכל הערים בפראה, הקבוצה הגדולה ביותר שאימצה את השיעור שלימדו השבעים ונכנסו בשערי מלכות השמים הייתה זו של תושבי פילדלפיה, היהודים והגויים, המשכילים והבורים. בית הכנסת של פילדלפיה מעולם לא היה נתון לפיקוח הסנהדרין בירושלים ולכן מעולם לא נעל את שעריו בפני תורתו של ישוע ועמיתיו. בזמן ההוא, לימד אבנר שלוש פעמים ביום בבית הכנסת של פילדלפיה.

אותו בית הכנסת הזה הפך מאוחר יותר לכנסייה נוצרית ושימש כמטה של המיסיון להפצת הבשורה למזרח. זמן רב שימש כמעוז של תורת 'המאסטר' ובמשך מאות בשנים ניצב לבדו באזור זה כמרכז לימוד נוצרי.

יהודי ירושלים תמיד התקשו מול יהודי פילדלפיה. לאחר מותו ותחייתו של ישוע מן המתים, התגלעו קשיים בין הכנסייה בירושלים, ובראשה יעקב אחי 'האדון', ובין קהילת המאמינים בפילדלפיה. אבנר הפך לראש הכנסייה בפילדלפיה, תפקיד אשר נשא עד למותו. המריבה הזו עם הירושלמים מסבירה מדוע הברית החדשה לא מכילה דבר על אבנר ופועלו. המריבה בין ירושלים ופילדלפיה נמשכה במשך כל חייהם של יעקב ואבנר וזמן מה לאחר השמדתה של ירושלים. בראשיתה של הכנסייה, פילדלפיה אכן שימשה כמטה בדרום ובמזרח ואילו אנטיוכיה שימשה כמטה בצפון ובמערב.

נדמה כי איתרע מזלו של אבנר לחלוק על דעותיהם של כל מנהיגיה הראשונים של הכנסייה. הוא רב עם פטרוס ויעקב (אחיו של ישוע) על סוגיות הנוגעות לסמכותה של הכנסייה בירושלים; הוא נפרד מפאולוס בשל חילוקי דעות פילוסופיים ותיאולוגיים. הפילוסופיה של אבנר הייתה יותר בבלית מאשר הלניסטית, והוא התנגד בעקשנות לכל ניסיונותיו של פאולוס לנסח מחדש את תורתו של ישוע ולהציג את החלקים הפחות שנויים במחלוקת, קודם כל ליהודים, ואחר כך למאמינים היוונים-רומיים בכחות המסתורין.

וכך נידון אבנר לחיים של בידוד. הוא עמד בראש כנסייה שלא זכתה להכרה כלשהיא מירושלים. הוא העז לקרוא תיגר על יעקב, אחיו של 'האדון', בו לתמך מאוחר יותר גם פטרוס. כל אלה ניתקו אותו מכל עמיתיו לשעבר. ואז, העז לעמוד אל מול פאולוס. אף כי תמך לגמרי במשימתו של פאולוס בקרב הגויים, ואף כי תמך בו בטענותיו אל מול הכנסייה בירושלים, הוא התנגד בחריפות לגרסה של תורת ישוע לה בחר פאולוס להטיף. בשנותיו האחרונות הוקיע אבנר את פאולוס וקרא לו "הפיקח שסילף את תורת חייו של ישוע מנצרת, 'בן' האל החי."

במהלך שנותיו האחרונות של אבנר ומעט אחר כך, המאמינים בפילדלפיה דבקו בקפידה יתרה יותר לדתו של ישוע, כפי שאותה חי וכפי שאותה לימד, מאשר כל קבוצה אחרת על-פני האדמה.

אבנר חי עד גיל 89, והלך לעולמו בפילדלפיה, ב-21 בנובמבר, 74 לספירה. עד יומו האחרון האמין בדבקות בבשורת מלכות השמים ואותה לימד.

הספר של אורנטיה

מסמך 167

הביקור בפילדלפיה

במהלך התקופה הזו, של המשימה בפראה, כאשר מוזכר כי ישוע והשליחים ביקרו במקומות השונים בהם פעלו השבעים, ראוי לזכור כי ככלל נלוו אליו רק עשרה מהם, כיוון שהיה נהוג להותיר לפחות שניים במחנה בפלה כדי ללמד את ההמונים. כאשר התכונן ישוע לצאת לפילדלפיה, חזרו שמעון פטרוס ואחיו אנדראס למחנה בפלה כדי ללמד את ההמונים שנקבצו שם. כאשר יצא 'המאסטר' מן המחנה בפלה כדי לבקר בפראה, לא היה זה נדיר לראות בין שלוש מאות לחמש מאות מתושבי המחנה עוקבים אחריו. כאשר הגיע לפילדלפיה, נלוו אליו יותר משש מאות איש.

במהלך המסע בערי הדקפוליס לא התרחשו ניסים, ולמעט ריפוי עשרת המצורעים, לא אירעו עד כה ניסים כלשהם במהלך המשימה בפראה. הייתה זו תקופה בה הטיפו לבשורה בעוצמה, ללא נפלאות, ורוב הזמן גם ללא נוכחותם של ישוע או אפילו של שליחיו.

ישוע ועשרת השליחים הגיעו לפילדלפיה ביום רביעי, ה-22 בפברואר, ובילו את יום חמישי ויום ששי במנוחה מן העבודה והמסעות שערכו לאחרונה. באותו יום ששי נשא יעקב דברים בבית הכנסת, ואסיפה כללית נקבעה לערב המחרת. שמחה רבה שררה בשל התקדמות הבשורה בפילדלפיה ובכפרים הסמוכים. גם שליחיו של דוד הביאו בשורות טובות על המשך התקדמותה של המלכות ברחבי פלשתינה, כמו גם חדשות טובות מאלכסנדריה ודמשק.

1. ארוחת הבוקר עם הפרושים

בפילדלפיה חי פרושי אמיד ורב השפעה אשר קיבל את תורתו של אבנר ואשר הזמין את ישוע לארוחת בוקר בביתו בשבת. היה ידוע שישוע צפוי היה אז להגיע לפילדלפיה; וכך, אורחים רבים, וביניהם פרושים רבים, הגיעו מירושלים וממקומות אחרים. כארבעים מן המנהיגים הללו, כמו גם כמה עורכי דין, הוזמנו לארוחת הבוקר הזו, אשר אורגנה לכבודו של 'המאסטר'.

כשישוע השתהה ליד הדלת בשיחה עם אבנר, ולאחר שהמארח התיישב, הגיע לחדר אחד ממנהיגי הפרושים מירושלים, חבר הסנהדרין, וכמנהגו עשה דרכו אל כיסא אורח הכבוד שלשמאלו של המארח. אך מכיוון שכיסא זה נשמר לכבודו של 'המאסטר', וזה לימין המארח נשמר עבור אבנר, המארח אותה לפרושי מירושלים לשבת ארבעה כסאות לשמאלו, והמכובד נעלב עד עמקי נשמתו בשל כך שלא קיבל את כיסא הכבוד.

במהרה התיישבו והחלו לשוחח בינם לבין עצמם. מרבית הנוכחים היו תלמידיו של ישוע או אוהדים את הבשורה. רק אויביו שמו לב לכך שלא הקפיד על מצוות נטילת הידיים לפני שישב לאכול. אבנר נטל את ידיו לפני הארוחה אך לא במהלכה.

לקראת סיום הארוחה נכנס מן הרחוב אדם שלקה זה מכבר במחלה כרונית וכעת היה מלא בבצקת. אדם זה היה מאמין, והוטבל לאחרונה בידי עמיתיו של אבנר. הוא לא ביקש מישוע להתרפא, אך 'המאסטר' ידע היטב שהחולה בא לארוחת הבוקר בתקווה להיחלץ מן ההמונים שצבאו עליו. כך קיווה לזכות בתשומת לבו. אדם זה ידע שהנסים היו פחותים כעת; אך הוא הסיק שאם יראה אותו 'המאסטר' במצוקתו, יתעוררו כלפיו רחמיו. והוא צדק. כאשר נכנס לחדר, הבחינו בו גם ישוע וגם הפרושי המתחסד מירושלים. הפרושי מיהר להתלונן על כך שאדם כזה מורשה להיכנס לחדר. אך ישוע התבונן בחולה וחיך בטוב שכזה שהוא התקרב וישב על הרצפה סמוך אליו. לקראת סיום הארוחה, ולאחר שנתן מבט רב משמעות באדם עם הבצקת, אמר ישוע: "ידיד, מורי ישראל וחכמים משכילים. אשאל אתכם שאלה: האם מותר לרפא את החולים והנדכאים בשבת, או לא?" אך הנוכחים היטיבו להכיר את ישוע; הם נותרו דוממים ואיש לא ענה על השאלה.

הלך ישוע למקום בו ישב החולה, נטל את ידו ואמר: "קום ולך לדרכך. לא ביקשת להירפא, אך אני יודע את אשר לבך מבקש ואת האמונה שנשמרת." בטרם עזב האדם את החדר, שב ישוע לכיסאו, פנה ליושבי השולחן ואמר: "כך פועל 'אבי'. לא כדי לפתות אתכם להיכנס למלכות, אלא כדי לגלות עצמו לאלה שכבר מצויים בה. ברור לכם שזהו מנהג 'האב', לפעול כך. מי בכם האיש אשר חמור או שורו ייפול אל הבאר ולא ימָהר להעלותו ביום השבת?" ומכיוון שאיש לא דיבר, ומשום שהמארח נדמה כמאשר את המתרחש, עמד ישוע ודיבר אל הנוכחים כולם: "אחי, פי יקרא אתה איש אל החתונה אל-תִּסָּב בְּרֹאשׁ פֶּן יִקְרָא שְׁמָה אִישׁ נִכְבָּד מִמֶּךָ. וְכֵן תִּקְרָא לָךְ וְלֹא תִּקְרָא אֵלֶיךָ פֶּנֶה מְקוֹם לָזֶה וְאֵז תִּקְוֶה בְּכִלְיָה לְשֶׁבֶת בְּמִקְוֶה הָאֶחָד. וְכֵן תִּקְרָא לָךְ וְהִסָּב בְּמִקְוֶה הָאֶחָד לְמַעַן יִבָּא תִּקְרָא לָךְ וְאִמְרָא אֵלֶיךָ 'אֶהְיֶה עִלָּה לְמַעַלְה מִזֶּה' וְהִנֵּה לָךְ כְּבוֹד לְפָנֶי הַמְּסֻבִּים עִמָּךְ. אֵל תִּשְׁכַּח, פִּי הַמְּרוֹמֵם עִצְמוֹ יִשְׁפֹּל וְהַמְּשָׁפִיל אֶת עִצְמוֹ יִרְמָם. וְגַם אֵל הָאִישׁ אֲשֶׁר קָרָא לוֹ אָמַר כִּי מַעֲשֶׂה סְעוּדַת צְהָרִים אוֹ סְעוּדַת עֶרֶב אֵל תִּקְרָא לְאֶהְיֶה

וילאטיד ולקרוביד ולישכניד העשירים פון יקראוד גם המה ונהיה לה לשלום. אכל כי תעשה משה קרא העניים והנזקאים והפסחים והעיוורים. ואשריך באשר אין להם לשלום."

2. משל ארוחת הערב הגדולה

עם סיום דבריו של ישוע בשולחן ארוחת הבוקר של הפרושי, ביקש אחד החכמים להפר את הדממה ואמר כלאחר יד: "אשרי האוכל לחם במלכות האלוהים" – אמרה נפוצה באותם הימים. ואז סיפר ישוע משל, אשר אפילו המארח האוהד שלו נדרש לאמץ ללבו. אמר הוא:

"שליט אחד עשה סעודה גדולה ויקרא לרבים. וישלח את עבדו לעת הסעודה אל הקרואים לאמר 'באו, כי הכל מוכן'. ויחלו כלם יחדו להתנצל. ויאמר אליו הראשון 'שנה קניתי וקלא אצא לראותי; אבקש ממך נגני'. ואחר אומר 'אישא לקחתי ובגלל הדבר הזה לא אוכל לבוא'. ויבא העבד ויגד את הדברים האלה לאדוניו. ויקצוף בעל הבית ויאמר אל עבדו: 'הכנתי את סעודת החתונה; שחטתי את העגלים, והכל מוכן עבור אורחי, אך הם דחו את הזמנתי; זה הלך לאדמתו וזה לעסקיו והם אפילו מזלזלים בעבדי הבאים להזמין למשתה. מהר, צא אל רחבות העיר ואל חוצותיה וקבא הנה את העניים ואת הנזקאים ואת הפסחים'. עשו העבדים כמצוות האדון, ועדיין היה מקום לאורחים. ויאמר האדון אל העבד: 'צא אל הדרכים ואל הגדרות ופצר בהם לבוא למען ימלא ביתי. כי אני אמר לכם אין אחד מן האנשים הקרואים ההם אשר יטעם סעודתי'. עשו העבדים כמצוות אדונם, ונמלא הבית."

ולשמע המילים הללו, הם יצאו לדרכם; כל אדם למקומו. לפחות אחד מן הפרושים שנכחו אותו בוקר הבין את משמעות המשל, משום שהוא הוטבל באותו היום והביע בפומבי את אמונתו בבשורת המלכות. אותו ערב, נשא אבנר דברים על המשל הזה באוזני האסיפה הכללית של המאמינים.

למחרת עסקו כל השליחים בתרגיל הפילוסופי של הניסיון לפרש את משמעות המשל על הסעודה הגדולה. ישוע הקשיב בעניין לכל הפירושים השונים שניתנו אך סרב בתוקף לסייע להם להבין את המשל. הוא אמר רק: "כל אדם ימצא את המשמעות לעצמו, בנשמתו שלו."

3. האישא חלשת הרוח

אבנר ארגן כי 'המאסטר' ילמד בבית הכנסת בשבת. הייתה זו הפעם הראשונה שישוע הופיע בבית כנסת מאז שכולם נעלו את שעריהם בפניו במצוות הסנהדרין. בסיום התפילה השפיל ישוע את עיניו וראה מולו אישה זקנה בעלת מבט פנים מדוכא, אישה מאוד כפופה. אישה זו נתקפה פחד מזה זמן רב, וכל שמחה ניטלה ממנה. כשירד ישוע מן הדוכן, התכופף אליה, נגע בגופה הכפוף בכתפה ואמר: "אישא, אם רק תאמיני, תוכלי להשתחרר מחולשת הרוח שלך." אישה זו, אשר התכופפה בשל פחדיה ודיכאונותיה במשך יותר משמונה עשרה שנה, האמינה למילותיו של 'המאסטר' והתיישרה מיד מתוך אמונה. כאשר ראתה האישא שהיא התיישרה, נשאה קולה והיללה את האל.

על-אף שמחלתה של האישא הייתה אך ורק מנטלית ושגופה הפך לכפוף בשל הדיכאון, האנשים סברו שישוע ריפא מחלה פיזית אמתית. אף כי הקהילה של בית הכנסת בפילדלפיה אהדה את תורתו של ישוע, הרב הראשי של בית הכנסת היה פרושי בלתי אוהד. כיוון שאף הוא הבין, כשאר חברי הקהילה, שישוע ריפא מחלה פיזית, ומכיוון שכעס על כך שישוע התיימר לעשות כן בשבת, הוא עמד בפני חברי הקהילה ואמר: "האם לא ניתנו ששה ימים לכל המלאכות? בואו בימים הללו וקבלו מזון, אך אל תבואו בשבת."

לאחר דברים אלה של הרב הבלתי אוהד, חזר ישוע לדוכן בנואמים ואמר: "למה להיות צבועים? הלא יתיר איש מקם בשבת את שורו מן האבוס ויוליכיהו להשקתו? וזאת אשר היא בת אברהם ואשר הרוח אסרה זה שמנה עשרה שנה הלא תותר ממסרותיה ותולך לשתות ממי החירות והחיים, אפילו ביום השבת?" בעוד האישא ממשיכה להלל את האל, נכלם מבקרו והקהילה שמחה ברפואת האישא.

הרב הראשי של בית הכנסת הודח כתוצאה מן הביקורת שהטיח בישוע בציבור בשבת, וחסיד של ישוע הוצב במקומו.

לעתים קרובות שחרר ישוע את אלה שנפלו קורבן לפחד מרוח החולשה שלהם, מדיכאונותיהם ומן השעבוד שלהם לפחד. אך הציבור סבר שכל המחלות הללו היו או מחלות פיזיות או הידבקויות ברוחות רעות.

ישוע לימד שוב ביום ראשון בבית הכנסת, ואבנר הטביל רבים בצהרי אותו יום בנהר שזרם מדרום לעיר. למחרת תוכננו ישוע ועשרת השליחים ליוזב למחנה בפלה אלא שאחד משליחיו של דוד הגיע עם מסר בהול לישוע מחבריו בבית ענאי, ליד ירושלים.

4. המסר מבית ענאי

מאוחר בליל יום ראשון, ה-26 בפברואר, הגיע לפילדלפיה שליח מבית ענאי ועמו מסר ממרתה ומרים אשר אמר, "אדוני", זה אשר אהבת חולה עד מאוד. "המסר הגיע לישוע ממש בסיום מפגש הערב, בעת שנפרד מן השליחים לשנת הליל. בתחילה לא ענה ישוע כלל. אירעה אחת מאותן הפסקות מוזרות, זמן שבו נדמה כי היה בקשר עם משהו מחוצה לו, מעבר לו. אז, התבונן מעלה ופנה לשליח, כשהשליחים מאזינים ואמר: "מחלה זו לא תסתיים במוות. אל תטילו ספק שניתן להשתמש בה כדי להלל את 'האב' ולרומם את 'הבן'."

ישוע אהב מאוד את מרתה, את מרים ואת אחיהם, אלעזר; הוא אהב אותם אהבת נפש. מחשבתו הראשונה, האנושית, הייתה להיחלץ מיד לעזרתם. אך רעיון אחר עלה בדעתו המשולבת. הוא כמעט ואיבד תקווה שמנהיגי היהודים בירושלים יקבלו אי פעם את המלכות, אך עדיין אהב את בני עמו, וכעת צצה במוחו תכנית שמטרתה לתת לסופרים ולפרושים בירושלים הזדמנות אחת נוספת לקבל את תורתו; והוא החליט, אם זה על-פי רצון 'אביו', לפנות בפעם האחרונה לירושלים ולהפגין את היכולת החיצונית המופלאה ביותר בכל הקריירה שלו עלי אדמות. היהודים נתלו ברעיון של גואל עושה נפלאות. ואף כי הוא סרב לרדת לרמה של ביצוע נסים חומריים או להפגין כוח פוליטי כמנהג העולם, הוא ביקש כעת את רשותו של 'האב' להפגין את יכולתו וכוחו ביחס לחיים ולמוות, כזו שמעולם עד עתה לא הפגין.

היהודים נהגו לקבור את מתיהם ביום בו נפטרו; זה היה הכרחי באקלים חם שכזה. לעיתים קרה שהניחו בקבר אדם בתרדמת, כך שביום השני או אפילו השלישי, אדם שכזה היה יוצא מן הקבר. אך היהודים האמינו שאף כי נשמת המת עשויה לשהות ליד הגופה במשך יומיים או שלושה, היא מעולם לא נשארה לאחר היום השלישי; כי הריקבון ביום הרביעי כבר היה מתקדם, וכי איש לא שב מן הקבר לאחר כל כך הרבה זמן. לכן נשאר ישוע בפילדלפיה יומיים שלמים נוספים לפני שהחל להתכונן לצאת לבית עניא.

וכך, מוקדם בבוקר יום רביעי, אמר הוא לשליחיו: "הבה נתכונן לצאת מיד שוב ליהודה." כאשר שמעו השליחים את דבריו אלה של 'המאסטר', הם פרשו להתיעצות לבדם. יעקב הנחה את המפגש, והם כולם הסכימו שטיפשי לתת לישוע ללכת שוב ליהודה, ולכן שבו וכאיש אחד הודיעו לו זאת. אמר יעקב: "'מאסטר', היית בירושלים רק לפני שבועות מספר, המנהיגים ביקשו את מותך, ואילו ההמונים ביקשו לסקול אותך. באותה העת נתת להם הזדמנות לקבל את האמת ולא נרשה לך לשוב ליהודה."

אמר אז ישוע: "האם לא תבינו שיש רק שתיים עשרה שעות אור בהן ניתן לפעול בבטחה? האדם אשר צועד ביום, לא נכשל כל כך הרבה, כיוון שהאור מאיר. בשל היעדר האור, אדם אשר צועד בלילה עלול להיכשל הרבה יותר. ככל שנמשך יומי, אינני פוחד להיכנס ליהודה. אני רוצה לפעול בעוצמה פעם אחת נוספת עבור היהודים הללו; לתת להם הזדמנות אחת נוספת, אפילו כזו שהם עצמם ביקשו – לפעול כלפי חוץ בעוז ולהראות להם את מופע עוצמתו של 'האב' ואהבתו של 'הבן'. מעבר לכך, האם אינכם מבינים שחברנו אלעזר נרדם ואני הולך להעירו משנתו!"

אז אמר אחד השליחים: "'מאסטר', אם אלעזר אכן נרדם, וודאי יתאושש." היהודים בעת ההיא נהגו לדבר על מוות כעל צורת שינה. ואולם, מכיוון שהשליחים לא הבינו שישוע אכן התכוון שאלעזר הלך לעולמו, אמר להם בפשטות: "אלעזר מת. ואני שמח עבורכם, אפילו אם השאר לא יינצלו, שלא הייתי שם, כי כך תהייה לכם סיבה חדשה להאמין בי; ומה שתראו יחזק אתכם כהכנה ליום בו אעזוב אתכם ואלך 'לאב'."

כאשר לא הצליחו לשכנע אותו להימנע מללכת ליהודה, ומכיוון שכמה מן השליחים ממש לא רצו להתלוות אליו, אמר תומאס לאחיו: "אמרנו 'למאסטר' ממה אנו חוששים, אך הוא נחוש ללכת לבית עניא. אני בטוח שזה הסוף; שהם וודאי יהרגו אותך, אך אם זו בחירתו של 'המאסטר', הבה ננהג אנחנו כגיבורים; הבה נלך עמו ונמות לצדו." וכך היה תמיד; בעניינים שדרשו אומץ נחוש ומתמשך, תומאס היה עמוד השדרה של שניים עשר השליחים.

5. בדרך לבית עניא

בדרך ליהודה עקבה אחרי ישוע חברוה בת כחמישים איד, חברים ואויבים. בשעת אחרות הצהריים של יום רביעי, דיבר באוזני השליחים והתלמידים על "התנאים לגאולה", ובשיום המפגש סיפר את המשל על הפרושי והמוכס (גובה מס). אמר ישוע: "אתם רואים, אפוא, כי 'האב' מעניק גאולה לילדי האדם, והגאולה ניתנת בחופשיות לכל אלה שמקבלים על עצמם את היותם בנים למשפחה האלוהית. אין דבר שיוכל האדם לעשותו כדי לזכות בגאולה זו. לא ניתן לקנות את חסד האל במעשי צדקה, ותפילה רבה בציבור לא תוכל לכפר על חוסר באמונה חיה בלב. במעשים כלפי חוץ תוכלו להוליך שולל את אחיכם, אך האל מתבונן לתוך נשמתכם. ניתן להזדים את דברי במשל הבא. שְׁנֵי אֲנָשִׁים עָלוּ אֶל הַמִּקְדָּשׁ לְהִתְפַּלֵּל אַחַד פְּרוּשׁ וְאַחַד מוֹכֵס. וַיַּעֲמֵד הַפְּרוּשׁ לְבַדּוֹ וַיִּתְפַּלֵּל לְאֵמֶר 'אֲדֹנָי אֱלֹהִים עַל כִּי אֵינְנִי מְצַדֵּק אֶת דְּבָרִי בַּמִּשְׁלָה וְהַעֲשֵׂה לִּי חֶסֶד וְחֶסֶד לִי אֲנִי צָר פְּעָמִים בְּשָׁבוֹעַ אֲנִי מַעֲשֶׂה אֶת כָּל אֲשֶׁר אֲנִי לֹנֶה'. וְהַמּוֹכֵס עָמַד מִרְחוֹק וְלֹא אָבָה לְשָׂאת אֶת עֵינָיו הַשְׁמִימָה וְתוֹפֵף עַל לְבָבוֹ וַיֹּאמֶר, 'אֱלֹהִים סֶלַח לִי אֲנִי הַחוֹטָא'. אֲנִי אֹמֵר לָכֵם כִּי יֵרֵד זֶה לְבֵיתוֹ נִצָּדֵק מִזֶּה כִּי כָּל הַמְּרִים נִפְשׁוּ יִשְׁפֹּל וְאֲשֶׁר יִשְׁפִּילָה יִרָמֵם."

ממש כחבריהם בגליל ניסו בעבר, ביקשו, אותו הלילה ביריחו, הפרושים העוינים 'למאסטר' לטמון לו מלכודת בכך שהאיצו בו לדון בענייני נישואין וגירושין. אך ישוע חמק באלגנטיות ממנה ומניסיונותיהם לעמת אותו עם החוקים שקבעו ביחס לגירושין. ממש כשם שהמוכס והפרושי סימלו את הטוב והרע שבדת, מנהגי הגירושין שלהם עמיתו את חוקי הנישואין הטובים של היהודים עם המתירנות המבישה של הפירוש אותו נתנו הפרושים לחוקי הגירושין שקבע משה. הפרושי שפט עצמו ביחס לאמת המידה הנמוכה ביותר; המוכס מדד את עצמו ביחס אידאל הגבוה ביותר. עבור הפרושי, מסירות הובילה לחוסר מעש מתחסד, אמצעי לרכישת בטחון רוחני כוזב; עבור המוכס, המסירות הייתה הדרך בה הניע את נשמתו להכיר בצורך לכפרה, ויודי ולקבלה באמונה של חסד ורחמים. הפרושי ביקש צדק המוכס ביקש רחמים. חוק היקום הוא: בקש ותקבל; חפש ותמצא.

אף כי ישוע סרב להיגרר לעימות עם הפרושים ביחס לגירושין, הוא כן דיבר באופן חיובי על האידאלים הגבוהים הנוגעים לנישואין. הוא רומם את הנישואין כמערכת היחסים האנושית האידאלית והנשגבת ביותר. הוא רמז, כמו כן, על התנגדותו הנמרצת למנהגי הגירושין הבלתי הוגנים והמתירניים של היהודים בירושלים, אשר באותה העת התירו לגבר לגרש את אשתו בתואנות פשוטות; לדוגמה, שהיא איננה בשלנית טובה, שהיא לא מטפלת טוב בבית או מן הסיבה הפשוטה שהתאהב באישה אחרת, שנראית טוב ממנה.

פרושים אף הרחיקו מעבר לכך ולימדו שהגירושין הקלים הללו הינם זכות מיוחדת שניתנה לעם היהודי, ובמיוחד לפרושים. וכך, אף כי ישוע סרב לקבוע תקנות ביחס לנישואין ולגירושין, הוא כן הוקיע בתקיפות את הזלזול המביש בנישואין והצביע על חוסר הצדק שהם גורמים לנשים ולילדים. הוא מעולם לא הצדיק מנהג גירושין שנתן לגבר יתרון כלשהו ביחס לאישה; 'המאסטר' תמך רק במנהגים שהקנו לגברים ולנשים זכויות שוות.

אף כי ישוע לא הציע ציוויים חדשים ביחס לנישואין ולגירושין, הוא אכן האיץ ביהודים לחיות על-פי חוקיהם שלהם, לפי צו התורה הנשגב. במאמץ לשפר את מנהגיהם החברתיים בנושא זה, הוא התייחס שוב ושוב לכתוב בתורה. וכך, אף שתמך במושגים ובאידיאלים הגבוהים ביחס לנישואין, ישוע נמנה בכישרון מלהתעמת עם אלה ששאלו אותו על מנהגי החברה, בין על אלה הכתובים בתורה ובין על מנהגי הגירושין שקידשו הם עצמם.

השליחים התקשו מאוד להבין מדוע מסרב 'המאסטר' להתייחס באופן חיובי לבעיות מדעיות, חברתיות, כלכליות ופוליטיות. לא הייתה להם הבנה מלאה על כך שמשימתו הארצית נגעה אך ורק לגילוי אמתות רוחניות ודתיות.

לאחר סיום דבריו של ישוע בנוגע לנישואין ולגירושין, מאוחר יותר באותו ערב שאלו השליחים בפרטיות שאלות רבות נוספות, והתשובות לאלה גרמו להם להיפטר מאי הבנות רבות. בסיום הדיון אמר ישוע: "הנישואין הינם מוסד מכובד, וראוי לכל אדם לקחת בו חלק. העובדה כי 'בן האדם' עוסק במשימתו עלי אדמות לבדו איננה מעידה באופן כלשהו על היותו של מוסד הנישואין בלתי רצוי. 'האב' הוא שרוצה שאפעל כך, אותו 'האב' אשר ציווה על בריאתם של זכר ונקבה, רוצה האל שגברים ונשים ימצאו את אפיק השירות הגבוה ביותר ואת האושר שגלווה לו בעת שהם בונים בית לקבלתם ולחינוכם של ילדיהם, אשר בבריאתם של אלה הפוכים הם להיות לשותפיהם של 'בוראי' השמים והארץ. על כן יעזוב איש את אביו ואמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד."

וכך סילק ישוע דאגות רבות ממוחותיהם של השליחים שנבעו מאי הבנות רבות הקשורות לגירושין; בה בעת, רומם את האידיאלים שלהם ביחס לאיחוד החברתי וסייע להם לרכוש כבוד גדול יותר לנשים, לילדים ולמשפחה.

6. הברכה לילדים הקטנים

אותו הערב נפוץ המסר של ישוע ביחס לנישואין ולברכה שמהווים הילדים בכל רחבי יריחו. וכך, למחרת בבוקר, הרבה לפני שישוע והשליחים התכוננו לצאת, הגיעו עשרות אימהות למקום בו התארח ישוע, נשאו את ילדיהן בזרועותיהן והוליכו אותם בידיהן. הן ביקשו שיברך את הקטנטנים. כאשר ראו השליחים את אוסף האימהות על ילדיהן, הן ניסו לשלח אותן לדרכן, אך הנשים סרבו בכל תוקף לעזוב עד אשר יניח 'המאסטר' את ידיו על ראש ילדיהן ויברך אותם. כאשר גערו השליחים בנשים בקול רם, ישוע שמע את המהומה, יצא, גער בהם ואמר: "תנו לקטנטנים לבוא אלי; אל תאסרו עליהם, כי לאלה מלכות השמים. אמן אמן אומר לכם, מי שלא מקבל את מלכות השמים כילד קטן לא יבוא בה ולא יוכל להתבגר למלוא שיעור הקומה הרוחני."

לאחר שדיבר כך לשליחיו, קיבל 'המאסטר' את כל הילדים, הניח ידיו עליהם ודיבר מילים של אומץ ותקווה לאימותיהן.

לעיתים קרובות סיפר ישוע לשליחים על העולמות העליונים, ועל כך שילדי האל נדרשים להתבגר שם רוחנית ממש כשם שילדים מתבגרים פיזית בעולם. וכך, לפעמים נדמה הקדוש כשגרת, ממש כשם שבאותו היום לא העלו האימהות והילדים על דעתם שהיצורים התבוניים בנבאדון מתבוננים בילדי יריחו משחקים עם 'בוראי' של יקום.

תורתו של ישוע שיפרה בהרבה את מעמד האישה בפלשתינה; וכך היה קורה ברחבי העולם אילולא סטו חסידי הרחק ממה שטרח ללמדם.

היה זה ביריחו, ובהקשר לדיונים בנוגע לחינוך הדתי שיש להקנות לילדים צעירים כדי לסייע להם לרכוש הרגלי סגידה לאל, שישוע הדגיש את הערך הרב שנודע ליופי, זה אשר מוליך ומניע אותנו, ובעיקר את הילדים, לסגוד. 'המאסטר' קבע ואף שימש דוגמה לערך שנודע לסגידה 'לבוראי' בטבע, בסביבתה הטבעית של הבריאה. הוא העדיף להתייחד עם 'האב' שבשמים בינות לעצים וליצורים הנמוכים של עולם הטבע. הוא שמח להגות 'באב' תוך התבוננות בשמיהם זרועי הכוכבים של 'הבנים הבוראים', מחזה מרנין ומעורר השראה.

כאשר לא ניתן לסגוד לאל בהיכלי הטבע, ראוי לאדם להתאמץ ולבנות בתים יפים, מקדשים פשוטים ומושכים, מקושטים באמנות, כדי לעורר את הרגשות האנושיים הגבוהים ביותר בעת שהאינטלקט שואף להתייחד רוחנית עם האל. אמת, יופי וקדושה מסייעים רבות לסגידת אמת. אך קישוטים מורכבים ומוגזמים, האמנות האנושית המתימרת, אינם תורמים להתייחדות רוחנית. ככל שהיופי שפוט יותר, הוא דתי יותר, כמו בטבע. כמה מצער שילדים קטנים מתנסים בפעם הראשונה במושגים של סגידה בציבור בחדרים קרים, עקרים, נטולי כל משיכה ויופי וריקים מכל השמחה והקדושה שמעוררות השראה! ראוי ללמד ילד לסגוד בטבע ורק לאחר מכן שיתלווה להוריו למקומות סגידה ציבוריים שהם מושכים מבחינה חומרית, יפים ומקושטים אמנותית לפחות כמו הבית בו הוא גר בחיי היום יום.

7. השיחות אודות מלאכיות

בעת שעלו במעלה הגבעות מיריחו לבית עניא, צעד נתנאל רוב הדרך לצד ישוע. השיחה על הקשר בין ילדים למלכות השמים התגלגלה באופן עקיף לשיחה אודות סעד המלאכיות. לבסוף שאל נתנאל את 'המאסטר' את השאלה הבאה: "לאור העובדה שהכוהן הגדול הוא צדוקי, ומכיוון שהצדוקים

אינם מאמינים במלאכיות, מה ראוי שנלמד את האנשים ביחס לסועדות השמימיות?" בין היתר, אמר אז ישוע כך:

"הצבאות המלאכיים הינם סדר בריאה נפרד; הן שונות מסדר הבריאה של היצורים החומריים, ופועלות בסדר נפרד של הוויות תבוניות ביקום. המלאכיות אינן נמנות על הסדר שמצוין בתורה של 'בני האל'; הן גם לא בני תמותה מהוללים שהמשיכו והתקדמו בעולמות העליונים. מלאכיות נבראות במישרין, ואינן מתרבות. לצבאות המלאכיים קשר רוחני בלבד לגזע האנושי. ככל שהאדם מתקדם במסע שלו אל 'האב' בפרדיס, הוא אכן חולף למשך זמן מה דרך מצב שדומה לזה של המלאכיות, אך בן התמותה לעולם לא הופך למלאכית.

"המלאכיות לעולם לא מתות, כפי שמת האדם. מלאכיות הינן אלמותיות, אלא אם הן מעורבות בחטא, כפי שאירע בתרמית של לוציפר. המלאכיות הן משרתות הרוח של השמים, והן אינן כל-חכמות או כל-יכולות. אך כל המלאכיות הנאמנות הן אכן טהורות וקדושות לגמרי.

"האם אינכם זוכרים שסיפרתי לכם פעם שאילו היו עיניכן פתוחות לראות את הרוח, הייתם יכולים לחזות במלאכיות האל עולות ויורדות? הודות לסעד המלאכיות, יכול עולם לשמור על קשר עם עולמות אחרים. הרי לא אמרתי לכם שוב ושוב שיש לי צאן שאיננו מן העדר הזה? המלאכיות הללו אינן מרגלות מטעם עולם הרוח שבאות להתבונן בכן וחוזרות לדווח 'לאב' על הרהורי לבכם ומעשיכם. 'האב' אינו זקוק לאלה, שכן רוחו שוכנת בכם. אך רוחות מלאכיות אלה אכן פועלות כדי ליידע חלק אחד בבריאה השמימית במתרחש בחלקים אחרים ביקום. כמו כן, בזמן שהן פועלות בממשלות 'האב' וביקומי 'בניו', רבות מן המלאכיות מוקצות לשירות הגזעים האנושיים. כאשר לימדתי אתכם שרבות מן השרפיות הללו הינן סועדות, לא דיברתי בלשון מליצה או בלשון פואטית. וכל זה שריר וקיים, גם את תתקשו להבין בדברים הללו.

"רבות מן המלאכיות הללו עוסקות במלאכת הצלתם של בני האדם. האם לא סיפרתי לכם על שמחת המלאכיות כאשר נשמה בוחרת לנטוש את החטא ולהתחיל לחפש אחר האל? אפילו סיפרתי לכם על השמחה של נוכחות המלאכיות בשמים כאשר חוטא אחד מתחרט, ובכך רמזתי על נוכחותן של סדרי הוויות שמימיים אחרים, גבוהים יותר, אשר עוסקים אף הם ברווחתם של בני התמותה ובהתקדמותם האלוהית.

"המלאכיות הללו אף עוסקות באופן בו משתחררת רוחו של אדם ממשכן הגוף, האופן בו תגיע נשמתו לעולמות העליונים בשמים. המלאכיות מנחות בביטחון את נשמתו של אדם בתקופה הלא מוגדרת והבלתי קצובה שמפרידה בין מות הגוף לבין החיים החדשים במשכנות הרוח."

הוא היה ממשיך ומספר עוד לנתנאל על סעד המלאכיות, אך התקרבותה של מרתה קטעה את דבריו. חברים שראו אותו מעפיל על הגבעות ממזרח מסרו לה 'שהמאסטר' מתקרב לבית עניא. וכעת מיהרה לקבל את פניו.

הספר של אורנטיה

מסמך 168

תחייתו של אלעזר מן המתים

מעט לאחר צהרי היום יצאה מרתה לקראת ישוע, כשזה אך ירד מראש הגבעה שליד בית עניא. אחיה, אלעזר, נפטר ארבעה ימים לפני כן והונח בקבר הפרטי שבקצה הרחוק של הגן בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום ראשון. היום בבוקר, יום חמישי, הונחה אבן הגלילה שבכניסה הונחה במקומה.

כאשר מרתה ומרים שלחו מסר לישוע בנוגע למחלתו של אלעזר, הן היו בטוחות 'שהמאסטר' יעשה משהו. הן ידעו שאחיהן היה חולה מאוד, ואף כי לא העזו לקוות שישוע יעזוב את עבודת ההוראה וההטפה כדי לסור לעזרתן, הן בטחו ביכולות הריפוי שלו במידה כזו שחשבו שאלעזר יחלים מיד כשיאמר את מילות הריפוי. כאשר נפטר אלעזר, שעות מעטות לאחר שיצא השליח מבית עניא אל עבר פילדלפיה, הן הסיקו שהיה זה משום שכשנודע 'למאסטר' על מחלתו של אחיהן זה היה מספר שעות לאחר מותו, ומאוחר מדי.

אך גם הן, וגם כל חבריהן המאמינים, עמדו נבוכים אל מול המסר ששלח חזרה עם השליח. כאשר הגיע זה לבית עניא, לפני הצהריים של יום שלישי, התעקש השליח על כך שישוע אמר "..."הוא לא באמת ימות ממחלה זו." הם גם לא הצליחו להבין מדוע לא שלח כל הודעה אחרת או הציע עזרה מסוג כלשהו.

חברים רבים, מכפרי הסביבה ואף מירושלים, באו לנחם את האחיות מוכות הצער. אלעזר ואחיותיו היו ילדיו של יהודי אמיד ומכובד, אשר נמנה על ראשי הכפר הקטן של בית עניא. על-אף ששלושתם היו חסידים אדוקים של ישוע, כל מי שהכיר אותם כיבד אותם. הם ירשו כרמי גפנים ומטעי זיתים גדולים באזור, ועל עושרם תעיד העובדה שיכלו להרשות לעצמם אחוזת קבר פרטית בביתם שלהם. שני הוריהם הובאו שם זה מכבר למנוחות.

מרים זנחה את הרעיון שישוע יבוא ושקעה ביגונה, אך מרתה נאחזה בתקווה שישוע יבוא אפילו עד לאותו בוקר, בזמן שגוללו את אבן הכניסה לקבר למקומה ואטמו אותה. אפילו אז, הנחתה את בן השכנים לעמוד על המשמר על דרך יריחו בקטע מראש הגבעה, מזרחה מבית עניא; היה זה הנער אשר הביא את החדשות למרתה שישוע וחבריו התקברו.

כאשר פגשה מרתה את ישוע, היא נפלה לרגליו והכריזה, "'המאסטר', אילו רק היית כאן, אחי לא היה מת!" פחדים רבים חלפו במוחה של מרתה, אך היא לא הביעה כל ספק, ואף לא העזה לבקר או להטיל ספק במנהגו של 'המאסטר' ביחס למותו לש אלעזר. לאחר דבריה, הושיט ישוע ידיו אליה, הרימה על רגליה ואמר, "התאזרי באמונה, מרתה, ואחיך יקום שוב." ענתה לו מרתה: "אני יודעת שהוא יקום לתחייה באחרית הימים; ואני מאמינה שכל מה שתבקש מאלוהים, ייתן לך 'אבינו'."

אמר אז ישוע, בעודו מתבונן הישר לעיניה של מרתה: "אני הוא התחייה, אני הוא החיים; כל המאמין בי, אף אם ימות, עוד יחיה. למען האמת, כל מי שמאמין בי לעולם לא ימות באמת. מרתה, האם את מאמינה בזה?" ענתה מרתה 'למאסטר': "כן, זה מכבר האמנתי שאתה הוא הגואל, 'בנו' של האל החי, זה שנדרש לבוא לעולם."

ישוע ביקש את מרים, ומרתה הלכה מיד אל הבית ולחשה לאחותה, "'המאסטר' כאן. הוא מבקש אותך." כאשר שמעה זאת מרים, קמה במהירות ומיהרה לפגוש את ישוע, אשר עדיין שהה במקום בו פגש את מרתה לראשונה. החברים שהיו לצדה של מרים וביקשו לנחמה ראו שקמה במהירות והלכו אחריה. הם הניחו שהיא הולכת להתייפח על הקבר.

רבים מן הנוכחים היו אויביו המושבעים של ישוע. זו הסיבה שמרתה יצאה לבדה לפגוש אותו, וגם הלכה בחשאי ליידע את מרתה שביקש אותה. אף כי מרתה כמהה לראות את ישוע, היא ביקשה להימנע מאי נעימות כלשהיא שעלולה הייתה להיווצר אילו היה מגיע פתאום ומוצא קבוצה גדולה של אויביו מירושלים. כוונתה של מרתה הייתה להישאר בבית עם חבריהם בעוד מרים יוצאת לקבל את פניו של ישוע, אך תכניתה נכשלה כיוון שכולם הלכו אחרי מרים ומצאו עצמם לפתע בנוכחות 'המאסטר'.

מרתה הובילה את מרים לישוע וכזו ראתה אותו נפלה לרגליו והכריזה, "אילו היית כאן, אחי לא היה מת!" כאשר ראה ישוע עד כמה התאבלו על מותו של אלעזר, נכמרו רחמי נשמתו.

כאשר ראו האבלים שמרים הלכה לברך את ישוע, הם התרחקו מעט בעוד מרתה ומרים שוחחו עם 'המאסטר' וקיבלו ממנו מילות נחמה נוספות. הוא האיצן בהן לשמור על חזקת אמונתן 'באב' ולקבל במלואו את רצון האל.

דעתו האנושית של ישוע סערה בשל העימות בין אהבתו לאלעזר ולאחיותיו האבלות לבין הבזו והתיעוב שחש אל מול הפגנת החיבה החיצונית של אותם היהודים שלא נמנו על מאמיניו והתכוונו לרצחו. ישוע התרעם אל מול הפגנת האבל המאולצת, החיצונית, של כמה מחבריו, לכאורה, של אלעזר, משום שהצער הכוזב בלבם היה כרוך במידה רבה בשנאה העזה שחשו כלפיו. לעומת זאת, חלק מן היהודים הללו אכן התאבלו באמת מכיוון שאכן היו חברי המשפחה.

1. בקבר אלעזר

לאחר שניחם את מרתה ומרים בפרטיות במשך דקות מספר, הרחק מן המתאבלים, הוא שאל אותן: "איפה הנחתם אותו?" אמרה לו מרתה, "בוא ותראה." "המאסטר" בכה בעת שצעד בדממה בעקבות שתי האחיות האבלות. ראו החברים היהודים את דמעותיו ואחד מהם אמר: "תראו איך הוא אהב אותו. האם זה שיכול היה לפקוח עיני עיוור לא יכול היה למנוע את מותו של אדם זה?" הדברים הללו נאמרו שכבר עמדו אל מול הקבר המשפחתי, מערת טבעית קטנה, או מעין גומחה, במדף סלע שהתמר לגובה של כעשרה מטרים וניצב בקצה המרוחק של הגן.

קשה להסביר לדעת האנושית מדוע בכה ישוע. אף כי ניתנה לנו גישה לרישום המשולב של הרגשות האנושיים והמחשבות האלוהיות, כפי שנרשמו בדעתו של 'המכוונן' שהפך לאישי, איננו יכולים להיות בטוחים ביחס לגורם האמתי למופע הרגש הזה. אנו נוטים להאמין שישוע בכה בשל מספר מחשבות ורגשות אשר חלפו בדעתו באותו הרגע, כגון:

1. הוא הרגיש אהדה כנה ומלאת צער כלפי מרתה ומרים; הוא הרגיש אהבה אנושית אמיתית ועמוקה כלפי שתי האחיות שאיבדו את אחיהן.
2. דעתו נטרדה בשל נוכחותו של המון המתאבלים, חלקו כנה וחלקו של מעמידי פנים. הוא תמיד כעס על הפגנות אבל שהיו רק כלפי חוץ. הוא ידע שהאחיות אהבו את אחיהן והאמינו בגאולתם של המאמינים. ייתכן והרגשות הניגודיים הללו היו הסיבה בשלה גנח כשהתקרב לקבר.
3. הוא אכן היסס ביחס להחזרתו של אלעזר לחיים. אחיותיו אכן נזקקו לו, אך ישוע התחרט שנדרש לזמן את חברו חזרה על-מנת שיחווה את הרדיפה המרה שעתידיה להיות מנת חלקו כתוצאה מכך שנטל חלק בהפגנת הכוח האלוהית הגדולה מכולן שביצע 'בן האדם'.

וכעת נוכל לספר על עובדה מעניינת ומועילה: אף כי הסיפור הזה נדמה שמתרחש באופן בו קורים דברים בעולם האנושי, יש בו כמה היבטים צדדיים מעניינים מאוד. אפילו שהשליח הגיע לישוע ביום ראשון ובישר לו על מחלתו של אלעזר, ואפילו שישוע שלח מסר שמחלתו "לא תוביל למותו", ואפילו שהלך גופא לבית עניא ואפילו ששאל את האחיות, "היכן הנחתם אותו?" אפילו שכל אלה מעידים 'שהמאסטר' דבק באופן בו מתרחשים החיים ובהתאם לידע הוגבל של דעת האדם, אף-על-פי-כן, מראים הרישומים ביקום כי 'המכוונן' שהפך לאישי של ישוע הורה על הישארותו ללא הגבלת זמן של 'מכוונן המחשבה' של אלעזר בפלנטה לאחר מותו של אלעזר, וכי הוראה זו נרשמה חמש עשרה דקות בלבד לפני שאלעזר נפח את נשמתו.

האם דעתו האלוהית של ישוע ידעה, אפילו לפני מותו של אלעזר, שהוא יקים אותו לתחייה מן המוות? איננו יודעים. אנו יודעים רק את מה שרשמנו כאן.

רבים מאויביו של ישוע לעגו להבעות החיבה שלו. בינם לבין עצמם, אמרו כך: "אם הוא כל כך החשיב אדם זה, למה השתהה כל כך הרבה זמן לפני שבא לבית עניא? אם הוא מה שהם טוענים שהוא, למה לא הציל את חברו היקר? מה הטעם להציל זרים בגליל אם לא יוכל להציל את אהוביו?" כך, ובדרכים רבות אחרות הם לעגו וזלזלו בתורתו ובפועלו של ישוע.

וכך, בשעה שתיים וחצי אחר הצהריים של יום חמישי זה, בכפר הקטן של בית עניא, הייתה מוכנה הבמה לתצוגה הכבירה מכולן במסגרת משימתו הארצית של מיכאל מנבאדון, להפגנת הכוח האלוהית הגדולה מכולן במהלך חייו בגוף בשר ודם. זאת, משום שתחייתו שלו עצמו התרחשה לאחר שהשתחרר מכבלי הגוף בן התמותה.

הקבוצה הקטנה שנקבצה אל מול קברו של אלעזר כלל לא הבחינה בנוכחותה בסמוך של קבוצה ענקית של הוויות שמימות מכל הסדרים, שנאספה בהובלתו של גבריאל והמתינה כעת להנחייתו של 'המכוונן' שהפך לאישי של ישוע כדי לבצע את רצונו של 'הריבון' האהוב שלהן.

כאשר פקד ישוע, "הסירו את הסלע", התכוננה קבוצת ההוויות השמימיות להוציא אל הפועל את הדרמה של השבתו של אלעזר לחיים בדמות בשר ודם. צורת תחייה שכזו כרוכה בקשיים גדולים הרבה יותר מאלה של החייתם של יצורים בני תמותה בצורה מורונטית ודורשת כמות גדולה הרבה יותר של אישיות שמימיות כמו גם ארגון נרחב יותר של גורמים ביקום.

מרתה ומרים נמלאו ברגשות סותרים כאשר שמעו את פקודתו של ישוע, שציווה להסיר את סלע הגולל שניצב לפני הקבר. מרים קיוותה שאלעזר יקום לתחייה, אך מרתה, אף שבמידה מסוימת חלקה את אמונתה של מרים, פחדה יותר מכך שאלעזר לא יראה טוב בעיני ישוע, השליחים

וחבריהם. אמרה מרתה: "האם אנחנו חייבים לגלול את הסלע? אחי כבר נפטר לפני ארבעה ימים, והגוף החל כבר להירקב." מרתה אמרה זאת גם משום שלא הבינה מדוע ביקש 'המאסטר' שיסירו את הסלע; היא חשבה שישוע אולי רוצה רק לראות את אלעזר בפעם האחרונה. היא התנדנדה בין זה לבין זה. כשהיססו אם להסיר את סלע הגולל, אמר ישוע: "האם לא אמרתי לכם בהתחלה שלא ימות ממחלתו? האם לא באתי לקיים את הבטחתי? ולאחר שבאתי אליכן, האם לא אמרתי שאם רק תאמינו, תחזו בנפלאות האלו? מדוע תטילו ספק? כמה זמן ייקח לכן להאמין ולציית?" עם סיום דבריו של ישוע, ניגשו שליחיו ובסיוע השכנים הזיזו את הסלע מפתח הקבר.

בקרב היהודים רווחה האמונה שהטיפה המרה שבקצה חרבו של מלאך המוות החלה את פעולתה עם סיום היום השלישי, ופעלה במלוא עוצמתה ביום הרביעי. הם סברו שנשמתו של אדם מסתובבת בסמוך לקבר עד לסוף היום השלישי, ומבקשת לשוב ולהיכנס לגוף; אך הם האמינו בבטחה כי לפני שחר היום הרביעי, אותה הנשמה כבר יצאה לדרכה למשכן הנשמות שפרחו.

האמונות הללו, ביחס למתים ולרוח המת, גרמו לכך שבוודאות, בדעתם של כל הנוכחים בקבר אלעזר וכל אלה שעתידיים היו לשמוע אודות המתרחש, יהיה ברור שזהו באמת מקרה אמיתי של תחייה מן המתים, מעשה ידיו של זה שהכריז כי הוא "התחייה והחיים".

2. תחייתו של אלעזר

בעוד חבורת בני התמותה, כארבעים וחמישה במספר, עמדה אל מול הקבר, אך יכלו לראות במעומעם את גופו של אלעזר עטוף בתכריכי בד ומונח על המדף הימני התחתון של מערת הקבר. בעוד היצורים הארציים עמדו שם, בנשימה עצורה ובדממה, צבא של הוויות שמימיות תפש את מקומו כהכנה לאות ממפקדם, גבריאל.

ישוע הרים את עיניו ואמר: "'אבא', אני מודה לך על כך ששמעת את בקשתי ונענית לה. אני יודע שאתה תמיד שומע אותי, אך לטובת אלה העומדים עמי כאן, אני פונה אליך כך, כדי שהם יאמינו שאתה שלחת אותי לעולם, וכדי שיידעו שאתה פועל עמי במה שאנו עומדים לעשות." לאחר שסיים את תפילתו, קרא בקול רם, "אלעזר, בוא לכאן!"

ואף כי הצופים האנושיים נותרו ללא תנועה, צבא הישויות השמימי נע וזע, תוך ציות, כגוף אחד, למילות 'הבורא'. לאחר שתיים עשרה שניות של זמן ארץ בלבד, החל גופו של אלעזר, שעד אז היה חסר חיים, לנוע. הוא התיישב על מדף הסלע שעליו שכב קודם. גופו היה עטוף בתכריכים ואת פניו כיסתה מפית. כשעמד לפניו – חי – אמר ישוע, "התירו אותו ותנו לו ללכת לדרכו."

למעט השליחים, מרתה ומרים, כולם נסו לבית. הם היו חיוורים מפחד והמומים. אף שכמה השתהו שם, רבים מיהרו לבתיהם.

אלעזר בירך את ישוע והשליחים ושאל לפשר התכריכים ומדוע התעורר בגן. ישוע והשליחים הלכו הצדה בעוד מרתה סיפרה לאלעזר על מותו, קבורתו, ותחייתו. מכיוון שלא היה כלל בתודעה מן הרגע שנפל לשנת המוות, היא נאלצה להסביר לו שמת ביום ראשון וכעת הושב לחיים ביום חמישי.

כאשר יצא אלעזר מן הקבר, פקד 'המכוון האיש' של ישוע, ששימש כעת כראש וראשון לבני מינו ביקום מקומי זה, על 'המכוון'-לשעבר של אלעזר לשוב ולשכון בדעתו ונשמתו של האדם שקם לתחייה.

אז ניגש אלעזר לישוע, ויחד עם אחיותיו, נפלו לרגלי 'המאסטר', להודות ולהלל את האל. נטל ישוע את אלעזר בידיו, הקימו, ואמר: "בני, מה שקרה לך יקרה לכל מי שמאמין בבשורה זו, אלא שהם יוקמו לתחייה באופן נפלא אף יותר. אתה תהיה עדות חיה לאמת שדברתי – אני התחייה והחיים. כעת, בואו נלך הביתה ונזין את הגוף הפיזי הזה."

בעת שצעדו אל הבית, שחרר גבריאל את כל קבוצות ההוויות השמימיות והוסיף לרשומות את המקרה הראשון והאחרון באורנטיה בו קם לתחייה בן תמותה לגוף שר ודם שמת.

אלעזר לא הצליח כלל להבין את שאירע. הוא ידע שהיה מאוד חולה, אך הצליח לזכור רק שנרדם והתעורר. הוא לעולם לא הצליח לספר דבר אודות ארבעת הימים הללו בקבר משום שהיה לחלוטין חסר הכרה. הזמן איננו קיים עבור יושני שנת המוות.

אף כי כתוצאה מפעולה כבירה זו רבים האמינו בישוע, אחרים רק הקשו את לבם כלפיו והוסיפו לדחותו. עד לצהרי היום למחרת נפוץ הסיפור בירושלים כולה. עשרות גברים ונשים סרו לבית עניא לדבר עם אלעזר. הפרושים המבוהלים והנבוכים זימנו בבהלה כינוס של הסנהדרין כדי לקבוע כיצד להגיב להתפתחויות החדשות הללו.

3. כינוס הסנהדרין

אפילו שעדותו של אדם זה, שקם לתחייה, תרמה עד מאוד לגיבוש אמונתם של המונים מאמיניה של בשורת המלכות, נודעה לה השפעה קטנה, אם

בכלל, על גישתם של מנהיגי הדת ושליטי ירושלים, אלא אך חיזקה את החלטתם לחסל את ישוע ולהפסיק את עבודתו.

למחרת, יום ששי, באחת בצהריים, התכנסה הסנהדרין כדי לדון שוב בסוגיה, "מה נעשה עם ישוע מנצרת?" לאחד דיון ופולמוס חריף בן שתיים, הציעה פרושי אחד הצעת החלטה שקראה למותו המידי של ישוע, הכריזה שהוא אסון לכל עם ישראל וחייבה באופן רשמי את הסנהדרין להמיתו ללא משפט, בניגוד לכל התקדימים.

שוב ושוב הכריז הגוף הרם של מנהיגי היהודים שנדרש לעצור את ישוע ולהעמידו לדין באשמת חילול השם והפרות נוספות של החוק הקדוש. פעם אחת לפני כן אף העזו להכריז שראוי להמיתו, אך זו הייתה הפעם הראשונה בה דובר רשמית בסנהדרין על הרצון להכריז על מותו עוד לפני המשפט. הצעת החלטה זו לא הובאה להצבעה משום שקבוצת בת ארבעה עשר חברי הסנהדרין פרשה כאיש אחד כאשר הוגשה הצעה חסרת-תקדים זו. אף שפרישתם נכנסה לתוקף רק שבועיים אחר-כך, ארבעה עשר החברים הללו פרשו מן הסנהדרין באותו יום ולא לשוב להתכנס בה. לאחר כניסתה התפטרות זו לתוקף, נזרקו מן הסנהדרין חמישה חברים נוספים בחשד שאהדו את ישוע. לאחר השלכתם של תשעה עשר הגברים הללו, הייתה הסנהדרין מוכנה לשפוט ולגזור את דינו של ישוע מתוך סולידריות שגבלה בתמימות דעים.

בשבוע שלאחר מכן זומנו אלעזר ואחיותיו לפני הסנהדרין. לאחר שנשמעה עדותם, לא היה כל ספק שאלעזר הוקם לתחייה. אף כי הדיונים של הסנהדרין הודו בתחייתו של אלעזר מן המתים, הרישום כלל החלטה שייחסה את כל אלה לנסיך השדים, זה אשר הוכרז שישוע חבר אליו.

בלא קשר למקור עוצמתו ויכולתו לחולל נפלאות, מנהיגי היהודים השתכנעו שאם לא ייעצר מיד, במהרה יאמינו בו כל פשוטי העם; וזה יסבך אותם קשות עם שלטונות רומי, שכן רבים ממאמיניו התייחסו אליו כאל המשיח, כאל גואל ישראל.

באותו מפגש של הסנהדרין, ביטא הכוהן הגדול קיפא בפעם הראשונה את האמרה היהודית העתיקה, עליה חזר פעמים רבות: "טוב אֶשֶׁר אֵישׁ אֶחָד יאבד בְּעַד כָּל-הָעָם."

אף כי ישוע הוזחר ממעשי הסנהדרין בשעות אחר הצהריים של יום ששי אפל זה, הוא לא חשש כלל והמשיך לנוח בשבת עם חבריו בבית פגי, כפר ליד בית עניא. מוקדם בבוקר יום ראשון התאספו ישוע והשליחים, כפי שנקבע מראש בביתו של אלעזר, נפרדו מן המשפחה בבית עניא והחלו לעשות את דרכם אל עבר המחנה בפלה.

4. המענה לתפילה

בדרך מבית עניא לפלה שאלו השליחים את ישוע שאלות רבות. על כולן ענה 'המאסטר' בחופשיות, למעט על אלה שהתייחסו לפרטים של תחיים המתים. סוגיות אלה היו מעבר ליכולת ההבנה של השליחים; ולפיכך סרב 'המאסטר' לדון בסוגיות הללו עמם. מכיוון שיצאו מבית עניא בחשאי, הם היו לבד. ישוע ניצל אפוא את ההזדמנות לומר לעשרה דברים רבים שסבר שיכינו אותם לימי המבחן הקשים שעמדו לבוא.

דעתם של השליחים סערה. הם בילו זמן רב בדיון בחוויות האחרונות בהקשר של התפילה והמענה לה. כולם זכרו את הצהרתו של ישוע באוזני השליח שהגיע מבית עניא לפילדלפיה, כשאמר בפשטות, "הוא לא ימות ממחלה זו." למרות הבטחה זו, אלעזר למעשה מת. אותו היום, שבו לדון שוב ושוב בסוגיית המענה לתפילה.

כך ניתן לסכם את תשובותיו של ישוע לשאלותיהם הרבות:

1. התפילה הינה ביטוי למאמציה של הדעת הסופית להתקרב 'לאינסופי'. לפיכך, התפילה מוגבלת על-ידי ידיעותיו, חכמתו ותכונותיו של הסופי; בדומה לכך, את התשובה מתנות ראייתו, מטרותיו, האידאליים והזכויות של 'האינסופי'. לעולם לא נוכל להבחין ברצף מופעים חומריים אשר מחבר בין מעשה התפילה לתשובה הרוחנית המלאה עבורו.

2. כאשר התפילה לכאורה לא נענית, השהות מרמזת לעיתים קרובות על תשובה טובה יותר, כזו שמתעכבת מאוד מסיבה טובה כלשהיא. כאשר ישוע אמר שמחלתו של אלעזר לא תוביל למותו, היה זה אחת עשרה שעות לאחר מותו. שום תפילה כנה לא תיוותר ללא מענה, אלא כאשר נקודת המבט הגבוהה יותר של עולם הרוח גיבשה מענה טוב יותר, מענה אשר תואם את בקשתה של רוח האדם, ולא רק את התפילה שנושאת דעת האדם.

כאשר נישאות תפילות הזמן מעם הרוח ומתוך אמונה, לעיתים קרובות הן כה עצומות ורחבות עד שניתן להיענות להן רק בנצח; לעיתים לוקה הבקשה הסופית בתפישתו של האינסופי, עד כי המענה חייב להשתוות לזמן רב, עד שתיווצר היכולת ההולמת לקבלו; תפילת האמונה יכולה להיות כה רחבה כה כוללת, עד שהמענה יכול להתקבל רק בפרדיס.

לעיתים קרובות, יכולות תפילותיה של הדעת בת התמותה להיות כאלה שניתן לקבלן ולהכיר בהן רק לאחר שהדעת המתפללת הפכה לאלמותית. פעמים רבות, ניתן להיענות לתפילתו של היצור החומרי רק כאשר אותו אינדיבידואל התקדם לרמת הרוח.

הבורות והדעות הקדומות עלולות לעוות את תפילתו של אדם יודע-אל במידה כזו שהמענה עבורה יהיה בלתי רצוי בעליל. אז נדרשות הוויות הרוח המתווכות לתרגם תפילה שכזו, וכאשר מגיעה התשובה, המתפלל איננו מכיר בה כמענה לתפילתו.

כל תפילות האמת מופנות להוויות רוחניות, כל הבקשות חייבות להיענות במונחים רוחניים, וכל התשובות חייבות להיות מציאויות רוח. הוויות רוחניות אינן יכולה להעניק תשובות חומריות לבקשות הרוח, אף אם אלה מגיעות מהוויות חומריות. הוויות חומריות יכולות להתפלל ביעילות רק כאשר הן "מתפללות מן הרוח."

שום תפילה לא יכולה לקוות למענה אלא אם נולדה מן הרוח והזנה באמונה. אמונתכם הכנה פירושה שמראש הענקתם לשומעי תפילתכם את הזכות המלאה להיענות לבקשותיכם בהתאם לחכמה העילאית ולאהבה האלוהית שאמונתכם יודעת כי היא תמיד מניעה את ההוויות אליהן נישאות תפילותיכם.

כשהילד מתיימר לפנות להורה, זו תמיד זכותו; ההורה תמיד נוהג על-פי חובתו ההורית כלפי ילד בלתי-בשל כאשר הוא מחליט בהתאם לחכמתו הרבה יותר, להשהות, לשנות, להפריד, להתעלות או לדחות את המענה עד לשלב אחר בתהליך ההתקדמות הרוחנית.

אל תהססו להתפלל את תפילות כמיהת הרוח; אל תפקפקו בכך שתקבלו את המענה לבקשותיכם. התשובות ממתונות לכן כפיקדון, ממתונות לכן שתגיעו בעתיד למלוא רמות הרוח של ההישג בפועל ביקום, בעולם זה או בעולמות אחרים, שם יתאפשר לכם להכיר בתשובות שהמתינו לכם כל אותו הזמן, שם תוכלו לנכס אותן כמענה לבקשות שביקשתם קודם לכן, בטרם-עת.

מענה מובטח לכל הבקשות הכנות שנולדו מן הרוח. בקשו ותיענו. אך ראוי לכם לזכור שאתם יצורים שמתקדמים בזמן ובמרחב; לכן, עליכם לקחת בחשבון בכל עת את גורם הזמן-מרחב אשר משפיע על האופן בו תתנסו בקבלת מענה מלא למגוון תפילותיכם ובקשותיכם.

5. מה עלה בגורלו של אלעזר

אלעזר נותר בביתו בבית עניא. הבית ריכז עניין רב והגיעו אליו מאמינים כנים כמו גם סקרנים רבים. הוא שהה שם עד לימי צליבתו לישוע, עת הוזהר שהסנהדרין ציווה על מותו. מנהיגי היהודים היו נחושים לעצור את המשך התפשטותה של תורת ישוע. הם היטיבו להבין שיהיה זה חסר תוחלת להמית את ישוע אם יתירו לאלעזר, זה אשר ייצג את פסגת נפלאותיו, להמשיך לחיות ולהעיד על העובדה שישוע הקים אותו לתחייה. אכן, כבר בעבר רדפו את אלעזר בעקשנות.

וכך נפרד אלעזר מאחיותיו ומבית עניא, נס על נפשו דרך יריחו ומעבר לירדן. הוא לא נח עד שהגיעה לפילדלפיה. אלעזר הכיר היטב את אבנר, ושם הרגיש בטוח מפני מזימותיה הרצחניות של הסנהדרין.

מעט לאחר מכן מכרו מרתה ומרים את אדמותיהן בבית עניא והצטרפו לאחיהן בפראה. בינתיים הפך אלעזר לגזבר הכנסייה בפילדלפיה. הוא הפך לתומך גדול באבנר בעימות שלו עם פאולוס ועם הכנסייה בירושלים. הוא מת, לבסוף, בגיל 67 ומאותה מחלה ממנה נפטר כשהיה אדם צעיר יותר, בבית עניא.

הספר של אורנטיה

מסמך 169

השיעורים האחרונים בפלה

מאוחר בערב יום שני, ה-6 במרץ, הגיעו ישוע ועשרת השליחים למחנה בפלה. היה זה השבוע האחרון לשהותו של ישוע שם, והוא היה פעיל מאוד בהוראת ההמונים והנחייתם השליחים. כל אחר הצהריים הטיף להמונים וכל ערב ענה לשאלות השליחים וכמה מן התלמידים המתקדמים יותר אשר שהו במחנה.

החדשות אודות תחייתו של אלעזר הגיעו למחנה יומיים לפני הגעתו של 'המאסטר', וכל האסופה הייתה כמרקחה. מאז האכלתם של החמשת אלפים לא אירע דבר שהסעיר כל כך את דמיונם של האנשים. וכך, בשיאה של התקופה השנייה בה פעלו בציבור למען המלכות, תכנן ישוע ללמד במשך שבוע קצר אחד בפלה ואז להתחיל במסע בדרום פראה שהוביל הישר למאורכות הסיום הטרגי של השבוע האחרון בירושלים.

הפרושים והכוהנים הראשיים החלו לנסח את טענותיהם ולגבש את אישומיהם. התנגדותם לתורתו של 'המאסטר' נסבה על שלושת הטענות הבאות:

1. הוא מתרועע עם מוכסים וחוטאים; הוא מקבל את הטמאים ואפילו סועד עמם.
2. הוא כופר; הוא מדבר על אלוהים כאילו היה 'אביו' וחושב שהוא שווה ערך לאלוהים.
3. הוא מפר חוק. הוא מרפא בשבת ומזלזל בחוקי ישראל בדרכים רבות נוספות.
4. שהוא חבר לשדים. הוא מחולל נפלאות ונדמה כאילו עושה נסים וכל אלה בזכות כוחו של בעל-זבוב, נסיך השדים.

1. המשל אודות הבן האבוד

בשעות אחר הצהריים של יום חמישי, נש ישוע דברים באזני ההמון על הנושא "חסד הגאולה." במהלך הדרשה סיפר שוב את הסיפור אודות הכבשה שאבדה והמטבע שאבד ואז הוסיף את המשל החביב עליו, אודות הבן הנבחר. אמר ישוע:

"משמאל ועד יוחנן הזהירו אתכם הנביאים תמיד לבקש אחר האל – לרדוף את האמת. תמיד אמרו, 'בקשו את אלוהים בכל מקום בו ימצא.' ראוי לשים לב לכל ההנחיות הללו. אבל אני באתי כדי להראות לכם שבזמן שאתם מחפשים את אלוהים, אלוהים גם מבקש אתכם. פעמים רבות סיפרתי לכם אודות הרועה הטוב שעזב את תשעים ותשע הכבשים שבעדר כדי לבקש את האחת שאבדה, ואיך כאשר מצא את הכבש התועה, הרים אותה, הניח אותה על כתפיו ונשאה חזרה לדיר. זוכרים אתם שלאחר שהשיבה לדיר קרא הרועה הטוב לחבריו וביקש מהם לשמוח בשמחתו על כך שנמצאה הכבש האובדת. אומר לכם שוב, בשמיים שמחים יותר על חרטתו של חוטא אחד מאשר על תשעים ותשע כאלה שלא דורשים חרטה. העובדה שנשמות אובדות רק מגבירה את עניינו של 'האב' שבשמיים. באתי לעולם לעשות כמצוות 'אביו', ונכון נאמר על 'בן האדם' שהוא מתרועע עם מוכסים וחוטאים.

"לימדו אתכם שאלוהים מקבל אתכם רק לאחר שהתחרטתם וכתוצאה מכל הקורבנות והכפרות שלכם, אך אני מבטיח לכם 'שהאב' מקבל אתכם אפילו לפני שהתחרטתם ושולח את 'הבן' ואת עמיתיו למצוא אתכם ולהשיב אתכם בשמחה, הביתה, חזרה למלכות של היותכם בנים, למלכות הקדמה הרוחנית. אתם ככבשים תועות, ואני באתי לחפש ולהציל את אלה שאבדו.

"ראוי גם שתזכרו את הסיפור אודות האישה שצרפה עשר פיסות כסף לכדי מחרוזת ואיבדה את אחת הפיסות. איך הדליקה את המנורה וטאטאה את הבית כולו עד שמצאה את פיסת הכסף שאבדה. וכשמצאה את המטבע שאבדה, קראה לחבריה ושכניה ואמרה, 'שמחו עמי, כי מצאתי את הפיסה שאבדה.' לכן, אומר לכם שוב, המלאכיות שבשמיים תמיד שמחות על חוטא שמתחרט וחוזר לחיק 'האב'. אני מספר לכם את הסיפור הזה כדי להדגיש 'שהאב' 'ובנו' יוצאים לחפש את אלה שאבדו, ובחיפוש הזה אנו עושים שימוש בכל מה שיכול לסייע במאמצינו הנחושים למצוא את אלה שאבדו, אלה הנדרשים לגאולה. וכך, 'בן האדם' יוצא לשדות לחפש את הכבש שאבדה, אך גם מחפש אחר המטבע שאבדה בבית. הכבש תועה שלא במתכוון; את המטבע מכסים אבק הזמן והחפצים שצובר האדם.

"יוכעת אספר לכם אודות הבן הבלתי מתחשב של איכר אמיד אשר עזב במתכוון את בית אביו ונדד לארץ רחוקה, שם הסתבך בצרות רבות. וודאי תזכרו שהכבש אבדה שלא במתכוון, אך צעיר זה עזב את בית אביו בכוונה תחילה. הסיפור הולך כך:

"לאדם אחד היו שני בנים; הצעיר היה שמח ונטול דאגות, תמיד ביקש לשמוח ולברוח מאחריות, ואילו הבוגר היה רציני, שקול, חרוץ ומוכן לשאת באחריות. שני האחים לא הסתדרו טוב ביניהם; תמיד רבו והתווכחו. הצעיר היה שמח ובעל חיות, אך עצלן ולא מהימן; הבוגר היה יציב וחרוץ, ויחד עם זאת מרוכז בעצמו, חמוץ ותככן. הצעיר נהנה לשחק והתחמק מעבודה; הבוגר הקדיש עצמו לעבודה ושיחק רק לעתים רחוקות. הקשר ביניהם הפך לאיום כל כך עד שהבן הצעיר בא לאביו ואמר: 'אבא, תן לי שליש מרכושך אשר לי. תן לי לצאת לעולם ולבקש את מזלי.' שמע האב את הבקשה, וביודעו כמה אומלל היה הצעיר בבית, לצד אחיו הבוגר, חילק את רכושו ונתן לצעיר את חלקו.

"תוך שבועות מספר קיבץ הצעיר את כל כספו ויצא למסע לארץ רחוקה. כיוון שלא מצא שם כיצד להתפרנס בהנאה, התהלך ובזבז את כל כספו תוך זמן קצר. לאחר שאזל הכסף כולו, החל רעב גדול באותה הארץ, והוא מצא עצמו חסר כל. מתוך רעב וצרה, מצא עבודה אצל אחד מאזרחיה של אותה מדינה אשר שלח אותו לשדות להאכיל חזירים. הצעיר אכל מן החרובים שאכלו החזירים ואיש לא נתן לו דבר.

"יום אחד, כשהיה רעב מאוד, התעשת ואמר לעצמו: 'לאבי משרתים רבים שאוכלים טוב, ואני כאן מת ברעב, מאכיל חזירים בארץ רחוקה! אקום ואלך לאבי ואומר לו: אבא, חטאתי לפני שמיים ולפניך. אינני ראוי עוד להיקרא בנך; אנא עשה אותי לאחד ממשרתיך.' לאחר שהחליט הצעיר כך, קם והלך לבית אביו.

"התאבל האב רבות על בנו; הוא התגעגע לנער העליז, הפוחז. האב אהב את בנו ועמד על המשמר בכל עת לשובו. ביום בו התקרב לבית, עדיין מרחוק, ראה אותו אב. נכמר עליו ליבו, רץ לקראתו, חיבק ונישק אותו בהתרגשות. לאחר שנפגשו, הסתכל הבן בפניו העצובות של אביו ואמר: 'אבא, חטאתי לפני שמיים ולפניך; נקליתי מהיקרא בנך' – אך בטרם ניתנה לו ההזדמנות לסיים את הווידוי, קרא האב השמח למשרתיו שרצו כעת לקראתו: 'הביאו מהר את בגדיו הטובים, את אלה ששמרתי עבורו, הלבישו אותו, ענדו את טבעת הבן על אצבעו ותנו סנדלים לרגליו.'

"וואז, לאחר שהוביל האב השמח את בנו העייף מצעוד חזרה הביתה, קרא למשרתיו: 'הביאו את העגל המפוטם ושחטוהו. הבה ונשמח, כי זהו בני שחישבתי אותו למת ושב ונמצא.' התקבצו כולם סביב לאב לשמוח על שובו של בנו.

"בזמן שחגגו, שב הבן הבכור מעבודת יומו בשדה, וכשהתקרב אל הבית שמע את המוזיקה והמחולות. כשנכנס בדלת האחורית, שאל את אחד המשרתים לפרש השמחה הזו. אמר לו המשרת: 'אחיך שאבד מזמן שב הביתה, אביך שחט את העגל המפוטם לשמוח על שובו בשלום של אחיך. בוא וברך את אחיך לשלום, קבל אותו חזרה לבית אביך.'

אך כאשר שמע זאת האח הבכור, הוא נפגע וכעס ומיאן להיכנס הביתה. שמע האב על כעסו של שוב אחיו ויצא לדבר על לבו. אך הבן הבכור לא רצה להשתכנע. ענה לאביו ואמר: 'הנה זה שנים רבות אנכי עבד אתה ומימי לא עברתי את מצותך ואתה מימי לא נתת לי גדי למען אֶשִׁישׁ עם רעי. נשארתי כאן לדאוג לך במשך כל השנים הללו, ולעולם לא שמחת בשירות הזה, ועתה בא בנך, זה אשר בלע את נחלתך עם-הזנות ותנבח לו את עגל המִרְבֵּק.'

"מכיוון שהאב באמת אהב את שני בניו, ניסה לשכנע את הבכור ואמר: 'אבל בְּנִי, אתה תמיד עָמַדְתָּ וְכָל אֲשֶׁר לִי לָךְ הוּא. יכולת לקבל גדי ולשמוח עם רעיד בכל עת. אָכֵל אָחִיךָ הֵנָּה רָאוּי לְשׁוֹשׁ וְלִשְׁמֹחַ עִלְיוֹ כִּי הֵיךָ מֵת וַיְחִי וְאָבִד וַיִּמָּצֵא!'

היה זה אחד מן המשלים היותר נוגעים ללב, היותר יעילים שישוע סיפר מעודו למאזיניו כדי לשכנע אותם על נכונותו של 'האב' לקבל את כל אלה אשר מבקשים להיכנס בשערי מלכות השמים.

ישוע נהג לספר את שלושת הסיפורים הללו בעת ובעונה אחת. הוא הציג את הסיפור אודות הכבשה כדי להדגים את העובדה שכאשר בני האדם סוטים שלא במתכוון מדרך החיים, 'האב' דואג לאלה שאבדו ויוצא לחפש, יוצא לבקש את הכבשה שאבדה יחד עם 'בניו', רועי העדר הטובים. אז נהג לספר את הסיפור אודות המטבע שאבד בבית כדי להדגים עד כמה יסודי החיפוש האלוהי אחר כל המבולבלים, המסובכים או אלה שלקו בעיוורון רוחני בשל דאגות החומר וכל מה שצברו בחיים. ואז נהג לצלול למשל אודות הבן האבוד, שובו של הבן האהוב, כדי להדגים עד כמה שלמה חזרתו של הבן האבוד לבית אביו, וללבו.

במהלך השנים שלימד, שוב ושוב ופעמים רבות מאוד סיפר ישוע את הסיפור אודות הבן האהוב. משל זה, כמו גם המשל אודות השומרני הטוב, היו בין השיטות האהובות עליו כשלימד אודות אהבת 'האב' והרעות בין בני האדם.

2. המשל אודות המשרת הפיקח

ערב אחד, העיר שמעון הקנאי על אחת מאמרותיו של ישוע ואמר, "מאסטר", למה התכוונת כאשר אמרת היום שרבים מילדי הדור של היום חכמים יותר מילדי המלכות משום שהם אוהבים יותר את ממון העוולה?" ענה ישוע:

"לפני שבאתם בשערי המלכות, חלק מכם הפגין פקחות רבה ביחס לאנשים עמם בא ביחסי מסחר. גם אם הייתם בלתי צודקים ולעיתים קרובות בלתי הוגנים, בחכמה ומתוך ראייה מרחיקת ראות הייתם ממוקדים אך ורק ברווח שלכם בהווה ובביטחונכם בעתיד. בדומה לכך, כעת ראוי שתארגנו את חייכם במלכות כך שתדאגו הן לשמחתה בהווה והן כדי לוודא שתיהנו בעתיד מן האוצרות שצברתם בשמים. אם הייתם חרוצים כל כך בצבירת רווח לעצמכם בשירות העצמי, כעת שאתם פועלים בשירותה של אחוות האדם ומשרתים את האל, למה שלא תהיו חרוצים באותה המידה ברכישתן של נשמות עבור המלכות?"

"ראוי לכם ללמוד שיעור מן הסיפור אודות אדם עשיר אחד אשר לו סוכן פיקח ובלתי הגון. הסוכן לא רק ניצל את לקוחותיו של אדונו לשם הפקת רווח לעצמו, אלא גם בזבז במישרין את רכושו וכספו של אדונו. כאשר נודע לאדון על כל אלה, זימן את הסוכן לפניו, שאל אותו לפשר השמועות ותבע ממנו למסור מיד דין וחשבון על התנהלותו ולהכין עצמו להעביר את הטיפול בענייני האדון לאחר.

"אמר הסוכן הבלתי נאמן בלבו: 'מה אעשה? פי ייקח אדני ממני את הפקדה? לעזר לא אוכל ולחזור על הפתחים אני בוש. ידעתי מה אעשה למען יאספוני אל פתיכם בעת אם הוסרת מפקדתי.' ויקרא אל כל אחד מהאנשים אשר נשה בהם אדוני ויאמר אל הראשון, 'כמה אתה חייב לאדני?' ויאמר, 'מאה בת שמן.' ויאמר אליו 'קח את שטרך ומהר שב וקמבת חמשים.' ואל אחר אמר, 'כמה אתה חייב?' ויאמר, 'מאת פרו חטים.' ויאמר, 'קח את שטרך וקח שב שנים.' כך עשה עם חייבים רבים אחרים. ואת זאת עשה הסוכן הרמאי על-מנת לרכוש לעצמו חברים ליום בו תאבד משרתו. לאחר מכן, כאשר גילה אדוניו את עשה, נאלץ אף הוא להודות בפקחותו של סוכן העוולה על התושייה שהפגין כדי להבטיח את עתידו.

כך לפעמים מגלים בני העולם חכמה יתרה מזו של בני האור באופן בו יתכוננו לעתיד. לאלה המתיימרים לרכוש אוצרות בשמים אומר כך: למדו מאלה שחוזרים לממון העוולה ויישמו זאת בחייכם כדי לחבור לנצח לכוחות היושר. וכך, תתקבלו בשמחה למשכנות הנצח כאשר ייכשלו כל הדברים שבארץ.

"אני מכריז כי הנאמן במעט מן צד נאמן גם בהרבה והמעול במעט מן צד מעול גם בהרבה. אם לא גיליתם יושרה ולא ראיתם את הנולד בכל הנוגע לענייני העולם הזה, כיצד תוכלו לקוות להיות נאמנים וחכמים עת יופקדו בידכם אוצרות האמת של מלכות השמים? אם לא גיליתם סוכנים ובנקאים נאמנים, אם לא הייתם נאמנים בדברך אשר לאתחרים, מי יהיה טיפש דיו להפקיד בידכם אוצר גדול?"

"ישוב אקבע כי לא יוכל איש לעבד שני אדונים; כי ישנא את האחד ויאבהב את האחר או ידבק באחד ויבזה את האחר. לא תוכלו עבד את האלוהים ואת הסמון."

לשמע הדברים הללו, החלו הפרושים שבין הנוכחים לבוז וללעוג. הם אהבו לעסוק ברכישת ממון. אותם מאזינים בלתי אוהדים ביקשו להיכנס לוויכוח חסר תוחלת עם ישוע, אך הוא סרב להתווכח עם אויביו. כאשר החלו הפרושים להתווכח בינם לבין עצמם, משכו קולות הוויכוח הרמים המונים מבין תושבי המחנה שחנו סביב; וכאשר החלו אלה להתווכח עם אלה, פרש ישוע לאוהלו לשנת הלילה.

3. העשיר והקבצן

כאשר המפגש הפך לקולני מדי, עמד שמעון פטרוס, נטל את הפיקוד ואמר: "אנשים, אחים, אין זה ראוי שתווכחו זה עם זה. אלה דבריו של 'המאסטר', וטוב תעשו אם תהרהרו בהם. אין אלה דברים חדשים. האם לא שמעתם את המשל שמספרים הנזירים על העשיר והקבצן? חלקנו שמע את יוחנן המטביל מרעים בדבריו ומזהיר את אוהבי הממון והעושר שהושג שלא ביושר. אף כי המשל הישן הזה אינו תואם לבשורה שאנו מטיפים לה, ראוי לכם ליישם את השיעור עד שתוכלו להבין את אורה החדש של מלכות השמים. את הסיפור סיפר יוחנן כך:

"היה היה איש עשיר הנה והוא לבוש ארגמן נשש ויתענג וישמח יום יום. ואיש אביון וישמו אלעזר משכב פתח שער ביתו והוא מלא אבצבעות. ויתאן לשבוע מן הפרורים הנפלים מעל שלחן העשיר וגם הפלבים באו וילקו אבצבעותיו. ויהי כאשר מת האביון וישאיהו המלאכים אל חיק אברהם וגם העשיר מת ויקבר ברוב פאר והדר. אך כאשר עבר העשיר מן העולם הגיע לשאל וקאבו גדול מאד וישא את עיניו וירא את אברהם מרחוק ואת אלעזר בחיקו. ויצעק ויאמר: 'אבי אברהם, חנני ושלח נא את אלעזר וקח את הרכושת הגדול אשר ראש אצבעו במים לקרר את לשוני, כי נעצבתי במוקד הזה.' ויאמר אברהם: 'בני, זכר כי אתה לקחת טובך בסייד ואלעזר לקח את הרכושת ועתה הוא יגתם ואתה במעצבה. ולא עוד אלא שגיא גדול מפריד בינינו וביניכם אשר לא יוכלו לעבור החפצים ללכת מפה אליכם וגם לא יעברו משם אלינו.' ויאמר העשיר לאברהם: 'אם פן אבי שאל אני מאתך לשלח את אלעזר אל-בית אבי. כי חמשה אחים לי ויעד בהם פן יבאו גם הם אל מקום המעצבה הזה.' ויאמר אברהם: 'בני, יש להם משה והנביאים אליהם ישמעון.' ויאמר העשיר: 'לא פן אברהם אבי! כי אם יבא אליהם אחד מן המתים אז ישובו.' ויאמר אליו אברהם: 'אם לא ישמעו אל משה ואל הנביאים גם כי יקום אחד מן המתים לא יאמינו.'"

לאחר שפטרוס סיפר את המשל העתיק הזה שמקורו באחוות הנזירים, ומכיוון שהקהל נרגע, קם אנדראס ופיזר אותם לאותו ערב. ואף כי השליחים והתלמידים שאלו לעיתים תכופות את ישוע שאלות בנוגע למשל אודות העשיר ואלעזר, הוא לעולם לא הסכים לדבר עליו מילה.

4. 'האב' ומלכותו

תמיד התקשה ישוע להסביר לשליחים שאף כי הם הטיפו לכינונה של מלכות האל, 'האב' שבשמיים לא היה מלך. בתקופה בחי ישוע בגוף ולימד

על-פני האדמה, הכירו תושביה של אורנטיה בעיקר מלכים וקיסרים ששלטו בממשלות האומות, ואילו היהודים הגו זה מכבר בכינונה של מלכות האל. מסיבות אלה, כמו גם אחרות, סבר 'המאסטר' שמוטב כי יכנה את אחוות האדם בשם מלכות השמיים ואת הרוח העומדת בראש אחווה זו בשם 'האב' שבשמיים. בשיחות האינטימיות שקיים עם השליחים הוא תמיד התייחס לעצמו 'כבן האדם' וכאחיהם הבכור. הוא התייחס לכלל חסידיו כמשפחה של האנושות וכמשפחה של בשורת המלכות.

ישוע לעולם לא לימד את שליחיו באופן מסודר אודות אישיותו ותכונותיו של 'האב' שבשמיים. הוא מעולם לא ביקש מהם להאמין 'באביו'; היה לו מובן מאליו שכך עשו. ישוע מעולם לא הקטין עצמו תוך שהוא מציע טיעונים שמוכיחים את מציאותו של 'האב'. מה שלימד ביחס 'לאב' סבב סביב ההכרזה שהוא 'אביו' חד הם; שמי ראה את 'הבן' ראה את 'האב'; 'שהאב', כמו 'הבן', יודע את כל הדברים; שרק 'הבן', ומי 'שהבן' מגלה לו, יודעים באמת את 'האב'; שמי שיודע את 'הבן' יודע גם את 'האב'; 'ושאב' שלח אותו לעולם לגלות את טיבם המשולב ולהדגים את עבודתם המשותפת. הוא מעולם לא הכריז כל הכרזה אחרת ביחס 'לאביו', למעט באוזני האשה השומרנית, בבאר יעקב, לה אמר, "אלוהים הוא רוח."

מישוע, אתם לומדים על אלוהים תוך התבוננות באלוהיותם של חייו, ולא על סמך מה שלימד. כל אחת ואחד מכם יוכל לשאוב מתוך חייו של 'המאסטר' את המושג אודות האל אשר מיצג את יכולתו להבחין במציאויות רוחניות ואלוהיות, באמתות מציאויות ונצחיות. לעולם לא יוכל הסופי להבין את 'האינסופי', אלא באופן בו התמקד 'האינסופי' באישיותו בזמן ובמרחב של ההתנסות הסופית של חייו האנושיים של ישוע מנצרת.

היטב ידע ישוע שניתן לדעת את האל רק באמצעות מציאות ההתנסות; לעולם לא ניתן להבין אותו מתוך משהו שהדעת למדה עליו. ישוע לימד את שליחיו שאף כי לעולם לא יוכלו להבין את האל באופן מלא, הם בהחלט יוכלו לדעת אותו, ממש כפי שהם ידעו את 'בן האדם'. אתם יכולים לדעת את האל, אך לא מתוך ההבנה של מה שישוע אמר, אלא מתוך ידיעה של מה שישוע היה. ישוע היה התגלות של האל.

למעט כאשר ציטט מן המקורות העבריים, ישוע התייחס לאלוהות רק באמצעות שני שמות: אלוהים 'ואבא'. כאשר התייחס 'המאסטר' 'לאביו' כאלוהים, על-פי-רוב השתמש במילה העברית שמציינת את האלוהים ברבים (השילוש) ולא במילה יהוה, אשר התייחסה למושג המתפתח אודות אל השבט של היהודים.

ישוע מעולם לא קרא 'לאב' מלך, והוא הצטער מאוד שתקוותם של היהודים לכינונה מחדש של המלכות, כמו גם הכרזתו של יוחנן על המלכות הקרבה אילצו אותו לכנות את אחוות האדם הרוחנית בשם מלכות השמים. למעט יוצא דופן אחד – ההכרזה כי "האלוהים הוא רוח" – ישוע מעולם לא התייחס לאלוהות אלא תוך שימוש בשם תואר למערכת היחסים האישית שלו עם 'המקור והרכז הראשון' בפרדיס.

ישוע השתמש במילה אלוהים כדי לציין את הרעיון אודות האלוהות ובמילה 'אב' כדי לציין את ההתנסות של ידיעת האל. כשמשמשים במילה 'אב' כדי לציין את האל, ראוי להבין כי זה נעשה במשמעות הנרחבת מכולם. מכיוון שלא ניתן להגדיר את המילה אלוהים, היא מייצגת את המושג האינסופי אודות 'האב' ואילו במושג 'אב', אשר ניתן להגדירו חלקית, ניתן להשתמש כדי לייצג את המושג האנושי אודות 'האב' האלוהי באופן בו הוא מלווה את האדם במהלך חייו כבן תמותה.

עבור היהודים, אלוהים היה אל כל האלים, ואילו יהוה היה אלוהי ישראל. ישוע קיבל את המושג אודות אלוהים וכינה קבוצת הוויות עליונה זו בשם אלוהים. במקום המושג אודות יהוה, האל של הגזע, הוא הציג את המושג אודות אבהות האל ואחוות כלל בני האדם בעולם. הוא רומם את המושג אודות יהוה, של 'אב' אלוהי עבור גזע, לכדי רעיון של 'אבא' לכלל ילדי האדם, 'אביו' האלוהי של כל אחת ואחד מן המאמינים. עוד לימד כי אל היקומים 'והאב' הזה, של כלל בני האדם, היו אותה 'אלוהות פרדיס' בדיוק.

ישוע מעולם לא טען שהוא ההתגשמות של אלוהים בגוף. הוא מעולם לא הכריז שהוא היה התגלות של אלוהים לעולמות. הוא מעולם לא לימד שמי שראה אותו ראה את אלוהים. אך הוא כן הכריז על עצמו כהתגלות 'האב' בגוף, והוא כן אמר שמי שראה אותו ראה את 'האב'. בהיותו 'הבן' האלוהי, הוא התיימר לייצג רק את 'האב'.

הוא אכן היה אפילו 'בנם' של אלוהים; אך בדמותו כבשר ודם ולטובת בניו בני התמותה של האל, הוא בחר להגביל את תיאור אופיו של 'אביו' כך שהתגלות זו תישאר מובנת לאדם בן תמותה. בנוגע לאופיים של שאר האישיות 'בשילוש פרדיס', עלינו להסתפק בנאמר שהם כמות 'אב', זה אשר הוצג והתגלה באופן אישי בחייו של בנו שהתגשם בגוף, ישוע מנצרת.

אף שישוע גילה את טיבו האמתי של 'האב' שבשמים במהלך חייו הארציים, הוא לימד אודותיו אך מעט. למעשה, הוא לימד רק שני דברים: שאלוהים עצמו הוא רוח, ושככל שזה נוגע ליחסיו עם יצורים, הוא 'אב'. באותו הערב, הכריז ישוע את הכרזתו האחרונה על יחסו עם אלוהים, ואמר: "מֵאֵת הָאָבִי יֵצְאֵנִי וְאֵבָא לְעוֹלָם; אֲשׁוּבָה אֲסוּר מִן הָעוֹלָם וְאֵלָּה אֶל אָבִי."

אך שימו לב! ישוע מעולם לא אמר, "מי ששמע אותי שמע את אלוהים." אך הוא כן אמר, "כל הרואה אותי ראה את 'האב'." שמיעת תורת איננה שקולה לידיעת האל, אך מי שראה את ישוע חווה חוויה אשר כשלעצמה הינה התגלות 'האב' לנשמה. אלוהי היקומים מולך בבריאה עצומת ממדים, אך 'האב' שבשמים הוא זה אשר שולח את רוחו לשכון בדעתם שלכם.

ישוע הינו העדשה הרוחנית בלבוש בשר ודם אשר הופכת 'אותו', את שאיננו נראה, לנראה עבור היצור החומרי. הוא אחיכם הבכור, וכשיגשם בגוף יאפשר לכם לדעת הוויה בעלת תכונות אינסופיות אשר אפילו ההוויות השמימיות לא מתיימרות להבין אותה במלואה. אך כל אלה חייבים

להיות מנת חלקה של ההתנסות האישית של המאמין היחיד. האלוהים שהוא רוח יכול להיות נודע רק בהתנסות רוחנית. 'הבן' האלוהי של עולמות הרוח יכול לגלות את אלוהים לבנים הסופיים של עולמות החומר, אך רק 'כאב'. תוכלו לדעת את 'הנצח' 'כאב'; תוכלו לסגוד לו כאלוהי היקומים, 'הבורא' האינסופי של כל מה שקיים.

הספר של אורנטיה

מסמך 170

מלכות השמים

בשעות אחר הצהריים של שבת, ה-11 במרץ, נשא ישוע את דרשתו האחרונה שלו בפלה. הייתה זו אחת מן הדרשות היותר זכורות מאלה שנשא במסגרת עבודתו הציבורית, והיא כללה דיון מלא ושלם אודות מלכות השמים. הוא היה מודע לבלבול ששרר בדעתם של שליחיו ותלמידיו ביחס למשמעותם ולחשיבותם של המונחים "מלכות השמים" ו"מלכות האל", בהם עשה שימוש לסירוגין כדי לציין את משימת המתת שלו. אף כי המונח מלכות השמים היה צריך להספיק כדי להבדיל את מה שייצג מכל מה ממשלות ומלכויות הארץ, לא כך היה. הרעיון של מלך ארצי היה מושרש בדעתם של היהודים עד כדי כך שלא ניתן היה לשרשו במהלך דור אחד. לכן, בתחילה לא התנגד ישוע בפומבי למושג נושן ומושרש זה אודות המלכות.

בשעות אחר הצהריים של שבת זו, ביקש 'המאסטר' להבהיר את שלימד אודות מלכות השמים; הוא דן בנושא מכל היבט ומכל נקודת השקפה וניסה להבהיר את המובנים השונים והרבים להם שימש המונח. בתיאור זה, אנו נרחיב על הדרשה תוך שנוסיף דברים רבים נוספים שאמר ישוע עוד לפני כן. כן נכליל כמה מן ההערות שהעיר רק באוזני השליחים במהלך דיון הערב של אותו היום. אנו גם נעיר ביחס להתגלגלות רעיון המלכות בכנסייה הנוצרית בתקופותיה המאוחרות יותר.

1. מושגים אודות מלכות השמים

ראוי לזכור, בהקשר לדרשה של ישוע, כי בכתבי הקודש העבריים המושג אודות מלכות השמים היה דואלי. הנביאים הציגו את מלכות האל כך:

1. מציאות בהווה; וגם

2. תקווה לעתיד – כאשר תתגשם המלכות במלואה עם ביאת המשיח. זהו המושג אודות המלכות שלימד יוחנן המטביל.

ישוע והשליחים לימדו את שני המושגים הללו כבר מהתחלה. ראוי לזכור שני רעיונות אחרים אודות המלכות:

3. המושג היהודי המאוחר יותר אודות מלכות עולמית, טרנסצנדנטלית, שמקורה על-טבעי ואשר תכונן בדרך נס.

4. התורה הפרסית שתיארה את כינונה של מלכות אלוהית שתכונן כאשר הטוב יגבר על הרע בקץ הימים.

מעט לפני הגעתו של ישוע לכדור הארץ, היהודים שילבו ובלבלו את כל הרעיונות הללו אודות המלכות לכדי המושג האפוקליפטי של ביאת המשיח שיבוא כדי לכוון את עידן ניצחון היהודים, עידן הנצח של שלטונו העילאי של האל על-פני האדמה, של העולם החדש, של העידן בו כלל האנושות תסגוד ליהוה. כאשר בחר להשתמש במושג זה, של מלכות השמים, בחר ישוע לנכס את החלק המהותי במורשת של דת הפרסים והדת היהודית.

אופן בו הובנה כראוי ושלא כראוי במהלך מאות השנים של העידן הנוצרי, כלל המושג אודות מלכות השמים ארבע קבוצות שונות של רעיונות:

1. את המושג של היהודים.

2. את המושג של הפרסים.

3. את המושג של ישוע, אודות התנסות-אישית – "מלכות השמים בתוכם".

4. את המושגים המשולבים והמבולבלים אשר מייסדי הדת הנוצרית ומפיציה ביקשו להפיץ בעולם.

בזמנים שונים ובנסיבות שונות, נדמה כי ישוע הציג מושגים שונים אודות "המלכות" בדברים הפומביים, אך את שליחיו תמיד לימד שהמלכות כוללת את התנסותו האישית של האדם ביחס לאחיו שבארץ 'והאב' שבשמים. המסקנה שלו ביחס למלכות תמיד הייתה, "המלכות בתוכם".

שלושה הם הגורמים לבלבול ששרר במשך מאות בשנים ביחס למונח "מלכות השמים":

1. הבלבול שנגרם מתוך התבוננות ברעיון אודות "המלכות" על שלביו השונים בעת שישוע ושלחיו דברו עליו.

2. הבלבול הבלתי נמנע שנוצר כתוצאה מהשתרשותה של הנצרות, בתחילתה, בתוך מצע קרקע יהודית.

3. הבלבול שנוצר מטבע הדברים בשל העובדה שהנצרות הפכה לדת אשר הארגון שלה נסב סביב הרעיון המרכזי של אישיותו של ישוע; בשורת המלכות הפכה יותר ויותר לדת אודותיו.

2. המושג של ישוע אודות המלכות

'המאסטר' הבהיר כי מלכות השמים חייבת להתחיל בשני המושגים - האמת שבאבהותו של אלוהים והעובדה הנובעת מכך של אחוות האדם - וכי היא חייבת להתמקד בשתי עובדות אלה. ישוע הכריז כי קבלת תורה זו תשחרר את האדם מן השעבוד הממושך לפחד החייתי ובה בעת תעשיר את חיי האדם במתנות הבאות של חיי החירות הרוחנית:

1. הקנייתם של אומץ חדש ועוצמה רוחנית גדולה יותר. בשורות המלכות נועדה לשחרר את האדם ולעורר בו השראה להעז ולקוות לחיי נצח.

2. הבשורה הביאה עמה מסר חדש של ביטחון ונחמה אמתית לכל בני האדם, אפילו לעניים.

3. כשלעצמה, הייתה אמת מידה חדשה לערכי מוסר, אמת מידה אתית חדשה בה ניתן למדוד את התנהגות האדם. היא הציגה את האידאליזם של הסדר החברתי האנושי החדש שייווצר.

4. היא לימדה את עליונותה של הרוח על החומר; היא היללה את מציאויות הרוח ורוממה את האידאליזם העל-אנושיים.

5. בשורה זו הגדירה את הישג הרוח כמטרה האמתית של החיים. חיי האדם התכבדו במתנה חדשה בדמות ערך מוסרי וחשיבות אלוהית.

6. ישוע לימד שמציאויות הנצח היו תוצאה (גמול) על המאמץ לחיות ביושר בארץ. לאחר שמכיר הוא בייעודו הנאצל, מקבלת שהותו של האדם בכדור הארץ משמעות חדשה.

7. הבשורה החדשה נתן תוקף חדש לעובדה שגאולת האדם הינה התגלות של תכלית אלוהית רחבת היקף אשר תתממש ותוגשם בייעוד העתיד של שירות-עד של בני האל הגאולים.

התורה הזו מתארת את הרעיון המורחב אודות המלכות אותו לימד ישוע. המושג הנרחב הזה כלל לא נכלל ברעיונות הבסיסיים, המבולבלים, שלימד יוחנן המטביל.

השליחים לא הצליחו לתפוש את המשמעות האמתית של דברי 'המאסטר' בנוגע למלכות. האופן בו עוותה לאחר מכן תורתו של ישוע, כפי שמודגם בכתוב בברית החדשה, נבע כתוצאה מכך שהמושג של המחברים אודות הבשורה נצבע באמונה שישוע נעדר מן העולם רק לזמן קצר; שהוא עתיד לשוב בקרוב ולכונן את המלכות בעוצמה ובהדרגה – בדיוק אותו הרעיון שהיה להם כאשר היה בגוף. אך ישוע לא קישר בין כינונה של המלכות לבין רעיון של שיבתו לעולם. העובדה שחלפו מאות בשנים ולא נראה כל סימן להופעתו של "העולם החדש" איננה סותרת כלל את תורתו של ישוע.

המאמץ הכביר שעשה בדרשה זו נוגע בניסיון שלו להמיר את המושג אודות מלכות השמים לאידאל של הרעיון של עשיית רצון האל. מזה זמן לימד 'המאסטר' את חסידיו להתפלל: "תבוא מלכותך; ייעשה רצונך"; "כעת התאמץ וניסה להניע אותם לזנוח את השימוש במונח מלכות האל לטובת המושג המעשי יותר והשקול לו, רצון האל. אך זה לא צלח בידו.

ישוע ביקש להחליף את הרעיון אודות מלכות, מלך ונתינים במושג אודות משפחה שמימית, 'האב' שבשמים ובני האל שנגאלו שמחים לשרת מרצונם את אחיהם וסוגדים באופן נשגב ובכון את 'האל האב'.

עד לעת הזו, המושג אותו רכשו השליחים אודות המלכות היה כפול; הם החשיבו אותה כך:

1. עניין של התנסות אישית אשר מתקיים בלב המאמין האמתי, וכן,

2. תופעה הנוגעת לעם או לעולם; שהמלכות תהיה בעתיד, משהו שממתינים לו.

הם התייחסו לביאת המלכות בלבבות בני האדם כאל תופעה שמתפתחת בהדרגה, כמו השמרים שבבצק או כמו שצומח זרע החרדל. הם האמינו שביאת המלכות במובן של העם או של העולם תהיה הן פתאומית והן מרהיבה. ישוע מעולם לא התעייף מלומר להם שמלכות השמים הינה

התנסותם האישית בהתממשותן של האיכויות הגבוהות יותר של החיים הרוחניים; שהמציאויות הללו, של התנסות הרוח, מיתרגמות בהדרגה לרמות חדשות וגבוהות יותר של וודאות אלוהית ושל הדר של נצח.

באותה דרשת אחר הצהריים, הציג 'המאסטר' את שני השלבים הבאים של המלכות, ובכך לימד מושג חדש אודות טיבה הכפול:

"הראשון. מלכות האל בעולם הזה, הרצון העילאי לעשות את רצון האל, האהבה הבלתי אנוכית שרוחש האדם ואשר פירותיה טובים הן התנהגות אתית ומוסרית טובה יותר."

"השני. מלכות האל בשמים, ייעודם של המאמינים בני התמותה, המחזות בהם האהבה לאל שלמה, שם נעשה רצון האל באופן אלוהי יותר."

ישוע לימד שאודות לאמונה, המאמין נכנס בשערי המלכות כעת. בדרשות השונות שנשא, לימד כי שני דברים הינם הכרחיים כדי לבוא-באמונה בשערי המלכות:

1. אמונה, כנות. לבוא כילד קטן, לקבל כמתנה את מתת היותך בן; להסכים לעשות את רצון 'האל' ללא שאלות ובמלוא הביטחון ומתן האימון בחכמתו של 'האל'; לבוא בשערי המלכות חף מכל דעות קדומות ורעיונות מבוססים; להיות בעל ראש פתוח ומוכן ללמוד כמו ילד שלא פונק.

2. רעב לאמת. הצמא ליושר, לשינוי בצורת המחשבה והשאיפה לתכלית של להידמות לאל ולמצוא אותו.

ישוע לימד שהחטא איננו תולדה של פגם באופי אלא תוצאה של דעת שיודעת ואינה מסכימה להתכופף. בנוגע לחטא, הוא לימד שאלוהים כבר סלח; שאנחנו מאפשרים למחילה זו להיות מנת חלקנו כשאנו סולחים לרעינו. בעצם הסליחה לאחייכם בגוף, אתם יוצרים בנשמתכם שלכם את היכולת לקבל את אמתות העובדה שאלוהים כבר סלח לכם על חטאיכם.

עד לעת שבה החל השליח יוחנן לרשום את סיפור חייו ותורתו של ישוע, הנוצרים הראשונים סבלו מצרות ומרדיפות רבות כל כך בשל רעיון מלכות האל עד שהם כמעט ונטשו את השימוש במונח. יוחנן מזכיר רבות את "חיי הנצח". ישוע התייחס לכך לעתים תכופות כאל "מלכות החיים". הוא אף התייחס לעתים תכופות "למלכות האל בתוכם". פעם אחת כינה את החוויה בשם "אחוות המשפחה עם אלוהים 'האל'". ישוע ביקש להשתמש במונחים רבים לציון המלכות, אך ללא הואיל. בין היתר, עשה שימוש במונחים הבאים: משפחת האל, רצון 'האל', חברי אלוהים, אחוות המאמינים, אחוות האדם, חיק 'האל', ילדי האל, אחוות הנאמנים, שירות 'האל', ובני האל החופשיים.

אך הוא לא הצליח לחמוק מן השימוש ברעיון המלכות. רק יותר מחצי מאה לאחר מכן, לאר שירושלים הושמדה על-ידי צבאות רומא, החל צביון מושג המלכות להשתנות לזה של כת חיי הנצח. כך אירע בעת שהכנסייה הנוצרית, אשר החלה להתגבש ולהתפשט במהירות, ניכסה לעצמה את ההיבטים החברתיים והמוסדיים של הרעיון.

3. בקשר לצדיקות

ישוע ניסה תמיד לשכנע את שליחיו ותלמידיו כי חובה עליהם לרכוש באמונה סוג של צדיקות אשר תתעלה מעל למעשי השעבוד שהציגו בגאווה קבל עם ועדה כמה מן הסופרים והפרושים.

אף כי ישוע שכרטיס הכניסה למלכות היא אמונה, פשוט להאמין כמו ילד, הוא אף לימד שלאחר שבא ילד מאמין בשעריה, נדרשים ממנו צעדים מדורגים של צדיקות כדי להעפיל ולצמוח לדרגת מעמד של בן אל בעל שיעור קומה מלא.

כאשר הוגים בקבלת המחילה מן האל מתגלה הישג צדיקות המלכות. האמונה הינה המחיר שנדרש לשלם כדי להצטרף למשפחת האל; אך המחילה הינה האופן בו מקבל אלוהים את אמונתכם ככרטיס הכניסה. מאמין במלכות מקבל מחילה מן האל תוך התנסות מובחנת בפועל אשר כוללת את ארבעת הצעדים הבאים, צעדים של צדיקות הפנימית:

1. מחילת האל הופכת לזמינה ונחווית על-ידי האדם בדיוק בשיעור שבו הוא סולח לרעי.

2. האדם לא יסלח באמת לרעי אלא אם יאהב אותם כשם שאוהב הוא את עצמו.

3. ואהבתך לרעיך כמוך הינה צורת האתיקה הגבוהה ביותר.

4. ואז, ההתנהגות מוסרית, הצדיקות האמתית, נובעת באופן טבעי מאהבה שכזו.

מכאן ברור שדת המלכות הפנימית, האמתית חייבת להתבטא יותר ויותר במגוון צורות של שירות מעשי בחברה. ישוע לימד שדת חיה מניעה את מאמיניה לעסוק בשירות אוהב. אך ישוע לא החליף את הדת באתיקה. הוא לימד שהדת הינה הגורם והאתיקה הינה תוצאתה.

מידת הצדיקות של כל פעולה חייבת להישפט על-פי מניעה; צורות הטוב הגבוהות יותר הינן, אפוא, בלתי-מודעות. ישוע מעולם לא הטריד עצמו במוסר ובאתיקה כשלעצמם. הוא עסק רק באותה אחווה פנימית, רוחנית עם אלוהים 'האב' אשר תמיד מתבטאת כלפי חוץ בדמות שירות אוהב לאדם. הוא לימד שדת המלכות הינה חוויה אישית אמתית אשר איש לא יוכל להכילה בתוכו; שהמודעות אודות היות אדם חבר במשפחת המאמינים מובילה תמיד להתנהגות המקובלת במשפחה, מובילה את האדם לשרת את אחיו ואחיותיו במאמץ לשפר ולהרחיב את האחוה.

דת המלכות הינה אישית, אינדיבידואלית; פירותיה, תוצאותיה, הינן משפחתיים, חברתיים. ישוע תמיד רומם את קדושת היחיד לעומת הקהילה. אך הוא גם הכיר בעובדה שאופיו של האדם מתפתח הודות לשירות בלתי אנוכי; שהוא מתפתח מוסרית בתוך מערכות היחסים האוהבות עם אחיו.

בכך שלימד כי המלכות מצויה בפנים, בכך שרומם את היחיד, הנחית ישוע את מכת המוות על החברה הישנה והחל את העידן החדש של צדיקות חברתית אמתית. העולם אך טעם מסדר חברתי חדש זה, משום שהוא סרב לדבוק בעקרונות בשורת מלכות השמים. כאשר תשרור בעולם מלכות זו, שהרוחניות מולכת בה, היא תתבטא לא רק בתנאים חברתיים וחומריים משופרים אלא דווקא בנפלאות אותם ערכים רוחניים עשירים ורחבים יותר אשר מאפיינים את העידן הממשמש ובא של יחסים טובים יותר בין בני האדם והשיגי רוח מתקדמים יותר.

4. תורתו של ישוע אודות המלכות

ישוע מעולם לא הגדיר את המלכות במדויק. בהזדמנות אחת דיבר על היבט אחד של המלכות ואילו בהזדמנות אחרת דן בהיבט אחר של אחוות האל שמולכת בלבבות בני האדם. במהלך אחר הצהריים של אותה השבת, התייחס ישוע בדרשתו ללא פחות מחמשה שלבים, או עיזנים, של המלכות, ואלה הם:

1. התנסותו האישית, כלפי פנים, של המאמין היחיד החי חיים רוחניים של אחווה עם אלוהים 'האב'.

2. התרחבות אחוות מאמיני הבשורה, ההיבטים החברתיים שהם תוצאה של התעצמות המוסריות והתפתחות האתיקה הנובעים משלטון רוח האל הלב כל מאמינה ומאמין.

3. האחוה העל-אנושית של ההוויות הרוחניות אשר שוררת על הארץ ובשמים, מלכות העל-אנושית של האל.

4. האפשרות להתממשות שלמה יותר של רצון האל, ההתקדמות לעבר שחר של סדר חברתי חדש שכרוך בחיים רוחניים משופרים – העידן הבא של האדם.

5. המלכות במלואה, טיבו של עידן הרוח של אור וחיים על-פני האדמה.

משום כך, תמיד נידרש לבחון את שמלמד 'המאסטר' כדי להבין לאיזה מבין חמשת השלבים הללו הוא מתייחס כשהוא עושה שימוש במונח מלכות השמים. באמצעות תהליך מדורג של שינוי רצון האדם, אשר משפיע על ההחלטות האנושיות, משנים מיכאל ועמיתיו, לאט אך בבטחה, את כל מסלול ההתפתחות האנושית, בהיבט החברתי ובכל היבט אחר.

בהזדמנות הזו הדגיש 'המאסטר' את חמשת הנקודות הבאות, אשר מייצגות את תכונותיה העיקריות של בשורת המלכות:

1. חשיבותו העליונה של היחיד.

2. הרצון כגורם הקובע את התנסותו של האדם.

3. אחווה רוחנית עם אלוהים 'האב'.

4. הסיפוק העילאי שבשירות אוהב לזולת.

5. הטרנסצנדנטיות של הרוחני מעל לחומרי באישיות האדם.

העולם עדיין לא ניסה ברצינות או בכנות את הרעיונות הדינמיים הללו, את האידאלים האלוהיים הללו של הדוקטרינה של ישוע אודות מלכות השמים. אך אל נא תתאכזבו בשל התקדמותו האיטית לכאורה של רעיון המלכות באורנטיה. זכרו כי הסדר של האבולוציה המדורגת נתון לשינויים פתאומיים ובלתי צפויים, בעולמות החומר והרוח כאחד. המתת של ישוע כבן שהתגשם בגוף היה מאורע מוזר ובלתי צפוי שכזה בחיי הרוח של העולם. כמו כן, אל תשגו שגיאה קטלנית ותימנעו מלכוון אותה בנשמתכם משום שאינכם רואים אותה בעידן הנוכחי בעולם.

אף כי ישוע התייחס להיבט אחד של המלכות בעתיד, וכן רמז בהזדמנויות רבות כי מאורע שכזה עלול להיות חלק ממשבר בעולם; אף כי בוודאות גם הבטיח, במספר הזדמנויות, לשוב לאורנטיה, ראוי לזכור כי הוא מעולם לא קישר באופן נחרץ את שני הרעיונות הללו זה לזה. הוא הבטיח התגלות חדשה של המלכות על-פני האדמה בתקופה עתידית כלשהיא; הוא אף הבטיח כי ישוב ביום מן הימים אישית לעולם; אך הוא לא אמר ששני

המאורעות הללו חד הם. מכל מה שאנו יודעים, ייתכן ושתי ההבטחות הללו מתייחסות לאותו מאורע, אך גם ייתכן שלא.

שליחיו ותלמידיו בהחלט קישרו את שני הרעיונות הללו יחד. כאשר ראו שהמלכות לא התממשה כפי שציפו, הם נזכרו במה שאמר 'המאסטר' בנוגע למלכות עתידית וזכרו את הבטחתו לשוב, והסיקו מכך ששתי ההבטחות הללו מתייחסות לאותו מאורע; ומשום כך, הם חיו מתוך תקווה שיבוא בשנית בעוצמה ובהדרגה לכוון את המלכות במלואה. גם דורות המאמינים שאחריהם המשיכו לחיות על-פני האדמה מתוך אותה תקווה, שאף כי היא מעוררת השראה, היא גם מאכזבת.

5. רעיונות מאוחרים יותר אודות המלכות

לאחר שסיכמנו את שלימד ישוע על מלכות השמים, הותר לנו לשתף רעיונות מסוימים שנקשרו לאחר מכן למושג המלכות וכן להתבאר ולחזות כיצד עשויה המלכות להתפתח בעידני העתיד.

במהלך המאות הראשונות בה הופצה התעמולה הנוצרית, הושפע רעיון המלכות עד מאוד ממושגי האידאליזם היווני שנפוץ אז במהירות, הרעיון שהטבע הוא הצל של עולם רוח – מה שבר חלופי הינו הצללית של הנצחי.

אך קפיצת הדרך הגדולה שסימנה את העתקתה של תורת ישוע ממצע הקרקע היהודי לאדמת הגויים אירעה כאשר הפך משיח המלכות לגואל של הכנסייה, אותו ארגון דתי-חברתי שצמח מתוך פועלם של פאולוס וממשיכי דרכו והתבסס על תורתו של ישוע אליה נוספו רעיונותיו של פילון והדוקטרינות הפרסיות אודות הטוב והרע.

רעיונותיו של ישוע והאידאליזם שלו, בדמות תורת בשורת המלכות, כמעט ולא הצליחו להתממש. זאת, משום שממשיכי דרכו המשיכו לעוות בהתמדה את שאמר. שתי נטיות מובחנות עמדו בבסיס השינוי שחל במושג המלכות של 'המאסטר':

1. המאמינים מקרב היהודים המשיכו להחשיב אותו כמשיח. הם האמינו שישוע ישוב בקרוב כדי לכוון בפועל בעולם כולו מלכות חומרית פחות או יותר.

2. כבר בהתחלה, קיבלו הגויים הנוצרים את הדוקטרינות של פאולוס, אשר הובילו יותר ויותר לאמונה הרווחת שישוע היה גואלם של ילדי הכנסייה, הממסד החדש שתפס את מקומה של מושג אחוות האדם, האחוה הרוחנית לגמרי.

אילו הייתה הכנסייה התוצר החברתי של המלכות, היה זה אך טבעי ואפילו רצוי. הרוע שבכנסייה אינו בשל קיומה, אלא בשל העובדה שהיא תפשה כמעט לגמרי את מקומו של המושג של ישוע אודות המלכות. הכנסייה הממסדית של פאולוס הפכה, למעשה, לתחליף למלכות השמים אליה הטיף ישוע.

אך אל תטילו ספק בעובדה שאותה מלכות השמים שלימד 'המאסטר' אכן מצויה בלב המאמין, ואכן תוכרז באזני אותה כנסייה נוצרית ממש, ואפילו באזני כל הדתות, הגזעים והאומות שבארץ – ואפילו באזני כל אדם ואדם.

המלכות עליה לימד ישוע, האידאל הרוחני של צדקת היחיד והמושג אודות האחוה השוררת בין האדם לאל, שקעה בהדרגה לתוך המושג המיסטי של אישיותו של ישוע 'כגואל-בורא' וכמנהיגה הרוחני של הקהילה החברתית-דתית. כך הפכה כנסייה הרשמית והמוסדית לתחליף לאחוות המלכות שמובילה רוחנית את האינדיבידואל.

הכנסייה אכן הייתה פועל יוצא *חברתי* בלתי נמנע מחייו ומתורתו של ישוע; הטרגדיה טמונה בעובדה שתגובה חברתית זו לתורת המלכות החליפה כמעט לגמרי את מושג המלכות אמתי לימד אותו ישוע וגילם בחייו.

עבור היהודים, המלכות הייתה עם ישראל; עבור הגויים, היא הפכה לכנסייה הנוצרית. עבור ישוע, המלכות הייתה סך כל האינדיבידואלים אשר הצהירו על אמונתם באבהותו של האל, אשר בכך הכריזו על מסירותם בלב שלם לעשות את רצון האל, ובכך הצטרפו לאחוות האדם הרוחנית.

היטב ידע 'המאסטר' שלהתפשטותה של בשורת המלכות תהיינה השלכות חברתיות מסוימות; אך הוא כיוון לכך שכל התוצאות החברתיות הרצויות הללו תופענה באופן בלתי מודע, תהיינה תוצאה בלתי נמנעת, תוצאה טבעית של ההתנסות הפנימית האישית של מאמינים יחידים, אותו קשר רוחני לגמרי ואותה התייחדות עם רוח אלוהים אשר שוכנת בכל המאמינים הללו ומפעילה אותם.

ישוע ראה שכתוצאה מהתקדמותה של המלכות הרוחנית האמתית יוקם בעתיד ארגון חברתי, או כנסייה. משום כך, לעולם לא התנגד לכך שהשליחים יטבילו את המאמינים כמנהג יוחנן. הוא לימד שהנשמה הדבקה-באמת, האדם הרעב וצמא לצדיקות, לאל, נכנס מתוך אמונה למלכות הרוחנית; במקביל לכך, לימדו השליחים שטקס הטבילה, החיצוני, הוא זה במהלכו מתקבל המאמין לקבוצה החברתית התלמידים.

כאשר הכירו חסידיו הראשונים של ישוע בעובדת כישלונם החלקי בהגשמתו של אידאל כינון המלכות בלבבות בני האדם, שליטת הרוח במאמין והכוונתה אותו, הם החליטו להציל את התורה מאבדון מוחלט תוך החלפת האידאל של 'המאסטר' אודות המלכות ביצירתו המדורגת של ארגון

חברתי, היא הכנסייה הנוצרית. כאשר הצליחו להגשים את המטרה ולהשלים החלפה זו, הם ביקשו לשמור על העקביות ולהכיר בעובדת קיומה של תורת 'המאסטר' אודות המלכות, ולפיכך קבעו שזו תבוא בעתיד. מיד כשנוסדה, החלה הכנסייה ללמד כי לאמתו של דבר תופיע המלכות בסוף עידן הנצרות, עם בואו של המשיח בשנית.

וכך הפכה המלכות למושג אודות עידן, לרעיון של ביקור עתידי, ולאידאל הגאולה הסופית של קדושי העליון. ככלל, איבדו ראשוני הנוצרים (וגם רבים מדי ממשיכי דרכם) את הקשר עם הרעיון אודות האב והבן אשר התגשם בתורתו של ישוע אודות המלכות והחליפו אותו באחוה החברתית המאורגנת של הכנסייה. וכך הפכה הכנסייה בעיקר לאחוה חברתית אשר החליפה כמעט לגמרי את המושג והאידאל של ישוע אודות אחוה רוחנית.

אף כי המושג האידאלי של ישוע נכשל ברובו, פאולוס בנה את אחת מן החברות האנושיות המתקדמות ביותר באורנטיה מאז ומעולם. זאת עשה על-בסיס חייו ותורתו של 'המאסטר', אליהם הוסיף את המושגים היווניים והפרסיים אודות חיי הנצח ואת הדוקטרינות של פילון של הרוחני אל מול הזמני.

המושג של ישוע עדיין חי בקרב הדתות המתקדמות של העולם. הכנסייה הנוצרית של פאולוס הינה הצל החברתי האנושי של מה שישוע כיוון אליו במלכות השמים – למה שהיא עתידה בוודאי להפוך. פאולוס וממשיכיו העתיקו חלקית את ענייני חיי הנצח מן המאמין הבודד אל הכנסייה. וכך הפך ישוע לראש הכנסייה ולא לאח הבכור של כל מאמינה ומאמין במשפחת המלכות של 'האב'. פאולוס ובני דורו העתיקו את כל ההשלכות הרוחניות בנוגע לישוע עצמו ולמאמין הבודד אל הכנסייה כקבוצת מאמינים; ובעשותם כן, הנחיתו מכות מוות על המושג של ישוע אודות המלכות האלוהית בלב כל מאמינה ומאמין.

וכך, במשך מאות בשנים פעלה הכנסייה מתוך מבוכה גדולה. היא העזה לנכס לעצמה את אותם כוחות מסתוריים ואותן זכויות אשר ניתנו למלכות, כוחות וזכויות אשר לאמתו של דבר פועלים ונחווים רק בין ישוע לאחיו מאמיני הרוח. וכך התברר שחברות בכנסייה איננה בהכרח פירושה חברות באחוות המלכות; האחת הינה רוחנית ואילו האחרת בעיקר חברתית.

במוקדם או במאוחר יקום יוחנן מטביל אחר, גדול יותר, ויכריז כי "מלכות האלוהים קרבה" – במילים אחרות, חזרה למושג הרוחני הגבוה של ישוע, אשר הטיף לכך שהמלכות הינה רצונו של 'אביו' שבשמיים אשר שולט ביד רמה בלבו של המאמין – ויעשה את כל אלה בלא שיתייחס לכנסייה הפיזית או לבואו המיוחל של משיח שני. חייבת להתרחש התחדשות של מה שלימד ישוע בפועל, ניסוח מחדש אשר ימוטט את פעולתם של ראשוני חסידיו אשר הקימו מערכת חברתית-פילוסופית בנוגע לעובדת שהותו של מיכאל על-פני האדמה. תוך זמן קצר, החליף הלימוד של הסיפור אודות ישוע כמעט לגמרי את מקום ההטפה לבשורת המלכות של ישוע. כך החליפה דת היסטורית את התורה במסגרתה שילב ישוע בין האידאלים המוסריים והרוחניים הגבוהים ביותר לבין תקוותו הנשגבת ביותר לעתיד – חיי נצח. וזו הייתה בשורת המלכות.

בשל היבטיה הרבים של בשורתו של ישוע, בתוך כמה מאות בשנים נחלקו תלמידי תורתו לקתות ולזרמים רבים. חלוקה מצערת של קבוצת המאמינים הנוצריים נובעת מכך שהם לא מצליחים להבחין אחדותם האלוהית של חייו, שאין דומה להם, בכל בדברים הרבים שלימד 'המאסטר'. אך יום אחד, מאמיניו האמתיים של ישוע לא עוד יהיו חלוקים רוחנית בגישתם כלפי אלה שאינם מאמינים. תמיד יש מקום למגוון תפישות ופרשנות אינטלקטואליים, ואפילו לדרגות משתנות של חברות, אך אין שום הצדקה להיעדרה של אחוה רוחנית והיא ראויה לגינוי.

אך אל תטעו! הטבע הנצחי בתורתו של ישוע לא יתיר לה להיות יותר לעד בלא שתניב פירות בלבבות האנשים החושבים. במידה רבה, המלכות כפי שהגה אותה ישוע אכן נכשלה על-פני האדמה; לעת עתה, תפשה את מקומה כלפי חוץ כנסייה; אך עליכם להבין שכנסייה זו הינה רק הזחל של מלכות הרוח שדוכאה, הזחל אשר דרכו תחלוף זו מבעד לעידן החומר הנוכחי והלאה לעידן רוחני יותר בו תמצא תורת 'המאסטר' הזדמנות מלאה יותר להתפתחות. וכך, מה שמכונה הכנסייה הנוצרית אינו אלא הגולם שבו מתנמנם כעת המושג של ישוע אודות המלכות. מלכות האחוה האלוהית עדיין חיה וקיימת וללא ספק תתעורר לבסוף מתנומתה הממושכת, ממש כפי שהפרפר מגיח לבסוף בדמות יצור יפהפה שבקע מן הצורה הקודמת המושכת פחות ממנה התפתח.

הספר של אורנטיה

מסמך 171

בדרך לירושלים

למחרת הדרשה הזכורה לטוב על "מלכות השמים", הכריז ישוע שלמחרת יצאו הוא והשליחים לעשות את הפסח בירושלים ויבקרו בערים רבות בפראה בדרכם לשם.

הנאום על המלכות וההכרזה שהוא מתכוון לחגוג את הפסח גרם לחסידיו לחשוב שהוא מתכוון לעלות לירושלים על-מנת לכונן את המלכות העליונה של היהודים בעולם. בלי תלות למה שאמר ישוע בנוגע לאופייה הבלתי-חומרי של המלכות, הוא לא הצליח לשרש לגמרי ממוחותיהם של היהודים שהאזינו לו את הרעיון שהמשיח עתיד לכונן ממשלה לאומית מסוג שהוא שמרנזה בירושלים.

מרבית חסידיו רק התבלבלו יותר ממה שאמר ישוע בדרשה באותה השבת; רק מעטים ראו את האור שבדרשת 'המאסטר'. המנהיגים הבינו מעט ממה שלימד אותם המלכות הפנימית, "מלכות השמים שבתוככם", אך הם גם ידעו שדיבר על מלכות אחרת, עתידית, והם האמינו שהוא עולה לירושלים על-מנת לכונן מלכות זו. הם עדיין נתלו בתקווה זו אפילו כאשר נכזבה ציפיתם, כאשר דחו אותו היהודים, וכאשר הושמדה ירושלים כליל מאוחר יותר והאמינו בכנות 'המאסטר' ישוב בקרוב לעולם בכוח גדול ובהדר מלכות על-מנת לכונן את המלכות המובטחת.

היה זה בשעות אחר הצהריים של יום ראשון זה ששלומית, אמם של יעקב ויוחנן זבדיה, באה לישוע ופנתה אליו כפנות אישה לשליט מזרחי. היא ביקשה את ישוע להבטיח מראש כי יענה לכל בקשותיה. אך 'המאסטר' לא הסכים לכך; במקום זאת, שאל אותה, "מה תרצי שאעשה עבורך?" ענתה לו שלומית: "'מאסטר', כעת שאתה עולה לירושלים לכונן את המלכות, אבקשך להבטיח מראש שבני אלה יתכבדו אצלך, האחד יישב במלכות לימינך ואילו האחר יישב לשמאלך."

כאשר שמע ישוע את בקשת שלומית, אמר: "אישה, אינך יודעת את אשר תבקשי." ואז, התבונן הישר לעיניהם של שני השליחים מבקשי הכבוד ואמר: "בגלל שאני מכיר אתכם מזמן ואוהב אתכם מזמן; בגלל שאפילו חייתי בבית אמכם; בגלל שאנדראס הציב אתכם להיות לצדי בכל עת; בגלל כל אלה אתם מרשים לאמכם לבוא אלי בסתר ולבקש בקשה בלתי ראויה זו. תנו לי לשאול אתכם: האם תוכלו לשתות מן הכוס שעתיד אני ללגום ממנה?" בלא מחשבה, ענו יעקב ויוחנן, "כן, 'מאסטר', נוכל." אמר ישוע: "מעציב אותי שאינכם יודעים מדוע אנו עולים לירושלים; מעציב אותי שאינכם מבינים את טיבה של מלכותי; אני מאוכזב מכך שהבאתם את אמכם לבקש זאת ממני; אך אני יודע שבלבכם אתם אוהבים אותי; משום כך אכריז שאכן תשתו מכוס המרורים ותחלקו בהשפלה שלי, אך לא אוכל להושיב אתכם מימיני ומשמאלי. כבוד זה שמור לאלה שבחר 'אבי'."

עד אז סיפר מיישהו על המפגש הזה לפטרוס ולשאר השליחים והם כעסו על יעקב ויוחנן שביקשו להתכבד לפניהם, ושהלכו עם אימם בסתר לבקש זאת. כשהחלו להתווכח בינם לבין עצמם, כינס אותם ישוע יחד ואמר: "אתם ידעתם כי שְׁרֵי הגויים רודים בָּהֶם וְהַגְדֹּלִים שֶׁלָּטִים עֲלֵיהֶם. לא כך יהיה במלכות השמים. כִּי הַחֲפִיץ לִהְיוֹת גָּדוֹל בְּקִרְבָּנְכֶם יְהִי לָכֶם לְמַשְׁרָת. וְהַחֲפִיץ לִהְיוֹת לְרֹאשׁ בְּקִרְבָּנְכֶם יְהִי לָכֶם עֶבֶד. כָּאֲשֶׁר יְכֹן הָאָדָם לֹא בָּא לְמַעַן אֲשֶׁר יִשְׁתָּוֶהוּ כִּי אִם לְשָׁרֵת; וְכַעַת אֵעֲלֶה לִירוּשָׁלַיִם לִמֵּת אֶת נַפְשִׁי בַּעֲשׂוֹת רָצוֹן 'הָאבִי' וּבִשְׁמִירַת אַחִי." שמעו השליחים דברים אלה ופרשו להתפלל. באותו ערב, בשל השתדלותו של פטרוס, התנצלו יעקב ויוחנן כראוי בפני העשרה והיחסים הטובים חזרו לשרור ביניהם.

כאשר ביקשו להיות לימינו ולשמאלו של ישוע בירושלים, לא שיערו בני זבדיה שפחות מחודש יחלוף והמורה האהוב ייתלה על צלב רומי כשגב גוסס מצדו האחד וחוטא מצדו האחר. אמם, אשר הייתה נוכחת בצליבה, זכרה היטב את בקשתה המטופשת מישוע בפלה ואת חוסר התבונה בה ביקשה שיכבד את בניה השליחים.

1. היציאה מפלה

בבוקר יום שני, ה-13 במרץ, יצאו ישוע ושניים עשר שליחיו בפעם האחרונה מן המחנה בפלה. הם יצאו דרומה והחלו במסעם דרך ערי דרום פראה, שם פעלו אבנר ועמיתיו. הם בילו יותר משבועיים בביקור אצל חבורת השבעים ומשם עלו הישר לירושלים, לחגיגות הפסח.

עת יצא 'המאסטר' מפלה, עקבו אחריו כאלף מן התלמידים ששהו במחנה לצד שליחיו. בערך מחצית מהם עזבו אותו בדרך ליריחו, לאחר שהבינו שפניו מועדות לחשבון ולאחר ששמעו את הדרשה על "מהו המחיר." אלה המשיכו לירושלים, ואילו האחרים עקבו אחריו במשך שבועיים וביקרו

ככלל, הבינו רוב חסידיו הקרובים של ישוע שהמחנה בפלה ננטש, אך לאמתו של דבר סברו שעובדה זו מעידה על כך 'שהמאסטר' התכוון לעלות לירושלים ולטעון לכס המלך דוד. החלק הארי של חסידיו לא הצליח מעודו לתפוש שום מושג אחר אודות המלכות; בלא קשר למה שלימד אותם, הם לא הסכימו לזנוח את הרעיון היהודי ביחס למלכות.

בהתאם להוראות שקיבל מן השליח אנדראס, סגר דוד זבדיה את מחנה האורחים בפלה ביום רביעי, ה-15 במרץ. באותה עת התארחו בו כארבעת אלפים מבקרים, נוסף לכאלף שהתארחו עם השליחים במה שכונה מחנה המורים והלכו דרומה יחד עם השניים עשר. על אף סלידתו מן הרעיון, מכר דוד את כל הציוד למספר רב של קונים, עלה עם התמורה לירושלים ומאוחר יותר הפקיד אותה בידי יהודה איש-קריות.

דוד נכח בירושלים בשבוע הטרגי האחרון, ונטל עמו את אמו חזרה לבית צידה לאחר הצליבה. בעודו ממתין לישוע ולשליחים, עצר דוד בבית עניא אצל אלעזר ונסער מאוד בשל האופן בו החלו הפרושים לרדוף ולהציק לו לאחר תחייתו מן המתים. אנדראס הנחה את דוד לסיים את פעולתו של שירות השליחים; עבור רבים, היה זה סימן לרשאות כינונה של המלכות בירושלים. דוד נותר ללא תעסוקה, והחליט למנות את עצמו לשומר ראשו של אלעזר כאשר זה נס בבהלה לפילדלפיה. וכך, זמן מה לאחר תחייתו של ישוע מן המתים ולאחר מות אמו, עבר דוד לפילדלפיה. בהתחלה סייע למרתה ומרים למכור את נכסי הנדל"ן שברשותן; ושם, יחד עם אבנר ואלעזר, חיי את שארית חייו והפך למנהל הפיננסי של כלל נכסיה המרובים של המלכות, אשר מרכזה בימי חייו של אבנר היה בפילדלפיה.

זמן קצר לאחר שהושמדה ירושלים, הפכה אנטיוכיה למטה של הנצרות של פאולוס, ואילו פילדלפיה נותרה המרכז של מלכות השמים של אבנר. גרסתו של פאולוס לתורתו של ישוע ולחיו נפוצה מאנטיוכיה לכל רחבי העולם המערבי; הגרסה של אבנר למלכות השמים נפוצה מפילדלפיה באמצעות שליחיו שיצאו לכל רחבי מסופוטמיה וחצי האי ערב, עד לימים המאוחרים יותר כאשר השליחים הללו, שלא אבו להתפשר על תורת ישוע, נכנעו אל מול עלייתו הפתאומית של האיסלם.

2. על מהו המחיר

כאשר הגיעו ישוע והחבורה בת כאלף חסידים שעקבה אחריו למצר בית עניא שבירדן, אשר כונתה לעתים בית כְּרָה, הבינו תלמידיו שהוא אינו מתכוון לעלות הישר לירושלים. בעודם מהססים ודנים בינם לבין עצמם, עלה ישוע על סלע ענק ונשא באזניהם את הדרשה אשר נודעה לאחר מכן בשם "על מהו המחיר". כה אמר 'המאסטר':

"כל מי שיילך אחרי מכאן ואילך חייב להיות מוכן לשלם את המחיר של הקדשה מלאה לעשיית רצון 'אבי'. כל מי שחפץ להיות תלמיד, חייב להיות נכון לנטוש את אביו, אמו, אשתו, ילדיו, אחיו ואחיותיו. כל מי שיבקש כעת להיות תלמיד חייב להיות מוכן להקריב את חייו ממש כשם 'שבן האדם' עתיד למסור את נפשו להשלמת המשימה של עשיית רצון 'האב' על-פני האדמה ובדמות בשר ודם.

"לא תוכלו להיות תלמידי אם לא תהיו נכונים לשלם את מלוא המחיר. לפני שתמשיכו הלאה, חייב כל אחד מכם לשבת ולהעריך את מחיר היותו תלמיד. כי מי מכם הקפץ לבנות מגדל לא יִשָּׁב ראשונה ויחשב את ההוצאות אם השג פשיג ידו להשלימו? פן יִסָּד ולא יוכל לכלתו וְהָיָה כֵּל רֵאיוֹ יָקוּמוּ וְלִעְגוּ לוֹ לֵאמֹר, 'הָאִישׁ הַזֶּה הֵחֵל לְבָנוֹת וְלֹא יָכוֹל לְכַלֹּת'. אוֹ מִי הוּא הַמְּלַךְ הַקָּם לְהַתְגָּרוֹת מְלָכָה בְּמֶלֶךְ אֲחֵר וְלֹא יִשָּׁב בְּרָאשׁוֹנָה וּיְתִיעֵץ אִם יוֹכֵל לַעֲרֹךְ בְּעִשְׂרֵת אֲלָפִים לְקִרְיַת הַבָּא עָלָיו בְּעִשְׂרִים אֲלָף? וְאִם לֹא יוֹכֵל וְשָׁלַח אֵלָיו מְלָאכִים בְּעוֹדָנוּ מִרְחוֹק לְבַקֵּשׁ שְׁלוֹם.

"כעת, אפוא, יישב נא כל אחד מכם ויעריך את מחיר היותו תלמיד. מכאן ואילך, לא תוכלו לעקוב אחרינו, להאזין לשיעור ולראות את המעשה; תידרשו לעמוד אל מול רדיפות מרות ולהעיד על בשורה זו אל מול אכזבה עמוקה. אם לא תהיו מוכנים לוותר על כל אשר לכם, אינכם ראויים להיות תלמידי. אם כבר רכשתם שליטה על עצמכם פנימה בלב, אין לכם ממה לחשוש מן הניצחון אשר יידרש מכם כלפי חוץ כאשר ידחו הכוהנים הראשיים והצדוקים את 'בן האדם' וימסרו אותו לידי חסרי האמונה הלועגים.

"כעת עליכם לבחון את עצמכם פנימה ולמצוא מה מניע אתכם להיות תלמיד. אם תבקשו כבוד ותהילה, אם אתם עסוקים בענייני העולם, אינכם אלא כמלח תפל. ואם טוב המלח ואם המלח תפל בְּמָה יִתְקַן? גַּם לְאֶדְמָה גַּם לְדָמֶן לֹא יִצְלַח; הַחֹצֶה יִשְׁלִיכֶהוּ. כעת הזהרתי אתכם, שובו בשלום לבתיכם אם אינכם מוכנים לשתות מן הכוס שמכינים כעת. שוב ושוב אמרתי לכם שמלכותי איננה מן העולם הזה, אך לא האמנתם לי. מִי אֶשָּׁר אֲזַנְנִים לוֹ לִשְׁמַע יִשְׁמַע אֶת דְּבָרִי."

מיד לאחר דבריו אלה, הוביל ישוע את השניים עשר אל עבר חשבון. אחריהם הלכו כחמש מאות איש. לאחר הפסקה קצרה, עלתה המחצית השנייה של ההמון לירושלים. גם שליחיו וגם המובילים בתלמידיו, הרהרו רבות במילים הללו. אך הם המשיכו להאמין שלאחר תקופה קצרה זו של קושי ומבחן תכונן וודאי המלכות בקווים הכלליים של מה שייחלו לו משכבר.

3. המסע בפראה

במשך יתר משבועיים, הלכו ברחבי דרום פראה ישוע והשניים עשר ובעקבותיהם המון בן כמה מאות תלמידים. הם ביקרו בכל העיירות בן פעלו

השבעים. באזור חיו גויים רבים, ומכיוון שאך מעטים התכוונו לעלות לירושלים לפסח, משרי המלכות המשיכו לפעול, ללמד ולהטיף.

ישוע נפגש עם אבנר בחשבון, ואנדראס הנחה את השבעים להמשיך ולפעול ללא הפסקה במהלך הפסח; ישוע הציע שהשליחים ימשיכו לפעול בלא קשר למה שעתיד להתרחש בירושלים. הוא ייעץ לאבנר להתיר לסגל הנשים, לפחות לאלה שחפצו בכך, לעלות לירושלים לפסח. הייתה זו הפעם האחרונה בא ראה אבנר את ישוע בגוף. ברכת הפרידה שלו מאבנר הייתה: "בני, אני יודע שאתה תהיה נאמן למלכות, ואני מתפלל 'שהאב' ייתן לך את החכמה לאהוב ולהבין את אחיך."

בעודם צועדים מעיר לעיר, רבים מאלה שעקבו אחריהם נטשו ועלו לירושלים. עד לזמן שבו יצא ישוע לחג הפסח, יום יום התמעט מספר אלה שהלכו אחריהם וירד לפחות ממאתיים.

השליחים הבינו שישוע מתכוון לעלות לירושלים לפסח. הם ידעו שהסנהדרין הכריזה עליו כבן מוות ושלחה הודעה כאמור לכל קהילות ישראל באשר הן. כל מי שידע על מקום הימצאו הצטוו לדווח על כך לסנהדרין; ואף-על-פי-כן ולמרות כל זאת, הם לא חששו כמו בפעם ההיא בה הכריז בפילדלפיה שהוא הולך לבית עניא לבקר את אלעזר. השינוי שחל בגישתם, מפחד גדול לצפייה שקטה, נבע בעיקר בשל תחיתו של אלעזר מן המתים. הם הגיעו למסקנה שישוע יכול בשעת חירום להשתמש בעוצמתו האלוהית ולבייש את אויביו. תקווה זו, אליה נלוותה האמונה העמוקה והבשלה יותר בעליונותו הרוחנית של 'המאסטר', גרמה לחסידיו הקרובים להפגין כלפי חוץ אומץ. הם עמדו כעת ללכת בעקבותיו לירושלים אל מול ההכרזה הציבורית של הסנהדרין כי עליו למות.

מרבית שליחיו ורבים מן החסידים במעגל הקרוב לא האמינו שישוע יכול באמת למות; הם האמינו שהוא "התחייה והחיים", סברו שהוא בן אלמוות ושכבר הכניע את המוות.

4. מלמדים בבית רמתה

לאחר שהשלימו את מסעם בערי דרום פראה ועשו את דרכם לירושלים, חנו ישוע וחסידיו בערב יום רביעי, ה-29 במרץ, בבית רמתה. במהלך הלילה בו שהו בבית רמתה ששמעון הקנאי ושמעון פטרוס קיבלו לידיהם יותר ממאה חרבות, כפי שתכננו מבעוד מועד. הם חילקו את החרבות לכל מי שחפץ לקבלן וחגרו אותן בסתר מתחת לשכמותיהם. שמעון פטרוס עדיין חגר את חרבו בליל הבגידה של 'המאסטר' בגן.

מוקדם בבוקר יום חמישי, לפני שאחרים התעוררו, קרא ישוע את אנדראס אליו ואמר: "הער את אחיך! אני רוצה לומר להם משהו." ישוע ידע אודות החרבות ומי מבין שליחיו נשא אותן, אך הוא מעולם לא גילה להם שידע על כל אלה. לאחר שאנדראס העיר את עמיתיו והם נקבצו בפרטיות, אמר להם ישוע: "ילדי, אתם הייתם איתי זה זמן רב, ולימדתי אתכם הרבה דברים שתזדקקו להם כעת. אבל עכשיו אני מזהיר אתכם – במבחנים שאנו עומדים לעבור, אל תבטחו בחוסר הוודאות של הגוף ואל תסתמכו על המגננה השבירה של האדם. קראתי לכם שוב באופן פרטי כדי להגיד לכם בפשטות כי אנו עולים לירושלים, ואתם יודעים 'שבן האדם' נידון בה למוות. שוב אומר לכם כי 'בן האדם' יימסר לידי הכוהנים הראשיים ומנהיגי הדת; שהם יחרצו את דינו וימסרו אותו לגויים. ואלה יהתלו 'בבן האדם' ואפילו ירקו בפניו ויתעללו בו. ולאחר שימיתו את 'בן האדם', אל נא תחששו, כי אני מכריז באזניכם שביום השלישי קום יקום. זכרו כל אלה. זכרו את הזהרתי זו."

ישוב הוכו השליחים בתדהמה; אך הם לא הצליחו לגרום לעצמם להתייחס לדבריו כפשוטם; הם לא הצליחו להבין 'שהמאסטר' התכוון בדיוק למה שאמר. אמונתם העיקשת במלכות בת-חלוף על-פני האדמה אשר מרכזת בירושלים, עיוורה אותם במידה כזו שפשוט לא יכלו – לא הרשו לעצמם – לקבל את דבריו כפשוטם. כל אותו היום הם הרהרו בכך והפכו בדעתם – למה יכול היה 'המאסטר' להתכוון בדבריו המוזרים. אך איש מהם לא העז לשאול אותו בנוגע לדבריו. רק לאחר מותו, הבינו השליחים הנבוכים 'שהמאסטר' דיבר אליהם בפשטות ובישירות משום שצפה את צליבתו שלו עצמו.

מעט לאחר ארוחת הבוקר, כאן בבית רמתה, ניגשו כמה פרושים שאהדו את ישוע ואמרו לו: "ברח מהר מכאן. הורדוס גמר אומר לרצוח אותך, ממש כפי שעשה ליוחנן. הוא חושש מהתקוממות של העם והחליט להרוג אותך. אנחנו באים להזהיר אותך כדי שתוכל לברוח."

היה זה נכון בחלקו. תחיתו של אלעזר מן המתים הפחידה והדאיגה את הורדוס. הוא ידע שהסנהדרין העזה לצוות על מותו של ישוע אפילו בטרם נשפט, והורדוס גמר אומר בלבו או להרוג את ישוע או לסלק אותו ממחוז שלטונו. מכיוון שפחד ממנו מאוד, הוא באמת קיווה לסלק אותו. הוא קיווה שלא ייאלץ להוציא אותו להורג.

ענה ישוע לאחר ששמע את דברי הפרושים: "אני מכיר היטב את הפחד של הורדוס מבשורת המלכות. אך אל תטעו, הוא יעדיף 'שבן האדם' יעלה לירושלים, ושהכוהנים הראשיים יענו אותו ויוציאו אותו להורג; לאחר שהכתים את ידיו בדמו של יוחנן, אין הוא שש להיות אחראי למותו של 'בן האדם'. על-כן, לכו לשועל הזה ואמרו לו 'שבן האדם' מטיף היום בפראה, הולך מחר ליהודה, ולאחר מספר ימים תושלם לגמרי משימתו על-פני האדמה והוא יתכונן לעלות 'לאב'."

אז נפנה ישוע אל השליחים ואמר: "משכבר הימים הומתו הנביאים בירושלים, ואך ראוי 'שבן האדם' יעלה לעיר בה נמצא בית 'האב' ויועלה כקורבן הצביעות האנושית, הדעות הקדומות הדתיות והעיוורון הרוחני. 'ירושלים' 'ירושלים' ההורגת את הנביאים וְהַסּוֹקֶלֶת אֶת הַשְּׁלִיחִים אֵלֶיךָ. כִּמְה

פְּעָמִים חָפְצָתִי לְקַבֵּץ אֶת בְּנֵיךְ כְּתִרְנָגוּלֹת הַמְּקַבְּצָת אֶת אֶפְרוּחֶיהָ תַּחַת כְּנָפֶיהָ וְלֹא אֶבִּיתָם. הִנֵּה בֵּיתְכֶם יִיעֻזב לָכֶם שָׁמָּה. כִּי אֲנִי אֹמֵר לָכֶם מַעֲתָה לֹא תֵרְאוּנִי. תִּבְקָשׁוּנִי וְלֹא תִמְצְאוּנִי." וְאַחֵר דְּבָרִים אֵלֶּה, נִפְנָה לֵאלֹהֵה שֹׁסְבֵיבּוֹ וְאָמַר: "אֶף-עַל-פִּי-כֵן, נִעְלָה לִירוּשָׁלַיִם לַחֲגִיגוֹת הַפֶּסַח וְנַעֲשֶׂה אֶת שְׁנֹדְרֵשׁ מֵאַתְנּוֹ כַּדִּי לִמְלֵא אֶת רִצּוֹן 'הָאֵב' שְׁבַשְׁמִים."

קְבוּצַת הַמַּאמִּינִים שֶׁהִלְכָה בְּאוֹתוֹ יוֹם אַחֵר יִשׁוּעַ לִירִיחוֹ הֵייתָה מְבֹלְבֶלֶת וְנִבְוֶכָה. הַשְׁלִיחִים הַצְלִיחוּ לְהַבְחִין רַק בְּנִימָה מְסוּיֶמֶת שֶׁל נִיצָחוֹן בַּהֲכִרְזוֹתָיו שֶׁל יִשׁוּעַ בְּנוֹגַע לְמַלְכוּת; הֵם פָּשׁוּט לֹא הַצְלִיחוּ לְהַבִּיא אֶת עֲצָמָם לְמָקוֹם בּוֹ הָיוּ נִכּוֹנִים לְתַפּוֹשׁ אֶת הָאֲזֹהָרוֹת בְּנוֹגַע לְצִרְהָ הַמְּשַׁמֶּשֶׁת וּבִאֵהָ. כֹּאשֶׁר דִּיבֵר יִשׁוּעַ עַל "לָקוֹם בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי," הֵם נִתְפָּשׁוּ לַכֹּךְ כֹּאֵל הוֹכַחָה בְּרוּרָה לְנִיצָחוֹן הַמַּלְכוּת לְאַחֵר קֶרֶב הַתַּחֲלָתִי וְלֹא נָעִים עִם מְנַהִיגֵי הַיְּהוּדִים. עֲבוּר הַיְּהוּדִים, מְשַׁמְעוֹת הַבִּיטוּי הַנִּפְוֶץ "הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי" הֵייתָה שֶׁל "מִיד" אוֹ "מַעַט לְאַחֵר מִכֵּן". כֹּאשֶׁר דִּיבֵר יִשׁוּעַ עַל "קִימָה," הֵם סִבְרוּ שֶׁהוּא הַתִּיחַס "לְכִינּוּנָה שֶׁל הַמַּלְכוּת."

הַמַּאמִּינִים הִלְלוּ קִיבְלוּ אֶת יִשׁוּעַ כְּמִשִּׁיחַ, וְהַיְּהוּדִים לֹא הִכִּירוּ כֹלָל בְּמִצִּיאוֹת שֶׁל מִשִּׁיחַ סוֹבֵל. הֵם לֹא הִבִּינוּ שְׁבַמּוֹתוֹ עֵתִיד יִשׁוּעַ לְהַגְשִׁים דְּבָרִים רַבִּים שֶׁלְעוֹלָם לֹא הִיָּה מְצִלִּיחַ לְהַגְשִׁים בַּחֲיָיו. וְאֵף כִּי מָה שֶׁהַעֲנִיק לְשְׁלִיחִים אֶת הָאוּמָץ לְעִלוֹת לִירוּשָׁלַיִם הֵייתָה תַּחֲיִיתוֹ שֶׁל אֶלְעֶזֶר, הַזִּיכְרוֹן שְׁנִיחָם אֶת 'הַמַּאסְטֵר' עֲצָמוֹ בְּתַקּוּפָה הַמַּאֲתַגֶּרֶת בְּיוֹתֵר שֶׁל מִשִּׁימַת הַמַּתַּת שְׁלוֹ, הִיָּה זִיכְרוֹן הַטֶּרַנסְפִּיגוֹרִצִּיָּה.

5. הַעִיוּר בִּירִיחוֹ

בְּשַׁעוֹת אַחֵר הַצְהָרִיִּים הַמַּאֲוָחוֹרוֹת שֶׁל יוֹם חֲמִישִׁי, ה-30 בְּמָרֶץ, הַחֲבוּרָה בְּרֹאשָׁה צַעֲדוֹ יִשׁוּעַ וְהַשְׁלִיחִים, וְכַמֵּאֲתִיִּים אִישׁ בַּעֲקוּבוֹתֵיהֶם, הַתְּקָרְבוּ לְחוֹמוֹת יְרִיחוֹ. כִּשְׁהַתְּקָרְבוּ לְשַׁעֲרֵי הָעִיר, פָּגְשׁוּ קְבוּצַת קְבָצִנִים וּבִינֵיהֶם אָדָם בְּשֵׁם בְּרִיתִימָאוֹס, זָקֵן אֲשֶׁר הַתַּעוּוֹר בְּצַעֲרִירוֹתוֹ. הַעִיוּר שָׁמַע רְבוֹת עַל יִשׁוּעַ וַיֵּדַע עַל כֹּךְ שֶׁרִיפָא אֶת יֹאשִׁיָּהוּ הַעִיוּר בִּירוּשָׁלַיִם. לֹא נוֹדַע לוֹ עַל הַבִּיקוֹר הָאַחֲרוֹן שֶׁל יִשׁוּעַ בִּירִיחוֹ עַד שֶׁכִּבֵּר הִיָּה בְּדִרְכוֹ לְבֵית עֲנִיָּא. בְּרִיתִימָאוֹס הַחֲלִיט שֶׁהוּא לֹא יִיתֵן לְיִשׁוּעַ לְבַקֵּר שׁוֹב בִּירִיחוֹ בְּלֹא שִׁיבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ לְהַשִּׁיב לוֹ אֶת מֵאוֹר עֵינָיו.

הַחֲדָשׁוֹת אוֹדוֹת הַתְּקָרְבוֹתוֹ שֶׁל יִשׁוּעַ נְפֻצוֹ בְּרַחֲבֵי יְרִיחוֹ, וּמֵאוֹת מִתוֹשְׁבֵיָּהּ יִצְאוּ לְקַבֵּל אֶת פָּנָיו. כֹּאשֶׁר הַהֲמוֹן לִיוֹהָ חֲזָרָה אֶת 'הַמַּאסְטֵר' לָעִיר, שָׁמַע בְּרִיתִימָאוֹס אֶת הַלְמוֹת הַצַּעֲדִים הַכְּבִדִּים וַיֵּדַע שֶׁמִּשְׁהוּ בְּלָתִי שִׁגְרָתִי מִתְרַחֵשׁ. הוּא שָׁאֵל אֲנָשִׁים שֶׁעָמְדוּ לִידוֹ לְפָשֵׁר הַדְּבַר. אֶחָד מִן הַקְּבָצִנִים עֲנָה, "יִשׁוּעַ מִנְצֶרֶת חוּלָף לִידֵינוּ." כֹּאשֶׁר שָׁמַע בְּרִיתִימָאוֹס שִׁישׁוּעַ מִתְקָרֵב, נִשָּׂא אֶת קוֹלוֹ וְהִחֵל לְצַעוֹק, "יִשׁוּעַ, יִשׁוּעַ, רַחֵם עָלַי!" הוּא הַמְשִׁיךְ לְצַעוֹק יוֹתֵר וְיוֹתֵר חֲזָק, וְכַמָּה מֵאֵלֶּה שֶׁהָיוּ בְּסֻמוֹךְ לְיִשׁוּעַ נִיגְשׁוּ אֵלָיו וְגַעְרוּ בּוֹ, בִּיקְשׁוּ מִמֶּנּוּ לְהַשְׁתַּתֵּק; אֵךְ לֵלֵא הוּאִיל; הוּא הַמְשִׁיךְ לְצַעוֹק יוֹתֵר וּבְקוֹל רֵם יוֹתֵר.

יִשׁוּעַ נִעְצֵר כֹּאשֶׁר שָׁמַע אֶת זַעֲקוֹת הַעִיוּר. כֹּאשֶׁר רָאָה אוֹתוֹ, אָמַר לְחַבְרָיו, "הִבִּיאוּ אֶת הָאָדָם אֵלַי." הֵם נִגְשׁוּ לְבְּרִיתִימָאוֹס וְאָמְרוּ לוֹ: "תַּתְּנָהּ יָפָה; בּוֹא אִתָּנוּ, כִּי 'הַמַּאסְטֵר' קוֹרָא לָךְ." שָׁמַע בְּרִיתִימָאוֹס אֶת הַמִּילִים הַלֵּלוֹ, הַשְּׁלִיךְ הַצֵּדָה אֶת מַעֲלָלוֹ, קָפַץ לְאַמְצַע הַדֶּרֶךְ וְאֵלֶּה שֶׁסֻּמוֹךְ לוֹ הוֹבִילוּ אוֹתוֹ לְיִשׁוּעַ. פִּנָּה יִשׁוּעַ לְבְּרִיתִימָאוֹס וְאָמַר: "מָה תִּרְצֶה שְׁאֲעֲשֶׂה לָּךְ?" עֲנָה לוֹ הַעִיוּר, "אֲדֹנִי אֲשֶׁר תִּפְקְדָנָה עֵינַי." שָׁמַע יִשׁוּעַ אֶת בִּקְשַׁת הָאִישׁ וְרָאָה אֶת אֲמוֹנָתוֹ, וְאָמַר: "תִּפְקְדָנָה עֵינַיךְ; לָךְ לְדֶרֶכְךָ; אֲמוֹנָתְךָ הוֹשִׁיעָה לָּךְ." מִיד נִפְקְחוּ עֵינָיו, וְהוּא נוֹתֵר לְצֵד יִשׁוּעַ לְהִלֵּל אֶת אֱלֹהִים, עַד לַיּוֹם הַמַּחֲרָת, כֹּאשֶׁר יִצָּא יִשׁוּעַ לִירוּשָׁלַיִם וְהוּא צַעֵד לְפָנֵי הַהֲמוֹן וְהַכְרִיז בְּאוֹזְנֵי כָל כִּיֶּצֶד שֶׁב אֵלָיו מֵאוֹר עֵינָיו בִּירִיחוֹ.

6. הַבִּיקוֹר אֶצֶל זָכִי

סֻמוֹךְ לְשַׁעַת הַשְּׁקִיעָה נִכְנָסָה תַּהֲלוּכַת 'הַמַּאסְטֵר' לִירִיחוֹ, וְהוּא הַחֲלִיט לָלוֹן אֶת הַלִּילָה בָּהּ. כִּשְׁחֲלָף יִשׁוּעַ לִיד בֵּית הַמֶּכֶס, הִיָּה בּוֹ בְּאוֹתָהּ הָעֵת זָכִי, הַמוֹכֵס הָרֵאשִׁי, אוֹ גּוֹבֵה הַמֶּס. הוּא מֵאוֹד רָצָה לְפָגוֹשׁ אֶת יִשׁוּעַ. הַמוֹכֵס הָרֵאשִׁי הִיָּה אָדָם אֲמִיד מֵאוֹד וְשָׁמַע רְבוֹת אוֹדוֹת הַנְּבִיא מִן הַגִּלְלִי. הוּא הַחֲלִיט לְגַלוֹת אִיזָה מִן אָדָם הִיָּה בְּפַעַם הַבָּא בָּהּ יִבְקֵר בִּירִיחוֹ; וְכֵן, בִּיקֵשׁ זָכִי לְחֻצוֹת הַהֲמוֹן וְלֹא צִלָּח, הֵם הָיוּ רַבִּים מְדִי, וּבִשְׁל קוֹמָתוֹ הַנְּמוּכָה לֹא הַצְלִיחַ לְרֹאוֹת מַעַל לְרֹאשֵׁיהֶם. וְכֵן, הִלֵּךְ הַמוֹכֵס הָרֵאשִׁי אַחֵר הַהֲמוֹן עַד סֻמוֹךְ לְמֶרְכְּזוֹ הָעִיר, לֹא רַחוּק מְבִיתוֹ. כִּשְׁהִבִּין שֶׁלֹא יוֹכֵל לְחַדּוֹר אֶת הַהֲמוֹן, וּמִכִּיוּן שֶׁחֲשַׁשׁ שֶׁמֵּא יִשׁוּעַ פָּשׁוּט יַחְלוּף דֶּרֶךְ הָעִיר בְּלֹא שִׁיעָצוֹר בָּהּ, רָץ הוּא קְדִימָה וְטִיפֵס עַל עֲנָפָיו שֶׁל שִׁקְמָה אֲשֶׁר צָמַח מַעַל לְדֶרֶךְ. הוּא יֵדַע שֶׁכֵּךְ יוֹכֵל לְהִיטִיב לְהַתְּבוֹנֵן 'בַּמַּאסְטֵר' בְּעוֹדוֹ חוּלָף. וְהוּא לֹא הִתְאֻכַּז, שֶׁכֵּן כֹּאשֶׁר עָבַר שֵׁם יִשׁוּעַ הוּא עֶצֶר, הַתְּבוֹנֵן לְמַעֲלָה בִּזְכִי וְאָמַר, "הַזְדַּרְזוּ וְרַד, זָכִי, כִּי הַלִּילָה אֲנִי חַיִּיב לָלוֹן בְּבֵיתְךָ." זָכִי נִדָּהם לְשַׁמַּע הַדְּבָרִים וְכַמַּעַט נִפְל מְרֹב הַמַּהֲרֹת בָּהּ יֵרֵד. הוּא נִיגֵשׁ לְיִשׁוּעַ וְהִבִּיעַ אֶת אוֹשְׁרוֹ הַגְּדוֹל עַל כֹּךְ שֶׁזֶה נִאוֹת לָלוֹן בְּבֵיתוֹ.

הֵם הִלְכוּ מִיד לְבֵית זָכִי, וְתוֹשְׁבֵי יְרִיחוֹ הוֹפְתָעוּ מֵאוֹד מִכֵּךְ שִׁישׁוּעַ הִסְכִּים לְהַתְּגוֹרֵר אֶצֶל הַמוֹכֵס הָרֵאשִׁי. וְכֹאשֶׁר 'הַמַּאסְטֵר' וְשְׁלִיחָיו עָמְדוּ בְּמִפְתָּן דֶּלֶת בֵּיתוֹ שֶׁל זָכִי, אָמַר אֶחָד מִן הַפְּרוּשִׁים תוֹשְׁבֵי יְרִיחוֹ שֶׁעָמַד בְּסֻמוֹךְ: "תִּרְאוּ אֵיךְ הוּא הוֹלֵךְ לְהַתְּגוֹרֵר עִם חוּטָא, עִם כּוֹפֵר בֶּן אֲבֵרָהֶם שֶׁסּוֹחֵט וְשׁוֹדֵד אֶת בְּנֵי עַמּוֹ." שָׁמַע זֹאת יִשׁוּעַ, הַשְּׁפִיל מִבְּטוֹ אֶל זָכִי וְחִיָּךְ. אַז עָמַד זָכִי עַל שֶׁרְפָרֶף וְאָמַר: "תוֹשְׁבֵי יְרִיחוֹ, הַקְּשִׁיבוּ לִי! אוֹלִי אֲנִי חוּטָא וְמוֹכֵס, אֵךְ הַמּוֹרָה הַגְּדוֹל בֹּא לֹן בְּבֵיתִי; וְלִפְנֵי שִׁיבּוֹא בְּשַׁעֲרָיו, אֲנִי מַכְרִיז בְּאוֹזְנִים שֶׁאֲנִי אֶתְרוֹם אֶת מַחְצִית מִרְכּוּשִׁי לְעֲנִיִּים, וְהִחֵל מִמַּחֲר בְּבוֹקֵר, אִם גְּבִיתִי מִמָּאֵן דְּהוּ שֶׁלֹא כַּדִּין, אֲשִׁיב לוֹ פִּי אֲרַבְעָה. אֲנִי מִבְקֵשׁ גְּאוּלָּה כֹּכֵל לְבִי וּמֵאוּדִי וּמִבְקֵשׁ לְלִמּוּד לַחֲיוֹת בְּיוֹשֵׁר תַּחַת עֵינָיו הַפְּקוּחָה שֶׁל הָאֵל."

כֹּאֵר סִיִּים זָכִי אֶת דְּבָרָיו, אָמַר יִשׁוּעַ: "הַגְּאוּלָּה אֲכֵן בֹּאָה הַיּוֹם לְבֵית זֶה, וְאַתָּה אֲכֵן הַפְּכַת לְבֵן אֲבֵרָהֶם." יִשׁוּעַ נִפְנָה לְקַהֵל שֹׁסְבֵי אוֹתָם וְאָמַר: "וְאֵל תִּתְּפִלּוּ מִמָּה שֶׁאוֹמֵר וְאֵל תִּיעֲלְבוּ מִמָּה שֶׁאֲעֲשֶׂה, כִּי זֶה מְכַבֵּר הַכְּרוֹזִי 'שֶׁבֶן הָאָדָם' בֹּא לְגֹאוֹל אֶת שֶׁאֲבַד."

בְּאוֹתוֹ לִילָה לָנוּ בְּבֵיתוֹ שֶׁל זָכִי. לְמַחֲרָת, קָמוּ וַעֲשׂוּ אֶת דְּרָכָם בְּמַעֲלָה "דֶּרֶךְ הַשְּׁוֹדְדִים" לְבֵית עֲנִיָּא, וְלַחֲגִיגוֹת הַפֶּסַח בִּירוּשָׁלַיִם.

7. " בדרכו של ישוע "

ישוע שימח את כל אשר ראה בדרכו. הוא היה מלא בחסד ובאמת. עמיתיו לא הפסיקו להתפעל ממילות החסד שבקעו מפיו. אפשר לטפח חינוניות, אך טוב הלב הינו הנינוח של הרעות שנובעת מנשמה גדושה באהבה.

טוב הלב תמיד מזכה בכבוד, אך כאשר הוא נעדר את החסד, לעתים קרובות יוצר דחיה. הטוב מושך רק כאשר הוא מלא בחסד. הטוב מועיל רק כאשר הוא מושך.

ישוע באמת הבין את בני האדם; לכן היה מסוגל להפגין אהדה אמתית וחמלה כנה. אך רק לעתים רחוקות נתן מקום לרחמים. חמלתו הייתה אינסופית, אך אהדתו הייתה מעשית, אישית ובונה. הוא לעולם לא נתן להכרות האינטימית שלו עם הסבל לגרום לו להיות אדיש, והוא הצליח לסעוד נשמות במצוקה בלא להעצים את רחמיהן העצמיים.

ישוע הצליח לסייע לבני האדם משום שאהב אותם בכנות. הוא באמת אהב כל גבר, אישה וילד. בשל הבוננות היוצאת דופן שלו – הוא ידע בדיוק מה היה בלב ובעת האדם – הוא יכול היה להיות רע של אמת. הוא היה מתבונן מעוניין, חד. הוא היה מומחה להבנת צורכי האדם, ובפקחותו הבין את הכמיהה האנושית.

ישוע מעולם לא מיהר. תמיד היה לו זמן לנחם את רעיו, "על הדרך". הוא תמיד גרם לחבריו להרגיש בנוח. הוא היה מאזין מקסים. הוא מעולם לא חיטט בנשמות חבריו. וגם כאשר ניחם את דעתם הרעבה של אנשים וסעד את מצא נשמותיהם, כל אלה שקיבלו מחסדו לא הרגישו שהם מתוודים לפניו אלא שהם מתייעצים אמו. ומשום שהם ראו עד כמה האמין בהם, הם בטחו בו באופן מוחלט.

לעולם לא הייתה תחושה שהוא היה סקרן לגבי אנשים, הוא מעולם לא ביטא רצון להנחות אותם, לנהל אותם או לעקוב אחריהם. הוא עורר תחושה עמוקה של ביטחון-עצמי ואומץ רב בקרב כל מי שנהנה מחברתו. כאשר חיך למישהו, אותו אדם הרגיש שיש לו יותר יכולת לפתור את שלל הבעיות שלו.

ישוע אהב אנשים כל כך עד שלעולם לא היסס לנהוג בהם בחומרה כאשר זה נדרש. לעתים קרובות ביקש לסייע לאדם אחר בכך שביקש את עזרתו. כך עורר באדם השני עניין ונגע בהיבטים הטובים יותר של טבע האדם.

'המאסטר' יכול היה להבחין באמונתו הגואלת של האישה שביקשה להירפא ונגעה מתוך דעה קדומה בשולי כותנתו. הוא תמיד היה מוכן לעצור את דרשה או את מהלך הקבוצה כאשר נדרש לסעוד אדם יחיד, אפילו ילד קטן. הדברים הגדולים התרחשו לו רק בגלל שאנשים האמינו בישוע, אלא גם בשל אמונתו הגדולה של ישוע בהם.

נדמה שרוב הדברים חשובים באמת שישוע אמר או עשה אכן קרו במקרה, "על הדרך". משימת הסעד הארצית של 'המאסטר' כלל לא הייתה מקצועית, מתוכננת היטב או מתוכננת מראש. הוא הפיץ בריאות ואושר באופן טבעי ובחן, תוך כדי החיים. אכן נכון, פשוטו כמשמעו, כי "הוא הסתובב ועשה טוב."

ראוי לחסידיו של 'המאסטר' בכל העידנים ללמוד לסעוד "על הדרך" – לעשות טוב באופן בלתי אנוכי כחלק מחיי היום יום.

8. משל הכיכרות

הם לא יצאו לדרכם עד צהרי היום, שכן עד לשעות הלילה המאוחרות לימד ישוע את משפחתו של זכי את בשורת המלכות. בערך במחצית הדרך העולה לבית עניא, עצרה החבורה לארוחת הצהריים בעוד ההמונים המשיכו לירושלים – הם לא ידעו שישוע והשליחים התכוונו ללון באותו הלילה על הר הזיתים.

שלא כמשל הכישורים, אשר כוון לכל התלמידים, כוון משל הכיכרות יותר עבור השליחים. המשל הסתמך ברובו על ההתנסות של ארכלאוס וניסיונו הכושל לתפוש את השלטון של מלכות יהודה. היה זה אחד מן המשלים הבוודדים 'שהמאסטר' ביסס על דמות היסטורית אמתית. לא היה זה מוזר שארכלאוס עצמו היה במחשבותיהם – ביתו של זכי ביריחו שכן בסמוך לארמון המפואר של ארכלאוס ומוביל המים שלו מוקם לאורך הדרך ממנה יצאו מיריחו.

"אתם חושבים 'שבן האדם' עולה לירושלים לקבל מלכות, אך אני מכריז באוזניכם שאתם עתידים להתאכזב. האם לא תזכרו אות אותו נסיך שהלך לארץ רחוקה כדי לקבל עליו עול מלכות, אך אפילו בטרם הספיק לשוב, שלחו אליו תושבי המחוז, אשר בלבם כבר דחו אותו, שליו ומסרו לו, 'לא ניתן לאדם זה למלוך עלינו?' וכמו שדחו את אותו המלך כשליט בעולם, כך עתיד 'בן האדם' להידחות כשליט רוחני. ושוב אכריז באוזניכם שמלכותי איננה מן העולם הזה; אך אם 'בן האדם' היה מתקבל כשליטם הרוחני של בני עמו, הוא היה מקבל על עצמו מלכות זו של נשמות בני האדם והיה מולך בלבבותיהם. ועל-אף שדחו את שלטון הרוח שלי בם, אני אשוב ואקבל מידי אחרים מלכות רוח זו אשר כעת נמנעה ממני. היום אתם תראו 'שבן האדם' ידחה, אך בעידן אחר יתקבל ויתרומם מה שכעת דחו בני אברהם.

"וכעת, כמו האציל במשל, אקרא לפני את שניים עשר משרתי, סוכניי המיוחדים, אתן ביד כל אחד מכם ככר שקל אחת ואתריע בכם למלא היטב את הוראותיי ולהשתמש כראוי בכספים שהופקדו בידיכם בעת היעדרותי כדי שתוכלו להצדיק את מלאכתכם לכשאשוב ואדרוש דין וחשבון.

"ואפילו אם לא ישוב אותו 'בבן' שנדחה, יישלח 'בן' אחר במקומו לקבל את מלכותו, 'ובן' זה יזמן את כולכם, ידרוש מכם דין וחשבון על מלאכתכם וישמח ברווח שהרווחתם.

"וכאשר ייקראו הסוכנים ללדת דין וחשבון, יבוא הראשון ויאמר, 'אדני מנה שֶׁלְךָ הִבִּיא עֲשֶׂרֶת מְנִים.' ויאמר אליו הַטִּיבוֹת לַעֲשׂוֹת הָעֶבֶד הַטּוֹב תַּחַת אֲשֶׁר הָיִיתָ נֶאֱמָן בְּמַעַט מְזַעַר הִנֵּה שְׁלִיט עַל-עֲשָׂר עָרִים.' וַיָּבֹא הַשֵּׁנִי ויאמר, 'אדני מנה שֶׁלְךָ עָשָׂה חֲמִשָּׁת מְנִים.' ויאמר 'גַּם לָזֶה אֵף אֶתָּה הִנֵּה עַל חֲמִשׁ עָרִים.' וַיָּבֹא הָאֶחָד ויאמר, 'הֵא לָךְ מְנָה שֶׁלְךָ אֲשֶׁר-הִנֵּה אֶצְלִי צְרוּר בְּסוּדָר. מִיָּרְאָתִי אֶתָּה כִּי אִישׁ קָשָׁה אֶתָּה לִקְחָה אֶת אֲשֶׁר לֹא הִנַּחְתָּ וְקִצֹּר אֶת-אֲשֶׁר לֹא זָרַעְתָּ.' ויאמר אליו, 'עַל פִּיךָ אֲשַׁפְּטֶךָ. הָעֶבֶד הָרַע אֶתָּה יָדַעְתָּ כִּי אֲנִי אִישׁ קָשָׁה לִקְחָה אֶת אֲשֶׁר לֹא הִנַּחְתָּ וְקִצֹּר אֶת-אֲשֶׁר לֹא זָרַעְתָּ. וְלָמָּה לֹא נָתַתָּ אֶת כֶּסְפִּי לְשִׁלְחָנִי וְאֲנִי בְּבוֹאִי הָיִיתִי תוֹבֵעַ אוֹתוֹ בְּמֶרְכִּית.'"

"וואז אמר השליט אל העומדים שם: 'שֵׂאוּ מִמֶּנּוּ אֶת הַמְּנָה וְתָנוּ אֶל אֲשֶׁר לוֹ עֲשֶׂרֶת הַמְּנִים.' וכשהזכירו לו כי יש לו עֲשֶׂרֶת מְנִים, אמר: 'הֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם כִּי כָל אִישׁ שֶׁיֵּשֶׁב לִּי יִינָתֵן לוֹ וְאֲשֶׁר אֵין לוֹ יִקַּח מִמֶּנּוּ גַם אֶת אֲשֶׁר לוֹ.'"

וכאשר ביקשו השליחים לדעת את ההבדל במשמעות בין משל זה לבין המשל על הכישורים, ישוע הקשיב לכל שאלותיהם ורק אמר: "שקלו היטב בלבבכם את המילים הללו, וכל אחד מכן ימצא את המשמעות האמתית."

שנים לאחר מכן, נתנאל היה זה שלימד היטב את משמעותם של שני המשלים. ניתן לסכם את שלימד כך:

1. היכולת הינה אמת המידה להזדמנויות שניתנות בחיים. לעולם לא תתבקש לשאת באחריות להשיג דבר מה שהוא מעבר ליכולותיך.
2. נאמנות מעידה באופן מהימן על מידת האמינות של האדם. אדם שמגלה נאמנות בדברים הקטנים סביר שיגלה את אותה נאמנות בכל אשר יעשה.
3. כאשר ההזדמנויות שוות, 'המאסטר' גומל פחות את זה שגילה נאמנות קטנה יותר.
4. כשההזדמנות קטנה יותר, הוא גומל גמול שווה לאותה מידת נאמנות.

כשסיימו את ארוחתם, ולאחר שהמונים המשיכו בדרכם לירושלים, עמד ישוע אל מול השליחים בצלע של מדף סלע לצד הדרך, בשמחה והוד של מלכות הניף את אצבעו מערבה ואמר: "בואו, אחי, נעלה לירושלים, ונקבל את שממתין לנו; כך נמלא את רצון 'אבינו' שבשמים."

וכך המשיכו ישוע ושליחיו בדרכם לירושלים, הפעם האחרונה אליה בא 'המאסטר' בלבוש בשר ודם.

הספר של אורנטיה

מסמך 172

עולים לירושלים

ישוע והשליחים הגיעו לבית עניא מעט לאחר השעה ארבע אחר הצהריים של יום ששי, ה-31 במרץ. אלעזר, אחיותיו וחבריהם ציפו להם; ומכיוון שמאז תחייתו של אלעזר הגיעו אנשים רבים מדי יום לשאול אותו על כך, נודע לישוע שהוחלט להלין אותם בביתו של מאמין אחר, שכן בשם שמעון, אשר עמד בראש הכפר הקטן מאז מותו של אבי אלעזר.

באותו הערב קיבל ישוע מבקרים רבים. תושביהם הפשוטים של בית עניא ובית פגי עשו כמיטב יכולתם לגרום לו להרגיש בנוח. אף כי רבים סברו שישוע מתעתד לעלות לירושלים תוך שהוא ממרה את גזר דין המוות שגזרה עליו הסנהדרין, ושהוא מתכוון להכריז על עצמו כמלך היהודים, המשפחה בבית עניא – אלעזר, מרתה ומרים – הבינה אל נכון 'שהמאסטר' לא היה מלך שכזה; הייתה להם תחושה עמומה שזה כנראה ביקורו האחרון בירושלים ובבית עניא.

לכוהנים הראשיים נודע שישוע לן בבית עניא, אך הם סברו כי מוטב שלא לעצרו בקרב חבריו; הם החליטו להמתין עד שיבוא לירושלים. ישוע ידע על כל אלה, אך שמר על שקט מלכותי; מעולם לא ראו אותו חבריו יותר אסוף ולבבי; אפילו השליחים נדהמו מכך שכמעט לא הוטרד מן העובדה שהסנהדרין ציוותה על כל יהודי למסור אותו לידיה. לכל אורך הלילה שמרו השליחים זוגות-זוגות ל'המאסטר' הישן, רבים מהם חגרו חרבות למתניהם. מוקדם למחרת, העירו אותם מאות עולי רגל שבאו מירושלים, אפילו שהייתה זו שבת, כדי לפגוש בישוע ואלעזר, אותו החייה מן המתים.

1. שבת בבית עניא

כולם שאלו את עצמם, גם עולי הרגל שמחוץ לארץ יהודה וגם הרשויות היהודיות: "מה אתם חושבים שישוע יעשה? אתם חושבים שיעלה לחג?" משום כך, הציבור שמח כשנודע שישוע הגיע לבית עניא, אך הכוהנים הראשיים והפרושים היו מעט נבוכים. הם שמחו שהוא מצוי באזור השיפוט שלהם, אך גם מעט חששו מתעוזה; הם זכרו שבביקורו הקודם בבית עניא חזר אלעזר מן המתים, ואלעזר החל להוות בעיה גדולה עבור אויבי ישוע.

ששה ימים לפני הפסח, במוצאי השבת, חגגו בית עניא ובית פגי כולן את הגעתו של ישוע. סעודת משתה ציבורית גדולה נערכה בביתו של שמעון. אורחי הכבוד היו ישוע ואלעזר; היא נערכה תוך קריאת תיגר על הסנהדרין. מרתה דאגה להגשת המזון; אחותה מרים ניצבה בקהל, שכן על-פי המנהג היהודי אישה לא יכלה להשתתף בסעודה בציבור. אף שסוכני הסנהדרין נכחו שם, הם חששו לעצור את ישוע המוקף בחבריו.

ישוע שוחח עם שמעון אודות יהושע הקדום, על שמו נקרא, וסיפר כיצד עלו יהושע ועם ישראל לירושלים דרך יריחו. עת סיפר אודות האגדה על חומות יריחו, אמר ישוע: "אינני מוטרד מחומות אבן וסלע; אטיף לאהבת 'האב' לכל בני האדם ואגרום לחומות הדעה הקדומה, ההתחסדות ושנאה ליפול תחתיהן."

המשתה התנהל בשמחה ובאופן שגרתי, למעט העובדה שכל השליחים היו רציניים שלא כהרגלם. ישוע היה שמח במידה יוצאת דופן ושיחק עם הילדים עד לבואו לשולחן.

עד לסמוך לסיום הארוחה לא אירע דבר יוצא דופן כלשהו. אז, יצאה מרים אחות אלעזר מתוך קבוצת הנשים שהתבוננו במשתה, ניגשה למקום בו הסב ישוע כאורח הכבוד ופתחה צנצנת עשויה בהט ובה משחה יקרת ערך ונדירה; לאחר שמשחה את ראשו של 'המאסטר', החלה למשוך את רגליו, אותן ניקתה בשערות ראשה. כל הבית נמלא בריח המשחה, וכל הנוכחים נדהמו ממעשה מרים. אלעזר לא אמר דבר, אך כאשר כמה מן הנוכחים החלו למלמל ולהתרעם על כך שנעשה שימוש במשחה כה יקרה, ניגש יהודה איש-קריות למקום מושבו של אנדראס ואמר: "מדוע לא נמכרה משחה זו וניתנה תמורתה כצדקה? עליך לדבר עם 'המאסטר' כדי שיוקיע את הבזבז הזה."

ישוע ידע על מה שחשבו ושמע את שנאמר. הוא הניח את ידו על ראשה של מרים שכרעה ברך לצדו, ואמר כשהבעת פניו משרה נועם: "עזבו אותה במנוחה, כולכם. מדוע תציקו לה, הרי עשתה את שציווה אותה לבה הטוב. לאלה שאומרים שהיה ראוי למכור את המשחה ולתת את תמורתה כצדקה לעניים, אומר שהעניים תמיד יהיו אתכם ותוכלו לסעוד אותם כראות עיניכם; אך אני לא אהיה אתכם תמיד; בקרוב אשוב 'לאבי'. האישה

הזו שמרה את המשחה זה מכבר כדי למשוך את גופתי לאחר מותה, וכעת נמלכה בדעתה, ומתוך ציפייה למותי, משחה אותי. אין למנוע ממנה את הסיפוק שבכך. אין להוכיח את מרים על מה שעשתה הלילה; להיפך, אני מכריז באוזניכם כי בעיניכם שיבואו, כל אימת שתסופר בשורה זו ברחבי העולם, יסופר זיכרון המעשה שלה לזכרה."

בשל גערה זו, אשר יהודה איש-קריות לקח באופן אישי, הוא החליט באופן סופי להיגמל ולנקום על הפגיעה שחש. פעמים רבות חשב על כך שלא במודע, אך כעת העז להשתעשע במחשבות הללו באופן מודע לגמרי. רבים אחרים עודדו אותו בכך, שכן עלות המשחה היה שווה ערך לשכר העבודה של אדם למשך שנה שלמה – מספיק על-מנת להאכיל חמשת אלפים איש. אך מרים אהבה את ישוע; מכיוון שהאמינה לדבריו שהוא חייב למות, החליטה להקדיש משחה זו כדי למשוך את גופתו לאחר מותו. אין למנוע ממנה לתת מתנה זו 'למאסטר' בעודות בחייו, אם כך החליטה.

אלעזר ומרתה ידעו על כך שמרים חסכה את הכסף כדי לקנות משחת נֶךְךְ זו. הם הסכימו בשמחה לכך שתגשים את משאת לבה, מפני שהיו אמידים ויכלו להרשות לעצמם בקלות להציע מנחה שכזו.

כאשר שמעו הכוהנים הראשיים אודות המשתה בבית עניא שנערך לכבודם של ישוע ואלעזר, הם קיימו התייעצות בינם לבין עצמם בנוגע לדינו של אלעזר. הם החליטו שגם אלעזר הינו בן מוות. הם הסיקו נכונה שיהיה זה חסר תוחלת להמית את ישוע אם יתירו לאלעזר, אותו הקים לתחיית מן המתים, להמשיך ולחיות.

2. ראשון בבוקר עם השליחים

בבוקר יום ראשון, בגן היפהפה של שמעון, קיבץ 'המאסטר' את שניים עשר השליחים והנחה אותם לגבי הכניסה לירושלים. הוא אמר להם שכל הנראה ילמד וינאם פעמים רבות עד אשר ישוב 'לאב', אך ייעץ לשליחים עצמם שלא לפעול בציבור בזמן הפסח בירושלים. הוא הנחה אותם להישאר קרוב אליו, "להתבונן ולהתפלל." ישוע ידע שרבים משליחיו חגרו בסתר חרבות למתניהם, אך כלל לא התייחס לעובדה זו.

ההנחיות שנתן באותו הבוקר כללו סקירה קצרה של פעולותיהם החל בהסמכה ליד כפר נחום ועד לאותו היום, עם כניסתם לירושלים. השליחים הקשיבו בדממה; איש לא שאל דבר.

מוקדם באותו הבוקר הפקיד דוד זבדיה את התמורה ממכירת ציוד המחנה בפלה בידי יהודה וזה, בתורו, הפקיד את החלק הארי של הכסף ביד שמעון, מארחם, וביק ממנו לשמור עליו בבטחה ועבור מה שיידרשו לו בירושלים.

לאחר הפגישה, נועד ישוע עם אלעזר והנחה אותו להימנע מלהקריב את חייו כקרבן לנקמת הסנהדרין. אלעזר ציית לכך, ולאחר מספר ימים, נס לפילדלפיה כאשר שלחו פקידי הסנהדרין שליחים לעצור אותו.

כך או אחרת, כל חסידיו של ישוע הרגישו את המשבר הממשמש ובא, אך הם לא שיערו את מלוא כובד המשקל שלו בשל השמחה והעליזות יוצאי הדופן שהפגין 'המאסטר'.

3. יוצאים לירושלים

בית עניא הייתה מרוחקת כשלושה קילומטרים מן המקדש, וביום ראשון, בשעה אחת וחצי אחר הצהריים יצא ישוע לירושלים. הוא חש חיבה עמוקה לבית עניא ולתושביה הפשוטים. נצרת, כפר נחום וירושלים דחו אותו, אך בבית עניא האמינו בו. דווקא בכפר הקטן הזה, בו כמעט כל גבר, אישה וילד האמינו, הוא בחר לבצע את המעשה המדהים ביותר בכל משימתו הארצית, את השבתו של אלעזר מן המתים. הוא לא הקים את אלעזר לתחייה על-מנת שהכפריים יאמינו, אלא דווקא משום שהם כבר האמינו.

במשך כל אותו בוקר חשב ישוע על כניסתו לירושלים. עד אז ניסה לדכא את כל ההכרזות הפומביות אודות היותו המשיח. אך כעת, המצב היה שונה. הוא התקרב לסוף הקריירה שלו בגוף, הסנהדרין צייתה על מותו, ולא ייגרם שום נזק מכך שיתיר לחסידיו לבטא את רגשותיהם בחופשיות, כפי שניחש שוודאי יקרה אם יבחר להיכנס באופן רשמי ופומבי אל העיר.

ישוע לא החליט להיכנס באופן פומבי לירושלים כדי לבקש בפעם האחרונה את תמיכת הציבור ולא כדי לבקש לעצמו כוח. הוא אף לא עשה כן כדי לרצות את כמיהתם האנושית של חסידיו ושליחיו. ישוע לא השלה עצמו בכל אלה, כמעשה החולם באסמיה; היטב ידע מה תהא תוצאת ביקורו.

לאחר שהחליט להיכנס לירושלים באופן פומבי, ניצב 'המאסטר' בפני הבחירה של האמצעי להוציא החלטתו זו אל הפועל. ישוע סרק את כל האזכורים הרבים, מהם סותרים, של מה שכונה הנבואות המשיחיות, אך נדמה היה כי רק אחת מהן הייתה ראויה למימוש. רבות מן הנבואות דברו על מלך בן דוד, גואל רב עוצמה שיגאל את עם ישראל מעול שלטון הגויים. אך הייתה פסקה אחת, אשר לעיתים צוטטה על-ידי אלה שראו את משימת המשיח באור רוחני יותר, וזו התאימה לישוע יותר לאופן בו תכנן להיכנס לירושלים. הפסוקים נמצאו בספר זכריה, וכך נאמר שם: "גִּילִי מְאֹד בְּתַצִּיחֹן, הִרְעִי בֵּת יְרוּשָׁלַם. הִנֵּה מֶלֶכְךָ יָבוֹא לָךְ, צָדִיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא. עָנִי וְרֹכֵב עַל חֲמֹר, וְעַל עֵזֶר בֶּן-אֲתָנוּת."

מלך לוחם נכנס בשערי העיר רכוב על סוס; מלך של שעת שלום ורעות תמיד מגיע רכוב על חמור. ישוע לא ייכנס לירושלים רכוב על סוס, אך הסכים להיכנס בשעריה בשלום, 'כבן האדם' הרכוב על עיר.

במשך זמן רב ניסה ישוע ישירות לשכנע את שליחיו ותלמידיו שמלכותו אינה מן העולם הזה, שהייתה רוחנית לגמרי; אך זה לא עלה בידו. כעת, משנכשל לעשות כן במישרין, התכוון לנסות לעשות כן באופן סמלי. וכך, ממש לאחר צהרי היום, קרא אליו ישוע את פטרוס ויוחנן, הנחה אותם ללכת לבית פגי, הכפר הקטן השכן, מעט מרוחק מן הדרך, מרחק קטן מבית עניא לכיוון צפון מערב, ואמר: "לכו לבית פגי, וכשתגיעו לצומת הדרכים, תראו עיר בן אתונות קשור שם. התיירו את העיר והביאו אותו לכאן. ואם מאן דהו ישאל אתכם לפשר הדבר, אמרו רק, 'המאסטר' זקוק לו." הלכו שני השליחים לבית פגי, כפי שהנחה אותם 'המאסטר', מצאו את העיר קשרו לצד אמו ברחוב לצד בית בפניה. כשהחל פטרוס להתיר את העיר יצא אליו בעליו ושאל לפשר הדבר, וכאשר פטרוס ענה לו כמצוות ישוע, אמר האיש: "אם 'המאסטר' שלכם הוא ישוע הגלילי, תנו לו את העיר." וכך שבו והעיר עמם.

עד לאותה העת, נקבצו כמה מאות עולי רגל סביב לישוע ושליחיו. מאז שעות הבוקר המאוחרות, עצרו המבקרים שבדרכם לחגיגות הפסח. בינתיים, דוד זבדיה וכמה משליחיו לשעבר החליטו על דעת עצמם למהר לירושלים ולהפיץ שם את החדשות בקרב ההמון ועולי הרגל. הם הודיעו שישוע מנצרת מתכוון להיכנס ברוב כבוד והדר לעיר. וכך נהרו כמה אלפים מן המבקרים הללו כדי לקבל את פניו של הנביא ועושה הנפלאות המפורסם, שחלקם אף האמינו שהיה המשיח. ההמונים הללו, שהגיעו מירושלים, פגשו את ישוע ואת ההמון שעלה אל העיר ממש כאשר ירדו מפסגת הר הזיתים בדרכם אל העיר.

כאשר יצאה התהלוכה מבית עניא, אחזה התלהבות גדולה בהמון, בתלמידים, במאמינים, ובעולי הרגל המבקרים, אשר רבים מהם הגיעו מן הגליל ומפראה. מעט לפני שיצאה לדרכה, הגיעו לשם שתיים עשרה השנים של סגל הנשים המקורי ובנות לוותן, ואלה הצטרפו לתהלוכה הייחודית הזו בדרכה השמחה אל העיר.

לפני שיצאו, הניחו התאומים לבית חלפי את אדרותיהם על גב העיר והחזיקו בו בזמן 'שהמאסטר' טיפס על גבו. עם התקרב התהלוכה לפסגת הר הזיתים, השליכו ההמונים את בגדיהם וכן ענפי זית מן העצים הסמוכים ויצרו שטיח של כבוד לחמור שנשא את 'בן' המלכות, את המשיח המובטח. עם התקרב ההמון הצוהל לירושלים, הם החלו לשיר, או יותר נכון לצעוק יחד את מזמור תהילים, "הושע-נא לבן דוד; ברוך הַבָּא בְּשֵׁם יְהוָה. הושע-נא בְּמִרְוָמִים. בְּרוּכָה מְלֻכּוֹת הַשָּׁמַיִם הַבָּאָה."

עת המשיכו לנוע עד לפסגת הר הזיתים, היה ישוע שמח וצוהל. כאשר נגלתה העיר ונראו צריחי המקדש, עצר 'המאסטר' את התהלוכה ודממה גדולה נפלה עליהם כשראו אותו בוכה. הוא השפיל מבט אל ההמונים שעלו מן העיר לקבל את פניו, פני 'המאסטר', ואמר בקול רוטט מהתרגשות ומדמעות: "הו ירושלים, לו ידעת גַּם אֶת בְּעוֹד יוֹמָךְ הִנֵּה אֶת דֶּרֶךְ שְׁלוֹמָךְ וְעַתָּה נִסְתֵּר מֵעֵינַי! את עתידה לדחות את 'בן השלום' ולהפנות עורף לבשורת הגאולה. כי הִנֵּה יָמִים בָּאִים עָלֶיךָ וְשָׁפְכוּ אוֹיְבֶיךָ סוּלָלָה סְבִיבָךְ וְהִקִּיפוּךָ וְצָרוּ עָלֶיךָ מִכָּל עֲבָרֶיךָ. וְהָרְסוּ עַד לְאַרְצָן אוֹתָךְ וְאֵת בְּנֶיךָ בְּקִרְבָּךְ וְלֹא יִשְׁאֲרוּ כֶּךָ אֶכֶן עַל אֶכֶן עָקֹב אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ עַתָּה פְּקָדְתָּךְ. את עתידה לדחות מתת אלוה, וכל בני האדם ידחו אותך."

כשסיים את דבריו, הם החלו לרדת מפסגת הר הזיתים ומיד פגשו את ההמונים שעלו מירושלים וענפי תמר בידיהם, צועקים הושע-נא, שמחים ועליזים וטובי לבב. 'המאסטר' כלל לא תכנן שההמונים הללו יעלו מירושלים לקבל את פניו; זו הייתה מלאכתם של אחרים. הוא מעולם לא תכנן דברים דרמטיים.

גם הרבה מן הפרושים ואויביו האחרים היו בקרב ההמונים שנהרו לקבל את פני 'המאסטר'. הם נבהלו מאוד מפרץ ההתלהבות שגילה הציבור ופחדו לעצור אותו שמה המעשה יגרום להתקוממות גלויה של העם. הם מאוד חששו מתגובות ההמון והמוני המבקרים, אשר רבים מהם שמעו רבות אודות ישוע ואשר רבים מהם האמינו בו.

בהתקרבתם לירושלים, ההמונים הפכו קולניים יותר בהפגנותיהם, במידה כזו שחלק מן הפרושים נגשו לישוע ואמרו לו: "רַבִּי, גָּעַר בְּתַלְמִידֶיךָ וּבִקֵּשׁ מֵהֶם לִנְהוּג כְּרֹאִי." ענה ישוע: "ראוי לילידם הללו לקבל את פני 'בן השלום', אשר דחו אותו הכוהנים הראשיים. אין מה לבקש מהם להפסיק אִם אֵלֶּה יִחְשׂוּ הָאֲבָנִים תִּנְעָקְנָה."

הפרושים מיהרו לפני התהלוכה ושבּוּ לסנהדרין, שהייתה באותה העת מוכנסת במקדש. כך דיווחו לעמיתיהם: "תראו, כל מה שעשינו היה ללא הוואיל; הגלילי הזה מבלבל אותנו. ההמונים משוגעים עליו; אם לא נעצור את הבורים הללו, כל העולם ילך אחריו."

לפרץ ההתלהבות השטחי והספונטני הזה של ההמונים לא נודעה חשיבות מעמיקה כלשהי. אף כי קבלת הפנים הייתה שמחה וכנה, היא לא העידה על אמונה עמוקה בליבותיהם של ההמונים. אותם ההמונים ממש היו מוכנים לדחות את ישוע מאחר יותר באותו השבוע כאשר הסנהדרין נצבה בעקשנות נגדו, ולאחר שהתפכחו – כשהבינו שישוע אינו מתכוון לכונן את המלכות בהתאם למה שייחלו ו זה מכבר.

אך העיר כולה הייתה כמרקחה, וכולם שאלו, "מי זה האיש הזה?" וההמונים השיבו, "זהו הנביא מן הגליל, ישוע מנצרת."

בזמן שהתאומים לבית חלפי השיבו את העיר לבעליו, התנתקו ישוע ועשרת השליחים מעמיתיהם, החלו להסתובב בסביבות המקדש ולהתבונן בהכנות לחג הפסח. מכיוון שהסנהדרין חששה מאוד מהעם, לא נעשה כל ניסיון להפריע לישוע, וזו אחרי ככלות הכול, הייתה אחת הסיבות בשלה התיר ישוע להמונים לפרסם אותו. השליחים כלל לא הבינו שזו הייתה השיטה האנושית היחידה בה יכול היה ישוע להימנע מלהיעצר מיד עם היכנסו לעיר. 'המאסטר' ביקש לתת לתושביה של ירושלים, גבוהים כנמוכים, ולעשרות האלפים שבאו לבקר בה לפסח, הזדמנות אחת אחרונה לשמוע את הבשורה ולהאמין 'בבן השלום', אם כך יבחרו.

וכעת, כשהחל לרדת הערב, התפזרו ההמונים וביקשו לאכול. כך נותרו ישוע וחסידיו הקרובים לבדם. איזה יום מוזר היה זה! השליחים היו מהורהרים אך נותרו ללא מילים. בכל שנותיהם עם ישוע, מעולם לא חוו יום שכזה. הם עצרו לרגע ליד האוצר והתבוננו באנשים שבאים להרים תרומתם; העשירים תרמו הרבה וכולם תרמו לפי רכושם. לבסוף, הגיעה אלמנה ענייה לבושה בבלואים, והם ראו כיצד שלשלה לחצוצרה שתי פרוטות נחושת. אז הסב ישוע את תשומת לב השליחים לאלמנה ואמר: "שימו לב למה שראיתם. האלמנה הענייה הזאת נתנה יותר מכל. כי כל אלה התנדבו לאלוהים מהעודף שֶׁלָּהֶם וְהִיא מִמְּחִסּוֹרָה נָתְנָה אֶת כָּל אֲשֶׁר הָיָה לָּהּ לְמִחְיָה."

הערב נמשך והם המשיכו להסתובב בחצרות המקדש בדממה. לאחר שישוע חזה במראות הללו פעם אחת נוספת ונזכר ברגשות שחווה בביקוריו הקודמים, גם המוקדמים שבהם, אמר: "הבה נלך לבית עניא לנוח." ישוע, פטרוס ויוחנן הלכו לביתו של שמעון ואילו שאר השליחים התארחו אצל חבריהם בבית עניא ובית פגי.

5. גישת השליחים

בערב אותו יום ראשון, עת שבו לבית עניא, הלך ישוע לפני השליחים. מילה לא נאמרה עד שנפרדו לאחר שהגיעו לביתו של שמעון. מעולם לא חוותה שום קבוצה בת שניים עשר בני אדם רגשות כה שונים ובלתי מוסברים כפי שרחשו כעת בדעתם ובנשמותיהם של שגריריה אלה של המלכות. הגליליים החסונים הללו היו מבולבלים ונבוכים; לא היה להם מושג למה לצפות; הם היו מופתעים מדי מכדי לפחד. לא היה להם מושג על תכניותיו של 'המאסטר' ליום שלמחרת והם לא שאלו דבר. הם הלכו למקומות הלינה שלהם, אך איש מלבד התאומים לא ישן הרבה. הם לא הותירו משמר חמוש על ביתו של שמעון.

אנדראס היה מבולבל לגמרי, נבוך. הוא היה השליח היחיד שלא עסק במשמעות של פרץ הפרסום הציבורי. הוא היה עסוק מדי במחשבות על האחריות שנשא כראש השליחים מכדי לחשוב ברצינות על משמעותן של ההושע-נא שצעקו ההמונים בקולי קולות. אנדראס היה עסוק בהתבוננות בעמיתיו, אלה שחששו שהרגשות וההתרגשות יסחפו אותם, ובייחוד פטרוס, יעקב, יוחנן ושמעון הקנאי. במהלך כל אותו היום ובימים שאחריו, כרסמו באנדראס ספקות כבדים, אך הוא לא ציין את אלה באוזני עמיתיו. הוא הוטרד מיחסם של כמה מתוך שניים עשר שידע שנשאו על גופם חרבות; אך כלל לא ידע שאחיו שלו, פטרוס, היה אף הוא חמוש. וכך, התהלכה לירושלים הותירה רושם יחסית שטחי על אנדראס; הוא היה עסוק מדי באחריות שנשא מתוקף תפקידו מכדי להיות מושפע יותר.

בתחילה, שמעון פטרוס כמעט ונסחף לגמרי על גלי ביטויי האהדה הפומביים הנלהבים; אך עד לשובם לבית עניא באותו הערב הוא כבר היה מפוקח למדי. פטרוס פשוט לא הצליח להבין מה 'המאסטר' עושה. הוא התאכזב מאוד כאשר ישוע לא רכב על גלי ההתלהבות והתמיכה הציבורית כדי להכריז הכרזה. פטרוס לא הצליח להבין מדוע ישוע לא דיבר אל ההמונים כשהגיעו למקדש, או לפחות התיר לאחד השליחים לפנות אליהם. פטרוס היה מטיף גדול, והוא סלד מן העבודה שקהל גדול, מקבל ונלהב כזה פשוט התבזבז. כל כך רצה להטיף להמון הזה את בשורת המלכות, ממש שם, במקדש; אך 'המאסטר' אסר עליהם מפורשות לא ללמד או להטיף במהלך שבוע הפסח הזה בירושלים. עבור שמעון פטרוס, התגובה לתהלכה המרהיבה הייתה הרסנית; עד לאותו הליל כבר התפקח והיה מאוד עצוב.

עבור יעקב זבדיה, יום הראשון הזה היה מלא במבוכה ובבלבול עמוק; הוא לא הצליח לתפוש את החשיבות של מה שהתרחש; הוא לא הצליח להבין מדוע 'המאסטר' התיר לפרסם אותו ואז, לאחר שהגיעו למקדש, סרב לומר אפילו מילה לאנשים סביב. בעת שהתהלכה נעה במורד הר הזיתים לכיוון ירושלים, ובייחוד כאשר פגשו אותם אלפי עולי הרגל שנהרו כדי לקבל את פני 'המאסטר', נקרע יעקב באכזריות בשל רגשות מנוגדים. הוא חש התרוממות רוח והוקרה ממה שראו עיניו ובה בעת חרדה ממה שיקרה כשיגיעו למקדש. ואז, כאשר ישוע ירד מגב החמור והחל להסתובב בחופשיות בחצרות המקדש, התאכזב לגמרי. יעקב לא הצליח להבין מדוע בוזבזה הזדמנות פז שכזו להכריז על המלכות. עם רדת הליל, היה אחוז לגמרי בחוסר וודאות מטריד ומעורר חרדה.

יוחנן זבדיה התקרב קמעא להבנה המניעים של ישוע; לכל הפחות, תפש באופן חלקי את המשמעות הרוחנית של הכניסה החגיגית לירושלים. בזמן שההמונים נעו אל עבר המקדש, וכשראה יוחנן את 'המאסטר' על גב העיר, הוא נזכר ששמע פעם את ישוע מצטט את הפסוקים מספר זכריה שתיארו את המשיח כאדם רודף שלום שיגיע לירושלים רכוב על גב חמור. יוחנן הפך בפסוקים במוחו והחל להבין את המשמעות הסמלית של תהלוכת אחר הצהריים של יום ראשון זה. לכל הפחות, הוא תפש מספיק מן המשמעות של הפסוקים כדי ליהנות במידת מה מן המתרחש וכדי להימנע מלהתאכזב יתר על המידה כאשר התהלכה הסתיימה ללא כל תוצאה נראית לעין. יוחנן ניחן בדעת שמטבעה נטתה לחשוב ולהרגיש בסמלים.

פיליפוס זועזע לגמרי מפתאומיותו של פרץ התמיכה ומן הספונטניות שלו. בזמן הירידה מהר הזיתים, הוא לא הצליח לאסוף את מחשבותיו במידה הנדרשת כדי להחליט מה משמעותה של ההפגנה. חלק ממנו נהנה מן התמיכה, בשל הכבוד שקיבל 'המאסטר'. עד לעת בו הגיעו למקדש, הוא הוטרד

מן המחשבה שמה יושע יבקש ממנו להאכיל את ההמונים, וכאשר תשומת לבו של יושע נפנתה הלאה מהם, ובזמן שהשאר השליחים התאכזבו מכך, הרגיש פיליפוס הקלה גדולה. לעיתים היוו ההמונים מבחן גדול לכלכל של חבורת השניים עשר. לאחר שהוקל לו מן הפחדים שחווה אישית בנוגע לצרכי החומר של ההמונים, הצטרף פיליפוס לפטרוס והביע אכזבה שלא נעשה דבר כדי ללמד את הקהל. באותו הלילה, הפך פיליפוס את מאורעות היום במוחו ונכנע לספקות שעלו בנוגע לכל רעיון המלכות; באמת ובתמים התפלא מה פשר כל אלה, אך לא שיתף איש בספקותיו; הוא אהב את יושע יותר מדי. הוא האמין מאוד ב'מאסטר'.

למעט ההיבטים הנבואיים והסמליים, נתנאל היה קרוב מכולם להבין את הסיבות בשלן בחר 'המאסטר' להיעזר בתמיכתם של עולי הרגל שבאו לחגוג את הפסח. הוא הבין שאלמלא נכנס יושע באופן הפגנתי שכזה לירושלים, היה נעצר בידי שליחי הסנהדרין ומושלך לכלא ברגע שכן רגלו הייתה דורכת על אדמת ירושלים. לכן, הוא לא הופתע כאשר 'המאסטר' לא עשה כל שימוש נוסף בקהל הצוהל לאחר שבא בשערי חומות העיר והרושם שהותיר על מנהיגי היהודים מנע מהם מלעצור אותו מיד. מכיוון שנתנאל הבין את הסיבה האמתית בשלה נכנס 'המאסטר' לעיר כך, הוא הלך אחריו בטבעיות ולא הופרע כל-כך או התאכזב מן האופן בו נהג יושע לאחר מכן כשאר השליחים. נתנאל חש אמון רב בהבנתו של יושע את בני האדם ובחכמה והפקחות בהן טיפל במצבים קשים.

בהתחלה, מתי לא הושפע ממפגן התהלוכה. הוא לא תפס את המשמעות של מה שראו עיניו עד שגם הוא נזכר בפסוקים מספר זכריה, שם מתאר הנביא את צהלת ירושלים עם בוא המלך הגואל הרכוב על עיר בן אתונות. עם תנועת התהלוכה לעבר העיר והתקרבותה למקדש, מתי נכנס לאקסטזה; הוא היה בטוח שדבר מה יוצא דופן עתיד להתרחש כאשר 'המאסטר' יגיע למקדש בראש תהלוכת ההמון השואג. כאשר אחד מן הפרושים לעג ליושע ואמר, "תראו תראו, מי זה בא, מלך היהודים רכוב על חמור!" מתי נדרש למאמץ גדול מאוד כדי לעצור את עצמו מלפגוע בו. באותו הערב, בדרך חזרה לבית עניא, איש מבין השניים עשר לא היה מדוכא יותר. יחד עם שמעון פטרוס ושמעון הקנאי, הוא היה זה שחווה את המתח הנפשי הגדול ביותר לעת ליל. אך עד הבוקר, חזר מתי לעליונותו; אחרי ככלות הכול היה מפסידן שמה.

מכל השניים עשר, תומאס היה הנבון ביותר. רוב הזמן פשוט נגרר וצפה במתרחש ותהה לעצמו באמת ובתמים מה יכול היה להיות המניע של 'המאסטר' להשתתפות בהפגנה כל כך מוזרה. עמוק בלב חשב שהמפגן קצת ילדותי, ואפילו טיפשי לגמרי. הוא מעולם לא ראה את יושע עושה משהו כזה ולא הצליח להבין מדוע התנהג כך, באותו יום ראשון אחר הצהריים. עד למועד בו הגיעו לבית המקדש, תומאס הבין שהפגנה נועדה להפחיד את הסנהדרין כדי שלא תעז לעצור מיד את 'המאסטר'. בדרך חזרה לבית עניא, תומאס חשב הרבה אך לא אמר מאום. עד למועד בו הלך לישון, הוא כבר הבין את הפקחות שבכניסתו של 'המאסטר' לירושלים מתוך מהומה רבתי, ואף התחיל לראות את הצדדים הקומיים שבכך. כל אלה שימחו אותו מאוד.

עבור שמעון הקנאי, יום הראשון הזה החל כיום גדול. הוא ראה העיני רוחו מחזות נפלאים בירושלים בימים הקרובים. בכך אכן צדק. אך שמעון חלם על כינונו של שלטון חדש של היהודים, כשישוע על כס דוד המלך. שמעון ראה את הלאומנים נכנסים לפעולה מיד עם הכרזתה של המלכות ואותו עצמו עומד בראש הכוחות הצבאיים של המלכות החדשה. ברדתו מהר הזיתים, אפילו ראה בעיני רוחו את כל חברי הסנהדרין ואוהדיהם מתים לפני ערבו של אותו יום. הוא היה האיש הקולני ביותר בהמון. עד לשעה חמש אחר הצהריים, הוא הפך לשליח דומם, מרוסק ומדוכא. כתוצאה מן השוק שחווה באותו היום, נכנס לדיכאון שממנו יצא רק חלקית, וגם זה, הרבה לאחר תחייתו של 'המאסטר' מן המתים.

עבור התאומים לבית חלפי, היה זה יום מושלם. הם נהנו ממנו לגמרי, ומכיוון שנעדרו מן הביקור השקט בסביבות המקדש, נמנעה מהם חווית השקט לאחר מפגן ההמון הסוער. הם לא הצליחו להבין את התנהגותם המדוכאת של השליחים כששבו לבית עניא באותו הערב. היום הזה נחרט בזיכרונם של התאומים כיום בו חוו את גן העדן על-פני האדמה באופן המוחשי ביותר. היום הזה היווה את פסגת הקריירה שלהם כשליחים. הזיכרון של התרוממות הרוח שחשו באותו יום ראשון נשא אותם דרך כל הטרגדיה של השבוע גדוש האירועים ועד לשעת הצליבה עצמה. הייתה זו הכניסה הראויה ביותר למלך שהתאומים יכלו לצפות לה; הם נהנו מכל רגע במפגן. הם הסכימו לגמרי עם כל מה שראו וזכרו זאת עוד שנים ארוכות לאחר מכן.

שתהלוכת הכניסה לירושלים השפיעה לרעה יהודה איש-קריות יותר מאשר על שאר השליחים. מוחו קדח ותסס באופן לא נעים לאחר הגערה של 'המאסטר' ביום שלפני כן כשמרים משחה אותו בעת הסעודה בביתו של שמעון. יהודה נגעל מכל המחזה. זה נראה לו ילדותי, ואפילו מגוחך. השליח הנקמני הזה התבונן במה שקרה בשעות אחר הצהריים של יום ראשון וחשב שישוע דומה יותר לליצן מאשר למלך. הוא התרעם מאוד על כל מה שהתרחש. הוא צידד בנקודת ההשקפה של היוונים והרומים אשר זלזלו בכל מי שרכב על חמור או על עיר. עד לעת בה נכנסה תהלוכת הניצחון לעיר, יהודה כבר גמר אומר לנטוש את רעיון המלכות כולו; הוא כמעט והחליט לנטוש את כל הניסיונות הקומיים לכוון את מלכות השמים. ואז, נזכר בתחייתו של אלעזר מן המתים ובדברים רבים אחרים, והחליט להישאר עם השניים עשר לפחות יום אחד נוסף. חוץ מזה, הוא היה מופקד על הקופה, ולא חלם לקחת אתו את כפסי השליחים כשינטוש. בדרך חזרה לבית עניא, באותו הערב, התנהגותו שלו לא בלטה במזרותה, שכן כל השליחים היו מדוכאים באותה המידה.

יהודה הושפע ביותר מן הלעג של חבריו הצדוקים. המאורע שנודעה לו ההשפעה הרבה ביותר על החלטתו הסופית לנטוש את יושע ואת חבריו השליחים, אירע כאשר הגיע יושע לשערי העיר: צדוקי אחד בעל השפעה (חבר של משפחת יהודה) רץ אליו בעודו לועג לו, טפח על גבו ואמר: "למה נפלו פניך, חברי הטוב; שמח אתנו כשאנו מכריזים על יושע מנצחת כעל מלך היהודים עם כניסתו בשערי ירושלים רכוב על חמור." יהודה מעולם לא ברח מרדיפה, אך לא יכול היה לעמוד אל מול לעג שכזה. הרצון לנקום, אשר פעפעע בו זה מכבר, נמהל כעת עם הפחד הנורא מן הלעג, הפחד מפני הבושה הנוראית שיחוש ביחס ל'מאסטר' ולחבריו השליחים. בלבו, השגריר המוסמך הזה כבר נטש; כל מה שנדרש כעת היה תירוץ

מתקבל על הדעת כדי לזנוח את 'מאסטר' באופן גלוי.

הספר של אורנטיה

מסמך 173

יום שני בירושלים

מוקדם בבוקר יום שני, כפי שנקבע מראש, התכנסו ישוע והשליחים בביתו של שמעון בבית עניא, ולאחר מפגש קצר יצאו לירושלים. בדרכם למקדש, השניים עשר היו שקטים באופן מוזר; הם עדיין לא התאוששו ממאורעות היום הקודם. הם היו מלאי ציפייה ופחד וחשו תחושה מסוימת של ניתוק בשל השינוי החד שחל בטקטיקה של 'המאסטר' והעובדה שהנחה אותם להימנע מללמד בפומבי לכל אורך שבוע הפסח.

בעוד הקבוצה יורדת במורד הר הזיתים, ישוע הלך בראש והשליחים קרוב אחריו, שומרים של הגות של שתיקה. בדעת כולם, למעט יהודה איש-קריית, התרוצצה מעל הכול המחשבה: מה יעשה 'המאסטר' היום? המחשבה שמילאה את מוחו של יהודה הייתה: מה אני צריך לעשות? האם להמשיך עם ישוע וחברי או לעזוב? ואם אני נוטש, איך לעשות זאת?

בערך בשעה תשע בבוקר יום נפלא זה הגיעו הגברים למקדש. הם הלכו מיד לחצר הגדולה בה לימד ישוע תכופות, ולאחר שברכו את המאמינים שהמתינו להם, עלה ישוע על אחד מדוכני הנואמים והחל לדבר אל הקהל. השליחים נסוגו הצידה והמתינו לבאות.

1. טיהור המקדש

לתפילות ולטקסים שנערכו בבית המקדש החלה להתלוות פעילות מסחרית ענפה. העסקים נסבו סביב קניית בעלי חיים עבור הקורבנות השונים. אף כי הותר לאדם להביא את בעל החיים שלו, על-פי חוקי הלוויים נדרש בעל החיים להיות חף מכל "פגם" ולקבל את אישור בוחני המקדש הרשמיים. רבים מן המאמינים חוו השפלה כאשר בעל החיים שהיה לכאורה מושלם נדחה על-ידי בוחני המקדש. לכן, נוצר המנהג לרכוש בעלי חיים לקורבנות במקדש עצמו, ואף כי היו מספר תחנות בסמוך להר הזיתים בהם ניתן היה לעשות כן, האופנה הייתה לרכוש אותם ישירות ממכלאות המקדש. וכך נוצר בהדרגה המנהג למכור כל מיני בעלי חיים לקורבנות בחצרות המקדש. כך נוצר עסק גדול בעל רווחים עצומים. חלק מן הרווחים זרמו לקופת המקדש ואילו החלק הארי זרם בעקיפין לכיסיהם של משפחות הכוהנים הגדולים.

עסקי מכירת בעלי החיים שגשגו בחצרות המקדש. הסיבה העיקרית לכך הייתה שכאשר רכש המאמין את בעל החיים משם, אף כי שילם מחיר גבוה יותר, הובטח לו שלא יידרש לשלם מעבר לך דבר וכן שבעל החיים לא יידחה מסיבות טכניות או אמתיות. בזמנים מסוימים אף גבו מפשרות העם מחירים מופקעים ביותר, בעיקר בחגים. הייתה תקופה בה הכוהנים תאבי הבצע העזו לגבות מחיר השקול למשכורת של שבוע עבודה תמורת צמד יונים שראוי היה למכור לעניים בפרוטות מעטות. "בני חנן" כבר אז החלו לבנות את עסקיהם בחצרות המקדש. עסקים אלו פעלו עד שחוסלו בידי ההמון הזועם כשלוש שנים לפני שנהרס בית המקדש עצמו.

אך חצרות המקדש חוללו גם בדרכים אחרות, בנוסף למסחר בבעלי חיים ובסחורות שונות. בעת ההיא, התקיימה מערכת בנקאות וסחר ענפה שפעלה בחצרות המקדש עצמו. וזהו המקור לכל אלה: בתקופת השושלת החשמונאית, הנפיקו היהודים מטבעות כסף משל עצמם והשתרר הנוהג לשלם במטבע יהודי זה את מס המקדש בן חצי השקל ואת כל התשלומים האחרים. תקנה זו הובילה לצורך להרשות לחלפני הכספים לקיים את פעולות החלפנות ולהמיר מכל המטבעות שהיו נהוגים בפלשתינה ובפרובינציות רומיות אחרות לשקל היהודי. מס הגולגולת של המקדש, אשר עמד על חצי שקל, נגבה מכולם פרט לנשים, קטינים ועבדים. המטבע היה בגודל של מטבע בן עשרה סנט, אך בעובי כפול ממנו. בימיו של ישוע, גם הכוהנים היו פטורים מתשלום מס המקדש. וכך, על-מנת לאפשר ליהודים להצטייד בכסף הנדרש לתשלום מס המקדש לפני היציאה לירושלים, הקימו חלפני הכספים המורשים את דוכניהם בעריה הראשיות של פלשתינה בין ה-15 ל-25 לחודש שקדם לחג הפסח. לאחר עשרת הימים הללו, עלו חלפני הכספים לירושלים והקימו את דוכניהם בחצרות המקדש. הותר להם לגבות עמלה בת שלושה עד ארבעה סנט על החלפת מטבע שערכו עמד על כעשרה סנט, ואם ערך המטבע היה גבוה מזה, הותר להם לגבות עמלה כפולה מזו. חלפני הכספים הרוויחו גם מהמרות הכספים שבוצעו כדי לרכוש את בעלי החיים שהועלו לקורבן וכדי להציע מנחות ולשלם על נדרים.

חלפני הכספים של המקדש קיימו פעילות חלפנות כספים רווחית והמירו יותר מעשרים סוגי מטבעות שונים אשר הביאו עמם עולי הרגל מעת לעת לירושלים. אולם הם גם עסקו בפעילות בנקאית ענפה נוספת. אוצר המקדש הרוויח מאוד מפעילות מסחרית זו, כמו גם שליטי המקדש. כדבר שבשגרה, הופקדו באוצר המקדש סכומים של יותר מעשרה מיליוני דולרים בעוד פשוטי העם המשיכו להתבוסס בעוני ולשלם מסים בלתי צודקים אלה.

באמצע כל הרעש של חלפני הכספים, הסוחרים ומוכרי הבקר, ניסה ישוע בבוקר יום שני זה ללמד את בשורת מלכות השמים. לא רק הוא כעס על חילול המקדש; גם פשוטי העם, ובייחוד היהודים שהגיעו מפרובינציות אחרות, התרעמו מאוד אף הם על חילול הקודש שבעשיית רווח בבית התפילה הלאומי. באותו זמן, התכנסה גם הסנהדרין עצמה לדיוניה באולם שסביבו רחשה כל ההמולה והבלבול של פעילות המסחר והחליפין.

שני דברים התרחשו כשהתכונן ישוע להתחיל בנאומו. בדוכן של חלפן כספים שעמד בסמוך, התרחש וויכוח אלים על תלונתו של יהודי מאלכסנדריה על כך ששילם מחיר מופקע, ובה בעת נמלא האוויר בהמולה של כמאה שוורים שהובלו מאזור אחד של המכלאות לאזור אחר. ישוע עצר, חשב בדממה ובכוונה על המתרחש מולו, על סצנת המסחר והבלבול, ובדיוק באותו רגע הבחין ביהודי פשוט מן הגליל, אדם שדיבר עמו פעם בעירון, שלעגו לו כמה תושבי יהודה שחשו עצמם טובים ממנו; השילוב של כל אלה גם יחד גרמו לאחד מאותם פרצי זעם שחוותה מעת לעת נשמתו של ישוע.

לתדהמתם של השליחים שעמדו בסמוך ולא נטלו חלק במה שעתיד היה להתרחש, ישוע ירד מדוכן הנואמים, ניגש לנער שהעביר את הבקר דרך החצר, לקח את השוט מידי והוביל בבטחה ובמהירות את בעלי החיים אל מחוץ למקדש. וזה לא היה הכל; הוא צעד בהוד אל מול האלפים שנקבצו בחצר המקדש והתבוננו בנעשה, ניגש למכלאה הרחוקה ביותר, פתח את שעריהן כל כל המכלאות והניס את כל בעלי החיים הכלואים. כאן כבר חשו עולי הרגל כאילו היכה בהם ברק, ובצעקות רמות נעו אל עבר הדוכנים והפכו את השולחנות של חלפני הכספים. בתוך פחות מחמש דקות הוצא כל המסחר אל מחוץ למקדש. עד שהגיעו השומרים הרומים שהוצבו בסמוך, הכל חזר להיות שקט, הסדר חזר לשרור בקרב הקהל; ישוע שב לדוכן הנואמים ואמר להמון: "היום ראיתם איך התגשם הכתוב: 'בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה לְכָל הָעַמִּים, וְאַתֶּם עֲשִׂיתֶם אוֹתוֹ מְעֵרָת פְּרִיצִים.'"

לפני שאמר דבר מה נוסף, פרץ הקהל בקריאות הושע-נא ומיד יצאה מן ההמון קבוצת צעירים אשר החלה לשיר מזמורי הלל על כך שהמקדש טוהר מן החול ומן הסוחרים תאבי הרווח. אז הגיעו כמה כוהנים, ואחד מהם אמר לישוע: "אינך שומע מה אומרים בני הלוויים?" ענה לו 'המאסטר', "האם לא קראת את הכתוב, 'מִפִּי עוֹלָלִים, וְיִנְקִים יִסְדֹּת עִזִּי'?" ובכל אותו יום, כל זמן שישוע לימד, עמדו שומרים מן הקהל בפתחים ומנעו מכל אדם מלשאת אפילו כלי ריק לתוך חצרות המקדש.

הכוהנים הראשיים והחכמים שמעו על המתרחש ולא ידעו מה לעשות. הם חששו עוד יותר מן 'המאסטר' והיו נחושים עוד יותר לחסלו. אך הם היו מבולבלים. הם לא ידעו כיצד לגרום למותו, הם חששו מאוד מן ההמונים אשר כעת הביעו תמיכה רבה בהוצאת כל הסוחרים מן המקדש. במשך כל אותו היום, יום של שקט ושלווה בחצרות המקדש, שמע הציבור את תורתו של ישוע ונתלה, פשוטו כמשמעו, בדבריו.

המעשה המפתיע של ישוע היה מעבר ליכולת ההבנה של שליחיו. הם הופתעו כל כך מפתאומיותה של פעולת 'המאסטר' עד שנותרו מתגודדים במשך כל האקט בסמוך לדוכן הנואמים; הם לא נקפו אצבע כדי לסייע בטיהור המקדש. אילו היה מאורע מופלא זה מתרחש יום קודם לכן, בזמן הגעתו של ישוע למקדש כמנצח עם סיום התהלוכה הרועשת דרך שערי העיר לקול צהלות התמיכה של ההמון, הם היו מוכנים לכך. אך האופן בו זה התרחש תפס אותם בהפתעה מוחלטת והם לא התכוננו להשתתף בכך.

טיהור המקדש מעיד על יחסו של 'המאסטר' למסחר הדת ולתיעוב שחש כלפי כל צורות חוסר ההוגנות וכלפי הפקת רווח על-חשבון העניים והעוברים. המאורע אף מדגים שישוע לא תמך בהימנעות משימוש בכוח כדי להגן על רוב האנשים מפני שעבוד בלתי הוגן בידי מיעוט שמתבסס על עוצמה פוליטית, כלכלית או דתית. אין להתיר לאנשים פקחים, מרושעים ותחבולניים לארגן עצמם כדי לנצל ולשעבד את אלה אשר לא נוטים להשתמש בכוח על-מנת להגן על עצמם או לקדם את מטרותיהם הראויות בחיים בשל העובדה שהאידאלים שלהם לא עומדים בקנה אחד עם שימוש שכזה.

2. קריאת תיגר על סמכותו של 'המאסטר'

כניסתו של ישוע לירושלים כמנצח ביום ראשון הדהימה כל כך את מנהיגי היהודים עד שהם נמנעו מלעצור אותו. לטיהור המדעים שעשה היום במקדש נודעה השפעה דומה ואף הוא דחה את מועד מעצרו של 'המאסטר'. מדי יום גברה נחישותם של מנהיגי היהודים לחסל אותו, הם הם פחדו משני דברים, ופחדם זה דחה את שעת פעולתם. הכוהנים הראשים והחכמים לא רצו לעצור את ישוע בפומבי מחשש שההמונים יעלו עליהם בכעס; הם גם חששו מן האפשרות שהחיילים הרומיים ייקראו לדכא התקוממות עממית.

מכיוון שאיש מחבריו של 'המאסטר' לא נכח בדיון הצהריים של הסנהדרין, ההחלטה שהתקבלה בו פה אחד הייתה שנדרש לחסל את ישוע במהרה. אך הם לא הצליחו להחליט מתי וכיצד לעצור אותו. לבסוף, החליטו למנות חמש קבוצות שתצאנה ותבואנה בתוך הקהל ותבקשנה לסבך אותו אל מול אלה שהאזינו לשיעור. וכך, בערך בשתיים אחר הצהריים, כאשר החל ישוע את הדרשה על "החירות של היות האדם בן", התקרה קבוצה כזו של חכמי ישראל לישוע, הפסיקה אותו כנהוג, תוך שאלת שאלה, ואמרה: "באיזה סמכות אתה מלמד את הדברים הללו? מי נתן לך סמכות זו?"

היה זה בהחלט ראוי מצד שליטי המקדש ומנהיגי הסנהדרין לשאול שאלה זו כל אדם שהתיימר ללמד ולפעול באופן יוצא דופן, כפי שעשה ישוע, ובמיוחד בשל טיהור המקדש של יום האתמול. הסוחרים וחלפני הכספים פעלו ברישיון שניתן להם על-ידי השליטים העליונים, ואחוזים מרווחיהם היו אמורים לזרום ישירות לקופת המקדש. אל נא תשכחו שמילת המפתח עבור היהודים הייתה סמכות. הנביאים תמיד עוררו מהומות משום שהתיימרו ללמד ללא סמכות, ללא שהוסמכו בבתי המדרש הרבניים וקיבלו הסמכה מן הסנהדרין. לימוד בפומבי ללא סמכות שכזו נחשבה או לטיפשות או למרי גלוי. באותה התקופה, רק לסנהדרין הותר להסמיך רבי או מורה, והטקס הזה נערך בנוכחותם של לפחות שלושה אנשים שאף

הם הוסמכו כך. הסמכה זו העניקה למורה את התואר "רבי" ואף הסמיכה אותו לנהוג כשופט, "לקשור ולהתיר את העניינים שיובאו לדיון לפניו."

שליטי המקדש נצבו לפני ישוע באותו אחר הצהריים כדי לקרוא תיגר לא רק על מה שלימד, אלא גם על מה שעשה. ישוע ידע היטב שהם טענו זה מכבר שהסמכות למה שלימד היה שטנית, ושכל פעולותיו נעשו בכוחו של נסיך השדים. לכן, החל 'המאסטר' את תשובתו בכך ששאל שאלת-נגד. אמר ישוע: "אני גם מבקש לשאול אתכם שאלה, ואם תענו לי, אענה לכם על מקור הסמכות לכל מעשי. האם יוחנן קיבל את הסמכות להטביל מבני אדם או משמים?"

וכאשר שמעו מאזיניו את השאלה, הם זזו הצדה כדי להתייעץ בנוגע לתשובתם. הם ביקשו להביך את ישוע לפני הקהל, וכעת מצאו את עצמם עומדים נבוכים בפני כל הקהל שהתאסף בחצר מקדש. חוסר הנוחות שלהם ניכר לעין כאשר שבו לישוע וענו: "איננו יודעים ביחס להטבילה של יוחנן." הם ענו 'למאסטר' כך משום שחשבו בינם לבין עצמם: אם נאמר משמים, אז הוא יאמר מדוע לא האמנתם לו ואולי אף יוסיף שהוא עצמו פועל בסמכותו של יוחנן; ואם נאמר מאדם, הממונים עלולים לעלות עלינו, שהרי רובם מחשיבים את יוחנן לנביא; וכך, נאלצו לעמוד בפני ישוע והקהל ולהודות שהם, מנהיגי הדת וחכמי ישראל, לא יכולים (או לא רוצים) להביע דעה ביחס למשימתו של יוחנן. לאחר שענו, השפיל ישוע אליהם את מבטו ואמר, "גם אני לא אומר לכם מהו מקור הסמכות לפעולותיי."

ישוע מעולם לא התכוון לפעול בסמכותו של יוחנן יוחנן מעולם לא הוסמך על-ידי הסנהדרין. סמכותו של ישוע נבעה ממנו עצמו ומעליונותו הנצחית של 'האב'.

ישוע לא התכוון לחמוק מן השאלה תוך שימוש בטקטיקה הזו מול אויביו. במבט ראשון, נדמה כאילו חמק במומחיות מן השאלה, אך לא כן הוא. ישוע מעולם לא השתמש ביתרון בלתי הוגן אל מול מישהו, אפילו לא אל מול אויביו. בדוגמה הזו, אף כי נדמה כאילו חמק מן השאלה, הוא כן נתן למאזינים תשובה ביחס לסמכות ממנה נובעת משימתו. הם טענו שהוא פועל בסמכות נסיך השדים. ישוע חזר וטען שכל מה שלימד וכל מה שעשה היה מתוקף עצמתו וסמכותו של 'האב' שבשמים. מנהיגי היהודים סרבו לקבל זאת ובקשו לדחוק אותו לפינה כדי שיודה שהוא מורה מוזר, שהרי לעולם לא הוסמך בידי הסנהדרין. באופן בו ענה, הוא לא טען שיוחנן הוא מקור סמכותו, אך כן הצליח לשכנע את המאזינים להבין שאויביו נפלו בפח שביקשו לטמון לו וכך יצאו ניזוקים בעיני כל הנוכחים.

הגאונות שהפגין 'המאסטר' בטיפול באויביו היא זו שגרמה להם לחשוש ממנו. הם לא ניסו לשאול דבר מה נוסף באותו היום; הם פרשו כדי להתייעץ בינם לבין עצמם. אך הקהל מיהר להבחין בחוסר הכנות שבשאלות אותן שאלו מנהיגי היהודים. אפילו פשוטי העם הצליחו להבחין בהבדל בין המלכותיות של 'המאסטר' לבין הצביעות והתככנות של אויביו. אך טיהור המקדש גרם לצדוקים לצדד בפרושים ובתכניתם לחסל את ישוע. ובאותם הימים, הצדוקים היוו רוב בסנהדרין.

3. המשל על שני הבנים

בזמן שהפרושים הקטנוניים עמדו מולו בדממה, השפיל ישוע אליהם את מבטו ואמר: "מכיוון שאתם מתלבטים ביחס למשימתו של יוחנן ומתנגדים לתורתו ולפועלו של 'בן האדם', הקשיבו ואספר לכם משל: היה היה איש מכובד ולו שני בנים. הוא ביקש את עזרתם בניהול אחוזתו. וייגש אל הראשון ויאמר, 'בני, הן היום ועבד בְּכֶרְמִי'. הבן הבלתי מתחשב הזה ענה, 'לא חפצתי'; ואחרי כן נחם וילך. וייגש אל השני וידבר קְּזֹאת גַם אֵלָיו. ויען ויאמר, 'הנני אֵדְנִי'. ולאחר שנפנה האב, הבן הצבוע והלא נאמן פשוט לא הלך. אני שואל אתכם, מי מִשְׁנִיָּהֶם עָשָׂה אֶת רְצוֹן אָבִיו?"

ענו כולם כאיש אחד ואמר, "הבן הראשון." אמר להם ישוע: "אֲמֵן אֲמֵר אֲנִי לָכֶם אִם שִׁנְדָּמָה כִּי הַמּוֹכְסִים וְהַזֹּנֹת מִסְרִבִּים לִכְפֹּר, הֵם יִכִּירוּ בִּדְרֹכָם הַשְּׂגוּיָה וְיִקְדְּמוּ אֶתְכֶם לְבּוֹא אֶל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים, אִם שְׁמִיתִימֵרִים לִשְׂרֵת אֶת 'הָאֵב' שִׁבְשֵׁמִים בְּעוֹדְכֶם מִסְרִבִּים לִפְעוֹל כְּמַצּוּתוֹ. לֹא אִתְּם הָאֲמֵנִים בְּיוֹחָנָן, אֲלֹא הַמּוֹכְסִים וְהַזֹּנֹת; אִתְּם גַּם לֹא מֵאֲמִינִים לְתוֹרָתִי, בְּעוֹד פְּשׁוּטֵי הָעָם יִסְכִּיתוּ לָהּ בְּשִׂמְחָה."

ישוע לא תעב את הפרושים והצדוקים באופן אישי. ההתנגדות שלו הייתה כלפי מערכת הלימוד והתרגול שלהם, בה פקפק. הוא לא הפגין עוינות כלפי איש, אך כאן התרחשה ההתנגשות הבלתי נמנעת בין דת רוח חיה וחדשה לבין דת הטקס, המסורת והסמכות הישנה.

כל אותו הזמן עמדו השליחים במסוך 'למאסטר' אך לא נטלו שום ללק במתרחש. כל אחד מן השניים עשר הגיב בדרך הייחודית שלו למאורעות של הימים האחרונים של משימת המתת של ישוע בגוף, וכל אחד מהם המשיך לציית להנחיה שקיבל מן 'המאסטר', להימנע מללמד או להטיף בציבור במהלך שובע הפסח.

4. המשל אודות האדון הנעדר

כאשר ראשי הפרושים והחכמים שניסו לטמון לישוע פח בשאלותיהם סיימו לשמוע את הסיפור אודות שני הבנים ופרשו להתייעצות, נפנה 'המאסטר' אל הנוכחים, וסיפר להם משל נוסף:

"היה היה איש בעל בית הָיָה אֲשֶׁר נָטַע כֶּרֶם. וַיַּעַשׂ גֵּדֵר סָבִיב לוֹ, וַיַּחְצֵב יָקֵב, וַיִּבֶן מִגְדָּל בְּתוֹכוֹ. וַיִּתְּנֵהוּ אֶל פֶּרָמִים וַיִּלָּךְ בְּדֶרֶךְ מִרְחֹק. וַיְהִי כִּשְׁנֵי עֶת הַבָּצִיר, וַיִּשְׁלַח עֲבָדָיו אֶל הַפֶּרָמִים לְקַסֵּת אֶת-פְּרִי. אִךְ הֵם הִתְיַעֲצוּ בֵּינָם לִבְיֹן עֲצָמָם וְסָרְבוּ לָתֵת אֶת הַפֶּרִי; בַּמָּקוֹם זֶה, וַיִּחְזְקוּ הַפֶּרָמִים בְּעֲבָדָיו אֶת

זה הכו וְאֵת זֶה הָרָגוּ וְאֵת זֶה סָקְלוּ. וַיִּוֹסֵף שְׁלַח עֲבָדִים אֲחֵרִים רַבִּים מִן הָרָאשׁוֹנִים וְגַם לָהֶם עָשׂוּ כֵן. וּבְאַחֲרֹנָה שְׁלַח אֲלֵיהֶם אֶת בְּנוֹ כִּי אָמַר לַעֲצֻמוֹ, 'הֵם פָּגְעוּ בַּמִּשְׁרָתִי, וּמִפְּנֵי בְנֵי יָגוּרוֹ.' וַיְהִי כִּרְאוֹת הַפְּרָמִים אֶת הַבֶּן וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו: 'זֶה הוּא הַיּוֹרֵשׁ; לָכֵן וְנִהְיֶה וְנִאֲחָזֶה בְּנִחְזָקוֹתָ. וַיִּחְזְקוּ בּוֹ וַיִּדְחֲפוּהוּ אֶל מַחוּץ לְפָנָם וַיַּהַרְגוּ אֹתוֹ. וַעֲתָה כִּי יָבוֹא בָּעַל הַפָּרֶם שִׁבְנו נִדְחָה וְהוּמָת, מָה יַעֲשֶׂה לְכַרְמֵים הָרְשָׁעִים הָאֵלֶּם?"

שמע הקהל את המשל, ואת שאלתו של ישוע וענה: "יָרַע לְרָעִים וַיֹּאבְדָם וְאֵת הַפָּרֶם יָמֵן לְכַרְמֵים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא אֶת פְּרִיָּו בָּעֵתוֹ." ואז הבינו כמה מהם שהמשל התייחס לעם היהודי ולאופן בו נהג בנביאים וכן לדחייה שדחו את ישוע ואת בשורת המלכות, הצטערו ואמרו, "יִשְׁמֹר אוֹתָנוּ הָאֵל, שְׂמָא חֲלִילָה נִמְשִׁיךְ וְנִנְהַג כֵּךְ."

ישוע ראה קבוצה של צדוקים ופרושים מתקרב אליו דרך ההמון. הוא המתין רגע עד שקרבו ואמר: "הֵיטֵב תִּדְעוּ שְׂאֲבוֹתֵיכֶם דָּחוּ אֶת הַנְּבִיאִים, וְשֹׂאֲתֵם נִחוּשִׁים לְדַחֲוֹת אֶת 'בֶּן הָאָדָם'." ואז התבונן ישוע במבט בוחן בכוהנים ובזקנים שעמדו בסמוך לו, ואמר: "הֵכִי לֹא קִרְאָתְם בְּפָתוּבִים אֶכֶן מְאֹסֵי הַבּוֹנִים הֵייתָה לְרֹאשׁ פָּנָה? שׁוּב אִזְהִיר אִתְּכֶם כִּי אִם תִּמְשִׁיכוּ לְדַחֲוֹת בַּשּׁוּרָה זֹאת, כִּי תִקַּח מִכֶּם מַלְכוּת הָאֱלֹהִים וְתִסָּבֵג לְגוֹי אֲשֶׁר יִקְבַּל אֶת הַחֲדָשׁוֹת הַטּוֹבוֹת וַיַּעֲשֶׂה אֶת פְּרִיָּה, פְּרִי הָרוּחַ. הַמַּסְתוּרִין שׁוֹרֵר בִּיחָס לֵאבֹן זֶה, שֶׁהָרִי הַנֶּפֶל אֶל הָאֶכֶן הֵהִיא יִשְׁכָּר, אֵךְ יִיגָאֵל; וְאֲשֶׁר תִּפֹּל עָלָיו תִּשְׁתַּקֵּהוּ וַיִּפּוֹץ אִפְרוֹ לֵאֲרֵב רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם."

לשמע המילים הללו, הבינו הפרושים כי ישוע מתייחס אליהם ואל מנהיגי היהודים. הם ביקשו מאוד להניח את ידם עליו באותו רגע, אך חששו מן ההמון. אך הכעס שעלה בהם לשמע מילותיו של 'המאסטר' היה כה גדול, עד שהם פרשו שוב להתיעצות כיצד לגרום למותו. באותו הלילה, חברו הצדוקים והפרושים כדי לטמון לו פח למחרת.

5. המשל אודות משתה החתונה

לאחר שהסופרים והפרושים פרשו לדרכם, נפנה ישוע שוב לקהל שהתאסף ושיפר להם את משל משתה החתונה. וכך אמר:

"יְדוּמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְמֶלֶךְ בֶּשֶׁר וְדָם אֲשֶׁר עָשָׂה חֲתָנָה לְבָנוֹ, וַיִּשְׁלַח אֶת עֲבָדָיו לְקַרְא הַקְּרוֹאִים אֶל הַחֲתוּנָה לֵאמֹר, 'הִכּוֹל מוֹכֵן לְסַעֲוָה בִּארְמוֹן.' רַבִּים מִן הַמוֹזְמִינִים לֹא אָבוּ לָבוֹא. שָׁמַע הַמֶּלֶךְ עַל סִירוֹבָם, שִׁלַּח עֲבָדִים וּשְׁלִיחִים נֹסְפִים לֵאמֹר: 'הִנֵּה עֶרְכָּתִי אֶת סַעֲוִדָּתִי. שְׁוֹרֵי וּמְרִיאֵי טְבוּחִים וְהַכֵּל מוֹכֵן. בָּאוּ אֶל הַחֲתוּנָה.' וְהֵם לֹא שָׁתוּ לָבֶם לְזֹאת וּזְלִזְלוּ בַּמֶּלֶךְ. וַיִּלְכוּ לָהֶם, זֶה אֶל שְׂדֵהוּ, זֶה אֶל מִלְאכְתּוֹ וְזֶה אֶל מִסְחָרוֹ. וְהַנְּשָׁאָרִים לֹא הִסְתַּפְּקוּ בִּזְלִזְלוֹ בִּבְקִשַׁת הַמֶּלֶךְ וּתְפִשׁוּ אֶת עֲבָדָיו וַיַּתְעֲלִלוּ בָם וְאֵת חֲלָקָם אֵף הָרָגוּ. כַּשֶּׁהָבִין הַמֶּלֶךְ שֶׁאֲוֹרְחָיו הַנִּבְחָרִים, אִפִּילוֹ אֵלֶּה שִׁכְּבָר הַבְּטִיחוּ לְהִשְׁתַּתֵּף בַּמִּשְׁתֶּה הַחֲתוּנָה, דָּחוּ אֶת הַזְמָנָתוֹ, תִּקְפוּ וְהָרָגוּ בַּשְּׁלִיחוֹתָיו, הוּא כַּעַס מְאֹד. וַיִּקְצוּף הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח צְבָאוֹתָיו וַיֹּאבְדוּ אֶת הַמְּרַצְחִים הָאֵלֶּם וְאֵת עֵינֵם שָׁרַף בְּאֵשׁ."

"לאחר שהעניש את אלה שדחו את הזמנתו, הוא קבע מועד חדש לחתונה ואמר אל עֲבָדָיו: 'אלה שהוזמנו לראשונה לא היו ראויים לה; לכן לכו נא לְרֹאשֵׁי הַדֶּרֶכִּים וּלְשִׁבְלִים וּלְאִפִּילוֹ אֶל חוּץ לְעִיר וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר תִּמְצָאוּ, אִפִּילוֹ זֶר הוּא, קִרְאוּ אֶל הַחֲתוּנָה.' וַיֵּצְאוּ הָעֲבָדִים הָאֵלֶּם אֶל הַדֶּרֶכִּים וְהַסַּמְטוֹת וַיֹּאסְפוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר מְצָאוּ, גַּם רָעִים, גַּם טֹבִים וַיִּמְלֵא בֵּית הַחֲתוּנָה מְסֻבִּים. וְכַשֶּׁהָכּוֹל הָיָה מוֹכֵן, יָצָא הַמֶּלֶךְ לִפְגוּשׁ אֶת אֲוֹרְחָיו, וּלְמַרְבָּה הִפְתַּעַתוֹ רֹאֵה אָדָם אֲשֶׁר אֵינָנו לְבוּשׁ בְּגָדֵי חֲתָנָה. וְהָרִי הַמֶּלֶךְ סִיפֵק בְּגִדֵי חֲתוּנָה לְכָל אֲוֹרְחָיו. וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם: 'רַעִי, אֵיךְ בָּאתָ הֵנָּה וְאֵין עָלֶיךָ בְּגָדֵי חֲתָנָה?' הָאָדָם הוֹפְתֵה וַיִּגָּאֵל. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְמַשְׁתָּתִּים: 'הַשְׁלִיכוּ אֶת הָאֲוֹרָח הַבִּלְתִּי מִתַּחֲשָׁב הַזֶּה מִבֵּיתִי, שִׁיִּצְטָרֵף לְכָל אֵלֶּה שִׁדְּחוּ אֶת הַזְמָנָתִי. אִקְבַּל רַק אֶת אֵלֶּה שֶׁבִּשְׂמֵחָה יִיעֲנוּ לְהַזְמָנָתִי וּמַכְבִּידִים אוֹתִי בַּלְבוּשׁ הָאֲוֹרְחִים שֶׁנָּתַתִּי לְכֹלֵם."

לאחר שסיפר את המשל, עמד ישוע לפזר את הקהל כאשר מבין האנשים התקרב אחד המאמינים ושאל: "אֲבֵל, 'מַאסְטֵר', אֵיךְ נוֹכַל לְדַעַת זֹאת? אֵיךְ נוֹכַל לְהִתְכַּוֵּן לְהַזְמִינָה הַמֶּלֶךְ? אֵיזָה סִימָן נִקְבַּל מִמֶּךָ כְּשֶׁנִּדְעָ שֶׁאֵתָה הוּא 'בֶּן הָאֵל'?" שָׁמַע זֹאת 'הַמַּאסְטֵר' וְאָמַר, "רַק סִימָן אֶחָד יִינָתֵן לָכֶם." אז הִצְבִּיעַ עַל גּוֹפוֹ שְׁלוֹ, וְהִמְשִׁיךְ וְאָמַר, "הַשְׁמִידוּ מִקֹּדֶשׁ זֶה וְאֵנִי אֲקִים אוֹתוֹ מִחֲדָשׁ תוֹךְ שְׁלוֹשָׁה יָמִים." אֵךְ הֵם לֹא הִבִּינוּ אוֹתוֹ, וּבַעֲתָה שֶׁהִתְפַּזְרוּ אָמְרוּ זֶה לְזֶה, "כַּמַּעַט חֲמִישִׁים שָׁנָה הָיָה הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה בְּבִנְיָה, וְהוּא אוֹמֵר שֶׁהוּא יִשְׁמִיד אוֹתוֹ וְיִקֵּים אוֹתוֹ מִחֲדָשׁ תוֹךְ שְׁלוֹשָׁה יָמִים." אִפִּילוֹ שְׁלִיחוֹתָיו שְׁלוֹ עֲצֻמוֹ לֹא הִבִּינוּ אֶת חֲשִׁבוֹת מִלּוֹתָיו, אֵךְ נִזְכְּרוּ בְּדַבְּרֵיוֹ אֵלֶּה לְאַחֵר מִכֵּן, לְאַחֵר שֶׁקָּם מִן הַמִּתִּים."

בערך בשעה ארבע אחר הצהריים סימן ישוע לשליחיו שהוא מבקש לעזוב את המקדש ולצאת לבית עניא לסעודת הערב ולמנוחה. במעלה הר הזיתים הנחה ישוע את אנדראס, פיליפוס ותומאס להקים למחרת מחנה קרוב לעיר, בו ישוה בשארית שבוע הפסח. בהתאם להנחיה זו, נטו בבוקר למחרת את אוהליהם על פיסת קרקע שהייתה בבעלות שמעון מבית עניא, בגיא בצל הגבעה שצפתה על חניון הציבורי של גת שמנים.

בערב יום שני, שוב עלתה קבוצת יהודים דוממת במעלה מורדותיו המערביים של הר הזיתים. כעת החלו שניים עשר הגברים הללו להרגיש שמשוה טרגי עומד להתרחש. מעולם לפני כן לא חשו כך. אף כי הטיהור הדרמטי של ראשית הבוקר גרם להם לקוות 'שהמאסטר' יקום ויפגין את עוצמתו הכבירה, כל מה שאירע אחר הצהריים שימש כניגוד גמור לכך והצביע על כך שהרשויות היהודיות עתידות קרוב לוודאי לדחות את תורתו של ישוע. השליחים נמצאו במתח עצום ובחוסר וודאות גדולה. הם הבינו שיתכן ורק כמה ימים בלבד מפרידים בין מאורעות היום החולף לבין מפולת הקריסה הקרבה. כולם הרגישו שמשוה כביר עומד להתרחש, אך לא ידעו למה לצפות. הם הלכו למקומות הלינה שלהם, אך ישנו מעט. אפילו התאומים לבית חלפי סוף סוף החלו להרגיש שהמאורעות של חיי 'המאסטר' נעים במהירות לקראת השיא של הסוף.

הספר של אורנטיה

מסמך 174

בוקר יום שלישי במקדש

בשעה שבע בבוקר לערך, בבוקר יום שלישי זה, פגש ישוע את השליחים, את סגל הנשים וכעשרים וכמה תלמידים בולטים בביתו של שמעון. בפגישה הזו נפרד ישוע מאלעזר ומסר לו את ההנחיה שלאחר מכן גרמה לו לנוס במהרה לפילדלפיה אשר בפראה, שם התחבר לתנועה המסיונרית שמרכזה באותה העיר. ישוע אף נפרד משמעון הזקן, ונתן את ברכת והנחית הפרידה לסגל הנשים, אליו לא שב לדבר רשמית שוב.

בבוקר זה ברח אישית את כל אחד מן השניים עשר. לאנדראס אמר: "אל תתיימש ממה שעתיד לקרות. תחזיק היטב את אחיך וודא שהם לא רואים אותך מדוכא." לפטרוס אמר: "אל תבטח בכוח הזרוע ואף לא בעוצמת הפלדה. התבסס על סלעי העד של הרוח." ליעקב אמר: "אל תמעד בשל מה שמופיע כלפי חוץ. בטח באמונתך, ובמהרה תדע את המציאות של מושא אמונתך." ליוחנן אמר: "היה עדין; אהב אפילו את אויבך; היה סובלני. וזכור שסמכתי עליך בנושאים רבים." לנתנאל אמר: "אל תשפוט את מה שרואים כלפי חוץ; בטח באמונתך כאשר נדמה שהכול נעלם; הישאר נאמן למשימתך כשגריר המלכות." לפיליפוס אמר: "אל תיתן למאורעות הקרבים לזעזע אותך. הישאר בטוח, אפילו כשלא תראה את הדרך. שמור אמונים לשבועת ההסמכה שקיבלת." למתי אמר: "אל תשכח את החסד שבזכותו התקבלת למלכות. אל תיתן לאיש לשדוד ממך את גמול הנצח שלך. כפי שיכולת לנטיותך כאדם, המשיך להיות עקבי." לתומאס אמר: "לא משנה כמה קשה יהיה, עליך לצעוד כעת באמונה, ולא על-פי מראה עיניים. אל תטיל ספק בכך שאני יכול לסיים את העבודה שהתחלתי ושלבסוף אראה את כל שגרירי הנאמנים במלכות שמעבר." לתאומי לבית חלפי אמר: "אל תתנו לדברים שאינכם מבינים לרסק אתכם. שמרו אמונים למה שבלבכם ואל תסמכו על אנשים גדולים או על רגשות ההמונים. עמדו לצד אחיכם." לשמעון הקנאי אמר: "שמעון, אף אם האכזבה תרסק אותך, רוחך תתעלה מעל לכל מה שיקרה לך. מה שלא הצלחת ללמוד ממני, תלמד אותי רוחי. בקש את מציאויות האמת של הרוח ותפסיק להתפתות ללכת אחר צללי החומר הבלתי מציאותיים." ליהודה איש-קריות אמר: "יהודה, אהבתי אותך והתפללתי שתאהב את אחיך. אל תסטה מדרך הישר; אני מזהיר אותך לבל תחליק בנתיבי החנופה וטיפול קורבן לחיצי הלעג.

לאחר שסיים לברך, יצא לירושלים בלוויית אנדראס, פטרוס ויוחנן בעוד שאר השליחים בונים את המחנה בגת שמנים, אליו הלכו באותו הלילה ובו התמקמו למשך שארית חייו של 'המאסטר' בגוף. בערך במחצית הדרך במורד הר הזיתים עצר ישוע וקיים פגישה בת יותר משעה עם ארבעת השליחים.

1. סליחה אלוהית

במשך ימים מספר, דנו פטרוס ויעקב בחילוקי הדעות שלהם ביחס למה שלימד 'המאסטר' ביחס למחילה על חטאים. הם הסכימו להעלות את הנושא בפני ישוע, וברגע הזה ניצל פטרוס את ההזדמנות לבקש את עצת 'המאסטר'. וכך, קטע שמעון פטרוס שיחה על ההבדלים בין הלל לסגידה ושאל: "'מאסטר', יעקב ואני חלוקים ביחס לתורתך, ככל שהיא נוגעת למחילה על חטאים. יעקב טוען שאתה מלמד כי 'האב' סולח לנו עוד לפני שביקשנו זאת ממנו, ואילו אני גורס שהחרטה והתוודות חייבות להקדים את הסליחה. מי מאתנו צודק? מה דעתך?"

לאחר דממה קצרה, התבונן ישוע במבט רב משמעות בכל הארבעה וענה: "אחי, אתם שוגים בדעותיכם משום שאינכם מבינים את טיבן של מערכות היחסים האינטימיות, האוהבות, שבין היצור 'לבורא', שבין האדם לאל. אתם לא מצליחים להבין את האהדה שאוהד ההורה מתוך הבנה את ילדו הבלתי בשל שלעיתים שוגה. אכן, אני מטיל ספק בכך שהורים נבונים ואוהבים נדרשים אי פעם לסלוח לילד רגיל ונורמלי. מערכות יחסים, המבוססות על אהבה מונעות את הצורך בריבים שלאחר מכן דורשים את הילד להתחרט ואת ההורים לסלוח.

"בכל ילד חי חלק מאביו. האב נהנה מיתרון קודם ומהבנה גדולה יותר בכל מה שקשור למערכת היחסים בינו לבין הילד. ההורה מסוגל להתבונן בחוסר בשלותו של הילד מתוך בשלותו שלו כהורה, מתוך הניסיון העשיר יותר שמאפיין את השותף המבוגר יותר. ביחס בין הילד שבארץ 'האב' שבשמים, ההורה האלוהי רוחש אהדה אינסופית ואלוהית וניחן ביכולת לאהוב ולהבין. המחילה האלוהית הינה בלתי נמנעת; היא טבועה בהבנתו האינסופית של האל, הבנה שלא ניתן להתכחש לה, ביחס לכל השגיאות בשיקול הדעת של הילד וכל בחירותיו השגויות. הצדק האלוהי הינו הוגן ונצחי במידה כזו שהוא כולל את חסד ההבנה.

"אדם חכם, אשר מבין את דחפיו הפנימיים של רעיו, יאהב אותם. והאוהב את אחיו, הרי שכבר סלח לו. היכולת להבין את טבע האדם ולסלוח למעשיו השגויים הינה דמוית-אל. הורים חכמים אוהבים ומבינים כך את ילדיהם, ואפילו סולחים להם על כל אי-ההבנות הזמניות שעוללות להפריד

ביניכם לכאורה. לעתים תכופות, הילד שחסר את הבשלות וההבנה המלאה והעמוקה יותר את מערכת היחסים שבין ההורה לילד ירגיש נפרדות ואשמה בשל היעדר האישור המלא של האב, אך אב אמתי לעולם לא יחוה תחושת נפרדות שכזו. החטא הינו התנסות בתודעה של היצור; הוא איננו חלק מתודעתו של האל.

"חוסר היכולת או חוסר הנכונות שלכם לסלוח לרעיתכם מעידה על מידת בשלותכם, על חוסר היכולת שלכם לרחוש אהדה, הבנה ואהבה כבוגרים. המידה בה אתם נוטרים טינה ומתנקמים עומדת ביחס לבורות שלכם ביחס לטבע הפנימי ולכמיהה האמתית שחשים ילדיכם ורעיתכם. אהבה הינה תוצר של הדחפים האלוהיים והפנימיים של החיים. היא מבוססת על הבנה, מוזנת באמצעות שירות נטול אנוכיות והופכת למושלמת מתוך החכמה."

2. שאלות של מנהיגי היהודים

בערב יום שני נערכה התייעצות בין הסנהדרין לבין כחמישים מנהיגים נוספים מקרב הסופרים, הפרושים והצדוקים. ההסכמה שהושגה בפגישה הייתה שמסוכן מדי לעצור את ישוע באופן גלוי בשל החיבה שרווחים לו פשוטי העם. הרוב בפגישה גרס שנדרש לנסות בנחישות לפגוע באמינותו בעיני ההמונים בטרם ייעצר ויובא למשפט. וכך, כמה קבוצות מלומדים יועדו לעמוד הכן למחרת בבוקר במקדש כדי לנסות לטמון לו פח בצורת שאלות קשות ולנסות להביכו בעיני הקהל. סוף סוף התאחדו הפרושים, הצדוקים ואפילו תומכי הורדוס במאמציהם לפגוע באמינותו של ישוע בעיני ההמונים שבאו לחגיגות הפסח.

בבוקר יום שלישי, כשהגיע ישוע לחצר המקדש והחל ללמד, לא הספיק לומר כמה מילים בטרם ניגשה אליו קבוצת תלמידי מכללה, אשר התכוננה בדיוק למטרה זו, והעומד בראשה פנה לישוע ושאל: "מאסטר, אנחנו יודעים שאתה מורה ישר, שאתה מטיף לדרכי האמת, שאתה משרת את האל בלבד שכן אינך מתיירא מפני איש ואינך נושא פני איש. אנחנו רק תלמידים, ומבקשים אנו לדעת את האמת ביחס לנושא בו אנו מתחבטים; הנה הוא: האם חוקי ההעלות מס לקיסר? האם עלינו לשלם או לא?" ישוע הבחין בתכונות ובצביעות ואמר להם: "למה אתם באים לפתות אותי כך? הראו לי את כספי המס ואענה לכם." הם נתנו לו דינר, הוא התבונן בו ואמר, "איזה דיוקן מוטבע על המטבע?" וכאשר ענו לו, "של הקיסר," אמר ישוע "תנו לקיסר את אשר לקיסר ולאלוהים את אשר לאלוהים."

לאחר שהשיב לסופרים הצעירים ולשותפיהם, תומכי הורדוס, פרשו אלה הצדה וכל הנוכחים, לרבות הצדוקים, נהנו ממבוכתם. גם הצעירים שניסו לטמון לו פח התפלאו עד מאוד מן החכמה שהפגין 'המאסטר' בתשובתו.

יום קודם לכן ניסו השליטים לטמון לו פח אל מול ההמונים תוך שימוש בעניינים דתיים וכעת ניסו לערב אותו בדיון מסוכן בענייני ממשל אזרחי. הן פילטוס והן הורדוס נכחו בירושלים כעת, ואויביו של ישוע שיערו שאילו היה מעז לדרוש כנגד תשלום המס לקיסר, הם היו יכולים ללכת מיד לשלטונות הרומיים ולהאשים אותו בהמרדה. מאידך, אילו היה דורש בעד תשלום המס, הם שיערו אל נכון כי הכרזה מעין זו הייתה פוגעת מאוד בגאווה הלאומית היהודית והייתה גורמת להמונים להפסיק לאהוד אותו ולתמוך בו.

בכל אלה נחלו אויביו של ישוע מפלה, שכן היטב היה ידועה פסיקת הסנהדרין עבור היהודים בניכר אשר קבעה כי "הזכות להטביע כסף גוררת עמה את הזכות לגבות מסים." כך חמק ישוע מן הפח שטמנו לו. אילו היה עונה "לא", היה זה שקול להכרזה על מרד; אילו ענה "כן", היה פוגע מאוד ברגשות הלאומניים של אותם הימים. 'המאסטר' לא התחמק מן השאלה; הוא פשוט השתמש בחכמה בתשובה כפולה. ישוע מעולם לא התחמק, ותמיד נהג בחכמה באלה שביקשו להציק ולחסל אותו.

3. הצדוקים והתחייה מן המתים

לפני שישוע הספיק להתחיל ללמד, התקדמה קבוצה אחרת לשאול אותו, הפעם הייתה זו קבוצה של צדוקים מלומדים ומתווכמים. דובר הקבוצה התקרב אליו ואמר: "מאסטר, משה ציווה שכשאדם נשוי הולך לעולמו והוא חשוך ילדים, אחיו נדרש לשאת את אשתו לאשה ולהעמיד צאצאים לאח המת. פעם אחת, אדם ולו ששה אחים הלך לעולמו חשוך ילדים; האח הראשון נשא את אשתו לאשה ומת אף הוא תוך זמן קצר, חשוך ילדים. כך עשה גם האח השני בתור, נשא אותה לאשה ומת חשוך ילדים. וכך הלאה, עד האח שכל ששת האחים נשאו אותה לאשה וכולם הלכו לעולמם חשוכי ילדים. לאחר מכן, מתה האישה עצמה. וכעת, נשאל אותך כך: לאחר תחיית המתים, של מי תהייה אישה זו, הרי כל שבעת האחים היו בעליה?"

היטב ידע ישוע, כמו גם הנוכחים, שהצדוקים לא שאלו בכנות, מכיוון שזה היה מקרה מאוד בלתי סביר; מעבר לכך, המנהג היהודי שאחיו המת מעמידים לו צאצאים היה כמות מתה באותה התקופה. אף-על-פי-כן, נאות ישוע להשיב לשאלתם המתחכמת. וכך אמר: "הלא טעים אתם באשר לא ידעתם את הכתובים ולא את גבורת האלוהים. יודעים אתם שבני העולם הזה נישאים אך נדמה שאינם מבינים כי אלה שיימצאו ראויים לעבור לעולמות הבאים ויקומו בתחיית המתים של הצדיקים לא ישא נשים ולא תנשאנה. אלה שקמים מן המתים דומים יותר למלאכי השמים, ולעולם לא ימותו. הקמים לתחייה הינם לעד בני האלוהים; הם ילדי האור אשר קמו לתחייה ונועדו לחיי נצח. ואפילו משה הבין זאת, ושמע את 'האב' במעמד הסנה הבוער אומר, 'אנכי אלוהי אברהם ואלוהי יצחק ואלוהי יעקב'. וכך, כמשה אכריז באוזניכם כי 'אבי' איננו אלוהי המתים כי אם אלוהי החיים. בו כולכם חיים, מתרבים ומתקיימים בגוף."

כאשר סיים ישוע לענות על השאלות הללו, פרשו הצדוקים וכמה מן הפרושים שכחו את עצמם ואמרו, "אמת, אמת 'מאסטר', ענית כראוי לצדוקים הלא מאמינים הללו." הצדוקים לא העזו לשאול אותו דבר מה נוסף, ופשוטי העם התפלאו על חכמת השיעור שלימד.

במפגש שלו עם הצדוקים, התייחס ישוע רק למשה משום שהזרם הפוליטי-דתי הזה הכיר בתקפותם של חמשת חומשי התורה בלבד, אשר כונו ספרי משה; הם לא הכירו בתקפותם של ספרי הנביאים כבסיס לדוגמה או לדוקטרינה. בתשובתו, נתן 'המאסטר' תוקף לעובדה שבני תמותה קמים לתחייה, אך לא אישר בשום צורה שהיא את אמונתם של הפרושים בתחייתו של הגוף הפיזי, פשוטו כמשמעו. הנקודה אותה ביקש ישוע להדגיש הייתה זו: 'האב' אמר, 'אֵנֶכִי אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם וְאֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, וְלֹא הֵייתִי אֱלֹהִיהֶם.

הצדוקים ביקשו לכפות על ישוע לחוות את הלעג של הציבור, מכיוון שידעו שרדיפתו בציבור תגרור, ככל הנראה, להתגברות האהדה של הציבור כלפיו.

4. הדיבר הגדול

קבוצת צדוקים אחרת הונחתה לשאול את ישוע שאלות מסובכות בנוגע למלאכיות, אך כאשר ראו מה עלה בגורלם של חבריהם שביקשו לטמון לו פח באמצעות שאלות אודות תחיית מתים, הם החליטו ברוב חכמה לשתוק; הם הלכו לדרכם בלא לשאול דבר. הפרושים, הסופרים, הצדוקים ותומכיו של הורדוס עשו יד אחת ותכננו למלא את כל היום בשאלות מסובכות מעין אלה. הם קיוו לפגוע במעמדו של ישוע בעיני הציבור ובה בעת למנוע ממנו להמשיך ולהטיף את תורתו המטרידה.

אז ניגשה אחת מקבוצות הפרושים לשאול ולהציק, ודוברה סימן לישוע ואמר: "מאסטר, אני עורך דין, ואני מבקש לשאול אותך, מהו הדיבר הגדול מכולם?" ענה ישוע: "יש רק דיבר אחד, הוא: 'שמע ישראל, אדוני אלוהינו, אדוני אחד; ואהבת את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאודך.' זהו הדיבר הראשון והגדול מכולם. השני דומה לראשון; למען האמת, הוא נובע ישירות ממנו, והוא: 'ואהבתך לרעך כמוך.' אין דיבר גדול משני אלה; על שתי הדברות הללו עומדת ותלויה התורה וכן הנביאים."

כאשר הבחין עורך הדין שישוע ענה בהתאם למושג הגבוה ביותר ביהדות וכן ענה בחכמה לאור ההמון שנקבץ שם, הוא החליט באומץ לשבח את 'המאסטר' בפומבי. וכך אמר: "אמת, 'מאסטר', נאה דרשת שאלוהים הוא אחד ואין זולתו; ושלאהוב אותו בלב שלם ובכל מאודנו וכן לאהוב את רעי כמוני הוא הדיבר הראשון והגדול מכולם; ואנו מסכימים שהדיבר הזה חשוב מכל הקורבנות גם יחד." לאחר שסיים עורך הדין לומר את דבריו הכנים, השפיל אליו ישוע את מבטו ואמר, "ידידי, אני רואה שאינך רחוק ממלכות השמים."

אמת דיבר ישוע כשהתייחס לאותו עורך הדין כמי "שאיננו רחוק מן המלכות", שכן באותו לילה ממש יצא זה למחנה 'המאסטר' שבסמוך לגת שמנים, הצהיר על אמונתו בבשורת המלכות והוטבל בידי יאשיהו, אחת מתלמידיו של אבנר.

שתיים או שלוש קבוצות סופרים ופרושים נוספות התכוונו לשאול את ישוע שאלות. אך הם נמלכו בדעתם בשל תשובתו של ישוע לעורך הדין או בשל המבוכה שהייתה מנת חלקו של כל מי שניסה לטמון לו פח. לאחר כל זאת, איש לא העז לשאול אותו דבר מה בפומבי.

כאשר לא נשאלו שאלות נוספות, ומכיוון ששעת הצהריים הלכה וקרבה, החליט ישוע לא להמשיך ללמד ורק לשאול בעצמו את הפרושים ואת עמיתיהם את השאלה הבאה. וכך אמר: "מכיוון שפסקתם מלשאול, אני אשאל אתכם שאלה. מה אתם חושבים על המושע? כלומר, בנו של מי הוא?" לאחר הפסקה קצרה ענה אחד הסופרים, "המשיח הינו בן דוד." מכיוון שישוע ידע שהדעות היו חלוקות, אפילו בין תלמידיו שלו עצמו, ביחס לשאלה האם הוא היה או לא היה בן דוד, הוא שאל שאלה נוספת: "אם המשיח אכן הוא בן דוד, איך ייתכן שבמזמור תהילים שאתם מייחסים לדוד, הלא דוד אמר ברוח הקודש יִנָּאֵם יְהוָה לְאֶדְנִי שֶׁבַח לִימִינִי עַד אֲשֵׁית אוֹיְבֵיךָ הָדָם לְרֵגֶלֶךָ. 'אם דוד עצמו קורא לו אדון, איך יוכל להיות בנו?' השליטים, הסופרים והכוהנים הראשיים לא השיבו על שאלה זו, אך גם נמנעו מלשאול אותו כל שאלה אחרת במטרה לטמון לו פח. הם לעולם לא השיבו לשאלה ששאל אותם ישוע, אך לאחר מותו של 'המאסטר' ניסו לחמוק מן הקושי בכך ששינו את הפירוש של אותו מזמור תהילים כך שיתייחס לאברהם במקום למשיח. אחרים ביקשו לחמוק מן הדילמה בכך שסירבו להכיר בדוד כמחברו של מזמור תהילים משיחי זה.

זמן קצר לפני כן שמחו הפרושים לאיד הצדוקים כשהשתיק אותם 'המאסטר'; כעת עלו הצדוקים למראה כישלונם של הפרושים; אך היריבות הייתה זמנית; במהרה נשכחו המחלוקות הישנות והם התאחדו שוב לעצור את ישוע, תורתו ומעשיו. ואילו במשך כל אלה, פשוטי העם שמחו לשמע דבריו.

5. היוונים המבקשים

בערך בצהרי היום, בזמן שפיליפוס רכש אספקה למחנה החדש שהיה בשלבי הקמה ליד גת שמנים, ניגשה אליו משלחת של מאמינים מיוון, מאלכסנדריה, מאתונה ומרומא. דובר הקבוצה אמר לשליח: "הצביעו עליך אלה שמכירים אותך; לכן ניגשנו אליך, אדוני, כדי לבקש לפגוש את ישוע, 'המאסטר' שלך." פיליפוס הופתע לפגוש מחפשים יוונים גויים רבי מעלה אלה בשוק, ומכיוון שישוע הנחה במפורש את כל השניים עשר להימנע מללמד בפומבי במשך שבוע הפסח כולו, הוא לא היה בטוח מהי הדרך הראויה לטפל בבקשה זו. הוא הוטרד גם משום שהגברים הללו היו גויים זרים. אילו היו יהודים, או נוכרים מוכרים שבאו מקרוב, לא היה מהסס כל כך. וכך נהג: הוא ביקש מן היוונים הללו להישאר במקומם. הוא

מיהר משם, והם סברו שהלך לחפש את ישוע, אך לאמתו של דבר מיהר לביתו של יוסף, מכיוון שידע שאנדראס ושאר השליחים סעדו שם את ארוחת הצהרים; הוא קרא לאנדראס לצאת החוצה, הסביר את סיבת בואו ואז חזר ליוונים הממתינים בלוויית אנדראס.

מכיוון שפיליפוס סיים לקנות את האספקה, שבו הוא ואנדראס בלוויית היוונים לביתו של יוסף, שם קיבל אותם ישוע; הם ישבו בסמוך בזמן שהוא דיבר לשליחיו ולמספר תלמידים בולטים שנקבצו יחד לארוחת הצהריים הזו. וכך אמר ישוע:

"אבי' שלח אותי לעולם לגלות את נדיבות-אהבתו לילדי האדם, אך אלה אליהם באתי ראשונים סרבו לקבלי. אכן, רבים מכם אכן מאמין בבשורה, אך ילדי אברהם ומנהיגיהם עתידים לדחות אותי, ובכך לדחות 'אותו', את שולחי. הטפתי לבשורת הגאולה בחופשיות לעמו; סיפרתי להם אודות היותם בנים מאושרים, חופשיים ועל חיים של שפע גדול ברוח. 'אבי' פעל באופן מדהים עבור בני האדם הללו, מוכי הפחד. אך אמת דרש הנביא ישעיהו כשהתייחס לבני עמו ואמר: 'מי הֶאֱמִין, לְשִׁמְעָתָנוּ? וְנִרְוֶעַ יְהִינָה, עַל מִי נִגְלָתָה?' אכן, מנהיגי עמי עצמו עיניהם כדי לא לראות, ואטמו את ליבם כדי לא להאמין ולהיגאל. כל השנים הללו ביקשתי לרפא את חוסר אמונתם כדי שיוכלו לקבל את גאולת הנצח של 'האב'. אני יודע שלא כולם אכזבו אותי; כמה מכם אכן מאמינים למסר שלי. בחדר הזה נוכחים כעת שניים עשר שהיו בעבר חברים בסנהדרין או שימשו בתפקידים בכירים במועצות האומה, אף שחלקכם עדיין פוחד להודות באמת בפומבי שמא יגורש מבתי הכנסת. כמה מכם התפתו לאהוב יותר את תהילת האדם מזו של האל. אך אני נדרש להתאזר בסבלנות משום שאני חרד לגורלם ונאמנותם של כמה מאלה ששהו במחיצתי זמן רב וחיו קרוב מאוד אלי."

"אני רואה כי בחדר האוכל הזה נקבצו מספר שווה של יהודים וגויים, ואני פונה לקבוצה מעין זו בפעם הראשונה והאחרונה כקבוצה כדי ללמד אתכם אודות ענייני המלכות בטרם אלך 'לאבי'."

היוונים הללו השתתפו באופן קבוע בשיעורים שנתן ישוע במקדש. ביום שני בערב הם נפגשו בביתו של ניקודמוס, פגישה שארכה עד לשחר יום למחרת, ושלושים מהם בחרו לבוא בשערי המלכות.

ישוע עמד לפנייהם וראה את סיומו של עידן אחד ותחילתו של אחר. 'המאסטר' הפנה את תשומת לבו ליוונים, ואמר:

"המֶאֱמִין בבשורה זו, לא רק בִּי הוא מֶאֱמִין כִּי אִם בְּשִׁלְחִי אֹתִי. וְהִרְאָה אֹתִי, לֹא רַק רֹאֵה אֶת 'בֶּן הָאָדָם' אֲלָא גַם רֹאֵה אֶת שְׁלִיחִי. אֲנִי אֹרֵךְ הָעוֹלָם וְכָל הַמֶּאֱמִין בִּי לֹא יִשָּׁב בְּחִשָּׁב. אִם אַתֶּם, הַגּוֹיִים, תִּשְׁמְעוּ אֹתִי, אַתֶּם תִּקְבְּלוּ אֶת דְּבָרֵי הַחַיִּים וְתִיָּהֲנוּ מִיד מֵאוֹשֶׁר הַחַיִּירוֹת שֶׁל אִמַּת הַיּוֹתֶכֶם בְּנִים לָאֵל. אִם בְּנֵי עַמִּי, הַיְּהוּדִים, בּוֹחֲרִים לְדַחוֹת אֹתִי וְאֶת תּוֹרָתִי, אֲנִי לֹא אֶשְׁפֹּט אֹתָם, כִּי לֹא כְּאֹתִי לִשְׁפֹּט אֶת הָעוֹלָם כִּי אִם לְהוֹשִׁיעַ אֶת הָעוֹלָם. וְאִי-עַל-פִּי-כֵן, אִישׁ אֶשֶׁר יִבְּנֵי וְלֹא יִיקַח אֶמְרֵי יִידוֹנוּ אוֹתוֹ בְּבוֹא הַיּוֹם 'אֲבִי' וְאֵלֶּה אֲשֶׁר מִיָּנָה לִשְׁבֹּת בְּדִין אֹתָם שִׁידְחוּ אֶת מַתַּת הַחֶסֶד וְאִמַּתוֹת הַגְּאוּלָּה. זָכְרוּ כּוֹלֶכֶם, כִּי אֲנִי לֹא מְלִכִּי דְּבִרְתִּי כִּי אִם 'אֲבִי' הוּא צוּוֹנִי אֶת אֶשֶׁר אֶגְלֶה לְבְנֵי הָאָדָם. וְאֲנִי יִדְעֵתִי כִּי צִוּוֹה אֹתִי 'אֲבִי' לֹוֹמֵר אִמַּת אֱלֹהִים, חֶסֶד נִצַּח וְחַי עַד."

"ובאוזני היהודי והגוי אכריז כי בָּאָה הַשְּׁעָה שִׁיפְאָר 'בֶּן הָאָדָם'. אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם אִם לֹא תִפֹּל הַחִיטָה אֶל תוֹךְ הָאֲדָמָה וּמִתָּה, תִּישָׂא לְבָדָה; וְכִאֲשֶׁר מִתָּה בְּאִדְמָה פּוֹרִייה תִּקּוֹם לְתַחִייה שׁוֹב וּתַעֲשֶׂה פְרִי הַרְבֵּה. הָאוֹהֵב אֶת נַפְשׁוֹ מִסְתַּכֵּן בְּאוֹבְדָנָה; אֲךָ כָּל מִי שֶׁמוֹכֵן לְתַת נַפְשׁוֹ בַּעֲבוּרִי וּבַעֲבוּר הַבְּשׂוּרָה יִיְהִנֶה מַחִיִּים שֶׁל שְׁפַע עַל הָאָרֶץ וּבְשִׁמְיָם, יִנְצְרָה לְחַיִּי נִצָּח. וְאִישׁ כִּי תִפֹּץ לְשִׁרְתִּי, יִלָּךְ אַחֲרַי גַּם לְאַחֵר שֶׁאֲשׁוּב 'לְאֲבִי', אִזְּיָפוּךְ לְתַלְמִידִי וַיִּשְׂרַת נֶאֱמָנָה אֶת אַחִיו בְּגוֹף."

"אתם יודעים שקרבה שעת, ואני דואג. אני רואה שבני עמי נחושים לדחות את המלכות, אך אני שמח לקבל את הגויים מבקשי האמת אשר באים לכאן היום בחיפוש אחר דרך האור. אף-על-פי-כן, לבי דואב לבני עמי, ונשמתי חרדה למה שמצפה לי. מה אומר ומה אגיד כשאתבונן קדימה ואראה את גורלי? האם אומר, 'אבא' הצל אותי משעה איומה זו? לא! בדיק לשם כך באתי לעולם ולשעה זו. במקום זאת אומר, ואתפלל לכך שתצטרפו אלי: 'אבא', יתהלל שמך; ייעשה רצונך."

ועת סיים ישוע את דבריו, הופיע לפניו 'מכוונן המחשבה' האישי ששכן בו בימים שלפני ההטבלה ולאחר הפסקה ארוכה, דברה רוח רבת עצמה זו, שמייצגת את 'האב' לישוע מנצרת ואמרה: "פֶּאֶרְתִּי שֶׁמֶךְ פְּעָמִים רַבּוֹת בְּמִשְׁמֹת הַמַּתַּת שֶׁלךְ, וְאַפְאָר אוֹתוֹ שׁוֹב."

אף כי היהודים והגויים שנקבצו שם לא שמעו דבר, הם הבחינו בהפסקה בדיבור של 'המאסטר' בעת שקיבל מסר ממקור על-אנושי. וכל אחד מהם, כל אחד שעמד בסמוך לו אמר, "מְלֶאֶךְ דְּבָר אֱתוּ."

המשיך אז ישוע ואמר: "כל זה קרה למענכם, לא למעני. יודע אני כעת בוודאות 'שהאב' יקבל אותי ואת משימתי בעבורכם, אך אתם חייבים להתעודד ולהכין את עצמכם למבחן הקשה אשר עומד בפתח. אני מבטיח לכם שלבסוף יוכתרו מאמצינו להאיר את העולם ולגאול את האנושות בהצלחה. הסדר הישן עֲתָה נִדּוֹן; עֲתָה יוֹשִׁלְךָ שׁוֹר הָעוֹלָם הַזֶּה חוֹצָה; וְאֵת כָּל בְּנֵי הָאָדָם תִּגְאָל אֹרֵךְ הָרוּחַ שֶׁאֲגִיר עַל כָּל בֶּשֶׂר לְאַחֵר שֶׁאֶעֱפִיל 'לְאֲבִי' שֶׁבְּשִׁמְיָם."

"וכעת אכריז באוזניכם כי אם ירוממוני על-פני האדמה ובחייכם, אז אמשוך את כל בני האדם אלי, להיות במחיצת 'אבי'. אתם האמנתם שהגואל יחיה לנצח על-פני האדמה, אך אני מכריז באוזניכם כי בני האדם ידחו את 'בן האדם', ושהוא ישוב חזרה 'לאב'. אני אהיה אתכם עוד מעט קט; רק עוד מעט יאיר אור החיים את דור החושך הזה. צעדו כל עוד האור מאיר פן תלכדו בחושך ובבלבול. ההולך בחשיכה איננו יודע לאן מועדות פניו; אך אם תבחרו ללכת באור, אכן תהפכו לבני האל המשוחררים. וכעת, בואו כולכם עמי, נשוב אל המקדש ואשא דברי פרידה באוזני הכוהנים

הראשיים, הסופרים, הפרושים הצדוקים ובני הורדוס, אשר הוכתרו לשלוט על ישראל."

לאחר שסיים את דבריו, צעד ישוע ברחובותיה הצרים של ירושלים חזרה למקדש. זה עתה שמעו שזו עתידה להיות דרשת הפרידה של 'המאסטר' במקדש, והם הלכו בעקבותיו בדממה, שקועים עמוק בהגותם.

הספר של אורנטיה

מסמך 175

הדרשה האחרונה במקדש

מעט לאחר שתיים אחר הצהריים ביום שלישי זה, יצא ישוע בלוויית אחד עשר שליחים, יוסף הרמתי, שלושים היוונים ותלמידים אחרים נוספים, הגיע למקדש והחל לשאת את הדרשה האחרונה בחצרות הבית הקדוש. הדרשה נועדה לשמש כפנייתו האחרונה ליהודים וככתב האשמה הסופי של אויביו המושבעים ואלה שעתידיים לחסלו – הסופרים, הפרושים, הצדוקים וראשי מנהיגי ישראל. במשך הבוקר כולו נתנה הזדמנות לקבוצות השונות לשאול את ישוע שאלות; בזה אחר הצהריים איש לא אות דבר.

שקט וסדר שררו בחצר המקדש כשהחל 'המאסטר' את דבריו. מאז שהגיע ישוע את ההמונים להניס אותם החוצה ביום לפני, לא העזו חלפני הכספים והסוחרים להיכנס שוב למקדש. בטרם החל את הדרשה, התבונן ישוע בחיבה על הקהל שעתידי היה לשמוע את דרשת הפרידה הפומבית שלו, אשר כללה חסד לאנושות בשילוב ההוקעה האחרונה אשר הוקיע את מורי הכוזב ומנהיגי צרי האופק של העם היהודי.

1. הדרשה

"זמן רב הייתי עמכם, חציתי את הארץ לאורכה ולרוחבה והטפתי לאהבת 'האב' את ילדי האדם. רבים ראו את האור ובאו מתוך אמונה בשערי מלכות השמים. לצד הלימוד וההטפה, ביצע 'האב' מעשי פלא רבים, ואפילו החייה את המתים. חולים ומדוכאים רבים נרפאו בשל אמונתם; אך כל הטפת האמת הזו וכל הריפוי הזה לא הצליחו לפקוח את עיניהם של אלה אשר מסרבים לראות את האור, אלה הנחושים לדחות בשורת מלכות זו.

"תמיד בהתאם לעשיית רצון 'אבי', ניסינו, אני ושליחי, לחיות בשלום עם אחינו, להתאים עצמנו לדרישותיהן הסבירות של תורת משה ומסורת ישראל. התמדנו לרדוף שלום, אך מנהיגי ישראל לא אבו לכך. עת ידחו את אמת האלוהים ואור השמים, הם מצדדים בשגיאה ובחשכה. לא יוכל לשרור שלום בין האור לחושך, בין החיים למוות ובין האמת לשגיאה.

"רבים מכם העז להאמין לתורתי וכבר נהנה מן האושר והחירות שבמודעות להיותכם בנים לאלוהים. אתם תעידו כי הצעתי לכל בית ישראל, גם לאלה שמבקשים כעת להשמידני, את אותה הצעה, להיות בנים לאלוהים. ואילו רק היו פונים ליו ומקבלים את רחמי, אפילו כעת היה 'אבי' מקבל את המורים העיוורים ואת המנהיגים הצבועים הללו. אפילו כעת, אין זה מאוחר מדי לבני עמו לקבל את דברי השמים ולקבל את 'בן האדם'.

"זמן רב היה 'אבי' רחום כלפי עמו. דור אחר דור שלחנו את נביאינו ללמדם ולהזהירם, ודור אחר דור הרג את המורים הללו, שמן השמים נשלחו. וכעת, הכהנים הראשיים הנחושים והמנהיגים העקשנים שלכם עתידיים לנהוג בדיוק כך. ממש כפי שהורדוס המית את יוחנן, כך אתם מתכוונים להשמיד את 'בן האדם'.

"כל עוד יש סיכוי שהיהודים יפנו 'לאבי' ויבקשו להיגאל, ימשיך אלוהי אברהם, יצחק ויעקב להושיט את ידיו הרחומות אליכם; אך כאשר תמשיכו שלא להתחרט, עד שתימלא הכוס, כאשר תדחו סופית את רחמי של 'אבי', תנח אומה זו לגורלה, ובמהרה יגיע סופה המר והנמהר. העם אשר נקרא לשמש כאור לגויים, אשר נקרא להדגים כעם יודע-אל את תפארת הרוח, הרחיק כל כך מהגשמת זכותו האלוהית עד שמנהיגים עתידיים כעת לעשות את המעשה המטופש בכל הזמנים, הם מצויים על הסף של דחיית מתת האל לכל בני האדם בכל הזמנים – את התגלות אהבתו של 'האב' שבשמים לכל יצוריו שבארץ.

"וכאשר תדחו את התגלות האלוהים לאדם, תינתן מלכות השמים לעמים אחרים, לאלה אשר יקבלוה בשמחה ובאושר. בשם 'אבי' ושולחי, אני מזהיר אתכם שאתם עתידיים לאבד את מקומכם כנושאי דגל אמת הנצח וכעם המופקד על חוק אלוהי. אני מציע לכם כעת את ההזדמנות האחרונה לקחת צעד אחד קדימה ולהתחרט, ובכך לאותת על כוונתכם לבקש את האל בכל מאודכם, לבוא כילדים קטנים ומתוך אמונה כנה בשערי הביטחון והגאולה של מלכות השמים.

"אבי פועל זה מכבר לגאולתכם, ובאתי אני לחיות בקרבכם ולהראות לכם אישית את הדרך. רבים מקרב היהודים, השומרונים, ואפילו הגויים האמינו לבשורת המלכות, אך אלה אשר ראוי היה להם להאמין ראשונים, אשר ראוי היה שיצעדו לפנים ויקבלו את אור השמים, אלה ממשיכים בנחישות לסרב להאמין להתגלות אמת האל – באלוהים אשר מתגלה באדם ובאדם אשר מורם אל האל.

"היום, באחר הצהריים הזה, עומדים כאן שליחי לפניכם בדממה, אך בקרוב תשמעו את קולותיהם נישאים ברמה בקריאה לגאולה, יקראו לכם להתאחד עם מלכות השמים כבניו החיים של האל. וכעת, אני קורא לשליחי, לתלמידי, כמו גם לשליחים הבלתי נראים אשר עומדים לצדם, להעיד פעם אחת נוספת כי הצעתי לעם ישראל ולשליטיו גאולה והצלה. כולכם רואים כיצד מזלזלים בחסדו של 'האב' וכיצד דוחים את מבשרי האמת. אף-על-פי-כן, אני מתירע בכם שמכיוון שהסופרים והפרושים הללו עדיין יושבים על כס משה, עד אשר 'העליונים' אשר מולכים בממלכות האדם יסלקו לבסוף את האומה הזו ואת השליטים הללו ממקומם, אני מבקש שתשתפו פעולה עם זקני ישראל. אינכם מחויבים להשתתף בתכניותיהם לחסל את 'בן האדם', אך בכל הנוגע לשלומי של עם ישראל עליכם להיות כפופים להם. בכל הנושאים הללו, עשו כפי שיצוו אתכם ומלאו אחר דרישות החוק היבש, אך אל תשתתפו בתוכניות הרשע שלהם. זכרו, זהו חטאם של השליטים: הם אומרים מה טוב אך לא עושים זאת בעצמם. היטב תדעו שהשליטים הללו מעמיסים נטל כבד על כתפיהם, משא כבד מנושא, ואינם נוקפים אפילו אצבע כדי לסייע לכם לשאת בכובד המשקל. הם דיכאו אתכם בטקסים ושעבדו אתכם במסורות.

"יתרה מזאת, השליטים הללו, שמרוכזים רק בעצמם, נהנים לעשות מעשים טובים לעיני כול. הם מגדילים את התפילין ומאריכים את ציציותיהם. הם כמהים לקבל מקום של כבוד בכל סעודה ואת מקומות הכבוד בבתי הכנסת. הם משתוקקים לברכות של כבוד בשווקים, ומבקשים שכולם יקראו להם רבי. ובעת שהם מבקשים שכולם יכבדו אותם, הם פועלים בסתר כדי לגזול את בתי האלמנות ולהרוויח משירותי המקדש. הצבועים האלה מאריכים בתפילה בציבור למראית עין ונותנים צדקה כדי שאחיהם יראו.

"יואף כי ראוי לכם לכבד את שליטיכם ומוריכם, אל תקראו לאיש 'אבא' במובן הרוחני, כי יש לכם רק 'אבא', אלוהים. אל תנסו גם להתעלות מעל אחיהם במלכות. זיכרו, לימדתי אתכם כי הגדול בכם יהי לְכֶם לְמִשְׁרָת. אם תתיימרו לרומם עצמכם חלפני האל, וודאי תושפלו; אך מי שמשפיל עצמו באמת וודאי ירומם. אל תבקשו להלל את עצמכם בחיי היום יום, אלא לפאר את האל. הכפיפו את רצונכם בחכמה לרצונו של 'האב' שבשמים.

"אל תטעו במילותיי. איננו רוצה ברעתם של הכוהנים הראשיים והשליטים שממש כעת מבקשים לחסלני; אינני כועס על הסופרים והפרושים שדוחים את תורתי. אני יודע שרבים מכם מאמינים בסתר וכי תצהירו בגלוי על נאמנותכם למלכות כשתבוא שעת. אך כיצד יצדיקו את עצמם רבניהם, שמתיימרים לשוחח עם אלוהים ואז מתיימרים לדחות ולחסל את זה שבא לגלות את 'האב' בעולם?

"אוי לְכֶם, הסופרים והפרושים ההנפנים! כי סגרים אתם מפני האדם את מלכות השמים רק מפני שאינו בקיא בתורתכם. הן אתם לא תבואו בָּהּ ומן הקאים תמנעו בכל מאודכם מלְבֹא. אתם עומדים עם הגב לדלתות הגאולה ונלחמים בכל מי שמבקש לבוא בשער.

"אוי לְכֶם, הסופרים והפרושים ההנפנים! כי סובבים אתם בָּיִם וביבִּישָׁה לְמַעַן גִּיר אִישׁ אֶחָד וְכִי יתגיר, לא תנוחו עד שתעשו אותו לְכֶן גִּיהִינוּם כְּפָלִים כְּכֶם.

"אוי לְכֶם, הכוהנים הראשיים והשליטים כי בלעים אתם רכוש העניים ומטילים מס כבד על אלה שמבקשים לעבוד את האל כפי שהם מבינים את מצוות משה! אתם, שמסרבים לרחם, כיצד תוכלו לקוות לרחמים בעולמות הבאים?

אוי לְכֶם, מורים כוזבים, מְנַהִיגִים עִינֹורִים! מה ניתן לצפות מאומה בה העיור מוליך את העיור? הרי שניהם נופלים לשחת.

"אוי לְכֶם הנשבעים ומעמידים פנים! אתם מוליכים שולל. אתם האמרים הנשבע בהיכל אין זאת מאומה והנשבע בזהב ההיכל חייב. פסילים ועינורים אתם. גם בשקר אינכם עקביים, כי מה הוא הגדול, אם הנָּהָב או ההיכל המקדש לכאורה אֶת הַנָּהָב? וְאִמְרָתָם הַנִּשְׁבָּע בַּמִּזְבֵּחַ אין מאומה; והנשבע בְּקֶרֶן אֲשֶׁר עָלָיו חייב. שוב אתם כעיוורים לאמת, כי מה הוא הגדול אם הקֶרֶן או המִזְבֵּחַ המקדש אֶת הקֶרֶן? כיצד תוכלו להצדיק צביעות ורמאות שכזו לעיני האל שבשמים?

"אוי לְכֶם, הסופרים והפרושים ההנפנים כי מעשרים אתם את המנִתָּא וְאֶת הַשִּׁבְתָּ וְאֶת הַכֶּמֶן ובה בעת וּתְנִיחוּ אֶת הַתְּמִירוֹת בַּתּוֹרָה - אֶת הַמִּשְׁפָּט, וְאֶת הַחֶסֶד, וְאֶת הָאֱמוּנָה! וְהִנֵּה לְכֶם לַעֲשׂוֹת אֶת אֵלֶּה וְלֹא לַהֲנִיחַ גַּם אֶת אֵלֶּה. אכן, מְנַהִיגִים עִינֹורִים אתם; הַמִּסְגְּנִים אֶת הַיָּתוֹשׁ וּבִלְעִים אֶת הַגָּמֶל.

"אוי לְכֶם, הסופרים והפרושים וההנפנים! כי תקפידו לטהר את הכֹּס וְאֶת הַקַּעֲרָה מִחוּץ וְתוֹכָן מְלֵא גִּזְלִי, גִּרְגָּרוֹת מִרְמָה. אתם לוקים בעיוורון רוחני. אינכם מבינים שעדיף בהרבה לטהר בְּרִאשׁוֹנָה אֶת תוֹךְ הַכֹּס לְמַעַן תִּטְהַר גַּם-מִחוּץ בְּמֵה שִׁישְׁפָּךְ? רשעים מגונים אתם! אתם ממלאים כלפי חוץ אחר הפרשנות שלכם למצוות משה בעוד נשמותיכם מלאות באנן ורצה.

"אוי לְכֶם, אלה הדוחים את האמת והחסד! כי רבים מכם דומים לקבריים המסוידים, הנראים נאים מחוץ ותוֹכָם מְלֵא עֲצָמוֹת מֵתִים וְכָל טְמָאָה. ואתם, שדוחים בידועין את עצת האל כְּכֶה צְדִיקִים אתם לְמִרְאָה עֵינֵי בְנֵי אָדָם וְתוֹכָם מְלֵא חֲנִפָּה וְאָוֶן.

"אוי לְכֶם, מורי הכוזב של האומה! כי פוֹגִים אתם קִבְרֵי הַנְּבִיאִים בעודכם זוממים לחסל את זה עליו דברו. וְתִפְּצוּ אֶת צִיּוֹנִי קִבְרוֹת הַצְּדִיקִים, ותחמיאו לעצמכם, וְאִמְרָתָם אִם הֵינּוּ בִּימֵי אֲבוֹתֵינוּ לֹא הִייתה יָדְנוּ עִמָּהֶם לְשַׁפֵּךְ דָּם הַנְּבִיאִים; ואל מול מחשבה צדקנית שכזו אתם מתכוננים לחסל את זה עליו דיברו הנביאים, את 'בן האדם'. וְהִנֵּה אִתְּם מַעֲיָדִים בְּעֲצָמָם שֶׁבָּנִים אִתְּם לְרוֹצְחֵי הַנְּבִיאִים. ובכן, מְלֵאוּ אִתְּם סָאת אֲבוֹתֵיכֶם!

"אוי לכם, ילדי הרשע! יוחנן אכן כינה אתכם נְחָשִׁים יְלָדֵי צָפְעוֹנִים, ואני שואל איך תמַלְטוּ מִדֵּין הגִּיהִינוּם שְׁקָרָא עליכם יוחנן?

"ואפילו כעת אני מציע לכם בשם 'אבי' חסד ומחילה; אפילו כעת אני מושיט יד אוהבת של רעות נצח. 'אבי' שלח אליכם את החכמים ואת הנביאים; את חלקם רדפתם ואת האחרים רצחתם. אז הופיע יוחנן והטיף לבואו של 'בן האדם', ואותו חיסלתם לאחר שרבים האמינו בתורתו. וכעת, אתם מתכוננים להמשיך ולשפוך דם נקי. אינכם מבינים שיום דין נורא יבוא עת דיין כל הארץ יבקשו מעמו דין וחשבון על האופן בו דחו, רדפו וחיסלו את שליחי השמיים הללו? האם לא תבינו שיהא עליכם לתת דין וחשבון על כל דם הצדיקים, למן הנביא הראשון שנרצח ועד לימיו של זכריה, אשר נרצח בין ההיכל למזבח? אם תמשיכו בדרכיכם המרושעות, בא יבא פל אלה על הדור הזה.

"ירוּשָׁלַיִם יְרוּשָׁלַיִם, וילדי אברהם, את ההורגת את הנביאים והסוקלת את השלוחים אליה, אפילו כעת הייתי מקבץ את פניך כתרנגולת המקבצת את אפרוחיה תסת כנפיה ולא אביתם!

"וכעת אפרד מכם. שמעתם את דברי ואת החלטתכם קיבלתם. אלה שהאמינו בבשורתי בטוחים כעת במלכות האלוהים. לכם, שבחרתם לדחות את מתת האל, אומר כי מעתה לא תראוני מלמד במקדש. עבורכם, תמה מלאכתי. אני הולך כעת עם ילדי והנה ביתכם יעזב לכם שָׁמָּה!

ואז סימן 'המאסטר' לחסידיו לצאת מן המקדש.

2. מעמדם של יהודים אינדיבידואליים

העובדה שמנהיגי הרוחניים ומורי הדת של העם היהודי דחו בעבר את תורתו של ישוע וזממו להביא למותו האכזר, איננה משפיעה כהוא זה על מעמדו של כל יהודי אינדיבידואל בעיני האל. ואין בכך כדי לגרום לדעה קדומה כלפי יהודי כלשהו, בן תמותה, אצל כל מי שמצהיר על היותו חסיד של ישוע. היהודים, כאומה, כקבוצה חברתית-פוליטית, שילמו את מלוא המחיר הנורא על כך שדחו את 'נסיך השלום'. זה מכבר פסקו להיות נושאי הלפיד הרוחני של אמת אלוה לעמי העולם. אך זו אינה סיבה תקפה לרדיפות אותם סבלו צאצאיהם של אותם יהודים קדומים בידי חסידיו הבלתי סובלניים, הבלתי ראויים והגזעניים של ישוע מנצרת, שהיה בעצמו יהודי מבטן ומלידה.

פעמים רבות מסיימת רדיפה בלתי גיונית ובלתי-נוצרית בסבלם ובמותם של יהודים אינדיבידואליים תמימים וחפים מפשע אשר אבות אבותיהם, בזמנים של ישוע, קיבלו בברכה בשורה זו ואז מתו לא ניד עפעף עבור אותה אמת בה האמינו בלב שלם. איזו עווית של טרור חולפת באותן הוויות שמימיות שמתבוננות במאמיניו לכאורה של ישוע אשר מתפתים לרדוף, להציק ואפילו לרצוח את צאצאיהם של פטרוס, פיליפוס ומתי ושל יהודים אחרים מפלשתינה אשר הקריבו את חייהם כקדושים המעונים הראשונים של בשרות מלכות השמיים!

כמה אכזרי ובלתי הוגן הוא לחייב ילדים חפים מפשע לסבול בשל חטאי של אבותיהם, שגיאאות עליהן אין להם מושג, ושעליהן לא יוכלו להיחשב אחראיים בשום צורה שהיא! ולעשות את כל המעשים המרושעים הללו בשמו של זה שלימד את תלמידיו לאהוב אפילו את אויביהם! בסיפור הזה, אודות חייו של ישוע, נדרש לתאר את האופן בו אנשים מסוימים, אחיו לעם היהודי, דחו אותו וזממו להביא למותו המביש; אך אנו מזהירים את כל מי שקורא תיאור היסטורי זה לבל ימצא בו הצדקה לשנאה שרוחשים ליהודים אינדיבידואלים או לאופן בו הם חושבים עליהם רבים שמחשיבים עצמם לנוצרים במשך מאות רבות בשנים. אלה המאמינים במלכות, אלה אשר דבקם בתורתו של ישוע, חייבים להפסיק לנהוג שלא כראוי ביהודי היחיד כאילו היה אשם בדחייתו ובצליבתו של ישוע. 'האב' ו'בנו הבורא' מעולם לא הפסיקו לאהוב את היהודים. האלוהים אינו נושא פני איש, והגאולה הינה עבור היהודים והגויים כאחד.

3. פגישתה הגורלית של הסנהדרין

הפגישה הגורלית של הסנהדרין החלה רשמית בשעה שמונה, בערב שלישי זה. פעמים רבות קודם לכן, ציווה בית הדין העליון של היהודים באופן לא רשמי על מותו של ישוע. פעמים רבות היה גוף משפטי נעלה זה נחוש לעצור את פעולתו, אך מעולם לפני כן לא החליט להביא למעצרו ולמותו בכל מחיר. מעט לפני חצות היום, ביום שלישי זה, ה-4 באפריל, שנת 30 לספירה, הצביעו חברי הסנהדרין בהרכבה באותה העת פה אחד ובאופן רשמי להטיל גזר דין מות על ישוע ואלעזר. זה היה המענה לפנייתו האחרונה של 'המאסטר' לשליטי היהודים במקדש, שעות ספורות קודם לכן, והוא ביטא את הטינה המרה שחשו כלפי כתב האישום הנחוש שגזר ישוע על אותם כוהנים ראשיים ועל הצדוקים הפרושים שלא הביעו חרטה. גזר הדין (אף בטרם המשפט) שנגזר על 'בן האדם' הייתה תגובת הסנהדרין להצעת הרחמים השמימית האחרונה שהוצעה מאז לאומה היהודית בכללותה.

מרגע זה ואילך נעזבו היהודים לסיים את תפקידם כאומה בהתאם למעמדם האנושי האישי בקרב עמי אורנטיה. עם ישראל דחה את 'בן האל' אשר כרת ברית עם אברהם, והתכנית להפוך את בני ישראל לנושאי הדגל של אור האמת בעולם התנפצה לרסיסים. הברית האלוהית בוטלה, וקיצה של האומה היהודית התקרב במהירות.

מוקדם בבוקר למחרת, קיבלו סוכני הסנהדרין את ההוראות למעצרו של ישוע. הם נצטוו לא לעצור אותו בפומבי. נאמר להם לעצור אותו בחשאי, וכי עדיף לעשות זו בפתאומיות ולעת ליל. הם הבינו שהוא כנראה לא ישוב באותו היום (רביעי) ללמד במקדש והנחו את סוכני הסנהדרין "להביא אותו לפני בית הדין העליון היהודי לפני חצות של יום חמישי."

4. המצב בירושלים

עם סיום דרשתו האחרונה של ישוע במקדש, שוב נותרו השליחים מבולבלים ונבוכים. לפני 'שהמאסטר' החל להוקיע בדבריו האיומים את שליטי היהודים, ישוע שב למקדש ולכן כל השניים עשר שמעו את מחציתה השנייה של דרשתו האחרונה של ישוע במקדש. למרבה הצער, יהודה איש-קריות לא שמע את מחציתה הראשונה של דרשת הפרידה. הוא לא שמע את הפעם האחרונה בה הוצע החסד לשליטי היהודים משום שעדיין נועד עם קבוצת צדוקים מסוימת עמה נפגש לארוחת הצהריים, ועמה התייעץ כיצד ראוי לסיים את קשריו עם ישוע ואחיו השליחים. יהודה גמר אומר סופית ולגמרי לנטוש את תנועת הבשורה ולנקות עצמו לגמרי ממנה ממש בזמן שהאזין לכתב האישום האחרון שגזר ישוע על שליטי היהודים. למרות זאת, הוא יצא מן המקדש בלוויית השניים עשר, הלך עמם להר הזיתים ושם, יחד עם אחיו השליחים האזין לדרשה הגורל על חורבן ירושלים וקץ האומה היהודית. הוא נותר עמם באותו ליל שלישי במחנה החדש ליד גת שמנים.

ההמונים ששמעו את ישוע נע מהצעת החסד לשליטי היהודים ואל התוכחה הפתאומית, הפוגענית אשר גבלה בהוקעה חסרת-פשרות נותרו המומים ונבוכים. באותו הלילה, בעוד הסנהדרין ישבה וגזרה על ישוע גזר דין מוות, ובעוד 'המאסטר' ישב עם שליחיו עם כמה מתלמידיו בהר הזיתים וניבא את מותה של האומה היהודית, ירושלים כולה עסקה בסתר בסוגיה החשובה היחידה הבאה: "מה הם יעשו עם ישוע?"

בביתו של ניקודמוס, נפגשו מעל שלושים יהודים רבי השפעה אשר האמינו במלכות בסתר. הם דנו במה ראוי להם לעשות אם וכאשר יפרוץ עימות גלוי עם הסנהדרין. כל הנוכחים החליטו שהם יצהירו בפומבי על נאמנותם 'למאסטר' ברגע בו ישמעו על מעצרו. וכך בדיוק עשו.

הצדוקים, אשר השתלטו על הסנהדרין ושלטו בה כעת, רצו לסלק את ישוע בשל הסיבות הבאות:

1. הם חששו שהאדה הלכה וגברה כלפיו בציבור סיכנה את קיומה של האומה היהודית בשל התערבות אפשרית של השלטונות הרומיים.

2. הקנאות שלו לרפורמה במקדש פגעה ישירות בהכנסותיהם; טיהור המקדש השפיע על המחזור.

3. הם הרגישו אחראיים לשימור הסדר החברתי, וחששו מן ההשלכות של המשך התפשטותה של הדוקטרינה החדשה והמוזרה של ישוע אודות אחוות האדם.

הפרושים רצו לחסל את ישוע מסיבות אחרות. הם פחדו ממנו משום ש:

1. הוא ביטא התנגדות לאופן המסורתי בו שלטו בעם. הפרושים היו אולטרה-שמרניים, והם התמרמרו מאוד על ההתקפות הקיצוניות לכאורה כנגד הסמכות והיוקרה שלהם כמורי דת.

2. הם החשיבו את ישוע כפורע חוק; הוא זלזל לגמרי בשבת ובטקסי דת וחוקים אחרים.

3. הם האשימו אותו בכפירה מפני שהתייחס לאלוהים כאל 'אביו'.

4. וכעת כעסו עליו מאוד בשל הדרשה האחרונה בה הוקיע אותם, היום במקדש, בנחישות בעת שנפרד מכולם.

הסנהדרין ציוותה רשמית על מותו של ישוע והוציאה צו למעצרו, ואז, התפזרה בסמוך לחצות הליל של יום שלישי, וקבעה להיפגש למחרת בעשר בבוקר בביתו של כפא, הכוהן הראשי, לשם גיבוש כתב האישום בשלו יובא ישוע לדין.

קבוצה קטנה של צדוקים הציעה, למעשה, להיפטר מישוע ולרצוח אותו, אך הפרושים סרבו בתוקף לתמוך בהצעה מעין זו.

וזה היה המצב בירושלים ובקרב תושביה ביום רב מאורעות זה, עוד קהל עצום של הוויות שמימיות רוחש בחרדה מעל לסצינה הארצית רבת החשיבות הזו, ומבקש לעשות דבר מה כדי לסייע 'לריבון' האהוב שלהם אך מנוע מלעשות דבר בשל איסור הממונים עליהם.

הספר של אורנטיה

מסמך 176

יום שלישי בערב בהר הזיתים

בשעות אחר הצהריים של יום שלישי זה, בעוד ישוע והשליחים חולפים מחוץ למקדש בדרכם למחנה בגת שמנים, הפנה מתי את תשומת הלב לאופן בן נבנה המקדש ואמר: "מאסטר", ראה את הבניינים האלה. ראה את האבנים העצומות את הקישוטים היפהפיים; האם ייתכן והבניינים האלה ייהרסו?" בעודם ממשיכים אל עבר הר הזיתים, אמר ישוע: "הָרָאִיתֶם אֶת כָּל הָאֲבָנִים וְאֵת הַמִּקְדָּשׁ הָעֶצוּם; אָמֵן אֲמַר אֲנִי לָכֶם כִּי קָרְבִּים הַיָּמִים בְּהֵם לֹא תִישָׁאֵר פֶּה אֶכֶן עַל אֶכֶן אֲשֶׁר לֹא תִתְפָּרֵק." ההערות הללו, בדבר הרס המקדש, עוררו את סקרנותם של השליחים שצעדו לצד 'המאסטר'; הם לא יכלו לעלות בדעתם שום מאורע פרט לקץ העולם אשר יביא להרס המקדש.

כדי לחמוק מן ההמונים שחלפו דרך עמק הקידרון אל עבר גת שמנים, החליטו ישוע ועמיתיו לעלות קמעא על מדרונותיו המערביים של הר הזיתים ואז ללכת על שביל שמוביל למחנה הפרטי שלהם, אשר בגת שמנים, מעט מעל לחניון הציבורי. כשנפנו לרדת מן הדרך המובילה לבית עניא, הם התבוננו במקדש אשר נצבע בצבעי השקיעה היפהפיים; ובעודם חונים על ההר, עלו אורותיה של העיר והאירו את המקדש המואר; ושם, ישבו ישוע והשניים עשר תחת אורו הרך של הירח המלא. 'המאסטר' שוחח עמם, ואז שאל נתנאל כך: "אמור לנו, 'מאסטר', כיצד נדע מתי יתרחשו האירועים הללו?"

1. חורבן ירושלים

ענה ישוע לשאלתו של נתנאל ואמר: "כן, אספר לכם על הזמנים בהם העם הזה יגדוש את כוס האון; כאשר ייעשה הצדק עם עיר אבותיכם. אני עומד לעזוב אתכם; אני הולך 'לאב'. לאחר שאעזוב, אל תלכו שולל אחר אנשים שינסו לרמות אתכם, שכן רבים יתיימרו לגאול ורבים ילכו אחריהם שולל. אל תדאגו כאשר תשמעו על מלחמות ועל שמועות על מלחמות, שכן כל אלה יקרו עוד בטרם יתקרב קיצה של ירושלים. אל תתנו לרעב ולרעידות אדמה להטריד אתכם; אל תדאגו כאשר ימסרו אתכם לרשויות האזרחיות וירדפו אתכם בשל הבשורה. בגללי, יזרקו אתכם מחוץ לבתי הכנסיות וישליכו אתכם לכלא, וכמה מכם ייהרגו. כשיביאו אתכם לפני השליטים והמושלים, יהא זה מבחן לדבקות שלכם בבשורת המלכות. וכשתעמדו אל מול הדיינים, אל תחששו לפני כן ביחס למה שנדרש לכם לומר, שכן הרוח תנחה אתכם מה לומר לאויביכם. בימי המבחן הללו, תחת הנהגתם של אלה שדחו את 'בן האדם', אפילו בני עמכם ישליכו אתכם לכלא ויהרגו אתכם. לזמן מה, ייתכן וכולם ישנאו אתכם בגללי, אך גם ברדיפות הלו אני לא אטוש אתכם; רוחי תהיה עמכם. היו סבלניים! אל תטילו ספק בכך שבשורת מלכות זו תתעלה מעל כל אויביה ובסופו של דבר תינשא בפי כל האומות כולן."

ישוע עצר בעודו מתבונן מטה אל העיר. 'המאסטר' הבין שדחייתו של המושג הרוחני אודות המשיח, ההתעקשות לדבוק באופן עיוור במשימתו החומרית של הגואל המיוחל, תהיה זו שתגרום ליהודים להתנגש ישירות עם צבאותיה החזקים של רומא ושהתנגשות שכזו יכולה רק להביא לחיסולה השלם של האומה היהודית. כאשר דחו בני עמו את משימתו הרוחנית וסרבו לקבל את אור השמים אשר האיר עליהם ברוב חסד, הם סתמו במו ידם את הגולל על קיומם כעם עצמאי בעל משימה רוחנית ייחודית על-פני האדמה. אפילו מנהיגי היהודים הכירו לאחר מכן בעובדה שהרעיון המשיחיות החילוני היה זה אשר הוביל במישרין למערבולת שהביאה לבסוף להשמדתם.

מכיוון שירושלים הייתה עתידה לשמש כערש תנועת הבשורה, ישוע לא רצה שמוריה ומטיפיה ימותו בחורבן האיום שיבוא על העם היהודי יחד עם חורבן ירושלים; משום כך, נתן לחסידיו את ההנחיות הבאות. ישוע מאד הוטרד מן האפשרות שכמה מתלמידיו יהיו מעורבים בהתקוממויות שעתידות במהרה להתרחש ובשל כך ימותו בעת נפילתה של ירושלים.

ואז שאל אנדראס: "אבל, 'מאסטר', אם תחרב עיר הקודש וייחרב המקדש, ואם לא תהיה כאן כדי להנחות אותנו, מתי עלינו לעזוב את ירושלים?" אמר ישוע: "תוכלו להישאר בירושלים גם לאחר לכת, ואפילו במשך כל תקופת הרדיפות המרות והמבחנים, אך כאשר תראו לבסוף את צבאותיה של רומא צרים על ירושלים לאחר ההתקוממות של נביאי השקר, אז תדעו שסופה קרוב; אז עליכם לנוס אל ההרים. אל ישתהה איש משוכני העיר כדי להציל דבר-מה ואל יעז איש מבחוץ להיכנס אליה. צרות גדולות עתידות להתרחש. אלה יהיו ימי הנקמה של הגויים. לאחר שתינטשו את העיר, תושביה הסרבנים יפלו על חרבם ויוגלו לשבות לכל העולם; כך תירמס ירושלים תחת מגפי הגויים. ובינתיים, אני מזהיר אתכם לבל תלכו שולל. אם יבוא אליכם מישוה ויאמר, 'תראו, הנה הגואל', או 'תראו, הנה הוא', אל תאמינו לו. מורי כזב רבים יופיעו ורבים ילכו אחריהם שולל אך לא אתם, כי את כל אלה אמרתי לכם מלכתחילה."

תחת אור הירח, ישבו השליחים בדממה למשך זמן ממושך, בעוד התחזיות המדהימות הללו של 'מאסטר' נחרטות בזיכרונם. ואכן, למעשה כל קבוצת המאמינים והשליחים נהגה בהתאם להנחיות הללו בדיוק ונסה מירושלים כאשר הופיעו לראשונה החיילים הרומיים. הם מצאו מקום מקלט בפלה, בצפון.

אפילו לאחר אזהרה מפורשת שכזו, רבים מחסידיו של ישוע פירשו את התחזיות שלו כאילו הן מתייחסות לשינויים שיחולו וודאי בירושלים כאשר יבוא המשיח מחדש ותכונן ירושלים החדשה, אשר תתרחב ותשמש כבירת העולם. היהודים התעקשו להמשיך ולקשר את חורבן המקדש "לסוף העולם." הם האמינו שאותה ירושלים החדשה תמלא את פלשתינה כולה; שסוף העולם יסמן את הופעתם המידית של "שמים וארץ חדשים." ולכן, אין להתפלא על הערתו של פטרוס, אשר אמר: "'מאסטר', אנחנו יודעים שכל הדברים עתידים לחלוף מן העולם כאשר יופיעו השמים והארץ החדשים, אך איך נדע מתי אתה תשוב לחולל את כל אלה?"

שמע זאת ישוע, וחשב לזמן מה. אז אמר: "אתם ממשיכים לשגות כתמיד תקשרו את השיעור החדש לזה הישן; אתם נחושים להבין הפוך את כל מה שאלמד; אתם מתעקשים לפרש את הבשורה בהתאם למערכת האמונות הנוכחית שלכם. למרות זאת, אנסה להאיר את עיניכם."

2. ביאתו השנייה של 'המאסטר'

בכמה הזדמנויות, אמר ישוע דברים שגרמו למאזיניו להסיק שגם אם הוא מתכוון לעזוב את העולם הזה בקרוב, הוא וודאי ישוב כדי לסיים את מלאכת מלכות השמים. ככל שחסידי השתכנעו שהוא עתיד לעזוב אותם, ולאחר שאכן עזב את העולם, היה זה אך טבעי עבור מאמיניו להמשיך ולדבוק בהבטחותיו שישוב. הדוקטרינה אודות ביאתו השנייה של המשיח נכללה, אפוא, כבר בתורה הנוצרית המוקדמת, וכמעט כל דורות החסידים לאחר מכן האמינו באדיקות באמת זו וציפו בבטחה לבואו, אי שם בעתיד.

כיוון נגזר עליהם להיפרד מן 'המאסטר' והמורה שלהם, התלמידים הראשונים ושליחים נאחזו עוד יותר בהבטחתו לשוב, והם לא בזבזו רגע לפני שקשרו את חורבנה הצפוי של ירושלים לביאתו השנייה. הם המשיכו לפרש כך את מילותיו על-אף שלכל אורך אותו ערב, עת לימד אותם על הר הזיתים, 'המאסטר' התאמץ במיוחד למנוע שגיאה שכזו.

אמר ישוע בהמשך לשאלתו של פטרוס: "מדוע אתם עדיין מצפים 'מבן האדם' לעלות על כס דוד המלך ולהגשים את חלומותיהם החומריים של היהודים? האם לא אמרתי לכם שמלכותי איננה מן העולם הזה? מה שקורה כעת מתקרב לסיומו, אך תהא זו התחלה חדשה ממנה תצא בשורת המלכות לעולם כולו וגאולה זו תתפשט לכל העמים. כאשר תתגשם במלואה המלכות, היו בטוחים 'שהאב' שבשמים ישלח לכם התגלות רחבה יותר של אמת והדגמה גדולה יותר של צדק, ממש כפי שכבר העניק לעולם הזה את זה אשר הפך לנסיך החושך, ואז את אדם, אשר אחריו הגיע מלכי-צדק, ובימים אלה 'בן האדם'. וכך, לאחר שיעניק לי 'אב' את כל העוצמה והסמכות, אמשך אני לעקוב אחר מעשיכם ולהנחות את מלאכת המלכות באמצעות רוחי, אשר במהרה תשטוף כל בשר. ואף כי אהיה נוכח עמכם ברוחי, אני גם מבטיח שאשוב ביום מן הימים לעולם הזה, בו חייתי בגוף והגשמת את ההתנסות הבו-זמנית של התגלות האל לאדם והובלת האדם לאל. עוד מעט אני אהיה חייב לעזוב אתכם ולהמשיך בעבודה שהפקיד בידי 'האב', אך היו אמיצים, שכן ביום מן הימים אשוב. בינתיים, תנחה ותנחם אתכם 'רוח האמת' של היקום.

"כעת אתם רואים אותי חלש, בגוף, אך כשאשוב, יהיה זה בעוצמה וברוח. עיני הגוף רואות את 'בן האדם' בגוף, אך רק עיני הרוח תוכלנה לחזות 'בבן האדם' אותו הילל 'האב' ואשר יופיע על-פני האדמה בשמו שלו.

"אך רק במועצות פרדים ידוע מועד הופעתו המחודשת של 'בן האדם'; אפילו מלאכיות השמים לא תדענה מתי זה יקרה. למרות זאת, עליכם להבין כי לאחר שתופץ בשורת המלכות לעולם כולו, לגאולת כל העמים, וכאשר יגיע עידן לסיומו, ישלח 'האב' אליכם מתת-עידן נוספת, או 'שכן האדם' יבוא לשפוט את העידן.

"בנוגע לצורות שיתרחשו על ירושלים, עליהם דברתי כעת, דעו שעוד בימיו של הדור הזה יתמלאו דברי; אך בנוגע לביאתו השנייה של 'בן האדם', אל יתיימר איש בשמים או בארץ לפצות את פיו. יחד עם זאת, היו חכמים לזהות את הבשלת העידן; היו ערניים לבחון את אותות הזמן. אתם יודעים שהקיץ מתקרב כאשר התאנה מוציאה ענפים רכים ומצמחת עליה. וכך, כאשר יחלוף החורף הממושך במהלכו יתמקד העולם בחומר ותראו את סימניו של אביב רוחני של עידן חדש, דעו שקיץ הביקור מחדש ממשמש ובא.

"אך מהי חשיבותו של שיעור זה ומה הקשר בינו לבין בואם של 'בני האל'? האם לא תראו שכאשר כל אחד מכם ייקרא למסור נפשו ולעבור דרך שערי המוות אתם תועמדו מיד לדין, ותתייצבו פנים אל פנים מול העובדות הנוגעות לתקופת שירות חדשה בתכניתו הנצחית של 'האב' האינסופי? את מה שיידרש העולם כולו לעבור, פשוטו כמשמעו, בסיומו של עידן, יידרש כל אחד מכם לעבור באופן אישי כשתסיימו את חייכם בגוף, כאשר תעברו להתמודד עם התנאים והדרישות האינהרנטיים להתגלות הבאה בהתקדמותה הנצחית של מלכות 'האב'."

מכל הדרשות שנשא 'המאסטר' באוזני שליחיו, לא הייתה אחת שבלבלה אותם יותר מזו, שניתנה בערב יום שלישי על הר הזיתים, ונגעה לשני נושאים – לחורבן ירושלים ולביאתו השנייה שלו עצמו. משום כך, שררה הסכמה מועטה בלבד בין הגרסאות הכתובות שנרשמו אחר-כך בהסתמך על הזיכרון של מה שאמר 'מאסטר' באותו מאורע יוצא-דופן. כתוצאה מכך, ובשל החלל שנוצר ביחס למה שנאמר באותו ערב יום שלישי, צצו מסורות רבות. בראשית המאה השנייה, נרשמה נבואה אפוקליפטית ביחס למשיח בידי אחד בשם סֶלְטָה, נספח לחצר הקיסר קליגולה. זו הועתקה

כלשונה לבשורה על-פי מתי (ובחלקה) לבשורות על-פי מרקוס ולוקס. המשל על עשר הבתולות הופיע בכתביו אלו של סלטה. השיעור של אותו הערב נרשם בבשורה באופן המבלבל והשגוי ביותר מכל השיעורים כולם. ואילו השליח יוחנן לא התבלבל כך.

ללא מילים תחת מתח רגשי עצום, המשיכו שלושה עשר הגברים בדרכם אל המחנה. יהודה אישר סופית את החלטתו לנטוש את חבריו. השעה הייתה מאוחרת כאשר דוד זבדיה, יוחנן מרקוס וכמה מן התלמידים הבולטים קיבלו את פניהם של ישוע והשניים עשר במחנה, אך השליחים מיאנו לישון; הם רצו ללמוד עוד על חורבן ירושלים, על עזיבתו של 'המאסטר', ועל סוף העולם.

3. דיון מאוחר יותר במחנה

כעשרים מהם התקבצו מסביב למדורה, ותומאס שאל: "מכיוון שאתה עתיד לשוב ולסיים את מלאכת המלכות, מה צריכה להיות הגישה שלנו בעת היעדרותך לצורך עסקי 'האב'?" ישוע התבונן בהם לאור המדורה וענה:

"אפילו אתה, תומאס, לא מצליח להבין את שאמרתי. האם לא לימדתי אתכם כל הזמן הזה שהקשר שלכם למלכות הינו רוחני ואינדיבידואלי, ונוגע אך ורק להתנסות האישית ברוח הודות לאמונה-הכרה שאתם בני האל? מה עוד נדרש לי לומר? קריסתן של אומות ושל אימפריות, השמדתם של היהודים הבלתי-מאמינים, סיומו של עידן ואפילו קץ העולם לא נוגעים לאלה שמאמינים בבשורה, לאלה שהפקידו את חייהם בביטחון מלכות הנצח. אתם, שיודעים את האל ומאמינים בבשורה, כבר קיבלתם ביטחונות לחיי נצח. מכיוון שחייתם את חייכם ברוח ועבור 'האב', שום דבר לא יוכל באמת להטריד אתכם. את בנאי המלכות, המוכרים כאזרחי עולמות השמים, לא מטרידות סערות הזמן ולא מדאיגות הקטסטרופות שבארץ. מה משנה לכם, מאמיניה של בשורת המלכות, אם אומות נפלות, אם העידן מגיע לסיומו, או אם הכול יקרוס וייפול? הרי אתם יודעים שחייכם הינם מתת 'הבן' ובטוחים לעד 'באב'. לאחר שחייתם את חיי הזמן באמונה והנבתם את פירות הרוח והיושרה בדמות שירות אוהב לרעיעכם, אתם יכולים לשאת עיניכם בבטחה לצעד הבא בקריירת הנצח מתוך אותה אמונה גואלת שנשאה אתכם לכל אורך ההרפתקה הראשונה שלכם כבני האל.

"המאמינים בכל דור ודור חייבים להמשיך במלאכתם תוך שהם מצפים לשובו האפשרי של 'בן האדם', ממש כפי שהמאמין היחיד ממשיך במלאכת חייו אפילו בידיעה שמותו הטבעי בלתי נמנע. אם התבססתם כבני האל באמונה, שום דבר אחר לא משפיע על ביטחון הישרדותכם. אך כל תטעו! אמונה גואלת הינה אמונה חיה, והיא מניבה בשיעורים הולכים וגדלים את פירותיה של הרוח האלוהית אשר עוררה אותה לראשונה בלב האדם. העובדה שקיבלתם על עצמכם את היותכם בנים במלכות השמים לא תציל אתכם אם תתמידו לדחות ביודעין את אותן אמתות שנוגעות לפירות התקדמותם הרוחנית של בני האל הגשמיים. אלה מכם שעסקו איתי בעסקי 'האב' על הארץ יכולים לנטוש את המלכות אפילו כעת, אם הם מגלים שאינם אוהבים את דרכו של 'האב' בשירות האנושות.

"שמעו אותי כיחידים וכדור מאמינים ואספר לכם משל: היה היה אדון אשר בטרם נסע למרחוק אקרא אל עבדיו ויפקדו בידם את רכושו. וייתן להם חמש פפרים ולזה שמים ולזה אמת לכל איש לפי יכולתו וימנהר ויסע משם. וילך האיש הלוקח חמש פפרים וינסתר בהן ויעש חמש פפרים אחרות. וכן הלוקח שמים גם הוא הרוויח שמים אחרות. ולקח האמת הלקח ויחפור באדמה ויטמן את פספס אדוניו. ואז, באופן בלתי צפוי, שב אדוני העבדים ההם ויעש חשבון עמם. ויגש הלוקח חמש הפפרים ויבא חמש פפרים אחרות ויאמר, 'אדני חמש פפרים הפקדת ביד הנה חמש פפרים אחרות הרווחתי בהן'. ויאמר אליו אדוניו: 'הטיבת לעשות עבד טוב ונאמן כי במעט נאמן היית ועל הרבה אפקידה בוא לשמחת אדוניך'. ויגש גם לוקח הפפרים ויאמר, 'אדני פפרים הפקדת ביד הנה פפרים הרווחתי בהן'. ויאמר אליו אדוניו: 'הטיבת לעשות עבד טוב ונאמן במעט נאמן היית ועל הרבה אפקידה בוא לשמחת אדוניך'. ויגש גם הלוקח את הפפר האמת ויאמר, 'אדני ידעתיך כי איש קשה אמת קצר באשר לא נרעת וכןס מאשר לא פנתה. ואיך נאלץ נאטמן את פפרך באדמה ועתה הא לך אשר לך'. וינען אדוניו ויאמר אליו: 'העבד הרע והעצל אמת ידעת כי קצר אנכי באשר לא נרעתי וכןס מאשר לא פיזרתי. לכן הנה עליך לתת את פספי לשלחנים ואני בבואי הייתי לקח את אשר לי ומרבותי'. נפנה האדון אל רב המשרתים ואמר: 'על כן שאו ממנו את הפפר ותנו אל האיש אשר לו עשר הפפר'.

"כי מי אשר יש לו ייתן לו וינעדיף; ומי אשר אין לו יקח ממנו גם את אשר לו. אינכם יכולים לעמוד מלכת בעסקי מלכות השמים. 'אב' דורש מכל ילדיו לגדול בחסדם ולהרבות ידע באמת. אתם, שיודעים אמתות אלה, חייבים להרבות את פירות הרוח ולהפגין מסירות הולכת וגדלה לשירות הבלתי אנוכי של אחיכם המשרתים. וזכרו, מה שעשיתם לאחד מאחי הצעירים האלה לי עשיתם.

"וכך, עליכם להמשיך ולעסוק במלאכת 'האב', מכאן והלאה, ולנצח. המשכו עד שאבוא. עשו נאמנה את מה שהופקד בידיכם וכך תהיו מוכנים ליום הדין של המוות. לאחר שחייתם לתפארת 'האב' ולשביעות רצונו של 'הבן', תבואו בשמחה ובאשר רב בשערי השירות הנצחי של מלכות העד."

אמת היא חיים; 'רוח האמת' תמיד מובילה את ילדי האור אל עבר מחוזות חדשים של מציאות רוח ושירות אלוהי. לא נתנה לכם האמת על-מנת שתגבשו אותה לצורות בטוחות, לכדי מסורת. התגלות האמת שנתנה לכם חייבת להתעצם באמצעות ההתנסות האישית שלכם. וכך יוצגו בפני כל אלה שרואים את פירות הרוח שלכם יופי חדש ורווחים רוחניים אמיתיים, וכתוצאה מכל אלה, הם עצמם יבקשו לפאר את 'האב' שבשמים. רק משרתים נאמנים, אשר מרחיבים את ידיעת האמת ובכך מפתחים את יכולתם להכיר באופן אלוהי במציאויות הרוח, יכולים לקוות "לבוא לשמחת אדוניהם." כמה מצער יהיה לראות דורות של מאמינים, לכאורה, בישוע, מעידים על האמת האלוהית שהופקדה בידם: "הנה, 'מאסטר', הנה האמת שהפקדת בידינו לפני מאה או אלף שנה. לא איבדנו ממנה כזית; שימרנו בנאמנות את כל מה שלמדנו אותנו; הנה האמת שנתת בידינו." אך פנייה כזו, מתוך עצלות רוחנית, לא תצדיק אל מול 'המאסטר' את מעשיו של זה שלא הניב פירות אמת. 'המאסטר' ידרוש מכם דין וחשבון בהתאם לאמת שהופקדה בידיכם.

בעולם הבא תידרשו לתת דין וחשבון על המתנות שקיבלתם ועל המעשים שעשיתם בעולם הזה. בין אם הכישרונות המולדים שלכם מעטים ובין אם רבים, תידרשו לעמוד לדין של צדק ורחמים. אם הכישרונות מנוצלים רק למטרות אנוכיות ולא הוקדשה כל מחשבה על החובה הגבוהה יותר, של הגדלת תנובת פירות הרוח כפי שאלה מתבטאים ביתר שירות לאדם וביתר סגידה לאל, המשרתים האנוכיים הללו יידרשו לקבל את ההשלכות של בחירותיהם המודעות.

כמה דומה המשרת שקיבל ככר אחת לכל בני האדם האנוכיים, שמטילים במישרין על אדונם את האשמה לעצלותם. כמה נוטה האדם להאשים את האחר, ולעתים קרובות את אלה שהכי פחות ראויים לכך, כאשר הוא ניצב אל מול הכישלונות מעשיו ידיו.

אמר ישוע באותו הלילה כאשר פרשו למנוחת הלילה: "תָּנֶם לְקַחְתֶּם; ולכן תָּנֶם תִּתְּנוּ את אמת השמים, ועת תתנו אמת זו היא תתעצם ותגלה את אורה המתעצם של הגאולה, ממש בעת שתעניקו אותה."

4. שובו של מיכאל

מכל מה שלימד 'המאסטר', השיעור שיותר מכולם חולל אי הבנה הוא הבטחתו לשוב אישית ביום מן הימים לעולם הזה. אין זה מוזר שמיכאל יהיה מעוניין לשוב יום אחד לפלנטה בה חווה את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו כאדם מן המניין בעולם. אך טבעי הוא שנאמין כי ישוע מנצרת, אשר שולט כעת על יקום עצום, יהיה מעוניין לשוב, לא רק פעם אחת, אלא פעמים רבות, לעולם בו חיי חיים ייחודיים כל כך ובו קיבל לבסוף מן 'האב' עוצמה וסמכות בלתי מוגבלים ביקום. לעולם תהא אורנטיה אחת משבע הפלנטות הילידות בהן רכש לעצמו מיכאל את הריבונות על היקום.

ישוע אכן הכריז באוזני אנשים רבים ובהזדמנויות רבות על כוונתו לשוב לעולם הזה. כאשר הבינו חסידיו 'המאסטר' איננו מתכוון לפעול כגואל גשמי, וכאשר האזינו לתחזיותיו בנוגע לחורבן ירושלים וקריסתו של העם היהודי, מטבע הדברים החלו לקשר את שיבתו המובטחת למאורעות פורענות אלה. אך כאשר הרסו הרומאים את חומות ירושלים, החריבו את המקדש והפיצו את היהודים תושבי יהודה לגלות, ועדיין 'המאסטר' לא התגלה בכל עוצמתו והדרו, החלו חסידיו לגבש את האמונה שבסופו של כרכה את ביאתו השנייה של המשיח לסוף עידן ואולי אפילו לקץ העולם.

ישוע הבטיח לעשות שני דברים לאחר שיעפיל 'לאב' ולאחר שכל כוחות השמיים והארץ יופקדו בידיו. ראשית, הבטיח לשלוח לעולם במקומו מורה אחר, את 'רוח האמת'; ואת זאת עשה בפנטקוסט. שנית, הוא אכן הבטיח לחסידיו שישבו ביום מן הימים באופן אישי לעולם הזה. אך הוא לא אמר כיצד, היכן ומתי יבקר שוב בפלנטה בה ערך את משימת המתת שלו בגוף. בהזדמנות אחת, רמז שכפי שעניי הגוף ראו אותו כאשר חי בגוף, עם שובו (לפחות באחת מן הפעמים), ניתן יהיה לחזות בו רק בעיני האמונה הרוחנית.

רבים מאתנו נוטים להאמין שבעידנים שיבואו ישוב ישוע לאורנטיה פעמים רבות. איננו מצוידים בהבטחה ספציפית שלו לערוך ביקורים רבים, אך נדמה כי מאוד סביר שהאחד אשר בין תארייו ביקום ניתן למנות את התואר 'הנסיך הפלנטרי של אורנטיה' ישוב פעמים רבות לבקר את העולם שהקנה לו תואר ייחודי כל כך.

אנחנו בטוחים באמונתנו שמיכאל יבוא שוב אישית לאורנטיה, אך אין לנו כל מושג מתי או באיזה אופן יבחר לעשות כן. האם יהא ביקורו השני בכדור הארץ קשור ליום הדין של סיום העידן הנוכחי, בליווי ביקורו של 'בן של סמכות', או ללא הופעתו של בן שכזה? האם יבוא בהקשר לסימו של עידן עתידי כלשהו באורנטיה? האם יבוא ללא כל הודעה מוקדמת וכמאורע שאינו קשור לדבר אחר? איננו יודעים. בדבר אחד אנו בטוחים, והוא שכשישוב, סביר שכל העולם יידע על כך, שכן וודאי ישוב כשליט העליון של יקום ולא כתינוק מבית לחם שאיש אינו יודע על קיומו. אך אם כל העיניים תראינה אותו, ואם רק עיניים רוחניות תוכלנה להבחין בנוכחותו, כי אז נדרש להמתין זמן רב עד לביקור זה.

לפיכך, ראוי לכם לנתק כל קשר בין שיבתו של 'המאסטר' באופן אישי לכדור הארץ לבין כל מאורע או עידן כלשהו. בדבר אחד בלבד אנו בטוחים: הוא הבטיח לשוב. אין לנו מושג מתי ימלא את הבטחתו או בהקשר למה. ככל שאנו יודעים, הוא יכול להופיע בכדור הארץ בכל יום נתון, או שיופיע רק בחלוף עידנים על-פני עידנים אותם ישפטו כנדרש חבריו הנמנים על 'סגל הבנים של פרדיס'.

ביקורו השני של מיכאל הוא אכן מאורע בעל חשיבות סנטימנטלית עצומה הן לאמצעיונים והן לבני האדם; אך פרט לכך, אין לו חשיבות מיידית לאמצעיונים. עבור בני האדם, אין לו חשיבות מעשית גדולה יותר מאשר למוות הטבעי הנפוץ, אשר מניע באופן פתאומי כל כך את בן התמותה לתוך סדרת המאורעות ביקום שמובילים במישרין לפגוש את נוכחותו של ישוע עצמו, הריבון השליט של היקום שלנו. ילדי האור עתידים כולם לראות אותו, ואין זה חשוב כל כך אם אנחנו נלך אליו או שהוא במקרה יבוא אלינו. היו אתם מוכנים לקבל את פניו על-פני האדמה ממש כשם שהוא מוכן לקבל את פניכם בשמים. אנחנו ממתנים בבטחה להופעתו ברוב הדר, אך אין לנו כל מושג כיצד, מתי או בהקשר למה עתיד הוא להופיע.

הספר של אורנטיה

מסמך 177

יום רביעי, יום המנוחה

כאשר לא כרעו תחת עומס מלאכת הוראת העם, נהגו ישוע ושליחיו לנוח ממלאכתם בימי רביעי. ביום רביעי זה, הם אכלו את ארוחת הבוקר מעט מאוחר מן הרגיל, ועל המחנה השתררה דממה מבשרת רעות; במשך מחציתה הראשונה של הארוחה לא נאמר כמעט דבר. לבסוף דיבר ישוע: "אני מבקש שתנוחו היום. קחו את הזמן לחשוב על כל מה שקרה מאז באנו לירושלים וחישבו על מה שעתידי לקרות, על מה שסיפרתי לכם בפשטות. וודאו שהאמת ממלאה את חייכם, ושכל יום אתם גדלים בחסד."

לאחר ארוחת הבוקר הודיע 'המאסטר' לאנדראס שהוא מתכוון להיעדר היום, והציע שהשליחים יבלו את הזמן בהתאם לבחירתם, אלא שבשום פנים ואופן אינם מורשים לבוא בשערי ירושלים.

כאשר התכוון ישוע לצאת לבדו אל הגבעות, עצר אותו דוד זבדיה ואמר: "היטב תדע, 'מאסטר', שהפרושים והשליטים מבקשים לחסל אותך, ואף-על-פי-כן אתה מתכוון לצאת לבדך את הגבעות. זה טיפשי; אשלח אפוא שלושה גברים שישמרו פן יאונה לך כל רע." ישוע התבונן בשלושת הגברים החמושים והחסונים, בני הגליל, ואמר לדוד: "כוונתך טובה, אך אתה שוגה בכך שאינך מבין כי 'בן האדם' לא זקוק לאיש שיגן עליו. איש לא יניח עלי את ידו עד השעה בה אהיה אני מוכן לשים את נפשי בהתאם לרצון 'אבי'. אינני מרשה לגברים הללו ללוות אותי. אני מבקש לצאת לבדי על-מנת להתייחד עם 'האב'."

לשמע המילים הללו, נסוגו דוד והשומרים החמושים; וכשיצא ישוע לבדו, ניגש אליו יוחנן מרקוס ובידו סל קטן עם מזון ומים. הוא אמר שאם הוא מתכוון להיעדר כל היום, אולי יהיה רעב. 'המאסטר' חייך אל יוחנן והושיט ידו אל הסל.

1. יום אחד לבד עם אלוהים

כשישוע התכוון לקחת את הסל עם המזון מידו של יוחנן, העז האיש הצעיר ואמר: "אבל, 'מאסטר', ייתכן ותניח את הסל כשתפנה להתפלל ואז תעזוב בלעדיו. וחץ מזה, אם אלך לצדך ואשא את הסל, תהיה פנוי יותר להתייחד, ואני בוודא אהיה שקט. לא אשאל דבר ואשאר עם הסל כשתלך לבדך להתפלל."

בעודו מדבר, וכמה מן הנוכחים נדהמו לשמע תעוזתו, העז יוחנן והמשיך לאחוז בסל. כך עמדו שניהם, יוחנן וישוע, אווזים בסל. אז עזב 'המאסטר' את הסל, השפיל מבטו אל הנער ואמר: "מכיוון שאתה כמה בכל מאווד לבוא עמי, לא יימנע זאת ממך. נלך יחד ונהנה זה מחברתו של זה. את רשאי לשאול אותי כל מה שעולה בדעתך, ואנחנו ננחם ונסעד זה את זה. אפשר להתחיל בכך שאתה תישא את הסל, ואם תתעייף, אעזור לך. בוא אחרי."

ישוע חזר למחנה רק לאחר שקיעת החמה. 'המאסטר' בילה את יומו השקט האחרון עלי אדמות בחברתו של צעיר מבקש-אמת ובשיחה עם 'אביו' מפרדיס. לימים נודע המאורע בשמים בשם "היום בו בילה איש צעיר עם אלוהים בגבעות." לעד ימחיש מאורע זה את נכונותו של 'הבורא' להתרועע עם היצור. אם משאלת הלב באמת עילאית, אפילו צעיר יוכל לדרוש את תשומת לבו של אלוהי יקום וליהנות מחסד אהבתו, ממש ליהנות מן האושר העילאי הבלתי נשכח של בילוי עם אלוהים בגבעות במשך יום שלם. זו הייתה חווייתו של יוחנן מרקוס ביום רביעי זה, בגבעות יהודה.

ישוע שוחח רבות עם יוחנן, וסיפר לו בחופשיות על ענייני העולם הזה והעולם הבא. יוחנן סיפר לישוע עד כמה הצטער שלא היה מבוגר דיו להיות אחד מן השליחים והביע הערכה שהורשה ללכת אחריהם מאז ההטפה בירדן, בסמוך ליריחו, למעט המסע לפיניק. ישוע הזהיר את הנער שלא להתאכזב מן המאורעות והבטיח שעתידי להיות שליח מלכות רב חשיבות.

יוחנן מרקוס נלהב מאוד מן היום הזה בגבעות עם ישוע, אך לעולם לא שכח את הזהרתו האחרונה של ישוע, אשר נאמרה עת התכוונו לשוב למחנה בגת שמנים: "ובכן, יוחנן, בילינו יפה יחד, יום מנוחה אמתי. וודא שלא תספר לאיש על מה שסיפרתי לך." יוחנן מרקוס אכן לא גילה דבר ממה שאירע באותו יום שבילה עם ישוע בגבעות.

במהלך השעות שנותרו לחייו של ישוע על-פני האדמה, יוחנן מרקוס לא התיר 'למאסטר' לחמוק ממנו. הוא תמיד הסתתר קרוב; הוא ישן רק כאשר

2. חיי הילדות בבית

במהלך השהות שלו עם יוחנן מרקוס באותו היום, הקדיש ישוע זמן רב בהשוואת ההתנסויות של ראשית ילדותם ושנות נעורם המאוחרות יותר. אף כי הוריו של יוחנן היו עשירים יותר בחומר מהוריו של ישוע, הרבה מן ההתנסויות שלהם בשנות הנעורים היו דומות. ישוע אמר ליוחנן הרבה דברים שעזרו לו להבין טוב יותר את הוריו וחברי משפחתו האחרים. כאשר שאל הנער כיצד יכול 'המאסטר' לדעת שהוא עתיד להיות "שליח מלכות רב חשיבות", אמר ישוע:

"אני יודע שאתה תהיה נאמן לבשורת המלכות משום שאני יכול לסמוך על אמונתך ואהבתך בהווה משום שהאיכויות הללו מתבססות על החינוך שקיבלת בבית בצעירותך. אתה תוצר של בית בו ההורים חיבבו באמת זה את זה, ומשום כך לא קיבלת אהבת-יתר שעלולה הייתה ליצור אצלך חשיבות עצמית מזיקה. כמו כן, האישיות שלך לא סבלה מן העיוות שמתרחש כאשר הוריה מתמרנים זה כנגד זה בחוסר אהבה כדי לקבל את ביטחונך ונאמנותך. נהנית מאהבה הורית אשר מבטיחה ביטחון עצמי ראוי לציון ומעודדת תחושות ביטחון רגילות. יחד עם זאת, זכית שהוריה היו חכמים ואוהבים; חכמתם היא זו שהנחתה אותם למנוע ממך צורות פינוק ולוקסוס שונות שהעוזר יכול לקנות. הם שלחו אותך ללמוד בבית הספר של בית הכנסת יחד עם חבריך בשכונה, וגם עודדו אותך ללמוד לחיות בעולם הזה באמצעות התנסויות אמיתיות. יחד עם חבריך, עמוס, באתם לירדן, למקום בו הטיפו והטבילו תלמידיו של יוחנן. שניכם ביקשתם להתלוות אלינו. כאשר שבת לירושלים, הוריה הסכימו; ואילו הוריו של עמוס סרבו; בשל העובדה שאהבו את בנם כל כך, הם מנעו ממנו את ההתנסות הברוכה שאתה קיבלת, ועודך נהנה ממנה אפילו היום. עמוס היה יכול לברוח מן הבית ולהצטרף אלינו, אך בכך היה פוגע באהבה ומקריב את הנאמנות. גם אם היה זה חכם לעשות כן, היה זה מחיר נורא עבור ההתנסות, העצמאות והחירות. הורים חכמים, כמו הוריה, דואגים לכך שכאשר ילדיהם מתבגרים ומגיעים לגיל, הם לא נדרשים לפגוע באהבה או לוותר על נאמנותם כדי לפתח את עצמאותם וליהנות מחירות מרעננת.

"כאשר יצורים כל-חכמים אוהבים, האהבה, יוחנן, הינה המציאות העילאית ביקום, אך כאשר מביעים אותה הורים אנושיים, היא מסוכנת ולעתים אנוכית-למחצה. כשתחתן ותגדל ילדים משלך, וודא שהאהבה שלך נשלטת על-ידי החכמה ומוכוונת על-ידי התבונה.

חברך עמוס מאמין בבשורת המלכות בדיוק כמוך, אך אינני יכול לסמוך עליו לגמרי; אינני בטוח מה יעשה בשנים הבאות. חיי בצעירותו בבית לא היו כאלה שמניבים אדם מהימן לגמרי. עמוס דומה יותר מדי לאחד מן השליחים שלא זכה בביתו לחינוך רגיל, אוהב וחכם. מכיוון שבילית את שמונה השנים הראשונות שלך בבית רגיל, שנוהל היטב, כל שאר החיים שלך מהימנים יותר. יש לך אופי חזק ובשל משום שגדלת בבית בו שלטה האהבה ודגלו בחכמה. חינוך כזה בילדות מניב סוג של נאמנות בשלה אני בטוח שתמשיך בנתיב שהתחלת לצעוד בו."

במשך יותר משעה המשיכו ישוע ויוחנן לשוחח על החיים הבית. 'המאסטר' המשיך והסביר ליוחנן כיצד תלוי הילד לחלוטין בהוריו ובחיי בבית ומקבל מהם את כל מושגיו הראשונים ביחס לכל הדברים האינטלקטואליים, החברתיים, המוסריים ואפילו הרוחניים. זאת, משום שהמשפחה מייצגת את כל מה שיכול הילד הצעיר לדעת על מערכות היחסים האנושיות או האלוהיות. רשמיו הראשונים של הילד על היקום חייבים לבוא מאמו; באביו הוא תלוי לחלוטין ביחס לרעיונותיו הראשונים על 'לאב' שבשמים. המשך חייו של הילד יהיו שמחים או אומללים, קלים או קשים בהתאם לראשית חייו המנטליים והרגשיים, אשר מותנים במערכות היחסים החברתיות והרוחניות שבבית. כל שארית חייו של האדם מושפעים באופן עצום ממה שמתרחש בשנות קיומו הראשונות.

אנו מאמינים בכנות כי הבשורה שלימד ישוע, אשר מתבססת על מערכת היחסים בין האב לילד, לא תוכל להתקבל ברחבי העולם עד אשר יתמלאו החיים בבית של הציוויליזציה המודרנית ביותר אהבה וחכמה. על-אף שההורים במאה העשרים ניחנים בידע הרב ובאמת הכבירה הנדרשים לשיפור החיים הבית ולהאדרתם, עובדה היא שרק מעט מן הבתים של היום משתווים לביתו של ישוע בגליל ולזה של יוחנן מרקוס ביהודה כמקומות טובים לגידול נערים ונערות. אבל קבלתה של בשורת ישוע תשפר מידיה את החיים בבית. החיים מלאי האהבה שבבית חכם, והמסירות הנאמנה של דת האמת משפיעים באופן עמוק זה על זה. החיים בבית שכזה מחזקים את הדת, ודת אמיתית תמיד מהללת את הבית.

אכן, רבות מן ההשפעות המדכאות והמחסומים האחרים שהיו קיימים בביתם היהודיים בעבר כמעט ולא תימצאנה היום בביתם שמנוהלים טוב יותר. אכן, יש הרבה יותר חופש ספונטני והרבה יותר חירות אישית, אך אהבה איננה מרסנת את החירות הזאת, החירות איננה מונעת מנאמנות ואיננה מוכוונת על-ידי משמעת של חוכמה ותבונה. כל עוד נלמד את הילד להתפלל, "אבינו שבשמים", על תונה על כתפיהם של כל האבות שבארץ האחריות העצומה לחיות ולנהל את בתיהם כך שהמילה אבא תזכה למקום הראוי לה בדעת ובלב המתבגרים כולם.

3. היום במחנה

השליחים בילו את מרבית היום בשוטטות על הר הזיתים ובפגישות עם התלמידים ששהו במחנה עמם. אך בשעות אחר הצהריים המוקדמות רצו מאוד בחזרתו של ישוע. עם התמשך היום, הם נמלאו חשש הולך וגובר לשלומם; הם לא ידעו להסביר מדוע הרגישו כה בודדים בלעדיו. וויכוחים רבים התנהלו האם ראוי היה 'שהמאסטר' יצא לגבעות לבדו, רק עם נער שליח כבן לווייה. ואף כי איש לא הביע את מחשבותיו בקול, כולם פרט ליהודה איש-קריות חפצו להיות במקומו של יוחנן מרקוס.

באמצע שעות אחר הצהריים נשא נתנאל באוזני כששה מן השליחים וכמספר הזה תלמידים את נאומו על "התשוקה העילאית". בסיומו אמר: "מה שגרוע ברובנו הוא שאנחנו לא פועלים בלב שלם. אנחנו לא אוהבים את 'המאסטר' כפי שהוא אוהב אותנו. אילו רצינו כולנו להתלוות אליו במידה שרצה יוחנן, הרי וודאי היה לוקח את כולנו אתו. כולנו עמדנו בעת שהנער ניגש 'למאסטר' והציע לו את הסל, אך כאשר 'המאסטר' לקח אותו, הנער לא הרפה. וכך עזב אותנו 'המאסטר' והלך לגבעות עם הסל, הנער והכול".

בערך בשעה ארבע, הגיעו רצים לדוד זבדיה והביאו חדשות מבית צידה, מאמו ומאמו של ישוע. כמה ימים לפני כן החליט דוד שהכוהנים הראשיים והשליטים עתידים להרוג את ישוע. דוד ידע שהם נחושים לחסל את 'המאסטר' והוא היה משוכנע כמעט לחלוטין שישוע לא יפעיל את כוחותיו האלוהיים כדי להציל עצמו וכי לא יתיר לחסידיו להגן עליו בכוח. לאחר שהגיע למסקנות הללו, הוא מיהר לשלוח לאמו והאיץ בה לבוא מיד לירושלים ולהביא עמה את מרים אם ישוע ואת כל בני משפחתו.

אמו של דוד עשתה כמצוותו, וכעת חזרו השליחים לבשר לדוד שאמו של ישוע וכל בני משפחתו עושים את דרכם לירושלים ועתידים להגיע מאוחר למחרת או בבוקר שלאחר מכן. מכיוון שדוד עשה זאת ביוזמתו, הוא חשב שמוטב שישמור את החדשות לעצמו. לפיכך, לא סיפר לאיש על כך שבני משפחתו של ישוע עשו את דרכם לירושלים.

מעט לאחר צהרי היום, הגיעו למחנה יותר מעשרים מן היוונים שפגשו את ישוע השניים עשר בביתו של יוסף הרמתי, ופטרוס ויוחנן נפגשו עמם למשך מספר שעות. לפחות כמה מן היוונים הללו היו בעלי ידע מתקדם מאוד בענייני המלכות, משום שהוכשרו בידי רודן מאלכסנדריה.

באותו הערב, לאחר ששב למחנה, נפגש ישוע עם היוונים. אילו לא חשש שהמעשה יפריע מאוד לשליחיו ולתלמידיו הראשיים, הוא היה מסמיך את עשרים היוונים הללו, כפי שהסמיך את השבעים.

בעוד כל אלה מתרחשים במחנה, הכוהנים הראשיים ושקני השבט בירושלים נדהמו מכך שישוע לא חזר לנאום באוזני ההמונים. אכן, יום קודם לכן אמר בעוזבו את המקדש כי הוא "הִנֵּה בֵּיתְכֶם יִעֲזָב לְכֶם וְשָׁמָּה". אך הם לא הצליחו להבין מדוע החליט לוותר על היתרון הגדול שרכש בקרב ההמון האוהד. ואף כי חששו שיקומם את העם, בדבריו האחרונים הנחה 'המאסטר' את המונים לציית באופן סביר לסמכותם של אלה "היושבים על כס משה". אך היה זה יום עמוס בעיר, בעוד ההכנות לפסח נמשכות לצד השלמת התכנית לחיסול ישוע.

מעטים בלבד באו למחנה, אשר עצם קומו נשמר היטב ובסוד בידי כל אלה שידעו שישוע מתעתד להישאר שם ולא לחזור לבית עניא בכל ערב.

4. יהודה והכוהנים הראשיים

מעט לאחר שישוע ויוחנן מרקוס יצאו מן המחנה, נעלם יהודה איש-קריות לאחיו, ולא שב עד לשעות אחר הצהריים המאוחרות. על-אף בקשתו המפורשת של 'המאסטר' להימנע מלהיכנס לירושלים, מיהר השליח המבולבל והעגום והלך להיפגש עם איוביו של ישוע בביתו של הכהן הגדול כיפא. הייתה זו התכנסות בלתי רשמית של הסנהדרין אשר נקבעה לאותו הבוקר, מעט אחר השעה עשר. הפגישה כונסה על-מנת לדון בטיב האישומים בהם יואשם ישוע ולהחליט כיצד להביא אותו לפני השלטונות הרומיים כדי לקבל מהם את האישור לגזר דין המוות שהם כבר גזרו עליו.

יום קודם לכן, גילה יהודה לכמה מקרובי משפחתו ולחברי משפחה צדוקים מסוימים כי הוא הגיע למסקנה שאף שישוע היה חולם ואידאליסט שכוונותיו טובות, הוא לא גואל ישראל המיוחל. יהודה ציין שהוא מאוד מעוניין למצוא דרך לפרוש בטוב מן התנועה. חבריו שבחו אותו והבטיחו לו ששליטי היהודים יראו בכך מאורע גדול ורק טוב ייצא לו מזה. הם גרמו לו להאמין שהסנהדרין תחלוק לו כבוד מלכים, ושהוא יוכל, סוף סוף, למחוק את אות הקלון שדבק בו בשל "חברותו המצערת עם בני הגליל הבורים".

יהודה לא באמת האמין שפעולותיו הכבירות של 'המאסטר' התבצעו מכוח נסיך השדים, אך כעת הוא השתכנע לחלוטין שישוע לא התכוון להפעיל את כוחותיו כדי להאדיר את עצמו; כעת השתכנע שישוע יתיר לשליטי היהודים לחסלו, והוא עצמו לא יכול היה לסבול את המחשבה המשפילה של היותו מזוהה עם תנועה שנחלה כישלון. הוא סרב לקבל את מה שנראה כמפלה. הוא הבין היטב את אופיו החסון של 'המאסטר', את חדותו וחסדו, אך גם הפיק הנאה אפילו מן ההערה של אחד מקרובי משפחתו כשזה ציין שאף כי ישוע היה קנאי שכוונותיו טובות, הוא ככל הנראה לא היה שפוי; וכי תמיד נחשב לאדם מוזר ובלתי-מובן.

וכעת, כפי שלא קרה עד כה, באופן מוזר מצא עצמו יהודה מתרעם על כך שישוע מעולם לא העניק לו מקום של כבוד. עד כה תמיד חשב שלכבוד הוא לשמש בתפקיד גזבר השליחים, אך כעת החל להרגיש שהוא לא מוערך; שיכולותיו לא קיבלו הכרה. פתאום נמלא שטנה כלפי פטרוס, יעקב ויוחנן אשר התכבדו בקשר אינטימי עם ישוע. ממש בזמן שהלך לביתו של הכהן הגדול, הוא החליט להתנקם בפטרוס, יעקב ויוחנן, וזה העסיק אותו הרבה יותר מן המחשבה על בגידה בישוע. ממש אז, עלתה ושלטה במוחו המודע מחשבה חדשה: הוא הולך לקנות לעצמו כבוד, ואם ניתן לעשות זאת תוך שינקום באלה שתורמו לאכזבה הגדולה בחייו, מה טוב. אחזה בו קונספירציה איומה של בלבול, גאווה, ייאוש ונחישות. לכן, ראוי להבהיר שיהודה לא הלך לביתו של כיפא כדי לארגן את בגידתו בישוע עבור בצע כסף.

עם התקרב יהודה לביתו של כיפא, הוא החליט סופית לנטוש את ישוע ואת אחיו השליחים; לאחר שהחליט לנטוש את תנועת מלכות השמים, הוא היה נחוש להבטיח לעצמו כמה שיותר כבוד ויקר, את מה שחשב פעם שיקבל כאשר דבק בישוע ובבשורת המלכות החדשה. כל השליחים שאפו

בעבר למה ששאף יהודה, אך בחלוף הזמן, הם למדו להעריך את האמת ולאהוב את ישוע, או לפחות למדו לעשות כן יותר מיהודה.

בן דודו של הבוגד הציג אותו בפני כיפא ושליטי היהודים, והסביר שיהודה גילה את טעותו והלך שולל אחר תורתו של ישוע וכעת החליט להצהיר בפומבי ובאופן רשמי על ניתוק הקשר עם בן הגליל ובה בעת לבקש להתקבל שוב לשורות אחיו בני יהודה ולזכות מחדש באמונם. הדובר בשם יהודה המשיך והסביר שיהודה הכיר בכך שלמען שלום ישראל עדיף שישוע יעצור וכי כדי להביע את צערו על כך שהשתתף בתנועה שגויה כזו וכאות לכנותו ולחזרתו לתורת משה, הוא בא כדי להציע את שירותי לסנהדרין ולדאוג לכך שהמפקד שקיבל את פקודת המעצר של ישוע יוכל לבצעה בשקט ובכך להימנע מן הסכנה של התקוממות ההמונים ומן הצורך לדחות את ביצוע המעצר עד לאחר הפסח.

כאשר סיים בן דודו את דבריו, הוא הציג את יהודה, אשר צעד לפניו בסמוך לכוון הגדול ואמר: "אעשה את כל אשר הבטיח בן דודי, אך מה תתנו לי אתם בעבור שירות זה? נדמה כי יהודה לא הבחין במבט הבוז ופילו גועל שעלה על פניו של כיפא קשה-הלב, הגאה; לבו היה נתון יותר מדי להאדרה עצמית ולמילוי תשוקותיו לרוממות עצמית.

אז השפיל כיפא את מבטו על הבוגד ואמר: "יהודה, לך למפקד המשמר וקבע אתו כיצד להביא את 'המאסטר' שלך אלינו, הערב או מחר בערב, ולאחר שתמסור אותו לידינו, תקבל גמולך על השירות." שמע זאת יהודה, הלך מעם הכוהנים הראשיים והשליטים והתייעץ עם מפקד משמר המקדש כדי לקבוע את אופן מעצרו של ישוע. יהודה ידע שישוע נעדר מן המחנה ולא ידע מתי ישוב באותו הערב, ולכן קבעו את המעצר לערב למחרת (יום חמישי), לאחר שכל תושבי ירושלים וכל עולי הרגל יפרשו לשנת הלילה.

שיכור ממחשבות גדלות תהילה, שב יהודה לעמיתיו במחנה. ימים רבים חלפו מאז הרגיש כך. הוא הצטרף לישוע מתוך תקווה שיום אחד יהפוך לאדם חשוב במלכות החדשה. לבסוף הבין שלא תהיה מלכות חדשה כפי שקיווה לה. אך הוא שמח בכך שברוב חכמתו הצליח להמיר את אכזבתו מכך שלא הצליח לרכוש תהילה במלכות החדשה המיוחלת לכבוד ולגמול שיקבל בסדר הישן, אשר כעת האמין שישרוד, ושהוא היה בטוח שיחסל את ישוע ואת כל שייצג. המניע המודע האחרון שמאחורי בגידתו של יהודה בישוע היה אקט של פחדנות של בוגד אנוכי שחשב רק על ביטחונו ותהילתו שלו עצמו בלא להתחשב כלל בהשלכות של התנהגותו על 'המאסטר' שלו וחבריו לשעבר.

תמיד היה זה כך. זמן רב עסק יהודה במחשבות נקם מכוונות, נחושות, ואנוכיות אשר הלכו וצמחו בדעתו ובלבו לכדי תשוקת נקמה, שנאה, רוע וחוסר נאמנות. ישוע אהב את יהודה וסמך עליו כשם שאהב את שאר השליחים וסמך עליהם, אך יהודה לא הצליח לפתח נאמנות ואמון ולאהוב אותו בחזרה בלב שלם. כמה מסוכנת יכולה להפוך השאפתנות כאשר היא נקשרת לאינטרס העצמי ומונעת מעיקרה מנקמה יוקדת וממושכת! כמה מרסקת הינה האכזבה שחווים אותם טיפשים שמתמקדים בפיתוי הזמן החמקמקים ואינם כלל רואים את הישגי העד הגבוהים יותר, האמתיים יותר של עולמות הנצח של הערכים האלוהיים ומציאויות הרוח האמתיות. יהודה השתוקק לכבוד בעולם והתאהב בתשוקה זו בכל מאודו; שאר השליחים השתוקקו אף הם לכבוד ויקר אך אהבו את ישוע בלבבם ועשו כמיטב יכולתם לאהוב את האמתות שלימד אותם.

אף כי באותה העת יהודה לא הבין זאת, הוא ביקר את ישוע בתת המודע מאז שהורדוס ערף את ראשו של יוחנן. עמוק בלב, יהודה תמיד נטר לישוע טינה על כך שלא הציל את יוחנן. אל תשכחו שיהודה היה תלמידו של יוחנן לפני שהלך אחר ישוע. וכל הטינה האנושית הזו, כל האכזבות המרות הללו, הפכו לשכבות של שנאה אותן הניח יהודה בנשמתו וכעת התארגנו היטב בתת המודע שלו והיו מוכנות לזנק ולאפוף אותו כשהעז להפריד עצמו מהשפעתם התומכת של אחיו ובה בעת חשף עצמו לרמיזות הפקחיות וללעג הסמוי של אויבי ישוע. בכל פעם שיהודה נתן לתקווה שלו לעוף גבוה וישוע עשה או אמר משהו שריסקה אותה לרסיסים, נוצרה בלבו של יהודה צלקת נוספת של טינה ומרירות; והצלקות הלכו ורבו עד שאותו הלב, אשר פעמים רבות נפגע כל כך, פסק מלאהוב את האדם אשר גרם לו לחוות עוגמת נפש שכזו, שכן אף כי כוונותיה של אישיות זו היו טובות, היא נמלאה בפחדנות והתרכזה בעצמה. אף כי יהודה לא הבין זאת, הוא היה מוג לב. לפיכך, תמיד נטה לייחס לישוע פחדנות כאשר זה סרב לדבוק בכוח או להתהדר תהילה כנדמה כי הם זמינים וקלים להשגה. וכל בן תמותה יודע היטב כיצד אהבה, שאפילו פעם הייתה אמתית, יכולה בעקבות האכזבה, הקנאה וטינה ארוכת שנים להפוך בסופו של דבר לשנאה של ממש.

סוף סוף יכלו הכוהנים הראשיים והזקנים לנשום לרווחה למספר שעות. הם לא יידרשו לעצור את ישוע בפומבי, והעובדה שיהודה גיוס כבן ברית ובוגד הבטיחה כי ישוע לא יחמוק שוב מתחומי השיפוט שלהם כפי שעה פעמים רבות בעבר.

5. שעת החברה האחרונה

מכיוון שהיה זה יום רביעי, הערב במחנה התקיימה שעת חברה. 'המאסטר' ניסה לעודד את שליחיו המדוכאים, אך זה היה כמעט בלתי אפשרי. כולם החלו להבין שמאורעות קשים והרסניים קרבים לבוא. הם לא יכלו להתעודד אפילו כאשר 'המאסטר' סיפר אודות השנים מלאות העשייה שבילו יחד באהבה. ישוע הקפיד לשאול על משפחות כל השליחים ואף התבונן אל עבר דוד זבדיה ושאל אם מישהו שמע לאחרונה מאמו, מאחותו הקטנה או משאר בני משפחתו. דוד השפיל את מבטו והתבונן ברגליו; הוא חשש לענות.

אז הזהיר ישוע את חסידיו לבל יסמכו על תמיכת ההמונים. הוא הזכיר להם את החוויות שלהם בגליל כאשר שוב ושוב הלכו אחריהם ההמונים המשולהבים ואז פנו להם עורף באותה ההתלהבות וחזרו לצורת החיים ולאמונותיהם הקודמות. ואז אמר: "לכן, אל תלכו שולל אחר ההמונים הרבים אשר שמעו אותנו במקדש ונדמה שהאמינו לתורתנו. ההמונים הללו מאזינים לאמת ומאמינים לה באופן שטחי ומנטלי, אך רק מעטים מתירים לדברי האמת להכות שורשים חיים בלבם. בשעת צרה אמתית, לא ניתן לסמוך על אלה שמכירים את הבשורה בדעתם בלבד ולא חוו אותה

בלב. כאשר יסכימו שליטי היהודים לחסל את 'בן האדם' וכאשר יתקפו כאיש אחד, אתם תראו שהמונים יתפזרו בבהלה או יעמדו בדממה ובתדהמה בעוד המנהיגים העיוורים הללו יובילו את מורי בשורת האמת למותם. ואז, כאשר ייפלו עליכם הצרות והקשיים, יתפזרו גם אחרים, שחשבתם שהם אוהבי אמת, מהם יתכחשו לבשורה ויינטשו אתכם. כמה מן הקרובים לנו כבר החליטו לנטוש. היום נחתם כהכנה לזמנים שעתידים לבוא. שימו לב, אפוא, והתפללו לכוח לימים הבאים."

מצב הרוח במחנה היה טעון במתח בלתי מוסבר. שליחים דוממים באו והלכו, ותקשרו רק עם דוד זבדיה. לפני תום הערב, אחדים ידעו שאלעזר נס בבהלה מבית עניא. על-אף שבילה יום שלם בחברת 'המאסטר', היה יוחנן מרקוס דומם מאוד לאחר ששב למחנה. כל ניסיון לדובב אותו רק העיד על כך שישוע אמר לו לא לדבר.

אפילו מצב הרוח העליז של 'המאסטר', ונטייתו הלא שכיחה להתרועע הפחידה אותם. כולם הרגישו את הבידוד האיום שעומד להתרחש עליהם בפתאומיות מרסקת ובאימה שאין לחמוק ממנה. הם הרגישו במעורפל את העומד לבוא, ואיש לא חש מוכן לכך. 'המאסטר' נעדר כל היום; הם התגעגעו אליו המון.

ערב יום רביעי היה נקודת השפל במעמדם הרוחני עד לשעת מותו של 'המאסטר'. אך כי היום שלמחרת היה קרוב ביום ששי הטרגי, הוא עדיין היה עמם והשעות הקשות חלפו יותר בקלות.

ישוע ידע שהלילה הוא הלילה האחרון בו יישן לצד בני משפחתו הנבחרים על-פני האדמה. היה זה מעט לפני חצות הליל כשישוע פיזר אותם ואמר: "לכו לישון אחי, והשלום יהיה עליכם עד שנקיץ מחר, לעוד יום בו נעשה את רצון 'האב' ונחווה את השמחה של הידיעה שאנו בניו."

הספר של אורנטיה

מסמך 178

היום האחרון במחנה

ישוע התכוון לבלות יחד עם שליחיו וכמה תלמידים נאמנים ומסורים את יום חמישי זה, יומו החופשי האחרון כבן אלוהי שהתגשם בגוף. מעט לאחר ארוחת הבוקר, הוביל אותם לפינה נסתרת מרחק קצר מעל למחנה שלהם, שם לימד אותם אמתות חדשות רבות. אף כי ישוע נשא דרשות אחרות באזני השליחים בשעות המוקדמות של הערב, שיחה זו של בוקר יום חמישי הייתה שיחת הפרידה שלו מן השליחים והתלמידים הנבחרים, יהודים וגויים כאחד. כל השניים עשר פרט ליהודה היו נוכחים. פטרוס, כמו גם כמה שליחים אחרים, ציינו את היעדרו, וכמה מהם סברו שישוע שלח אותו לירושלים לטפל בעניין כלשהו, ככל הנראה בקשר לחגיגות הפסח הממששות. יהודה לא שב למחנה עד לאמצע שעות אחר הצהריים, מעט לפני שישוע הוביל את השניים עשר לירושלים, לסעודה האחרונה.

1. הדרשה על היות בנים ועל אזרחות

במשך יותר משעתיים, שוחח ישוע עם כחמישים מתלמידיו הנאמנים וענה על שתיים עשרה שאלות הנוגעות לקשר בין מלכות השמים למלוכויות העולם הזה, וכן לקשר בין היות האדם בן האלוהים לבין היותו אזרח של ממשלות הארץ. במונחים של היום, ניתן לסכם ולהציג דרשה זו כך:

מכיוון שמלוכויות העולם הזה הינן חומריות, הן עשויות לעיתים קרובות להידרש לכוח פיזי כדי להוציא לפועל את החוק ולשמור על הסדר. מאמיני אמת במלכות השמים לא יידרשו להפעיל כוח פיזי. מכיוון שמלכות השמים הינה אחווה רוחנית של בני האל שנולדו מן הרוח, רק ברוח ניתן לקדמה. ההבדל בגישה מתייחס לקשר בין מלכות המאמינים למלוכויות הממשל האזרחי ואינו מבטל את זכותן של קבוצות חברתיות של מאמינים לשמור על הסדר ולהשית משמעת על חברים סוררים ובלתי ממושמעים.

אין שום סתירה בין היותכם בנים במלכות הרוח להיותכם אזרחים של ממשל אזרחי או חילוני. על המאמין מוטלת החובה לתת לקיסר את אשר לקיסר ולתת לאל את אשר לאל. לא יכולה להיות כל סתירה בין שתי החובות הללו, האחת חומרית והשנייה רוחנית, אלא אם יתיימר הקיסר לנכס לעצמו את זכויותיו של האל ולתבוע כי יסגדו לו רוחנית, שהוא יהיה מושא הסגידה העליון. במקרה כזה, עליכם לסגוד לאל בלבד ולבקש להאיר את עיניהם של שליטי הארץ הטועים ובכך להוביל גם אותם להכיר 'באב' שבשמים. אל לכם לסגוד רוחנית את שליטי הארץ; באותה המידה, אל לכם להשתמש בכוחות הפיזיים של ממשלות הארץ, אשר ביום מן הימים עשויים שליטיהן להפוך אף הם למאמינים, כדי להרחיב את מלכות הרוח.

מנקודת המבט של הציוויליזציה שמתקדמת, היותכם בנים במלכות תסייע לכם להפוך לאזרחים אידאליים של ממלכות העולם הזה. זאת, משום שהאחוה והשירות הינן אבני היסוד של מלכות השמים. קריאת האהבה של מלכות הרוח תתברר כתרופת נגד יעילה לחיסול דחפי השנאה של אזרחיהן מחרחרי המלחמה הבלתי מאמינים של ממלכות הארץ. אך בנים אלה, אשר דבקים בחומר ומצויים בחשיכה, לעולם לא ידעו את אור רוח האמת שלכם אלא אם תקרבו אליהם מאוד הודות לשירות הבלתי אנוכי שלכם לחברה, אשר נובע באופן טבעי מפירות הרוח של חווית החיים של כל מאמין יחיד.

כבני תמותה, כבני אדם חומריים, אתם אכן אזרחים של ממלכות הארץ. ראוי לכם להיות אזרחים טובים, טובים אף יותר בשל העובדה שנולדתם מחדש כבני רוח של מלכות השמים. כבנים מוארים-באמונה, כבנים משוחררי-רוח, מוטלת עליכם האחריות הכפולה לשרת את האדם ואת האל, בו בעת שאתם נוטלים על עצמכם מרצונכם חובה קדושה שלישית: לשרת את אחוות המאמינים יודעי-האל.

נאסר לכם לסגוד לשליטים של הזמן, ונאסר עליכם להפעיל כוח גשמי כדי לקדם את מלכות הרוח; אך עליכם להפגין את סעד הצדיקות ולשרות באהבה את המאמינים ואת הבלתי מאמינים כאחד. 'רוח האמת' הכבירה שורה על בשורת המלכות, ובקרוב תשטוף אותה הרוח, אותה אשלח, כל בשר. פירות הרוח, השירות האמתי והאוהב שלכם, הינם המנוף החברתי הכביר אשר ירומם את הגזעים מן החשיכה, 'ורוח האמת' הזו תשמש לכם כמכפיל כוח למנוף.

היו חכמים ונבונים בכל מגעכם עם השליטים האזרחיים הבלתי מאמינים. הפגינו שיקול דעת ואת יכולתכם ליישב מחלוקות קטנות ולגשר על אי-הבנות פעוטות. נסו בכל דרך אפשרית, כל דרך שאיננה פוגעת בנאמנות שלכם לשליטי היקום, לחיות בשלום עם כולם. היו חכמים כנחשים ותמימים כיונים.

כתוצאה מכך שתהפכו לבנים מוארים של המלכות, תהפכו לאזרחים טובים יותר של הממשלות האזרחיות; כך גם שליטתן של ממשלות הארץ יהפכו לשליטים אזרחיים טובים יותר כתוצאה מאמונתם בבשורת מלכות השמים. כל מאמין במלכות שדבק בשירות בלתי אנוכי לזולת וסוגד בתבונה לאל יהפוך לאזרח טוב יותר בעולם, ואילו לאזרחים ישרים, אשר מתמסרים בדבקות לחובותיהם בעולם, יהיה קל יותר לשמוע את הרוח הקוראת להם להצטרף כבנים במלכות השמים.

כל עוד שליטי ממשלות הארץ מבקשים להפעיל סמכות דיקטטורית דתית, כל אלה שמאמינים בבשורה זו יכולים לצפות רק לצרות, לרדיפות ואפילו למוות. אך האור שאתם מפיצים בעולם, ואפילו האופן בו תסבלו ותמותו עבור בשורת המלכות, הוא כשלעצמו יאיר לבסוף את העולם כולו וכתוצאה מכך תיפרדנה בהדרגה הדת והפוליטיקה. ההטפה המתמדת לבשורת מלכות זו תניב יום אחד לאומות כולן שחרור, חופש אינטלקטואלי וחירות דתית בלתי תאומן.

תחת הרדיפות שעתידות להתרחש בקרוב מיד אלה ששונאים את בשורת האור והחירות הזו, אתם תשגשו והמלכות תצלח. אך בזמנים שלאחר מכן צפויה לכם סכנה איומה משום שרוב בני האדם יתייחסו בחיוב למלכות המאמינים ורבים מן האנשים במקומות הגבוהים יקבלו לכאורה את בשורת מלכות השמים. לימדו לשמור אמונים למלכות גם בימי שלום ושגשוג. אל תפתו את מלאכי השרת שלכם להוליך אתכם בדרכים של קושי אשר מיועדות להציל באהבה את נשמותיכם שהקלות הסיחה אותן.

זכרו שמוניתם להטיף לבשורת המלכות – הרצון העילאי לעשות את רצון 'האב' הכרוך בשמחה העילאית של ההכרה באמונה של היותכם בני האל – ואסור לכם לאפשר לדבר כלשהו להסיח אתכם מחובה זו. תנו לאנושות כולה ליהנות משפע סעד הרוח האוהב שלכם, מן ההתייחסות האינטלקטואלית המאירה שלכם, ומן השירות המרומם שלכם לחברה; אך אל תרשו לדבר מכל המעשים ההומניטריים הללו, ואף לא לכל אלה גם יחד, לתפוש את מקומה של ההטפה לבשורה. הסעד החברתי הכביר הזה הינו תוצאת לוואי של סעדים והתמרות כבירים ועדינים עוד יותר שמחוללת 'רוח האמת' החיה בלבו של מאמין במלכות וגם בשל ההבנה של האדם שאמונתו של אדם שנולד מן הרוח מבטיחה לו יחסי אחווה חיים עם אלוהי הנצח.

אל לכם לקדם את האמת או לבסס את יושרה באמצעות כוחות הממשל האזרחיים או חוקים חילוניים. תמיד מותר לכם לפעול כדי לשנות את דעתו של אדם, אך לעולם אל תעזו להכריח אותו. אל תשכחו את החוק האנושי הגדול של ההוגנות, החוק שלימדתי אתכם בצורתו החיובית: מה שהייתם חפצים שאחרים יעשו לכם, כך עשו לאחרים.

כאשר נקרא מאמין במלכות לשרת את הממשל האזרחי, תנו לו לשרת ממשלה זו כאזרח של העולם של. יחד עם זה, על המאמין להפגין בשירותו האזרחי את כל איכויות האזרחות שהשתבחו בו הודות להארה הרוחנית שמתרחשת בשל החיבור בין דעת בן התמותה לבין רוח אלוהי הנצח השוכנת בה. אם אדם בלתי מאמין נמצא ראוי לשרת בתפקיד אזרחי רם, ראוי לכם לבדוק ברצינות אם לא יבשו שורשי האמת בלבכם בשל היעדרם של מי החיים של השילוב בין ההתייחסות הרוחנית לבין השירות לחברה. ראוי לה למודעות של היותכם בנים לאל לחזק את כלל השירות שמעניקים בחייהם כל גבר, אישה או ילד אשר קיבלו דחף עצום שכזה לכישורים הטבעיים באישיותו האנושית.

אל תהיו מיסטיקנים פסיביים או סגפנים דהויים; אל תהפכו לחולמניים ולנוודים אשר סומכים על ההשגחה העליונה שתספק להם גם את צרכי החיים. אכן, אתם נדרשים להיות עדינים ביחס שלכם לבני תמותה שוגים, סבלניים ביחס שלכם לאנשים בורים, ולגלות סובלנות כשמתגרים בכם; אך עליכם גם להגן באומץ על הצדיקים, להפיץ בעוצמה את האמת ולפעול באגרסיביות להטפה לבשורת המלכות, אפילו עד לקצוות תבל.

בשורת מלכות זו הינה אמת חיה. כפי שאמרתי לכם, היא כמו השמרים בבצק וכמו זרע של חרדל; וכעת, אכריז כי היא כמו הגרעין של יצור חי אשר מדור לדור נותר אותו גרעין חי אך מתפתח ומתבטא באופנים שונים וצומח ומשתנה בהתאם לנדרש ובהתאם לצרכים הייחודיים של כל דור ודור. ההתגלות שהצגתי לכם הינה התגלות חיה, ואני רוצה שתישא פירות בכל אינדיבידואל ובכל דור בהתאם לחוקי הצמיחה והגידול הרוחניים, ובהתאם להתפתחות הרוחנית המתואמת. מדי דור ודור, חייבת בשורה זו להפגין חיוניות הולכת וגדלה ולבטא עומק רוחני גדול יותר. אין להתיר לה להפוך לזיכרון קדוש ותו לא, למסורת אודותי ואודת הימים בהם אנו חיים.

ואל תשכחו: לא התקפנו ישירות ובאופן אישי את האנשים שיושבים על כס משה או סמכותם; רק הצענו להם את האור החדש, אותו הם דחו בנחישות. רק התקפנו אותם כשהוקענו אותם על חוסר נאמנותם הרוחנית לאותן אמתות אותן הם מתיימרים ללמד ועליהן הם מתיימרים לשמור. התנגשנו עם השליטים בדין ועם המנהיגים המוכרים רק כאשר הם הפריעו לנו באופן ישיר במלאכת ההטפה לבשורת המלכות לבני האדם. ואפילו כעת, לא אנו מתקיפים אותם, אלא הם אלה המבקשים להשמידנו. אל תשכחו שהוסמכתם לצאת ולהטיף רק את החדשות הטובות. אל לכם להתקין את המסורת הישנה; עליכם להוסיף בכישרון את השמרים לתוך האמונות שמקדם. תנו 'לרוח האמת' לעשות את מלאכתה. תנו לעימות להגיע רק כאשר אלה שמתעבים אתכם כופים אותו עליכם. אך כאשר האדם שדבק במכון בחוסר האמונה תוקף אתכם, אל תהססו להגן בנחישות על האמת שהצילה וקידשה אתכם.

תמיד זכרו לאהוב זה את זה, גם בתוך תהפוכות החיים. אל תריבו עם אחרים, גם לא אם הלא-מאמינים. היו רחומים אפילו כפי אלה שמתעללים ומתעבים אתכם. היו אזרחים נאמנים, אומנים ישרים, שכנים ראויים לשבח, בני משפחה מסורים, הורים מבינים, ומאמינים כנים במלכות אהוות 'האב'. תהא רוחי עמכם, מעכשיו ועד לסוף העולם.

השעה הייתה כמעט אחת אחר הצהריים, כאשר סיים ישוע ללמד, והם זכו מיד למחנה שם הכינו דוד ועמיתיו ארוחה עבורם.

2. לאחר ארוחת הצהריים

רק למעטים ממאזיניו של 'המאסטר' ניתנה ההזדמנות להאזין לדרשה שנשא אותו בוקר. מכל המאזינים, היוונים הבינו אותו יותר מכולם. אפילו אחד עשר השליחים התבלבלו מכך שאזכר ממשלות פוליטיות עתידיות ודורות עתידיים של מאמיני המלכות. מרבית מחסידי המסורים ביותר של ישוע לא הצליחו ליישב בין סיום משימתו על-פני האדמה לבין ההתייחסויות שלו לפעילויות המלכות העתידיות הנרחבות. כמה מן המאמינים היהודים הללו החלו להרגיש שהטרגדיה הגדולה ביותר שהתרחשה מעודה על הארץ ממשמשת ובאה, אך לא הצליחו ליישב בין תחושת האסון המתקרב לבין מצב רוחו העליון והאדיש שלו או הדרשה שנשא בבוקר, במהלכה התייחס שוב ושוב למה שיקרה בעתיד במלכות השמימית אשר תתפרש על פני עינים זמן ארוכים ותתייחס לממלכות רבות שבארץ.

עד לצהרי היום, ידעו כל השליחים והתלמידים שאלעזר נס בבהלה מבית עניא. הם החלו לחוש את הנחישות המאיימת של שליטי היהודים לשים קץ לישוע ולתורתו.

הודות לפעולתם של סוכניו החשאיים בירושלים, נודעו לדוד זבדיה מלוא הפרטים אודות התקדמותה של התכנית לעצור ולהרוג את ישוע. הוא ידע הכול אודות חלקו של יהודה במזימה, אך מעולם לא גילה זאת למי מהשליחים או התלמידים. מעט לאחר ארוחת הצהריים, לקח את ישוע הצדה והעז לשאול אותו אם ידע – אך לא הצליח לסיים את שלתו. 'המאסטר' הרים את ידו, עצר אותו ואמר: "כן, דוד, אני יודע את הכול, ואני יודע שאתה יודע, אך וודא שלא תספר על כך דבר לאיש. אל תטיל ספק בכך שבסופו של דבר יתמלא רצון האל."

השיחה עם דוד נקטעה בשל הגעתו של שליח מפילדלפיה, אשר הביא מסר מאבנר. לאבנר נודע על המזימה להרוג את ישוע והוא שאל אם לצאת לירושלים. השליח מיהר לשוב לפילדלפיה עם המסר הבא: "המשך בעבודתך. מא אעזוב את הגוף, הרי זה רק כדי שאוכל לשוב ברוח. לא אטוש אותך. אהיה עמך עד הסוף."

בערך באותו הזמן הגיע פיליפוס 'למאסטר' ושאל: "'מאסטר', זמן הפסח מתקרב, היכן תרצה שנסעך את הסעודה?" שמע ישוע את שאלתו של פיליפוס וענה: "לך והבא את פטרוס ויוחנן, ואנחה אתכם ביחס לסעודה שנסעך יחד הערב. בקשר לפסח, על זה תתנו את הדעת לאחר שקודם נעשה זאת."

כאשר שמע יהודה את 'המאסטר' מדבר עם פיליפוס על הנושאים הללו, הוא התקרב כדי לשמוע את השיחה. אך דוד זבדיה, אשר עמד בסמוך, ניגש אל יהודה והחל לשוחח איתו בזמן שפיליפוס, פטרוס ויוחנן הלכו הצדה לשוחח עם 'המאסטר'.

אמר ישוע לשלושה: "לכו מיד לתוך ירושלים, וכשתיכנסו בשער תראו אדם שנושא כד מים. הוא ידבר אליכם, ואתם תלכו אחריו. כשיוביל אתכם לבית מסוים, כנסו אחריו ושאלו את בעל הבית הטוב, 'היכן חדר האורחים שבו יסעד המאסטר עם שליחיו?' לאחר שתשאלו, בעל הבית יראה לכם את חדר עליון אשר מוכן ומזומן עבורנו."

כאשר הגיעו השליחים לעיר, הם פגשו את האדם עם כד המים ליד השער, הלכו אחריו לביתו של יוחנן מרקוס, שם פגש אותם אבי הנער והראה להם את החדר העליון שהיה מוכן לסעודת הערב.

וכל זה אירע כתוצאה מהבנה מוקדמת בין 'המאסטר' ליוחנן מרקוס, עליה סיכמו בשעות אחר הצהריים של היום הקודם, בזמן ששהו לבדם בגבעות. ישוע רצה להבטיח לעצמו את הסעודה הבלתי מופרעת הזו עם שליחיו, והאמין שאם יהודה יידע עליה מבעוד מועד, הוא עלול לסכם עם אויביו על מעצרו. לכן ערך סיכום בחשאי זה סיכום זה עם יוחנן מרקוס. כך, ליהודה לא נודע מקום המפגש עד לשעה מאוחרת יותר, עד לאחר שהגיע לשם בלוויית ישוע ושאר השליחים.

לדוד זבדיה היו ענייני עסקיים רבים לסגור עם יהודה, וכך מנע ממנו בקלות מלעקוב אחר פטרוס, יוחנן ופיליפוס, כפי שחפץ מאוד לעשות. כאשר נתן יהודה לדוד סכום מסוים לצידה, אמר לו דוד: "יהודה, לא יהיה זה רעיון טוב אם, לאור הנסיבות, תיתן לי מעט כסף למפרע עבור מה שאצטרך בפועל?" יהודה חשב לרגע וענה: "כן, דוד, אני חושב שזה יהיה נכון. למעשה, לאור הנסיבות המאיימות בירושלים, אני סבור שמוטב שאעביר את כל הכסף אליך. הם זוממים כנגד 'המאסטר', ולמקרה שמשוהו יקרה לי, ראוי שלא תינזק."

וכך קיבל דוד את כל קופת השליחים ואת הקבלות על כל ההפקדות. לשליחים נודע על כך רק למחרת בערב.

שבעה ארבע וחצי אחר הצהריים, שבו שלושת השליחים ומסרו לישוע שהכול מוכן לסעודה. 'המאסטר' התכונן מיד להוביל את שניים עשר שליחיו לאורך הדרך לבית עניא ולתוך ירושלים. זו הייתה הפעם האחרונה בה צעד יחד עם כל השניים עשר.

3. בדרך לארוחת הערב

ושוב, כדי להימנע מן ההמונים שהרו דרך עמק קידרון הלך ושוב בין המחנה בגת שמנים לירושלים, צעדו ישוע והשניים עשר אל הצלע המערבית של הר הזיתים כדי לפגוש בדרך מבית עניא שמובילה מטה אל העיר. כשהתקרבו למקום בו השתהה ישוע בערבו של היום הקדום כדי לשאת דרשה על חורבן ירושלים, הם עצרו שלא במודע, והתבוננו בדממה מטה אל העיר. מכיוון שהקדימו מעט, ומכיוון שישוע ביקש להימנע מלעבור דרך העיר לפני שקיעת החמה, הוא אמר לעמיתיו:

"שבו ונחו ואספר לכם את מה שחייב ועתיד לקרות בקרוב. כל השנים הללו חייתי ביניכם כאח, לימדתי אתכם את האמת אודות מלכות השמים, וגיליתי לכם הרבה מסודותיה. ואכן, 'אבי' ביצע פעולות מרהיבות רבות כחלק ממישמי על-פני האדמה. אתם הייתם עדים לכל אלה ונטלתם חלק בחוויה של פעולה במשותף עם האל. ואתם יכולים להעיד שזה זמן מה אני מזהיר אתכם שעלי לשוב בקרוב למלאכה שהטיל עלי 'האב' לעשותה; סיפרתי לכם בפשטות שאני חייב לעזוב את העולם הזה כדי להמשיך בעבודת המלכות. לכן ייחדתי אתכם בגבעות של כפר נחום. כעת, עליכם לקחת את החוויה שחוויתם איתי ולהתכונן לחלוק אותה עם אחרים. ממש כפי 'שהאב' שלח אותי לעולם הזה, אני עתיד לשלוח אתכם לייצג אותי ולסיים המלאכה שהתחלתי.

"אתם מתבוננים כעת מטה בצער אל העיר, כי שמעתם את דברי המנבאים את קיצה של ירושלים. הזהרתי אתכם מראש לבל תמותו גם אתם כשתחרב ובכך תתעכב ההטפה לבשורת המלכות. בדומה לכך, אני מזהיר אתכם לבל תחשפו שלא לצורך לסכנה כאשר יבואו לקחת את 'בן האדם'. אני חייב ללכת, אך עליכם להישאר ולהעיד על הבשורה כשאלך, ממש כפי שהזהרתי את אלעזר לנוס מפני זעם האדם כדי שיוכל לספר על תפארת האל. אם 'אבי' רוצה שאעזוב, לא תוכלו לעשות דבר כדי לסכל את התכנית האלוהית. תהיינה נשמותיכם אמיצות בהגנתן על המלכות בכוח הרוח, אך אל תנסו להגן בטיפשות על 'בן האדם'. אינני נזקק לעזרה מאדם כלשהו; ממש כעת עומדים הכן צבאות השמים בסמוך; אך אני נחוש לעשות את רצון 'אבי' שבשמים, ומשום כך עלינו להסכין עם מה שעתיד להתרחש עלינו בקרוב.

"כאשר תחזו בחורבן העיר, אל תשכחו שכבר באתם בשערי חיי הנצח של שירות עד במלכות השמים, זו אשר לעד מתקדמת, ואפילו בשערי שמי השמים. ראוי לכם לדעת שמשכנות רבים ביקומו של 'אבי' וביקומי שלי, וכי לילדי האור ממתניות להתגלות ערים שבנה האל ועולמות בהם החיים מתנהלים כסדרם בצדיקות ובשמחת האמת. הבאתי את מלכות השמים אליכם כאן אל הארץ, אך אני מכריז באוזניכם כי כל אלה אשר באמונה יבואו בה ויישאו בה הודות לשירות חי של אמת, ודאי יעפילו לעולמות של מעלה וישבו לצידי במלכות הרוח של 'אבינו'. אך ראשית, עליכם לשנס מותניים ולהשלים את המלאכה שהתחלתם איתי. ראשית, עליכם להתנסות בקשיים רבים ולחוות צער רב – והמבחנים הללו ממש כעת עומדים לפתחנו – ולאחר שתסיימו את עבודתכם בארץ, תבואו אלי בשמחה, ממש כפי שאני סיימתי את מלאכת 'אבי' על הארץ ואני עתיד לחזור לחיקו."

לאחר שסיים 'המאסטר' את דבריו, הוא קם והם כולם הלכו בעקבותיו במורד הר הזיתים ואל תוך העיר. למעט שלושה מן השליחים, איש לא ידע לאן מועדות פניהם כאשר צעדו בסמטאות הצרות והחשיכה החלה לרדת. הם פגשו בהמונים, אך איש לא זיהה אותם או ידע 'שבן האל' צועד בדרכו למפגש האנושי האחרון עם שגרירי המלכות הנבחרים שלו. איש מן השליחים גם לא ידע שאחד מהם כבר חבר לקנוניה לבגוד 'במאסטר' ולמסור אותו לידי אויביו.

יוחנן מרקוס עקב אחריהם כל הדרך אל העיר, ולאחר שבא בשעריה, מיהר דרך רחוב אחר כדי להמתין להם בבית אביו לכשיגיעו לשם.

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 179

הסעודה האחרונה

במהלך אחר הצהריים של יום חמישי, כאשר פיליפוס הזכיר 'למאסטר' על חג הפסח המתקרב ושאל לגבי תכניותיו לחג, הוא התכוון לסדר שאמור היה להיערך בערב למחרת, ערב יום ששי. היה נהוג להתחיל בהכנות לחג לא יאוחר מאשר בצהרי היום הקודם. ומכיוון שעבור היהודים היום התחיל עם שקיעת החמה, פירושו של דבר שאת ארוחת החג שחל בשבת יאכלו בששי בערב, זמן מה לפני חצות הליל.

ומשום כך, השליחים התבלבלו ולא הצליחו כלל להבין את הכרזתו של 'המאסטר' שקבע שהם יחגגו את הפסח יום קודם לכן. הם חשבו, או לפחות כמה מהם חשבו, שהוא ידע שהוא עתיד להיעצר עוד לפני סדר הפסח בששי ולפיכך קרא להם לסעודה מיוחדת בערב יום חמישי. אחרים סברו שזה פשוט היה מאורע מיוחד אשר קדם לסדר הפסח.

השליחים ידעו שישוע חגג סדרי פסח ללא השה; הם ידעו שהוא עצמו לא השתתף אישית במנהגי הקרבת הקורבן של הדת היהודית. פעמים רבות אכל מן השה שהועלה כקורבן כאשר התארח אצל אחרים, אך מעולם לא הגישו קורבן בארוחה בה שימש הוא כמארח. אילו נעדר הקורבן מארוחת הפסח עצמה, לא היו השליחים מופתעים, ומכיוון שסעודה זו נערכה ביום קודם לכן, הם לא התייחסו כלל להיעדרו.

לאחר שהתבררו בקבלת הפנים של אביו ואמו של יוחנן מרקוס, עלו השליחים מיד לאולם העליון, ואילו ישוע השתהה ושוחח עם משפחת מרקוס.

הוסכם מראש 'שהמאסטר' עתיד לחגוג מאורע זה לבדו עם שניים עשר שליחיו, ומשום כך לא סופקו משרתים לצרכיהם.

1. התשוקה להעדפה

יוחנן מרקוס הוביל את השליחים למעלה, שם ראו אולם גדול ומרווח, אשר היה ערוך לעילא לסעודה. הם הבחינו שהלחם, היין, המים והעשבים היו כולם מוכנים בקצה אחד של השולחן. למעט בחלק זה, בו הונחו הלחם והמים, ניצבו סביב השולחן הארוך שלושה עשר כסאות הסבה, מהסוג בו נהגו יהודים אמידים לחגוג את הפסח.

עת נכנסו השניים עשר לעולם העליון, הם הבחינו בסמוך לדלת בקנקני מים ובכלי רחצה ומגבות לרחיצת הרגליים המאובקות; מכיוון שלא היו בנמצא משרתים לצורך זה, מיד כשיצא יוחנן מרקוס, החלו השליחים להתבונן זה בזה ולחשוב לעצמם, מי יירחץ את רגלינו? וכל אחד חשב לעצמו שלא הוא אשר ישרת את השאר.

ועת עמדו שם, חוככים בדעתם, הם הבחינו בסידורי הישיבה סביב לשולחן, וראו את כורסת המארח המוגבהת ומימינה כורסה אחת ואחד עשר כורסאות סביב לשולחן עד לקצה השני בה ניצב כיסא כבוד נוסף לימין המארח.

הם ציפו 'שהמאסטר' יגיע בכל רגע, והתלבטו האם לבחור לעצמם מקומות ישיבה או להמתין לו שיראה להם היכן ישבו. בעוד הם מהססים, ניגש יהודה לכיסא הכבוד, זה שלשמאל כיסא המארח, וסימן שהוא מתעתד להסב שם, כאורח הכבוד. מעשה זה של יהודה מיד גרם לוויכוח רם בין שאר השליחים. מיד כשתפס יהודה את כיסא הכבוד, סימן לעצמו יוחנן זבדיה את הכיסא הבא בתור, זה שלימין המארח. שמעון פטרוס זעם על כך שיהודה ויוחנן בחרו לעצמם מקומות וצעד בבטחה הרחק מן השולחן ואל מול עיני שאר השליחים הכעוסים תפס את מקומו בכיסא הנמוך ביותר, האחרון בסדר הישיבה וזה שהיה בדיוק מול הכיסא שבחר יוחנן זבדיה. מכיוון שהשאר תפסו את הכיסאות המכובדים, פטרוס חשב לבחור את הפחות מכובד מכולם, לא רק לאות הפגנה כנגד גאוותם הבלתי מכובדת של אחיו, אלא בתקווה שישוע ייכנס, יראה אותו במקום הכי פחות מכובד ויקרא לו להתיישב במקום מכובד יותר, תוך כדי שהוא מסיט ממקומו את מי שהתיימר לכבד את עצמו.

לאחר שנתפשו המקומות המכובדים ביותר והכי פחות מכובדים, בחרו שאר השליחים את מקומותיהם, מהם ליד יהודה ומהם ליד פטרוס, עד שכולם התמקמו. וזהו סדר ישיבתם סביב השולחן בצורת-U: מימין 'למאסטר', יוחנן; משאל, יהודה, שמעון הקנאי, מתי, יעקב זבדיה, אנדראס, התאומים לבית חלפי, פיליפוס, נתנאל, תמאס ושמעון פטרוס.

יחד נקבצו כדי לחגוג, או לפחות לשמור על רוחו של מוסד שקדם אפילו לתקופת משה וציין את הזמנים בהם היו אבותיהם עבדים במצרים. סעודת

הערב הזו היא המפגש האחרון שלהם עם ישוע, ואפילו בנסיבות החמורות הללו שוב נכנעו השליחים, תחת הנהגתו של יהודה, לנטייתיהם הנושנות לבקש כבוד, העדפה והאדרה עצמית.

הם עדיין צעקו בכעס זה על זה כאשר הופיע 'המאסטר' בדלת, שם השתהה קלות ומבע של אכזבה עלה לאיטו על פניו. ללא מילים, ניגש למקומו בלא ששינה את סדר מקומות הישיבה.

הם היו מוכנים להתחיל בסעודה, אלא שרגליהם היו עדיין מאובקות, ומצב רוחם היה רחוק מלהיות רגוע. עם הגעתו של 'המאסטר', הם עדיין עסקו בהחלפת הערות פוגעניות זה כלפי זה, שלא לדבר על המחשבות שחלפו במוחותיהם של כמה מאלה ששלטו מספיק ברגשותיהם ונמנעו מלהביע אותם בפומבי.

2. תחילת הסעודה

לאחר שהתיישב 'המאסטר' במקומו, שרר שקט למשך כמה רגעים. ישוע התבונן בכולם, פוגג את המתח בחיוך ואמר: "מאד רציתי לחגוג את הסדר הזה אתכם. רציתי לאכול אתכם עוד פעם אחת לפני הסבל, וכשהבנתי שהגיעה שעת, ארגנתי סעודה זו להיום בערב. בכל הנוגע למחר, כולנו מצויים בידי 'האב', אשר את רצונו באתי לבצע. לא אוכל אתכם שוב עד לזמן בו תסבו איתי בממלכה שייתן לי 'אבי' לאחר שאסיים את המשימה בשלה שלח אותי לעולם הזה."

לאחר שעורבבו היין והמים, הביאו את הכוס לישוע, אשר לאחר שקיבלה מידי תדי, החזיק אותה בידי וברך עליה. לאחר הברכה, אמר: "קחו כוס זו וחלקו אותה ביניכם, וכשתשתו ממנה, הבינו שלא אשתה יותר מפרי הגפן עמכם, שהרי זו לנו הסעודה האחרונה. כשנשב שוב יחד, יהא זה במלכות שתבוא."

ישוע החל לדבר כך אל שליחיו מכיוון שידע שהגיעה שעתו. הוא הבין שהגיעה שעתו לשוב אל 'האב', וכי מלאכתו על-פני האדמה כמעט ונשלמה. 'המאסטר' ידע שגילה את אהבת 'האב' ורחמיו לאנושות, ושסיים את שבשלו בא לעולם, וכי יקבל את כל השליטה והסמכות בשמיים ובארץ. בדומה לכך, ידע שיהודה איש-קריות גמר אומר בלבו לבגוד בו באותו הלילה ולמסור אותו לידי אויביו. הוא הבין שהבגידה הייתה מלאכת ידו של יהודה, אך גם מצאה חן בעיני לוציפר, שטן וקליגסטיה נסיך החושך. אך הוא לא פחד מאיש מאלה שביקשו למוטט אותו רוחנית יותר מאשר פחד מאלה שביקשו לחסל אותו פיזית. 'המאסטר' חרד רק מפני דבר אחד, שלומם וגאולתם של חסידיו הנבחרים. ולפיכך, מתוך ידיעה שלמה 'שהאב' הפקיד בידיו את כל הדברים, התכונן כעת 'המאסטר' להציג את משל אהבת האב.

3. רחיצת רגלי השליחים

לאחר שתיית הכוס הראשונה בסדר, היה נהוג אצל היהודים שהמארח קם מן השולחן ונוטל את ידיו. בהמשך, לאחר הכוס השנייה, נהגו כל האורחים לקום וליטול אף הם את ידיהם. מכיוון שהשליחים ידעו 'שהמאסטר' לעולם לא דבק בכללי הטקס של נטילת הידיים, הם היו סקרנים לדעת מה התכוון לעשות כאשר הוא קם בדממה מן השולחן לאחר ששתו את הכוס הראשונה וצעד לעבר הדלת, שם ניצבו פְּנֵי המים, הקערות והמגבות. סקרנותם הפכה לתדהמה כאשר חזו בו מסיר את חולצתו, מצייד עצמו במגבת ומתחיל לשפוך מים לתוך אחת מן הקערות שיועדו לרחיצת הרגליים. שיערו בנפשכם עד כמה נדהמו שניים עשר הגברים הללו, אשר לפני זמן קט סרבו לרחוץ זה את רגליו של זה ורבו בקטנוניות על מקומות הישיבה סביב לשולחן, כאשר ראו אותו עושה דרכו בסמוך לחלק השולחן הפנוי ולעבר הכיסא הפחות מכובד מכולם, שם הסב שמעון פטרוס, ואז כורע ברך כמשרת ומתחיל להתכונן לרחוץ את רגליו של שמעון. עת כרע 'המאסטר' ברך, קמו כולם על רגליהם כאיש אחד; אפילו יהודה הבוגד שכח לרגע את שפרסם אותו וקם יחד עם אחיו השליחים מתוך הפתעה, כבוד ותדהמה.

שם עמד שמעון פטרוס, משפיל מבטו אל פניו ההפוכות של 'המאסטר' שלו. ישוע לא אמר דבר; לא היה בכך צורך שהרי היה ברור שהוא מתכוון לרחוץ את רגליו של שמעון פטרוס. פטרוס אהב את 'המאסטר', על אף חולשותיו הפיזיות. הדייג הגלילי הזה היה האדם הראשון שהאמין בלב שלם באלוהיותו של ישוע ואף הודה בפומבי ובפה מלא באמונתו זו. מאז, פטרוס מעולם לא הטיל ספק בטיבו האלוהי של 'המאסטר'. מכיוון שפטרוס העריץ וכיבד את ישוע בלבד, אין להתפלא על כך שנשמתו התרעמה על המחשבה שישוע כורע ברך לפניו כמעשה משרת פשוט ומתכוון לרחוץ את רגליו. לאחר שפטרוס התעשת מספיק כדי לפנות בדברים אל 'המאסטר', הוא הביע את אשר על לבם של אחיו השליחים.

אמר פטרוס, לאחר כמה רגעים של מבוכה גדולה, "מאסטר", אתה באמת מתכוון לרחוץ את רגלי? ואז, נשא ישוע את מבטו אל פניו של פטרוס ואמר: "יכול להיות שלא תבין את המשמעות של מה שאני עתיד לעשות, אך לאחר מכן תבין את משמעותם של אלה." אז נשם שמעון פטרוס נשימה עמוקה ואמר, "מאסטר, לעולם לא תרחץ את רגלי!" כל אחד מן השליחים הניד בראשו לאות הסכמה על סירובם לתת לישוע להשפיל עצמו לפניהם.

בהתחלה, נגעה הנימה הדרמטית של המאורע הבלתי שגרתי הזה אפילו בלבו של יהודה איש-קריות; אך כאשר שפט האינטלקט הגאה שלו את שראה, הוא הסיק שהפגנת הענווה הזו אינה אלא דוגמה נוספת שמוכיחה ללא כל ספק כי ישוע לעולם לא יוכל להיות גואל ישראל, ושהוא לא טעה בהחלטתו לנטוש את תנועתו של 'המאסטר'.

בעודם עומדים שם, בתדהמה ובנשימה עצורה, אמר ישוע: "פטרוס, אני מכריז שאם לא ארחץ את רגליך, אתה לא תוכל להשתתף במה שאני עתיד לעשות." כאשר שמע פטרוס הצהרה זו, וראה את ישוע ממשיך לכרוע בדרך לרגליו, הוא לקח את אחת מאותן החלטות של ציות עיוור לדרישות של אדם שכיבד ואהב. כששמעון פטרוס החל להבין כי למעשה נלוותה לשירות הזה משמעות מסוימת שקבעה את הקשר שלו לעבודתו העתידית של 'המאסטר', הוא לא רק השלים עם המחשבה שישוע עתיד לרחוץ את רגליו אלא הוסיף, באופן הנמהר שאפיין אותו: "אם כך, 'מאסטר', רחץ לא רק את רגלי אלא גם את ידי וראשי."

אמר 'המאסטר' בעודו מתכוון לרחוץ רגליו של שמעון: "מי שכבר נקי נדרש רק לרחוץ את רגליו. היושבים כאן עמי הלילה נקיים – אך לא כולם. אך את אבק רגליכם היה עליכם לשטוף לפני שישבתם לאכול עמי. חוץ מזה, אני משרת אתכם כך כדי להדגים לכם את משמעותה של מצווה חדשה שאצווה אתכם מיד."

וכך עבר בדממה 'המאסטר' סביב לשולחן, רחץ את רגלי שניים עשר שליחיו ולא פסח אף על יהודה. לאחר שסיים ישוע לרחוץ את רגלי השניים עשר, לבש את גלימתו, חזר למקומו כמארח, התבונן בשליחיו הנבוכים ואמר:

"האם אתם באמת מבינים את מה שעשיתי עבורכם? אתם קוראים לי 'מאסטר', וראוי לכם לקרוא לי כך, כי כזה אני. ואם 'המאסטר' רחץ את רגליכם, מדוע לא הסכמתם אתם לרחוץ איש את רגלי רעהו? מה ראוי לכם ללמוד מן המשל בו 'המאסטר' עושה ברצון את מה שאחיו לא מוכנים לעשות אלה עבור אלה? אמן אמן אומר לכם: אין המשרת גדול מאדוניו; אין הנשלח גדול משולחו. ראיתם את האופן בו שרתתי בחיי אתכם, וברוכים יהיו האמיצים שישרתו בחן כזה. אך מדוע לוקח לכם כל הרבה זמן ללמוד שהסוד לגדולה במלכות הרוח אינו דומה לשיטות הכוח של העולם החומר?"

"כשנכנסתי לחדר הזה הלילה, לא רק שסירבתם לרחוץ זה את רגלי זה אלא גם התווכחתם מי ישב במקום של כבוד לשולחני. ילדי העולם והפרושים מבקשים כבוד שכזה, אך לא שגרירי מלכות השמים. האם אינכם יודעים שלא יוכל להיות מקום מועדף בשולחני? האם אינכם מבינים שלמקום שקרוב אלי, שנחשב בעיני אנשים למכובד, אין כל קשר למעמדכם במלכות השמים? אתם יודעים מלכי הגויים רודים בָּהֶם וְשִׁלְטֵיהֶם עֹשִׂי חֶסֶד יִקְרָא לָהֶם. ואך לא כך במלכות השמים. פִּי הַגָּדוֹל בָּכֶם יִהְיֶה כַּצֵּעִיר וְהַמְּנַהֵיג כַּמְשֻׁרֵת. פִּי מִי הַגָּדוֹל, הַמְּסַב אוֹ הַמְּשֻׁרֵת? הֲלֹא הַמְּסַב. וְאַנִּי הִנְנִי בְּתוֹכְכֶם כְּמוֹ הַמְּשֻׁרֵת. אם תסכימו לשרת לצדי ולעשות את רצון 'האב', תשבו עמי במקום של כוח במלכות שתבוא, ותמשיכו לעשות את רצון 'האב' בתהילת עד."

לאחר שסיים ישוע את דבריו, הביאו התאומים לבית חלפי את הלחם והיין, ואת המרור והכרפס למנה הבאה של הסעודה האחרונה.

4. מילים אחרונות לבוגד

השליחים אכלו בדממה במשך מספר דקות. עליזותו של 'המאסטר' השפיעה עליהם לבסוף ובמהרה שבו לשוחח והארוחה התקדמה כאילו לא אירע דבר יוצא דופן כלשהו שהפריע לשמחה ולהרמוניה בין החברים שנכחו במאורע יוצא דופן זה. בחלוף זמן מה, בערך באמצע המנה השנייה, התבונן בהם ישוע ואמר: "אמרתי לכם עד כמה רציתי לסעוד אתכם הערב. ביודעי על כוחות הרשע אשר זממו להביא למותו של 'בן האדם', החלטתי לסעוד אתכם בחשאי ויום לפני הסדר, שכן מחר בלילה בשעה הזו כבר לא אהיה עמכם. אמרתי לכם שוב ושוב שאני חייב לשוב 'לאב'. כעת, הגיעה שעתי, אך לא היה זה הכרחי שאחד מכם יבגוד בי וימסור אותי לידי אויבי."

שמעו זאת השניים עשר, ומשום שכבר איבדו הרבה מן האסרטיביות והביטחון העצמי שלהם לאחר רחיצת הרגליים והדרשה שנשא 'המאסטר' לאחר מכן, הם החלו להתבונן זה בזה במצוקה ולשאול בהיסוס, "האם זה אני?" אמר ישוע לאחר שכולם שאלו: "אף כי מן ההכרח שאשוב 'לאב', זה לא היה הכרחי שאחד מכם יהפוך לבוגד כדי למלא את רצון 'האב'. זהו פרי הרוע החבוי בלב אותו אחד אשר לא הצליח לאהוב את האמת בכל מאודו ובכל נשמתו. כמה מרמה יש בגאווה האינטלקטואלית שקודמת לנפילה הרוחנית! ידידי משכבר הימים, אשר אפילו ברגע זה אוכל מלחמי, מוכן לבגוד בי, אפילו בעת שהוא אוכל מצלחתי."

לאחר דבריו של ישוע, הם שוב החלו כולם לשאול, "האם זה אני?" ישוע טבל את לחם במרור, נתן אותו ליהודה ואמר, "כך אמרת." אך האחרים לא שמעו את ישוע מדבר אל יהודה. יוחנן, אשר הסב לימינו של ישוע, נשען לעברו ושאל את 'המאסטר': "מי זה? אנחנו חייבים לדעת מי מעל באמון." ענה לו ישוע: "כבר אמרתי לכם, זה שנתתי לו את הלחם הטבול." אך היה זה אך טבעי שהמארח יעביר לחם טבול ליושב משמאלו ולכן איש מהם לא שם לב, אף כי 'המאסטר' ציין זאת בפשטות. יהודה, לעומת זאת, היה מודע וכאב על מילותיו של 'המאסטר' שנלוו למעשה, והוא החל לחשוש שמא אחיו גם הם היו מודעים לכך שהוא היה הבוגד.

פטרוס היה נרגש מאוד מן הנאמר, נשען קדימה על השולחן ופנה ליוחנן, "שאל אותו מי זה, או אם אמר לך, תגיד לי מי הבוגד."

ישוע הביא את ההתלחשויות לקיצן באומרו: "אני מצטער על כך שהרוע הזה התרחש. אפילו עד עכשיו, קיוויתי שכוח האמת יגבר על מרמת הרוע, אך הניצחונות הללו דורשים את אמונת אהבת האמת הכנה. לא רציתי לספר לכם על הדברים הללו עכשיו, בסעודתנו האחרונה, אך אני מבקש להזהיר אתכם מפני מה שמתרחש עלינו. סיפרתי לכם על כך משום שאני מבקש שלאחר שאלך תיזכרו שידעתי על מזימות הרוע הללו והזהרתי אתכם מפני הבגידה שבגדו בי. ואת כל אלה אני עושה כדי לחזק אתכם אל מול הפיתויים והמבחנים שעומדים לפתחנו."

לאחר שסיים את דבריו, נשען אל עבר יהודה ואמר: "עשה מהר את מה שהחלטת לעשות." כאשר שמע זאת יהודה, קם מן השולחן, עזב במהרה את החדר ויצא אל הלילה להשלים את שגמר אומר לעשות. השליחים האחרים ראו את יהודה ממחר לצאת לאחר שישוע דיבר אליו, וחשבו שיצא להביא משהו לסעודה או למלא אחר רצון 'המאסטר', משום שסברו שהארנק עדיין ברשותו.

ישוע ידע שלא ניתן לעשות דבר כדי למנוע מיהודה מלהפוך לבוגד. הוא התחיל עם שניים עשר – כעת היו לו אחד עשר. הוא בחר ששה מן השליחים הללו, ואף כי יהודה היו בין אלה שמונו בידי השליחים הראשונים שבחר 'המאסטר', עדיין קיבל אותו ועד לשעה הזו עשה כל לאל אשר ידו לקדש ולהציל אותו, ממש כפי שעשה לשלומם ולגאולתם של האחרים.

הסעודה הזו, על הנגיעות הרכות והמרגיעות, הייתה פנייתו האחרונה של ישוע ליהודה הנוטש. אך ללא הואיל. אך כאשר האהבה באמת מתה, אפילו כאשר האזהרות ניתנות בטקט וברוח נדיבה, הן בדרך כלל רק מעצימות את השנאה ומלכות את אש הרוע הנחוש להשלים את הפעולה האנוכית.

5. קביעת סעודת ההיזכרות

כשהביאו את כוס היין השלישית, "כוס הברכה", הוא קם מכיסאו, נטל את הכוס בידיו, ברך עליה ואמר: "קחו את הכוס הזו, ושתו ממנה כולכם. תהא זו כוס ההיזכרות. תהא זו כוס הברכה לעידן חדש של חסד ואמת. תסמל זו עבורכם את מתת וסעד 'רוח האמת'. ואני לא אֶשְׁתֶּה מכוס זו עמכם עד היום שהוא אֶשְׁתֶּה אתו עִמָּכֶם בצורה חדשה בְּמִלְכוּת הנצח של 'אָבִי'."

השליחים כולם הרגישו שדבר יוצא דופן מתרחש בעת שהם שותים מכוס ברכה זו בסגידה ובדממה מוחלטת. הפסח הישן ציין את יציאתם של אבותיהם מעבדות של עם לחירות אישית; כעת 'המאסטר' מכונן סעודת היזכרות חדשה, סמל לעידן חדש בו יוצא העבד היחיד מן השעבוד לטקסיות והאנוכיות ואל האושר הרוחני של אחוות ורעות בני האל המשוחררים באמונה.

לאחר שסיימו לשתות מכוס ההיזכרות החדשה, נטל 'המאסטר' את הלחם, ברך עליו, בצע אותו לחתיכות, הנחה להעביר אותן ואמר: "קחו את לחם ההיזכרות הזה ואכלו אותו. אמרתי לכם שאני הוא לחם החיים. לחם החיים הזה הינו החיים המאוחדים של מתת 'האב' 'והבן' גם יחד. דברי 'האב', כפי שמתגלים 'בבן', אכן הינם לחם החיים." לאחר שאכלו מלחם ההיזכרות, סמל לדברי האמת החיים שהתגשמו בלבוש בשר ודם, ישבו כולם.

עת כונן את סעודת ההיזכרות, שוב פעל כמנהגו 'המאסטר' תוך שימוש במשלים וסמלים. הוא השתמש בסמלים כדי ללמד אמתות רוחניות גדולות באופן שחסידי יתקשו להצמיד למילותיו פירושים מדויקים ומשמעויות מובחנות. כך ביקש למנוע מן הדורות הבאים מלגבש את תורתו ולכבול את המשמעויות הרוחניות באזיקי המוות של המסורת והדוגמה. תוך שכוון את הטקס היחיד שנלווה לכלל משימת חייו, ישוע התאמץ מאוד להציע משמעויות ולא לכבול עצמו להגדרות מדויקות. הוא ביקש להימנע מלהגדיר צורה מדויקת שתשבור את המושג של האינדיבידואל אודות התייחדות אלוהית; הוא אף ביקש להימנע מלהגביל את דמיונו הרוחני של המאמין תוך כדי כבילתו באופן רשמי. הוא ביקש דווקא לשחרר את נשמתו של האדם, זו שנולדה מחדש, לפרוש את כנפי האושר של חירותה החדשה, הרוחנית והחיה.

על-אף מאמציו של 'המאסטר' לכונן טקס זיכרון חדש, חסידי במאות לאחר מכן דאגו לכך שבקשתו המפורשת, שהובעה באמצעות סמל רוחני פשוט בלילה האחרון שלו בגוף צומצמה לכדי פרשנות מדויקת ונקבעה כנוסחה מדויקת וכמעט מתמטית. זה היה השיעור שתוקנן ונקבע כמסורת יותר מכל דבר אחר שלמד ישוע.

כאשר סועדים אלה שמאמינים בבן ויודעים את האל את סעודת ההיזכרות הזו, אין הכרח לקשור לסמליות שלה את הפרשנויות האוויליות שהאדם נותן לנוכחות האלוהית, משום שבכל הפעמים הללו, 'המאסטר' באמת נוכח. סעודת ההיזכרות הינה המפגש הסמלי של המאמין עם מיכאל. כאשר אדם הופך להיות מודע לרוח, 'הבן' אכן נוכח, ורוחו מתרועעת עם רסיס 'האב' השוכן.

לאחר שהגו בכך במשך כמה רגעים, המשיך ישוע ואמר: "כשתעשו זאת, זכרו את החיים שחייתי על-פני האדמה ביניכם, ושמחו על כך שאני ממשיך לחיות על הארץ אתכם ולשרת דרככם. כיחידים, אל תריבו בינכם לבין עצמכם על גדולה. היו זה לזה כאחים. וגם כאשר תצמח המלכות ותכלול קבוצות מאמינים גדולות, הימנעו מלריב על גדולה או לבקש להיות הקבוצה המועדפת."

מאורע רב חשיבות זה אירע באולם העליון של חבר. לא היה שום דבר קדוש או שום טקסיות מקודשת בסעודה עצמה או במבנה עצמו. סעודת ההיזכרות כוננה ללא כל הקדשה דתית.

לאחר שישוע כונן כך את סעודת ההיזכרות, הוא אמר לאחד עשר: "ובכל פעם שתעשו כן, עשו כן לזכרי. וכאשר תיזכרו בי, ראשית התבוננו בחיי בגוף, זכרו שחייתי פעם אתכם, ואז, מתוך אמונה, הבינו שיום אחד אתם תסעדו אותי במלכות הנצח של 'האב'. זהו הפסח החדש שמותיר אני לכם, ליזכרון חיי המתת שלי, דברי אמת הנצח; ואהבתי לכם, תשטוף 'רוח האמת' כל בשר."

ולסיום הסדר הישן ונטול הדם הזה, אשר נלווה לייסוד סעודת ההיזכרות החדשה, הם שרו כאיש אחד את מזמור תהילים קי"ח.

הספר של אורנטיה

מסמך 180

דרשת הפרידה

לאחר ששרו את מזמור התהילים לסיום הסעודה האחרונה, השליחים סברו שישוע מתכוון לשבו מיד למחנה, אך הוא סימן להם להישאר ישובים. כך אמר 'המאסטר':

"היטב תזכרו ששלחתי אתכם ללא ארנק ואפילו המלצתי לכם לא לקחת בגדים להחלפה. כולכם זוכרים שלא חסרתם מאום. אך כעת אתם עומדים מול זמנים קשים. לא תוכלו עוד להסתמך על רצונו הטוב של הקהל. מעתה ואילך, למי שארנק לו, שייקח אותו. כשתצאו לעולם להטיף לבשורה זו, הכינו מבעוד מועד את הפרנסה הנדרשת לתמוך בכך, כל אחד לפי שיקול עיניו. באתי להביא שלום, אך זה ייקח זמן לפני שהוא יופיע.

"הגיע הזמן להלל את 'בן האדם', יתהלל 'האב' בי. ידידי, אני אהיה עמכם רק עוד מעט קט. בקרוב תבקשו אותי אך לא תמצאוני, כי למקום אליו אלך לא תוכלו, כעת, לבוא. לאחר שתסיימו את מלאכתם עלי אדמות, כפי שאני כעת סיימתי את שלי, אז תוכלו לבוא אלי ממש כפי שאני מתכוון כעת ללכת 'לאבי'. בעוד זמן קצר אעזוב אתכם, אך בעידן שיבוא אתם תראו אותי כאשר תעפילו למלכות אשר נתן לי 'אבי'."

1. המצווה החדשה

לאחר כמה דקות של שיחה בלתי רשמית, עמד ישוע על רגליו ואמר: "כאשר הדגמתי בפניכם משל לאופן בו ראוי לכם לשרת זה את זה, אמרתי לכם שאני מתכוון לצוות עליכם מצווה חדשה; וזאת אעשה כעת, בטרם אעזוב אתכם. אתם מכירים היטב את המצווה לאהוב את הזולת; ואהבת הרעידך כמוך. אך אני אינני מסתפק שילדי יפגינו אפילו רמת מסירות זו. אצווה עליכם להפגין אהבה במעשים גדולים אף יותר כחלק ממלכות אחרות המאמינים. על כן אצווה כך: אהבו זה את זה כפי שאני אהבתי אתכם. אם תאהבו זה את זה כך, ידעו כולם שאתם חסידים.

"מצווה חדשה זו שאצווה איננה מעמיסה עול חדש על נשמותיכם; היא דווקא תביא שמחה חדשה ותאפשר לכם לחוות תענוגות חדשים, עת תתענגו על החיבה שיפגין לבכם כלפי אחיכם. במתת אהבתי לכם ולאחיכם, עתיד אני לחוות את השמחה העילאית, אף כי כלפי חוץ אסבול מצער.

"כאשר אזמין אתכם לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם, אני מציג לכם את השיעור העילאי לאהבת אמת, שכן אין אדם יוכל לאהוב יותר, מאשר יניח נפשו עבור רעיו. ואתם רעיו; אם רק תסכימו לעשות את שציוויתי אתכם, תמשיכו להיות רעיו. אתם קראתם לי 'מאסטר', אך אני אינני קורא לכם משרתי. אם רק תאהבו זה את זה כפי שאוהב אני אתכם, תהיו רעיו, ותמיד אספר לכם את אשר יגלה לי 'האב'.

"לא רק אתם בחרתם אותי, אלא גם אני בחרתי אתכם, והסמכתי אתכם לצאת לעולם ולהניב את פירות האהבה לזולת, ממש כפי שחייתי אני ביניכם וגיליתי לכם את 'האב'. 'האב' ואני גם יחד נפעל אתכם, ואם רק תצייתו לפקודתי לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם, תיהנו את מלוא האושר האלוהי."

אם תרצו לחלוק באושר של 'המאסטר', עליכם לחלוק באהבתו. לחלוק באהבתו פירושו של דבר לחלוק בשירותו. התנסות אהבה שכזו איננה גואלת אתכם מקשיי העולם הזה; היא איננה יוצרת עולם חדש, אך בהחלט הופכת את העולם הישן לחדש.

זכרו: ישוע תובע נאמנות, לא הקרבה. המודעות להקרבה מעידה על היעדרה של אותה אהבה שלמה שהייתה הופכת שירות אוהב כזה לשמחה עילאית. הרעיון של *החובה* מעיד על כך שאתם חושבים כמשרתים ולפיכך מפספסים את השמחה הכבירה שבשירות שמעניק חבר לחברו. דחף החברות עולה על כל המחשבות על חובה, ולעולם לא ניתן לאמר כי השירות שמעניק חבר לחברו הוא קורבן. 'המאסטר' לימד את השליחים שהם בני האל. הוא קרא להם אחים, וכעת, לפני עזיבתו, הוא קורא להם חברים.

2. הגפן והשריגים

עמד אז שוב ישוע והמשיך ללמד את שליחיו: "אֲנֹכִי הֶגְפֵּן הַנָּאֲמָתִית וְאָבִי הוּא הַפֶּרֶם. אֲנִי הֶגְפֵּן וְאַתֶּם הַשְּׂרִיגִים. כֹּל אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ מִמֶּנִּי 'אבִּי' הוּא שֶׁתִּנְיֹבוּ פִּירוֹת לְרֹב. שְׂרִיגִיהַּ שֶׁל הֶגְפֵּן מוֹסְרִים רַק כְּדֵי לְהַרְבּוֹת אֶת פְּרִים. כָּל שְׂרִיג בִּי אֲשֶׁר אֵינְנוּ עוֹשֶׂה פְּרִי יִסְרְנוּ 'הָאֵב'. וְאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פְּרִי, יִסְתַּהַרְנוּ

להרבות את פָּרְיוֹ. אַתֶּם כָּכָר מְטַהְרִים בְּעֶבֶר דְּבָרֵי אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי אֲלֵיכֶם, אֲךָ אַתֶּם חַיִּיבִים לְהִישָׁאֵר מְטוהָרִים. עֲמְדוּ בִּי וְאֲנִי בָכֶם; כְּאֲשֶׁר הִשְׁרִיג בְּלִי יַעֲשֶׂה פָּרִי מֵאֲלֵיוֹ אִם לֹא יַעֲמֵד בְּגִפֶּן כֵּן גַּם אַתֶּם אִם לֹא תַעֲמְדוּ בִּי. זָכְרוּ: אֲנִכִּי הוּא גִפֶּן הָאֵמֶת וְאַתֶּם הַשְּׁרִיגִים הַחַיִּים. הָעֵמֵד בִּי וְאֲנִי בּוֹ הוּא יַעֲשֶׂה פָּרִי רוּחַ לְרֵב וִיחַוּוּ אֶת הַשְּׂמִחָה הָעִילָאִית שֶׁל תְּנוּבַת הָרוּחַ. אִם תִּשְׁמְרוּ עַל קֶשֶׁר הָרוּחַ עִמִּי, תִּנְיְבוּ פִירוֹת לְרֹב. אִם תַּעֲמְדוּ בִּי וּדְבַרֵּי יַחֲיוּ בָכֶם, תּוּכְלוּ לְהִתְיַחַד בְּחֹפְשִׁיּוֹת עִמִּי, תּוּכְלוּ לִקְרֹא לְרוּחַ הַחַיָּה שְׁלִי לְמַלֵּא אֶתְכֶם וּתּוּכְלוּ לִבְקֹשׁ אֶת כָּל מִשְׁאַלוֹת רוּחִי וּלְעֲשׂוֹת אֶת כָּל אֱלֹהֵי בְּבִיטְחוֹן 'שְׁהֲאֵב' עִנָּה לִבְקִשְׁתֶּנוּ. כִּךְ יִתְהַלֵּל 'הָאֵב': לִגְפֶן שְׂרִיגִים חַיִּים רַבִּים, וְכִל שְׂרִיגִיהַ נוֹשָׁאִים פְּרִי לְרֹב. כֹּאשֶׁר יִרְאֶה הָעוֹלָם אֶת הַשְּׂרִיגִים הַמְּנִיכִים – אֶת חֲבֵרֵי אֲשֶׁר אוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה, כִּפִּי שְׂאֵהֲבִיתִי אֹתָם – יִידְעוּ כָּל בְּנֵי הָאָדָם שֶׁאַתֶּם בָּאֵמֶת חֲסִידֵי.

"אֵהֲבִיתִי אֶתְכֶם כִּפִּי שְׂאֵהֲבִי 'הָאֵב' אוֹתִי. חַיִּי בְּאֵהֲבִיתִי כִּפִּי שְׂאֵנִי חַי בְּאֵהֲבִיתִי 'הָאֵב'. אִם תַּעֲשׂוּ אֶת שְׁלִימְדַתִּי אֶתְכֶם, תּוּכְלוּ לִהְיוֹת בְּאֵהֲבִיתִי מִמֶּשׁ כֶּשֶׁם שְׂקִימְתִי אֲנִי אֶת דְּבָרֵי שֶׁל 'הָאֵב' וּמִצּוֹי אֲנִי לַעֲד בְּאֵהֲבִיתִי."

מִשְׁכַּב הַיָּמִים, לִימְדוּ הַיְּהוּדִים שֶׁהַמִּשְׁחָה יִהְיֶה "נֹצֵר לְבֵית" דּוּד, וּלְזָכֶר הַרְעִיּוֹן הַנוֹשֵׁן הַזֶּה עֵיטֵר סִמֵּל גָּדוֹל שֶׁל אֲשֶׁכּוֹל עֲנִיבִים וְהַגִּפֶּן הַמְּחוּבֶּרֶת אֲלֵיוֹ אֶת הַכְּנִיסָה לְמִקְדָּשׁ שֶׁל הוֹרְדוֹס. אֶת כָּל אֱלֹהֵי זָכֶר הַשְּׁלִיחִים עַת דִּיבֵר אֲלֵיהֶם 'הַמַּאסְטֵר' בְּאוֹתוֹ הַלֵּילָה, בְּאוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

אֲךָ צֶעַר רַב נִקְשֶׁר לְאַחֵר מִכֵּן בְּפִירוּשׁ הַשְּׂגִי לְהַעֲרוֹתוֹ שֶׁל 'הַמַּאסְטֵר' בִּקְשָׁר לְתַפִּילָה. אֵילוֹ נִשְׁמְרוּ דְּבָרֵי הַמְּדוּיָקִים וְנִרְשְׁמוּ לְאַחֵר מִכֵּן בְּדִיוֹק, לֹא הָיָה מִתְעוֹרֵר כָּל קוּשִׁי. אֲךָ עַל-פִּי מֶה שֶׁנִּכְתַּב, בְּרַבּוֹת הַיָּמִים הַבִּינּוֹ הַמַּאמִּינִים שֶׁהַתַּפִּילָה בִּשְׁמוֹ שֶׁל יֵשׁוּעַ הִינָּה כַּעֲיֵן קֶסֶם עֲלִיּוֹן, וְסִבְרוּ שֶׁכֵּן יִקְבְּלוּ מִן 'הָאֵב' אֶת כָּל אֲשֶׁר יִבְקֹשׁוּ. בְּמִשְׁךְ מֵאוֹת בִּשְׁנֵים הַמִּשְׁכִּיכוֹ נִשְׁמָוֶת כְּנוֹת לְהִתְרַסֵּק בְּאֵמֶנָה עַל מִכְשׁוֹל זֶה. כִּמְהָ זִמָּן יִיקַח עַד שִׁיבִינוּ הַמַּאמִּינִים שֶׁהַתַּפִּילָה אֵינָה הַדֶּרֶךְ בִּה אֲנַחֲנוּ מִקְבָּלִים אֶת רִצּוֹנָנוּ אֲלֵא הַדֶּרֶךְ בִּה אֲנִי מֵאֲמִצִּים אֶת דְּרָכֵנוּ שֶׁל הָאֵל, הַהִתְנַסּוֹת בְּאֲמִצְעוֹתָהּ אֲנִי לְמַדִּים כִּי צִדָּד לְלִמּוּד אֶת רִצּוֹן 'הָאֵב' וּלְהוֹצִיאָו אֶל הַפּוֹעֵל. אֲכֵן נִכּוֹן הוּא שֶׁכֹּאשֶׁר רִצּוֹנְכֶם מוֹכוּון לְחִלוּטִין לְרִצּוֹנוֹ, תּוּכְלוּ לִבְקֹשׁ כָּל מֶה שְׁעוֹלָה מִתּוֹךְ רִצּוֹן מֵאוֹחַד זֶה, וְיִינָתֵן לָכֶם. רִצּוֹן מֵאוֹחַד שֶׁכֻּזָּה מוֹשֵׁג בְּאֲמִצְעוֹת יֵשׁוּעַ מִמֶּשׁ כֶּשֶׁם שֶׁחַיָּה שֶׁל הַגִּפֶּן זּוֹרְמִים לְתוֹךְ שְׂרִיגֵיהַ הַחַיִּים וְדִרְכָם.

כֹּאשֶׁר מִתְקִיִּים הַקֶּשֶׁר הַחַי הַזֶּה בֵּין הָאֱלֹהִיוֹת לְאֲנוּשׁוֹת, אִם תִּמְשִׁיךְ הָאֲנוּשׁוֹת לְהַתְפַּלֵּל לֵאלֹהֵי מִחְשָׁבָה וּמִתּוֹךְ בּוֹרוֹת כְּדִי לְהַקֵּל עַל עֲצֻמָּה וּלְהַרְבּוֹת אֶת הַיִּשְׁגִּיהַ כְּדִי לְהַתְנַאֲוֹת, לִכֵּךְ תּוּכְלוּ לְהִינָתֵן רַק תְּשׁוּבָה אֱלֹהִית אַחַת: פִּירוֹת רוּחַ רַבִּים יוֹתֵר עַל שְׂרִיגֵיהַ הַחַיִּים. כֹּאשֶׁר שְׂרִיגֵי הַגִּפֶּן חִי, רַק תְּשׁוּבָה אַחַת אֲפִשְׁרִית לִבְקִשְׁתוֹ: יוֹתֵר עֲנִיבִים. לְמַעֲשֶׂה, הַשְּׂרִיגֵי מִתְקִיִּים אֲךָ וְרַק כְּדִי לְתֵת פְּרִי, רַק כְּדִי לְהִנִּיב עֲנִיבִים וְתוֹ לֹא. וְכִךְ, גַּם הַמַּאמִּין הָאֲמִתִּי מִתְקִיִּים אֲךָ וְרַק כְּדִי לְהִנִּיב אֶת פִּירוֹת הָרוּחַ: לְאֵהֲבֵי אֶת הָאָדָם כִּפִּי שֶׁהוּא עֲצֻמוֹ נֹאֲהֵב עַל יְדֵי הָאֵל – שְׂנֵאֲהֵב זֶה אֶת זֶה כִּפִּי שִׁישׁוּעַ אֵהֵב אוֹתָנוּ.

כֹּאשֶׁר יוֹרֶדֶת יְדוֹ שֶׁל 'הָאֵב' כְּדִי לְהַטִּיל מִשְׁמַעַת עַל הַגִּפֶּן, הִיא יוֹרֶדֶת מִתּוֹךְ אֵהֲבָה, כְּדִי שֶׁשְׂרִיגֵיהַ יִרְבּוּ פְּרִי. הַכּוֹרֵם הַחֲכָם קוֹטֵם רַק אֶת הַשְּׂרִיגִים הַמִּתִּים, הָעֵקֶרִים.

יֵשׁוּעַ הַתְּקִשָּׁה לְהַכּוּוִין אֶפִּילוֹ אֶת שְׁלִיחָיו לְהִבִּין שֶׁהַתַּפִּילָה הִינָּה דִרְכָם שֶׁל מַאמִּינִים שְׁנוּלְדוּ-מִן-הָרוּחַ בְּמַלְכוּת שֶׁשְׁלֹטָתָהּ בִּה בְּרוּחַ.

3. הִירִיבוֹת בְּעוֹלָם

רַק סִימּוֹ הָאֶחָד עֲשֶׂר לְשׁוֹחַח עַל מִשְׁל הַגִּפֶּן וְהַשְּׂרִיגִים, 'וְהַמַּאסְטֵר' סִימָן שֶׁהוּא מִבְקֵשׁ לְהַמְשִׁיךְ וּלְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, וּבִידִיעָה שֶׁהַזִּמָּן מִתְקַצֵּר, אָמַר: "אֵל תִּתִּיאֲשׁוּ מִן הִירִיבוֹת בְּעוֹלָם כִּשְׂאֵעֻזֹּב אֶתְכֶם. אֵל תִּתִּיאֲשׁוּ אֶפִּילוֹ כִּשְׂהַמַּאמִּינִים הַמַּהֲסָסִים יִפְנוּ לָכֶם עוֹרָף וִיחַבְּרוּ לְאוֹיְבֵי הַמַּלְכוּת. אִם הָעוֹלָם שְׂנָא אֶתְכֶם דָּעוּ כִּי אֲנִי שְׂנָא רֵאשׁוֹנָה. אֲלוֹ מִן הָעוֹלָם הֵייתֶם הֵנָּה הָעוֹלָם אֵהֵב אֶת אֲשֶׁר לוֹ וְיִעַן כִּי אֵינְכֶם מִן הָעוֹלָם כִּי אִם בְּסִרְתִּי אֶתְכֶם מִן הָעוֹלָם לִיִּצֵּג רוּחַ שֶׁל עוֹלָם אַחֵר מִזֶּה שֶׁמִּמֶּנּוּ נִבְחַרְתֶּם. זָכְרוּ אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי אֲלֵיכֶם לֵאמֹר: לֹא גָדוֹל הָעֶבֶד מֵאֲדוֹנָיו. אִם הַעֲזוּ לְרַדּוֹף אוֹתִי, גַּם אֶתְכֶם יִרְדְּפוּ. אִם הֲלֹא-מַאמִּינִים נִעְלְבוּ מִדְּבָרִי, גַּם מִדְּבָרֵיכֶם יִיעְלְבוּ הַכּוֹפְרִים. אֲבָל כָּל זֹאת יַעֲשׂוּ לָכֶם בְּעֶבֶר שְׂמִי כִּי לֹא הָאֲמִינוּ בִּי וְלֹא בִשְׁוֹלְחִי; רַבּוֹת תִּסְבְּלוּ בְּעֶבֶר בְּשׁוֹרְתִי. אֲבָל כֹּאשֶׁר תִּסְבְּלוּ, זָכְרוּ שֶׁגַּם אֲנִי סִבְלָתִי לִפְנֵיכֶם בְּעֶבֶר בְּשׁוֹרֵת מַלְכוּת אֱלֹהֵי."

"רַבִּים מֵאֵלָה שִׁיתְקַפּוּ אֶתְכֶם הֵם כְּפֹרִים בִּיחַס לְאוֹר הַשְּׁמַיִם, אֲךָ לֹא כֵן אֱלֹהֵי שְׂרֹדָפִים אוֹתָנוּ כַּעַת. אֵילוֹ לֹא לִימְדָנוּ אוֹתָם אֶת הָאֵמֶת, הֵיוּ יוֹכֵלִים לְהַתְנַהֵג בְּאוֹפֶן מוֹזֵר בְּלֹא שִׁיגוֹנוֹ, אֲךָ כַּעַת, וּמִכּוּוֹן שֶׁהֵם יוֹדְעִים עַל הָאוֹר וּמִתִּימְרִים לְדַחּוֹת אוֹתוֹ, אֵינִי לָהֶם שׁוֹם תִּירוֹץ לְאוֹפֶן בּוֹ הֵם מִתְנַהֲגִים. כָּל הַשּׁוֹנֵא אוֹתִי, שׁוֹנֵא אֶת 'אֵב'. זֶה לֹא יוֹכֵל לִהְיוֹת אַחֶרֶת; הָאוֹר שִׁיכּוֹל הִיָּה לְהַצִּיל אֶתְכֶם אֵילוֹ הֵייתֶם מִקְבָּלִים אוֹתוֹ יוֹכֵל רַק לִגְנוֹת אֶתְכֶם אִם בִּיּוֹדְעִין תִּדְחוּ אוֹתוֹ. וּמֶה עֲשִׂיתִי לְאֲנָשִׁים אֱלֹהֵי כְּדִי שִׁישְׁנָאוּ אוֹתִי שְׂנֵאָה יוֹקֶדֶת שֶׁכֻּזָּ? שׁוֹם דְּבַר, לְמַעַט הַעוֹבְדָה שֶׁהַצַּעֲתִי לָהֶם רַעוֹת עַל הָאָרֶץ וְגֵאוֹלָה בְּשְׁמַיִם. הֵאֵם לֹא קִרְאתֶם אֶת הַכְּתוּב בְּתוֹרָה: 'שְׂנֵאת חִינָם שְׂנֵאוֹנִי'."

"אֲךָ לֹא אֵעֻזֹּב אֶתְכֶם לְבַד בְּעוֹלָם. בְּקִרְבִּי, לְאַחֵר שְׂאֵעֻזֹּב, אֲשַׁלַּח לָכֶם סִייעַ רוּחָנִי. יִהְיֶה בְּקִרְבְּכֶם אַחַד אֲשֶׁר יִתְפּוֹשׂ אֶת מְקוֹמִי, אַחַד אֲשֶׁר יִמְשִׁיךְ לְלַמֵּד אֶתְכֶם אֶת דֶּרֶךְ הָאֵמֶת, וְאֶפִּילוֹ יִנַּחֵם אֶתְכֶם."

"אֵל תִּדְאֹגוּ. אַתֶּם מַאמִּינִים בְּאֱלֹהִים; הַמִּשְׁכִּיכוֹ לְהֵאמִין גַּם בִּי. אֶפִּילוֹ שֶׁחַיִּיב אֲנִי לְעֻזֹּב אֶתְכֶם, לֹא אֵהִיָּה רַחוּק מִכֶּם. כִּבֵּר סִיפֶרְתִּי לָכֶם שֶׁבִּיקוֹמוֹ שֶׁל 'אֵב' מִקּוֹמוֹת מִשְׁכֵּן לְרֹב. אֵילוֹ לֹא הִיָּה זֶה נִכּוֹן, לֹא הֵייתִי מִסְפֵּר לָכֶם אוֹדוֹתֵיהֶם שׁוֹב וּשׁוֹב. אֲנִי עֲתִיד לְחַזֹּר לְאַחַד מִעוֹלְמוֹת הָאוֹר הַלָּלוּ, לְתַחֲנוּת בְּשֵׁם 'הָאֵב' אֲלֵיהֶן תַּעֲפִילוּ גַם אַתֶּם בְּיוֹם מִן הַיָּמִים. בְּאֵתִי אֵל הָעוֹלָם מִן הַמִּקּוֹמוֹת הַלָּלוּ, וְהַגִּיעָה הַשְּׂעָה שְׂאֵשׁוֹב לְעִבּוֹדֵי 'אֵב' בְּסִפְרוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת."

"וּכְשֶׁאֲלֹךְ לִפְנֵיכֶם לְמַלְכוּת הַשְּׁמַיִם שֶׁל 'הָאֵב', כִּךְ אֲדַאֵג שֶׁתְּבֹאוּ לִהְיוֹת עִמִּי בְּמִקּוֹמוֹת שֶׁהוֹכְנוּ עֲבוֹר בְּנֵי הַתְּמוֹתָה שֶׁל הָאֵל עוֹד לִפְנֵי הָעוֹלָם הַזֶּה הִיָּה קִיִּים. אֶפִּילוֹ שְׂאֵנִי חַיִּיב לְעֻזֹּב אֶתְכֶם, אֵהִיָּה נֹכַח בְּרוּחַ אֶתְכֶם, וּבְסוֹפוֹ שֶׁל דְּבַר תִּהְיוּ בְּנוֹכַחֹתִי כֹּאשֶׁר תַּעֲפִילוּ אֵלַי לִיקוּמִי, מִמֶּשׁ כִּפִּי שְׂאֵנִי עוֹמֵד

להעפיל 'לאבי' ביקומו הגדול יותר. מה שאמרת לך אמת ויציב לעד, אף אם לא תוכלו להבין את הכול. אני הולך 'לאב', ואף כי לא תוכלו כעת ללכת אחר, בעיניכם שיבואו וודאי תוכלו לעקוב אחר.

לאחר שישוע ישב, קם תומאס ואמר: "מאסטר", איננו יודעים לאן אתה הולך; ולכן וודאי איננו יודעים את הדרך. אך היינו הולכים אחרך הלילה אם היית מראה לנו את הדרך."

שמע ישוע את תומאס וענה: "תומאס, אָנְכִי הֶדְרָךְ וְהָאָמֶת וְהַחַיִּים. לֹא יָבֹא אִישׁ אֶל הָאֵב אֶל הָאֵב בְּלִי עַל-יָדִי. כֹּל הַמוֹצָא אֶת 'הָאֵב', קוֹדֵם מוֹצֵא אוֹתִי. אִם תִּכְיֶירו אוֹתִי, תִּדְעוּ אֶת הַדֶּרֶךְ 'לָאֵב'. וְאַתֶּם יוֹדְעִים אוֹתִי, שֶׁכֵּן חַיִּיתֶם אִתִּי וְאַתֶּם רוֹאִים אוֹתִי כַּעַתָּה."

אך השיעור הזה היה עמוק מדי לרבים מן השליחים, ובמיוחד עבור פיליפוס, אשר לאחר שאמר מספר מילים לנתנאל, קם ואמר: "מאסטר", הראה לנו את 'האב', וכל מה שאמרת יתבהר."

לאחר דבריו של פיליפוס, אמר ישוע: "פיליפוס, כִּמָּה יָמִים אָנְכִי אֶתְקֶם הַטֶּרֶם תִּדְעֶנִּי? שׁוּב אֲנִי מְכַרִּיז: הִרְאָה אִתִּי רֹאֵה אֶת 'הָאֵב'. וְלָמָּה זֶה תֹּאמַר, הִרְאָנוּ אֶת 'הָאֵב'? הֲאֵינְךָ מֵאֲמִין כִּי אָנְכִי 'בָּאֵב' 'נָאֵב' בִּי? הֲאִם לֹא לִימַדְתִּי אֶתְכֶם כִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲדַבֵּר אֵלֵיכֶם לֹא מִנְפְּשִׁי אָנְכִי דֹבֵר כִּי אִם דְּבָרֵי שֶׁל 'הָאֵב'? אֲנִי דוֹבֵר בְּשֵׁם 'הָאֵב' וְלֹא מִנְפְּשִׁי. בְּאִתִּי לְעוֹלָם הַזֶּה לַעֲשׂוֹת אֶת רִצּוֹן 'הָאֵב', וְכֵן עֲשִׂיתִי. 'אָבִי' הַשֹּׁכֵן בְּקִרְבִּי הוּא עֹשֶׂה אֶת הַמַּעֲשִׂים. הֲאֵמִינוּ לִי כְּשֹׁאמֵר כִּי 'אָבִי' בִּי וְאָנְכִי 'בָּאֵב', נָאֵם לֹא הֲאֵמִינוּ לִי בְּגִלְלַת הַחַיִּים שְׁחִייתִי – בְּגִלְלַת הַמַּעֲשִׂים."

'המאסטר', הלך הצדה לשותות ולהתרענן, והאחד עשר שוחחו נמרצות על מה שלימד. פטרוס החל לשאת נאום ממושך כאשר ישוע שב וסימן להם לשבת.

4. הסייע המובטח

המשיך ישוע ללמד ואמר: "לאחר שאשוב 'לאב', ולאחר שיקבל במלואה את העבודה שעשיתי עבורכם על-פני האדמה, ולאחר שאקבל את סופית את הריבונות על מחוזותי, אומר 'לאב' כך: הותרתי את ילדי לבדם על האדמה, והבטחתי להם לשלוח להם מורה אחר. לאחר שאקבל את אישורו של 'האב', אשלח את 'רוח האמת' לשטוף כל בשר. רוחו של 'אבי' כבר כעת מצויה בלבכם, וכשיגיע היום, יהיה לכם גם אותי, כשם שכרגע יש לכם את 'האב'. מתת חדשה זו הינה רוח האמת החיה. בהתחלה, הבלתי מאמינים לא יקשיבו להנחיותיה של רוח זו, אך בני האור יקבלוה כולם בשמחה ובלב שלם. לכשתבוא, אתם תכירו רוח זו כשם שהכרתם אותי, וכולכם תקבלו מתת זו בלבכם, והיא תשכון אתכם. לכן, אתם רואים שאינני משאיר אתכם ללא סיוע והנחיה. לא אזנח אתכם. היום, אני יכול להיות אתכם רק באופן אישי. בימים שיבואו, אהיה אתכם ועם כל שאר בני האדם שיבקשו את נוכחותי, בכל אשר יהיו, ועם כולכם בו זמנית. אינכם רואים שמוטב שאלך; שאעזוב אתכם בגוף כדי שאוכל להיות אתכם באופן מיטבי ושלם יותר ברוח?"

"עוד כמה שעות לא יראו אותי; אך אתם תמשיכו לדעת אותי בלבכם אפילו עד שאשלח את המורה החדש, את 'רוח האמת'. כשם שאני חייתי אתכם בגוף, כך אחיה בתוכם; אתאחד עם התנסותכם האישית במלכות הרוח. כאשר כך יהיה, אתם תדעו בוודאות שאני 'באב', וכן שחייכם טמונים 'באב' בי, אף אני בכם. אהבתי את 'האב' ועשיתי כמצוותו; אתם אהבתם אותי ותעשו כמצוותי. כשם 'שאבי' נתן לי מרוחו, כך אתן אני לכם מרוחי. 'רוח אמת' זו שאתן לכם תנחה אתכם, תנחם אתכם ובסופו של דבר תוביל אתכם לאמת כולה.

"אני מספר לכם אודות הדברים הללו כשאני עוד אתכם כדי שתיטיבו להתכונן למבחנים שעתידים להתרחש עלינו ממש עכשיו. כשיבוא אותו יום חדש, ישכנו בכם 'הבן' כמו גם 'האב'. מתת שמיים אלה תפעלנה יחד זו עם זו ממש כשם 'שהאב' ואני התגשמו למול עיניכם כאדם אחד, 'בן האדם'. רַע רוח זו תזכיר לכם את כל מה שלימדתי אתכם."

ישוע עצר לרגע, ויהודה חלפי העז לשאול את אחת השאלות הבודדות ששאלו הוא או אחיו את ישוע בפומבי. אמר יהודה: "מאסטר", צמיד חייתי בקרבנו כרע; כיצד נכיר אותך כשלא תהיה יותר בגוף אלא רק ברוח? אם העולם לא יוכל לראות אותך, כיצד נוכל להיות בטוחים בך? כיצד תציג את עצמך בפנינו?"

השפיל ישוע את מבטו על כולם, חיך ואמר: "ילדי הקטנים, אני הולך לדרכי, חזרה 'לאב'. עוד זמן קצר לא תראו אותי כפי שאתם רואים אותי כעת, בשר ודם. בעוד זמן קצר אשלח לכם את רוחי, ממש כמוני למעט הגוף החומרי. מורה חדש זה הינו 'רוח האמת' אשר תחיה עם כל אחד ואחד מכם, בלבכם, וכך יתאחדו כל ילדי האור זה לזה ויימשכו זה לזה. כך בדיוק נוכל 'אבי' ואני לשכון בנשמות כל אחד ואחד מכם ובלבבות כל בני האדם שאוהבים אותנו ומגשימים את אהבתם זו הלכה למעשה באהבה לזולת, ממש כשם שאני אוהב אתכם כעת."

אף כי יהודה חלפי לא הבין לגמרי את דבריו של 'המאסטר', הוא הבין את ההבטחה למורה החדש, ומהבעת פניו של אנדראס, הוא הבין ששאלתו קיבלה תשובה מלאה.

5. 'רוח האמת'

הסנע החדש שהבטיח ישוע לשלוח ללבבות המאמינים, לשטוף כל בשר, הינו 'רוח האמת'. מתת אלוה זה איננו דבר האמת או חוק האמת, ואף לא איננו משמש כצורה או כביטוי של אמת. המורה החדש הוא *הביטחון באמת*, המודעות והביטחון במשמעויות אמתיות ברמות רוח ממשיות. מורה חדש זה הוא אף רוח האמת החיה והצומחת, האמת המתרחבת, הנפרשת והמסתגלת.

באמת אלוהית מבחינה הרוח, והיא מציאות חיה. האמת מתקיימת רק ברמות רוחניות גבוהות של הכרה באלוהיות ושל המודעות ביחס להתייחדות עם האל. תוכלו לדעת את האמת, ותוכלו לחיות אותה; תוכלו להתנסות בצמיחתה של האמת בנשמה וליהנות מן החירות של הדעת אותה היא מאירה, אך לא תוכלו לאסור אותה בנוסחאות, קודים, אמונות או תבניות התנהגות אינטלקטואליות אנושיות. כשהאדם מנסה לנסח את האמת האלוהית, היא מוצאת במהרה את מותה. מה שניתן להציל ממנה לאחר מותה, לכל היותר, מתממשת כצורה מוזרה של חכמה אינטלקטואלית אותה מהללים. האמת הסטטית הינה אמת מתה, ורק אמת מתה ניתן לגבש כתיאוריה. אמת חיה היא דינמית והיא יכולה להתקיים רק בהתנסות החווייתית של דעת האדם.

האינטליגנציה מתפתחת מתוך קיום חומרי אותו מאירה נוכחותה של הדעת הקוסמית. החכמה כוללת את אותה מודעות הידע אשר מעפילה לרמות חדשות של משמעות ושאותה מפעילה נוכחותה של מתת מסייעת החכמה של היקום. אמת הינה ערך של מציאות רוח אשר נחוה רק על-ידי הוויות שרוח-בן, אותן הוויות הפועלות ברמות מודעות על-חומריות ביקום, ושלאחר שהכירו באמת, מותרות לרוח ההפעלה שלה לחיות ולמלוך בנשמותיהן.

ילד יקום תבוני אמתי מחפש את 'רוח האמת' בכל דבר חכמה. היחיד יודע-אל כל הזמן משביח ומרומם את החכמה לרמות האמת החיה של ההישג האלוהי; בה בעת, הנשמה המפגרת רוחנית, גוררת את האמת החיה מטה לרמות המתות של החכמה ולמחוזות של הידע המהולל גרידא.

כלל הזהב אשר נעדרת ממנו הבוננות העל-אנושית של 'רוח האמת' אינו אלא כלל נעלה של התנהגות אתית. כאשר מפרשים את כלל הזהב פשוטו כמשמעו, הוא עלול להפוך למכשיר לפגיעה גדולה בזולת. ללא הבנה רוחנית ביחס לכלל הזהב של החכמה, אתם עלולים להסיק שאם אתם מבקשים מאחרים לומר לכם את האמת וכל האמת ובכנות, אתם נדרשים לומר לאחרים את האמת ואת כל האמת. פרשנות בלתי-רוחנית זו של כלל הזהב עלולה להסתיים בעצב בל יתואר ובצער בלתי נדלה.

אנשים מסוימים מבינים ומפרשים את כלל הזהב ככלל אשר נותן תוקף אינטלקטואלי בלבד ליחסים בין אדם לחברו. עבור אחרים, ממערכות היחסים האנושיות שמתנהלות על-פי הכלל מספקות את צרכיהם הרגשיים העדינים. אדם אחר משתמש בכלל הזהב כאמת מידה לכל מערכות היחסים בחברה, כאמת המידה להתנהגות חברה. אחרים רואים אותו כציווי החיובי של מורה גדול למוסר אשר ביטא בהצהרה הזו את המושג הגבוה ביותר של חובתו המוסרית של האדם ביחס לכל מערכות היחסים בין אדם לחברו. כלל הזהב הופך למרכז החכמה ולמהות הפילוסופית בחייהם של אנשים כאלה.

במלכות אחרות המאמינים של אוהבי האמת יודעי-האל, נצבע כלל הזהב הזה איכויות חיות של הבנה רוחנית באותן רמות פרשנות גבוהות יותר אשר מניעות את בניו האנושיים של האל להתייחס לציווי הזה של 'המאסטר' כאילו דרש מהם להתנהל עם הזולת כך שהזולת יקבל מהם את הטוב ביותר האפשרי כתוצאה מן המגע עם האדם המאמין. זוהי מהות דת אמת: ואהבת את רעך כמוך.

אך המימוש הגבוה ביותר והפרשנות הנכונה ביותר לכלל הזהב טמונים במודעות לאמת של המציאות השרירה, הקיימת והחיה של הכרזה אלוהית מעין זו. המשמעות הקוסמית האמתית של כלל ההתנהגות האוניברסלי הזה מתגלה רק בהבנה הרוחנית שלו, בפרשנות שנותנת רוחו של 'הבן' לרוחו של 'האב' ששוכנת בנשמת האדם. כאשר אדם מונע-רוח מבין את המשמעות האמתית של כלל זהב זה, הוא נמלא על גדותיו בוודאות של היותו אזרח ביקום שרוצה בטובתו, והאידיאלים שלו ביחס למציאות הרוח מתמלאים רק כאשר הוא אוהב את חברו כפי שאהב ישוע את כולנו, וכך מתממשת אהבת האל במציאות.

לפני שתוכלו לקוות להבין כראוי את תורתו של 'המאסטר' ולתרגל אי-התנגדות לרוע, תידרשו להבין קודם לכן את הפילוסופיה הזו, של גמישות בחיים ושל ההתאמה הקוסמית של האמת האלוהית לדרישות וליכולת של כל אינדיבידואל. בבסיס, תורתו של 'המאסטר' הינה הכרזה רוחנית. אפילו להשלכות החומריות של הפילוסופיה שלו לא ניתן להתייחס כראוי בלא הקשרן הרוחני. רוח הציווי של 'המאסטר' גורסת את אי-ההתנגדות של התגובות האנוכיות ליקום, אליה נלווים בהדרגה ובנחישות הישגי רמות הצדיקות של ערכי הרוח האמתיים: יופי אלוהי, טוב אינסופי, ואמת נצחית – לדעת את האל ולהידמות לו יותר ויותר.

בהנחייתה של 'רוח האמת', חייבת האהבה, היא חוסר האנוכיות, לפרש מחדש באופן מסתגל, מתמיד וחי את מערכות היחסים. לפיכך, האהבה חייבת לדבוק במושגים המשתנים בהתמדה, המתרחבים, של הטוב הקוסמי הגבוה ביותר עבור האינדיבידואל נשוא האהבה. ואז, חייבת האהבה לאמץ את אותה גישה גם עבור כל האינדיבידואלים אשר יכולים להיות מושפעים מן האהבה שמעטיר אדם מונע-רוח אחד ביחסו לאזרחי היקום האחרים. את כל ההתאמה החיה הזו של האהבה, נדרש לערוך לאור הסביבה הנוכחית של הרוע ולאור התכלית הנצחית של שלמות הגורל האלוהי.

וכך, אנו חייבים להכיר בברור בכך שלא ניתן להבין כראוי את כלל הזהב או את אי ההתנגדות כדוגמה או כציווי. ניתן להבינם רק כאשר חיים אותם, כאשר מבינים את משמעויותיהם בפרשנות החיה של 'רוח האמת', אשר מנחה את יחסי האהבה בין האדם לחברו.

וכל אלה מעידים בברור על ההבדל בין הדת הישנה לזו החדשה. הדת הישנה לימדה את ההקרבה העצמית; הדת החדשה מלמדת רק את

השכחה-העצמית, את המימוש העצמי המתעצם בשירות בחברה ובהבנה של היקום. את הדת הישנה הניעה תודעת הפחד; בשורת המלכות החדשה נשלטת בידי האמונה באמת, בידי רוח האמת האוניברסלית הנצחית. שום מידה של אדיקות או נאמנות למסורת לא תוכל לפצות על היעדרה של הרעות הספונטנית והנדיבה ועל החברות הכנה בחייהם של מאמיני המלכות, אלה אשר מאפיינות את בניו של האל החי אשר נולדו מן הרוח. לא המסורת ולא מערכת סגידה טקסית ורשמית תוכלנה לכפר על היעדרה של החמלה האמתית של אדם לזולת.

6. ההכרח לעזוב

לאחר שפטרס, יעקב, יוחנן ומתי שאלו את 'המאסטר' שאלות לרוב, הוא המשיך בדרשת הפרידה שלו ואמר: "ואני מספר לכם את כל זה לפני שאני עוזב אתכם כדי שתהיו מוכנים למה שעתיד להתרחש עליכם, לבל תשגו שגיאה מרה. השלטונות לא יסתפקו בסילוק שלכם מבתי הכנסת; אני מזהיר אתכם, מתקרבת השעה בא אלה הקמים להרוג אתכם יחשבו שהם פועלים בשירות האל. ואת כל מה שיעשו לכם ולאלה ההולכים אחריכם הם יעשו משום שהם אינם יודעים את האב. בכל שסירבו לקבל אותי, סירבו להכיר את האב; ובהינתן שאתם עושים כמצוותי ואוהבים זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם, הם מסרבים לקבל אותי כאשר הם דוחים אתכם. אני אומר לכם את כל הדברים הללו מראש כדי שכשתגיע שעתכם, כפי שהגיעה כעת שעתי, תתחזקי בידיעה שידעתי כל זאת, ושרוחי תהיה עמכם בכל אשר תסבלו עבורי ועבורי הבשורה. זו הסיבה בשלה דברתי אתכם בפשטות מההתחלה. אפילו הזהרתי אתכם שרבים מאויביכם יגיעו מבית. אף כי בשורת המלכות הזו תמיד תשרה שלוה גדולה על נשמת המאמין היחיד, היא לא תשכין שלום על-פני האדמה עד אשר כל אדם יסכים להאמין בתורתי בלב שלם ולהכיר בעשיית רצון 'האב' כתכלית העיקרית של חיי האדם.

"וכעת, כשאני עומד לעזוב אתכם משום שהגיעה שעתי לשוב אל 'האב', אני מתפלא על כך שאיש מכם לא שאל אותי מדוע אני עוזב אתכם. אף-על-פי-כן, אני ידוע שאתם שואלים זאת בלבכם. אספר לכם בפשטות, כדבר אדם לחברו. זה לטובתכם שאני עוזב. אם לא אלך לדרכי, לא יוכל המורה החדש להיכנס ללבכם. בטרם אוכל לשלוח את מורה הרוח הזה, לשכון בנשמותיכם ולהוביל את רוחכם אל האמת, אני חייב לעזוב את הגוף האנושי הזה ולחזור למקום מושבי בשמים. כאשר תבוא רוחי לשכון בכם, היא תאיר את ההבדל בין החטא לצדיקות ותאפשר לכם לשפוט בתבונה בלב את הנושאים הללו.

"יש לי עוד דברים רבים לומר לכם, אך לא אוכל להישאר יותר כעת. אך כאשר בוא תבוא היא, 'רוח האמת', היא תוביל אתכם בסופו של דבר לכל האמת בעת שתעשו את דרככם במשכנותיו הרבים של 'אבי' ביקום.

"רוח זו לא תדבר מטעם עצמה, אלא תגלה לכם את מה שגילה 'האב' 'לבן', ואפילו תראה לכם את העתיד לבוא; היא תהלל אותי ממש כפי שהיללתי אני את 'אבי'. הרוח באה מעמי, והיא תגלה לכם את אמתותי. כל מה יש לאב ביקום הזה הינו כעת שלי; ולפיכך אמרתי לכם שמורה זה ייקח את מה ששלי ויגלה זאת לכם.

"עוד מעט קט אעזוב אתכם לזמן קצר. לאחר מכן, לכשתראו אותי שוב, כבר אהיה בדרכי 'לאב', ולכן גם אז לא תראו אותי ליותר מדי זמן."

בעת שהפסיק לזמן מה, החלו השליחים לשאול זה את זה: "מה הוא אומר לנו? 'בעוד זמן קצר אעזוב אתכם', וגם 'כשתראו אותי שוב לא יהיה זה ליותר מדי זמן, כי אהיה כבר בדרכי 'לאב'. למה הוא מתכוון 'בעוד זמן קצר' ולא ליותר מדי זמן? אנחנו לא מצליחים להבין מה הוא אומר לנו."

ומכיוון שישוע ידע שהם שואלים את השאלות הללו, אמר: "אתם שואלים אחד את השני למה התכוונתי כשאמרתי שבעוד זמן קצר לא אהיה עמכם וכשאמרתי שכשתראו אותי שוב אהיה כבר בדרכי 'לאב'? אמרתי לכם בפשטות כי 'בן האדם' חייב למות אך יקום שוב. האם לא תצליחו להבין את דברי? בהתחלה תצטערו, אך לאחר מכן תשמחו לצד הרבים שיבינו את מה שעתיד לקרות. אכן, האיש סובלת בשעת הקושי, אך לאחר שילדה שוכחת מיד את צערה בשל שמחת הידיעה שאדם חדש נולד לעולם. כך גם אתם עתידים להצטער על עזיבתי, אך בקרוב אראה אתכם שוב, צערכם יהפוך לשמחה, ותתגלה לכם התגלות חדשה אודות גאולת האל אשר איש לא יוכל לקחת מכם. כל העולמות יתברכו באותה התגלות, של החיים שגוברים על המוות. עד עתה ביקשתם את הבקשות בשם 'אבי'. לאחר שתראו אותי שוב, תוכלו לבקש גם בשמי ואני אשמע אתכם.

"כאן, למטה, דברתי אליכם בפתגמים ובמשלים. כך עשיתי משום שאתם רק ילדים ברוח; אך תבוא השעה בה אדבר אתכם בפשטות אודות 'האב' ומלכותו. כך אעשה משום 'שהאב' עצמו אוהב אתכם ומבקש להתגלות אליכם בצורה מלאה יותר. עין האדם לא תוכל לראות את 'אב' הרוח; לכן באתי אני לעולם להראות את 'האב' לעיניכם, עיני היצור. אך כאשר תשלימו את צמיחתכם הרוחנית, תוכלו לראות את 'האב' עצמו."

לאחר ששמעו האחד עשר את דבריו, אמרו זה לזה: "תראו, הוא אכן מדבר אלינו בפשטות. וודאי 'המאסטר' הגיע מעם האל. אך מדוע הוא אומר שהוא חייב לשוב 'לאב'? ישוע ראה שהם עדיין לא הבינו אותו. האחד עשר הללו לא הצליחו להשתחרר מן הרעיונות הנושנים והאהובים של היהודים ביחס למושג המשיח. ככל שהאמינו ביתר שאת בכך שישוע הוא המשיח, כך הציקו להם יותר הרעיונות המושרשים הללו ביחס לתהילה הפיזית של המלכות הארצית.

הספר של אורנטיה

מסמך 181

הזהרות ואתראות אחרונות

לאחר סיום דרשת הפרידה שנשא באזני האחד עשר, שוחח ישוע עם האחד עשר באופן לא רשמי. הם שוחחו אודות רבות מן החוויות שעברו, יחד וכקבוצה. סוף סוף החלו אנשי הגליל הללו להבין שחברם ומורם מתעתד לעזוב אותם, ואף כי נאחזו בתקווה כי לאחר זמן מה עתיד לשוב אליהם, הם נטו לשכוח שחזרתו תהא לזמן קצר בלבד. רבים מן השליחים ובכירי התלמידים באמת חשבו שהבטחתו לשוב לתקופה קצרה (פרק הזמן הקצר המפריד בין התחייה מהתמים לבין ההעפלה) מעיד על כך שישוע רק הולך לביקור קצר אצל 'אביו', לאחר ישוב לכונון את המלכות. פירוש זה תאם הן לאמונותיהם המבוססות והן לתקוותיהם העזות. ומכיוון ששררה התאמה בין תקוותיהם משכבר ובין רצונותיהם, לא התקשו למצוא פירוש לדברי 'המאסטר' כך שתתמלאנה משאלותיהם העמוקות.

לאחר ששוחחו אודות דרשת הפרישה וזו מצאה מקום בדעתם, ישוע קרא שוב את השליחים לסדר והחל למסור להם את הזהרותיו ואתראותיו האחרונות.

1. מילות נחמה אחרונות

לאחר שהתיישבו האחד עשר במקומותיהם, עמד ישוע ודיבר אליהם כך: "כל עוד אני אתכם בגוף, אוכל להיות יחיד בלבד, אתכם או בעולם כולו. אך לאחר שאשתחרר מכבלי הגוף, אוכל לשוב כרוח שתשכון בכל אחד ואחד מכם ובכל מאמיני בשורת המלכות האחרים. כך יוכל 'בן האדם' להתגשם רוחנית בנשמותיהם של כל המאמינים האמתיים.

"לאחר שאשוב לחיות בתוכם ולפעול דרככם, אוכל להיטיב ולהוביל אתכם בחיים האלה ובמשכנות שמי השמיים הרבים בחייכם בעתיד. החיים בבריאתו הנצחית של 'האב' אינם חיים של בטלות ושל קלות קיום נצחי אלא של התקדמות עד בחסד, באמת ובתפארה. כל תחנה מן התחנות הרבות מאוד בביתו של 'אב' הינה תחנת עצירה, חיים שנועדו להכין אתכם לאלה שיבואו אחריהם. וכך ימשיכו ילדי האור לעבור מתפארה לתפארה עד שיגיעו למעמד האלוהי של שלמות הרוחנית, ממש כשם 'שהאב' מושלם בכל.

אם תבקשו ללכת אחרי לאחר שאעזוב אתכם, השקיעו את מירב מאמצים כדי לחיות בהתאם לרוח תורתי ולאידאל של חיי – לעשות את רצון 'אב'. עשו זאת, ואל תנסו לחקות את חיי בגוף כפי שנדרשתי לחיות אותם בעולם הזה.

"האב' שלח אותי לעולם הזה, אך רק מעטים הסכימו לקבל אותי לגמרי. אני אגיר את רוחי על כל בשר, אך לא כל בני האדם יסכימו לקבל מורה חדש זה כמנחה וכיועץ לנשמה. אך כל אלה שיסכימו לקבלו יוארו, יטוהרו ויתנחמו. 'רוח אמת' זו תהיה בקרבם כמעין מים חיים הנובע לחיי עד.

"וכעת, כשאני מתכוון לעזוב אתכם, אדבר אליכם מילות נחמה. 'שְׁלוֹם אֶנְחוּן לָכֶם; אֵת שְׁלוֹמִי אֶתֵּן לָכֶם. לֹא כֹאֲשֶׁר יִתֵּן הָעוֹלָם אֶנְכִי נֹתֵן לָכֶם – בְּמִידָה – אני נותן לכל אחד מכם את כל מה שיוכל לקבל. אל ייטרד לבבכם, אל ייבהל לְבַבְכֶם. אֲנִי נִיִּצַּחְתִּי אֵת הָעוֹלָם, וְבִי תִנְצַחוּ בְּאִמּוֹנָה. הַזֵּהְרָתִי אֲתֶכֶם כִּי 'בֶּן הָאָדָם' עֲתִיד לְהִירָצָח, אֲךָ אֲנִי מִבְטִיחַ לָכֶם כִּי אֲשׁוּב בְּטֶרֶם אֶלֶךְ לָאֵב, אֲפִי אֶף כִּי רַק לְתִקּוּפָה קְצֵרָה. וְאַחֲרָיִךְ שְׁאֵעִפִּיל 'לְאֵב', אֲנִי מִבְטִיחַ לְשִׁלּוּחַ לָכֶם אֶת הַמּוֹרָה הַחֲדָשׁ לְהִיטֵת אֲתֶכֶם וּלְשִׁכּוֹן בְּלִבְבְּכֶם מִמֶּשׁ. וְכִשְׁתָּרְאוּ שָׁכַל אֱלֹהֵי הַתְּרַחֲשׁוּ, אֵל יִבְהֵל לְבַבְכֶם, אֲלֵא הָאֲמִינוּ שֶׁכֵּן יִדְעֶתֶם עַל כָּל אֱלֹהֵי מֶרְאֵשׁ. אֲהַבְתִּי אֲתֶכֶם בְּחִיבָה רַבָּה, וְלֹא הֵייתִי עֹזֵב אֲתֶכֶם, אֲךָ זֶהוּ רִצּוֹן 'הָאֵב'. הַגִּיעָה שַׁעֲתִי.

"אל תטילו ספק באמתות הללו, אפילו לא כאשר ירדפו אתכם ותפוצו, ותסבלו רבות. כאשר תרגישו שאתם לבד בעולם, אני אדע את בדידותכם ממש כשם שאתם תדעו את שלי, כשכל אחד מכם יפוך ויותיר את 'בן האדם' ביד אויביו. אך אני לעולם אינני לבדי; כי 'האב' תמיד עִמָּדִי. אפילו בעת הזו אתפלל למענכם. אֵת אֱלֹהֵי דִפְרָתִי אֶלִיכֶם לְמַעַן יִהְיֶה לָכֶם שְׁלוֹם וְשִׁלּוּחַ וּבִשְׁפַע. צִרָה לָכֶם בְּעוֹלָם, אֲךָ יִצְאֶנִּי לְבַבְכֶם. אֲנִי נִיִּצַּחְתִּי אֵת הָעוֹלָם וְהִרָאִיתִי לָכֶם אֶת הַדֶּרֶךְ לְשִׁמְחַת עַד וְשִׁירוֹת שֶׁל נֶצַח."

ישוע נותן שלווה לאחיו, העושים את רצון האל, אך לא את זו אשר קשורה לאושר ולסיפוקים של עולם החומר. האדם הבלתי המאמין, הדוגל בחומרנות או בפטליזם, יכול רק לקוות ליהנות משני סוגי שלווה ונחמה לנשמה: או שהוא חייב להיות סטואי, להפגין נחישות מתמדת לעמוד אל מול הבלתי נמנע ולשרוד את הגרוע ביותר; או שהוא חייב להיות אופטימיסט, להסתמך לשווא על התקווה שלעד תימצא בלב האדם לשלווה

מידה מסוימת של סטואיות ואופטימיזם מסייעות לחיים הארציים, אך לא זה ולא זה קשורים לשלווה העילאית שמעניק 'בן האל' לאחיו בגוף. השלווה שמעניק מיכאל לילדיו שבארץ הינו בדיוק אותה שלווה שמילאה את נשמתו כאשר הוא עצמו חי את חייו כאדם בגוף בעולם הזה ממש. השלווה של ישוע הינה האושר והסיפוק של אדם יודע-אל אשר הצליח ללמוד באופן מלא כיצד לעשות את רצון האל בזמן החיים בגוף כבן תמותה. השלווה ממנה נהנה ישוע התבססה על אמונה מוחלטת כבן אנוש בממשותה של דאגתו השלמה, החכמה, והאוהדת של 'האב' האלוהי. ישוע חווה צרות על הארץ, ואפילו קראו "איש מכאובות" אף שלא כך היה, אך בכל החוויות הללו הוא התנחם בביטחון שחזק אותו להמשיך ולדבוק בתכלית חייו מתוך ביטחון מלא בכך שהוא המשיך להגשים את רצון 'האב'.

ישוע הפגין נחישות, התמדה ומסירות להגשמת משימתו, אך לא הפגין סטואיות של חוסר רגש וקהות חושים; ואף כי תמיד ביקש לראות את הצדדים השמחים בחוויות חייו הוא לא עצם עיניו מתוך אופטימיות של אשליה עצמית. לאחר שנתן שלווה זו לכל אחד ממאמיניו, הוא יכול היה להמשיך ולומר "אל יִבְהֵל לְבַבְכֶם וְאֵל יִצְחָק".

לכן, שלווה של ישוע הינה השלווה והביטחון של בן אשר מאמין אל נכון שהקריירה שלו בזמן ובנצח מופקדת בבטחה בידיו של 'אב' רוח כל-חכם, כל-אוהב, וכל-יכול. משלווה זו, אשר אכן מצויה מעבר להבנת הדעת האנושית, יכול ליהנות במלואה הלב האנושי המאמין.

2. אתראות פרידה אישיות

'המאסטר' סיים למסור את הנחיות הפרידה ואת האתראות הסופיות לשליחים כקבוצה. אז נפנה להיפרד לשלום מכל אחד ולתת לכל עצה אישית וברכת פרדה. השליחים עדיין ישבו סביב לשולחן באותם המקומות בהם ישבו בזמן הסעודה האחרונה, וכל אחד מהם קם על רגליו בעת 'שהמאסטר' צעד סביב לשולחן ופנה אליהם.

אמר ישוע ליוחנן: "אתה הצעיר באחי, יוחנן. היית קרוב מאוד אלי, ואף כי אני אוהב את כולכם באותה האהבה שרוחש אב לבניו, אתה נבחרת בידי אנדראס להיות אחד מן השלושה שתמיד היה קרוב אלי. מעבר לכך, פעלת ואתה חייב להמשיך ולטפל בעניינים הרבים אשר נוגעים לבני משפחתי שבארץ. אני הולך 'לאב', יוחנן, בביטחון מוחלט שאתה תמשיך לדאוג לבני משפחתי שבגוף. דאג לכך שהבלבול שהם חווים כעת ביחס למשימתי לא ימנע ממך מלתת להם את כל האהבה, העצה והסיוע שאתה יודע שאני הייתי נותן להם אילו הייתי נשאר בגוף. כאשר יצליחו לראות את האור ויבוא בשערי המלכות, כולכם תקבלו אותם בשמחה, אך אני סומך עליך, יוחנן, שתקבל אותם בשמי."

"וכעת, עם התקרבות השעות האחרונות של הקריירה שלי בארץ, הישאר קרוב אלי כדי שאוכל למסור דרכך מסר לבני משפחתי. פרט למוות שלי בגוף, העבודה שהפקיד בידי 'האב' הסתיימה, ואני נכון לשנות מכוס אחרונה זו. אך בכל הנוגע לאחריות שהפקיד בידי אבי שבארץ, יוסף, אף כי נשאתי בה בימי חיי, אני חייב כעת להסתמך עליך לפעול בשמי. בחרתי אותך לשם כך, יוחנן, משום שאתה הצעיר בחבורה ומשום כך כנראה תחיה יותר מכל שאר השליחים."

"פעם קראנו לך ולאחריך בני הרעם. התחלת כדעתך ולא סובלן, אך השתנית הרבה מאז שרצית שאמטיר אש מן השמיים על ראשי הכופרים המטופשים. עליך להשתנות עוד. עליך להפוך לשליח המצווה החדשה שהטלתי עליכם הלילה. הקדש את חייך ללמד את אחיך לאהוב את הזולת כפי שאהבתי אני אתכם."

עת עמד שם יוחנן זבדיה באולם העליון, והדמעות זולגות על לחייו, נשא עיניו אל פניו של המאסטר ואמר: "כך אעשה, 'מאסטר'. אך כיצד אוכל ללמוד לאהוב את אחי יותר? ענה לו אז ישוע: "אתה תלמד לאהוב את אחיך יותר לאחר שתלמד קודם לכן לאהוב יותר את 'אביהם' שבשמים, ולאחר שתתעניין באמת ברווחתם, זו שבזמן וזו שבנצח. את העניין הזה מטפח האדם באמצעות הבנה אוהדת, שירות נטול אנוכיות וסלחנות מתמדת. אל לו לאדם לבזו לצעירים, אך אני מאיץ בכם תמיד להתחשב בכך שלעתים קרובות הגיל מייצג ניסיון, וכי אין דבר בעולמו של האדם שיוכל להחליף את הניסיון בפועל. התאמצו לחיות בשלום עם כולם, ובייחוד עם חבריכם לאחוות מלכות השמים. כמו כן, יוחנן, זכור תמיד, אל תאיץ בנשמות שאתה מתכוון להביא בשערי המלכות."

ואז, הסתובב 'המאסטר' סביב לכיסאו שלו, ועצר לרגע לצד כסאו של יהודה איש-קריות. השליחים הופתעו מה שיהודה לא חזר עדיין, והסתקרנו לפשר הבעתו העצובה של ישוע עת עמד לצד כסאו המיומם של הבוגד. אך איש מהם, למעט אולי אנדראס, כלל לא העלו על דעתם שהגזבר שלהם יצא לבגוד 'במאסטר' שלו, כפי שרמז להם ישוע מוקדם יותר באותו הערב ובמהלך הארוחה. כל כך הרבה דברים קרו עד שלעת עתה הם די שכחו את הכרזתו של 'המאסטר' שאחד מהם עתיד לבגוד בו.

ישוע ניגש כעת אל עבר שמעון הקנאי, אשר נעמד בכדי להאזין לדברי התוכחה הבאים: "אתה אכן בן אברהם, אך עד כמה התאמצתי להפוך אותך לבנה של מלכות שמים זו. אני אוהב אותך, וכך גם כל אחיך. אני יודע שאתה אוהב אותי, שמעון, ושאתה גם אוהב את המלכות, אך אתה עדיין נחוש לממש את המלכות לפי ראות עיניך. היטב אדע שבסופו של דבר אתה עתיד לתפוש את טיבה הרוחני ואת משמעותה של בשורתי ושאתה עתיד להטיף לה באומץ, אך אני מוטרד בשל מה שעלול לקרות לך בזמן עזיבתי. אשמח לדעת שלא תמעד; אשמח מאוד אם אוכל להיות סמוך ובטוח כי לאחר שאלך 'לאב', אתה תתנהג כראוי לשגריר של מלכות השמים."

אך סיים ישוע את דבריו לשמעון הקנאי, והלאומן הלוהט ניגב את עיניו וענה: "מאסטר", אל תדאג לנאמנותי. הפנית את גבי לכל שאר הדברים בכדי להקדיש את חיי לכינונה עלי אדמות של מלכותך, ולא אכשל. הצלחת לשרוד את כל האכזבות עד כה, ולא אנטוש אותך."

הניח ישוע את ידו על כתפו של שמעון ואמר: "אכן, מרענן לשמוע אותך מדבר כך, במיוחד בעת כמו זאת. אך ידידי, עדיין אין לך מושג על מה אתה שח. אינני מטיל לרגע ספק בנאמנותך ובמסירותך; אני יודע שלא תהסס לצאת לקרב ולמות עבורי, כמו שיעשו כל אלה" (וכולם הנידו בראשם בחזקה לאישור), "אך זה לא יידרש ממך. אמרתי לכם שוב ושוב שמלכותי איננה מן העולם הזה, ושליחתי לא יילחמו לכינונה. פעמים רבות אמרתי זאת לך, שמעון, אך אתה מסרב להכיר באמת. אינני מוטרד מנאמנותך לי או למלכות, אלא ממה תעשה כשאעזוב ואתה תתעורר ותבין סוף סוף שלא הצלחת לתפוש את מה שלימדתי, ושעליך להתאים את הפרשנות השגויה שלך לסדר אחר, לסדר הרוחני של ענייני המלכות."

שמעון ביקש להמשיך ולדבר, אך ישוע הרים את ידו, עצר בעדו והמשיך ואמר: "אין שליח כנה וישר לבב ממך, אך לאחר לכתי איש מהם לא יתאכזב ויתייאש כמון. רוחי תהיה עמך בכל ייאושך, ואחייך אלה לא ינטשו אותך. אל תשכח את שלימדתי אותך ביחס לקשר בין היותך אזרח של הארץ והיותך בן במלכות הרוח של 'האב'. שקול היטב את שאמרתי לך, לתת לקיסר את אשר לקיסר ולאלוהים את אשר לאלוהים. הקדש את חייך, שמעון, והדגם כיצד ראוי לאדם למלא את מצוותי ביחס להכרה שראוי לאדם בו זמנית להכיר בחובותיו כאזרח כלפי רשויות השלטון ובשירות הרוחני שלו באחוות המלכות. אם תרשה 'לרוח האמת' ללמד אותך, לעולם לא ייווצר קונפליקט בין חובותיך כאזרח עלי אדמות לבין היותך בן של שמים, אלא אם שליטי הארץ יתיימרו לבקש ממך לסגוד להם כפי שראוי לסגוד רק לאל."

"וכעת, שמעון, כאשר תבין לבסוף את כל אלה, ולאחר שתתנער מן הייאוש שייכה בך ותצא להטיף בכל עוז למלכות זו, לעולם אל תשכח שהייתי אתך בכל תקופת ייאושך, וכי אמשיך להתלוות אליך עד הסוף. תמיד תהיה השליח שלי, ולאחר שתסכים לראות בעין הרוח ותסכיך להכפיף באופן מלא יותר את רצונך לרצון 'האב' שבשמים, או אז תשוב לפעול כשגריר שלי, ואיש לא ייקח ממך את הסמכויות שנתתי בידך בשל הזמן שלקח לך להבין את האמתות שלימדתי אותך. וכך, שמעון, אני מזהיר אותך פעם אחת נוספת. כל אוחזי חרב בחרב יאבדו, ואילו הפועלים ברוח יזכו לחיי נצח במלכות שתבוא בשמחה ובאישור של המלכות בהווה. וכאשר תשלים את המלאכה שהופקדה בידך עלי אדמות, שמעון, אתה תשב עמדי במלכות ההיא. אתה תזכה לראות באמת את המלכות לה כמהת, אך לא בחיים האלה. המשך להאמין בי ובמה שגילית לך, ותקבל את מתת חיי הנצח."

לאחר שסיים ישוע את דבריו לשמעון הקנאי, ניגש למתי לוי ואמר: "לא עוד תידרש לתרום לקופת השליחים. בקרוב מאוד תפוצו כולכם לכל עבר; לא תוכלו עוד ליהנות זה מחברתו ותמיכתו של זה, אפילו לא של אחד מאחייך. עת תמשיכו להטיף לבשורת מלכות זו, תידרשו למצוא לכם חברים חדשים. זוגות זוגות שלחתי אתכם בזמן ההכשרה, אך כעת אני עוזב אתכם, ולאחר שתתאוששו מן השוק, תצאו לבדכם, אפילו עד קצוות עולם, ותטיפו לחדשות הטובות: בני האדם המאמינים הינם בני אלוהים."

אז דיבר מתי: "אך 'מאסטר', מי ישלח אותנו, וכיצד נדע לאן ללכת? האם אנדראס יורה לנו את הדרך?" ענה ישוע: "לא, לוי, אנדראס לא ינחה אתכם יותר במשימת ההטפה לבשורה. אכן, עד ליום הגעתו של המורה החדש הוא ימשיך ללוות אתכם כאח וכרע, אך מאותו יום תנחה אתכם 'רוח האמת' ותוליך אתכם לארצות העולם, לפעול להרחבתה של המלכות. שינויים רבים חלו בך מאז אותו היום בבית המכס, כשהחלטת לראשונה ללכת אחרי; אך שינויים רבים נוספים יידרשו לפני שתוכל לראות את חזון האחוה בה יישבו יהודים לצד גויים כאחים. אך המשך לדבוק בדחף שלך לשכנע את אחייך היהודים עד שתסתפק בכך ואז הפנה את מלוא מרצך לגויים. בדבר אחד אתה יכול להיות בטוח, לוי: זכיתם באמונם וחיבתם של אחייך; הם כולם אוהבים אותך." (וכל העשרה אישרו את דברי 'המאסטר').

"לוי, אני יודע הרבה על חששותיך, הקרבתו שהקרבנות והעבודה שהשקעת כדי לשמור על הקופה מלאה, את שאחייך אינם יודעים, ואני שמח על כך שאפילו אם הגזבר חסר, השגריר המוכס נמצא כאן במפגש הפרידה של שליחי המלכות. אני נושא תפילה שתוכל להבין את משמעות תורתך בעיני הרוח. כאשר יגיע המורה החדש לשכון בלבך, המשך ללכת באשר ינחה אותך ותן לאחייך – ולכל העולם – לראות מה יכול לעשות 'האב' עבור גובה מכס שנוא אשר העז ללכת בעקבות 'בן האדם' ולהאמין בבשורת המלכות. אהבתי אותך, לוי, כבר ממבט ראשון, ממש כפי שאהבתי את בני הגליל האחרים האלה. מכיוון שאתה יודע שאין 'האב' או 'הבן' נושאים פני איש, ונָדָא שאתה עצמך לא מפלה בין אלה שעבודתך תוביל לאמונה בבשורה. וכך, מתי, הקדש את כלל השירות שלך בעתיד להראות לכולם שהאלוהים אינו נושא פני איש; שכל בני האדם שווים בעיני האל ובאחוות המלכות, ושכל המאמינים בני האל הם."

ישוע אז ניגש ליעקב זבדיה, אשר עמד בדממה עת דיבר אליו 'המאסטר' ואמר: "יעקב, אתה ואחייך הצעיר ביקשתם ממני בעבר להעדיף אתכם ולכבד אתכם במלכות, ואמרתי לכם אז כי רק 'האב' מעניק כבוד זה. שאלתי אתכם אם אתם מוכנים לשנות מן הכוס שלי, ושניכם עניתם שכן. אפילו אם אז לא הייתם יכולים, ואפילו אם כעת לא תוכלו, החוויות שתחו עוד מעט עתידות להכין אתכם לכך. אז, הכעיסה ההתנהגות שלכם את אחיכם. אם הם לא סלחו לכם לגמרי עד כה, הרי יסלחו לכם כשיראו אתכם שותים מן הכוס שלי. בין אם תעבדו למשך זמן קצר או ארוך, התאזרו בסבלנות. כאשר יגיע המורה החדש, תנו לו ללמד אתכם את רוח החמלה והסובלנות האוהדת שנוולדות מן אמונה עילאית בי ומן הרצון שכפוף במלואו לרצון 'האב'. את חייכם הקדישו על-מנת להדגים כיצד משלב האדם יודע-אל אשר גם מאמין-בבן בין החיבה האנושית לכבוד האלוהי. כל אלה אשר יחיו כך יגלו את הבשורה גם באופן בו ימותו. דרכך שלך תיפרד מזו של אחייך יוחנן, ואחד מכם עשוי לשבת לצדי במלכות הנצח הרבה לפני האחר. יעזור לכם מאוד ללמוד שהחוכמה האמתית כוללת גם שיקול דעת וגם אומץ. ראוי לכם לרכוש תבונה שתתלווה לאגרסיביות שלכם. אכן, יהיו רגעים עילאיים בהם תלמידי לא יהססו למות למען בשורה זו, אך בכל הנסיבות הרגילות, מוטב בהרבה להפיס את זעמם של הבלתי-מאמינים כדי שתוכלו להמשיך ולחיות ולהפיץ את החדשות הטובות. ככל שתוכלו, חיו חיים ארוכים עלי אדמות כדי שחייכם הארוכים יניבו פירות בדמות נשמות רבות שיבואו בשערי המלכות."

כאשר סיים 'המאסטר' לדבר אל יעקב זבדיה, הוא צעד סביב לקצה השולחן למקום בו ישב אנדראס. בעודו מתבונן בעיני עוזרו, אמר: "אנדראס, ייצגת אותי נאמנה כראש שגרירי מלכות השמים. אף כי לעתים הטלת ספק ובזמנים אחרים הפגנת פחדנות מסוכנת, עדיין, תמיד היית כנה והגון לגמרי בכל מגעך עם חבריך. מאז שאתה ואחיך הוסמכתם כשליחי המלכות, תמיד ניהלתם בעצמכם את ענייני הקבוצה, למעט העובדה שאני מיניתי אותך לעמוד בראש קבוצת הנבחרים. לא התערבתי בשום עניין חומרי ולא הנחתי אתכם או התערבתי בהחלטותיכם. נהגתי כך כדי למנות הנהגה שתנחה את כל התלבטויותיכם כקבוצה. הן ביקום שלי, והן ביקום היקומים של 'אבי', היחס הרוחני לאחינו-הבנים הוא כאל יחידים, אך אנו תמיד ממנים מנהיג ברור לעמוד בראש כל קבוצה. ממלכתנו הינה מחוז של סדר, וכל אימת ששני יצורים או יותר פועלים בשיתוף פעולה, תמיד ממונה הנהגה בעלת סמכות.

"וכעת, אנדראס, מכיוון שמונית לעמוד בראש אחיך מתוקף הסמכות של המינוי שקיבלת ממני, מכיוון שמאז שימשת כנציגי האישי, ומכיוון שאני עתיד לעזוב אתכם וללכת 'לאבי', אני משחרר אותך מכל האחריות הכרוכה בענייני החומר הניהוליים הללו. מכאן ואילך, לא תוכל להשתמש בסמכות כלשהי כלפי אחיך מלבד זו שרכשת מתוקף תפקידך כמנהיג רוחני, ושאחיך מכירים בה מרצונם החופשי. מרגע זה ואילך, לא תוכל להשתמש בסמכות כלפי אחיך אלא אם אלה ישיבו אותה לידיך מתוקף החלטה חוקית ברורה שיקבלו לאחר שאשוב 'לאבי'. אך העובדה שאני משחרר אותך מאחריות ניהולית כראש הקבוצה איננה מפחיתה כהוא זה מן האחריות המוסרית שמוטלת עליך לעשות כל אשר לאל ידך כדי לקבץ יחד את אחיך ביד תקיפה ואוהבת בתקופת המבחן הקרבה, בתקופה למן עזיבתי את הגוף ועד שאשלח את המורה החדש אשר יחיה בלבבכם, זה אשר יוביל אתכם בסופו של דבר לכל האמת כולה. עת אני מתכוון לעזוב אתכם, אני משחרר אותך מכל האחריות הניהולית שהחלה והתבססה על נוכחותי ביניכם. מכאן ואילך, אפעיל עליכם רק סמכות רוחנית.

"אם אחיך יבקשו ממך להמשיך ולייעץ להם, אני מנחה אותך לעשות את כל אשר לאל ידך, פיזית ורוחנית, כדי לקדם שלום והרמוניה בקרב הקבוצות השונות של מאמינים כנים בבשורה. הקדש את שארית חיך על-מנת לקדם את ההיבטים המעשיים של אהבת האחים בין אחיך. היה נדיב לאחי בגוף כשהם מתחילים להאמין אמונה שלמה בבשורה זו; הפגן אהבה ומסירות חסרת פניות הן ליוונים במערב כמו גם לאבנר במזרח. אף כי שליחי אלה עתידים לפזר לארבע קצוות הארץ ולהטיף שם לחדשות הטובות של הגאולה של היות בני האל, עליך לשמור אותם יחד בתקופת המבחן הקרבה, בתקופת המבחן האינטנסיבית במהלכה עליכם ללמוד להאמין בבשורה זו ללא נוכחותי האישית, בעוד אתם ממתינים בסבלנות למורה החדש, הוא 'רוח האמת'. וכך, אנדראס, אף כי ייתכן ולא תיפול בחלקך הזכות לעשות מעשים גדולים שייראו לעיני כול, שמח בחלקך להיות המורה והיועץ של אלה שיעשו זאת. המשיך במלאכתך עלי אדמות, ואז תמשיך במשימתך במלכות הנצח, הרי כבר אמרתי לכם שצאן אֲחֵרוֹת יֵשׁ לִי אֲשֶׁר אֵינָן מִן הַמִּקְלָה הַזֹּאת?"

אז ניגש ישוע לתאומים לבית חלפי, עמד ביניהם ואמר: "ילדי הקטנים, אתם אחת משלוש קבוצות האחים שבחרה ללכת אחרי. כל השישה הצליחו לעבוד יפה עם אחיהם בשר ודם, אך אתם עלייתם על כולם. זמנים קשים לפנינו. ייתכן ולא תבינו את כל מה שיתרחש עליכם ועל אחיכם, אך לעולם אל תטילו ספק שפעם נקראתם לעבודת המלכות. במשך זמן מה לא יהיו בנמצא המונים לנהל, אך אל תתייאשו; לכשתסיימו את מלאכתכם, אקבלכם למעלה, ואתם תשתבחו ותגללו את סיפור חייכם באוזני צבאות השמיים והמוני בני האל הגבוהים. הקדישו את חייכם לשיפורה של עבודת החול הרגילה. הדגימו לכל בני האדם שבארץ ולכל מלאכי השמים כיצד יכול בן האדם בשמחה ובאומץ לשוב לעבודתו הקודמת לאחר שנקרא לשרת לתקופה את אלוהים שירות מיוחד. אם לעת עתה תושלם עבודתכם החיצונית במסגרת המלכות, שובו למלאכתכם הקודמת מתוך ההארה החדשה של חוויות היותכם בני האל וההתרוממות שנובעת מן הידיעה שאין מלאכה פשוטה או בלתי קדושה עבור אדם יודע-אל. עבור אלה שפעלו עמי, כל הדברים קדושים הם וכל מלאכה ארצית הופכת לשירות של אלוהים 'האב'. כאשר תשמעו את החדשות אודות מעשי עמיתים לשעבר, שמחו בשמחתם והמשיכו בעבודת יומכם ממש כאלה שממתינים לאלוהים ומשרתים בזמן המתנתם. אתם הייתם ותמיד תהיו שליחי, ואני אזכור אתכם במלכות שתבוא."

אז ניגש ישוע לפיליפוס, אשר נעמד ושמע את הדברים הבאים מפי 'המאסטר': "פיליפוס, שאלת אותי שאלות טיפשיות רבות, עשיתי כמיטב יכולתי לענות על כל אחת ואחת מהן. כעת אענה על האחרונה בשאלות הללו, אשר צצה במוחך הפנה אך הבלתי רוחני. במשך כל הזמן הזה, שהלכתי וקרבת אליך, חשבת לעצמך, 'מה אעשה אם המאסטר יעזוב אותנו לבד בעולם?' הו, חסר אמונה שכמוך! ואף-על-פי-כן, אמונתך מתקרבת לזו של רבים מאחריך. היית מנהל נאמן, פיליפוס. אכזבת אותנו רק פעמים ספורות, ואת אחד מן הכישלונות הללו ניצלנו כדי להפגין את תהילת 'האב'. תפקידך כמנהל כמעט והושלם. בקרוב תידרש ביתר שאת לעבודה אליה נקראת – להטיף לבשורת מלכות זו. פיליפוס, תמיד רצית שיראו לך, ובקרוב תראה דברים כבירים. מוטב היה בהרבה אילו ראית את כל אלה מתוך אמונה, אך מכיוון שגם ראייתך החומרית הייתה כנה, תזכה לראות את התגשמות מילותיי. ואז, לאחר שתזכה בראייה רוחנית, צא לעבודתך והקדש את חיך להנהגת האנושות בחיפוש אחר האל ובבקשה לראות את מציאויות הנצח בעין הרוח ולא בעיני הדעת החומרית. פיליפוס, זכור כי ממתינה לך משימה כבירה עלי אדמות שכן העולם מלא באלה שרואים את החיים כפי שאתה נטית לעשות. ממתינה לך עבודה רבה, ולאחר שתשלים אותה באמונה, אתה תבוא אלי לממלכתי, ואני אראה לך בהנאה דברים שהעין לא ראתה, האוזן לא שמעה ולא עלו בדעת האדם. בינתיים, היה כילד קטן במלכות הרוח והרשה לי, בדמות רוח המורה החדש, להוביל אותך קדימה במלכות הרוח. באופן זה אוכל לעשות עבורך הרבה ממה שלא יכולתי להשלים כאשר חייתי אתך כאדם בעולם. תמיד זכור, פיליפוס, כי הוראה אותי ראה את 'האב'."

אז ניגש 'המאסטר' לנתנאל. כשנעמד נתנאל, סימן לו ישוע לשבת, ישב לצדו ואמר: "נתנאל, מאז שהפכת לשליח שלי, למדת להתעלות מעל לדעות הקדומות ולהתאזר ביתר סובלנות. אך עליך ללמוד דברים רבים עוד יותר. היית ברכה לחברייך, שתמיד זכו ליהנות מכנותך המתמדת. לאחר שאלך, ייתכן וכנותך תפריע לך להסתדר עם אחיך, הן הישנים והן החדשים. עליך ללמוד שאפילו את המחשבה הטובה נדרש לבטא בהתאם ליכולת האינטלקטואלית ולהתפתחות הרוחנית של המאזין. הכנות מועילה ביותר לעבודת המלכות כאשר היא גלווית לשיקול הדעת.

"אם תצליח ללמוד לפעול עם אחיך, תוכל להשלים דברים שיוותרו לאורך זמן, אך אם תמצא את עצמך מבקש את אלה שחושבים כמוך, במקרה זה הקדש את חייך על-מנת להוכיח שתלמיד יודע-אל יכול להפוך לבונה של המלכות אפילו כשהוא לבד בעולם, מבודד מחבריו המאמינים. אני יודע שתישאר נאמן עד לסוף, ויום אחד אקבל אותך לשירות נרחב בממלכתי השמימית."

אז דיבר נתנאל, ושאל את ישוע כך: "הקשבתי למה שלימדת מהיום הראשון בו קראתי לי לשירות המלכות, אך אני יכול להעיד בכנות שאיננו יכול להבין את מלוא דבריך. אינני יודע למה אתה מצפה כעת, ואני סבור שרוב אחי מבולבלים כמני אך מהססים להודות בבלבול. תוכל לעזור לי?" הניח ישוע את ידו על כתף נתנאל ואמר: "ידידי, אין להתפלא שאתה מתבלבל בניסיון לתפוש את משמעותה הרוחנית של תורת משום שהתפישות הנושנות של מסורת היהדות מקשות עליך והנטייה המתמדת שלך לפרש את בשורתי בהתאם למה שמלמדים הסופרים והפרושים מבלבלת אותך."

"לימדתי אתכם הרבה במילים וחייתי את חייכם בקרבכם. עשיתי את כל מה שניתן לעשות כדי להאיר את דעתכם ולשחרר את נשמותיכם, ואת מה שלא הצלחתם לרכוש מתורתי ומחיי עליכם להתכונן כעת לרכוש מיד הגדולה שבמורות – ההתנסות בפועל. ובכל ההתנסות החדשה הזו שממתינה לכם כעת, אלך אני לפניכם 'ורוח האמת' תהיה עמכם. אל תפחדו; את מה שלא הצלחתם להבין כעת, יגלה לכם לכשיבוא המורה החדש במשך שארית חייכם על-פני האדמה ובמשך כל הכשרתכם בעידני הנצח."

ואז נפנה 'המאסטר' אל כולם ואמר: "אל תתיאשו מכך שלא הצלחתם להבין את מלוא משמעות הבשורה. אתם רק בני תמותה סופיים ומה שלימדתי אתכם הינו אינסופי, אלוהי ונצחי. התאזרו בסבלנות ובאומץ, שכן עומדים לרשותכם עידני הנצח כדי להמשיך ולהשיג בהדרגה את התנסות היותכם מושלמים, ממש כשם 'שאביכם' בפרדיס מושלם הוא."

אז נפנה ישוע אל תומאס, אשר נעמד ושמע אותו אומר: "תומאס, לעיתים קרובות חסרת אמונה; על-אף שנתקפת בספקות מעת לעת, מעולם לא חסר לך אומץ. אני יודע שנביאי השקר ומורי הכוזב לא יוליכו אותך שולל. לאחר שאלך, אחיך יעריכו עוד יותר את הראייה הביקורתית שלך את התורה החדשה. ובזמנים שיבואו, לאחר שתפוצו לכל קצוות הארץ, זכור שאתה עדיין שגרירי. הקדש את חייך למלאכה הכבירה והדגם כיצד יכולה דעתו הביקורתית החומרית של אדם להתעלות מעל לרפיון הספק האינטלקטואלי כאשר היא ניצבת מול מפגן האמת החיה הפועלת בהתנסויותיהם של גברים ונשים שנולדו מן הרוח אשר מניבים את פירות הרוח בחייהם ואשר אוהבים זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם. תומאס, אני שמח שהצטרפת אלינו, ואני יודע שלאחר תקופת בלבול קצרה אתה תמשיך בשירות המלכות. ספקותיך בלבול את אחיך, אך מעולם לא הטרידו אותי. אני מאמין בך, ואלך לפניך עד לקצוות הארץ."

אז ניגש 'המאסטר' לשמעון פטרוס, אשר נעמד עת דיבר אליו ישוע: "פטרוס, אני יודע שאתה אוהב אותי, ושאתה תקדיש את חייך להטפה בציבור באוזני יהודים וגויים לבשורת מלכות זו. אך אני מוטרד מכך ששנים של קרבה אלי לא הצליחו לגרום לך לחשוב יותר לפני שאתה מדבר. מה אתה עוד צריך לחוות לפני שתנצור את לשונך? כמה צרות גרמו לנו דברייך חסרי המחשבה והביטחון העצמי המתיימר שלך! אתה עתיד לגרום לעצמך צרות רבות עוד יותר אם לא תלמד להתגבר על חולשה זו. אתה יודע שאחייך אוהבים אותך על-אף חולשה זו, וראוי גם שתבין שמגרעה זו איננה כלל פוגעת בחיבתי אליך, אך היא מקטינה את התועלת שלך ותמיד גורמת לך צרות. ללא ספק, החוויה שתעבור הלילה הזו תעזור לך הרבה. את מה שאני אומר לך כעת, שמעון פטרוס, אני אומר גם לכל אחיך שנקבצו כאן: הלילה אתם בסכנה גדולה להכשיל אותי. הרי תדעו שכתוב, 'אָכָה אֶת הָרֶעֱה וְתַפּוּצִין הָצֶאֱן'. בהיעדרי, אתם תהיו בסכנה גדולה יותר להיכשל בשל מה שיקרה לי. אך אני מבטיח לכם כעת שאשוב אליכם לזמן מה, ואלך לפניכם לגליל."

הניח פטרוס את ידו על כתף ישוע ואמר: "גם אם כל אחי ייכשלו בספקותיהם בגללך, אני מבטיח לך שאני לא אכשל בגלל שום דבר שתעשה. אלך עמך, ואם צריך, אמות למענך."

בעוד פטרוס עומד לפני 'המאסטר', נרגש וגדוש באהבה כלפיו, התבונן ישוע הישר בעיניו הלחות ואמר: "פטרוס, אמן אמן אני אומר לך, התרנגול לא יקרא הלילה עד שאתה תתכחש אלי שלוש או ארבע פעמים. ומכיוון שלא הצלחת ללמוד זאת בטוב, מתוך הקשר אתי, אתה תלמד זאת בצער ויגון גדולים. לאחר שבאמת תלמד את השיעור ההכרחי הזה, תוכל לחזק את אחיך ולהמשיך לחיות חיים המוקדשים להטפה לבשורה זו, אף כי ייתכן ותכלא ואולי אף תלך בעקבותיי ותשלם את המחיר העילאי של שירות אוהב בבניית מלכות 'האב'."

"אך שכרו את הבטחתי: לאחר שאקום, אהיה עמכם לתקופה בטרם אלך אל 'האב'. אפילו הלילה אבקש מן 'האב' לחזק כל אחד ואחד מכם אל מול מה שאתם נדרשים לעבור. אני אוהב אתכם בכל האהבה שאוהב 'האב' אותי, ומשום כך עליכם לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם."

ואז, שרו מזמור ויצאו למחנה על הר הזיתים.

“נתת לי שניים עשר גברים, ושמרתי על כולם פרט לאחד, בן הנקמה, אשר לא חפץ עוד בחברתנו. אף כי הגברים הללו חלשים ושכירים, אני בטוח שאנו יכולים לסמוך עליהם; ניסיתי אותם; הם אוהבים אותי ממש כשם שהם סוגדים לך. ואף כי נגזר עליהם לסבול הרבה למעני, אני מבקש גם שיתמלאו בשמחת הביטחון של היותם בנים למלכות השמים. נתתי לגברים הללו את מילותיך ולימדתי אותם את האמת. ואף כי העולם עלול לשנוא אותם, ממש כשם ששנא אותי, אינני מבקש שתיקה אותם מן העולם אלא רק שתשמור אותם מן הרוע שבעולם. קדש אותם בַּאֲמַת; דברִיךְ הם אמת. כפי שאתה שלחת אותי לעולם הזה, אני עתיד לשלוח את הגברים הללו לעולם. עבורם חייתי בקרב בני האדם. הקדשתי את חיי לשירותך כדי לעזור בהם השראה להיטהר בַּאֲמַת שלימדתי אותם ובאהבה שגיליתי להם. היטב יודע אני, ‘אבא’, שאינני צריך לבקש ממך לשמור על אחי אלה

לאחר שאלך; אני יודע שאתה אוהב אותם ממש כמוני, אך אני עושה זאת כדי שייטיבו להבין 'שהאב' אוהב את בני התמותה ממש כמו 'הבן'.

"וכעת, 'אבי', אתפלל לא רק עבור אחד עשר הגברים הללו אלא גם עבור כל מי שכעת מאמין או עשוי להאמין בבשורת המלכות בעתיד בשל פעולתם בעתיד. אני מבקש שכולם יהיו אחד, ממש כשם אתה ואני אחד. אתה בי ואני בך, ואני מבקש שהמאמינים הללו יהיו כך בנו; שגם רוחך וגם רוחי תשכון בם. אם ילדינו יהיו אחד כשם שאנחנו אחד, ואם יאהבו זה את זה כפי שאני אהבתי אותם, כי אז כל בני האדם יאמינו שאני באתי מעמך ויסכימו לקבל את התגלות האמת והתהילה שלי. את התהילה שנתת לי גיליתי למאמינים הללו. כפי שאתה חיית בי ברוח, כך חייתי אני בם בגוף. כפי שאתה הייתי אחד אתי, כך אני הייתי אחד איתם, וכך יהיה המורה החדש אחד עמם ובם. ואת כל אלה עשיתי כדי שאחי בגוף יידעו 'שהאב' אוהב אותם ממש כמו 'הבן', ושאתה אוהב אותם כשם שאתה אוהב אותי. 'אבא', פעל עמי כדי להציל את המאמינים הללו, כדי שיוכלו לבוא ולהתהלל איתי ואז להצטרף לחיקך בפרדיס. אהלל את אלה שמשרתים אתי בענווה, כדי שיוכלו לראות שכל מה שהפקדת בידי הוא כיבול הנצח של זרעי הזמן בדמות בשר ודם. אני משתוקק להראות לאחי בגוף את התהילה שהייתה לי אתך לפני שהעולם הזה נוסד. העולם הזה מכיר אותך אך מעט, 'אב' צדיק, אך אני ידוע אותך, הכרתי אותך למאמינים הללו והם יפיצו את שמעך לדורות האחרים. וכעת, אבטיח להם שאתה תהיה עמם בעולם כשם שהיית עמי – כך יהא."

האחד עשר המשיכו לכרוע ברך במעגל סביב לישוע עוד דקות מספר בטרם קמו ועשו את דרכם חזרה בדממה למחנה הסמוך.

ישוע התפלל לאחדות בין חסידיו, אך לא ביקש את אחדותם. החטא גורם לרמת רשע של אינרציה, אך הצדיקות מזינה את הרוח היצירתית של התנסות היחיד במציאויות החיות של אמת הנצח ובהתייחדות המדורגת של הרוחות האלוהיות של 'האב' 'הבן'. בקשר הרוחני בין הבן-המאמין 'לאב' האלוהי, לעולם לא תוכלנה להתקיים לא דוקטרינה סופית ולא עליונות התודעה של קבוצה מני קבוצות.

במהלך תפילתו האחרונה עם שליחיו, התייחס 'המאסטר' לעובדה שהוא ביטא את שמו של 'האב' בעולם. ואכן, זה מה שהגשים בגילוי של האל באמצעות חייו המושלמים בגוף. 'האב' שבשמים ביקש לגלות עצמו למזה, אך לא יכול היה להמשיך מעבר לכך שנאמר, "אהיה." כאשר התבקש לגלות על עצמו עוד, רק נאמר, "אהיה אשר אהיה." אך כאשר סיים ישוע את חייו עלי אדמות, שמו של 'האב' התגלה במידה כזו 'שהמאסטר', אשר היה התגשמות 'האב' בגוף, אכן יכול היה לומר:

אני הוא לחם החיים.

אני המים החיים.

אני אור העולם.

אני תשוקת כל העידנים.

אני הדלת הפתוחה לגאולת הנצח.

אני מציאות חיי העד.

אני הרועה הטוב.

אני נתיב המושלמות האינוסופית.

אני התחייה והחיים.

אני הוא סוד ההישרדות הנצחית.

אני הוא הדרך, האמת והחיים.

אני הוא 'האב' האינוסופי של ילדי הסופיים.

אני הוא גפן האמת; אתם השריגים.

אני הוא תקוות כל יודעי האמת החיה.

אני הוא הגשר החי מעולם אחד למשנהו.

אני הוא החיבור בין הזמן לנצח.

כך הרחיב ישוע את ההתגלות החיה של שם האלוהים לדורות כולם. כפי שהאהבה האלוהית מגלה את טיבו של האל, כך מעידה האמת הנצחית על שמו בשיעורים הולכים וגדלים.

2. השעה האחרונה לפני הבגידה

כאשר שבו למחנה וגילו שיהודה נעדר, חוו השליחים שוק גדול. בזמן שהאחד עשר שוחחו ברגשות נסערים על חברים, השליח הבוגד, לקחו דוד זבדיה ויוחנן מרקוס את ישוע הצדה וגילו לו שהם עקבו אחר יהודה במשך מספר ימים וידעו על כוונתו למסור אותו לידי אויביו. ישוע הקשיב להם, אך אמר רק כך: "ידידי, דבר לא יוכל להתרחש 'לבן האדם' זולת מה שרוצה 'האב' שבשמים. אל תדאגו; כל הדברים פועלים לתפארת האל ולגאולת האדם."

מצב רוחו העליז של ישוע הלך ודעך. בחלוף השעה, הוא הפך ליותר ויותר רציני ואף עצוב. השליחים היו נסערים מאוד ומיאנו לחזור לאוהליהם אפילו כאשר 'המאסטר' עצמו ביקש זאת מהם. אלה היו מילותיו האחרונות לאחד עשר שב משיחתו עם דוד ויוחנן: "לכו לנוח ידידי. הכינו את עצמכם למלאכה של מחר. זכרו, אנחנו תמיד חייבים להכפיף את עצמנו לרצונו של 'האב' שבשמים. את שלומי אשאיר לכם." לאחר שסיים את דבריו, סימן להם לשוב לאוהליהם וכשהלכו לדרכם, קרא לפטרוס, יעקב ויוחנן ואמר, "אבקש אתכם להישאר אתי עוד זמן מה."

השליחים נרדמו רק מפני שהיו באמת ובתמים תשושים; מאז שהגיעו לירושלים ישנו מעט מאוד. לפני שנפרדו לאוהליהם, הוביל אותם שמעון הקנאי לאוהלו, שם אוחסנו החרבות וכלי הנשק הנוספים, וסיפק לכל אחד מהם כלי הנשק שלו. כולם פרט לנתנאל קיבלו את כלי הנשק. נתנאל סירב להתחמש ואמר: "אחי, 'המאסטר' אמר לנו שוב ושוב שמלכותו אינה מן העולם הזה, וששליחיו לא יידרשו לכונן אותה בכוח החרב. אני מאמין בכך; אינני סבור 'שהמאסטר' זקוק לכך שנשתמש בחרבות להגנתו. כולנו ראינו את עצמתו הכבירה ויודעים שאם ירצה, יוכל להתגונן מפני אויביו. אם לא יעמוד אל מול אויביו, הרי זה מפני שכך הוא מבקש למלא את רצון 'אביו'. אתפלל, אך לא אחזיק בחרב." לאחר ששמע את נאומו של נתנאל, החזיר אנדראס את חרבו לשמעון הקנאי. וכך, תשעה מהם היו חמושים עת נפרדו לשנת הלילה.

לרגע אחד, מילאה הטינה שחשו כלפי יהודה על בגידתו את דעתם של השליחים. הערתו של 'המאסטר' ביחס ליהודה, אשר נכללה בתפילה האחרונה, גרמה להם להבין שהוא נטש אותם.

לאחר ששמונת השליחים הלכו לאוהליהם, ובזמן שפטרוס, יעקב ויוחנן המתינו להנחיות 'המאסטר', קרא ישוע לדוד זבדיה וביקש ממנו "את השליח המהיר והנאמן ביותר שלו." לאחר שדוד הביא אליו אדם בשם יעקב, אשר בעבר שימש כשליח בקו היומי שבין ירושלים לבית צידה, פנה אליו ישוע ואמר: "מהר אל אבנר בפילדלפיה ואמור לו כך: 'המאסטר' שולח ברכת שלום ומוסר שהגיעה השעה בה יימסר בידי אויביו, אשר ימיתו אותו, אך הוא יקום מן המתים ויופיע בפניך לזמן קצר, לפני שילך אל 'האב', ויודיע לך מתי יגיע המורה החדש שיבוא לשכון בלבבותיכם." לאחר שיעקב שינן את המסר לשביעות רצונו של 'המאסטר', שילח אותו ישוע לדרכו ואמר: "אל תחשוש מיד אדם, יעקב, כי הלילה ירוץ לצדך רף בלתי נראה."

אז נפנה ישוע אל עבר מנהיגי היוונים ששהו עמם במחנה ואמר: "אחי, אל תדאג בשל מה שעתידי לקרות, שכן הזהרתי אותך מראש. 'בן האדם' יומת לבקשת אויביו, ראשי הכוהנים ומנהיגי היהודים, אך אני אקום ואהיה עמכם זמן מה בטרם אלך 'לאב'. ולאחר שתראו את כל מה שיתרחש, הלל את האל וחזק את אחיך."

בתנאים רגילים היו מברגים השליחים את 'המאסטר' בלילה טוב, אך הערב היו טרודים מאוד בשל ההכרה הפתאומית בנטישתו של יהודה. בנוסף, השפיעה עליהם מאוד תפילת הפרידה הבלתי שגרתית של 'המאסטר' ועל-כן שמעו את ברכת הפרידה שלו והלכו להם בדממה.

כך אמר ישוע לאנדראס עת נפרדו אותו לילה: "אנדראס, עשה כל שביכולתך לשמור על אחיך יחד עד שאשוב לאחר שאשתה כוס זו. חזק את אחיך, כיוון שכבר סיפרתי לכם הכל. שיהיה לך שלום."

איש מן השליחים לא ציפה שדבר מה יוצא דופן יקרה באותו הלילה, הרי כבר היה מאוד מאוחר. הם ביקשו לישון ולקום מוקדם בבוקר כדי להתכונן לגרוע מכל. הם סברו שהכוהנים הראשיים יבקשו לעצור את ישוע בבוקר, שהרי שום מלאכת חול לא התבצעה לאחר צהרי היום בערב הפסח. רק דוד זבדיה ויוחנן מרקוס ידעו שאויבי ישוע ויהודה היו בדרכם עוד באותו הלילה.

דוד נטל על עצמו לשמור על הדרך העליונה שהובילה לדרך בית עניא-ירושלים, ואילו יוחנן מרקוס שמר על הדרך שהובילה מקידרון לגת שמנים. בטרם יצא דוד למשמרת שקבע לעצמו, הוא נפרד מישוע ואמר: "'מאסטר', נהניתי מאוד לשרת אתך. אחי הם שליחך, אך אני נהניתי לעשות את הדברים הקטנים שנדרש לעשות, ואתגעגע אליך בכל ליבי לאחר שתלך." אמר אז ישוע לדוד: "דוד, בני, אחרים עשו את מה שהתבקשו לעשות ואילו אתה שרתת מתוך צו הלב שלך והמסירות שלך לא נעלמה מעיני. יום אחד, גם אתה תשרת עמי בממלכת הנצח."

ואז, כשנפנה ללכת לעמדת השמירה על הדרך העליונה, אמר דוד לישוע: "אתה יודע, 'מאסטר', קראתי למשפחה שלך וקיבלתי מסר שהלילה הגיעו ליריחו. הם יגיעו לכאן מחר בצהריים, הרי מסוכן להם לעלות בדרך הדמים הלילה." השפיל ישוע את מבטו אל דוד ואמר רק: "כך יהא, דוד."

לאחר שדוד עלה על הר הזיתים, התמקם יוחנן מרקוס על הדרך שהובילה לצד הנחל, מטה לירושלים. יוחנן התכוון להישאר בעמדת השמירה הזו, אלא שהשתוקק מאוד להיות לצד ישוע ולדעת מה קורה. מעט לאחר שדוד הלך, כאשר ראה יוחנן את ישוע הולך עם פטרוס, יעקב ויוחנן לגיא

סמוך, הוא נמלא במסירות ובסקרנות, עזב את עמדת השמירה, עקב אחריהם והתחבא בשיחים. משם ראה ושמע את כל מה שהתרחש ברגעים האחרונים בגן וממש לפני שיהודה והשומרים החמושים הגיעו לעצור את ישוע.

בעוד כל זה מתרחש במחנה, נועד יהודה איש-קריות עם מפקד משמר המקדש אשר בהובלת הבוגד ארגן את אנשיו ליציאה לעצור את ישוע.

3. לבד בגת שמנים

לאחר שמחנה נרגע והשתתק, יצא ישוע ולקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן. הם עלו כברת דרך קצרה לגיא סמוך בו לעתים קרובות נהג להתפלל ולהתייחד. שלושת השליחים לא יכלו שלא לשים לב שהוא היה מדוכא מאוד; הם מעולם לא ראו את 'המאסטר' כל כך טרוד ועצוב. כשהגיעו למקום בו נהג להתפלל, הוא סימן לשלושתם לשבת ולהתבונן בו בעודו הלך כמטווחי אבן. לאחר שנפל ארצה על פניו, התפלל ואמר: "אביו, באתי לעולם לעשות את רצונך, וכך עשיתי. אני יודע שהגיעה השעה למות, ואיני פוחד מכך, אך אני מבקש לדעת אם זהו רצונך שאשתה מכוס זו. שלח לי אות וסימן שאדע בוודאות כי ארצה אותך במותי כשם שעשיתי בחיי."

'המאסטר' המשיך להתפלל עוד רגעים מספר ואז ניגש לשלושת השליחים ומצא אותם ישנים שינה עמוקה, שכן עיניהם נעצמו מרוב עייפות והם לא הצליחו להישאר ערים. ישוע העיר אותם ואמר: "מה! אתם לא יכולים לשמור עלי אפילו שעה אחת? אתם לא רואים שנשמתי עצובה מאוד, נוטה למות, ואני זקוק לחברתכם?" לאחר שקמו שלושם מן השינה, הלך שוב 'המאסטר' לבדו, נפל על הקרקע ושוב התפלל: "אבא, אני יודע שניתן להימנע מכוס זו – אתך כל הדברים אפשריים – אך אני באתי לעשות את רצונך, ואף כי זו כוס מרה, אשתה אותה אם זהו רצונך." לאחר תפילה זו, הגיעה מלאכית רבת עצמה לשבת לצדו, דברה אליו, נגעה בו וחיזקה אותו.

כאשר שב ישוע לשוחח עם שלושת השליחים, שוב מצא אותם ישנים שינה עמוקה. הוא העיר אותם ואמר: "בשעה כזו אני זקוק לכך שתשמרו עלי ותתפללו איתי – ויותר מכל אתם נדרשים להתפלל שלא להיכנע לפיתוי – למה אתם נרדמים כשאני עוזב אתכם?"

ובפעם השלישית, שוב הלך הצדה 'המאסטר' להתפלל: "אבא, אתה רואה את שליחי הנמים; חוס עליהם. הרוח אכן רוצה אך הגוף חלש. וכעת, אבא, אם כוס זו לא תחלוף, אשתה ממנה. לא רצוני, כי אם רצונך יעשה." לאחר שסיים להתפלל, נותר עוד רגע ופניו ארצה. כאשר קם וחזר לשליחיו, שוב מצא אותם ישנים. הוא התבונן בהם, ובתנועה מרחמת אמר ברוך: "המשיכו לישון ונחו כעת; חלפה שעת ההחלטה. הגיעה השעה בה 'בן האדם' יימסר לידי אויביו." כשהושיט ידו מטה להעיר אותם, אמר: "קומו, בואו נחזור אל המחנה, כי זה הבוגד קרוב והגיע השעה בה יפוץ הצאן שלי לכל עבר. אך כבר סיפרתי לכם על כל אלה."

במהלך השנים שחי ישוע בקרב חסידיו, הם אכן קיבלו הוכחות רבות לטיבו האלוהי. אך כעת עמדו לקבל הוכחות חדשות לאנושיותו. ממש לפני ההתגלות הכבירה מכולן ביחס לאלוהיותו, תחיתו מן המתים, נדרשה ההוכחה הגדולה ביותר לטיבו האנושי, השפלתו וצליבתו.

בכל פעם שהתפלל בגן, התרחבה-באמונה אחיזתו של הטבע האנושי בטיבו האלוהי; טיבו האנושי התאחד ביתר שלמות עם רצונו האלוהי של 'האב'. בין יתר הדברים שדיברה אליו המלאכית רבת העצמה היה המסר 'שהאב' מבקש 'שבנו' יסיים את משימת המתת שלו עלי אדמות תוך התנסות בחוויית המוות של היצור ממש כשם שכל היצורים בני התמותה חייבים לחוות את התפוגגות החומר כשהם עוברים מן הקיום בזמן להתקדמות בנצח.

מוקדם יותר בערב, שתיית הכוס לא נדמתה קשה כל כך, אך בזמן שישוע האדם נפרד משליחיו ושלח אותם לנוח, המבחן הלך והפך למזעזע יותר. ישוע חווה את מפגן הרגשות הטבעי שמאפיין את החוויה האנושית, וכעת היה עייף מן העבודה, מותש מן השעות הארוכות של עבודה מפרכת והחרדה המעיקה לביטחון שליחיו. אף כי שום אדם לא יכול להתיימר להבין את מחשבותיו ורגשותיו של 'בן אל' שהתגשם בגוף בשעה שכזו, יודעים אנו שהוא סבל מעצב בל-יתואר, שכן הזיעה ניגרה ממנו בטיפות גדולות. סוף-סוף השתכנע כי 'האב' התכוון לאפשר למאורעות להתרחש באופן הטבעי; הוא היה נחוש לחלוטין שלא להשתמש בכוחותיו כשליט העילאי של יקום כדי להציל את עצמו.

צבאות השמים של בריאה עצומת ממדים ריחפו כעת מעל לזירה זו, ועליהם מפקדים ארעית במשולב גבריאל ו'מכוונן המחשבה' שהפך לאישי של ישוע. מפקדי החטיבות של צבאות השמים הללו הוזהרו שוב ושוב שלא להתערב במאורעות על-פני האדמה אלא אם ישוע עצמו יורה להם להתערב.

החוויה של הפרידה משליחיו העיקה מאוד על לבו האנושי של ישוע; צער האהבה העיק עליו והקשה עליו לעמוד במוות שידע שמצפה לו. הוא הבין כעת עד כמה חלשים ובורים היו שליחיו, והוא חשש לעזוב אותם. היטב ידע ששעת העזיבה הגיעה, אך לבו האנושי של ישוע השתוקק לברר האם קיימת אפשרות לחמוק מן הגורל האכזר של הסבל והצער. לאחר שביקש לחמוק ונכשל בכך, הוא היה מוכן לשתות את הכוס. דעתו האלוהית של מיכאל ידעה שהוא עשה כמיטב יכולתו עבור שליחיו; אך לבו האנושי של ישוע ביקש לעשות עבורם יותר בטרם יוותרו לבדם בעולם. לבו האנושי של ישוע נשבר בקרבו; הוא באמת אהב את אחיו. הוא היה מבודד מבני משפחתו הארצית; אחד מחבריו הנבחרים בגד בו. בני עמו של אביו, יוסף, דחו אותו וכך איבדו את מקומם כעם בעל תפקיד ארצי מיוחד. את נשמתו עינו אהבה מבולבלת וחסד שנדחה. היה זה אחד מאותם רגעים אנושיים איומים שבהם נדמה כי הכול נופל עליך בכוח מרסק אכזרי וצער בלתי נדלה.

ההיבט האנושי של ישוע לא היה אטום למצב הזה, של הבדידות, הבושה הציבורית והעובדה כי נדמה שמשימתו נכשלה. כל הרגשות הללו העיקו עליו כמשא כבד מנשוא. בצערו כי גדול, שב והגה ברגעי ילדותו בנצרת ובתחילת עבודתו בגליל. בעתות המבחן הקשה צפו ועלו בזיכרונו רבים מן המאורעות הנעימים של רגעי תחילת משימתו. הזיכרונות הישנים הללו, מנצרת, כפר נחום, הר החרמון והזריחה והשקיעה על מימי הכנרת המבהיקים הרגיעו אותו ועזרו לו לחזק את לבו האנושי ולהכינו למפגש עם הבוגד אשר עתיד לבגוד בו עוד מעט קט.

עוד לפני הגעתם של יהודה והחייילים, 'המאסטר' שוב חזר לעצמו; הרוח ניצחה את הגוף; האמונה התגברה על כל הנטיות האנושיות של הפחד והספק. הוא עבר בהצלחה את המבחן העילאי של התממשות הטבע האנושי השלם. שוב היה 'בו האדם' מוכן להתייצב את מול אויביו בשוויון נפש ומתוך הביטחון המלא שאיש לא יוכל להכניעו כאדם כשהוא מסור לחלוטין לעשות את רצון 'אביו'.

הספר של אורנטיה

מסמך 183

הבגידה בישוע ומעצרו

לאחר שישוע העיר לבסוף שת פטרוס, יעקב ויוחנן, הוא הציע להם ללכת לאוהליהם ולישון כדי להתכונן לאירועי המחר. אך השליחים כבר היו ערים לחלוטין; השינה החטופה ריעננה אותם וחורף מזה, הם הסתקרנו והתעוררו בשל הגעתם של שני שליחים נרגשים אשר בקשו לפגוש את דוד זבדיה והלכו לפגוש אותו מיד כאשר פטרוס הודיע להם על המקום בו עמד ושמר.

למרות ששמונת השליחים ישנו שינה עמוקה, היוונים שחנו לצדם חששו יותר מצרות ולכן הפקידו זקיף שייתן להם אתראה במקרה של סכנה. כאשר הגיעו שני השליחים במרוצה, הזקיף היווני העיר מיד את כל בני עמו, ואלה יצאו לבושים וחמושים לגמרי מאוהליהם. למעט שמונת השליחים כעת כל המחנה היה ער. פטרוס ביקש לקרוא לעמיתיו, אך ישוע מנע זאת ממנו תקיפות. 'המאסטר' ביקש מהם בנועם לזוב לאוהליהם, אך הם לא רצו להיענות לבקשתו.

לאחר שלא הצליח לפזר את חסידיו, עזב אותם 'המאסטר' וצעד מטה אל עבר בית הבד ששכן בסמוך לכניסה של מחנה גת שמנים. אף כי שלושת השליחים, היוונים ושאר שוכני המחנה היססו בטרם יצאו מיד בעקבותיו, יוחנן מרקוס מיהר סביב דרך עצי הזית והתחבא בסככה קטנה הסמוכה לבית הבד. ישוע התרחק מהמחנה ומחבריו כך שכשיבואו לעצור אותו, יעצרו אותו ללא שייפגעו שליחיו. 'המאסטר' חשש ששליחיו יהיו ערים ונוכחים בשעת מעצרו ופן בגידתו של יהודה תעורר את כעסם במידה כזו שיתנגדו לחיילים ויילקחו למעצר יחד עמו. הוא חשש שאם יעצרו עמו, הם עלולים למות אף הם.

אף כי ישוע ידע שהתכנית להמיתו מקורה במועצת שליטי היהודים, הוא אף ידע שכל התכניות הנכלוליות הללו נתמכות לגמרי בידי לוציפר, שטן וקליגסטיה. הוא אף ידע היטב שהמורדים הללו ישמחו לראות במותם של כל שליחיו לצדו.

ישוע ישב לבדו, בבית הבד, שם המתין לבוא הבוגד. באותם הרגעים חזו בו רק יוחנן מרקוס ומספר עצום של הוויות שמימיות.

1. רצון 'האב'

קיימת סכנה גדולה שרבים מן הדברים שנאמרו ורבים מן המאורעות הקשורים לסיומה של הקריירה של 'המאסטר' בגוף יובנו שלא כהלכה. אין לבלבל בין היחס האכזר לו זכה ישוע מידי משרתים בורים וחיילים כהי-חושים, בין המשפט הבלתי הוגן לו זכה, ובין חוסר הרגש שהפגינו מנהיגי הדת כלפיו לבין העובדה שבעוד ישוע סבל את כל הסבל וההשפלה הוא אכן עשה את רצון 'האב' בפרדיס. אכן, היה זה רצון 'האב' שבנו ישתה את מלוא כוס ההתנסות האנושית, מן הלידה ועד למוות, אך 'האב' שבשמים לא היה קשור כלל להתנהגות הברברית של מי שהיו אמורים להיות אנשים מתורבתים אשר עינו באכזריות את 'המאסטר' והשפילו אותו השפלה אחר השפלה אל מול אי ההתנגדות שהפגין. ההתנסויות הבלתי-אנושיות והמזעזעות שנדרש ישוע לחוות בשעות חייו האחרונות בגוף לא היה בשום צורה שהיא חלק מרצונו האלוהי של 'האב', זה אשר טיבו האנושי התחייב למלא בעת שנכנע כאדם סופית לאל, ואשר התבטא בתפילה בת שלושת החלקים שנשא בגן עת שליחיו העייפים ישנו את שנת אפיסת הכוחות.

'האב' שבשמים רצה 'שבנו', בן המתת, יסיים את הקריירה שלו עלי אדמות באופן טבעי, בדומה לאופן בו נדרשים כל בני התמותה לסיים את חייהם על-פני האדמה בגוף. גברים ונשים רגילים לא יכולים לצפות ליחס מיוחד אשר יקל על שעות חייהם האחרונות על הארץ ועל המוות שלאחריהם. בהתאם לכך, בחר ישוע לסיים את חייו בגוף באופן שתאם את השתלשלות העניינים הטבעית, והוא סירב בהתמדה לחלץ עצמו מאחיזתה האכזרית של הקנוניה האנושית של המאורעות הבלתי אנושיים אשר הלכה והתקרבה בוודאות וכללה השפלה בלתי תיאמן ומוות אכזר. אפילו החלק הקטן ביותר של כל מפגן השנאה הזה ושל כל מפגן האכזריות הזה, שלא נראה כמותו, היה מעשה ידיהם של אנשים רעים, של בני תמותה מרושעים. האל שבשמים לא רצה זאת, ואויביו המושבעים של ישוע לא קבעו שכך יהיה, אף כי הם עשו רבות כדי שבני התמותה הרעים, הבלתי חושבים, ידחו את בן המתת. אפילו אב החטא הסב פניו אל מול אימת סצנת הצליבה.

2. יהודה בעיר

לאחר שיהודה עזב בפתאומיות כזו את שולחן הסעודה האחרונה, הוא הלך ישירות לבית דודנו, ושניהם הלכו ישירות למפקד משמר המקדש. יהודה ביקש מן המפקד לאסוף את חייליו והודיע לו שהוא היה מוכן להובילם לישוע. מכיוון שיהודה הגיע מעט מוקדם מן המצופה, הם התמהמהו מעט בטרם יצאו לבית מרקוס, שם ציפה יהודה למצוא את ישוע והשליחים. 'המאסטר' והאחד עשר עזבו את ביתו של אליהו מרקוס חמש עשרה דקות לפני הגעתם של הבוגד והחיילים. עד לזמן שבו הגיעה משלחת המעצר לבית מרקוס, ישוע והאחד עשר כבר היו הרחק מחוץ לחומות העיר ובדרך למחנה בהר הזיתים.

את יהודה הטריד מאוד כישלונם זה למצוא את ישוע בבית מרקוס ובחברתם של אחד עשר גברים אשר רק שניים מהם היו חמושים. נודע לו, שבאותו אחר הצהריים עת יצאו מן המחנה, רק פטרוס ושמועון הקנאי חגרו את חרבותיהם; יהודה קיווה לעצור את ישוע בזמן שבעיר שרר שקט, בזמן שהיה סיכוי נמוך להתנגדות. הבוגד פחד שאם ימתינו עד לשובם למחנה, הם יפגשו יותר מארבעים מן החסידים, והוא אף ידע שברשות שמועון הקנאי היה מצבור נשק גדול. יהודה הפך לעצבני עוד יותר בזמן שחשב כיצד אחד עשר השליחים הנאמנים יתעבו אותו והוא חשש שהם כולם יבקשו להרגו. הוא לא רק היה בלתי נאמן, אלא גם מוג לב אמת.

לאחר שלא הצליחו למצוא את ישוע באולם העליון, יהודה ביקש את מפקד המשמר לשוב למקדש. עד לזמן הזה, החלו המנהיגים להתקבץ בביתו של הכהן הגדול ולהכין עצמם לקבלת ישוע, שכן העסקה שסגרו עם הבוגד קבעה שיעצרו עד לחצות הלילה. יהודה הסביר לעמיתיו שהם פספסו את ישוע בבית מרקוס, וכי יידרש ללכת לגת שמנים על-מנת לעצרו. הבוגד המשיך והסביר שיותר מארבעים חסידים חנו במחנה ושהם כולם היו חמושים. שליטי היהודים הזכירו ליהודה שישוע תמיד הטיף לאי-התנגדות, אך יהודה השיב שהם לא יכלו להסתמך על כך שחסידיהם של ישוע יצייתו להנחיה זו. הוא ממש חשש לחייו ולכן העז וביקש כי פלוגה בת ארבעים חיילים חמושים תתלווה אליו. מכיוון שלא היה בנמצא כוח כזה תחת פיקודן של הרשויות היהודיות, הם הלכו מיד למצודת אנטוניה וביקשו את המפקד הרומי להקצות את המשמר שלו; אך כשנודע לזה שבכוונתם לעתור את ישוע, הוא סרב מיד להיענות לבקשתם והפנה אותם למפקדו. כך חלפה לה שעה נוספת, כשהם הולכים מסמכות אחת לאחרת עד שהם נאלצו ללכת לפילטוס עצמו ולבקש את רשותו להשתמש במשמר הרומי. כשהגיעו למשכנו של פילטוס, השעה כבר הייתה מאוחרת והוא כבר פרש לחדרו הפרטי עם אשתו. הוא היסס לקחת חלק בכל התכנית, וההיסוס שלו גבר בשל העובדה שאשתו ביקשה ממנו לסרב לבקשה. אך בשל העבודה שנציג הסנהדרין היה נוכח וביקש זאת אישית, המושל סבר שמוטב להיענות לבקשה, שכן כך יכול היה מאוחר יותר לתקן כל שגיאה שיבצעו.

וכך, כאשר יצא יהודה איש-קריות מן המקדש, בערך בשעה אחת עשרה ושלושים, נלוו אליו כששים איש – משמר המקדש, חיילים רומאים ובעלי תפקיד סקרנים מטעם הכוהנים הראשיים והשליטים.

3. מעצרו של 'המאסטר'

עת התקרבה אל הגן חבורת החיילים החמושים והשומרים, לפידים ומנורות בידיהם, יצא יהודה הרחק לפני החבורה כדי שיוכל לזהות במהירות את ישוע וכך יוכל הכוח העוצר להניח עליו את ידו לפני שעמיתיו יוכלו לצאת להגנתו. הייתה גם סיבה נוספת בשלה בחר יהודה לצאת לפני אויבי 'המאסטר': הוא חשב שזה יוכל להיראות כאילו הוא הגיע לאזור לפני החיילים כדי שהשליחים והאחרים שסביב לישוע לא יקשרו אותו ישירות לשומרים החמושים שבאו ממש בעקבותיו. יהודה אפילו חשב להצטייר כאילו מיהר כדי להזהיר אותם מפני בואו של הכוח העוצר, אך התכנית הזו סוכלה באופן הברור בו ברח ישוע את הבוגד לשלום. אף כי 'המאסטר' דיבר בנועם אל יהודה, הפנייה אליו הייתה כאל בוגד.

כשפטרוס, יעקב ויוחנן וכשלושים מחבריהם למחנה ראו את החבורה החמושה עם הפלפידים מגיחה מעבר לפינה בגבעה, הם ידעו מיד שהחיילים הללו באו לעצור את ישוע ומיד מיהרו כולם אל עבר בית הבד לצדו ישב 'המאסטר' לבדו לאור הירח. עת התקרבה חבורת החיילים מצד אחד, שלושת השליחים ועמיתיהם התקברו מן הצד השני. וכך, כשניגש יהודה אל 'המאסטר', עמדו זו מול זו שתי הקבוצות ללא נייע, כאשר 'המאסטר' ביניהן ויהודה מתקרב לעברו כדי לנשק את מצחו את נשיקת הבגידה.

הבוגד קיווה שלאחר שיוביל את השומרים לגת שמנים, הוא פשוט יוכל להסתפק בכך שיצביע על ישוע בפני החיילים, או לכל היותר ינשק אותו כמובטח, ואז יסתלק משם. יהודה חשש מאוד מכך שכל השליחים יהיו נוכחים ושתרכזו בלתקוף אותו כנקמה על כך שהעז לבגוד במורה האהוב. אך כאשר 'המאסטר' קיבל את פניו כבוגד, הוא התבלבל כל כך עד שלא ניסה כלל לברוח.

ישוע ניסה בפעם האחרונה להציל את יהודה ממעשה הבגידה בפועל. וכך, לפני שהבוגד הצליח להגיע אליו, הוא צעד הצדה, פנה אל החייל הקרוב ביותר אליו משמאל, מפקד הרומאים, ואמר, "את מי אתם מבקשים?" ענה לו המפקד, "את ישוע מנצרת." אז נעמד ישוע מיד אל מול הקצין, עמד בשלווה של אל כל הבריאה הזו כולה ואמר, "אני הוא." רבים מן החמושים בפלוגה שמעו את ישוע במקדש, אחרים למדו אודות פעולותיו הכבירות ולכן, העומדים בשורות הראשונות נסוגו לפתע לאחור כששמעו אותו מכריז באומץ על זהותו. הם הופתעו משלוותו ומן ההדר בה הכריז על זהותו. בשל כך, לא היה ליהודה צורך להמשיך בתכנית הבגידה שלו. 'המאסטר' גילה עצמו באומץ לאויביו והם יכלו לעצור ללא כל סיוע מצד יהודה. אך הבוגד נדרש לעשות משהו כדי להצדיק את נוכחותו בקרב חבורת החמושים, ומעבר לכך, הוא רצה למלא את תפקידו בעסקת הבגידה שסיכם עם מנהיגי היהודים כדי שיוכל לטעון לגמול ולכבוד הגדולים שהאמין שיקבל בתמורה להבטחתו למסור את ישוע לידיהם.

וכשהשומרים חזרו קדימה מן הנסיגה שנסוגו למראה ישוע ולמשמע קולו היוצא דופן, וכשהשליחים והחסידים הלכו והתקברו, ניגש יהודה לישוע, נישק את מצחו ואמר, "שלום 'המאסטר' והמורה." ובעת שיהודה חיבק את 'המאסטר' שלו, אמר לו ישוע, "ידידי, לא מספיק מה שעשית! אתה אפילו בוגד 'בבן האדם' בנשיקה?"

השליחים והתלמידים היו המומים, פשוטו כמשמעו, ממה שנגלה לעיניהם. לרגע אחד, איש לא זע. אז, ניתק ישוע עצמו מן החיבוק של יהודה, ניגש אל השומרים והחיילים ושאל שוב, "את מי אתם מבקשים?" שוב ענה לו המפקד, "ישוע מנצרת." שוב ענה לו ישוע: "אמרתי לכם, אני הוא. אם אתם מחפשים אותי, הניחו אפוא לאחרים ללכת לדרכם. אני מוכן לבוא אתכם."

ישוע היה מוכן לשוב לירושלים בלוויית השומרים, ומפקד החיילים היה מוכן להניח לשלושת השליחים ולעמיתיהם ללכת לדרכם בשלום. אך בטרם הם יכלו לצאת לדרכם, בעוד ישוע עומד וממתין להנחיות המפקד, אדם בשם מלכוס, שומר הראש הסורי של הכוהן הגדול, ניגש לישוע מתוך כוונה לקשור את ידיו מאחורי גבו, אף כי המפקד הרומי לא פקד על כך. פטרוס ועמיתיו לא הצליחו להכיל את עצמם יותר למראה ההשפלה לה זכה 'המאסטר'. פטרוס שלף את חרבו ויחד עם האחרים הם רצו להכות במלכוס. אך בטרם יכלו החיילים להיחלץ לעזרתו של משרת הכוהן הגדול, הרים ישוע את ידו לאות איסור לפטרוס, דיבר אליו בנוקשות ואמר: "פטרוס, הנח לחברך. כל המניף את חרבו ייפול על חרבו. האם לא תבין שזהו רצון 'האב' שאשתה מכוס זו? האם אינך יודע שאפילו כעת סרים לפקודתי שניים עשר לגיונות של מלאכיות ועמיתיהן, אשר יכולות להציל אותי מידיהם של מעט האנשים הללו?"

ואף כי ישוע הצליח לעצור את מפגן ההתנגדות הפיזית של חסידיו, זה הספיק כדי לעורר את חששותיו של מפקד המשמר, אשר כעת, ובסיוע החיילים, אחז בחוזקה בישוע וקשר את ידיו בחבל גס. בזמן שהם קשרו את ידיו בחבל גס, אמר להם ישוע: "למה אתם מאיימים עלי בחרבות ובמקלות כאילו באתם לעצור גנב? הייתי אתכם כל יום במקדש, לימדתי את הקהל בפומבי ואתם לא ניסיתם כלל לעצור אותי."

לאחר שקשרו את ישוע, ובשל חששו שחסידיו של 'המאסטר' ינסו לחלץ אותו, ציווה מפקד המשמר לתפוש אותם; אך החיילים לא מיהרו מספיק מכיוון שברגע שחסידיו של ישוע שמעו את פקודתו של המפקד לעצור אותם, הם נסו בבהלה חזרה לגיא. בכל הזמן הזה, נותר יוחנן מרקוס במחבוא בבקתה הסמוכה. כאשר יצאו השומרים בחזרה אל עבר ירושלים, ניסה יוחנן מרקוס להתגנב מחוץ לבקתה כדי להצטרף לשליחים ולחסידים שברחו; אך ממש כשיצא, חלף לידו אחד מאחרוני החיילים שהיה בדרכו חזרה מן המרדף אחר החסידים, ראה את הצעיר במעיל הפשתן, רדף אחריו וכמעט והשיגו. למעשה, החייל התקרב דיו כדי להניח את ידו על כותנתו של יוחנן, אך הצעיר פשט את הבגד וחמק ערום בעוד החייל נותר עם הבגד בידו. יוחנן מרקוס מיהר אל דוד זבדיה, אשר נמצא בדרך העליונה. לאחר שסיפר לדוד את שאירע, הם שניהם מיהרו חזרה לאוהליהם של השליחים שישנו וסיפרו לכל השמונה על בגידתו ומעצרו של 'המאסטר'.

בערך בזמן שהעירו את שמונת השליחים, אלה שנסו במעלה הגיא הגיעו חזרה, וכולם התקבצו ליד בית הבד כדי לדון בתוכנית הפעולה. בינתיים, שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה, אשר התחבאו בינות לעצי הזית, יצאו בדרכם בעקבות אספסוף החיילים, השומרים והמשרתים אשר הובילה כעת את ישוע חזרה לירושלים כאילו היה פושע מסוכן. יוחנן הלך קרוב לאספסוף, אך פטרוס עקב ממרחק. לאחר שיוחנן מרקוס נס מאחיזת החייל, הוא לבש אדרת שמצא באוהל של שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה. הוא שיער שהשומרים עתידים לקחת את ישוע לביתו של חנן, הכוהן הגדול לשעבר; ולכן, הוא עקף את מטעי הזיתים, הקדים את האספסוף, ומצא מחבוא בסמוך לשער הכניסה של ארמון הכוהן.

4. הדיון בבית הבד

מכיוון שיעקב זבדיה נפרד משמעון פטרוס ומאחיו יוחנן, הוא הצטרף כעת לשאר השליחים ולחבריהם למחנה בבית הבד. הם דנו במה ראוי לעשות כעת, לאחר מעצרו של 'המאסטר'.

אנדראס שוחרר מכל אחריות לניהול קבוצת השליחים; מכיוון שכך, בזה, המשבר הגדול ביותר של חייהם, הוא נותר דומם. לאחר שיחה בלתי רשמית קצרה, עלה שמעון הקנאי על קיר האבן של בית הבד ונשא נאום נלהב של נאמנות 'למאסטר' ותנועת המלכות. הוא האיץ בחבריו השליחים ובשאר החסידים למהר אחר האספסוף ולחלץ את ישוע. רוב החבורה נטתה לאמץ את המתווה האגרסיבי שהגדיר אלמלא עצתו של נתנאל, אשר נעמד ממש כשסיים שמעון את דבריו והסב את תשומת הלב למה שלימד אותם ישוע לעיתים תכופות ביחס לאי-ההתנגדות. הוא המשיך והזכיר להם שממש באותו הלילה הנחה אותם ישוע לשמור על חייהם כדי שיוכלו לצאת לעולם ולספר על החדשות הטובות של בשורת מלכות השמים. יעקב זבדיה תמך בנתנאל, וסיפר לאחרים כיצד פטרוס ואחרים שלפו את חרבותיהם כדי להגן על 'המאסטר' מפני הבאים לעצרו וכיצד הנחה ישוע את שמעון פטרוס וחבריו לחרב לחזור ולחגור אותן. מתי ופיליפוס נשאו אף הם נאומים, אך דבר לא הוכרע עד אשר תומאס הסב את תשומת לבם לעובדה שישוע ייעץ לאלעזר שלא לחשוף את עצמו לסכנת המוות ולכך שהם לא יכלו לעשות הרבה להצלתו של 'המאסטר' לאחר שהוא עצמו סרב לאפשר לחבריו להגן עליו ומכיוון שהמשיך להתעקש שלא להשתמש בכוחותיו האלוהיים כדי לטפל באויביו האנושיים. תומאס שכנע אותם להתפזר איש לדרכו, ולקבוע שדוד זבדיה יישאר במחנה כדי לשמש כמקור לחדשות וכמטה לרצים עבור הקבוצה. עד לשעה שתיים וחצי אחר חצות המחנה כבר היה נטוש; רק דוד נותר ולצדו שלושה או ארבעה רצים. שאר הרצים נשלחו לברר לאן נלקח ישוע ומה עתיד לעלות בגורלו.

חמישה מן השליחים, נתנאל, מתי, פיליפוס והתאומים, התחבאו בבית פגי ובבית עניא. תומאס, אנדראס, יעקב ושמעון הקנאי התחבאו בעיר. שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה הלכו בעקבותיו לביתו של חנן.

מעט לאחר עלות השחר, נדד שמעון פטרוס חזרה למחנה בגת שמנים, אשר נראה נטוש, מחזה של ייאוש עמוק. דוד שלח אותו בלוויית רץ להצטרף לאחיו, אנדראס, אשר שהה בביתו של ניקודמוס בירושלים.

ממש עד לסיום הצליבה, נותר יוחנן זבדיה סמוך מאוד לישוע, כפי שזה ציווה עליו, והיה זה הוא אשר סיפק לרצים של דוד מדי שעה מידע אותו

מסרו חזרה לדוד במחנה שבגן, מידע אותו הביאו משם הרצים למקומות המחבוא של השליחים ושל בני משפחתו של ישוע.

אכן, יוכה ה'רעה ותפוצץ! הצאן! אף כי הם כולם הבינו במעורפל 'המאסטר' הזהיר אותם מראש שכך יקרה, היעלמותו הפתאומית של 'המאסטר' הכניסה אותם לשוק במידה כזו שלא הצליחו לחשוב באופן נורמלי.

מעט לאחר עלות השחר, ממש לאחר שפטרוס נשלח להצטרף לאחיו, הגיע למחנה יהודה, אחיו ובן משפחתו של ישוע. הוא היה כמעט חסר נשימה, שכן הקדים את שאר בני משפחתו של ישוע רק כדי להתעדכן 'שהמאסטר' כבר נעצר; הוא מיהר חזרה במורד דרך יריחו כדי לבשר את החדשות לאמו, לאחיו ולאחיותיו. באמצעות יהודה, שלח דוד זבדיה מסר לבני משפחתו של ישוע וביקש מהם להתכנס בביתם של מרתה ומרים בבית עניא ולהמתין שם לחדשות השוטפות שיביאו הרצים שלו.

זה היה המצב של השליחים, ראשי התלמידים ובני משפחתו הארצית של ישוע במהלך מחציתו השנייה של יום חמישי ושעות הבוקר המוקדמות של יום ששי. כל הקבוצות והיחידים הללו שמרו על קשר זה עם זה באמצעות שירות הרצים של דוד זבדיה, אשר המשיך לפעול מן המטה שלו במחנה שבגת שמנים.

5. בדרך לארמון הכוהן הגדול

מחלוקת פרצה בין מפקד משמר המקדש היהודי לבין מפקד פלוגת החיילים הרומית לפני שיצאו מהגן עם ישוע. חילוקי הדעות היו ביחס למקום אליו יילקח ישוע. מפקד משמר המקדש ציווה לקחת אותו לכיפא, הכוהן הגדול הנוכחי. מפקד פלוגת החיילים הרומיים הנחה לקחת את ישוע לארמונו של חנן, הכוהן הגדול הקודם וחותנו של כיפא. הוא ציווה כך משום שהרומאים נהגו להתייעץ במישרין עם חנן בכל הנוגע לאכיפת חוקי הדת היהודיים. פקודתו של המפקד הרומי מולאה; הם לקחו את ישוע לביתו של חנן ושם התבצעה חקירתו הראשונית.

יהודה, אשר צעד לצד המפקדים, שמע את כל הנאמר, אך לא נטל חלק במחלוקת שכן לא המפקד היהודי ולא הקצין הרומי רצו לשוחח עם הבוגד בשל הבוז העמוק שרחשו לו.

בערך באותו הזמן, נזכר יוחנן זבדיה בהנחיתו של 'המאסטר' להישאר בסמוך לו ומיהר לצד ישוע אשר צעד בינות לשני המפקדים. מפקד משמר המקדש ראה את יוחנן מתקרב וציווה על עוזרו: "תפוש את האדם הזה וקשור אותו. הוא אחד מחסידיו של זה." אך כאשר שמע זאת המפקד הרומי, הוא הסתובב לאחור, ראה את יוחנן, וציווה שישלחו את השליח אליו ושאישי לא ייגע בו. אמר אז המפקד הרומי למפקד היהודי: "האדם הזה אינו בוגד ואינו פחדן. ראיתי אותו בגן והוא לא שלף חרב כדי להתנגד לנו. הוא אמיץ דיו להתקרב כדי להיות לצד 'המאסטר' שלו, ואני אוסר על איש לגעת בו. החוק הרומי מתיר לכל אסיר שיתלווה אליו לפחות חבר אחד למשפט ואין לאסור על אדם זה מלעמוד לצד האסיר, 'המאסטר' שלו." כאשר שמע זאת יהודה, הוא הרגיש נבוש ומושפל עד כדי שבחר ללכת מאחורי הצועדים והגיע לארמונו של חנן לבדו.

זו הסיבה לכך שיוחנן זבדיה הורשה להישאר לצד ישוע לאורך כל המבחנים הקשים שנכנסו לו באותו הלילה ויום המחרת. היהודים חששו להתנכל ליוחנן או לפגוע בו בצורה כלשהי משום שניתן לו מעין מעמד של עורך דין רומי אשר מונה להשקיף על מעשיו של בית הדין הדתי היהודי. המעמד המיוחד שהוקנה ליוחנן התחזק עוד יותר כאשר המפקד הרומי אמר לעוזרו בעת שמסר את ישוע לידי מפקד משמר המקדש בסמוך לשער ארמונו של חנן: "התלווה לאסיר הזה וודא שהיהודים לא יהרגו אותו ללא אישור של פילטוס. שמור עליו לבל ירצחו אותו כמו כן, וודא שחברו, אשי הגליל, מורשה לעמוד לצדו ולהשקיף על כל מה שיתרחש." וכך יכול היה יוחנן לעמוד בסמוך לישוע ממש עד לזמן מותו על הצלב, אף כי שאר עשרת השליחים חויבו להמשיך ולהסתתר. יוחנן נמצא תחת ההגנה הרומית, והיהודים לא העזו לפגוע בו עד לאחר מותו של 'המאסטר'.

ישוע לא פצה את פיו כל הדרך עד לארמון של חנן. 'בן האדם' לא הוציא הגה מפיו מרגע המעצר שלו ועד להופעתו מול חנן.

הספר של אורנטיה

מסמך 184

לפני בית הדין של הסנהדרין

נציגים מטעמו של חנן הנחו בחשאי את מפקד החיילים הרומיים להביא את ישוע מיד לאחר מעצרו לארמונו של חנן. הכוהן הראשי לשעבר ביקש לשמר את יוקרתו כסמכות הדתית העליונה של היהודים. הייתה גם תכלית נוספת לכך שישוע יוחזק בביתו למשך מספר שעות, והיא, לאפשר לזמן את בית הדין של הסנהדרין על-פי החוק. היה זה בלתי חוקי לכנס את הסנהדרין לפני שהוצעו המנחות במקדש, והקורבנות הללו נעשו בערך בשלוש לפנות בוקר.

חנן ידע שבית דין של חברי הסנהדרין המתין בארמונו של חתנו, כיפא. בחצות הליל, התכנסו כשלושים מחברי הסנהדרין בביתו של הכוהן הגדול והתכוננו לשפוט את ישוע לכשיובא לפנייהם. החברים שנאספו היו רק אלה שהתנגדו נחרתות ובפומבי לישוע ולתורתו. רק עשרים ושלושה חברים היו דרושים כדי לשמש כבית דין.

כשלוש שעות שהה ישוע בארמונו של חנן על הר הזיתים, לא רחוק ממקום מעצרו בגת שמנים. יוחנן זבדיה היה חופשי ובטוח בארמונו של חנן ולא רק בשל פקודתו של המפקד הרומי, אלא גם משום שהוא ואחיו יעקב היו מוכרים היטב למשרתים הוותיקים משום שהתארחו פעמים רבות בארמון שכן הכוהן הגדול לשעבר היה קרוב משפחה רחוק של אמם, שלומית.

1. החקירה של חנן

חנן, אשר התעשר מהכנסות המקדש, ואשר חתנו היה הכוהן הגדול בפועל ובנוסף לכך קיים מערכת יחסים עם השלטונות הרומיים, אכן היה האדם היהודי החזק ביותר. הוא היה תכנן ומתכנן פוליטי ערמומי. הוא ביקש להכווין את האופן בו ייפטר מישוע; הוא חשש מלהפקיד משימה חשובה שכזו בידיו האגרסיביות והגסות של חתנו. חנן רצה לוודא שמשפטו של 'המאסטר' יתנהל בשליטת הצדוקים; הוא חשש מן האפשרות שהפרושים יביעו כלפיו אהדה, הרי כמעט כל חברי הסנהדרין מטעם הפרושים תמכו בתנועתו של ישוע.

חנן לא ראה את ישוע מזה כמה שנים, מאז 'שהמאסטר' ביקר בביתו ועזב מיד לאור היחס הקר והמנוכר שקיבל. חנן התיימר להיעזר בהיכרות המוקדמת ביניהם ולנסות לשכנע את ישוע להתכחש לטענותיו ולעזוב את פלשתינה. הוא לא רצה לקחת חלק ברצח של אדם טוב וסבר שישוע יבחר לעזוב את הארץ מאשר למות. אך כאשר ניצב חנן בפני איש הגליל החסון והנחוש, הוא ידע מיד שלא יהיה כל טעם בהצעות הללו. ישוע היה אפילו מלכותי ובעל נוכחות רבות מאלה שזכר חנן.

חנן התעניין עד מאוד בישוע כאשר היה צעיר, אך כעת העובדה שישוע סילק את חלפני הכספים והסוחרים אל מחוץ למקדש העמידה את ההכנסות שלו בסכנה. המעשה הזה עורר את טינתו של הכוהן הגדול לשעבר הרבה יותר מאשר תורתו של ישוע.

חנן נכנס לאולם קבלת הקהל הרחב שלו, התיישב על כיסא גדול וציווה שישוע יובא לפניו. לאחר שסקר את 'המאסטר' בדממה במשך כמה רגעים, אמר: "אתה מבין שצריך לעשות משהו בנוגע לתורה שלך, שכן אתה מפר את הסדר הטוב בארץ שלנו." בעוד חנן התבונן בקפדנות בישוע, הישר 'המאסטר' את מבטו אליו אך אל אמר דבר. שוב דיבר חנן, "מהם שמות התלמידים שלך, חוץ משמעון הקנאי, המתסיס?" שוב התבונן בו ישוע, מלמעלה למטה, ולא ענה.

חנן הוטרד מאוד מסירובו של ישוע לענות על שאלותיו. הוא היה כה מוטרד, עד שאמר לו: "לא אכפת לך אם אני לטובתך או לא? אתה לא מתייחס לכוח שיש בידי להשפיע על המשפט הקרב שלך?" שמע זאת ישוע ואמר: "חנן, אתה יודע שלא תוכל לעשות לי דבר אלא אם ירשה זאת 'אבי'. יש אשר יחסלו את 'בן האדם' בשל בורותם; הם פשוט לא יודעים מה הם עושים, אך אתה, חבר, אתה יודע מה אתה עושה. איך תוכל, אפוא, לדחות את אור האלוהים?"

טון הדיבור הנעים שבו פנה ישוע לחנן כמעט בלבב אותו. אך הוא כבר גמר אומר שישוע חייב או לעזוב את פלשתינה או למות; לכן, אזר אומץ ושאל: "מה בדיוק אתה מנסה ללמד את העם? מי אתה טוען שאתה?" ענה לא ישוע: "היטב תדע שדיברתי בפומבי באזני העולם. לימדתי בבתי הכנסת ופעמים רבות גם במקדש, ושם האזינו לי כל היהודים ורבים מן הגויים. לא נשאתי דברר בסתר; למה, אפוא, תשאל אותי על תורתך? למה

שלא תזמן את אלה ששמעו אותי ותשאל אותם? הרי ירושלים כולה שמעה את דברי אפילו אם אתה עצמך לא שמעת." לפני שחנן הספיק לענות, ניגש המשרת הראשי של הארמון וסטר לישוע על פניו ואמר, "איך אתה מעז לענות לכוהן הגדול במילים הללו?" חנן לא גער כלל במשרתו, אך ישוע פנה אליו ואמר, "ידידי, אם מארתי דבר מה רע, הגד מה אמרתי רע; אך אם אמת דיברתי, למה אתה מכה אותי?"

אף כי חנן הצטער על כך שמרשתו סטר לישוע, הוא היה גאה מדי מכדי להתייחס לכך. בשל הבלבול שלו, הוא פרש לחדר אחר והשאיר במשך כמעט שעה את ישוע לבדו עם משרתי הבית ועם שומרי המקדש.

כשחזר, ניגש לצד 'המאסטר' ואמר, "האם אתה מתיימר להיות המשיח, גואל ישראל?" אמר ישוע: "חנן, אתה מכיר אותי מצעירותי. אתה יודע שאני לא טוען להיות דבר פרט למה שקבע 'אבי', וכי נשלחתי עבור כל בני האדם, גויים כיהודים." אמר לו אז חנן: "נאמר לי שאתה טענת שאתה המשיח; האם נכון הוא?" נשא ישוע את מבטו אל חנן ואמר רק, "כך אתה אמת."

בערך בזמן הזה הגיעו שליחים מארמונו של כיפא על-מנת לברר באיזה שעה יובא ישוע בפני בית הדין של הסנהדרין, ומכיוון שהשחר כבר היה קרוב, חנן חשב שמוטב שישלח את ישוע לכיפא, קשור ובחזקתם של שומרי המקדש. הוא עצמו הלך אחריהם זמן קצר אחר כך.

2. פטרוס בחצר

כשחבורת השומרים והחיילים התקרבה לשערי הארמון של חנן, יוחנן זבדיה צעד לצד מפקד החיילים הרומי. יהודה צעד מרחק מה מאחור ושמעון פטרוס היה במרחק רב מאחור. לאחר שיוחנן נכנס לחצר הארמון עם ישוע והשומרים, התקרב יהודה לשער אך מכיוון שראה שם את ישוע ויוחנן, המשיך לביתו של כיפא, בידעו ששם עתיד להתקיים המשפט האמתי של 'המאסטר'. שמעון פטרוס הגיע מעט לאחר שערב יהודה. יוחנן ראה אותו עומד מול השער ממש בזמן שעמדו לקחת את ישוע לתוך הארמון. השוערת הכירה את יוחנן וכאשר הוא שוחח עמה וביקש ממנה להכניס את שמעון, היא נענתה בשמחה.

לאחר שנכנס לחצר, ניגש פטרוס לאש וביקש להתחמם, שכן הלילה היה צונן. הוא הרגיש מאוד לא במקום, שם בינות לאויבי ישוע, ואכן הוא היה לא במקומו. ישוע הרי לא הנחה אותו להישאר קרוב כפי שביקש מיוחנן. פטרוס היה אמור להיות כשאר השליחים, אשר הוזהרו בפירוש שלא לסכן את חייהם בימי המשפט והצליבה של 'המאסטר'.

פטרוס השליך את חרבו מעט לפני שהגיע לארמון ולפיכך היה בלתי חמוש כשנכנס לחצר הארמון של חנן. מוחו היה שרוי במערבולת; הוא כמעט ולא הצליח לתפוש את העובדה שישוע נעצר. הוא לא הצליח לתפוש את המצב לאשורו – שהוא היה בחצר של חנן, מתחמם לצד משרתיו של הכהן הגדול. הוא תמה מה עשו שאר השליחים וגם חכך בדעתו כיצד הצליח יוחנן להיכנס לארמון והחליט שזה משום שהכיר את המשרתים, הרי הוא ביקש מן השוערת להכניסו.

מעט לאחר שהשוערת הכניסה את פטרוס, ובעוד הוא מתחמם לצד האש, היא ניגשה אליו ואמרה בקנטרנות, "האם גם אתה אחד מתלמידיו של האיש הזה?" פטרוס לא היה צריך להיות מופתע מכך שזיהתה אותו, הרי יוחנן היה זה שביקש מן הנערה להכניס אותו בשערי הארמון; אך הוא היה שרוי בעצבים ובמתח כה גדולים עד שעצם הזיהוי גרם לו לאבד את העשתונות, והמחשבה העיקרית שעלתה במוחו הייתה להישאר בחיים, ולכן ענה מיד לשאלתו של הנערה ואמר, "אני לא."

מעט אחר כך ניגש משרת אחר לפטרוס ושאל: "האם לא ראיתי אותך בגן כאשר עצרו את הבחור הזה? האם גם אתה אחד מחסידיו?" כעת פטרוס היה מבוהל; הוא לא ראה כיצד יוכל לחמוק בבטחה מן המאשימים; ולכן הכחיש בנחישות כל קשר לישוע ואמר, "אינני מכיר את האיש הזה ואני גם לא אחד מחסידיו."

באותו הזמן, לקחה השוערת את פטרוס הצדה ואמרה: "אני בטוחה שאתה תלמיד של ישוע הזה, לא רק בגלל שאחד מחסידיו ביקש ממני להכניס אותך לחצר, אלא כי אחותי כאן אומרת שראתה אותך במקדש עם האדם הזה. למה אתה מכחיש את זה?" לשמע ההאשמה, הכחיש פטרוס כל קשר לישוע, קילל נמרצות ואמר שוב, "אינני חסיד של האדם הזה; אני אפילו לא מכיר אותו; מעולם לא שמעתי עליו."

פטרוס התרחק מהאש והסתובב זמן מה בחצר. הוא רצה לברוח, אך חשש למשוך תשומת לב. מכיוון שהיה לו קר, חזר לקרבת לאש ואחד מן האנשים שעמד בסמוך אמר: "בטוח שאתה אחד מתלמידיו של זה. ישוע זה בא מן הגליל, וגם המבטא שלך מסגיר אותך, כי גם אתה מדבר כמו גלילי." שוב הכחיש פטרוס כל קשר ל'מאסטר'.

פטרוס כל כך נסער עד שביקש להתנתק ממאשימיו, התרחק מן האש ונותר לבדו על המרפסת. לאחר שהתבודד במשך שעה, שוב פגשו אותו השוערת ואחותה ושוב הקניטו אותו וטענו שהוא חסיד של ישוע. ושוב הכחיש את ההאשמה. ממש בזמן שהכחיש שוב כל קשר לישוע, קרא התרנגול ופטרוס נזכר בדברי האזהרה של 'המאסטר' מוקדם יותר באותו הלילה. בזמן שעמד שם ולבו כבד מן האשמה, נפתחו שערי הארמון והשומרים הובילו את ישוע בדרך לכיפא. בעת 'שהמאסטר' חלף בסמוך לפטרוס, הוא ראה לאור הלפידים את מבע הייאוש על פניו של השליח-לשעבר, שפעם היה בעל הביטחון ולפתות על-פני השטח גם אמיץ, והוא פנה להסתכל בפטרוס. פטרוס לעולם לא ישכח את המבט הזה עד סוף ימיו. היה זה מבט של חמלה מהולה באהבה ששום אדם לא ראה מעודו על פני 'המאסטר'.

לאחר שישוע והשומרים יצאו משערי הארמון, פטרוס הלך בעקבותיהם אך רק למרחק קצר. הוא לא יכול היה להמשיך. הוא ישב לצד הדרך ומרר בכי. לאחר שהתרוקן מיגונו, הוא נפנה אל עבר המחנה וביקש למצוא את אחיו, אנדראס. כשהגיע למחנה מצא את דוד זבדיה, אשר שלח רץ כדי להוביל אותו למקום בו הסתתר אחיו בירושלים.

כלל ההתנסות של פטרוס התרחשה בחצר הארמון של חנן, על הר הזיתים. הוא לא עקב אחר ישוע לארמונו של הכוהן הגדול, כיפא. העובדה שקריאת התרגול היא זו שגרמה לפטרוס להכיר בכך שהתכחש שוב ושוב 'למאסטר' מעידה על כך שכל אלה התרחשו מחוץ לירושלים, הרי נאסר לגדל עופות בתוך תחומי העיר גופא.

עד שקריאת התרגול החזירה את פטרוס לעשתונותיו, כל מה שחשב עליו בזמן שעלה וירד במדרגות כדי להתחמם הוא רק באיזו חכמה התחמק מן ההאשמות של המשרתים וכיצד הצליח להתחמק מזה שיזהו אותו עם ישוע. עד אז, הוא רק חשב על זה שלא הייתה למשרתים כל זכות מוסרית או חוקית לחקור אותו והוא ממש ברח את עצמו על האופן בו חשב שהצליח להתחמק מלהיות מזוהה ואולי אפילו להיעצר ולהיכלא. רק כשקרא התרגול, הבין של פטרוס שהוא התכחש 'למאסטר'. רק כאשר ישוע התבונן בו, הבין שהוא לא הצליח לעמוד במחויבותיו כשגריר המלכות.

לאחר שלקח את הצעד הראשון בנתיב ההתפשרות, בדרך הקלה ביותר, נדמה היה כי לא נותרה לפטרוס ברירה אלא להמשיך בנתיב עליו החליט. נדרש אופי חזק ונאצל כדי להתחיל בשגיאה ואז להסתובב ולבחור בדרך הישר. לעתים קרובות מדי, הדעת מצדיקה את המשך הצעידה בדרך השגויה שבה התחלנו ללכת.

פטרוס לא באמת האמין שיזכה למחיה מלאה עד לאחר שפגש את 'המאסטר' לאחר תחייתו וראה שהתקבל על-ידו ממש כפי שנהג לפני ההתכחשות של מאורעות הלילה הטרגי הזה.

3. לפני בית הדין של חברי הסנהדרין

בערך בשעה שלוש ושלשים בבוקר יום ששי זה, קרא הכוהן הגדול, כיפא, את בית הדין החוקר של הסנהדרין לסדר וביקש שישוע יובא בפניהם לעמוד באופן רשמי לדין. שלוש פעמים בעבר כבר חרצה הסנהדרין ברוב גדול את גורלו של ישוע למוות, והחליטה שהוא בן מוות שכן האשם באופן בלתי רשמי שהוא מפר חוק, מחלל את הקודש ומזלזל במסורות אבות האומה.

לא הייתה זו פגישה מן המניין של הסנהדרין, והיא אף לא התקיימה במקום הרגיל, לשכת הגזית שבמקדש. היה זה בית דין מיוחד שמנה כשלושים מחברי הסנהדרין ואשר התכנס בארמון הכוהן הגדול. יוחנן זבדיה היה נוכח לצד ישוע במהלך מה שכונה המשפט.

הכוהנים הראשיים, הסופרים, הצדוקים וכמה מן הפרושים החמיאו לעצמם, כי ישוע, זה שערער על מעמדם וקרא תיגר על סמכותם, הוחזק כעת בבטחה בידיהם! הם היו נחושים לוודא שהוא לא יחמוק בחייו מאחזתם הנקמנית.

היהודים נהגו לשפוט אדם בעבירות שדינן מוות בזהירות רבה, תוך הקפדה על כל מה שנדרש כדי להבטיח משפט הוגן הן בבחירת העדים והן בניהול כלל המשפט עצמו. אך כעת, כיפא שימש יותר כתובע מאשר כשופט בלתי משוחד.

ישוע ניצב בפני בית הדין לבוש בבגדיו הרגילים כשידיו קשורות מאחורי הגב. בית הדין כולו הופתע והתבלבל במידת מה מהופעתו המלכותית. הם מעולם לא חזו באסיר שכזה ולא ראו אדם עומד בשלווה כזו למשפט על חייו.

על-פי החוק היהודי, נדרשה הסכמתם של לפחות שני עדים על כל נקודה בטרם ניתן יהיה להאשים את האסיר. לא ניתן היה לקבל את עדותו של יהודה כנגד ישוע משום שהחוק היהודי אסר בפירוש על עדותו של בוגד. יותר מתריסר עדי שקר זומנו כדי להעיד כנגד ישוע, אך עדויותיהם לקו בסתירות כאלה שאפילו חברי הסנהדרין עצמם התביישו. ישוע עמד שם, התבונן בנועם על עדי השקר, וחזותו עצמה היא זו שבלבלה את השקרנים. במהלך כל עדות השקר לא פצה 'המאסטר' את פיו; הוא לא ענה כלל להאשמות השווא הרבות שהטיחו בו.

הפעם הראשונה בה שניים מן העדים שלהם התקרבו לכדי שביב של הסכמה הייתה כאשר שני גברים העידו שהם שמעו את ישוע אומר במהלך אחת מן הדרשות שנשא במקדש שהוא "יש לאל יְדִי לְהָרוֹס אֶת הַיֵּכָל הָאֱלוֹהִים וְלִבְנוֹת אַחֵר בְּשָׁלֹשׁ יָמִים וְלֹא יָדִיעִים." פרט לעובדה שהצביע על גופו שלו עצמו כהעיר את מה שייחסו לו, לא היה זה בדיוק מה שאמר ישוע.

ישוע לא פצה את פיו, גם כשהכוהנים הראשיים צעקו עליו, "אתה לא עונה להאשמות הללו?" הוא עמד שם בדממה לכל אורך עדותם של עדי השקר. את דברי השקרנים אפיינו השנאה, הקנאות וההגזמה חסרת הרסן, וכך קרסה עדותם תחת משקל הסתבכותם. הטענה הטובה ביותר של 'המאסטר' כנגד עדות השקר הייתה הדממה השלווה והמלכותית שהפגין.

מעט לאחר תחילת עדותם של עדי הקשר, הגיע חנן והתיישב לצד כיפא. כעת, עמד חנן וטען שהאיום של ישוע להרוס את המקדש הספיק כדי להאשים אותו בשלושה דברים:

1. שהוא היה מתסיס מסוכן של העם. שהוא לימד אותם דברים בלתי אפשריים והוליד אותם שולל.

2. שהוא היה מהפכן קנאי, שהרי שתמך בהרס המקדש הקדוש, שכן איך אחרת יוכל להרסו?

3. שהוא לימד קסמים, בכך שהבטיח לבנות מקדש חדש, וללא ידיים.

הסנהדרין כולה כבר הסכימה שעבירותיו של ישוע על חוקי היהודים חייבו את מותו, אך כדי להצדיק את גזר דין המוות שיגזור פילטוס על האסיר, כעת עסקו יותר בבניית כתב האשמה ביחס למנהגיו ולתורתו. הם ידעו שהם חייבים לקבל את הסכמתו של המושל הרומי לפני שיוכלו להמית את ישוע כחוק. חנן התכוון לדבוק בקו המנחה שיציג את ישוע כמורה שמסוכן מדי לו להסתובב חופשי בעם.

אך כיפא לא יכול היה יותר לסבול למראה 'המאסטר' שעומד שם, בשלווה מוחלטת ודממה בלתי מופרעת. הוא חשב שהוא מכיר לפחות דרך אחת לגרום לאסיר לדבר. וכך, רץ לצד ישוע, נופף אצבע מאשימה אל מול פניו של 'המאסטר' ואמר: "אני משביע אותך, בשם האלוהים החיים, שתאמר לנו אם אתה הוא הגואל, 'בן האלוהים'." ענה ישוע לכיפא: "אני הוא. בקרוב אלך 'לאב', ואז יגבר שוב 'בן האדם' וימלוך על צבאות השמים."

הכוהן הגדול נמלא כעס עצום לשמע דבריו אלה של ישוע. הוא קרע את בגדיו וקרא: "מגדף הוא ומה לנו עוד לבקש עדים? הלא עתה שמעתם את גידופו. ועתה, מה לדעתכם ייעשה למפר החוק ומחלל הקודש הזה?" "ענו לו כולם כאיש אחד "איש מִן הַנָּה; שיצלבו אותו."

ישוע לא התעניין בשום שאלה ששאלו אותו חנן או חברי הסנהדרין, למעט השאלה האחת שנגעה למשימת המתת שלו. כאשר נשאל אם הוא 'בן האלוהים', ענה מיד וללא כל היסוס בחיוב.

חנן ביקש להמשיך במשפט, ולגבש האשמות ברורות על-פי החוק הרומי וביחס למוסדות הרומיים, האשמות שיוכלו להציגן מאוחר יותר לפילטוס. חברי המועצה רצו לסיים את הדיון מהר. לא רק בשל העובדה שהיה זה ערב פסח וחל איסור על כל עבודת חול לאחר צהרי היום, אלא גם משום שהם חששו שפילטוס ימהר לשוב לבירה הרומית של יהודה, היא קיסריה, משום שהוא בא לירושלים רק לחגיגות הפסח.

אך חנן לא הצליח לשמור על הסדר בבית הדין. לאחר תשובתו הבלתי צפויה של ישוע לכיפא, צעד הכוהן הגדול קדימה והיכה אותו בפניו. חנן היה בשוק כששאר חברי בית הדין ירקו בפניו של ישוע בדרכם החוצה מן החדר ורבים מהם חבטו בו בלעג בכפות ידיהם. וכך, בשעה ארבע וחצי, הסתיים הדיון הראשון במשפטו של ישוע בפני הסנהדרין, בחוסר סדר ובלבול שלא היה כדוגמתו.

שלושים שופטים אחוזי דעות קדומות, שהמסורת עיוורה אותם, על עדי השקר שלהם, מתיימרים לשפוט את 'בורא' צדיק של יקום. המאשימים הנלהבים הללו יצאו מדעתם אל מול שתיקתו המלכותית ועמידותו של אל-אדם זה. שתיקתו איומה מכדי שיסבלו אותה; דיבורו המתריס ללא חת. איומיהם לא מזיזים אותו והתקפותיהם לא מפחידות אותו. אדם שופט את האל, ואפילו אז הוא אוהב אותם ומבקש להצילם אם יוכל.

4. שעת ההשפלה

על-פי החוק היהודי, במשפטים שבהם דנו בגזר דין מוות חייב בית הדין להתכנס פעמיים. הדיון השני היה חייב להיות למחרת הראשון, ואת הזמן בין הדיונים נדרשו חברי בית הדין לעבור בצום ובאבל. אך הגברים הללו לא יכלו לחכות עד למחרת כדי לאשר את גזר דין המוות של ישוע. הם חיכו רק שעה. בינתיים, נותר ישוע באולם בית הדין בחזקת שומרי המקדש אשר, יחד עם משרתיו של הכוהן הגדול, השתעשעו בכך שהשפילו באופנים מאופני שונים את 'בן האדם'. הם לעדו לו, ירקו עליו ודחפו אותו באכזריות. הם היכו אותו בפניו עם מקל ואמרו, "הִינָּבָא לָנוּ הַמָּלְאָכִים מִי הוּא הַמֶּלֶךְ אוֹתָךְ." כך זה נמשך שעה שלמה, שעה במהלכה הם התעללו האיש הגליל, שלא התנגד כלל.

במהלך כל שעת הסבל וההשפלה מידי השומרים והמשרתים הבורים, כהי החושים, המתין יוחנן זכדיה לבדו, אחוז אימה, בחדר סמוך. כשהתחילו ההשפלות, ישוע סימן ליוחנן בניד ראש שעליו לצאת. 'המאסטר' ידע היטב שאם היה מתיר לשליח שלו להישאר בחדר ולצפות בהשפלות הללו, כעסו של יוחנן היה גורם לו להתרעם וכך כנראה היה מביא עליו את מותו.

ישוע לא פצה את פיו במהלך השעה האיומה הזו. עבור הנשמה האנושית העדינה והרגישה הזו, אשר התקיימה במערכת יחסים אישית עם אל כלל היקום הזה, לא הייתה כוס מרורים משפילה יותר מאשר השעה האיומה שבילתה במחיצת השומרים הבורים והאכזריים הללו, שהתעוררו לבזות אותו על-פי הדוגמה שהתו חבריו של מה שכוונה בית הדין של הסנהדרין.

לא יוכל לב אדם לתפוש את זעזוע ההתמרמרות שאחז ביקום עצום, עת חזו ההוויות השמימיות 'ברִיבון' האהוב שלהם מכפיף עצמו לרצונם של יצוריו הבורים והאבודים, של הספרה החשוכה-מחטא והאומללה, אורנטיה.

מהי אותה תכונה חייטית באדם אשר גורמת לו להשפיל ולתקוף פיזית את מה שהוא לא יוכל להגיע אליו רוחנית או להשיג אינטלקטואלית? בתוך האדם המתורבת-למחצה עדיין רוחשת אלימות מרושעת אשר מבקשת למצוא לה מפלט בתקיפת אנשים חכמים ממנו שהגיעו להישג רוחני. שימו לב לגסות הרעה ולברוטליות החייתית שמפגינים אנשים מתורבתים-לכאורה כאשר הם מפיקים עונג חייתי מסוים מתקיפתו של 'בן האדם' שאיננו מתנגד. ישוע לא היה חסר הגנה כאשר העליבו אותו, הציקו לו והיכו אותו. הוא פשוט לא הגן על עצמו, פשוט לא נאבק פיזית.

אלה רגעי הניצחון הגדולים ביותר של 'המאסטר' בכל הקריירה הארוכה ורבת העשייה שלו כבורא, מקיים וגואל של יקום עצום ממדים. לאחר שחי חיים מלאים בגילוי של האלוהים לאדם, עורך כעת ישוע התגלות חדשה שלא הייתה כדוגמתה של האדם לאל. ישוע מגלה לעולמות כיצד היצור מתגבר סופית על כל הפחדים אשר נובעים מן הבידוד בו הוא שרוי. 'בן האדם' מגשים לבסוף את זהותו 'כבן האל'. ישוע לא היסס לקבוע שהוא 'והאב' חד הם; ועל-בסיס אמת ועובדת ההתנסות העילאית והנשגבת הזו, הוא מאיץ בכל מאמין במלכות להיות לאחד עמו ממש כשם שהוא 'ואביו' חד הם. ההתנסות החיה בדת של ישוע הופכת לאופן הוודאי והבטוח באמצעותו מתאפשר לבני התמותה שבארץ, אשר מרגישים מבודדים רוחנית ובודדים בקוסמוס, לחמוק מן הבידוד שחוות אישיותם על כל הפחד ותחושות חוסר הישע שהוא גורם. בני האמונה של האל מוצאים במציאות של אחרות המלכות את גאולתם הסופית מן הבידוד שהם חווים, הן ברמה האישית והן ברמה הפלנטרית. יותר ויותר, חווה המאמין יודע האל את האקסטזה וההדר של החברות הרוחני ברמת היקום – אזרחות שמימית לה נלווית הבנה נצחית של הייעוד האלוהי של הישג מושלם.

5. הישיבה השנייה של בית הדין

בית הדין התכנס מחדש בשעה חמש ושלושים, וישוע הובל לחדר הסמוך, בו המתין יוחנן. כאן היה ישוע תחת שמירה של החייל הרומי ושומרי המקדש בעוד בית הדין החל לנסח את כתב האישום שיוגש לפילטוס. חנן הבהיר לעמיתיו שפילטוס לא יתרשם מן הטענות לחילול הקודש. יהודה היה נוכח בישיבה השנייה של בית הדין, אך לא העיד בפניו.

ישיבת בית הדין נמשכה חצי שעה בלבד. כתב האישום שגובש עם סיומה, בטרם יצאו לפילטוס, דן את ישוע למוות תחת שלושה נימוקים:

1. הוא חיבל באומה היהודית; הוא הוליך את העם שולל והסית למרד.

2. הוא הנחה את העם לסרב להעלות מסים לקיסר.

3. בכך שטען מלוכה, כמכונן מלוכה מסוג חדש, הוא הסית לבגידה בקיסר.

כל ההליך היה בלתי שגרתי ומנוגד לגמרי לחוקי היהדות. למעט שני העדים שהעידו על דבריו של ישוע בנוגע להרס המקדש ובנייתו מחדש תוך שלושה ימים, שום זוג עדים לא הסכימו על עניין כלשהו. ואפילו ביחס לאותו העניין, שום עד הגנה לא דיבר וגם ישוע עצמו לא התבקש להסביר למה התכוון בדבריו.

הנקודה היחידה בה יכול היה בית הדין לשפוט אותו היה חילול הקודש, וזו הייתה מתבססת אך ורק על עדותו שלו. ואפילו בנוגע לחילול הקודש, הם לא הצביעו באופן רשמי להטלת גזר דין מוות.

וכעת הם התיימרו לנסח שלושה אישומים שיוצגו בפני פילטוס, שעליהם לא נשמעו עדויות ושסוכמו בהיעדרו של האסיר. מאחר וכך נעשה, עזבו שלושה מן הפרושים; אף שרצו לראות בחיסולו של ישוע, הם לא הסכימו לנסח את האישומים נגדו ללא עדים ובהיעדרו.

ישוע לא הופיע שוב בפני בית הדין של הסנהדרין. הם לא רצו לחזות שוב בפניו בזמן שהם חורצים את גורל חייו התמימים. ישוע (כאדם) לא ידע על האישומים שגיבשו רשמית עד אשר שמעו אותם מפי פילטוס.

בזמן שישוע שהה בחדר עם יוחנן והשומרים, ובזמן שבית הדין ישב בשנית, הגיעו כמה מן הנשים של חצר ארמון הכוהן הגדול עם חברותיהן להתבונן באסיר המוזר ואחת מהן שאלה אותו, "האם אתה המשיח, 'בן האלוהים'?" ענה ישוע: "אם אומר לא, לא תאמיני לי; ואם אשא אותך, לא תעני."

בשש בבוקר הובל ישוע מביתו של כיפא כדי להופיע בפני פילטוס לאישור גזר דין המוות שחרץ בית הדין של הסנהדרין בחוסר צדק ובאופן כה בלתי שגרתי.

הספר של אורנטיה

מסמך 185

המשפט בפני פילטוס

מעט לאחר שש בבוקר יום ששי זה, ה-7 באפריל שנת 30 לספירה, הובא ישוע לפני פילטוס, הפרוקורטור הרומי שמשל ביהודה, שומרון ואדום, ודיווח ישירות ללגאטוס של סוריה. 'המאסטר', ידיו קשורות, הובא בפני המושל הרומי בידי השומרים והתלוו אליו כחמישים ממאשימים, לרבות בית הדין של הסנהדרין (בעיקר הצדוקים), יהודה איש-קריית, הכהן הגדול כיפא, וכן השליח יוחנן. חנן לא הופיע בפני פילטוס.

פילטוס כבר היה ער ומוכן לקבל את פני המבקרים בבוקר זה, שכן ערב קודם לכן הודיעו לו אלה שביקשו את רשותו להשתמש בחיילים הרומיים כדי לעצור את 'בן האדם' שישוע יובא לפניו למשפט בשעות הבוקר המוקדמות. נקבע שהמשפט ייערך אל מול הפרטורים, תוספת למצודת אנטוניה בה נמצא המטה של פילטוס ואשתו כששהו בירושלים.

אף כי את מרבית חקירתו של ישוע ערך פילטוס בתוך כתלי הפרטורים, החלק הציבורי של המשפט נערך מחוץ למבנה, על המדרגות המובילות לכניסה. הייתה זו מחווה כלפי היהודים, אשר סרבו להיכנס בערב הפסח למבנה של גויים בו עלול היה להיות חמץ. אם היו נוהגים כך, לא רק שהיו הופכים לטמאים ומנועים מלקחת חלק בסעודת ההודיה של אותו אחר הצהריים, אלא גם היו נדרשים לעבור טקסי טהרה לאחר שקיעת החמה כדי להשתתף בסעודת הפסח.

אף כי מצפונם של היהודים הללו לא הטריד אותם בזמן שהם זממו לגזור את דין ישוע למוות, הם הקפידו מאוד בכל ענייני הטהרה והמסורת הטקסית כהלכתה. והיהודים הללו לא היו היחידים שלא הצליחו להכיר בחובותיהם הגבוהות והקדושות, חובות אלוהיות, עת הקפידו להקדיש תשומת לב רבה לזוטות שאין להן כל חשיבות לרווחתו של אדם הן בזמן והן בנצח.

1. פונטיוס פילטוס

אילו פונטיוס פילטוס לא היה מושל באופן סביר בפרובינקיות המשוניות, טיבריוס לא היה משאיר אותו בתפקיד הפרוקורטור של יהודה במשך עשר שנים. אף כי היה מנהלן טוב למדי, מבחינה מוסרית היה פחדן. הוא לא היה אדם גדול מספיק כדי להבין את טיב התפקיד שקיבל כמושל היהודים. הוא לא הצליח לתפוש את העובדה שליהודים הללו הייתה דת אמיתית, אמונה בעבודה היו מוכנים למות, וכי מיליונים מהם אשר היו פזורים ברחבי האימפריה נשאו עיניהם לירושלים, היא מרכז אמונתם, והחשיבו את הסנהדרין כבית הדין העליון של העולם.

פילטוס לא אהב את היהודים, ואת השנאה העמוקה הזו הפגין כבר בהתחלה. יהודה הייתה הפרובינקיה הרומית הקשה ביותר למשילות. פילטוס מעולם לא הבין באמת את הבעיות הכרוכות בניהול היהודים ולכן כבר בראשית תפקידו כמושל עשה כמה טעויות כמעט פטליות, קרובות להתאבדות כמעט. הטעויות הללו הקנו ליהודים יתרון משמעותי עליו. כשהם ביקשו להשפיע על החלטותיו, כל שהיו צריכים לעשות הוא לאיים בהתקוממות ופילטוס היה מתקפל במהרה. חוסר עמוד השדרה המוסרי הזה, ההססנות של הפרוקורטור נבעה בעיקר בשל שזכר כמה עימותים שהיו לו עם היהודים שבכולם הם גברו עליו. היהודים ידעו שפילטוס פחד מהם ושהוא פחד לאבד את מקומו מול טיבריוס והם ניצלו זאת פעמים רבות לטובתם ולרעת המושל.

העוינות של היהודים לפילטוס נבעה כתוצאה של כמה מקרים מצערים. ראשית, הוא לא לקח ברצינות את ההתנגדות העמוקה שלהם לפסלים ותמונות כסמלי פולחן. ולכן, הוא התיר לחיילים להיכנס לירושלים בלא שהסירו את דיוקן הקיסר מדגליהם, כפי שנהגו לעשות החיילים הרומיים ששרתו תחת קודמו בתפקיד. משלחת גדולה של יהודים חיכתה לפילטוס במשך חמישה ימים והתחננה שיסירו את הדיוקנאות מדגלי החיילים. הוא דחה בקשה זו על הסף ואיים להמית אותם מיד. פילטוס, בעצמו סקפטי, לא הבין שאנשים שמונעים מרגשות דתיים עזים לא יחססו למות עבור אמונותיהם; וכך מצא את עצמו מול יהודים שקראו עליו תיגר מול ארמונו, הצמידו פניהם לקרקע, ומסרו לו שהם מוכנים למות. אז הבין פילטוס שהוא איים בלא כוונה לבצע. הוא נכנע, הורה להסיר את הדיוקנאות מדגלי החיילים בירושלים והבין שמאותו יום ואילך הוא היה במידה רבה כפוף לגחמת מנהיגי היהודים, אשר גילו את חולשתו, את העובדה שהוא מאיים אבל פוחד לקיים.

לאחר מכן, פילטוס היה נחוש להחזיר לעצמו את יוקרתו האבודה וציווה לתלות על קירות ארמונו של הורדוס בירושלים את מגני הקיסר, אשר שימשו על-פי רוב לפולחן הקיסר. כשהיהודים מחו על כך, הוא התעקש. כשסרב להאזין לתלונותיהם, הם ערערו מיד לרומא והקיסר ציווה מיד

להסיר את המגנים שהפריעו להם. וכך מצא עצמו פילטוס במעמד נחות משהיה.

דבר נוסף שהשניא אותו מאוד על היהודים הייתה העובדה שהעז לקחת כסף מקופת המקדש כדי לשלם על בנייתו של אקוודוקט חדש אשר הגדיל את אספקת המים למיליוני המבקרים שהגיעו לירושלים בחגים. היהודים גרסו שרק הסנהדרין יכולה להשתמש בכספי המקדש והם לא פסקו מלהוקיע את פילטוס על החלטתו המתיימרת. ההחלטה הזו שלו הובילה ללא פחות משתיים עשרה התקוממויות ולשפיכות דמים רבה. ההתפרצות החמורה האחרונה פרצה כתוצאה מן הטבח של חבורה גדולה של תושבי הגליל ממש בזמן שהיו על המזבח.

חשוב לציין כי אף שהשליט הרומי ההססן הזה הקריב את ישוע בשל פחדו מן היהודים ועל-מנת לשמר את מעמדו האישי, הוא לבסוף סולק מתפקידו כתוצאה מן הטבח שטבח ללא צורך בשומרונים בהקשר למשיח שקר שסחף אחריו חיילים ועלה על הר גריזים, בטענה ששם קבורים תשמישי המקדש; מהומות קשות פרצו כאשר הוא לא גילה את מקום מחבואם של כלי המקדש הקדושים כמובטח. כתוצאה מן המקרה, הורה הלגאטוס של סוריה לפילטוס לשוב לרומא. מכיוון שטיבריוס מת כשפילטוס היה בדרכו לרומא, הוא לא מונה מחדש כפרוקורטור של יהודה. הוא לא הצליח להתאושש מאות הקלון המצער של ההסכמה שלו לצלוב את ישוע. מכיוון שהקיסר החדש לא ראה בערכו, הוא פרש לפרובינקיה של לונן, שם התאבד מאוחר יותר.

אשתו של פונטיוס פילטוס, קלאודיה פרנקולה, שמעה רבות אודותיו של ישוע מן העוזרת האישית שלה, אישה פיניקית שהאמינה בבשורת המלכות. לאחר מותו של פילטוס, קלאודיה נודעה כדמות משמעותית בתנועה שהפיצה את הבשורות הטובות.

וכל אלה מסבירים במידה רבה את מה שהתרחש באותו יום ששי טרגי. קל להבין כיצד התיימרו היהודים להכתוב לפילטוס את שרצו – להעיר אותו בשש בבוקר כדי שישפוט את ישוע – וגם מדוע לא היססו לאיים עליו שיאשימו אותו בבגידה באזני הקיסר אם יעז לסרב להמית את ישוע.

מושל רומי ראוי לשמו לא היה נקלע לחוסר יתרון מול שליטי היהודים ולעולם לא היה מתיר לקנאים הדתיים צמאי הדם הללו להמית אדם אשר הוא עצמו הכריז עליו כעל חף מכל מפשע ביחס להאשמותיהם הכוזבות. רומא טעתה בגדול כששלחה את פילטוס, מושל מדרגה שנייה, למשול בפלשתינה. הייתה זו שגיאה גסה בניהול ענייני העולם. מוטב היה לו טיבריוס היה שולח ליהודים את מושל הפרובינקיה הטוב ביותר באימפריה.

2. ישוע מופיע לפני פילטוס

לאחר שישוע ומאשימיו התאספו לפני אולם המשפט של פילטוס, יצא המושל הרומי החוצה ופנה לחבורה שנאספה בשאלה, "במה אתם מאשימים אדם זה?" הצדוקים וחברי המועצה אשר נטלו על עצמם לסלק את ישוע היו נחושים להתייצב בפני פילטוס ולבקש את אישורו לגזר דין המוות שחרצו על ישוע בלא להציג אשמה ברורה כלשהי. לפיכך, ענה הדובר מטעם בית הדין של הסנהדרין ענה לפילטוס ואמר: "אם אדם זה לא היה פושע, לא היינו מוסרים אותו לך."

כאשר פילטוס הבחין בכך שהם היססו לבטא את האשמותיהם כלפי ישוע אף שידע שדנו באשמתו כל הלילה, ענה להם כך: "מכיוון שלא החלטתם על אישום ברור, למה שלא תיקחו את האדם הזה ותשפטו אותו בהתאם לחוקיכם?"

ענה פקיד הסנהדרין לפילטוס: "אסור על-פי החוק שלנו להמית אדם, ואילו אדם זה מתסיס את העם שלנו וראוי למוות בשל הדברים שאמר ועשה. לכן באנו לפניך כדי שתאשר את גזר הדין הזה."

העובדה שחברי הסנהדרין התייצבו בפני המושל הרומי בניסיון להתחמק מעידה על הכוונות הרעות והטינה שרחשו כלפי ישוע ממש כשם שהיא מעידה על חוסר הכבוד והוגנות, לכבוד ולהדר של פילטוס. איזה עלבון מעליבים נתיני הפרובינקיה את המושל שלהם כשהם מבקשים ממנו לגזור עונש מוות על אדם שלא העניקו לו משפט הוגן ואפילו לא גיבשו אשמות מובחנות כלפיו!

פילטוס ידע משהו על עבודתו של ישוע בקרב היהודים והוא ניחש שההאשמות כלפיו תהיינה עשויות להתייחס להפרת חוקי הדת של היהודים; משום כך, הוא ביקש לשלוח את התיק חזרה לבית הדין שלהם. שוב, פילטוס נהנה לראות אותם מתוודים בפומבי שלא היה בכוחם לגזור גזר דין מוות אפילו על בן העם שלהם עצמם שהם שנאו שנאה מרה.

כמה שעות קודם לכן, מעט לפני חצות ולאחר שאישר להשתמש בחיילים הרומיים כדי להביא למעצרו של ישוע, למד פילטוס עוד אודות ישוע ותורתו מקלאודיה, אשתו, אשר הייתה גיורת ואשר הפכה לאחר מכן למאמינה גמורה בבשורת ישוע.

פילטוס העדיף לדחות את הישיבה, אך הוא ראה שמנהיגי היהודים היו נחושים להביא את המקרה לדיון. הוא ידע שהיום לא רק היה הבוקר של ערב הפסח, אלא גם יום ששי, יום ההכנה לשבת המנוחה והפולחן של היהודים.

פילטוס היה מאוד רגיש לאופן הבלתי מכבד בו התייחסו אליו היהודים הללו ולא הסכים להיענות לתביעותיהם לגזור על ישוע דין מוות ללא משפט. לכן, לאחר שהמתין להם מספר רגעים כדי שייציגו את האשמותיהם כלפי האסיר, פנה אליהם ואמר: "לא אגזור על אדם זה דין מוות ללא משפט; ואף לא אסכים לחקור אותו עד שתציגו את האשמותיכם בכתב."

לאחר שהכוהן הגדול והאחרים שמעו את דבריו של פילטוס, הם סימנו לפקיד בית הדין להושיט לפילטוס את כתב האשמה נגד ישוע. ההאשמות היו:

"בית הדין של הסנהדרין מצא כי אדם זה הינו רשע ומסית את העם, וכי הוא אשם באלה הדברים:

1. מסית את העם ומתסיס אותם למרד.

2. אוסר על העם להעלות מס לקיסר.

3. קורא לעצמו מלך היהודים ומלמד אודות כינונה של מלכות חדשה.

ישוע לא נשפט על ההאשמות הללו ואף לא הורשע כחוק בגינן. ואף כי הוא אפילו לא שמע את ההאשמות הללו כשנאמרו לראשונה, ציווה פילטוס להביא אותו מן הפרטורים, שם היה תחת משמר, והתעקש שההאשמות הללו יושמעו שוב בנוכחות ישוע.

כאשר שמע ישוע את ההאשמות הללו, הוא לא ענה כלל, אף כי ידע היטב שבית הדין היהודי לא דן בעניינים אלה, וכך גם ידעו יוחנן זבדיה ומאשימיו. הוא לא פצה פיו אפילו כאשר פילטוס ביקש ממנו לענות למאשימיו. פילטוס נדהם כל כך מחוסר ההוגנות של ההליך והתרשם כל כך מן הסבלנות העמוקה והשקטה של ישוע עד כי החליט לקחת את האסיר פנימה לאולם ולחקור אותו בפרטיות.

במוחו של פילטוס היה בלבול, לבו הכיל פחד מישוע ורוחו נפעמה מאוד מן המחזה של ישוע עומד שם ברוב הדר אל מול מאשימיו צמאי הדם, ומתבונן בהם, אך לא בבזו שקט אלא ברחמים אמתיים ובחיבה מהולה בצער.

3. החקירה הפרטית של פילטוס

פילטוס לקח את ישוע ויוחנן לחדר פרטי, והשאיר את השומרים בחוץ, באולם. הוא ביקש מן האסיר לשבת, ישב לצדו ושאל מספר שאלות. פילטוס התחיל את השיחה בכך שהבטיח לישוע שהוא עצמו לא האמין באשמה הראשונה שהועלתה כנגדו: שהוא מסית את העם ומתסיס למרד. ואז שאל, "האם אי פעם הנחית לא להעלות מס לקיסר?" ישוע הצביע על יוחנן ואמר, "שאל אותו או כל אחד אחר ששמע אותי מלמד." אז שאל פילטוס את יוחנן ביחס למס, ויוחנן העיד ודיבר על תורתו של 'המאסטר' והסביר שישוע ושליחיו שילמו מסים הן לקיסר והן למקדש. לאחר שפילטוס תחקר את יוחנן, אמר, "אל תספר לאיש שדיברתי איתך." יוחנן מעולם לא גילה זאת.

פילטוס נפנה לישוע, המשיך בחקירתו ואמר, "וכעת ביחס להאשמה השלישית נגדך, האם אתה מלך היהודים?" מכיוון שהיה טון של תהייה כנה בקולו של פילטוס, חייך ישוע אל הפרוקורטור ואמר: "פילטוס, האם אתה שואל זאת עבור עצמך או שמא תשאל בשם האחרים האלה, מאשימי?" ענה לו המושל, בטון ממורמר-מה: "האם אני יהודי? בני העם שלך והכוהנים הראשיים הסגירו אותך וביקשו ממני לגזור עליך דין מוות. אני מטיל ספק בתקפות ההאשמות ומנסה לברר בעצמי מה עשית. תאמר לי, האם אמרת שאתה מלך היהודים והאם ביקשת לכונן מלכות חדשה?"

אמר אז ישוע לפילטוס: "אינך רואה שמלכותי אינה מן העולם הזה? אילו הייתה מלכותי מן העולם הזה, וודאי היו תלמידי נלחמים כדי שלא אוסגר לידי היהודים. נוכחותי כאן לפניך, קשור, מספיקה כדי להעיד לכולם שמלכותי הינה מלכות רוח, היא אחוות כל בני האדם אשר הפכו לבני האלוהים באמונה ובאהבה. גאולה זו היא לגויים וליהודים כאחד."

"אז אתה מלך, אחרי ככלות הכול?" אמר פילטוס. עמה לו ישוע: "כן, אני כזה מלך, ומלכותי הינה משפחת בני האמונה של 'אבי' שבשמים. הסיבה בשלה נולדתי בעולם הזה היא כדי להציג את 'אבי' לכל בני האדם ולהעיד על אמיתותו של האלוהים. ואפילו כעת, אני מכריז באוזניך שכל אשר הוא מן האמת ישמע את קולי."

אמר אז פילטוס, חצי בלעג וחצי בכנות, "אמת – מהי אמת – מי יודע?"

פילטוס לא הצליח לתפוש את דבריו של ישוע, ואף לא להבין את טיבה של מלכותו הרוחנית, אך כעת היה בטוח שהאסיר לא עשה דבר הראוי לגזר דין מוות. מבט אחד מקרוב בישוע, במפגש פנים אל פנים, הספיק כדי לשכנע אפילו את פילטוס שהאדם הזה, עדין ועייף אך מלכותי וישר, לא היה מהפכן מסוכן שביקש לעלות על כס מלכות ישראל. פילטוס חשב שהבין במידת מה מדוע קרא לעצמו ישוע מלך, שכן הכיר את התורה הסטואית שגרסה כי "החכם הוא מלך." פילטוס היה משוכנע לחלוטין שישוע איננו מתסיס מסוכן אלא לא הרבה יותר מאיש חזון בלתי מזיק, קנאי תמים.

לאחר שתחקר את 'המאסטר', חזר פילטוס לכוהנים הראשיים ולמאשימיו של ישוע ואמר: "חקרתי את האדם הזה ולא מצאתי בו כל אשמה. אינני סבור שהוא אשם בהאשמות שהעליתם כלפיו; אני סבור שצריך לשחרר אותו." שמעו זאת היהודים ונמלאו כעס עצום, עד כדי שהחלו לצעוק בפראות שישוע הוא בן מוות; אחד מחברי הסנהדרין העז לגשת לפילטוס ואמר: "האדם הזה מתסיס את העם, החל בגליל ולאחר מכן ביהודה כולה. הוא פורע חוק ופושע. אתה תתחרט על זה הרבה זמן אם תשחרר את הרשע הזה."

פילטוס לא ידע מה לעשות עם ישוע; ולפיכך, כאשר שמע אותם שהחל את עבודתו בגליל, הוא חשב שיצליח להשתחרר מן האחריות לגורל

המשפט, או לפחות להרוויח קצת זמן כדי לחשוב, בכך שישלח את ישוע להופיע בפני הורדוס, אשר שהה באותה העת בירושלים לצורך הפסח. פילטוס אף חשב שהמחווה הזו תעזור להפיג קצת מן המרידות ששררה זה זמן בינו לבין הורדוס בשל מספר רב של תקריות הנוגעות לסמכות.

קרא פילטוס לשומרים ואמר: "האיש הזה מן הגליל. קחו אותו להורדוס, ולאחר שיחקור אותו, חזרו ודווחו לי מה מצא." והם לקחו את ישוע להורדוס.

4. ישוע לפני הורדוס

כאשר הורדוס אנטיפס שהה בירושלים, הוא התגורר בארמון הישן של המכבים ארמונו של הורדוס הגדול, ולשם, לביתו של המלך לשעבר, הביאו כעת שומרי המקדש את ישוע, כשמאשימו וקהל הולך וגדל הולך אחריהם. הורדוס שמע זה מכבר אודות ישוע, והיה מאוד סקרן לגביו. 'וכשבן האדם' עמד מולו, בבוקר יום ששי זה, האדומי המרושע לא זכר לרגע את הנער שהופיע בפניו בעבר בציפורי וביקש ממנו להחליט באופן הוגן ביחס לחוב שחב לאביו שנהרג בזמן שעבד באחד ממבני הציבור. למיטב ידיעתו של הורדוס, הוא מעולם לא ראה את ישוע, אף כי הוטרד ממנו מאוד כשמרכז פעולתו היה בגליל. כעת, משהוחזק בידי פילטוס ואנשי יהודה, הורדוס רצה לראותו משום שהרגיש בטוח שלא יחולל לו יותר צרות בעתיד. הורדוס שמע הרבה על הניסים שחולל ישוע, וקיווה מאוד לראות מעשה פלאים כזה או אחר.

כשהביאו את ישוע בפני הורדוס, הופתע הטטרך מהופעתו ההדורה ומשלוותו המופגנת. במשך רבע שעה, חקר הורדוס את ישוע בשאלות, אך 'המאסטר' לא ענה. הורדוס הקניט אותו ואתגר אותו לבצע נס, אך ישוע לא ענה לשאלותיו הרבות ולא השיב להקנטות.

או אז נפנה הורדוס לכוהנים הראשיים ולצדוקים, שמע את האשמותיהם ביתר פירוט ממה שהקשיב להם פילטוס והאזין לפשעיו לכאורה של 'בן האדם'. לבסוף, כשהשתכנע שישוע לא ידבר אליו וגם לא יחולל עבורו נס, המשיך הורדוס ללעוג לו עוד קצת, הלביש אותו באדרת ישנה וסגולה ושלה אותו חזרה לפילטוס. הורדוס ידע שאין לו כל סמכות חוקית ביחס לישוע בארץ יהודה. אף כי שמח שסוף סוף הוא עתיד להיפטר מישוע בגליל, הוא היה אסיר תודה שפילטוס נשא באחריות להמתתו. הורדוס מעולם לא התאושש מן הפחד שנפל עליו כקללה מאז שרצח את יוחנן המטביל. פעמים, אף פחד שישוע היה יוחנן שקם לתחייה מן המתים. כעת, נמוג פחד זה משראה שישוע היה אדם מאוד שונה מן הנביא הקולני והרושף שהעז לחשוף ולהוקיע את חייו הפרטיים.

5. ישוע שב לפילטוס

כאשר הביאו השומרים את ישוע חזרה לפילטוס, הוא יצא למדרגות שבחזית הפרטוריום, שם מוקם כיסא הדיין שלו, קרא אליו את הכוהנים הראשיים וחברי הסנהדרין ואמר להם: "הבאתם לפני את האדם הזה והאשמתם אותו שהוא מתסיס את העם, אוסר עליהם לשלם מסים וטוען שהוא מלך היהודים. חקרתיו אותו ולא מצאתי אותו אשם בכל אלה. לאמתו של דבר, לא מצאתי בו כל אשמה. אז שלחתי אותו להורדוס, וכנראה שהטטרך הגיע לאותה מסקנה, הרי הוא שלח אותו אלינו חזרה. ברור לגמרי שהאדם הזה לא עשה דבר שראוי לגזר דין מוות. אם אתם סבורים שנדרש להכניס בו משמעת, אני מוכן לגעור בו לפני שאשחרר אותו."

ממש בזמן שהיהודים החלו לצעוק ולהתלונן כנגד שחרורו של ישוע, הגיע המון גדול לפרטוריום כדי לבקש מפילטוס לשחרר אסיר לכבוד חג הפסח. זה מכבר, נהגו מושלי רומא לאפשר לתושבים לבחור אסיר או פושע מורשע ולבקש מחילה עבורו בחג הפסח. וכעת, הגיע ההמון הזה מולו כדי לבקש את שחרורו של אסיר. מכיוון שישוע התחבב על ההמונים רק לאחרונה, עלה במוחו של פילטוס הרעיון שהוא יוכל לשחרר עצמו מן המצוקה בה היה שרוי בכל שיציע לקבוצה שתבחר לשחרר את ישוע במחווה רצון טוב לפסח, הרי היה כעת אסיר במשפט.

כשעלה ההמון על מדרגות הבניין, שמע פילטוס שהם קוראים בשמו של אחד, ברבס. ברבס היה מתסיס פוליטי, שודד ורוצח, בנו של כוהן, אשר נעצר לאחרונה בזמן ששדד ורצח על דרך יריחו. האדם הזה נידון למוות, וגזר הדין היה מתוכנן להתבצע מיד לאחר תום חגיגות הפסח.

פילטוס עמד והסביר להמון שישוע הובא לפניו בידי הכוהנים הגדולים, אשר ביקשו להמיתו באשמות מסוימות ושהוא עצמו לא חשב שאדם ראוי למוות. אמר פילטוס: "את מי אתם מעדיפים שאשחרר, את הרוצח הזה, ברבס, או את ישוע הגלילי?" מיד עם תום דבריו, החלו הכוהנים הראשיים וחברי הסנהדרין לצעוק בקולי קולות, "ברבס, ברבס!" וכשהקהל ראה את כוהניו הגדולים נחושים להמית את ישוע, הם מיהרו להצטרף ולתבוע את חייו וצעקו לשחרורו של ברבס.

מספר ימים לפני כן, אותו ההמון נדהם מישוע, אך האספסוף לא נשא עיניו למי שטען שהוא 'בן האל' ומצא עצמו כעת מוחזק בידי הכוהנים הגדולים והשליטים ועומד למשפט על חייו בפני פילטוס. ישוע יכול היה להיות כגיבור בעיני העם כאשר הניס את חלפני הכספים והסוחרים אל מחוץ למקדש, אך לא כאשר היה אסיר שאינו-מתנגד המוחזק בידי אויביו ועומד למשפט על חייו.

פילטוס כעס למראה הכוהנים הגדולים שצועקים למחילה עבור רוצח ידוע ותובעים את דמו של ישוע. הוא ראה את רשעותם ושנאתם והבחין בדעות הקדומות ובקנאה. לכן, אמר להם כך: "איך תוכלו לבחור בחייו של רוצח ולא באלה של האדם הזה, אשר פשעו הגדול ביותר הוא שהוא מכנה עצמו באופן ציורי מלך היהודים?" אך זה לא היה חכם מצדו של פילטוס לומר זאת. היהודים היו עם גאה שהיה כעת תחת עול רומא שקיוו למשיח שיגאל אותם מן השעבוד לגויים במפגן כוח גדול וברב הדר. יותר מכפי שפילטוס יכול היה לשער, הם רגזו על הרמיזה שאפשר להתייחס

כאל "מלך היהודים" למורה העניו הזה, שלימד דברים מוזרים, זה שהיה עצור כעת ומואשם בפשעים שדינם מוות. הם החשיבו הערה זו כעלבון כלפי כל מה שהיה קדוש ומכובד בעיניהם כאומה, ולפיכך צעקו ככל יכולתם כדי לשחרר את ברבס ולהמית את ישוע.

פילטוס ידע שישוע היה חף מפשע ביחס להאשמות שהוטחו בו, ואילו היה שופט צדק אמיץ היה מזכה אותו ומשחרר אותו. אך הוא חשש לעמוד מול היהודים הכעוסים הללו, ובעוד הוא מהסס, הגיע שליח ובידו מסר חתום מאשתו קלאודיה.

פילטוס סימן לנאספים מולו שהוא מבקש לקרוא את המסר שקיבל זה עתה לפני שימשיך לטפל בעניין. לאחר שפתח את המכתב מאשתו, כך קרא: "אני מתפללת שאין לך כל קשר לאדם ההגון והחף מפשע שנקרא ישוע. הלילה חלמתי חלום עליו שגרם לי סבל רב." לא רק שהמסר הזה מקלאודיה הטריד מאוד את פילטוס וגרם לדחייה נוספת במתן גזר הדין אלא גם למרבה הצער הוא אפשר לשליטי היהודים זמן מספיק להסתובב בתוך הקהל ולדחוק באנשים לקרוא לשחררו של ברבס ולתבוע את צליבתו של ישוע.

לבסוף, פנה פילטוס שוב לפתרון הבעיה שניצבה בפניו ושאל את הקהל, שהורכב ממנהיגי היהודים ומהמון שבא לבקש מחילה, "מה אעשה בזה המכונה מלך היהודים?" והם כולם צעקו כאיש אחד, "צלוב אותו! צלוב אותו!" העובדה שכל הקהל המעורב כאיש אחד תבע זאת הבהילה והפחידה את פילטוס, שהיה שופט בלתי-הגון ומפוחד.

ואז אמר פילטוס שוב: "למה לצלוב את האדם הזה? מה פשעו? מי יבוא ויעיד כנגדו?" אך כאשר שמעו את פילטוס מגן על ישוע, הם צעקו חזק יותר, "צלוב אותו! צלוב אותו!"

שוב פנה אליהם פילטוס ביחס לאסיר שישוחרר לפסח, ואמר: "אני שואל אתכם שוב, איזה מבין האסירים תבקשו שאשחרר לפסח? ושוב צעק ההמון, תן לנו את ברבס!"

אז אמר פילטוס: "אם אשחרר את הרוצח, מה אעשה עם ישוע?" ושוב צעק ההמון כאיש אחד, "צלוב אותו! צלוב אותו!"

תביעתו הנחושה של ההמון, שפעל כעת בהוראתם הישירה של הכהנים הגדולים וחברי מועצת הסנהדרין, הטילה אימה על פילטוס; אף-על-פי-כן, הוא ניסה פעם נוספת להפיס את הקהל ולהציל את ישוע.

6. פנייתו האחרונה של פילטוס

רק אויביו של ישוע נטלו חלק בכל המאורעות שהתרחשו בשעות הבוקר המוקדמות של יום השישי, מול פילטוס. חבריו הרבים או שעדיין לא ידעו על המעצר בלילה והמשפט הבוקר, או שהתחבאו כדי להימנע מלהיעצר ולהישפט למוות בשל אמונתם בתורתו של ישוע. ההמון שתבע כעת את מותו של 'המאסטר' כלל רק את אויביו המושבעים ואנשים שלא ממש חשבו וקל היה להסיתם.

פילטוס ניסה פעם אחת ואחרונה לפנות לרחמיהם. הוא פחד לעמוד מול תביעת ההמון שהוסת וקרא להמית את ישוע, והוא הורה לשומרים ולחיילים הרומיים לקחת את ישוע ולהלקות אותו. כשלעצמה, הייתה זו הוראה בלתי הוגנת ובלתי חוקית, שכן החוק הרומי קבע שיש להלקות רק את מי שכבר נידון למות בצליבה. לצורך העונש, לקחו השומרים את ישוע לחצר הפתוחה של הפרטורים. אויביו לא ראו את ההלקאה, אך פילטוס נכח בה ולפני שסיימו להתעלל בו הוא הנחה את המלקים לעצור ולהביא את ישוע בפניו. הם הלבישו אותו בגלימה הסגולה ושזרו כתר של קוצים אותו הניחו על ראשו. רק אז קשרו את ישוע לעמוד ההלקאה והלקו אותו בשוטים שנשזרו בהם קשרים. הם נתנו בידו ענף כתחליף לשרביט, כרעו ברכ מולו ולעגו לו, "הצדיעו למלך היהודים!" הם ירקו עליו והיכו בפניו בידיהם. לפני שהשיבו אותו לפילטוס, אחד מהם לקח את הענף מידו והיכה אותו בראשו.

אז הוביל פילטוס את האסיר המדמם והמולקה, הציג אותו בפני הקהל המעורב ואמר: "ראו את זה! אני שוב מכריז בפניכם שהוא לא פשע, ולאחר שהלקיתי אותו אני משחרר אותו."

שם עמד ישוע מנצרת, לבוש גלימת מלכות סגולה ישנה וכתר קוצים עוטר את ראשו העדין. פניו היו מוכתמות בדם וגופו היה כפוף מסבל ומצער. אך דבר לא יוכל לגעת בלבבות הקהים של מי שנפל קורבן לשנאה יוקדת ומי שהשתעבד לדעות הקדומות של הדת. המחזה הזה שלח גל של זעזוע במחוזותיו של יקום עצום ממדים, אך כלל לא נגע בלבבות מי שהיה נחוש להביא לחיסולו.

לאחר שהתאוששו מן השוק הראשון למראה מצוקתו של 'המאסטר', הם המשיכו והאריכו בצעקות רמות עוד יותר, "צלוב אותו! צלוב אותו!"

פילטוס הבין שהיה זה חסר תוחלת לפנות לרחמים שהיו אמורים להרגיש. הוא צעד קדימה ואמר: "אני מבין שאתם נחושים לראות במותו של איש זה, אך מה עשה כדי להיות ראוי למות? מי יכריז על פשעו?"

אז צעד קדימה הכוהן הגדול בעצמו, ניגש לפילטוס והכריז בכעס: "יש לנו חוק קדוש, ובהתאם לחוק הזה האיש הזה בן מוות הוא, משום שקרא לעצמו 'בן האל'." מששמע זאת פילטוס, נמלא פחד רב עוד יותר, ולא רק מפני היהודים אלא גם משום שנזכר בפתק מאשתו וסיפורי המיתולוגיה היוונית על האלים היורדים אל הארץ. הוא נרעד מן המחשבה שאולי ישוע הינו אישיות אלוהית. הוא סימן לקהל להשתק ולקח את ישוע בידו

פנימה לתוך הבניין כדי להמשיך ולחקור אותו. פילטוס היה כעת מבולבל בשל הפחד, נבוך בשל האמונה הטפלה וכן הציקה לו הגישה העיקשת של האספסוף.

7. החקירה האחרונה של פילטוס

פילטוס רעד מהתרגשות ופחד, ישב לצד ישוע ושאל: "מאיפה באת? מי אתה באמת? מה זה מה שהם אומרים, שאתה 'בן האל'?"

אך ישוע התקשה לענות על השאלות הללו, מפי שופט פחדן, חלש והססן אשר נהג בו בחוסר הגינות כזה כשציווה להלקותו אפילו לאחר שהכריז עליו כעל חף מכל פשע ולפני שגזר עליו דין מוות. ישוע הסתכל הישר בעיניו של פילטוס ולא ענה דבר. אמר אז פילטוס: "אתה מסרב לדבר איתי? אתה לא מבין שעדיין יש לי הכוח לשחרר אותך או לצלוב אותך?" ענה לו אז ישוע: "לא יכול להיות לך שום כוח ביחס אלי אלא זה שהותר מלמעלה. לא תוכל להפעיל כל סמכות ביחס 'לבן האדם' אלא אם התיר זאת 'האב' שבשמיים. אך אתה לא אשם כל כך, שכן אתה לא מכיר את הבשורה. זה שבגד בי וזה שמסר אותי לך חטאו חטא גדול יותר."

פילטוס נמלא אימה מן השיחה האחרונה הזו עם ישוע. הפחדן חסר חוט השדרה הזה, אדם בעל חוש צדק רופף, כרע כעת תחת משקלם של הפחד שנובע מן האמונות הטפלות והפחד האיום שפחד ממנהיגי היהודים.

שוב הופיע פילטוס בפני ההמון ואמר: "אני בטוח שאדם זה רק עבר על חוקי הדת. קחו אותו ושפטו אותו לפני חוקיכם. למה אתם מצפים שאסכים למותו רק בגלל שהפר את המסורת שלכם?"

פילטוס עמד לשחרר את ישוע, כאשר הכוהן הגדול, כיפא, ניגש לשופט הרומי הפחדן, נופף אצבע נקמנית בפניו של פילטוס ואמר בכעס, כך שכל ההמון שמע: "אם תשחרר את האדם הזה, אתה לא בצד של הקיסר, ואני אוודא שהקיסר יידע את הכל." עבור פילטוס, האיום הפומבי הזה היה יותר מדי. הפחד שלו מפני גורלו שלו עצמו האפיל כעת על כל השיקולים האחרים, והמושל הפחדן הורה להביא את ישוע לפני כס המשפט. עת עמד 'המאסטר' לפניו, הוא הצביע עליו בלעג ואמר "הנה מלככם." היהודים השיבו, "תיפטר ממנו. צלוב אותו!" אמר אז פילטוס, באירוניה וציניות, "האם לצלוב את מלככם?" ענו לו היהודים, "כן, צלוב אותו! אין לנו מלך מלבד הקיסר." ואז הבין פילטוס שכלו כל התקוות להציל את ישוע, שכן הוא עצמו לא העז לעמוד אל מול היהודים.

8. כניעתו הטרגית של פילטוס

הנה עומד 'בן האל' אשר התגשם 'בן האדם'. הוא נעצר ללא כתב אישום; הואשם ללא ראיות; נשפט ללא עדים; הוענש ללא גזר דין; וכעת עמד להיגזר דינו למוות בידי שופט בלתי הגון שהתוודה שלא מצא בו כל אשמה. אם כשכינה את ישוע "מלך היהודים" ניסה פילטוס לפנות לרגשותיהם הלאומניים של היהודים, הרי נכשל בכך כישלון חרוץ. היהודים לא ציפו למלך שכזה. הכרזתם של הכוהנים הגדולים ושל הצדוקים, "אין לנו מלך מלבד הקיסר", גרמה לשוק אפילו לאנשים הפשוטים, אך כעת היה זה מאוחר מדי להציל את ישוע אפילו אם האספסוף היה מעז לתמוך 'במאסטר'.

פילטוס פחד מהתקוממות או תסיסה. הוא לא העז להסתכן בהפרעה מעין זו בחג הפסח בירושלים. רק לאחרונה גער בו הקיסר, והוא לא רצה להסתכן בגערה נוספת. האספסוף הריע כאשר ציווה על שחרורו של ברבס. הוא ציווה שיביאו קערה ומים, ושם, אל מול הקהל, רחץ את ידיו ואמר: "אני חף מכל אשמה בקשר לדמו של זה. אתם נחושים להמיתו, אך אני לא מצאתי בו כל אשמה. עשו זאת. החיילים ייקחו אותו." ואז הריע ההמון והשיב, "דמו יהיה עלינו ועל ילדינו."

הספר של אורנטיה

מסמך 186

ממש לפני הצליבה

כשישוע ומאשימיו יצאו לכיוון הורדוס, פנה 'המאסטר' אל השליח יוחנן ואמר: "יוחנן, לא תוכל עוד לעשות עבורי דבר. לך לאימי והבא אותה שתראה אותי לפני שאמות." אף כי היסס לעזוב אותו לבד עם אויביו, כאשר שמע יוחנן את בקשתו של 'המאסטר' הוא מיהר לבית עניא, שם התאספה כל משפחתו של ישוע והמתינה בביתן של מרתה ומרים, אחיותיו של אלעזר שהוקם לתחייה מן המתים.

מספר פעמים במהלך הבוקר הגיעו שליחים ומסרו למרים ומרתה עדכונים ביחס להתקדמות במשפטו של ישוע. אך משפחתו של ישוע הגיעה לבית עניא רק דקות ספורות לפני שהגיע לשם יוחנן ובפיו בקשתו של ישוע לראות את אימו בטרם יומת. לאחר שיוחנן זכדיה סיפר להם את כל מה שהתרחש מאז נעצר ישוע בחצות, יצאה מרים אימו מיד בלוויית יוחנן לראות את בנה הבכור. עד אשר הגיעו מרים ויוחנן לעיר, ישוע כבר הגיע לגולגותא, בלוויית החיילים הרומיים שנצטוו לצלוב אותו.

כאשר מרים אם ישוע יצאה עם יוחנן לראות את בנה, סירבה אחותו רות להישאר מאחור עם שאר בני המשפחה. מכיוון שהייתה נחושה להתלוות לאימה, התלווה אליה אחיה, יהודה. תחת פיקוחו של יעקב, נותרו שאר בני משפחתו של 'המאסטר' בבית עניא וכמעט מדי שעה הגיעו שליחיו של דוד זכדיה לדווח על התקדמותם של המאורעות האיומים במהלכן הומת אחיהם הבכור, ישוע מנצרת.

1. סופו של יהודה איש-קריות

הדיון בפני פילטוס הסתיים בערך בשעה שמונה וחצי בבוקר יום ששי זה, 'המאסטר' נמסר לחזקתם של החיילים הרומיים שנצטוו לצלוב אותו. מיד לאחר שישוע נמסר לידי הרומאים, חזר מפקד השומרים היהודיים עם אנשיו חזרה למפקדה שלהם במקדש. הכוהן הגדול ועמיתיו, חברי הסנהדרין, הלכו מעט אחרי השומרים הישר למקום המפגש הרגיל שלהם בלשכת הגזית שבמקדש. כאן הם פגשו חברי סנהדרין אחרים רבים להם סיפרו מה עלה בגורל ישוע. בזמן שכיפא עסק בדיווח לסנהדרין אודות משפטו וגזר דינו של ישוע, הופיע בפניהם יהודה כדי לתבוע את הפרס על חלקו במעצרו של 'המאסטר' וגזר דין המוות שניתן לו.

כל היהודים הללו תיעבו את יהודה; כל מה שהרגישו כלפי הבוגד היה בוז גמור. במהלך משפטו של ישוע בפני כיפא ובמהלך הופעתו בפני פילטוס, התנהגותו הבוגדנית של יהודה הציקה למצפנו. הוא החל להתפכח במידת מה מן האשליה ביחס לפרס שעתיד לקבל על בגידתו בישוע. הוא סלד מן הקרירות והריחוק שהפגינו השלטונות היהודיים; אף-על-פי-כן, הוא ציפה לגמול נדיב על מעשה הפחדנות שלו. הוא ציפה שיקראו לו בפני האסיפה הכללית של הסנהדרין ושם ישמיעו שבחו בפניו ויעטירו עליו כבוד גדול על השירות הכביר שהעניק לאומה, כך החמיא לעצמו. לכן, תארו לעצמכם עד כמה הופתע הבוגד האנוכי הזה כאשר משרתו של הכוהן הגדול נגע בכתפו, לקח אותו אל מחוץ לאולם ואמר: "יהודה, מינו אותי לשלם לך על בגידתו של ישוע. הנה הגמול שלך." ובעודו מדבר, נתן משרתו של כיפא ליהודה שק ובו שלושים מטבעות כסף - המחיר באותה העת של עבד טוב ובריא.

יהודה היה המום, הלום. הוא רץ חזרה וביקש להיכנס ללשכה אך נחסם בידי השוער. הוא ביקש לערער בפני הסנהדרין אך הם לא התירו לו להיכנס. יהודה לא האמין ששליטי היהודים יאפשרו לו לבגוד בחבריו 'ובמאסטר' שלו ואז יציעו לו שלושים מטבעות כסף כפרס על מעשיו. הוא הרגיש מושפל, מיואש ושביר לגמרי. הוא החל לצעוד הלאה מן המקדש כאילו היה שרוי תחת טרנס. הוא שלשל אוטומטית את השק לכיסו העמוק, אותו הכיס בו נשא את השק שהכיל את כספי קבוצת השליחים במשך זמן כה רב. והוא הסתובב בעיר והלך אחרי ההמונים שהיו בדרך לצפות בצליבות.

מרחוק, ראה אותם יהודה מרימים אל על את הצלב ועליו מוסמר ישוע, ולמראה המחזה הזה רץ חזרה למקדש, פרץ בכוח דרך השומר ומצא עצמו אל מול חברי הסנהדרין, שעדיין הייתה מכונסת. הבוגד היה כמעט חסר נשימה ונסער מאוד, אך הוא הצליח למלמל את המילים הבאות: "חטאתי בכך שבגדתי בחף מפשע. אתם העלבתם אותי. הצעתם לי כסף כפרס על השירות שלי – את מחירו של עבד. אני מתחרט על מה שעשיתי; הנה כספכם. אני רוצה לחמוק מן האשמה של מה שעשיתי."

שמעו שליטי היהודים את יהודה, ולעגו לו. אחד מהם, שישב סמוך למקום בו עמד יהודה, סימן לו לעזוב את הלשכה ואמר: "'המאסטר' שלך כבר

הומת בידי הרומאים, ומה הקשר בינינו לאשמה שלך? זה עניין שלך – תסתלק!"

בעת שעזב את לשכת הסנהדרין, הוא הוציא את שלושים מטבעות הכסף וזרק אותם על רצפת המקדש. כשיצא מן המקדש, הבוגד כבר כמעט יצא מדעתו. יהודה כעת התנסה בהבנה של מהו חטא באמת. נעלמו לגמרי כל התהילה, המשיכה והשיכרון של מעשה העוולה. כעת, עמד הרשע לבדו פנים אל פנים מול גזר הדין של נשמתו המיואשת והמאוכזבת. בזמן ביצוע החטא הרגיש כמכושף, זו הייתה כהרפתקה, אך כעת עליו לקצור את הפירות הבלתי רומנטיים של העובדות לאשורן.

מי שפעם היה שליח של מלכות השמים עלי אדמות הלך כעת ברחובות ירושלים בודד וגלמוד. הייאוש שאחז בו היה כמעט מוחלט. הוא המשיך ללכת דרך העיר, יצא מן החומות וירד מטה לבדידות האיומה של גיא בן הינום, שם עלה על המדרון התלול, נטל את חגורת הגלימה שלו וקשר אותה לעץ קטן ואת הקצה השני כרך סביב צווארו והשליך עצמו לתהום. לפני שמת, הקשר שקשר בידיים עצבניות נפרם וגופו של הבוגד נקרע לחלקים בזמן שנפל על הסלעים המשווננים שמתחת.

2. גישתו של 'המאסטר'

כאשר ישוע נעצר, הוא ידע שעבודתו עלי אדמות בלבוש בשר ודם הגיעה לסיומה. הוא הבין לגמרי איזה סוג של מוות מצפה לו, ולא התעניין כלל ועיקר בפרטי המשפט-לכאורה שעשו לו.

ישוע סירב ישוע לענות לעדויות השקר של העדים שהעידו נגדו כשעמד בפני הסנהדרין. בין אם נשאל בידי חבר או אויב, רק שאלה אחת תמיד זכתה לתשובה – זו שנגעה לטיבה ואלוהיותה של משימתו עלי-אדמות. הוא תמיד ענה כאשר נשאל אם היה 'בן האל'. הוא סירב בהתמדה לענות להורדוס הסקרן והמרושע. הוא דיבר אל פילטוס רק כאשר חשב שפילטוס או אדם כנה אחר יכלו להיעזר בדבריו ולהיטיב ללמוד מהם על האמת. ישוע לימד את שליחיו על חוסר התוחלת של השלכת פנינים לרגלי החזירים, וכעת העז לתרגל את שלימד. התנהגותו כעת העידה על הכניעות הסבלנית של הטבע האנושי אשר השתלבה בדממה המלכותית והמכובדת השקולה שהפגין הטבע האלוהי. הוא היה מוכן לשוחח עם פילטוס על כל שאלה שנגעה להאשמות הפוליטיות שהוטחו בו – כל שאלה שלדעתו נגעה לתחום הסמכות של המושל.

ישוע היה משוכנע שהיה זה רצון 'האב' שיזרום עם הזרימה הטבעית של המאורעות האנושיים ממש כמו כל בן תמותה אחר, ולכן סירב אפילו להשתמש בכוח האנושי שלו כדי להשפיע על מהלך האירועים שהובילו אחיו בני התמותה, אלה שהפגינו קוצר-ראייה בהיבט החברתי והיו עיוורים בהיבט הרוחני. אף כי ישוע חי ומת באורנטיה, כל מהלך הקריירה האנושית שלו, מתחילתה ועד סופה, היה מופע שתכליתו להשפיע וללמד את כלל היקום שברא וממשיך לעד לקיים.

היהודים הללו, קצרי הרואי, תבעו בגסות את מותו של 'המאסטר' בעוד הוא עומד בדממה נוראית וצופה במותה של אומה – מותו של עם אבותיו שבארץ.

ישוע רכש וניחן באופי של אדם אשר יכול היה לעמוד שלוו ולשמור על כבודו גם מול עלבון בלתי-מוצדק ומתמשך. לא ניתן היה להפחידו. כאשר משרתיו של חנן החלו לעלוב בו, כל מה שהציע היה כי ראוי שיקראו לעדים שיוכלו להעיד כנגדו.

לאורך כל המשפט ששפט אותו לכאורה פילטוס, מתחילתו ועד סופו, הצופים השמימיים לא יכלו להימנע מלשדר ליקום את תיאור הסצנה "פילטוס עומד למשפט של ישוע."

כאשר עמד מול כיפא, ולאחר שכל עדויות השקר התמוססו, ישוע לא היסס לענות על שאלתו של הכהן הגדול ולהעניק להם בעדותו זאת הבסיס להרשעתו בחילול הקודש.

'המאסטר' לא הפגין שום עניין בניסיונותיו של פילטוס לנסות לשחרר אותו, שכוונתו הייתה טובה אך פעולתו הייתה רפה. הוא באמת ריחם על פילטוס ואכן ניסה להאיר את חשכת דעתו. הוא היה פסיבי לחלוטין ביחס לפניותיו של המושל הרומי ליהודים שיבטלו את כתב האישום הפלילי נגדו. במהלך כל המאורע המצער, הוא המשיך להתנהג בפשטות מכובדת ובהדר נטול כל יומרה. כאשר כינו אותו "מלך היהודים", הוא לא הטיל שום ספק בחוסר כנותם של מי שעתידיים להיות רוצחיו. הוא קיבל את הכינוי ללא הסברים מיותרים, אף כי ידע שאף כי הם בחרו לדחות אותו, הוא יהיה האדם האחרון שיכול היה להנהיג באמת את האומה, גם במובן הרוחני.

במהלך המשפטים הללו אמר ישוע אך מעט, אך אמר מספיק כדי להדגים לכל בני התמותה איזה סוג אופי יכול האדם לגבש בשותפות עם האל וכדי לגלות לכלל היקום את האופן בו יכול האל להתגלם בחייו של יצור כאשר אותו היצור בוחר באמת לעשות את רצון 'האב', ובכך הופך באופן פעיל לבנו של האל החי.

ניתן לראות את מלוא אהבתו לבני התמותה הבורים בסבלנות ובשליטה העצמית שהפגין אל מול הלעג, המכות והדחיפות שהלמו בו החיילים הגסים והמשרתים חסרי ההתחשבות. הוא אפילו לא כעס כאשר כיסו את עיניו, היכו אותו בגסות בפנים וקראו לו: "התנבא לנו, מי היכה אותך."

פילטוס דיבר אמת גדולה משידע כאשר הציג את ישוע להמון לאחר שהולקה וקרא "תראו את האדם!" אכן, המושל הרומי אחוז הפחדים לא העלה

על דעתו שבאותו רגע ממש היקום עמד דום והתבונן במחזה הייחודי - 'הריבון' האהוב מושפל בלעג ובמכות נתיניו החשוכים והמפגרים בני התמותה. בזמן שפילטוס דיבר, הדהדה ברחבי נבאדון כולה הקריאה "תראו את האל והאדם!" ברחבי יקום, אינספור מיליונים מאז אותו יום המשיכו לראות את אותו אדם, ואילו אל האוונה, השליט העליון של יקום היקומים, מקבל את האדם מנצרת כהתממשות האידאליה של היצורים בני התמותה ביקום המקומי הזה של זמן ומרחב. בכל חייו שאין כדוגמתם, הוא הצליח תמיד לגלות את האל לאדם. כעת, באירועי חייו האחרונים כאדם ובמותו הקרב, הוא גילה התגלות חדשה ונוגעת ללב של האדם לאל.

3. דוד זבדיה המהימן

מעט לאחר שישוע נמסר לידי החיילים הרומיים, עם תום הדיון בפני פילטוס, מיהרה קבוצה של שומרי המקדש לגת שמנים כדי לפזר או לעצור את חסידיו של 'המאסטר'. אך החסידים הללו נפוצו הרבה לפני הגעתם. השליחים נסוגו למקומות המסתור שנקבעו להם; היוונים התפזרו והלכו למספר בתים בירושלים; שאר התלמידים נפוצו אף הם. דוד זבדיה האמין שאויביו של ישוע יחזרו; לכן, עוד לפני כן העלה ומיקם כמה מן האוהלים במעלה המצוק, סמוך למקום אליו נהג לעתים תכופות לפרוש 'המאסטר' כדי להתפלל ולסגוד. הוא התכוון להתחבא שם וגם להפעיל מרכז, מעין תחנת תיאום, לשירות השליחים שלו. שומרי המקדש הגיעו ממש מעט לאחר שיצא מן המחנה. מכיוון שלא מצאו שם איש, הם הסתפקו בשריפת המחנה וישבו למקדש. הסנהדרין שמעה את דיווחם, וקבעה שמכיוון שחסידיו של ישוע הופחדו והוכנעו, לא תהיה סכנת התקוממות או סכנה לחילוצו של ישוע מיד אלה שיועדו להוציאו להורג. סוף סוף יכלו לנשום לרווחה, ולכן סיימו את הישיבה והתפזרו איש לדרכו להכנות לסדר הפסח.

מיד עם מסירתו של ישוע לצליבה בידי החיילים הרומיים, מיהר שליח לגת שמנים כדי להודיע לדוד, ותוך חמש דקות יצאו רצים בדרכם לבית צידה, פלה, פילדלפיה, צידון, שכם, חברון, דמשק ואלכסנדריה. השליחים הללו נשאו עמם את הבשורה שישוע עומד להיצלב בידי הרומאים בשל התעקשותם הנחרצת של שליטי היהודים.

במהלך היום הטרגי הזה ועד צאתו של המסר האחרון, 'שהמאסטר' הובא למנוחות, מדי חצי שעה דוד שלח רצים עם דיווחים לשליחים, ליוונים ולבני משפחתו הארצית של ישוע אשר התאספו בביתו של אלעזר בבית עניא. כאשר השליחים יצאו עם ההודעה שישוע הובא למנוחות, דוד פיזר את סגל הרצים המקומיים למשך חגיגות הפסח ומנוחת השבת, והנחה אותם להתייצב אצלו בשקט בבוקר יום ראשון בביתו של ניקודמוס, שם הוא עצמו התכוון להסתתר במשך מספר ימים יחד עם אנדראס ופטרוס.

דוד זבדיה זה, אשר ניחן בדעת ייחודית, היה היחיד מבין תלמידיו הבכירים של ישוע שהתייחס פשוטו כמשמעו לקביעה של 'המאסטר' שהוא ימות 'ויקום לתחייה ביום השלישי'. דוד שמע אותו פעם אחת חוזה כך, ומשום שנטה להתייחס לדברים כפשוטם, התכוון כעת לאסוף את שליחיו ביום ראשון בבוקר בביתו של ניקודמוס כדי שיהיו זמינים להפיץ את החדשות למקרה שישוע יקום לתחייה מן המתים. מהר מאוד גילה דוד שאיש מחסידיו לא ציפה שיקום מן הקבר כל כך מהר; לכן, שמר על אמונתו לעצמו ולא סיפר על כוונתו לאסוף את סגל השליחים מוקדם בבוקר יום ראשון לאיש פרט לשליחים ששלח בבוקר יום ששי לערים ולמרכזי המאמינים המרוחקים.

וכך, מפוזרים ברחבי ירושלים וסביבותיה, עשו באותו לילה חסידיו של ישוע את הסדר ונותרו למחרת במסתור.

4. הכנות לצליבה

לאחר שפילטוס רחץ את ידיו אל מול ההמון, וביקש כך לחמוק מן האשמה בכך שציווה על צליבתו של אדם חף מפשע רק משום שחשש לעמוד מול תביעותיהם של מנהיגי היהודים, הוא ציווה למסור את 'המאסטר' לידי החיילים הרומיים ופקד על מפקדם לצלוב אותו מיד. כשקיבלו החיילים את ישוע לידיהם, הם הובילו אותו חזרה לחצר הפרטורים, הסירו את הגלימה שהלביש אותו והורדו אותו והלבישו אותו בבגדיו. החיילים הללו לעגו וסנטו לו, אך לא פגעו בו פיזית. כעת היה ישוע לבד עם החיילים הרומיים הללו. חבריו היו במסתור; אויביו הלכו לדרכם אפילו יוחנן זבדיה כבר לא היה לצדו.

פילטוס מסר את ישוע לידי החיילים מעט לאחר שמונה בבוקר ומעט לפני תשע בבוקר יצאו לזירת הצליבה. במשך יותר מחצי השעה הזו, ישוע לא הוציא הגה מפיו. כלל עבודת הניהול של יקום עצום כמעט ועמדה מלכת. גבריאאל וראשי השליטים של נבאדון היו או באורנטיה או צמודים לשידורי החלל של רבי-המלאכיות במאמץ להיות מעודכנים לגבי הקורות את 'בן האדם' באורנטיה.

עד לזמן בו החיילים היו מוכנים לצאת עם ישוע לגולגותא, הם כבר התחילו להתרשם משלוותו הבלתי רגילה והמכובדות היוצאת דופן שלו, ומכך שלא התלונן בדממה.

הרבה מן הדיחוי ביציאה עם ישוע לזירת הצליבה נבע מכך שהמפקד החליט ברגע האחרון לקחת גם שני גנבים שנידונו למוות; מכיוון שנצטווה לצלוב את ישוע באותו בוקר, חשב המפקד הרומי שמוטב ששני אלה ימותו איתו מאשר שיחכו עד לסוף חגיגות הפסח.

מיד כשהוכנו הגנבים, הם הובלו לחצר, שם ראו את ישוע. אחד מהם ראה אותו לראשונה ואילו השני שמע אותו לעתים תכופות, הן במקדש והן חודשים רבים לפני כן במחנה בפלה.

5. הקשר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח

אין קשר ישיר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח. אכן, ישוע הקריב את חייו הארציים ביום זה, ערב חג הפסח ובערך בזמן בו הוקרב השעל לעולה במקדש. אך צירוף המקרים הזה איננו מעיד בשום צורה ואופן על כך שמותו של 'בן האדם' עלי אדמות קשור באופן כלשהו למערכת הקורבנות היהודית. ישוע היה יהודי, אך 'בן האדם', היה בן תמותה בעולם. מספיק להתבונן על המאורעות שכבר סופרו, ואשר מובילים לרגע הזה, ממש לפני צליבתו המתקרבת של 'המאסטר', כדי להסיק שמותו בשעה הזו היה אירוע טבעי ומעשה ידי אם בלבד.

היה זה האדם ולא האל אשר תכנן והוציא לפעול את מותו של ישוע על הצלב. 'האב' אכן סירב להתערב בסדר המאורעות האנושיים באורנטיה, אך 'האב' בפרדיס לא ציווה, לא תבע ולא דרש שמותו של 'בנו' יתבצע כפי שזה אירע בארץ. עובדה היא שבמוקדם או במאוחר נדרש היה ישוע לוותר על הגוף הפיזי, על ההתגשמות שלו בגוף, אך הוא היה יכול לעשות זאת באינספור דרכים בלא להזדקק למות על הצלב בין שני גנבים. כל אלה היו מעשה ידי אדם, ולא מעשה ידי אלוהים.

'המאסטר' השלים עד לזמן בו הוטבל את כל מה שנדרש להתנסות בו עלי אדמות ובגוף שהיה נחוץ כדי להשלים את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו ביקום. באותו רגע ממש, הושלמה חובתו של ישוע על הארץ. כל החיים שחי לאחר מכן, ואפילו האופן בו מת, היו סעד אישי לגמרי שבחר להעניק כדי לרומם את יצוריו בני התמותה, בעולם הזה כמו גם בעולמות אחרים.

בשורת החדשות הטובות, שבאמצעות האמונה יכול בן התמותה להיות מודע-רוחנית לכך שהוא בן האלוהים, איננה תלויה במותו של ישוע. אכן, מותו של 'המאסטר' האיר עד מאוד בשורת מלכות זו, אך יותר מכך עשו זאת חייו.

כל מה אמר או עשה 'בן האדם' עלי אדמות ייפה עד מאוד את הדוקטרינות אודות היות האדם בן האלוהים ואודות אחוות האדם, אך מערכות היחסים הבסיסיות הללו, בין האדם לאל, נובעות מטבע העובדה שהאל אוהב את יצוריו ומרחמנותם הטבעית של 'בניו' האלוהיים. מאז ומעולם, בעולם הזה ובכל האחרים ברחבי היקום, התקיימו מערכות היחסים הללו בין האדם 'לבוראו', יחסים נוגעים ללב, יחסים בעל יופי אלוהי; ואין הן תלויות בשום אופן במשימות המתת התקופתיות של 'בני האל הבוראים', אשר מתגלמים בדמות ההוויות התבוניות שבראו כחלק מן המחיר שהם עצמם נדרשים לשלם כדי לרכוש סופית את הריבונות הבלתי-מוגבלת, כל אחד ביקומו שלו.

'האב' שבשמים אהב את בני התמותה שבארץ בדיוק באותה המידה לפני חייו ומותו של ישוע באורנטיה כמו לאחר המופע הטרנסצנדנטי של שותפות-בצוותא בין האדם לאל. אף כי אין במעשה הכביר הזה, של התגלמות האל של נבאדון בלבוש בשר ודם באורנטיה כדי להרחיב את תכונותיו של 'האב' הנצחי, האינסופי והאוניברסלי, יש בו והוא אכן העשיר והאיר את כל שאר המנהלים והיצורים ביקום של נבאדון. אף כי 'האב' שבשמים לא אוהב אותנו יותר בשל משימת המתת של מיכאל, כל שאר ההוויות התבוניות השמימיות כן אוהבות אותנו יותר. הסיבה לכך היא שלא רק שישוע מימש התגלות של האל לאדם, אלא משום שהוא גם גילה התגלות חדשה של האדם להוויות התבוניות שביקום היקומים.

ישוע לא עומד למות כקורבן על חטא. הוא לא עומד לכפר על אשמתו המוסרית המולדת של המין האנושי. האנושות כגזע איננה כלל אשמה בפני האל. אשמה הינה אך ורק עניין של חטא אישי ושל התמרדות ביוזעין ובמתכוון כנגד רצונו של 'האב' וממשל 'בניו'.

החטא והמרד אינם כלל קשורים למשימת המתת הבסיסית של 'בני פרדיס' של האל, אף כי לנו נדמה כי משימת ההצלה הינה פועל יוצא ממשימת המתת.

גאולת האל עבור בני התמותה של אורנטיה הייתה יעילה, מהימנה וודאית באותה המידה אף אם ישוע לא היה מוצא להורג בידיהם האכזריות של בני תמותה בורים. אילו היו בני התמותה שבארץ מקבלים את 'המאסטר' בברכה ואילו היה עוזב את אורנטיה כשהיה מחליט הוא עצמו לעזוב את הגוף, לא הייתה לכך שום השפעה על עובדת אהבתו של האל ורחמיו של 'הבן' – עובדת היות האדם בן האלוהים. אתם, בני התמותה, בני האלוהים אתם, והדבר היחידי שנדרש כדי שאמת זו תהייה לעובדה בהתנסות שלכם, היא אמונתכם, אמונה שנוולדת מן הרוח.

הספר של אורנטיה

מסמך 187

הצליבה

לאחר ששני השודדים הוכנו ליציאה, יצאו החיילים לכיוון אתר הצליבה, בפיקודו של קנטוריון. הקנטוריון שפיקד על שניים עשר החיילים הללו היה אותו מפקד שהוביל בלילה שלפני את החיילים שעצרו את ישוע בגת שמנים. הרומאים נהגו להקצות ארבעה חיילים לכל נידון לצליבה. שני השודדים הולקו כראוי לפני שנלקחו לצליבה, אך ישוע לא ספג עונש פיזי נוסף; ללא ספק, המפקד סבר שכבר הולקה דיו, אפילו לפני שנגזר דינו.

שני הגנבים שנצלבו היו עמיתיו של ברברס, ואילו מנהיגם לא היה משוחרר כחלק ממחילת הפסח של פילטוס, היו מוצאים להורג יחד עמו מאוחר יותר. ישוע, לפיכך, נצלב במקום ברברס.

את מה שעתידי ישוע לעשות, להסכים למות בצליבה, עושה הוא מרצונו החופשי. כשחזה את ההתנסות הזו, אמר: "על כן אהב אתי 'אָבִי' כי את נִפְשִׁי אֶתֵּן לַמָּוֶת אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא מָאֲתִי כִּי אִם אֲנִי מַעֲצָמִי אֶתְּנֶנָּה לְשׁ בְּיָדִי לְמַת אִתָּהּ וּבְיָדִי לְשׁוֹב לְקַחְתָּהּ מִצְוֹהָ הַזֹּאת קִבַּלְתִּי מֵעַם 'אָבִי'."

מעט לפני תשע בבוקר זה, הובילו החיילים את ישוע מהפרטוריום ולגולגותא. אחריהם צעדו רבים מאוהדיו הסמויים של ישוע, אך רוב הקהל, שמנה כמאתיים איש ויותר, היה מורכב מאויביו או מסקרנים מזדמנים שרצו לחוות את השוק של מופע הצליבה. רק מעט ממנהיגי היהודים הלכו לראות את ישוע מת על הצלב. לאחר שהיה ברור שפילטוס מסר אותו לחיילים הרומים ושנגזר דינו למות, הם פנו להתעסק בפגישה שקיימו במקדש במהלכה דנו בגורל חסידיהם.

1. בדרך לגולגותא

לפני שיצאו את חצר הפרטוריום, הניחו החיילים את הקורה האופקית של הצלב על כתפיו של ישוע. היה נהוג לחייב את הנידון למוות לשאת את הקורה האופקית למקום הצליבה. הנידון למוות לא נשא את כל הצלב, אלא רק את הקורה הקצרה הזו. הקורה האנכית, הארוכה יותר, כבר הובאה מבעוד מועד לגולגותא ועד להגעתם של החיילים ואסיריהם כבר הוכנסה עמוק באדמה.

כנהוג, הוביל המפקד את השיירה ונשא בידיו לוחות לבנים קטנים ועליהם נרשמו שמות הפושעים והפשעים בעטיים נידונו למוות. עבור הגנבים, נשא הקנטוריון שלטים עליהם נרשמו שמותיהם ומתחתם מילה אחת, "שודד". על-פי המנהג, לאחר שהקורבן מוסמר לצלב והורם למקומו על הקורה האנכית מסמרו את השלט בראש הצלב, מעט מעל לראש הפושע, וכך יכלו כל הנוכחים לדעת בשל איזה פשע נצלב הנידון למוות. השלט שנשא הקנטוריון עבור הצלב של ישוע נכתב בידי פילטוס עצמו בלטינית, יוונית, וארמית ונכתב בו: "ישוע מנצרת – מלך היהודים."

כמה משליטי היהודים שנכחו בזמן שפילטוס רשם על השלט התרעמו בקול כנגד כך שכינה את ישוע "מלך היהודים". אך פילטוס הזכיר להם שההאשמה הזאת הייתה חלק ממה שהוביל להרשעתו. כאשר הבינו היהודים שלא יצליחו לשכנע את פילטוס לשנות את דעתו, הם ביקשו שלפחות ישנה זאת ויכתוב במקום, "הוא אמר, 'אני מלך היהודים'." אך פילטוס עמד על שלו; הוא לא שינה את הכתוב. לכל טענותיהם ענה, "מה שכתבתי, כתבתי."

אף כי היה נהוג לצעוד לגולגותא בדרך הארוכה ביותר, כך שמספר רב של אנשים יצפה בפושע שנידון למוות, הם תעדו היום בדרך הישירה ביותר לשער דמשק, שהוביל צפונה ואל מחוץ לעיר. בדרך זו הגיעו במהרה לגולגותא, אתר הצליבה הרשמי של ירושלים. מעבר לגולגותא שכנו בתיהם של העשירים, ומעברה השני של הדרך נצבו קבריהם של רבי מן היהודים האמידים.

היהודים לא נהגו להעניש בצליבה. היוונים והרומאים למדו זאת מהפיניקים. אפילו הורדוס האכזר לא נהג לצלוב. הרומאים מעולם לא צלבו אזרח רומי; רק עבדים ונתינים זכו לעונש המוות הבלתי מכבד הזה. במהלך המצור על ירושלים, רק ארבעים שנה לאחר צליבתו של ישוע, כוסתה גולגותא כולה באלפים רבים של צלבים, עליהם קמלו מדי יום מיטב פרחי העם היהודי. אכן, קציר איום ונורא למה שנזרע היום.

כשחלף מצעד המוות ברחובותיה הצרים של ירושלים, רבות מנשות היהודים העדינות ששמעו את מילות העידוד והחמלה של ישוע וידעו אודות חייו, חיי סעד אוהב, לא יכלו להימנע מלבכות כשראו אותו מובל למוות מבזה כזה. כשחלף לידן, רבות מן הנשים הללו יללו וקיננו. כאשר כמה מהן

העזו ללכת לצדו, הפנה 'המאסטר' את ראשו אליהן ואמר: "בנות ירושלים, אל תבקינה עלי כי על נפשי כפינה נעל פניכן. מלאכתי כמעט ונשלמה – בקרוב אלך 'לאבי' – אך צרותיה של ירושלים רק מתחילות. כי הנה ימים באים ואמרו: אשרי העקרות ואשרי המעיים אשר לא ילדו ואשרי השדים אשר לא היניקו. אז יאמרו אל הקהרים נפלו עלינו ואף הגבעות פסונו וגאלונו מצרותינו."

נשות ירושלים הללו נהגו באומץ כשהפיגנו אהדה כלפי ישוע, משום שהיה זה בניגוד לחוק להפיגין אהדה כלפי המובל לצליבה. לאספסוף היה מותר ללגלג, ללעוג, ולצחוק על הנידון אך נאסר כל מפגן אהדה. אף כי ישוע העריך את מפגן האהדה, בשעה חשוכה זו וכשחבריו היו במסתור, הוא לא רצה שהנשים הנדיבות הללו תסתבכנה עם הרשויות בשל כך שהעזו לחמול אותו. אפילו בזמן כזה, ישוע כמעט ולא חשב על עצמו, ורק חשב על ימי הטרגדיה הנוראיים שממתינים לירושלים ולאומה היהודית כולה.

'המאסטר' היה כמעט באפיסת כוחות כשנסחב בדרך לצליבה. הוא לא אכל ולא שתה מאז הארוחה האחרונה בביתו של אליהו מרקוס; ואף לא הצליח לעצום עין לרגע מאז. בנוסף לכך, הוא עמד בדיון אחר דיון עד לרגע בו נגזר דינו, שלא להזכיר את ההלקאות שספג והסבל הפיזי ואובדן הדם שגרמו לו. מעל לכל אלה נוספו מועקה מנטלית כבירה, לחץ רוחני גדול ותחושה איומה של בדידות אנושית.

מעט לאחר שחלפו מבעד לשער ואל מחוץ לעיר, התנודד ישוע עם הקורה שעל כתפיו, כוחותיו אפסו לרגע והוא נפל תחת משקל המשא הכבד. החיילים צעקו עליו ובעטו בו, אך הוא לא הצליח לקום. המפקד, שידע מה כבר סבל ישוע, וראה זאת ציווה על חיילים להפסיק. הוא פקד אז על עובר אורח, שמעון מקירנה, לקחת את הקורה האופקית מכתפיו של ישוע וציווה עליו לשאת אותה את כל שאר הדרך לגולגותא.

אדם זה, שמעון, הגיע כל הדרך מקירנה שבצפון אפריקה כדי להשתתף בחגיגות הפסח. הוא חנה יחד עם בני קירנה אחרים ממש מחוץ לחומות העיר והיה בדרכו לתפילה במקדש בתוך העיר כאשר ציווה עליו המפקד הרומי לשאת את הקורה של ישוע. שמעון נותר שם לכל אורך השעות בהן גסס 'המאסטר' על הצלב, ושוחח עם רבים מחבריו כמו גם עם אויביו. לאחר תקומתו לתחייה ולפני שעזב את ירושלים, הוא הפך למאמין אמיץ בבשורת המלכות, וכששב לביתו, הוביל את משפחתו למלכות השמים. שני בניו, אלכסנדר ורופוס, הפכו למורים מצוינים של הבשורה החדשה באפריקה. אך שמעון לעולם לא ידע שישוע, זה שאת משאו נשא, והמורה היהודי שהתחבב על בנו הפצוע, היו בדיוק אותו אדם.

מצעד המוות הגיע לגולגותא מעט לאחר השעה תשע בבוקר, והחיילים הרומיים נפנו למשימת מסמור שני השודדים 'ובם האדם', כל אחד לצלב שלו.

2. הצליבה

ראשית, החיילים קשרו את ידיו של 'המאסטר' בחבלים לקורה האופקית, ואז מסמרו את ידיו לעץ. לאחר שהרימו את הקורה אופקית, הניחו אותה על האנכית ומסמרו אותה לזו, את קשרו ומסמרו את רגליו לעץ, תוך שימוש במסמר אחד ארוך דרך שתי הרגליים. מקל עץ מוקם במיקום הנכון בקורה האנכית, ושימש כעין אוכף לנשיאת משקל הגוף. הצלב לא היה גבוה, רגליו של 'המאסטר' היו בערך כמטר מעל פני הקרקע. לכן, הוא יכול היה לשמוע את כל שנאמר אודותיו בלעג וכן לראות בבירור את ההבעה על פניהם של כל אלה שלעגו לו בחוסר התחשבות כזה. כמו כן, כל הנוכחים יכלו לשמוע בקלות את מה שישוע אמר במהלך שעות העינוי והגסיסה האיטית שעבר.

היה נהוג להסיר את כל בגדיהם הנצלבים, אך מכיוון שהיהודים הביעו התנגדות עזה לעירום בפומבי, הרומאים תמיד סיפקו מעין תחתון לכל הנצלבים בירושלים. וכך, כל בגדיו של ישוע הוסרו והוא לפני שהושם על הצלב הולבש כאמור.

הצליבה נועדה לשמש כמוות אכזרי ומתמשך, שכן הקורבן לפעמים גסס במשך מספר ימים. בירושלים הייתה התנגדות רבה לצליבה, והוקמה קבוצה של נשים יהודיות אשר תמיד שלחו נציגה לצליבות אשר הציעה לקורבן יין מהול בסם שיקל על סבלו. כאשר טעם ישוע את היין שנמנהל בסם, סרב לשותות ממנו אף שהיה מאוד צמא. 'המאסטר' בחר לשמור על התודעה האנושית עד הסוף. הוא ביקש לפגוש במוות, אפילו בצורתו האכזרית, הבלתי-אנושית, ולהתעלות מעליו בכך שיעבור את מלוא החוויה האנושית.

לפני שהושם על הצלב, השודדים כבר הושמו על הצלבים שלהם והם קיללו וירקו על אלה שביצעו זאת. בזמן שמסמרו אותו לצלב, המילים היחידות שאמר ישוע היו, "סלח להם, אבא, כי הם לא יודעים מה הם עושים." אילו מחשבות אהבה ומסירות לא היו עיקר חיי השירות הבלתי אנושי שחי, לא יכול היה לבקש עבור רוצחיו ברחמים ובאהבה שכאלה. הרעיונות, המניעים והכמיהות של כלל החיים יוצאים לאור בזמן משבר.

לאחר 'המאסטר' הורם על הצלב, המפקד מסמר מעל לראשו את השלט בו נכתב בשלוש שפות, "ישוע מנצרת – מלך היהודים." היהודים זעמו על העלבון הזה. אך פילטוס נפגע מחוסר הכבוד שהפיגו כלפיו; הוא הרגיש נפחד ומושפל, וזו הייתה הנקמה המתוקה הקטנה שלו. הוא יכול היה לכתוב: "ישוע, מורד." אך הוא ידע היטב שיהודי ירושלים סלדו מן השם נצרת, והוא התכוון להשפיל אותם. הוא ידע שאם בן הגליל שהוצא להורג יכונה "מלך היהודים", זה יפגע היטב במטרה.

כאשר נודע להם כיצד פילטוס ביקש ללגלג עליהם עם השלט שנתלה על הצלב של ישוע, מיהרו רבים ממנהיגי היהודים לגולגותא, אך לא העזו להסיר אותו בשל נוכחותם של החיילים הרומיים שעמדו על המשמר. מכיוון שלא יכלו להסיר את השלט, המנהיגים הללו התערו בקרב הקהל והסיתו אותו ללעוג ולא להתייחס ברצינות לכתוב על השלט.

השליח יוחנן, יחד עם מרים אם ישוע, רות ויהודה, הגיעו למקום מעט לאחר שישוע הורם למקומו על הצלב, וממש בעת שהמפקד מסמר את השלט מעל לראשו של 'המאסטר'. יוחנן היה היחיד מבין אחד עשר השליחים שהיה עד לצליבה, וגם הוא לא היה נוכח בכל מהלכה שכן מיד לאחר שהביא את אם ישוע לשם, רץ חזרה לירושלים להביא את אימו וחברותיה.

ישוע חיך ולא אמר דבר למראה אימו מלווה ביוחנן, אחותו ואחיו. בינתיים, ארבעת החיילים שהוקצו לצליבתו של 'המאסטר' חילקו ביניהם את בגדיו, כנהוג. אחד לקח את הסנדלים, אחד את הכובע, אחד את החגורה ואחד את המעיל. זה הותיר את השמלה, החולצה הארוכה שירדה עד כמעט לגובה הברכיים, והם התכוונו לקרוע אותה לארבעה חלקים, אך כאשר הבחינו שהייתה יוצאת דופן, החליטו להגריל אותה ביניהם. ישוע התבונן בהם כשהחילקו את בגדיו בעוד ההמון הגס לועג לו.

טוב שהחיילים הרומיים לקחו את בגדיו של 'המאסטר'. אלמלא כן, אילו קיבלו חסידיו לידיהם את הבגדים, הם היו מתפתים לסגוד להם. 'המאסטר' רצה שלחסידיו לא יוותר שום דבר חומרי שקשור לחייו עלי אדמות. הוא רצה להותיר לאנושות רק את הזיכרון אודות חיים של אדם שהוקדשו לאידאל הרוחני הגבוה של התמסרות לעשיית רצון 'האב'.

3. אלה שחזו בצליבה

ישוע נתלה על הצלב בערך בשעה תשע ושלושים בבוקר יום ששי זה. עד השעה אחת עשרה, התאספו יותר מאלף איש שבאו לחזות בצליבתו של 'בן האדם'. במהלך השעות האיומות הללו, עמדו צבאות השמים בדממה והתבוננו במחזה היוצא דופן של 'הבורא' שמת את מות היצור, ואפילו את המוות הבזוי ביותר של פושע מורשע.

בזמנים שונים במהלך הצליבה עמדו בסמוך לצלב מרים, רות, יהודה, יוחנן, שלומית (אם יוחנן) וקבוצה של נשים מאמינות אדוקות שכללה את מרים אשת קלופס ואחותה של מרים אם ישוע, מרים המגדלית, ורבקה שגרה בעבר בציפורי. חברים אלה ואחרים עמדו שם והיו עדים לסבלנות ולעוצמה הכבירה שלו בזמן סבל סבל עצום.

רבים מן העוברים גָּדְפוּ אוֹתוֹ והנידו בראשם, לעגו לו ואמרו: "אתה שהָרַסְתָּ אֶת הַהֵיכָל וּבִנְהוּ בְּשִׁלְשֶׁת יָמִים, הוֹשֵׁעַ לְנַפְשְׁךָ. נָאִם 'בֶּן הָאֱלֹהִים', לָמָּה לֹא תִרְדָּ מִן הַצֵּלָב?" בדומה לכך, גם ראשי הכהנים לעגו לו ואמרו, "את אֲחֵרִים הוֹשִׁיעַ וּלְעַצְמוֹ לֹא יוֹכֵל לְהוֹשִׁיעַ." אחרים אמרו, "אִם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אַתָּה, רֵד מִן הַצֵּלָב וְנֹאמִין בְּךָ." ולאחר מכן המשיכו ללעוג לו ואמרו, "כָּטַח בָּאֱלֹהִים עֲתָה יִפְלְטֶהוּ אִם חָפֵץ בּוֹ כִּי אָמַר 'בֶּן הָאֱלֹהִים' אֲנִי נִקְזָאת חֲרָפָהוּ גַם הַפְּרִיצִים הַנִּצְלָבִים אֹתוֹ." אפילו שני השודדים לעגו לו וסנטו בו.

מכיוון שישוע לא ענה להקנטות, וצהרי יום ההכנות של היום המיוחד הלכו והתקרבו, עד לשעה אחת עשרה ושלושים נעלם רוב הקהל הלוועג; בזירה נותרו פחות מחמישים איש. החיילים התכוונו כעת לאכול את ארוחת הצהריים וללגום מן היין החמוץ והזול שלהם, כהכנה למשמרת המוות הארוכה. כששתו מן היין, הרימו כוס בלעג לישוע ואמרו, "הללו את מלך היהודים, מזל טוב לו!" והם נדהמו למראה הסבלנות של 'המאסטר' ביחס ללעג ולצחוק שלהם.

כאשר ישוע ראה אותם אוכלים ושותים, השפיל מבטו אליהם ואמר, "אני צמא." שמע מפקד המשמר את ישוע אומר, "אני צמא," לקח מעט יין מבקבוקו, הרטיב ספוג והושיט אותו אל פיו של ישוע בקצה הכידון, כך שישוע יוכל להרטיב מעט את שפתיו היבשות.

ישוע בחר במתכוון לחיות בלא לעשות שימוש בכוחותיו העל-טבעיים, וכך גם בחר למות על הצלב כבן תמותה מן המניין. הוא חי כאדם, ולכן ימות כאדם – על-פי רצון 'האב'.

4. הגנב על הצלב

אחד מן השודדים גידף את ישוע ואמר: "אם אתה 'בן האלוהים', למה שלא תושיע את עצמך ואותנו?" אך כאשר גער כך בישוע, אמר הגנב השני, אשר שמע את ישוע מלמד פעמים רבות: "הֲלֹא תִירָא אֶת הָאֱלֹהִים? וְהִנֵּה אֲנִינִי כְּמִשְׁפָּט כִּי לִקְחָנוּ כְּגִמּוּל יָדִינוּ וְהָאִישׁ הַזֶּה לֹא עָשָׂה מְאוּמָה רָע. מוֹטָב כִּי נִבְקֵשׁ מַחִילָה עַל חַטֵּאתֵינוּ וְגִאוּלָּה לְנִשְׁמוֹתֵינוּ." שמע ישוע את דברי הגנב, הפנה את פניו אליו וחיך לאות אישור. כאשר הפושע ראה את ישוע מסב אליו את פניו, אזר אומץ, ליבה את להבת אמונתו הרוטטת ואמר, "זָכְרָנִי נָא אֲדֹנִי בְּבֹאֶךָ בְּמַלְכוּתְךָ." אמר לו ישוע, "אֲמֵן אֲמֵן אָמֵן אָנִי לְךָ כִּי יוֹם אֶחָד תִּהְיֶה עִמָּדִי בְּפָרְדִּים."

בעודו גוסס, מצא 'המאסטר' מצא זמן לשמוע את וידיי האמונה של השודד המאמין. הגנב מצא גאולה כאשר ביקש אותה. פעמים רבות קודם לכן נטה להאמין בישוע, אך רק בשעות המודעות האחרונות שלו קיבל בלב שלם את תורתו של 'המאסטר'. כאשר ראה את האופן בו ישוע מתמודד עם המוות בצליבה, הגנב הזה לא יכול היה יותר לעמוד בפני הוודאות שאותו 'בן האדם' אכן היה 'בן האלוהים'.

בזמן שהגנב התקבל על-ידי ישוע למלכות, השליח יוחנן לא היה שם שכן הוא הלך לעיר להביא את אימו וחברותיה לזירת הצליבה. מאוחר יותר, שמע לוקס את הסיפור הזה מן ממפקד המשמר הרומי שהומר אף הוא.

ששים שנה ויותר לאחר הצליבה, סיפר השליח יוחנן אודותיה כפי זכר אותה. הרישומים האחרים התבססו על סיפורו של הקנטוריון הרומי ששימש שם בתפקיד ואשר בשל מה שראה ושמע, הפך מאוחר יותר למאמין בישוע והצטרף באופן מלא למלכות השמים שבארץ.

הצעיר הזה, השודד שהתחרט, נדחף לחיים של אלימות ופשע בידי אלה שהאדירו חיים שכאלה כסוג של מחאה לאומנית כנגד הכיבוש הפוליטי וחוסר הצדק החברתי. טענות שכאלה, אליהן התלווה יצר ההרפתקנות, הובילו צעירים רבים בעלי כוונות טובות להצטרף למבצעי שוד נועזים. הצעיר ראה את ברבס כגיבור. כעת, הבחין בטעותו. כעת, ראה לצדו על הצלב אדם גדול באמת, גיבור אמיתי. גיבור שעורר את תשוקתו והחדיר בו השראה לאידאלים הגבוהים ביותר של כבוד עצמי מוסרי, גיבור שעורר בו את האידאלים של אומץ, גבריות וגבורה. כשראה את ישוע, עלתה וגאתה בלבו תחושה של אהבה, נאמנות וגדלות אמיתית.

אילו היה בקרב הקהל הלועג אדם נוסף שחש כי בלידת האמונה בנשמתו והיה פונה לישוע בבקשת רחמים, היה הוא מתקבל באותה התייחסות אוהבת שהפגין כלפי השודד שהאמין.

לאחר שהגנב המתחרט שמע את הבטחתו של 'המאסטר', כי יום אחד ייפגשו בפרדיס, שב יוחנן מן העיר בלוויית אימו וחבורה בת כשתיים עשרה נשים מאמינות. יוחנן נעמד לצד מרים, אם ישוע, ותמך בה. בנה יהודה עמד בצידה השני. בצהרי היום, ישוע התבונן במחזה ואמר לאימו, "אישה, הנה בנך!" הוא דיבר אל יוחנן ואמר, "בני, הנה אימך!" ואז פנה לשניהם ואמר, "אני מבקש שתלכו מכאן." וכך, לקחו יוחנן ויהודה את מרים מגולגותא. יוחנן לקח את אם ישוע למקום שהותו בירושלים ואז מיהר חזרה לזירת הצליבה. לאחר הפסח, שבה מרים לבית צידה, שם חיה עד יום מותה. מרים מת פחות משנה לאחר מותו של ישוע.

לאחר שמרים עזבה, התרחקו מעט הנשים האחרות ונותרו לשרת שם את ישוע עד שמת על הצלב, והן עדיין המשיכו לעמוד שם לאחר שגופתו של 'המאסטר' נלקחה לקבורה.

5. השעה האחרונה על הצלב

אף כי היה זה מוקדם עדיין בעונה לתופעה שכזו, מעט לאחר צהרי היום התקדרו השמים והאוויר התמלא בחול דק. תושבי ירושלים ידעו שפירושו של דבר שסופת חול חמה עתידה להגיע ממדבריות חצי האי ערב. לפני השעה אחת בצהריים השמיים היו חשוכים והסתירו את השמש, ושאר הקהל נס חזרה לעיר. פחות משלושים איש היו נוכחים כאשר 'המאסטר' סיים את חייו, מעט לאחר שעה זו, היו נוכחים פחות משלושים איש, רק שלושה עשר החיילים הרומיים וקבוצה בת כחמישה עשר מאמינים. קבוצה זו מנתה רק נשים למעט יהודה אחי ישוע ויוחנן זבדיה, אשר שב לזירה מעט לפני מותו של 'המאסטר'.

מעט לאחר השעה אחת בצהריים, בעיצומה של סופת חול עזה וחשיכה הולכת וגוברת, החלה תודעתו האנושית של ישוע לגווע. נאמרו מילות הרחמים, הסליחה והתוכחה האחרונות. הובעה משאלתו האחרונה – ביחס לדאגה לאימו. במהלך השעה הזו, של מוות ממשמש ובא, החלה דעתו האנושית של ישוע לחזור על פסוקים רבים מכתבי הקודש העבריים ובייחוד מספר תהילים. המחשבה המודעת האחרונה של ישוע האדם נגעה לפסוקים שאמר בלבו מתוך ספר תהילים, מתוך הפרקים שידועים היום כפרק כ', כ"א וכ"ב. ואף כי שפתו התנועעה, הוא היה חלש מכדי לצטט בקול את הפסוקים הללו, אשר ידע על-פה, והם נאמרו בלב. רק פעמים מספר שמעו העומדים בסמוך דבר מה, כגון, "עֲתָה יִדְעָתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה, מִשִּׁיחִי", "תִּמְצָא יְדָךְ, לְכָל אוֹיְבֶיךָ", "אֵלֵי, אֵלֵי, לָמָּה עֲזַבְתָּנִי?" בשום רגע לא היה לישוע ספק קל שבקלים שהוא חי בהתאם לרצון 'האב'; הוא לעולם לא הטיל ספק שכעת הקריב את חייו בהתאם לרצון 'האב'. הוא לא הרגיש 'שהאב' נטש אותו; הוא פשוט ציטט בשארית תודעתו פסוקים רבים, ביניהם מפרק תהילים כ"ב, שמתחיל במילים "אֵלֵי, אֵלֵי, לָמָּה עֲזַבְתָּנִי?" במקרה היה זה אחד מן הפסוקים שנאמרו בברור ואלה שעמדו בסמוך יכלו לשמוע.

בקשתו האחרונה של ישוע האדם לחבריו הייתה בערך בשעה אחת וחצי, כאשר אמר בפעם השנייה, "אני צמא", ואותו מפקד המשמר הרטיב את שפתיו באותו ספוג שנספג בין חמוץ, אשר באותם הימים נודע בכינוי חומץ.

סופת החול התעצמה והשמיים התקדרו עוד. ועדיין, החיילים וקבוצת המאמינים הקטנה עמדה שם. החיילים הסתופפו לצד הצלב כדי להגן על עצמם מפני החול שחתך בבשר. אימו של יוחנן והאחרים התבוננו מרחוק, ממקום מסתור תחת מדף סלע. כאשר נשם 'המאסטר' את נשמתו האחרונה, עמדו לצד הצלב שלו יוחנן זבדיה, אחיו יהודה ואחותו רות, מרים המגדלית ורבקה, לשעבר מציפורי.

היה זה מעט לפני שלוש כאשר קרא ישוע בקול רם, "זֶה נִגְמַר! יֶאֱבִי, בִּינְךָ אֶפְקִיד רוּחִי." לאחר דברים אלה, הרכין ראשו ונפח את נפשו. כאשר ראה הקנטוריון הרומי כיצד מת ישוע, הוא טפח על חזהו ואמר: "אכן, היה זה צדיק; בוודאי היה 'בן האלוהים'." ומאותו רגע ואילך, החל להאמין בישוע.

ישוע מת כמלך – כפי שחי. הוא הודה באופן חופשי במלכותו ושלט במצב במשך כל אותו יום טרגי. הוא הלך מרצונו למוות בזוי לאחר שהבטיח את שלום שליחיו. הוא ריסן בחכמה את אלימותו של פטרוס, שגרמה לצרות, ואף הבטיח שיוחנן יהיה לצדו ממש עד לנשימת אפו האחרונה. הוא גילה את טבעו האמיתי לסנהדרין הרצחנית והזכיר לפילטוס את מקור סמכותו 'כבן האלוהים'. הוא יצא לגולגותא והקורה על כתפיו וסיים את משימת מתת האהבה שלו בכך שהפקיד את נפש האדם שרכש ביד 'אב פרדיס'. ולאחר חיים שכאלה – ומות שכזה – יכול 'המאסטר' אכן לומר, "זֶה נִגְמַר."

מכיוון שהיה זה ערב שבת כמו גם ערב פסח, היהודים לא רצו שיוצגו הגופות בגולגותא. לכן, הלכו לפילטוס וביקשו ממנו לשבור את רגליהם ולרצוח אותם, כך שניתן יהיה להוריד אותם מן הצלבים ולהשליך אותם לבורות הקבורה של הפושעים עוד לפני השקיעה. לשמע בקשה זו, שלח פילטוס מיד שלושה חיילים לשבור את רגליהם ולהיפטר מישוע ושני השודדים.

כאשר הגיעו החיילים הללו לגולגותא, הם אכן עשו כן ביחס לשני השודדים אך למרבה פליאתם גילו שישוע כבר הלך לעולמו. על-מנת לוודא שמת, לקח אחד החיילים את הכידון ופילח את צדו השמאלי. אף כי הרבה מן הנצלבים גססו על הצלב במשך יומיים ואפילו שלושה, ישוע הלך לעולמו בתוך פחות מחמש וחצי שעות בשל ייסורי הנפש הכבדים והעינוי הרוחני המעיק תחתיהם היה שרוי.

6. לאחר הצליבה

באמצע חשכת סופת החול, בערך בשלוש וחצי, שלח דוד זבדיה את אחרון השליחים אשר נשא את בשורת מותו של 'המאסטר'. את אחרון רציו שלח לביתן של מרתה ומרים בבית עניא, שם הוא חשב שנמצאים אמו של ישוע ובני משפחתו.

לאחר מותו של 'המאסטר', שלח יוחנן את הנשים תחת השגחתו של יהודה לביתו של אליהו מרקוס, שם עשו את השבת. יוחנן עצמו, אשר כעת כבר היה מוכר לקנטוריון הרומי, נותר בגולגותא והמתין להגעתם של יוסף וניקודמוס אשר נשאו פקודה מאת פילטוס שאפשרה להם לקחת את גופתו של ישוע.

כך הסתיים יום של טרגדיה וצער עבור יקום עצום ממדים וההוויות התבוניות שבו שהזדעזעו מן המחזה המחריד במהלכו נצלב 'הריבון' האהוב שלהם שהתגשם בגוף; הם היו המומים מקהות חושיהם של בני האדם ומהפגנת הסטייה שלהם.

הספר של אורנטיה

מסמך 188

הזמן בקבר

מעט מאוד ידוע לנו על פרק הזמן בין יממה ומחצה בקריירה של מיכאל עלי אדמות במהלכו שכבה גופתו של ישוע בקבר של יוסף, פרק הזמן שחלף ממותו על הצלב ועד תחייתו מן המתים. נוכל לספר לכם אודות קבורתו של 'בן האדם' ולהעלות על הכתב את המאורעות שקשורים לתחייתו, אך לא נוכל לספק לכם יותר מדי מידע אודות מה שהתרחש במשך שלושים ושש השעות הללו, משלוש אחר הצהריים של יום ששי ועד שלוש בבוקר של יום ראשון. תקופה זו בקריירה של 'המאסטר' החלה מעט לפני שהחיילים הרומיים הורידו אותו מן הצלב. הם היו עושים זאת לפני כן, אך הריגתם של שני השודדים עיכבה זאת.

שליטי היהודים תכננו להשליך את גופתו של ישוע לבורות הקבורה הפתוחים של גיהנום, שמדרום לעיר; כך נהגו להיפטר מגופות הנצלבים. אילו נהגו כך, הייתה גופתו של 'המאסטר' ניתנת למאכל חיות השדה.

בינתיים, הלכו יוסף הרמתי וניקודמוס לפילטוס כדי לבקש את גופתו של ישוע ולהניח אותה לקבורה ראויה. היה זה מנהג נפוץ שחבריו של הנצלב שיחדו את השלטונות הרומיים כדי לקבל את גופתיהם. יוסף לקח סכום כסף גדול בבואו לפילטוס, למקרה שיזדקק לשלם תמורת הרשות לקבור את ישוע באחוזת קבר פרטית. אך פילטוס לא רצה לשמוע על כסף. מיד כששמע את הבקשה, חתם על הצו שאישר ליוסף ללכת לגולגותא ולקחת מיד את גופתו של 'המאסטר'. בינתיים, מששככה סופת החול באופן ניכר, יצאה לכיוון גולגותא קבוצת יהודים, נציגי הסנהדרין, כדי לוודא שגופתו של ישוע מושלכת יחד עם אלה של השודדים לבורות הקבורה הפתוחים.

1. קבורתו של ישוע

כאשר הגיעו יוסף וניקודמוס לגולגותא, הם ראו את החיילים מורידים את גופתו של ישוע מן הצלב ואת נציגי הסנהדרין עומדים בצד כדי לוודא שאיש מחסידיו של ישוע לא ימנע את השלכתה לבורות הקבורה של הפושעים. כאשר הציג יוסף לקנטוריון את הצו של פילטוס שנגע לגופתו של 'המאסטר', החלו היהודים לעורר סערה ותבעו לקבל לרשותם את הגופה. בכעסם, ניסו לקחת את הגופה בכוח, וכשניסו זאת, ציווה הקנטוריון על ארבעה מחייליו לעמוד לצידו והם הגנו בחרבות שלופות על גופתו של 'המאסטר', שנחה על האדמה. הקנטוריון הורה לחיילים האחרים לעזוב את שני השודדים ולהניס את ההמון היהודי הזועם. לאחר שהושב הסדר על כנו, קרא הקנטוריון את האישור שכתב פילטוס באוזני היהודים, זו הצידה ואמר ליוסף: "גופה זו נתונה לכם לעשות בה ככל שתראו לנכון. אני וחיילי נעמוד כאן כדי לוודא שאיש לא יתערב."

אדם צלוב לא הורשה להיקבר בבית עלמין יהודי; החוק אסר זאת מפורשות. יוסף וניקודמוס ידעו זאת, ולכן בדרךם לגולגותא החליטו לקבור את ישוע באחוזת הקבר החדשה של משפחתו של יוסף, אשר נחצבה במערת סלע ושכנה מרחק קצר צפונה מגולגותא, מעבר לדרך המובילה לשומרון. איש עדיין לא נקבר שם, והם חשבו שראוי להביא לשם את 'המאסטר' למנוחות. יוסף אכן האמין שישוע יקום מן המתים, אך ניקודמוס היה מסופק מאוד בכך. שניהם, אשר בעבר היו חברי הסנהדרין, שמרו על אמונתם בישוע פחות או יותר בסתר, אף כי חבריהם לסנהדרין חשדו בהם זה מכבר, אפילו לפני שפרשו מן המועצה. מאותו יום ואילך הם היו התלמידים המפורסמים ביותר של ישוע בירושלים.

בערך בשעה ארבע וחצי, יצא מצעד הלוויה של ישוע מנצרת מגולגותא אל עבר קרב יוסף, אשר מעבר לדרך. הגופה נעטפה בתכריכי בד וארבעת הגברים נשאו אותה כשהנשים המשגיחות הנאמנות מן הגליל הלכו בעקבותיהם. בני התמותה שנשאו את גופתו הפיזית של ישוע לקרב היו: יוסף, ניקודמוס, יוחנן והקנטוריון הרומי.

הם נשאו את הגופה לתוך הקבר, חלל בן כמטר רבוע אחד, ושם מיהרו להכינה לקבורה. היהודים לא באמת קברו את מתיים; למעשה, הם חנטו אותם. יוסף וניקודמוס הביאו עמם כמויות גדולות של מור ומשחות, וכעת עטפו את הגופה בתחבושות שנספגו בתמיסות הללו. לאחר שסיימו את מלאכת החניטה, קשרו מטפחת על פניו, עטפו את הגופה בתכריכי בד, והניחו אותה אחר כבוד על מדף שבתוך הקבר.

לאחר שהניחו את הגופה בקבר, הורה הקנטוריון לחייליו לסייע בגלילת אבן הגולל שחסמה את פתח הקבר. החיילים אז יצאו לעבר גיהנום עם גופות השודדים ואילו האחרים שבו בצער לירושלים כדי לקיים את מצוות הפסח, כדת משה.

קבורתו של ישוע התבצע בזריזות משום שהיה זה ערב הפסח וערב שבת והשבת עמדה להיכנס. הגברים מיהרו לשוב לעיר ואילו הנשים נותרו לצד הקבר עד הרבה לאחר רדת החשיכה.

בזמן ההתרחשות הזו, הנשים הסתתרו בסמוך וצפו בכל שהתרחש ובמקום בו הובא 'המאסטר' למנוחות. הם הסתתרו משום שנאסר על נשים להתרועע עם גברים בזמן הקבורה. לדעתן של השנים, ישוע לא הוכן כראוי לקבורה, והן הסכימו בינן לבין עצמן לשוב לביתו של יוסף כדי לנוח בשבת, להכין תבלינים ומשחות ולחזור בבוקר יום ראשון כדי להכין את גופתו של 'המאסטר' למנוחות. הנשים שהיו ליד הקבר באותו ערב יום ששי היו: מרים המגדלית, מרים אשת קלופס, מרתה, אחות נוספת של אם ישוע, ורבקה מציפורי.

פרט לדוד זבדיה וליוסף הרמתי, רק מעט מתלמידיו של ישוע אכן האמינו או הבינו שהוא עתיד לקום לתחייה ביום השלישי.

2. אבטחת הקבר

גם אם חסידיו של ישוע לא זכרו את הבטחתו לקום מן הקבר לאחר שלושה ימים, אויביו אכן זכרו זאת. הכוהנים הגדולים, הפרושים והצדוקים זכרו את הדיווחים שציינו שהוא אמר שיקום לתחייה.

בליל יום ששי זה, בחצות לערך ולאחר סעודת הסדר, נקבצו כמה ממנהיגי היהודים בביתו של כיפא כדי לדון בחששותיהם ביחס להכרזתו של 'המאסטר' שיקום לתחייה לאחר שלושה ימים. הפגישה הסתיימה במינויה של ועדת של כמה מחברי הסנהדרין אשר תכננו לבקר את פילטוס מוקדם בבוקר למחרת ולבקש מטעם הסנהדרין רשמית כי שומר רומי יוצב לפני קברו של ישוע כדי למנוע מחבריו מלחבל בקבר. אמר דובר וועדה זו לפילטוס: "אדוני, זכור כי הרמאי הזה, ישוע מנצרת, אמר בעודו בחיים כי, 'ביום השלישי אקום שוב'. באנו, אפוא, כדי לבקשך לצוות לאבטח את מערת הקבר מפני חסידיו, לפחות עד היום השלישי. אנו מאוד חוששים שחסידיו יבואו ויגנבו אותו בלילה ויכריזו בפני העם כי הוא קם לתחייה. אם תרשה שכך יקרה, השגיאה הזו תהיה הרבה יותר חמורה מאשר להתיר לו להישאר בחיים."

אמר פילטוס לאחר ששמע את בקשת הסנהדרין: "אתן לכם משמר בן עשרה חיילים. לכו ואבטחו את הקבר." הם שבו למקדש, לקחו עשרה שומרים משלהם ובבוקר יום שבת זה צעדו לקבר של יוסף, עשרה שומרים יהודיים ועשרה חיילים רומאים כדי לשמש ככוח שמירה על הקבר. האנשים הללו גלגלו אבן גולל נוספת וחתמו את חותמו של פילטוס על האבנים, כדי שלא יזיזו אותן בלא ידיעתם. עשרים האנשים הללו נותרו לשמור שם עד לשעה בה קם לתחייה, והיהודים הביאו להם מזון ומשקה.

3. במהלך יום השבת

במהלך יום השבת הזה, המשיכו השליחים והתלמידים להסתתר, ואילו ירושלים כולה דיברה על מותו של ישוע על הצלב. בזמן הזה היו בירושלים כמעט מיליון וחצי יהודים שהגיעו מכל קצוות האימפריה הרומית וממסופוטמיה. היה זה תחילתו של שבוע הפסח, וכל עולי הרגל הללו עתידים להיות בעיר, ללמוד אודות תחייתו של ישוע מן המתים ולקחת את החדשות עמם חזרה לבתיהם.

בשעה מאוחרת של מוצאי השבת, זימן יוחנן מרקוס את אחד עשר השליחים לבור בסתר לבית אביו, ושם, ממש לפני חצות הליל, הם התקבצו כולם באותו אולם עליון שבו סעדו את הארוחה האחרונה עם 'המאסטר' יומיים לפני כן.

במוצאי השבת, מעט לפני השקיעה יצאו מרים ואם ישוע, רות ויהודה חזרה לבתי עניא כדי להצטרף למשפחתם. דוד זבדיה נשאר בביתו של ניקודמוס, שם קבע מראש להיפגש עם שליחיו מוקדם בבוקר יום ראשון. נשות הגליל, אשר הכינו תמציות ומשחות כדי לחנוט את גופתו של ישוע, היו בביתו של יוסף הרמתי.

איננו מסוגלים לתת הסבר מלא למה שקרה לישוע מנצרת במשך פרק הזמן בן יממה וחצי שבו הוא שכב לכאורה בקבר החדש של יוסף. ככל הנראה, הוא מת על הצלב את אותו מוות טבעי שכל בן תמותה אחר היה מת באותן נסיבות. שמענו אותו אומר, "אבי" בידך אפקיד רוחי." איננו מבינים לגמרי את משמעות ההכרזה הזו, שכן 'מכוון המחשבה' שלו כבר מזמן הפך לאישי ולכן התקיים באופן בלתי תלוי מקיומו של ישוע כאדם. 'מכוון המחשבה' שהפך לאישי של 'המאסטר' לא יכול היה להיות מושפע באופן כלשהו ממותו הפיזי על הצלב. ככל הנראה שמה שישוע הפקיד בידי של 'האב' הוא המשלים הרוחני לעבודתו של 'המכוון' בתחילת דרכו, העבודה שנועדה להפוך את הדעת האנושית לרוחנית, וזאת כדי לאפשר להעביר את הרישום של ההתנסות האנושית לעולמות העליונים. ככל הנראה, חייבת להיות מציאות רוחנית כלשהי בהתנסותו של ישוע אשר מקבילה לטבע הרוחני, לנשמה של בני התמותה שצומחים באמונתם בעולמות. אך זוהי דעתנו בלבד – איננו באמת יודעים לה הפקיד ישוע בידו של 'אביו'.

אנו יודעים שגופו הפיזי של 'המאסטר' נח שם בקבר של יוסף עד לשעה שלוש לפנות בוקר יום ראשון לערך, אך איננו כלל בטוחים ביחס למעמדה של אישיותו של ישוע במשך שלושים ושש השעות הללו. יש והעזנו לנסות להסביר לעצמנו את הדברים הללו באופן הבא:

1. תודעת 'הבורא' של מיכאל וודאי הייתה חופשיה לגמרי מן הדעת החומרית אליה נקשרה בעת ההתגשמות הפיזית.

2. אנו יודעים שמי שהיה 'מכוונן המחשבה' של ישוע נכח בכדור הארץ במהלך פרק זמן זה ופיקד אישית על צבאות השמיים שהתאספו.

3. זהות הרוח שרכש האדם מנצרת, זו אשר נבנתה במהלך חייו בגוף, ראשית בשל מאמציו הישירים של 'מכוונן המחשבה' ולאחר מכן הודות להתאמה המושלמת שהוא עצמו הגיע אליה בין הצרכים הפיזיים לבין הדרישות הרוחניות של הקיום האידאלי כאדם, ואשר הושגה בשל בחירתו המתמדת לעשות את רצון 'האב', וודאי הופקדה למשמורת של 'אב פרדיס'. איננו יודעים אם מציאות רוח זו שבה כדי להיות חלק מן האישיות שקמה לתחייה, אך אנו סבורים שאכן כך היה. אך יש ביקום כאלה שסבורים שזהות-נשמה זו של ישוע נחה כעת "בחיק 'האב'", ותשוחזר בעתיד כדי להוביל את 'סגל הסופיונות' של נבאדון ולהגשמת ייעודו ביקומים שעדיין לא נבראו באזורי החלל החיצון שעדיין לא אורגנו.

4. אנו סבורים שתודעתו האנושית או בת התמותה של ישוע ישנה במהלך שלושים ושש השעות הללו. יש לנו סיבה להאמין שישוע האדם לא היה מודע לשום דבר ממה שאירע ביקום במשך פרק הזמן הזה. עבור התודעה האנושית נדמה כאילו לא חלף הזמן; התחייה באה רגע אחד לאחר שנת המוות.

וזה כל מה שאנחנו יכולים לרשום בנוגע למעמדו של ישוע בזמן ששהה בקבר. אף כי נוכל להתייחס למספר עובדות שמתואמות למתרחש, אנו רחוקים מלהיות מוסמכים לפרש אותן.

באולמות התחייה העצומים של העולם העליון הראשון של שטניה, ניתן כיום לחזות במבנה מורונטי-חומרי מרהיב אשר ידוע בכינוי "האנדרטה של מיכאל", ואשר חתומה כעת בחותמו של גבריאל. האנדרטה הוקמה זמן קצר לאחר עזיבתו של מיכאל את העולם הזה, והיא נושאת את הכותרת: "לזכר התקופה של בן התמותה ישוע מנצרת באורנטיה".

קיימות רשומות המעידות כי בפרק הזמן הזה התכנסה המועצה העליונה של סאלווינגטון, בת מאה החברים, לפגישת ניהול באורנטיה אשר בראשה ישב גבריאל. קיימות גם רשומות המעידות על כך שבפרק הזמן הזה תקשרו 'עתיקי היום' מאורסה עם מיכאל בקשר למעמד היקום של נבאדון.

אנו יודעים שלפחות מסר אחד הועבר בין מיכאל לעמנואל אשר בסאלווינגטון בזמן שגופתו של 'המאסטר' נחה בקבר.

קיימת סיבה טובה להאמין שאישיות כלשהי ישבה בכיסא של קליגסטיה במועצת המערכת של 'הנסיכים הפלנטריים' בירושם אשר התכנסה בזמן שגופתו של ישוע נחה בקבר.

רשומות עדנטיה מעידות על כך 'שאב הקונסטלציה' של נורלטיאדק היה באורנטיה וכי הוא קיבל ממיכאל הנחיות בזמן השהות בקבר.

וקיימות הוכחות רבות אחרות לעובדה שלא כל אישיותו של ישוע ישנה ללא הכרה בזמן מה שנדה כמוות הפיזי.

4. משמעות המוות על הצלב

אף כי ישוע לא מת כך על הצלב כדי לכפר על עוונות האנושות ואף לא כדי לפתוח את הדרך ללבו של אל כעוס שלא סולח; אפילו 'שבן האדם' לא הציע עצמו כקורבן לפיוס זעמו של האל ולפתחת דרך לגאולת האדם החוטא; על-אף שהרעיונות הללו, של כפרה ופיוס, הינם שגויים, קיימות משמעותות שאין להתעלם מהן שנלוות למוות הזה של ישוע על הצלב. עובדה היא שאורנטיה ידועה בעולמות המיושבים השכנים בשם "העולם של הצלב".

ישוע ביקש לחיות חיים מלאים כאדם בגוף באורנטיה. המוות הוא חלק שגרתי מן החיים. המוות הינו האקט האחרון בדרמת החיים. גם אם ראוי שתנסו להתחמק מן הפירושים הכוזבים והאמונות הטפלות הקשורות למוות על הצלב, עליכם להיזהר לבל תשגו שגיאה גדולה ולא תבחינו במשמעות האמתית ובחשיבות האמתית של מות 'המאסטר'.

בן התמותה לעולם לא היה בבעלות הארכי-רמאים. ישוע לא מת כדי לשלם כופר עבור חילוץ האדם ממלתעות השליטים המשומדים ונסיכי הספרות שססו מדרכם. 'האב' שבשמיים מעולם לא העלה בדעתו להרשיע, בחוסר צדק בעליל, נשמה בשל חטאי אבותיה. מותו של 'המאסטר' על הצלב אף לא היה קורבן שמטרתו לשלם לאלוהים על החוב שאנושות חבה לו.

לפני שישוע חי עלי אדמות, אולי הייתם יכולים להאמין בצדק באלוהים שכזה, אך לא מאז 'שהמאסטר' חי ומת בקרבכם. משה לימד אודות הכבוד והצדק של האלוהים 'הבורא'; אך ישוע הציג את דמותו האוהבת והרחומה של 'אב' שמימי.

ייתכן והטבע החייתי – הנטייה לעשות רע – הינה תורשתית, החטא איננו עובר בתורשה מן ההורה לילדו. החטא הינו ההתמרדות המודעת והמכוונת של יצור רצוני יחיד כנגד רצון 'האב' וחוקי 'הבנים'.

ישוע חי ומת עבור יקום שלם, לא רק עבור עמי עולם כזה או אחר. אף כי בני התמותה שבעולמות זכו לגאולה עוד לפני שישוע חי ומת באורנטיה, עובדה היא שמימית המתת שלו בעולם הזה האירה באופן משמעותי את נתיב הגאולה; מותו תרם רבות לכך שהישרדות בן התמותה לאחר מות הגוף הינה עובדה ברורה וודאית.

אף כי נתקשה לדבר על ישוע כמקריב, כמכפר או כמשחרר, בהחלט נכון הוא להתייחס אליו כאל גואל. הוא לעד הפך את נתיב הגאולה (ההישרדות) לברור יותר, וודאי יותר; הוא הראה בצורה טובה וודאית יותר את נתיב הגאולה לכל בני התמותה בכל עולמות היקום של נבאדון.

לאחר שאתם מבינים את הרעיון שאלוהים הינו אכן 'אב' אוהב, המשג היחיד שישוע לימד מעודו, מאותו רגע ואילך אתם חייבים להיות נאמנים לכך ולנטוש לגמרי את כל התפישות הפרימיטיביות אודות אלוהים כמלך זועף, שליט נוקשה וכל-יכול שעיקר סיפוקו בא על מציאת כל שגיאות נתיניו ועל הענשתם כגמולם, אלא אם הוויה שכמעט שקולה לו תתנדב לסבול במקומם, להקריב עצמה במקומם. כל רעיונות הכופר והכפרה אינם תואמים למושגים אודות האלוהות אותם לימד והדגים ישוע מנצרת. אהבתו האינסופית של האל אינה משנית לשום דבר אחר בטבע האלוהי.

כל המושגים אודות הכפרה והקורבן המוביל לגאולה נובעים מאנוכיות ומתבססים עליה. ישוע לימד שהמושג העליון של אחוות מאמיני הרוח הינו שירות הזולת. כל המאמין באבהותו של האל יכול להתייחס לגאולה כמובנת מאליה. במקום לבקש את הגאולה האישית, הדאגה העיקרית של המאמין צריכה להיות הדחף הזולתני לאהוב ומתוך כך לשרת את הזולת, ממש כשם שישוע אהב ושרת את בני האדם.

מאמינים אמיתיים גם לא חוששים כל כך מעונש עתידי שיקבלו על חטאיהם. המאמין האמיתי דואג רק להפרדה שלו מן האל בהווה. אכן, אבות חכמים עלולים להעניש את בניהם, אך הם יעשו כן מתוך אהבה וכדי לתקן את דרכם. הם לא מענישים מתוך כעז, ואף לא גוערים כדי להתנקם.

אפילו אם אלוהים היה מלך נוקשה ודיין היקום שבו החוק מעל לכל, הוא בוודאי לא היה מסופק מן השיטה הילדותית בה החף מפשע סובל עבור הפושע עצמו.

הדבר הכביר ביחס למותו של ישוע, מה שתורם להעשרתה של החוויה האנושית ולהאדרתו של נתיב הגאולה, אינו העובדה שמת אלא האופן הנשגב וחסר התקדים שבו בחר למות.

כלל הרעיון של כופר הכפרה שם את הגאולה במישור לא מציאותי; הוא הופך את המושג לפילוסופי טהור. הגאולה האנושית הינה אמיתית; היא מבוססת על שתי מציאויות אותן יכולה אמנת היצור לתפוש ובכך לשלב אותן בחוויה האינדיבידואלית של האדם: עובדת אבהותו של האל והאמת הנובעת ממנה, אחוות האדם. אחרי ככלות הכול, אמת היא "שמוחלים לכם על חובכם כפי שאתם מוחלים לחייבים לכם."

5. שיעורים מן הצלב

הצלב של ישוע מדגים את מסירותו העילאית של הרועה האמיתי לצאן מרעיתו, אפילו לאלה שאינם ראויים לה. הוא מציב לעד את יחסיהם של האל והאדם במישור המשפחתי. אלוהים הוא 'האב'; האדם הוא בנו. האהבה, אהבת אב לבנו, הופכת לאמת המרכזית במערכת היחסים של 'הבורא' והברוא ביקום – ולא זו של הצדק שמבקש המלך שבא לבוא על סיפוקו בשל הסבל והעונש שהטיל על הנתין שחטא.

הצלב מדגים לעד כי יחסו של ישוע כלפי החטאים לא היה של גינוי ואף לא של מחילה, אלא יחס של גאולה נצחית ואוהבת. ישוע אכן היה גואל במובן זה שחייו ומותו אכן שכנעו אנשים לדבוק בטוב ובצדק הגואל. ישוע אהב אנשים עד כדי כך שאהבתו עוררה בתגובה אהבה בלבם. אהבה אכן מדבקת ולעד יצירתית היא. מותו של ישוע על הצלב הינו ביטוי לאהבה חזקה דיה ואלוהית דיה כדי למחול על החטא ולבלוע את כל מעשי הרשע. ישוע גילה לעולם הזה מידה גבוהה יותר של צדיקות מזו של הצדק עצמו – מן האבחנה הטכנית בין טוב לרע. האהבה האלוהית איננה רק מוחלת על השגיאות; למעשה היא סופגת אותן ומחסלת אותן. מחילת האהבה מתעלה הרבה מעל למחילת הרחמים. הרחמים מסיטים הצדה את אשמתו של הפושע; אך האהבה לעד תחסל את החטא ואת החולשה שנובעת ממנו. ישוע הביא לאורנטיה צורת חיים חדשה. הוא לימד אותנו לא להתנגד לרוע אלא למצוא דרכו את הטוב שמחסל אותו בפועל. הסליחה של ישוע איננה מחילה; היא גאולה מפני ההרשעה. הגאולה אינה ממעיטה בערכן של השגיאות; היא מתקנת אותן. אהבת אמת איננה מתפשרת עם השנאה ואף לא מוחלת לה; היא מחסלת אותה. אהבתו של ישוע לעולם לא תסתפק במחילה. אהבתו של 'המאסטר' מרמזת על שיקום, על גאולת עד. אם הכוונה היא לשיקום נצחי, אכן ניתן לדבר על גאולה במובנים של פדות.

בכוח אהבתו האישית לאדם, הצליח ישוע למוטט את אחיזת החטא והרשע בו. בכך שחרר את האדם לבחור בדרך חיים טובה יותר. ישוע הדגים גאולה מן העבר אשר כשלעצמה הבטיחה ניצחון בעתיד. וכך, מביאה המחילה לגאולה. כאשר לב האדם מכיר לגמרי ביפי אהבת האל, זו מחסלת לגמרי את קסם החטא וכוח הרשע.

סבלו של ישוע לא הוגבל לצלב עצמו. לאמיתו של דבר, במשך יותר מעשרים וחמש שנה סבל ישוע סבל ממשי על צלב הקיום האנושי. ערכו האמיתי של הצלב נובע מן העובדה שהיה זה הביטוי העילאי והסופי לאהבתו, ההתגלות שלמה של רחמיו.

במיליוני עולמות מיושבים, עשרות טריליוני יצורים שאולי התפתו לזנוח את המאבק המוסרי ולוותר על הקרב הטוב על האמונה, הציצו פעם אחת נוספת בישוע על הצלב והמשיכו משם קדימה, מלאים בהשראה למראה האלוהים שמקריב את חייו בגוף בשירות הבלתי אנוכי לאדם.

ניצחון המוות על הצלב מסתכם ביחסו של ישוע כלפי תוקפיו. בכך שנשא תפילה ואמר, "סלח להם, אבא", שכן הם אינם יודעים מה הם עושים, הפך את הצלב לסמלו הנצחי של ניצחון האהבה על השנאה וזה של האמת על הרשע. יקום שלם נדבק ממסירות אהבה זו; התלמידים נדבקו מן 'המאסטר'. וכך אמר מורה הבשורה הראשון שנדרש להקריב את חייו בשירותה, "אל תשמור להם את החטא זה."

מכיוון שהוא מעיד על משהו שהיה מוכן להקריב את חיי בשירות הזולת, הצלב פונה פנייה עילאית למיטב שבאדם. לא יוכל אדם לרחוש אהבה גדולה מזו: שיהיה מוכן להקריב את חייו עבור חבריו – וישוע אהב אהבה כזו שהיה מוכן להקריב את חייו עבור אויביו, אהבה גדולה מכל אהבה אחרת שנראתה עד אז עלי אדמות.

באורנטיה, כמו בעולמות אחרים, נגע מפגן המוות הנשגב של ישוע האדם על הצלב בגולגותא ברגשותיהם של בני התמותה, ואף הניע את המלאכיות למסירות עילאית.

הצלב הינו הסמל הגבוה של שירות קדוש, של אדם המקדיש את חייו לרווחת ולגאולת הזולת. הצלב איננו מסמל את הקרבתו של בן האל החף מפשע במקום החוטאים שפשעו, קורבן המיועד להפיס את זעמו ועלבוננו של האל, אלא שהן על הארץ והן ברחבי יקום עצום ממדים, מהווה הצלב סמל קדוש לאופן בו מוסרים הטובים את עצמם עבור הרשעים וגואלים אותם במסירות אהבה זו ממש. הצלב מסמל את צורת השירות הבלתי אנוכית הגבוהה ביותר, המסירות המלאה לחיי צדיקות בשירות שנעשה בלב שלם, ואפילו במוות, במוות על הצלב. וסמל כביר זה, חיי המתת של ישוע, אכן מעוררים בכולנו השראה לרצות לעשות בדיוק אותו דבר.

גברים ונשים שחושבים ומתבוננים בישוע מוסר את חייו על הצלב לא יוכלו להמשיך ולהרשות לעצמם להתלונן על קשיי החיים, אפילו על הגדולים שבהם, קל וחומר על הצרות הקטנות והמצוקות המדומות שלהם. חייו המופלאים כל כך ומותו, מות כביר של ניצחון, מניעים את כולנו לשתף את שניהם. אכן, כל חיי המתת של מיכאל מושכים, למן צעירותו ועד למפגן המהמם של מותו על הצלב.

ולכן, כשאתם מתייחסים לצלב כאל התגלות של האל, אל תתבוננו בו בעיניים של האדם הפרימיטיבי או בעיני הברברי שבא אחריו, שהרי שניהם התייחסו לאל כאל 'ריבון' נוקשה שעוסק באכיפת החוק ובהשלטת הצדק. במקום זאת, וודאו שאתם רואים בצלב סמל לאהבתו ולמסירותו של ישוע למשימת המתת שלו עבור בני התמותה של יקומו העצום. ראו במוותו של 'בן האדם' את פסגת הביטוי של אהבתו האלוהית של 'האב' לבניו שבעולמות בני התמותה. הצלב מדגים, אפוא, את מסירות החיבה ואת מתת הגאולה מרצון לאלה אשר נכונים לקבל מתנות ומסירות שכאלה. הצלב לא ביטא שום דבר 'שהאב' דרש – רק את מה שישוע נתן כל כך מרצונו, ואת מה שהוא סרב להימנע ממנו.

גם אם אדם לא יוכל להעריף את ישוע ולהבין את משמעות משימת המתת שלו עלי אדמות, יוכל לפחות להבין את העובדה שחלק בסבל האנושי. לעולם לא יצטרך אדם לחשוש 'שהבורא' איננו יודע את טיבן ושיעורן של המצוקות בחייו.

אנו יודעים שהמוות על הצלב לא נועד להפיס את האל אלא לעורר את הבנתו של האדם את אהבתו הנצחית של 'האב' ורחמיו הבלתי-נדלים של 'בנו', ולשדר את כל האמיתות האוניברסליות הללו ליקום שלם.

הספר של אורנטיה

מסמך 189

תחיית המתים

מעט לאחר שנקבר ישוע, בשעות אחר הצהריים של יום ששי, זימנה הרב-מלאכית הראשית של נבאדון, אשר שהתה באותה עת באורנטיה, את מועצת תחיית היצורים הישנים כדי לדון בסוגיה כיצד ניתן להקים של ישוע לתחייה. בני היקום המקומי שנקבצו, יצוריו של מיכאל, עשו זאת על דעת עצמם; גבריא'ל לא זימן אותם. עד לחצות הליל, הם הגיעו למסקנה שהיצור לא יכול לעשות דבר כדי להקים לתחייה את 'הבורא'. הם נטו לקבל את עצתו של גבריא'ל, אשר הסביר להם שמכיוון "שמיכאל הקריב את חייו מרצונו החופשי, הוא יכול גם לשוב ולקחתם כשיחליט." מעט לאחר שהסתיים המפגש של מועצת הרב-מלאכיות, של 'נשאי החיים' ושל עמיתיהם שלקחו חלק בשיקום היצורים וביצירה המורונטית, דיבר אליהם 'מכוונן המחשבה שהפך לאישי' של ישוע, אשר פיקד אישית על צבא ההוויות השמימיות אשר היה באותה עת באורנטיה. וכך אמר לאלה שהמתינו בחרדה:

"איש מכם לא יכול לעשות דבר כדי לסייע 'לבורא-אב' שלכם לחזור לחיים. הוא התנסה במוות האנושי כבן תמותה של העולם; הוא עדיין חי 'כריבון' של יקום. מה שאתם רואים הוא המעבר של ישוע מנצרת מחיים בגוף לחיים מורונטיים. המעבר הרוחי של ישוע הושלם משהפרדתי אני את עצמי מאישיותו והפכתי לזמן-מה למפקדכם. 'בוראכם-אביכם' בחר לעבור דרך כלל החוויה של יצוריו בני התמותה, החל בלידה בעולמות החומר, דרך המוות הפיזי והתחייה במורונטיה, ולמעמד של קיום כרוח. אתם עתידים לחזות בשלב מסוים בהתנסות זו, אך לא תוכלו ליטול בה חלק. לא תוכלו לעשות עבור 'הבורא' את מה שאתם עושים כדבר שבשגרה עבור היצור. 'לבן בורא' היכולת להיוולד בדמות כל אחד מבני הברואים; לו היכולת להקריב את חייו הנראים לעין ולקחת אותם חזרה; ויכולת זו נתונה לו במצוות הישירה של 'אב פרדיס', ואני יודע את אשר אני אומר."

כאשר שמעו את דבריו של 'המכוונן שהפך לאישי', הם נכנסו לציפייה מתוחה, החל בגבריא'ל וכלה באחרון הכרובים. הם ראו את גופו הפיזי של ישוע בקבר; הם הבחינו בהוכחות לכך 'שהריבון' האהוב שלהם פעיל ביקום; ומכיוון שלא הבינו את התופעה הזו, המתינו בסבלנות להתפתחויות.

1. המעבר המורונטי

בשעה שתיים ארבעים וחמש בבוקר יום ראשון, הגיעה לזירה וועדת ההתגלמות של פרדיס בת שבעת החברים, אישיות פרדיס בלתי מזוהות אשר החלו מיד לפעול סביב לקבר. עשר דקות לפני השעה שלוש החלו בוקעות מקברו החדש של יוסף רעידות חזקות שנבעו מפעילות חומריות ומורונטיות משולבת, ובשעה שלוש ושתי דקות בבוקר יום ראשון, ה-9 באפריל שנת 30 לספירה, הגיעה מן הקבר צורתו המורונטית, אישיותו של ישוע מנצרת שקמה לתחייה.

לאחר שישוע שקם לתחייה הגיח מן הקבר, הגוף הפיזי בו חי ופעל על פני האדמה במשך כמעט שלוש שנים נותר לשכב שם עדיין, ללא הפרעה בגומחת הקבר, עטוף בתכריכים, ממש כפי שהניחו אותו שם יוסף ועמיתיו ביום ששי אחר הצהריים. גם אבן הגולל של הקבר לא הופרעה בשום צורה שהיא; החותם של פילטוס נותר עדיין שלם; החיילים עדיין עמדו על המשמר. שומרי המקדש עמדו על המשמר ברציפות; השומר הרומי התחלף בחצות הליל. איש מן השומרים הללו לא חשד שמושא שמירתם קם לתחייה בדמות חדשה וגבוהה יותר וכי הגוף עליו שמרו היה כעת לא יותר מכסות חיצונית שלא הייתה קשורה יותר לאישיותו המורונטית של ישוע שנגאלה וקמה לתחייה.

האנושות מבחינה אך לאיטה שבכל מה שקשור לרמה האישית, החומר הינו השלד של המורונטי, וכי שניהם אינם אלא השתקפות של מציאות הרוח הנצחית. כמה זמן ייקח לכם להתייחס לזמן כאל בבואת הנצח שבתנועה ולמרחב כאל צלן החולף של מציאויות פרדיס?

ככל שאנו מסוגלים לקבוע, שום יצור מן היקום הזה ושום אישיות מיקום אחר לא היו מעורבים בתחייתו המורונטית של ישוע מנצרת. ביום ששי הוא הקריב את חייו כאדם מן השורה; ביום ראשון בבוקר הוא החזיר עצמו לחיים בדמות הוויה מורונטית במערכת של שטניה בנורלטיאדק. הרבה מתחייתו של ישוע לא מובנת לנו. אך אנו יודעים שהיא התרחשה כפי שתיארנו ובזמן שציינו. אנו גם יכולים לציין שכל התופעות שקשורות למעבר האנושי, לתחייה המורונטית, התרחשו שם ממש בקברו החדש של יוסף, שם נותרו שייריו החומרניים של ישוע עטופים בתכריכים.

אנו יודעים ששום יצור מן היקום המקומי לא נטל בתחייה המורונטית הזו. הבחנו בשבע האישיות מפרדיס שסבבו את הקבר, אך לא ראינו אותן

עושות דבר שנקשר להתעוררותו של 'המאסטר'. מיד לכשהופיע ישוע לצד גבריאל, מעט מעל לקבר, סימנו שבע האישיות מפרדים על כוונתן לצאת מידית לאוורסה.

באמצעות ההצהרות הבאות, הבה נבהיר אחת ולתמיד את המושגים ביחס לתחייתו של ישוע:

1. גופו החומרי או הפיזי לא היה חלק מן האישיות שקמה לתחייה. כאשר ישוע יצא מן הקבר, הגוף בשר ודם שהיה שלו נותר כשהיה במערת הקבר. הוא הגיח ממערת הקבר בלא להזיז את אבני הגולל ובלא לגעת בחותמות של פילטוס.
  2. הוא לא הגיח מן הקבר כרוח ואף לא כמיכאל מנבאדון; הוא לא הופיע בדמות 'הבורא הריבון', דמותו לפני שהתגלם בגוף בשר ודם באורנטיה.
  3. הוא לא יצא מקברו של יוסף בדמות האישיות המורונטיות שקמות לתחייה כהוויות מורונטיות מרקיעות באולמות התחייה של העולם העליון הראשון של שטניה, המערכת המקומית הזו. כמו כן, קיומה של האנדרטה לזכר מיכאל במרכז החצר העצומה של אולמות התחייה של מְסֹנְיָה מספר אחד מובילה אותנו להסיק כי תחייתו של 'המאסטר' באורנטיה התרחשה בדרך זו או אחרת כאן, בעולם העליון הראשון.
- פעולתו הראשונה של ישוע עם צאתו מן הקבר הייתה לברך את גבריאל ולהנחות אותו להמשיך ולנהל את ענייני היקום תחת הנחייתו של עמנואל, ואז הנחה את ראש המלכי-צדקים לברך לשלום את אחיו עמנואל. אז ביקש מן 'העליון של עדנטיה' לקבל את אישורם של 'עתיקי היוםין' למעבר שלו כאדם; אז נפנה אל הקבוצות המורונטיות שנקבצו משבע העולמות העליונים והתאספו כדי לקבל את פני 'בוראם' ולברך אותו כיצור מן הסדר שלהם, ואלהים דיבר ישוע את המילים הראשונות של הקריירה הבת-אנושית שלו. אמר ישוע המורונטי: "סיימתי את חיי בגוף, ואשתהה כאן לזמן קצר בצורת המעבר כדי להבין טוב יותר את חייהם של יצורי המרקיעים ולהמשיך לגלות את רצונו של 'אבי' מפרדיס."

לאחר דבריו אלה, הוא סימן 'למכוונן שהפך לאישי' וכל ההוויות מן היקום שנקבצו באורנטיה כדי לחזות בתחייה נשלחו מיד למשימותיהן ביקום.

ישוע החל כעת את המגעים ברמה המורונטית, וכיצור, קיבל הנחיות בנוגע לדרישות מן החיים שבחר לחיות לזמן קצר באורנטיה. תהליך הקבלה לעולם המורונטי ארך יותר משעה של זמן ארץ והופסק פעמיים בשל רצונו לתקשר עם עמיתיו לשעבר שבארץ אשר הגיעו מירושלים והציצו בתימהון בקבר הריק כדי להיווכח ולקבל הוכחה לתחייתו.

כעת הושלם המעבר של ישוע כבן תמותה – הושלמה תחייתו המורונטית של 'בן האדם'. החלה התנסות החולפת של 'המאסטר' כאישיות המצויה בתווך בין החומרי לרוחני. ואת כל אלה בכוחו הטבוע שלו עצמו; שום אישיות לא סייעה בעדו. הוא כעת חי כישוע במורונטיה, ובעוד הוא מתחיל בחייו המורונטיים, ממשיך הגוף הפיזי בשר ודם לנוח ללא הפרעה בקבר. החיילים עדיין עומדים על המשמר, וחותרו של המושל על הסלע עדיין לא נשבר.

2. גופו החומרי של ישוע

בשעה שלוש ועשרה, בעת שישוע שקם לתחייה התרועע עם האישיות המורונטיות שהתקבצו משבעת העולמות העליונים של שטניה, ניגשה לגבריאל הרב-מלאך הראשי – של מלאכי התחייה – וביקשה לקבל את גופתו של ישוע. אמר הרב-מלאך הראשי: "לא נוכל לקחת חלק בשלב התחייה המורונטית של התנסות המת של 'הריבון' שלנו, מיכאל, אך אנו מבקשים לקבל לידינו את גופתו כדי להביא לפירוקה המידי. איננו מציעים להפעיל את טכניקות העלמת החומר שלנו; אנו רק מבקשים להפעיל את שיטת האצת הזמן. מספיק שראינו את 'הריבון' חי ומת באורנטיה; יש לחסוך מצבאות השמיים את זיכרון הסבל של חזיון התפרקותה האיטית של צורתו האנושית של 'הבורא' ו'המקיים' של יקום. בשם כל ההוויות התבוניות של נבאדון, אני מבקש את הרשות לקבל לידי את המשמורת על גופתו של ישוע מנצרת ולהתיר לנו לפרקו מידית."

ולאחר שגבריאל נועד עם 'העליון' הבכיר מעדנטיה, קיבל הדובר מטעם רב-המלאכים של צבאות השמים את הרשות להיפטר מגופתו של ישוע לפי ראות עיניו.

ברגע שאושרה בקשתו של הרב-מלאך הראשי, הוא זימן את עזרתם של רבים מחבריו, אליהם חברה קבוצה גדולה של נציגי כל סדרי האישיות השמימיות, ואז, ובסיוע האמצעיונים של אורנטיה, הם לקחו לרשותם את גופתו של ישוע. גוף מת זה היה חומרי לגמרי; מכיוון שהיה חומרי, פשוטו כמשמעו, ולא ניתן היה להוציאו מן הקבר באופן בה חמקה הצורה המורונטית שקמה לתחייה ממערת הקבר החתומה. בעזרתן של אישיות עזר מורונטיות מסוימות, ניתן ברגע מסוים לגרום לצורה מורונטית להיות דומה לרוח כדי שתהיה נפרדת לגמרי מן החומר הרגיל, ואילו ברגע אחר ניתן לגרום לה להיראות לעין ההוויות החומריות, כמו תושבי העולמות, ולהיות נגישה עבורם.

כשהיו מוכנים לקחת את גופתו של ישוע מן הקבר, כדי לאפשר לה לעבור תהליך התפרקות כמעט מידי, נצטוו האמצעיונים המשניים של אורנטיה לפתוח את אבן הגולל שחסמה את פתח הקבר. האבן הגדולה מבין השתיים הייתה אבן עגולה ענקית, מאוד דומה לאבן ריחיים, אשר נעה בתוך מסילה שנחצבה בסלע כך שניתן היה לגלול אותה מצד אחד למשנהו כדי לפתוח ולסגור את הקבר. לאור השחר המעומעם, ראו השומרים היהודים והחיילים הרומיים את האבן הענקית הזו מתחילה לזוז מעצמה מפתח הקבר – ללא שום גורם שנראה לעין – והם נמלאו אימה ופחד ונסו על נפשם בבהלה מן הזירה. היהודים נסו לבתיהם, ולאחר מכן הלכו לדווח על האירועים הללו למפקד המשמר במקדש. הרומיים נסו למצודת אנטוניה ודווחו את אשר ראו לקנטוריון מיד כשהתייצב לעבודה.

כשביקשו להיפטר לכאורה מישוע, החלו מנהיגי היהודים החלו את המעשה השפל בכך שהציעו שוחד ליהודה הבוגד, וכעת, כאשר נצבו אל מול המצב המביך הזה, במקום להעניש את השומרים שנטשו את עמדתם הם החליטו לשחד את החיילים הרומיים. הם שילמו לכל אחד מעשרים האנשים סכום כסף והנחו את כולם להכריז כי: "בזמן שישנו בלילה, באו תלמידיו ולקחו את הגופה." מנהיגי היהודים נשבעו להגן על החיילים הרומיים מפני פילטוס אם אי פעם יתגלה שקיבלו שוחד.

האמונה הנוצרית בתחייתו של ישוע התבססה על העובדה "שהקבר היה ריק." אכן הייתה זו עובדה שהקבר היה ריק, אך לא הייתה זו האמת ביחס לתחייה. אכן, כאשר הגיעו ראשוני המאמינים, הקבר היה ריק, ועובדה זו, אשר נכרכה בוודאות ביחס לתחייתו של 'המסטר', הובילה להתגבשות אמונה שלא הייתה נכונה: לכך שגופתו הפיזית של ישוע קמה לתחייה מן הקבר. לא תמיד ניתן לגבש אמת שנוגעת למציאויות רוחניות תוך שילוב עובדות שנראות לעין. אף אם נדמה שהעובדות כשלעצמן אכן נכונות מיסודן, לא תמיד נובע מכך שאוסף של כמה עובדות חייב להוביל למסקנות רוחניות נכונות.

הקבר של יוסף אכן היה ריק, אך לא משום שגופתו של ישוע שוחזרה או הוקמה לתחייה, אלא משום שצבאות השמיים קיבלו רשות לפרק אותה באופן מיוחד וייחודי, "מעפר באת ולעפר תשוב", ללא שיהיו הזמן וללא פעולתם של התהליכים הרגילים והנראים לעין של ריקבון המוות והתפרקות החומר.

שייריו החומריים של ישוע היו נתונים לאותו תהליך התפרקות טבעי של היסודות אשר מאפיין את כל גופות האדם עלי אדמות, אלא שבנוגע לזמן, תהליך פירוק טבעי זה הוא עד מאוד, הוא עד לנקודה בה נדמה ככמעט מידי.

אף כי ההוכחות האמיתיות לתחייתו של מיכאל הינן רוחניות מטיבן, הן מתקופות בעדויותיהם של בני תמותה רבים בעולם שפגשו, הכירו והתייחדו עם 'המאסטר' בצורתו המורונטית. בטרם עזב את אורנטיה סופית, הוא הפך לחלק מהתנסותם האישית של כמעט אלף בני אדם.

3. תחיית המתים של סוף עידן

מעט לאחר ארבע ושלשים בבוקר יום ראשון, זימן גבריאל את רב-המלאכיות אליו והחל בהכנות להכרזתו של סיום העידן של אדם באורנטיה. לאחר שקבוצת השרפים והכרובים הכבירה שקשורה למאורע נקבצה והתארגנה כנדרש, הופיע מיכאל המורונטי לפני גבריאל ואמר: "כפי 'שלאב' חיים כשלעצמו, כך הורה כי כי 'לבן' יהיו חיים כשלעצמו. אף כי לא שבתי עדיין למלוא תפקידי בניהול היקום, אין במגבלה זאת כדי למנוע ממני לתת חיים לבני הישנים; התחילו בקריאת תחיית המתים של הפלנטה."

מעגל הרב-מלאכיות פעל אז לראשונה באורנטיה. גבריאל, יחד עם צבאות הרב-מלאכיות עברו לקוטב הרוחני של הפלנטה; עת סימן גבריאל, הבזיק קולו של גבריאל לעולם העליון הראשון של המערכת ואמר: "על-פי מצוות מיכאל, יקומו המתים של העידן מאורנטיה!" ואז, כל אלה בני האדם ששרדו באורנטיה וישנו מאז ימי של אדם, כל אלה שעדיין לא עלו למשפט, הופיעו באולמות תחיית המתים של מנסוניה מוכנים לקבל את הגוף המורונטי. וברגע אחד, התכוננו השרפיות ועמיתיהן לצאת לעולמות העליונים. על-פי רוב, השומרות השרפיות אשר הופקדו בעבר על בני התמותה ששרדו היו ממתונות להם באולמות התחייה של מנסוניה, אך כעת היו בעולם הזה ממש משום שגבריאל נדרש לנוכחותן בהקשר לתחייתו המורונטית של ישוע.

אף כי יחידים מני ספור שהיו להם שומרות שרפיות אישיות ואלה שהשיגו את ההישג האישיות הרוחני הנדרש המשיכו למנסוניה בתקופות שלאחר אדם וחווה, ואף כי נערכו עבור בניה של אורנטיה תחיות מתים מיוחדות ואלה של סיום אלף, זו הייתה הפעם השלישית בה התקיימה תחיית מתים פלנטרית, או תחיית המתים השלמה של סוף עידן. הראשונה התרחשה בזמן הגעתו של 'הנסך' הפלנטרי, השנייה בימי של אדם, וזו, השלישית, סימלה את תחייתו המורונטית של ישוע מנצרת, המעבר שלו דרך המוות.

כאשר קיבלה הרב-מלאכית הראשית את האות לתחיית המתים הפלנטרית, שחרר 'מכוון' המחשבה שהפך לאיש' של 'בן האדם' את הפיקוד על צבאות השמים, ומסר את כל בני היקום הללו למפקדיהם הקודמים. לאחר שעשה זאת, יצא בעצמו לסאלווינגטון כדי לדווח לעמנואל על העובדה שמיכאל השלים את המעבר דרך המוות. בעקבותיו יצאו מיד כל צבאות השמים שלא נדרשו להישאר באורנטיה. אך גבריאל נותר באורנטיה עם ישוע המורונטי.

ואלה היו המאורעות של תחייתו של ישוע מן המתים כפי שנחזו בידי אלה שראו אותם באמת, ללא המגבלות של הראייה האנושית החלקית והמוגבלת.

4. גילוי הקבר הריק

עת אנו מתקרבים לזמן בן קם ישוע לתחייה בשעות הבוקר המוקדמות של יום ראשון, ראוי לזכור שעשרת השליחים שהו בביתם של אליהו ומרים מרקוס, וישנו באולם העליון, באותן הכורסאות עליהן הסבו לסעודה האחרונה עם 'המאסטר'. בבוקר יום ראשון זה, נכחו כולם פרט לתומאס. תומאס היה עמם למשך כמה דקות בשעות הלילה המאוחרות של שבת, כשנפגשו לראשונה שם, אך לאחר שראה את השליחים ושנזכר במה אירע

לישוע, הוא חש שזה יותר מדי עבורו. הוא התבונן בחבריו ויצא מיד לביתו של שמעון בבית פגי, שם בחר להתבודד ולהתאבל. כל השליחים סבלו, אך הם סבלו יותר מפחד, אבל ובושה מאשר מספק וייאוש.

בביתו של ניקודמוס התקבצו יחד דוד זבדיה ויוסף הרמתי כמו גם שניים עשר או חמישה עשר מתלמידיו המובילים של ישוע בירושלים. בביתו של יוסף הרמתי נקבצו בין חמש עשרה לעשרים מן המאמינות המובילות שבקרב הנשים. רק הנשים הללו שהו בביתו של יוסף, והן נשארו בבית במשך כל השבת ומוצאי השבת, ולכן לא ידעו על שומרים שעמדו על המשמר בקבר; הן אף לא ידעו על אבן הגולל השנייה שסתמה את הקבר ועל החותם של פילטוס שהושם על שתייהן.

עם הפציע השחר במזרח, מעט לפני השעה שלוש בבוקר יום ראשון זה, יצאו חמש מן הנשים לכיוון קברו של ישוע. הן הכינו כמות גדולה של משחות חניטה מיוחדות ונשאו עמן תכריכי בד רבים. הן התכוונו למשוך את גופתו של ישוע במשחות החניטה ולעטוף אותו כראוי בתכריכים חדשים.

ואלה הנשים שיצאו למשימת משיחת גופתו של ישוע: מרים המגדלית, מרים אם התאומים לבית חלפי, שלומית אם האחים לבית זבדיה, יוחנה אשת חוזה, ושושנה בתו של עזרא מאלכסנדריה.

בערך בשעה שלוש ושלשים הגיעו חמשת הנשים לקבר הריק. עת חלפו דרך שער דמשק, הן פגשו קבוצת חיילים שנסה אל עבר העיר בפניקה, ובשל כך עצרו למשך דקות מספר; אך המשיכו בדרכן כששום דבר אחר לא קרה.

הן הופתעו מאוד למראה אבן הגולל שהוזזה ממקומה מפתח הקבר, שכן בדרכן שאלו את עצמן, "מי יעזור לנו לגלול את אבן הגולל?" הן הניחו את משאן והחלו להתבונן זו בזו בפחד ובתמיהה גדולה. בזמן שעמדו שם, רועדות מפחד, העזה מרים המגדלית ללכת מסביב לאבן הקטנה ולהיכנס לתוך מערת הקבר הפתוחה. הקבר הזה שנבנה יוסף שכן בגנו, על גבעה שבצד המזרחי של הדרך, והוא אף פנה מזרחה. בשעת שחר זו כבר היה מספיק אור שאפשר למרים להתבונן אל עבר המקום שהו נוחה גופתו של 'המאסטר' ולהבחין בכך שנעלמה. במדף הסלע עליו הונח ישוע הבחינה מרים רק במטפחת הפנים, במקום בו נח ראשו, ובתחבושות בהן נעטף אשר נותרו שם על הסלע ממש כשם שהיו לפני שהוויות השמימיות לקחו את הגופה. הסדין שעטף נח למרגלות גומחת הקבר.

מרים השתהה בפתח הקבר מספר רגעים (היא לא הצליחה להיטיב לראות מיד עם כניסתה לקבר), ואז כשראתה שגופתו של ישוע נעלמה ונותרו רק התכריכים בקעה מפיה קריאת בהלה וחרדה. כל הנשים היו עצבניות מאוד; הן היו מבוהלות מאוד מאז שראו את החיילים אחוזי הפניקה בשערי העיר, וכשמרים צעקה בחרדה, אימה אחזה בהן והן נסו בבהלה. הן המשיכו לרוץ ללא עצירה עד שהגיעו לשער דמשק. אז גבר מצפונה של יוחנה על כך שזנחו את מרים; היא שכנעה את חברותיה לשוב אל הקבר.

כשהתקרבו לקבר, רצה אליהם המגדלית המפוחדת, אשר פחדה אף גבר כשיצאה מן הקבר ולא מצאה את אחיותיה, והכריזה בהתרגשות: "הוא לא שם – הם לקחו אותו!" היא הובילה אותן לקבר, וכולן נכנסו וראו שהוא ריק.

כל חמשת הנשים ישבו על הסלע ליד הכניסה ודנו במצב. עדיין לא עלה בדעתן שישוע קם לתחייה. הן היו לבדן כל השבת, ושיערו שהגופה הועברה למקום משכב אחר. אך בעת שניסו לפתור את הדילמה, הן לא הצליחו להסביר מדוע התכריכים נראו מסודרים; כיצד היה ניתן להעביר משם את הגופה כשהתכריכים בה נעטפה נשארו בשלמותם בדיוק במקום בו הונחו על מדף הסלע שבקבר?

עת ישבו שם הנשים, בשעות הבוקר המוקדמות של יום חדש זה, הן התבוננו הצידה והבחינו בזר שעמד שם בשקט וללא נייע. הן שוב נבהלו לרגע, אך מרים המגדלית רצה אליו, ומכיוון שסברה שאולי היה שומר הגן פנתה אליו ואמרה, "לאן לקחתם את 'המאסטר'? איפה הוא נקבר? אמור לנו ונלך לקחת אותו." כאשר הזר לא השיב למרים, החלה היא לבכות. אז דיבר אליהן ישוע ואמר, "את מי אתם מחפשים?" אמרה מרים: "אנחנו מחפשים את ישוע אשר הובא למנוחות בקברו של יוסף, אך נעלם. אתה יודע לאן לקחו אותו?" אמר אז ישוע: "האם ישוע זה לא אמר לכם, כשהיה בגליל, שהוא ימות אך יקום שוב לתחייה?" דברים אלה הבהילו את הנשים, אך 'המאסטר' השתנה כל כך עד שהן לא הכירו אותו, כשגבו לאור הדמדומים. בעוד הן מהרהרות בדבריו, הוא פנה למגדלית בקול מוכר ואמר, "מרים." כששמעה את הפנייה בקול המוכר והאוהד, היא זיהתה את קולו של 'המאסטר', רצה לכרוע ברך לפניו וקראה, "מורי ורבי!" כל הנשים זיהו כי מדובר ב'מאסטר' אשר עמד לפנייהן בדמות רבת הדר, ומיהרו לכרוע ברך לפניו.

עיני אנוש אלה הצליחו לראות את דמותו המורונטית של ישוע בשל הסעד המיוחד של המתמירים, האמצעינים, ואישיות מורונטיות מסוימות אשר התלוו לישוע.

אמר ישוע כשביקשה מרים לחבק את רגליו: "אל תגע בי מרים, שכן אינני כשהייתי בגוף. אהיה עמכם בצורה זו לזמן מה לפני שאעפיל 'לאב'. אך לכו כולכן ואמרו לשליחי – ולפטרוס – שקמתי לתחייה, וששוחחתי עמי."

לאחר שהתאוששו מן השוק והתדהמה, מיהרו הנשים חזרה לעיר ולביתו של אליהו מרקוס, שם סיפרו לעשרת השליחים את כל אשר אירע; אך השליחים נטו שלא להאמין להן. בתחילה סברו שהנשים ראו חזיון, אך כאשר מרים המגדלית חזרה על דבריו של ישוע, וכאשר שמע פטרוס את שמו, הוא מיהר לרוץ מן האולם העליון, ואחריו רץ יוחנן, והם מיהרו כדי לראות זאת עיניהם.

הנשים שבו וסיפרו אודות השיחה שלהן עם ישוע לשאר השליחים, אך הם לא האמינו; ולא הלכו לברר זאת בעצמם כפי שעשו פטרוס ויוחנן.

5. פטרוס ויוחנן בקבר

בזמן ששני השליחים רצו אל עבר גולגותא ולקבר של יוסף, מחשבותיו של פטרוס נדו בין פחד לתקווה; הוא פחד לפגוש את 'המאסטר', אך תקוותו ניצורה בשל העובדה שישוע שלח מסר במיוחד בשבילו. הוא היה משוכנע למחצה שישוע אכן היה בחיים; הוא זכר את הבטחתו לקום לתחייה ביום השלישי. מוזר לציין שהוא לא זכר הבטחה זו מאז הצליבה ועד לרגע הזה, כשרץ צפונה ברחובות ירושלים. כשמיגר יוחנן אל מחוץ לעיר, מלאה נשמתו בגל של אקסטזה של אושר ותקווה. הוא היה משוכנע למחצה שהנשים אכן ראו את 'המאסטר' שקם לחייה.

יוחנן, אשר היה צעיר מפטרוס, השיג אותו והגיע ראשון לקבר. יוחנן השתהה ליד הפתח, הציץ בקבר וראה שהוא בדיוק כפי תיארה מרים. מהר מאוד הגיע שמעון פטרוס, נכנס וראה את הקבר הריק שעליו מונחים התכריכים באופן כה מוקפד. כאשר יצא פטרוס, נכנס יוחנן בעצמו וראה את כל זאת, ואז ישבו שניהם על הסלע כדי לחשוב על המשמעות של כל מה שראו ושמעו. הם ישבו שם והפכו בדעתם את כל מה שנאמר להם אודות ישוע, אך לא הצליחו להבין בדיוק מה אירע.

בתחילה הציע פטרוס שהקבר נשדד, שאויבים גנבו את הגופה ואולי שיחדו את השומרים. אך יוחנן טען שאם הקבר היה נשדד, הוא לא היה נותר כה מסודר ואף העלה את השאלה כיצד התכריכים נותרו מאחור, ומסודרים כל כך. ושוב שבו לקבר והתבוננו מקרוב בתכריכים. כשיצאו מן הקבר בפעם השנייה, הם מצאו שמרים המגדלית שבה לשם, ועמדה מתייפחת בכניסה. מרים הלכה לשליחים מתוך אמונה שישוע קם לתחייה אך כאשר כולם סרבו להאמין לדיווח שלה, היא התייאשה ונכנסה לדיכאון. היא השתוקקה לחזור לקרבת הקבר, למקום בו שמעה את קולו המוכר של ישוע.

לאחר שפטרוס ויוחנן עזבו, מרים נותרה שם 'המאסטר' הופיע בפניה שוב ואמר: "אל תטילי ספק; היי אמיצה והאמיני במה שראית ושמעת. שובי לשליחי ואמרי להם שוב שקמתי לתחייה, שאופיע בפניהם ושאלך לפניהם לגליל כפי שהבטחתי."

מרים מיהרה לבית מרקוס ואמרה לשליחים ששוחחה שוב עם ישוע, אך הם לא האמינו לה. אך כאשר עם שובם של פטרוס ויוחנן, הם הפסיקו ללעוג לה והתחילו לפחד ולחשוש.

הספר של אורנטיה

מסמך 190

הופעותיו המורונטיות של ישוע

ישוע, שקם לתחייה, מתכוון כעת לבלות זמן קצר באורנטיה כדי לחוות את הקריירה המורונטית של בן אנוש מן העולמות. אף כי את הזמן הזה יבלה בעולם בו התגשם בגוף, חוויה זו תהא בכל המובנים מקבילה לזו של בני התמותה של שטניה שחולפים דרך החיים המורונטיים המתקדמים של שבעת העולמות העליונים של ירושם.

כל העוצמה הבועה בישוע – מתת החיים – ואשר אפשרה לו לקום לתחייה מן המתים, היא היא מתת חיי הנצח אותה יעניק למאמיני המלכות, ואשר אפילו כעת מבטיחה את תחייתם ושחרורם מכבלי המוות הטבעי.

בני התמותה של העולמות ישכימו בבוקר תחייתם עם אותו גוף מעבר מורונטי עמו קם ישוע מן הקבר בבוקר יום ראשון זה. בגוף מסוג זה לא זורם דם, והוויות מסוג זה אינן ניזונות ממזון חומרי רגיל; יחד עם זאת, הצורות המורונטיות הללו הינן אמיתיות. כאשר המאמינים השונים ראו את ישוע לאחר תחייתו, הם אכן ראו אותו; הם לא נפלו קורבן לאשליה העצמית של חזיונות או הזיות.

אמונה אמיתית בתחייתו של ישוע היוותה את גרעין האמונה של כל זרמי תורת הבשורה המוקדמים. מורי הבשורה בירושלים, באלכסנדריה, באנטיוכיה ובפילדלפיה היו כולם מאוחדים באמונה בסיסית זו בתחייתו של 'המאסטר'.

כשמתבוננים בתפקיד המשמעותי שנטלה על עצמה מרים המגדלית בהכרזה על תחייתו של 'המאסטר', ראוי לזכור שמרים הייתה הדוברת הראשית של סגל הנשים, כפי שפטרס שימש עבור הגברים. מרים לא עמדה בראש הנשים שפעלו, אך שימשה כמורה הראשית וכדוברת שלהן. מרים הפכה לאישה שקולה מאד, ומשום כך התעוזה שבה דיברה לגבר אותו חשבה לגנן של הגן של יוסף מעידה על האימה שאחזה בה כאשר מצאה את הקבר ריק. היו אלה הצער והאהבה העמוקים שחשה, שלמות מסירותה, אשר גרמו לה לשכוח, רק לרגע, את האיסור שחל על אישה יהודייה לפנות לגבר זר.

1. מבשרי התחייה

השליחים לא רצו שישוע יעזוב אותם; משום כך, הם לא החשיבו את אמירותיו על כך שימות, ואף לא את הבטחתו לקום שוב. הם לא ציפו לתחייה כשזו התרחשה, וסרבו להאמין בה עד שפשוט היו מוכרחים, אל מול הוכחות ללא רבב וזו של התנסותם שלהם.

לאחר שהשליחים סרבו להאמין לדיווח של חמשת הנשים אשר תיארו את העובדה שראו ושוחחו עם ישוע, חזרה מרים המגדלית לקבר ואילו האחרות הלכו לביתו של יוסף, שם תיארו את חוויתם לבתו ולשאר הנשים. הנשים האמינו לדיווח. מעט לאחר השעה שש בבוקר, הלכו בתו של יוסף הרמתי וארבעת הנשים האחרות שראו את ישוע לביתו של ניקודמוס וסיפרו את על המאורעות ליוסף, לניקודמוס, לדוד זבדיה ולשאר הגברים שהיו שם. ניקודמוס והאחרים הטילו ספק באמיתות הסיפור, הם הטילו ספק בכך שישוע קם לתחייה; הם שיערו שהיהודים לקחו את הגופה. יוסף ודוד נטו להאמין לדיווח, ולכן מיהרו לבדוק את הקבר ומצאו כי הכל תאם לדיווח של הנשים. הם היו האחרונים לראות את הקבר במצבו זה, משום שהכוונו הגדול שלח את מפקד משמר המקדש לקבר בשעה שבע וחצי ופקד עליו לקחת את התכריכים. המפקד עטף אותם בסדין כותנה והשליך אותם לתהום ממצוק סמוך.

מו הקבר, הלכו דוד ויוסף ישירות לביתו של אליהו מרקוס, שם נפגשו עם עשרת השליחים באולם העליון. רק יוחנן זבדיה נטה להאמין שישוע קם לתחייה, וגם הוא היה רחוק מלהאמין בלב שלם. פטרס האמין בהתחלה, אך נמלא ספקות גדולים כאשר לא הצליח למצוא את 'המאסטר'. כולם נטו להאמין שיהודים לקחו את הגופה. דוד לא התווכח עמם, אך אמר כשיצא: "אתם השליחים, ואתם צריכים להבין את הדברים האלה. אני לא אתווכח אתכם, אך יחד עם זאת אלך לביתו של ניקודמוס. שם קבעתי להיפגש עם שליחי הבוקר, ולאחר שיגיעו, אשלח אותם למשימתם האחרונה, לבשר את תחייתו של 'המאסטר' מן המתים. שמעתי את 'המאסטר' אומר שלאחר שימות, יקום ביום השלישי, ואני מאמין לו." לאחר דבריו אליו לשגרירי המלכות המדוכאים והמיואשים, יצא דוד, אשר מינה עצמו למנהל התקשורת והמודיעין. בדרכו החוצה מן האולם העליון, הניח בחיקו של מתי לוי את שק הכסף של יהודה, אשר הכיל את כל כספי קבוצת השליחים.

בערך בשעה תשע ושלושים הגיעו אחרוני עשרים ושישה השליחים של דוד לביתו של ניקודמוס. דוד מיד קיבץ אותם בחצר רחבת הידיים ופנה אליהם כך:

"איש ואחי, כל הזמן הזה שרתתם אותי בהתאם לשבועת האמונים שנשבעתם לי וזה לזה, ואני קורא לכם להעיד כי מעולם לא שלחתי אתכם עם מידע כוזב. אני עומד לשלוח אתכם למשימתכם האחרונה כשליחיה המתנדבים של המלכות, ובזה אני משחרר אתכם משבועתכם ומפזר את סגל השליחים. אישי, אני מכריז בפניכם כי סיימנו את עבודתנו. 'המאסטר' לא נזקק יותר לשליחים בני תמותה; הוא קם לתחייה. הוא אמר לנו לפני שנעצר שימות ויקום לתחייה ביום השלישי. ראיתי את הקבר – הוא ריק. שוחחתי עם מרים המגדלית וארבע הנשים האחרות, שסיפרו שדיברו עם ישוע. אני מפזר אתכם כעת, נפרד מכם לשלום, והמסר שאני מפקיד בידכם למאמינים הוא: 'ישוע קם לתחייה; הקבר ריק.'"

מרבית הנוכחים ניסו להניא את דוד מלעשות זאת. אך הם לא הצליחו להשפיע עליו. הם ביקשו לשכנע את השליחים, אך אלה לא הקשיבו לספקות. וכך, מעט לפני השעה עשר בבוקר יום ראשון זה, יצאו עשרים ושישה השליחים לדרך, להיות הראשונים לבשר את עובדת האמת כי ישוע קם לתחייה. והם יצאו למשימה זו כפי שעשו פעמים רבות לפני כן, מתוך השבועה שנשבעו לדוד וזה לזה. הגברים הללו בטחו מאוד בדוד. הם יצאו למשימתם אפילו מבלי שהשתהו לשוחח עם אלה שראו את ישוע; הם האמינו לדברי דוד כפשוטם. מרביתם האמינו למה שדוד אמר להם, ואפילו שאלה שהטילו מעט ספק נשאו את המסר באותה אמינות ומהירות.

השליחים, הסגל הרוחני של המלכות, מקובצים היום באולם העליון, מלאים בחששות וספקות, ואילו ההדיוטות הללו, אשר מייצגים את הניסיון הראשון ליצור חברה המבוססת על אחוות האדם של בשורת 'המאסטר', יוצאים בפקודת מנהיגם האמין, היעיל, לבשר את העובדה 'שגואל' עולם ויקום קם לתחייה. והם מעניקים שירות חשוב זה עוד לפני שנציגו הנבחרים מוכנים להאמין לדבריו או לקבל את הראיות שהציגו עדי הראייה.

העשרים ושישה הללו יצאו לביתו של אלעזר בבית עניא ומשם לכל מרכזי המאמינים, מבאר שבע שבדרום ועד דמשק וצידון שבצפון; ומפילדלפיה במזרח ועד אלכסנדריה במערב.

לאחר שדוד נפרד מאחיו, הוא הלך לביתו של יוסף לקחת את אמו, ומשם יצאו לבית עניא והצטרפו למשפחתו של ישוע שהמתינה. דוד נשאר שם עם מרתה ומרים עד לאחר שמכרו את רכושם והתלווה אליהן במסען להצטרף לאחיהן אלעזר בפילדלפיה.

בערך שבוע לאחר מכן, לקח יוחנן זבדיה את מרים אם ישוע לביתה בבית צידה. אחיו הבכור של ישוע, יעקב, נותר עם משפחתו בירושלים. רות נותרה בבית עניא עם אחיותיו של אלעזר. שאר בני משפחתו של ישוע חזרו לגליל. דוד זבדיה יצא בראשית יוני מבית עניא לכיוון פילדלפיה יחד עם מרתה ומרים, יום לאחר שנישא לרות, אחותו הצעירה של ישוע.

2. הופעתו של ישוע בבית עניא

מן הרגע בו קם לתחייה בצורתו המורונטית ועד להרקעתו הרוחנית מעלה, ישוע הופיע תשעה עשרה פעמים בדמות נראית לעין בפני מאמיניו שבארץ. הוא לא הופיע בפני אויביו וגם לא בפני מי שלא יכול היה להפיק תועלת רוחנית מהופעתו בדמות נראית לעין. הופעתו הראשונה הייתה בפני חמשת הנשים, ליד הקבר; השנייה, בפני מרים המגדלית, אף היא בסמוך לקבר.

הופעתו השלישית התרחשה בבית עניא, בערך בצהרי יום ראשון זה. מעט לאחר צהרי היום, עמד יעקב, אחיו המבוגר ביותר של ישוע, בסמוך לקבר הריק של אחיהן של מרתה ומרים שקם לתחייה, והגה בחדשות שהביאו שליחיו של דוד אך שעה אחת קודם לכן. יעקב תמיד נטה להאמין במשימתו של אחיו הבכור עלי אדמות, אך זה מכבר איבד את הקשר עם עבודתו של ישוע והתמלא בספקות גדולים ביחס להכרזות שהכריזו השליחים מאוחר יותר לגבי היותו המשיח. המשפחה כולה נבהלה והייתה מבולבלת מאד מן החדשות שהביאו השליחים. ובעת שיעקב עמד מול הקבר הריק של אלעזר, הגיעה לשם מרים המגדלית והחלה לספר למשפחה בהתרגשות אודות חוויותיה בשעות הבוקר המוקדמות בקבר של יוסף. עוד בטרם סיימה, הגיעו דוד זבדיה ואמו. רות האמינה, כמובן, לדיווח, וגם יהודה האמין לו לאחד ששוחח עם דוד ושלומית.

בינתיים, בעוד הם מחפשים אחר יעקב ועוד לפני שמצאו אותו, בעודו עומד שם בגן את בסמוך לקבר הריק, הוא הרגיש בנוכחות קרובה, כאילו משהו נגע בו בכתף; וכשנפנה להסתכל, ראה צורה מוזרה הולכת ומופיעה לצדו. הוא היה נדהם מכדי לדבר ומפחד מכדי לברוח. ואז דיברה אליו הצורה המוזרה ואמרה: "יעקב, באתי לקרוא לך לשרת את המלכות. שלב ידיים עם אחיך ובוא אחרי." כאשר שמע יעקב את שמו, הוא ידע שמדובר באחיו הבכור, ישוע, שפונה אליו. הם כולם התקשו, מי יותר ומי פחות, להכיר בצורה המורונטית של 'המאסטר', אך רק מעטים התקשו להכיר את קולו או לזהות את אישיותו המקסימה לאחר שהחל לתקשר עמם.

כאשר יעקב הבין שישוע פונה אליו, הוא החל ליפול על ברכיו וקרא, "אבי ואחי," אך ישוע ביקש ממנו לעמוד בעת שדיברו. הם צעדו ברחבי הגן ושוחחו במשך כמעט שלוש דקות; הם שוחחו על חוויות העבר ועל הצפוי בעתיד הקרוב. כשהתקרבו לבית, אמר ישוע: "להתראות, יעקב, עד שאברך את כולכם יחד."

יעקב רץ לתוך הבית, אפילו בעת שחיפשו אותו בבית פגי, וקרא: "ממש עכשיו ראיתי את ישוע ושוחחתי איתו, פגשתי אותו. הוא לא מת; הוא קם לתחייה! הוא נעלם אל מול עיני ואמר, 'להתראות, יעקב, עד שאברך את כולכם יחד.'"

מחדש אודות המפגש שלו עם ישוע בגן. כעת כולם החלו להאמין בתחייתו של ישוע. כעת הכריז יעקב שאיננו מתכוון לחזור לגליל, ודוד קרא: "לא רק נשים נרגשות ראו אותו; אפילו גברים אמיצים החלו לראות אותו. אני מצפה לראות אותו בעצמי."

דוד חיכה אך מעט, שכן הופעתו הרביעית של ישוע לעיני אדם אירעה מעט לפני השעה שתיים בביתן של מרתה ומרים, כאשר נגלה לעיני כל בני משפחתו הארצית וחבריהם, כעשרים איש סך הכל. 'המאסטר' הופיע ליד הדלת האחורית הפתוחה ואמר: "שלום עליכם. ברכות לכל מי שפעם היו קרובי ולאחי ואחיותי למלכות השמים. כיצד הטלתם ספק? מדוע התמהמהתם כל כך בטרם בחרתם ללכת בלב שלם אחר אור האמת? בואו, אפוא, הצטרפו לאחוות 'רוח האמת' במלכות 'האב'." הוא העלם מעיניהם ממש כשהחלו להתאושש מן השוק הראשוני שאחז בהם ונעו לקראתו כאילו כדי לחבקו.

הם ביקשו כולם למהר לעיר ולספר לשליחים אחוזי הספקות את מה שאירע, אך יעקב עצר בעדם. רק מרים המגדלית הורשתה לשוב לביתו של יוסף. יעקב אסר עליהם לפרסם את הביקור המורונטי הזה בשל דבר מה שישוע אמר לו בזמן שיחתם בגן. אך יעקב מעולם לא גילה לאיש יותר אודות שאירע בפגישתו עם 'המאסטר' שקם לתחייה באותו ביום בבית אלעזר שבבית עניא.

3. בביתו של יוסף

הופעתו המורונטית החמישית של ישוע לעיני אדם אירעה בנוכחותן של כעשרים וחמש נשים מאמינות שהתקבצו בביתו של יוסף הרמתי, בערך בשעה ארבע ורבע אחר הצהריים של אותו יום ראשון. מרים המגדלית הגיעה לביתו של יוסף רק כמה דקות לפני הופעה זו. יעקב, אחי ישוע, ביקש ממנה שלא לספר דבר אודות הופעתו של 'המאסטר' בבית עניא. אך הוא לא ביקש את מרים להימנע מלספר אודות המאורע לאחיותיה המאמינות. ולכן, לאחר שמרים השביעה את כל הנשים לשמור על סוד, היא החלה לספר להן את שאירע ממש זמן קצר לפני כן בזמן ביקורה אצל משפחתו של ישוע בבית עניא. וממש באמצע הסיפור המרגש הזה, נפלה עליהן לפתע דממה; הן ראו בקרבן את דמותו של ישוע שקם לתחייה. הוא ברח אותן ואמר: "שלום עליכן. באחוות המלכות לא יהיו יהודים ולא גויים, לא עשירים ולא עניים, לא בני חורין ולא עבדים, לא גברים ולא נשים. אתן נקראות לבשר את החדשות הטובות אודות חירות האנושות שמניבה בשורת היות האדם בנו של האל במלכות השמים. לכו לקצוות עולם ובשרו בשורה זו, תנו תוקף לאמונת המאמינים בה. ועת תעשו כן, אל תשכחו לסעוד את החולים ולחזק את חלשי הלב ומוכי הפחדים. ואני אהיה תמיד עמכן, עד לקצוות עולם." לאחר שסיים דברים אלה, נעלם מעיניהן, והנשים השתטחו אפיים ארצה וסגדו בדממה.

מכל חמשת ההופעות המורונטיות של ישוע עד לאותו רגע, מרים המגדלית הייתה עדה לארבע מהן.

כתוצאה מכך שהשליחים נשלחו בשעות הבוקר וכתוצאה מרמיזות בלתי מודעות אודות הופעתו של ישוע בביתו של יוסף, החלה השמועה להתפשט ובשעות הערב המוקדמות הגיעה לאוזני מנהיגי היהודים השמועה שישוע קם לתחייה ושרבים טענו שראו אותו במו עיניהם. חברי הסנהדרין נרעשו לשמע שמועות אלה. לאחר התייעצות חפוזה עם חנן, כינס פִּיפּא פגישת של הסנהדרין לשעה שמונה באותו ערב. במהלך פגישה זו הוחלט לסלק מבתי הכנסיות כל אדם שיזכיר את תחייתו של ישוע. אפילו הוצע להמית כל מי שיטען שראה אותו; אך ההצעה הזו לא הובאה להצבעה משום שהפגישה התפזרה בבלבול שהיה קרוב לפניקה. הם העזו לחשוב שסיימו עם ישוע אחת ולתמיד. הם עמדו לגלות שהצרות האמיתיות שלהם עם האיש מנצרת רק החלו.

4. ההופעה לעיני היוונים

'המאסטר' ערך את הופעתו המורונטית הששית בערך בשעה ארבע וחצי, בביתו של אדם בשם פִּלוּוִּיּוֹס, בפני כארבעים מאמינים יוונים שנקבצו שם. בעת שעסקו בדיווחים אודות תחייתו של 'המאסטר', הופיע הוא עצמו ביניהם אפילו שהדלתות היו נעולות, ואמר: "שלום עליכם. אף כי 'בן האדם' הופיע בארץ בקרב היהודים, הוא בא לסעוד את כל בני האדם. במלכותו של 'אבי' לא יהיו יהודים ולא גויים; אתם כולכם תהיו אחים – בני האלוהים. לכו, אפוא, לקצוות עולם והטיפו לבשורת הגאולה שקיבלתם משגרירי המלכות ואני אהיה עמכם באחוות בני האמונה והאמת של 'האב'." ולאחר שציווה עליהם כך, נפרד מהם והם לא ראו אותו יותר. הם נשארו בבית כל אותו ערב; הם התייראו ופחדו מכדי לצאת. איש מן היוונים לא עצם עין באותו לילה; הם נשארו ערים כל הלילה ודנו בדברים הללו מתוך תקווה 'שהמאסטר' יבקר אותם שוב. רבים מקרב קבוצת יוונים זו נכחו בגת שמנים כאשר החיילים עצרו את ישוע ויהודה בגד בו בנשיקה.

השמועות אודות תחייתו של ישוע והדיווחים אודות הופעות הרבות לעיני חסידי החלו לפוזר במהירות וכל העיר הייתה כמרקחה. 'המאסטר' כבר הופיע לעיני בני משפחתו, לעיני הנשים ולעיני היוונים, ועתיד להופיע בקרב השליחים. הסנהדרין עמדה להתחיל לדון בבעיות החדשות הללו שנצבו לפתע פתאום לפתחם של מנהיגי היהודים. ישוע חשב הרבה על שליחיו אך ביקש להניח להם עוד כמה שעות לבדם, כדי שיוכלו להרהר ולחשוב לפני שיבקר אותם.

5. ההליכה עם שני האחים

בֶּאֱמָאֹס, כעשרה קילומטרים ממערב לירושלים, חיו שני אחים, רועי צאן, אשר בילו את שבוע הפסח בירושלים וחזו בקורבנות, בטקסים ובארוחות. קְלִיאֹפָס, האח הבכור, האמין חלקית בישוע; והוא סולק מבית הכנסת בשל כך. אחיו, יעקב, לא האמין, אף כי מאוד הסתקרן ממה

בשעות אחר הצהריים של יום ראשון, כחמישה קילומטרים מחוץ לירושלים, כמה דקות לפני השעה חמש, בזמן ששני האחים הללו צעדו אל עבר אמאוס ושוחחו שיחה ערה אודות ישוע, תורתו, פועלו ובמיוחד השמועות שהקבר שלו היה ריק ושנשים מסוימות שוחחו עמו. קליאופס נטה להאמין לדיווחים הללו, אך יעקב התעקש שכל העניין היה כנראה שקרי. בזמן שהתווכחו וצעדו אל עבר ביתם, אירעה הופעתו המורונית השביעית של ישוע, עת הופיע לצדם בעת שהלכו. קליאופס שמע את ישוע מלמד לעתים מזומנות ואף סעד עמו מספר פעמים בביתם של מאמיניו בירושלים. אך הוא להכיר את 'המאסטר' אפילו כאשר זה שוחח עמם בחופשיות.

אמר ישוע, לאחר שצעד עמם מרחק קצר: "על מה דברתם בכזה רגש כשפגשתם אתכם?" ולאחר שדיבר, הם נעמדו והתבוננו בו בהפתעה מהולה בעצב. אמר קליאופס: "הייתכן שהיית בירושלים ואינך יודע מה קרה לא מזמן?" שאל אז 'המאסטר', "אילו דברים?" ענה קליאופס: "אם אתה לא יודע על זה, אתה היחיד בירושלים שלא שמע את השמועות אודות ישוע מנצרת, אשר היה נביא גדול, במילה ובמעשה, מול האדם והמקום. הכהנים הגדולים והשליטים שלנו הסגירו אותו לרומאים ותבעו מהם לצלוב אותו. הבן, רבים מאתנו קיוו שהוא יהיה זה שיגאל את ישראל מעול הגויים. אבל זה עוד לא הכל. היום הוא היום השלישי מאז נצלב, ונשים מסוימות הדחימו אותו היום כשהכריזו שממש היום, מוקדם בבוקר, הן הלכו לקבר שלו ומצאו אותו ריק. ואותן נשים התעקשו על כך שהם שוחחו עם האדם הזה; הם טוענות שהוא קם לתחייה מן המתים. וכאשר הנשים דווחו על כך לגברים, שניים משליחיו רצו לקבר ואף הם מצאו שהוא ריק" – ואז יעקב קטע את דברי אחיו ואמר, "והם לא ראו את ישוע."

ובזמן שהמשיכו ללכת, אמר להם ישוע: "כמה לאט אתם מבינים את האמת! אם תספרו לי שדברתם על תורתו של אדם זה, הרשו לי להאיר את עיניכם שכן אני מכיר את תורתו יותר מכם. האם לא תזכרו שישוע זה תמיד לימד שמלכותו אינה מן העולם הזה, וכי כל בני האדם, כאשר הם בני האלוהים, ימצאו חירות וחופש באושר הרוחני של אחוות השירות האוהב במלכות חדשה זו של אמת אהבתו של 'אבינו' שבשמיים? האם לא תזכרו כי 'בן האדם' הזה הכריז על גאולת האל לכל בני האדם, סעד את החולים והפגועים ושחרר את אלה שהשתעבדו לפחד ולרוע? אינכם יודעים שאדם זה מנצרת אמר שליחיו שהוא חייב ללכת לירושלים, להימסר לידי אויביו אשר ימיתו אותו, ושהוא יקום ביום השלישי? האם לא נאמרו לכם כל אלה? האם מעולם לא קראתם בתורה על התשועה ליהודי ולגוי, ככתוב ונברכו כל משפחות האדמה; ישמע שוועת הנזקקים ונפשות אֶבְיוֹנִים יוֹשִׁיעַ; וְיִתְבָּרְכוּ בּוֹ, כָּל-גּוֹיִם וְאַשְׁרוּהוּ? שגואל כזה יהיה כָּצֵל סֶלַע כָּבֵד בְּאֶרֶץ עֵיפָה. בְּרָעָה, עֲדָרוּ בְּרָעָה, בְּנֵי עֵלְזָה וְקִבְּץ טִלְאִים, וּבְחִיקוּ יִישָׁא. שִׁיפְקָה עֵינַיִם עֲוֹנוֹת וּיִצִּיא מִמֶּסְגֶּר אֲסִיר, מִן הַחוּשֶׁךְ וְאֵל מֵלֶאכֶר; שְׁכַל יוֹשְׁבֵי חוּשֶׁךְ יֵרְאוּ שׁוֹב אֶת אֹרֶה הַמֵּלֶאךָ שֶׁל גְּאוּלַּת הַעֵד. שִׁיחֲבוּשׁ אֶת נֶשֶׁבֶרִי הַלֵּב, יִקְרָא לִשְׁבוּיִם דְּרוֹר, וְלְאַסּוּרִים בַּפֶּחַד וּבִרְשַׁע פֶּקַח קוֹחַ. שִׁינַּחֵם אֶת כָּל הָאֲבֵלִים וְיִיתֵן לָהֶם שִׁשּׁוֹן פֶּתַח אֶבֶל, מַעֲטָה תְהִילָה פֶתַח רוּחַ פֶּקֶה. שִׁיְהִיָּה חֲמַדַּת כָּל הַגּוֹיִים וְשִׁמְחַת עַד לְכָל מִבְקָשֵׁי הַצֶּדֶק. 'שִׁבְן' הָאֵמֶת וְהַצֶּדֶק יִזְרַח עַל הָעוֹלָם בְּאוֹר מִרְפָּא וּמַעֲזוֹ יִשְׁוּעוֹת; אֲפִילוֹ שִׁיּוּשִׁיעַ אֶת הָאוֹבְדִים מִחֲטָאִים; שֶׁאֵכֵן יִבְקֹשׁ וְיִוְשִׁיעַ אֶת אֵת הָאֶבֶד. שֶׁלֹא יִחַסֵּל אֶת הַחֲלָשִׁים אֶלָּא יִשְׁבִּיעַ אֶת כָּל הַקְּרֻעִים לְצִדְקָה. שְׁכַל הַמֵּאֲמִין לוֹ יֵשׁ לוֹ חַיֵּי עוֹלָם. שִׁימְלֵא אֶת כּוֹלֵם בְּרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ, וְכִי 'רוּחַ אֵמֶת' זֶה תִּהְיֶה בְּקִרְבּוֹ לְמִקְוֵי מֵיִם נוֹבְעִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם. הָאֵם לֹא הִבְנַתֶּם כִּמָּה גְדוּלָּה הִיִּיתָה בְּשׁוֹרַת הַמַּלְכוּת שֶׁנָּתַן לָכֶם אָדָם זֶה? אִינֶכֶם מִבִּינִים אֶת גּוֹל הַגְּאוּלָּה שֶׁכִּבֵּר קִיבַלְתֶּם?"

וכך התקרבו לכפר מגוריהם של האחים. האחים לא פצו פה מהרגע שישוע החל ללמד אותם. וכשהתקרבו לביתם הפשוט, ישוע עמד להיפרד מהם וללכת במורד הדרך, אך הם אילצו אותו להיכנס ולהישאר איתם. הם טענו שהייתה זו כבר שעת לילה ושהוא צריך ללון איתם. לבסוף הסכים ישוע, ומעט לאחר שנכנסו לבית הם ישבו לסעוד. הם נתנו לו את הלחם לברך עליו, וכשהחל לבצוע ולהעביר להם, נפקחו עיניהם וקליאופס הבחין שהאורח שלהם הוא 'המאסטר' בכבודו ובעצמו. כאשר אמר, "זה 'המאסטר' -", מעלם ישוע המורונית מעיניהם.

והם אמרו זה לזה, "לא פלא שהלב שלנו בער כשדיבר אלינו בזמן שהלכנו בדרך! וכשפקח את עינינו להבין את הכתוב בתורה!"

הם לא המתו כדי לסיים את האורחה. הם ראו את 'המאסטר' המורונית ורצו מביתם חזרה לירושלים כדי להפיץ את הבשורות הטובות 'שהגואל' קם לתחייה.

בערך בשעה תשע באותו ערב, וממש לפני 'שהמאסטר' הופיע בפני העשרה, התפרצו שני האחים הנרגשים לאולם העליון בו היו השליחים, הכריזו על כך שראו את ישוע ודיברו איתו. הם סיפרו את כל מה שישוע אמר להם ואיך לא הבינו שזה הוא עד שבצע מן הלחם.

הספר של אורנטיה

מסמך 191

ההופעות לעיני השליחים ואחרים

אותו יום ראשון של התחייה היה יום איום ונורא בחייהם של השליחים; עשרה מהם בילו את מרבית היום באולם עליון, מאחורי דלתיים סגורות. הם חשבו לנוס מירושלים, אך חששו שסוכני הסנהדרין יעצרו אותם אם ימצאו אותם מחוץ לעיר. תומאס שקע בצרותיו לבדו בבית פגי. היה לו טוב יותר אילו היה נשאר עם חבריו השליחים ומסייע להם להכווין את הדיונים למישור מועיל יותר.

במשך כל היום טען יוחנן שישוע קם לתחייה מן המתים. הוא הזכיר להם לא פחות מחמש פעמים בהן 'המאסטר' הכריז שיקום שוב ולפחות שלוש פעמים בהן התייחס ליום השלישי. דעתו של יוחנן השפיעה עליהם מאוד, בייחוד על אחיו יעקב ועל נתנאל. יוחנן היה משפיע עליהם יותר אילו לא היה הצעיר שבחבורה.

הבידוד שלהם תרם רבות לצרותיהם. יוחנן מרקוס עדכן אותם ביחס להתפתחויות סביב למקדש וסיפר להם על חרושת השמועות שנפוצה בעיר, אך לא עלה בדעתם לאסוף חדשות מקבוצות המאמינים השונות לעיניהם כבר הופיע ישוע. עד כה קיבלו שירות מסוג זה משליחיו של דוד, אך אלה כולם כבר נשלחו למשימתם האחרונה לבשר את התחייה לקבוצות המאמינים שגרו הרחק מירושלים. לראשונה מזה שנים, הבינו השליחים עד כמה הסתמכו על שליחיו של דוד כדי ללמוד מדי יום על המתרחש במלכות.

במשך כל היום, פטרוס, כפי שאופייני לו, התנוודד רגשית בין תקווה לספק ביחס לתחייתו של 'המאסטר'. הוא לא הצליח לשכוח את מראה התכריכים שנחו שם בקבר כאילו ישוע 'נעלם מתוכם'. "אבל, " סבר פטרוס, "אם קם לתחייה ויכול להופיע לעיני הנשים, מדוע לא הופיע לעינינו, השליחים?" עצב עלה בלבו של פטרוס כשחשב שאולי ישוע לא מופיע לעיניהם בגלל נוכחותו שלו בקרב השליחים והעובדה שהתכחש אליו באותו הלילה, בחצר ביתו של חנן. ואז נמלא שמחה בשל החדשות שבשרו הנשים, "לכו ספרו לשליחי – ולפטרוס." אך אם בחר להתעודד ממסר זה פירושו של דבר שנדרש להאמין שהנשים אכן ראו ושמעו את 'המאסטר' שקם לתחייה. וכך התנוודד פטרוס בין תקווה לספק עד לשעה שמונה בערב, אז יצא לחצר. פטרוס ביקש להתבודד קצת מחברת השליחים כדי לא למנוע מישוע להופיע לעיניהם בשל כך שהוא עצמו התכחש 'למאסטר'.

יעקב זבדיה הציע בהתחלה שכולם ילכו לקבר; הוא היה בעד לעשות משהו כדי לרדת לפשר התעלומה. היה זה נתנאל שעצר אותם מלצאת החוצה ולהופיע בציבור והזכיר להם את אזהרתו של ישוע שלא יסכנו את חייהם לשווא כעת. עד לצהרי היום הסכים יעקב להמשיך ולהמתין. הוא לא אמר הרבה; הוא היה מאוד מאוכזב שישוע לא הופיע לעיניהם, אך לא ידע אודות הופעותיו הרבות של 'המאסטר' לעיני אחרים, קבוצות ויחידים.

אנדראס הקשיב הרבה היום. הוא היה מבולבל מאוד מן המצב ונמלא ספקות לא מעטים, אך לפחות הרגיש תחושה מסוימת של שחרור מאחריות להכוונת חבריו השליחים. הוא היה אסיר תודה 'שהמאסטר' שחרר אותו מעול ההנהגה לפני שהחלו הזמנים המאתגרים.

עצתו הפילוסופית האופיינית של נתנאל הייתה היחידה שתמכה בקבוצה יותר מפעם אחת במשך שעותיו הטרגיות והמתישות של היום הזה. במשך כל היום, הוא היווה את גורם ההשפעה השולט בקרב העשרה. הוא לא ביטא אפילו פעם אחת את דעתו ביחס לאמונתו או חוסר אמונתו בתחייתו של 'המאסטר'. אך ככל שחלפו השעות, הוא השתכנע יותר ויותר ונטה להאמין שאכן ישוע מילא את הבטחתו לקום מחדש.

שמעון הקנאי היה מרוסק מדי מכדי להשתתף בדיונים. רוב הזמן שכב על ספה בפינת החדר ופניו אל הקיר; הוא לא דיבר יותר מחצי תריסר פעמים במשך היום כולו. המושג שלו ביחס למלכות התרסק, והוא לא הצליח להבין שתחייתו של 'המאסטר' הייתה לשנות מהותית את המצב. האכזבה שלו הייתה מאוד אישית ועמוקה מכדי שיוכל להתאושש ממנה מהר כל כך, אפילו לאחר התרחשותו של מאורע מדהים כמו התחייה מן המתים.

מזר לציין שפיליפוס, שעל-פי-רוב לא התבטא הרבה, דיבר הרבה בשעות אחר הצהריים של יום זה. בשעות הבוקר הוא דיבר אף מעט, אך במשך כל שעות אחר הצהריים שאל את השליחים האחרים שאלות. פטרוס התעצבן משאלותיו של פיליפוס, אך האחרים קיבלו זאת ברוח טובה. בייחוד, עניין את פיליפוס לדעת האם יראו את סימני הצליבה על גופו של ישוע, אם אכן קם לתחייה מן הקבר.

מתי היה מבולבל כהוגן; הוא הקשיב לשיחות של חבריו אך רוב הזמן חשב על הבעיות הכספיות שצפויות להם. בלי תלות בתחייתו של ישוע, לכאורה, יהודה הסתלק, דוד הפקיד את הכספים בידיו והם היו ללא מנהיג אחראי. לפני שמתי הספיק לשקול ברצינות את טיעוניהם ביחס לתחייה, הוא כבר ראה את 'המאסטר' פנים אל פנים.

התאומים לבית חלפי לקחו חלק קטן בלבד בדיונים הרציניים הללו; הם היו עסוקים למדי בענייניהם הרגילים. אחד מהם ביטא את דעת שניהם כשענה לשאלה ששאל פיליפוס: "איננו מבינים את נושא התחייה, אבל אימא שלנו אומרת שהיא דיברה עם 'המאסטר' ואנחנו מאמינים לה."

תומאס היה שרוי בעיצומו של אחד מהתקפי הדיכאון והייאוש האופייניים לו. הוא ישן חלק מן היום והלך בגבעות בשאר הזמן. הוא הרגיש את הצורך לחבור לחבריו השליחים, אך הצורך להיות לבד הייתה חזקה יותר.

'המאסטר' דחה את הופעתו המורונית הראשונה לעיני השליחים בשל מספר סיבות. ראשית, הוא רצה שיהיה להם מספיק זמן, לאחר ששמעו על תחייתו, לחשוב היטב על מה שסיפר להם על מותו ותחייתו כשעדיין היה איתם בגוף. 'המאסטר' רצה שפטרוס יתמודד עם כמה מן הקשיים הייחודיים שלו לפני שהופיע לעיני כולם. שנית, הוא ביקש שתומאס יהיה איתם בזמן הופעתו הראשונה. יוחנן מרקוס מצא את תומאס בביתו של שמעון בבית פגי מוקדם בבוקר יום ראשון זה, וסיפר על כך לשליחים בשעה אחת עשרה. אילו נתנאל או כל שניים מן השליחים היו באים לקחת אותו, תומאס היה חוזר עמם. הוא באמת רצה לחזור, אך בשל האופן בו עזב ערב קודם לכן, הוא היה גאה מכדי לחזור מהר בעצמו. למחרת, נכנס לדיכאון כזה שנדרש לו כמעט שבוע כדי להחליט לחזור. השליחים חיכו לו, והוא לחיכה לאחיו שיחפשו אותו ויבקשו ממנו לחזור אליהם. וכך נותר תומאס בנפרד מהם עד לשבת הבאה בערב, כאשר לאחר רדת החשיכה יצאו פטרוס ויוחנן לבית פגי והביאו אותו עמם חזרה. וזו הסיבה בשלה לא יצאו מיד לגליל לאחר הופעתו הראשונה של ישוע לעיניהם; הם לא רצו ללכת ללא תומאס.

1. ההופעה לעיני פטרוס

סמוך לשעה שמונה ושלושים בערב יום ראשון זה הופיע ישוע לעיני שמעון פטרוס בגן ביתה של משפחת מרקוס. הייתה זו הופעתו המורונית השמינית. מאז שהתכחש 'למאסטר', העיקו על פטרוס עול כבד ואשמה גדולה. במשך כל יום השבת ויום הראשון הזה, הוא נלחם בפחד שמא, אולי, איבד את מעמדו כשליח. הוא נרעד למראה גורלו של יהודה וחשב שאולי אף הוא בגד 'במאסטר'. במשך כל שעות אחר הצהריים הוא חשב שייתכן ונוכחותו בקרב השליחים היא זו אשר מנעה מישוע להופיע לעיניהם, אם אכן קם לתחייה מן המתים. זה היה מצבו של הנפשי ומצב הנשמה של פטרוס כאשר הופיע ישוע בפני השליח המיואש שסבב בין השיחים והפרחים.

כאשר חשב פטרוס על מבטו האוהב של 'המאסטר' בעת שחלף לידו על המרפסת בביתו של חנן, ועת נזכר במסר הנפלא שהביאו עבורו הנשים שישבו מן הקבר הריק מוקדם באותו בוקר, "לכו וספרו לשליחי – ולפטרוס" – עת חשב על הבעות החמלה הללו החלה תקוותו להתעלות מעל לספקות והוא נעמד, קפץ את אגרופיו ואמר בקול רם: "אני מאמין שהוא קם לתחייה מן המתים; אלך ואומר לאֵלֵי." ועת אמר זאת, הופיע מולו לפתע דמותו של אדם אשר דיבר אליו בקול מוכר ואמר: "פטרוס, האויב ביקש אותך, אך אני לא הסכמתי לוותר עליך. ידעתי שההתכחשות שלך אינה מעומק הלב; ומשום כך סלחתי לך עוד לפני שביקשתי; אך כעת, עליך להפסיק לחשוב על עצמך ועל צרותיך העכשוויות ולהתכונן לבשר את החדשות הטובות אודות הבשורה ליושבים בחשיכה. אל לך להמשיך ולעסוק במה שאתה יכול להפיק מן המלכות. במקום זאת, עסוק במה שאת יכול לתת לאלה המצויים בעוני רוחני גדול. שמעון, הכן את עצמך לקרב של יום חדש, למאבק בחשיכה הרוחנית ובספקות המרושעים של טבע דעת האדם."

במשך כמעט חמש דקות התהלכו פטרוס וישוע המורונית בגן ושוחחו אודות מאורעות העבר, ההווה והעתיד. אז נעלם 'המאסטר' מעיניו ואמר, "להתראות, פטרוס, עד שאראה אותך לצד אחיך."

לרגע אחד, מילאה וגדשה את פטרוס ההכרה שהוא שוחח עם 'המאסטר' שקם לתחייה, ושהוא ידע לבטח שהוא עדיין היה שגריר של המלכות. ממש כעת שמע את 'המאסטר' המהולל מאיץ בו לצאת ולהטיף לבשורה. וכשבלבו גדוש בכל אלה, הוא רץ לאולם העליון, שם היו חבריו השליחים, והכריז בהתרגשות ובחוסר נשימה: "ראיתי את 'המאסטר'; הוא היה בגן. שוחחתי איתו והוא סלח לי."

הכרזתו של פטרוס, על כך שראה את ישוע בגן הותירה רשום עמוק חבריו השליחים, והם כמעט ונטשו את הספקות כאשר קם אנדראס והזהיר אותם לבל יושפעו מדיווחו של אחיו יתר על המידה. אנדראס רמז לכך שפטרוס כבר ראה בעבר דברים שלא היו ולא נבראו. אף כי אנדראס לא התייחס במישרין לחזיון בלילה, על הכנרת, כשפטרוס טען שראה את 'המאסטר' בא לקראתם, הוא אמר מספיק כדי שכל הנוכחים יבינו שלכך התכוון. שמעון פטרוס נפגע מאוד מרמיזותיו של אחיו ומיד השתתק ונדם. התאומים הצטערו מאוד על פטרוס, ושניהם ניגשו כדי להביע את אהדתם, לומר שהם מאמינים לו וגם להזכיר שאמם שלהם אף היא ראתה את 'המאסטר'.

2. ההופעה הראשונה לעיני השליחים

מעט לאחר השעה תשע בערב, לאחר שקליאופס ויעקב עזבו, ממש בעת שהתאומים לבית חלפי ניהמו את פטרוס ונתנאל גער באנדראס, ובעוד עשרת השליחים היו מכונסים מאחורי דלתות נעולות באולם העליון מחשש למעצרים, הופיע לפתע 'המאסטר' בצורתו המורונית בקרבם ואמר: "שלום עליכם. מדוע אתם כל כך מפחדים שהופעת, כאילו ראיתם רוח רפאים? האם לא סיפרתי לכם אודות הדברים הללו כשהייתי אתכם בגוף? האם לא אמרתי לכם שהכוהנים והשליטים יסגירו אותי כדי להמית אותי, שאחד מכם יבגוד בי ושאקום ביום השלישי? למה תטילו ספק ומדוע כל הדיון אודות הדיווחים של הנשים, של קליאופס ויעקב ואפילו של פטרוס? עד מתי תטילו ספק במילותיי ותסרבו להאמין להבטחותיי? וכעת, משאתם רואים אותי, האם תאמינו? אפילו כעת אחד מכם חסר. לאחר שתתאספו שוב יחד, ולאחר שכולכם תדעו בוודאות כי 'בן האדם' קם מקברו,

לכו מיד לגליל. האמינו באלוהים; האמינו זה בזה; וכך תתחילו בשירות החדש במלכות השמים. אשתהה בירושלים עד שאתם תהיו מוכנים לצאת לגליל. שלומי אשאר לכם."

לאחר דבריו אלה, בן רגע נעלם ישוע המורנוטי מעיניהם. הם כולם נפלו על פניהם, היללו את האל וסגדו 'למאסטר' שלהם שנעלם. הייתה זו הופעתו המורנוטית התשיעית של 'המאסטר'.

3. עם היצורים המורנוטיים

את יום המחרת, יום שני, בילה במלואו עם היצורים המורנוטיים שהיו נוכחים באותה העת באורנטיה. המשתתפים בחוויית המעבר המורנוטית של 'המאסטר' אשר הגיעו לאורנטיה מנו יותר ממיליון מנהלים מורנוטיים ועמיתיהם, יחד עם בני תמותה במעבר מורנוטי משבעת העולמות העליונים של שטניה. ארבעים יום בילה ישוע המורנוטי במחיצת ההוויות התבוניות הנהדרות הללו. הוא לימד אותם ולמד ממנהליהן אודות חיי המעבר המורנוטי כפי שחווים אותם בני התמותה מן העולמות המיושבים של שטניה ביקוריהם בספרות המורנוטיות של המערכת.

בערך בחצות יום שני שונתה צורתו המורנוטית של 'המאסטר' לשלב ההתקדמות המורנוטי השני. בהופעתו הבאה לעיני ילדיו שבארץ הוא כבר היה הוויה מורנוטית משלב שתיים. עם התקדמותו של 'המאסטר' בשלבי הקריירה המורנוטית שלו, הלך וגבר הקושי הטכני של ההוויות המורנוטיות התבוניות ועמיתיהן המתמירים לגרום 'למאסטר' להופיע לעיניים החומריות של בני התמותה.

ישוע ערך את המעבר לשלב המורנוטי השלישי ביום ששי, ה-14 באפריל; לשלב הרביעי ביום שני, ה-17; לשלב החמישי ביום שבת, ה-22; לשלב הששי ביום חמישי, ה-27; לשלב השביעי ביום שלישי, ה-2 במאי; לאזרחות בירושם ביום ראשון, ה-7; ולחיקם של 'הגבוהים ביותר' בעדנטיה התקבל ביום ראשון, ה-14.

כך השלים מיכאל מנבאדון את שירות ההתנסות שלו ביקום, שכן במהלך משימות המתת הקודמות שלו כבר התנסה באופן מלא בחייהם של בני התמותה המרקיעים של הזמן והמרחב מן השלב שמתחיל במטה הקונסטלציה ועד וכלל השירות במטה יקום העל. החוויות המורנוטיות הללו היו האופן בו אכן השלים בהצלחה 'הבן הבורא' של נבאדון את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו ביקום.

4. ההופעה העשירית (בפילדלפיה)

הופעתו המורנוטית העשירית של ישוע לעיני בני תמותה התרחשה מעט לאחר השעה שמונה ביום שלישי, ה-11 באפריל, בפילדלפיה, שם הופיע לעיני אבנר ואלעזר וכמאה וחמישים מעמיתיהם, לרבות יותר מחמישים מחברי סגל שבעים האוונגליסטים. ההופעה אירעה מעט לאחר שהתחילה פגישה מיוחדת בבית הכנסת אשר אותה זימן אבנר כדי לדון בצליבתו של ישוע ובדיווח שהביא שליחו של דוד לאחר מכן אודות תחייתו. מכיוון שאלעזר, אשר אף הוא הוקם לתחייה, היה חלק מן הקבוצה, הם לא התקשו להאמין לדיווחים שישוע קם לתחייה.

ממש כאשר התחילו אבנר ואלעזר, אשר עמדו יחד על דוכן הנואמים, את הפגישה בבית הכנסת ראה לפתע קהל המאמינים כולו את דמותו של 'המאסטר' מופיעה. הוא צעד קדימה מן המקום בו הופיע, בין אבנר ואלעזר, שאיש מהם לא הבחין בו, ברך את החבורה ואמר:

"שלום עליכם. כולכם יודעים שבשמים יש לנו רק 'אב' אחד, ושיש רק בשורת מלכות אחת – החדשות הטובות אודות מתת חיי הנצח אותם מקבל בן האדם מתוך אמונה. עת תשמחו בנאמנותכם לבשורה, התפללו 'לאב' ולכך שהאמת תגרום לאהבה חדשה וגדולה יותר ללבלב בלבבכם לאחיכם. עליכם לאהוב את כל בני האדם כפי שאהבתי אני אתכם; עליכם לשרת את כל בני האדם כפי ששרתתי אני אתכם. הפגינו אהדה של הבנה וחיבה לאחיכם והצטרפו לכל אחיכם אשר מתמסרים להכרזה על החדשות הטובות, בין אם הם יהודים או גויים, מיוון או מרומא, מפרס או מאתיופיה. יוחנן הקדים והטיף למלכות; אתם כבר הטפתם לבשורה ובעוצמה; היוונים כבר מלמדים את החדשות הטובות; ובקרוב אני אשלח את 'רוח האמת' לנשמות כל אלה, אחי, אשר הקדישו את חייהם ללא אנוכיות כדי להאיר את אחיהם היושבים בחשיכה רוחנית. אתם כולכם ילדי האור; ולכן, אל תפלו לסבך אי ההבנות של בני האדם החשדניים וחסרי הסובלנות. אם בחדסד האמונה אתם אוהבים באצילות את הבלתי מאמינים, האם לא ראוי שתאהבו באותה המידה את אחיכם המאמינים אשר שוכנים באחוזה האמונה הנרחבת? זכרו, כל בני האדם יידעו שאתם תלמידי על-פי המידה שבה תאהבו זה את זה.

"לכו, אפוא, לקצוות עולם והטיפו לבשורת אבהותו של האל ואחוות האדם לכל העמים והגזעים ותמיד בחרו בחוכמה את אופן הצגת החדשות הטובות לגזעים ולשבטים השונים של המין האנושי. חינום קיבלתם את בשורת המלכות וחינם תבשרו את החדשות הטובות לכול העמים. אל תחששו מהתנגדות הרוע, שכן תמיד אני אהיה עמכם, עד קץ הימים. ואת שלומי אתן לכם."

ועם המילים, "את שלומי אתן לכם," נעלם מעיניהם. למעט הופעה אחת בגליל, שם ראו אותו מעל חמש מאות מאמינים, הקבוצה הזו בפילדלפיה כללה את המספר הגדול ביותר של בני תמותה שראו אותו בהופעה בודדת.

למחרת בבוקר מוקדם, אפילו בעוד השליחים שהו עדיין בירושלים והמתינו להתאוששותו הרגשית של תומאס, יצאו המאמינים הללו מפילדלפיה לבשר כי ישוע מנצח קם לתחייה מן המתים.

את יום המחרת, יום רביעי, בילה ישוע ברצף בחברת עמיתיו המורונטיים, ובשעות אחר הצהריים קיבל לביקור נציגים מכל העולמות העליונים של כל המערכות המקומיות בהן ספרות מיושבות בקונסטלציה של נורלטיאדק. כולם שמחו להכיר את 'בוראם' כחבר מן המניין בסדר ההוויות התבוניות שלהם ביקום.

5. ההופעה השנייה לעיני השליחים

תומאס בילה בגפו שבוע של בדידות בגבעות הסמוכות להר הזיתים. במהלך התקופה הזו ראה רק את שוכני ביתו של שמעון ואת יוחנן מרקוס. בערך בשעה תשע ביום שבת, ה-15 באפריל, מצאו אותו שני השליחים ולקחו אותו חזרה למפגש בבית מרקוס. למחרת, הקשיב תומאס לסיפורים אודות הופעותיו השונות של 'המאסטר', אך סירב בעקשנות להאמין. הוא טען שפטרוס הלהיב אותם ושכנע אותם לחשוב שהם ראו את 'המאסטר'. נתנאל ניסה לטעון באופן הגיוני, אך ללא הועיל. לספקנות הרגילה שלו נלוותה עקשנות רגשית, ומצב רוחו זה, יחד עם עגמת הנפש בשל כך שברח מהם, חברו כדי ליצור מצב של בידוד שאפילו תומאס עצמו לא הצליח להבין לגמרי. הוא התרחק מחבריו, ואפילו כעת, כאשר היה שוב בקרבם, שלא במודע נטה במודע לדבוק בגישה של חוסר הסכמה. הוא לא מיהר להיכנע; הוא לא אהב לוותר. אף כי לא התכוון לכך, הוא אכן נהנה מתשומת הלב שקיבל; שלא במודע, הוא הפיק הנאה ממאמצי חבריו לשכנעו אותו להסכים עמם. הוא התגעגע אליהם במשך שבוע שלם, וכעת נהנה מאוד מתשומת הלב המתמדת שקיבל מהם.

הם אכלו ארוחת ערב מוקדמת, מעט לאחר השעה שש בערב. פטרוס ישב לצדו האחד של תומאס ונתנאל לצדו האחר והשליח הספקן אמר: "לא אאמין עד שאראה את 'המאסטר' במו עיני ואניח אצבעי במקום במסמרות." ובעוד הם ישובים לארוחת הערב, כאשר הדלתות נעולות, הופיע לפתע 'המאסטר' המורונטי ליד החלק הקעור של השולחן, עמד ישירות אל מול תומאס ואמר:

"שלום עליכם. חיכיתי במשך שבוע כדי שאוכל להופיע לפניכם כשכולכם נוכחים כדי לשמוע פעם אחת נוספת את התפקיד שהוטל עליכם - ללכת לקצוות עולם ולהטיף בשורת מלכות זו. אומר לכם שוב: כפי ששלח אותי 'האב' לעולם הזה, כך שולח אני אתכם. כפי שגיליתי אני את 'האב', כך תגלו אתם את האהבה האלוהית, ולא רק במילים אלא במעשיכם ביום-יום. אני שולח אתכם לא על מנת לאהוב את נשמות בני האדם אלא כדי לאהוב את בני האדם. אל לכם רק להטיף לשמחת השמיים. משום שאתם כבר חיים את חיי הנצח אשר קיבלתם במתנה מן האל הודות לאמונה, הדגימו בהתנסות היום-יום שלכם את מציאויות הרוח של החיים האלוהיים. כשתהיו חדורי אמונה, כשתבואו עליכם העוצמה מלמעלה בדמות 'רוח האמת', אל תסתתרו מאחורי דלתות נעולות; הציגו את אהבת וחסד האל לאנושות כולה. הפחד גורם לכם כעת לנוס מהתנסות בלתי נעימה, אך לאחר שתיטבלו ב'רוח האמת', תלכו באומץ ובשמחה לקראת ההתנסויות החדשות הכרוכות בהטפה לחדשות הטובות של חיי הנצח במלכות האלוהים. ייתכן ותישארו כאן ובגליל לתקופה קצרה כדי להתאושש מן השוק של המעבר מן הביטחון הכוזב של סמכות המסורת לסדר החדש בו הסמכות נובעת מן העובדות, מן האמת ומן האמונה במציאויות העליונות של ההתנסות בחיים. משימתכם בעולם מתבססת על העובדה שאני חייתי ביניכם חיים של גילוי האלוהים; על האמת שאתם וכל בני אדם אחרים הנכם בני האלוהים; והיא תהיה סך החיים שאתם תחיו בקרב בני האדם – ההתנסות הממשית של אהבת האדם והשירות לאדם, ממש כפי שאני אהבתי ושרתתי אתכם. תנו לאמונה לגלות את האור שלכם לעולם; תנו להתגלות האמת לפקוח את עיני אלה שהמסורת עיוורה אותם; תנו לשירות האוהב שלכם להיטיב ולחסל את השיפוטיות שנובעת מן הפורות. התקרבו קרוב קרוב לאחיכם, הפגינו אהדה והבנה, התמסרו אליהם ללא אנוכיות והובילו אותם לידע הגואל אודות אהבת 'האב'. היהודים היללו את הטוב; היוונים רוממו את היופי; ההינדים מטיפים למסירות; הסגפנים במרחקים מלמדים הערצה; הרומאים תובעים נאמנות; אך אני דורש מתלמידי חיים, את חיי השירות האוהב לאחיכם בשר ודם."

לאחר דבריו אלה של 'המאסטר', הוא השפיל מבטו אל עבר תומאס ואמר: "ואתה, תומאס, שאמר שלא יאמין אלא אם יראה אותי ויניח את אצבעו על מקום המסמרות בידי, כעת ראית אותי ושמעת את דברי; ואף כי לא תראה סימני מסמרות בידי, שהרי קמתי לתחייה בגוף שגם אתה תקבל כאשר תצא מן העולם הזה, מה תאמר לאחיד? אתה תכיר באמת, שכן בלבך כבר התחלת להאמין אפילו שטענת בעקשנות שלא. תומאס, ספקותיך תמיד מתבטאים בעקשנות הגדולה ביותר רגע לפני שהם מתמוטטים. תומאס, אני קורא לך לא להיות חסר אמונה אלא להאמין – ואני יודע שתאמין, ותאמין בלב שלם."

לשמע דברים אלה, נפל תומאס על ברכיו לפני 'המאסטר' המורונטי וקרא, "אני מאמין! מורי ורבי!" אז אמר ישוע לתומאס: "האמנת, תומאס, כי ראית ושמעת אותי. יבורכו אלה בעידינים שיבואו שיאמינו אף כי לא יראו בעין הגוף או ישמעו באוזניהם."

וכעת, בעת שצורתו של 'המאסטר' נעה לראש השולחן, הוא פנה לכולם ואמר: "וכעת, לכו לגליל, שם אופיע לפניכם." ולאחר דברים אלה, נעלם מעיניהם.

אחד עשר השליחים היו כעת משוכנעים לגמרי שישוע קם לתחייה, ויצאו לגליל למחרת בבוקר, לפני עלות השחר.

6. ההופעה באלכסנדריה

בזמן שאחד עשר השליחים עשו את דרכם לגליל והיו קרובים לסיום המסע, בערב יום שלישי, ה-18 באפריל, בשעה שמונה וחצי לערך, הופיע ישוע לעיני רודן וכשמונים מאמינים אחרים. הייתה זו הופעתו השתיים עשרה של 'המאסטר' בדמותו המורונטית. ישוע הופיע לעיני היוונים

והיהודים הללו בסיומו של הדיווח של השליח של דוד אודות הצליבה. שליח זה, החמישי במספר בשרשרת השליחים שנשלחו מירושלים לאלכסנדריה, אליה הגיע בשעות אחר הצהריים המאוחרות של אותו היום, ולאחר שמסר את המסר לרודן, הוחלט לכנס את המאמינים כדי שהם יקבלו את המסר הטרגי מפי השליח עצמו. בערך בשעה שמונה, הופיע השליח, נתן מבוסִיֶרִיס, בפני החבורה וסיפר להם בפרוטרוט את שסיפר לו הרץ הקודם. נתן סיים את סיפורו במילים: "אך דוד, אשר שלח מסר זה, מדווח כי 'המאסטר' יקום לתחייה." ממש כשדיבר נתן, הופיע 'המאסטר' המורונטי לעיני כל. ולאחר שישב נתן, אמר ישוע:

"שלום עליכם. מה ששלח אותי 'האב' לכוון בעולם איננו שייך לגזע, אף לא לאומה או לקבוצה ייחודית של מורים או מטיפים. בשורת מלכות זו שייכת ליהודים לגויים כאחד, לעשירים ולעניים כאחד, לחופשיים ולמשועבדים כאחד, לזכרים ולנקבות, ואפילו לילדים הקטנים. עליכם לבשר בשורת אהבה ואמת זו באמצעות החיים שתחיו בגוף. עליכם לאהוב זה את זה בחיבה חדשה ומעוררת תדהמה, ממש כפי שאהבתי אני אתכם. עליכם לשרת את האנושות במסירות חדשה ומדהימה, ממש כשם שאני שרתתי אתכם. וכאשר יראו בני האדם כמה אתם אוהבים אותם וכאשר יראו באיזו תשוקה אתם משרתים אותם, הם יבינו שאתם אחים-לאמונה במלכות השמים, והם ילכו אחר 'רוח האמת' שתתבטא בחייכם, וימצאו גאולת עד.

"כשם 'שהאב' שלח אותי לעולם הזה, שולח אני אתכם כעת. כולכם נקראים לבשר את החדשות הטובות ליושבים בחשיכה. בשורת מלכות זו שייכת לכל המאמינים בה; לא תהיה נחלתם של הכמרים בלבד. בקרוב תבוא עליכם 'רוח האמת', והיא תוביל אתכם לכל האמת. לכו, אפוא, לקצוות עולם והטיפו לבשורה זו, וזכרו כי אני תמיד עמכם, עד לקץ כל הימים."

לאחר דבריו אלה של 'המאסטר', הוא נעלם מעיניהם. כל אותו הלילה נשארו יחד המאמינים, סיפרו על חוויותיהם כמאמיני המלכות והקשיבו לדבריהם של רודן ועמיתיו. וכולם האמינו שישוע קם לתחייה. שיערו בנפשכם כמה הופתע השליח של דוד, אשר הגיע יומיים לאחר מכן כשהשיבו למסר שלו ואמרו: "כן, אנחנו יודעים, כי ראינו אותו. הוא הופיע לעינינו שלשום."

הספר של אורנטיה

מסמך 192

ההופעות בגליל

עד לזמן בו עזבו השליחים את ירושלים לגליל, מנהיגי היהודים נרגעו באופן די משמעותי. מכיוון שישוע הופיע רק לעיני בני משפחת מאמיניו, ומכיוון שהשליחים הסתתרו ולא הטיפו בפומבי, מנהיגי היהודים הסיקו שאחרי ככלות הכול תנועת הבשורה דוכאה. כמובן שהטרידו אותם השמועות ההולכות וגוברות אודות כך שישוע קם לתחייה, אך הם הסתמכו על השומרים ששוחדו שיטענו כנגד כל הדיווחים הללו בכך שישוּבו ויספרו כיצד לקחה חבורת חסידיו את הגופה.

מעתה ועד שהשליחים נפוצו בשל גלי הרדיפות הגואים, ככלל נחשב פטרוס לראש סגל השליחים. ישוע מעולם לא העניק לו סמכות זו, וחבריו השליחים מעולם לא בחרו בו לעמדת אחריות זו; הוא לקח אותה על עצמו באופן טבעי משום שהיה המטיף הראשי שלהם. מעתה ואילך, עסקו השליחים בעיקר בהטפה בציבור. לאחר ששבו מן הגליל, מונה לגזבר שלהם מתיאס, אותו בחרו לתפוס את מקומו של יהודה.

במהלך השבוע בו שהו בירושלים, מרים אם ישוע בילתה זמן רב בחברת הנשים המאמינות אשר לנו בביתו של יוסף הרמתי.

יוחנן מרקוס הצטרף לשליחים שיצאו לגליל מוקדם בבוקר יום שני זה. הוא עקב אחריהם אל מחוץ לעיר, והרבה לאחר שחלפו ליד בית עניא, העז לגשת אליהם משום שהרגיש בנוח שלא ישלחו אותו חזרה.

השליחים עצרו פעמים מספר בדרך לגליל כדי לספר את הסיפור אודות 'המאסטר' שקם לתחייה ולכן לא הגיעו לבית צידה אלא מאוחר ביום רביעי בלילה. הם התעוררו קרוב לצהרי יום חמישי כדי לאכול ארוחת בוקר.

1. ההופעה ליד האגם

בערך בשש בבוקר של יום ששי, ה-21 באפריל, ערך 'המאסטר' המורונטי את הופעתו השלוש עשרה, לעיני עשרת השליחים, עת סירתם התקרבה למזח בו עגנו תכופות בבית צידה.

לאחר שהשליחים המתינו במשך שעות אחר הצהריים והערב המוקדמות בבית זבדיה, הציע פטרוס שילכו לדוג. כשפטרוס הציע לצאת לדוג, כל השליחים החליטו להצטרף. הם עמלו על הרשתות כל הלילה ולא העלו בהן דבר. מכיוון שהיו להם נושאים רבים לשיחה, המאורעות האחרונים בירושלים, לא כל כך היה אכפת להם שלא תפשו דבר. אך עם עלות השחר החליטו לשוב לבית צידה. כשהתקרבו לחוף, ראו מישוּהו על החוף, עומד ליד מדורה בסמוך למזח. בתחילה סברו שזהו יוחנן מרקוס, אשר בא לקבל את פניהם בשובם עם השלל, אך כשהתקרבו עוד לחוף הבינו שטעו – האדם היה גבוה מדי מכדי להיות יוחנן. איש מהם לא העלה על דעתו שהאדם על החוף היה 'המאסטר'. הם כלל לא הבינו מדוע רצה ישוע להיפגש איתם במקומות בהם נפגשו בעבר, בטבע, רחוק מן הסביבה הלחוצה של ירושלים אליה נקשרו הפחד, הבגידה והמוות. הוא אמר להם שיפגוש אותם בגליל אם ילכו לשם, והוא עמד לקיים את הבטחתו.

כשהטילו עוגן והתכוונו לעלות על הסירה הקטנה שתוביל אותם לחוף, קרא אליהם האדם על החוף, "חברה, תפשתם משהו?" וכשענו, "לא", דיבר אליהם שוב. "השליכו את הרשת בצדה הימני של הסירה ותמצאו דגים." הם לא ידעו שהיה זה ישוע שהנחה אותם, וכאיש אחד השליכו את הרשת כפי שהונחו והיא נמלאה מיד וכל כך הרבה עד שהתקשו להעלות אותה. יוחנן זבדיה היה מהיר תפישה, וכשראה את הרשת המלאה, הבין שהיה זה 'המאסטר' שדיבר אליהם. כשעלתה מחשבה זו במוחו, לחש אותה לפטרוס, "זהו 'המאסטר'." פטרוס תמיד נטה לפעולה ללא מחשבה ולמסירות נמהרת; ולכן כשיוחנן לחש זאת באוזנו, הוא קם מיד והשליך עצמו למים כדי למהר להגיע אל 'המאסטר'. אחיו הגיעו מעט אחריו, כשהם חותרים בסירה הקטנה וגוררים את רשת הדגים אחריהם.

כעת כבר קם יוחנן מרקוס, ראה את השליחים מגיעים לחוף עם הרשת העמוסה ורץ למטה לחוף לקבל את פניהם; כאשר ראה אחד עשר גברים במקום עשרה, הוא ניחש שהבלתי מוכר היה ישוע שקם לתחייה, ובעוד העשרה עומדים שם בדממה, רץ הנער אל עבר 'המאסטר', כרע על ברכיו לרגליו ואמר, "אדוני ורבי." ואז דיבר ישוע אך לא בטון שבו דיבר אליהם בירושלים כשהחל את דבריו במילים "שלום עליכם", אלא בטון דיבור רגיל. הוא פנה ליוחנן מרקוס ואמר: "יפה, יוחנן, אני שמח לראות אותך שוב בגליל נטול הדאגות, בו נוכל לשוחח שיחה טובה. הישאר עמנו יוחנן

בזמן שישוע שוחח עם הצעיר, העשרה היו כל כך נדהמים ומופתעים ששכחו להעלות את רשת הדגה אל החוף. ואז דיבר ישוע: "הביאו את הדגים שלכם והכינו ארוחת בוקר. האש כבר מוכנה ויש הרבה לחם."

בזמן שיוחנן כיבד את 'המאסטר', פטרוס נכנס לרגע אחד לשוק למראה הגחלים הלוחשות על החוף; המראה הזכיר לו מאוד את האש שבערה בחצות הליל בחצר ביתו של חנן, שם התכחש 'למאסטר', אך הוא ניער עצמו, כרע ברכ לרגלי 'המאסטר' וקרא, "אדוני ורבי!"

פטרוס הצטרף לחבריו כשנשא את הרשת לחוף. לאחר שהניחו את השלל, הם ספרו את הדגים וגילו שהיו שם 153 דגים גדולים. שוב נעשתה הטעות והמאורע כונה נס הדגים. לא היה כאן כל נס. היה זה מפגן פשוט של הידיעה המקודמת של 'המאסטר'. הוא ידע שהדגים היו שם והורה לשליחים היכן להטיל את הרשת.

ישוע דיבר אליהם ואמר: "בואו כעת כולכם לארוחת הבוקר. אפילו התאומים ישבו אתנו לשיחה; יוחנן מרקוס יכין את הדגים." יוחנן מרקוס הביא שבעה דגים יחסית גדולים, אותם הניח 'המאסטר' על האש, ולאחר שהיו מוכנים, הנער הגיש את המזון לעשרה. אז בצע ישוע את הלחם והעביר אותו ליוחנן, אשר בתורו הגיש אותו לשליחים הרעבים. ולאחר שכולם קיבלו, הורה ישוע ליוחנן לשבת בעוד הוא עצמו הגיש את הדגים והלחם לנער. בזמן שאכלו, ישוע שוחח עמם והם העלו זיכרונות על החוויות הרבות שחוו בגליל ובאגם הזה ממש.

הייתה זו הפעם השלישית בה הופיע ישוע לעיני השליחים כקבוצה. כאשר ישוע פנה אליהם לראשונה ושאל אם תפשו דגים, הם לא חשדו שהיה זה הוא משום שדייגי הגליל אשר התקברו לחוף בדרך כלל נפגשו בסוחרים הדגים של טריכאה אשר חיכו כדי לקנות את השלל עבור מפעלי הייבוש.

ישוע שוחח עם עשרת השליחים ועם יוחנן מרקוס במשך יותר משעה ואז צעד במעלה ובמורד החוף ושוחח עמם זוגות זוגות – אך לא עם אותם זוגות ששלח לראשונה ללמד יחד. אף כי כל אחד עשר השליחים ירדו מירושלים יחד, שמעון הקנאי הלך ונמלא דכדוך יותר ויותר עם התקרבתם לגליל, וכאשר הגיעו לבית צידה נטש את אחיו וחזר לביתו.

לפני שנפרד מהם בבוקר זה, ישוע הנחה ששני שליחים יתנדבו ללכת לשמעון הקנאי ולהביאו חזרה עוד באותו היום. וכך עשו פטרוס ואנדראס.

2. שיחות עם השליחים בזוגות זוגות

לאחר שסיימו את ארוחת הבוקר, ובעוד האחרים ישבו סמוך למדורה, סימן ישוע לפטרוס וליוחנן להצטרף אליו לצעדה על החוף. בזמן שצעדו יחד, שאל ישוע את יוחנן, "יוחנן, אתה אוהב אותי?" וכשיוחנן ענה, "כן 'מאסטר', בכל לבי," אמר 'המאסטר': "כי אז, יוחנן, וותר על חוסר הסובלנות שלך ולמד לאהוב את בני האדם כפי שאהבתי אני אותך. הקדש את חייך על מנת להוכיח שאהבה הינה הדבר הכביר בעולם. אהבת האל היא שמניעה את האדם לבקש גאולה. האהבה קודמת לכל הטוב הרוחני, היא המהות למה שאמתי ויפה."

אז נפנה ישוע אל עבר פטרוס ושאל: "פטרוס, אתה אוהב אותי?" ענה פטרוס, "אדוני, אתה יודע שאני אוהב אותך בכל נשמת." אמר אז ישוע: "אם אתה אוהב אותי, פטרוס, האכל את צאני. אל תשכח לסעוד את החלשים, העניים והצעירים. הטף לבשורה ללא פחד וללא משוא פנים; זכור תמיד כי אלוהים אינו נושא פני איש. שרת את אחיך כפי שאני שרתתי אותך; סלח לאחיך כפי שאני סלחתי לך. תן להתנסות ללמד אותך ערכן של מחשבה והגות אינטליגנטית מהן."

לאחר שצעדו עוד קצת, שב ונפנה 'המאסטר' אל פטרוס ושאל, "פטרוס, אתה באמת אוהב אותי?" אמר אז שמעון, "כן, אדוני, אתה יודע שאני אוהב אותך. עמוד אותך." ושוב אמר ישוע: "אז טפל היטב בצאני. היה רועה טוב ואמיתי להן. אל תבגוד בביטחון שהן תולות בך. אל תופתע מידו של האויב. עמוד תמיד על המשמר – התבונן והתפלל."

לאחר עוד כמה צעדים, פנה ישוע אל פטרוס, ובפעם השלישי שאל, "פטרוס, אתה באמת ובתמים אוהב אותי?" פטרוס מעט נפגע ממה שנדמה לו כחוסר האמון שתולה בו 'המאסטר', ואמר ברגש רב, "אדוני, אתה יודע את כל הדברים, ולכן אתה יודע שאני אוהב אותך באמת ובתמים." אמר אז ישוע: "האכל את צאני. אל תיטוש את העדר. שמש דוגמה ומקור להשראה לאחיך הרועים. אוהב את צאן מרעיתך כשם שאהבתי אני אותך והקדש עצמך לרווחתם כשם שאני הקדשתי את חיי לרווחתך. ולך אחרי עד הסוף."

פטרוס התייחס למשפט האחרון פשוטו כמשמעו – שהוא צריך להמשיך ללכת אחריו – נפנה לישוע, הצביע על יוחנן ושאל, "אם אני הולך אחריו, מה צריך אדם זה לעשות?" כשהבחין שפטרוס לא הבין את דבריו, אמר ישוע: "פטרוס, אל תדאג למה שאחיך צריכים לעשות. אם ארצה שיוחנן יישאר לאחר לכתך, אפילו עד שאשוב, מה זה קשור אליך? רק וודא שאתה הולך אחרי."

ההערה הזו התפשטה בקרב האחים והתקבלה כהכרזה של ישוע לכך שיוחנן לא ימות לפני שובו של 'המאסטר', כפי שקיוו וייחלו לכך רבים, כדי לכונן את המלכות בעוצמה ובהדר. הפירוש הזה לדברי ישוע תרם רבות לחזרתו של שמעון הקנאי לשירות, ולכך שהמשיך לעבוד.

וכששבו לאחרים, יצא ישוע להליכה עם אנדראס ויעקב. לאחר מרחק קצר, אמר ישוע לאנדראס, "אנדראס, אתה סומך עלי?" שמע ראש קבוצת

השליחים לשעבר את שאלתו של ישוע, נעמד ואמר, "כן, 'מאסטר', בוודאי שאני סומך עליך, ואתה יודע שאכן כך הוא." אז אמר ישוע: "אנדראס, אם אתה סומך עלי, סמוך יותר על אחיך – אפילו על פטרוס. בעבר סמכתי עליך שתנהיג את אחיך. כעת עליך לסמוך על אחרים, כשאני אעזוב אתכם ואלך 'לאב'. כאשר יתחילו אחיך להתפזר בעולם בשל הרדיפות המרות, הנה יועץ מתחשב וחכם ליעקב, אחי ובן משפחתי, כאשר ייפול עליו עול כבד מכדי שהניסיון שצבר יאפשר לו לשאת. ואז, המשך וסמוך, שכן אני לא אאכזב אותך. כאשר תסיים את שבארץ, אתה תבוא אלי."

אז נפנה ישוע ליעקב, ושאל, "יעקב, אתה סומך עלי?" וכמובן שיעקב ענה, "כן, 'מאסטר', אני סומך עליך בכל לבי." אז אמר ישוע: "יעקב, אם תסמוך עלי יותר, תוכל להיות פחות חסר סבלנות כלפי אחיך. אם תסמוך עלי, יקל עליך להיות נדיב כלפי אחוות המאמינים. למד לשקול את ההשלכות של דבריך ומעשיך. זכור כי אתה קוצר את אשר תזרע. התפלל לשלוות הרוח ותרגל סבלנות. החסדים הללו, יחד עם האמונה החיה, יתמכו בך כאשר תגיע השעה לשנות את כוס ההקרבה. אך לעולם אל תפחד; גם אתה תבוא אלי לאחר שתסיים את שבארץ."

לאחר מכן שוחח ישוע עם תומאס ונתנאל. אמר הוא לתומאס, "תומאס, אתה משרת אותי?" ענה לו תומאס, "כן, אדוני, אני משרת אותך עכשיו ותמיד." אמר אז ישוע: "אם תרצה לשרת אותי, שרת את אחיך לגוף כפי שאני שרתתי אותך. ואל תתעייף מן המעשים הטובים, התמד בהם כאחד אשר הוסמך על ידי האל לשירות האהבה. לאחר שתסיים את השירות שבארץ, תשרת עמי בתפארה. תומאס, אתה חייב להפסיק להטיל ספק; אתה חייב לגדול באמונתך ובידיעת האמת. האמן באלוהים כילד אך הפסק לנהוג באופן ילדותי כל כך. היה אמיץ; היה חזק באמונתך וחזק במלכות האלוהים."

אמר אז 'המאסטר' לנתנאל, "נתנאל, אתה משרת אותי?" ענה השליח, "כן, 'מאסטר', בחיבה ללא סייג." אמר אז ישוע: "אם, אפוא, תשרת אותי בלב שלם, וודא שאתה מקדיש עצמך לרווחת אחי עלי אדמות בחיבה וללא לאות. שלב בין החברות לעצה והוסף את האהבה לפילוסופיה שלך. שרת את אחיך כפי שאני שרתתי אותך. היה נאמן לבני האדם כשם שאני שמרתי עליך. היה פחות ביקורת; אם לא תצפה כל כך מאנשים מסוימים, כך תפחת אכזבתך. וכשתסיים עבודתך כאן, אתה תשרת איתי במרומים."

לאחר מכן שוחח 'המאסטר' עם מתי ופיליפוס. לפיליפוס אמר: "פיליפוס, אתה מציית לי?" ענה פיליפוס, "כן, אדוני, אני אציית לך אפילו בחיי." אמר אז ישוע: "אם תציית לי, לך לך לארצות הגויים והטף לבשורה זו. הנביאים אמרו לכם שמוטב לציית מלהקריב. באמונה הפכת להיות לבן מלכות יודע-אל. רק לחוק אחד נדרש לציית – הציווי לצאת ולהטיף לבשורת המלכות. הפסק לפחד מבני האדם; אל תחשוש להטיף לחדשות הטובות של חיי הנצח לאחריך אשר קמלים בחשיכה ורעבים לאור האמת. לא עוד תתעסק בכספים וסחורות, פיליפוס. כעת אתה חופשי כאחריך להטיף לחדשות הטובות. ואני אלך לפניך ואהיה עמך עד לסוף ממש."

ואז דיבר 'המאסטר' אל מתי, ושאל, "מתי, האם לבך מורה לך לציית לי? ענה מתי, "כן, אדוני, אני מסור לגמרי לעשות כרצונך." אמר אז 'המאסטר': "מתי, אם תציית לי, לך לך ולמד את כל העמים אודות בשורת מלכות זו. לא עוד תעבוד בשורות חומרי לאחריך; מכאן ואילך, גם אתה תטיף לחדשות הטובות של הגאולה הרוחנית. מעתה, התמקד לגמרי בציות למשימה שקיבלת, להטיף לבשורה זו אודות מלכות 'האב'. וכפי שעשיתי אני את רצון 'האב' עלי אדמות, כך גם אתה תמלא את משימתך האלוהית. זכור, יהודים כגויים הם אחיך. אל תחשוש מאיש כשתטיף לאמתות הגאולות של בשורת מלכות השמים. ולהיכן שאלך אני, תבוא בקרוב אתה."

אז צעד עם התאומים לבית חלפי, יעקב ויהודה, פנה אל שניהם ושאל, "יעקב ויהודה, האם אתם מאמינים בי?" וכששניהם ענו, "כן, 'מאסטר', אנו מאמינים," אמר: "בקרוב אעזוב אתכם. אתם כבר רואים שעזבתי את הגוף. אני כאן לזמן קצר בלבד בטרם אלך 'לאב'. אתם מאמינים בי – אתם שליחי, ותמיד תהיו. המשיכו להאמין ולזכור את הקשר שלכם אתי כשלא אהיה עוד ואולי תשובו לעסוק במלאכה שעשיתם לפני שבאתם לחיות איתי. לעולם אל תתירו לעבודה שאתם עושים כלפי חוץ להשפיע על נאמנותכם. האמינו באלוהים עד לסוף ימיכם על האדמה. לעולם אל תשכחו שכשאתם בני האמונה של האל, כל מלאכה ראויה על הארץ קדושה היא. שום דבר שכן האלוהים עושה איננו פשוט. לפיכך, עשו את עבודתכם מכאן ואילך עבור האל. וכשתסיימו בעולם הזה, יש לי עולמות אחרים וטובים יותר בהם תעבדו כך בשבילי. ובכל העבודה הזו, בעולם הזה ובאחרים, אעבוד אני אתכם, ורוחי תשכון בכם."

השעה הייתה כמעט עשר כאשר שב ישוע מפגישתו עם התאומים לבית חלפי, ובעת שעזב את השליחים אמר: "להתראות עד שאפגוש אתכם על ההר בו הוסמכתם מחר בצהריים." ולאחר דברים אלה, נעלם מעיניהם.

3. על ההר בו הוסמכו

בצהרי יום שבת, ה-22 באפריל, התאספו אחד עשר השליחים כפי שנקבע על הגבעה הסמוכה לכפר נחום, וישוע הופיע ביניהם. פגישה זו התרחשה על אותה הגבעה בה ייחד אותם 'המאסטר' כשליחים וכשגרירי מלכות 'האב' עלי אדמות. הייתה זו הופעתו המורונטית הארבע עשרה של 'המאסטר'.

כעת כרעו אחד עשר השליחים ברך במעגל סביב 'למאסטר' ושמעו אותו חוזר על ציווי ההסמכה ממש כשהיה כאשר ייחדו לראשונה לעבודת המלכות המיוחדת. כל זה היה כזיכרון של הפעם הקודמת בה הוקדשו לשירות 'האב', למעט תפילתו של 'המאסטר'. כאשר נשא כעת 'המאסטר' – ישוע המורונטי – תפילתו, המילים והטון היו מלכותיים ועוצמתיים כפי שהשליחים לא שמעו מעודם. כעת דיבר 'המאסטר' עם שליטי היקומים כאחד אשר כל העוצמה והסמכות ביקומו שלו נתונה בידי. אחד עשר הגברים הללו לעולם לא שכחו את החוויה של ההקדשה מורונטית מחדש לשבועה שנשבעו בעבר כשגרירים. 'המאסטר' בילה רק שעה אחת עם שגריריו על ההר, ולאחר שנפרד מהם בחיבה, נעלם מעיניהם.

איש לא ראה את ישוע במשך שבוע שלם. השליחים לא ידעו מה לעשות, ולא ידעו אם 'המאסטר' הלך 'לאב'. במצב זה חוסר הוודאות, הם נשארו בבית צידה. הם פחדו לצאת לדוג שמא יבוא לבקרה ולא יהיו שם לקבלו. במשך כל השבוע הזה עסק ישוע בענייניו עם היצורים המורונטיים שבארץ ועם ענייני המעבר המורונטי שחווה בעולם הזה.

4. האסיפה על החוף

ברחבי הגליל נפוצו החדשות אודות הופעותיו של ישוע, ומספר המאמינים שהגיע לבית זבדיה כדי לשאול על תחייתו של 'המאסטר' וללמוד את האמת על הופעותיו לכאורה הלך וגדל מדי יום. בתחילת השבוע, הודיע פטרוס כי אסיפה פומבית על החוף תיערך בשבת הקרובה בשעה שלוש אחר הצהריים.

וכך, בשבת, ה-29 באפריל, בשעה שלוש, התאספו בבית צידה יותר מחמש מאות מאמינים מאזור כפר נחום כדי לשמוע את דרשתו הפומבית הראשונה של פטרוס מאז התחייה. השליח היה במיטבו, ולאחר שסיים את דרשתו המעניינת, רק מעטים מבין מאזיניו פקפקו בכך 'שהמאסטר' קם לתחייה מן המתים.

פטרוס סיים את דרשתו במילים: "אנו שבים וטענים כי ישוע מנצרת לא מת; אנו מכריזים על כך שקם מקברו; אנו מכריזים שראינו ושוחרנו איתו." ממש עם סיום הכרזת האמונה הזו, הופיע 'המאסטר' בצורתו המורונטית לצידו ולעיני כל האנשים הללו, דיבר אליהם בקולו המוכר ואמר, "שלום עליכם, ואת שלומי אניח לכם." לאחר שהופיע ודיבר אליהם, נעלם מעיניהם. הייתה זו הופעתו המורונטית החמש עשרה של ישוע שקם לתחייה.

בשל דברים מסוימים שאמר 'המאסטר' לאחד עשר בעת שנפגשו על ההר בו הוסמכו, השליחים היו תחת הרושם 'שהמאסטר' עתיד בקרוב להופיע בפומבי לעיני קבוצת מאמינים מן הגליל ולאחר שיעשה כן עליהם לשוב לירושלים. לפיכך, מוקדם למחרת, יום ראשון ה-30 באפריל, יצאו האחד עשר מבית צידה לירושלים. הם לימדו והטיפו באופן נרחב בדרכם במורד הירדן, ולכן הגיעו לבית משפחת מרקוס בירושלים רק ביום רביעי, ה-3 במאי.

עבור יוחנן מרקוס, השיבה הביתה הייתה עצובה. רק כמה שעות קודם לכן, נפטר בפתאומיות אביו, אליהו מרקוס, משטף דם במוח. אף כי המחשבה אודות הוודאות של התחייה מן המוות ניחמה רבות את השליחים בייגונם, הם התאבלו באמת ובתמים על מות חברם הטוב, אשר תמך בהם בנחישות גם בזמנים הקשים ובאכזבות הגדולות. יוחנן מרקוס עשה כל אשר לאל ידו כדי לנחם את אימו ודיבר בשמה כאשר הזמין אותם להמשיך לעשות את ביתו לביתם. האחד עשר מיקמו את המטה שלהם באולם העליון עד לאחר יום הפנטקוסט.

השליחים נכנסו בכוונה לירושלים לאחר רדת הליל כדי להימנע מלהיראות על ידי השלטונות היהודיים. הם אף לא הופיעו בפומבי בלווייה של אליהו מרקוס. במשך כל יום המחרת הם נותרו לבדם ובשקט באולם העליון, רב המאורעות.

ביום חמישי, ערכו השליחים פגישה נהדרת באולם העליון הזה, בו נשבעו כולם פרט לתומאס, שמעון הקנאי והתאומים לבית חלפי, לצאת להטיף בשורה חדשה זו אודות האדון שקם לתחייה. הנה כבר החלו השלבים הראשונים בשינוי של בשורת המלכות – היותנו בנים לאל ואחוות האדם – להטפה על תחייתו של ישוע. נתנאל התנגד לשינוי הזה במסר שלהם לציבור, אך לא הצליח לעמוד מול הרהיטות של פטרוס ומול התלהבות התלמידים, במיוחד זו הנשים המאמינות.

וכך, תחת מנהיגותו הנמרצת של פטרוס, ואפילו לפני שעלה 'המאסטר' 'לאב', החלו נציגיו, אף שהתכוונו לטוב, בתהליך השינוי העדין, המדורג והמובחן של שינוי הדת של ישוע לדת חדשה ושונה אודות ישוע.

הספר של אורנטיה

מסמך 193

ההופעות האחרונות וההרקעה

הופעתו המורונטית השש עשרה של ישוע התרחשה ביום ששי, ה-5 במאי, בחצר ביתו של ניקודמוס, סמוך לשעה תשע בערב. זה הערב היווה הניסיון הראשון של המאמינים הירושלמיים להתאסף יחד מאז התחייה. אז נאספו שם אחד עשר השליחים, סגל הנשים וחברותיהן, וכחמישים מתלמידיו הבכירים האחרים של 'המאסטר', לרבות כמה יוונים. חבורת המאמינים הזו שוחחה באופן בלתי רשמי יותר מחצי שעה כאשר לפתע הופיע 'המאסטר' המורונטי לעיני כולם ומיד החל ללמד אותם. אמר ישוע:

"שלום עליכם. זו קבוצת המאמינים המייצגת ביותר – שליחים ותלמידים, גברים כנשים – לעיניה הופעתי מאז נגאלתי מן הגוף. אני קורא לכם כעת להעיד כי אמרתי לכם מבעוד מועד ששהותי אתכם חייבת להסתיים; אמרתי לכם שבקרוב אדרש לשוב 'לאב'. ואז אמרתי לכם בפשטות שהכוהנים הגדולים ושליטי היהודים יסגירו אותי כדי להמיתני, ושאלום מן הקבר. מדוע, אפוא, הרשיתם לעצמכם לדאוג כאשר כל אלה התרחשו? ומדוע הופעתם כל כך כאשר קמתי מן הקבר ביום השלישי? לא האמנתם לי משום ששמעתם את דברי אך לא הבנתם את משמעותם.

"וכעת, הסכיתו לדברי, פן תשגו שוב ותאזינו לתורתי רק בראשכם, ולבבכם לא יבין את משמעותה. מתחילת שהותי אתכם כאחד האדם, לימדתי אתכם שתכליתי היחידה היא לגלות את 'האב' שבשמיים לילדיו שבארץ. חייתי את משימת המתת לגילוי האל כדי שתוכלו אתם להתנסות בקריירה של ידיעת האל. גיליתי את האל שהוא 'אביכם' שבשמיים. עובדה היא שאלוהים אוהב אתכם, בניו. אם תקבלו באמונה את דברי, תהפוך עובדה זו לאמת חיה ונצחית בלבבותיכם. אם תחיו באמונה, כי אז תהפכו ליודעי-אל אלוהיים, ותיוולדו מחדש ברוח כילדי האור והחיים, אותם חיי הנצח במהלכם תרקיעו ליקום היקומים ותזכו להתנסות במציאת אלוהים 'האב' בפרדים.

"אני מתריע בכם לזכור תמיד שמשימתכם בקרב בני האדם הינה להטיף לבשורת המלכות – מציאות אבהותו של האל והאמת אודות היות האדם בנו. הטיפו לכל החדשות הטובות, ולא רק לחלק מבשורת הגאולה. המסר שלכם אינו משתנה בשל התנסות התחייה שלי. היות האדם בן, באמונה, עדיין הינה אמת הגאולה של בשורת המלכות. עליכם לצאת ולהטיף לאהבת האל ולשירות האדם. יותר מכול, נזקק העולם לדעת כי: האדם הוא בן האלוהים, ובאמונה יוכל להכיר ולחוות מדי יום ביומו אמת מרוממת זו. משימת המתת שלי תוכל לסייע לכל בני האדם להכיר בעובדה שהם בני האלוהים, אך ידע שכזה לבדו לא יספיק אם לא יתפשו אישית, באמונה, את האמת הגואלת שהם בני הרוחניים החיים של 'האב' הנצחי. בשורת המלכות קשורה לאהבת 'האב' ולשירות ילדיו שבארץ.

"כאן, ביניכם, אתם חולקים בידיעה שקמתי לתחייה מן המתים, אך אין זה מוזר. לי הכוח להקריב את חיי ולקחתם שוב; 'האב' נותן כוח שכזה לבניו, 'בני פרדיס'. דווקא ראוי שתתרגשו בלבכם מן הידיעה שמעט לאחר שיצאתי אני מקברו של יוסף החלו המתים של העידן בהרקעת הנצח. חייתי את חיי בגוף כדי להראות לכם שבאמצעות שירות אוהב תוכלו לגלות את האל לאחיכם, ממש כשם שאני, באופן שאהבתי ושרתתי אתכם, גיליתי את האל לכם. חייתי ביניכם 'בבן האדם' כדי שאתם, ובני אדם אחרים, יוכלו לדעת כי הם אכן בני האלוהים. לפיכך, צאו לעולם והטיפו לבשורת מלכות שמיים זו לכל בני האדם. אהבו את בני האדם כפי שאהבתי אני אתכם; שרתו את אחיכם בני התמותה כפי ששרתתי אני אתכם. קיבלתם בחופשיות, תנו בחופשיות. חכו כאן בירושלים עד שאלך 'לאב', ועד שאשלח אליכם את 'רוח האמת'. היא תוביל אתכם לאמת המורחבת, ואני אלך עמכם לקצוות עולם. אני תמיד עמכם, ואת שלומי אניח לכם."

'המאסטר' נעלם מעיניהם מיד עם סיום דבריו. המאמינים התפזרו רק סמוך ל1. עלות השחר; כל הלילה המשיכו לשוחח במרץ אודות שציווה 'המאסטר' וכל אשר אירע להם. יעקב זבדיה, ושליחים אחרים, סיפרו להם אודות התנסויותיהם עם 'המאסטר' המורונטי בגליל וסיפרו כיצד הופיע לעיניהם שלוש פעמים.

1. ההופעה בשיחר

סמוך לשעה ארבע אחר הצהריים של שבת, ה-13 במאי, הופיע 'המאסטר' בסמוך לבאר יעקב, בשיחר, לעיני נָלְדָה וכשבעים מאמינים שומרונים. המאמינים נהגו להיפגש כאן, בסמוך למקום בו שוחח ישוע עם נלדה אודות מי החיים. ביום זה, ממש כשסיימו לשוחח על הדיווחים אודות התחייה, הופיע לפתע ישוע לעיניהם ואמר:

"שלום עליכם. תשמחו לדעת שאני התחייה והחיים, אך כל אלה לא יעזרו לכם כלל אלא אם קודם לכן תיוולדו מן הרוח הנצחית, ובאמונה תרכשו את חיי הנצח. אם תהיו בני האמונה של 'אבי', כי אז לעולם לא תמותו; לעולם לא תכחדו. בשורת המלכות לימדה אתכם כי כל בני האדם בני האלוהים הם. נדרש להפיץ ברחבי העולם את החדשות הטובות בנוגע לאהבת 'האב' השמימי לילדיו שבארץ. הגיע הזמן שבו תסגדו לאלוהים לא על גריזים ולא בירושלים, אלא באשר אתם, כאשר אתם, ברוח ובאמת. הגאולה הינה מתת האל לכל אלה אשר יאמינו שהם בניו. אך אל תלכו שולל; אף כי הגאולה הינה מתת האל הניתנת בחופשיות לכל המקבלים אותה באמונה, אחריה מגיעה ההתנסות של פירות הרוח שמניבים חיי רוח אלה, אשר בגוף. קבלתה של הדוקטרינה אודות אבהותו של האל מעידה על כך שקיבלתם באופן חופשי את האמת אודות אהות האדם. ואם אדם הוא אה, הוא אפילו יותר משכן, אותו תובע האל שתאהבו כמוכם. את אחיכם, בשר מבשרכם, לא רק תאהבו כבן משפחה, אלא גם אותו תשרתו כמו שתשרתו את עצמכם. וכך, אתם תאהבו ותשרתו את אחיכם משום שאני אהבתי ושרתתי אתכם כך, כאשר אתם אחי. רוחי תלך לפניכם, ואני תמיד אהיה עמכם."

השומרונים הללו נדהמו מאוד מהופעתו של 'המאסטר', ומיהרו לעיירות ולכפרים הסמוכים כדי להפיץ את החדשות שראו את ישוע ושהוא דיבר אליהם. הייתה זו הופעתו השבע עשרה של 'המאסטר'.

2. ההופעה בפיניקיה

הופעתו השמונה עשרה של 'המאסטר' הייתה בצור, ביום שלישי, ה-16 במאי, מעט לפני השעה תשע בערב. שוב הופיע בסמוך לסיומה של פגישת מאמינים, וכשעמדו להתפזר, אמר:

"שלום עליכם. אתם שמחים לדעת כי 'בן האדם' קם לתחייה מן המתים משום שכך תדעו שגם אתם וגם אחיכם תשרדו את המוות. אך הישרדות זו תלויה בכך שקודם לכן נולדתם מן הרוח, הרוח המבקשת את האמת ומוצאת האל. לחם החיים ומימיהם ניתנים רק לרעבים לאמת ולצמאים לזדיקות – לאלוהים. בשורת המלכות איננה עובדת התחייה מן המתים. האמיתות הגדולות הללו, עובדות היקום הללו, קשורות כולן לבשורה משום שהן חלק מן התוצאה באמונה בחדשות הטובות והן חלק מן ההתנסות המאוחרת יותר של אלה אשר הופכים, באמונה, במעשים ובאמת לבני העד של האל הנצחי. 'אבי' שלח אותי לעולם הזה להטיף לאנושות כולה לגאולה זו, גאולת היותכם בנים. וכך, שולח אני אתכם לכל עבר להטיף לגאולה זו, של היותכם בנים. הגאולה הינה מתת חופשית של האל, אך אלה שנולדים מן הרוח מתחילים מיד להפגין את פירותיה של הרוח בשירות אוהב לאחיהם. ואלה פירות הרוח האלוהית אותם מניבים חיייהם של אינדיבידואלים שנולדו מן הרוח ויודעים את האל: שירות אוהב, מסירות נטולת אנוכיות, נאמנות של אומץ, הוגנות של פנות, יושר מואר, תקווה שאיננה חדלה, אמון של שיתוף, סעד של חמלה, טוב שתמיד ניתן לסמוך עליו, סובלנות של סליחה, ושלווה מתמדת. אם מי שמכריז על עצמו מאמין איננו מפגין פירות רוח אלה בחייו, כי אז מת הוא; 'רוח האמת' אינה שוכנת בו; הוא כענף חסר תועלת בגפן החיה אשר בקרוב יסולק. 'אבי' תובע את ילדי האמונה כי יניבו פירות רוח רבים. ולכן, אם לא תהיו נאמנים, הוא יחפור סביב לשורשיכם ויכרות את הענפים שאינם מניבים. בעת שאתם מתקדמים אל עבר מלכות האל, עליכם להמשיך ולהרבות בפירות הרוח. תוכלו לבוא בשערי המלכות כילדים, אך 'האב' תובע מכם להתבגר, בחסד, ולהגיע למעמד של רוח בוגרת לגמרי. כאשר תצאו לעולם לספר לכל האומות על החדשות הטובות של בשורה זו, אלך אני לפניכם, 'רוח האמת' שלי תשכון בלבבותיכם. את שלומי אניח לכם."

ואז נעלם 'המאסטר' מעיניהם. למחרת, הם יצאו מצור אל עבר צידון, ואפילו אנטיוכיה ודמשק. ישוע היה עם המאמינים הללו כשהיה בגוף ולכן הם הכירו אותו מיד כשהתחיל ללמד אותם. אף כי חבריו לא הצליחו להכיר את הצורה המורונטית של שגללתה לעיניהם, הם תמיד מיהרו לזהות את אישיותו כשדיבר אליהם.

3. ההופעה האחרונה בירושלים

מוקדם בבוקר יום חמישי, ה-18 במאי, ערך ישוע את הופעתו האחרונה עלי אדמות כאישיות מורונטית. בעת שאחד עשר השליחים עמדו לשבת לארוחת הבוקר באולם העליון בביתא של מרים מרקוס, הופיע ישוע לעיניהם ואמר:

"שלום עליכם. ביקשתי מכם להשתהות בירושלים עד אשר ארקיע 'לאב', ואפילו עד אשר אשלח לכם את 'רוח האמת', אשר בקרוב תשטוף כל בשר, ואשר תעניק לכם עוצמה מלמעלה." שמעון הקנאי קטע את ישוע, ושאל: "אז, 'מאסטר', האם תחדש את המלכות ונראה את תהילת האל עלי אדמות?" לאחר ששמע את שאלתו של שמעון, ענה לו ישוע: "שמעון, אתה עדיין נצמד לרעיונות הישנים שלך ביחס למשיח היהודי ומלכות החומר. אך לאחר שהרוח תרד עליך, תקבל כוח רוחני ואז תצא לקצוות עולם להטיף לבשורה מלכות זו. כשם 'שהאב' שלח אותי לעולם, כך שולח אני אתכם. ואני מבקש שתאהבו ותסמכו זה על זה. יהודה איננו יותר אתכם משום שאהבתו כבתה, ומשום שהוא מאן לסמוך עליכם, על אחיו הנאמנים. האם לא קראתם בתורה, ככתוב: 'לא טוב הָיִית הָאָדָם לְבַדּוֹ. לא יחיה האדם לבדו?' וגם ככתוב: 'אִישׁ בָּרָעִים, להתרועע?' האם לא שלחתי אתכם זוגות כדי שלא תהיו בודדים ותיפלו קורבן לצרות ולעוגמת הנפש של הבדידות? היטב תדעו גם, שכשהייתי בגוף, לא הרשיתי לעצמי להיות לבד לפרקי זמן ארוכים. מתחילת הקשר בינינו, תמיד היו שניים או שלושה מכם לצידי או קרובים אלי אפילו כשהתייחדתי עם 'האב'. לכן, סמכו ובטחו זה בזה. וזה נחוץ עוד יותר משום שהיום אעזוב אתכם לבדכם בעולם. הגיעה השעה; אני עומד ללכת 'לאב'."

ולאחר שסיים את דבריו, סימן להם לבוא איתו והוביל אותם להר הזיתים, שם נפרד מהם לשלום כהכנה לעזיבתו את אורנטיה. הייתה זו צעידה מהירה להר הזיתים. איש מהם לא הוציא הגה מפיו מן הרגע בו עזבו את האולם העליון ועד שישוע עצר איתם על הר הזיתים.

4. הסיבות לנפילתו של יהודה

בחלקו הראשון של מסר הפרידה של 'המאסטר' לשליחיו, הוא רמז לאובדן של יהודה וסימן את גורלו הטרגי של חברם לעבודה הבוגד כתמרור אזהרה כבד משקל כנגד סכנות ההתבודדות מחברת הזולת. מאמינים בעידן הזה, ובעיני העתיד, עשויים להיעזר בסקירה של הגורמים לנפילתו של יהודה לאור הערותיו של 'המאסטר' ולאור כל התובנות שנצברו במאות השנים מאז.

כשאנו מתבוננים אחורה בטרגדיה הזו, אנו סבורים שיהודה שגה בראש ובראשונה בשל העובדה שהיה אישיות מבודדת במובחן, אישיות סגורה שנמנעה מקשרים חברתיים רגילים. הוא התמיד לסרב לבטוח או להתרועע בחופשיות עם חבריו השליחים. אך היותו אישיות מבודדת לא הייתה כשלעצמה גורמת ליהודה כל כך הרבה צרות אילו היה מצליח לגדול באהבה שרחש ולצמוח בחסד הרוחני. בנוסף, וכדי להוסיף חטא על פשע, הוא התמיד לטור טינה וטיפח בתוכו אויבים פסיכולוגיים כגון הנקמה, והתשוקה הכללית "להתנקם" במישהו על כל האכזבות שנחל.

הצירוף האומלל של הייחודיות ושל נטיותיו המנטליות גרם לחיסולו של אדם שכוונותיו היו טובות ואשר לא הצליח להכריע את הרוע הזה באמצעות אהבה, אמונה ואמון. אם נתבונן במקרים של תומאס ונתנאל, נוכל לקבל הוכחה שיהודה לא היה חייב לסטות מדרך הישר, שכן שניהם לקו באותה הקללה של החשדנות ושל נטיות אינדיבידואליסטיות יותר מדי מפותחות. אפילו לאנדראס ולמתי היו לא מעט נטיות רבות מסוג זה; אך בחלופי הזמן, כל האנשים הללו למדו לאהוב את ישוע ואת חבריהם השליחים יותר, לא פחות. הם צמחו בחסדם ובידיעת האמת. הם למדו לסמוך יותר ויותר על אחיהם ולמדו לאיטם לשתף את חבריהם. יהודה התמיד בסירובו לשתף את אחיו. כאשר ההצטברות של הקונפליקטים הרגשיים שלו אילצה אותו להתבטא כדי למצוא פורקן, הוא תמיד ביקש וקיבל את עצתם של קרובי משפחה בלתי רוחניים או של מכרים שפגש, כאלה שלא היה להם אכפת מהתקדמותן של מציאות הרוח של מלכות השמים, או שאפילו היו עוינים לאותה המלכות אשר הוא היה אחד משניים עשר השגרירים שקודשו לה בארץ.

יהודה נכשל במאבק בקרבות שבארץ בשל גורמי נטיות האישיות וחולשות האופי הבאות:

1. הוא היה אדם מסוג מבודד. הוא היה אדם אינדיבידואליסט מאוד אשר בחר להפוך לאדם "סגור" ובלתי חברתי בעליל.
2. כילד, החיים היו קלים מדי עבורו. הוא הרגיש מרמור עז כנגד ההתנגדות הוא תמיד ציפה לנצח; הוא לא ידע להפסיד בכבוד.
3. הוא לעולם לא רכש את הכלים הפילוסופיים כדי להתמודד עם האכזבה. במקום לקבל את האכזבות כחלק נורמלי ושגרתי של הקיום האנושי, הוא תמיד בחר להאשים מישהו ספציפי, או את חבריו כקבוצה, על כל הקשיים והאכזבות שחווה בעצמו.
4. הוא נטה לטור טינה; הוא תמיד השתעשע ברעיונות על נקמה.
5. הוא לא אהב להתמודד בכוח עם העובדות; הוא התמודד עם מצבי החיים בחוסר כנות.
6. הוא לא אהב לשוחח על בעיותיו האישיות עם חבריו הקרובים; הוא סירב לשוחח על קשייו עם חברי אמת ואלה שבאמת אהבו אותו. בכל השנים שהיה בקשר עם 'המאסטר', הוא מעולם לא בא אליו עם בעיה אישית שלו.
7. הוא מעולם לא למד שאחרי ככלות הכול, הגמול האמיתי לחיים נאצלים הוא בדמות פרסים רוחניים שאינם תמיד ניתנים לאחר תקופת חיים אחת קצרה בגוף.

כתוצאה מהתבודדותו המתמדת כאישיות, צרותיו הלכו ורבו, צערו הלך וגדל, חרדותיו התעצמו והייאוש שחש העמיק עד שכמעט ואי אפשר היה לשאתו.

אף כי לשליח הזה, המרוכז בעצמו, האינדיבידואליסט, לקה בבעיות נפשיות, רגשיות ורוחניות רבות, קשייו העיקריים היו: אישיותו הייתה מבודדת. דעתו הייתה חשדנית ונקמנית. הטמפרמנט שלו היה זועף ונקמן. רגשית, היה נטול אהבה ולא סלחן. חברתית, לא שיתף וכמעט לגמרי נשמר לעצמו. רוחנית, הוא הפך ליהיר ולשאפתן במובן האנוכי. בחייו, התעלם מאלה שאהבו אותו ואילו במותו, היה חסר חברים.

אלה, אם כן, הם הגורמים המנטליים והשפעות הרוע שיחד מהווים הסבר לכך שאדם בעל כוונות טובות אשר פעם האמין בכנות בישוע נטש את חבריו, התכחש למטרה קדושה, עזב את המשימה הקדושה שקיבל ובגד 'במאסטר' האלוהי שלו אפילו לאחר כמה שנים של קשר קרוב עם אישיותו המתמירה.

5. הרקעתו של 'המאסטר'

השעה הייתה כמעט שבע וחצי בבוקר יום חמישי, ה-18 במאי, כשישוע הגיע למורדותיו המערביים של הר הזיתים מלווה באחד עשר השליחים הדוממים והמבולבלים קמעה. מכאן, בערך שני שלישים במעלה ההר, הם יכלו לצפות מעבר בירושלים ומטה על גת שמנים. ישוע התכונן כעת

לשאת את דברי הפרידה האחרונים לשליחים בטרם יעזוב את אורנטיה. בעוד הוא עומד שם לפניו, הם כרעו ברכ במעגל סביבו בלא שהנחו לעשות כן 'המאסטר' אמר:

"ביקשתי מכם להשתתף בירושלים עד אשר תקבלו את הכוח מלמעלה. אני עומד לעזוב אתכם; אני עומד להקיע אל 'אבי', ובקרוב, בקרוב מאוד, נשלח לעולם הזה בו חייתי את 'רוח האמת'; וכשזו תבוא, התחילו להטיף מחדש לבשורת המלכות, ראשית בירושלים ואז בכל קצוות תבל. אהבו את בני האדם באהבה שאהבתי אני אתכם ושרתו את אחיכם בני התמותה כפי שאני שרתתי אתכם. לו פירות הרוח של חייכם יניעו נשמות להאמין באמת שאדם בן האלוהים הוא, ושכל בני האדם אחים. זכרו את כל אשר לימדתי אתכם ואת החיים שחייתי ביניכם. אהבתי תאפיל עליכם, רוחי תשכון בתוכם, ושלומי יהיה עליכם. להתראות."

לאחר דבריו אלה של 'המאסטר' המורנטי, הוא נעלם מעיניהם. מאורע זה, המכונה הרקעתו של ישוע, לא היה שונה מכל הפעמים האחרות בהן נעלם מעיני בני התמותה במהלך ארבעים היום של הקריירה המורנטית שלו באורנטיה.

'המאסטר' הלך לעדנטיה דרך ירושם, שם בהשגחתו של 'בן פרדיס', שחררו 'הגבוהים ביותר' את ישוע מנצרת מן המצב המורנטי, ודרך ערוצי ההרקעה הרוחניים והחזירו אותו למעמד של בן פרדיס וריבונות עילאית בסאלווינגטון.

סמוך לשעה שבע ארבעים וחמש בבוקר זה, ישוע המורנטי נעלם מעיני אחד עשר השליחים והחל את הרקעתו לימין 'האב', שם קיבל אישור רשמי על כך שהשלים את ריבונותו על היקום של נבאדון.

6. פטרוס מכנס פגישה

תחת הנחיותיו של פטרוס, הלכו יוחנן מרקוס ואחרים לקרוא לראשי התלמידים להתכנס יחד בביתה של מרים מרקוס. עד לשעה עשר ושלשים, התכנסו מאה ועשרים מתלמידיו המובילים של ישוע בירושלים כדי לשמוע את הדיווח על דברי הפרידה של 'המאסטר' וללמוד על הרקעתו. החבורה הזו כללה גם את מרים אמו של ישוע. היא חזרה לירושלים עם יוחנן זבדיה כאשר השליחים שבו אליה ממסעם האחרון בגליל. היא שבה לביתה של שלומית בבית צידה מעט לאחר פנטקוסט. יעקב אחי ישוע נכח אף הוא בפגישה זו, הפגישה הראשונה של תלמידי 'המאסטר' שכונסה לאחר שסיים את הקריירה שלו בפלגטה.

שמעון פטרוס מינה עצמו לדבר בשם אחיו השליחים ומסר דיווח מרטיט אודות פגישתם האחרונה של האחד עשר עם 'המאסטר', תוך שתיאר ברגש את דברי הפרידה ואת היעלמותו של 'המאסטר' מעיניהם. הייתה זו פגישה שמעולם לא התקיימה קודם לכן בעולם הזה. החלק הזה של הפגישה ארך פחות משעה. פטרוס אז הסביר שהם החליטו לבחור במישהו שיתפוס את מקומו של יהודה איש-קריות, ושהם יצאו להפסקה כדי שהשליחים יוכלו להחליט בין שני המועמדים לתפקיד, מתיאס ויוסטוס.

אחד עשר השליחים ירדו למטה, ושם החליטו לבחור באחד משני הגברים שיתפוס את מקומו של יהודה. הפור נפל על מתיאס, והוא הוכרז כשליח החדש. הוא מונה רשמית לתפקידו כשליח ומונה לגזבר. אך מתיאס השתתף אך מעט בפעילויות השליחים שלאחר מכן.

מעט לאחר פנטקוסט שבו התאומים לביתם שבגליל. שמעון הקנאי פרש לזמן מה בטרם המשיך להטיף לבשורה. תומאס דאג במשך תקופה קצרה יותר ואז חידש את פעילויות ההוראה. נתנאל חלק יותר ויותר על דעתו של פטרוס ביחס לכך שההטפה אודות ישוע תפסה את מקום בשורת המלכות הקודמת. במהלך החודש שלאחר מכן הפכו חילוקי הדעות לקשים במידה שהביאו לפרישתו של נתנאל, אשר הלך לפילדלפיה לבקר את אבנר ואלעזר; ולאחר שנשאר שם במשך יותר משנה, המשיך לארצות שמעבר למסופוטמיה שם הטיף לבשורה כפי הוא הבין אותה.

כך נותרו ששה משניים עשר השליחים המקוריים על זירת הפעולה של ראשית פעילויות ההטפה לבשורה בירושלים: פטרוס, אנדראס, יעקב, יוחנן, פיליפוס ומתי.

במסוך לחצות היום שבו השליחים לאחיהם באולם העליון והכריזו על כך שמתיאס נבחר כשליח החדש. ואז קרא פטרוס לכל המאמינים להתפלל, כדי להתכונן לקבל את מתת הרוח 'שהמאסטר' הבטיח לשלוח.

הספר של אורנטיה

מסמך 194

מתת 'רוח האמת'

בערך בשעה אחת, בעת שמאה ועשרים המאמינים התפללו, הם כולם הבחינו בנוכחות מוזרה בחדר. בבת אחת חשו כל התלמידים תחושות חדשות ועמוקות של אושר, ביטחון ואמון רוחני. ומיד לאחר התודעה החדשה הזו של כוח רוחני, הם חשו את הדחף לצאת החוצה ולהטיף לבשורת המלכות ולחדשות הטובות שישוע קם לתחייה מן המתים.

פטרוס קם והכריז שוודאי הגיעה 'רוח האמת' 'שהמאסטר' הבטיח והציע שילכו למקדש ויחלו להכריז על החדשות הטובות שניתנו בידיהם. והם עשו בדיוק את אשר פטרוס הציע.

הגברים הללו הוכשרו והונחו להטיף לכך שהבשורה הינה אבהותו של האל והיות האדם בנו, אבל ממש ברגע הזה, של אושר רוחני וניצחון אישי, החדשות הטובות ביותר, הכבירות ביותר שהגברים הללו יכלו לחשוב עליהן היו *העובדה* 'שהמאסטר' קם לתחייה. וכך יצאו, מונעים בכוחות שקיבלו מלמעלה, והחלו מטיפים לאנשים את החדשות הטובות – ואפילו לגאולה באמצעות ישוע – אך בלא שהתכוונו לכך, נפלו לפח ושגו בכך שהחליפו כמה מן העובדות הקשורות לבשורה במסר הבשורה עצמה. בלא שהתכוון לכך, פטרוס הוא זה שהוביל לשגיאה הזו, והאחרים הלכו בעקבותיו עד פאולוס, אשר יצר מגרסה חדשה זו של החדשות הטובות דת חדשה.

בשורת המלכות הינה זו: עובדת אבהותו של האל, אליה נלווית האמת הנובעת ממנה, של היות האדם בנו וכול בני האדם אחים. הנצרות, כפי התפתחה מאותו יום ואילך הינה זו: עובדת היותו האל 'אביו' של אדוננו ישוע המשיח, הקשורה להתנסות המאמין-התלמיד בכך שישוע המהולל קם לתחייה.

אין זה מוזר, שהגברים הללו, שהרוח שרתה עליהם, נתלו בהזדמנות הזו כדי לבטא את תחושות הניצחון שלהם על הכוחות שביקשו לחסל את 'המאסטר' ולסיים את השפעות תורתו. בעת שכזו, היה קל יותר לזכור את הקשר האישי שלהם אל ישוע ולשמוח בביטחונם בכך 'שהמאסטר' עדיין היה חי, שחברותם לא תמה ושהרוח אכן באה לשכון בם כפי שהבטיח.

לפתע פתאום, חשו עצמם המאמינים הללו כפי שעברו לעולם אחר, לקיום אחר של אושר, עוצמה ותהילה. 'המאסטר' אמר להם שהמלכות תבוא בעוצמה, וכמה מהם חשבו שהחלו להבין למה התכוון.

וכשלוקחים בחשבון את כל אלה, קל להבין מדוע הגברים הללו החלו להטיף לבשורה *חדשה* אודות ישוע במקום המסר הקודם אודות אבהותו של האל ואחוות האדם.

1. דרשת פנטקוסט

במשך ארבעים יום התחבאו השליחים. במקרה, היום נחגג חג השבועות, ואלפי מבקרים מכל רחבי העולם היו בירושלים. רבים הגיעו לחד, אך מרביתם שהו בה מאז הפסח. כעת הגיעו השליחים המפוכחים משבועות של בידוד והופיעו באומץ במקדש, שם החלו להטיף למסר החדש אודות המשיח שקם לתחייה. כל התלמידים כולם אף הם היו מודעים לעובדה שקיבלו מתת חדשה של בוננות ועוצמה רוחנית.

בסמוך לשעה שתיים אחר הצהריים, עמד פטרוס באותו המקום בו 'המאסטר' שלו לימד בפעם האחרונה במקדש, ונשא דרשה נלהבת אשר כבשה יותר מאלפיים נשמות. 'המאסטר' עזב, אך לפתע הם גילו שלסיפור אודותיו נודעה השפעה כבירה על העם. אין להתפלא על כך שזה הוביל אותם להמשיך ולהטיף למה שחזק את המסירות שלהם בעבר לישוע ובה בעת אילץ אנשים להאמין בו. בפגישה נכחו ששה מן השליחים: פטרוס, אנדראס, יעקב, יוחנן ופיליפוס. הם שוחחו במשך יותר משעה וחצי ונשאו דברים ביוונית, בעברית ובארמית כמו גם כמה מילים אפילו בשפות אחרות שהכירו מעט.

מנהיגי היהודים נדהמו לראות את תעוזתם של השליחים, אך הם חששו לגעת בהם בשל מספר המאמינים הגדול בסיפורם.

עד לשעה ארבע וחצי, יותר מאלפיים מאמינים ירדו בעקבות השליחים לבריכת השילוח, שם הטבילו אותם פטרוס, אנדראס, יעקב ויוחנן בשם 'המאסטר'. החושך כבר ירד כאשר סיימו להטביל את ההמון הזה.

שבועות היה חג גדול של טבילה, הזמן להתרועע עם הגרים אשר בשער, אותם גויים אשר ביקשו לעבוד את יהוה. לכן, היה קל יותר למספר גדול של יהודים וגויים מאמינים להיטבל באותו היום. בעשותם כן, הם לא התנתקו בשום אופן מן האמונה היהודית. אפילו במשך זמן מה לאחר מכן, המאמינים בישוע היו כת בתוך היהדות. כולם, לרבות השליחים, עדיין מילאו את הדרישות המהותיות במסורת הטקס של היהדות.

2. החשיבות של פנטקוסט

ישוע חי על-פני האדמה ולימד בשורה אשר גאלה את האדם מן האמונה הטפלה שהוא בן השטן ורוממה אותו למעמד המכובד של היותו בן אמונה של האל. המסר של ישוע, כפי שהוא הטיף לו וחי אותו בתקופתו, שימש תרופה יעילה לקשייו הרוחניים של האדם בימים נוסח. וכעת, משעזב הוא עצמו את העולם, הוא שולח במקומו את 'רוח האמת', אשר מתוכננת כדי לשכון בתוך האדם ולנסח מחדש את המסר של ישוע, עבור כל דור חדש, כדי שכל קבוצת חדשה של בני תמותה שתופיע על הארץ תקבל גרסה חדשה ומעודכנת של הבשורה, בדיוק את אותה הארה אישיות ואותן הנחיות קבוצתיות שישמשו תרופה יעילה לקשייו הרוחניים של האדם אשר משתנים ומתחדשים כל העת.

משימתה הראשונה של רוח זו, כמובן, הינה לקדם את האמת ולהפוך אותה לאישית, משום שהבנת האמת מהווה את הצורה הגבוהה ביותר של חירות אנושית. לאחר מכן, תכליתה של רוח זו לחסל את תחושת היתומות של המאמין. מכיוון שישוע חי בקרב בני האדם, אילו לא באה 'רוח האמת' לשכון בלבבות בני האדם, היו הם חשים תחושת בדידות.

מתת זו, של רוח 'הבן', מיטיבה להכין את דעתם של כל בני התמותה הרגילים למתת האוניברסלי המאוחר יותר של רוח 'האב' ('המכוונן') לאנושות בכללותה. במובן מסוים, 'רוח האמת' הינה רוחם הן של 'האב האוניברסלי' והן של 'הבן הבורא'.

אל תשגו ותצפו לכך שתהיה לכם מודעות שכלית חזקה ביחס 'לרוח האמת' שנשלחה. הרוח לעולם לא יוצרת מודעות לעצמה, רק מודעות למיכאל, 'הבן'. מן ההתחלה, ישוע לימד שהרוח לא תדבר על עצמה. ההוכחה לקשר שלכם עם 'רוח האמת', אפוא, לא תימצא במודעות שלכם אודות רוח זו אלא דווקא בהתנסות שלכם בהתעצמות הקשר עם מיכאל.

הרוח גם באה לסייע לאדם להיזכר בדבריו של 'המאסטר' ולהבינם, כמו גם להאיר ולפרש את חייו אדמות.

לאחר מכן, באה 'רוח האמת' לסייע למאמין להיווכח במציאות של תורת ישוע ושל חייו, אותם חי הוא עצמו בגוף, וכפי שהוא חי מחדש בכל מאמין יחיד, של כל דור ודור של בני אל חדורי רוח.

וכך נדמה 'שרוח האמת' באה כדי להוביל את המאמינים כולם אמת כולה, לידיעה המתרחבת אודות התנסות החיים ולמודעות רוחנית גדלה אודות מציאותה ונצחיותה של עובדת היותו בן מרקיע של האל.

ישוע חי חיים שמגלים אדם הכפוף לרצונו של 'האב', ולא חיי דוגמה שאדם אחר נדרש לנסות לחקות פשוטו כמשמעו. החיים אלה שחי בגוף, יחד עם מותו על הצלב והתחייה שבאה לאחר מכן, הפכו אחר כך לבשורה חדשה אודות הכופר ששולם כדי לרכוש את האדם חזרה מידי הרשע – מהרשעתו של אל שנעלב. ולמרות זאת, אפילו שהבשורה עוותה עד מאוד, עובדה היא שמסר חדש זה אודות ישוע נשא בחובו הרבה מן האמיתות הבסיסיות והשיעורים של בשורת המלכות המוקדמת יותר. וכך, במוקדם או במאוחר, תגלגלה האמיתות הנחבאות הללו, אודות אבהותו של האל ואחוות האדם, ותחוללנה בפועל התמרה של כלל הציוויליזציה האנושית.

אך השגיאות השכליות הללו לא השפיעו בשום צורה על צמיחתם הרוחנית של המאמינים. בתוך פחות מחודש ממתת 'רוח האמת', התקדמו השליחים באופן אינדיבידואלי יותר מאשר במהלך כמעט ארבע שנים של קשר אישי ואוהב עם 'המאסטר'. גם ההחלפה של עובדת תחייתו של ישוע את אמת בשורת הגאולה של היותו בני האלוהים לא השפיעה בשום צורה על תפוצתה המהירה של התורה; להיפך, נדמה היה כי העובדה שהתורה החדשה אודות ישוע עצמו ותחייתו האפילה על המסר שלו תרמה רבות להטפתן של החדשות הטובות.

המונח "הטבלה ברוח", בו החלו להשתמש בערך בעת הזו, פשוט סימן את קבלתה המודעת של מתת 'רוח האמת' וההכרה האישית בכוח הרוחני החדש הזה אשר העצים את כל ההשפעות הרוחניות שנשמות יודעות-אל הרגישו קודם לכן.

מאז מתת 'רוח האמת', נתון האדם להוראתו והנחייתו של שלוש מתנות רוח: רוח 'האב', 'מכוונן המחשבה'; רוח 'הבן', 'רוח האמת'; ורוח 'הרוח', 'רוח הקודש'.

במובן מסוים, האנושות נתונה להשפעה כפולה של הקריאה בת שבעת ההיבטים של השפעות הרוח ביקום. הגזעים האבולוציוניים הראשונים של בני התמותה מצויים בקשר ומתקדם עם שבע הרוחות מסייעות-הדעת של 'אם הרוח' של היקום המקומי. בעת שאדם מתקדם במעלה סולם האינטליגנציה והאבחנה הרוחנית, באים לרחף מעליו ולשכון בתוכו שבע השפעות רוח גבוהות יותר. שבע הרוחות של העולמות המתקדמים הן:

1. רוח המתת של 'האב האוניברסלי' – 'מכווני המחשבה'.

2. נוכחות הרוח של 'הבן הנצחי' – כבידת הרוח של יקום היקומים והערץ הוודאי להתייחדות רוחנית.

3. נוכחות הרוח של 'הרוח האינוסופית' – רוח-הדעת האוניברסלית של הבריאה בכללותה, המקור הרוחני לקשר האינטלקטואלי בין כל ההוויות המתקדמות.

4. רוחו של 'האב האוניברסלי' 'ובן הבורא' – 'רוח האמת', אשר ככלל נחשבת לרוח של 'בן היקום'.

5. רוחה של 'הרוח האינוסופית', 'ורוח האם של היקום' – 'רוח הקודש', אשר ככלל נחשבת לרוח של קרוח היקום'.

6. רוח-הדעת של 'רוח האם של היקום' – שבע הרוחות מסייעות-הדעת של היקום המקומי.

7. רוחם של 'האב', 'הבנים', 'והרוחות' – רוח השם החדש של בני התמותה המרקיעים של העולמות לאחר שהנשמה שנולדה-מן-הרוח הותכה עם 'מכוונן המחשבה' מפרדיס ולאחר שהגיעה לאחר מכן לאלוהיות ולהדר המעמד של 'סגל הסופיונות של פרדיס'.

וכך, הביאה מתת 'רוח האמת' לעולם ולתושביו את האחרונה במתנות הרוח אשר מיועדת לסייע לחיפוש ההרקעה אחר האל.

3. מה אירע בפנטקוסט

תורות משונות מזורות רבות נקשרו לסיפורים הראשונים אודות מאורעות יום הפנטקוסט. בזמנים מאוחרים יותר, חל בלבול בין מאורעות יום זה, במהלכו באה 'רוח האמת', המורה החדשה, לשכון בלבבות בני האדם, לבין השתוללות והתפרצות הרגשות המטופשת. משימתה העיקרית של רוח נובעת זו, של 'האב' ושל 'הבן', הינה ללמד את בני האדם את האמת אודות אהבתו של 'האב' ורחמנותו של 'הבן'. אלה האמיתות אודות האלוהיות אשר בני אדם יוכלו להבין טוב יותר מאשר כל האיכויות האלוהיות האחרות. 'רוח האמת' עוסקת בעיקר בהתגלות טיבו הרוחני של 'האב' ואופיו המוסרי של 'הבן'. 'הבן הבורא', בגוף, גילה את אלוהים לאדם; 'רוח האמת', בלב, מגלה את 'הבן הבורא' לאדם. חייו של אדם שמניבים "את פירות הרוח", הם פשוט מפגן של האיכויות שהפגין 'המאסטר' עצמו בחייו על פני האדמה. כאשר ישוע חי על הארץ, הוא חי את חייו כאישיות אחת – ישוע מנצרת. מאז פנטקוסט, יכול 'המאסטר', בדמות הרוח השוכנת, "המורה החדש", לחיות מחדש בהתנסות של כל מאמין שלמד את האמת.

אירועים רבים במהלך חיי האדם קשים להבנה, קשה להבין כיצד הם מתיישבים עם הרעיון שזהו יקום בו האמת שולטת והצדיקות יוצאת כשידה על העליונה. פעמים רבות נדמה כי הדיבה, השקר, חוסר היושר וחוסר הצדיקות – החטא – מנצחים. האם אחרי ככלות הכל האמונה מנצחת את הרוע, החטא והעוון. אכן, כן. חייו ומותו של ישוע מהווים את ההוכחה הנצחית לאמיתות טובו ואמונתו של היצור המונע-מן-הרוח תמיד משתלמים. הם הציקו לישוע על הצלב ואמרו, "בוא נראה אם אלוהים יבוא ויגאל אותנו." היום של הצליבה היה חשוך, אך בוקר התחייה היה בהיר ומרהיב; והיום של פנטקוסט היה בהיר ושמש עוד יותר. דתות הייאוש הפסימי מבקשות להשתחרר מעול החיים; הן מבקשות חידלון בשינה ובמנוחה. אלה דתות של פחד ויראה פרימיטיביים. דתו של ישוע הינה בשורת אמונה חדשה עבור האנושות שבמאבק. דת חדשה זו מבוססת על אמונה, תקווה ואהבה.

החיים זימנו לישוע את המכות הקשות, האכזריות והמרות ביותר; והאדם הזה עמד אל מול כל גורמי הייאוש הללו באמונה, באומץ ובמסירות מתמדת לעשות את רצון 'אביו'. ישוע עמד אל מול המציאות הנוראית של החיים ויכול להם – אפילו במוות. הוא לא השתמש בדת כמפלט מן החיים. דתו של ישוע איננה מבקשת להתחמק מן החיים האלה כדי ליהנות מן האושר של קיום אחר. דתו של ישוע מעניקה את האושר והשלווה של קיום אחר ורוחני ובכך מעצימה ומאצילה את חייהם של בני האדם שחיים כעת בגוף.

אם הדת הינה האופיום להמונים, זו לא דתו של ישוע. על הצלב, הוא סרב לשתות מן הסם הממית, ורוחו, אשר שוטפת כעת כל בשר, מהווה השפעה כבירה בעולם אשר מניעה את האדם מעלה והלאה. הדחף הרוחני קדימה הינו הכוח המניע החזק ביותר שקיים כעת בעולם הזה; המאמין שלומד את האמת הינו הנשמה המתקדמת והנחושה היחידה עלי אדמות.

ביום של פנטקוסט, שברה דתו של ישוע את כל המחסומים והחומות הגזעיות. לעד נכון הוא, "החירות מצויה בכל מקום בו שוכנת רוח 'האדון'." ביום הזה, הפכה 'רוח האמת' למתת האישי של 'המאסטר' לכל בן תמותה. רוח זו ניתנה כדי לאפשר למאמינים להיטיב ולהטיף לבשורת המלכות, אך הם שגו וייחסו את קבלתה של הרוח ששטפה אותם לחלק מן הבשורה החדשה שהם גיבשו שלא במודע.

אל תתעלמו מן העובדה שרוח האמת ניתנה לכל מי שאמונתו כנה; מתת רוח זו לא ניתנה רק לשליחים. כל מאה ועשרים הגברים והנשים שהתאספו באולם העליון קיבלו את המורה החדש, כמו כל האנשים בעלי הלב התם ברחבי העולם. המורה החדש ניתן לאנושות, וכל נשמה קיבלה אותו בהתאם לאהבת האמת שבה וליכולתה לתפוש ולהבין מציאויות רוח. סוף סוף, נגאלת הדת האמיתית מידיהם של הכוהנים והמעמדות הקדושים ומוצאת ביטוי אמיתי בנשמות כל אדם ואדם.

דתו של ישוע מקדמת את הציוויליזציה האנושית מן הסוג הגבוה ביותר בכך שהיא יוצרת את טיפוס האישיות הרוחנית הגבוה ביותר ומטיפה לקדושתו של אותו אדם.

הגעתה של 'רוח האמת' בפנטקוסט הפכה לאפשרית דת שאיננה רדיקלית ואף לא שמרנית; איננה ישנה ואף לא חדשה; איננה נשלטת בידי המבוגרים ואף לא בידי הצעירים. עובדת חיי של ישוע על הארץ מספקת נקודה קבועה לעוגן הזמן, ואילו מתת 'רוח האמת' מאפשרת לדת שהוא עצמו חי ולבשורה לה הטיף להתרחב לעד ולצמוח ללא גבול. הרוח מכוונת לכול האמת; היא משמשת כמורה של דת בהתרחבות, שתמיד צומחת, דת של התקדמות אינסופית בפרישתה האלוהית. מורה חדש זה לעד יגלה למאמין מבקש האמת את מה שהיה גלום באופן אלוהי באישיותו ובטיבו של 'בן האדם'.

התופעות שנקשרו במתת "המורה החדש", והעובדה שמה שהשליחים הטיפו לו התקבל על ידי בני הגזעים והאומות שונות שנקבצו בירושלים מעידים על האוניברסליות של דתו של ישוע. בשורת המלכות נועדה שלא להיות מזוהה עם שום גזע, תרבות או שפה מסוימים. היום של פנטקוסט היווה עדות למאמץ הכביר של הרוח לשחרר את דתו של ישוע מכל האזיקים היהודיים אשר ירשה. אפילו לאחר הדגמה זו, של הרוח ששטפה כל בשר, ניסו השליחים בתחילה להשית את דרישות היהדות על המומרים. אפילו פאולוס התקשה עם אחיו בירושלים משום בשל סירובו להכפיף את הגויים למנהגי היהדות. שום דת של התגלות לא תוכל להתפשט ברחבי העולם כולו אם תשגה שגיאה גדולה ותהפוך למזוהה מאוד עם תרבות לאומית כלשהי או אם תהיה מזוהה עם מנהגים גזעיים, חברתיים או כלכליים מסוימים.

מתת 'רוח האמת' לא הייתה כלל תלויה במנהגים, טקסים, מקומות קדושים ומקבליה לא נדרשו לשום התנהגות מיוחדת כדי שתתבטא במלואה. כאשר הגיעה הרוח לכל אלה שנקבצו באולם העליון, הם פשוט ישבו שם, מעט לאחר שהחלו להתפלל בדממה. הרוח ניתנה ליושבי הכפר וליושבי העיר כאחד. על מנת לקבל את הרוח, השליחים לא נדרשו ללכת למקום מבודד כדי להתבודד ולמדות ביחידות במשך שנים. פנטקוסט מפריד לעד בין רעיון ההתנסות הרוחנית לבין סביבה שמתאימה לכך במיוחד.

המתת הרוחני של פנטקוסט יועדה לשחרר לעד את דתו של 'המאסטר' מכל תלות בכוח פיזי; המורים של דת חדשה זו צוידו כעת בכלי נשק רוחניים. הם נדרשו לצאת ולכבוש את העולם באמצעות סליחה בלתי-מתפשרת, רצון טוב שאין-דומה-לו, ואהבה שופעת. הם מצוידים להתגבר על הרוע באמצעות הטוב, לחסל את השנאה באמצעות האהבה, להשמיד את הפחד באמצעות חיים של אומץ ושל אמונה באמת. ישוע כבר לימד את חסידיו שהדת לעולם איננה פסיבית; תלמידיו נדרשו תמיד להיות פעילים וחיוניים בסעד הרחמים ובמפגן האהבה. המאמינים הפסיקו להתייחס ליהוה כאל "אדוני אלוהי צבאות." כעת התייחסו 'לאלוהות' הנצחית כאל 'אלוהים ואבי אדונינו ישוע המשיח.' ולכל הפחות התקדמו קצת, גם אם במידה מסוימת לא הצליחו להבין לגמרי את האמת שאלוהים הינו גם 'אב' הרוח של אינדיבידואל.

פנטקוסט העניק לבן התמותה את הכוח לסלוח לעלבונות אישיים, להישאר שלו גם אל מול חוסר צדק משווע ביותר, לא להיות מושפע גם מן הסכנה האיומה ביותר, ולקרוא תיגר על רשעות השנאה והכעס באמצעות פעולות אהבה וסובלנות אמיצות. במהלך ההיסטוריה שלה, סבלה אורנטיה מן חורבן שהמיט עליה מלחמות הרסניות וכבירות. כל מי שנטל חלק במאבקים האיומים הללו נחלו מפלה ניצחת. רק מנצח אחד; רק אדם אחד יצא מן המאבקים המרים הללו עם מוניטין טוב משהיה – היה זה ישוע מנצרת והבשורה שלו אודות ניצחון הרע באמצעות הטוב. הסוד לציוויליזציה טובה יותר טמון בתורתו של 'המאסטר' אודות אחוות האדם, הרצון הטוב של אהבה ואמון הדדי.

עד לפנטקוסט, הדת גילתה רק את האדם שמבקש את האל; מאז פנטקוסט, האדם עדיין מבקש את האל, אך על העולם מאיר מפגן האל שמבקש אף הוא את האדם ושולח אליו את הרוח לשכון בו כאשר מצא זה אותו.

לפני תורתו של ישוע, אשר שיאה בפנטקוסט, לנשים בדתות הישנות היה מעמד רוחני מועט, אם בכלל. לאחר פנטקוסט, האישה באחוות האדם עמדה בפני האל במעמד שווה לזה של הגבר. בקרב מאה ועשרים אלה שקיבלו את ביקור הרוח המיוחד הזה היו רבות מן הנשים התלמידות, ומנת חלקן בברכות הללו השתווה לזה של המאמינים הגברים. הגבר לא יכול היה יותר להתיימר לנכס לעצמו את סעד השירות הדתי. הפרושי יכול להמשיך ולהודות לאלוהים על כך "שלא עשני אישה, מצורע או גוי," אך בקרב חסידיו של ישוע האישה לעד שוחררה מכל האפליה הדתית המגדרית. פנטקוסט חיסלה את כל האפליה הדתית אשר התבססה על גזע, על הבדלי תרבות, על מעמד חברתי או על מגדר. אין להתפלא על כך שמאמיני הדת החדשה צעקו, "החירות מצויה בכל מקום בו שוכנת רוח 'האדון'."

הן אמו והן אחיו של יהודה נמנו על מאה ועשרים המאמינים, וכחלק מחבורת התלמידים הזו, אף הם קיבלו את הרוח ששטפה. הם קיבלו לא פחות ולא יותר מן המתת הטוב מאשר חבריהם. חברי משפחתו הארצית של ישוע לא קיבלו שום מתת מיוחדת. פנטקוסט סימנה את תום הכוהנים המיוחדים והאמונה במשפחות קדושות.

לפני פנטקוסט, וויתרו השליחים על הרבה עבור ישוע. הם הקריבו את בתיהם, משפחותיהם, חבריהם, רכושם הארצי ומעמדם. בפנטקוסט, הם נתנו עצמם לאלוהים, 'והאב' 'והבן' בתגובה נתנו עצמם לאדם – שלחו את רוחותיהם לשכון בתוך בני האדם. התנסות זו, של אובדן העצמי ומציאת הרוח, איננה התנסות רגשית; מדובר באקט אינטלקטואלי של כניעה-עצמית והקדשה ללא גבול.

פנטקוסט היוותה קריאה לאחדות רוחנית בין מאמיני הבשורה. כאשר ירדה הרוח על התלמידים בירושלים, כדבר הזה בדיוק אירע בפילדלפיה, באלכסנדריה ובכל שאר המקומות בהם שכנו מאמיני אמת. דתו של ישוע הינה ההשפעה המאחדת החזקה ביותר אשר ידע העולם מעודו.

פנטקוסט יועדה להפחית את האסרטיביות אשר הפגינו אינדיבידואלים, קבוצות, אומות וגזעים. רוח זו, של אסרטיביות מופגנת, היא אשר הולכת ומתעצמת לפרקים עד שהיא מתפרצת בצורת מלחמות הרסניות. האנושות תוכל להתאחד רק באמצעים רוחניים, 'רוח האמת' הינה השפעה עולמית

בואה של 'רוח האמת' מזככת את לב האדם ומובילה את מי שמקבל אותה לגבש תכלית חיים שמתמקדת אך ורק ברצון האל וברוחות האדם. רוח החומרנות האנוכית נבלעה במתת רוח חדשה זו של זולתנות. אז כעכשיו, פנטקוסט מסמל את העובדה שישוע ההיסטורי הפך 'לבן' אלוהי של התנסות חיה. כאשר האדם חווה בחייו במודע את האושר הזה, של רוח ששוטפת, התוצאה הינה שיקוי של בריאות, תמריץ לדעת ואנרגיה בלתי פוסקת לנשמה.

לא התפילה היא שהביאה את הרוח ביום פנטקוסט, אך היא מאוד תורמת לקביעת יכולת הקליטה האופיינית לכל מאמין ומאמין. התפילה איננה מניעה את הלב האלוהי לתת את המתת בשפע, אך לעתים תכופות כל כך היא חורצת ערוצים גדולים ועמוקים יותר בהם תוכל המתת האלוהית לזרום ללבבותיהם ונשמותיהם של אלה שזוכרים להתייחד ברציפות עם 'בוראם' באמצעות תפילה כנה וסגידת אמת.

4. ראשית הכנסייה הנוצרית

שליחיו ותלמידיו של ישוע התיימשו כאשר הוא נתפס בפתאומיות כזו בידי אויביו ונצלב במהירות כזו בין שני גנבים. המחשבה על 'המאסטר', אשר נעצר, נקשר, הולקה ונצלב, הייתה יותר מדי אפילו עבור השליחים. הם שכחו את שלימד ואת אזהרותיו. ייתכן "והִיָּה אִישׁ נָכִיָּא גִיבּוּר בְּפֻעַל וּבְאִמָּר לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וְלִפְנֵי כָּל-הָעָם," אך היה רחוק מלהיות המשיח לו קיוו, אשר ישיב את מלכות ישראל על כנה.

ואז הגיעה התחייה, הגאולה מן הייאוש וחזרתה של אמונתם באלוהיותו של 'המאסטר'. שוב ושוב הם רואים אותו ומשוחחים איתו, והוא לוקח אותם להר הזיתים שם הוא נפרד מהם לשלום ואומר להם שהוא חוזר 'לאב'. הוא אמר להם להישאר בירושלים עד אשר יקבלו את הכוחות – עד להגעתה של 'רוח האמת'. וביום של פנטקוסט, מגיעה מורה חדשה זו, והם יוצאים מיד להטיף את בשורתם בכוחות מחודשים. הם חסידיו הנועזים והאמיצים של אדון חי, לא מנהיג מובס ומת. 'המאסטר' חי בלבבות האוונגליסטים הללו; אלוהים איננו דוקטרינה במוחותיהם; הוא הפך לנוכחות חיה בנשמותיהם.

"יוֹם יוֹם הָיוּ שֹׁקְדִים לְהִיּוֹת בְּמִקְדָּשׁ לֵב אֶחָד וּבִכְעָצוֹ אֶת הַלֶּחֶם בְּבִיטָה. וַיֵּאָכְלוּ מִזֶּזֶם בְּגִילָה וּבְתֵם לֵבָב וַיִּשְׁכְּחוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיִּמָּצְאוּ חֵן בְּעֵינֵי כָל הָעָם וַהֲאֲדוֹן הוֹסִיף יוֹם יוֹם עַל הַעֲדָה אֶת הַנּוֹשָׁעִים. וַיִּמָּלְאוּ כָּלֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וַיִּדְבְּרוּ אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים בְּאִמָּץ לֵבָב. וַקֵּהל הַמַּאֲמִינִים הָיָה לָהֶם לֵב אֶחָד וְנַפְשׁ אַחַת; וְאִין אִישׁ מֵהֶם אוֹמֵר עַל אֲשֶׁר בְּיָדוֹ לִי הוּא כִּי הִפֵּל הָיָה לָהֶם לְנַחֲלֵת כָּלֶם."

מה קרה לגברים הללו שישוע הסמיך וציווה עליהם לצאת ולהטיף לבשורת המלכות, לאבהותו של האל ואחוות האדם? יש להם בשורה חדשה; הם בווערים בהתנסות חדשה; הם מלאים באנרגיה רוחנית חדשה. המסר שלהם השתנה לפתע להכרזה על המשיח שקם לתחייה: "ישוע הנצחי קאיש אֲשֶׁר נִאֶמַן לָכֶם מֵאֵת הָאֱלֹהִים בְּגִבּוּרָתוֹ וּבְמִוִּפְתָּיִם וּבְאִתּוֹת אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים עָשָׂה עִל-יָדוֹ בְּתוֹכְכֶם פֶּאֶשֶׁר יִדְעַתֶּם גַּם אַתֶּם; אֲתוֹ, הַנִּמְסָר עַל פִּי עֲצַת הָאֱלֹהִים הַנִּתְחַצֵּץ וַיִּדְעֵתוּ מִקֶּדֶם, צִלְבָתָם וּרְצִחָתָם. וְכך הַגִּישׁ אֶת נְבוֹאוֹת כָּל הַנְּבִיאִים מִפִּי הָאֱלֹהִים. אֱלֹהִים הָקִים אֶת יִשׁוּעַ זֶה. אֱלֹהִים הִפָּךְ אוֹתוֹ 'לְאֲדוֹן' וּלְמִשִּׁיחַ. עַתָּה אֲחֵרֵי הַיִּנְשָׁאוֹ בְּיָמֵי הָאֱלֹהִים, לָקַח מֵאֵת אֲבִיו אֶת הַבְּטָחַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וַיִּשְׁפּוֹף אֶת אֲשֶׁר אַתֶּם רֹאִים וְשֹׁמְעִים. לָכֵן הַנִּתְחַמּוּ וַיִּשְׁוּבוּ וַיִּמָּחוּ חֲטָאֵיכֶם; לְמַעַן יִשְׁלַח 'הָאֵל' אֶת הַמִּשִּׁיחַ אֲשֶׁר יוֹעֵד לָכֶם, זֶהוּ יִשׁוּעַ, אֲשֶׁר צָרִיךְ שֶׁיִּקְבְּלוּ אוֹתוֹ הַשָּׁמַיִם עַד יָמֵי שׁוֹב כָּל הַדְּבָרִים לְתִיקוֹנָם."

בשורת המלכות, המסר של ישוע, השתנתה לפתע לבשורה אודות האדון ישוע המשיח. כעת הטיפו על עובדות חייו, מותו ותחייתו ולתקווה לחזרתו המהירה לעולם הזה כדי לסיים את המלאכה שהחל. וכך, המסר של ראשוני המאמינים היה קשור להטפה אודות העובדות של הגעתו הראשונה והאמונה ביחס להגעתו השנייה, מאורע שהם חשבו שיקרה בקרוב מאוד.

המשיח עומד להפוך לתורה של הכנסייה שהלכה והתגבשה במהירות. ישוע חי; הוא מת עבור בני האדם; הוא העניק את הרוח; הוא מגיע שוב. ישוע מילא את כל מחשבותיהם וממנו נגזר כלל המושג שלהם אודות האלוהים וכל השאר. הם התלהבו יותר מדי מהדוקטרינה החדשה, "שאלוהים הינו 'אביו' של אדוננו ישוע" מכדי לעסוק במסר הישן, "שאלוהים הינו 'אביהם' האוהב של כל בני האדם," ואפילו של כל אחת ואחד. אכן, אהבת אחים נהדרת ומפגן שאין דומה לו של רצון טוב צמחו בקהילות המאמינים הראשונות הללו. אך היו אלה קהילות של מאמינים בישוע, לא אחווה של אחים במשפחת המלכות של 'האב' השמימי. הרצון הטוב שלהם נגע מן האהבה שנולדה מן המושג אודות מתת ישוע ולא מן ההכרה באחוות בני התמותה. אף על פי כן, הם נמלאו בשמחה, והחיים החדשים והייחודיים שחיו משכו את כל בני האדם לתורה שלימדו אודות ישוע. הם שגו שגיאה גדולה בכך שהחליפו את בשורת המלכות בסיפורים ובתיאורים החיים אודות הזו עצמה, אך אפילו זה היווה את הדת הגדולה ביותר שידעה האנושות מעודה.

ללא ספק, אחווה חדשה קמה בעולם. "המוני המאמינים היו שֹׁקְדִים עַל תּוֹרַת הַשְּׁלִיחִים וְעַל הַהִתְחַבְּרוּת וְעַל בְּצִיעַת הַלֶּחֶם וְעַל הַתְּפִלָּה." הם כינו זה את זה אח ואחות; הם קיבלו זה את פני זה בנשיקה קדושה; הם סעדו את העניים. הייתה זו אחווה חיים כמו גם של סגידה. הם לא חלקו את רכושם זה עם זה מתוקף ציווי, אלא משום שביקשו לחלוק את רכושם עם אחיהם המאמינים. הם היו בטוחים שישוע ישוב להשלים את כינונה של מלכות 'האב' עוד בימי חייהם. המחווה הספונטנית של שיתוף הרכוש לא נבעה ישירות מתורתו של ישוע; היא נולדה מתוך אמונתם הוודאית של הגברים והנשים הללו בכך שישוע עתיד יום אחד לשוב ולסיים את מלאכתו, לכוון את המלכות. אך בפועל, תוצאתו של ניסוי שכוונותיו טובות, ניסוי של אהבת אחים שלא הייתה מאחוריו מחשבה, היו הרסניות ומצערות. אלפי מאמינים כנים מכרו את כל רכושם ונכסיהם. בחלוף הזמן, משאביה של "הקומונה" הנוצרית הידלדלו ונגמרו – אך לא כן העולם. מהר מאוד החלו המאמינים באנטיוכיה במגבית כדי למנוע מאחיהם המאמינים בירושלים מלמות ברעב.

בימים האלה הם חגגו את סעודת האדון באופן בו נוסדה; במילים אחרות, הם התאספו לסעודת רעים בצוותא ונטלו מן הסקרמנט בסיום הארוחה.

בהתחלה הטבילו בשם ישוע; חלפו כמעט עשרים שנה עד שהחלו להטביל בשם "האב", "הבן" ו"רוח הקודש". "טבילה הייתה כל מה שנדרש כדי להתקבל לאחוות המאמינים. הם עדיין לא היו מאורגנים; הייתה זו פשוט האחוה של ישוע.

הכת הישועית גדלה במהירות, והצדוקים שוב החלו לשים אליהם לב. הפרושים לא הוטרדו מן המצב, משום שמה שלימדו לא הפריע בשום אופן לקיום מצוות היהדות. אך הצדוקים החלו לכלוא את מנהיגי הכת הישועית עד אשר לחצו עליהם לקבל את עצתו של רבן גמליאל, ממנהיגי הרבנים, אשר ייעץ להם כך: "התרחקו מן האנשים הללו ועזבו אותם במנוחה, כי אם זו תורה מעשה ידי אדם, היא תחוסל; אך אם היא מעשה ידי האל, לא תוכלו לחסלם, ואפילו חלילה תימצאו נלחמים באלוהים." הם החליטו לדבוק בעצת גמליאל, ובירושלים השתררה תקופה של שקט ושלווה במהלכה נפוצה הבשורה החדשה אודות ישוע החדשה במהירות.

וכך הכל זרם על מי מנוחות בירושלים, עד שהגיעו מספר רב של יוונים מאלכסנדריה. שניים מתלמידיו של רודן הגיעו לירושלים והמירו רבים מבין התושבים ההלניסטיים. על ראשוני המומרים נמנו סֵטפֶן ופֶרְנַנְס. היוונים המוכשרים הללו לא דבקו בהשקפה היהודית, ולא היטיבו להיצמד למנהגי הסגידה והטקס היהודיים. פעולותיהם אלה של המאמינים היוונים הביאו לסיומם של יחסי השלום בין אחוות ישוע לבין הפרושים והצדוקים. סטפן וחברו היווני החלו להטיף יותר בסגנון שבו לימד ישוע, וזה העמיד אותם בקונפליקט ישיר עם מנהיגי היהודים. באחת מן הדרשות שנשא סטפן בציבור, כאשר הגיע לחלק השנוי במחלוקת, הם התעלמו מכל כללי המשפט התקין ופשוט סקלו אותו למוות במקום.

וכך הפך סטפן, מנהיג הקהילה היוונית של מאמיני ישוע בירושלים, לקדוש המעונה הראשון של הדת החדשה ולגורם הישיר לכינונה הרשמי של הכנסייה הנוצרית. משבר חדש זה גרם להכרה שהמאמינים לא יכולים יותר להמשיך ככת בתוך היהדות. כולם הסכימו שעליהם להיפרד מן הלא-מאמינים; וחודש לאחר מותו של סטפן התארגנה הכנסייה בירושלים תחת הנהגתו של פטרוס, כאשר יעקב, אחי ישוע, הועמד בראשה.

ואז פרצו מחדש הרדיפות הבלתי פוסקות בידי היהודים, והמורים הפעילים של דת חדשה זו אודות ישוע, אשר מאוחר יותר באנטיוכיה כונתה הנצרות, יצאו לקצוות עולם כדי להטיף לישוע. לפני תקופתו של פאולוס, היוונים הובילו את הפצתו של המסר; וראשוני המיסיונרים הללו, כמו גם אלה שבאו בעקבותיהם מאוחר יותר, צעדו בעקבות אלכסנדר מימי קדם, יצאו מעזה וצור לאנטיוכיה משם דרך אסיה הקטנה למקדוניה, ומשם לרומא ולקצוות האימפריה.

הספר של אורנטיה

מסמך 195

לאחר פנטקוסט

כתוצאה מן הדרשה של פטרוס ביום של פנטקוסט מרבית השליחים החליטו על המדיניות העתידית וקבעו את תכניתיהם ביחס למאמציהם להטיף לבשורת המלכות. פטרוס היה מייסדה האמיתי של הכנסייה הנוצרית; פאולוס הביא את המסר הנוצרי לגויים, ואילו המאמינים היוונים הפיצו אותו ברחבי האימפריה הרומית כולה.

אף כי תחת עול הכוהנים סירבו העברים המשועבדים למסורת, כעם, לקבל את בשורת ישוע אודות אבהותו של האל ואחוות האדם או את התורה לה הטיפו פטרוס ופאולוס אודות תחייתו והרקעתו של המשיח (הנצרות שבאה לאחר מכן), שאר האימפריה הרומית נטתה לקבל את התורה הנוצרית המתפתחת. בעת הזו, הייתה הציוויליזציה המערבית אינטלקטואלית, עייפה ממלחמות וספקנית מאוד ביחס לכל הדתות והפילוסופיות האוניברסליות של התקופה. עמי המערב, שנהנו מן התרבות היוונית, התרפקו על מסורת של עבר מפואר. הם יכלו להגות במורשת הכבירה של הישגי הפילוסופיה, האומנות, הספרות והקדמה הפוליטית. אך לצד כל ההישגים הללו, לא הייתה להם דת שתספק את נשמתם. כמיהותיהם הרוחניות נותרו ללא מענה.

ולזירת החברה האנושית הזו נדחפה לפתע תורתו של ישוע, אשר נכללה במסר הנוצרי. כך הוצג בפני הלבבות הרעבים של עמי המערב סדר חיים חדש. פירושו של מצב זה היה עימות מידי בין מנהגי הדת של הדתות הישנות לבין הגרסה הנוצרית של המסר של ישוע לעולם. עימות שכזה חייב להסתיים בניצחון ברור של הישן, של החדש או בפשרה מסוימת. ההיסטוריה מעידה על כך שהמאבק הסתיים בפשרה. הנצרות התיימרה לאמץ יותר מדי מכדי שעם אחד יוכל לאמץ במהלך דור אחד או שניים. לא הייתה זו פנייה רוחנית פשוטה כמות זו שהציג ישוע לנשמת האדם; בראשיתה, היא החליטה לאמץ גישה מובחנת ביחס לטקסי דת, לחינוך, לקסם, לרפואה, לאומנות, לספרות, למשפט, לממשל, למוסר, לשליטה בהתנהגות המינית, לפוליגמיה ובמידה מוגבלת אפילו ביחס לעבדות. הנצרות לא הייתה בבחינת דת חדשה "Ea" כזו שכל האימפריה הרומית והמזרח ציפו לה "Ea" אלא סדר חברתי אנושי חדש. וככזו, יומרתה מיהרה לגרום להתנגשות החברתית-מוסרית של העידנים. האידאליים של ישוע, כפי שפירשה אותם מחדש הפילוסופיה היוונית וקיבלו ביטוי חברתי בדמות הנצרות, העזו כעת לקרוא תיגר על מסורות האנושות כפי שמצאו ביטוי באתיקה, המוסר ודתות של הציוויליזציה המערבית.

בהתחלה, הצליחה הנצרות להמיר רק מתוך שכבות המעמד החברתי והכלכלי הנמוכות. אך עד לראשית המאה השנייה, מיטב התרבות היוונית-רומית פנתה במספרים הולכים וגדלים לסדר חדש זה של האמונה הנוצרית, למושג החדש הזה ביחס לתכלית החיים ומטרת הקיום.

כיצד הצליח מסר חדש זה, שמקורו ביהדות ואשר כמעט ונכשל בארץ הולדתו, לתפוש כל כך מהר וכל כך ביעילות את מיטב המוחות באימפריה הרומית? ניצחונה של הנצרות על דתות הפילוסופיה וכתות המסתורין נבע מן הגורמים האלה:

1. ארגון. פאולוס היה מארגן בחסד וממשיכי דרכו שמרו על הרף שהציב.
2. הנצרות הפכה להלניסטית לחלוטין. היא אימצה את המיטב הפילוסופיה היוונית כמו גם את השמנת של התיאולוגיה היהודית.
3. אך הטוב מן הכול, הוא שהכילה אידאל חדש וכביר, הד חיי המתת של ישוע וההשתקפות של מסר הגאולה שלו לאנושות כולה.
4. מנהיגי הנצרות היו מוכנים להתפשר עם הדת המיתראית וכתוצאה מכך כמחצית ממאמיניה הצטרפו לכת שבאנטיוכיה.
5. בדומה לכך, הדורות הבאים, המאוחרים יותר, של מנהיגי הנצרות התפשרו עוד יותר עם הפגאניזם, עד שאפילו הקיסר הרומי קונסטנטין הצטרף לדת החדשה.

אך הנוצרים הממולחים עשו עסקה טובה עם הפגאנים. הם אימצו את טקסיהם המרהיבים של הפגאנים בזמן שאילצו אותם לקבל את הגרסה ההלניסטית של הנצרות הפאוליסטית. העסקה עם הפגאנים הייתה טובה יותר מזו שעשו עם הכת המיתראית, אך אפילו הפשרה המוקדמת יותר מיקמה אותם יותר ככובשים, משום שהם הצליחו לחסל את חוסר המוסריות העמוק של כת המסתורין הפרסית כמו גם מנהגים דוחים רבים אחרים שלה.

בין אם נהגו בחוכמה ובין אם לא, ראשוני מנהיגי הנצרות התפשרו במתכוון על האידאליים של ישוע במאמץ לשמר ולקדם רבים מרעיונותיו. ובכך הצליחו עד מאוד. אך אל תטעו! האידאליים הללו של 'המאסטר', עליהם התפשרו, עדיין שוכנים רדומים בבשורתו, וביום מן הימים עתידים להפעיל את מלוא עוצמתם על העולם.

תהליך ההשפעה הפגאני על הנצרות העניק למסדר הישן מספר רב של ניצחונות פעוטים בהיבטים הטקסיים, אך הנוצרים יצאו כשידם על העליונה, משום ש:

1. המוסר האנושי עלה למדרגה חדשה וגבוהה הרבה יותר.

2. העולם קיבל מושג חדש ומורחב ביותר אודות אלוהים.

3. תקוות האלמותיות הפכה לחלק מן ההבטחה של דת מוכרת.

4. נשמתו הרעבה של האדם קיבל את ישוע מנצרת.

רבות מן האמיתות הגדולות שלימד ישוע אבדו כמעט לחלוטין בפשרות הללו של תחילת הדרך, אך הן עדיין שוכנות רדומות בדת הנצרות הפגאנית, אשר למעשה הייתה הגרסה הפאוליסטית לחייו ולתורתו של 'בן האדם'. אפילו לפני שהפכה לפגאנית, הנצרות הפכה להלניסטית לחלוטין. הנצרות חבה ליוונים הרבה, הרבה מאוד. היה זה יווני ממצרים, אשר עמד באומץ בניקאיה וקרא תיגר ללא מורא אל מול הועידה עד שזו לא העזה להחביא את המושג אודות טיבו של ישוע ולהעמיד בסכנת הכחדה את האמת האמיתית אודות משימת המתת שלו. שמו של היווני היה אתנסיוס, ואלמלא רהיטותו של מאמין זה והלוגיקה שלו, היו טיעוניו המשכנעים של אריוס מתקבלים.

1. השפעתם של היוונים

תהליך ההלניזציה של הנצרות החל למעשה באותו יום רב מאורעות בו עמד השליח פאולוס אל מול ועידת אריפגוס באתונה וסיפר לתושבי אתונה על "האלוהים הבלתי ידוע." שם, תחת צל האקרופוליס, הטיף ליוונים האזרח הרומי הזה את גרסתו לדת החדשה שמקורה בארץ היהודים שבגליל. מוזר היה לראות את הדומה בין הפילוסופיה היוונית והרבה מתורתו של ישוע. לשתייה הייתה מטרה משותפת "Ê" שתיהן התכוונו להופעתו של האינדיבידואל. היוונים, להופעתו החברתית והפוליטית; ישוע, להופעתו המוסרית והרוחנית. היוונים לימדו כי הליברליות האינטלקטואלית מובילה לחירות פוליטית; ישוע לימד כי הליברליות הרוחנית מובילה לחירות דתית. השילוב של שני הרעיונות גם יחד יצר אמנה חדשה וכבירה לחירות האנושית; הם בישרו על שחרורו החברתי, הפוליטי והרוחני של האדם.

שני דברים עיקריים הביאו להולדתה של הנצרות ולניצחונה על כל שאר הדתות שהתחרו בה:

1. הדעת היוונית הייתה מוכנה להשאיל רעיונות חדשים וטובים אפילו מן היהודים.

2. פאולוס וממשיכי דרכו היו בעלי פשרה חכמים וממולחים; הם היו סוחרים תיאולוגיים פקחים.

בזמן שבו פאולוס נעמד באתונה והטיף "ליִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ וְהוּא הַנֶּצֶלֶב", היוונים היו מורעבים רוחנית; הם שאלו, התעניינו ואכן חיפשו אמת רוחנית. לעולם אל תשכחו כי בהתחלה היו אלה הרומאים אשר נלחמו בנצרות בזמן שהיוונים אימצו אותה, והיו אלה היוונים אשר לאחר מכן הכריחו את הרומאים, פשוטו כמשמעו, לקבל את הדת החדשה הזו, לאחר השינויים שחלו בה, כחלק מן התרבות היוונית.

היוונים העריצו את היופי, והיהודים את הקדושה אך שני העמים כאחד אהבו את האמת. במשך מאות בשנים היוונים חשבו ברצינות ודנו בכובד ראש בכל בעיות האדם "Ê" החברתיות, הכלכליות, הפוליטיות והפילוסופיות "Ê" למעט הדת. רק יוונים מעטים הקדישו מידה רבה של תשומת לב לדת; הם אפילו לא לקחו את הדת שלהם ברצינות. במשך מאות בשנים, הזניחו היהודים את כל שאר תחומי ההגות הללו והקדישו את עיקר הגותם בדת. הם לקחו את הדת ברצינות, ברצינות רבה מדי. כפי שהתוכן המסרים של ישוע מדגים, השילוב בין מאות שנים בין המחשבה של שני העמים הללו הפך כעת לכוח המניע מאחורי סדר חברתי אנושי חדש, ובמידה מסוימת, סדר חדש של אמונה ומנהגים דתיים.

כאשר אלכסנדר הפיץ את הציוויליזציה ההלניסטית לאזור המזרח הקרוב, השפעתה של התרבות היוונית כבר חדרה לארצות מערב הים התיכון. הפוליטיקה והדת של היוונים התאימה להם מאוד כל עוד הם חיו בערי מדינה קטנות, אך הצרות החלו כאשר המלך המוקדוני העז להרחיב את יוון לכדי אימפריה שהשתרעה מן הים האדריאטי ועד לנהר האינדוס. האומנות והפילוסופיה של היוונים שרתו באופן מושלם את התרחבות האימפריה, אך הממשל הפוליטי או הדת של היוונים לא צלחו לכך. לאחר שְעָרֵי המדינה של יוון התרחבו לכדי אימפריה, האלים לשם, אלים יחסית קרתניים, הרגישו מעט מוזר. כאשר הגרסה הנוצרית של הדת היהודית הישנה יותר הגיעה אל היוונים, הם אכן חיפשו אחר אל אחד, אל גדול וטוב יותר.

האימפריה ההלניסטית, ככזו, לא הייתה יכולה לשרוד. השפעתה התרבותית נמשכה, אך היא עצמה שרדה רק לאחר שאימצה לעצמה מן המערב את גאונותם הפוליטית של הרומאים כדי למשלו באימפריה ולאחר שקיבלו מן המזרח דת שהאל האחד שלה היה מכובד מספיק לאימפריה.

במהלך המאה הראשונה לספירה, התרבות ההלניסטית כבר הגיעה לשיאה; נסיגתה כבר החלה; הלימוד המשיך להתקדם אך הגאונות הייתה בירידה. בדיוק בזמן הזה, הרעיונות והאידאלים של ישוע, כפי שקיבלו ביטוי חלקי בנצרות, היו חלק ממה שהציל את התרבות והידע של היוונים.

אלכסנדר תקף את מזרח מצויד במתת התרבות של הציוויליזציה היוונית; פאולוס תקף את המערב מצויד בגרסה הנוצרית של בשורת ישוע. הנצרות ההלניסטית השתרשה בכל אזורים המערב בהם שלטה התרבות היוונית.

למרות שהגרסה המזרחית של המסר של ישוע נותרה נאמנה יותר לתורתו, היא המשיכה לדבוק בגישתו הבלתי מתפשרת של אבנר. היא לעולם לא התקדמה כמו הגרסה ההלניסטית ולבסוף אבדה בתנועה האסלאמית.

2. ההשפעה הרומית

הרומאים השתלטו על התרבות היוונית והחליפו את הממשל בהטלת פור בממשל ייצוגי. לאחר מכן, השינוי הזה שיחק לידיה של הנצרות ברומא בכך שרומא הביאה לעולם סובלנות חדשה לשפות, עמים ואפילו דתות חדשות.

הרבה מן הרדיפות הראשונות שחוו הנוצרים ברומא נבעה אך ורק משום שהטיפו תוך שימוש אומלל במילה "מלכות". הרומאים הפגינו סובלנות כלפי כל הדתות כולם אך התרגזו מאוד מכל מה שהרגיש להם כיריבות פוליטית. וכך, כאשר תמו הרדיפות הראשונות הללו, אשר נבעו בעיקר בשל אי הבנה, ⁵ שדה התעמולה הדתי נותר פתוח לרווחה. תושב רומא התעניין במנהל פוליטי; הוא לא כל כך התעניין באמנות ובדת, אך הפגין סובלנות בלתי רגילה כלפי שתיהן.

החוק במזרח היה קשוח ושרירותי; החוק היווני היה גמיש ואומנותי; החוק הרומי היה מכובד, ורכשו לו כבוד. החינוך הרומי הוביל לנאמנות קשוחה, כזו שלא נודעה כדוגמתה. ראשוני הרומאים הקדישו עצמם לפוליטיקה והיו אינדיבידואלים מסורים עד מאוד. הם היו כנים, קנאים ומסורים לאידאלים שלהם, אך נעדרו דת ראויה לשמה. אין להתפלא אפוא על כך שמוריהם היוונים הצליחו לשכנע אותם לקבל את הנצרות של פאולוס.

הרומאים הללו אכן היו עם גדול. הם הצליחו למשול במערב משום שהצליחו למשול בעצמם. הכנות, המסירות והשליטה העצמית הנחושה היו ממצע אידאלי לקבלתה ולצמיחתה של הנצרות.

ליוונים-רומאים הללו היה קל להתמסר רוחנית לכנסיה ממסדית בדיוק כפי שהתמסרו פוליטית למדינה. הרומאים נלחמו בכנסייה רק כאשר חששו שהיא תתחרה במדינה. מאחר שלרומא לא הייתה פילוסופיה לאומית או תרבות משל עצמה, היא ניכסה לעצמה את התרבות היוונית והעזה לאמץ את המשיח כפילוסופיה המוסרית שלה. אף כי הנצרות הפכה לפילוסופיה המוסרית של רומא, קשה לאמר שהייתה הדת שלה במובן של היותה ההתנסות האישית של הצמיחה הרוחנית שחוו אלה שאימצו את הדת החדשה בלב שלם. אכן, יחידים רבים חדרו מבעד לקליפה של דת המדינה הזו ומצאו כי מזון לנשמותיהם בדמות הערכים האמתיים ששכנו במשמעויות הנסתרות של האמיתות הרדומות שבגרסה ההלניסטית והפגאנית של הנצרות.

האדם הסטואי והאופן בו פנה בנחישות "לטבע ולמצפון" רק סייע לרומא כולה להתכונן לקבלתו של המשיח, לפחות במובן האינטלקטואלי. הרומאי היה מטבעו ובהכשרתו איש חוק; הוא העריץ אפילו את חוקי הטבע. וכעת, הוא הבחין דרך הנצרות בחוקי האל שבתוך חוקי הטבע. עם שהצליח להעמיד אנשים כמו קיקרו וורגיליוס היה בשל לנצרות הפאוליסטית ההלניסטית.

וכך, אותם היוונים שהפכו לרומאים אילצו הן את היהודים והן את הנוצרים להפוך את דתם לפילוסופית, לתאם בין הרעיונות שבה, למסד את האידאלים שבה באופן שיטתי ולסגל את מנהגי הדת לצורת החיים הנוכחית. כל אלה הסתייעו מאוד בשל העובדה שכתבי הקודש העבריים תורגמו ליוונית וכי לאחר מכן נכתבה הברית החדשה בלשון היוונית.

בניגוד ליהודים ולעמים רבים אחרים, זה מכבר שררה בקרב היוונים אמונה באלמותיות, בצורה כזו או אחרת של הישרדות לאחר המוות, ומכיוון שזה היה בדיוק הלב של תורת ישוע, היה ברור שיימשכו מאוד לנצרות.

שורה של ניצחונות תרבותיים של היוונים וניצחונות פוליטיים של הרומאים גיבשו את ארצות המזרח התיכון לכדי אימפריה אחת בעלת שפה אחת ותרבות אחת אשר הכינו את המערב לאל אחד. הדת היהודית סיפקה את האל האחד, אך לא הייתה מקובלת על היוונים-הרומיים הללו. פילון סייע להפחית במידת מה את הסתייגויותיהם, אך הנצרות גילתה להם מושג טוב יותר אודות אל אחד, והם מיהרו לאמץ אותו.

3. תחת האימפריה הרומית

לאחר התבססות השלטון הפוליטי של רומא ולאחר שנפוצה הנצרות, הנוצרים מצאו עצמם עם אל אחד, עם מושג דתי מתקדם, אך ללא אימפריה. היוונים-הרומיים מצאו עצמם עם אימפריה כבירה אך ללא אל שראוי לשמש כמושא הסגידה הדתית וכגורם האחדה הרוחנית. הנוצרים קיבלו את האימפריה; האימפריה אימצה את הנצרות. הרומאי סיפק את אחדות הממשל הפוליטי; היווני, אחדות של תרבות ולימוד; הנצרות, אחדות במחשבה הדתית ובמנהגי הדת.

האימפריאליזם האוניברסלי של רומא כבש את מסורת הלאומנות ובפעם הראשונה בהיסטוריה איפשר לגזעים ולאומות שונות, לקבל דת אחת, לפחות במידה מסוימת.

הנצרות זכתה לחיבה ברומא בזמן בו התרחש עימות ער בין תורתם הנמרצת של הסטואיים לבין הבטחות הגאולה של כתות המסתורין. לעם של אנשים רעבים רוחנית, אשר לא הכירו את המילה "חוסר-אנוכיות", הביאה הנצרות נחמה מרעננת ועוצמה משחררת.

הכוח הגדול ביותר של הנצרות נבע מן האופן בו חיו מאמיניה חיים של שירות ואפילו האופן בו מתו למען אמונתם בתקופות המוקדמות של הרדיפות הקשות.

מה שלימד ישוע על אהבת הילדים מהר מאוד חיסל את המנהג הנפוץ של הפקרת ילדים לא רצויים למוות, במיוחד תינוקות ממין נקבה.

מנהגי הסגידה הראשונים של הנצרות נלקחו ברובם מבית הכנסת היהודי, וסוגלו בידי הטקסים המיתריים; מאוחר יותר, נוספה אליהם הרבה מן הטקסיות הפגאנית. עמוד השדרה של ראשית הכנסייה התבסס על גרים יהודיים יוונים שהומרו לנצרות.

המאה השנייה לאחר הספירה היה הזמן הטוב ביותר בכלל ההיסטוריה של העולם להתקדמותה של דת טובה במערב. במהלך המאה הראשונה הנצרות הכינה עצמה, תוך מאבקים ופשרות, כדי להכות שורש ולהתפשט במהירות. הנצרות אימצה את הקיסר; מאוחר יותר, הוא אימץ את הנצרות. היה זה עידן כביר לתפוצתה של דת חדשה. הייתה חירות דתית; נסעו מכל מקום לכל מקום והמחשבה הייתה חופשית.

הדחף הרוחני לקבלה מסויגת של הנצרות ההלניסטית הגיע לרומא מאוחר מכדי למנוע את הנפילה המוסרית שהחלה זה מכבר או כדי לפצות על ההידרדרות הגזעית שכבר התבססה והלכה והתגברה. הדת החדשה הזו היוותה צורך תרבותי לרומא הקיסרית, וחבל מאוד שלא הפכה לחבל הצלה רוחני במובן הרחב יותר.

אפילו דת טובה לא תוכל להציל אימפריה כבירה מן ההשלכות הוודאיות של היעדר השתתפות היחיד בענייני הממשל, עודף פטרנליזם, מיסוי מוגזם ועוול גדול בגבייה, מסחר לא מאוזן עם הלבנט שרוקן את מאגרי הזהב, שיגעון הבידור, מן התקנות הרומיות, ביזוי האישה, העבדות והניווט הגזעי, ממגפות פיזיות, ומכנסייה של מדינה אשר התמסדה כמעט עד כדי עקרות רוחנית.

באלכסנדריה, התנאים לא היו כל כך גרועים. ראשוני בתי הספר המשיכו ללמד את תורתו של ישוע שלא עברה שום פשרה. פְּתִיחָאוס היה זה שלימד את קְלֶמֶנט וְלֶאחֶר מֶכֶן הַלֵךְ בעקבות נתנאל כדי להטיף לישוע בהודו. אף כי כמה מן האידאלים של ישוע הוקרבו לצורך בנייתה של הנצרות, מן ההוגנות לציין שעד לסוף המאה השנייה כמעט כל המוחות הגדולים בעולם היווני-רומי היו נוצרים. הניצחון הלך ונשלם.

האימפריה הרומית הזו שרדה מספיק זמן כדי להבטיח את הישרדותה של הנצרות אפילו לאחר התמוטטות האימפריה. אך לעיתים קרובות ניסינו לשער בדעתנו מה היה מתרחש ברומא ובעולם אילו בשורת המלכות הייתה מתקבלת במקום הנצרות היוונית.

4. ימי הביניים באירופה

מכיוון שהכנסייה הייתה חלק מן החברה ובת בריתה של הפוליטיקה, היא נידונה להיות חלק מן ההידרדרות האינטלקטואלית והרוחנית של מה שכוונה "תקופת החושך" של אירופה. במהלך תקופה זו, הדת הפכה ליותר ויותר נזירית, סגפנית וחוקית. במובן הרוחני, הנצרות הייתה שרויה בתרדמת חורף. במהלך כל התקופה הזו התקיים לצד הדת, שישנה והפכה לחילונית, זרם בלתי פוסק של מיסטיקות, של התנסות רוחנית פנטסטית על גבול הבלתי מציאותי, אשר דמתה מבחינה פילוסופית לפנתאיזם.

במהלך מאות השנים החשוכות, המייאשות הללו, במדיה רבה שוב חזרה הדת לתפוש מקום משני. האינדיבידואל כמעט ונעלם אל מול סמכותה, מסורותיה וצויה של הכנסייה. איום רוחני חדש צץ בדמות יצירתה של "גלקסיית" קדושים אשר התיימרו להיות בעלי השפעה מיוחדת בבתי הדין השמימיים, ולפיכך, אם היו מקבלים פנייה ראויה, היו יכולים לבקש מן האלים עבור האדם.

אך מכיוון שהנצרות הפכה לחברתית ולפגאנית במידה מספקת, אף כי לא עלה בידה לעצור את בואם של ימי החושך, היא הייתה מוכנה דיה כדי לשרוד את תקופת החשיכה המוסרית והתקיעות הרוחנית הארוכה הזו. והיא אכן שרדה את הלילה הארוך של הציוויליזציה המערבית ועדיין היוותה השפעה מוסרית בעולם כאשר הנץ שחר הרנסנס. שיקומה של הנצרות לאחר ימי הביניים הוליד כתות נוצריות רבות, אמונות אשר התאימו במיוחד לסוגי האישיות האנושיים האינטלקטואליים, הרגשניים והרוחניים. הרבה מן הקבוצות הנוצריות המיוחדות הללו עדיין קיימות בזמן הכנתה של מצגת זו.

ההיסטוריה של הנצרות מדגימה את העובדה שהיא נולדה מתוך התמרה בלתי מכוונת מן הדת של ישוע לדת אודות ישוע. בנוסף, היא מציגה את ההתנסות שלה כשהפכה להלניסטית, לפגאנית, לחילונית, לממסדית, כשסבלה מהידרדרות אינטלקטואלית, מניווט רוחני, מתרדמת חורף מוסרית, כשעמדה בסכנת הכחדה ולאחר מכן התעוררה, התפצלה, ולאחרונה השתקמה במידה מסוימת. אילן יוחסין שכזה מעיד על החיוניות הטבועה בה ועל יכולת שיקום כבירה. אותה נצרות ממש מתקיימת היום בעולם המתורבת של עמי המערב ונאבקת על קיומה, סכנה אשר מאיימת עליה יותר מכל

המשברים החשובים שאפיינו בעבר את המאבק שלה לנצח.

הדת ניצבת כעת אל מול האתגר של מוחות העידן המדעי החדש הנטיות החומרניות. הדת של ישוע עתידה בסופו של דבר לנצח במאבק הכביר הזה בין החילוני לרוחני.

5. הבעיה המודרנית

המאה העשרים העמידה לפתחן של הנצרות ושל כל הדתות האחרות בעיות חדשות לפתרון. ככל שציוויליזציה מעפילה, במאמציו לייצב את החברה ולפתור את בעיותיה החומריות, נדרש האדם נדרש יותר ויותר להתאמץ ולמלא את חובתו "לבקש קודם את מציאויות השמים."

כאשר האמת מבותרת, מופרדת, מבודדת ועוברת יותר מדי ניתוחים, היא גורמת לעיתים קרובות לבלבול. האמת החיה מלמדת את מבקש האמת באופן נכון רק כאשר מאמצים אותה במלואה וכמציאות רוחנית חיה, ולא בדמות עובדות מדע החומר או כהשראה שמעוררת אומנות כלשהיא שמתווכת אותה.

הדת הינה ההתגלות לאדם של ייעודו האלוהי והנצחי. הדת הינה התנסות רוחנית ואישית לגמרי ולעולם יש להפריד בינה לבין צורות המחשבה הגבוהות האחרות של האדם, כדוגמת:

1. הגישה הלוגית של האדם לדברי מציאות החומר.

2. ההערכה שרוחש האדם לאסתטיקה של היופי המנוגד לכיעור.

3. ההכרה האתית של האדם את מחויבויותיו לחברה וחובותיו הפוליטיות.

4. אפילו החוש המוסרי של האדם, כשלעצמו, איננו דתי.

הדת מיועדת למצוא את אותם ערכי היקום אשר מניעים לאמונה, לאמון ולביטחון; שיאה של הדת הינה הסגידה. הדת מגלה עבור הנשמה את אותם ערכים עליונים אשר מנוגדים לערכים היחסיים שמגלה הדעת. רק באמצעות חוויה דתית אמיתית ניתן להגיע לתובנה על-אנושית שכזו.

לא ניתן לתחזק מערכת חברתית קבועה ללא מוסריות אשר מתבססת על מציאויות הרוח ממש כפי שלא תיתכן מערכת שמש ללא כבידה.

אל תנסו לספק בתקופת חיים קצרה אחת בגוף את הסקרנות שמביעה הנשמה או את כל יצר ההרפתקנות שבה. היו סבלניים! אל תתפתו להשתעשע בהפקרות של הרפתקאות זולות ומטונפות. שימרו על האנרגיה שלכם ואזרו את תשוקתכם; היו רגועים בזמן ההמתנה להופעתה של הקריירה האינסופית של ההרפתקה המדורגת והגילוי המרטיט.

בתוך הבלבול ביחס למקורותיו של האדם, אל תשכחו את ייעודו הנצחי. בל נא תשכחו שישוע אהב אפילו ילדים קטנים, ושהבהיר לתמיד את ערכה האדיר של האישיות האנושית.

כשאתם מתבוננים בעולם, זכרו כי כתמי הרוח השחורים שאתם רואים מוצגים על הרקע הלבן של הטוב הבסיסי. אינכם מתבוננים בכתמים לבנים עגומים שמופיעים על רקע שחור של רוע.

מדוע בני האדם מקדישים זמן רב כל כך לרוע שבעולם רק משום שהוא נדמה כעובדה, כאשר יש כל כך הרבה אמת טובה שניתן לתת לה ביטוי ולהטיף לה? יפי ערכי הרוח של האמת נעימים ומרוממים יותר מתופעות הרוע.

במסגרת הדת, ישוע הטיף להתנסות והשתמש בשיטה זו, ממש כשם שהמדע המודרני דבק בטכניקות הניסוי. הנחייתה של הבוננות הרוחנית מובילה אותנו למצוא את אלוהים, אך אנו מתקרבים לבוננות זו של הנשמה באמצעות אהבת מה שיפה, חיפוש האמת, נאמנות לחובתנו, וסגידה לטוב האלוהי. אך מכל הערכים הללו, המנחה האמיתית שמובילה לבוננות אמת הינה האהבה.

6. חומרנות

שלא במתכוון, הכניסו המדענים את האנושות לפניקה חומרנית; הם גרמו לשוד של בנק המוסר של ההיסטוריה, אך בבנק ההתנסות האנושית הזה מופקדים נכסים רוחניים עצומים; הוא יכול לעמוד במה שתובעים ממנו. רק מי שלא חושב ייכנס לפניקה ביחס לנכסי הרוח של המין האנושי. כאשר תסתיים הפניקה החומרנית-חילונית, נמצא כי דתו של ישוע לא פשטה את הרגל. בנק הרוח של מלכות השמים ישלם במטבע של אמונה, תקווה, וביטחון מוסרי לכל מי שיתבע זאת ממנו "בשמו."

בלא קשר לקונפליקט לכאורה בין החומרנות לתורתו של ישוע, אתם יכולים להיות בטוחים בכך שבעידנים שיבואו תצא תורתו של 'המאסטר' וידה

על העליונה. לאמיתו של דבר, דת אמיתית איננה יכולה להיות חלוקה עם המדע; היא כלל לא עוסקת בדברים של חומר. אף כי הדת אוהדת את המדע, היא אידישה כלפיו ומתרכזת כולה במדען עצמו.

רדיפת הידע עצמו, ללא הפירוש הנלווה של החכמה והבוננות הרוחנית של ההתנסות הדתית מובילה בסופו של דבר את האדם לפסימיות ולייאוש. ידע מועט אכן מעורר דאגה.

בזמן כתיבת מילים אלה, כבר חלף החלק הגרוע של עידן החומרנות; כבר מתחיל לזרוח שחר היום של הבנה טובה יותר. אף כי המוחות הטובים יותר העולם המדע כבר אינם דבקים בפילוסופיה חומרנית לגמרי, האנשים הפשוטים עדיין נוטים לכיוון הזה בשל מה שלמדו בעבר. אך העידן הזה, של הריאליזם הפיזי, הינו פרק חולף בחייו של האדם עלי אדמות. המדע המודרני לא נגע בדת האמיתית – בתורתו של ישוע כפי שזו מתבטאת בחיי מאמיניו. המדע רק חיסל את האשליות הילדותיות של הפירושים השגויים של החיים.

ביחס לחייו של אדם על הארץ, המדע מהווה התנסות כמותית ואילו הדת מהווה התנסות איכותית. המדע עוסק בתופעות; הדת, במקורות, בערכים ובמטרות. מי שמגדיר גרמים כדי להסביר תופעות פיזיות מתוודה על בורותו ביחס לדברים האולטימטיביים ובסופו של דבר, זה מוביל את המדען חזרה לגורם הגדול הראשון – ל"אב האוניברסלי" של פרדיס.

מתברר כי המעבר האלים מעידן הניסים לעידן המכונות מאוד מטריד את האדם. הפקחות והגמישות של הפילוסופיות הכוזבות של המכניזם הן אלה שמזימות את טיעוניהן המכניסטיים. הקלילות המנטלית הקטלנית של האדם החומרני מפריכה לתמיד את טענותיו על כך שהיקום הינו תופעה אנרגטית עיוורת וחסרת תכלית.

הן הטבעיות המכניסטיות שמפגינים אנשים לכאורה מחונכים והן החילוניות נטולת המחשבה שמפגין האיש ברחוב עוסקות אך ורק בדברים; הן נעדרות לחלוטין כל ערך, אישור או סיפוק מטבע רוחני, וכן נעדרים אמונה, תקווה והבטחה נצחית כלשהן. אחת מן הבעיות הגדולות ביותר של החיים המודרניים היא שהאדם חושב שהוא עסוק מדי מכדי למצוא זמן עבור מדיטציה רוחנית ומסירות דתית.

החומרנות מקטינה את האדם לכדי אוטומט חסר נשמה והופכת אותו לסמל אריתמטי שמוצא מקום חסר ישע בנוסחה המתמטית של יקום בלתי-רומנטי ומכניסטי. אך מניין מגיע כל היקום המתמטי העצום הזה ללא 'מתמטיקאי רב אומן'? המדע יכול לתהות על שימור החומר, אך הדת נותנת תוקף לשימור נשמת האדם – היא עוסקת בהתנסויותיהם ביחס למציאויות רוחניות וערכים נצחיים.

הסוציולוג החומרני של היום סוקר קהילה, כותב עליה דוח ומותיר את האנשים כפי שמצא אותם. לפני אלף תשע מאות שנה, חזו תושבי הגליל הבלתי משכילים בישוע נותן את חייו כמתת רוחני לטובת התנסות הפנימית של האדם ואז הלכו והפכו לגמרי את כלל האימפריה הרומית.

שגיאה גדולה שוגים מנהיגי הדת כשהם מנסים לקרוא את האדם המודרני לקרב הרוחני בתקיעת החצוצרות של ימי הביניים. הדת חייבת לרכוש לעצמה סיסמאות חדשות ועדכניות. לא הדמוקרטיה ולא שום תרופת פלא אחרת תוכלנה להחליף את הקדמה הרוחנית. אף כי דתות כוזבות עלולות לייצג התחמקות מן המציאות, בבשורתו הציג ישוע בפני בן התמותה את שער הכניסה למציאות נצחית של קידמה רוחנית.

אם נאמר שהדעת "הגיחה" מן החומר, לא נסביר בכך דבר. אם היקום היה רק מנגנון והדעת הייתה בלתי נפרדת מן החומר, לעולם לא היינו מקבלים שני פירושים שונים לכל תופעה נצפית. המושגים של אמת, יופי וטוב אינם חלק אינהרנטי מן הפיזיקה ואף לא מן הכימיה. מכונה לא יכולה לדעת, קל וחומר לדעת אמת, לרעוב לצדיקות ולהוקיר את הטוב.

ייתכן והמדע הינו חומרי, אך דעתו של המדען שמבחין באמת היא בה בעת על-חומרית. החומר אינו יודע את האמת, ואף לא יוכל לאהוב את החסד או להתענג על מציאויות רוח. האמונות המוסריות המבססות על ההארה הרוחנית ונובעות מן ההתנסות האנושית הינן מציאויות וודאיות בדיוק כמו המסקנות המתמטיות המבוססות על התצפיות הפיזיות, אלא שהן ברמה אחרת וגבוהה יותר.

אילו היו בני האדם מכונות ותו לא, הם היו מגיבים ליקום החומרי באופן פחות או יותר אחיד. לא הייתה מתקיימת האינדיבידואליות, קל וחומר האישיות.

עובדת המנגנון המוחלט של פרדיס במרכז יקום היקומים, בנוכחות הרצון הבלתי מסויג של 'המקור והמרכז השני', מבטיחה בוודאות ולתמיד כי הדטרמיניזם איננו החוק הבלעדי של הקוסמוס. המטריאליזם שם, אך איננו בלעדי; המכניזם שם; אך איננו בלתי מסויג; הדטרמיניזם שם, אך אינו מצוי שם לבדו.

אלמלא נוכחותם המשולבת של הדעת והרוח, היה יקום החומר הסופי הופך לבסוף לאחיד ולדטרמיניסטי. השפעתה של הדעת הקוסמית ממשיכה כל העת להחדיר ספונטניות, אפילו לעולמות החומר.

החופש או היוזמה שבכל עולם ועולם בקיום עומדים ביחס ישר לשיעור ההשפעה הרוחנית ולשליטתה של הדעת הקוסמית; במילים אחרות, בהתנסות האנושית, הם עומדים ביחס ישר לשיעור בו עושים בפועל את 'רצון 'האב'. ולפיכך, התחלת החיפוש שלכם אחר האל, מהווה את ההוכחה הניצחת לכך שאלוהים כבר מצא אתכם.

חיפוש כנה אחר הטוב, היופי, והאמת מוביל למציאת האל. כל תגלית מדעית מדגימה את קיומם של החופש והאחדות ביקום. המגלה רוצה להיות חופשי לגלות. הדבר שמתגלה הינו אמתי ונדמה כאחיד, שאלמלא כן לא היה יכול להיות ידוע כדבר.

7. פגיעותה של החומרנות

כמה מטופש מצד האדם החומרני להרשות לתיאוריות פגיעות שכאלה, כדוגמת היקום המכניסטי, לשלול ממנו את המשאבים הרוחניים העצומים של ההתנסות האישית בדת של אמת. העובדות לעולם לא מתווכחות עם אמונה רוחנית אמיתית; התיאוריות, לפעמים כן. מוטב למדע להקדיש עצמו לחיסולן של האמונות הטפלות מאשר לנסות ולמוטט את האמונה הדתית "Ê" את האמונה של האדם במציאויות הרוח ובערכי אלוה.

ראוי למדע לתרום לאדם באופן חומרי בדומה למה שתורמת לו הדת רוחנית; להרחיב את אופקיו בחיים ולהעצים את אישיותו. מדע של אמת לא ייכנס לוויכוח עם הדת. "השיטה המדעית" אינה אלא אמת מידה אינטלקטואלית למדידת הרפתקאות החומר וההישגים הפיזיים. אך מכיוון שהוא חומרי ואינטלקטואלי בלבד, אין לו שום יכולת להעריך את מציאויות הרוח ואת התנסויות הדת.

חוסר עקביותו של המכניסטי המודרני הוא זה: אילו היה היקום אך יקום של חומר ואילו היה האדם אך מכונה, אדם שכזה לא היה כלל יכול להכיר בעצמו כמכונה שכזו, ובאותה מידה, אדם-מכונה זה היה בלתי מודע לחלוטין לעובדת קיומו של יקום חומרי שכזה. הייאוש החומרני של המדע המכניסטי לא הצליח להכיר בעובדת קיומה של דעת בה-שוכנת-רוח של אותו המדען אשר תובנתו העל-חומרית היא המנסחת את המושגים השגויים והלוקים בסתירה הפנימית אודות יקום מטריאליסטי.

בתוך עובדות התופעות של יקומי הזמן והמרחב מתחבאים ערכי פרדיס נצחיים ואינסופיים, של אמת, יופי וטוב. אך כדי לגלות ולהבחין בערכים הרוחניים הללו, נדרש מבט של אמונה של אדם שנולד מן הרוח.

מציאויות וערכי ההתקדמות הרוחנית אינן "השלכה פסיכולוגית" Ê אינם רק חלום מופלא בהקיץ של הדעת החומרית. דברים מעין אלה הינן תחזיותיו הרוחניות של 'המכוונן' השוכן, רוח אלוהים אשר חיה בדעתו של האדם. כמו כן, אל תתנו להתעסקויות שלכם בהצעות הקטנות שלכם על מה שמצאתם על "היחסיות" להפריע למושגים אודות נצחיותו ואינסופיותו של האל. וככל שתבקשו ותידרשו לכיטוי-עצמי, אל נא תשגו ותתעלמו מן הצורך לאפשר לכיטוי-המכוונן, הביטוי של העצמי האמיתי והטוב יותר שלכם.

אילו היה זה רק יקום חומרי, לעולם לא היה האדם החומרי מצליח לגבש מושג אודות טיבו המכניסטי של קיום חומרי לגמרי שכזה. כשלעצמו, המושג המכניסטי אודות היקום הינו תופעת דעת בלתי-חומרית, ומקור הדעת כולה ממקור בלתי-חומרי, גם אם נדמה Ê כי הדעת מותנית לגמרי בחומר ונשלטת לגמרי באופן מכניסטי.

המנגנון המנטלי המפותח חלקית של בן התמותה אינו ניחן ביותר מדי עקביות וחכמה. לעיתים קרובות, הרמייה של האדם גוברת על ההיגיון שלו וחומקת מן הלוגיקה שלו.

הפסימיזם של האדם המטריאליסטי הפסימי ביותר הוא כשלעצמו הוכחה מספקת לכך שהיקום של הפסימיסט איננו חומרי לגמרי. הן האופטימיזם והן הפסימיזם הינן תגובות מושגיות בדעת שמודעת לערכים כמו גם לעובדות. אילו היה היקום מה שהמטריאליסט חושב שהוא, האדם שהיה כמכונה אנושית היה נעדר כל יכולת להכיר בעובדה זו בצורה מודעת. אילו לדעת שנולדה-מן-הרוח לא הייתה מודעות למושג של ערכים, לא יכול היה האדם כלל להכיר בעובדת המטריאליזם ביקום והתופעות המכניסטיות של פעולת היקום. מכונה אחת לא יכולה להיות מודעת ביחס לטיבה או לערכה של מכונה אחרת.

פילוסופיה מכניסטית אודות החיים והיקום איננה יכולה להיות מדעית, משום שהמדע עוסק רק בחומרים ובעובדות. הפילוסופיה חייבת להיות על-מדעית. אף כי האדם אכן הינו עובדה חומרית בטבע, חייני הינם תופעה המתעלה מעל לרמות החומר בטבע משום שהם מפגינים את איכויות השליטה של הדעת ואת איכויות היצירתיות של הרוח.

מאמציו הכנים של האדם להפוך למכניסט מייצגים את התופעה הטרגית של המאמץ חסר תוחלת להתאבד אינטלקטואלית ומוסרית. אך האדם איננו יכול לעשות זאת.

אילו היה היקום חומרי בלבד, והאדם אך מכונה, לא היה קיים המדע שהודות לו יאזור עוז המדען ויציע כהשערה את המכניסטיות של היקום. מכונות לא יכולות למדוד, לסווג, או להעריך את עצמן. רק ישות בעלת מעמד נעלה-על-המכונה תוכל לבצע פעולה מדעית מעין.

אילו המציאות ביקום הייתה של מכונה אחת כבירה, כי אז כדי להכיר בעובדה זו ולהיות מודע לתובנה שבהערכה מעין זו, היה חייב האדם להיות מחוץ ליקום ונפרד ממנו.

אילו היה האדם רק מכונה, כיצד מצליח אדם זה להאמין בכך שהוא רק מכונה או לטעון הוא יודע זאת? מכונה גרידא לעולם לא תתאפיין ביכולת להעריך את עצמה באופן שמודע לעצמו. המכניסט שמודע לעצמו ומכריז על עצמו ככזה הינו המענה הטוב ביותר למכניזם. אילו היה המטריאליזם

עובדה, לא היה יכול להתקיים מכניסט מודע לעצמו. וזה גם נכון שלפני שאדם יכול לפעול באופן בלתי מוסרי, הוא חייב להיות קודם אדם מוסרי.

הטענה על המטריאליזם היא עצמה מרמזת על התודעה העל-חומרית של הדעת שמתיימרת לטעון לדוגמה כזו. מכניזם יכול להידרדר, אך לעולם לא יוכל להתקדם. מכונות אינן חושבות, יוצרות, חולמות, שואפות, מחזיקות באידאלים, רעבות לאמת, או צמאות לצדיקות. את חייהן לא מניעה התשוקה לשרת מכונות אחרות או הבחירה, כתכלית נצחית, במשימה הנשגבת של מציאת האל והשאפה להידמות לו. מכונות לעולם אינן אינטלקטואליות, רגשניות, אסתטיות, אתיות, מוסריות או רוחניות.

האמנות מוכיחה שהאדם אינו מכניסטי, אך איננה מוכיחה שהוא אלמותי רוחנית. האומנות הינה התווך המורונטי של בני התמותה, השדה המתווך בין האדם, כאדם חומרי, לאדם, כאדם רוחני. השירה הינה ניסיון לחמוק ממצאויות החומר ולערכי הרוח.

בציוויליזציה גבוהה, נמצא כי האמנות הופכת את המדע לאנושי, ואילו הדת האמיתית "ע"ה התובנות אודות מציאויות רוחניות ונצחיות - הופכת את האומנות לרוחנית. האמנות מייצגת את האופן בו מעריך האדם את המציאות בזמן-מרחב. הדת הינה אימוץ של ערכים קוסמיים והיא מצביעה על התקדמות נצחית בדמות הרקעה והתרחבות רוחנית. האמנות של הזמן מסוכנת רק כאשר היא עוצמת עיניה ביחס לאמות המידה הרוחניות של התבניות האלוהיות אשר הנצח משקף כמציאות הצללים של הזמן. אומנות אמיתית הינה התפעול היעיל של הדברים החומריים בחיים; הדת הינה ההתמרה הנאצלת של עובדות החומר של החיים, והיא לעולם לא מפסיקה להעריך רוחנית את האומנות.

כמה טפשי להתיימר לכך שאוטומט יכול להגות פילוסופיה של אוטומטיות וכמה מגוחך שהוא מתיימר לגבש מושג שכזה על אחיו, האוטומטים האחרים!

כל פרשנות מדעית ביחס ליקום החומר הינה חסרת ערך אלא אם היא מכירה במדען. שום הערכה של האמנות איננה אותנטית אלא אם היא מכירה בערכו של האמן. שום הערכה של אמות המוסר איננה כדאית אלא אם היא כוללת את האדם המוסרי. שום הכרה בפילוסופיה איננה בונה אם היא מתעלמת מן הפילוסוף, והדת איננה יכולה להתקיים ללא התנסותו האמיתית של האדם הדתי, אשר באמצעות התנסות זו ממש מבקש למצוא את האל ולדעת אותו. בדומה לכך, יקום היקום הינו חסר משמעות בנפרד מן 'האני הוא', האל האינסופי אשר ברא אותו ומנהל אותו ברציפות.

המכניסטים "ע"ה הומניסטים "ע"ה נוטים להיסחף בזרמי החומר. האידאליסטים והאנשים הרוחניים מעזים להשתמש במשוטתם בחכמה ובכוח כדי לסגל את זרמי האנרגיה אשר נדמה שזורמים באופן חומרי לגמרי.

המדע חי על פי המתמטיקה של הדעת; המוזיקה מבטאת את קצב הרגשות. הדת הינה הקצב הרוחני של הנשמה המצוי בהרמוניה בזמן-מרחב עם תווי המנגינה הגבוהה יותר, הנצחית, של האינסופיות. ההתנסות הדתית אכן מהווה דבר על-מתמטי בחיי האדם.

בשפה, האלפבית מייצג את המנגנון המטריאליסטי, ואילו המילים מבטאות את המשמעות של אלפי מחשבות, רעיונות כבירים ואידאלים נאצלים "ע"ה ביחס לאהבה ולשנאה, לפחדנות ולאומץ "ע"ה מייצגות את פעולות הדעת בתוך הטווח שמגדירים חוקי החומר וחוקי הרוח, תחת הכוונת רצון האישיות, וכפי שהן מגבילים אותם התנאים האינהרנטיים למצב.

היקום איננו כמו החוקים, המנגנונים וביטויי האחדות שמגלה המדען, ושהוא מחשיב כמדע, אלא דווקא כמו המדען הסקרן, החושב, הבוחר, היצירתי, המשלב והבוחן אשר צופה בתופעות היקום ומסווג את העובדות המתמטיות אשר מהוות חלק אינהרנטי מן ההיבט החומרי של הבריאה. היקום אף אינו כמו האמנות של האומן, אלא דווקא כמו האמן המתאוה, החולם, השואף והמתקדם אשר מבקש להתעלות מעל לעולם דברי החומר במאמץ להשיג מטרה רוחנית.

המדען, ולא המדע, הוא זה אשר מבחין במציאות של יקום מתפתח ומתקדם של אנרגיה וחומר. האמן, ולא האמנות, הוא זה שמעיד על קיומו של העולם המורונטי שבתווך בין הקיום החומרי והחירות הרוחנית. האדם הדתי, ולא הדת, הוא זה שמוכיח את קיומן של מציאויות הרוח והערכים האלוהיים אשר אותם נפגוש בהתקדמות שבנצח.

9. הטוטליטריאניזם החילוני

אך אפילו לאחר שהמטריאליזם והמכניזם כמעט וחוסלו, השפעתה ההרסנית של החילוניות במאה העשרים היא שמאפילה על ההתנסות הרוחנית של מיליוני נשמות שאינן כלל חושדות בכך.

את החילוניות המודרנית מקדמות שתי השפעות כלל עולמיות. אביה של החילוניות הייתה הגישה צרת המוחין וחסרת האל של מה שמכונה המדע - המדע האתאיסטי "ע"ה במהלך המאה התשע-עשרה והמאה העשרים. אם החילוניות המודרנית הייתה הכנסייה הנוצרית הטוטליטרית של ימי הביניים. החילוניות נולדה כמחאה הולכת וגוברת כנגד שליטתה הכמעט מוחלטת של הכנסייה הנוצרית הממסדית בציוויליזציה המערבית.

בזמן התגלות זו, האקלים האינטלקטואלי והפילוסופי באמריקה כמו באירופה הינו בהחלט חילוני במובחן "ע"ה הומניסטי. במשך שלוש מאות שנה הפכה המחשבה המערבית ליותר ויותר חילונית. השפעתה של הדת הפכה ליותר ויותר שולית, בעיקר כמנהג טקסי. מרבית תושבי הציוויליזציה המערבית שמעידים על עצמם כנוצרים הינם בפועל, שלא מדעת, חילונים.

כדי לשחרר את המחשבה והחיים של עמי המערב מאחיזתה המנוונת של השפעה ממסדית דתית טוטליטרית נדרש כוח כביר, נדרשה השפעה עצומה. החילוניות אכן שברה את אחיזת שליטתה של הכנסייה, וכעת בתורה מאיימת לכונן שליטה חדשה ונטולת-אָל בלבבות ודעת בני האדם המודרניים. המדינה הפוליטית הרודנית והדיקטטורית הינה צאצאית ישירה של המטריאליזם המדעי והחילוניות הפילוסופית. מיד לאחר ששחררה את האדם משליטתה של הכנסייה הממסדית, החילוניות מוכרת אותו כעבד למדינה הטוטליטרית. החילוניות משחררת את האדם מן השעבוד לממסד הדתי רק כדי לבגוד בו לידי השעבוד של הרודנות הפוליטית והכלכלית.

המטריאליזם מכחיש את אלוהים, החילוניות פשוט מתעלמת ממנו; לפחות, כך נהגה בהתחלה. לאחרונה, סיגלה לעצמה החילוניות גישה מיליטנטית יותר, והחלה להתיימר לתפוש את מקומה של אותה הדת שבעבר התנגדה לשעבוד הטוטליטרי שלה. החילוניות במאה העשרים נוטה לטעון שהאדם אינו נזקק לאלוהים. אך היזהרו! הפילוסופיה נטולת האל הזו של החברה האנושית רק תוביל לחוסר שקט, לאיבה, לאומללות, למלחמות, ולאסונות כלל עולמיים.

החילוניות לעולם לא תוכל להביא לאנושות שלוה. דבר לא יוכל לתפוש את מקומו של האל בחברה האנושית. אך שימו לב היטב! אל תמהרו לוותר על התועלות והרווחים של המהפכה החילונית והשחרור מהטוטליטריאניזם של הממסד הדתי. כתוצאה מן המהפכה החילונית, נהנית היום הציוויליזציה המערבית מחירויות וסיפוקים רבים. השגייא הגדולה של החילוניות הייתה זו: לאחר שהתקוממה כנגד שליטתה הכמעט מוחלטת של הסמכות הדתית בחיים, ולאחר שהשתחררה מרודנותו של הממסד הדתי, החילונים המשיכו והתקוממו כנגד אלוהים עצמו, לפעמים בסתר ולפעמים בגלוי.

אתם חבים למהפכה החילונית את היצירות המדהימה של התעשייה האמריקנית והקדמה החומרית חסרת התקדים של הציוויליזציה המערבית. ומשום שהמהפכה החילונית הלכה רחוק מדי ואיבדה את הקשר לאלוהים ולדת אמיתית, קיבלתם גם את התוצאה הבלתי רצויה בדמות מלחמות עולם וחוסר יציבות בינלאומית.

אין הכרח להקריב את אלוהים כדי ליהנות מברכותיה של המהפכה החילונית המודרנית: סובלנות, שירותי חברה, ממשל דמוקרטי וחירות פרט. החילוניים לא היו חייבים לריב עם הדת האמיתית כדי לקדם את המדע ולפתח את החינוך.

אך החילוניות איננה ההורה היחיד של כל היתרונות שהתקבלו לאחרונה בחיים. לתועלות שהתקבלו במאה העשרים תרמו לא רק המדע והחילוניות אלא גם פעולתם הרוחנית של חייו ותורתו של ישוע מנצרת, שאינם מוכרים ושלא זכו להכרה.

ללא אלוהים, ללא הדת, לעולם לא תוכל החילוניות המדעית לתאם בין כוחותיה, להביא לידי הרמוניה בין האינטרסים, הגזעים והכוחות הלאומניים המנוגדים זה לזה והנלחמים זה בזה. על אף הישגים חומריים שלא נודעו כמותם, החברה האנושית החילונית מתפוררת לאיטה. הלאומנות הינה הכוח המאחד העיקרי שמתנגד להתפרקות זו, שמקורה ביריבות. והלאומנות הינה המחסום העיקרי בדרך לשלום עולמי.

החולשה האינהרנטית של החילוניות טמונה בכך שהיא זונחת את האתיקה והדת לטובת הפוליטיקה והכוח. פשוט לא תוכלו לכונן את אחוות האדם תוך התעלמות מאבהותו של האל.

אופטימיזם חברתי ופוליטי חילוני הינו אשליה. ללא אלוהים, לא החירות ולא החופש, לא הקניין ולא העושר יובילו לשלום.

החילון המוחלט של המדע, החינוך, התעשייה והחברה יכול להוביל רק לאסון. במהלך השליש הראשון של המאה העשרים רצחו תושבי אורנטיה יותר בני אדם מאשר כל אלה שנהרגו במהלך התקופה הנוצרית עד לאותו זמן. וזו רק תחילת קציר אסון החומרנות והחילוניות; הרס איום עוד יותר עתיד לבוא.

9. הבעיה של הנצרות

אל תתעלמו מערפה של המורשת הרוחנית שלכם, מנהר האמת שזורם במורד מאות בשנים, אפילו עד לצחיחות של ימי עידן החומרנות והחילוניות. בכל מאמצים הראויים להיפטר מן האמונות הטפלות של ימים עברו, וודאו שאתם נותרים נאמנים לאמת הנצחית. אך התאזרו בסבלנות! כאשר תסתיים ההתקוממות הנוכחית של האמונות הטפלות, ייוותרו בזהרן אמיתות בשורת ישוע ויאירו דרך חדשה וטובה יותר.

אך הנצרות הפגאנית נזקקת למגע חדש עם תורתו המקורית של ישוע; היא משתוקקת להתבוננות חדשה בחייו הארציים של 'המאסטר'. ההתגלות החדשה והמלאה יותר אודות הדת של ישוע מיועדת לכבוש את אימפריית החילוניות המטריאליסטית ולמוטט את אחיזת המכניסטיית הטבעית בעולם. אורנטיה ניצבת על סף אחת מתקופות ההתאמה החברתית, ההאצה המוסרית וההארה הרוחנית המדהימות והמרתקות ביותר.

אף כי שונתה במידה רבה, שרדה תורתו של ישוע את כתות המסתורין שנולדו סמוך להולדתה שלה, את הבורות והאמונות הטפלות של ימי הביניים, וממש כעת מנצחת לאיטה את המטריאליזם, המכניזם, והחילוניות של המאה העשרים. תקופות כאלה של מבחנים גדולים וסכנת מפלה, תמיד מסמלים תקופה של התגלות גדולה.

הדת אכן נזקקת למנהיגים חדשים, גברים ונשים רוחניים אשר יעזו להסתמך אך ורק על ישוע ועל התורה שלו, שאין דומה לה. אם הנצרות תתמיד להתעלם ממשמיתה הרוחנית ותמשיך להתעסק בבעיות חברתיות וחומריות, התקומה הרוחנית תצטרך להמתין לבואם של מורי חדשים אלה של דת ישוע אשר יעסקו אך ורק בהתחדשותם הרוחנית של בני האדם. הנשמות הללו, שנולדו-מן-הרוח, ימהרו לספק את המנהיגות וההשראה הדרושים לארגון מחדש של העולם בהיבטים החברתיים, המוסריים, הכלכליים והפוליטיים.

העידן המודרני יסרב לקבל דת שאינה עולה בקנה אחד עם העובדות ואינה מצויה בהרמוניה עם המושגים הגבוהים ביותר שלו ביחס לאמת, ליופי ולטוב. הגיעה השעה לגלות מחדש את יסודותיה האמיתיים והמקוריים של הנצרות בת ימינו, הנצרות המעוותת שהתפשרה "ע"א את חייו ותורתו האמיתיים של ישוע.

האדם הפרימיטיבי חי חיים של שעבוד של אמונה טפלה בשל הפחד מן הדת. האדם המודרני, המתורבת, נמלא אימה מן המחשבה שישתלטו עליו אמונות דתיות חזקות. האדם החושב תמיד חשש מאחזותה של הדת בו. כאשר דת חזקה ומרגשת מאיימת לשלוט בו, הוא תמיד מנסה להסביר אותה, להפוך אותה למסורת ולמסד אותה מתוך תקווה לשלוט בה. א, וכך, אפילו דת של התגלות הופכת למעשה ידי אדם, תחת שליטת האדם. גברים ונשים מודרניים אינטליגנטיים מתחמקים מן הדת של ישוע בשל חששם ממה שתעשה להם "ע"א ואיתם. כל החששות הללו אכן מבוססים. הדת של ישוע אכן משתלטת על מאמיניה ומתמירה אותם, תובעת מן האדם להקדיש את חייו לחיפוש אחר ידיעת רצונו של 'האב' שבשמים ודורשת שאנרגיות החיים יוקדשו לשירות זולתני של אחוות האדם.

גברים ונשים אנוכיים פשוט לא ישלמו מחיר כזה, אפילו לא עבור האוצרות הרוחניים הגדולים ביותר שאי פעם הוצעו לאדם. רק לאחר שאדם התייאש דיו מן האכזבות המצערות שנלוות למרדף המטופש והמטעה של האנוכיות, ורק לאחר שגילה את עקרותה של הדת הממסדית, יהיה מוכן לפנות בלב שלם לבשורת המלכות, לדת של ישוע מנצרת.

העולם נזקק ליותר דת מיד ראשונה. אפילו הנצרות "ע"א הדת הטובה ביותר של המאה העשרים "ע"א אינה אלא דת אודות ישוע, אלא גם דת שנחווית בעיקר מיד שנייה. בני האדם מקבלים את כל הדת שלהם ממורי הדת המוסמכים שלהם. איזו התעוררות היה חווה העולם אילו רק יכול היה לראות את ישוע באופן בו באמת חי על פני האדמה ולדעת, מיד ראשונה, את תורתו נותנת החיים! מילים שמתארות דברים יפים לא תוכלנה לרגש כמו המראה עצמו, ומילות אמונה לא תוכלנה לעורר השראה בלב נשמת האדם כמו החוויה של ידיעת נוכחות האל. אך האמונה המייחלת תמיד תשמור על דלת התקווה של נשמת האדם פתוחה לכניסתן של מציאויות הרוח הנצחיות של ערכי אלוה של העולמות שמעבר.

הנצרות העזה להנמיך את האידאלים שלה אל מול האתגרים שהציבו בפניה תאוות הבצע, שיגעון המלחמה והתשוקה האנושית לכוח; אך הדת של ישוע ממשיכה לקרוא את קריאתה הרוחנית הטרנסצנדנטית והטהורה, ממשיכה לקרוא למיטב שבאדם להתעלות מעל לכל הסממנים הללו, של מורשתו החייתית, ולהעפיל, מתוך חסד, לרמות המוסר של הייעוד האנושי האמיתי שלו.

על הנצרות מאיים מוות איטי שנובע מן הרשמיות, מארגון-יתר, מן השכלתנות ומנטיות בלתי רוחניות אחרות. הכנסייה הנוצרית A המודרנית איננה אותה אחוות המאמינים הדינמית עליה הטיל ישוע את משימת ההתמרה הרוחנית הרציפה של כל דורותיה הבאים של האנושות.

מה שמכונה נצרות הפך לתנועה חברתית ותרבותית, בנוסף להיותה אמונה ונוהג דתיים. הנחל של הנצרות המודרני מנקז הרבה ביצות פגאניות ושטחי סבך ברבריים; בנוסף לרמות בגליל אשר היו אמורות להיות המקור הבלעדי שלו, קווי פרשת מים תרבותיים נוספים מתנקזים היום לנחל תרבותי זה.

10. העתיד

הנצרות אכן עשתה שירות כביר לעולם, אך מה שנדרש כעת יותר מכל הוא ישוע. העולם נדרש לראות את ישוע חי שוב על פני האדמה בדמות החוויה של בני תמותה שנולדו-מן-הרוח אשר מיטיבים לגלות את 'המאסטר' לכל בני האדם. זה חסר תוחלת לדבר על תחייתה של הנצרות הפרימיטיבית; אתם חייבים להתקדם מהמקום בו אתם נמצאים. התרבות המודרנית חייבת לעברו הטבלה רוחנית תחת התגלות חדשה של חיי ישוע וחייבת לקבל הארה מהבנה חדשה של בשורת הגאולה הנצחית שלו. כאשר יתעלה כך ישוע, הוא ימשוך אליו את כולם. תלמידיו של ישוע חייבים להיות אפילו יותר מכובשים, להיות אפילו מקורות שופעים של השראה ושל חיים מתקדמים עבור האנושות כולה. הדת איננה אלא הומניזם נאצל עד שהיא הופכת לאלוהית כשמגלים את מציאות נוכחותו של האל בחוויה האישית.

היופי והנעלות, האנושיות והאלוהיות, הפשטות והייחודיות של חיי ישוע על פני האדמה מתארים תמונה מרשימה ומושכת של גאולת האדם וגילוי האל ומשום כך ראוי לתיאולוגים ולפילוסופים של כל הזמנים להימנע מלהעז לגבש אמונות או מערכות תיאולוגיות של שעבוד רוחני מתוך מתת טרנסצנדנטלי של אלוהים שלבש דמות אדם. ישוע מגלם את העובדה שהיקום ייצר אדם בן תמותה שבו ניצחה רוח האהבה את מגבלות החומר של הזמן והתעלה על כך שמקורו מן פיזי.

זכרו תמיד "ע"א האל והאדם נזקקים זה לזה. שניהם גם נדרשים כדי להגשים לבסוף את מלוא חוויית האישיות הנצחית של הייעוד האלוהי של סופיות ביקום.

”מלכות האלוהים בתוכם” הינה ככל הנראה ההכרזה המעמיקה ביותר של ישוע, לצד ההכרזה ’שאביו’ הינו רוח חיה ואוהבת.

לא הקילומטר הראשון, של ההכרזה, החובה או הנוהג הוא זה שיתמיר את האדם ואת עולמו וירכוש נשמות עבור ’המאסטר’, אלא דווקא הקילומטר השני, שמעיד על הישועי המשרת בחופשיות ומפגין מסירות של אהבת-חירות כשהוא מושיט ידו כדי לאחוז באחיו באהבה ולסחוף אותו, תוך שהוא מנחה אותו רוחנית, אל עבר התכלית האלוהית והגבוהה יותר של הקיום האנושי. גם כעת הנצרות צועדת ברצון את הקילומטר הראשון, אך האנושות נקמלת ומדשדשת בחשיכה מוסרית בשל מיעוט הצועדים בקילומטר השני “Ea” כל כך מעט מחסידי המוצהרים של ישוע אשר באמת חיים ואוהבים כפי שהוא לימד את תלמידיו לחיו, לאהוב ולשרת.

הקריאה לצאת להרפתקת בנייה חברה אנושית חדשה ושונה תוך תחייתה מחדש של אחוות המלכות צריכה לרגש את כל המאמינים בו, יותר מאשר כל מה שריגש בני אדם מאז הימים בהם צעדו לצדו על הארץ כאחיו לגוף.

שום מערכת חברתית או משטר פוליטי אשר מכחישים את קיומו של אלוהים לא יוכל ולתרום באופן בונה ומתמשך להתקדמותה של הציוויליזציה האנושית. האופן בו הנצרות של היום מחולקת והפכה לחילונית הינו המכשול הגדול ביותר להמשך התקדמותה; וזה נכון במיוחד במזרח.

לעולם הממסד הדתי לא יהיה תואם לאותה אמונה חיה, רוח צומחת והתנסות מיד ראשונה של חבריו-לאמונה של ישוע באחוות האדם של החברות הרוחניות במלכות השמים. הרצון, הראוי לשבח, לשמר את המסורות אודות הישגי העבר מוביל לעיתים קרובות להגנה על מערכות סגידה שאבד עליהן הכלח. הרצון, מתוך כוונה טובה, לקדם מערכות חשיבה נושנות מונע בפועל את קידום של שיטות ואמצעים חדשים שתכליתם לספק את כמיהותיו הרוחניות של האדם המודרני, זה שדעתו מתרחבת ומתקדמת. בדומה לכך, הכנסיות הנוצריות של המאה העשרים מהוות מכשול גדול, אך לגמרי בלתי מודע, להתקדמותה המידית של הבשורה האמיתית “Ea” תורתו של ישוע מנצרת.

אנשים כנים רבים, שהיו שמחים להביע את נאמנותם למשיח של הבשורה, מתקשים מאוד לתמוך בהתלהבות בכנסייה שמציגה כה מעט מן הרוח שבחיו ובתורתו, כנסייה שבטעות לימדו אותם שהוא ייסד. אף כי ישוע לא ייסד את מה שמכונה הכנסייה הנוצרית, ככל שזה תאם לאופיו, הוא כן טיפח אותה, כגוף שמיטיב להציג מכולם את עבודתו על פני האדמה.

אילו הייתה הכנסייה הנוצרית מעזה לדבוק בתכניתו של ’המאסטר’, אלפי צעירים לכאורה אדישים היו רצים להירשם למפעל רוחני שכזה, ולא היו מהססים ללכת עד סופה של ההרפתקה הכבירה הזו.

כפי שגורסת אחת מסיסמאותיה, הנצרות עומדת בפני כיליון: ”ואם נחלקה ממלכה על עץמה לא תוכל לעמד הממלכה ההיא.” קשה לראות את העולם הלא-נוצרי מתקפל בפני העולם הנוצרי המחולק לפלגים. ישוע החי הינו תקווה ויחידה לאיחוד האפשרי של העולם הנוצרי. הכנסייה האמיתית “Ea” האחוה של ישוע “Ea” הינה בלתי ניתנת לחלוקה, הינה רוחנית ומתאפיינת באחדות ולא בהכרח באחידות. האחידות הינה סימן ההיכר של העולם הפיזי, המכניסטי מטבעו. האחדות הרוחנית הינה פרי האיחוד עם ישוע החי. הכנסייה הנראית לעין חייבת להסכים להפסיק להפריע להתקדמותה של אחוות מלכות האלוהים הרוחנית והבלתי נראית. בניגוד לארגון חברתי ממוסד, אחווה זו עתידה להפוך לאורגניזם חי. ייתכן והיא תשתמש בארגונים חברתיים, אך אסור לאלה להחליף אותה.

Â אך אל לכם לתעב את הנצרות של המאה העשרים. היא תוצר של השילוב של גאונותם המוסרית של אנשים יודעי-אל בני גזעים רבים ועידינים רבים, ואכן היוותה את אחד הכוחות החזקים ביותר שהניעו לטוב בכדור הארץ, ולכן אל לאיש לזלזל בה, למרות הפגמים הטבועים בה ואלה שהתפתחו בה. הנצרות עדיין מסוגלת לגרום לאנשים חושבים להרגיש רגשות מוסריים חזקים.

אך אין שום הצדקה למעורבותה של הכנסייה במסחר ובפוליטיקה; קשרי חולין אלה מהווים בגידה בעליל ’במאסטר’. אוהבי האמת האמיתיים לא ימהרו לשכוח כיצד לעתים קרובות העזה הכנסייה הממסדית רבת העוצמה להחניק אמונה שזה עתה נולדה ולרדוף אנשים שדבקו באמת רק משום שהופיעו בתלבושת בלתי שגרתית.

אכן נכון הוא, כי כנסייה שכזו לא הייתה שורדת אילו לא היו בעולם בני אדם שמעדיפים סגנון סגידה שכזה. נשמות רוחניות עצלות רבות משתוקקות לדת נושנה וסמכותית של מסורות וטקסים קדושים. ההתפתחות האנושית והקדמה הרוחנית עדיין לא מאפשרות לכל בני האדם להיפטר מן הסמכות הדתית. אחוות המלכות הבלתי נראית בהחלט יכולה לכלול קבוצות המשתייכות למחלקות ומזגים שונים, אם רק יהיו הם מוכנים באמת להיות לבני אֵל המונחים-מן-הרוח. אך אין באחוות ישוע מקום ליריבות בין פלגים, למרירות בין קבוצות ולטענה על עליונות מוסרית או רוחניות חפה משגיאות.

אף כי הקבוצות השונות של הנוצרים עשויות לשרת את מגוון הטיפוסים השונים של מאמינים בפונטציה בקרב עמי המערב, כשעולם הנצרות מנסה להביא לעמי המזרח את בשורתו של ישוע, חלוקה זו בתוכו מתבררת כחולשה גדולה. בני הגזעים הללו עדיין אינם מבינים שקיימת דת של ישוע שהיא נפרדת ורחוקה במידת מה מן הנצרות, אשר הפכה להיות יותר דת אודות ישוע.

תקווה הגדולה של אורנטיה טמונה באפשרות להתגלות חדשה של ישוע יחד עם הצגה נרחבת יותר של מסר הגאולה שלו, אשר תאחדנה בשירות אוהב את כל הקבוצות הרבות שמכריזות על עצמן היום כממשיכות דרכו.

אם החינוך החילוני יקדיש יותר תשומת לב להוראת הצעירים וילמד אותם כיצד לתכנן את החיים ולהתקדם ברכישת אופי, אפילו הוא יכול לסייע לתחייה הרוחנית הגדולה הזו. תכליתו של כל חינוך צריכה להיות לטפח את תכליתם העילאית של החיים, את פיתוחה של אישיות מלכותית ומאוזנת היטב. קיים צורך גדול ללמד משמעת מוסרית שתתפוש את מקומם של כל כך הרבה סיפוקים עצמיים. על הבסיס הזה, תוכל הדת לתרום את התמריץ הרוחני שלה, ובכך להאדיר ולהעשיר את חיי האדם, אפילו עד לביטחון וההעצמה של חיי הנצח.

הנצרות הינה דת שלא בזמנה, ומשום כך חייבת לפעול בהילוך נמוך. היא נדרשת לחכות עם מפגנים רוחניים של הילוך הגבוה עד להתגלות החדשה ולתקופה בה הדת של ישוע תהיה עוד יותר מקובלת ברחבי העולם. אך הנצרות הינה דת חזקה. ראו כיצד תלמידיו הפשוטים של נגר שנצלב הניעו תורה אשר כבשה את האימפריה הרומית תוך שלוש מאות שנה ואז גם כבשה את הברברים שמוטטו את רומא. אותה נצרות היא זו שכבשה “את ספגה לתוכה ורוממה” את כל התיאולוגיה היהודית והפילוסופיה היוונית. ואז, לאחר שהדת הנוצרית שקעה לתרדמת בת אלף שנה כתוצאה ממנת יתר של מסתורין ופגאניות, היא החייתה את עצמה וכבשה למעשה את כלל העולם המערבי. הנצרות כוללת בתוכה מספיק מתורתו של ישוע כדי להיות אלמותית.

אילו יכלה הנצרות לתפוש יותר מתורתו של ישוע, היא הייתה יכולה לסייע לאדם המודרני הרבה יותר בפתרון בעיותיו החדשות, אשר הולכות ונעשות סבוכות יותר ויותר.

הנצרות עומדת בפני מכשול גדול, משום שהיא הפכה להיות מזוהה ברחבי העולם כחלק מן המערכת החברתית, החיים התעשייתיים, ואמות המוסר של הציוויליזציה המערבית; וכך, נדמה כי הנצרות שגתה בתמיכתה בחברה שכורעת תחת עול האשמה שנובעת מהסכמה למדע נטול אידאליזם, לפוליטיקה נטולת עקרונות, לעושר ללא עבודה, לעונג בלתי מרוסן, לידע נטול אופי, לעוצמה נטולת מצפון ובתעשייה נטולת מוסר.

תקוותה של הנצרות המודרנית טמונה בכך שתפסיק לקדם את המערכות החברתיות והמדיניות התעשייתית של הציוויליזציה המערבית ובה בעת תתכופף בהכנעה לצלב אליו היא מטיפה באומץ, ובכך תלמד מחדש מישוע מנצרת את האמיתות המוסריות הגדולות ביותר אותן יוכל האדם לשמוע “הבשורה החיה אודות אבהותו של האל ואחוות האדם.

גרסת טיוטה

הספר של אורנטיה

מסמך 196

האמונה של ישוע

ישוע נהנה מאמונה נשגבת ושלמה באלוהים. אף כי חווה את העליות והמורדות של הקיום האנושי, הוא מעולם לא הטיל ספק דתי בוודאות ביחס לכך שהאל שומר ומנחה. אמונתו צמחה מן התובנה שנבעה מפעילותה של הנוכחות האלוהית, 'ממכוונן המחשבה' ששכן בו. אמונתו מעולם לא הייתה מסורתית או אינטלקטואלית גרידא; היא הייתה אישית ורוחנית לגמרי.

ישוע האדם ראה את אלוהים כקדוש, צודק וגדול, וגם כאמיתי, יפה וטוב. כל איכויות האלוהות הללו הוא התמקדו בדעתו בדמות "רצון אבינו שבשמים". אלוהים של ישוע היה בעת ובעונה אחת "קדוש ישראל" ו"אבינו החי והאוהב שבשמים". אף כי ישוע לא היה זה שטבע את המושג של אלוהים כאב, הוא רומם את הרעיון לכדי התנסות נשגבת בכך שהגשים התגלות חדשה של האל ובכך שהכריז כי כל בן תמותה הינו ילד של אב אהבה זה, כלומר בן אלוהים.

ישוע לא נאחז באמונתו באלוהים כפי שעושה נשמה שנלחמת ונאבקת ביקום ולפותה במלצות עולם עוין של חטא; הוא לא פנה לאמונה רק כדי להתנחם בזמנים של קושי או כמזור לייאוש המאיים; האמונה לא הייתה רק אשליה של פיצוי על מציאות לא נעימה ועל הצער שבחיים. אל מול כל הקשיים הרגילים והסתירות החולפות של הקיום האנושי, הוא חווה את שלווה הנפש של הביטחון העילאי והבלתי מעורער באלוהים והרגיש את הרטט הכביר של חיים מתוך אמונה בנוכחותו הממשית של 'האב' שבשמים. תרומתו הכבירה של ישוע לערכי ההתנסות האנושית לא טמונה ברעיונות החדשים הרבים שגילה אודות 'האב' שבשמים, אלא דווקא באופן בו הדגים בצורה אנושית ומרהיבה סוג חדש וגבוה יותר של אמונה חיה באלוהים. בשום עולם מן העולמות ביקום הזה, מעולם לא הפך אלוהים למציאות חיה בחייו של בן תמותה כפי שזה קרה בהתנסות האנושית של ישוע מנצרת.

חייו של 'המאסטר' באורנטיה מגלים, לעולם הזה ולכל העולמות בבריאה המקומית, דת חדשה ומסוג גבוה יותר, דת אשר מתבססת על מערכת יחסים רוחנית אישית עם 'האב האוניברסלי' ומקבלת אישור מלא מתוקף סמכותה העילאית של ההתנסות האישית האורנטית. אמונה חיה זו של ישוע הייתה יותר מאשר הגות אינטלקטואלית, ולא הייתה מדיטציה מיסטית.

אף כי התיאולוגיה עשויה לקבוע, לגבש, להגדיר ולהפוך את האמונה לדוגמה, בחייו של ישוע כאדם האמונה הייתה אישית, חיה, מקורית, ספונטנית ורוחנית לגמרי. אמונה זו לא התבססה על כבוד למסורת ואף לא הייתה רק אמונה אינטלקטואלית שאותה קידש, אלא דווקא התנסות נשגבת וגם וודאות עמוקה שהחזויה אותו חזק. אמונתו האמיתית והכוללת כל כך סילקה כל ספק רוחני וחסלה ביעילות כל רצון שעמד בסתירה לה. כלום לא היה יכול לנתק אותו מן העוגן הרוחני שהעניקה לו אמונה יוקדת, נשגבת ובלתי מעורערת זו. אפילו אל מול כישלון בטוח או אל מול ייסורי האכזבה או איום הייאוש, הוא עמד בשקט בנוכחות האלוהית, חף מכל פחד ומודע לגמרי לכך שרוחנית הוא בלתי ניתן להכנעה. ישוע נהנה מן הביטחון המחזק של האמונה שעומדת בפני כל קושי, ובכל מבחן בחיים נשאר נאמן ללא סייג לרצונו של 'האב'. אמונה עילאית זו נותרה בלתי מעורערת אפילו אל מול האיום האכזר והמרסק של מוות משפיל.

אף כי פעמים רבות אמונה חזקה כל כך יכולה להוביל גאון של דת ישירות לקנאות הרת אסון, לאגו דתי מוגזם, לא כך אירע לישוע. האמונה וההישג הרוחני הבלתי רגילים הללו לא השפיעו לרעה על חייו היום-יום של ישוע, משום שרוממות רוחנית זו הייתה לגמרי בלתי מודעת, וביטוי ספונטני של נשמתו מתוך התנסותו האישית עם האל.

אמונתו הרוחנית הכוללת והבלתי מנוצחת של ישוע אף פעם לא הפכה לקנאות מכיוון שמעולם לא ניסתה להתחמק מן השיקולים האינטלקטואליים המאוזנים ששקל ביחס לערכים המידתיים הנוגעים לחיים הפרקטיים הרגילים במצבים חברתיים, כלכליים ומוסריים. 'בן האדם' היה אישיות אנושית מאוחדת להפליא; הוויה אלוהית שניחנה בשלמות; הוא היה גם מתואם להפליא כהוויה אנושית ואלוהית משולבת שפעלה בכדור הארץ כאישיות אחת. 'המאסטר' תמיד תאם בין אמונת הנשמה לשיקולי החכמה שנבעו מניסיון החיים. הוא תאם באחדות דתית ובהרמוניה שאין כדוגמתן בין האמונה האישית, התקווה הרוחנית והמסירות המוסרית לבין ההכרה הברורה במציאות וקדושת הנאמנות של האדם – לכבוד האיש, לאהבה למשפחה, לחובה לדת, לחובה לחברה ולצרכים הכלכליים.

על פי אמונתו של ישוע, כל ערכי הרוח התבססו על מלכות האלוהים; משום כך, אמר: "ראשית, בקשו את מלכות השמים." ישוע ראה באידאל המתקדם של אחוות המלכות את מימוש וקיום "רצון האלוהים." לב ליבה של התפילה שלימד את תלמידיו היה, "תבוא מלכותך; יעשה רצונך."

מכיוון שהחשיב את מלכות השמים כרצון האלוהים, הוא הקדיש את עצמו למימושה תוך שכחה-עצמית מדהימה והתלהבות חסרת מעצורים. אך במשך כל משימתו האינטנסיבית, ובמהלך כל חייו יוצאי הדופן, מעולם לא הופיעו זעמו של הקנאי או קצפו השטחי של האדם הדתי האנוכי.

כל חייו של 'המאסטר' היו שרויים כל העת תחת אמונה חיה זו, תחת התנסות דתית נשגבת זו. גישה רוחנית זו השתלטה על מחשבתו ורגשותיו, על אמונתו ותפילתו, על מה שלימד ולמה שהטיף. אמונה אישית זו של בן בוודאותה ובביטחונה של ההנחה וההשגחה של 'אב' שמימי העניקה לחייו נופך מעמיק של מציאות רוחנית. ולמרות זאת, למרות מודעותו המעמיקה ביחס למערכת יחסים קרובה עם האלוהות, כאשר פנו לאיש הגליל הזה, לאיש הגליל של אלוהים, וכינו אותו "המורה הטוב", הוא מיד השיב, "למה אתם קוראים לי טוב?" כשאנו ניצבים אל מול שכחה-עצמית נפלאה שכזו, אנו מתחילים להבין כיצד יכול היה 'האב האוניברסלי' להראות לו את עצמו בצורה מלאה כל כך ולהתגלות דרכו לבני התמותה של העולמות.

כבן העולם, ישוע הביא לאלוהים את המנחה הגדולה מכולן: את הקדשתו ומסירותו של הרצון שלו עצמו בשירות המלכותי של עשיית רצון אלוה. ישוע התמיד לפרש את הדת אך ורק במונחים של רצון 'האב'. כשאתם לומדים את הקריירה של 'המאסטר', ככל שזה נוגע לתפילה או לכל היבט אחר בחיים הדתיים, תסתכלו יותר על מה שעשה מאשר על מה שלימד. ישוע מעולם לא התפלל מתוך חובה דתית. עבורו, התפילה הייתה ביטוי כנה לגישה רוחנית, הכרזה על נאמנות הנשמה, תיאור של מסירות אישית, ביטוי להכרת תודה, דרך לחמוק ממתח רגשי, מניעת עימות, רוממות של פעולת השכל, האצלה של התשוקה, מתן אישור להחלטה מוסרית, העשרה של המחשבה, חיזוק הנטיות הגבוהות יותר, הקדשה של הדחף, הבהרה של נקודת השקפה, הכרזה על אמונה, הכנעת הרצון באופן טרנסצנדנטי, ביטוי נשגב לביטחון, גילוי של אומץ, הכרזה על תגלית, וידיוי על מסירות עילאית, מתן תוקף להקדשה, שיטה להתמודד עם קשיי החיים, ודרך להניע בעוצמה את כוחותיה המשולבים של הנשמה כדי לעמוד אל מול כלל הנטיות האנושיות להתנהג באופן אנוכי ומרושע ולחטוא. הוא חי חיים של הקדשה מתוך תפילה לעשיית רצון 'האב' וסיים את חייו בניצחון של תפילה כזו ממש. הסוד מאחורי חייו הדתיים, שלא היו כמותם, היה מודעותו זו לנוכחותו של האל; ואת זאת השיג הודות לתפילה נבונה וסגידה אמיתית – התייחדות רציפה עם האל – ולא באמצעות הנחיות, קולות, חזיונות או תרגולים דתיים יוצאי דופן.

בראשית חייו של ישוע, הדת הייתה התנסות חיה, תנועה אישית וישירה מיראה רוחנית ולצדיקות מעשית. אמונתו של ישוע הניבה את פירותיה הטרנסצנדנטיים של הרוח האלוהית. אמונתו לא הייתה בלתי בשלה, כשל ילד פתי, אך במוכנים רבים דמתה לזו של ילד שבוטח ללא חשד. ישוע בטח באלוהים ממש כמו ילד שבוטח בהוריו. היה לו ביטחון עמוק ביקום – ממש כמו שהילד בוטח בסביבה ההורית. האופן בו האמין ישוע בלב שלם בטוב הבסיסי של היקום דמה במידה רבה לביטחון שרוחש הילד לסביבתו הארצית. הוא הסתמך על 'האב' שבשמים כמו שילד מסתמך על ההורה שבארץ, והאמונה היוקדת שלו לא הטילה ספק ולו לרגע אחד בוודאות ההשגחה הכוללת של 'האב' שבשמים. הפחדים, הספקות והסקפטיות לא ממש הטרידו אותו. חוסר האמונה לא פגע באופן בו התבטא בחופשיות ובמקוריות בחייו. הוא שילב בין האומץ הנחוש והנבון של האדם הבוגר לבין האופטימיות הכנה והבוטחת של ילד מאמין. אמונתו העפילה לרמות אומן כאלה שהייתה חפה מכל פחד.

אמונתו של ישוע השתוותה לטוהר של האומן שרוחש הילד. אמונתו הייתה כה מוחלטת ונטולת ספק עד שהגיבה לקסם המגע של הזולת ולפלאי היקום. מידת התלות שלו באלוהי הייתה כה שלמה ובטוחה שתוצאתה הייתה האושר והביטחון של ביטחון אישי מוחלט. לא היה שום היסוס של יומרה בהתנסות הדתית שלו. בכל הנוגע לענייני התודעה הדתית, שלטה האמונה של הילד ללא עוררין באינטלקט הכביר של הבוגר. אין זה מוזר שפעם אמר, "אם לא תשובו להיות פלִדִים לא תבואו אֶל מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם." למרות שאמונתו של ישוע הייתה כזו של ילד, היא לא הייתה ילדותית.

ישוע לא תבע מתלמידיו להאמין בו אלא דווקא להאמין יחד איתו, להאמין במציאות אהבתו של האל בביטחון שלם ולקבל את ביטחון ההבטחה של היותם בנים 'לאב' שבשמים. 'המאסטר' מבקש שכל חסידיו יחלקו עימו את אמונתו הטרנסצנדנטית. האתגר שהציב ישוע בפני חסידיו באופן נוגע היה לא רק להאמין במה שהוא עצמו האמין אלא גם להאמין כמו שהוא האמין. זו היא מלוא המשמעות של הציווי האחד, העליון, שלו, "לכו אחרי."

חייו הארציים של ישוע הוקדשו לתכלית כבירה אחת – לעשיית רצון 'האב', לחיות את חייו האנושיים באופן דתי ומתוך אמונה. אמונתו של ישוע הייתה מלאת אומן, כמו זו של ילד, אך חפה לגמרי מכל יומרה. פעמים רבות, החליט באופן גברי ונחרץ, עמד באומץ מול אכזבות רבות, התגבר בנחישות על קשיים יוצאי דופן, ועמד ללא ניד עפעף בכל חובותיו. כדי להאמין במה שישוע האמין וכאופן בו האמין, נדרשו רצון חזק וביטחון בלתי נלאה.

1. ישוע - האדם

מסירותו של ישוע לרצונו של 'האב' ובשירות האדם הייתה יותר מאשר החלטה של בן אנוש, מתוך נחישותו כאדם; היה זה האופן בו הקדיש עצמו בלב שלם למתת בלתי מוגבל של אהבה. בלא קשר לשיעור ולגודל של ריבונותו של מיכאל, אל לכם לקחת מבני האדם את ישוע האדם. 'המאסטר' העפיל לשמים הן כאדם והן כאל; הוא שייך לבני האדם; בני האדם שייכים לו. כמה מצער שהדת עצמה מקבלת פירוש שגוי ובכך גוזלת את ישוע האדם מבני האדם המתקשים! אל תתנו לדיונים על אנושיות או אלוהיותו של המשיח להאפיל על האמת הגואלת כי ישוע מנצרת היה אדם דתי, אשר הגיע, מתוך אמונה, לידיעת האל ולעשיית רצונו; הוא היה האדם הדתי ביותר שחי באורנטיה מעולם.

הזמן בשל לתחייתו הציונית של ישוע האדם ועלייתו מן הקבר ולתוך המסורות התיאולוגיות והדוגמה הדתית של תשע עשרה מאות. אסור להמשיך ולהקריב את ישוע מנצרת, אפילו לא למושג המהולל של המשיח. איזה שירות טרנסצנדנטי יתרחש אילו הודות להתגלות זו, יישלף 'בן האדם' מקבר התיאולוגיה המסורתית ויוצג כישוע החי לכנסייה שנושאת את שמו ולכל הדתות האחרות! אחוות המאמינים הנוצרים וודאי לא תהסס להתאים את אמונתה ומנהגי החיים שלה כדי לאפשר לה "ללכת אחרי" 'המאסטר' ולהציג את חיי המסירות הדתית האמיתיים שלו, של עשיית רצון 'אביו'.

והקדשתו לשירות בלתי אנוכי לאדם. האם אלה המעידים על עצמם כנוצרים חוששים מחשיפתה של אחווה חברתית שדואגת-לעצמה, אחווה בלתי מקודשת שדואגת לכבוד החברתי ולכלכלה אנוכית לא ראויה? האם הממסד הנוצרי חושש מסכנה אפשרית, או אפילו מאובדן הסמכות הממסדית הדתית, אם ישוע מן הגליל יתפוש שוב את מקומו בדעתם של בני האדם כאידאל החיים הדתיים האישיים? אכן, אם הדת החיה של ישוע תתפוש לפתע פתאום את מקומה של התיאולוגיה הדתית אודות ישוע, הציוויליזציה הנוצרית תעבור שינויים דרסטיים ומהפכניים של התאמות חברתיות, של תמורות כלכליות, של ריענון מוסרי ושל תיקונים בדת.

"ללכת אחרי" ישוע פירושו לחלוק באופן אישי את אמונתו ולדבוק ברוח חייו של 'המאסטר' בשירות בלתי אנוכי לאדם. אחד הדברים החשובים ביותר בחיי האדם הוא לגלות במה האמין ישוע, לגלות את האידאליים שלו, ולשאוף להשיג את תכלית החיים הנשגבת שלו. מכל הידע האנושי, הערך הגדול ביותר טמון בידע אודות חייו הדתיים של ישוע וכיצד חי אותם.

פשוטי העם האזינו בשמחה לישוע, ואם אמיתות אלה שוב יוכרוזו בעולם, הם שוב יגיבו להצגתם של חייו האנושיים הכנים, שהמסירות הדתית הניעה אותם. העם שמע אותו בשמחה משום שהיה אחד מהם, הדיוט ללא יומרה; המורה הדתי הגדול ביותר בעולם אכן היה הדיוט.

מאמיני המלכות לא נדרשים לשאוף לחקות את חייו של ישוע כאדם כלפי חוץ, אלא דווקא לחלוק באמונתו; לסמוך על האל כפי שהוא סמך על האל ולהאמין בבני האדם כפי שהוא האמין בהם. ישוע מעולם לא התווכח על אבהותו של האל ולא על אחוות האדם; הוא היה הדגמה חיה של האחד ודוגמה מעמיקה של השני.

ממש כשם שבני האדם חייבים להתקדם מתודעת האנושי עד למימוש האלוהי, כך העפיל ישוע מרמת טבע האדם ועד לתודעת טיבו של האל. 'המאסטר' הגשים עלייה זו, מן האנושי לאלוהי, הודות לשילוב בין האמונה של האינטלקט האנושי שלו לבין פעולותיו של 'מכוונן המחשבה' השוכן. עובדת מימוש הישג האלוהיות השלמה (ובה בעת שהיה מודע למציאותה של האנושיות) הושגה בשבעה שלבים של תודעת אמונה של אלוהיות מדורגת. את השלבים האלה, של מימוש-עצמי מדורג, סימנו המאורעות יוצאי הדופן הבאים בהתנסות המתת של 'המאסטר':

1. הגעתו של 'מכוונן המחשבה'.

2. השליח מטעם עמנואל שהופיע לפניו בירושלים כשהיה בערך בן שתיים עשרה.

3. המופעים שנלוו להטבלה שלו.

4. ההתנסויות בהר ההשתנות.

5. התחייה המורונטית מן המתים.

6. ההרקעה הרוחנית.

7. האימוץ הסופי של 'אב פרדיס', וקבלת ריבונות בלתי מוגבלת ביקומו שלו.

2. הדת של ישוע

יום אחד, ייתכן והכנסייה הנוצרית תעבור רפורמציה עמוקה מספיק כדי לשוב לתורתו הדתית המקורית של ישוע, המחבר הסופי של האמונה שלנו. אתם רשאים להטיף לדת אודות ישוע, אך מוכרחים לחיות את הדת של ישוע. בהתלהבות שאחזה בו בפנטקוסט, ייסד פטרוס שלא במתכוון דת חדשה, הדת של המשיח המהולל שקם לתחייה. מאוחר יותר, שינה השליח פאולוס את הבשורה החדשה הזו והפך אותה לנצרות, דת שכללה את ההשקפות התיאולוגיות האישיות שלו והציגה את ההתנסות האישית שלו עם ישוע מדרך דמשק. בשורת המלכות מתבססת על ההתנסות הדתית האישית של ישוע מנצרת; הנצרות מתבססת כמעט אך ורק על התנסותו הדתית האישית של השליח פאולוס. כמעט כל הברית החדשה מוקדשת לדיון בהתנסות הדתית של פאולוס ולהצגת אמונותיו הדתיות האישיות ולא לתיאור חייו הדתיים המשמעותיים ומעוררי ההשראה של ישוע. כיוצאים מן הכלל להצהרה זו ראויים לציון חלקים מסוימים ממת, מרקוס ולוקס כמו גם ספר העברים והאיגרת של יעקב. אפילו בכתביו שלו, פטרוס דיבר רק פעם אחת על חייו הדתיים של 'המאסטר'. הברית החדשה הינו מסמך נוצרי עילאי, אך ממש לא ישועי.

חייו של ישוע בגוף מתארים צמיחה דתית טרנסצנדנטית מן הרעיונות המוקדמים של יראה פרימיטיבית והסגידה של בן האנוש, דרך השנים של התייחדות הרוחנית האישית ועד שלבסוף הגיע למעמד המתקדם והמרומם של מודעות ביחס להיותו אחד עם 'האב'. וכך, בחיים הקצרים שלו, עבר ישוע את חווית ההתקדמות הרוחנית שהאדם מתחיל על הארץ ועל פי רוב משלים רק בסיומה של שהות ארוכה בבתי הספר הרוחניים בשלבים העוקבים של הקריירה שלו שלפני פרדיס. ישוע התקדם ממודעות אנושית לגמרי ביחס לוודאות האמונה של ההתנסות הדתית האישית ועד לגבהים הרוחניים הנשגבים של היותו בטוח בטיבו האלוהי ולמודעות ביחס ליחסיו הקרובים עם 'האב האוניברסלי' בניהול של יקום. הוא התקדם מן המעמד הצנוע של אדם בעל תלות, אשר גרמה לו לענות באופן ספונטני לזה שקרא לו 'המורה הטוב' ולומר, "למה אתה קורא לי טוב? רק אלוהים הוא טוב," ואל המודעות הנשגבת של הישג האלוהיות אשר גרמה לו להכריז, "מי מכם מרשיע אותי בחטא?" ההרקעה המדורגת הזו, מן האנושי לאלוהי, הייתה הישג לגמרי אנושי. גם לאחר שהשיג את האלוהיות, היה נותר אותו ישוע האדם, 'בן האדם' וגם 'בן האלוהים'.

בתיאוריהם של מרקוס, מתי ולוקס השתמרה במידת מה מן התמונה של ישוע האדם שנאבק בעוז לדעת את הרצון האלוהי ולעשותו. יוחנן מתאר את ישוע המנצח אשר צועד עלי אדמות במודעות מלאה לאלוהיותו. השגיאה הגדולה ששגו אלה שלמדו את חייו של 'המאסטר' היא שחלקם החשיבו אותו לגמרי אנושי ואילו אחרים החשיבו אותו לגמרי אלוהי. במהלך ההתנסות כולה, הוא היה באמת אנושי ואלוהי כאחד, ממש כשם שהוא עדיין.

אך השגיאה הגדולה מכולן הייתה שישוע האנושי נחשב כמי שהייתה לו דת, ואילו ישוע (המשיח) האלוהי הפך, כמעט בן לילה, לדת. הנצרות של פאולוס הבטיחה את ההערצה למשיח האלוהי, אך שכחה כמעט לחלוטין מישוע האנושי, בן הגליל שנאבק באומץ ואשר בכוח אמונתו האישית וגבורתו של 'מכוונן המחשבה' ששכן בו העפיל מן הרמות האנושיות הנמוכות והפך לאחד עם האלוהיות, ובכך פרץ את הדרך החדשה והחיה דרכה יוכלו כל בני תמותה להרקיע מן האנושיות לאלוהיות. בני תמותה בכל שלבי ההתפתחות הרוחנית ובכל העולמות יוכלו למצוא בחייו האישיים של ישוע משהו שיחזק אותם ויעורר בם השראה בזמן התקדמותם מרמות הרוח הנמוכות ועד לערכים האלוהיים הגבוהים ביותר, מתחילתה של התנסותם הדתית האישית ועד לסופה.

בזמן כתיבתה של הברית החדשה, סופריה לא רק האמינו מאוד באלוהיותו של המשיח שקם לתחייה, אלא גם האמינו במסירות ובכנות בכך שישוּב בהקדם לארץ כדי לכונן את מלכות השמים. האמונה החזקה בכך שהאדון עתיד לשוב מיד הובילה במידה רבה לנטייה להשמיט מן הסיפור את ההתייחסויות שתיארו את התנסויותיו ותכונותיו האנושיות לגמרי של 'המאסטר'. כלל התנועה הנוצרית נטתה להתרחק מן התיאור של ישוע מנצח ולהתקרב לזה של המשיח המרומם שקם לתחייה, האדון ישוע המשיח המהולל.

ישוע ייסד את דת ההתנסות האישית של עשיית רצון האל ושירות אחוות האדם; פאולוס כונן דת שבה ישוע המהולל הפך למושא הסגידה והאחוה הייתה אחוות המאמינים במשיח האלוהי. שני המושגים הללו היו כפוטנציאל במשימת המתת ובחייו האלוהיים-אנושיים של ישוע, ואכן מצער מאוד שחסידי לא הצליחו ליצור דת מאוחדת שיכלה הייתה להכיר כראוי הן בטיבו האנושי והן בטיבו האלוהי של 'המאסטר' כפי שאלה כרוכים יחדיו באופן שאיננו ניתן להפרדה בחייו הארציים ומפארים את בשורת מלכות השמים המקורית.

אם רק תזכרו שישוע היה, ובלב שלם, איש הדת המסור ביותר בעולם, אתם לא תיכנסו לשוק מחלק מהכרזותיו החזקות ביותר ואלה לא תפרענה לכם. הוא אכן היה אדם מוקדש לגמרי, מסור לחלוטין לעשיית רצון 'אביו'. רבות מאמרותיו, שעל פניו נשמעות קשות, היו יותר בבחינת ווידי אישי על אמונתו והתחייבותו להתמסר מאשר ציווי לחסידיו. היו אלה התמקדותו בתכלית האחת ומסירותו הבלתי אנוכית אשר אפשרו לו להתקדם באופן יוצא דופן ולכבוש את הדעת האנושית בתקופת חיים קצרה אחת. ראוי להחשיב רבות מהכרזותיו כווידי על מה שדרש מעצמו ולא דווקא כמה שתבע מכל חסידיו. במסירותו לתכלית המלכות, ישוע שרף את כל הגשרים כולם; הוא הקריב את כל מה שעצר בעדו לשם עשיית רצון 'אביו'.

ישו ברח את העניים משום שעל פי רוב היו כנים ואדוקים; הוא גינה את העשירים משום שהיו על פי רוב מופקרים ולא דתיים. הוא היה מגנה באותה מידה את הקבצן הלא דתי ומשבח את העשיר הסוגד והמקדיש עצמו.

ישוע הוביל את בני האדם להרגיש בעולם כבביתם; הוא גאל אותם מן השעבוד לטאבו ולימד אותם שהעולם איננו רע מיסודו. הוא לא שאף לברוח מחייו הארציים; הוא התמחה בטכניקה של עשיית רצון 'האב' באופן מניח את הדעת עוד בעודו בגוף. הוא הגשים חיי דת אידאליסטיים בתוך תוכו של עולם ריאליסטי. ישוע לא היה שותף להשקפתו הפסימיסטית של פאולוס על האנושות. 'המאסטר' החשיב את בני האדם כבני האל וחזה עתיד נצחי ומרהיב לבוחרים בגאולה. הוא לא ניחן בסקפטיות מוסרית; הוא ראה את האדם באופן חיובי, לא שלילי. הוא ראה את רוב בני האדם יותר כחלשים מאשר כמרושעים, יותר כמותרים מאשר כמושחתים. אך בלא תלות במעמדם, הם היו כולם בני האל ואחיו.

הוא לימד את בני האדם להעריך עד מאוד את עצמם, בזמן ובנצח. בשל כך שהעריך מאוד את בני האדם, ישוע היה מוכן להקדיש עצמו לשירות בלתי נלאה של האנושות. היה זה הערך האינסופי שנתן לסופי שהעניק לכלל הזהב את המקום החשוב בדת שלו. איזה בן תמותה לא יצליח להתרומם כתוצאה מן האמונה היוצאת דופן שנתן בו ישוע?

ישוע לא הציע דרכים כלשהן להתקדמותה של החברה; משימתו הייתה אך ורק דתית, והדת הינה אך ורק התנסות אישית. לעולם לא תוכל התכלית העילאית של הישגי החברה המתקדמים ביותר לקוות להתעלות מעל לאחוות האדם המתבססת על אבהותו של האל. כל ההישגים האידאליים של החברה יוכלו להתממש רק כאשר תבוא מלכות אלוהית זו.

3. עליונותה של הדת

ההתנסות הדתית האישית והרוחנית מרפאה ביעילות את מרבית קשיי האדם; היא מסווגת, מעריכה ומסגלת את כל בעיות האדם. הדת איננה מחסלת או מסירה את צרותיו של האדם, אך היא ממיסה, סופגת, מאירה ומתעלה מעליהן. דת של אמת מאחדת את האישיות ומאפשרת לה להתמודד ביעילות עם כל מה שאדם נדרש לו. אמונה דתית – הכוונת החיובית של הנוכחות האלוהית השוכנת – תמיד מאפשרת לאדם יודע-אל לגשר על התהום הפעורה בין הלוגיקה השכלית שמכירה 'בגורם האוניברסלי הראשון' קִנָּה, לבין האישור החיובי שנותנת הנשמה לכך 'שגורם ראשון' זה הינו הוא, 'האב השמימי' של בשורת ישוע, האל האישי של גאולת האדם.

במציאות של היקום שלושה אלמנטים בלבד: עובדה, רעיון ויחס. התודעה הדתית מזהה את המציאויות הללו כמדע, פילוסופיה ואמת. הפילוסופיה

נוטה לראות את הפעילויות הללו כהיגיון, חכמה ואמונה – מציאות פיזית, מציאות אינטלקטואלית, ומציאות רוחנית. אנחנו נוהגים לכנות את המציאויות הללו כדבר, משמעות וערך.

ההבנה המדורגת של המציאות שקולה להתקרבות לאל. מציאת האל, התודעה של הזדהות עם המציאות, שקולה להתנסות של השלמה-עצמית – שלמות-עצמית, כוללות-עצמית. ההתנסות במציאות הכוללת הינה הכרה מלאה באל, ההתנסות הסופית של ידיעת-האל.

סיכום מלא של חיי האדם הינו הידיעה שהאדם מתחנך על העובדות, שהחכמה הופכת אותו לנאצל, ושהאמונה הדתית גואלת – מצדיקה – אותו.

הוודאות הפיזית מתבססת על הלוגיקה של המדע; הוודאות המוסרית, על החכמה של הפילוסופיה; הוודאות הרוחנית, על אמת ההתנסות הדתית האותנטית.

דעת האדם יכולה להגיע לרמות תובנה רוחנית גבוהות ולמחוזות הערכים האלוהיים התואמים להן משום שאיננה רק חומר. בדעת האדם קיים גרעין רוח – 'המכוון' של הנוכחות האלוהית. קיימות שלוש הוכחות נפרדות לכך שבדעת האדם שוכנת רוח:

1. אחווה אנושית – אהבה. הדעת החייתית לגמרי עשויה להתחבר כדי לשמור על עצמה, אך רק האינטלקט ששוכן בו רוח מפגין זולתנות אלטרואיסטית ואהבה ללא תנאי.

2. פרשנות של היקום – חכמה. רק דעת ששוכנת בה רוח יכולה להבין שהיקום הינו מקום ידידותי ליחיד.

3. הערכה רוחנית של החיים – סגידה. רק אדם ששוכן בו רוח יכול להכיר בנוכחות האלוהית ולבקש להתנסות באופן מלא יותר יחד עם טעימה מקדימה זו של האלוהיות ובתוכה.

הדעת האנושית לא יוצרת ערכים אמיתיים; ההתנסות האנושית איננה יוצרת תובנה ביקום. בנוגע לתובנות, ההכרה בערכים מוסריים והאבחנה במשמעויות רוחניות, כל מה שהדעת האנושית תוכל היא לגלות, להכיר, לפרש ולבחור.

הערכים המוסריים של היקום הופכים לנכס אינטלקטואלי הודות לפעולתם של שלושה שיקולי, או בחירות של דעת האדם:

1. שיפוט-עצמי – בחירה מוסרית.

2. שיפוט-חברתי – בחירה אתית.

3. שיפוט-האל – בחירה דתית.

כך, נדמה שכל ההתקדמות האנושית מתחוללת הודות לטכניקה של האבולוציה ההתגלותית המשולבת.

אלמלא חי באדם אוהב אלוהי, לא היה יכול הוא לאהוב באופן בלתי אנוכי ורוחני. אלמלא חי בדעת פרשן, האדם לא היה יכול להבין באמת את האחדות של היקום. אלמלא שכן באדם מעריך, לא יכול היה הוא להעריך ערכים מוסריים ולהכיר במשמעויות רוחניות. האוהב הזה מגיע ממקור האהבה האינסופית עצמו; הפרשן הזה הינו חלק מן 'האחדות האוניברסלית'; המעריך הזה הינו ילד של 'המרכז והמקור' של כלל הערכים המוחלטים של מציאות אלוהית ונצחית.

הערכה מוסרית שיש לה משמעות דתית – תובנה רוחנית – מעידה על הבחירה שבוחר היחיד בין טוב לרע, בין אמת לשגיא, בין החומרי לרוחני, בין האנושי לאלוהי, בין הזמן לנצח. הישרדות האדם תלויה במידה רבה בהקדשת הרצון האנושי לבחירה באותם ערכים שבחר מסווג הערכים הרוחניים – הפרשן והמאחד השוכן. ההתנסות הדתית האישית כוללת שני שלבים: גילוי בדעת האנושית והתגלות שעורכת הרוח האלוהית השוכנת. ייתכן ואדם, או דור שלם של אנשים, יבחרו להשעות את מאמציהם לחפש את האל השוכן בתוכם, בשל תחכום-יתר או כתוצאה ממנהג בלתי-דתי של אנשים שמעידים על עצמם כדתיים; ייתכן והם לא יצליחו להתקדם בהתגלות האלוהית ולהגיע אליה. אך גישה שכזו, של חוסר התקדמות רוחנית, לא תוכל להמשיך ולהתקיים לאורך זמן בשל נוכחותם והשפעתם של 'מכווני המחשבה' השוכנים.

ההתנסות העמוקה במציאות ששוכן בנו משהו אלוהי לעולם תתעלה מעל לכל הטכניקות החומריות הגסות של מדעי הטבע. לא תוכלו להתבונן באושר רוחני מבעד למיקרוסקופ; לא תוכלו לשקול אהבה במשקל; לא תוכלו למדוד ערכים מוסריים; ואף לא תוכלו להעריך את איכותה של סגידה רוחנית.

לעברים הייתה דת של מוסר נעלה; היוונים פיתחו דת של יופי; פאולוס ושותפיו ייסדו דת של אמונה, תקווה וצדקה. ישוע גילה וגילם דת של אהבה: ביטחון באהבתו של 'האב', יחד עם האושר והסיפוק שנלווים לכך שהאדם חולק את האהבה הזו בשירות אחוות האדם.

בכל פעם שאדם שוקל בחירה מוסרית, הוא מיד מרגיש את האלוהיות פולשת מחדש לנשמתו. בחירה מוסרית מהווה דת, המניע לתגובה הפנימית לתנאים שבחוץ. אך דת אמיתית כזו איננה רק חוויה סובייקטיבית. היא מסמלת את כלל הסובייקטיביות של היחיד שמתגייס לתגובה משמעותית

ההתנסות המעודנת והטרנסצנדנטית של לאהוב ולהיות אהובים איננה אשליה נפשית רק משום שהיא סובייקטיבית לגמרי. לאדם נדמה כי פעולתה של המציאות האלוהית האמיתית והאובייקטיבית היחידה שקשורה לבן התמותה, 'מכוונן המחשבה', הינה תופעה סובייקטיבית לחלוטין. הקשר של האדם למציאות האובייקטיבית הגבוהה ביותר, לאל, מתקיים רק דרך החוויה הסובייקטיבית לגמרי של ידיעתו, של סגידתו, ושל ההבנה שהוא בנו.

הסגידה הדתית האמיתית איננה מונולוג חסר תוחלת של אשליה עצמית. הסגידה הינה התייחדות אישית עם מה שמציאותי באופן אלוהי, עם מה שהוא מקור המציאות עצמה. באמצעות הסגידה, שואף האדם להשתפר ובסופו של דבר משיג את הטוב ביותר.

האידיאליזציה של האמת, היופי והטוב והעבודה בשירותם אינה מהווה תחליף להתנסות דתית אותנטית – למציאות הרוחנית. הפסיכולוגיה והאידיאליזם אינם שקולים למציאות הדתית. ההשלכות של האינטלקט האנושי אכן עלולות לייצר אלילי שווא – אלילים בצלם אדם – אך זה איננו מקורה של תודעת האל האמיתית. תודעת האל מצויה ברוח השוכנת. אף כי האינטלקט האנושי הינו המקור לרבות ממערכות הדת של האדם, תודעת האל איננה בהכרח חלק ממערכות השעבוד הדתי המגוחכות הללו.

אלוהים איננו רק המצאה של האידיאליזם של האדם; הוא המקור עצמו לכל התובנות והערכים העל-חייתיים הללו. אלוהים איננו היפותזה המגבשת את מושגי האדם על האמת, היופי והטוב; הוא אישיות האהבה ממנה נגזרות כל התופעות הללו ביקום. האמת, היופי והטוב שבעולמו של האדם מאוחדים הודות לרוחניות המתעצמת של חוויות בני התמותה המרקיעים בדרכם למציאות פרידס. רק בהתנסות הרוחנית של אישיות יודעת-אל ניתן להכיר באחדות בין האמת, היופי והטוב.

המוסריות הינה מצע הכרחי לתודעת-אל אישית, ההכרה האישית בנוכחותו הפנימי של 'המכוונן', אך מוסריות שכזו איננה המקור להתנסות הדתית ולתובנה הרוחנית שנובעת ממנה. הטבע המוסרי הינו על-חייטי אך תת-רוחני. המוסריות שקולה להכרה בחובה, להכרה בקיומם של נכון ולא נכון. התחום המוסרי חוצץ בין טיפוסי הדעת החייתיים והאנושיים ממש כשם שהמורנוטיה פועלת בין תחומי ההישג האישי החומריים והרוחניים.

הדעת האבולוציונית מסוגלת לגלות את החוק, המוסר והאתיקה; אך מתת הרוח, 'המכוונן' השוכן, מגלה לדעת האנושית המתפתחת את המחוקק, את המקור-האבי של כל מה שאמיתי, יפה וטוב; ולאדם מואר כזה יש דת וצידה רוחנית כדי לצאת למסע ההרפתקה הממושך של חיפוש האל.

המוסריות איננה בהכרח רוחנית; היא יכולה להיות אנושית לגמרי, אף כי דת אמיתית מעצימה את כל הערכים המוסריים ונוסכת בהם יותר משמעות. מוסריות ללא דת לא תצליח לגלות את הטוב העילאי, ואף לא תצליח להבטיח את הישרדותם של ערכי המוסר שלה עצמה. הדת מעצימה, מהללת ומבטיחה את הישרדותם.

הדת עומדת מעל למדע, לאמנות, לפילוסופיה, לאתיקה ולמוסר, אך איננה בלתי תלויה בהם. כל אלה גם יחד כרוכים זה בזה בחוויה האנושית האישית והחברתית באופן שלא ניתן להתירו. הדת הינה ההתנסות העילאית של האדם בחיי כבן תמותה, אך השפות הסופיות לעולם לא תאפשרנה לתיאולוגיה לתאר נכונה את ההתנסות הדתית האמיתית.

יש בכוחה של התובנה הדתית להפוך את התבוסה לתשוקות גבוהות יותר ולנחישות חדשה. האהבה הינה המניע הגבוה ביותר בו יוכל האדם לעשות שימוש בזמן הרקעתו ביקום. אך האהבה נטולת האמת, היופי והטוב אינה אלא רגש, עיוות פילוסופי, אשליה נפשית, תרמית רוחנית. תמיד נדרש להגדיר מחדש את האהבה ברמות ההתקדמות המורנוטיות והרוחניות העוקבות.

האמנות הינה תוצאה של ניסיון האדם לחמוק מהיעדר היופי בסביבתו החומרית; היא פנייה לכיוון הרמה המורנוטית. המדע הינו ניסיון האדם לפתור את חידות היקום החומרי. הפילוסופיה הינה ניסיון של האדם לאחד את ההתנסות האנושית. הדת הינה הפנייה העילאית של האדם, הושטת היד המרהיבה אל עבר המציאות הסופית, נחישותו למצוא את האל ולהידמות לו.

במחוזות ההתנסות הדתית, האפשרות הרוחנית הינה מציאות בפוטנציאל. הדחף הרוחני של האדם לנוע קדימה אינו אשליה נפשית. אף כי לא כל הרומנטיות של האדם ביקום הינה עובדה, הרבה, הרבה מאוד ממנה הינה אמת.

חיייהם של אנשים מסוימים הינם גדולים ונאצלים מכדי לרדת לרמה הנמוכה של הצלחה. בעל החיים חייב להתאים עצמו לסביבה, אך האדם הדתי מתעלה מעל סביבתו ובכך חומק ממגבלות עולם החומר הנוכחי הודות לתובנה של אהבה אלוהית זו. מושג זה, אודות האהבה, מניע את בנשמת האדם לאותו מאמץ על-חייטי למצוא אמת, יופי וטוב; וכאשר הוא אכן מוצא אותם, יתהלל כשיאמצם; השתוקה לחיות אותם, לעשות צדק, מכלה אותו.

אל תתיאשו; האבולוציה האנושית עדיין בעיצומה, וההתגלות של האל לעולם, בדמות ישוע ודרכו, לא תיכשל.

האתגר הגדול שעומד בפני האדם המודרני הינו להיטיב ולתקשר עם 'המשגוח' האלוהי ששוכן בדעת האדם. ההרפתקה הגדולה מכולן בגוף הינה המאמץ המאוזן והבריא, הנעשה בלב שלם, להרחבת גבולותיה של התודעה העצמית דרך מחוזותיה המעומעמים של תודעת הנשמה העופרית – קשר עם הנוכחות האלוהית. התנסות שכזו הינה תודעת-אל, התנסות שמאשרת באופן רב עוצמה את דבר קיומה מראש של אמת ההתנסות הדתית

של ידיעת האל. תודעת רוח זו שקולה לידיעה ממשית על היות האדם בנו של האל. אחרת, הביטחון בהיותו בן הינו התנסות של אמונה.

תודעת-אל שקולה לתכלול של העצמי עם היקום, וברמות הגבוהות ביותר של המציאות הרוחנית. רק התוכן הרוחני של ערך כלשהו לא ייכחד. אפילו כל מה שאמיתי, יפה וטוב בהתנסות האדם לא ייכחד. אם האדם בוחר שלא לשרוד, 'המכוונן' השוכן ישמר את אותן מציאויות שנולדו מתוך אהבה וניזונו מן השירות. וכל הדברים הללו הינם חלק מן 'האב האוניברסלי'. 'האב' הינו אהבה חיה, ואהבת 'האב' הזו הינה 'בבניו'. ורוחו של 'האב' מצויה בבני 'בניו' – בבני האדם. אחרי כל שנאמר, רעיון 'האב' הינו המושג האנושי הגבוה ביותר של האדם אודות האל.

~ ~ ~ ~